

Vợ trước giá trên trời của tổng giám đốc

HÀN
TRÌNH TRINH

 DiendanLeQuyDon.com

www.DienDanLeQuyDon.com

© 2003-2015

Editor:

Coobluu - Moon

Cuckicoi - megal 1976

Converter: Ngọc Quỳnh 520

Beta-er: megal 1976

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30: Đông Phương Đề Nhất Mỹ Nhân](#)

[Chương 31: Bắt Cho Được Cô Gái Đó](#)

[Chương 32: Chiếc Khăn Tay](#)

[Chương 33: Dạ Thiên Thiên](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44: Em Tôi Đau?](#)

[Chương 45: Ai Phóng Hóa?](#)

[Chương 46: Cái Tát Thứ 3](#)

[Chương 47: Anh Là Người Đàn Ông Của Tôi U?](#)

[Chương 48: Nữ Giúp Việc](#)

[Chương 49: Ai Quản Sự Sống Chết Của Ai?](#)

[Chương 50: Hoặc Là Đi Hoặc Là Ở Lại](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56: Lần Thứ 2 Bị Oan](#)

[Chương 57: Xin Tha Thứ](#)

[Chương 58: Buổi Tối Hôm Đó](#)

[Chương 59: Các Người Muốn Làm Gì?](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63: Thân Phận Hàn Văn Kiệt](#)

[Chương 64: Tam Công Tử Tập Đoàn Tài Chính Hàn Thi](#)

[Chương 65: Người Tuyết](#)

[Chương 66: Bữa Ăn Sáng](#)

[Chương 67: Hương Chanh](#)

[Chương 68: Vô Cùng Tuyệt Đẹp](#)

[Chương 69: Cái Ôm](#)

[Chương 70: Cường Bạo](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89: Tráo Đổi](#)

[Chương 90: Phóng Viên Đến Đây](#)

[Chương 91: Xử Lý Như Thế Nào](#)

[Chương 92: Tiềm Lợi](#)

[Chương 93: Thiên Thượng Nhân Gian](#)

[Chương 94: Nhập Vai](#)

[Chương 95: Vui Vẻ](#)

[Chương 96: Tức Giận](#)

[Chương 97: Phòng Cửa Tờ](#)

[Chương 98: Thật Đáng Yêu](#)

[Chương 99: Tiếng Tim Đập](#)

[Chương 100: Cái Bạt Tai](#)

[Chương 101: Thiếu Nợ](#)

[Chương 102: Bị Phát Hiện Rồi](#)

[Chương 103: Đừng Đánh Chủ Ý Vào Cô Ấy](#)

[Chương 104: Bữa Tiệc](#)

[Chương 105: Cùng Chung Một Chỗ](#)

[Chương 106: Dạ Thiên Thiên Cũng Đến Đây](#)

[Chương 107: Lại Chảy Máu Mũi](#)

[Chương 108: Vẫn Còn Là Xứ Nam](#)

[Chương 109: Ngọt Hay Cay ?](#)

[Chương 110: Xe Lửa Nhỏ](#)

[Chương 111: Buổi Tối Gặp](#)

[Chương 112: Sinh Nhật](#)

[Chương 113: Ai Tối Vậy ?](#)

[Chương 114: Lên Xe](#)

[Chương 115: Gọi Số 120](#)

[Chương 116: Nhát Gan](#)

[Chương 117: Nụ Hôn](#)

[Chương 118: Nước Trái Cây](#)

[Chương 119: Bọt Bong Bóng](#)

[Chương 120: Vui Vẻ](#)

[Chương 121: Bánh Ngọt](#)

[Chương 122: Ước Nguyên](#)

[Chương 123: Cụng Ly](#)

[Chương 124: Khiêu Vũ Cùng Nhau](#)

[Chương 125: Mùi Thơm Trên Người Cô](#)

[Chương 126: Đều Đến Đây Rồi](#)

[Chương 127: Người Đầu?](#)

[Chương 128: Gặp Phải Khó Khăn Sao?](#)

[Chương 129: Trong Cửa, Ngoài Cửa](#)

[Chương 130: Đi Lên Lầu](#)

[Chương 131: Anh Buông Tôi Ra](#)

[Chương 132: Gà Cho Tôi](#)

[Chương 133: Tôi Muốn Rồi Bỏ Anh](#)

[Chương 134: Xa Xi](#)

[Chương 135: Thế Thân](#)

[Chương 136: Minh Cơ](#)

[Chương 137: Diễn Hôn](#)

[Chương 138: Hôn Môi](#)

[Chương 139: Điện Thoại Của Hân](#)

[Chương 140: Tranh Giành](#)

[Chương 141: Cứu Tôi](#)

[Chương 142: Phim Trường](#)

[Chương 143: Thai Mạch](#)

[Chương 144: Cô Đã Mang Thai](#)

[Chương 145: Tôi Không Muốn](#)

[Chương 146: Báo Bối, Thật Xin Lỗi](#)

[Chương 147: Quyết Định](#)

[Chương 148: Chăm Sóc](#)

[Chương 149: Tùy Ý](#)

[Chương 150: Dê Núi](#)

[Chương 151: Ai Bắt Trộm Dê Của Tôi](#)

[Chương 152: Hân Đến](#)

[Chương 153: Chúng Ta Trở Về Phòng Đi](#)

[Chương 154: Cảm Thụ](#)

[Chương 155: Uyên Ương, Mộng Hồ Điện](#)

[Chương 156: Con Ngựa Trắng](#)

[Chương 157: Văn Vũ, Cứu Tôi](#)

[Chương 158: Ai Tới Cứu Tôi ?](#)

[Chương 159: Vẫn Hát](#)

[Chương 160: Cấp Cứu](#)

[Chương 161: Hứa Mặc Và Nhậm Phong](#)

[Chương 162: Danh Sách Người Ứng Tuyển Vai Minh Cơ](#)

[Chương 163: Linh Hồn Bé Nhỏ](#)

[Chương 164: Buông Tha](#)

[Chương 165: Cầu Hân](#)

[Chương 166: Giúp Tôi](#)

[Chương 167: Cứu Người](#)

[Chương 168: Báo Đáp](#)

[Chương 169: Chúng Ta Kết Hôn Đi](#)

[Chương 170: Cao Ốc Hải Thần](#)

[Chương 171: Sự Thật](#)

[Chương 172: Quà Tặng](#)

[Chương 173: Cảm Giác Hạnh Phúc](#)

[Chương 174: Điện Ảnh](#)

[Chương 175: Quà Tặng](#)

[Chương 176: Bỏ Qua](#)

[Chương 177: Rời Khỏi](#)

[Chương 178: Lựa Chọn Của Nàng](#)

[Chương 179: Daniel](#)

[Chương 180: Cha Đứa Bé](#)

[Chương 181: Thân Phận Của Hân](#)

[Chương 182: Các Người Đang Làm Gì?](#)

[Chương 183: Gặp Quý](#)

[Chương 184: Mưa Gió Thét Gào](#)

[Chương 185: Là Ai ?](#)

[Chương 186: Bé Gái](#)

[Chương 187: Thủy Tinh](#)

[Chương 188: Cha Của Đứa Bé?](#)

[Chương 189: Số Điện Thoại Vừa Gọi Đã Tắt Máy](#)

[Chương 190: Sau Lưng Có Ánh Mặt Trời](#)

[Chương 191: Buổi Lễ Trao Giải](#)

[Chương 192: Sao Cô Ở Nơi Đây ?](#)

[Chương 193: Hẹn Gặp Lại](#)

[Chương 194: Sáu Năm Sau](#)

[Chương 195: Người Của Em Đã Về Nước Rồi](#)

[Chương 196: Anh Chưa Hôn Em](#)

[Chương 197: Người Đâu?](#)

[Chương 198: Tham Dự Lễ Đính Hôn](#)

[Chương 199: Đoàn Tụ](#)

[Chương 200: Sorry](#)

[Chương 201: Người Anh Muốn Thẳng Đâu Rồi?](#)

[Chương 202: Đứa Bé Ra Sao?](#)

[Chương 203: Đừng Đụng Vào Tôi](#)

[Chương 204: Làm Phiền Anh](#)

[Chương 205: Sợi Dây Nơ Đen](#)

[Chương 206: Trao Đổi Bạn Nhảy](#)

[Chương 207: Hai Người Nhảy Là Nhảy Như Thế !](#)

[Chương 208: Hi Bảo Bối](#)

[Chương 209: Bán Nude](#)

[Chương 210: Trà Hoa Nữ](#)

[Chương 211: Tức Giận](#)

[Chương 212: Không Phải Như Vậy Sao?](#)

[Chương 213: Đừng Chọc Tôi](#)

[Chương 214: IQ Của Hai Cha Con](#)

[Chương 215: Nhường Đường](#)

[Chương 216: Tin Tức Ảnh Hưởng](#)

[Chương 217: Usb](#)

[Chương 218: Dừng Xe](#)

[Chương 219: Bọt Nước Bắn Tung Tóe](#)

[Chương 220: Tự Sát](#)

[Chương 221: Ai Động Đến Phở Mát Của Tôi ?](#)

[Chương 222: Trà Hoa Nữ](#)

[Chương 223: Người Sáu Năm Trước Là Ai?](#)

[Chương 224: Cô Là Của Tôi](#)

[Chương 225: Trong Cửa, Ngoài Cửa](#)

[Chương 226: Ăn Trộm](#)

[Chương 227: Giải Thích](#)

[Chương 228: Ghen](#)

[Chương 229: Lợi Dụng](#)

[Chương 230: Tìm Hàn Văn Hạo Hỏi Rõ](#)

[Chương 231: Cô Là Mẹ Rồi Sao?](#)

[Chương 232: Hi Bảo Bối Về Nước](#)

[Chương 233: Khiêu Chiến](#)

[Chương 234: Vẻ Đẹp Tâm Hồn](#)

[Chương 235: Cháu Muốn Tìm Cha](#)

[Chương 236: Chú Là Ba Cháu Sao?](#)

[Chương 237: Chú Hàn](#)

[Chương 238: Chú Yêu Thích Mẹ Cháu Sao?](#)

[Chương 239: Lời Nói Kỳ Quái](#)

[Chương 240: Khi Nào Kết Hôn?](#)

[Chương 241: Tôi Đi Trước](#)

[Chương 242: Không Có Tư Cách](#)

[Chương 243: Bóp Chết!](#)

[Chương 244: Cha](#)

[Chương 245: Con Gái Bí Mật](#)

[Chương 246: Hiện Tượng](#)

[Chương 247: Hủy Diệt](#)

[Chương 248: Thói Quen Xấu!](#)

[Chương 249: Tự Tìm](#)

[Chương 250: Anh Làm Sao Vậy?](#)

[Chương 251: Đánh Giá](#)

[Chương 252: Cút](#)

[Chương 253: Điều Tra](#)

[Chương 254: Chuyện Cd](#)

[Chương 255: Có Hay Không Có](#)

[Chương 256: Nhớ Lại Những Chuyện Xưa](#)

[Chương 257: Người Cô Yêu, Có Thể Chuyển Nhượng Được Sao?](#)

[Chương 258: Hạ Tuyết Không Nhường Cần Nhu](#)

[Chương 259: Hàn Tổng Tài Và Vợ Chính Thức](#)

[Chương 260: Thái Hậu](#)

[Chương 261: Dạ Minh Châu](#)

[Chương 262: Tại Sao Anh Nhất Định Phải Theo Tôi Đến?](#)

[Chương 263: Anh Chỉ Để Ý Một Minh Em](#)

[Chương 264: Ra Giá](#)

[Chương 265: Chân Tướng Đứa Bé](#)

[Chương 266: Gọi Điện Thoại Cho Cha](#)

[Chương 267: Mẫu Thuần](#)

[Chương 268: Một Chút Chuyện Cũ](#)

[Chương 269: Thật Là!](#)

[Chương 270: Căng Thẳng Sao?](#)

[Chương 271: Muốn Uống Với Anh Một Ly Rượu Đỏ Không](#)

[Chương 272: Phẩm Rượu](#)

[Chương 273: Cha Đến Tặng Quà](#)

[Chương 274: Công Chúa Bạch Tuyết](#)

[Chương 275: Cháu Chán Ghét Chú](#)

[Chương 276: Yêu Thích Và Chán Ghét](#)

[Chương 277: Một Chút Chân Tướng](#)

[Chương 278: Bong Bóng Cao Su](#)

[Chương 279: Chờ Ba Chữ](#)

[Chương 280: Thương Lượng Với Cô Một Chuyện](#)

[Chương 281: Lật Đổ](#)

[Chương 282: Trong Diễn, Ngoài Diễn](#)

[Chương 283: Đại Sự Cuộc Đời](#)

[Chương 284: Áo Cưới](#)

[Chương 285: Trong Mưa](#)

[Chương 286: Mẹ Đứa Bé](#)

[Chương 287: Một Chút Chuyện Quá Khứ](#)

[Chương 288: Đây Mới Gọi Là Vụng Trộm](#)

[Chương 289: Hai Loại Phương Pháp](#)

[Chương 290: Nguyên Nhân Tức Giận](#)

[Chương 291: Bị Xem Thường](#)

[Chương 292: Sakya](#)

[Chương 293: Tổ Giác](#)

[Chương 294: Đấu Một Lần Nữa](#)

[Chương 295+100 Điểm](#)

[Chương 296: Giải Kim Mã \(1\)](#)

[Chương 297: Giải Kim Mã \(2\)](#)

[Chương 298: Giải Kim Mã \(3\)](#)

[Chương 299: Giải Kim Mã \(4\)](#)

[Chương 300: Giải Kim Mã \(5\)](#)

[Chương 301: Giải Kim Mã \(6\)](#)

[Chương 302: Giải Kim Mã \(7\)](#)

[Chương 303: Giải Kim Mã \(8A\)](#)

[Chương 304: Chúc Mừng](#)

[Chương 305: Cô Đơn Và Một Mối \(A\)](#)

[Chương 306: Anh Trai](#)

[Chương 307: Quyết Định Đoạn Tuyệt](#)

[Chương 308: Biến Hoa](#)

[Chương 309: Chuẩn Bị](#)

[Chương 310: Trò Chuyện](#)

[Chương 311: Ai Vậy?](#)

[Chương 312: Thái Độ](#)

[Chương 313: Truyền Thuyết Người Cá](#)

[Chương 314: Kẹo Đường](#)

[Chương 315: Hình](#)

[Chương 316: Vườn Trà](#)

[Chương 317: Đưa Cô Một Đoạn Đường](#)

[Chương 318: Lên Xe Đi?](#)

[Chương 319: Cả Ngày Đều Không Thuận Lợi](#)

[Chương 320: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)

[Chương 321: Sống Lại](#)

[Chương 322: Rất Ngọt](#)

[Chương 323: Diễn Cảnh Trên Giường](#)

[Chương 324: Trong Diễn, Ngoài Diễn](#)

[Chương 325: Bộc Lộ](#)

[Chương 326: Tin Tức](#)

[Chương 327: Lên Tiếng Phê Phán](#)

[Chương 328: Chết Vắn](#)

[Chương 329: Con Hát](#)

[Chương 330: Bắt Người \(1\)](#)

[Chương 331: Truyền Thông](#)

[Chương 332: Tổng Tài Gặp Mặt](#)

[Chương 333: Bệnh Tim](#)

[Chương 334: Thăm Vấn](#)

[Chương 335: Chiến Tranh](#)

[Chương 336: Dẫn Rắn Ra Khỏi Hang](#)

[Chương 337: Hồng Nhan Tri Kỳ](#)

[Chương 338: Luôn Có Một Người Lên Tiếng Phê Phán](#)

[Chương 339: Thằng Thẩn](#)

[Chương 340: Rốt Cuộc Cô Là Ai?](#)

[Chương 341: Hai Chiếc Nhẫn Có](#)

[Chương 342: Xin Lỗi](#)

[Chương 343: Phía Trước Một Cây Số](#)

[Chương 344: Cúc Áo](#)

[Chương 345: Con Mèo Cực Lớn](#)

[Chương 346: Đối Thủ](#)

[Chương 347: Hân Là Chồng Cô Sao?](#)

[Chương 348: Mất Tích](#)

[Chương 349: Đôi Mối Đỏ Mộng](#)

[Chương 350: Trà Đại Hồng Bảo](#)

[Chương 351: Bôi Thuốc](#)

[Chương 352: Trái Táo](#)

[Chương 353: Mai Lan, Mai Lan](#)

[Chương 354: Đường Tắt](#)

[Chương 355: Mau Tỉnh Lại](#)

[Chương 356: Diễn Một Tuồng Kịch Như Vai Diễn Trong Phim](#)

[Chương 357: Tổng Thống Blake](#)

[Chương 358: Không Cách Nào Bù Đắp](#)

[Chương 359: Gánh Vác](#)

[Chương 360: Cùng Đi](#)

[Chương 362: Trà Đạo](#)

[Chương 363: Nước Suối](#)

[Chương 364: Ai Tội VẬY?](#)

[Chương 365: Cha, Mẹ](#)

[Chương 366: Sự Thật Tai Nạn Xe](#)

[Chương 367: Tiểu Công Chúa](#)

[Chương 368: Ba Con Cọp Cha](#)

[Chương 369: Nghe Mạch](#)

[Chương 370: Không Nói Gì](#)

[Chương 371: Hoa Mai Mấy Cánh?](#)

[Chương 372: Hoa Tường Vi](#)

[Chương 373: Khó Cả Đôi Đường](#)

[Chương 374: Đêm Lạnh Như Trước](#)

[Chương 375: Khoá Lại](#)

[Chương 376: Cọp Cha](#)

[Chương 377: Hoa Hồng Nhỏ](#)

[Chương 378: Tôi Muốn Ở Cùng Em](#)

[Chương 379: Vào Đây Với Ông](#)

[Chương 380: Hi Vọng](#)

[Chương 381: Hi Văn Tiểu Thư](#)

[Chương 382: Không Biết Dạy Con, Là Lỗi Của Cha!](#)

[Chương 383: Tự Minh Giải Quyết](#)

[Chương 384: Không Có Tư Cách](#)

[Chương 385: Đối Thủ](#)

[Chương 386: Mong Muốn](#)

[Chương 387: Hoa Hồng Cuộc Sống](#)

[Chương 388: Xanh Lá](#)

[Chương 389: Hoa Tai](#)

[Chương 390: Chạm Mặt](#)

[Chương 391: Ánh Trăng Hiếu Lòng Tôi](#)

[Chương 392: Pa Pa](#)

[Chương 393: Không Nỡ Rời Xa](#)

[Chương 394: Theo Đuổi](#)

[Chương 395: Xoay Người](#)

[Chương 396: Êm Ái](#)

[Chương 397: Tranh Giành](#)

[Chương 398: Lại Chọc Giận Con Bé Chỗ Nào Sao?](#)

[Chương 399: Hands - Free](#)

[Chương 400: Trứng Cá](#)

[Chương 401: Tư Cách](#)

[Chương 402: Hận](#)

[Chương 403: Không Có Tiền](#)

[Chương 404: Chia Rẻ Uyên Ương](#)

[Chương 405: Tổng Giám One - King \(1\)](#)

[Chương 406: Nữ Chính Trên Đài](#)

[Chương 407: Đem Usb Cho Tôi](#)

[Chương 408: Không Nên Chọc Tôi](#)

[Chương 409: Video](#)

[Chương 410: Tài Liệu](#)

[Chương 411: Cô Muốn Đi Đâu?](#)

[Chương 412: Đứa Bé](#)

[Chương 413: Enter](#)

[Chương 414: Xin Lỗi, Mẹ Yêu Con!](#)

[Chương 415: Vợ Trước Tổng Tài Giá Trên Trời](#)

[Chương 416: Cầu Xin Cha](#)

[Chương 417: Tự Sinh Tự Diệt](#)

[Chương 418: Chờ Đợi](#)

[Chương 419: Sáu Năm Trước, Sáu Năm Sau](#)

[Chương 420: Thắng Thắn](#)

[Chương 421: Tiền Nhiều Quá](#)

[Chương 422: Có Thời Gian Tới Chơi](#)

[Chương 423: Tôn Trọng](#)

[Chương 424: Thật Hạnh Phúc](#)

[Chương 425: Nguyên Vọng Của Con Gái](#)

[Chương 426: Kẹo Đường](#)

[Chương 427: Điện Thoại](#)

[Chương 428: Ngày Và Đêm](#)

[Chương 429: Đứa Trẻ Không Có Cha](#)

[Chương 430: Khu Vui Chơi \(1\)](#)

[Chương 431: Khu Vui Chơi \(2\)](#)

[Chương 432: Chết Cũng Không Chơi \(1\)](#)

[Chương 433: Yun-Night Speed \(Tàu Lượn Trên Không\)](#)

[Chương 434: Cao Nhất Thế Giới](#)

[Chương 435: Trò Chơi Lời Nói Thật Lòng Mạo Hiểm Lớn](#)

[Chương 436: Lúc Đó Các Người Ở Đâu?](#)

[Chương 437: Thất Thủ](#)

[Chương 438: Đến Nhà Tôi Ăn Một Bữa CƠM](#)

[Chương 439: Giống Một Người Vợ](#)

[Chương 440: Ma Quý Và Thiên Sư](#)

[Chương 441: Súc Miệng](#)

[Chương 442: Ông Bà Nội](#)

[Chương 443: Thế Giới Của Hân](#)

[Chương 444: Thời Gian](#)

[Chương 445: Không Được Đi](#)

[Chương 446](#)

[Chương 447: Hai Chữ](#)

[Chương 448: Tắm Ảnh](#)

[Chương 449: Ông Thọ](#)

[Chương 450: Ao Sen](#)

[Chương 451: Nhận Tổ Quy Tông](#)

[Chương 452: Bất Chấp Tất Cả](#)

[Chương 453: Chỉ Biết Hy Sinh](#)

[Chương 454: Lại Vay Tiền!](#)

[Chương 455: Tối Nay Nói Chuyện Yêu Đường](#)

[Chương 456: Vùng Trời Tình Yêu](#)

[Chương 457: Điểm Tâm](#)

[Chương 458: Sinh Nhật Của Em](#)

[Chương 459: Một Ngày Mùa Đông](#)

[Chương 460: Nói Cho Tôi Biết Trước Một Chút](#)

[Chương 461: Đuổi Theo Xe](#)

[Chương 462: Cả Một Buổi Tối](#)

[Chương 463: No](#)

[Chương 464: Chính Thức Đọ Sức](#)

[Chương 465: Không Có Chuyện Gì Xảy Ra](#)

[Chương 466: Hình Chụp](#)

[Chương 467: Uy Hiếp](#)

[Chương 468: Nói Tiếng Yêu](#)

[Chương 469: Dạy Đỡ](#)

[Chương 470: Quyết Định](#)

[Chương 471: Mở Cửa](#)

[Chương 472: Kết Hôn](#)

[Chương 473: Tối Nay Sexy Một Chút Đi](#)

[Chương 474: Nổ Tung](#)

[Chương 475: Cẩn Thận Một Chút](#)

[Chương 476: Duyên Và Phận](#)

[Chương 477: Nụ Hôn Tình Nhân](#)

[Chương 478: Nhìn Cái Gì](#)

[Chương 479: Nhảy Với Anh Một Bàn Đì](#)

[Chương 480: Đi Theo Anh!](#)

[Chương 481: Chết Cùng Anh](#)

[Chương 482: Sớm Có Tính Toán](#)

[Chương 483: Tình Yêu Bất Diệt](#)

[Chương 484: Bộ Phim Truyền Hình](#)

[Chương 485: Mang Thai?](#)

[Chương 486: Tin Cưới](#)

[Chương 487: Tiến Hành Hôn Lễ](#)

[Chương 488: Có Mang Thai Không?](#)

[Chương 489: Cảnh Diễn Của Em Trai](#)

[Chương 490: Nhấn Cưới](#)

[Chương 491: Cha Tối Đón Chúng Ta](#)

[Chương 492: Bài Hát Đó](#)

[Chương 493: Cô Vào Phòng Tôi Làm Gì?](#)

[Chương 494: Dây Chuyền Mặt Trăng](#)

[Chương 495: Không Để Vào Mắt](#)

[Chương 496: Ai Dạy Cho Cô?](#)

[Chương 497: Sự Thật Của Hôn Lễ](#)

[Chương 498: Nhận Được Gì?](#)

[Chương 499: Giữ Lại Cái Mạng](#)

[Chương 500: Người Hữu Tình Khó Gặp](#)

[Chương 501: Buông Tha Một Thân Cây](#)

[Chương 503: Muốn Đi Nơi Nào?](#)

[Chương 504: Bộ Mặt Thật Của Hân](#)

[Chương 505: Bắt Cóc](#)

[Chương 506: Thân Thể Nho Nhỏ](#)

[Chương 507: Cúc Áo](#)

[Chương 508: Đau Như Vây](#)

[Chương 509: Ra Lệnh](#)

[Chương 510: Mẹ, Ngủ Ngon](#)

[Chương 511: Ngọc Đá Đen Vỡ](#)

[Chương 512: Lại Là Bài Hát Ấy](#)

[Chương 513: Lấy Mạng Đổi Mạng](#)

[Chương 514: Lợi Thế](#)

[Chương 515: Phương Hướng](#)

[Chương 516: Đi Về Phía Trước](#)

[Chương 517: Con Gái Của Cha](#)

[Chương 518: Đi Thôi](#)

[Chương 519: Vết Thương](#)

[Chương 520: Quyết Định Của Cô](#)

[Chương 521: Số 1217 \(Thượng\)](#)

[Chương 522: Số 1217 \(Hạ\)](#)

[Chương 523: Đi Hay Ở \(1\)](#)

[Chương 524: Đi Hay Ở \(2\)](#)

[Chương 525: Phơi Bầy](#)

[Chương 526: Trời Đất Tạo Nên](#)

[Chương 527: Cô Nói Đúng](#)

[Chương 528: Mở Cửa Đi](#)

[Chương 529: Hôm Nay Đi Tìm Hân](#)

[Chương 530: Không Khí](#)

[Chương 531: Ăn Trộm](#)

[Chương 532: Một Lần Cuối Cùng](#)

[Chương 533: Tôi Nay Không Đi](#)

[Chương 534: Bàn Quyền](#)

[Chương 535: Cho Em Hôn Một Cái](#)

[Chương 536: Bốn Số](#)

[Chương 537: Thân Ái, Tôi Nay Em Chờ Anh](#)

[Chương 538: Cô Và Tôi](#)

[Chương 539: Người Đẹp Tóc Vàng, Mắt Xanh](#)

[Chương 540: Mặc Nghen](#)

[Chương 541: My Best Friends Wedding](#)

[Chương 542: Mất Đi Anh, Em Vẫn Có Thể Sống Tốt](#)

[Chương 543: Dịu Dàng](#)

[Chương 544: Từ Trên Không Trung Rơi Xuống](#)

[Chương 545: Lịch Sử Tái Diễn](#)

[Chương 546: Còn Sống](#)

[Chương 547: Chết Để Cưới Vợ Nhỏ](#)

[Chương 548: Hân Đi Rồi](#)

[Chương 549: Con Dâu](#)

[Chương 550: Vợ Chồng](#)

[Chương 551: Quan Hệ Tình Lữ](#)

[Chương 552: Kẹo Đường](#)

[Chương 553: Một Chút Chân Tướng](#)

[Chương 554: Gọi Tên Tôi \(1\)](#)

[Chương 555: Vận Động](#)

[Chương 556: Hân](#)

[Chương 557: Tự Ái](#)

[Chương 558: Một Chút Hương](#)

[Chương 559: Tín Tức](#)

[Chương 560: Trở Lại](#)

[Chương 561: Con Báo Nhỏ](#)

[Chương 562: Người Trong Hình](#)

[Chương 563: Điện Thoại Vang Lên](#)

[Chương 564: Buổi Lễ Trao Giải \(1\)](#)

[Chương 565: Buổi Lễ Trao Giải \(2\)](#)

[Chương 566: Tiếng Gọi Tình Yêu](#)

[Chương 567: Buổi Lễ Trao Giải \(3\)](#)

[Chương 568: Buổi Lễ Trao Giải \(4\)](#)

[Chương 569: Buổi Lễ Trao Giải \(5\)](#)

[Chương 570: Buổi Lễ Trao Giải \(6\)](#)

[Chương 571: Buổi Lễ Trao Giải \(7\)](#)

[Chương 572: Người Hữu Tình Khó Gặp \(2\)](#)

[Chương 573: Yêu Sâu Hơn](#)

[Chương 574: Bí Mật](#)

[Chương 575: Sợ](#)

[Chương 576: Đổi Mặt Với Toàn Thế Giới, Nói Yêu Em](#)

[Chương 577: Mời Nhảy Một Bàn](#)

[Chương 578: Cự Nự Với Ngoài Cửa](#)

[Chương 579: Muốn Đấu Với Anh Sao?](#)

[Chương 580: Thân Phận Thật Sự](#)

[Chương 581: Adn](#)

[Chương 582: Một Chút Sự Thật Trong Quá Khứ \(Một\)](#)

[Chương 583: Một Chút Sự Thật Trong Quá Khứ \(Hai\)](#)

[Chương 584: Kiểm Tra](#)

[Chương 585: Thích Tính](#)

[Chương 586: Anh Em](#)

[Chương 587: Không Muốn Kết Hôn](#)

[Chương 588: Cậu Thích](#)

[Chương 589: Quả Nho Tế Điện Bỏ Đào Từu](#)

[Chương 590: Xi Căng Đan](#)

[Chương 591: Không Mở Cửa](#)

[Chương 592: Lạnh Quá](#)

[Chương 593: Anh Là Của Em](#)

[Chương 594: Sạch Sẽ](#)

[Chương 595: Tha Thứ](#)

[Chương 596: Chăm Sóc](#)

[Chương 597: Đi Ra Ngoài Lăn Lộn, Sớm Muốn Phải Trả Giá](#)

[Chương 598: Người Yêu Thân Mật](#)

[Chương 599: Chuyện Lớn Cả Đời Con Gái](#)

[Chương 600: Cái Tát](#)

[Chương 601: Thố Lộ](#)

[Chương 602: Chân Tướng Anh Em](#)

[Chương 603: Phong Thư](#)

[Chương 604: Khoản Nợ Sinh Mệnh](#)

[Chương 605: Mãi Mãi](#)

[Chương 606: Cừu Hận](#)

[Chương 607: Cùng Đi](#)

[Chương 608: Hành Động Trả Thù](#)

[Chương 609: Mẹ](#)

[Chương 610: Một Chút Thù Hận](#)

[Chương 611: Lềch Hướng](#)

[Chương 612: Thạch Tín](#)

[Chương 613: Ai Chết, Ai Sống](#)

[Chương 614: Minh Nguyệt Ngàn Dặm Gửi Tương Tư](#)

[Chương 615: Trúng Đạn](#)

[Chương 616: Hồi Hận](#)

[Chương 617: Chúng Ta Kết Hôn Đi \(Chính Văn Đại Kết Cục 1\)](#)

[Chương 618: Ngoại Truyện](#)

[Chương 619: Ngoại Truyện \(Hai\)](#)

[Chương 620: Ngoại Truyện \(Ba\)](#)

[Chương 621: Ngoại Truyện \(Bốn\)](#)

[Chương 622: Ngoại Truyện \(Năm\)](#)

[Chương 623: Ngoại Truyện \(Sáu\)](#)

[Chương 624: Ngoại Truyện \(Bảy\)](#)

[Chương 625: Ngoại Truyện \(Tám\)](#)

[Chương 626: Còn Có Thể Sống Bao lâu?](#)

[Chương 627: Nhiệt Tình Như Sa Mạc](#)

[Chương 628: Anh Luôn Muốn](#)

[Chương 629: Lại Là Đề Tài Này?](#)

[Chương 630: Bốn Anh Em](#)

[Chương 631: Không Có Say](#)

[Chương 632: Anh Yêu Em \(Chính Văn Đại Kết Cục\)](#)

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Edit: Tooblue

Đêm Noel tuyết bay đầy trời.....

Một cái cô gái mặc áo lông màu xanh nhạt, bộ đồ thể thao màu trắng, cười xe đạp chạy nhanh trong gió tuyết, một giọt máu rơi xuống nền tuyết, đỏ tươi.....

Cô vươn bàn con tay nhỏ bé, đè lại cái mũi, ngăn cho máu không chảy tiếp, trong đầu lại nhớ lại lời bác sĩ căn dặn mình.....“Gần đây sức miễn dịch càng ngày càng thấp, trước khi có kết quả kiểm tra, cô tuyệt đối không thể để cho thân thể của mình bị thương.....”

“Cháu sẽ chết sao? Nếu cháu chết, em trai cháu phải làm sao bây giờ? Nó mới ba tuổi..... Ba mẹ cháu đều bỏ lại chúng cháu mà đi rồi.....” Cô yếu ớt hỏi bác sĩ.....

Bác sĩ lắc đầu không lên tiếng.....

Hạ Tuyết nhớ tới mấy chuyện ở bệnh viện vừa rồi, lòng của cô đau xót, trong đôi mắt đã phủ nước, mờ mịt nhìn đêm Noel lung linh sắc đèn màu, có ông già Nô-en, còn có một cặp đôi đang cầm hoa tươi ôm nhau gọt ngào, cô ghen ngào tự nhủ: “Không có việc gì, có lẽ kết quả kiểm tra sẽ không sao, mình không sao đâu? Có lẽ mình còn có thể sống.....”

Chuông di động vang lên.

Hạ Tuyết nhanh dừng xe, một tay lấy điện thoại ra, một tay dùng khăn拭 mũi, cố gắng hé miệng, nói.....“A.....”

“Sao còn chưa tới?” Một giọng nói mềm nhẹ, cũng rất lạnh lẽo truyền đến.....

Hạ Tuyết vô cùng xin lỗi: “Thực xin lỗi, Cẩn Nhu..... mình lập tức đi tới..... Bạn chờ một chút.....”

“Ừ..... Mau tới..... Rõ ràng đã hẹn, đến giúp mình cùng vào lễ Giáng Sinh.....” Đối phương có chút miễn cưỡng cười nói.

“Lập tức tới liền!” Hạ tuyết lập tức tắt điện thoại, đạp xe, nhanh đến nhà hàng cơm Tây.

Trong nhà hàng.

Có cô gái mặc âu phục màu trắng, nhu thuận ngồi bên cửa sổ, ánh mắt run rẩy một tia lạnh lẽo cùng phần lộ.....

“Cẩn Nhu?” Hạ Tuyết vui vẻ đi vào nhà hàng cơm Tây, nhìn thấy cách ăn mặc tối nay của bạn thân, cô kinh ngạc nói: “Bạn hôm nay đẹp quá.....”

Cẩn Nhu nhìn thấy Hạ Tuyết xinh đẹp giống như bông tuyết trong suốt trên bầu trời, cô khẽ nhếch miệng cười nói: “Bạn đẹp nhất..... Từ nhỏ đến lớn, chúng ta đi chung, người khác đều khen bạn đẹp..... khen nhà của mình có tiền.....”

“Nói cái gì đó?” Hạ Tuyết cố ý trừng mắt bạn thân một cái, sau đó gọi người phục vụ mang tới một ly cà phê..... Tối nay cô không có phát hiện ánh mắt của bạn thân thật đáng sợ.....

Cần Nhu lại nhìn thật kỹ Hạ Tuyết, hỏi: “Bác sĩ nói như thế nào? Không có việc gì chứ? Có thể sống được thật lâu chứ?”

Ánh mắt Hạ Tuyết hơi tối đi..... Cô cố gắng cười cười, không dám nói, chỉ tùy tiện quay người.....

Cần Nhu đột nhiên cắn hàm răng, nhìn thấy bộ dáng của Hạ Tuyết, cô cắn môi, giả bộ an ủi: “Không có việc gì! Có thể sẽ sống sót mà? Bạn phải có hy vọng! Nếu bạn thật sự có chuyện, mình sẽ giúp bạn chiếu cố em trai, tìm cho nó một gia đình hoặc một cô nhi viện.”

Hạ Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy bạn thân tối nay dường như thay đổi, cô khó hiểu, cười nói: “Này! Đêm nay bạn làm sao vậy? Nói lung tung! Không phải chưa có kết quả xét nghiệm sao?”

Cần Nhu hạ mắt.....

Hạ Tuyết vươn tay, nhẹ nắm tay bạn thân, mạnh mẽ tươi cười, cố ý lẩm bẩm nói: “Ai nha, bạn không phải là quá lo lắng chứ? Mình không sao mà.....”

Cần Nhu miễn cưỡng cười..... Cúi đầu, lên tiếng nói: “Mình vừa rồi bị rớt một cái nhẫn ở toilet, bạn giúp mình tìm một chút nhé.....”

“A? Mình phải nhanh đi xem!” Hạ Tuyết vừa nghe, liền lập tức đứng dậy, đi đến toilet, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, Hạ Tuyết vẫn đều chăm sóc Cần Nhu giống như em gái.

Cần Nhu một cắn môi, trong đôi mắt tràn đầy nước mắt, quay đầu, nhìn thấy bạn tốt đi khỏi, sắc mặt của cô đột nhiên lạnh lẽo, lấy ra một gói bột màu trắng..... Cô nhìn ly cà phê ấm áp trước mặt, hung hăng nói: “Dù sao..... Bạn không phải sẽ chết sao? Giúp đỡ mình lần này đi.....”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hạ Tuyết chạy đến toilet nhẵn bóng hoa lệ của nhà hàng cơm Tây tìm xung quanh, đều không có tìm được nhẵn, cô lo lắng nghĩ, người kia liệu lĩnh như vậy, nếu mình xảy ra chuyện gì, tìm người đó đến chiếu cố bạn ấy đi...

Em trai và Cẩn Nhu là những người mà bản thân mình vương bận nhiều nhất, nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Tuyết lại đau xót, trong mũi lại tràn đầy một mùi tanh, cô nhanh cầm khăn tay, ngửa đầu lên lau máu mũi, nghĩ nếu bị Cẩn Nhu thấy, bạn ấy khẳng định sẽ sợ hãi, vì là bạn thân từ nhỏ đến lớn, đều sợ thấy máu...

Hạ Tuyết lau máu mũi xong, lại cúi đầu, chuẩn bị trở về chỗ ngồi, lại phát hiện ngay bên cạnh bồn rửa mặt, có một cái trâm cài đầu hình con bướm bướm bằng ngọc tím...

“Ủa?” Hạ Tuyết rửa tay, mới cầm cái trâm lên, đặt ở dưới ánh đèn, nhìn kỹ viên ngọc lóe ra ánh sáng óng ánh như mặt nước, vừa thấy liền biết nó có giá trị xa xỉ...

“Ai lại để quên thứ quý giá như vậy ở nơi này nhỉ?” Hạ Tuyết tò mò xoay người, cố ý nâng cao giọng, nhưng toàn bộ cửa toilet mở ra, không có ai ở bên trong...

Hạ Tuyết ‘a’ một tiếng, cười nói... “Vật quý giá như vậy, cũng có thể để quên...” Cô không có nghĩ nhiều, liền bỏ cái trâm ngọc vào túi mình, nghĩ sau khi rời khỏi đây, đem nó giao cho quản lý nhà hàng... Trong nháy mắt khi cô xoay người, thấy chân mình đạp lên cái gì đó, cô kỳ quái nhìn

xuống, vừa lui chân ra, phát hiện chiếc nhẫn kim cương nằm ở dưới chân mình...

“Thì ra mày ở trong này...” Hạ Tuyết nhận ra được đây là nhẫn của Cẩn Nhu, cô vui vẻ nhặt lên, liền đi ra nhà ăn...

“Bạn xem, đây là cái gì?” Hạ Tuyết vui vẻ đi trở về chỗ ngồi, đem nhẫn đưa cho Cẩn Nhu xem...

Cẩn Nhu thản nhiên nâng mắt, nhìn thoáng qua nhẫn, mới cười nhẹ nói...“Sao tìm lâu như vậy? Về sau không cần như vậy, đã đánh mất thì thôi, cũng không quý giá lắm...”

“Sao bạn lại nói như vậy nói chứ?” Hạ Tuyết nhìn bạn thân, cười nói... “Đồ vật của mình, đương nhiên sẽ quý giá nha... Hơn nữa nhẫn này, cũng là quà mừng sinh nhật mười tám tuổi của bạn mà...”

Cẩn Nhu nở nụ cười một chút, mới nói: “Loại hình thức này nọ, chú ý nhiều như vậy làm cái gì? Ở trong mắt của mình, ngoại trừ Thế Vĩ, không có bất kỳ kẻ nào cùng đồ vật gì đáng để mình quý trọng...”

“Mặc kệ như thế nào... Đây chính là nhẫn của bạn... Đeo đi... kéo chút nữa lại đánh mất...” Hạ Tuyết không nói hai lời, liền kéo ngón tay ngọc thon dài của Cẩn Nhu qua, đem nhẫn đeo cho cô...

Cẩn Nhu lập tức từ trong tay Hạ Tuyết thu tay trở về, nhìn ly cà phê trước mặt cô, nói: “Uống nhanh đi, lạnh rồi...”

“Ừm!” Hạ Tuyết mỉm cười nâng ly cà phê lên, uống một hơi.

Cẩn Nhu nở nụ cười, cô nhướn lông mày nhìn bạn tốt, cười nói: “Bạn vĩnh viễn đều như vậy, uống cà phê giống như uống nước, uống nhanh như vậy! Bạn không sợ ghen sao?”

Hạ Tuyết cười, buông ly cà phê xuống, sáng khoái nói: “Làm sao có thể ghen chứ?”

Cần Nhu không lên tiếng, chính mình cũng tao nhã uống cà phê...

Hạ Tuyết nhìn Cần Nhu thật kỹ, nói: “Thân thể bạn không thoải mái à? Hôm nay thoát nhìn không mấy vui vẻ? Có phải người mẹ kế ghê tởm của bạn lại bắt nạt bạn không?”

“Không có... Dì ấy giới thiệu cho mình một người đàn ông...” Cần Nhu buông ly cà phê, sau đó nhìn Hạ Tuyết.

“A?” Hạ Tuyết giật mình nhìn Cần Nhu nói: “Giới thiệu cho bạn một người đàn ông? Nhưng không phải bạn đã có Thế Vĩ sao? Các bạn đã xảy ra chuyện gì?”

Cần Nhu lại nhìn vào đôi mắt của Hạ Tuyết, khẽ cắn răng, biểu tình hơi kích động run rẩy lên... “Chúng mình luôn rất yêu nhau, chúng mình không có việc gì...”

“Vậy...” Hạ Tuyết cảm thấy mình càng ngày càng mệt mỏi, cô nặng nề ngáp một cái, mới hỏi Cần Nhu: “Vậy mẹ bạn sao còn giới thiệu bạn trai cho bạn chứ?”

Cần Nhu cười lạnh một chút, mới thê lương ghen ngào nói: “Bởi vì bà thấy Thế Vĩ chỉ là một người làm ăn nhỏ, không có tiền đồ... Cho nên...” Cô lại nâng ly cà phê lên, nhấp một ngụm nhỏ, mới rơi nước mắt nói: “Bà đem mình giới thiệu cho lão tổng của tập đoàn khách sạn Tam Á...”

Hạ Tuyết nghe những lời này, cô sửng sốt nói: “Lão tổng khách sạn Tam Á? Vậy tuổi...”

“Đúng!” Cần Nhu nhìn bạn thân, sâu kín nói: “Gần sáu mươi tuổi, vợ vừa mới chết chưa được vài ngày, sau đó khẩn cấp muốn kết hôn vợ mới,

mẹ kể ghê tởm của mình đợi đến cơ hội thấy người sang bắt quàng làm họ này... Liền hiến mình cho lão già chết tiệt kia... Đêm nay, mình sẽ đến khách sạn đó với hắn... Nếu mình không đi, mẹ mình đánh gãy chân Thế Vĩ!”

Hạ Tuyết nghe được, kinh hãi nói: “Bạn không thể đi!!! Tuyết đối không thể đi!”

“Cho nên mình không đi!” Cẩn Nhu nhìn Hạ Tuyết, lãnh lẽo nói từng chữ: “Mình sẽ không để bà ta thực hiện được dã tâm... Sẽ có người đi thay mình.”

“Ai?” Hạ Tuyết nhìn Cẩn Nhu, tò mò hỏi.

Cẩn Nhu nhìn kỹ người bạn hơn mười năm trước mặt này, nói: “Bạn!”

“A?” Hạ Tuyết mới vừa kỳ quái lên tiếng, liền cảm giác bị một trận hoa mắt, cả người mềm nhũn ngã vào trên bàn.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Khách sạn Tam Á, phòng tổng thống!

Cần Nhu đem Hạ Tuyết đã muốn hôn mê đẩy lên giường, sau đó âm lãnh nhìn xuyên đến bóng đèn màu vàng trước giường, vô tình mà tàn nhẫn nói: “Mày dù sao đều phải chết... Chẳng lẽ không thể cứu tao một lần? Đêm nay tao sẽ cùng Thế Vĩ rời khỏi cái chỗ quỷ quái này! Bọn tao sẽ rất hạnh phúc... Thực xin lỗi, Hạ Tuyết... Nhân sinh của mày vốn đề tiện giống rác rưởi rồi... Mày thành toàn cho bọn tao đi...”

Cần Nhu nói vừa xong, liền nảy sinh ác độc lột sạch quần áo trên người Hạ Tuyết, lại dùng cái chăn bằng sợi tơ vàng, đắp lên thân thể trơn bóng mê người của cô...

Di động đột nhiên vang lên trong cái phòng xa hoa này...

Cần Nhu rất nhanh nghe điện thoại...”Ừm... Sự tình đã sắp xếp xong, em lập tức đến đó... Vâng... Em yêu anh...”

Sắc mặt Cần Nhu lúc này mới tái nhợt run rẩy bất an cầm di động, nhanh rời khỏi phòng, cô vừa cầm điện thoại, vừa mở nên cửa phòng, lại bởi vì vào lúc mở cửa phòng, bị một cái kẹp hình con bướm bằng ngọc rơi trên mặt đất chặn lại, cửa không có đóng...

Cần Nhu nhanh đi ra phía trước, không quay đầu lại...

Tuyết mịn bay bay.

Phòng tổng thống xa hoa, trên cái giường siêu lớn, có thanh âm rất nhỏ, giãy dụa nhẹ kêu...“Nước...” Cô vô lực trần trọc thân thể, trong cái chăn vàng, nhẹ nhàng mà rục rỡ...

Trước cửa sổ sát, có một bóng dáng nghiêm nghị... Hắn hơi nghiêng sườn mặt hoàn mỹ, nhìn về phía người trên giường, tròng mắt sáng lạnh lẽo, lộ ra một tia sáng lạnh, trong tay cầm cái kẹp con bướm, nhẹ xoay tròn...

“Nước...” Hạ Tuyết nuốt nuốt cổ họng, mờ mịt nhìn trong không gian u ám, nhìn về phía bóng dáng trước cửa sổ sát đất... lại kêu... “Rất khát nước...”

Hắn chậm rãi xoay người, lạnh lùng nhìn cô một cái, mới chậm rãi đi đến trước mặt cô, cầm lấy một bình Whisky, không tiếng động đưa cho cô...

Hạ Tuyết cứ để thân thể trần trụi như vậy, vội vàng cầm lấy Whisky, đẩy cái nắp ra, rót vào trong cổ họng...

Cả thân thể của cô bởi vì hiệu quả của ‘thuốc mê’, mà thiêu đốt đến đáng sợ, khô nóng giống như muốn chết, uống Whisky, cảm giác cay nóng càng kích thích cô uống ừng ực, vài giọt rượu dọc theo cổ chảy xuống...

Hắn tiếp tục nhìn chăm chăm cô uống, uống còn không nhiều, liền mệnh lệnh: “Đứng lên...”

Hạ Tuyết mờ mịt mơ hồ nhìn thấy người trước mặt, một chút ý thức cũng không có, ném chai rượu xuống, sợ hãi bò xuống giường... “Đây là nơi nào... Đây là nơi nào... Tôi phải về nhà...”

Hắn hơi nghi hoặc nhìn thấy cô gái mơ hồ trước mặt này, thân thể trần trụi, yếu đuối vô lực đi ra ngoài cửa, ngay tại lúc cô cầm tay nắm cửa, hắn từ phía sau lạnh lẽo ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, nói lớn: “Cô cứ như vậy đi ra ngoài? Trần như nhộng?”

“Anh nói cái gì vậy?” Hạ Tuyết theo bản năng xoay người, vì quá khô nóng muốn đẩy ra hẳn, chính là hai tay lại đung vào bờ ngực rắn chắc của hẳn, ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ của hẳn, mặt của cô đỏ lên, lại sợ hãi nhìn hẳn hỏi: “Anh là ai?”

Hắn cười lạnh nói: “Tôi là ai? Cô đem con bướm ngọc đặt ở cửa, còn hỏi tôi là ai?”

“A?” Hạ Tuyết mờ mịt nhìn hẳn hỏi: “Cái gì con bướm ngọc? Tôi cái gì cũng không biết? Tôi phải về nhà... Tôi không cần ở trong này... Tôi không biết anh... Vì sao tôi lại ở chỗ này?”

Hạ Tuyết vừa nói lung tung, vừa muốn nhớ lại mọi việc, nhưng bởi vì tác dụng của thuốc mê rất lớn, thân mình cô vừa mới đứng vững, lại mềm nhũn tựa ở trên người hẳn, mặt tựa vào trong ngực hẳn, nhẹ thở gấp, giống như khiêu khích thân thể hẳn...

Hắn lạnh lùng đứng tại chỗ, cảm giác thân thể cô gái trước mặt phát ra một mùi xử nữ thơm ngát... “Muốn đi, vì sao còn ở lại? Diễn kịch như vậy, cô diễn quá mức...”

“Cái gì?” Hạ Tuyết mờ mịt nhìn hẳn... “Cái gì diễn? Tôi cái gì cũng không biết, anh buông...” Cô mới vừa nói hết lời, dùng sức đẩy hẳn ra, nhưng đột nhiên hai tay non mềm của mình bị người dùng sức nắm chặt, cô khẽ kêu một tiếng, nhưng cả người mình bị hẳn đặt trên cửa, sau đó cánh môi của mình bị đôi môi mỏng gợi cảm của hẳn bao trùm...

“Ừm...” Hạ Tuyết vận vẹo thân thể, phản kháng, nhưng đầu lưỡi hẳn giống như có ma lực, hút ở bên trong môi mình, một phút đồng hồ mềm mại, phút tiếp theo cường thế...

Mặt Hạ Tuyết đỏ lên, nụ hôn của hẳn khiêu khích cả thân thể nổi lên một loại khô nóng, cô dùng hết ý thức đẩy hẳn ra... “Anh muốn làm gì?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thân mình hẫng hơi bị cô đẩy ra, nhìn thấy cô đỏ mặt, lại vẫn mơ hồ vô lực thở phì phò, thần trí không rõ kêu: “Anh tránh ra... Tôi không biết anh... Vì sao lại hôn tôi? Anh tránh ra...”

Hắn đông lạnh nhìn cô, có lẽ nguyên nhân chính là vì bộ dạng cô rất giống như dâng lên tình dục còn cố chống cự, khơi dậy ham muốn chinh phục trong thân thể hắn, hắn đột nhiên mạnh mẽ bước lên, hai tay nắm chặt cái eo nhỏ nhắn của cô, làm cho bộ ngực sữa của cô kề sát vào lồng ngực kiên cố của mình, sau đó hôn nhanh cánh môi của cô, đầu lưỡi cuồng vọng tiến vào trong miệng, cùng đầu lưỡi của cô nhu tình triền miên... Âu phục quý giá màu đen, từ bờ vai rộng lớn của hắn rơi xuống, áo sơ mi trong màu trắng, mở ra hai cái nút, lộ ra một làn da màu đồng gợi cảm...

‘Thuốc mê’ trong thân thể Hạ Tuyết tăng hiệu lực, làm cho thân cô càng khô nóng, mà nụ hôn của hắn đúng là thuốc giải, làm cho cô thỏa cơn khát trong cơ thể, chiếm được một chút ngọt lành, cô không tự giác đón nhận hắn hôn...

Hắn ý thức được cô đón nhận, hai tay ở sau cái lưng bóng loáng của cô, càng không ngừng ma sát, thậm chí dờn xuống, nặng nề nắm chặt cái hông tròn trĩnh của cô...

“Đau... Đừng như vậy...” Hai tròng mắt Hạ Tuyết đỏ lên nhìn hắn, theo bản năng muốn kháng cự, chính là đại não của cô càng lúc càng mê loạn, trong đầu chỉ thấy một người đàn ông vẫy gọi mình, cô hỗn độn lắc đầu, nói cho chính mình, chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác...

Hắn đột nhiên dừng động tác xem cô gái trước mặt, cô mờ mịt mê mang, tăng thêm hương vị khiêu khích cùng gợi cảm, làm cho hắn không khỏi lại nâng hai tay chà xát bộ ngực sữa căng tròn của cô, xoa miết hai điểm phần hồng, bức ép hai điểm phần hồng này tê liệt cứng lên, hắn lại bá đạo cúi đầu cắn mạnh một cái...

Cô thật không ngờ, ly cà phê kia có thuốc mê có thể làm cho cô đánh mất lý tính...

Cô bị hắn ngậm hút, càng không ngừng xoay thân thể của chính mình, tất cả ý thức của thân thể cơ hồ bị thiêu đốt, cô bắt đầu kêu nhỏ ra tiếng, hai tay kìm không được nắm chặt bờ vai của hắn... Nhìn thấy khuôn mặt rất anh tuấn của hắn, thân thể cô như bị chìm ngập trong đại dương...

Hắn không nói nữa, chính là đột nhiên ôm cô lên, vừa dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô, vừa đi đến giường...

Tay Hạ Tuyết vây quanh cổ hắn, mờ mịt nhìn hắn...

“A...” Cả người Hạ Tuyết bị hắn ném lên trên giường, sau đó lại bị hắn nặng nề đè lên, “A...” Hạ Tuyết bầu vào drap giường, ngửa mặt, tất cả lý tính đều bị che lấp...

Hắn nhìn cô thật sâu, không còn nói chuyện...

Hạ Tuyết thở gấp, nhìn hắn...

Hắn lóe ra ánh mắt giống như con báo, nhìn cô...

Hạ Tuyết nuốt nuốt cổ họng, vừa định xoay thân thể, đột nhiên hai chân bị hắn mạnh mẽ tách ra, tiếp theo một trận mạnh mẽ đánh sâu vào, đau đớn như xé rách, cô đau đớn kêu lên...

Hắn nhanh hôn môi đỏ mọng của cô lần nữa, tiếp tục tăng nhanh cử động dưới hạ thân... Hoàn toàn giữ lấy cô...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sáng sớm...

Tuyết mịn vẫn bay...

Hạ Tuyết rốt cục bị đau đớn cùng mệt mỏi khát nước làm tỉnh lại, chính là cô mới hơi mở hai tròng mắt, liền lập bị ánh sáng làm chói mắt, làm cho cô khó chịu thở gấp, cô nhắm chặt hai tròng mắt, cho mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, mới chậm rãi tái mở to mắt...

Cô giống như thấy được một bóng người, cô nường mảy, muốn hỏi người kia là ai, nhưng cô bởi vì thân đau đớn cùng mệt mỏi, nói không nên lời, cô lại cố gắng mở to mắt, rốt cục thấy rõ bên giường có một nam nhân trần trụi nửa người trên, hắc nghiêm mặt, cầm áo trắng trong tay sau đó mặc vào, ngẩng đầu, tay cài khuy áo...

Trong nháy mắt Hạ Tuyết nghĩ mình đang nằm mơ, nhưng nhìn đến này nam nhân đã khuy nút xong, sau đó lại cầm lên một cái áo vest màu đen quý giá, vô cùng tao nhã mặc vào, thắt cà vạt, tôn quý tỏa ra bốn phía...

Hắn nhẹ hé miệng, ho nhẹ một chút, soi toàn thân trong kiếng, chỉnh trang một chút, lại xuyên thấu qua mặt gương, nhìn cô gái trên giường, đang mơ mơ màng màng, giống như còn chưa tỉnh ngủ nhìn mình...

Mắt hắn chợt lóe, đi đến trước mặt cô gái, nói... “Cô tỉnh?”

Hạ Tuyết bị âm thanh này làm chấn động, cô trừng lớn mắt, nuốt cổ họng, toàn bộ thần trí lập tức thanh tỉnh, cô sợ tới mức hồn vía lên mây

ngồi dậy, nhưng cái mền ở trước ngực rơi xuống, lộ ra phần đầy đặn của mình, Hạ Tuyết vừa cúi đầu thấy, cô rớt cục há miệng thật to... “A —“

Một tiếng thét chói tai này, làm tuyết bám trên cành cây ngoài cửa sổ rơi xuống đất...

Hắn hơi nghi hoặc nhìn cô gái trước mặt, giống như bị tâm thần, hốt hoảng kéo cái chăn, vây quanh thân mình, sau đó khiếp sợ thét chói tai... “Anh là ai?”

Mặt Hàn Văn Hạo đông lạnh, bất đắc dĩ nhìn người trước mặt nói... “Vì sao cùng một vấn đề mà cô hỏi suốt cả buổi tối, đến bây giờ vẫn hỏi?”

Hạ Tuyết vừa nghe lời này, cô càng thêm tuyệt vọng kêu khóc lên, cô rời giường, giống như đứng trước đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc hỏi: “Anh rốt cuộc là ai? Vì tôi lại ở cùng anh?”

Hàn Văn Hạo dừng ở biểu tình mang tố chất thần kinh của Hạ Tuyết, hắn cũng có một chút nghi hoặc, đùa cợt nói: “Như thế nào? Tối hôm qua nhiệt tình như lửa, sáng sớm liền hối hận vì làm bại lộ bản tính của mình hả?”

Hạ Tuyết thở dốc vì kinh ngạc, một tay nắm cái mền, một tay nẩy sinh ác độc cầm điều khiển từ xa làm vũ khí, còn muốn chạy gần lại không dám đến gần, nhìn nam nhân trước mặt, tức giận run rẩy thét chói tai: “Anh rốt cuộc là ai? Vì sao tôi lại ở cùng anh? Tôi không biết anh, tôi nhiệt cái gì tình cái gì? Vì sao tôi ở trên giường với anh?? Tôi đã thất thân cho anh sao? Ta vẫn còn là xử nữ mà!!!”

Hàn Văn Hạo không có thời gian để ý cô nói vô nghĩa, chỉ từ trong bóp rút ra chi phiếu, nhìn Hạ Tuyết, quăng nó vào không trung, mặt không chút thay đổi nói: “Đây là nguyên nhân cô ở trên giường với tôi...”

Hạ Tuyết sửng sốt, nhìn chi phiếu màu trắng chậm rãi bay đến chỗ mình, chính là còn chưa bay tới, cũng đã lại nhẹ nhàng chậm chạp bay trở về mũi

giày da quý giá của người đàn ông này, hắn lạnh lẽo nhìn Hạ Tuyết một cái, mới đập lên chi phiếu, xoay đi nhanh rồi đi...

Chính là khi tay hắn vừa mới chạm lên tay cầm cửa, muốn kéo ra, lại nghe đến một trận thanh âm thanh thúy đầy căm giận nói... “A... Xin chào, cục cảnh sát phải không? Tối hôm qua có người cưỡng hiếp tôi...”

Hắn sửng sốt, hơi giật mình chậm rãi xoay người, liền nhìn đến Hạ Tuyết đang tức giận một tay cầm chèn, một tay phe phẩy cái điện thoại, vẻ mặt khiêu khích nhìn mình...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tuyết còn bay loạn bên ngoài...

Hàn Văn Hạo ngồi ở trên sofa, có chút vội vã nâng cổ tay, nhìn thoáng qua đồng hồ...

Cửa toilet, rầm một tiếng, mở ra, Hạ Tuyết một lần nữa mặc áo lông cổ lộ của cô, cùng quần áo thể thao, hai tay đút vào túi quần, lạnh nghiêm mặt, buộc mình trấn tĩnh lại mới đi ra...

Hàn Văn Hạo hơi nâng mắt, nhìn cô, mới phát hiện cô gái này, thật bình thường, cô thậm chí cũng không có tô son môi, không có trang điểm... Đêm qua đèn quá mờ, không có nhìn ra...

Hạ Tuyết ngồi xuống sofa, mặt lạnh xem xét hẳn, khụ một tiếng, trong tay còn cầm di động, nhìn Hàn Văn Hạo, mặt mang vẻ tức giận cùng ý cười uy hiếp...

Hàn Văn Hạo cũng không quá để ý, hỏi: “Cô muốn biết cái gì?”

“Vì sao tôi ở trên giường của anh?” Hạ Tuyết hỏi thẳng.

“Cô không có ở trên giường của tôi, cô ở trên giường trong phòng khách sạn...” Hàn Văn Hạo hơi thay đổi tư thế ngồi, nút áo mở, lộ ra bờ ngực kiên cố màu đồng, tản mát ra một cỗ hấp dẫn trí mạng.

“Vì sao tôi ở trên giường trong phòng khách sạn... Hơn nữa ở cùng anh... trải qua một buổi tối đáng như vậy sợ?” Hạ Tuyết cố nén phần nộ, nhìn hẳn... Nếu không vì người đàn ông này hết thấy đều thân nhiên như

vậy, làm cho cô cảm thấy rất kì quái, cô đã sớm ôm hân nhẩy ra ngoài cửa sổ, cả hai cùng chết.

Hàn Văn Hạo sâu kín nhìn cô, giống như cô thật sự hoàn toàn không biết gì cả, nhất là ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô, cô không giống một người sẽ nói dối... “Con bướm ngọc trên tay cô...”

“Có ý gì?” Hạ Tuyết không rõ...

Khóe miệng Hàn Văn Hạo gợi một chút ý cười lãnh mị, nói: “Chỉ cần là người phụ nữ của Hàn Văn Hạo tôi, vào trong phòng, đều phải có con bướm ngọc... chứng minh đã nghiệm thân...”

Hạ Tuyết nghe xong, thân thể như bốc cháy lên, cô tức giận kêu to với mặt người dạ thú trước mặt này: “Còn nghiệm thân? Nghiệm thân xong, chứng minh người ta sạch sẽ, sẽ mặc kệ người ta có nguyện ý hay không, liền mang người ta đến nơi này? Anh đây là lừa gái! Anh đây là cưỡng bức! Cưỡng bạo!”

“Đây là lần đầu có người dùng chữ như vậy hình dung tôi.” Ngừ khí hân có điểm lạnh.

Hạ Tuyết cũng cười lạnh một tiếng, nói: “Chẳng lẽ không đúng sao không? Cư nhiên cưỡng bức tôi, sáng sớm, còn dám kiêu ngạo quăng chi phiếu ra? Anh coi đây là chơi đùa sao? Người tôi đang êm đẹp làm khuê nữ, liền bị anh phá bần như vậy... Còn cho như vậy là đúng lý hợp tình à?”

Hàn Văn Hạo thật sự nghe không nổi nữa, hân nhìn thẳng Hạ Tuyết, nói nhanh... “Tôi cho cô một lời đề nghị, tốt nhất đi cô đến bác sĩ, kiểm tra một chút xem đầu óc cô có vấn đề hay không, sau đó lại hồi tưởng một chút đêm qua cô nhiệt tình như thế nào, thần kinh cô bị thác loạn phải không? Chúng tôi ở trên một cái giường, trần trụi với nhau đến nửa đêm, lúc ấy cô không có phản kháng, không có găm rú, cũng không có báo cảnh sát, đến khi sự tình xong xuôi, tôi phải đi, cô lại tung ra chiêu này với tôi sao?”

Ánh mắt hắt lạnh lùng... “Cô có mục đích gì?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hạ Tuyết nghe xong, đột nhiên tức giận cười lạnh, giờ này khắc này, cô đã đánh mất tất cả lý tính, cô cắn răng, nắm chặt tay, mở miệng nói.....
“Tôi nói cho anh biết, hôm qua tôi mới gặp bác sĩ, bác sĩ nói tôi có thể bị bệnh nan y, cho nên người sắp chết như tôi, là không sợ giống người điên, có thể cắn anh, lấy dao đâm chết anh, cũng có lẽ sẽ ôm anh, cùng nhau nhảy lầu, tất cả phương thức đối phó anh, tôi đều nhất định sẽ dùng.....
Cho nên anh tốt nhất không cần dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi!!”

“À.....” Hàn Văn Hạo có chút nhàm chán..... Hắn khẽ nâng khuỷu tay, tựa vào sofa, nâng cái cằm hoàn mỹ khêu gợi, nhìn tuyết ngoài cửa sổ.....

Hạ Tuyết bị thái độ này của hắn làm tức giận đến hộc máu, cô không nói hai lời liền cầm di động, vui vẻ ấn 120.....

Hàn Văn Hạo quay đầu, lạnh lùng nhìn cô..... “Cô báo đi, tôi không sao cả. Chính là phần nợ của cô, làm cho tôi thấy lạ. Hàn Văn Hạo tôi muốn phụ nữ, nhưng sẽ không cưỡng cầu phụ nữ. Mỗi một cô gái đều là chủ động đến trên giường của tôi. Thậm chí cả một đồng cô gái chờ tôi cầu tôi. Tôi không biết dùng loại thủ đoạn thấp kém, làm loại chuyện xấu xa này!”

Hạ Tuyết nghe xong cười lạnh lên..... “Thực khôi hài..... Ý của anh là tối hôm qua tôi chủ động chạy đến trên giường của anh? Cùng anh ân ái? Tôi là cái gì chứ? Tôi đã sắp chết, tôi đòi tiền để làm gì? Anh dám lừa tôi hả?”

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, lại cười lạnh nói: “VẬY vì sao cô có con bướm ngọc? Hơn nữa vẫn là một xử nữ như vậy? Nếu cô nói, không phải cô cố ý, vậy vì sao cô lại chạy vào phòng của tôi? Nằm trên giường của tôi? Đem chính mình cởi sạch..... Vì sao?”

Hạ Tuyết tái nhợt, nghiêm mặt nói: “Anh nói cái quỷ gì vậy? Ai có con bướm ngọc, ai chạy vào phòng của anh? Ai nằm anh trên giường ? Ai tự cởi hết đồ chứ?”

Hàn Văn Hạo nhìn nữ nhân này, hẳn thật sự có chút không biết làm sao, cười nói: “Cô cứ tính toán tiếp tục quấy phá tôi như vậy đúng không?”

“Nếu tối hôm qua anh không có cưỡng gian tôi, hôm nay tôi sẽ không kiểm chuyện quấy anh!” Hạ Tuyết tức giận nói!

Hàn Văn Hạo thật sự rất không thích nghe mấy chữ đó, hẳn cũng lập tức phản nộ, trầm giọng nói: “Tôi đã nói rồi..... Hàn Văn Hạo tôi chưa bao giờ cưỡng cầu nữ nhân, tối hôm qua thời điểm tôi vào phòng, cô cũng đã nằm ở trên giường, còn trần truồng ghé vào trên người của tôi!! Loại mặt hàng giống như cô, tôi cần phải cưỡng gian sao”

“Anh nói dối!!” Hạ Tuyết hét lên với hắn..... “Tôi không tin chuyện ma quỷ của anh!”

Hàn Văn Hạo lạnh mặt nói với cô: “Nếu cô không tin, chuyện chính cô đi vào phòng của tôi, tôi có thể yêu cầu khách sạn đưa camera giám sát ra kiểm tra lại! Nếu kết quả xem xét là chính cô đi vào, cô phải trả giá vì lời nói cử chỉ sáng hôm nay của cô!”

Hạ Tuyết cười lạnh nhìn hắn hỏi: “Nếu kết quả xem xét là anh kê thuốc với tôi, lừa tôi vào thì sao?”

Ánh mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một mảnh vô tình lạnh lẽo..... “Tôi đây liền để cho cô muốn làm gì thì làm! Đưa cô một ngàn vạn! Bồi thường tấ

thân xử nữ của cô!”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phòng giám sát của khách sạn!

Tổng giám đốc cùng với ban quản lí khách sạn, tụ tập theo dõi ở bên ngoài, khẩn trương chờ đợi.....

Vừa rồi tổng giám đốc Hàn Văn Hạo của tập đoàn tài chính quốc tế Hàn thị đột nhiên gọi điện cho tổng giám đốc tập đoàn khách sạn Tam Á, yêu cầu xem xét camera ghi hình vào thời gian từ mười một giờ đến mười hai giờ đêm qua.....

Cứ như vậy, tổng giám đốc Hàn Văn Hạo cùng một vị tiểu thư thoát nhìn rất bình thường trầm mặc đi vào phòng theo dõi, nhìn nhân viên phát băng ghi hình, những người khác không được đi vào.....

Tiếp theo, Hàn Văn Hạo cùng Hạ Tuyết liền giống như hai bức tượng phật, ngồi ở sofa, biểu tình đều lạnh lùng, nhìn nhân viên bắt đầu chỉnh băng ghi hình đến thời điểm mười một giờ tối hôm qua.....

Hạ Tuyết thấy màn hình hiện lên..... Ba..... Hai..... Một.....

Phòng tổng thống..... Phía sau, có vài nhân viên phục vụ phụ mang rượu Whiskey đi vào phòng tổng thống, tiếp theo liền rời đi.....

Tiếp theo lại yên lặng, nhân viên tiếp tục xả nhanh cuộn băng.....

Hạ Tuyết bắt đầu không kiên nhẫn, cô nuốt nuốt nước miếng, cắn môi, thay đổi tư thế ngồi.....

Hàn Văn Hạo nghiêm mặt, phi thường nhẫn nại chờ đợi , bởi vì hắn cũng muốn biết, rốt cuộc ai dám lên kế hoạch đêm qua, khiêu chiến với Hàn Văn Hạo hắn, mục đích ở đâu.....

Rốt cục thời gian đến mười một giờ năm mươi, thang máy xuất hiện hai bóng dáng.....

Hạ Tuyết khẩn trương thẳng lưng, nghi hoặc nheo mắt, nhìn kỹ hình ảnh hai người kia..... Cô thấy có một cô gái, mặc âu phục màu trắng, khoác áo da tuyết trắng, cố hết sức đỡ một cô gái hôn mê đi ra, Hạ Tuyết phịch một tiếng, hai tròng mắt của cô hiện vẻ khiếp sợ, há miệng nhìn Cần Nhu trên màn hình, cô dùng sức che lại miệng, để tránh chính mình run rẩy sợ hãi khóc lên.....

Đầu óc cô rốt cục hỗn độn nhớ lại một đoạn đối thoại ở nhà hàng cơm Tây đêm qua..... “Mình sẽ không làm cho bà ta thực hiện được, sẽ có người thay mình đi.....”

Hạ Tuyết lắc đầu, trái tim đau đớn, cố nén nước mắt, nhìn hình ảnh của bạn thân, đang cố hết sức đỡ chính mình đã hôn mê, đẩy cửa phòng tổng thống.....

Hạ Tuyết cắn môi, nắm chặt nắm tay, trừng mắt hai mắt đăm lệ, nhìn cửa phòng chậm rãi đóng lại..... Cô rốt cục tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, hai dòng nước mắt nhào xuống.....

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn vẻ mặt của Hạ Tuyết, hắn nhẹ cười nhạt một chút, mới chậm rãi nói..... “Nhìn cô khiếp sợ như vậy, người trên màn hình chắc là cô biết?”

Hạ Tuyết cắn môi, vẫn mang theo một tia hy vọng cuối cùng nhìn màn hình, khát vọng người bạn thân nhất kia, có thể buông tha cho mình.....

Chính là, cuối cùng cửa phòng mở ra, Cần Nhu đi ra, cầm di động nhẹ nói..... “Ừm..... Sự tình đã sắp xếp xong, em đến ngay..... Ừm..... Em yêu anh.....”

Hạ Tuyết trừng mắt hai mắt đăm lệ nhìn Cần Nhu rất nhanh đi vào thang máy, sau đó nắm chặt di động, nở nụ cười, cửa thang máy khép lại.....

Hạ Tuyết rơi nước mắt, cô khổ sở ghen ngào cùng không thể tin nhìn màn hình, hai tay che mặt, tái nhợt, khóc vô lực..... “Vì sao phải đối xử với tôi như vậy? Vì cái gì? Là bởi vì tôi sắp chết, cô cảm thấy hy sinh ta cũng không sao? Chính là chúng ta là bạn thân hơn mười năm, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi vẫn đều thương yêu cô như vậy, bảo vệ cô như vậy, tại sao cô nhẫn tâm với tôi như vậy chứ?”

Hàn Văn Hạo nhìn cô, có lẽ đoán được vài phần, hắt hủi lạnh một tiếng, cũng không đồng tình nói..... “Người đáng thương tất có chỗ đáng giận! Cô tin lầm bạn, đây là cô xứng đáng!”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hạ Tuyết nắm chặt tay, quay đầu phẫn hận nhìn nam nhân trước mặt, nói: “Tôi có đáng thương hay đáng giận thì liên quan gì tới anh?”

Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu nhìn Hạ Tuyết: “Đương nhiên không liên quan tới tôi! Nhưng hiện tại sự thật phơi bày ra trước mắt, cô nên trả giá vì những hành động sáng nay cô làm với tôi!”

Hạ Tuyết nhẹ cười, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cả thế giới của cô bị Cẩn Nhu đập nát, nhưng cô vẫn cắn răng đối diện với người đàn ông trước mặt, tức giận nói: “Phải không? Trả giá cái gì? Camera chứng minh rồi, tôi..... không phải người bị an bài hầu hạ anh trên giường, nói cách khác..... Anh vào cửa, sao không kiểm tra một chút chứ? Anh ngủ lằm với tôi, tôi còn chưa có truy cứu trách nhiệm của anh đâu?”

Thần sắc Hàn Văn Hạo lạnh lùng.....

Hai nhân viên ngồi ở phòng theo dõi, trộm liếc mắt một cái, liền vội vàng đứng dậy đi ra ngoài cửa.....

“Cầm con bướm ngọc của tôi, vào lằm phòng của tôi, làm cho tôi có một buổi tối như vậy với loại phụ nữ như cô, tôi còn sợ ô uế đây!” Hàn Văn Hạo tức giận nói.

Hạ Tuyết cắn môi, cô tức giận đứng dựng lên, trong mắt bốc lửa..... Cô vươn ngón tay, chỉ vào kẻ siêu cấp ghê tởm trước mặt này, giọng phát run kêu to: “Này ——“

Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu, nhìn Hạ Tuyết.....

Hạ Tuyết tức giận đến vỗ vỗ ngực mình nói: “Bà chị này sống hai mươi năm, đến tay còn không có bị đàn ông chạm qua, bà chị này cũng không phải kiểu phụ nữ cầm tiền của người ta, liền cởi sạch quần áo..... Tôi không có mục đích gì..... Anh cướp đi đêm đầu tiên quý giá của tôi như vậy, anh còn dám nói bần?? Nếu anh sợ bần, tại sao tối hôm qua lại đụng tôi? Hiện tại chiếm tiện nghi, còn dám nói tôi loại này loại nọ? Anh không phải con người!”

Hàn Văn Hạo đánh giá Hạ Tuyết từ trên xuống dưới, sau đó khuôn mặt lạnh lẽo nở nụ cười một chút, mới nói: “Phụ nữ chờ hiến thân cho tôi có cả đồng, cô oán giận như vậy, liền nghĩ xem cô có bao nhiêu rụt rè? Hừ! Cô tiến lầm vào phòng tôi là sự thật! Cô mắng mỏ oan uổng tôi cũng là sự thật! Nhưng hiện tại tôi không có thời gian nháo với cô! Màn ban sáng, tôi vẫn nhớ kỹ!”

Hắn nói vừa xong, liền ngạo mạn đứng lên, đi ra ngoài.....

Hạ Tuyết tức giận đứng tại chỗ, nước mắt lăn xuống..... Cô chậm rãi ngẩng đầu, lại nhìn hình ảnh trên màn hình, thấy Hàn Văn Hạo đang được các vệ sĩ hộ tống, đi vào phòng.....

Cô chậm rãi nắm chặt tay, tức giận nghẹn ngào nói: “Cho dù chỉ có một phút

sinh mệnh, mình ít nhất cũng muốn dùng một phút này, đòi lại một chút tự tôn phải không?”

Nước mắt lăn xuống, không nói hai lời, cô lập tức xoay người bước đi ra khỏi phòng theo dõi..... Liền nhìn đến Hàn Văn Hạo đang đi cùng các vệ sĩ vào thang máy.....

“Chờ một chút!!!” Hạ Tuyết hô lớn!!

Hàn Văn Hạo dừng chân, lạnh lùng quay đầu, nhìn cô gái trước mặt.....

Hạ Tuyết tức giận đến phát run, từng bước một đi tới chỗ Hàn Văn Hạo, vừa đi vừa lấy cái bóp ra.....

Hàn Văn Hạo hơi nâng mắt, nhìn cô mở bóp.....

Hạ Tuyết ở trước mắt nhiều người, gương lông mi, cố nén nước mắt nói: “Tối hôm qua..... Hai ta trải qua một buổi tối, cần có chút giao dịch a.....”

Hàn Văn Hạo cười lạnh một tiếng nói: “Nói như vậy..... Cô cuối cùng vẫn là muốn tiền.....”

Hạ Tuyết cũng học thần thái của hắn, cười lạnh một chút mới nói..... “Không..... Tôi nghĩ cần cảm ơn anh, còn muốn nói cho anh một tiếng, tối hôm qua anh hầu hạ rất khá..... Chị đây thực thoải mái.....”

Cô nói vừa xong, liền từ trong bóp rút ra mấy tờ tiền giắt vào âu phục đẹp để quý giá của Hàn Văn Hạo..... “Đủ không?”

Hàn Văn Hạo lạnh ánh mắt, một cổ sát khí bốc lên.....

“Không đủ à?!” Hạ Tuyết cao giọng hỏi xong, cô lại tức giận từ trong bao rút ra một xấp tiền vốn định dùng để mua thuốc, quăng vào hắn nói: “Toàn bộ cho anh!!”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thiệt nhiều tờ tiền màu hồng bay giữa Hạ Tuyết cùng Hàn Văn Hạo.....

Hai người cùng gắt gao nhìn đối phương, không có một chút thỏa hiệp.....

Hạ Tuyết thở gấp từng bước đứng ở trước mặt Hàn Văn Hạo, vươn ngón tay chỉ về phía hắn, ngẩng đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dù sao chị đây cũng sống không lâu, tiền này tôi cũng không cần dùng, dùng để cho anh, tôi vui..... Anh có vui không?”

Hàn Văn Hạo chậm rãi cúi đầu, nhìn Hạ Tuyết, đôi mắt bốc lên sát khí vô tận.....

Hạ Tuyết cắn răng, trừng mắt nhìn hắn một cái, hừ một tiếng, liền đi nhanh đẩy mọi người ra, hướng thang máy đi đến..... Nàng vừa đi vừa nắm chặt ví tiền, không quay đầu lại.....

Hàn Văn Hạo vẫn đứng ở tại chỗ, đôi mắt đột nhiên đông lạnh đáng sợ, mọi người cũng nhìn hắn không dám lên tiếng.....

Hạ Tuyết bước nhanh đi đến thang máy, vươn ngón tay run rẩy ấn nút mở cửa, sau đó căn môi đứng ở trước cửa thang máy, chờ đợi..... Ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn vào hình ảnh phản chiếu trên cửa thang máy, thấy được Hàn Văn Hạo vẫn đưa lưng về phía mình, không nhúc nhích.....

Hạ Tuyết lại nặng nề căn môi, vẫn thở gấp gáp, đứng qua đây.....

Cửa thang máy mở ra, Hạ Tuyết đi vào thang máy, sau đó xoay người, cũng không có nhìn bên ngoài, ấn nút chọn tầng trệt.....

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Hạ Tuyết vừa định thở ra một hơi, đột nhiên năm ngón tay đột nhiên cắm vào khe hở thang máy, cựa thang máy liền mở ra một lần nữa.....

Hạ Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Văn Hạo đứng ở cửa thang máy, lạnh lẽo nhìn chăm chăm mình.....

“Anh làm cái gì?” Hạ Tuyết ra vẻ bình tĩnh nhìn hắn, sau đó cười lạnh một chút mới nói: “Như thế nào? Chê tiền ít à?”

“Không.....” Hàn Văn Hạo đột nhiên cười lạnh nhìn nàng nói.....
“Tiền nhiều quá.....”

Hạ Tuyết khó hiểu nhìn hắn.....

Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc khuôn mặt Hạ Tuyết, chậm rãi mở miệng nói từng chữ từng chữ..... “Cho nên..... Chúng ta tiếp tục đi.....”

“Cái..... Cái..... Cái gì?” Sắc mặt Hạ Tuyết xanh lè nhìn hắn.....

Trong hai tròng mắt như mắt báo của Hàn Văn Hạo đột nhiên xẹt qua một chút tàn nhẫn, vươn tay kéo Hạ Tuyết ra khỏi thang máy, đẩy nàng vào sát tường, nhanh chóng phủ đầu, nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt, đáng sợ nói: “Tôi nói cô đưa tiền nhiều lắm! Tôi lại hầu hạ cô thêm một buổi tối!!”

Hạ Tuyết tròng mắt, trái tim đập như muốn nhảy ra, kêu to..... “Đồ bệnh thần kinh!!”

“Tôi cần của tiền của cô, sẽ không để cô thất vọng!” Hắn nói vừa xong, liền trực tiếp làm trò trước mặt mọi người, cúi đầu cưỡng hôn lên cánh môi

mềm mại của Hạ Tuyết.....

“Ừm.....” Hạ Tuyết tức giận bấu vai áo hắn, nổi điên đẩy hắn ra.....
“Anh buông!!”

“Mọi người đều nhìn thấy, là cô cho tôi tiền!! Không phải là muốn cùng tôi thêm một lần nữa sao? Tất cả mọi người có thể làm chứng! Hàn Văn Hạo tôi cũng không có bắt buộc cô!! Là tôi bồi thường cô!” Hắn nói vừa xong, một tay xiết chặt tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, lôi kéo cô đi vào trong phòng tổng thống!!!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Edit: Tooblue

“Buông ra! Ban ngày ban mặt, anh dám làm việc này?” Hạ Tuyết cố níu kéo, kêu to!

“Làm việc gì?” Hàn Văn Hạo lại mãnh mẽ nắm cánh tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, làm cho cả người cô dính sát trên vách tường!

“A —— đau quá!” Hạ Tuyết bị nện ở trên tường, che cái gáy kêu to.....
“Đau chết mất.....”

Vào lúc Hạ Tuyết há mồm kêu to, Hàn Văn Hạo liền nhanh chóng thừa cơ hội bao trùm môi nhỏ của cô, đầu lưỡi như có ma lực, dây dưa cùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ của cô, giống như phải chinh phục cô cho hả giận.....

“Ừm.....” Mặt Hạ Tuyết đỏ lên, gấp đến độ dậm chân muốn đẩy hẳn ra, bất đắc dĩ sức Hàn Văn Hạo rất mạnh, đặt ở trên người Hạ Tuyết, giống như nặng ngàn cân, làm cho cô không thở nổi.....

Mọi người trong khách sạn ngây người nhìn bọn họ.....

“Anh làm cái gì vậy?” Hạ Tuyết lại dùng hết sức đẩy hẳn ra kêu to..... ”
Anh buông ra!”

“Buông cô ra? Còn chưa có hầu hạ đủ đâu!!” Hàn Văn Hạo vừa nói xong, liền nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết, thậm chí như bóp nát tím về hướng phòng tổng thống.....

“Cứu mạng a!!!” Hạ Tuyết nhin không được hô to cầu cứu, vừa dứt lời, cả người cô đã bị kéo vào phòng tổng thống, cửa nhanh đóng lại, Hàn Văn Hạo liền áp thân mình, nâng mặt của cô lên, lại phóng túng nút ở trên môi của cô, hai tay thậm chí lại bắt đầu cởi cái áo khoác thể thao cô đang mặc.....

“Anh tránh ra!!” Hạ Tuyết nhân lúc hăn hơi rời khỏi môi cô, liền cố hết sức kêu to!

Khóe miệng Hàn Văn Hạo cong ra ý cười, ánh mắt giống như con báo lạnh lùng nói: “Tránh ra? Tôi nói cho cô biết, tối hôm qua cô chính là kêu như vậy, cuối cùng vẫn là bị tôi ôm lấy lăn lên giường.....”

“A ——“ Hạ Tuyết kêu sợ hãi một tiếng, cả người đã bị ôm lấy, đi hướng đến giường, cô khó thở oán giận mình phải chịu loại khuất nhục này, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, vung tay tát một cái lên mặt Hàn Văn Hạo.....

“Bốp ——“ Hàn Văn Hạo trừng lớn hai mắt, đứng ở bên giường, nhìn nữ nhân trong lòng ngực, hăn thốt ra lời nói lạnh lẽo đáng sợ..... “Cô dám đánh tôi?”

“Buông!” Hạ Tuyết chột sợ hãi, tránh đi hai tròng mắt đáng sợ của hăn, giãy dụa nhảy xuống, nhưng Hàn Văn Hạo lại lập tức đè Hạ Tuyết trên giường.....

“Ui da!” Thắt lưng Hạ Tuyết bị bóp đau, cô nhăn mặt, khi nhìn Hàn Văn Hạo, lại hút một ngụm lạnh khí, nhìn thấy nam nhân này đang dùng cặp mắt thật tức giận trừng mình, cũng đã cởi áo vest ra, quăng xuống giường, mới lạnh lùng nói: “Tôi sẽ cho cô nhìn xem, kết cục của việc cô quăng tiền vào tôi!!”

Hạ Tuyết sợ tới mức lấy cái gối lông ngỗng che người, muốn chui qua tay hăn cuống giường, Hàn Văn Hạo đã nhanh chóng thuần thục lập tức

nắm chặt hai tay của cô, lại mạnh mẽ hôn nhanh lên cánh môi phần nộn.....

“Ừm.....” Hạ Tuyết giãy loạn dưới thân hắc, vừa mới xoay thân thể, đã bị hai chân thon dài kiên cố của Hàn Văn Hạo chặn lại, cưỡng chế hai chân mình, thậm chí rõ ràng cảm giác thân thể hắc đang dần dần bộc phát một cỗ nhiệt khí tình dục đáng sợ.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Edit: Tooblue

Hạ Tuyết biết nam nhân này muốn làm thật, cô cắn răng chống hai tay, dùng lực đạp hai chân, nhưng bất đắc dĩ sức mạnh của nam nhân này rất đáng sợ, giống như dã thú trong rừng rậm, hai tròng mắt đang tản một cỗ sát khí kinh hồn.....

Hạ Tuyết mệt đến đổ mồ hôi đầy đầu, bị hấn hôn đến kiệt sức, muốn kêu ra tiếng..... Nhưng nam nhân này vẫn đang tiếp tục hôn, thậm chí chóp mũi anh tuấn của hắn cùng chóp mũi của mình, ngẫu nhiên đụng chạm, hơi thở hòa lẫn nhau lộ ra nhiệt khí, mang theo một cỗ hương vị phân cao thấp.....

Cho tới bây giờ Hạ Tuyết mới biết, trên thế giới còn có loại nam nhân này, mang theo lực chinh phục siêu cường như vậy, muốn đả kích đến dập nát bạn..... Cô không thể nhịn được nữa, ở thời điểm sắp hít thở không thông, mở mắt liền nhìn đến hai mắt nhắm chặt của hắn, lông mi thật dài bao trùm viền mắt.....

Cô mới nhìn, đột nhiên đôi mắt của Hàn Văn Hạo nhanh chóng mở ra, hai tròng mắt tối tăm thâm thúy đáng sợ như con báo, làm Hạ Tuyết sợ tới mức tâm phát lạnh, vừa mới muốn gọi ra tiếng, lại bị hấn khẽ nhắm đôi mắt đầy mị lực lại, hơi ôn nhu nức đầu lưỡi của cô.....

Khi Hạ Tuyết vừa mới muốn đẩy lưỡi ra..... Hàn Văn Hạo đột nhiên duỗi hai tay tiến vào áo ngực của cô, mãnh lực cùng bá đạo xoa nắn bầu vú của cô, một luồng khí nóng từ trước ngực lui thẳng ra.....

Hạ Tuyết trừng mắt, tay lập tức giãy dụa, cô lại phần hận vươn tay, quăng cho hắn một bạt tai, văng trên cái mặt! !

“Bốp ——” Hàn Văn Hạo nghiêng mặt, một lọn tóc vương bên mắt, có thể thấy được một cổ phần nộ trong hai tròng mắt nóng rực của hắn.....

Tâm Hạ Tuyết lại co rút một chút, thậm chí cô thở gấp tự trách mình vì sao mỗi lần đều phải chọc tức hắn, mới sợ hãi như vậy.....

Hàn Văn Hạo chậm rãi quay đầu, hai tròng mắt phóng ra một cỗ lửa giận về phía Hạ Tuyết.....

Hạ Tuyết sợ tới mức tái nhợt sắc mặt, nuốt nuốt nước miếng nhìn hắn.....

Hàn Văn Hạo cắn giận trừng mắt cô, sau đó chậm rãi nhìn cô nói.....
“Đây là cô..... tát tôi lần thứ hai trong hôm nay.....”

Ánh mắt Hạ Tuyết có chút hỗn loạn nhìn hắn, đột nhiên từ hai tròng mắt cường thế của hắn, ngộ ra một ý, nam nhân này, hắn là muốn mình cầu xin tha thứ.....

Hạ Tuyết nghĩ rõ ràng một chút, sau đó hai tay của cô lại bị Hàn Văn Hạo giữ chặt trên đỉnh đầu, khi sắp hôn đôi môi của cô, lại nghe thấy Hạ Tuyết nổi điên kêu to..... “Tôi đầu hàng ——”

Hàn Văn Hạo quả nhiên dừng tất cả động tác, lạnh lùng trừng mắt cô..... Ánh mắt gỡ bỏ một chút khoái cảm chinh phục, cho tới bây giờ đều không có người dám khiêu chiến với Hàn Văn Hạo hắn, cho tới bây giờ hắn chưa từng thua.....

Không khí nóng bỏng dần dần hạ nhiệt độ xuống.....

Hạ Tuyết vẫn Hàn Văn Hạo bị cưỡng chế, thở gấp, mồ hôi nóng đầm đìa, run rẩy sợ hãi.....

Hàn Văn Hạo tiếp tục trừng mắt cô, giống như đang phân vân có nên buông tha cô hay không.....

Hạ Tuyết lại nuốt nuốt cổ họng, ánh mắt hỗn độn nhìn hắn, vừa tiếp xúc với ánh mắt nóng rực sợ hãi của hắn, lòng của cô chợt lạnh, nghĩ muốn quay đầu đi chỗ khác, rồi lại không phản kháng thêm chút nào, chỉ yếu ớt nhìn hắn cầu xin tha thứ.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Edit: Moon

Khóe miệng Hàn Văn Hạo lộ ra một nụ cười lạnh lùng, lôi cuốn, dụ dỗ...

- Muốn tôi buông tha cho cô?

Hạ Tuyết không dám lên tiếng vì muốn làm cho cơn tức giận của Hàn Văn Hạo dịu xuống...Mồ hôi nóng trên trán từng giọt, từng giọt chảy dọc xuống khóe mắt, làm những sợi tóc bị ướt dính sát vào cổ cô...hiện ra nét diễm đạm đáng yêu.

Hàn Văn Hạo hoàn toàn bất ngờ, không cử động được, nhìn thấy trong đôi mắt cô có chút phức tạp, chậm rãi nói:

- Cầu xin tôi...

Trong nháy mắt, ánh nhìn của Hạ Tuyết đối với Hàn Văn Hạo rất khẩn trương khi cô thấy đôi mắt của Hàn Văn Hạo nhìn khắp toàn thân mình, chớp mũi trên khuôn mặt anh tuấn của Hàn Văn Hạo chạm vào chớp mũi của cô, khiến cho cô cảm thấy nhồn nhột...

Cô lại nuốt xuống nước miếng trong cổ họng, hơi thở dồn dập, vẫn có chút không cam lòng, kêu nhỏ...

- Tôi xinh anh...

Hàn Văn Hạo nheo đôi mắt lại, trong ánh mắt anh nhìn cô thể hiện sự bức tức...

Hạ Tuyết vừa nhìn thấy ánh mắt này của HVH, lập tức lại sợ hãi, giọng nói yếu ớt...

- Tôi...tôi, tôi... Tôi thật sự xin anh...

Hàn Văn Hạo vẫn tiếp tục lạnh lùng, nghiêm mặt nhìn cô...

Hạ Tuyết sợ tới mức hồn vía bay lên mây, run rẩy lập bập nói ...

- Tôi xin anh...

Tay của Hàn Văn Hạo trói chặt hai tay của Hạ Tuyết, càng lúc càng chặt...

- Anh muốn thôi làm thế nào mới hài lòng?

Hạ Tuyết sắp khóc, toàn thân đều đổ mồ hôi, không thể động đậy, đôi chân thon dài đẹp của cô bị hai chân anh đè chặt, chẳng mấy chốc đã tê rần...Cô thật sự mệt mỏi...

Khóe miệng Hàn Văn Hạo cong lên, hiện ra một nụ cười nhạt nhẽo, nói

- Xin tôi...phải làm thật tốt...xem tâm trạng tôi thế nào...tôi sẽ quyết định lại, nên tha hay không tha cô...

Hạ Tuyết nghe xong cảm thấy bất đắc dĩ, thở dài, thái độ mềm lại, cô bất đắc dĩ mở to đôi mắt, giọng nói yếu ớt có chút ngọt ngào,

- Xin anh...

Một dòng nước ấm bao trùm trái tim Hàn Văn Hạo, khiến trái tim HVH dường như bỗng hóa mềm...

Hạ Tuyết nhìn thấy ánh mắt kia của người đàn ông vẫn không có chút thay đổi ...Cô lại nhỏ nhẹ khẩn cầu, giọng nói mềm mại ...

- Xin anh...

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt hơi lóe sáng, một dòng nước ấm chảy xiết nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân... Hàn Văn Hạo vẫn như cũ, đè chặt trên người Hạ Tuyết, hai tròng mắt nóng rực, chậm rãi nhìn vào đôi mắt quyến rũ nhưng hoảng sợ của cô, đôi mắt ấy khiến cho HVH càng muốn trêu đùa thêm...

Hạ Tuyết nhìn người đàn ông cứng rắn như pho tượng này, cô thật sự tuyệt vọng, vô cùng tuyệt vọng...

- Tôi...tôi sai rồi...tôi thật sự sai rồi...tôi...tôi không dám...

Hạ Tuyết vừa mới nói xong, đột nhiên hốc mắt đỏ hoe, nước mắt liên tục chảy xuống...cô rõ ràng là bị người bạn tốt của mình hãm hại, sau đó lại bị người đàn ông này đoạt lấy lần đầu tiên, cô muốn đòi lại một chút công bằng cho mình, nhưng lại phải chịu thêm tổn thương...Thế giới này thật cực kỳ là như thế nào đây? Cô căn môi dưới của mình, nước trong hốc mắt vì bị thương quá đau đã đông lại...đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi...không muốn nói gì nữa hết...

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn nước mắt cô đang tuôn trào cuồn cuộn, vẫn như cũ không chút thay đổi, nhưng đôi tay đang cầm chặt hai tay cô hơi hơi thả lỏng một chút...

Hạ Tuyết sửng sốt, sự kinh ngạc trong đôi mắt cô lóe sáng, cô chậm rãi quay đầu lại nhìn HVH, nước mắt tiếp tục tuôn trào...

Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng nhìn cô, híp đôi mắt lại một nữa, đè nén luồng khí nóng đang chảy xiết trong người, hít thở thật sâu rồi mở miệng nói...

- Tôi nói rồi...tôi cũng không cưỡng bức phụ nữ...chỉ vì cô quá bướng bỉnh...

Hạ Tuyết nuốt nuốt nước miếng, hơi thở gấp ráp dồn dập, tiếp tục khóc, nói:

- “Tôi...tôi...tôi thực có lỗi...”, từng giọt từng giọt nước mắt của Hạ Tuyết lăn xuống...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn những giọt nước mắt của Hạ Tuyết lăn dài trên má cô, chậm rãi đứng dậy không nói gì, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái nào, cúi người sửa sang lại quần áo...

Hạ Tuyết có chút kinh ngạc, trừng đôi mắt ướt nhèm của mình nhìn Hàn Văn Hạo...

Hàn Văn Hạo không nhìn cô, chỉ tỉnh táo đứng ở mép giường, nói thẳng với cô:

- “Nếu biết thỏa hiệp sớm một chút thì tôi sẽ không tức giận...”, HVH vẫn kiêu ngạo không ai sánh nổi...

Hạ Tuyết không dám nói chuyện nữa, khẽ khàng cắn môi, lau nước mắt, trầm mặc lấy áo khoát của mình mặc vào...

Hàn Văn Hạo vẫn như cũ, lạnh lùng nhìn cô...lúc này mới thấy được rõ khuôn mặt của cô gái mang nét đẹp Đông Phương này, khuôn mặt trái xoan, đôi môi động lòng người, đôi mắt xéch long lạnh trong veo sáng ngời, lỗ mũi thật cao, gợi cảm mà trong sáng, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng hình cung của cô còn dính một chút máu, phỏng chừng là do lúc nãy giãy dụa...

Hạ Tuyết cắn khẽ môi dưới, trầm mặc, sợ hãi kéo áo khoát che kín sợi dây chuyền...

Hàn Văn Hạo nhìn thấy bộ dáng ấy của Hạ Tuyết, nhớ tới vừa rồi cô giãy dụa mạnh mẽ như thế nào, nên lại chủ động khiêu khích, hai tay bóp chặt

chiếc cằm của cô, nâng khuôn mặt cô lên...

Hạ Tuyết hoảng sợ giống như bị răn cản, đôi mắt hơi rưng rưng, ánh mắt nhìn HVH phức tạp lẫn sợ hãi, hơi thở dồn dập...

Hàn Văn Hạo nhìn kỹ Hạ Tuyết, trong ánh mắt cô hiện lên sự ủy khuất cùng không cam lòng, hăn bực bội, chậm rãi nói:

- Như thế nào? Không phục?

- “Không có.”, Hạ Tuyết nhanh chóng đáp.

- “Hừ.”, Hàn Văn Hạo vừa muốn nói gì thì nghe tiếng đập cửa vang lên...

Hàn Văn Hạo buông lỏng hai tay ra, thọc hai tay vào túi quần, rồi xoay người, chậm chậm nói:

- Vào đi

Hạ Tuyết lại cúi đầu, ngồi ở bên giường, muốn nhúc nhích cũng không dám nhúc nhích...

Bí thư Tả An Na bước vào, liếc mắt nhìn thấy vị tổng giám đốc vẫn uy phong lẫm lẫm như cũ đang đứng ở mép giường, bên cạnh là một cô gái đang ngồi trầm mặc, đầu đầy mồ hôi, giữa hai người này phảng phất lộ ra một chút ý mập mờ...

Hàn Văn Hạo xoay người lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ta.

Tả An Na lập tức tập trung tinh thần, khẽ gật đầu, nói:

- Có rất nhiều phóng viên cùng truyền thông tụ tập bên ngoài khách sạn Tam Á, không biết...Theo tin tức thu được từ nơi đó, họ biết được tối qua ngài hợp mặt ở khách sạn cùng...”

Đôi mắt Hàn Văn Hạo lóe sáng, ánh mắt từ từ trở nên tức giận, bắn ra những tia sáng lạnh thấu da người...

Hạ Tuyết không khỏi chủ động ngấn đầu, nhìn người đàn ông trước mắt này...

Hàn Văn Hạo lạnh lùng ngửa đầu nói:

- “Chính bởi vì cô, dám tùy tiện ném cây trâm ngọc hình con bướm của Hàn gia...cho nên mới làm cho tôi sáng nay không thoải mái!”

Hạ Tuyết cảm thấy người đàn ông trước mặt mình thật kỳ quái...Cô không rõ ý tứ của người này...

- “Chúng ta nên làm gì bây giờ, tôi vừa mới gọi điện cho người quản lý kim bài tập đoàn Tinh Mộng, hỏi hẳn rốt cục là ai đã để lộ tin tức, hẳn nói...”, Tả An Na nói.

- “Nói.”, Hàn Văn Hạo lạnh lùng ra lệnh.

- “Hẳn nói...đây là mệnh lệnh của cha ngài...”, Tả An Na nói.

Hàn Văn Hạo hơi hơi cười lạnh, sau đó chậm rãi cúi đầu, nhìn thoáng qua Hạ Tuyết đang bàng hoàng mờ mịt, không hiểu gì...

- Cô ta không có cơ hội này...

Tả An Na cảm thấy kỳ quái, nhìn Hàn Văn Hạo...

- Kế hoạch của ngài phải...

Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc vào khuôn mặt Hạ Tuyết...

Hạ Tuyết cũng nhìn lại, hai tròng mắt cô như muốn lồi ra...

- Anh...anh...anh...anh nhìn tôi làm gì?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: Moon

- Phụ nữ nhất định phải có một cây son môi trong người, bởi vì để chuẩn bị cho đàn ông hôn bất cứ lúc nào...

Màn hình trên quảng trường Thế Kỷ to lớn đang hiện lên hình ảnh một cô gái vô cùng xinh đẹp, thanh lịch, quyến rũ, cô mặc chiếc váy dài màu tím, đứng bên cạnh hồ nước màu xanh lam, tay cầm một cây son môi, đôi môi đỏ mọng quyến rũ hé nở một nụ cười rất ngọt ngào...

- Nghe nói nữ hoàng quảng cáo Dạ Thiên Thiên đêm qua đã cùng tổng giám đốc của tập đoàn tài chính quốc tế Hàn thị cùng nhau trải qua một đêm xuân...

- Sau khi nhận được tin tức đã có rất nhiều phóng viên tới khách sạn này thề phải chụp được hình để làm chứng cứ...

- Có tin đồn rằng Tổng giám đốc Hàn đã quan hệ với Nữ hoàng quảng cáo Dạ Thiên Thiên một năm, nên tối qua hai người hẹn gặp mặt để tính toán chi phí chia tay...

- Dạ Thiên Thiên cùng anh để Cố Thần Phong có tình cảm lưu luyến với nhau khi cô mới bắt đầu nổi tiếng, vì thế nên đã quyết định chia tay với Hàn Văn Hạo...

- Cũng có tin đồn Hàn Văn Hạo sắp sửa đầu tư lớn vào công ty điện ảnh Xing để ủng hộ mỹ nhân Cao Lâm Lâm, nên mới khiến nữ hoàng quảng cáo Dạ Thiên Thiên tức giận, đòi gặp mặt ở khách sạn Tam Á để thương

lượng – giao dịch: đổi lấy hợp đồng đóng quảng cáo sẽ ký kết ba năm với công ty châu báu thuộc tập đoàn Hàn thị...

Tất cả tin đồn đều được thổi tung khắp nơi...

Phóng viên ở bên ngoài khách sạn Tam Á, khẩn trương theo dõi...bọn họ dường như muốn phá hỏng đại sảnh phía trước của khách sạn...tranh giành nhau để lấy được tin tức nóng hổi nhất...

Bên ngoài khách sạn Tam Á vô cùng náo nhiệt, các nhân viên của khách sạn đều nhận được mệnh lệnh không được tiết lộ bất cứ điều gì, im lặng ở yên vị trí công tác của mình...

Một chiếc Rolls-Royce dẫn đầu, chậm rãi hướng đến khách sạn Tam Á, theo sau đuôi là bảy chiếc xe màu đen đều có rèm che...

Có ký giả biết được Hàn Văn Hạo sẽ ngồi vào chiếc xe kia nên xông đến trước đầu xe đứng chờ, nhìn chòng chọc cửa ra vào khách sạn, vì biết thế nào Hàn Văn Hạo cũng phải đi ra...

Từ trong bảy chiếc xe màu đen đều có rèm che, bước ra gần hai mươi người mặc đồ đen, họ đều là vệ sĩ của Hàn gia, mỗi người đều im lặng, nghiêm túc bước nhanh vào trong khách sạn Tam Á...

Tổng giám đốc của khách sạn lập tức tiến lên, dẫn họ đi đến phòng của Tổng thống...

Tả An Na đã nhanh chóng đứng ở trước cửa phòng Tổng thống từ lúc nào, im lặng chờ đợi...thời gian trôi qua từng giây từng giây một, tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập của những vệ sĩ vọng đến mỗi lúc một gần...

Tả An Na không quay đầu lại nhìn, tiếp tục kiên nhẫn, im lặng chờ đợi...

Rốt cục, cửa phòng cũng được mở ra, Hàn Văn Hạo vẫn mặc bộ đồ âu phục đắt tiền như cũ, nghiêm nghị bước nhanh ra ngoài...Tả An Na sững sốt khi nhìn thấy không có ai bên cạnh Hàn Văn hạo...

Hàn Văn Hạo cũng không kiên nhẫn được, xoay người nhìn cô gái đứng trong phòng...

Vẻ mặt Hạ Tuyết mờ mịt, cô mặc chiếc áo đầm ngang ngực màu đỏ thẫm dài thướt tha, mái tóc được búi hơi cao, phía trên cài chiếc trâm Ngọc Hồ Điệp – biểu tượng của Hàn gia, trang điểm tinh xảo, mang đôi giày cao gót mười hai cm, đứng ở trước mặt mọi người tựa như cô dâu mới trong đêm tân hôn, đột nhiên ánh đèn lóe sáng liên tục xung quanh, làm tăng thêm vẻ đẹp quyến rũ của cô...

- “Các người...rốt cục muốn làm gì?”, Hạ Tuyết nóng lòng nhìn họ hỏi.

Hàn Văn Hạo không nói gì, nhưng mà chợt nhìn thấy đôi môi hồng nhạt của cô, hai tròng mắt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo chợt lóe sáng, vẫy tay gọi người đến, ra lệnh...

- “Cho tôi một cây son môi màu đỏ thẫm”

- “Dạ”

Người trang điểm nhanh chóng lấy ra một cây son môi màu đỏ, giống như cây son mà Dạ Thiên Thiên đã quảng cáo, đưa tới trước mặt Hàn Văn Hạo...

Hàn Văn Hạo không nói hai lời, từng bước tiến lên nhận lấy cây son môi, một tay mạnh mẽ ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Hàn Tuyết, đem cô áp vào trong lồng ngực mình...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Edit : Moon

“Anh muốn làm gì?”, hai tay Hạ Tuyết đặt trên ngực Hàn Văn Hạo, ngược nhìn người đàn ông này, cô sợ tới mức hồn vía bay lên mây...

“Đừng nhúc nhích...Tôi không thích phụ nữ có đôi môi nhợt nhạt!”, Hàn Văn Hạo nói xong thì liền bá đạo nắm chặt chiếc gáy của cô, một tay cầm cây son kia tự mình vẽ loạn lên môi cô...

“Nhưng mà tôi không thích son môi màu đỏ thắm...”, Hạ Tuyết không muốn gần gũi Hàn Văn Hạo như thế này một chút nào, bởi vì khi ở trong lồng ngực người đàn ông này, cô cảm nhận được hơi thở nóng bức từ người này tỏa ra, khiến cô lo lắng và nghẹt thở, cũng khiến cô nhớ tới những cảnh ở trong phòng lúc nãy, môi cô cảm thấy rất rất đau...

Hàn Văn Hạo cầm cây son môi trong tay, sau đó áp sát vào người cô thật gần, không thèm để ý đến thái độ của cô, giọng nói chậm rãi mà tràn đầy sức mạnh, “Nếu muốn đôi môi của cô đỏ thắm xinh đẹp...ngoại trừ dùng son môi, còn có một biện pháp...”

Hạ Tuyết vừa nghe được lời này, đôi mắt cô liền chơm chớp, nhìn Hàn Văn Hạo, năm ngón tay trắng mềm của cô đặt trên ngực Hàn Văn Hạo, cô muốn đẩy người đàn ông bá đạo này ra, lùi về phía sau, nhưng nhìn thấy ánh mắt và hơi thở nóng bỏng của người này, cô không dám...

“Hôn cô”, Hàn Văn Hạo nói rất rõ ràng.

Hạ Tuyết thả lỏng người, trừng mắt nhìn Hàn Văn Hạo...Bởi vì lúc này có mặt rất nhiều người nên cô không sợ, còn nghĩ là Hàn Văn Hạo sẽ e dè, nhưng mà chỉ trong nháy mắt cô lập tức hiểu được, người đàn ông này có thể giết chết người ở bất cứ nơi đâu...

Hàn Văn Hạo nhìn thấy thái độ thỏa hiệp của Hạ Tuyết thì cười khinh thường, lại chợt nhìn thấy giây phút ấy đôi môi Hạ Tuyết mấp máy, lộ ra một hàm răng trắng sáng, đều đặn rất đẹp...Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe sáng, liền bá đạo ở trước mặt mọi người mà hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, thậm chí tiến sâu vào trong, cùng đầu lưỡi cô quăn quýt dai dẳng, mười ngón tay bóp chặt chiếc hông cô, cứ như thế không biết đến khi nào mới dừng lại...

“Ừm.” Hạ Tuyết chịu không nổi nắm chặt tay lại, Hàn Văn Hạo lại xiết chặt đôi vai cô, cô định xoay thân mình, giây dựa thoát khỏi người này, theo bản năng cô nhìn những người bên cạnh, nhưng dường như mọi người đều quá quen thuộc với tình cảnh như thế này, nên vô cùng bình tĩnh...

Hàn Văn Hạo hung hăng hôn đôi môi mềm mại của cô, sau đó mới chậm rãi buông cô ra, liếc mắt nhìn thấy trong mắt Hạ Tuyết lóe lên sự tức giận thì liền mỉm cười ngạo nghễ, vuốt ve chiếc cằm của cô, hỏi “Không vui sao?”

Hạ Tuyết không dám lên tiếng, nhưng mà trong ánh mắt cô có chút tức giận, có chút suy nghĩ vòng vo, vẫn là bởi vì cô sợ Hàn Văn Hạo nên cắn răng nhịn...

Hàn Văn Hạo lại vuốt ve khuôn mặt cô, nhìn thấy trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia là sự cô đơn, buồn bã, lại lấy son môi vẽ loạn trên môi cô...

Hơi thở Hạ Tuyết dồn dập, cũng không biết là do tức giận hay hồi hộp, hay là do nguyên nhân khác, muốn cử động cũng không dám cử động, cô

nhìn thẳng vào đôi mắt của Hàn Văn Hạo, bởi vì cô biết nếu cô không nhìn thì chắc chắn người này sẽ làm chuyện gì đó thể hiện sự bá đạo của mình...

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, tiếp tục cầm cây son tô môi cô đến khi xong xuôi, ngay sau đó, trong nháy mắt đem cây son vứt đi như vứt rác, không nói hai lời, ngay tức khắc nắm chặt cánh tay nhỏ bé của Hà Tuyết bước đi ra ngoài...

“Chúng ta đi đâu, tôi phải về nhà, tôi...tôi...”, Hà Tuyết muốn nói cô không muốn ở cùng một chỗ với Hàn Văn Hạo...

Hàn Văn Hạo giống như không có nghe thấy những lời cô nói, nhanh chóng đem Hà Tuyết vẫn còn trong lồng ngực, đi vào thang máy, ấn nút, lập tức cửa thang máy đóng lại, lại nhanh như chớp áp Hà Tuyết vào một bên vách của thang máy...

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Hà Tuyết nói: “Đừng làm cho tôi bắt cô cầu xin! Chuyện này là do người bạn tốt của cô đã gây phiền toái cho tôi!”

“Tại sao nói bạn tốt của tôi đem đến phiền toái cho anh, rõ ràng là chính anh đã làm cho người ta quăng...”, Hà Tuyết nhanh chóng đem hết những lời định nói nuốt hết vào trong, khi cảm giác mình trở nên lạnh ngắt, cô mở to đôi mắt sợ hãi nhìn Hàn Văn Hạo...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit : Moon

Không khí lập tức như đông đặc lại...

Chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người...

Ánh mắt Hạ Tuyết rưng rưng, không dám nhìn Hàn Văn Hạo, cô sợ hãi và phần hận chính bản thân, vì sao cô lại luôn chọc hấn tức giận...

Hàn Văn Hạo từ từ dán chặt ánh mắt của mình trên ngực Hạ Tuyết, bộ ngực sữa xinh đẹp của cô khiến cho khuôn mặt người đàn ông này trở nên nóng bừng, ánh mắt đỏ rực, sau đó lại ngược nhìn vào mắt cô, gần từng tiếng:

- Cô nói cái gì.

Hạ Tuyết nuốt nuốt nước miếng, cắn môi dưới, không dám lên tiếng. . . .

- Không cần cắn môi dưới, son môi này hương vị không tốt...", Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô, dường như đang cân nhắc nên hành động như thế nào đối với lời nói vừa rồi của cô...

"Anh...anh...anh làm sao biết được?", Hạ Tuyết sửng sốt nhìn người đàn ông này, cô cảm giác được lồng ngực người này đang tỏa nhiệt, nên khiến cô cảm thấy người mình ấm hơn, bởi vì chiếc áo đầm dài ngang ngực khiến cô cảm thấy có chút lạnh lạnh...

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, một hồi lâu sau mới nói “Cô đợi lát nữa... Tôi sẽ cho cô xem...Rất cực là ai quảng ai...”

“A?”, Hạ Tuyết sững sốt đến ngậy người, cửa thang máy được mở ra, Hàn Văn Hạo một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, một tay vịn chiếc eo nhỏ nhắn của cô bước ra thang máy...Tả An Na cùng các vệ sĩ đi theo sát, tùy từng thời điểm mà che chắn làm thành bức tường bảo vệ cho hai người...

“Tổng giám đốc Hàn đi ra!”, ngoài cửa khách sạn tất cả các ký giả cùng truyền thông đều cầm lấy cameras theo hướng Hàn Văn Hạo từ trong khách sạn ra ngoài mà quay phim, chụp hình liên tục...

Trong nhất thời, Hạ Tuyết cảm thấy khó chịu trước ánh đèn chói sáng cứ đập vào mắt mình, cô hoảng sợ kêu lên một tiếng, lập tức lấy tay che lại khuôn mặt xinh đẹp của mình, dựa vào bả vai của Hàn Văn Hạo...

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nắm tay cô bước đi, vừa đi vừa nói “Buông tay ra, người phụ nữ của tôi không thể sợ màn ảnh!”

“Thật chói mắt quá à...ánh mắt của tôi không nhìn thấy rõ được...”, khuôn mặt Hạ Tuyết lúc này đã bắt đầu muốn tái nhợt...

Hàn Văn Hạo không để ý tới cô, trước mặt bao nhiêu người, nắm chặt tay cô bước đi trong đại sảnh của khách sạn, vô số phóng viên thi nhau cầm cameras quay về phía họ, hỏi to...

- Xin hỏi tổng giám đốc, cô gái xinh đẹp bên cạnh ngài là ai?
- Cô có phải là người mới của công ty quảng cáo hay không?
- Xin hỏi ngài cùng nữ hoàng quảng cáo Dạ Thiên Thiên chia tay, chuyện này có thật hay không?

Tất cả các vấn đề đều được các ký giả thi nhau hỏi, Hàn Văn Hạo lạnh lùng cười, đột nhiên đưa tay ra nắm chặt lấy bả vai Hạ Tuyết, sau đó cởi áo khoát của cô ra trước mắt mọi người, lạnh lùng ra lệnh ... “Áo khoát”

Tất cả các phóng viên đều bị các vệ sĩ đẩy sang một bên, chỉ chừa lại một khoảng trống nhỏ cho Hàn Văn Hạo cùng Hạ Tuyết, ánh đèn lóe sáng loang loáng cứ rọi vào khuôn mặt trắng bóng của Hạ Tuyết, chỉ thấy cô run bần bật, xấu hổ, cúi đầu, trong lòng ngậm ngùi, cắn răng chịu đựng người đàn ông này lợi dụng cô...

Tả An Na đưa một chiếc áo khoát bằng lông chim điếu, vô cùng quý giá cho Hàn Văn Hạo...

Hàn Văn Hạo nhận lấy chiếc áo, trước mặt các phóng viên cùng giới truyền thông tỏ ra vô cùng săn sóc cho Hạ Tuyết, dịu dàng khoát chiếc áo này lên người cô...

Hạ Tuyết sững sốt ngẩng đầu, nhìn Hàn Văn Hạo...

Khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo lại nhìn cô, sửa sang lại chiếc áo khoát một chút, trầm giọng nói, “cười...”

“Gì?”, Hạ Tuyết không hiểu, hỏi lại...

“Tôi kêu cô cười...”, Hàn Văn Hạo ngẩng đầu, đôi mắt sáng quắc như đôi mắt của một con báo đang dự định cắn vào yết hầu của con mồi, để giết chết con mồi này...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Moon

Hạ Tuyết nghe được lời đó, cô đột nhiên hiểu được dụng ý của người đàn ông này, nên chỉ biết miễn cưỡng cười cười...

Hàn Văn Hạo trừng mắt lạnh lùng nhìn biểu tình đó của cô, sau đó nói “Cô không phải nói cô có bệnh nan y hay sao, tôi sẽ cho cô sống lại...để cô cười cho tôi xem...”

Sắc mặt Hạ Tuyết chợt hốt hoảng, cô hiểu được ý tứ trong lời nói đó, nếu như cô không nghe lời người đàn ông này, thì cô không có tư cách gì để cười...Cô bị Hàn Văn Hạo ôm chặt trong lòng ngực, chỉ còn một khe hở chút xíu để thở, cô nắm chặt nắm tay mình, nhìn Hàn Văn Hạo mỉm cười thật ngọt ngào, nhỏ nhẹ nói “Cười như thế này có được chưa...”

Hàn Văn Hạo vừa lòng nên mỉm cười, sau đó vươn tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô, trong lúc Hạ Tuyết còn chưa kịp phản ứng như thế nào thì Hàn Văn Hạo đã dùng khí thế mạnh mẽ của mình đoạt lấy đầu lưỡi của cô...

“Ừm...”, hai tay của Hạ Tuyết chụp lấy đôi vai kiên cố của Hàn Văn Hạo, cô nắm mỗi lúc mỗi chặt...không thể không thừa nhận nụ hôn của người này khiến máu trong người cô sôi trào...

Hàn Văn Hạo tựa như không nghe thấy tất cả các phóng viên đều “ồ” lên một tiếng, một tay vuốt ve làn da mềm mại bên trong của cô, một tay ôm chặt bên chiếc hông mảnh khảnh của cô, thân thể hai người càng lúc càng

dính sát chặt vào nhau, Hàn Văn Hạo hung hăng đem cô áp chặt vào trong người mình, không chừa một khe hở nhỏ nào...

Hạ Tuyết cảm thấy mặt mũi của mình đều đã bị mất hết, tuy rằng muốn cực lực giãy dụa nhưng làm như thế chả khác nào trứng chọi với đá, bởi vì thân mình người này cứng như sắt thép, hơn nữa, cô càng phản kháng thì Hàn Văn Hạo càng hung hăng chiếm đoạt cô hơn...Từ từ thì nụ hôn ấy cũng trở nên dịu dàng, Hạ Tuyết cảm thấy thật ấm ức khi phải chịu đựng việc này, hơi nóng từ chóp mũi Hàn Văn Hạo phà vào khuôn mặt của cô, như muốn khiêu khích cô thêm một lần nữa...

Tất cả các ký giả đều ngây người, họ nhận được lệnh từ đài truyền hình, yêu cầu tường thuật trực tiếp cảnh hôn nhau của Tổng giám đốc Hàn thị...

Hàn Văn Hạo cảm thấy đã đến lúc, mới từ từ thả lỏng Hạ Tuyết, sau đó ở trước mặt mọi người kiêu ngạo nhìn xuống đôi môi đỏ mọng của Hạ Tuyết, vết son trên môi cô lúc này đã bị lem khắp khóe miệng, Hàn Văn Hạo liền lấy chiếc khăn trong lồng ngực của mình lau đi vết son bên khóe môi cô...

Động tác này hết sức dịu dàng, khiến cho các cô gái trên thế giới này đều ghen tị với Hạ Tuyết...

Người đàn ông này là ai đây?

Hàn Văn Hạo chính là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Hàn thị, là người giàu đứng thứ ba trong bảng xếp hạng những người giàu nhất trên thế giới, và là người giàu nhất nước, tổng giám đốc sản cá nhân của hắn đạt 3 trăm triệu đô la Mỹ, có rất nhiều ngân hàng trên thế giới, tài sản mang danh nghĩa công ty cũng trải rộng khắp toàn cầu, có vô số khách sạn trên khắp năm châu...Hắn là một nhân vật truyền thuyết, những người giàu có không ai không biết đến hắn, những khách sạn sang trọng trên thế giới này đều có phòng dành cho hắn...

Hắn đúng là nhân vật truyền kỳ trong thế giới thượng lưu, những chuyện liên quan đến hắn khiến người khác có thể say sưa tán gẫu, tài năng của hắn khiến tất cả các nhân viên đều không thể quên xuất thân hiển hách của gia đình hắn...

Mẹ của hắn chính là đại tiểu thư của tập đoàn châu báu lớn nhất thế giới – An thị, là hòn ngọc quý trong tay An lão, nắm giữ 10% cổ phần của công ty An thị...Cha hắn là một người con lai, vì bà nội hắn là con gái của một thân vương nước Anh, ông hắn chính là con trai một của tập đoàn khách sạn lớn nhất Anh quốc...hai người này sinh ra Hàn Trí Trung...

Hàn Trí Trung cùng An Nhã sinh ra ba người con trai: Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt.

Hàn Văn Hạo là con trai trưởng của Hàn gia, đảm nhiệm chức Tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Hàn thị, ngoài ra còn giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn châu báu An thị, có thể nói toàn bộ thế giới kim cương đều nằm trong tay người đàn ông này...do đó có hàng ngàn hàng vạn cô gái trên thế giới mơ ước trở thành người phụ nữ của hắn...chưa bao giờ xuất hiện hình ảnh của hắn thân mật với bất kỳ cô gái nào, cho dù chỉ là nắm tay, thế mà, hôm nay trên màn ảnh to lớn lại xuất hiện hình ảnh của hắn ôm hôn một cô gái rất mãnh liệt, lại rất dịu dàng...

Tin tức này thật sự nóng hổi...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 19

“Rốt cục anh là ai?”, ánh mắt long lanh của Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo hỏi, cô bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, đối mặt với nhiều phóng viên như vậy mà vẫn điên cuồng, ngạo mạn...khiến cô không khỏi suy nghĩ xem người đàn ông này là ai đây, cô không hề biết người này, cô cảm thấy mình hỏi như thế thật là đã quá muộn...

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, ném đi chiếc khăn tay kia, lạnh lùng nhìn cô, sau đó một tay nắm chặt cánh tay nhỏ bé của cô, bước đi ra phía trước trong vòng vây của các ký giả...

Cổ tay Hạ Tuyết bị hắn nắm chặt, khiến cô rất đau, nhưng cô vẫn như cũ bước theo hắn “Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, tiếp tục kéo cô đi về phía trước...

“Buông ra!”, Hạ Tuyết không thể nào tiếp tục nhịn được nữa, quát to một tiếng...

Hàn Văn Hạo lập tức xoay người, trừng mắt lạnh lùng nhìn cô...

Hạ Tuyết cảm thấy trong lòng mình chợt lạnh run, cô nhìn thấy các ký giả đã bị các vệ sĩ che chắn lại ở phía trước, ánh đèn sáng loang loáng vẫn lóe ra, thậm chí cô nghe được ký giả đang nói chuyện với biên tập viên đài truyền hình “Tổng giám đốc Hàn đã đi ra...”

Hạ Tuyết vừa nghe được lời này, bất đắc dĩ thở dài, cô muốn khóc thét lên thật to, đúng lúc ấy, Hàn Văn Hạo xoay người nắm chặt lấy hai vai cô, dùng sức mạnh đem cô nhét vào trong xe...

“Buông” — Hạ Tuyết kêu lên một tiếng, cô không biết tên của hắn để gọi, nhưng mà cô cũng không muốn biết điều gì nữa hết, ngồi vào bên trong xe, cô nhìn thấy hắn lạnh lùng ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó ra lệnh cho tài xế “lái xe...”

Người lái xe lập tức cho xe chạy...

“Rốt cục chúng ta sẽ đi nơi nào, tại sao trước mặt ký giả anh lôi tôi đi, về sau tôi sẽ như thế nào đây?”, Hạ Tuyết hoang mang, xoay người nhìn Hàn Văn Hạo hỏi.

“Cô không phải sắp chết sao, quản nhiều chuyện làm gì?”, Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, thái độ rất vô tình lạnh lùng, nhưng mà trong đôi mắt hắn hiện lên vẻ đùa cợt...

Một ngọn lửa bùng cháy lên trong lòng cô, ánh mắt cô chợt lóe sáng, nhìn người đàn ông lạnh lùng vô tình trước mặt mình hỏi “Vì sao anh đối với sinh mệnh của người khác lại máu lạnh như thế, nếu có một ngày anh nhìn thấy có một người nằm trên tuyết, phơi thây đầu đường anh cũng sẽ thờ ơ bỏ đi đúng không, bởi vì anh có số mệnh cao quý, kiêu ngạo, còn sinh mệnh của người khác thì không đáng giá đồng nào...”

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ nhìn chiếc xe sắp sửa vượt qua chiếc cầu trước mặt, tuyết vẫn không ngừng rơi xuống khắp nơi...

Hạ Tuyết cắn môi dưới, cô tức giận lấy tay lau đi màu son trên môi mình, nhìn ra ngoài cửa kính thấy một mảnh trắng xóa mênh mang, tuyết bay tán loạn, mọi chuyện đêm qua hôm nay đều đã xong...cô thầm mong mau chóng trở về nhà để đến nhà trẻ của hàng xóm đón em trai mình về nhà...

“Dừng xe...”, Hàn Văn Hạo đột nhiên lạnh lùng nói.

Chiếc xe chợt dừng lại ở bên cạnh mép đường, hai bên đường toàn là cây cối um tùm, tuyết từ trên trời không ngừng rơi xuống...

Hạ Tuyết sững sốt, cô nhìn xung quanh, nơi này rất lạ lẫm...

- Vì sao anh dừng xe ở đây, đây là nơi nào?

“Tôi không biết...tôi cũng không cần biết...”, Hàn Văn Hạo đột nhiên quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói...

“Xuống xe...nhiệm vụ của cô đã hoàn thành, cô có thể đi rồi...”

Hạ Tuyết há hốc vì kinh ngạc, cô nhìn thoáng qua khung cảnh bên ngoài cảm thấy thật mờ mịt, giật mình nói “Tôi không biết nơi này là nơi nào, làm thế nào để về nhà được chứ?”

“Không phải chuyện của tôi!”, Hàn Văn Hạo thẳng thừng nói...

“Xuống xe, tôi còn có việc gấp quay về công ty, không có thời gian cùng cô nói chuyện...”

“Anh...”, Hạ Tuyết tức giận chỉ vào mặt Hàn Văn Hạo, đột nhiên cô cảm giác trong cổ họng mình có một mùi tanh, tiếp theo truyền đến xoang mũi...sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, cô vội vàng che mũi lại, lập tức đẩy cửa xe ra, nhảy xuống xe, ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía xe, máu tươi trào ra từ những ngón tay cô, rơi từng giọt xuống nền tuyết trắng...

Khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo nhìn bóng lưng nho nhỏ của Hạ Tuyết đang ngồi xổm trên mặt tuyết, đưa lưng về kính xe, tuyết trắng rơi trên người cô, đã hơi lâu mà cô vẫn không quay đầu nhìn lại...

“Tổng giám đốc...cô ấy không có việc gì chứ?...”, người lái xe không nhìn được, mở miệng hỏi...

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, tiếp tục nhìn bóng lưng trước mặt mình...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Máu tươi từ khoang mũi Hạ Tuyết vẫn tiếp tục chảy, gió lạnh thổi khiến cô ho khan liên tục, càng làm cho máu không ngừng trào ra...

Hàn Văn Hạo nhìn vào chiếc kính xe phía trước, thấy thân mình Hạ Tuyết co rúm lại...

Hạ Tuyết cũng có cảm giác Hàn Văn Hạo đang nhìn mình, cô không muốn người đàn ông này nhìn thấy bộ dáng vất vả của mình, nên vẫn đưa lưng về phía hắn...

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói “Lái xe...”

“Dạ”, người lái xe liền nghe theo mệnh lệnh của hắn, đạp chân ga, chiếc xe từ từ lăn bánh...

Hàn Văn Hạo vẫn tiếp tục nhìn bóng lưng Hạ Tuyết...cho đến khi chiếc xe dần dần xa thì chậm rãi quay đầu nhìn lại, qua màn kính, hắn thấy Hạ Tuyết ngồi xồm trên mặt đất, hai tay che mũi lại, máu tươi từ những ngón tay cô chảy xuống ròng ròng...

Hắn vẫn lạnh lùng nhìn, không hề lên tiếng...

Rốt cục chiếc xe cũng khuất dần trong màn tuyết trắng mênh mang...

Những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng tuôn ra trên khuôn mặt trắng bạch của Hạ Tuyết...

Hạ Tuyết cắn răng, đôi mắt đẹp long lanh, nước mắt lại trào ra...Cô cố đè nén cảm giác chua xót và nhục nhã trong lòng mình lại, hít mũi thút thít, chiếc mũi đỏ bừng, máu tràn đầy hai bàn tay, nhỏ xuống nền tuyết, nhộm hồng những bông tuyết trắng trên mặt đất...cô cầm lấy một nắm tuyết, rửa sạch máu tươi trên tay mình...

Cô vừa ghen ngào rơi lệ, vừa cười rộ lên: “Hạ Tuyết à...mày làm sao vậy, tâm tính thiện lương để làm gì chứ...mày không thể xảy ra chuyện nha...mày còn một em trai mới ba tuổi...nếu mày xảy ra chuyện gì thì em trai mày sẽ như thế nào đây, năm nay nó chỉ vừa mới đi nhà trẻ, vừa mới học xong hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh, chẳng lẽ phải giống như Căn Nhu nói sao, chờ khi mình chết, cô ấy sẽ đưa em trai mình đến cô nhi viện, cả đời em trai mình chỉ có thể đứng nhìn gia đình của người khác hạnh phúc mà thôi ư?!”

Hạ Tuyết tưởng tượng đến đây, cô đột nhiên tức giận, nắm chặt hai tay bước đi trên tuyết, nhớ tới Căn Nhu...Cô tưởng rằng hai người sẽ thân thiết, che chở nhau suốt cả cuộc đời...thế mà, người bạn thân nhất này của cô tối hôm qua đã làm ra chuyện như thế đấy...

Cô cắn răng thật chặt, tựa như toàn bộ sức mạnh đã trở lại, cô thề phải đòi lại công bằng cho chính mình...cô không nói hai lời, nhanh chóng dùng tuyết lau lại sạch đôi tay dính máu của mình, lại lau khô nước mắt, cởi giày cao gót ra, đứng dậy, đi chân trần tiến về phía trước...

Vô số chiếc xe đi ngang qua người cô, mọi người trong xe đều nhìn cô với ánh mắt tò mò, cô gái này dám đi chân trần trên nền tuyết giá buốt...

Hạ Tuyết nắm chặt chiếc váy đỏ dài của mình, bước đi trong không gian bị bao phủ bởi tuyết trắng và sương mù, vừa đi vừa nhớ lại tất cả chuyện đã xảy ra tối hôm qua mà cô bạn thân nhất của mình đã sắp đặt, cô cắn răng thật mạnh, hốc mắt tràn ngập nước mắt...

“Cần Nhu, vì sao cô lại đối xử với tôi như thế...cô vì sao lại đối xử với tôi như thế?”

Không ai trả lời câu hỏi của cô, không gian im ắng, chỉ có tiếng khóc thê lương hòa trong thế giới bị bao phủ bởi những bông tuyết trắng...

Ba giờ chiều...

Những bông tuyết như những chiếc lông ngỗng bay tán loạn, lòng bàn chân Hạ Tuyết đã hiện ra những sợi tơ máu, thân thể cô mệt nhừ, sắc mặt tái nhợt đi tới trước cửa biệt thự của gia đình Cần Nhu, cô đứng trong không gian tràn ngập tuyết trắng, nước mắt ướt nhèm, nhìn cánh cửa sổ màu hồng trên tầng hai đang đóng chặt...trước đây, cô thường hay đứng ở vị trí này, cầm lấy hòn đá nhỏ hướng về phía cánh cửa sổ ấy mà ném, Cần Nhu sẽ mở cửa ra, mỉm cười nhìn cô nói “Tớ sẽ ra liền, bạn chờ một chút... tớ chuẩn bị thức ăn còn nóng hổi cho bạn nè...”

Hạ Tuyết nhớ lại chuyện củ, trong lòng cô vô cùng đau xót, nước mắt cứ thế tuôn trào cuộn cuộn, cô đã mất đi lần đầu tiên của mình bởi vì sự sắp đặt của người bạn thân nhất, thật đau lòng...Cô cắn răng đi về phía trước, lại nghe được tiếng mở cửa...

“Mày cút cho tao ——”

Hạ Tuyết sững sốt, đứng nép vào bức tường, nhìn thấy Cần Nhu —— là người bạn tốt nhất của cô bị mẹ kế đẩy ngã trên tuyết, đem tất cả quần áo của Cần Nhu quăng ra ngoài...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Edit: tooblue

“Mày dám làm ra loại chuyện này? Còn bỏ trốn?” Hứa Nhã Bội mặc áo váy xa hóa, đứng ở cổng lớn Cấn gia, chỉ vào người ngã ngồi trên mặt đất nói: “Tao nói cho mày biết, tốt nhất mày lập tức thu dọn đồ đạc cho tao, đi xin lỗi tổng giám đốc tập đoàn Tam Á! Sau đó đến nhà lão ấy ở, hầu hạ cho tốt lão già sắp chết ấy! Chờ lão chết, mày còn có thể sống ngày lành!! Mày xem nhìn bạn của mày thật là giỏi, có tiền đồ hơn mày, biết tìm tổng giám đốc tập đoàn tài chính Hàn thị, còn lên TV..... Giống mày? Có quý mới thích!!”

Cấn Nhu mờ mịt ngã ngồi ở trên tuyết, tâm như tro tàn nghe những lời mẹ kể nói, cô không nói nổi một tiếng.....

“Nếu mày còn dám chạy trốn, tao nói cho mày, mày cần thận mạng của thằng Thế Vĩ gì đó! Hai đứa bọn mày đều không sống được đâu!!” Hứa Nhã Bội mắng con gái cho hả giận xong, liền đi đến trước mặt cô, hung hăng quăng cho cô một bạt tai.....

“Bốp ——” Một thanh âm vang lên, mặt Cấn Nhu nóng ran, tiếp tục mờ mịt ngồi trên tuyết, nước mắt rơi xuống, lại nở nụ cười giống như thần trí thất thường, cười đến thê lương.....

Hạ Tuyết đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy cô, cũng tức giận rơi nước mắt xuống.....

Cấn Nhu không lên tiếng, đợi sau khi mẹ kể đóng cửa Cấn gia lại, mới chậm rãi quỳ gối dậy, mở cái thùng kia ra, cầm từng bộ quần áo bỏ vào

trong rừng.....

Hạ Tuyết buồn bã nhìn bạn thân quỳ gối giữa tuyết bay, đang chuẩn bị xoay người.....

Hạ Tuyết nhanh nâng làn váy, đạp tuyết, đi tới hướng Cần Nhu.....

Cần Nhu nghe được tiếng bước chân, mới vừa ngẩng đầu, đã nhìn đến Hạ Tuyết đi tới trước mặt mình.....

Hạ Tuyết cắn răng một cái, liền giơ tay, lại hung hăng quăng cô ta một bạt tai!!

Cần Nhu lại bị đau, gục đầu xuống, nước mắt rơi.....

“Cô là đồ không có tiền đồ——“ Hạ Tuyết đau lòng ghen ngào: “Nếu cô đã bán đứng thân thể tôi, mà cô có thể sống tốt..... Tôi đây cũng coi như tôi mù mắt, mới quen một kẻ như cô!! Nhưng cô lại không thể hạnh phúc, còn muốn hủy thân thể của tôi!! Cô thật sự là không có tiền đồ!”

Cần Nhu run rẩy rơi nước mắt nóng nồm, lại không hừ một tiếng cúi đầu xuống.....

Hạ Tuyết tức giận lại quăng bạn thân một bạt tai, kêu to: “Cô vì cái gì phải đối với tôi như vậy? Vì cái gì? Vì cái gì? Cô rõ ràng biết, tôi sống được đã đủ vất vả rồi!! Cô rõ ràng biết, ba mẹ tôi mất sớm, là cô theo giúp tôi đi qua những ngày gian khổ như vậy, tôi coi cô và em trai tôi là những người thân thiết nhất của tôi! Tôi làm sao cũng không có nghĩ đến, người bán đứng tôi, chính là cô ——“

Cần Nhu run rẩy cắn môi, nước mắt dọc rơi theo khóe miệng.....

“Cô nói đi!! Cô nói đi!! Vì sao cô phải đối với tôi như vậy? Vì sao phải làm như vậy? Cô bảo tôi về sau làm sao còn có thể tin tưởng người khác?”

Hạ Tuyết lại khóc to!

“Về sau?” Cẩn Nhu đột nhiên lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết trào phúng cười: “Mày còn có cái gì về sau? Mày không phải sắp chết sao? Mày đã sắp chết, sao không thể thành toàn tao một lần? Mày giữ lại cái thân thể này có ích lợi gì?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: tooblue

Tâm Hạ Tuyết tê rần, nhìn bạn thân ở giữa gió tuyết, bộ dáng vẫn là không biết hối cải, cô phần hận kêu: “Cô vẫn là không biết hối cải như vậy? Cô vô tình vô nghĩa với tôi như vậy, tôi đứng trước mặt cô, cô lại vẫn tàn nhẫn vô tình như vậy?”

Cần Nhu nở nụ cười, nước mắt rơi xuống, khẽ thở dài nhìn Hạ Tuyết, mới nói: “Mày cùng tao chơi chung, không phải là vì nghĩ tao là con nhà có tiền, ngẫu nhiên sẽ cho mày một chút cơm no sao? Nếu không, mỗi ngày mày mang theo đứa em trai ghê tởm của mày tới nhà tao làm cái gì? Không phải ăn cơm rồi về nhà sao?”

Hạ Tuyết rơi nước mắt xuống, không tiếng động nhìn bạn.....

Cần Nhu tiếp tục run rẩy phần hận nói: “Lần đó nhà mày có việc, không phải tao ra tiền giúp bọn mày sao? Em trai mày có lần phát sốt, vẫn là tao tự động lấy tiền tao cho nó gặp bác sĩ! Tao đã sớm nhìn mày không vừa mắt, chính số mày hèn, còn muốn đem em trai từ cô nhi viện trở về, nuôi không nổi, liên lụy bạn bè, còn mang một bộ dáng thanh cao, giống như người khắp thiên hạ thiếu nợ hai chị em mày! Ba mẹ mày chết thì mày có gì đặc biệt hơn người? Mẹ của tao cũng không phải đã chết sao? Vì sao mày thoát nhìn liền đáng thương như vậy? Người trong thiên hạ sẽ đồng tình hay không đồng tình với tao? Cha tao đều mặc kệ tao, chỉ biết mỗi ngày cùng ả mẹ kế ghê tởm kia, tính kế với khuôn mặt xinh đẹp của tao, muốn đem tao gả cho ai, mới có thể làm cho trong nhà thăng tiến nhanh!! Làm sao ông trời lại không đồng tình với tao?”

Hạ Tuyết vẫn trầm mặc nhìn ả, không dám tin người bạn thân từ nhỏ này cứ nhiên sẽ nói ra lời nói này, cô có chút hoài nghi hình như mình đang trong mộng, phập phồng.....

“Tao thật vất vả..... thật vất vả.....” Trong lòng Cần Nhu tê rần, nước mắt rơi xuống, tiếp tục nói: “Tao thật vất vả mới tìm được một người thiết tình yêu tao, tính toán thoát đi nhà này cả đời, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc, chính là ông trời không theo nguyện vọng con người, ngay tại thời điểm bọn tao phải bỏ trốn, tao lại phải hiến thân cho ông già chết tiệt kia..... Mày có biết lòng tao đau bao nhiêu không? Nhân sinh của tao, vẫn bị người ta áp đặt..... Tao phản hận nhân sinh như vậy, tao hận mọi người.....”

Hạ Tuyết rơi lệ nhìn ánh mắt bạn thân, đáng sợ cùng âm trầm như vậy, cô cười buồn bã, sau đó mới nghẹn ngào hỏi: “Cho nên cô sẽ bán đứng tôi như vậy..... Dùng cơ thể của tôi đổi hạnh phúc của cô..... Tôi đã làm chuyện thực xin lỗi cô sao? Cô muốn trả thù những người đó, liên quan gì đến tôi?”

“Sai lầm lớn nhất của mày, chính là mày bị bệnh nan y!” Cần Nhu vô tình nói.

“Bác sĩ còn chưa thông báo kết quả!! Tôi không nhất định sẽ chết!!” Hạ Tuyết phản nộ kêu to.

“Nhưng cũng không khác chết bao nhiêu đi.....” Cần Nhu lãnh đạm nói: “Mỗi ngày chảy máu mũi như vậy, không phải sắp chết sao? Một cái thân thể phải chết, tao sử dụng thì như thế nào? Đáng tiếc, tối hôm qua thượng đế vẫn thả cho mày một con ngựa, cho mày một viên kẹo ngọt to đùng, cho mày ngủ trên giường của tổng giám đốc tập đoàn tài chính Hàn thị..... Từ nay về sau thăng tiến rất nhanh, mày còn không cảm tạ tao sao? Nhưng tao nói cho mày, mày đừng đắc ý..... Cho dù mày muốn hưởng thụ, cũng không được bao lâu.....”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Edit: tooblue

Cuồng phong rống giận, tuyết bay tán loạn.....

Hai người từng là bạn bè tốt nhất, ở trước vận mệnh, trở mặt.....

Hạ Tuyết không nói nữa, chậm rãi xoay người rời đi.....

Cẩn Nhu lạnh lùng nhìn làn váy tao nhã màu đỏ thắm của Hạ Tuyết.....
“Cứ cố gắng nếm thử một chút cảm giác của kẻ có tiền đi..... Nếu không phải tối hôm qua tao giúp mày một phen, có thể mày còn đang ăn cơm trắng, vừa ăn vừa cầm khăn lau máu mũi...”

Hạ Tuyết không lên tiếng, tiếp tục đi, chân đã lạnh như băng, nước mắt rơi xuống, từng giọt chảy dọc theo khuôn mặt nõn nà.....

Cẩn Nhu cũng chậm rãi xoay người, kéo hành lý rất nặng, rời đi đến.....

Hạ Tuyết càng đi tâm càng đau, rốt cục vẫn là xoay người, nhìn bạn thân biến mất ở trong tuyết bay, nước mắt của cô rơi, khổ sở ngồi xuống, khóc nói: “Một câu thực xin lỗi..... Tôi đã có thể tha thứ cho cô..... Bởi vì cô giống tôi, đều là những đứa nhỏ có số rất khổ..... Chỉ cần một câu thực xin lỗi, tôi liền sẽ tha thứ cho cô..... Vì sao phải nhẫn tâm như vậy, nói như vậy.....”

Cẩn Nhu tiếp tục đi, vừa đi vừa phẫn hận rơi nước mắt..... “Thế Vĩ..... Anh chờ em..... Em nhất định sẽ trở về, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua mỗi người bọn họ, em muốn bọn họ hối hận vì đã hủy tình yêu của chúng

mình..... Em vì anh, ai em đều có thể bán đứng..... Cho dù là người từng là bạn thân nhất của em.....”

Cô nói một phen cho hết lời, lau khô nước mắt, tiếp tục đi.....

Hạ Tuyết nghĩ bạn thân sắp đi đến nơi đó? Nhân sinh của cô ấy, sẽ thế nào?

Di động lại vang lên.....

Hạ Tuyết vội vàng tiếp điện thoại..... “A lô.....”

“Hạ Tuyết” Viên Trường mỉm cười chào.

“A..... Thực xin lỗi.....” Hạ Tuyết vội vàng lau khô nước mắt nói với Viên Trường: “Thực có lỗi, nhờ dì giúp trông Hạ Hân lâu như vậy, cháu lập tức trở về đi.....”

“Không vội..... Đứa bé này thực ngoan..... Chỉ là tối hôm qua cháu tắt điện thoại, cho nên bác sĩ cho cháu, cháu không nghe..... Điện tới nhà của chúng ta, bác sĩ nói cháu phải đi bệnh viện..... Nói có chuyện gấp.....” Viên Trường nói.

Thân mình Hạ Tuyết mềm nhũn, sắc mặt tái nhợt ngã ngời trên tuyết, sợ tới mức run rẩy bất an.....

“Hạ Tuyết? Cháu làm sao vậy? Cháu có việc gì sao?” Viên Trường lo lắng hỏi..... “Mấy ngày nay dì thấy thân thể cháu có chút không khỏe..... cháu có chuyện gì, nhất định phải nói với dì..... Dì nhất định sẽ giúp cháu.....”

Hạ Tuyết cái gì cũng nói không nên lời, thân càng ngày càng đáng sợ run rẩy, trái tim sắp ngừng đập, cô sợ tới mức sắc mặt trắng bệch nhìn tuyết khắp trời, giống như thiên đường..... Đây là thiên đường sao? Mẹ.....

Mẹ..... Con rất sợ hãi..... Con rất sợ một mình đi bệnh viện đối mặt với
hết thầy..... Mẹ.....

Hạ Tuyết nằm di động, khóc lên.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: Tooblue

Xe taxi chậm rãi dừng ở trước bệnh viện.....

Hạ Tuyết cắn răng mang giày cao gót, chịu đau, sắc mặt tái nhợt vô lực đi xuống xe, đứng ở trước bệnh viện, nhìn một màu trắng thê lương, hốc mắt của cô rưng rưng, cắn răng cười nói: “Đúng..... Chính là như vậy..... Luôn phải đối mặt Lại không rõ ngày nào sẽ chết..... Hiện tại mình còn có thể nhìn thấy mặt trời, không phải sao? Thế giới này vẫn là của mình.....”

Cô đi nhanh vào bệnh viện.....

Lầu hai.....

“Ngày hôm qua người bệnh vừa mới tới kia, liền như vậy đi rồi sao?” Có cô y tá thực kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy..... Tối hôm qua nửa đêm đi”

“Rất đáng tiếc, cô gái kia mới mười tám tuổi thôi.....”

“Ai..... Sống chết có số”

Hai y tá vừa nói chuyện vừa đi qua Hạ Tuyết, một người đụng trúng bả vai Hạ Tuyết một cái, cả người thân mình Hạ Tuyết mềm nhũn trên mặt đất, sợ hãi đáng thương run rẩy, rối loạn nhìn hoàn cảnh chung quanh, một

đoàn màu trắng sáng giống là ánh sáng thiên đường, ở nơi nào đó sẽ mở ra một cánh cổng.....

“Cô không sao chứ?” Hai y tá khẩn trương nâng Hạ Tuyết dậy, nhìn bộ dáng cô đáng thương, đều nói không ra lời.....

“Không có việc gì.....” Hạ Tuyết nuốt nuốt cổ họng, thở gấp gấp, tay run rẩy vịn trên mặt tường, từng bước một đi đến văn phòng bác sĩ.....

“Chân của cô bị thương.....” Có một y tá khẩn trương nói với Hạ Tuyết: “Gót chân chảy máu..... Muốn đi băng bó một chút không?”

Đầu óc Hạ Tuyết trống rỗng, chỉ cảm thấy thân run rẩy lạnh như băng, vô lực suy yếu nói: “Băng bó gì chứ.... Máu có cái gì phải trân quý ? Máu của tôi là không đáng trân quý nhất..... Máu của tôi đã hư, cho tôi ta sống không được.....”

Cô nói xong, nước mắt liền tràn mi, chảy qua môi tái nhợt, dọc theo cằm rơi xuống..... Cô mở to hai mắt mông lung đắm lệ, nhìn văn phòng bác sĩ ngay trước mắt, cô lại cắn răng một cái, ngồi chồm hồm ở góc tường cạnh cửa, nhẹ giọng nức nở.....

“Không có việc gì đi.....” Một giọng nam từ tính thực êm tai, từ phía trên đỉnh đầu Hạ Tuyết truyền đến.....

Hạ Tuyết ngẩng đầu, trừng mắt hai mắt đắm lệ nhìn người đàn ông trước mặt, mặc áo màu blouse trắng, đeo kính cận, tay cầm một sấp tài liệu chuẩn đoán bệnh, tao nhã nhìn Hạ Tuyết, nhưng bởi vì hắn là bác sĩ, có lẽ theo thói quen nhìn người bệnh này đáng thương, ánh mắt của hắn, vẫn là thân nhiên , không có nhiều đồng tình cùng thương tiếc.....

Hạ Tuyết nhanh lắc đầu, lau khô nước mắt, nhẹ giọng nói..... “Không có việc gì.....”

Hàn Văn Kiệt nhìn kỹ Hạ Tuyết một chút, mới nhẹ dùng ngón tay thon dài, mở cửa, mới chậm rãi nói với Hạ Tuyết: “Cô chặn cửa của tôi.....”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Edit: Tooblue

Hạ Tuyết vừa nghe, mới quay đầu, nhìn cửa văn phòng, cô vội vàng dõn thân, mới nói: “Thực xin lỗi.....”

Hàn Văn Kiệt thản nhiên nhìn cô một cái, đẩy cửa ra đi vào văn phòng.....

Hạ Tuyết vẫn ngồi chồm hồm ở góc tường, yên lặng rơi lệ.....

Cửa chậm rãi mở ra..... Hàn Văn Kiệt cầm theo báo cáo chẩn đoán bệnh, đi ra, nhìn thoáng qua bộ dáng Hạ Tuyết buồn bã, suy nghĩ vài phần, mới nhẹ gọi..... “Hạ..... Tuyết?”

Hạ Tuyết vừa nghe có người kêu mình, liền mờ mịt ngẩng đầu, nhìn vị bác sĩ vừa rồi lại đi ra, cô sửng sốt, nước mắt lại rơi.....

Hàn Văn Kiệt không có biện pháp nhìn thoáng qua mặt cô gái cùng những giọt nước mắt đang rơi, hần bật cười một chút, sau đó mới giờ giờ tư liệu trong tay, nói: “Cô tên là Hạ Tuyết đi?”

“Phải..... Làm sao anh biết.....” Hạ Tuyết suy yếu vô lực hỏi hần..... Chính là vừa hỏi xong, xoang mũi nóng lên, máu lại chảy ra, cô rất nhanh bóp mũi của mình, ngửa đầu thở phì phò.....

Hàn Văn Kiệt lập tức nói: “Vào đi thôi! Bác sĩ Lưu hôm nay có ca giải phẫu quan trọng, bảo tôi tới gặp cô giảng giải một chút bệnh tình của cô.....”

Hạ Tuyết sững sốt quay đầu, vừa bóp mũi, vừa sợ hãi nhìn hẳn.....
“Phải không? Tôi sắp chết, phải không? Tôi có bệnh nan y! Tôi sống không lâu..... Đúng không?” Cô nói hết lời, thân mình mềm nhũn ở trong lòng ngực hẳn, sắp khóc rống lên.....

Hàn Văn Kiệt nghe tiếng khóc bất lực của Hạ Tuyết, hẳn khẽ thở dài, không có cách nào ôm cả người cô đi vào văn phòng, nhẹ đặt cô ở trên giường chẩn bệnh, lập tức ngồi ở bên cạnh, nắm tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, dùng ngón tay thon dài của mình nhanh kẹp lấy ngón giữa của Hạ Tuyết..... Nhìn một chút.....

“Tôi sắp chết..... Em trai của tôi làm sao bây giờ? Tôi không muốn chết..... Tôi không muốn chết.....” Hạ Tuyết nằm ở trên giường, khóc rống.....

Hàn Văn Kiệt không để ý Hạ Tuyết khóc, chỉ nhìn xoang mũi của cô ít máu dần, hẳn chậm rãi thả lỏng hai tay của cô, lập tức đứng lên, cầm khăn tay trên bàn làm việc, bình tĩnh lau máu trên mặt cho cố, nói..... “Ai nói cô sắp chết? Không phải cô còn chưa nhận bản chuẩn đoán bệnh sao?”

“Bác sĩ không cần an ủi tôi.....” Hạ Tuyết lại khóc thành tiếng.....
“Tôi biết tôi sắp chết..... Không cần phải giấu chuyện tôi mắc bệnh nan y..... Tôi ngay cả một người thân cũng không có..... Tôi chỉ có còn đứa em trai ba tuổi đáng thương không hiểu chuyện.....”

Hàn Văn Kiệt không nói nữa, chỉ thản nhiên lau máu cho cô xong, mới xoay người đi rửa vết máu dính trên tay, nói: “Cô không có việc gì..... Có báo cáo chẩn đoán bệnh rồi..... Cô không có việc gì.....”

“Oa.....” Hạ Tuyết vẫn nằm ở trên giường khóc lớn tiếng..... “Tôi sắp chết..... Tôi sắp chết..... Tôi sắp chết..... Em trai của tôi làm sao bây giờ?” Cô đột nhiên ngẩn ngơ nhìn trần nhà trắng tươi, thở gấp gấp quay đầu, cố nén kích động, nhìn vị bác sĩ dễ nhìn kia đã sắp xoay người, dùng

khăn tay lay tay..... Một chút cũng không có ý tứ trấn an hay nói
giỡn.....

“Bác sĩ nói cái gì?” Hạ Tuyết lập tức từ trên giường ngồi dậy, khiếp sợ
kêu bác sĩ!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Edit: Tooblue

Hạ Tuyết giống một học sinh tiểu học, ngồi ở trên ghế trước bàn làm việc, sau đó ngừng thờ nhìn bác sĩ để nhìn trước mặt lấy giấy bút.....

Hạ Tuyết cắn môi, nói cho mình, nhất định phải đè lại loại cảm giác này, vừa rồi mình nghe lầm, sự thật càng làm mình từ thiên đường rớt xuống địa ngục.....

Hàn Văn Kiệt trầm mặc lấy báo cáo, ho nhẹ một cái, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua vẻ mặt khẩn trương của Hạ Tuyết, một bộ biểu tình hoài nghi mình, hần sườn sốt, nghiêm trang nói: “Làm sao vậy? Không phải tôi mới nói cô không có việc gì sao?”

Hạ Tuyết vừa nghe lời này, giống như mình lại sống lại, giống một đứa bé lại chui vào bụng mẹ, ấm áp mà an toàn, lại có thể mang theo một đôi mắt thuần khiết sáng như tuyết, đến nhìn thế giới tốt đẹp này..... Tưởng tượng đến đây, cô tức lại dùng một loại ánh mắt đầy biết ơn nhìn ân nhân cứu mạng trước mặt.....

Hàn Văn Kiệt bình tĩnh nhìn ánh mắt Hạ Tuyết, thậm chí thờ ơ nâng một ly nước lên uống, mới nhẹ vươn tay, cầm giấy chẩn bệnh nói..... “Bởi vì cô thiếu máu nghiêm trọng, cho nên lần trước trong quá trình thử máu, có thể ảnh hưởng cảm xúc của cô..... Giờ đã có báo cáo, thân thể của cô trừ thiếu máu ra, không có vấn đề nghiêm trọng khác.....”

Hạ Tuyết nhất thời không biết nên khóc hay cười..... Chỉ sợ quá vui, đánh nát giấc mộng đẹp này thì làm sao bây giờ? Cô cố nén tâm tình hưng

phần, khẩn trương cùng nghi hoặc hỏi: “Chính là..... Cơ thể của tôi nếu không có gì, sao chảy máu mũi nhiều như vậy?”

Hàn Văn Kiệt kiên nhẫn giải thích cho Hạ Tuyết nghe..... “Ảnh siêu âm biểu hiện, cô bị viêm xoang tương đối nghiêm trọng, hơn nữa đoạn thời gian trước..... Căn cứ bản ghi chép.....” Hãn vừa nói vừa mở bản chẩn đoán bệnh: “Căn cứ theo bản ghi chép, cô từng làm việc mấy ngày mấy đêm không ngủ được, không nghỉ ngơi, thân thể không chịu nổi..... Cho nên chảy máu mũi, cũng không có lạ.....”

Hạ Tuyết nặng nề thở phà phò..... Vẫn không dám tin điều mình nghe được, cô chậm rãi vươn tay, nhẹ nắm bàn tay Hàn Văn Kiệt cầu cứu, lại hỏi: “Bác sĩ nói chính là sự thật? Không có gạt tôi sao?”

Hàn Văn Kiệt rút tay ra, nghiêm túc nhìn Hạ Tuyết nói: “Thứ nhất: tôi không phải thân nhân của cô, tôi không cần phải... giấu diếm cô! Thứ hai: tôi là bác sĩ, mỗi một câu tôi nói với người bệnh ở bệnh viện, đều phải có trách nhiệm !”

Cả thế giới của Hạ Tuyết tức khắc sáng lạn, cô vui vẻ hưng phấn cười, nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào nhìn bác sĩ, nói không ra lời.....

Hàn Văn Kiệt không có nhìn cô, cầm lấy bút máy, sau đó nói: “Tôi viết cho cô chút thuốc giảm nhiệt, cô nhất định phải ăn đúng giờ, phải nghỉ ngơi đủ, đừng lấy thân thể ra đùa..... Biết không?”

Hạ Tuyết liên tục rơi lệ gật đầu, nghe bác sĩ quan tâm căn dặn, cảm thấy rất ấm áp.....

Hàn Văn Kiệt viết đơn thuốc xong, nói: “Cô đứng lên..... Ngồi lên trên giường đi.....”

“A?” Hạ Tuyết khó hiểu nhìn hãn.....

Hàn Văn Kiệt biết cô không rõ ràng lắm, liền nói: “Cô đứng lên, ngồi vào trên giường bệnh đi, tôi dạy cho cô cầm máu mũi.....”

“À.....” Hạ Tuyết vội cởi giày cao gót, cố nén đau đớn ở gót chân, ngồi vào trên giường bệnh.....

Hàn Văn Kiệt nhìn thoáng qua giày cao gót của Hạ Tuyết nói: “Mang giày cao như vậy đi trong tuyết, khó trách chân bị tổn thương..... Đưa bàn tay ra.....”

Hạ Tuyết nhìn hẩn, chậm rãi vươn hai tay.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Tooblue

Hàn Văn Kiệt nhẹ nắm hai tay mềm mại lạnh như băng của Hạ Tuyết, thản nhiên nói: “Cô phải nhớ kỹ, lần sau nếu lại chảy máu mũi, có thể thử phương pháp này, chính là dùng ngón giữa đè mũi Phương pháp này rất hiệu quả..... Nhưng là nếu chảy máu nhiều, tự mình xử lý không được, phải đến bệnh viện, tìm bác sĩ..... Biết chưa?”

Hạ Tuyết nghe bác sĩ nói với mình: biết chưa? Nhẹ nhàng ôn nhu, thật thoải mái ấm áp.....

Cô không khỏi ngẩng đầu, cảm kích nhìn bác sĩ trước mặt.....

Hàn Văn Kiệt nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, ánh mắt hắc vẫn lạnh như nước, rồi lại lộ ra một cổ hào quang của bác sĩ chuyên nghiệp, hắc không có nói thêm nữa, trực tiếp chỉ bảo Hạ Tuyết: “Vươn ngón giữa của cô, cong lên..... Tôi dạy cho cô.....”

Hạ Tuyết chậm rãi vươn ngón giữa, tận lực làm theo.....

Hàn Văn Kiệt cũng chậm rãi vươn ngón giữa thon dài của mình, nhẹ ôm lấy tay Hạ Tuyết, sau đó tăng mạnh sức lực nói: “Chính là như vậy..... ôm chặt lấy! Cho đến khi cầm máu mới thôi!”

Hạ Tuyết một căn môi, đột nhiên sáng khoái cười, nhìn ngón giữa của mình trên ngón tay dài xinh đẹp của bác sĩ, cô nhanh nói: “Tôi đã biết! Cứ như vậy, thân thể có thể khỏe mạnh!”

“Đừng nói đùa! Như vậy chỉ có thể cầm máu!” Hãn nghiêm trang chỉ bảo xong, liền buông lỏng tay ra, xoay người dọn dẹp bản báo cáo chẩn bệnh, còn cầm lấy đơn thuốc đưa cho Hạ Tuyết, nói: “Đi tính tiền thuốc đi..... Cuối tuần lại đây tái khám.....”

Hạ Tuyết cầm đơn thuốc, vui vẻ đến rơi lệ nói với Hàn Văn Kiệt: “Cám ơn bác sĩ! Rất cảm tạ bác sĩ, bác sĩ thật sự là ân nhân cứu mạng của tôi! Tôi cả đời làm trâu làm ngựa nhất định sẽ báo đáp bác sĩ.....”

Hàn Văn Kiệt thở dài, bất đắc dĩ tựa vào bàn làm việc, mỉm cười nói: “Tôi không có làm gì, đây là thân thể cô còn nghe lời, về sau nhớ kỹ, cho dù còn khỏe mạnh đi làm kiếm tiền như thế nào, nhưng chung quy có một ngày, thượng đế sẽ hỏi thăm cô Đi lấy thuốc đi, tôi còn có cuộc họp chẩn bệnh!”

Hạ Tuyết vừa nghe, liền liên tục gật đầu, mang đôi giày cao đến dọa người vào, vui vẻ tính đi ra.....

Hàn Văn Kiệt nhìn bóng dáng cô đơn mệt mỏi của Hạ Tuyết, lại xem xét giày cao gót mười thân dưới làn váy đỏ thắm của cổ, lắc lắc đầu, mới kêu một tiếng..... “Chờ một chút.....”

Hạ Tuyết vừa định mở cửa ra, lại sững sốt xoay người, nhìn bác sĩ hỏi: “Làm sao vậy bác sĩ?”

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ mở tủ lấy ra một miếng bông băng, đi tới gần Hạ Tuyết, xé mở ra, nói: “Nhắc váy lên, tôi giúp cô cầm máu, không được lại để chảy máu..... Cũng không được nói cái gì máu mình không quý..... Máu người là thứ quý giá nhất.....”

Hạ Tuyết sững sốt nhìn Hàn Văn Kiệt, nhớ tới lời vừa rồi mình trả lời các y tá, mặt của cô đỏ lên, vội vàng lui một bước nói: “Không cần, bác sĩ..... Chút nữa tôi đi ra ngoài mua vài miếng..... Không dám lại làm phiền bác sĩ.....”

Hàn Văn Kiệt không nói nữa, mà ngồi xồm xuống, tự mình nâng váy cô lên, nhìn đến một chỗ tổn thương sau chân, hắn liền lấy bông băng bông lên, còn giúp cô kéo dây giày cao gót, mới thản nhiên nói: “Về sau không cần mang giày cao như vậy, như vậy sẽ lãng phí bông cầm máu.....”

Hạ Tuyết xấu hổ nhìn Hàn Văn Kiệt.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Tooblue

“Bác sĩ..... Cám ơn.....” Hạ Tuyết nói lời thiệt tình với Hàn Văn Kiệt.

Hàn Văn Kiệt không để ý đến lời Hạ Tuyết nói, chỉ nhìn vết thương trên chân nói: “Lúc trở về cẩn thận một chút, không nên đụng đến nước..... Vị trí này không dễ lành.....”

“Dạ.....” Hạ Tuyết gật đầu.

Hàn Văn Kiệt cũng không nhìn Hạ Tuyết, đứng lên, cầm lấy báo cáo chẩn đoán bệnh, nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Tôi phải họp..... Cuối tuần đến tái khám..... Bác sĩ Lưu từ ngày mai bắt đầu nghỉ dài hạn, cho nên bệnh nhân của ông ấy đều là tôi nhận.....”

“Dạ.....” Hạ Tuyết lại cảm kích cười nói: “Về sau liền phiền bác sĩ.....”

“Không cần khách khí.....” Hàn Văn Kiệt lễ phép nở nụ cười một chút, hai người liền đi ra khỏi văn phòng.....

“Cám ơn bác sĩ..... Hẹn gặp lại.....” Hạ Tuyết vui vẻ nhìn Hàn Văn Kiệt nói.

“Hẹn gặp lại.....” Hàn Văn Kiệt không nói thêm, liền lạnh nhạt xoay người.....

Hạ Tuyết cũng vui vẻ đi ra, vừa đi vừa cầm bệnh án, cảm động nói: “Ai da, tôi không sao..... Tôi còn còn sống..... Ai da, tôi còn còn sống.....”

Một giọt nước mắt rơi xuống.....

Hạ Tuyết vừa rơi lệ vừa cười đến vui vẻ nhanh hôn sổ khám bệnh, rồi bởi vì quá mức cảm động, cô cảm tạ thượng đế, cảm tạ thượng đế nhân từ..... Tưởng tượng đến đây, cô xoay người lại, kêu to: “Bác sĩ ——“

Hàn Văn Kiệt sững sốt, ngừng bước, chậm rãi quay đầu, nhìn Hạ Tuyết mỉm cười ghen ngào rơi lệ nói: “Tôi thật sự thực cảm kích bác sĩ..... Tôi vừa rồi đã cho là tôi sắp chết, chính là tôi đột nhiên không có việc gì, giống như ở thiên đường..... Tôi thực cảm kích bác sĩ..... Cám ơn bác sĩ nói cho tôi biết một tin tức tốt đẹp như vậy..... Cả đời tôi sẽ nhớ kỹ hôm nay..... Nhớ kỹ mỗi câu hôm nay bác sĩ nói với tôi.....”

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ tiếp tục nhìn Hạ Tuyết..... Mới chậm rãi mỉm cười, nói: “Trở về đi..... Chăm sóc bản thân mình cho tốt.....”

“Bác sĩ, hẹn gặp lại.....” Hạ Tuyết nhanh lau nước mắt, xoay người, khoái hoạt đi ra phía trước, làn váy đỏ thắm phiêu dật, làm cho bóng dáng của cô thoát nhìn thực tươi đẹp, giống như một rặng mây đỏ, thực động lòng người.....

Hàn Văn Kiệt thản nhiên nhìn tấm lưng của cô.....

Hạ Tuyết vui vẻ cầm đơn thuốc đi vào chỗ thu phí, giao đơn thuốc cho dược sĩ, rút ví hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Một trăm tám mươi!” Dược sĩ nói.

Hạ Tuyết nghe xong, mở ví ra, vừa thấy đến bên trong toàn bộ trống không, cô sững sốt, mới nhớ lại sáng nay mình thực tiêu sái ném tiền cho

gã trai hư hỏng kia, cô than một tiếng, xấu hổ nhìn được sĩ nói: “Thực xin lỗi..... Tôi..... Tôi hôm nay không có mang tiền.....”

Dược sĩ lạnh lùng đặt đơn thuốc ở trước cửa sổ nói: “Có tiền lại đến đi.....”

Hạ Tuyết xấu hổ nhìn cô ta một cái, mới chậm rãi cầm lấy đơn thuốc, bỏ vào trong ví, mới thở dài nói: “Sớm biết không có cách nào đấu tranh, làm gì phải đi đấu với cái loại người đó?”

Cô thở dài đi ra tiền sảnh của bệnh viện, lại nghe có người kinh hô..... “Hồ Điệp? Trời ạ! Nghe nói tối hôm qua cô mới được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất, đi nhận giải thưởng! Bởi vì phải nhận giải thưởng, cho nên mới cự tuyệt tổng giám đốc Hàn Văn Hạo.....”

Hạ Tuyết vừa nghe ba chữ ‘Hàn Văn Hạo’ này, cô dòng tai lên.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Tooblue

Hạ Tuyết kỳ quái nói: “Hồ Điệp? Nữ diễn viên Hồ Điệp đây thực lực, đạt giải thưởng Kim Mã ba lần sao? Không phải người quay quảng cáo cho Hàn Văn Hạo sao? Sao lại là diễn viên? Rốt cuộc ai mới là người tối hôm qua cự tuyệt Hàn Văn Hạo a?”

Hạ Tuyết nghĩ đến đây, liền chậm rãi xoay người, nhìn đến cái màn hình siêu lớn đang phát tin giải trí..... Phóng viên đuổi theo nữ diễn viên Hồ Điệp được hoan nghênh nhất năm nay, chỉ thấy cô một chiếc váy dài cúp ngực màu trắng tinh khôi, tóc búi thanh nhã, đứng chung với ảnh đế Tả La, nghiễm nhiên là tài tử giai nhân mỉm cười đối mặt với màn ảnh.....

“Hồ Điệp thật sự quá đẹp a.....” Có hai học sinh trung học đang ngồi xem, nhin không được nói.

Hạ Tuyết cũng nhin không được nhìn Hồ Điệp, chỉ thấy cô tao nhã nghe phóng viên hỏi tin giựt gân về quan hệ giữa mình cùng tổng giám đốc Hàn Văn Hạo.....

Cô im lặng lễ phép nghe xong mấy vấn đề này, rồi chớp đôi mắt trong veo động lòng người, khẽ mở đôi môi phẩn nộn đỏ mọng, ngọt ngào trả lời vấn đề các phóng viên hỏi: “Chuyện của tôi và Hàn tổng giám đốc thực giả thế nào, mời mọi người đến hỏi Hàn tổng giám đốc là được.....”

Các phóng viên vừa nghe xong, lập tức cảm giác rất hấp dẫn, nói: “Hồ Điệp, cô nói như vậy, có phải chứng minh có quan hệ tình cảm giữa cô và Hàn tổng giám đốc?”

“Cái gì tôi cũng không có nói..... Đều do các anh chị nói” Hồ Diệp cố ý hờn dỗi liếc mắt phóng viên một cái, rồi cười nhẹ.....

Tả La đứng ở một bên, cũng góp một câu vui đùa: “Người ta cái gì cũng không có nói, sau đó các anh chị liền tung scandal nói người ta có bạn trai, một thời gian sau, lại nói người ta chia tay, lại sau nữa, nói người tái hợp.....”

Hồ Diệp nhin không được, che môi đỏ mọng bật cười nhìn Tả La, cố ý nói giỡn: “Tôi cảnh cáo anh nha, anh đừng đả tộ giới truyền thông, nếu không lại giống một đại minh tinh nào đó mới đạt giải thưởng, nói hấn hiện tại đòi thù lao trên trời, kết quả không ai tìm đến người đó mời diễn!”

Hồ Diệp vừa nói xong, tất cả mọi người không khỏi bật cười lên.....

Các phóng viên bình thường không có phát giác Hồ Diệp đang cố ý đánh lạc hướng, nhưng một phóng viên có thâm niên lại cầm microphone, nhắm ngay Hồ Diệp nói: “Xin hỏi Hồ Diệp, nếu cô và Hàn tổng giám đốc quả thực có quan hệ yêu đương, vậy đối với sự kiện sáng nay Hàn tổng giám đốc và cô gái bí ẩn ở Tam Á khách sạn hôn nhau nồng nhiệt, cô cái nhìn như thế nào?”

Vị phóng viên cười, cầm microphone chờ Hồ Diệp nói.

Hạ Tuyết cũng khấn trương nhìn Hồ Diệp trên màn hình.....

Hồ Diệp vừa nghe lời này, liền rất ăn ý cùng Tả La cùng nhìn thoáng qua, mới nói: “Đối với sự kiện sáng nay của tổng giám đốc Hàn Văn Hạo, là chuyện cá nhân của anh ấy, tôi không tiện đánh giá.....”

“Nếu cô gái này thật sự là giai nhân của Hàn tổng giám đốc, cô có ý kiến gì không? Sẽ chúc phúc bọn họ không?” Phóng viên nắm chặt microphone, tuyệt không dễ dàng bỏ lỡ tin tức đáng giá này!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đông Phương Độ Nhất Mỹ Nhân

Edit: Moon

Hồ Điệp tựa như chăm chú lắng nghe rồi im lặng, cố làm ra vẻ thần bí và như suy nghĩ rất cẩn thận, chồm chớp đôi mắt, nhìn vị ký giả kia nói “Trên thế giới này không có nếu như, có là có, không có là không có, nhưng bởi vì sự việc mới xảy ra, xin thất lễ vì tôi không thể nào giải thích được, cho nên không thể phát biểu ý kiến ... xin mọi người bỏ qua cho tôi ... hãy nhìn vào thành tích của tôi, tôi không muốn dính vào scandal trên ...”

“Nghe một số người biết chuyện nói, cô vì chiếc cúp Ảnh hậu giải thưởng Kim Mã mà cự tuyệt lời cầu hôn của Tổng giám đốc Hàn Văn Hạo, có đúng không?”, một ký giả cũng chen vào tham gia náo nhiệt.

Hồ Điệp vui vẻ bật cười nhìn mọi người nói, “Các vị, chiếc cúp Ảnh hậu và tình yêu không liên quan với nhau, đây là lời của những người biết chuyện ư? Không biết những người biết chuyện này là ai? Các anh chị ký giả đã vượt quá đề tài rồi ... trước hết, xin tạm ngừng tin tức này ở đây...”

“Xin hỏi Hồ Điệp ... quan hệ bây giờ của cô và Tổng giám đốc Hàn là như thế nào?”, một ký giả ép sát vào hỏi.

Nụ cười trên mặt Hồ Điệp bắt đầu có chút cứng ngắt, người đại diện vừa nhìn thấy tâm trạng Hồ Điệp có chút bất thường thì lập tức đi lên phía trước, che ký giả lại, nói “Được rồi, được rồi, các chuyện có liên quan đến đời tư cá nhân chúng tôi không thể trả lời, cảm ơn mọi người, mọi người đã vất vả...”

Ký giả dày dạn kinh nghiệm kia tiến đến sát gần bên cạnh Hồ Diệp, hỏi “Cô trốn tránh không trả lời, có phải đã thừa nhận cô với Tổng giám đốc Hàn có quan hệ mật thiết với nhau, có đúng như lời đồn đãi không, vì chiếc cúp Ảnh hậu mà cô đã chia tay với Tổng giám đốc Hàn”

“Cám ơn mọi người ...”, người đại diện lập tức ngăn cản các ký giả, để cho Hồ Diệp quay trở lại hậu trường...

Hạ Tuyết đứng trước màn ảnh lớn, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Diệp, muốn cất giọng cảm thán, người có tiền thật là sung sướng, muốn lên trời thì lên trời, muốn làm Ảnh hậu thì làm Ảnh hậu ... Cô bỗng chốc tự giấu khi nghĩ đến bản thân mình, cười bất đắc dĩ, nói “Haiz, mình thật là vinh hạnh ... lại có thể dính dáng đến những người như thế ... nhưng mà ... ngay cả một trăm tám mươi đồng tiền mua thuốc mình cũng không có ... thật là mĩa mai mà ...”

Cô vừa cười vừa xoay người, lại nghe được hai nữ sinh bên cạnh đột nhiên tức giận nói “Rốt cục người giành người yêu với Hồ Diệp là người nào a, nếu như bị tố phát hiện, tớ sẽ tát nàng mấy bạt tai đến khi rách miệng mới thôi...”

“Đúng vậy, dám giành người yêu với Hồ Diệp, không biết là thứ người gì nữa, Hồ Diệp là Đông Phương đệ nhất mỹ nhân đó nha!”

“Đông Phương đệ nhất mỹ nhân đi chết đi, Đông Phương đệ nhất mỹ nhân thì có thể tát người khác rách miệng sao”, Hạ Tuyết không nhịn được, thấp giọng chửi một câu!

Hai học sinh trung học quay lại nhìn Hạ Tuyết với ánh mắt sắc hơn dao ...

Hạ Tuyết lập tức cuối đầu, lấy tay xoa xoa khuôn mặt mình, giả bộ ngửa...

Hai học sinh trung học lại quay đầu lại, tức giận nói “Lấy tay ra, ta muốn tra xem, ả xấu xí dám tranh giành với Hồ Điệp, rốt cục là người nào!”

“Tốt”, một học sinh trung học điên cuồng khác lập tức hưởng ứng, “Kêu gọi tất cả mọi người trong câu lạc bộ ái mộ Hồ Điệp cùng điều tra, tìm ra, ngày ngày đến nhà ả ném trứng gà”

Hạ Tuyết dồn dập thở vì kinh ngạc, vừa che mặt, vừa chu môi chửi nhỏ “Mấy đứa trẻ chết tiệt này, tuổi còn nhỏ mà đòi tập tành làm ngôi sao”

“Nhìn đi, chính là cô gái này, là người giành người yêu của Hồ Điệp đó”, một học sinh trung học bỗng nhiên kêu to lên, rất nhiều người trong đại sảnh của bệnh viện cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn lên, màn ảnh đang chiếu cảnh Hàn Văn Hạo cùng Hạ Tuyết hôn nhau đắm đuối lúc sáng nay...

Hạ Tuyết bị dọa sợ đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cô cũng không tự chủ được, ngẩng đầu lên, trên màn hình đúng là cảnh cô và Hàn Văn Hạo hôn nhau say đắm, lúc ấy, bởi vì cô muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn mà bị hắn dùng hai tay xiết chặt chiếc eo nhỏ của mình, ép sát cô vào lồng ngực rắn rỏi của hắn, mãnh liệt hôn ... cô nhìn thấy thế mà phát hoảng, tim đập mạnh liên hồi ... tựa hồ như muốn ngất đi...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bắt Cho Được Cô Gái Đó

Edit: Moon

“Rốt cục cô gái đó là người nào...”, một vài người bắt đầu lẩm nhảm

“Là cô gái này muốn giành người yêu với Hồ Diệp sao, gan cô ấy thiệt lớn quá đi, cô ấy không biết những người ái mộ Hồ Diệp là những người trung thành nhất và điên cuồng nhất sao”, có người nói như thế.

“Đoán chừng là thấy tiền sáng mắt, tìm được người yêu lợi hại là ông chủ kim cương, còn gì sợ nữa chứ?”

“Thật không biết xấu hổ, vừa nhìn thấy tiền thì hám liền”, một số người la lên.

Hạ Tuyết càng nghe thì cúi đầu càng thấp, trên mặt cảm thấy nhồn nhột, cố gắng che lại khuôn mặt của mình, cô sợ người khác nếu nhận ra được khuôn mặt của cô, sẽ bắt cô đi ngâm lồng heo...

“Bạn xem...Tổng giám đốc Hàn còn giúp cô ấy lau những vết son bị lem ... trời ạ...”, lại có người kêu to.

Hạ Tuyết hoảng sợ đến toàn thân đều run rẩy, mồ hôi lạnh trên trán đổ ra đầm đìa, ngẩng đầu nhìn lên màn ảnh, cô thấy khuôn mặt thâm tình của Hàn Văn Hạo đang kề sát khuôn mặt cô, sau đó lau nhẹ những vết son lem bên khóe môi cô...

“Điều này thật sự là quá đáng ... cái ả đó không chết tử tế được”, những người ái mộ Hồ Diệp tức giận, tiếp tục nói.

Hạ Tuyết căn chặt môi dưới, tức giận nhìn cảnh Hàn Văn Hạo đang hôn mình, ôm chặt chiếc eo cô, đẩy cô đi về phía trước, hết sức thân mật... Nhưng mà có ai biết, người đàn ông này vô cùng bá đạo, bây giờ cô rất muốn đem Hàn Văn Hạo xé thành tám mảnh, ném cho chó ăn!

“Lập tức thông báo cho những người ái mộ trong câu lạc bộ, phải tìm cho ra cái ả này!”, một người ái mộ Hồ Điệp khác, tức giận nói “làm như mình xinh đẹp không ai bằng, dám hướng về phía ống kính đặc ý như vậy, đơn giản là không đem Hồ Điệp của chúng ta để ở trong mắt!”

“Đúng đó!”, một học sinh cấp hai lập tức lấy điện thoại di động ra ...

“Sao cô vẫn chưa đi?”, Hàn Văn Kiệt cầm báo cáo chẩn đoán bệnh, đi cùng một nhóm bác sĩ thực tập đến bên đám đông, nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Mọi người lập tức quay đầu lại, tò mò nhìn về phía ấy ...

Hạ Tuyết nhanh chóng cúi đầu xuống, khẽ chớp chớp đôi mắt nói “Tôi... tôi...mắt tôi bị hạt cát bay vào, không nhìn thấy được...”

Hàn Văn Kiệt nghe thế, quay đầu lại, nhìn các bác sĩ thực tập phía sau lưng mình, nói “Mọi người đi trước đi...”

“Vâng”, các bác sĩ thực tập rồi rít rời đi...

“Cô gái này thật quen mặt nha”, có người quay lại nhìn Hạ Tuyết, đột nhiên cảm thấy cô thật quen mắt...

Hạ Tuyết vừa nghe được lời này, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng, như máu xông lên não, cô bước nhanh tới trước mặt Hàn Văn Kiệt, không nói hai lời, cầm ống tay áo blue trắng của Hàn Văn Kiệt lên lau mắt, sau đó, chui vào trong lồng ngực Hàn Văn Kiệt, lấy áo anh che lại khuôn mặt mình...

Hàn Văn Kiệt sững sốt, xoay đầu nhìn thì thấy có rất nhiều bệnh nhân và bác sĩ thực tập nhìn mình với ánh mắt kỳ quái ... Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nói “Giờ này là giờ gì còn đứng ở chỗ này...nên trở về phòng bệnh thì hãy trở về ... nên đi làm việc thì hãy về văn phòng làm việc ...”

Mọi người nghe vị bác sĩ này nói thế thì cũng rồi rít đi...

Hạ Tuyết sợ mất hồn, hết tránh bên trái lại né bên phải, không dám hé đầu ra ngoài ...

Hàn Văn Kiệt cúi đầu nhìn người trong lồng ngực mình, sau đó liền thở dài nói “Áo của tôi bị cô kéo thành nhân nhúm... hôm nay người giúp việc mới giúp tôi ủi thẳng...”

“A”, Hạ Tuyết vừa nghe được thì khuôn mặt lại đỏ bừng, thụt lùi về phía sau một bước, ngượng ngùng, cắn chặt chiếc môi dưới của mình, sửa lại chiếc áo blue trắng cho Hàn Văn Kiệt, rồi rít nói “Thật xin lỗi...lút này tôi có chút nguy hiểm ... không phải cố ý lôi kéo áo của anh ... Thật xin lỗi a ... xin anh đừng trách ...”

Hàn Văn Kiệt không nói gì, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết, bất đắc dĩ bật cười, nói “Cô thật là ... rất nguy hiểm ...”

“A”, Hạ Tuyết như vừa tỉnh mộng, nhìn Hàn Văn Kiệt hỏi ...”Cái gì?”...

Hàn Văn Kiệt nhìn cặp mắt sáng long lanh của Hạ Tuyết, trong nháy mắt, liền nhàn nhạt nói “Mắt không phải bị hạt cát bay vào sao?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chiếc Khăn Tay

Edit: Moon

Hạ Tuyết vừa nghe được, cô lập tức cười ha ha một cách vụng về, nói “Á ... đúng vậy ...cát bay vào mắt ...thật khó chịu nha...”

Hàn Văn Kiệt tiến đến gần cô, hơi thở thật nhẹ nhàng, anh dùng ngón tay thon dài và đẹp của mình xoa nhẹ lên mắt phải của Hạ Tuyết, vừa tỉ mỉ xoa, vừa nhìn ...

Hạ Tuyết dùng con mắt còn lại của mình nhìn Hàn Văn Kiệt, không dám lên tiếng ...

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt nhìn cô như muốn tìm hiểu rõ điều gì đó, anh mỉm cười thật tự nhiên “Cô khẳng định bị cát bay vào mắt ...”

Hạ Tuyết lại căn cứ môi dưới của mình ...

“Không được lúc nào cũng căn cứ môi dưới, đây là thói quen xấu ... da môi cũng đã rách ... vẫn còn chảy máu...”, Hàn Văn Kiệt lấy từ trong túi quần của mình ra một chiếc khăn tay trắng, đưa cho Hạ Tuyết “Lau đi...”

“Không cần!”, Hạ Tuyết vội vàng cười nói.

Hàn Văn Kiệt không để ý đến lời cô nói, đặt chiếc khăn vào lòng bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, sau đó khẽ đẩy đẩy mắt kính của mình, hỏi cô “Mua thuốc chưa?”

Hạ Tuyết chớp mắt, cô chần chừ suy nghĩ, trả lời “Rồi ...”

“Ừ ..., tạm biệt”, Hàn Văn Kiệt nói xong, khẽ gật đầu, rời đi.

Hạ Tuyết ngơ ngác nhìn theo tấm lưng của anh, thật không biết nói lời gì để diễn tả anh là một người rất tốt ... nhưng mà những người như thế này, hình như không thích người khác đến gần mình, luôn nhàn nhạt, giữ vững một khoảng cách nhất định ... cô nghiêng người, dõi mắt theo nhìn anh, thấy một bà cụ đang cố hết sức đẩy chiếc xe lăn, anh lập tức đi đến phía sau, nhẹ nhàng đẩy chiếc xe lăn đi về phía trước, điềm đạm, quan tâm hỏi “Hộ lý đâu, sao không có người nào đến giúp bà?”

Hạ Tuyết đột nhiên bật cười, dù sao đi nữa, anh là một bác sĩ rất tốt ... cô cúi đầu, nhìn chiếc khăn màu trắng khò trong tay mình, chất liệu rất mềm và nhẹ, tựa như đôi tay anh ... thật mềm mại và dịu dàng ... cô mỉm cười, cầm chiếc khăn lên lau vết máu trên môi mình ... trong lòng trào dâng cảm động, vui vẻ...

“Hồ Điệp tới ...”, tất cả các ký giả đều tập trung ở cổng chính của đài truyền hình, vừa nhìn thấy xe của Hồ Điệp đến trước cửa, liền lập tức trào ra, chặn chiếc xe Benz sang trọng dừng lại ở cửa, dồn dập hỏi ý kiến của cô về mối quan hệ mới của Hàn Văn Hạo ...

Hồ Điệp ngồi ở phía sau xe mỉm cười, cô nhìn các ký giả, nói ngọt ngào “Các anh chị nên cẩn thận một chút, không nên chen lấn ... làm bị thương mình, không tốt ... Tôi đã nói rồi, tôi không có ý kiến gì về chuyện nọ hôn đảm đuổi, nóng bỏng của Tổng giám đốc Hàn sáng nay với cô gái kia ... cảm ơn ...”

“Theo như lời cô nói, cô không có bất kì ý kiến gì, có phải hay không đã chấp nhận việc Tổng giám đốc Hàn có tình yêu mới, cô tính chúc phúc cho họ sao?”, các ký giả chen đẩy nhau, xông lên hỏi.

Hồ Điệp mỉm cười dịu dàng, trả lời “Tôi không có bất kì thỏa thuận ngầm nào ... đây là chuyện riêng của Tổng giám đốc Hàn ... tạm biệt!”, nói xong liền nhẹ nhàng quay cửa xe lên ... Sắc mặt Hồ Điệp lạnh lẽo, vịn chặt chiếc túi Gucci trong tay mình, khuôn mặt trở nên trắng bệch vì tức giận, “Rốt cục ả đó là người nào, Mick, lập tức điều tra cho tôi, nhất định phải bắt được ả!”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Dạ Thiên Thiên

Edit: Moon

Một giờ sau ... Dạ Thiên Thiên xuất hiện ở đài truyền hình!

Tất cả các kí giả vừa nghe nói Dạ Thiên Thiên tới, liền cầm máy chụp hình, điên cuồng chụp, chen đẩy nhau về phía xe của cô, dùng sức gõ mạnh vào cửa kính, họ muốn phỏng vấn cô về chuyện tình cảm của Hàn Văn Hạo và Hồ Điệp rốt cục là thật hay giả?!

Dạ Thiên Thiên mặc bộ váy màu đen, ôm sát người, khoát chiếc áo bằng da beo bên ngoài, mang giày da màu đen, đeo kính râm, khuôn mặt trang điểm hồng hào nhưng không giấu được vẻ lạnh lùng mà sang trọng, cô không chút nào chú ý đến các ký giả đang chen đẩy nhau ở bên ngoài, phụ tá Tiểu Mễ khẩn trương nhìn về phía Dạ Thiên Thiên nói “Thiên Thiên, có muốn mở cửa kính, trả lời một vài câu phỏng vấn hay không, nếu cô không lên tiếng, họ sẽ nói cô bất mãn với scandal kia, tránh để giới truyền thông tung tin nhảm ...”

Dạ Thiên Thiên lạnh lùng mỉm cười, cầm một cây son môi màu đỏ, nhẹ nhàng vẽ loạn lên kính xe ...

Tiểu Mễ nhìn Dạ Thiên Thiên nói “Tổng giám đốc ... tối hôm qua rõ ràng hẹn cô ... trâm Ngọc Hồ Điệp cũng đã chuẩn bị xong.”

Dạ Thiên Thiên chớp mắt, im lặng, bỏ cây son vào lại trong giỏ của mình...

Tiểu Mễ không dám nói nữa ...

Xe dừng lại ...

Tiểu Mễ bước xuống xe, sau đó mở cửa xe ra, Dạ Thiên Thiên vô hấp dẫn quyến rũ bước xuống, đúng lúc nhìn thấy Hồ Điệp và các phụ tá đi cùng nhau, chuẩn bị rời khỏi đài truyền hình ...

“Chào”, Hồ Điệp mỉm cười nhã nhặn, hỏi “Tối rồi sao?”

Dạ Thiên Thiên lạnh lùng gỡ mắt kính mình xuống, mái tóc hơi xoắn nhấp nhô như những con sóng nhỏ dài đến tận thắt lưng, đặc ý nhạo báng “Chào, Ảnh hậu tối rồi sao, hôm nay cô làm thế nào thoát khỏi sự đuổi bám của các ký giả, đến phiên cô chụp hình rồi sao?”

Khuôn mặt của Hồ Điệp có chút méo mó, nói “Còn không phải là do ai đó ban tặng sao, sợ mình bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nên đem tôi ra làm bia đỡ đạn ...”

Dạ Thiên Thiên không lên tiếng, cảm thấy phát lạnh vì con người này, cô bước vào trong ...

Hồ Điệp đứng ở phía sau, nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của Dạ Thiên Thiên, tức giận vô cùng, nói trống không “Đừng cho là tôi không biết quá khứ của cô, cô không có tư cách ở bên cạnh Hàn Văn Hạo ... tương lai, không biết ai sẽ nổi tiếng hơn ai...”

Dạ Thiên Thiên nghe được những lời này, xoay người lại, nhìn Hồ Điệp với ánh mắt sắc lạnh, tựa như con mèo đang giơ cao móng vuốt “Tương lai như thế nào tôi cũng không biết ... Tôi chỉ biết, bây giờ cô rất nổi tiếng ... hãy vui vẻ mà hưởng thụ cái cảm giác này ... Tôi thật không muốn xin lỗi những người ái mộ cô ... cô nên đánh phấn cho dày một chút, tránh cho người ta nhận ra được diện mạo hồ ly của cô trước đây ... còn nữa nha ... cô nên thức tỉnh, nếu cô bắt được cô gái đó, ngàn vạn lần không nên đối xử với cô ấy như trước đây đối với tôi, bởi vì cô ấy sẽ tức giận mà giơ cao móng vuốt của mình, khiến da mặt cô nát bét!”

Hồ Điệp tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đôi mày chau lại, nhìn Dạ Thiên Thiên nói “Chỉ bằng những lời nói này của cô mà dọa được tôi sao, ban đầu nếu không phải là do Tổng giám đốc Hàn đã giúp đỡ, cô có được ngày hôm nay sao?”

“Lúc đầu ... do tôi không đồng ý ngủ cùng đạo diễn, nên đã mất vai diễn đó. Nhưng mà, thời gian chứng minh ... cô đúng! Cô bây giờ đã nổi tiếng, tốt nhất nên tạt axit hủy khuôn mặt xinh đẹp của cô gái kia ... nếu còn có suy nghĩ muốn trở lại bên cạnh Tổng giám đốc Hàn ... để ít nhất... cô cũng sẽ trở thành người phụ nữ ở bên cạnh Tổng giám đốc lâu nhất...”, Dạ Thiên Thiên cười lạnh lùng, hất mái tóc dài, xoay người cất bước rời đi.

Hồ Điệp nắm chặt tay mình thành quả đấm, hung hăng nhìn bóng lưng của Dạ Thiên Thiên ... tức giận đến muốn nhồi máu cơ tim !!!

Hạ Tuyết cầm một cái bao gối trắng cô đã lén ăn cắp ở bệnh viện, che lại khuôn mặt mình, cô đang đứng ở dưới tiểu khu nhà mình, len lén nhìn khắp xung quanh, không biết có người ái mộ Hồ Điệp nào ném trứng gà vào cửa sổ nhà mình không?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: Moon

“Không có người ái mộ nào ...”, Hạ Tuyết cẩn thận nhìn khắp xung quanh, vừa nhìn vừa run ...

“Hạ Tuyết”, ai đó vỗ vào vai cô!

“A ——“, Hạ Tuyết bị dọa, giật mình xoay lại, lui mình về phía sau, người dính sát vào tường, hồn phi phách tán, la to “Tôi không phải là cô gái đó —— ”

Lưu Tú Lan nắm tay một đứa bé ba tuổi – Hạ Hân, sững sờ nhìn Hạ Tuyết ...

Sắc mặt Hạ Tuyết hốt hoảng, cô thở hổn hển nhìn Lưu Tú Lan rồi lại cúi đầu nhìn khuôn mặt đang bị giật mình của em trai, cô lại giật mình, khoe môi mấp máy, hơi thở dồn dập ... cô cố gắng bình tĩnh, cười to ... “Ai da, thiệt là ... có phải tôi quá khẩn trương hay không ...”

“Hạ Tuyết...”, Lưu Tú Lan sốt ruột nhìn Hạ Tuyết, nói “Con không phải là ... đi bệnh viện đã xảy ra chuyện gì chứ, sức khỏe con như thế nào, có gì khó khăn cứ nói cho dì biết ... dì nhất định sẽ giúp con!”

“Không sao nữa!”, Hạ Tuyết nhanh chóng cười, nói “Sao con có thể có chuyện gì được, không có ... bác sĩ nói, sức khỏe con không có vấn đề gì, chỉ là bị viêm mũi, cho nên thường chảy máu mũi ... cho nên hay bị kích động ... hì hì ...”

Cô lại bật cười khúc khích, vừa cười vừa lo lắng nhìn khắp xung quanh mình, sợ mình sẽ trở thành heo, bị người ta nhốt vào lồng ...

Lưu Tú Lan vẫn sững sốt nhìn cô ...

Đứa em trai ba tuổi, Hạ Hân, nhìn thấy chị mình cứ cười khúc khích như vậy ... cũng cười khúc khích theo ...

Hạ Tuyết vỗ vỗ đầu em trai mình, lại khẩn trương nhìn dì Lưu hỏi “Dì à, hôm nay ... có người nào đi tới đi lui ở tiểu khu chúng ta hay không ... có xách theo trứng gà ... hoặc xăng dầu linh tinh gì không ... hả dì?”

Lưu Tú Lan nghe cô hỏi thì suy nghĩ một chút, cười nói “Không có ... hết thấy đều bình thường, trời mùa đông rét lạnh thế này, ai mang theo trứng gà, xăng ... đi ra ngoài đường chứ ... có việc gì sao?”

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, cười gượng gạo, “Nhưng mà ... làm sao có thể? Những người đó đều nói giỡn sao, không ai rảnh rỗi ...”

“Vào nhà thôi, vừa mới về à, cháu ăn cơm chưa, đến nhà dì ăn cơm!”, Lưu Tú Lan nhiệt tình nói.

“Thôi ạ, trong tủ lạnh cháu còn đồ ăn!”, Hạ Tuyết vừa cười, vừa ngồi xổm xuống dưới, nhìn em trai dễ thương của mình, cô thấy mái tóc ngắn củn của em mình khiến bé rất đẹp trai, mặc chiếc áo sơ mi nhỏ kẻ ô màu lam, khoát chiếc áo bé xiu màu trắng ... ‘oa... em trai chị một ngày không gặp, lại đẹp trai hơn nha ... Hôn em một cái!’

Hạ Tuyết hôn một cái thật mạnh vào khuôn mặt đỏ hồng của em trai mình ...

Hạ Hân nhìn Hạ Tuyết nói “Em thật rất nhớ chị!”

“Chị cũng rất nhớ em! Cám ơn dì, làm phiền dì quá!”, Hạ Tuyết ôm chặt em trai mình, nhìn Lưu Tú Lan nói.

“Ôi chào! Cháu nói cái gì đó, dì trông một đám con nít như thế này ở nhà trẻ mà, mà Hạ Hân rất ngoan, vào nhà đi thôi!”, Lưu Tú Lan cười nói.

“Dạ”, Hạ Tuyết đi vào tiểu khu, cô lại hôn em trai mình một cái thật mạnh.

“Đúng rồi, tiểu khu chúng ta đã đến kỳ hạn phải giải tỏa, chúng ta đã đi xem nhà mới, sẽ dời đi, con có tính toán gì chưa?”, dì Lưu nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết thở dài, ôm em trai mình, cười khổ nói “Chúng con làm sao mua nổi một căn nhà, đến lúc đó cũng chỉ có thể mượn một căn phòng nhỏ mà thôi, chỉ là, con không nỡ rời xa dì, con sẽ không tìm được một hàng xóm tốt giống như dì vậy ...”.

“Sau này ... bất kể con có gặp khó khăn gì, dì cũng sẽ giúp con một tay ... yên tâm đi ...”

“Cám ơn dì ...”

Trời gần tối.

Sau khi hai chị em ăn cơm tối ở nhà dì Lưu xong liền trở về nhà mình, cô tắm nước nóng cho em trai mình, sau đó cô cũng tắm bằng nước nóng cho ấm áp, mặc chiếc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô bạn tốt Quách Dung – là con gái của dì Lưu, đang ngồi trong phòng khách, cô ấy đang ôm một chiếc máy tính cũ, miệng ngậm kẹo que, mái tóc bù xù, khuôn mặt hoảng sợ nhìn vào hình ảnh trong chiếc máy ... đó là cảnh Hàn Văn Hạo đang mê hôn một cô gái đăm đũa ... chỉ vào cô gái trong màn hình, la to “Are you? “

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Moon

Hạ Tuyết cầm khăn lông trắng, lau mái tóc ướt sũng của mình, cô sửng sốt, không nói lời nào, xoay người đi vào phòng nhìn em trai của mình đang ngủ, nhìn thấy dáng ngủ như một chú heo con của em mình, cô thỏa mãn bật cười, vừa mới ra khỏi phòng, nhìn Quách Dung đang ôm chiếc máy vi tính, đứng chặn ở cửa với khuôn mặt kinh ngạc, ép sát mặt cô ấy vào mặt cô, nói to “Là bạn sao?”

Hạ Tuyết cảm thấy thật khó khăn để trả lời, cô cười nói “Không phải mình ...”

“Không phải bạn?”, Quách Dung gằn từng tiếng, sau đó chân không chạy đến chiếc ghế salon trong phòng khách, nhún nhún đôi chân trần của mình trên chiếc ghế, khoa trương nói “Không phải là bạn? Quần giống bạn, áo giống bạn, nước da giống bạn, mái tóc giống bạn, cả gương mặt cũng giống bạn ... mà còn dám nói không phải là bạn? Bạn thật có triển vọng a ... làm ra chuyện này, ngay cả mình cũng dám lường gạt? Trong mắt của bạn, chỉ có một mình Cần Nhu là bạn tốt thôi sao?”

“Ôi chào!”, Hạ Tuyết cười trừ, cô không biết mình nên nói gì nữa, đi đến ghế salon, ôm lấy con hổ con, ngồi xuống, làm bộ cầm điều khiển lên bật tivi ... vừa lúc bấm nhầm kênh giải trí, phát lại hình ảnh nụ hôn đắm đuối kia, phiền não trong lòng cô lại dâng lên, định đổi kênh thì Quách Dung đã dùng thân mình chắn trước màn hình, chỉ vào người cô nói “Bạn mau khai thật ra cho mình, cô gái cùng Tổng giám đốc Hàn Văn Hạo hôn nhau đắm đuối có phải là bạn hay không? Mình không có hoa mắt ... Mình và bạn

cũng đã làm hàng xóm của nhau mười mấy năm rồi ... khuôn mặt của bạn hóa thành tro ... mình cũng nhận ra! Lá gan của bạn cũng thiệt là lớn nha ... dám đắc tội với những người ái mộ Dạ Thiên Thiên và Hồ Điệp, các người ấy, mỗi người sẽ cầm một quả trứng gà, một lon xăng ... họ sẽ ném trứng vào người bạn cho đến chết ... hoặc sẽ đốt người sống thành người chết ...”

Chiếc điều khiển ti vi trong tay Hạ Tuyết rơi xuống đất, cô khẩn trương nhìn Quách Dung nói “Bạn không có nói khoa trương đấy chứ?”

Quách Dung hừ một tiếng, bước đến cầm chiếc áo khoát trắng bằng lông chim điếu của Hạ Tuyết trên ghế salon lên, khoát lên người mình, cảm khái, cất tiếng cười to “Trời ạ ... làm bằng lông chim điếu... cả đời mình cũng không thể có được một cái ... lần trước mình đã được thấy một lần trên ti vi ... suốt buổi tối không ngủ được ... Trên thế giới này, chỉ có Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên mới xứng với những thứ đắt tiền như thế này ... cho nên a ...”

Quách Dung lập tức xoay người, kéo chặt chiếc áo khoát trên người mình, hướng về phía Hạ Tuyết nói “Bạn dám cùng Hàn Văn Hạo hôn, đúng là không muốn sống nữa! Bạn không biết họ là ai sao, một người là nữ hoàng quảng cáo, một người là Ảnh hậu – Đông Phương đệ nhất mỹ nhân ... họ nhổ nước miếng ... cũng làm cho bạn chết đuối!”

Hạ Tuyết sốt ruột suy nghĩ, nói với Quách Dung “Bạn nói ... tôi không muốn dọn nhà sao, tôi cảm thấy chỗ này không an toàn ...”

“Những người ở những nơi nghèo như thế này đều không an toàn, bạn muốn đến trung tâm chợ, nhật đồ bỏ, để người ta nhận ra mình ư?”, Quách Dung trợn mắt nhìn Hạ Tuyết, cô ôm chiếc áo khoát mà không ngừng vuốt ve, thật mềm nha, thật mượt nha ... xúc động nói “Nếu chiếc áo khoát này mà của tôi thì thật là tốt ...”

Hạ Tuyết không có thời gian để nhìn xem Quách Dung đang làm gì với chiếc áo khoát kia, cô sốt ruột nhìn Quách Dung hỏi “Mình nên làm gì bây giờ? Ai da, bạn hãy nghiêm túc, cho tôi một lời khuyên ...”

Quách Dung nhìn Hạ Tuyết chăm chăm, nói “Chỉ cần bạn không nói ra, Hàn Văn Hạo không vạch trần bạn, ai biết bạn là ai, bạn trang điểm đậm như thế, người nào nhận ra bạn ...?”

Hạ Tuyết thở phào nhẹ nhõm ...

“Nhưng mà ...”, Quách Dung lại vuốt ve chiếc áo khoát lông điếu, thì thào vào tai Hạ Tuyết “Bạn có chắc chắn ... người đàn ông tên Hàn Văn Hạo kia ... sẽ không vạch trần bạn là ai không?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Moon

Đôi mắt Hạ Tuyết lúng liếng, vo tròn một vòng, căn căn môi dưới ...

Quách Dung nhìn cô một lúc thật lâu, hai chân cuộn tròn trên chiếc ghế salon, vươn vai dấm một cái vào vai Hạ Tuyết, hỏi “Nói cho mình biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao bạn lại cùng Hàn Văn Hạo dính với nhau, còn bày ra một nụ hôn dấm đuối như thế trước mặt công chúng, tối hôm qua, không phải bạn và cô bạn thân nhất Cần Nhu đi chung với nhau sao, bạn còn nói rất hay là hai người sẽ cùng nhau trải qua lễ giáng sinh này mà, suốt một đêm không về, không có chuyện gì xảy ra chứ ...”

“Không có”, Hạ Tuyết nhìn chăm chăm Quách Dung kêu lên, “Bạn không bị gì chớ, sao lại nói mình như thế! Mình ... chỉ xảy ra một chút hiểu lầm ... trùng hợp thôi ... mình và Hàn Văn Hạo không có chút quan hệ nào ...”

“Không có quan hệ?”, Quách Dung đảo mắt nhìn chiếc áo khoát lông điêu trên người mình, rồi nhìn Hạ Tuyết tức giận nói “Một sợi lông trên chiếc áo khoát này đáng giá hơn cả bạn đó nha, còn nói không có quan hệ!”

“Ai da, thật không có quan hệ! Nếu như có quan hệ gì, sao mình lại giấu bạn chớ, huống chi, người đàn ông đó có gì đáng giá để cho mình thích?!", Hạ Tuyết nói.

Quách Dung trợn to đôi mắt của mình, giật mình nhìn Hạ Tuyết nói “Con nhỏ ngu ngốc này, dám nói người đàn ông đó có gì đáng giá để cho bạn thích hả, bạn điên rồi ư, có biết người đó là ai không?”

Hạ Tuyết quay đầu, thờ ơ ngó Quách Dung ...

Quách Dung tức giận ôm lấy chiếc máy tính, trên Google gõ vào ba chữ “Hàn Văn Hạo”, lập tức nhảy ra một đồng tài liệu, Quách Dung tùy tiện mở ra một trang trong số ấy, chỉ vào hình ảnh và thông tin trên máy tính, “Bạn nhìn thật kỹ xem ... người đàn ông hôn bạn sáng nay ... rất cục là người nào ...”

Hạ Tuyết vừa cắn một đầu ngón tay, vừa nhìn ... “Hắn là người đứng đầu giới ngân hàng, bất động sản ... là người đứng đầu tập đoàn tài chính đa quốc gia ...”

“Mình cho bạn biết ...”, Quách Dung ghé sát vào tai Hạ Tuyết thì thầm “chị của mình là người phụ trách kênh giải trí về mỹ thực ở đài truyền hình, hôm nay chị ấy nói với mình, thì ra Hồ Điệp chính là người yêu cũ của Hàn Văn Hạo, còn Dạ Thiên Thiên là người tình bây giờ, hai cô gái này đang so tài cao thấp với nhau! Bởi vì nghe mọi người nói rằng, Hồ Điệp vẫn còn thỉnh thoảng ra vào khách sạn cao cấp 6 sao của tập đoàn Hàn thị cùng Hàn Văn Hạo ... trải qua một đêm xuân ... cho nên cô ta rất phách lối ...”

Hạ Tuyết không nhịn được nữa, hỏi “Người tình của Hàn Văn Hạo kia ... bây giờ là Dạ Thiên Thiên, sao hắn lại cùng Hồ Điệp dây dưa không rõ?”

“Aiz ...”, Quách Dung lại tiếp tục vuốt ve chiếc áo khoát mềm mại kia, nói tiếp “Loại đàn ông đó làm sao có thể chỉ có một phụ nữ ... không phải, sáng nay hắn cũng cùng bạn dây dưa không rõ sao...”

Hạ Tuyết im lặng, đúng lúc kênh truyền hình lại chiếu cảnh Hàn Văn Hạo đang sắp đến hội sở của tập đoàn châu báu Hàn thị, các phóng viên đến hỏi hắn về scandal sáng nay ...

Hạ Tuyết cầm cốc trà xanh lên vừa uống vừa khẩn trương nhìn tivi, màn hình lúc này đang chiếu cảnh Hàn Văn Hạo vừa bước xuống chiếc xe Rolls

Royce, liền bị các ký giả vây quanh trước hội sở ... mọi người rồi rít hỏi ý kiến hẳn về scandal sáng nay, hỏi cô gái mà hẳn hôn đấm đui sáng nay là ai ... Các vệ sĩ của Hàn Văn Hạo hộ tống hẳn vào ... “cô ấy là người phụ nữ của tôi!”...

“Phốc ——“, ngụm trà xanh trong miệng Hạ Tuyết ... toàn bộ đều phun thẳng về hướng ti vi ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Edit by Moon

Hàn Văn Hạo mặc bộ tây phục màu trắng, bên trong là chiếc áo sơ mi màu lam đậm, cổ áo mở thoáng ra, bên ngoài còn khoát chiếc áo khoát dài màu đen, trắng đen đủ bộ, cùng các hộ vệ bước vào, xanh vàng rực rỡ cả đại sảnh của khách sạn, giám đốc và quản lý lập tức nghênh đón ...

“Tổng giám đốc ... tiểu thư Dạ Thiên Thiên đang đợi ngài ở sảnh thức ăn Tây ...” Giám đốc khách sạn khom người nói...

“Ừ...”, Hàn Văn Hạo lạnh lùng đáp lại, đi thẳng qua đại sảnh bước vào thang máy ... Tả An Na dẫn mọi người cùng nhau đứng ở thang máy, khẽ gật đầu chào.

Cửa thang máy chậm rãi đóng ...

Cả đại sảnh thức ăn Tây vắng lặng, chỉ có bếp trưởng và nhân viên phục vụ ưu tú nhất đang chuẩn bị nướng thịt bò bít tết ở ngoài trời ...

Hai nhân viên phục vụ khác thì đang làm món nước uống Tuyết Liên cho Dạ Thiên Thiên, Tuyết Liên được cắt thành từng mảnh từng mảnh vào chén thủy tinh, sau đó rót nước suối vào, chén nước được đặt trên chiếc khay màu vàng kim rồi được đưa vào trong một phòng khách vô cùng trang nhã ở trung tâm ...

Dạ Thiên Thiên im lặng nhìn cách bày biện trên bàn, trên bàn còn có một chiếc máy vi tính nhỏ màu hồng ... Dạ Thiên Thiên đang xem cảnh Hàn Văn Hạo ôm hôn một cô gái đắm đuối trước cổng khách sạn Tam Á, vừa xem vừa hóp vai ngậm nước Tuyết Liên ...

Tiếng bước chân mạnh mẽ vọng đến ...

Da Thiên Thiên chớp đôi mắt nâu xinh đẹp của mình, tiếp tục xem video clip vừa rồi ... đến cảnh Hàn Văn Hạo đi vào hội sở ... nói câu “Cô ấy là người phụ nữ của tôi”, cô cười lạnh lẽo, nhẹ nhàng đẩy nắp máy tính lại ...

Khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo đã xuất hiện ở sảnh thức ăn Tây này, quản lý phòng ăn và hai nhân viên phục vụ lập tức tiến lên, khom người cung kính gọi “Tổng giám đốc”

Hàn Văn Hạo im lặng, cởi chiếc áo khoát đen dài của mình ra, nhân viên phục vụ lập tức nhận lấy ... Hàn Văn Hạo mặc bộ tây phục màu trắng, thong thả đi tới trước mặt Dạ Thiên Thiên, quản lý phòng ăn vội vàng tới kéo ghế mời hắn ngồi ...

“Đến đây lúc nào?”, Hàn Văn Hạo ngồi kế bên cạnh, nhàn nhạt hỏi.

“Mới vừa rồi...”, Dạ Thiên Thiên cũng nhàn nhạt trả lời ... “Bởi vì sự kiên sáng nay mà ký giả trong thành phố có mặt khắp nơi, giao thông tắc nghẽn, em muốn tới sớm một chút cũng không được”.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nhân viên phục vụ dâng ly rượu đỏ sản xuất từ năm 82 đưa cho hắn, sau khi nếm thử một ngụm, mới nói “Không phải em không thích uống rượu đỏ sản xuất năm 82 sao, tại sao hôm nay lại uống loại rượu đỏ này?”

Khóe miệng Dạ Thiên Thiên cong lên, nở một nụ cười “Không phải anh thích sao?”

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, lại khẽ nhấp thêm một miếng rượu đỏ, quay đầu nhìn đầu bếp đang nướng món bò bít tết cách đó không xa, mùi thịt nướng thơm phức lan tỏa xung quanh ...

“Từ khi nào thì em thay đổi trở nên hòa hợp như thế này?”, Hàn Văn Hạo nhìn nhân viên phục vụ đang cầm hai miếng thịt bò bít tết, vừa mới được đầu bếp nướng xong đưa tới ...

Dạ Thiên Thiên lạnh lùng, cầm dao nĩa lên nói “Khi nào thì em có thể không bị anh đá ra khỏi phòng? Không phải đêm qua em không có tới sao?”

Hàn Văn Hạo cầm dao nĩa lên, vừa cắt thịt bò vừa nói “Đêm qua không tới, vậy sau này cũng không được tới nữa ...”

Dạ Thiên Thiên đang cắn miếng thịt bò bít tết, ngẩng đầu lên, gương mặt căng thẳng nhìn Hàn Văn Hạo nói “Xem ra ... em rất nhanh đã trở thành người cũ”

“Em cũ rồi”, Hàn Văn Hạo dừng dừng nói.

Dạ Thiên Thiên bắt đầu thở dốc, cười gượng gạo hỏi “Cô đó là ai?”

“Em chưa cần thiết phải biết”, Hàn Văn Hạo vừa cắt miếng thịt bò, vừa lạnh lùng nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Edit by Moon

“Anh thật là tàn nhẫn ...”, Dạ Thiên Thiên tức giận, trong lòng cảm thấy chua xót nói “Từ trước tới nay, em chưa bao giờ gặp một người đàn ông bá đạo giống như anh vậy, ác độc cùng tàn nhẫn ... chỉ mới cự tuyệt một buổi tối, mà anh đã tìm người phụ nữ khác để trút giận em”

Hàn Văn Hạo chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Thiên Thiên cười lạnh lùng “Em suy nghĩ quá nhiều, tôi không có thời gian để chơi trò chơi tình yêu với em ...”

Dạ Thiên Thiên tức giận, ném chiếc khăn ăn lên bàn, không nói hai lời, đứng dậy cầm túi bước qua Hàn Văn Hạo, định rời đi ...

Hàn Văn Hạo nhanh chóng cản lại, nắm chặt tay Dạ Thiên Thiên nói “Ăn xong bữa tối này ...”

“Em không đói bụng!”, từ trước đến nay, Dạ Thiên Thiên là người duy nhất dám phản kháng Hàn Văn Hạo!

“Không đói bụng cũng phải ăn!”, Hàn Văn Hạo lại lạnh lùng nói.

“Anh ...”, Dạ Thiên Thiên tức giận nhìn người đàn ông trước mặt này, một tay nắm chặt tay mình, một tay nâng ly rượu đỏ lên, nếm một chút, rất lịch sự và nhẹ nhàng ... hôm nay hắn mặc bộ tây phục màu trắng, chiếc áo sơ mi màu lam, khuôn mặt rảnh rỗi ... toàn thân tỏa ra sự quyến rũ chết người ...

Dạ Thiên Thiên sâu sắc nhìn chăm chú hần thật lâu ... thật lâu ... đột nhiên hôn lên môi hần ...

Hàn Văn Hạo mím chặt đôi môi mỏng của mình lại, khuôn mặt lạnh lùng, không cử động ...

Dạ Thiên Thiên khẽ khàng trêu chọc đôi môi hần, cắn cắn cánh môi mỏng của hần ... hai tay cởi áo khoát trên người mình ra, để nó rơi xuống bên cạnh đôi giày cao gót, bên trong chỉ mặc một chiếc áo ngang ngực, bó sát người và chiếc quần short màu đen, ngồi trên chân Hàn Văn Hạo, lẳng lơ mút cánh môi mỏng ấy ...

Quản lý phòng ăn thấy thế, liền nhỏ giọng bảo mọi người rời đi ...

Ánh mắt Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng, rớt cục sau khi bị Dạ Thiên Thiên trêu chọc một lát mới hé mở đôi môi của mình ra ... Dạ Thiên Thiên thấy thế liền dùng lưỡi của mình tấn công vào miệng hần, hai người cùng hôn nhau đắm đuối ...

Hàn Văn Hạo chậm rãi đưa hai tay ôm chặt chiếc eo mảnh khảnh của cô, ép người cô vào trong ngực mình ... thò tay vào trong ngực cô, nhẹ nhàng xoa bóp ...

“Ừm...”, Dạ Thiên Thiên bắt đầu phát ra những tiếng thở dốc, cô không hôn nữa, ôm chặt chiếc cổ hần, thở hổn hển nói “Anh là một người đàn ông bá đạo, tại sao em luôn bị anh hấp dẫn, tại sao anh lại tìm cô gái đó để chọc tức em, anh khiến em tức đến điên cuồng ...”

Hàn Văn Hạo không nói gì thêm, ôm Dạ Thiên Thiên, bước đi về hướng phòng VIP ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đêm mơ...

Tuyết bay ... từng bông tuyết ... từng bông tuyết rơi xuống...

Hạ Tuyết nằm ở trên giường, ôm chần đệm, trần trọc, những hình ảnh hồi ức trong giấc mơ như muốn đánh thức Hạ Tuyết, cô đổ mồ hôi đầm đìa, túm chặt chiếc chăn màu lam đậm, cánh tay run rẩy, nhớ lại cảnh đêm qua hai người ở trong một căn phòng, nụ hôn của người đàn ông ấy in đậm trên mỗi tấc da thịt cô, ngay cả những nơi hằn chỉ hôn khẽ cũng để lại dấu vết, hằn bá đạo và mạnh mẽ, thì thào “Thân hình của em thật là đẹp ...”

Cơ thể Hạ Tuyết không ngừng thở gấp, ngực phập phồng vì tức giận, tất cả hình ảnh trong đầu đều là ánh mắt cháy bỏng của người đó, còn có lồng ngực rần rori màu đồng, toàn thân hằn tỏa ra một sức quyến rũ chết người...

“Không được ... không được ... không được tới đây ...”, hai tay Hạ Tuyết lại túm chặt chăn đệm, trong giấc mơ, cô nhìn Hàn Văn Hạo nói như thế, hằn dề trên người cô, không ngừng hôn lên ngực cô, nơi có hai chiếc núm hồng phấn, tách hai chân cô ra, mạnh mẽ đâm vào, thì thâm vào tai cô “Cơ thể của em thật chặt, tôi muốn yêu em mỗi ngày...”

Đột nhiên, cánh cửa phòng Tổng thống xa hoa không mở mà bung ra, vô số người ái mộ Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên tức tốc xông tới, cầm trứng gà, axit không ngừng tạt vào người cô, sắc mặt hung tợn, la to “Cô dám giành người đàn ông của Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên ư, hôm nay chúng tôi sẽ khiến cô tan xác!”

“A_____” Hạ Hạ Tuyết thét lên chói tai, la to trong gian phòng tối om “Không được ——“

Cô thở dồn dập, ngồi ở trên giường, sợ tới mức đầu chảy đầy mồ hôi, nước mắt chảy ròng ròng nhìn khắp xung quanh, khi biết là mình đang nằm mơ, cô không còn chút sức lực, tựa mình vào giường, lau nước mắt ...

Tiếng đập cửa vang lên, em trai cô ở ngoài, non nớt gọi “Chị ơi ...”

Hạ Tuyết vừa nghe tiếng em trai, cô biết mình đã làm cho bé sợ, mở cửa phòng, nhìn thấy bé đang mặc chiếc áo ngủ bằng vải màu lam, mang dép đỏ, đứng ở cạnh cửa, vừa xoa xoa mắt vừa nhìn chị mình, giọng nói khàn khàn non nớt, “Chị, chị làm sao vậy?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 40

“Không đâu, chị tuyệt đối sẽ không để ai đưa em đến đó”, Hạ Tuyết căn rắng nghĩ đến lúc cha mẹ qua đời, dì của họ vì sợ hai chị em sẽ gây phiền phức đến gia đình mình, nên liền nhẫn tâm gạt Hạ Tuyết, quyết tâm đem Hạ Hân đến cô nhi viện ... Lúc ấy, Hạ Tuyết như muốn điên, khóc tìm em trai mình khắp nơi, cô khóc và quỳ xuống cầu xin dì mình ...

“Dì à ... con van cầu dì, chúng con tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến dì ... cho dù phát sinh chuyện gì, cho dù hai chị em phải đi ăn xin, cũng phải sống chung với nhau! Tuyệt đối sẽ không cầu xin các người, dù chỉ là một chút xiu ... Con ở đây xin thề với trời đất, nếu có một ngày như thế, con sẽ chết không yên lành!”

“Tao đưa nó đi, không phải vì suy nghĩ cho hai chị em mà sao, hai đứa tụi mày làm gì để sinh sống, mày mới 17 tuổi, nó mới đầy tháng, mày nuôi nó như thế nào?”, dì nhẫn tâm nói với Hạ Tuyết như vậy.

Hạ Tuyết khóc, nói to “ Sẽ không ... Dì à, con nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi em, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chị em con phải ở cùng nhau, nếu không có em, trên thế giới này con chỉ có một mình, không còn người thân nào, là một cô nhi ... Dì, con van cầu dì ... Em mới đầy tháng đã mất đi cha mẹ, đã đủ tội nghiệp rồi ... con van cầu dì ...”

Lúc ấy, Hạ Tuyết quỳ gối trên tuyết, vừa khóc vừa không ngừng dập đầu, trán đụng đến toát máu tươi, nhuộm đỏ cả một khoảng tuyết trắng ...

Cuối cùng, Hạ Tuyết theo lời dì nói, đến cô nhi viện tìm được em trai. Lúc ấy, cô chạy như bay đến cô nhi viện, được một Sơ dẫn dắt, đi đến gian

phòng trẻ sơ sinh u ám kia, nhìn thấy em trai đáng thương của mình đang oa oa khóc to, ngay lúc ấy, cô cũng chạy thẳng đến quỳ gối bên cạnh em mình, khóc rống lên, muốn đem em mình rời khỏi cô nhi viện ngay lập tức.

Ba mẹ để lại mấy vạn đồng, đều để dành mua sữa bột cho em uống, ban ngày, buổi tối đều cồng em trên lưng, đến nhà ăn rửa chén cho người ta, giặt đồ, hoặc nhân những việc lao động chân tay để làm, đến mùa tuyết rơi, nhìn em vui vẻ bò khắp trong căn nhà ấm áp, cô cũng bắt đầu tìm việc để kiếm sống ...

Những tháng năm ấy rồi cũng đã qua, bây giờ Hạ Hân đã ba tuổi, bắt đầu đi học ở nhà trẻ, cô liền cho em tới nhà trẻ của dì Lưu hàng xóm, nhờ thế, nên tiền học phí luôn luôn được ưu đãi rất nhiều.

Bình thường, ở nhà không có việc gì, dì Lưu thường hay mua thức ăn và quần áo cho Hạ Hân, nghĩ tới em trai mình cũng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, thông minh, hiểu chuyện, tuy rằng còn rất nhỏ nhưng đã biết cảm ơn mỗi khi ai đó cho một cái bánh qui, một cục kẹo, bé đều cúi đầu thật sâu nói “Cám ơn...”

Hạ Tuyết nhớ tới những việc ấy, cô cảm thấy như được an ủi, cười rộ lên, ôm chầm lấy em mình, nước mắt tuôn trào “Hạ Hân, chị có em bên cạnh đã rất mãn nguyện rồi, chị không sợ gì hết ... cho nên ... chúng ta phải sống vui vẻ hạnh phúc ... hôm nay, chị biết mình vẫn có thể sống tiếp, mãi mãi ở cạnh bên em, trong lòng vô cùng cảm kích ...”

Hạ Hân nghe chị mình nói thế, cũng ngoan ngoãn cười to, nói “Hạ Hân cũng yêu chị, Hạ Hân sẽ nhanh chóng lớn lên, sau đó sẽ cùng chị đi rửa chén ...”

“Bé ngốc!”, Hạ Tuyết cười, nước mắt không ngừng chảy, nói “Đứa bé ngốc a ... Em phải học thật tốt, làm một người đàn ông thực thụ trong tương lai, như vậy, ba mẹ ở thế giới bên kia sẽ vui vẻ cười ... biết không?”

“Dạ”, Hạ Hân ngoan ngoãn gật đầu.

“Tối đây, chị hát ru em ngủ ...”, Hạ Tuyết hăm hờ nói.

“Không 0cần, chị hát rất khó nghe....”Hạ Hân nhanh chóng cự tuyệt.

“Vậy sao?”, Hạ Tuyết lải nhải “Quả thật rất hay mà”

“Không xuôi tai...”

“Rất hay...”

“Cháy nhà_____ chạy mau!!!”

“Chị hát ru em ngủ ...”

“Em không muốn nghe ...”

“Hạ aTuyết, Hạ Hân, mau ra đây ... Cháy a, ngoài cửa vang lên tiếng đập ầm ầm, cùng với tiếng gọi thất thanh của dì Lưu ... “Hạ Tuyết ... Hạ Hân ... mau ra đây ... cháy nhà rồi!!!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hạ Tuyết theo bản năng liền ngưng lại suy nghĩ, theo tiềm thức nghe tiếng dì Lưu cùng âm thanh gõ cửa: “Hạ Tuyết mau ra đây. trong lầu cháy rồi. Chạy mau a.....”

Hạ Tuyết vừa nghe, nhất thời sắc mặt trắng bệch, một sự sợ hãi thật lớn để cho cô hồn bay phách tán, ý thức hỗn độn khẩn trương đi chân trần chạy xuống giường, vội vàng cầm thảm lông rất dày, hai tay run rẩy ôm lấy em trai, bước nhanh ra ngoài, vừa hướng em trai bên cạnh nói: “Em đừng sợ, trong lầu cháy, chúng ta chạy ra, lập tức về nhà...”

Hạ Hân nghe chị nói, giống như cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi, hân vội vàng cầm thảm lông, vươn ra hai tay ôm lấy chị, cùng lúc nghe ngoài cửa tiếng dì Lưu kêu.... : “Dì ở bên ngoài.....” Hân bập bẹ nói.

“Đúng!” Hạ Tuyết vội vàng đáp ứng, như bay đến cửa chính bên cạnh phòng khách, theo bản năng, một tay lấy ra chứng minh thư của mình và của em trai, sau cùng là sổ tiết kiệm, run rẩy bọc trong túi tiền của áo ngủ mình, nắm chặt cửa , xoay ổ khóa, cửa mở ra, một trận khói lớn đập vào mặt, khủng bố đáng sợ đốt trời mù mịt, ở cửa thang lầu ánh lửa nhanh chóng bốc cháy lên.

“A.....” Hạ Tuyết sợ tới mức khóc lên, che miệng em lại, hướng hân vào trong lòng, vội vàng hướng vào phòng, đối với em trai căn răng thê lương kêu to: “Em chờ một lúc, rất lạnh.... Em nhất định phải căn răng nhìn xuống, chị em chúng ta nhất định phải chạy đi.”

“Oa.....” Hạ Hân bị đặt trên bàn cơm trong phòng bếp, thất thanh khóc rống lên, kêu to: “Chị... chị... em rất sợ...”

“Đừng sợ. Chúng ta nhất định có thể chạy đi.” Hạ Tuyết phần thanh kêu to xong, trực tiếp lấy chậu nước bên cạnh phòng bếp, cắn chặt răng, không do dự hướng lên thân mình hắt xuống.... Nhất thời tê cóng lạnh buốt thấm thấu, đông lạnh toàn bộ lý trí, hai chân mệt mỏi quỳ xuống, ý thức một mảnh trắng xanh, hoảng thần một hồi lâu...

Hạ Tuyết cuối cùng khôi phục lại ý thức, cường chống lại thân thể lạnh run rẩy đứng lên, mới phát giác khối đặc ở nhà càng ngày càng nặng, cô không do dự cắn chặt răng, lại cầm cái chậu, hứng một chậu nước lạnh, đi tới trước mặt em trai, nước mắt chảy xuống nhìn em khoát sâu trong tấm thảm lông, ngồi trên bàn cơm tiếp tục sợ hãi mếu máo khóc, Hạ Tuyết nghẹn ngào đau lòng nói với em: “Hạ Hân, chị thực xin lỗi em. Đúng là em nhất định phải cắn răng nhịn xuống, sau khi chạy ra chúng ta tìm chỗ ấm áp ở. Nhất định có thể sống sót tốt.”

Cô nói xong, liền cắn răng nhắm tâm bê chậu nước lạnh, hướng trên người em trai hắt thẳng qua.

“A.....” Hạ Hân lạnh băng kêu to, nước mắt cùng nước lạnh chảy xuống, hai tay lạnh phát tím, run rẩy thương cảm nắm chặt nắm tay, sợ hãi khó chịu khóc lớn: “Chị..... rất lạnh a....”

Hạ Tuyết nhanh chóng ôm lấy em, ôm chặt vào trong ngực, cắn răng nói: “Nhắm nhắm liền qua đi! Nhắm nhắm liền qua đi!” Cô không nói hai lời, liền ôm lấy em trai đang lạnh băng khóc rống, ấn nhanh đầu hân, cúi đầu thẳng hướng ngoài cửa đi ra...

Một đoàn ánh lửa ngoài cửa lao thẳng tới Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết vốn là gấp ngã bên cạnh cửa, trốn thoát ánh lửa kia, lại cắn răng ôm chặt em trai, đem khuôn mặt em trai ấn tại trong lòng, tiếp tục theo

dọc tường từng bước đi ra ngoài, cô vừa bò vừa tránh thoát từng trận ánh lửa bay qua, cô cao giọng khóc lóc kêu to: “Hạ Hân..... nhịn xuống, chúng ta nhất định phải sống đi ra!!”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Chung cư lâu năm không tu sửa, vốn đã không an toàn, hôm nay hỏa hoạn thế này, tầng trệt chống đỡ thoát ra nhìn như muốn sập xuống.

Người một nhà dì Lưu đứng ở trước chung cư, nhìn thế lửa càng ngày càng mạnh, đều thất thanh kêu khóc: “Hạ Tuyết... Hạ Hân... đáng thương hai đứa nhỏ... các cháu còn ở trong đó a?”

Quách Dung lại cùng ba chạy tới trước mặt nhân viên phòng cháy, khẩn trương nói, phía tây chung cư phòng 403, còn có hai chị em không thể chạy ra ngoài, xin bọn hăn mau vào tìm hai chị em đáng thương kia.

Nhân viên phòng cháy vừa nghe, lập tức thông tri cứu viện chuẩn bị vào trong cứu người.

“Hạ Tuyết... Hạ Hân...” Dì Lưu đau lòng khóc nói: “Đều do dì, vừa rồi không nên rời khỏi các cháu trước, nếu các cháu có xảy ra chuyện gì, ta như thế nào không làm... thất vọng cha mẹ cháu ở trên trời...”

Phịch một tiếng vang to, theo phía tây chung cư truyền đến, sau khi hơi ga nổ mạnh, bay ra vô số thủy tinh, đốm lửa nhỏ, tới tấp bay tới chỗ trống nhỏ...

“Các người tránh xa... nơi này nguy hiểm...” Nhân viên phòng cháy bắt đầu bố trí tuyến phòng vệ, để cho cư dân nhao nhao lùi về phía sau, sau đó vô số nhân viên phòng cháy dẫn theo vòi nước, vọt vào đám cháy...

Chỗ rẽ tầng hai chung cư, Hạ Tuyết thương xót ôm em trai, bị khói làm cho cay mắt, cô càng không ngừng ôm chặt em trong lòng, để cho khuôn

mặt nhỏ nhắn tựa vào quần áo ướt của mình, cô cấp bách che miệng, điên cuồng mà ho khan, vừa ho khan vừa ôm em bò về phía trước, lúc này Hạ Hân đã không còn ý thức gì, Hạ Tuyết vừa ho vừa khóc bò lên phía trước... “Hạ Hân... em phải hãy gắng chút, chúng ta có thể đi ra ngoài... Hạ Hân, em không cần dọa chị, chị vì em đã chịu nhiều cực khổ, là muốn nhìn em khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên! em ngàn vạn lần không cần gặp chuyện không may. Hạ Hân, em trai đáng thương của chị!”

Hạ Tuyết vừa thương cảm kêu khóc, bên cạnh thân thể run rẩy ôm chặt em trai, bởi vì khói quá dày đặc nên thực sự không thấy rõ tình hình của em, cô đành phải vừa lên tiếng khóc và không ngừng bò lên phía trước, nói: “Tiểu Hân... em không cần bỏ lại một mình chị, trên thế giới này chị chỉ còn một người thân, em ngàn vạn cũng không cần đi tới cùng ba mẹ, như vậy đối với chị rất tàn nhẫn... Ba mẹ cứu chúng con đi, cứu chúng con đi... Ba năm nay đều đã quá đủ rồi, ba mẹ, cứu chúng con đi... Chúng con cũng không muốn chết... Hạ Hân! Nghe được chị nói không ? Hạ Hân!!”

Hạ Hân trong lòng bất đắc dĩ đã hôn mê, không có còn tiếng khóc...

Hạ Tuyết một bên bò, một bên lại khóc nói: “Tiểu Hân... em nghe... chị hát cho em nghe... có được hay không ? Chị hát bài hát ru con cho em nghe... Khụ khụ khụ khụ...” Hạ Tuyết lại thở hổn hển mấy hơi thở, mới tiếp tục xướng.... “Chớp lóe chớp lóe lấp lánh, đầy trời đều là Tiểu Tinh Tinh... treo trên bầu trời tỏa ánh sáng...” Từng giọt, từng giọt nước mắt theo khóe mắt Hạ Hân nhỏ giọt xuống, rơi xuống trên hai tay đen kịt...

Hạ Tuyết rốt cuộc không cách nào khống chế lên tiếng khóc lớn, phát điên muốn xông xuống dưới lầu, lại đột nhiên nghe được tầng trên truyền đến tiếng nổ lớn, giá gỗ thang gác tầng hai, cuối cùng bởi vì một tiếng nổ chấn vang, hướng về Hạ Tuyết cùng Hạ Hân hai người đảo ngã trở lại...

Hạ Tuyết vừa nhấc đầu, nhìn về phía giá gỗ, cô thê lương ôm chặt em, kêu to: “A..... cứu mạng a.....”

Dì Lưu và mọi người dưới lầu, nghe được tiếng kêu thê lương, nhao nhao phá tan phòng tuyến, kêu to: “Hạ Tuyết..... Hạ Hân.....”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Xe cấp cứu chạy nhanh, cấp tốc hú vang tiếng còi nhạy cảm, chạy vào bệnh viện Hoa Tây.

Bác sĩ cùng y tá khoa cấp cứu bệnh viện chạy như bay ra cửa chính, lập tức nhìn đến cửa sau xe cấp cứu mở ra, y tá từ trong xe đi ra, tiếp theo là Quách Dung cùng dì Lưu, tất cả đều đã khóc cùng hai y tá nâng hai tấm cáng... Trên cáng nằm đúng là Hạ Hân cùng Hạ Tuyết đang hôn mê.

“Hạ Tuyết... Hạ Hân... Kìm chế chút... Không có việc gì! Nhất định không có việc gì!” Dì Lưu vừa khóc vừa đi theo bên cạnh cáng nói.

“Tránh ra chút!” Bác sĩ khám cấp cứu nhanh chóng đẩy ra người bên cạnh, cùng y tá rất nhanh phụ giúp cáng hướng phòng cấp cứu đi.

“Hạ Tuyết... Hạ Hân... Kiên nhẫn một chút...” Dì Lưu đi theo cáng, trải qua một hồi dài sợ hãi, tiếp tục khóc kêu hai đứa nhỏ...

Hàn Văn Kiệt tay cầm bệnh án, đứng ở trên hành lang, ngẩng đầu, theo âm thanh nhìn về phía cáng vừa di chuyển qua, quả nhiên thấy Hạ Tuyết hôn mê, bên cạnh còn có một đứa trẻ ba tuổi.

Hàn Văn Kiệt lập tức buông bệnh án trong tay, đưa cho y tá, liền đi theo đồng nghiệp hướng nhanh phòng cấp cứu hỏi: “Người này bệnh làm sao vậy? Cô ấy là bệnh nhân của tôi...”

“Chung cư cháy, bị sặc khói, còn bị bậc thang đè nặng lên cơ thể... Tạm thời còn không biết tình hình...” Đồng nghiệp phòng cấp cứu nói xong, cũng đã cùng y tá đi nhanh đến cửa, nhanh chóng đóng.

Hàn Văn Kiệt nghe những lời này, liền sững sốt nhìn cửa phòng cấp cứu.

“Làm sao bây giờ a? Hai đứa trẻ cũng không dễ dàng sống đến bây giờ, lại xảy ra việc này...” Dì Lưu khóc nói.

Hàn Văn Kiệt nhớ tới ngày hôm qua Hạ Tuyết có tới bệnh viện, đối với chính mình cảm ơn nói: “Tôi thật sự rất cảm kích bác sĩ... Tôi vừa rồi tưởng là tôi sẽ chết, nhưng mà tôi đột nhiên không có việc gì rồi... Tôi rất cảm ơn bác sĩ... Cảm ơn bác sĩ nói cho tôi biết một tin tức tốt đẹp như vậy...” Hắn trầm mặt nhìn về phía phòng bệnh...

Thời gian từng chút , từng chút qua đi...

“Tiểu Hân... tiểu Hân...” Hạ Tuyết giữa những trận đau đớn mãnh liệt, mơ hồ kêu tên em trai, sau đó bên tai nghe những âm thanh khác nhau đang nói...

“Chuẩn bị chụp ct...”

“Kiểm tra đường hô hấp...”

“Dường khí...”

Hạ Tuyết ở trong từng trận âm thanh, tối hồn độn trôi qua, lịm đi...

Sáng sớm...

Tuyết bay toán loạn...

Tuyết trên cành Dương Thụ, thường theo một trận gió, gào rít bay qua... Hàn Văn Kiệt đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn toàn bộ thế giới trắng như tuyết, hân lạng không tiếng động cầm cái điều khiển, xoay người, quay phía điều hòa, chỉnh nhiệt độ trở lên ấm áp chút, mới cúi đầu nhìn Hạ Tuyết trên giường mặc quần áo bệnh nhâm màu lam nhạt, nặng nề ngủ... Hắn không

lên tiếng, lại quay đầu, kéo rèm cửa, để cho ánh sáng trong phòng bệnh ảm đạm một chút...

“Chị ơi... chị ơi...” em trai ngồi ở bên kia bàn cơm, khóc kêu huyên náo, nước mắt liên tục rơi xuống...

“Tiểu Hân... tiểu Hân... không có việc gì, chỉ cần chúng ta chạy đi, tìm một nơi ấm áp...”

Trên giường bệnh, Hạ Tuyết đột nhiên trăn trọc, mồ hôi lạnh ứa ra, đôi môi trắng xanh bắt đầu mơ hồ hỗn độn kêu: “Tiểu Hân... tiểu Hân... tỉnh tỉnh lại... tỉnh tỉnh lại... chúng ta rất nhanh có thể thoát ra rồi...”

Hàn Văn Kiệt lập tức ngồi ở bên người Hạ Tuyết, nắm chặt hai tay của cô, sau đó đầu ngón tay của cô theo bản năng không ngừng di chuyển...

“A.....” Hạ Tuyết đột nhiên lập tức ngồi dậy, thê lương hét chói tai ra tiếng: “Tiểu Hân.....”

Hàn Văn Kiệt không khỏi chủ động bổ nhào qua vây quanh thân thể cô.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Em Tôi Đâu?

Những hình ảnh trong giấc mơ khiến Hạ Tuyết hoảng sợ, hơi thở dồn dập, hai tay bởi vì sợ hãi mà không còn chút sức lực nào, nắm chặt hai cánh tay của Hàn Văn Kiệt, khuôn mặt cô áp sát vào lồng ngực của anh, như hưởng thụ cảm giác ấm áp nơi ấy ...

Hàn Văn Kiệt yên lặng, để mặc cho Hạ Tuyết cọ loạn trong lồng ngực của mình ...

“Không sao ... mọi việc đã qua ...”, thật lâu thật lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng an ủi người đang trong lồng ngực của mình ...

Hạ Tuyết nghe được giọng nói quen thuộc, cô mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt trở nên sáng trong hơn, khi vừa mới chột tỉnh táo, cô liền nhìn thấy một thân hình đàn ông đang ở bên cạnh mình, ngược mắt nhìn lên, thấy Hàn Văn Kiệt đang gỡ mắt kính ra nhìn mình, ánh nhìn nhàn nhạt ... dường như một chút sự quan tâm nghề nghiệp ...

Khuôn mặt Hạ Tuyết chột đỏ bừng lên, cô thụt lùi thân mình về phía sau, nhìn khắp xung quanh, rồi lại nhìn Hàn Văn Kiệt, có chút mơ màng ... “Tôi ... Tôi ...Hiện tại tôi đang ở đâu? Tôi bị như thế nào? ...”

Hàn Văn Kiệt thông thả đứng lên, sau đó bước hai bước đến sát bên Hạ Tuyết, một tay nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai cô, một tay nhắc chiếc gối trắng kê vào thành giường, sau khi thấy cô tựa mình vào gối mới nói “Cô ở trong đám cháy bị thương ... dĩ nhiên bây giờ là đang ở bệnh viện ...”

Rốt cục Hạ Tuyết cũng nhớ lại tất cả, cô nhớ tới hình ảnh em trai mình trong đám cháy ấy, đột nhiên khóc lớn lên ... “Em trai tôi đâu, tôi muốn

tìm em mình, chắc chắc em tôi đã xảy ra chuyện gì rồi ...”

Hạ Tuyết không nói hai lời, lập tức vén chăn lên, định để chân trần chạy ra ngoài ...

Hàn Văn Kiệt nhanh chóng bắt được cánh tay Hạ Tuyết “Bé không sao, đang nằm điều dưỡng, dì Lưu đang trông chừng bé”

Hạ Tuyết xoay người nhìn chăm chăm anh, đôi mắt cô ướt nhèm, trong lòng tràn ngập chua xót, nắc nỏ nói “Có thật không? Em tôi không sao à? Không phải ở trong đám cháy, do bị khói đặc bao phủ khiến em không thở được ... suýt mất mạng sao?”

Hàn Văn Kiệt nghiêm túc hơn, anh giải thích một cách rất chuyên nghiệp “Do hít vào một lượng khói lớn dày đặc, cho nên bị ngạt thở, thật may là cấp cứu kịp thời, không có vấn đề gì nghiêm trọng ... Cũng rất may mắn, trong lúc cháy, cô phản ứng nhanh nhẹn, biết cách dùng chăn ướt che lại lỗ mũi em mình, loại bớt khói độc ... cho nên tính mạng em cô mới được bảo toàn ...”

Hạ Tuyết vừa lau nước mắt, vừa khóc nói “Tôi muốn đi xem em mình, tôi muốn nhìn thấy em không sao ...”

Hàn Văn Kiệt liền nhắc nhở “Muốn đi nhìn em mình, cô cũng phải mang giày vào chứ ... trời đông, dưới nền rất lạnh ...”

Hạ Tuyết vừa cười lại vừa khóc, gật đầu lia lịa, nhanh chóng mang dép vào, chạy nhào ra khỏi phòng bệnh ... Hàn Văn Kiệt nhìn dáng vẻ gấp ráp của cô không khỏi bật cười ... thuận tay cầm lấy chiếc áo khoát màu hồng, bước theo cô ...

Hạ Tuyết nghe theo lời của Hàn Văn Kiệt, chạy như bay lên lầu hai, đến phòng bệnh cách ly, liền nhìn thấy dì Lưu và Quách Dung đang đứng bên cửa kính nhìn vào bên trong, nở nụ cười hiền hòa ...

“Dì ...”, Hạ Tuyết chạy ào đến bên dì Lưu và Quách Dung , khóc ròng
...

Dì Lưu và Quách Dung nhìn thấy Hạ Tuyết cũng khóc ròng, rồi rít nói
“Con tỉnh rồi, vừa rồi, dì và Quách Dung cũng đã đến thăm con ... biết các
con không bị nguy hiểm gì, lòng của chúng ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn ...
thật cảm ơn trời đất ...”

Hạ Tuyết vội vàng lắc đầu, cảm kích nói “Nếu như không phải có các
người, chúng con có thể cũng đã mất mạng ...”

“Đừng nói như vậy ... mau đến xem em đi ...”, dì Lưu tránh ra để cho
Hạ Tuyết bước đến

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ai Phóng Hỏa?

Hàn Văn Kiệt cũng chậm rãi bước đến sau lưng Hạ Tuyết, anh nhìn dì Lưu và Quách Dung khẽ gật đầu chào, sau đó liền cầm chiếc áo khoát màu hồng, nhẹ nhàng khoát lên người Hạ Tuyết ...

Hạ Tuyết vẫn chăm chú nhìn em mình như cũ, môi khẽ cong, những giọt nước mắt to, nhỏ vẫn không ngừng rơi xuống ...

Quách Dung nhìn Hàn Văn Kiệt đang đứng bên cạnh Hạ Tuyết, anh và cô cùng nhìn Hạ Hân đang nằm trong phòng, không khí xung quanh hai người có chút gì đó mập mờ ... mắt Quách Dung mở to như hai hạt châu, hết queo đầu sang trái rồi lại sang phải để suy nghĩ ... hai người này sao lại thân mật như thế nhỉ?

“Ai da, đứa bé này không sao là tốt rồi ... chỉ là, đáng tiếc ... nhà của chúng ta...trong nhà cũng có nhiều vật có giá trị ... cũng đã ở đây mấy chục năm rồi ...”, dì Lưu nhìn Hạ Hân, buồn bã nói ...

“Dì...”, Hạ Tuyết giật mình xoay người hỏi “Nhà của chúng ta cũng bị cháy mất sao, không phải chỉ cháy có vài nhà thôi sao? Nhân viên chữa cháy không đến kịp sao?”

Quách Dung thở dài nói “Không phải ... cũng không phải thế ... chung cư của chúng ta đã có hơn mấy chục năm rồi, cũng sắp sửa đổ ... chẳng qua chỉ là chết đúng lúc mà thôi ... trận cháy này đã làm cho toàn bộ chung cư sụp đổ ... cả nóc cũng sụp luôn ...”

Hạ Tuyết thở hốc vì kinh ngạc, trong lòng đau xót hỏi “Vậy sau này chúng ta làm sao bây giờ, tất cả các nhà đều cháy, chỉ trong một đêm mà

mất hết sao? Chúng ta còn có rất nhiều đồ vật giá trị ở bên trong mà ...”

Dì Lưu cũng bất đắc dĩ lắc đầu nói “Không còn cách nào khác, đây cũng là số mệnh do ông trời sắp đặt ... có tiếc cũng vô ích ... Hãy cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới, chuẩn bị một căn nhà mới ... chúng ta cũng đã sửa xong nhà bên kia rồi, con cùng Hạ Hân tạm thời hãy đến ở nhà của chúng ta đi”

“Không được!”, Hạ Tuyết từ chối, “Nhà của dì cũng chỉ có hai phòng, một là phòng khách ... Quách Dung cùng chị Quách Sương ở chung trong một phòng đã chật chội rồi, sao con có thể chen vào đấy ở! Bây giờ không còn cách nào, chúng con chỉ có thể tìm một nơi nào đó để thuê thôi ...”

“Tốt nhất bạn nên mượn một phòng gần nhà chúng tôi, chúng tôi sẽ giúp bạn trông nom Hạ Hân”, Quách Dung cũng bất đắc dĩ nói.

Hàn Văn Kiệt từ từ quay đầu lại, nhìn cô, trông mắt hiện lên ánh cười nhàn nhạt ...

‘Hừ!’, Quách Dung càng nghĩ càng tức giận nói “Tốt nhất là nên tìm cho ra kẻ đã phóng hỏa, đem lột da hắn, vì hắn đã hại nhiều người như vậy ...”

“Đúng vậy!”, dì Lưu cũng tức giận nói, “Sau đấy ta nghe nói ... lúc nửa đêm, có người ngửi được mùi xăng nồng nặc ... không biết là nhà nào lại không cẩn thận như vậy ... Thật không có trách nhiệm! Các nhân viên phòng cháy chữa cháy đang điều tra nguyên nhân ...”

Quách Dung vẫn còn tức giận, tiếp tục nói ... “Đang yên lành, nửa đêm ai lại dùng đến xăng a? Tiểu Khu chúng ta đâu có nhà nào có xe ...”, cô lập tức trở nên ngây ngốc, nhớ lại những lời nói của mình và Hạ Tuyết hôm qua ...

Hạ Tuyết cũng sửng sốt nhìn Quách Dung, dùng ánh mắt hỏi ... “Không thể nào?”

Quách Dung cũng dùng ánh mắt hỏi lại ... “Không thể nào? Những người ái mộ Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên báo thù sao?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cái Tắt Thứ 3

“Này ... này ...Hạ Tuyết, bạn đi đâu vậy?”, Quách Dung chạy ra cửa bệnh viện, đã thấy Hạ Tuyết mặc bộ đồ bệnh nhân bằng vải màu lam, mang đôi dép lê, chạy ra khỏi cổng chính của bệnh viện trong lúc tuyết rơi dày đặc ...

Hạ Tuyết không trả lời, hai tay nắm chặt thành quả đấm, nét mặt tràn ngập sự tức giận, nhớ tới khuôn mặt chán ghét của Hàn Văn Hạo, cô lập tức gọi xe taxi ngừng lại, mở cửa xe, ngồi vào liền trong đấy, trầm giọng, hùng hồn nói “Đến tòa nhà Thế Kỷ ...”

Tài xế lập tức cho xe chạy về phía trước ...

Hạ Tuyết xoay đầu, nhìn ra không gian bị tuyết trắng bao phủ bên ngoài cửa kính, hơi thở dồn dập phả ra thành khói tựa như sương mờ, nhớ lại em mình đang nằm trên giường bệnh ở bệnh viện, những dòng nước mắt ngăn – dài lại không ngừng chảy xuống ...

Tòa nhà Thế Kỷ tọa lạc tại trung tâm thành phố, tổng cộng có 107 tầng lầu, là trụ sở chính của tập đoàn tài chính Hàn thị tại Trung Quốc, có bốn cửa ở bốn phía, phía trước cửa đều có chỗ dành cho taxi đậu, tầng một là nơi của Tổng giám đốc ...

“Tổng giám đốc tới ...”, quản lý đại sảnh đột nhiên đứng lên, hô khẽ, tất cả các nhân viên cấp cao của tập đoàn từ các tầng lầu đều xuống đại sảnh, đứng nghiêm trong không gian tuyết rơi trắng xóa, chờ đợi ...

Một lúc sau đó, một chiếc Rolls Royce màu lam đi đầu dừng lại trước cửa đại sảnh, một người mặc phục trang tài xế, mang bao tay màu trắng đi

tới trước cửa xe, kính cần mở cửa ra ... Hàn Văn Hạo mặc bộ tây phục màu bạc uy nghiêm bước xuống, kiêu ngạo đứng giữa trời tuyết rơi, khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng ... trong lòng tất cả mọi người đều thâm sợ hãi ...

Thư ký Tả An Na lập tức bung dù bước tới, che những bông tuyết đang rơi phất phơ từ trên cao xuống ...

Hàn Văn Hạo bước lên những bậc thang, sắc mặt vẫn lạnh lùng, hỏi Tả An Na ... “Hôm nay cổ phiếu thế giới như thế nào?”

“Trái phiếu chính phủ Mỹ giảm nhẹ, do bị ảnh hưởng bởi tin đồn ...”, Tả An Na lập tức trả lời...

“Ừ ...”, Hàn Văn Hạo không nói gì thêm, sải bước vào trong đại sảnh, hơi thở cũng lộ ra sự tôn quý, thái độ hiên ngang cao ngạo tỏa ra khắp xung quanh, tất cả các nữ nhân viên trong đại sảnh đều đỏ mặt cúi đầu, để tránh cho trái tim mình bị ngưng đập vì ngạt thở ...

“Buông tôi ra! Buông tôi ra”, bên ngoài đại sảnh vang lên tiếng hét chói tay của một cô gái, kèm theo sự tức giận đến tột cùng ...

“Các ngân hàng lớn trong nước thu tóm các ngân hàng nhỏ theo như kế hoạch ...”, Lưu phó tổng đã đặt báo cáo tại phòng làm việc của ngài ...”, Tả An Na nói tiếp.

“Ừ ...”, sắc mặt Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng, tiến về phía trước ...

“Hàn Văn Hạo! Anh đứng lại đó cho tôi!”, một tiếng hét hung hăng truyền vào đại sảnh ...

Tất cả mọi người đang ở trong đại sảnh đều sửng sốt ...

Hàn Văn Hạo chậm chậm đứng lại, lịch lãm xoay người, nhìn thấy Hạ Tuyết mặc bộ đồ bệnh nhân màu lam, tóc vương tung lung, bộ dáng như

người điên đang bị mấy bảo vệ lôi kéo, tuyết dính trên khuôn mặt xinh đẹp của cô khiến sắc mặt cô trông rất lạnh lẽo ... Hàn Văn Hạo sửng sốt ...

“Hàn Văn Hạo ——, Hạ Tuyết hướng về hắc kêu to ..., “Anh đứng lại đó cho tôi ...làm ra chuyện như vậy ... không sợ bị Thiên Lôi đánh, người người oán trách sao ...”

Sự nghi ngờ hiện lên rất rõ ràng trên sắc mặt Hàn Văn Hạo, người chung quanh cũng nhao nhao tò mò nhìn cô ...

“Buông cô ấy ra!”, giọng nói lạnh lùng, bén nhọn như gai đâm vang lên, những bảo vệ đang lôi kéo Hạ Tuyết lập tức buông tay ra, thân thể cô lùi về phía sau, bổ ập xuống trên mặt tuyết dày cộm ...

“Ồ!”, mọi người nhìn cô không khỏi bật cười ...

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn chăm chăm cô đang bò đứng dậy từ trong đồng tuyết, cô cắn răng nghiêng lợi vừa bước vào đại sảnh, vừa phúi tuyết xuống nền gạch đen bóng ... chỉ vào mặt hắc ...

“Người, tên cầm thú này ——tương lai nhất định sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục”, Hạ Tuyết giận đến nỗi thân mình run lẩy bẩy, cô như được gió thổi bay đến trước mặt Hàn Văn Hạo, khi hắc còn chưa kịp phản ứng, thì nhanh như chớp, nâng tay lên, mạnh mẽ tát vào mặt hắc!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Anh Là Người Đàn Ông Của Tôi Ừ?

“Bốp”, tiếng tát tai lạnh lạnh vang lên, âm thanh đáng sợ ấy vọng vang khắp đại sảnh!

Tất cả mọi người đều giật mình, mở to mắt, không hiểu tại sao cũng không thể nói gì, nhìn về phía Hàn Văn Hạo ...

Mặt Hàn Văn Hạo nghiêng sang một bên, hai tròng mắt lạnh lẽo như mắt Báo, sự hung ác hiện lên trong ánh mắt, hằn khẽ mí mắt đôi môi mỏng, khóe miệng tràn ra một vết đỏ tươi ...

“Tổng giám đốc ... ngài chảy máu...”, Tả An Na kinh ngạc kêu lên ...

Hạ Tuyết nghiêng răng, thở hỗn hển, sắc mặt tái nhợt, không sợ chết, dùng dũng khí cuối cùng của mình chỉ vào khuôn mặt đang trông rất đáng sợ của người đàn ông trước mặt, hai mắt rưng rưng, la to như muốn rách cả họng “Anh tại sao phải làm như vậy? Tại sao lại đối với tôi như vậy? Rốt cục tôi đã làm chuyện gì tổn thương tới anh, khiến anh tức giận đến giết người? Anh đã phá hủy tôi, còn phá hủy nhà của tôi, phá hủy thật nhiều nhà của người khác — anh sẽ chết không tử tế!”

Hàn Văn Hạo đẩy tay Tả An Na đang lau khóe miệng mình ra, chậm rãi quay đầu, nhìn Hạ Tuyết đang bưng bưng khí thế hiệp nghĩa, cắn răng nghiêng lợi, thần trí mơ hồ ... lồng ngực của hắn như phồng to hơn vì đè nén áp suất cực đại ... chậm rãi ... lạnh lùng ... sâu kín ... tiến dần dần về phía Hạ Tuyết ...

Hạ Tuyết cũng ngẩng mặt lên, cắn chặt răng, không chút e dè nhìn hắn ...

Hàn Văn Hạo bước đến từng bước, lồng ngực rắn rỏi gần như dính sát vào nơi cất chứa trái tim của Hạ Tuyết, cả người Hạ Tuyết như bị bao phủ bởi thân hình cao to của hắn, hai mắt nhìn chòng chọc vào đôi mắt giận dữ của Hạ Tuyết, trong đôi mắt hắn cũng chất chứa lửa giận ngút trời, hai tay bóp chặt cằm của cô, buộc cô ngẩng đầu lên, khẽ cúi khuôn mặt xuống, chóp mũi của hắn chạm nhẹ vào chóp mũi be bé của cô ...

Hạ Tuyết thờ hồn hển, cảm giác như bị rấn cắn, không khỏi tự chủ lùi về phía sau ...

Hàn Văn Hạo hung hăng bóp thật chặt chiếc cằm của cô, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tới gần mình hơn, cố ý làm cho khoảng cách hai người gần thật là gần, để cô nhìn thấy ngọn lửa nóng bỏng cháy bùng trong mắt hắn, giọng nói khe khẽ vô cùng đáng sợ “Đây là lần thứ 3 cô tát tôi”.

“Đâu chỉ lần thứ 3!”, hôm nay Hạ Tuyết không thể nhẫn nhịn được nữa “Tôi muốn tát anh một trăm cái, một vạn cái tát tai để trút bớt cơn giận! Anh đốt cháy nhà tôi, thiếu chút nữa chị em tôi đang sống sờ sờ phải chết cháy, mấy cái tát này cũng không đủ, chỉ giống như ông trời khiến anh nhảy mũi mấy cái mà thôi ... Tôi cho anh biết, đừng có phách lối như vậy, trong mắt anh không có người nào! Anh mắc nợ Thượng đế, cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải trả!”

Hàn Văn Hạo nhú mày, nhìn hai tròng mắt tràn đầy phần hận của Hạ Tuyết, ánh mắt cũng thả lỏng, từ từ buông Hạ Tuyết xuống ... chậm rãi nhìn cô thêm một lần nữa, ánh mắt chạm vào vết thương trên trán Hạ Tuyết, cuối cùng, lạnh lùng nói “Tôi đã cảnh cáo cô, oan uổng lần trước của cô cũng đã được tôi dạy dỗ, không nên ở trước mặt tôi hồ ngôn loạn ngữ ... không phải lần nào tôi cũng nhân từ như thế ...”

Hạ Tuyết lạnh nhạt cười nói “Tôi thật cảm ơn vì anh đã nhân từ, anh đã cướp đi lần đầu tiên của tôi, vũ nhục tôi ... lại lợi dụng tôi để trả thù tình nhân của anh, đem tôi đi để mặc tôi trong gió tuyết, bất kể tôi sống hay

chết, như thế vẫn chưa đủ, còn nói với giới truyền thông tôi là người phụ nữ của anh ...”

“Không phải cô đã trở thành người phụ nữ của tôi rồi sao?”, tròng mắt Hàn Văn Hạo sắc bén như mắt Báo, bá đạo nhìn trừng cô, như nhắc nhở với cô rằng, lần đầu tiên của cô đã thuộc về hắn vào cái đêm đó!

Hạ Tuyết ngẩng mặt nhìn hắn, nhíu lông mày, găng giọng, nói từng chữ rõ ràng “Vậy anh là người đàn ông của tôi ư?”

“Có thể! Nếu như cô thích gọi như vậy!”, Hàn Văn Hạo không nói hai lời, nhanh chóng nắm chặt cánh tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, kẹp chặt như chiếc gọng kềm, kéo cô về hướng thang máy chuyên dụng dành cho Tổng giám đốc ...

Trong lòng Hạ Tuyết bỗng phát run, nhớ lại buổi tối hôm đó, hắn túm chặt cô trong phòng Tổng thống, những hình ảnh đáng sợ hôm ấy lần lượt hiện lên như một cuốn phim quay chậm, nụ hôn bá đạo và thứ ánh sáng chói lòa làm nhòe cả mắt ...

“Buông tôi ra ...”, Hạ Tuyết dùng hết sức lấy tay mình ra, giãy dụa thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, khuôn mặt Hàn Văn Hạo nghiêm nghị như đông lạnh, ánh mắt dữ tợn, xiết chặt cánh tay nhỏ bé, đi vào trong ... “Cô vốn luôn như vậy, dùng cách thức hết sức ngu ngốc để chọc giận tôi! Lá gan của cô cũng lớn thật!”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nữ Giúp Việc

Cửa thang máy mở ra, Hàn Văn Hạo xiết chặt tay, nghiêng răng đẩy Hạ Tuyết vào trong ...

“Ai da!”, Hạ Tuyết bị va vào vách thang máy, cô nhăn nhó vì chiếc hông mảnh khảnh mình bị bóp chặt, kêu to “Đau quá!”

Hàn Văn Hạo lạnh lùng, không nói một lời nào, nhấn nút thang máy lên tầng lầu 88, đột nhiên mạnh mẽ bóp chặt Hạ Tuyết, kéo cô đến trước mặt, hung hãn áp cô dính sát vào bên vách, kìm thật chặt ...

“Buông tôi ra! Tại sao anh lại kìm chặt tôi thế này?”, Hạ Tuyết giận dữ rống to, vừa nói vừa định cự mình nhưng không được, cả người Hàn Văn Hạo bao trùm lấy thân thể cô, hơi thở dồn dập, vừa bá đạo vừa không chút lịch sự nào hỏi “Thế nào? Không phải cô vừa mới hỏi ... tôi có phải là người đàn ông của cô không sao? Tôi là người đàn ông của cô ... hành động như thế này ... không được sao?”

Hạ Tuyết tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, khuôn mặt cô dính sát vào vách, cảm giác được thang máy không ngừng vút lên cao, cô nói “Anh dẫn tôi đi đâu đó, nếu anh còn dám khi dễ tôi, tôi liền báo cảnh sát ...”

Hàn Văn Hạo nhếch môi cười nhạt, “Cô quên ... ở trước mặt giới truyền thông, cô đã là người phụ nữ của tôi, chúng ta đã thân mật ... Cô còn muốn báo cảnh sát ư? Tôi có một vạn luật sư để hầu tòa ...”

“Anh là đồ hèn!”, Hạ Tuyết rống to.

“Mới hai ngày không thấy, khí lực cũng khôi phục lại à?”, vừa nói xong, liền tiện thể vén chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình trên người cô lên, từ hông lên đến vai ...

“Anh định làm gì —“, Hạ Tuyết hốt hoảng hét to, chuyện đêm đó — cô vẫn còn sợ...

Hàn Văn Hạo không trả lời, đầu hơi cúi thấp xuống, nhìn thấy vết thương trên người cô vẫn đang còn sưng to, hiện màu tím – đỏ, hấn giận tái mặt, thả áo cô xuống, buông lỏng, kiềm chế sự tức giận của mình, hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tuyết mệt rũ rời, ngồi chồm hổm trong thang máy, thở hổn hển ...

Hàn Văn Hạo bình tĩnh chờ cô, hai tròng mắt Báo như đang dò xét ...

Hạ Tuyết nghỉ ngơi xong, mới phần hặn ngược đầu lên, vừa định nói, cửa thang máy lại mở ra ... tất cả các nhân viên đều đang bề bộn làm việc, nhìn thấy Tổng giám đốc lôi một cô gái mặc đồ bệnh nhân từ trong thang máy bước ra...

“Buông tôi ra! Anh dẫn tôi đi đâu?”, Hạ Tuyết bị Hàn Văn Hạo nắm chặt cổ tay lôi về phía trước, cô thét vang “Đồ khốn! Tôi chưa bao giờ gặp người đàn ông tồi như anh! Anh hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, ghê tởm, tâm lý biến thái, là người đàn ông ghê tởm nhất!”

Tất cả các nhân viên đang đứng bên cạnh Tả An Na đều ngẩn ngơ bất động, nhìn Hàn Văn Hạo để mặc cho Hạ Tuyết mắng té tát ... Hàn Văn Hạo như lạnh lùng hơn thêm, xiết chặt cổ tay Hạ Tuyết kéo vào trong phòng Tổng giám đốc, cánh cửa phòng lập tức bị đóng “Ầm!”.

“Từ khi nào thì tính khí của Tổng giám đốc tốt như thế? Để mặc cho một cô gái bạt tai, mắng chửi?”, thư kí Thiến Như không hiểu tại sao sếp Tổng mình lại như vậy, cô phát biểu cảm nghĩ của mình ...

Tả An Na cũng không lên tiếng, chỉ là ... nhìn chòng chọc vào cánh cửa gỗ màu đỏ!

Hạ Tuyết bị Hàn Văn Hạo ném lên chiếc ghế salon trắng, cô như một chú Hồ con đang bị chọc tiết, nháy chồm dậy, gầm lên “Anh muốn làm gì?”

Hàn Văn Hạo hung hăng đè bả vai cô, đẩy người cô lùi về phía sau ...

“A!”, Hạ Tuyết lại bị té xuống chiếc ghế salon...

“Cô nhìn lại mình xem, bộ dáng của mình bây giờ như thế nào?”, Hàn Văn Hạo đột nhiên sa sầm sắc mặt, nghiêng răng tức giận hỏi, sau đó lại nhìn bộ dáng tiều lâm hiện tại của Hạ Tuyết, cô đang mặc bộ đồ bệnh nhân, “Không có ai giống như cô vậy, mặc bộ đồ bệnh nhân chạy lung tung ra ngoài. Cô như thế chẳng khác nào người giúp việc, khiến người khác không khỏi xem thường!”

Hạ Tuyết ngồi trên ghế salon, hỗn hển thở, im lặng nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo cũng thở dồn dập, đến trước mặt Hạ Tuyết, cởi chiếc áo vest của mình ra, ném lên người cô, “Cô không phải sắp chết sao? Sao lại còn đến nơi này?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ai Quản Sự Sống Chết Của Ai?

Hạ Tuyết vừa nghe xong, lại tức giận đến chảy nước mắt, “Cho dù tôi có sắp chết, cũng không nên đốt cháy cả chung cư!”.

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn vết thương trên trán Hạ Tuyết, nhớ đến vết thương trên lưng cô, hần im lặng, ngồi trên ghế salon nhìn cô, thật hiếm khi hần giữ được bình tĩnh như thế này, “Xảy ra chuyện gì? Luôn miệng mắng tôi, đánh tôi, thật giống như một phụ nữ chanh chua! Rốt cục thì cô muốn đòi cái gì?”

Hạ Tuyết vừa khóc vừa nhìn Hàn Văn Hạo, la to “Nhà của tôi bị đốt rụi! Những thứ quý giá nhất trong hai mươi năm qua đều cũng thành tro! Tôi cùng em mình, suýt chút nữa cũng chết sống trong đấy, chúng tôi không giống như những người giàu có ghê tởm như anh, bỏ đi một món đồ, hy sinh một mạng người – không chớp mắt”.

Sắc mặt Hàn Văn Hạo lạnh như băng tuyết, thất vọng nói “Nếu như cô vẫn như vậy, dùng lời nói thế này, thái độ thế này nói với tôi, lập tức rút! Tôi không có thời gian để nghe cô chỉ trích cuộc sống của tôi! Cô không có tư cách!”

Hạ Tuyết tức giận, xoay mặt sang chỗ khác ...

Ánh mắt Hàn Văn Hạo sắc lạnh hơn, nắm chặt hai bên tay vịn của ghế salon, hỏi “Nhà của cô bị đốt, cô chạy tới đây đánh chửi tôi làm gì, chẳng lẽ cô cho rằng tôi đốt sao?”

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, những dòng nước mắt ngấn – dài không ngừng chảy xuống, nghẹn ngào nói “Nếu như không phải anh qua đêm với

tôi, ở trước mặt mọi người, nói tôi là người phụ nữ của anh, thì những người hâm mộ Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên cũng sẽ không dùng xăng đốt cháy chung cư của tôi, tất cả đều là tại anh, đều do anh gây ra!”

Sắc mặt Hàn Văn Hạo trầm xuống, nhìn bộ dáng uất hận buồn cười của Hạ Tuyết, “Cô có chứng cứ chứng minh chuyện này là do những người ái mộ Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên làm không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ngày hôm qua tôi ở bệnh viện, còn nghe được những người ái mộ nói họ muốn đem tôi chặt ra thành khúc!”, Hạ Tuyết tức giận trả lời.

Hàn Văn Hạo trợn mắt nhìn cô, hất cằm, giọng nhàn nhạt “Lấy điện thoại trong túi áo vest tôi ra, tôi sẽ tra ra chuyện này!”.

Hạ Tuyết nóng nảy ném chiếc áo vest về phía Hàn Văn Hạo ...

Hàn Văn Hạo trừng mắt giận dữ nhìn Hạ Tuyết, móc điện thoại di động ra, ném lại chiếc áo vest vào người cô, gằn giọng ra lệnh “Khoát vào! Tôi không thích y phục trên người cô!”.

Hạ Tuyết không lên tiếng ... lại ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo đang cầm điện thoại, ánh mắt hung hăng nhìn mình, như không cho phép cô không nghe theo, cô đành nghiến răng khoát áo vào, cảm thấy ấm áp hơn, lúc này cô mới cảm thấy rất lạnh, kìm không được, rút hai chân lên, co ro ngồi ở một góc nhỏ của ghế salon, phủ chiếc áo vest lên thân thể bé nhỏ, ngoan ngoãn im lặng ...

Hàn Văn Hạo cũng thôi không nhìn cô nữa, bấm số điện thoại ...

Điện thoại được kết nối ...

Hàn Văn Hạo lại lạnh lùng ra lệnh “Điều tra cho tôi, những người ái mộ Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên, tối qua có gây ra vụ hỏa án nào không!”

Đầu dây điện thoại bên kia cung kính “Dạ”, Hàn Văn Hạo lập tức cúp máy, nhìn cô ...

Hạ Tuyết vẫn như cũ, không cam tâm hỏi lại “Những người ái mộ Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên rất nhiều, anh tra được sao?”

“Nếu giống như cô vậy, lúc nào cũng bị kích động, đầu óc đần độn, dĩ nhiên là không được!”, Hàn Văn Hạo nói ra không một chút khách khí.

“Chuyện này, vốn là lỗi của anh, anh hoàn toàn không có để ý đến sống chết của tôi!”, Hạ Tuyết tức giận nhìn Hàn Văn Hạo nói.

“Nếu như có một ngày, tôi xảy ra chuyện, cô sẽ quan tâm đến sống chết của tôi sao?”, Hàn Văn Hạo bình tĩnh hỏi lại.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hoặc Là Đi Hoặc Là Ở Lại

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng Hồ con của Hạ Tuyết, đi qua đi lại, không nghĩ ra được lý do gì, liền ngồi xuống một bên, im lặng ...

“Lúc nào cũng như thế! Miệng nói xong không nghĩ đến hậu quả sẽ thế nào, luôn bị kích động không làm được gì!”

Hàn Văn Hạo tức giận mắng cô, chồm người về phía trước, nhấn nút điện thoại đặt trên chiếc bàn trà thủy tinh ...

“Tổng giám đốc!”, Tả An Na lập tức thưa.

“Vào đây một chút”, Hà Văn Hạo bình tĩnh trở lại.

“Dạ!”, không lâu sau đó, cánh cửa phòng Tổng giám đốc được mở ra, Tả An Na bước vào, kính cẩn cúi thấp đầu, mềm mại hỏi:

“Tổng giám đốc, ngài có gì giao phó?”

“Nhà của cô ở đâu?”, Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết hỏi.

“Mắc mớ gì tới anh?”, Hạ Tuyết không khách khí la to.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng mà bình tĩnh nhìn cô, nhưng đôi mắt không che giấu được sự tức giận ...

Trong lòng Hạ Tuyết chợt lạnh run, bất mãn trả lời “Tây Giang, đường Bình Đông, Tiểu khu 12, phòng 403”

“Gọi điện thoại cho cục trưởng Cục Cảnh Sát, hỏi cô ấy việc điều tra nguyên nhân hỏa hoạn tại địa chỉ này ... Rốt cục là vì sao, nguyên nhân như thế nào?”, Hàn Văn Hạo thẳng thắn nói.

“Dạ!”, Tả An Na vừa nghe xong liền lập tức đi ra ngoài.

Hạ Tuyết không khỏi ngược mắt nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng không để ý đến Hạ Tuyết, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, quần tây màu đen, cả người đều toát ra sự cao quý, tuấn tú, lịch lãm.

Hắn đứng dậy đi tới ngồi xuống trước bàn làm việc, cầm bút máy lên phê duyệt hồ sơ chứng từ, không nói thêm gì nữa ...

Hạ Tuyết sững sốt, cô cảm thấy vô cùng lúng túng, rõ ràng là cô vừa mới lớn tiếng phê phán hắn, nhưng hắn lại điều tra nguyên nhân hỏa hoạn ... Cô suy nghĩ, sự việc đã đến nước này, nhà cũng đã bị đốt, làm gì đi nữa cũng không có tác dụng ... Huống chi, đánh cũng đã đánh rồi, mắng cũng đã mắng xong ... Thôi vậy ... chờ đến ngày có kết quả điều tra ... Nghĩ đến đây, cô liền im lặng cởi chiếc áo vest ra, mang dép vào, đứng dậy ...

“Làm gì?”, Hàn Văn Hạo ngược mắt lên hỏi.

“làm gì ư? Ở đây làm gì? Hy vọng anh sớm tra ra được nguyên nhân hỏa hoạn, mau chóng nói cho tôi biết! Bởi vì anh cũng có trách nhiệm!”, cô vừa nói xong, liền định đi ngay.

“Tôi không có thời gian để thông báo cho cô biết ai là thủ phạm, hoặc là cô lập tức đi ... sau này không được trở lại đây gây chuyện, hoặc là ở lại đây chờ biết đáp án! Đừng đem đến phiền toái cho tôi! Theo như ý của cô, đây tất cả đều là lỗi của tôi?! Sao cô không nghĩ lại, là ai đem quăng cô vào phòng Tổng thống, khiến cho chúng ta trải qua một đêm như thế?”, Hàn Văn Hạo xem hồ sơ chứng từ, thấy có một hạng mục chi phí riêng quá cao,

hắn nhượng mào, không ký tên, đóng lại để sang một bên, rồi lại cầm một bộ hồ sơ chứng từ khác để xem ...

Hạ Tuyết nghe như vậy, mặt đỏ lên ...

“Vậy phải đợi bao lâu?”, cô yếu ớt hỏi.

“Rất nhanh”, Hàn Văn Hạo trả lời quyết đoán.

Hạ Tuyết còn đang do dự một chút, đột nhiên trong cổ họng tràn ngập mùi máu tươi, cô lập tức che lại lỗ mũi, bước nhanh đến bên bàn trà, lấy khăn giấy dè lại lỗ mũi ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Hàn Văn Hạo nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía sofa, bên cạnh Hạ Tuyết ghé vào trên bàn trà, dùng khăn giấy tận lực đè lại cái mũi, máu tươi dọc theo cánh tay của cô chảy ra, hần trực tiếp đặt bút, bừa định nói chuyện, liền nhìn thấy Hạ Tuyết đem một đồng khăn giấy ấn nhanh cái mũi của mình, đứng lên nhìn Hàn Văn Hạo nói: “Toilet ở đâu?”

Hàn Văn Hạo vừa nhìn cô vừa chỉ chỉ cửa nhỏ khác bên cạnh cửa sổ nhỏ phía sau lưng mình tựa vào... “Bên trong có phòng nghỉ...”

Hạ Tuyết không nói hai lời hướng gian phòng nghỉ đi tới.

Hàn Văn Hạo hơi chút quay đầu, nhìn cánh cửa gỗ tử đàn...

Hạ Tuyết trước chạy vào một phòng nghỉ nhỏ, sau đó mở ra cửa toilet, bổ nhào vào bồn rửa tay bên cạnh, nhang chóng mở ra nước máy, hai tay hứng nước, hắt lên mặt, nhất thời máu loãng chảy xuống bồn rửa tay trắng tinh... cô vừa thở phò phò, cảm giác được nước lạnh lẽo thấu xương, tiếp tục phủ xuống dưới, tẩy rửa hết máu trong khoang mũi, lại theo lời Hàn Văn Kiệt nói, vươn ra hai ngón giữa, ấn thật chặt... Ấn thật chặt thật chặt...

Rốt cuộc, thời gian trôi qua, Hạ Tuyết phát giác xoang mũi không còn cảm giác nóng nên, cô mới nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu, vậy mà nhìn thấy Hàn Văn Kiệt ở trong kính.

“A_____” Cô giật nảy mình thét chói tai, nhìn hần trong kính, hai tròng mắt đang lờm nóng bỏng chính mình... “Sao anh vào cũng không nói một tiếng?” Hạ Tuyết bị dọa đến tim gan run sợ, tức giận quát to!

“Tôi vào phòng của tôi, tại sao phải lên tiếng. Tôi khi nào thì vào, lúc nào thì nên vào!” Hàn Văn Hạo lạnh mà bá đạo nhìn Hạ Tuyết trong kính nói.

“Phi!!!” Hạ Tuyết hung hăng mắng... “Nơi này không phải phòng nghỉ của anh nha, đây là toilet. Toilet có thể tùy tiện vào sao?”

Hàn Văn Hạo rớt cục chậm rãi cúi đầu, nhìn xoang mũi trước mặt Hạ Tuyết, còn có một chút tơ máu... Hăn lạnh không tiếng động nghiêng tới trước...

“Anh làm gì?” Hạ Tuyết hai tay ôm trước ngực, thân thể ngửa ra sau, phòng bị hăn.

Hàn Văn Hạo tức giận trừng mắt liếc người này một cái, mới nhàn nhạt khẽ chớp hai tròng mắt, vươn tay đến cái nút đỏ thẫm trên bồn rửa tay, dùng lực nhấn một cái, nhất thời trong vòi chảy xuống nước ấm... Hạ Tuyết sửng sốt, cúi đầu nhìn nước ấm trong bồn rửa tay...

Hàn Văn Hạo không nói nữa, chỉ xoay người gỡ xuống khăn lông trắng treo trên tường, đem nó trực tiếp ném trên vai Hạ Tuyết, mới nhàn nhạt đi ra, thuận tiện đóng cửa lại...

Hạ Tuyết sửng sốt nhìn cánh cửa gỗ đã đóng, không có nghĩ nhiều xoay người, cúi đầu, nhìn dòng nước ấm tiếp tục chảy, cô không có nghĩ nhiều cúi người, vươn ra hai tay tiếp xúc với dòng nước ấm tràn ra ở lòng bàn tay, cô kích động cười, vội vàng rửa sạch mặt, lại dùng khăn lông trắng lau khô nước, mới ngẩng đầu, nhìn mình trong kính, thấy tóc tai lộn xộn giống như tổ chim, mà cột tóc như keo dán vòng, ở bên trái tóc đánh một cái kết.

Mặt cô đỏ lên, nhớ tới lời Hàn Văn Hạo vừa nói: “Không ai giống như cô vậy, lúc truy hỏi người khác, mặc quần áo bệnh nhân chạy trên phố. Xấu muốn chết!”

Hạ Tuyết căn môi dưới, vội vàng lấy cái lược chải lại tóc, buộc lên đuôi ngựa cao cao, đem khăn lông trắng giặt sạch, treo chỉnh tề... nhỏ giọng đi ra phòng nghỉ... Cô đứng ở cạnh cửa, vừa vặn nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang ngồi ở bàn làm việc phê duyệt văn kiện, ánh mắt một mảnh chuyên chú...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 52

“Tôi... tôi đã rửa mặt xong rồi...” Hạ Tuyết yếu ớt nhìn hăn nói.

Hàn Văn Hạo tiếp tục phê duyệt văn kiện, không lên tiếng...

Hạ Tuyết lại nhìn hăn, giọng nói hơi thấp: “Khăn mặt kia, cũng giặt... treo ngay ngăn trên tường rồi.”

“Vứt đi. Tôi không cần cái người khác chạm qua gì đó.” Hàn Văn Hạo vừa xem văn kiện vừa nói.

Mặt Hạ Tuyết đỏ lên, tròn mắt trừng hăn, cắn chặt môi dưới, tức giận nhìn người này: “Anh có ý gì? Anh đã chê tôi bẩn, vậy cũng không ý kiến cùng tôi qua một buổi tối?”

“Đó là bởi vì đêm đó ngọn đèn quá mờ... Cô thậm chí son môi cũng không tô...” Hàn Văn Hạo chuyên tâm nhìn một tập tài liệu bỏ thầu, đối thủ vừa vặn là tông tài Tam Á. Hăn nhướn mày, bút máy rơi vào chữ tổng giám đốc Tam Á, hăn hơi chút suy nghĩ...

“Ha ha ha ...” Hạ Tuyết cười lạnh ta tiếng, trừng nhanh người đàn ông này nói: “Trên cái thế giới này, cứ nhiên còn có người đàn ông như anh, thật là cực phẩm nha...”

“Cô cũng không kém. Dám mặc quần áo bệnh nhân chạy trên phố.” Hàn Văn Hạo lại mở ra một cái tài liệu khác, nhìn người bỏ thầu năm nay...

“Còn không phải do anh làm hại? Nói chuyện không chịu trách nhiệm. Mặc kệ người khác sống chết. Tôi nói anh biết, vô luận như thế nào, anh

phải làm rõ cho tôi, tôi không phải là người phụ nữ của anh...” Hạ Tuyết cường ngạnh nói: “Tôi về sau còn muốn lập gia đình nữa.”

Hàn Văn Hạo vừa nhìn tên người đấu thầu trong đơn... từng bước từng bước xem... Vừa nhìn vừa nói... : “Uh`m... tốt...”

“Thật sao?” Hạ Tuyết kinh ngạc vui mừng nói.

“Tôi nói với các phóng viên, nói cô chỉ là theo tôi một buổi tối, cô cũng không phải là người phụ nữ của tôi.” Hàn Văn Hạo nói thẳng.

“Anh!!” Hạ Tuyết giận gần chết kêu: “Anh vô sỉ.”

Hàn Văn Hạo rút cuộc phát hiện, năm nay ba lần đấu thầu, mà đối thủ lớn nhất cứ nhiên đều là Tổng giám đốc Tam Á, hăn lập tức cầm lấy điện thoại...: “Đem tông tài Tam Á năm nay bí mật phát triển hạng mục truyền ra cho tôi...”

“Vâng!” Tả An Na buông xuống điện thoại...

Hạ Tuyết vừa nghe đến tổng giám đốc Tam Á, cô đột nhiên nhớ tới mục đích đến, hơi chút cất bước, đến gần bên bàn làm việc của hăn, hỏi...: “Anh biết tổng giám đốc Tam Á? Là người tốt sao? Tâm địa tốt sao? Có yêu vợ không ?” Cô theo bản năng hy vọng Cần Nhu có thể gả cho người đàn ông tốt, mặc dù già rồi...

Hàn Văn Hạo nghe Hạ Tuyết nói, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô, hai tròng mắt xẹt qua điểm nghi hoặc...: “Cô biết ông ta?”

Hạ Tuyết lắc đầu...

Hàn Văn Hạo trực tiếp đem bút máy hạ xuống, sau đó chuyển qua ghế da, trực tiếp nhìn Hạ Tuyết , bất quá ý cười trào phúng hỏi: “Như thế nào? Đối với ông ta có hứng thú?”

“Tôi không phải nói với anh, tôi không biết ông ta sao. Tôi chỉ tò mò mà thôi.” Hạ Tuyết nhìn không được cao giọng nói.

“Nơi này có rất nhiều tư liệu tổng giám đốc... cô đối với cái kia tò mò?” Hàn Văn Hạo mặt lạnh không khách khí trực tiếp nói.

“Anh...”

Tiếng gõ cửa vang lên... Hàn Văn Hạo cùng Hạ Tuyết đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng cửa văn phòng.

“Vào đi...”

Tả An Na đẩy cửa đi đến, kính cẩn đi tới trước mặt Hàn Văn Hạo , đem cặp hồ sơ màu lam nhạt đặt trên mặt bàn, mới ôn nhu nói: “Tổng giám đốc... đây là tư liệu ngài muốn...”

“Uh`m...” Hàn Văn Hạo mặt lạnh mở văn kiện không để ý Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng không để ý hăn, chỉ là chuẩn bị xoay người rời khỏi...

“Còn có... đây là thiệp mời hôn lễ tháng sau của tổng giám đốc Tam Á Nhất Hào...”Tả An Na đem một thiệp mời đỏ thẫm khế đặt lên bàn.

Hạ Tuyết một phen quay đầu lại, nhìn thoáng qua tấm thiệp mời màu đỏ kia, không nói hai lời như gió, bỏ nhào trên mặt bàn, nằm lên tấm thiệp mời mở ra thấy...

Hàn Văn Hạo cùng Tả An Na sững sốt nhìn bộ dáng khẩn trương của cô...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Hạ Tuyết ngổn ngang trong lòng giờ tấm thiệp mời thấy bên trong là chú rể và cô dâu mặc áo cưới, quả nhiên là Cẩn Nhu...

Cái gáy của cô phịch một tiếng rung động, kêu to lên một tiếng: “Thật là người sao? Vì cái gì muốn kết hôn? Người vì cái gì muốn kết hôn?”

Ánh mắt Hàn Văn Hạo không thoải mái nhú lại...

Tả An Na vốn là nhìn Hạ Tuyết liếc mắt một cái, lại yên lặng lui ra ngoài.

Hạ Tuyết cầm tấm thiệp mời, thật sâu dừng ở Cẩn Nhu giữa tấm thiệp mời, mặc áo cưới màu trắng, mang theo đồ trang sức kim cương, một đầu tóc quăn, búi tóc cắm lông chim trắng, vẻ mặt cười nhạt tựa vào bên cạnh người đàn ông 60 tuổi, lại có vẻ nhỏ yếu cùng không hài hòa...

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên...

Hàn Văn Hạo nghiêm mặt lạnh, nắm qua thiệp mời... Hạ Tuyết tức giận, cũng nắm chặt thiệp mời kia, một lần nữa nhìn xa xôi...

Hàn Văn Hạo nhướng mày, một lần nữa lấy lại thiệp mời...

“Anh làm gì, tôi muốn nhìn cô ấy thật tốt...” Hạ Tuyết vừa nói xong, tức giận cầm lại thiệp mời, đau lòng nhớ tới lúc hai người mười tám tuổi làm lễ trưởng thành, tay cầm tay ngoắc ngoắc, ưng thuận hứa hẹn, tương lai cùng mặc áo cưới, cùng bước lên thảm đỏ bước vào giáo đường, cùng tuyên đọc lời thề, cùng kết hôn... Cô nhẹ nhàng mà vươn tay, quét ngang Cẩn Nhu kia

nhàn nhạt tươi cười, còn có cặp mắt kia, luôn luôn lộ ra rất nhiều nhẫn nại cùng không cam lòng...

Cô khẽ thở dài...

“Cô còn nói không biết lão tổng Tam Á? Cô nhìn bộ dạng của cô này, giống một oán phụ.” Hàn Văn Hạo cảm giận trực tiếp nói.

Hạ Tuyết đột nhiên lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn hắn, ném thiệp mời lên mặt bàn trước mặt hắn, mới nói: “Không cảm thấy người phụ nữ này quen mặt sao?”

Hàn Văn Hạo liếc mắt, cầm thiệp mời mới thấy, quả nhiên có vài phần quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu...

“Cô ấy là người đưa tôi vào phòng của anh... Là bạn tốt của tôi...” Hạ Tuyết sâu xa nói.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lập tức ngừng ở trên người cô dâu, rốt cục ánh mắt sáng nên nói: “Chẳng lẽ là cô ta gây họa? Để cho chúng ta phát sinh quan hệ? Cư nhiên là phu nhân tổng giám đốc Tam Á...” Hắn đột nhiên ngẩng đầu, toàn bộ đều đã minh bạch, nhìn Hạ Tuyết nói: “Nói cách khác, đêm đó, cô ta muốn đem cô cho tổng giám đốc Tam Á... tìm người chết thay... không nghĩ tới lại âm kém dương sai, phát sinh chuyện như vậy.”

Hạ Tuyết trầm mặc không lên tiếng...

Hàn Văn Hạo lại cười lạnh, đem thiệp mời đặt lại ở trên bàn, nhìn Hạ Tuyết, không khách khí nói: “Xem ra thực không khéo... Đây là may mắn hay là bất hạnh của cô?”

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo, hắn học nheo mắt lại nói: “Anh có ý tứ gì?”

Hàn Văn Hạo nói thẳng: “Nếu tối hôm đó, đi vào đích thị là tổng giám đốc tam Á, cô rất có khả năng trong một đêm, liền trở thành phu nhân tổng giám đốc Tam Á... Đây không phải là kết quả mà người ta cực kỳ chờ mong sao? Đúng là đến sau cùng, cô lại vào sai phòng, cô hai bàn tay trắng... Trong lòng khó tráng khỏi có tiếc nuối đi?”

Hạ Tuyết nhất thời tức giận trong lòng mình bùng lên toán loạn, thật muốn lấy kim tới khâu miệng người này lại: “Anh có phải trước đây ở trong nhà không có người nuôi lớn lên? Cho nên đó là lý do có một đồng răng nanh quá dài?”

Hàn Văn Hạo sắc mặt vừa thu lại, nhìn chòng chọc cô.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 54

“Lá gan của cô cũng không nhỏ. Xem ra giống như mật gấu con!” Hàn Văn Hạo giận nói.

Hạ Tuyết mỗi lần cùng hắn ở cùng một chỗ, đều là tức giận mười phần, hận hắn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi... Cô đối với hắn kêu gào nổi dậy... “Ở trong mắt anh, những người nghèo chúng tôi đều mong chờ phú quý, nhìn thấy kẻ có tiền, giống như lão chuột thấy đường, muốn bò qua liếm... Hoàn toàn có thể nói không có tôn nghiêm. Tại thế giới của tôi, ba ngày trước xảy ra một chuyện rất đáng sợ, là bị người cướp đi đêm đầu tiên, mà không phải âm kém dương sai mà cùng ai lên sai giường. Sau đó được vinh hoa phú quý ghe gớm gì. Người giống anh như thế, người đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, tôi cũng không tin, anh có một ngày biến thành ăn mày, còn có người phụ nữ thích anh?”

Hạ Tuyết nói một câu sau cùng, hai tròng mắt như con báo cắn phần xẹt qua Hàn Văn Hạo, làm bộ nhìn không thấy, xoay người liền muốn rời khỏi... Nhưng ai biết tay cô vừa chạm đến cửa, trên eo mình cũng bị người dùng lực kéo, một cái xoay mạnh, người đã thần tốc xoay, lưng dán vào cửa nhìn Hàn Văn Hạo cả người đã tới gần...

Hạ Tuyết nuốt nước miếng, sắc mặt trắng bệch hai tay kiên cố chống trong ngực hắn, vẫn cứ đẩy ra khoảng cách nhìn Hàn Văn Hạo, tức đến dậm chân hô to: “Anh vì cái gì không chịu buông tha tôi, chỉ biết cậy mạng tới bức người theo sự chi phối của mình.”

Hàn Văn Hạo đặt ở trên người Hạ Tuyết, thân thể kia khí thế lao mạnh tới, giống như dã thú trong rừng rậm... “Đây là đàn ông cùng phụ nữ khác

nhau.” Hãn suy nghĩ nói.

“Phi!!” Hạ Tuyết tức giận: “Cái gì đàn ông cùng phụ nữ khác nhau? Đây là người vô lại khác nhau.”

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nhíu lại, nhìn Hạ Tuyết, một mảnh thâm trầm... “Tôi vô lại? Cô vô duyên vô cớ ba ngày sau xuất hiện trước mắt tôi, mặc dù lên tiếng phê phán này lên tiếng phê phán kia, không phải là một loại thủ đoạn hấp dẫn tôi? Tôi chỉ làm như không thấy thôi...”

Hạ Tuyết hít một ngụm khí lạnh trừng mắt Hàn Văn Hạo ... Cô trách một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi phần hận kêu lên: “Tôi... tôi... Hạ Tuyết như thế nào không tốt, tuyeeth sẽ không thích một người, ném tôi ở trong tuyết ngập trời, không hề có phong độ đàn ông... nếu anh vẫn đối với tôi ôm lấy hành động hoài nghi... Tốt, tôi sẽ thề, tôi Hạ Tuyết đối với Hàn Văn Hạo anh không có nửa điểm tâm tư... tôi...”

Hàn Văn Hạo đột nhiên phủ xuống dưới, nhẹ nhàng mà hút làn môi Hạ Tuyết ...

“Ừm...” Hạ Tuyết trong lòng âm nháy dừng, hai tay phần nộ lôi kéo áo quần trong của hãn, thậm chí lôi kéo rơi xuống hai nút áo trước ngực hãn, lộ ra bộ ngực rắn chắc màu cổ đồng, cô không có ngón tay móng thon dài, tại bộ ngực của hãn hoạt động...

Hàn Văn Hạo không quản Hạ Tuyết phản kháng, chỉ nặng nề mà hôn nhanh cô, thậm chí bàn tay tới trước cằm của cô, bóp nhanh hai má của cô, buộc cô mở ra đôi môi đỏ mọng, lại nồng nhiệt cùng cô dây dưa...

“Ừm...” Hạ Tuyết tức giận đến đầu đầy mồ hôi muốn thoát khỏi nụ hôn của hãn, nhưng ai biết cô chỉ cần phản kháng, hãn sẽ hôn càng mạnh, cô chỉ cần dừng lại động tác, nụ hôn của hãn liền mềm nhẹ... Cô lại mệt đến mức không còn hơi sức, đầu đầy mồ hôi muốn khóc... Hai tay đánh mạnh vào bờ

vai hăn, nhưng ai biết hăn một bên đè nén chính mình, một bên vươn ra hai tay nắm chặt hai tay cô, hướng ra sau lưng hăn, buộc cô ôm ngang hăn...

Động tác ấy, lại khiến Hạ Tuyết giật mình...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết, hai tay cô thụ thương phía sau lưng, thế nhưng nhẹ nhàng mà chơi đùa, hẳn rất thích phía sau lưng cô khẽ gợi... nhất là cô muốn nghênh đón lại có thái độ cự tuyệt then thừng, để cho cơ thể hẳn nổi lên dục vọng chinh phục, hẳn vừa lòng cô nói những lời cự tuyệt, mà nói mặc kệ cô tới cùng có hay không yêu mình, cô lag người phụ nữ của mình, cô không có thể thích người khác.

Hắn nhẹ mút đầu lưỡi, cảm giác được sự mềm mại của cô, thái độ của hắn cũng chậm lại, thậm chí rất nhẹ kết thúc cái hôn này, cúi đầu, cụng trán cô, nhìn cô không có phản kháng, thở phì phò sát tường mà đứng, cánh môi bị mình hôn đến sưng mọng đỏ hồng...

Đôi mắt hắn xẹt qua một chút vừa lòng, vươn tay nhẹ nhàng mà điểm chỉ đôi môi mọng, trầm thấp bá đạo nói: “Như thế nào? Không phản kháng nữa hả? Uh`m?”

Hạ Tuyết thở phì phò, cũng không nên tiếng, tay hắn vẫn như cũ ở sau lưng mình nhẹ nhàng mà chơi đùa, ý tứ hàm xúc như có phần thương tiếc. Hạ Tuyết không biết đây là cảm giác gì, bởi vì cô cho tới bây giờ đều không có trải qua luyện ái, đối với loại tình cảm nam nữ, cô tuyệt không hiểu biết, đúng là cô nên chết cũng bởi vì vừa rồi hắn rất ôn nhu, cô liên quên chính mình vừa rồi bị vũ nhục... cô cắn răng, quay đầu ...

Hàn Văn Hạo trực tiếp xiết chặt cằm nhỏ của cô, buộc cô quay sang nói: “Tôi không thích cô kháng cự tôi, tôi cũng không thích người phụ nữ của tôi quay sang đối mặt tôi...”

“Anh thật là mồm mép. Anh luôn mồm nói tôi là người phụ nữ của anh, anh là người đàn ông của tôi sao?” Cô lại tức giận nhắc lại đề tài này.

“Tôi đã nói rồi... có khả năng... chỉ cần cô không ngại cái danh hiệu này.” Hàn Văn Hạo nói xong, lại khơi cằm của cô, buộc cô ngẩng đầu lên đối mặt mình.

Hạ Tuyết trừng hai mắt mông lung, vốn là tiếp xúc đến đôi mắt sáng mị lực của Hàn Văn Hạo, lại đến cái mũi anh tuấn kiêu ngạo, còn có đôi môi mỏng gợi cảm... Trong bộ ngực nhấp nhô của hắn, trong áo sơ mi là làn da đen tuyền, chứng minh hắn nhất định là người thường xuyên vận động, đến ngay cả mồ hôi cũng có tính-cảm dụ-hoặc... “Anh có biết tôi không có lá gan này, cho nên anh cố ý nói tôi như vậy. Anh rất đáng giận.”

Khóe mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút cười lạnh...

Hạ Tuyết vừa định nói chuyện, tiếng gõ cửa ở phía sau vang lên...

Hai người nhìn đối phương một cái, trầm mặc rời đi, cùng chúng hướng sofa ngồi xuống... Anh trừng tôi... Tôi trừng anh...

Tả An Na cầm văn kiện đi tới, vốn là liếc mắt một cái qua quần áo của Hàn Văn Hạo, không dám để ý đến không khí ám muội trong văn phòng nữa, tôn kính nói: “Đây là cục trưởng cảnh sát đưa tư liệu qua... Sơ bộ phán quyết, đây là vụ án cháy... không tính án phóng hỏa...”

“Không tính án phóng hỏa?” Hạ Tuyết lập tức nhồi dẩy, khẩn trương nhìn Tả An Na hỏi: “Có ý tứ gì? Cháy? Như thế nào là án cháy?”

Theo tình huống hiện trường xem ra, cục phòng cháy bên kia kết luận sơ bộ là khí than gây ra cháy. Bởi vì bên ngoài hành lang tiểu khu có máy thu hình, cục cảnh sát đã xem ghi hình buổi tối, đều không có người khả nghi ngoài tiểu khu, cái này loại bỏ nguyên nhân giật dây... lại theo dõi điều tra nguyên nhân cháy... cho ra kết luận dưới đây.” Tả An Na ôn nhu nói.

Hạ Tuyết trong lòng chợt lạnh, không khỏi nhìn về phía Hàn Văn Hạo ...

Hàn Văn Hạo chính đang lạnh lùng nhìn chòng chọc mình...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lần Thứ 2 Bị Oan

Đây là lần thứ 2 cô đổ oan Hàn Văn Hạo ...

Hạ Tuyết đỏ mặt cúi đầu, thấp thỏm nhìn Hàn Văn Hạo ...

Hàn Văn Hạo vẫn hung hăng trừng mắt Hạ Tuyết, vẫn không khách khí nói với cô, “Nếu là người khác ... làm sao không thể nghi ngờ cô có tâm địa bất lương ...?”

Hạ Tuyết không biết nói gì ... cô nhớ tới vừa rồi đã tát Hàn Văn Hạo một tát tai ... ngay trước mặt nhiều người như vậy, mắng hăm là cầm thú ... nhưng hăm lại giúp cô điều tra nguyên nhân gây ra hỏa hoạn tại chung cư ...

“Nếu không phải tôi cùng cô trải qua buổi tối như thế, tôi tuyệt đối sẽ không giúp đỡ người như cô! Kích động, không có văn hóa, không có giáo dục, Hàn Văn Hạo chán nản nói ...

Tả An Na nhìn không khí không được bình thường giữa hai người, không dám lên tiếng, lẳng lặng lui ra ngoài ...

“Nếu như không có gì ... tôi cũng đi ...”, Hạ Tuyết muốn đi theo Tả An Na...

“Không được!”, hăm lạnh lùng, hăm không cho ai đó đi, ai đó dám đi sao?!

Hạ Tuyết lập tức ngồi lại ở trên ghế salon, nhúc nhích cũng không dám, hơi thở cô vẫn còn dồn dập ... trong lòng cô có chút ý tưởng hèn mọn, cô

cảm thấy lúc này khi hân hôn cô có chút dịu dàng, như thế hân có thể bỏ qua cho cô hay không? Nhưng cuối cùng, cô cũng loại bỏ đi ý nghĩ này, làm sao có thể như thế chứ?! Hân chính là người đặc biệt yêu thích cảm giác mạnh mẽ chinh phục, chỉ có hân bỏ cô, chứ cô không thể nào cự tuyệt loại đàn ông như hân ... Trải qua mấy ngày, tựa như cô đã có được vô số kinh nghiệm, cho dù thế nào cũng không nên mạnh mẽ phản kháng lại người đàn ông này ... nhưng hết lần này đến lần khác, sau khi chọc giận hân rồi, cô mới hiểu được chân lý ấy ... Sắc mặt của cô lộ vẻ khổ sở, hơi thở gấp ráp ...

Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn chăm chăm Hạ Tuyết ...

Qua thật lâu sau, cuối cùng cô cũng đành phải bất đắc dĩ mở miệng hỏi “Vậy anh muốn tôi làm như thế nào bây giờ, tát tai cũng đã tát ... mắng cũng đã mắng ... không phải mới vừa rồi tôi cũng bị thua thiệt sao ... bị anh cưỡng hôn a ...”

Vừa mới nói xong, cô lập tức hối hận ...

Quả nhiên ...

“Vậy sao? Vậy bây giờ muốn tôi trả lại nộ hôn ấy cho cô?!” , quả nhiên là hân nói như vậy mà!

“Không cần ... tặng cho anh đó!”, Hạ Tuyết ngốc nghếch nói.

Đôi mắt Hàn Văn Hạo nhíu lại ...

Sắc mặt cô lập tức đỏ bừng, cô ngẩng đầu lên, nhưng không dám nhìn vào đôi mắt của hân, lại thấy chiếc áo sơ mi hân bị mất hai cúc áo, cô lại lập tức không biết xấu hổ, “Nếu không ... tôi sẽ đính lại hai chiếc cúc áo cho anh để chuộc lỗi?”

Hắn lại hung hăng hơn, trừng mắt dữ dằn hơn nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, tát tai Tổng giám đốc tập đoàn Hàn thị, lại đơm hai chiếc cúc áo để chuộc lỗi ư?!

Cô không kìm lòng được, nhìn vào ánh mắt thâm trầm, sâu thẳm hun hút của hắn, hô khe khẽ “ừm”, sau đó gượng ép, cố làm ra dáng vẻ yếu điệu thực nữ, cầm chiếc áo vest trên tay ... tiếng tim đập thành thịch thịch thịch ... mỗi lúc một to hơn ...

Hai tròng mắt đen thẳm, sâu không thấy đáy của Hàn Văn Hạo khiến ai đó nhìn thấy đều không khỏi không hoảng sợ ...

“Được rồi!”, Hạ Tuyết phát giác nếu cứ tiếp tục như vậy nữa cô sẽ bị hắn ép tới điên luôn, cô nhận ra, người đàn ông trước mặt mình thích chơi trò mèo bắt chuột, hắn sẽ lạnh lùng nhìn người nào đó ... cho đến khi người đó hoảng sợ đầu hàng ... “Tôi đầu hàng ... tôi thật ... tôi rất xin lỗi... vô cùng xin lỗi ... Nhưng mà chuyện này, không phải là anh gây ra trước sao, nếu như không phải tại anh nói trước mặt các ký giả ... tôi cũng sẽ không ...”

“Cô lần nào cũng như vậy, làm sai nhưng chưa bao giờ nói lời xin lỗi thành tâm thành ý ... luôn luôn đưa ra đủ thứ lý do tự cho mình là đúng ...”, Hàn Văn Hạo dừng dừng nói.

Khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ bừng ...

...

Hàn Văn Hạo vẫn tiếp tục lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Xin Tha Thứ

Hàn Văn Hạo vẫn tiếp tục lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ...

Hạ Tuyết không còn cách nào khác, chỉ biết cắn môi mình, khuôn mặt đỏ hồng như trái cà chua chín, thành khẩn nói “Tôi rất xin lỗi, không phải tôi cố ý ... Từ cái buổi tối hôm đó .. kế tiếp ... đến ngày hôm qua xảy ra hỏa hoạn ... Tôi có thể tin tưởng anh sao? Những người phụ nữ của anh, không phải là Hồ Diệp, thì là “chuồn chuồn ...”

Cô hốt hoảng nhìn đôi mày Hàn Văn Hạo nhíu chặt ... lập tức sửa lại ... “Dạ Thiên Thiên” ...

Hàn Văn Hạo vẫn duy trì ánh mắt lạnh lùng ... Con mèo này!!!

“Lúc tôi ở bệnh viện, nghe rất nhiều người ái mộ Dạ Thiên Thiên và Hồ Diệp nói: muốn chặt tôi, đốt tôi ... tóm lại là đủ mọi lời ác độc, người nào nghe được đều cảm thấy khiếp sợ ... tôi lại ngốc ... là thật ... Tôi rất xin lỗi, tôi thật sự không nên ... kích động ... nhất là khi nghe các ký giả bình luận trên ti vi nói tôi là người phụ nữ của anh ... tôi lại càng bị kích động hơn ...”, mặt của cô đỏ hơn thêm, cô thật sự không cố ý nói vòng vo lẫn lộn, rồi vẫn đổ hết trách nhiệm cho hắn, cho hắn là kẻ đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện ...

Hàn Văn Hạo nghi ngờ tính xác thật lời xin lỗi của Hạ Tuyết ... “Có ai ngốc nghếch như cô không? Có ai cố chấp như cô không? Không biết ăn năn hối lỗi à?”

“Là do anh ... ở trên ti vi nói câu đó nha, mới xảy ra nhiều vấn đề như vậy mà ...”, Hạ Tuyết lại bưng bưng khí thế chính nghĩa cãi lại ...

Sắc mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng trở lại, nắm chặt hai tay vịn của chiếc ghế salon, tức giận bưng bưng “Nếu như tôi không hợp tác với giới truyền thông, nói cô là người phụ nữ của tôi, Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên cùng giới ký giả sẽ đem cô đi chặt thật! Xem chuyện mà không biết suy nghĩ! Luôn giống như một đứa con nít, không biết suy đoán, không có đầu óc! Giống như người điên!”

Hạ Tuyết ngẩn người ra nhìn Hàn Văn Hạo ...

Hạ Tuyết cảm giác càng lúc càng khó thở, khuôn mặt cô vẫn đỏ bừng, nhìn hẩn ... nhưng mà giờ phút này lại không thốt ra được lời nào ...

“Nếu như cô quả thật có khí phách như vậy, sao cô không tìm cô bạn thân của mình mà chất vấn, tại sao cô ta phải làm như thế, thiếu chút nữa đã khiến cô chết cháy? Sao lại tới tìm tôi gây chuyện?”, Hàn Văn Hạo giận dữ nói một hơi thật dài.

“Tôi đã tìm cô ấy ...”, Hạ Tuyết cúi đầu buồn bã, hốc mắt đỏ lên “Tôi đã tát cô ấy hai tát tai ... hỏi cô ấy ... Sau đó cô ấy bỏ đi, gả cho Tổng giám đốc Tam Á ...”, cô đau lòng kể lại, ai cũng không được như ý muốn của mình, lần đầu tiên bị mất đi chỉ vì một sự nhầm lẫn ... sau đó cô lại bị hiểu lầm, bị vũ nhục, cô lại đi hiểu lầm người khác ...

“Tổng giám đốc Tam Á cùng phu nhân của hẩn gây ra chuyện lớn như vậy, cũng không lên tiếng gì! Dám không nể mặt Hàn Văn Hạo tôi!”, Hàn Văn Hạo bất bình giận dữ khi nghĩ đến chuyện này.

Hạ Tuyết trong lòng lạnh run, nhìn khuôn mặt điển trai đấng đấng sát khí, cô cảm thấy kinh hoảng, vội vàng hỏi “Anh ... Anh đối với bọn họ sẽ như thế nào? Anh đừng có hẹp hòi như vậy có được hay không? Đêm hôm đó, rõ ràng là anh lợi dụng tôi!”

“Tôi và cô lên giường, không tính là tôi lợi dụng cô!”, Hàn Văn Hạo phản bác gay gắt.

“Anh ...”, Hạ Tuyết lo lắng cho sự an toàn của bạn mình, bởi vì, hình như cô đã dần dần hiểu được người đàn ông này ... hẳn không bao giờ tha thứ cho người nào phản bội và đánh lén hẳn ... “Không phải cô ấy cố ý ... đây không phải là do đi nhầm phòng sao ...?”

“Nhưng mà, không có ai tới giải thích cặn kẽ chuyện này với tôi!”, ánh mắt Hàn Văn Hạo tựa như bắn ra những tia lạnh giết người ... “Khiến cho tôi phải chịu trách nhiệm sự việc buồn nôn này!”

“Anh không nên như vậy ...”, Hạ Tuyết lập tức nhào đến ngồi bên cạnh Hàn Văn Hạo, hai tay nắm chặt cánh tay hắn, nhìn hắn ngồi ở trên ghế salon giống như một bậc quân vương lẫm liệt bất khả xâm phạm, cô bị dọa đến mức hốt hoảng, tưởng như sắp chết “Tôi xin anh ... chuyện cũng đã qua ... Không phải sao? Tôi xin anh ... cô ấy cũng đã chịu đủ khổ sở, để cho cô ấy sống yên ổn, hạnh phúc một chút nha ...”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Buổi Tối Hôm Đó

Hàn Văn Hạo lập tức quay lại nhìn Hạ Tuyết, “Cô ta đã hại cô như vậy, cô còn xin tha thứ cho cô ta nữa sao?”

Hạ Tuyết vội vàng đáp “Tôi có thể hiểu tại sao cô ấy lại làm như thế”

Ánh mắt nghiêm nghị của Hàn Văn Hạo lập tức sáng quắc lên, nhìn cô chăm chú.

Hạ Tuyết lại lạnh lẽo nói tiếp “Cô ấy tưởng tôi sắp chết, nên mượn thân thể tôi ... cho nên tôi có thể hiểu được ...”

Hàn Văn Hạo tức giận rút cánh tay của mình lại, di chuyển sang chỗ ngồi khác đối diện với cô, ánh mắt nghi ngờ, giọng nói đầy châm biếm “Nếu quả thật như vậy, tại sao tôi đụng vào thân thể cô, cô lại hận không thể chặt tôi ra thành từng khúc? Nếu như cô thấp kém như thế, sao lại chống đối thân mật với tôi?”

Hạ Tuyết ngây ngốc, chua xót nhìn hắn ... cô cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương ...

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn chăm chăm Hạ Tuyết ... ánh mắt không một chút gợn sóng ...

Hạ Tuyết uất ức nhìn hắn nói “Bây giờ như thế nào? Người đáng thương nhất trong chuyện này không phải là tôi sao? Tôi cũng đã chấp nhận tha thứ cho bạn tôi, anh tưởng dễ dàng lắm sao? Bây giờ ... tôi cũng không tính toán chuyện giữa tôi và anh nữa, tôi dự tính tha thứ cho anh, còn chưa được sao?”

Hàn Văn Hạo “hừ” một tiếng, nhìn Hạ Tuyết “Cho tới bây giờ, tôi cũng không nghĩ đến việc sẽ xin lỗi cô”

“Là do con người anh bẩn thỉu hay tim anh làm bằng đá thế?”, Hạ Tuyết thét lên!

Hàn Văn Hạo nhìn thẳng vào mắt Hạ Tuyết, “Rất đúng! Cho nên mặc dù đã bị cô tát ba tát tai, nhưng vẫn bỏ qua cho cô!”

Hạ Tuyết hết ý kiến ... nhìn hẩn ... Cô hiểu, lại hiểu ra cái chân lý bất di bất dịch mà cô cứ quên hoài, người này ăn cứng không ăn mềm ... ăn mềm ... nhất định phải mềm ... Hơn nữa phải thuần phục 100% ... cô cố gắng bình tĩnh, hơi nghiêng người về phía trước, hai tay đan vào nhau, dịu dàng nhìn hẩn, nhỏ nhẹ “Hàn ... Tổng giám đốc Hàn ...”

Hàn Văn Hạo xoay mặt lại, dùng ánh mắt rét lạnh nhìn cô ... ánh mắt ấy tràn đầy ngụ ý khiến ai đó không rét mà run, tựa như cảnh cáo Hạ Tuyết: Nếu như cô dám ở trước mặt tôi làm bộ làm tịch, tôi sẽ quăng cô từ lầu 88 này xuống, giống như ném trứng gà ...

Sắc mặt Hạ Tuyết đỏ bừng, mồ hôi lạnh trên trán túa ra không ngừng, cô nuốt một ngụm nước bọt, đáng vẻ vô cùng chân thành, “Tôi thật rất xin lỗi ... vì đã tát tai anh, trách lầm anh, cảm ơn anh đã bỏ qua ...”, những lời này của cô cũng có chút thật lòng ...

Ánh mắt Hàn Văn Hạo liếc nhìn cô... giống như hỏi rằng: Cô định giờ trò bịp bợm gì đây?

Hạ Tuyết rất tức giận, nhưng lại nghiêng răng chịu đựng, lại mềm mỏng hơn ..., “Lần này tôi thật rất chân thành, cảm thấy hết sức có lỗi, muốn xin lỗi anh ... tha lỗi cho tôi và bạn thân tôi ... Nói thế nào đây ... Tôi ... tôi cảm thấy anh là một người đàn ông rất có phong độ ...”

Hàn Văn Hạo nhíu đôi mắt mình lại ...

“Đúng ... Anh là một người rất có phong độ đàn ông ...”, thái độ Hạ Tuyết nghiêm túc, lời lẽ tựa như vô cùng xác thực.

Hàn Văn Hạo vẫn dựa lưng vào ghế nhìn cô ...

“Xin anh ... bỏ qua cho cô ấy, cô ấy phải kết hôn, hơn nữa, cuộc hôn nhân này không phải là chủ ý của cô ấy, mà chỉ là một phương thức để thỏa mãn khát vọng tiền tài của cha mẹ cô ấy! Cô ấy vốn đã có người yêu, hai người rất yêu nhau, nhưng bây giờ lại bị ép phải gả cho một người đàn ông 60 tuổi, chuyện này làm sao chịu nổi a! Trên thế giới này, không phải bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy tiền tài là lập tức nhào tới! Chúng tôi cũng có thể giới thiệu cảm và tâm hồn của mình ... Anh nói ... Tôi cũng đã suy nghĩ đắn đo kỹ lại, nếu như tối hôm đó, tôi cùng người đàn ông 60 tuổi đó ở trên giường, tôi sẽ cảm thấy ghê tởm vô cùng. Bạn thân tôi cũng phải sống chung cả đời với ông ấy ... chỉ còn ít ngày nữa thôi ...”, Hạ Tuyết cũng xúc động vì những lời nói thành thật của mình, nhưng nhìn thấy đôi mắt Báo của Hàn Văn Hạo nhìn mình như đang ngấm ngấm một con thú xinh đẹp nào đó, cô lập tức cụp mắt xuống ...

Hàn Văn Hạo nghe xong những lời này, hẩn chậm rãi đưa hai tay ra bóp chặt chiếc cằm của Hạ Tuyết, nhìn vào đôi mắt trong veo và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lạnh lùng bá đạo hỏi “Cô đã nói như vậy, cảm thấy buổi tối hôm đó nếu ở chung với Tổng giám đốc Tam Á như thế ... vậy cô nói cho tôi biết ... buổi tối hôm đó tôi cùng cô đã thân mật với nhau, cảm giác của cô như thế nào?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Các Người Muốn Làm Gì?

Đôi mắt Hạ Tuyết chớp chớp, rồi lại chớp chớp ...

Hàn Văn Hạo vẫn nắm chiếc cằm của cô, dùng ngón tay vuốt ve nhẹ nhẹ, muốn cho cô cảm thấy nhồn nhột ...

Hạ Tuyết có cảm giác như đang bị chó liếm, vừa hồi hộp lại vừa sợ và khó chịu ... nhưng cô biết, chỉ cần cô dám có một chút phản kháng, con chó này sẽ lập tức cắn cô! À không! Không phải Chó ... là Báo!

“A”, Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, vô cùng thành thật nói “Chuyện hôm đó ... hầu như tôi quên rồi ...”

Hàn Văn Hạo nheo mắt lại ...

Hạ Tuyết lại thành thật thú tội, “Tôi thật quên mất ... tôi bị hạ thuốc ... anh quên rồi à?”

Hàn Văn Hạo cảm thấy cơn tức giận của mình bị chặn nơi lồng ngực, nó từ từ trào lên tựa như muốn vỡ tung, bắn ra khắp xung quanh ...

Hạ Tuyết kinh hoảng, vội vàng lấp liếm, “Tôi thật ... thật quên mất, một chút cũng không nhớ nổi ... trừ những cái hôn ...”

Ánh mắt cô bỗng như hóa mờ, nhìn hằm, lại hiểu một chuyện ... hằm chính là người kiêu ngạo như thế, cô không thể thích hằm ... Không phải cô ghét hằm, hình như cô còn có chút thích hằm? Hằm kiêu ngạo dẫn tới ngang ngược? Có phải cô phản ứng thái quá hay không, khiến cho hằm cảm thấy tức giận? Hạ Tuyết không tìm được sự tò mò, lén lút nhìn hằm ...

Hàn Văn Hạo vẫn không lên tiếng, nhìn cô chăm chăm ...

Hạ Tuyết vẫn có cảm giác không hiểu, gượng gạo cười cười, vất vả lắm mới dám buột miệng hỏi hắn “Như vậy anh cũng tức giận sao?”

Hàn Văn Hạo nghiêng người, chậm chậm nhích lại gần bên Hạ Tuyết ...

Hạ Tuyết phát hoảng lui về phía sau, hai tay không tìm được đặt trên ngực hắn đẩy hắn ra, ánh mắt ngỡ ngàng, thẹn thùng nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhìn sắc mặt Hạ Tuyết lúc này thật lâu, hắn nói “Đêm hôm đó, cô cũng giống như vậy! Nhưng vẫn còn thiếu một chút hành động!”

“Gì?”, Hạ Tuyết bộp chộp hỏi lại.

Hàn Văn Hạo trả lời thẳng thừng, “Khuôn mặt cô áp sát vào mặt tôi! Kế tiếp ... chủ động hôn tôi ... thậm chí lúc ở trên giường, vận vẹo thân thể quyến rũ tôi, sắc mặt đỏ hồng, đặt đôi chân dài của cô lên bờ vai tôi ... muốn tôi hôn cô ...”

Sắc mặt Hạ Tuyết như trái cà chua chín, nhìn Hàn Văn Hạo, giống như một người ngốc nghếch nghe được chuyện gia đình của người khác ..., “Anh nói gì? Không thể nào? Tôi ... làm như vậy sao? Lãng lơ như vậy à?”

“Buổi tối đó, cô hết lần này đến lần khác muốn tôi ... thậm chí ôm cổ tôi, chủ động hôn tôi, nói với tôi ... rất thích được tôi hôn ...”, thân thể Hàn Văn Hạo dần dần đè lên người Hạ Tuyết trên ghế salon ...

Hai tay Hạ Tuyết đặt trên ngực hắn, đẩy hắn ra, gượng gạo cười ..., “Thuốc đó thật mạnh nha ...”.

“Đoán chừng cô lập tức cũng sẽ quên ... hay là hôm nào đó tôi sẽ kể lại chuyện này cho cô nhớ, nhưng mà cô lại hay quên, tôi cũng không muốn kể nhiều lần! Bây giờ cô hiểu tại sao tôi lại nổi giận rồi chứ?”, Hàn Văn Hạo

nhìn cô chòng chọc, ngón tay dài lại vuốt ve lỗ tai cô, rồi đến cổ ... đang định di chuyển xuống thì bị một bàn tay nhỏ bé nắm lại ... ánh mắt hằn lạnh lùng, ngẩng lên nhìn cô ...

‘Tôi hiểu tại sao anh tức giận ... Đêm đó tôi chủ động, ngày hôm sau lại không chịu thừa nhận! Khiến cho anh có cảm giác khó chịu ...’, Hạ Tuyết lập tức nói.

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn cô như cũ ...

“Nhưng mà ... làm sao bây giờ?”, Hạ Tuyết qua loa hỏi.

“Cho tới bây giờ, cũng không có người phụ nữ nào, sau khi qua đêm với tôi lại giống như cô vậy, dám lên tiếng phê phán tôi!”, hằn nhằn nhặt nói xong thì đứng dậy, chán ghét nói “Tôi nói rồi, tôi không bao giờ ép buộc phụ nữ! Nhất là những người giống như cô! Đi đi! Đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi thêm lần nào nữa!”

Hạ Tuyết cắn nhẹ môi dưới, thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn anh ... hôm nay thật rất xin lỗi ...”

Hàn Văn Hạo không trả lời ...

Hạ Tuyết đứng lên chuẩn bị rời đi ...

“Khoát áo vào! Tôi không muốn cô chảy máu mũi ở công ty tôi, làm dơ nền nhà ...”.

Hạ Tuyết không dám nói gì thêm nữa, lấy chiếc áo vest trên ghế khoác vào, sau đó chậm chậm bước ra ngoài ... Nhưng mà, khi vừa mới bước chân đến cửa, cô không yên tâm, quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo nhỏ nhẹ hỏi “Chuyện của Cần Nhu ...”

‘Tôi tự có quyết định’, Hàn Văn Hạo lạnh lùng đáp.

Hạ Tuyết không dám ở lại, vội vàng bước đi ...

Tả An Na đứng ở phòng làm việc bên cạnh, nhìn Hạ Tuyết khẽ gật đầu chào ...

Hạ Tuyết cũng khẽ gật đầu, cô đi qua một hành lang thật dài, khoát chiếc áo của Hàn Văn Hạo, đi vào thang máy ...

Tất cả mọi chuyện tựa hồ như một hạt bụi nhỏ bị gió thổi bay đi? Mọi chuyện đều tựa như đã qua ...

Sắc mặt Hạ Tuyết đỏ hồng, khoát áo Hàn Văn Hạo bước đi ngang qua rất nhiều ánh mắt soi mói, kỳ dị của mọi người, cô nhanh chóng bước ra ngoài, đi trong không gian tuyết rơi đầy trời, chuẩn bị quẹo trái để đi về hướng trạm đợi xe taxi, chợt thấy một nhóm học sinh nữ mặc đồng phục, đã đứng ở gần tòa nhà đợi từ lúc nào đó, bước ra chặn đường cô, vẻ mặt giấu cợt ...

Hạ Tuyết nhìn chăm chăm bọn họ, “Các người muốn làm gì?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Hạ Tuyết trừng mắt, nhìn con dao nhỏ sắc bén, cô sợ hãi run rẩy hét chói tai... “Cô buông, cô dám chạm vào tôi!! Cô dám!! Tôi thành quỷ cũng không buông tha các người.”

“Vậy cô cũng chậm chậm thành quỷ đi. Giữ cô ta lại.” Cô gái cầm dao nhỏ đắc ý nói xong, tất cả cô gái khác lập tức đem cả người Hạ Tuyết đặt ở trên tuyết, xiết chặt mặt cô đối mặt với con dao nhỏ.

Hạ Tuyết thở gấp gấp, nước mắt từng giọt rơi xuống đất, cô tê thanh liệt phẫn hờn to: “Các cô buông ra!! Những người các cô chết không tử tế được!! Buông ra.... các cô dám chạm vào mặt tôi. Cô dám...”

“Tôi có cái gì không dám? Sợ cô?” Cô gái hung hăng cầm con dao nhỏ liền muốn hướng mặt Hạ Tuyết vach lên một đường kể nhỏ...

“Các cô đang làm cái gì?” Một giọng nữ ngọt ngào đột nhiên từ phía sau các cô truyền đến, các cô khẩn trương quay đầu, nhìn thấy Hồ Diệp cùng vài trợ lý đi ra, đứng ở trên tuyết nhìn cảnh này, đều rất sửng sốt...

Hạ Tuyết vừa nhìn thấy người, cô liền khóc kêu to: “Cứu, cứu tôi... các cô ấy muốn rạch mặt tôi...”

Hồ Diệp vừa nghe, liền chấn kinh nhìn những cô gái nhỏ, nhận ra trong đó mấy người, nói: “các cô là fan? Tại sao lại làm như vậy? Rất quá mức rồi.”

Mấy cô gái nhỏ mặt đỏ lên, sợ hãi đứng lên, hướng trước mặt chạy trốn...

Hạ Tuyết nằm ở trên tuyết lạnh, sợ hãi khổ sở khóc đến nước mắt cuộn cuộn chảy xuống...

Hồ Điệp bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái, khẽ thở dài, tự mình đi tới, nâng Hạ Tuyết dậy, ôn nhu phũ tuyết trên người cô, mới nói: “Cô phải cẩn thận một chút... các fan cực kỳ đáng sợ... nếu không có việc gì... sẽ không cần đến đây rồi...”

Hạ Tuyết vừa đứng lên, vừa đau lòng cầm lấy đoạn tóc ngắn, nước mắt lại im lặng rơi xuống... Lại nhớ lại cùng Cần Nhu hứa hẹn qua, muốn cùng nhau nuôi tóc dài...

Tóc có khả năng lại dài... Mặt ngàn vạn lần không cần xảy ra chuyện, cô gái có khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà bị sẹo thì rất đáng tiếc a... các fan quá độc ác...” Trình Nhã cảm thán một hơi, mới nói.

Hạ Tuyết nghe Hồ Điệp nói lời này, kìm lòng không đậu ngẩng đầu, nhìn về phía người đang tươi cười động lòng người, như tuyết tung bay, như mộng ảo cùng không chân thực, mà lại lộ ra quan tâm thật tình, nước mắt nàng không hiểu sao lại chảy xuống...

Hồ Điệp vừa nhìn Hạ Tuyết thấy bất lực, cô lại bật cười cùng thở dài, đem Hạ Tuyết ôm vào trong ngực nói: “Đứa ngốc... đừng khóc nữa... tất cả đều đã qua... về sau không cần tiếp xúc cái vòng lẩn quẩn này là tốt rồi... Về sau... không cần trở lại, biết không?”

Hạ Tuyết mờ mịt nói: “Tôi cho tới bây giờ không có vướng vào cái vòng lẩn quẩn đó, lại vô cớ vướng vào một việc, đem tôi cuốn vào...”

Hồ Điệp cũng xúc động nói: “Cho nên làm người, vẫn là tránh đi một chút mới tốt... tôi cho cô một lời khuyên... Các fan không thể nào trêu chọc... phải cẩn thận...”

Hạ Tuyết đành khổ sở gật đầu.

“Đi thôi. về nhà cẩn thận một chút... tôi cho cô chút tiền, cho cô đi xe, toàn thân cô đều bị thương...” Hồ Điệp lập tức lấy ra túi xách, muốn lấy tiền...

“Không cần...” Hạ Tuyết vội vã cảm kích, nhìn cô một cái, ngen ngào nói: “Tôi có tiền... cảm ơn...”

Hồ Điệp đồng tình nhìn cô...

Hạ Tuyết trầm mặc xoay người rời đi, nhìn trong đồng tuyết một đoạn tóc dài của mình... nước mắt lại chảy ra... Giống như mệnh trời, cùng bạn tốt nhất một lời hứa cũng không còn... Có hay không duyên phận đã hết? Cần Nhu, mình chúc phúc bạn...

Hồ Điệp trong lúc Hạ Tuyết xoay người, trong nháy mắt cười lạnh nhìn cô...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Giữa trưa!

Hàn Văn Kiệt mở cửa phòng bệnh của Hạ Tuyết ra, nhìn thấy giường bệnh trống trơn, anh vô cùng sửng sốt, chợt nhớ tới sáng nay, không biết đã xảy ra chuyện gì, cô vừa mới hàn huyền với ai đó mấy câu, đã nóng nảy xông ra ngoài, đến giờ vẫn chưa trở về phòng ... Anh nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là giữa trưa rồi ...

“Đến kia đi!”, Hàn Văn Kiệt thấp giọng nói, tiến thẳng về hướng phòng bệnh cách ly của Hạ Hân, anh nhìn thấy dì Lưu và Quách Dung đang ở bên ngoài cửa kính nhìn vào phòng bệnh trông chừng Hạ Hân, đang cầm hộp cơm trước mặt để ăn ... Anh dừng lại, xoay người định trở về phòng làm việc vì không muốn quấy rầy họ, nhưng vừa mới xoay lại thì thấy có một người nào đó hấp tấp chạy phía đằng trước ... hình dáng vô cùng giống Hạ Tuyết ... nhưng mà tại sao dáng vẻ lại lén la lén lút?

Hàn Văn Kiệt cảm thấy khó hiểu, suy nghĩ một chút, rồi bước nhanh về phía trước đi theo người ấy, anh nhìn thấy người này chui vào cánh cửa thoát hiểm dành cho trường hợp hỏa hoạn khẩn cấp của bệnh viện, anh càng nghi ngờ hơn, lối đi ấy vô cùng lạnh lẽo ... Anh chậm chậm bước tiếp, trên đường đi gặp hai người đồng nghiệp, chào hỏi nhau xong thì anh cũng đến được cánh cửa gỗ của lối đi ấy, anh cẩn thận mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy một người đang ngồi chồm hổm trên cầu thang run bần bật vì lạnh, đầu tóc rối tung ...

Anh nhìn tấm lưng ấy, lãnh đạm gọi “Hạ Tuyết!”

Hạ Tuyết đang ngồi xồm trên cầu thang, sắc mặt đỏ bừng không dám ngẩng đầu lên, vừa rồi cô vội vàng chạy về phòng bệnh, nhưng không ngờ từ xa đã nhìn thấy anh đang đứng trước cửa, cô liền muốn trốn, không ngờ bây giờ ...

Hàn Văn Kiệt bước từng bước xuống cầu thang, đến phía sau lưng Hạ Tuyết, nhàn nhạt nói “Tôi biết là cô ... đứng lên ... xảy ra chuyện gì? Lại chảy máu mũi à?”

“Không phải!”, Hạ Tuyết đột nhiên cười khanh khách, đứng dậy khoa tay xoay người ... “Đột nhiên tôi muốn hóng gió một chút ...”

Hàn Văn Kiệt im lặng nhìn mái tóc dài đến thắt lưng bị rối tung xõa trên tấm lưng của Hạ Tuyết, những sợi tóc bị cắt cọng ngắn cọng dài lòa xòa trên vai cô, hai má lại đỏ hồng và sưng, có thể nhìn thấy rõ ràng năm ngón tay trên má trái và má phải, khóe miệng chảy máu, con mắt trái giống như mắt gấu mèo, mắt phải hồng hồng như bị phồng xung quanh, chiếc áo bệnh nhân nhăn nhúm, nút chính giữa bị bung, trên mu bàn tay có nhiều vết cào ...

Hàn Văn Kiệt trầm mặc nhìn cô đang cúi đầu thật thấp, cô muốn dùng hai hai che mặt mình lại, dáng vẻ lúng ta lúng túng, vừa buồn cười vừa đáng thương ...

“Sao lại như thế này?”, Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt hỏi.

“Tôi ... tôi ... vừa rồi đi ra ngoài, không cẩn thận bị té ... ha ha ha ...”, ánh mắt Hạ Tuyết lóng lánh, vụng về cười ...

Hàn Văn Kiệt thẳng thừng nói “Té có thể làm cho tóc biến thành sợi ngắn sợi dài sao? Té làm cho mắt sưng lên à? Té làm cho trên mặt có dấu năm ngón tay hả? Té để lại nhiều dấu vết như thế sao? Trong người còn có chỗ nào bị thương không?”

“Không có!”, Hạ Tuyết ngẩng đầu lên nhanh nhẩu đáp, nhưng vừa mới trả lời xong, lại thấy lỗ mũi nóng lên, cô khẽ hô “ai da”, vừa định che lỗ mũi lại bị Hàn Văn Kiệt nắm chặt bả vai, ép cô ngồi xuống, một tay vịn đầu cô, để cô ngửa trán về phía sau, anh lại tiến gần hơn đến bên Hạ Tuyết, dùng ngón giữa đè xuống mũi cô, ghé vào tai cô, nghiêm khắc hỏi “ Tại sao không uống thuốc?”

“Tôi ... tôi ... Hôm nay tôi quên ...”, Hạ Tuyết co người lại nói dối.

Hàn Văn Kiệt nhìn thấy máu trong mũi cô hơi ngừng lại, lập tức ôm lấy thân hình be bé của cô, đi thẳng về hướng phòng bệnh ... nghiêm khắc nhắc nhở cô “Nếu tiếp tục như vậy, cô sẽ mất rất nhiều máu ... như thế con nít, làm sao mà có thể sống tốt chứ?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 62

“Ai da, đau quá a!”, Hạ Tuyết ngồi trên giường bệnh, kêu lên khe khẽ, nhìn Hàn Văn Kiệt đang đứng trước mặt bôi thuốc cho mình, cô năn nỉ anh ỉ ới “Bác sĩ ... anh nhẹ một chút ... đau quá a ...”

Hàn Văn Kiệt cười nhạt, lấy thêm cây tăm bông tẩm thuốc sát trùng, nói “Chịu đựng thêm tí nữa ...”, vừa xong, anh liền nâng cằm cô, để cho khuôn mặt cô ngẩng lên ...

Hạ Tuyết khóc thét ...

Hàn Văn Kiệt nhẹ nhàng bôi thuốc lên những vết thương của Hạ Tuyết ...

“Những cái này đều do đám học sinh nhí chết tiệt kia làm, ra tay độc ác như vậy, lần sau chớ có đụng phải tôi, tôi sẽ cùng bọn chúng liều mạng!”, Hạ Tuyết lầm bầm trong miệng, cảm giác thuốc sát trùng trên miệng vết thương đau rát như gai đâm, khiến cô không nhịn được lại nắm chặt tay Hàn Văn Kiệt kêu lên “Ai da, đau quá, đau chết mất ...”.

Hàn Văn Kiệt lạnh lùng quăng cây tăm bông cũ đi, lấy thêm một cây khác ... từ tốn hỏi “Mới vừa rồi đánh nhau sao?”

Hạ Tuyết sững sốt, liếc nhìn vẻ mặt nhàn nhạt của anh, tựa như câu hỏi vừa rồi chỉ là sự bỗng dưng buộc miệng theo quán tính, cô nuốt nước bọt, trả lời ... “Vâng ...”

“Tại sao lại đánh nhau?”, Hàn Văn Kiệt hỏi xong lại nâng cằm Hạ Tuyết lên, nhìn kỹ nơi khoe mắt cô còn có một vết thương, là dấu vết móng tay

cào ... “Sau này nếu có đánh nhau, không được để cho người khác làm bị thương mặt mình ... vết móng tay cào rất dễ để lại sẹo ...”

“A! Sẽ không để lại sẹo chứ?”, Hạ Tuyết hỏi.

Hàn Văn Kiệt nhìn kỹ vết thương, sau đó mới nói “Sau khi sát trùng xong, sẽ bôi thuốc ... sẽ không để lại sẹo ... nhưng sau này phải cẩn thận một chút ...”, vừa nói xong, thừa dịp Hạ Tuyết không có để ý, liền dùng tăm bông ấn vào vết thương ...

“A ...”, Hạ Tuyết bị đau đến mồ hôi chảy ra đầm đìa, cô thét rống lên, lắc lắc cổ áo Hàn Văn Kiệt “Đau chết tôi — mặc kệ nó, tôi không làm nữa!”

“Không được ... Một đôi mắt đẹp như thế này ...”, Hàn Văn Kiệt vừa thoa thuốc sát trùng vừa nói.

Hạ Tuyết sững sờ nhìn Hàn Văn Kiệt, anh đang đeo mắt kính mát đen, khuôn mặt lạnh lùng thật khó dám đến gần ... Nhưng chính vì bởi như thế, lời nói của anh khiến cho người ta tin tưởng và phục tùng, bao gồm cả lời anh vừa nói ... đôi mắt cô rất đẹp ...

Mặt Hạ Tuyết đỏ hồng lên ...

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết, sau đó vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô đang bấu víu cổ áo anh ...

Hạ Tuyết giật mình, sắc mặt đỏ hồng nhìn Hàn Văn Kiệt ... “Bác sĩ ... anh muốn làm gì ...”

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết đang ngẩn người ra, ánh mắt ngây ngốc, anh nở nụ cười lơ đãng, sau đó nắm cánh tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, xòe bàn tay cô ra, nhìn kỹ vết thương trong lòng bàn tay cô ... “Bôi thuốc cho cô ... Còn có thể làm gì sao?”

Hạ Tuyết chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp, cô nuốt nước miếng một cái, lúng túng ho khẽ, xoay mặt đi ...

Hàn Văn Kiệt khẽ mỉm cười, lấy thêm tấm bông bôi thuốc sát trùng, nhìn những vết thương hồng hồng trong lòng bàn tay của Hạ Tuyết, nhắc lại ...”Cố gắng chịu đựng ...”

Hạ Tuyết cắn chặt môi, nhúu mày ...

Hàn Văn Kiệt nhẹ nhàng thoa thuốc sát trùng lên ...

“A ——“, Hạ Tuyết lại đau đến hết âm lên, không tự chủ được rút tay về ...

Hàn Văn Kiệt lại trừng mắt nhìn Hạ Tuyết, nắm chặt tay cô, không buông ...

“Đau quá a ...”, Hạ Tuyết lại muốn rút tay về nhưng không được ...

Hàn Văn Kiệt vẫn nhìn cô như cũ, vẫn nắm chặt tay cô ... “Đừng động ... xong rồi ...”

Hạ Tuyết đau đến chảy nước mắt, ngược nhìn Hàn Văn Kiệt ... cô nhìn vào mắt anh ... trong ấy có sự quan tâm và dịu dàng ... cô lập tức quên đau đớn, mặt đỏ bừng ... bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô đang nằm gọn trong lòng bàn tay anh ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thân Phận Hàn Văn Kiệt

“Hạ Tuyết, bạn trở về rồi à?”, Quách Dung đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy Hạ Tuyết đang ngồi trên giường bệnh, Hàn Văn Kiệt đứng bên cạnh ... cô sững sốt ...

“Ừ ... đã trở về ...”, Hạ Tuyết vội vàng miễn cưỡng cười đáp, liếc mắt nhìn Hàn Văn Kiệt, anh vẫn bình tĩnh, im lặng thoa thuốc cho cô ...

“Tóc bạn bị sao thế?”, Quách Dung cảm thấy không khí giữa hai người có chút mập mờ, sau đó, đi đến trước mặt Hạ Tuyết, nắm những lọn tóc bị cắt ngắn của cô kêu lên “Bạn từ nhỏ đến lớn, rất thích để tóc dài, tại sao lại biến thành như vậy a? Có phải là bạn đi tìm người đàn ông xấu xa kia không, sau đó bị những người hâm mộ Ảnh Hậu khi dễ và bị đánh?”

Hạ Tuyết đỏ mặt, lơ đãng liếc mắt nhìn về phía Hàn Văn Kiệt, anh vẫn cẩn thận bôi thuốc cho cô, tựa hồ như chuyện này chẳng liên quan gì tới anh ...

“Bạn làm gì thế a? Tôi đi tìm người xấu xa kia? Không có đâu!”, Hạ Tuyết vội vàng nói.

“Bạn không được gạt tôi, khẳng định là như thế! Mẹ kiếp, các người ấy ra tay cũng ác quá đi!”, Quách Dung nắm nhẹ chiếc cằm Hạ tuyết, đưa qua đưa lại, nhìn hai chiếc má bị sưng to phúng phính của cô, tức giận dâng lên trong lòng ...

“Không phải thế ... bạn đừng cử động ...”, Hạ Tuyết nôn nóng liếc mắt nhìn Hàn Văn Kiệt ...

Hàn Văn Kiệt bôi thuốc cho Hạ Tuyết xong, liền lấy trong túi áo mình ra tấm vé ăn trưa dành cho nhân viên bệnh viện, “Cầm tấm vé này, lên lầu ba, đến căn tin để ăn cơm ...”

“Vậy làm sao được?”, Hạ Tuyết nhìn tấm vé trong tay Hàn Văn Kiệt, sắc mặt đỏ hồng, “Còn anh?”

“Tôi có hẹn với bạn gái cùng nhau ăn cơm trưa ... cho nên hôm nay không cần dùng ...”, Hàn Văn Kiệt nói xong, liền nhét tấm vé vào trong tay Hạ Tuyết, mỉm cười gật đầu, xoay người bước ra ngoài ...

“Cùng ... cùng bạn gái ăn cơm a ...”, Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Kiệt rời khỏi phòng bệnh, cô sửng sốt ...

Quách Dung nhìn bộ dáng ngây ngốc của Hạ Tuyết, trêu ghẹo cô “Thế nào? Yêu anh bác sĩ à? Nghe người ta nói có bạn gái cho nên ghen?”

‘Bạn nói nhầm gì thế?’, Hạ Tuyết liếc cô ... “Mình chỉ có chút tò mò, người lạnh lùng giống như bác sĩ Hàn, khi yêu sẽ như thế nào ...”

“Người ta đẹp trai ... dĩ nhiên là các cô gái xinh đẹp sẽ xếp hàng nhào tới, hì hì ...”, Quách Dung nằm trên giường bệnh Hạ Tuyết, thở dài “Mẹ kiếp! Mình mệt chết! Vốn là mình đã đủ mệt rồi, lại vì chung thân hạnh phúc của bạn mà hao tổn sức lực, nhân lúc bạn đi ra ngoài, mình đã đi điều tra lai lịch của anh bác sĩ kia ...”

“Bạn làm gì điều tra lai lịch của người ta vậy?”, Hạ Tuyết đỏ mặt, tức giận hỏi.

“Không phải vì mình suy nghĩ cho hạnh phúc chung thân của bạn sao?”, Quách Dung nhìn cô, “Tôi cũng hy vọng bạn sớm có thể tìm được một người đàn ông tốt, suông sẻ làm đám cưới! Sau đó tiếp tục bay lên làm Phụng Hoàng, không phải lo lắng kiếm ăn ngày ba bữa, hôm nay quét dọn ở đầu đường, ngày mai bán hàng ở vỉa hè ...”

“Buồn nôn quá! Hiện tại mình sống rất tốt!”, Hạ Tuyết cùng nằm trên giường bệnh chung với Quách Dung, trong lòng cô vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện bạn gái của Hàn Văn Kiệt ...

“Hàn Văn Kiệt ... bạn biết anh ấy là ai không?”

“Là ai a?”, Hạ Tuyết đối với vấn đề này không có hứng thú cho nên miễn cưỡng hỏi lại.

“Anh ấy là Tam công tử của tập đoàn tài chính Hàn thị ... Hàn Văn Kiệt ... cũng chính là em trai của người đàn ông đã hôn bạn ...”.

“A ——“, Hạ Tuyết lập tức nhảy dựng lên, nhìn Quách Dung hét “Bạn nói cái gì?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tam Công Tử Tập Đoàn Tài Chính Hàn Thị

“Anh ấy là Tam công tử tập đoàn tài chính Hàn thị”, Quách Dung quay đầu, nhắc lại cho Hạ Tuyết ... “Cho nên nha, bạn chết tâm đi, người có thân phận cao quý như anh ấy không thể thích bạn được! Bạn biết bạn gái anh ấy là người nào không?”

Hạ Tuyết như đang rơi vào trong sương mù, nhìn Quách Dung ...

“Bạn gái anh ấy bán xe hơi ...”, Quách Dung nhìn Hạ Tuyết nói.

“Mua ... mua ... bán xe hơi? Nhân viên kinh doanh?”, Hạ Tuyết sửng sốt hỏi lại.

“Ngốc!”, Quách Dung liếc Hạ Tuyết “Ngốc quá ... Bạn gái anh ấy là người đứng đầu công ty sản xuất kinh doanh xe ô tô lớn nhất nước ... hiệu Stan, bạn có biết không?”

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, “Hình như có ấn tượng ... Mình thường nghe chị bạn nói muốn mua xe của hãng này ... là xe thể thao ... chị bạn rất muốn mua ...”.

“Đúng rồi!”, Quách Dung gãi hai tay phía sau đầu, thở dài nói tiếp “Người mở rộng thị trường xe ô tô này chính là bạn gái của anh bác sĩ đó ... cô ấy bây giờ là chủ tịch của công ty Stan ... tên là Lăng Mộng Hàm ...”

Hạ Tuyết bật kêu “Oa” một tiếng, “Gia thế tốt, tên dễ nghe như vậy, người nhất định rất đẹp ...”

“Đúng như thế chứ còn gì nữa ... Đàn ông Hàn gia rất có mắt chọn bạn gái ... trừ người anh cả kia, có mắt như mù, mới có thể ...”, Quách Dung dừng lại, nhìn ánh mắt Hạ Tuyết như muốn cắn nát mình, cô ngượng ngùng cười “Ai da, chỉ đùa một chút thôi! Ai mà không biết, Hạ Tuyết chính là hoa hậu của tiểu khu chúng ta a ...”

“Thôi thôi”, Hạ Tuyết nghi ngờ nhìn Quách Dung hỏi “Nếu như vậy, tại sao Hàn Văn Kiệt lại làm ở bệnh viện, chỉ là một thầy thuốc khoa ngoại nho nhỏ?”

Quách Dung nhìn chăm chăm người ngu ngốc nhất trên thế giới ở trước mắt mình “Cái gì là thầy thuốc khoa ngoại nho nhỏ? Bệnh viện này là của anh ta! Anh ta là chủ tịch của bệnh viện này!”

“A ——“, Hạ Tuyết hoảng hốt kêu lên “Không thể nào, nếu như là vậy, sao anh ấy lại vất vả xem bệnh cho bệnh nhân?”

“Ôi chao, bạn đúng là trẻ con! Nhất định phải có kinh nghiệm mới có thể lãnh đạo bệnh viện được a ... Đúng lúc vị bác sĩ xem bệnh cho bạn là thầy của Hàn Văn Kiệt – Giáo sư Lưu nghỉ phép, cho nên anh ấy mới tiếp nhận bệnh án của bạn ... Mình cũng tò mò, tại sao anh ấy còn trẻ như vậy đã được làm bác sĩ lại được mọi người cung kính... nên đã đi điều tra ... thì ra là anh ta có một thân phận ... oai phong như vậy ...”, Quách Dung nói rôm rả.

Hạ Tuyết vẫn như thế không tin được điều đó, cô nhìn Quách Dung, “Mình thật không thể tin, Hàn Văn Hạo kia và bác sĩ Hàn là hai anh em, họ hoàn toàn khác nhau, một người máu lạnh, một người dịu dàng ... nhưng mà, cũng có một chút tương tự ... “, cô ngẫm nghĩ kỹ ...

“Cái gì?”, Quách Dung tò mò hỏi ...

“Bọn họ là những người không thể nắm bắt được ... tựa như không thể hiểu được họ suy nghĩ của họ ...”, Hạ Tuyết thở dài nói ... “Xong rồi ...

mình cùng anh trai anh ấy có cừ oán ... anh ấy lại có ơn với tôi ... tôi làm thế nào bây giờ?”

“Cái gì làm thế nào bây giờ?”, cửa phòng mở ra, Quách Sương mặc một chiếc áo màu trắng, bên ngoài khoát chiếc áo lông trắng, quần cụt màu trắng, mang đôi giày cao đến gối, trang điểm nhạt, miệng nhai kẹo cao su bước vào ...

Quách Dung vừa thấy chị mình, cô liền nhú mào kêu lên “Mẹ ơi! Chị bận bộ quần áo này giống như một con vịt trắng ...”

Quách Sương vừa nghe như thế, cơn tức trong người liền bùng phát, bước đến vỗ mông em gái mình, “Người luôn luôn nói xấu chị mình như thế thì được gì chứ? Người học đại học, học phí là do chị người đóng, đúng là đồ không có lương tâm! Chị người vừa mới từ đài truyền hình trở về, không ăn mặc như thế này thì mặc thế nào hả? Trong nhà xảy ra chuyện, chị người phải đi làm để kiếm tiền, người còn dám nói xấu chị mình?”

Hạ Tuyết vừa nhìn hai người đùa giỡn, vừa nghĩ đến thân phận Hàn Văn Kiệt ... nếu sau này gặp anh, cô có nên tránh mặt không? Cô đã từng ở trước mặt Hàn Văn Hạo, mắng 18 đời tổ tông nhà hắn ...

“Đúng rồi, Hạ Tuyết!”, Quách Sương chột nhìn Hạ Tuyết hỏi “Nhà đã bị đốt, em có tính toán gì?”

Hạ Tuyết thở dài, trách nhiệm trên vai cô càng ngày càng nặng nề ... “Còn có thể làm gì nữa? Tìm nhà, tìm việc làm...”

“Mới vừa rồi, chị và mẹ chị cùng thương lượng ... một mình em mang theo em thì không dễ gì kiếm được việc làm, cho nên, muốn em tạm thời để Hạ Hân ở nhà với ba mẹ chị, sau đó em tiếp tục đi làm ... Đúng rồi, chị vừa mới nhận được điện thoại, bạn chị nói công ty Tinh Huy đang thiếu phụ tá cho một mình tinh ... Em có thể đến đấy để thử ...”

“Có thật không?”, Hạ Tuyết hớn hờ hỏi lại.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Người Tuyết

Hạ Tuyết và Quách Sương đều vui mừng, thứ hai tuần sau sẽ đến đài truyền hình phỏng vấn, bởi vì người đại diện phải cùng với đại minh tinh ấy chuẩn bị đi chụp hình ...

Hạ Tuyết nghỉ ngơi để lấy lại sức khỏe, suốt 24 giờ cô đều ở bên cạnh em trai mình, thỉnh thoảng Hàn Văn Kiệt có tới thăm bệnh, nhưng bởi vì ân oán của cô và Hàn Văn Hạo, Hạ Tuyết đã mắng chửi 18 đời tổ tông nhà anh, nên làm sao cô có thể gặp mặt anh được, cho nên Hạ Tuyết luôn luôn tránh mặt, hoặc là khi anh đến, Hạ Tuyết giả bộ ôm em trai mình ngủ, hoặc là làm bộ chạy ra ngoài có chuyện gấp ...

Cứ như vậy ... Hàn Văn Kiệt cũng không tới nữa ...

Đến ngày chủ nhật, Hạ Hân chuyển từ phòng bệnh cách ly sang phòng bệnh thường ... khi chuyển phòng bệnh, cô mới biết, sở dĩ cô có thể hưởng thụ phòng bệnh một mình là do Hàn Văn Kiệt đã tự an bài ... cô càng cảm thấy tội lỗi hơn, nên không dám gặp lại anh ...

Ngày chủ nhật, không khí ở trong bệnh viện dường như nóng hơn, bởi vì có nhiều bệnh nhân đến thăm, khí trời bên ngoài cũng thật đẹp, mặt trời chiếu sáng ấm áp ... Sáng sớm Hạ Tuyết đã ôm em mình xuống lầu dưới, ngồi trên ghế đá, vừa phơi nắng, vừa hút cháo cho em mình ... Hai chị em nhìn nhau, cùng cảm thụ được sự ấm áp và may mắn của cuộc sống, cùng nhau cất tiếng cười khanh khách ...

Hàn Văn Kiệt đứng bên cạnh cửa sổ trên lầu, nhìn hai chị em Hạ Tuyết đang nằm cạnh nhau phơi nắng, ánh mắt hai chị em đều trong veo sáng

ngồi, dường như sáng hơn cả ánh mặt trời đang chiếu rọi ...

“Đang nhìn gì thế?”, bác sĩ Hồ khoa nào là bạn thân của Hàn Văn Kiệt, cũng bước đến bên cửa sổ, mỉm cười hỏi.

Hàn Văn Kiệt không trả lời, vẫn tiếp tục nhìn hai chị em, ăn cháo xong, em trai Hạ Tuyết muốn đắp người tuyết ... Hạ Tuyết liền vui vẻ đồng ý, lập tức đứng dậy bước xuống nền đất dày cộm tuyết trắng, bởi vì hấp tấp mà đứng không vững ... nên ngã nhào, cả khuôn mặt đập vào lớp tuyết dày ... Hàn Văn Kiệt cười ...

“Tôi phát hiện ... anh đặc biệt quan tâm cô ấy nha ...”, bác sĩ Hồ cười nói.

“Trước khi thầy đi nước ngoài nghỉ phép, có dặn dò nhất định phải chiều cố tốt cô gái này, cô ấy thật khổ, đi đến được ngày hôm nay thật không dễ dàng gì ... “, Hàn Văn Kiệt từ tốn nói xong liền xoay người rời đi ...

Dưới lầu, Hạ Tuyết đang cầm một cục tuyết thật to, sau đó lại đắp một cục tuyết nhỏ hơn đặt trên cục tuyết to ấy, quay mặt lại nhìn em trai mình cười nói “Nhìn đi, một chút nữa là sẽ có người tuyết rồi”

“Bộp bộp ...”, Hạ Hân vui vẻ vỗ hai bàn tay nhỏ xíu vào nhau!

Hạ Tuyết cũng hớn hờ cười ... “Kế tiếp, chúng ta dùng nhánh cây và lá cây để làm mắt, mũi, miệng ...”

“Được ...”, Hạ Hân hào hứng hưởng ứng.

Hạ Tuyết xoay người lại, nhìn thấy một đôi giày da đen bóng bên cạnh người tuyết, cô sửng sốt, ngược mắt lên nhìn, cô nhìn thấy khuôn mặt Hàn Văn Kiệt, dáng hình anh che khuất ánh mặt trời chiếu rọi nơi cô ngồi, anh cười ...

“Á ...”, Hạ Tuyết gượng gạo cười, bối rối hỏi ...”Bác ... bác sĩ Hàn ... đã lâu không gặp ... không phải anh đi công tác rồi sao?”

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nhìn cô, không nói gì ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bữa Ăn Sáng

“Ha ha ha...”, Hạ Tuyết cảm động vì lời nói dối của cô quá hay nên bật cười, rồi lại bày ra bộ mặt tựa như thất vọng, “Anh làm thôi được rất nhiều người chiều cổ, tôi muốn gặp anh để cảm ơn nhưng lại không gặp được!”

Hàn Văn Kiệt vẫn nhìn vào mắt cô, không nói gì, chỉ là ngồi xồm xuống, cầm hai chiếc lá xanh nhỏ trong tay, đặt lên trước người tuyết, làm con người ...

Hạ Tuyết trợn to hai mắt nhìn anh, nói không nên lời ...

Anh lại lấy ra một viên tròn tròn, màu đỏ thẫm, dùng làm mũi người tuyết ...

“Cái đó thật nhỏ quá à ...”, Hạ Tuyết không nhịn được nói.

“Như thế ... mới tự nhiên ...”, Hàn Văn Kiệt đứng dậy, đi tới dưới tàn cây, lượm nhánh cây khô...

Hạ Tuyết đứng ở một bên, nhìn Hàn Văn Kiệt đang đứng dưới tán cây xanh mát, một cơn gió thổi tới khiến những bông tuyết bay tán loạn, bao phủ xung quanh anh ... hình ảnh ấy rất đẹp ... tựa như một giấc mộng ...

Hàn Văn Kiệt cầm hai nhánh cây khô đem tới, gắn vào hai bên người tuyết, làm thành hai cánh tay ...

“ ... Hạ Hân nhìn xem, đã đắp thành người tuyết rồi!”, Hạ Tuyết nhìn về phía em mình, vỗ vỗ tay ...

Hạ Hân cũng ngồi trên ghế vỗ tay mừng rỡ ...”Anh chị giỏi thật!”

Hàn Văn Kiệt cười nhạt, bước tới trước mặt Hạ Hân, bế em lên, ôm vào trong ngực, nắm cánh tay nhỏ xíu tròn tròn của em, dịu dàng hỏi “Hạ Hân, tay em còn đau không?”

“Không đau!”, Hạ Hân nhanh nhẩu đáp.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười, ôm Hạ Hân bước vào ...

Hạ Tuyết lại ngơ ngác nhìn Hàn Văn Kiệt ...”Bác sĩ ... anh đi nơi nào a?”

Anh không để ý đến cô nữa, ôm Hạ Hân đi về phía trước, Hạ Tuyết không còn cách nào đành phải chạy theo, cô đi phía sau anh, nhìn hai má ửng hồng phúng phính của em trai mình, bé nhoèn miệng cười rất đáng yêu ...

Phòng ăn bệnh viện.

Hạ Tuyết và Hạ Hân ngồi trước bàn, nhìn nhân viên phục vụ đem thức ăn sáng đến, có cháo trắng, chân giò hun khói, bánh mì, món nổi tiếng của bệnh viện là sủi cảo chiên, bên trong sủi cảo có tôm tươi và thịt nạc ... Hạ Tuyết ăn say sưa, rồi lại có chút mắc cỡ không dám ăn tiếp ... thức ăn chỉ còn lại một chút trong đĩa cô...

Cô nhìn Hàn Văn Kiệt bình tĩnh ngồi đối diện mình, anh cầm muỗng lên nói “Ăn đi ... còn chưa ăn điểm tâm ...”

“Bác sĩ ... nhiều như vậy ... ba người chúng ta ...ăn không hết a ...”, cô cảm thấy có chút lãng phí.

Hàn Văn Kiệt vừa ăn cháo vừa nói “Ăn không hết, xách về ... đem về phòng bệnh, khi đói bụng có thể lấy ra ăn ... bữa ăn trưa ngày đó cô không

có dùng ...”

Anh nhắc đến chiếc vé ăn trưa khiến cho khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ hồng, cô khẽ hô “A” một tiếng, rồi rít xin lỗi “Thật xin lỗi ... sau đây tôi có chút việc nên quên ...”

“Thế nào?”, anh gấp một cái sủi cỏ bỏ vào chén cô, một cái bỏ vào chén Hạ Hân, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt lém lỉnh thông minh của Hạ Hân đang nhìn mình cười khanh khách, anh cũng cong nhẹ môi cười ...

“Bạn tôi giới thiệu cho tôi một công việc ... làm phụ tá cho một mình tinh ... “, Hạ Tuyết cảm thấy sủi cỏ thật ngon, hương vị tôm thịt tươi thật ngọt, mùi thật thơm, cô và em trai mình nhìn nhau cười thỏa mãn, sau đó lại gấp thêm ...

“Thân thể cô bây giờ đã khỏe hẳn chưa mà đi làm? Khi nào thì bắt đầu?”, Hàn Văn Kiệt lại gấp thêm sủi cỏ vào chén cho hai chị em, còn anh thì chỉ ăn một miếng dưa chua nho nhỏ ...

“Thứ hai!”, Hạ Tuyết cười nói ...

Hàn Văn Kiệt buông đũa xuống ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hương Chanh

“Nhanh như vậy, ngày mai sao?”, anh ngẩng đầu nhìn cô hỏi.

Hạ Tuyết vừa ăn sủi cỏ, vừa húp cháo “Không nhanh! Bình thường tôi đã sớm đi làm, thời gian thật rất đáng quý, tôi có thể kiếm được chút tiền ... trước kia, mỗi ngày tôi đều làm năm việc khác nhau ...”

“Cho nên thân thể cô mới xảy ra vấn đề ...”, Hàn Văn Kiệt thuận tiện bổ sung.

Hạ Tuyết đỏ mặt, cô lúng túng cười “Sẽ không như thế nữa ... lần này chỉ là làm phụ tá ...”

“Làm phụ tá cho mình mình phải có suốt 24 giờ, cô còn thời gian để chăm sóc em cô sao?”

Cô vội vàng đáp lại “Dì Lưu đã đồng ý sẽ giúp tôi chăm sóc Hạ Hân, tôi không muốn bỏ qua công việc này, một tháng 5.000 đồng ... đây thật sự là một cám dỗ rất lớn ...”

“Ước mơ của cô là gì?”, anh đột nhiên hỏi cô vấn đề này ... cũng không có gì đặc biệt, anh chỉ là muốn hỏi cô thế thôi.

“Mở một quán cà phê ... trong quán trưng bày tất cả các sách và đĩa CD mà tôi thích xem ...”, ánh mắt cô sáng ngời ...

Hàn Văn Kiệt nhìn cô mỉm cười, anh đứng lên, không nghĩ tới, quả thật cô cũng có ước mơ riêng của mình ...

Ăn sáng xong, Hàn Văn Kiệt đưa hai chị em trở lại phòng bệnh, anh đặt túi đồ ăn còn thừa lên chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, tiện tay cầm lấy một quyển sách của cô lên xem, nhưng vừa thấy nội dung bên trong, anh lại đặt xuống ...

Hạ Tuyết sững sốt, cô ôm em mình ngồi trên ghế salon, nhìn thấy anh không có ý định rời đi, cô có chút phiền não, nhớ tới việc cô đã mắng 18 đời tổ tông của Hàn Văn Hạo ...

“Bác sĩ ... anh ... hôm nay ... không có bận à?”, Hạ Tuyết ngây ngốc nhìn anh.

Hàn Văn Kiệt lấy chiếc đèn pin nhỏ ra, quay đầu nhìn cô “Tới đây, ngồi trên giường, tôi kiểm tra lỗ mũi cô một chút ...”

“Vâng ...”, Hạ Tuyết không còn cách nào khác, bước tới, ngồi ngây ngốc trên giường bệnh ...

“Nằm xuống”, anh đứng dậy nói.

Cô liền nằm xuống, không hiểu gì ...

Anh không trả lời, đứng bên cạnh giường bệnh, dùng tay đỡ đầu cô ngửa về phía sau, tay anh chạm vào sợi dây chuyền, cảm giác nó rất mỏng, anh vô ý nhìn sợi dây chuyền ấy ... rồi nhìn vào mũi cô ...

Đôi mắt Hạ Tuyết tròn vo, cô cảm thấy bối rối, cảm giác được ở gần anh thật tốt, ngửi được mùi tinh dầu hương chanh nhàn nhạt ...

“Bác sĩ ... có phải anh mới tắm buổi sáng không?”, cô không nhịn được tò tò.

“Ừ ...”, Hàn Văn Kiệt vẫn chăm chú kiểm tra mũi cho Hạ Tuyết ... chiếc kính trên mắt đã che giấu bớt biểu hiện trong mắt anh ... anh vẫn chăm chú

...

“Thơm quá a ... tôi rất thích hương chanh ... ngửi được mùi hương chanh, tôi cảm thấy thật sảng khoái, tỉnh táo ...”

Hàn Văn Kiệt nghe thế, liền trêu chọc cô “Tôi còn tưởng rằng cô sẽ nói, ngửi được mùi hương chanh, tôi cảm thấy người mình thật vui vẻ thoải mái, phải cầu tiến, mỗi ngày đều muốn làm việc lớn ...”

“ Ha ha ha ... tôi không có tham vọng như vậy, tôi chỉ muốn mở một quán cà phê ...”, Hạ Tuyết lại ngốc nghếch cười nói “Sau đó tìm một người yêu, mỗi buổi tối sau khi nghỉ bán, cả hai cùng ngồi cạnh nhau nhâm nhi tách cà phê nóng, nói chuyện về cuộc sống, mỗi ngày đều kết thúc như thế ... Cuộc sống gia đình như thế quả thật rất tốt ...“, khi cô nói hai chữ “thật tốt”, cố ý nâng cao giọng, tựa như một đứa bé ...

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt cười, anh tắt đèn pin, sau đó lấy chăn đắp kín người Hạ Tuyết, anh nói “Cô nghỉ ngơi cho tốt ... ngày mai còn phải đi phỏng vấn ...”

“Vâng, bác sĩ đi thông thả!”, Hạ Tuyết thở phào nhẹ nhõm mỉm cười, nhưng cô không ngờ, anh lại bước đến ngồi trên ghế salon, ôm Hạ Hân chơi xe ... không đi ...

Cô lại ngây ngốc ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Vô Cùng Tuyệt Đẹp

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy. Bạn của tôi ở nơi nào? Ở nơi nào? Ở nơi nào? Bạn của tôi ở chỗ này.” Trong cửa hiệu cắt tóc, vọng vang tiếng hát của Hạ Tuyết và Hạ Hân, còn tiếng cười ầm của Quách Dung ... Anh thợ cắt tóc cầm cây kéo đứng ở phía sau lưng Hạ Tuyết nói “Tôi sẽ cắt kiểu tóc ngắn rất xinh đẹp cho cô ... đây là kiểu tóc thịnh hành của năm nay!” Hạ Tuyết không nghe được lời nào hết, cô nắm tay em mình vỗ tay hát “ Bạn của tôi ở nơi nào ...” Quách Dung ngồi bên cạnh vỗ tay theo, nhìn anh thợ cắt tóc cười nói “Làm theo anh đi ... Cô ấy mặt tròn cắt kiểu gì nhìn cũng được!” Hạ Tuyết vừa hát, vừa nhìn Quách Dung “Là mặt trái xoan!” “Đúng đúng rồi! Là mặt trái xoan!”, Quách Dung cùng Hạ Hân vừa cười vừa hát ... Hoàn hôn, sau giờ làm việc ... Hàn Văn Kiệt cởi chiếc áo blue trắng, hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi sọc vuông màu lam, quần tây màu đen, khoát chiếc áo ngoài màu đen, mở cánh cửa chiếc xe thể thao Ferrari ra bước vào, chậm chậm lái ra khỏi bệnh viện, quẹo trái để về nhà, anh chạy ngang qua tiệm cắt tóc gần bệnh viện, nghe được tiếng ca sống động bên trong truyền ra, liền chạy thật chậm rồi ngừng xe lại, nhìn vào cửa, thấy Hạ Tuyết đang ngồi trên chiếc ghế để cắt tóc, mái tóc ướt nhèm, bàn tay phải cô đang nắm cánh tay nhỏ bé của Hạ Hân, hát bài nhạc thiếu nhi do bé Diễm Diễm hát, anh thợ cắt tóc cầm cây kéo trên tay không ngừng cắt tỉa tóc cô ... Hàn Văn Kiệt để tay mình trên tay lái, nhìn vào bên trong tiệm cắt tóc mỉm cười, Hạ Tuyết đang cầm tay em mình lên hôn, đôi mắt tròn to lúng liếng, vô cùng xinh đẹp ... Điện thoại di động anh vang lên ... Anh vừa nhìn Hạ Tuyết vừa nghe điện thoại ... “Ừ ...” “Tan sở chưa? Chú và dì gọi điện thoại cho em, muốn chúng ta cùng nhau về nhà ăn cơm ... Họ nói, đã một tháng rồi không có gặp anh ...”, giọng nói ngọt ngào của Mộng Hàm truyền đến. “Được ...”, Hàn Văn Kiệt không do dự

đồng ý, tai anh vẫn lắng nghe Hạ Tuyết hát ... “A! Đó không phải là bác sĩ Hàn sao?”, Quách Dung đột nhiên nhìn thấy Hàn Văn Kiệt đang ngồi trong chiếc xe Ferrari màu bạc, nói chuyện điện thoại di động, cởi chiếc áo bác sĩ ra, Hàn Văn Kiệt quả nhiên có hình dáng của một công tử giàu có, điển trai và tôn quý như hình tượng của hoàng tử nước Anh, khi anh không đeo kính, đôi mắt anh đẹp đến mê người ... Quách Dung thật sự mừng muốn điên lên, chạy ra ngoài hét to “Bác sĩ Hàn! Chúng tôi ở trong này!” Hạ Tuyết cũng bất đắc dĩ vui vẻ, nhìn khuôn mặt điển trai của anh ... không ngờ anh cởi chiếc áo bác sĩ ra lại đẹp đến như vậy! Hàn Văn Kiệt nghe có người gọi mình, anh vừa cầm điện thoại vừa nhìn về hướng Hạ Tuyết cười ... Quách Dung rốt cục cũng chịu không nổi, hô to ... “Tôi muốn đi giải phẫu thẩm mỹ giống anh ấy!!!” “Bạn sớm nên dập tắt ngọn lửa hư vinh trong lòng mình ngay lập tức đi ... Sáng nay bạn đã khuyên mình cái gì, quên rồi a?”, Hạ Tuyết vừa cười vừa nói. Hàn Văn Kiệt nghe điện thoại xong, liền quay lại nhìn Hạ Tuyết cười, chuẩn bị rời đi ... “Bác sĩ Hàn, vào đây ngồi một chút đi!”, Quách Dung chạy ra kêu to! “Các cô nha ... đừng có ý niệm thích bác sĩ Hàn trong đầu ... Tất cả các bác sĩ, y tá đã kết hôn hoặc chưa có kết hôn ở bệnh viện này, đều muốn được anh ấy để ý, bao gồm cả những người của bệnh viện gần đây, ngày nào cũng có người tìm cách câu dẫn anh ấy ... nhưng anh ấy cũng không chớp mắt ... tất cả mọi người đều nghi ngờ, không hiểu sao anh ấy lại phớt lờ như thế, sau mới biết, anh ấy có một cô bạn gái vô cùng tuyệt đẹp ...”, anh thợ cắt tóc mỉm cười nói. Quách Dung và Hạ Tuyết bỗng dừng nghiêm túc nhớ tới ... “vô cùng tuyệt đẹp ...”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cái Ôm

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời không mây, khắp không gian là một màu trắng xóa mênh mang ...

Bệnh viện cũng bị bao phủ bởi tuyết trắng, không khí rất lạnh ...

Hàn Văn Kiệt quần chiếc khăn lông choàng cổ màu trắng, đan xen ở giữa màu trắng là những đường chỉ viền màu lam, quần tây đen, áo khoát ngoài cũng màu đen, trong tay anh cầm một quyển sách y khoa, bước xuống chiếc xe Rolls – Royce của Hàn gia, sải bước đi vào cửa bệnh viện.

Vừa mới bước vào đến cột phun nước bên trong bệnh viện, anh đã thấy Hạ Tuyết với mái tóc ngắn gọn, đội chiếc mũ len màu đen, mặc chiếc đầm bằng len màu đen, chiếc áo khoát màu hồng, hấp tấp chạy vọt ra ngoài, dường như là cô sợ bị trễ giờ ...

Anh đứng lại, nhìn cô ...

Hạ Tuyết vừa chạy vừa nhìn đồng hồ đeo tay, la lên “Xong rồi, tới trễ!”, cô vừa nói xong thì liền tăng tốc độ nhanh hơn nữa ... làm như không nhìn thấy ai đó trước mặt mình ...

Hàn Văn Kiệt chớp mắt nhẹ, anh vươn cánh tay mình ra, nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết ...

Hạ Tuyết hoảng hồn, khuôn mặt nhẵn nhúm như một quả dưa chuột bị héo, cô vốn giả bộ vụng về làm như vội vã không nhìn thấy anh, ai biết được anh vẫn chộp tay cô, cô đành phải quay đầu lại cười, rồi lại khoa

trường tựa như vô cùng bất ngờ kêu to “A, chào bác sĩ Hàn, anh đi làm sớm thế, mới tám giờ à!”

Hàn Văn Kiệt vẫn nắm chặt cổ tay lạnh như băng của Hạ Tuyết, nhìn khuôn mặt hồng hồng của cô, nhàn nhạt hỏi “Ăn sáng chưa? Đã kiểm tra sức khỏe tốt chưa? Y tá trưởng có cho phép cô ra ngoài không?”

“Có! Giấy xác nhận ở đây!”, Hạ Tuyết móc túi giờ ra 1 tờ giấy cho anh xem.

Hàn Văn Kiệt nghiêm khắc liếc mắt nhìn cô, sau đó mới nhận lấy tờ giấy, nhìn một chút rồi hỏi “Sáng nay uống thuốc chưa?”

“Uống rồi!”, Hạ Tuyết dối anh ... sắc mặt cô đỏ hồng, trong bụng còn cào, cô chưa có uống thuốc viêm mũi ...

“Ăn sáng xong mới uống thuốc?”, anh lại nhàn nhạt hỏi.

“Vâng”

“Ừ!”, anh trả lại cho cô tờ giấy, rồi rất tự nhiên cởi chiếc bao tay da màu đen trên tay mình ra, cầm hai tay Hạ Tuyết đeo vào ...

“Không cần!”, Hạ Tuyết hiểu được ý của anh, vội vàng nói 1 tràng dài “Đây là bao tay của anh, tôi không dùng được, tôi không có chuyện gì đâu, tôi rất khỏe, không lạnh, không có sao!”

Anh không để ý lời cô nói, chỉ là sử dụng chút sức mạnh của đàn ông, nắm chặt cánh tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, đeo bao tay da vào cho cô, anh nhìn vào mắt cô “Nếu muốn nhanh chóng xuất viện, không cần phải tránh né tôi mỗi ngày, gặp tôi làm bộ không thấy, nên tự lo cho bản thân mình thật tốt ...”

Sắc mặt Hạ Tuyết đỏ bừng, nhìn anh, cô không biết nên nói gì nữa, để mặc cho anh đeo găng tay vào cho mình, cảm nhận sự ấm áp từ đôi bàn tay anh truyền sang ...

Anh không nói gì thêm, bước đến gần Hạ Tuyết hơn, ngửi được mùi Huân Y Thảo (Hoa Oải Hương) trên người cô, một tay nắm chặt cánh tay nhỏ bé của cô, một tay nhẹ nhàng ôm cô ... sau đó xoay người rời đi.

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, xoay người lại nhìn theo bóng lưng của anh ...

“Hạ Tuyết! Mau a!”, Quách Sương đứng ở cổng bệnh viện la to “Nhanh lên, quản lý Tô không thích người tới trễ!”

“Được!”, Hạ Tuyết chạy vội đi ... cô lại xoay người lại ... bóng dáng Hàn Văn Kiệt đã không còn nữa.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cường Bạo

Quách Sương lái xa vào bên trong đài truyền hình, xoay đầu nhìn Hạ Tuyết nói “Quản lý của công ty Tinh Huy tên tiếng anh là Lynda, là người đại diện của các minh tinh, giúp họ phô trương tên tuổi, PR thành những đại minh tinh nổi tiếng như Hồ Điệp, Tả La ... những người này đều nổi tiếng nhờ vào bàn tay của cô ấy ...”

Hạ Tuyết nghe thế, tò mò hỏi “Nếu là như vậy, cô ấy chắc là rất hung dữ? Mới có thể quản lý được nhiều minh tinh như thế?”

“Buồn cười!”, Quách Sương cười to nói “Bây giờ là xã hội gì, hung dữ là có thể thu phục được người khác sao? Người ta đấu với nhau bằng tâm kế, nhưng cô ấy thật đúng là một người tốt ... cho nên chị mới giới thiệu em cho cô ấy ... Chị có rất nhiều mối quan hệ rộng rãi a ...”

Hạ Tuyết cảm kích nói “Cám ơn chị, Quách Sương!”

“Coi như xong rồi!”, Quách Sương lái xe vào bãi đậu xe, dừng lại, cười nói “hai chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, em có chuyện gì, chị không quan tâm thì ba mẹ chị sẽ đánh chết chị!”

Hạ Tuyết ngượng ngùng khẽ cười ...

“Được rồi!, Chị lên lầu trước lấy thẻ cho em vào ... Em ở đây đợi chị một lát, không được đi lung tung ... “, Quách Sương nói xong liền rời khỏi xe ...

“Được, em biết rồi!”, Hạ Tuyết cũng đi ra khỏi xe, đóng cửa lại ...

Quách Sương đi về phía thang máy trong bãi đậu xe, vừa đi vừa nghe điện thoại, cô hỏi Lynda đang ở đâu ...

Hạ Tuyết tựa vào bên cửa xe, hai tay ôm vai, cảm giác có chút lạnh lạnh, cô nhìn khắp bãi đậu xe của đài truyền hình, trên những bức tường ở nơi này cũng treo bảng quảng cáo phim của các minh tinh, cô bật cười ha ha nói “Đài truyền hình quả nhiên là khác với các nơi khác, ngay cả trong bãi đậu xe mà cũng dán quảng cáo ...”

“Anh buông tôi ra! Anh không được làm vậy, buông tôi ra! Cứu mạng a — anh không được làm vậy!”, một cô gái xinh đẹp gào khóc kêu cứu ...

“Tôi muốn cô, tôi muốn cô — “, giọng nói khàn khàn của một người đàn ông ...

Hạ Tuyết sửng sốt đứng bên cạnh chiếc xe, âm thanh thật đáng sợ, mắt cô trừng to như hai hạt châu, cô cố gắng tập trung tinh thần để xác định thanh âm ấy từ đâu truyền đến ...

“Anh tránh ra — anh tránh ra — không được làm như vậy, ngày mai tôi phải kết hôn — tôi van xin anh, tôi không yêu anh ... không yêu anh ... không nên như vậy”

“Tôi sẽ không để cô đi, bây giờ tôi rất muốn cô!”

“Cứu mạng a —— không muốn —— cứu mạng a ——”

Máu trong não Hạ Tuyết như đang chảy ngược, cô hốt hoảng vội vàng mở cửa xe ra, đem chiếc gậy đánh bóng chày sáng nay Quách Sương vừa mới mua cầm trong tay, hai tay run rẩy, đóng cửa xe lại, chạy về hướng phát ra âm thanh ấy, vừa chạy vừa nhấn số 120 ... “A, đồn cảnh sát sao, nơi này là đài truyền hình SBC, ở dưới bãi đậu xe, có một cô gái đang bị cưỡng bạo ... xin ngài mau chóng hãy tới đây!”

Cô lập tức cúp điện thoại, sau đó lắng nghe tìm kiếm thanh âm kia, chạy 1 vòng bãi đậu xe, rốt cục cũng tìm ra được nơi phát ra tiếng kêu cứu của cô gái, bên trong một chiếc xe thể thao có một người đàn ông đang nằm đè lên một cô gái mặc đồ cưới, cánh cửa xe mở toang, hai chân hằn đè chặt hai chân của cô gái, bàn tay hằn đang vén váy cô gái ấy lên ... cởi chiếc quần của cô ấy ra ...

“Cứu mạng a ——”, cô gái mặc cưới gào khóc kêu to ...

“Ai cũng không cứu được cô, hôm nay tôi nhất định phải đoạt được cô!”

Cô vừa nhìn thấy cảnh này, liền chợt nhớ tới chuyện trước đây của mình, nhiệt huyết chính nghĩa sôi trào, tức giận hùng hổ đi lên phía trước, tay cô cầm chiếc gậy bóng chày, dùng hết sức lực từ khi chào đời cho đến nay, xông thẳng tới phía trước, hét lên “Tên dân tộc chết tiệt — cô dâu sắp cưới mà người cũng dám làm, đồ táng tận lương tâm!!!”

Người đàn ông trên xe sửng sốt, quay đầu lại, vừa định nói gì đó, chợt nhìn thấy một cô gái lao ra đứng trước mặt mình, hung hăng đánh một cái thật mạnh vào trên đầu hằn, hai mắt hằn bùm bùm lóe sáng như pháo hoa nổ, tròng mắt tròn to như hạt châu, nhìn trừng trừng cô gái ấy ... cả người đổ xuống!!!

“Cắt”, từ đằng xa, đạo diễn quăng xấp kịch bản đang cầm trên tay xuống đất, nổi điên lên, rống to “Cô gái ấy là người nào? Sao lại đột nhiên xuất hiện phá đám thế?”

Hạ Tuyết chợt cảm thấy lạnh, đầu óc lảng đãng, nhìn cả đám người đang ngây ngốc ngẩn ngơ nhìn mình ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Quách Sương cùng Hạ Tuyết đứng ở trước Lynda, cúi đầu cũng chưa dám lên tiếng, bên kia đạo diễn đã mắng chửi người, mắng biết dùng người vào đảo lộn, nói từ nơi nào tìm được một cái ngu ngốc như vậy, cứ nhiên chạy vào dài truyền hình biểu dương chính nghĩa.

Lynda mặc áo ôm ngực màu đen liền thể quần dài, ngoài khoác áo khoác lông gây sự chú ý, lập tức đi tới trước mặt Quách Sương, lại vươn ra ngón trỏ, châm trán Hạ Tuyết, trừng lớn mắt, bất khả tư nghị kêu lên: “Cô nói cho tôi biết, cô nói tìm cho tôi một người làm công việc trợ lý! Chính là người này? Cô vừa tới, liền đem người của tôi đánh cho hôn mê!!! Nhưng lại cầm gậy bóng chày?”

Mặt Quách Sương đỏ lên, vội vàng nhìn mặt Lynda một đoàn hỏa đang chuẩn bị thiêu cháy, cô khẩn trương đến cười nói: “Thực xin lỗi, Lynda, cô gái nhỏ này, từ nhỏ liền có tinh thần trọng nghĩa, cô ấy không biết là đang quay phim, cho nên mới bị kích động như vậy.”

“Tinh thần trọng nghĩa?” Lynda vung mái tóc dài quăn của mình, nghiêng rằng nghiêng lợi không thể nhịn được nữa cười lạn vài tiếng, mới tiếp tục mắng...: “Tại đây, trong cuộc sống này, người nào có tinh thần trọng nghĩa, người nào liền không sống được!!! Tinh thần trọng nghĩa? Ngày hôm qua đạo diễn nào đó lừa gạt một cô bé mười tám tuổi lên giường. Sau khi lên giường, sẽ không hiểu rõ, nếu cô có tinh thần trọng nghĩa như vậy, cô mỗi ngày cầm gậy bóng chày đem người ta đánh cho hôn mê, tôi làm sao thu dọn? tôi dám dùng cô ta sao?”

“Sẽ không, chị Lynda!” Hạ Tuyết lập tức cong 90 độ eo đối với Lynda, rất ân hận nói: “Tôi biết sai lầm rồi, tôi thật sự về sau không dám, về sau tôi mắt như mù, nhìn đến cái gì cũng không quản.”

“Cô xem đến gì cũng không dám, tôi cũng không dám dùng người a.” Lynda tức giận kêu to: “Không cần nói cho tôi biết, cô trên có già, dưới có trẻ nhỏ, ai đó sinh bệnh rồi. Nhà ai không có chuyện trẻ con này hả? Hiện tại không phải tiết mục tuyển chọn, đừng chơi bài điệu dàng với lão nương.”

“Ôi, Lynda!” Quách Sương thật sự bất đắc dĩ cười nói: “Cô đại nhân đại lượng buông tha đứa nhỏ này đi. Cô suy nghĩ một chút đi, chúng ta không nói cái khác, đã nói cô ấy đặc biệt chịu được khổ. Thường xuyên có đôi khi làm được gấp năm lần công việc. Sức lực này, cũng không phải là người bình thường có thể có.”

Lynda chăm chú nhìn Hạ Tuyết ...

Ánh mắt Hạ Tuyết lập tức sáng như sao ngẩng đầu, nhìn Lynda vội vàng gật đầu nói: “Tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc. Xin ngài yên tâm.”

“Hiện tại thành ra thế này, tôi làm như thế nào làm chủ? Cô có biết phải làm công việc trợ lý cho ai sao?” Lynda lại kéo lê đôi giày cao gót 12cm, đi tới trước mặt Hạ Tuyết , chằm bờ vai cô hỏi.

Hạ Tuyết sửng sốt...

Quách Dung hỏi: “Người nào a?”

“Hàn Văn Vũ!” Lynda lại trực tiếp kêu lên.

“A!” Quách Sương chấn kinh nhìn Lynda.

Hạ Tuyết cũng sửng sốt nhìn thoáng qua Quách Sương, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Anh ta là ai vậy?”

Quách Sương làm sao quay đầu, nhìn Hạ Tuyết thở dài mới nói: “Cô bé à, là người đàn ông cô vừa đánh ngất kia.”

“A_____” Hạ Tuyết sợ tới mức mắt hồn thất sắc nhìn Quách Sương.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Phòng hóa trang vip trong đài truyền hình.

Rất nhiều phóng viên cùng nhân viên cao cấp đài truyền hình nhao nhao đi vào thăm thương thế Hàn Văn Vũ. Hàn Văn Vũ là ai? Hẳn được xưng là đệ nhất ảnh đế trong nước, năm lần liên tục là ông hoàng của Giải Kim Mã, năm trước hẳn không có ra phim nhựa, cho nên Tả La mới không có đối thủ cạnh tranh, đoạt được vai nam chính xuất sắc nhất. Nhưng cho dù như thế, trong lòng mọi người ông hoàng điện ảnh vĩnh viễn vẫn là Hàn Văn Vũ, người đàn ông ba mươi tuổi này. Trước mắt đã là sao Hollywood hạng A, thậm trí Oscar điện ảnh năm nay, hẳn chính là người được chọn trong đó...

Quách Sương cùng Hạ Tuyết đứng ngay chính giữa gian phòng vip, đối với cái ghế sofa trống trơn, sợ tới mức toàn thân run run...: “Cô bé a. Chị lần này có lẽ không bảo vệ được em, em người nào không chọc, em lai chọc tới Hàn Văn Vũ, em bảo chị làm sao cứu em hả? Hẳn là ai vậy hả? hàn Văn Vũ ngồi tít ở trên cao, đến mỗi một chỗ, đều có thể nổi nên một trận gió Hàn Văn Vũ a... Ài... Đây chẳng lẽ là định mệnh?”

Hạ Tuyết mặt khố vo thành một nắm nói: “Em phát giác... em gần đây rất xui xẻo, như thế nào lại gặp chuyện xui xẻo này?”

Quách Sương làm sao cười gượng...

“Ai... nếu là người bình thường thì cũng thôi đi, nhưng là chị nghe nói Hàn Văn Vũ rất quái a...”

“Quái?” Hạ Tuyết kỳ quái hỏi Quách Sương...: “Quái như thế nào?”

“Không biết. Tính tình thật cổ quái. Nghe nói tất cả làng giải trí cũng chỉ có Lynda có thể chế phục anh ta.” Quách Sương một phen nói cho hết lời, cũng đã nghe Hàn Văn Vũ đến đây...

Hạ Tuyết ngược đầu, sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt...

“Đừng căng thẳng, tối đa quỳ xuống xin anh ta.” Quách Sương nói mấy lời nói đùa.

Hạ Tuyết lại ư hử gật đầu, tiếp theo cô nghe được một loạt tiếng bước chân, rất có tiết tấu bước đến... Tiếp theo là một đám người trợ lý còn có cả người hóa trang, trang phục, nhà tạo mẫu tóc... Hạ Tuyết lòng bịch bịch nhảy....

Gian víp xuất hiện người đàn ông trắng kiện cao gần một mét chín, dưới bóng điện lóe sáng một đôi mắt đào hoa mê người, sống mũi cao kiêu ngạo, cánh môi mỏng gợi cảm, áo sáng bạch kim, quần tay đen, vây quanh là chiếc khăn nhỏ màu xám, thoải mái mà khoát lên cổ, lại khoác ngoài áo khoác màu đen, rất thoải mái tự nhiên đi tới, ánh mắt vốn là hiện lên một chút kiêu ngạo cùng trong veo mà lạnh lùng, sau đó nhìn đến Hạ Tuyết ... Cô bé tóc ngắn kia, chính là người dùng gậy đánh ngất mình, hăn liền kéo nhẹ khóe miệng, chơi đùa nở nụ cười, cước bộ dừng một chút lại chậm rãi bước tiếp theo tiêu chuẩn chân dài thẳng tắp, từng bước một đi tới...

Hạ Tuyết ngừng thở, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra trong lúc chờ đợi... Chậm rãi, nàng ngửi thấy được mùi húng quế của một loại nước hoa nam, mang theo một loại hấp dẫn trí mạng, đập vào mặt....

“Cô là cái người kia...” Hàn Văn Vũ vốn là ôm vai, đi quanh Hạ Tuyết một vòng nhỏ, nhìn chăm chăm nha đầu tóc ngắn xinh đẹp này, nháy mắt cảm thấy muốn vươn tay, cầm lấy lọn tóc vểnh sau đầu cô, nhẹ nhàng mà lôi kéo... “Tưởng là tôi cường bạo người khác, sau đó cầm gậy bóng chày đánh tôi ngất hả cô bé?”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hạ Tuyết vừa nghe lời này, ánh mắt vẫn đục, sợ tới mức tim gan run sợ, không dám cả thở mạnh.

“Nói chuyện đi? vừa rồi nhiệt huyết như vậy, báo cảnh sát bắt tôi... Hiện tại sao lại không nên tiếng rồi hả?” Hàn Văn Vũ sắc mặt vừa thu lại, lạnh lùng đi tới trước mặt Hạ Tuyết, vừa dừng lại, bóng dáng như núi lớn, áp tới đây...

nào Hạ Tuyết lại một hồi xông máu...

“Văn Vũ.” Lynda nhẹ nhàng băng quơ cười nói: “Đứa nhỏ này lúc đó chẳng phải một mảnh hảo tâm sao. Cô bé chỉ là hiểu lầm...”

“Cô ta hiểu lầm tôi muốn cưỡng bức Tô Diệu Diệu. Tôi biết. Đúng là cô ta không biết, lần này phải quay mười hai lần, là bởi vì tôi thực sự không muốn hôn cô ta nên mới phải quay lại nhiều như vậy... Rất không dễ dàng sau một lần, tôi nhập vai, khi đó cưỡng đoạt nộ hôn đáng chết của Tô Diệu Diệu, tôi lại bị....” Hàn Văn Vũ áp chế lửa giận trên người, vươn ra ngón trỏ, khom xuống nhẹ nhàng mà điểm điểm đỉnh đầu Hạ Tuyết ... Sắc mặt có phần vặn vẹo tiếp tục nhìn chăm chăm cô, phần nộ nói: “Đã bị Ultraman này... chính nghĩa sĩ này phá cho rồi rồi...”

Phốc_____ mọi người trong phòng vừa nghe lời này, tất cả đều không nhìn được cười rộ lên...

“Ôi!” Lynda cười rộ lên nói: “Không phải người nào đó suốt ngày kêu ca cuộc sống ngọt ngào cực kỳ sao? Thêm một bé gái thế này cho cuộc sống của ngài thêm thú vị thôi.”

Hàn Văn Vũ quay đầu, nhìn sắc mặt Lynda, vẻ mặt lại kiêu căng hung hãn nói: “Là tôi muốn cuộc sống gia tăng thú vị, cũng không tìm đến một Ultraman tới giải buồn đi?”

Hạ Tuyết mặt lại đỏ lên, cô thật sự là không còn mặt mũi nào tự nhiên, đành phải siết chặt các ngón tay, động cũng không dám động.

“Ôi, mọi việc đều đã qua. Tha thứ cho cô ấy đi. Cô ấy về sau làm công việc trợ lý cho anh. Cô bé kia theo ý tôi rất có thể làm, trước kia một ngày làm năm công việc, buổi tối lại tự học đại học, lại nhu thuận lại cơ trí... Tôi xem rất tốt.” lynda lại vội vàng cười nói.

Hàn Văn Vũ xem xét Hạ Tuyết , hơi chút thở dốc một hơi, mới vươn ra ngón tay thon dài, bóp nghiêng cằm Hạ Tuyết , buộc cô ngẩng đầu lên, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, quen thuộc có phần nhìn quen mắt, nhưng nhất thời không nghĩ ra...

Hạ Tuyết sợ tới mức thất sắc ngẩng đầu, vừa tiếp xúc với cặp mắt mê người của Hàn Văn Vũ, cô sợ tới mức trái tim nháy dừng, vội vàng nói: “Thực xin lỗi, Hàn tiên sinh, vừa rồi thật sự xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý, tôi lúc ấy sốt ruột muốn cứu người... Cho nên mới... Không cần thận đánh.... đánh anh một cái....”

Hàn Văn Vũ tức giận trừng mắt cô, sau đó ngồi ở trên sofa, một tay tiếp nhận trợ lý tiểu Thanh đưa qua ly rượu đỏ, một hơi uống cạn, mới trầm mặc nhìn cô, giống như đang suy nghĩ...

Hạ Tuyết vừa nhìn thấy Hàn Văn Vũ đem ly rượu kia uống xong, ánh mắt cô sáng lên, lập tức như một trận gió bão nhào vào trước mặt Hàn Văn Vũ, đoạt ly rượu đỏ trong tay hắn...

Hàn Văn Vũ sửng sốt... Tay trống trơn nhìn Hạ Tuyết ...

Mọi người cũng sửng sốt nhìn Hạ Tuyết ...

Hạ Tuyết như đang còn trong mộng vậy, nhiệt tình chạy đến giá để rượu, nhìn chái rượu đỏ ở trên, lấy xuống, đổ tràn đầy một ly rượu đỏ, đi tới trước mặt Hàn Văn Vũ, vẻ mặt sôi nổi nói: “Rót rượu đến cho anh đây!”

Hàn Văn Vũ vốn đang chấn kinh nhìn Ultraman này, lại cúi đầu nhìn ly rượu đỏ tràn đầy trong tay cô, hắn vốn là thất thần nở ra một nụ cười, sau đó sắc mặt liền thu lại, không thể nhịn được nữa đứng dậy, đi nhanh ra ngoài... “Sau này đừng để tôi gặp lại người phụ nữ này nữa.”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Hiện trường quay phim.

Đạo diễn, phó đạo diễn, nhiếp ảnh gia, người chỉnh ánh sáng, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

“[người yêu thời gian*] lần thứ hai, cướp đi đêm đầu tiên, một, hai, ba, diễn.” Một tiếng hô xuống dưới.(* còi: xin lỗi vì cái tiêu đề phim này ta không hiểu lắm nên để tạm như thế, khi nào tra được ta sẽ sửa lại sau.)

Tại trường quay Tô Diệu Diệu từng bước một lùi về phía sau nhìn Hàn Văn Vũ, khóc nói: “Anh không cần qua đây... Tôi bây giờ đã kết hôn rồi... Tôi van cầu anh buông tha tôi đi...”

Hàn Văn Vũ cắn chặt răng, ánh mắt lạnh lợi nhanh chóng đi về phía trước, đem Tô Diệu Diệu chặn ngang đặt ở ghế xe...

“Cứu mạng a _____” Tô Diệu Diệu đau khóc thành tiếng.

Hàn Văn Vũ vừa muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tô Diệu Diệu, bỗng nhiên gáy cảm giác một trận run lên, vẻ mặt của hắn liền ngưng lại, thật sự là không nhìn được nữa tự động kêu..... “cut!”

Đạo diễn sửng sốt, tất cả nhân viên làm việc đều khẩn trương nhìn hắn... Không rõ hắn làm sao vậy?

Hàn Văn Vũ mặt lạnh đứng lên, thật nhanh thở dốc một hơi, không quản những người khác, mà lại nhìn nhân viên làm việc xung quanh trường quay,

từng bước từng bước cực kỳ cẩn thận nhìn xem, nhìn xem có Ultraman không

“Tôi cuối cùng cảm thấy thân thể không thoải mái...” Hãn tức giận nói xong, nhân viên hóa trang lập tức cầm phấn lót qua đậm lại phấn, tiểu Thanh lập tức đưa lên nước khoáng, Dung Dung lập tức đưa lên áo khoác choàng lên người hãn...

Đạo diễn vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Vũ cười nói: “Văn Vũ... có phải hay không vừa rồi bị ảnh hưởng? Không có việc gì. Điều đã qua. Tập trung tinh thần. Màn này diễn lại 13 lần...”

Tô Diệu Diệu cũng cắn răng, một cỗ tức giận ngồi ở ghế xe, phẫn hận nói: "Trong lòng tôi cũng sợ, nghĩ tới gây bóng chày kia liền sợ hãi..."

Hàn Văn Vũ vừa nghe lời này, lại càng khẩn trương nhìn toàn trường, sau đó hãn nhìn đến phía sau nhân viên làm việc, có dáng người chớp động, sắc mặt của hãn liền ngưng lại, không nói hai lời liền thẳng hướng đến trong đám người, tay hướng lên một cái....

“Ai nha!” Hạ Tuyết cả người bị nằm lại, ném xuống đất, cô ngã ngồi trên mặt đất khóc thét lên, ôm đùi đau của mình, kêu lên...

Tất cả nhân viên làm việc cùng Hàn Văn Vũ phía sau màn đều nhao nhao nhìn Hạ Tuyết cũng không có nghĩ đứng dậy... Cô nàng thật có đủ mạnh mẽ a... Đuối như vậy cũng không đi?

“Cô vẫn chưa đi? Người tới. Đem người phụ nữ này ném cho tôi. ném tới bãi phế liệu bên kia.” Hàn Văn Vũ không thể nhịn được nữa, nói dứt lời lập tức xoay người sang chỗ khác.

“Anh cho tôi một cơ hội thôi. Tôi nhất định sẽ là một trợ lý khéo léo. Xin nhờ. Vừa rồi chuyện rượu đỏ kia, là tôi sai lầm rồi...” Hạ Tuyết đứng lên, hai tay vỗ vào nhau nhìn Hàn Văn Vũ, đau khổ nghiêm mặt nói: “Tôi thực

sự cực kỳ cần công việc này... Van cầu anh... Tôi còn nhìn anh diễn rất nhiều, anh là thần tượng của tôi a.”

“Tôi không cùng fan cùng nhau làm việc, cực kỳ phiền toái.” Hàn Văn Vũ mặt lạnh đi nhanh về phái trước.

“Anh yên tâm. Tôi có rất nhiều thần tượng, tôi yêu thích nhất là Tả La, không phải anh...” Hạ Tuyết thở hốc vì kinh ngạc, tròng mắt hạt châu to nhìn Hàn Văn Vũ đột nhiên ngừng lại, thậm chí bóng dáng một mảnh cứng ngắt. Thực cứng. Thực cứng. Phi thường cứng rắn.

Quả nhiên....

Hàn Văn Vũ thực sự chậm rãi xoay người, giống như xem khỉ ở vườn bách thú nhìn Hạ Tuyết, hắn không thể nhịn được nữa, trước cái nhìn biểu tình kì dị của mọi người, hắn cũng thực sự chấn kinh chỉ vào Hạ Tuyết : “Trời ạ!!! Nơi đó có một cự phẩm như vậy? Bắt cô ta đi! Lập tức ném cô ta xuống!!”

Nhân viên làm việc vừa nghe, liền nhao nhao đi đến trước mặt Hạ Tuyết , không nói hai lời, đem cả người cô kéo tới, chuẩn bị kéo ra ngoài...

“Xin nhờ! Cho tôi một lần cơ hội thôi!” Hạ Tuyết bị nhân viên bên cạnh kéo ra ngoài, vừa quay đầu, chưa từ bỏ ý định kêu lên.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Lần quay này đạo diễn ước chừng là lần thứ 32, đem miệng hai nam nữ này hôn cho nát vụn, cuối cùng mới quay xong, quay xong đoạn diễn này, tất cả nhân viên đều nhẹ nhàng thở ra, nhao nhao vỗ tay kết thúc công việc....

Hàn Văn Vũ vừa diễn xong, lập tức ngồi tại ghế chuyên dụng của mình, nghe trợ lý báo cáo cho mình kết quả diễn suất từ ba giờ sáng, mà bây giờ là giữa trưa đến chạng vạng tối, cần tới đài truyền hình thu hình cuộc sống cá nhân, tiếp theo đó là mời diễn một loạt hội chiêu đãi ký giả....

Hàn Văn Vũ an tĩnh nghe, sau đó nhận kịch bản diễn, hơi nhìn nhìn chút...

Bãi đỗ xe đầu kia lập tức lái tới cả đội xe, cầm đầu là ba chiếc xe bảo vệ màu đen, tiếp theo là năm chiếc xe chở nữ giúp việc, phụ trách toàn bộ công việc phía sau hậu trường của Hàn Văn Vũ... Tất cả chiếc xe sau cùng liền dừng cách Hàn Văn Vũ không xa, vệ sĩ trước xuống xe, cẩn thận xem toàn trường, rồi chậm rãi đi đến bên cạnh Hàn Văn Vũ chờ đợi ở một bên, cùng đợi...

Hàn Văn Vũ nhìn một chút kịch bản, mặt lạnh đứng lên, giơ tay nói: “Khóa xe của tôi để...”

Tiểu Thanh lập tức đem chìa khóa đưa qua cho Hàn Văn Vũ, mới nói: “Chúng ta tới hội trường trước.” Đây là thói quen của hắn, tất cả mọi người đều biết.

“Uh`m!” Hàn Văn Vũ âm Thanh vừa ý, tất cả mọi người phía sau hẳn, bao gồm nhà tạo mẫu tóc, trang phục, nhà tạo hình, thợ đầm bó, hóa trang khoảng ba mươi người, tất cả đều thu thập xong tất cả mọi thứ, nhanh chóng lên xe...

Lynda mới từ đài truyền hình lấy bảng chương trình lại, cũng đã nhìn đến Hàn Văn Vũ dương tay để cho vệ sĩ không cần đi theo, chính mình muốn một mình đi đến xe...

“Nhanh như vậy liền xong rồi?” Lynda kỳ quái đi tới hỏi.

“32 lần còn không hoàn thành, còn không bằng tìm người đóng thế tới, tôi trực tiếp cường bạo thôi.” Hàn Văn Vũ lạnh lùng nói xong, liền tiếp tục đi về phía xe chuyên dụng của mình.

Lynda không cách nào nói với hẳn: “Anh vẫn chán ghét Tô Diệu Diệu như vậy, không phải bởi vì cô ta câu dẫn anh một lần sao? Nhiều phụ nữ dụ dỗ anh là đúng.”

“Miễn bàn! Toàn bộ thế giới đều biết Hàn Văn Vũ tôi tránh xa tình ái, không thích phụ nữ.” Hàn Văn Vũ nói xong, liền cùng Lynda quay trái.

“Nghe nói anh lại mua xe mới rồi hả? Thật sự anh định đến chỗ “hương tới linh hồn” kia?”

Khóe miệng Hàn Văn Vũ một chút ý cười sâu xa, mới đắc ý xoay xoay chìa khóa trong tay mới nói: “Nửa đêm hôm qua mới vận chuyển từ Mỹ về. Để hôm nay cùng nó ra ngoài chạy một vòng.”

Lynda bất đắc dĩ cười khổ nói: “Thật phục anh. Còn không có gặp qua một người đàn ông yêu xe như vậy. Hôm nay tôi cũng muốn mở mang kiến thức một phen cái xe “hương tới linh hồn” trị giá một triệu này. Nghe nói khi tốc độ 100 mã, lốp xe cũng không chạm mặt đất.”

Bọn họ vừa nói vừa cười xoay người đi, sau đó nhìn chỗ đậu xe vip, chính là đang đỗ một chiếc xe khí phách tôn quý, nó là chiếc xe xuyên qua thời gian trứ danh “hướng tới linh hồn”, chỉ thấy nó đứng giữa các xe khác, thật trác tuyệt xuất chúng, mị lực vô hạn....

“....” Lynda thật sự nhin không được cảm thán nói: “Tôi thực sự lại có thể nhìn thấy nó...”

“Cô có thể sáng mắt rồi!” Hàn Văn Vũ đắc ý cười, vừa định đi qua, lại đột nhiên có một bóng đen lóe lên trước mặt mình, sau đó trở mắt nhìn Hạ Tuyết cứ nhiên ôm một thùng nước, hướng trên xe kia vẩy qua đi....

Hàn Văn Vũ cùng Lynda đồng thời trừng to mắt, chấn kinh nhìn Hạ Tuyết ...

Hạ Tuyết một bên thật nhiệt tình đối với bọn họ cười nói: “Tôi vừa rồi trông thấy xe bị bẩn, tôi đi lấy một thùng nước, còn có bột giặt chuẩn bị cho anh rửa xe...”

Hàn Văn Vũ tròn mắt nháy động, hơi thở đã bị kết căng, động cũng không dám động nhìn Hạ Tuyết giống như tan ra ngàn dặm, đem bột giặt rắc lên cái xe trị giá một triệu, tiếp theo lại nhắc tới cái bàn chải tẩy nhà vệ sinh, càng không ngừng chải quét trên xe, một bên trái quét một bên học phim Hàn, nữ chính cong lưng 90 độ, còn kém chưa nói.... “A cầm haas a!! (tức: anh có khỏe không)”

hàn Văn Vũ cảm thấy hồn phách mình đều phải tản ra nhìn Hạ Tuyết đang chải quét hiện lên trong gương, tròn mắt hẳn muốn nổ tung, khí trong ngực nổ phịch một tiếng, nháy mắt bãi đỗ xe có tiếng kêu bạo phát giống như khốn thú sắp chết... “A_____”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 76

“Một tháng lương căn bản 5000 đồng, lộ phí xe một tháng 1000, phụ cấp ăn uống 1000 đồng... phí điện thoại di động 500 đồng...” Lynda tức giận nhìn Hạ Tuyết nói xong tình hình tiền lương của cô.

Hạ Tuyết càng nghe, trên mặt càng dùng không được nụ cười, cười giống như đóa hoa nở...

Hàn Văn Vũ buồn bực ngồi trên sofa, nhìn thái độ biểu tình của Hạ Tuyết, hẳn vốn là chắc một tiếng cười lạnh, phía sau cường chế ngọn lửa, cường chế...

“Sau khi bố trí công việc của cô, tôi chờ chút cùng cô nói. Ngoài tiền lương cô còn có yêu cầu nào khác không?” Lynda cực kỳ bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết vội vàng lắc đầu, không kịp được hưng phấn nói: “Không có... Xin hỏi tôi khi nào thì đi làm?”

Lynda thờ dãi nhìn Hạ Tuyết, vô lực nói: “Cô nghĩ khi nào thì được?”

Hạ Tuyết nhiệt tình vạm phần nói: “Tôi lập tức có thể đi làm rồi.

Hàn Văn Vũ lập tức từ trên ghế sofa lấy ra ví tiền màu râm nắng của mình, nhanh chóng từ trong ví tiền rút ra một tấm chi phiếu...

Hạ Tuyết sững sốt nhìn...

Hàn Văn Vũ nhin xuống tức giận, đem chi phiếu trực tiếp nhét vào trong cổ Hạ Tuyết, mới nói: “Cô a... cô a... cô a... Cái Caly này cũng cỡ hai ba vạn tiền tiêu vặt, cô đi mua hoa đi. Tôi dự chi cho cô tiền lương, cô thích chơi sao thì chơi, chỉ cần cô rút xa ra cho tôi...”

“Đúng là...” Hạ Tuyết vẫn cứ từ trong cổ rút ra chi phiếu, nhìn Hàn Văn Vũ mơ hồ nói: “Tôi cần tiền, liền muốn đi làm a.”

Hàn Văn Vũ lập tức trừng to mắt, chỉ thiếu chút nữa gầm thét hét lớn: “Tôi không phải nói với cô sao? Chỉ cần cô tránh xa tôi ra, coi như đi làm rồi. Tôi trả thù lao cho cô đi chơi. Được chưa?”

“Vậy không được.” Hạ Tuyết trực tiếp cầm tờ ngân phiếu, nhét lại vào tay Hàn Văn Vũ, mới nói: “Tôi muốn đi làm, anh mới có thể cho tôi tiền. Nếu không, tôi biết, anh rất nhanh sẽ không cần tôi rồi.”

Hàn Văn Vũ trừng mắt vừa muốn rơi ra, trừng mắt Hạ Tuyết...

lynda cũng không nhin được nữa nhìn Hạ Tuyết, sau cùng phù một tiếng, bất đắc dĩ cười rộ lên...

“Cô... đi theo tôi...” Hàn Văn Vũ giống bắt gà con vậy, đem cổ áo phía sau Hạ Tuyết đứng lên, kéo cô đi ra ngoài...

“Muốn đi nơi nào a?”

Hạ Tuyết bị Hàn Văn Vũ kéo ra hành lang phòng hóa trang tầng hai... nóng nảy hỏi.

Hàn Văn Vũ không nói chuyện, liền một đường đi về phía trước, rất nhiều nhân viên công tác, nhân viên tổ kịch, kể cả nghệ nhân hợp đồng của đài truyền hình, phóng viên tới tập nhường đường, khẩn trương nhìn Hàn Văn Vũ đang tức giận kéo một cô gái nhỏ đi về phía trước, đều đã khó hiểu rồi...

“Trời ơi, tôi không thở nổi rồi.” Hạ Tuyết bị làm cho ngen cổ, thở gấp gấp...

Hàn Văn Vũ lại không để ý đáp lại cô, trực tiếp lôi kéo cô đi xuống cầu thang, đến cửa lớn trường quay, liền đem cả người cô cho ra bên ngoài, ném ở trên tuyết...

“Ai nha!” Hạ Tuyết vè mặt cầu xin, quăng ngã ở trên đồng tuyết, khổ sở giữ chặt trên eo mình, kêu lên: “Đau quá. Không cần luôn ném tôi a.”

“Cô!” hàn Văn Vũ tức giận chỉ vào Hạ Tuyết nói: “Cô cú cho tôi! Lập tức cú!”

“Tôi khi nào thì đi làm?” Hạ Tuyết chỉ quan tâm cái này.

“Hôm nay tôi không nghĩ muốn thấy cô.” Hàn Văn Vũ xoay người rồi đi...

“Tôi đây ngày mai sẽ đi làm.” Hạ Tuyết lập tức đối với bóng lưng Hàn Văn Vũ kêu to...

Nhưng mà người khác đã đi rồi...

Hạ Tuyết nhìn cửa lớn trống trơn, còn có lui tới đám người ở trường quay, đều hiếu kì nhìn cô, cô cắn môi dưới, ánh mắt sáng rõ, trong lòng kỳ thật có phần chua xót, lại đành phải thở dài, vừa định chống thân thể đứng lên, trong nháy mắt xoay người, lại nhìn thấy Cần Nhu mặc quần đen mỏng, áo khoác ngoài đỏ thẫm, sửa sang tóc, mang theo bao tay đỏ thẫm, đang lạnh lùng nhìn mình....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Hạ Tuyết sững sốt nhìn Cẩn Nhu, lại chậm rãi đứng dậy...

Cẩn Nhu nhìn từ trên xuống dưới trang phục của Hạ Tuyết, lại hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi Hàn Văn Vũ ném cô ấy ra ngoài, khóe miệng cô khêu nhẹ một nụ cười lạnh một phen rồi mới nói: “Thật không ngờ, đêm hôm đó tôi âm kém dương sai, không thể hỗ trợ cô bay lên ngọn cây làm phượng hoàng hả...”

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn Cẩn Nhu.

“Cô vẫn là cái đức tính này. Sống ti tiện như vậy...” Cẩn Nhu nói xong trực tiếp cười nhạt, ti tiện hơi thấp phía dưới, khẽ kéo kéo cái bao tay của mình.

Hạ Tuyết nhàn nhạt cười cười, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Cẩn Nhu nói: “Nghe cô nói như vậy, giống như chúng ta đã thật lâu không gặp, đúng là lại có bao lâu không gặp? Mới vài ngày như thế, cô lại nhìn tôi với cặp mắt khác xưa rồi hả? Cô nhất định sẽ trường mệnh trăm tuổi, bởi vì trong mắt cô, thời quá khứ giống như căn bản không tồn tại. Cho nên cô hiện tại Trọng sinh, sống lại, sống được so với trước kia càng hạn phúc rồi... Đúng không?”

Cẩn Nhu chậm rãi cúi đầu, lại nhìn bao tay da của mình, mới sâu xa nói: “Đương nhiên... Tôi mỗi ngày nằm bên người một ông già 60 tuổi, nếu tôi không sống được tốt một chút, tôi như thế nào không làm... thất vọng thân thể trẻ tuổi này của tôi?”

Hạ Tuyết cắn răng một cái, khó chịu tức giận nhìn Cẩn Nhu...

“Còn cần tiền sao?” Cẩn Nhu trực tiếp mở ra ví tiền, từ bên trong lấy ra một tấm chi phiếu...

Hạ Tuyết nở nụ cười... “Hôm nay như thế nào nhiều người cấp cho tôi chi phiếu vậy?”

Cẩn Nhu đem chi phiếu nâng tai không trung, để cho nó trắng bóng dưới ánh đèn, lóe ra một cổ kỳ quang... Chậm rãi, cô mới nhìn Hạ Tuyết, nói: “Bên trong này có 20 vạn... Coi như đêm đó tôi mua được đêm đầu tiên của cô đi, dù sao cô không phải thật tình với người đàn ông trên giường kia, sau cùng cô cũng không được cái gì... Cầm đi, cùng em trai cô sống qua một ít ngày, nên cũng tính ra... Không tất yếu ở trong này bị người ta ném tới ném đi, đến kêu đi hét.”

Hạ Tuyết nắm chặt quả đấm, quay sang, hốc mắt đỏ lên...

Cẩn Nhu chậm rãi nhìn cô hỏi... “Không cần?”

Nước mắt Hạ Tuyết chảy xuống...

Cẩn Nhu nhìn Hạ Tuyết bị tuyết trên không rơi xuống mặt, sáng trong hồng thông, ánh mắt kia hoàn toàn đơn thuần, hình dáng quay mặt đẹp quá đẹp quá... Trong lòng cô căng thẳng, loại ánh mắt phản hận này, khuôn mặt phản hận này, cô thờ mạnh, lạnh lùng mở miệng: “Tôi hận chết cái bộ dáng cao cao tại thượng của cô, giống như người khác cũng không là người, chỉ có mình cô đầy đủ ương ngạnh. Cô có gì đặc biệt hơn người? Không phải một ngày làm công việc gấp năm lần người bình thường? Còn bị ném đi như con chó, ở trước mặt tôi giả bộ cao quý cái gì?”

Hạ Tuyết lâu đi nước mắt trên mặt, liền muốn xoay người rời đi...

“Cô hận tôi... hãy lấy chút tiền bán trinh đi... Trước kia... Cô chừng nào thì tới nhà của tôi, đều là đi về nhà...” Cẩn Nhu đột nhiên lấy trong túi

mình, lấy ra vài tờ 100 đồng, ném trên tuyết, sau đó liền xoay người rời đi...

Hạ Tuyết sững sờ nhìn mấy tờ 100 đồng đỏ rực trên tuyết, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.....

“Tôi không hận cô... Cẩn Nhu...” Hạ Tuyết sâu xa nói.

Cẩn Nhu dừng lại trên tuyết, cũng không xoay người...

Tôi không có hận cô... Nguyên tưởng rằng, cô gả cho lão tổng Tam Á, là cô đồng ý, đúng là lại như thế nào đồng ý, cũng không thể bỏ đi linh hồn kia, cô quan tâm tôi, đều phải nói những lời độc ác như vậy... tôi không hận cô... cô không ngừng mất đi người yêu của cô, cô lại vẫn mất đi người yêu... Thậm chí cô đã mất đi khả năng yêu người ta... Vậy cô còn có cái gì?” Hạ Tuyết sâu xa nói...

Cẩn Nhu lạnh lùng xoay người nhìn cô: “Mặc kệ người tôi có bao nhiêu tiện, đều đã cao quý so với cô.”

Hạ Tuyết khẽ thở dài, không có nói nữa, xoay bước đi về phía trước...

Hàn Văn Vũ ôm vai, đứng ở phía trong cửa chính, lạnh lùng trừng mắt nhìn bóng lưng Hạ Tuyết ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Hàn Văn Kiệt tham gia thu thập ý kiến sau ca phẫu thuật trong yếu, tiện tay cầm tư liệu đi ra phòng hội nghị, khi hần đi qua khu nội trú thật dài quanh co trống trải, vốn là do dự một chút, liền chuẩn bị rời đi, một khắc kia khi đi ra khu nội trú, nhìn thấy Hạ Tuyết đang cùng em trai dưới sân khu nội trú, đang chơi bóng nhỏ... Mặt hần hơi chút xẹt qua một chút ý cười, cũng chưa đi qua, chỉ là đứng ở một bên, nhàn nhạt nhìn...

Hạ Tuyết để bóng dưới chân đá cho em trai, sau đó lại khom lưng nói với bé: “Hạ Hân, nhanh lên. Đá lại cho chị.”

Hạ Hân khanh khách cười, sau đó lắc lắc mông dít nhỏ, chạy đến bên cạnh quả bóng nhỏ, nặng nề mà dùng chân đá...

“A... Hạ Hân thực lợi hại...” Hạ Tuyết vui vẻ cười nhìn quả bóng nhỏ quay lại hướng mình, cô lại nhẹ nhàng đá...

Hạ Hân đột nhiên lại ngồi xuống xồm dưới đất, ôm quả bóng nhỏ, ngẩng lên nhìn chị, có phần thương yêu bĩu môi nói: “Chị... em đã đói bụng rồi...”

Hạ Tuyết vừa nghe, kêu lên một tiếng, lại khẩn trương chạy tới, ôm lấy em trai nói: “Tốt, chị lập tức đưa em đến nhà ăn ăn cơm, chị hôm nay, tìm được một công việc tốt, về sau Hạ Hân lại không bị đói bụng...”

Tròng mắt Hạ Hân sáng lên, tuy nhiên không có rõ ý tứ của chị, lại giống như cảm giác được chị rất vui sướng, hần liền vui vẻ kêu: “Thật sự a?”

“Thật sự... ha ha ha...” Hạ Tuyết ôm em trai đang muốn đi vào khu nội trú, lại nhìn thấy Hàn Văn Kiệt đứng ở cột tròn bên cạnh, vẫn như cũ nhàn

nhặt nhìn chính mình... Không có nụ cười... Cô vốn là sùng sốt, sau đó vẫn ôm em trai đi đến trước mặt Hàn Văn Kiệt, cười nói: “Bác sĩ Hàn còn chưa có hết giờ làm? Anh hôm nay đi làm sớm như vậy, lúc này nên tan ca a...”

Hàn Văn Kiệt nhìn đồng hồ trên tay một chút, thời gian đã năm giờ, liền hỏi: “Chuyện công việc như thế nào?”

Hạ Tuyết cười sáng lạng giống như hoa nở. vui vẻ muốn chết, khoa trương nói: “Tìm được, mà tiền lương còn rất cao. Tôi rất vui vẻ.”

Hàn Văn Kiệt “uh`m” một tiếng, sau đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái, mới nói: “Hai chị em muốn đi ăn cơm?”

“Vâng!” Hạ Tuyết cười nói.

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt hơi chớp động một chút, lại gật đầu, nhàn nhạt nói: “Tốt... Sớm một chút đi ăn cơm đi... Nghỉ ngơi sớm một chút...”

“Tốt! Gặp lại!” Hạ Tuyết thực sự cao hứng nói.

Hàn Văn Kiệt gật đầu, rồi nhàn nhạt xoay người rời đi...

Hạ Tuyết dễ hài lòng vui vẻ ôm em trai chuẩn bị đi vào khu nội trú, lại sững sờ ở trước tiền sảnh, nghĩ nghĩ, mpis lại ôm em trai quay đầu nhìn bóng lưng nhô cao của Hàn Văn Kiệt, tiếng trong vắt kêu: “Bác sĩ Hàn?”

Hàn Văn Kiệt quay đầu nhìn cô....

Hạ Tuyết vốn là do dự một hồi, lại không biết sáu hồ cười cười, hạ quyết tâm mới nhìn Hàn Văn Kiệt nói...: “Tôi... nếu tìm được công việc... tháng lương đầu tiên, tôi có thể hay không mời anh dùng cơm?”

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ là hơi chút nghi hoặc nhìn cô, đuôi mắt tràn đầy một ý cười...

Hạ Tuyết khẩn trương nói: “Không có ý tứ gì khác... mà là rất cảm ơn anh rồi... cho nên mới muốn mới anh ăn một bữa cơm...”

Hàn Văn Kiệt nghĩ nghĩ, lại ho khan một phen, mới dần dần hướng phòng ban đi... Đi qua bên người Hạ Tuyết mới nói: “Hiện tại tôi đã đói bụng rồi... Hôm nay mời tôi đi ăn đi?”

“A? Đúng là tôi...” Hạ Tuyết sửng sốt một lúc... Chính là cô lại đỏ mặt lên... Cô hiện tại không có tiền a... Tiền bạc sáng nay, đều là mượn của Quách Dung...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Nhà ăn bệnh viện.

Hạ Tuyết ngồi ở trước bàn ăn, thần sắc khẩn trương nhìn Hàn Văn Kiệt gọi thịt kho tàu, rau xào tỏi, cá hấp, canh hải sản... Bạch chúc tôm... Ánh mắt của cô ngổn ngang lóe ra một cái, trong lòng suy nghĩ, người này nên biết bản thân mình vô cùng nghèo a... Bữa tiệc này ít nhất cũng phải mấy trăm đồng, cô thật sự không nghĩ muốn tìm Quách Dung vay tiền rồi....

Hàn Văn Kiệt vừa cầm thực đơn gọi một loạt đồ ăn, mới ngẩng đầu, chậm rãi liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái, mới hỏi: “Cô thích ăn món gì?”

Hạ Tuyết thật là miễn cưỡng cười cười, sau đó vô lực nói: “Anh tùy tiện... tôi không kiêng ăn...”

“Uh`m...” Hàn Văn Kiệt lại cúi xuống, lại hướng nhân viên phục vụ nói: “Cho một phần coca chân gà...”

Hạ Tuyết căn môi dưới, giương mắt nhìn hăn...

Hàn Văn Kiệt đem thực đơn hạ xuống, mới nhẹ vỗ về đầu Hạ Hân, nhìn bé đang ăn bánh ngọt chocolate thật thơm, hăn chậm rãi nói: “Cô thật thương em trai cô...”

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười nói: “Đương nhiên rồi... Trên thế giới này, tôi chính là người thân của bé...”

Hàn Văn Kiệt nhìn miệng Hạ Hân ăn thật bẩn, tiện tay cầm một mảnh khăn giấy, vì bé nhẹ nhàng chà lau mới nói: “Vài năm qua, rất vất vả sao?”

“Không có.” Hạ Tuyết lưu loát rõ ràng cười nói.

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết đang ngồi trên ghế màu đỏ thẫm, dương lên nụ cười trong sáng... Hắn nhột nhạt cười, lại khẽ vuốt đầu Hạ Hân nói: “Hi vọng tương lai bé còn dài, sẽ rất hiếu thuận với cô... Bởi vì cô là một người chị khó có được...”

“A? Bác sĩ Hàn cũng sẽ khen người khác?” Hạ Tuyết kinh ngạc cười nói.

Hàn Văn Kiệt thoáng cười không lên tiếng, chỉ là lại cầm thực đơn...

Hạ Tuyết lập tức lại khẩn trương, vội vàng trừng mắt hăn...

“Cô hăn là không nhớ, tôi thực sự muốn cô thanh toán đi?” Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nói.

“A?” Đôi mắt Hạ Tuyết sáng lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hàn Văn Kiệt, muốn cười lại không dám cười, lại cảm thấy không được lễ phép, cô liền cười ha ha ha làm bộ làm tịch nói: “Ôi... thật là xấu hổ... cái kia tôi... Tôi mới mua...”

Hàn Văn Kiệt không để ý lời của cô, chỉ là ho nhẹ một phen, mới nói: “Duỗi tay ra...”

“A?” Hạ Tuyết mờ mịt nhìn hăn...

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, sau đó duỗi ngón trỏ của mình gõ mặt bàn ăn nói: “duỗi tay ra, tôi bắt mạch cho cô...”

“Anh còn có thể bắt mạch à? Đúng là tôi không sao.” Hạ Tuyết khẩn trương nói.

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hạ Tuyết, còn có bờ môi lộ màu sắc trắng bệch, hăn lại gõ nhẹ mặt bàn mới nói: “Duỗi tay ra, tôi bắt mạch cho cô...”

“A...” Hạ Tuyết biết không lay chuyển được hẳn, liền chậm rãi vươn tay, duỗi đến trên mặt bàn giống hẳn...

Hàn Văn Kiệt trầm mặc vươn tay, ngón tay giữa khẽ đặt ở trên mạch môn Hạ Tuyết ...

Hạ Tuyết trong lòng nháy dưng, thở nhẹ giọng, mới ngẩng đầu nhìn biểu tình bình tĩnh mà chuyên nghiệp của Hàn Văn Kiệt, cô thật sự không nhận được hỏi: “Nghe nói bác sĩ có bạn gái rồi hả?”

“Uh`m...” Hàn Văn Kiệt đang chuyên tâm nghe mạch môn...

“Anh có tính, cùng bạn gái đi lại hả?” Hạ Tuyết lại hồ đồ thốt ra, vừa nói xong, sắc mặt của cô thu lại, bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Kiệt...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Hàn Văn Kiệt quả nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái...

Hạ Tuyết mặt đỏ lên, vội vàng cúi đầu...

Hắn tiếp tục chuyên chú nghe nhịp đập, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Hạ Tuyết cúi đầu, chuẩn bị nâng chén trà lên uống...

“Hỏi cô đó...” Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt hỏi, hỏi xong, ngón tay lại đặt nhẹ lên mạch môn Hạ Tuyết ...

“Cái gì?” Hạ Tuyết giống như ở trong mộng nhìn Hàn Văn Kiệt... “Gì?”

“Nhìn không ra tôi có bạn gái?” Hàn Văn Kiệt sau khi nói dứt lời, liền ngẩng đầu nhìn cô một cái, mới lại chậm rãi nói: “Đem cánh tay kia vươn ra...”

Hạ Tuyết vội vàng vươn ra cánh tay kia, mới có điểm xấu hổ, cười nói: “Bởi vì... cá tính của anh có thể xem ra thân thiết, nhưng nội tâm lại rất lạnh... Anh sẽ cùng với người khác tâm sự chuyện đàn ông sao? Lại có thể, lúc bạn gái bắt cá hai tay, gào thét hô to... Lại có lẽ... Cái kia... Ngẫu nhiên đùa giỡn dí dỏm ngầm, làm bạn gái cười?”

Hàn Văn Kiệt vừa chuyên chú xem mạch, vừa nhin không được trầm mặc cười rộ lên...

Hạ Tuyết ngây ngốc trừng mắt hắn...

“Nếu cô bắt cá hai tay, cô hi vọng tôi gào thét hô to sao?” Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt hỏi.

Hạ Tuyết lập tức lắc đầu.

Nếu cô yêu người khác, tôi lặng lẽ tránh ra, không được sao? Vì cái gì muốn tôi mạnh hơn cậu?” Hả chậm đĩa hỏi.

“Cô cảm thấy tôi không tâm sự được cùng ai?” Hàn Văn Kiệt lại cúi đầu cẩn thận nghe mạch.

“Ách...” Hạ Tuyết không biết nói như thế nào.

“Đó là bởi vì tôi cùng với cô không quen thuộc...” Hàn Văn Kiệt lại nhàn nhạt nói.

Hạ Tuyết cắn môi dưới, có phần đỏ mặt cúi đầu.

“Cô cảm thấy tôi rất lạnh nhạt?” Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt cười sau hết, lại nhẹ nắm ngón tay Hạ Tuyết, nhìn kĩ các ngón tay cùng màu sắc móng tay ...

Hạ Tuyết lại ngu ngốc một dạng ngẩng đầu nhìn hả.

Hàn Văn Kiệt xem xong các vị trí trăng khuyết trên ngón tay Hạ Tuyết, sau đó lại hơi chút kéo qua tay của cô, nhẹ nhàng mà đè xuống phương dương trì xue (một huyết trên cổ tay) trên cổ tay cô, vừa ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết , mỉm cười nói: “Bản thân cô là một người dí dỏm ngầm... Tôi nói không đúng sao? Thường xuyên làm cho người ta bật cười rồi...”

Hạ Tuyết trừng mắt, thật hít một ngụm lãnh khí, khó tin nhìn Hàn Văn Kiệt đã cúi đầu mỉm cười, cô cũng không làm sao cười rộ lên nói: “Ai. Anh nói chuyện thật không khách khí.”

Hàn Văn Kiệt tiếp tục mỉm cười vì cô kìm dương trì xue...

“Anh... Anh... Anh đang làm cái gì?” Hạ Tuyết kỳ quái nhìn hắc năm ngón tay dài đẹp, tai trên cổ tay của mình nhẹ nhàng mà kìm, thật thoải mái, thậm trí dần dần bởi vì hắc kìm, cánh ta dần dần thả ra một chút tình cảm ấm áp...

“Đây là dương trì xue... người thể hàn, hơn phân nửa lấy châm cứu kích thích xue vị, hiệu quả thân thể nhanh chóng ấm áp... Tôi biết cô sợ châm kim, lại vì cô kìm, thủ pháp của tôi còn có thể, thân thể của cô ấm áp không?” Hắc ôn nhu hỏi.

Tâm tư Hạ Tuyết mặc danh ấm áp, hốc mắt lập tức đỏ bừng, nghẹn ngào mỉm cười gật đầu nói: “Uh`m... ấm áp rồi...”

Hàn Văn Kiệt vừa giúp Hạ Tuyết kìm, vừa giống như không lưu tâm nói: “Như vậy bạn trai không tốt sao?”

“Tốt. Tôi rất thích...” Hạ Tuyết cúi đầu bên kia bàn cơm, không mặt mũi lại ngẩng đầu rồi.

Hàn Văn Kiệt đột nhiên thả lỏng, khoái trá cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Bữa tối qua đi...

Hạ Hân vì ban ngày chơi mệt mỏi, lại mơ mơ hồ hồ ngủ mất, Hàn Văn Kiệt ôm Hạ Hân, Hạ Tuyết theo cùng một chỗ, từng bước một trên hành lang thật dài, hướng phòng bệnh đi đến...

“Rất kỳ quái nha...” Hạ Tuyết đột nhiên mỉm cười nói: “Tôi trước kia rất sợ bệnh viện, vừa vào đến chỗ này, liền cảm thấy sờn cả gai ốc, cảm thấy được mạng sống hết ki vọng...”

Hàn Văn Kiệt ôm Hạ Hân, hơi lộ ra ý cười, đi về phía trước. “Vậy bây giờ thì sao?”

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt, nói thật tình: “Sau khi biết bác sĩ Hàn, mới phát giác, chỗ này làm miệng vết thương của người ta khép lại, chúng tôi bị thương mới phải vào đây, mà không phải vào lại bị thương... E ngại không thể thay đổi được gì, chỉ cần anh dám đối diện với hiện thực, anh có thể ở nơi sâu nhất của tuyệt vọng, nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp nhất mà người khác không thể thấy được...”

Hàn Văn Kiệt chậm rãi quay đầu nhìn đôi mắt linh hoạt của Hạ Tuyết, biểu hiện sáng lạn rực rỡ, cái mũi cao thẳng kia, vẽ ra hình cung thuần mỹ, môi lại khó xử bĩu một cái, bởi vì có uống qua canh thuốc mà mặt đỏ bừng...

“Nhân sinh của cô vừa mới bắt đầu, đi học lĩnh hội nhiều như vậy, quá cảm tính rồi...” Hàn Văn Kiệt mỉm cười cho ý kiến.

Đột nhiên Hạ Tuyết bất đắc dĩ quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt cười nói: “Tôi không cố ý... tôi cũng hi vọng tôi có thể đơn giản một chút, đúng là tôi lại cảm thấy tôi đã quá choàng váng rồi...”

Hàn Văn Kiệt không có nói nữa, chỉ mỉm cười đi vào phòng bệnh, sau đó cẩn thận đặt Hạ Hân lên giường, sau đó cẩn thận đắp kín chăn cho bé.

Hạ Tuyết đứng ở sau người Hàn Văn Kiệt, sâu xa nhìn hắn, nói thật tình: “Bác sĩ... cảm ơn anh, tôi thật sự rất cảm ơn anh, một đường đến đây, làm nhiều chuyện cho chị em chúng tôi như vậy...”

“Bác sĩ chiếu cố người bệnh, đây là cần phải vậy...” Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhắc cổ tay, nhìn nhìn trên cổ tay một lúc, mới ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt hơi do dự một chút, mới nhỏ giọng nói: “Ngày mai phải đi làm rồi hả?”

“Vâng.” Hạ Tuyết khẩn trương nói.

“Y tá trưởng của cô đã xác định rõ cô được phép xuất viện rồi hả?” Hàn Văn Kiệt lại cẩn thận hỏi.

Hạ Tuyết vội vàng cười gật đầu nói: “Đúng vậy. Chúng tôi lập tức đi làm giấy xuất viện, sau đó, đêm nay Hạ Hân cũng có khả năng ra, cho nên có khả năng đây là buổi tối cuối cùng chúng tôi ở bệnh viện.”

Hàn Văn Kiệt mắt hơi thấp, lại liếc đồng hồ trên cổ tay, đã tám giờ rồi...

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Kiệt giống như đang vội, liền vội vàng cười nói: “Bác sĩ... nếu anh vội, tôi không quấy rầy anh, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi cùng Hạ Hân, thật sự cảm ơn anh.”

Hàn Văn Kiệt hơi thấp đầu, nghĩ nghĩ lại trầm mặc gật đầu nói: “Tốt... hai chị em nghỉ ngơi cho tốt...”

“Hẹn gặp lại bác sĩ...” Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Hàn Văn Kiệt lại gật đầu, rồi đi ra khỏi phòng...

Hạ Tuyết đưa hân tới cửa...

Hàn Văn Kiệt lại thâm sâu nhìn Hạ Tuyết nói: “Cô ngớ rõ mỗi thứ hai cứ đến đây khám lại.”

“Uh`m!” Hạ Tuyết lại gật đầu.

Hàn Văn Kiệt lại liếc mắt nhìn cô một cái, mới chậm rãi xoay người.

Hốc mắt Hạ Tuyết lại đỏ lên, nước mắt tùy tiện rơi xuống, vì cô sợ mất mặt, lại khăn trương hít hít cái mũi.

Hàn Văn Kiệt nghe được tiếng nước nở ấy, vừa vận nhìn thấy nước mắt Hạ Tuyết từng giọt rơi xuống, cô bên cạnh xấu hổ vội và lau khô nước mắt, vừa nhìn hân cười, kèm với nước mắt trong suốt, cười rất ngọt...

Hàn Văn Kiệt thâm sâu nhìn Hạ Tuyết, lại cho cô một câu: “Hạ Tuyết, đã nghe qua một câu chưa? Có quan tâm bản....”

Hạ Tuyết mờ mịt ngẩng đầu nhìn hân.

Hàn Văn Kiệt lộ một ý cười sâu xa nói: “Một người chỉ có một trái tim, lại có hai tâm nhĩ. Một cái hạnh phúc, một cái đau khổ. Không cần cười quá lớn tiếng, nếu không sẽ đánh thức đau khổ bên cạnh, cũng không cần quá bi thương, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc bên cạnh...”

Hạ Tuyết sững sốt nhìn hân, nhớ lại những lời này.

Hàn Văn Kiệt không có nói nữa, chỉ là cho cô một cái cười nhàn nhạt, rồi chậm rãi xoay người rời đi...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Sáng sớm.

Tuyết mịn phát phới.

Trên đất dính đầy những đồng tuyết tích một chỗ, dọc theo đường đi không hề thiếu công nhân bận rộn dọn dẹp tuyết đọng bên cạnh cây ngô đồng...

Ở kế bên này mọi người phi phú tức quý, thậm chí không ít hứa hẹn... tỷ như ngay tại biệt thự của Hàn Văn Vũ này...

Một buổi sáng tinh mơ, Hạ Tuyết tự mặc cho mình áo len đan màu trắng, cùng áo khoác búp bê màu hồng, lại xứng với quần bò màu lam, kéo lê giày trên tuyết, mang theo che tai phấn bạch, thở phì phì theo địa chỉ tối qua Lâm Đạt cho mình, rất không dễ dàng, thở hỗn hển đi tới biệt thự trên đỉnh núi của Hàn Văn Vũ. Vốn nhìn loại biệt thự nhỏ lừng chừng núi kia, xôn xao một tiếng kêu lên, lại khẩn trương chạy đến cửa sắt trước mặt, ấn chuông cửa...

Trong phòng ngủ chủ nhân tầng hai trong biệt thự...

Hàn Văn Vũ đang nằm ở trên giường, ôm lấy chăn đệm tuyết trắng, đang ngủ say, lại nghe thấy từng trận tiếng chuông rối loạn, hẩn nhường mảy, đảo qua một cái gối, đè lại đầu của mình...

Tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên âm ỉ...

Sau đó truyền đến từng trận tiếng kêu thanh thanh thúy thúy...: “Văn Vũ! Văn Vũ! Văn Vũ!...” Giống như cô đang kêu tên bạn trai của mình.

Hàn Văn Vũ thần sắc có phần bối rối, từ trên giường xuống rồi đứng lên, trốn âm thanh này, đi đến cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới lầu, rõ ràng thấy Hạ Tuyết đứng ở trước song sắt thấp, đối với mình đang nhiệt tình vẫy tay... Con mắt hần máy động, không nói hai lời đẩy cửa sổ ra, chịu đựng gió lạnh thấu xương, chỉ vào Hạ Tuyết dưới lầu, phần hận nói: “Cô làm sao có thể tới?”

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ thở ra khí trắng nói: “Là chị Lynda bảo tôi qua đây... Bởi vì anh hôm nay có buổi tuyên truyền, cho nên để cho tôi qua đây.”

Hàn Văn Vũ giận trừng mắt, không nói hai lời trở lại phòng, cầm lấy điện thoại gọi cho Lynda, kêu lên: “Cô là người không tốt, cô phải cô ấy tới đây chăm sóc?”

“Ôi!” Lynda còn chưa tỉnh ngủ ngồi xuống, đề xuất nói: “Tổ tông à, muốn mời người là anh, công ty chúng ta đã phát tiền lương a... Chúng ta không thể bỏ 8000 đồng mời một người đi? Cô bé này có lẽ rất lanh lợi, anh không cần kuoon cự tuyệt người ta. Anh khoan hãy nói, trong nhà cô ấy đích thực tình huống rất đau khổ... Giúp người ta thôi.”

“Chị vui vẻ làm từ thiện từ bao giờ, đe Hồ Điệp làm người đại diện được rồi.” Hàn Văn Vũ tức giận cúp điện thoại, sau lưng lại truyền đến từng đợt tiếng Hạ Tuyết gào thét...

“Văn Vũ! Văn Vũ! Văn Vũ!” Cô vẫn kêu giống như gọi bạn trai vậy, Hàn Văn Vũ thật sự là muốn điên rồi đi xuống lầu, tức giận mở cửa, liếc thấy Hạ Tuyết vẫn đứng ở rào chắn ngoài cửa, xán lạn đối với mình vẫy tay, nhiệt tình kêu: “Văn Vũ! Văn Vũ! Văn Vũ!”

Hàn Văn Vũ buồn bực như một khối thuốc nổ, lạnh lùng nhìn bộ dáng của cô, tức giận ấn xuống khóa tự động của cổng, cách một tiếng, cửa liền mở ra, tiếp theo Hạ Tuyết khí thế ngất trời chạy vào, trong tay không biết cầm cái gì như quả cam, cô thần tốc đem quả cam đẩy tới, bóc một múi, như một trận gió bồ nhào tới trước mặt Hàn Văn Vũ, biểu tình cực kỳ khoa trương, cực kỳ kinh ngạc nói: “Vừa rồi lúc tôi tới đây, nhìn thấy một dì đang bán cam, tôi nếm thử một chút, trời ạ, cho tới bây giờ tôi chưa thấy quả cam nào ngọt như vậy. Đều có thể ép đường được. Mọi người ở xung quanh nơi này, đạo diễn Trương cũng ở đó mua cam. Trời ạ, ông ấy nói đây là quả cam ngọt ông ấy đã thử. Anh nếm thử?”

Hàn Văn Vũ nhướng mày, vốn là cổ quái nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, lại cổ quái nhìn thoáng qua múi cam kia, buồn bực một hồi: “Thực sự đạo diễn Trương cũng ăn? Cực kỳ ngọt?”

“Uh`m.” Hạ Tuyết lập tức gật đầu, sau đó dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn hần.

Hàn Văn Vũ vốn là do dự một hồi, lại thật sự tò mò mở rộng miệng, nhất thời ăn hết múi cam, nhất thời một cổ chua xót, cư nhiên so với chanh còn chua hơn xông lên khoang mũi, đem đầu hần lăn cho chua xót u mê, hần lập tức dè lại miệng, ngã vào cạnh cửa không ngừng ho khan, chua xót làm hần mồ hôi đầm đìa...

“Ha ha ha ha trách....” Hạ Tuyết thật sự vui vẻ ôm bụng cười không ngớt nói: “Chị Lynda bảo tôi nghĩ biện pháp làm cho anh tỉnh, bởi vì anh rời giường rất không tốt... cho nên tôi đã nghĩ ra phương pháp này... ha ha ha ha trách...”

Hàn Văn Vũ vừa thở phì phò vừa trừng mắt cô, như đốm lửa hừng hực bốc cháy lên, hần không thể nhịn được nữa, bồ nhào tới, đem cả người Hạ Tuyết bế lên, sau đó đi ra cửa, ném cả người cô lên tuyết...: “Tôi xem cô còn cười!”

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Bảy giờ sáng.

Hàn Văn Vũ mặc sơ mi trắng, tây phục màu đen khoác ngoài, từ trong nhà đi ra, caravat màu đen trên cổ nghiêng qua một bên, anh nặng nề hít hít cái mũi có chút cảm mạo, lại rướn người ngáp một cái, đuổi cái lưng mệt mỏi, mơ hồ nói không rõ: “Nha đầu chết tiệt kia là gà sao? Thức dậy sớm như vậy, tiếng kêu lớn như vậy?”

Lời vừa dứt, chợt nghe đến cửa thủy tinh của biệt thự làm cho người ta phịch một tiếng, nghiêm trọng rồi. Tiếng rất lớn, tiếng rất lớn.

Hàn Văn Vũ tức giận quay đầu, nhìn Hạ Tuyết một tay cầm cốc sữa nóng, một tay cầm bánh sandwich vừa làm, một mặt nôn nóng thở ra khói trắng, giống như một đứa trẻ chạy đến, anh chỉ vào cô thất thanh kêu to: “Đem chúng ta ra chơi đùa, cô xem tôi trừng trị cô như thế nào?”

Hạ Tuyết cười hì hì chạy đến nói: “Ôi, xấu hổ, tôi gấp thôi mà. Nhanh chút lên xe.”

Hàn Văn Vũ tức giận ngồi lên chiếc Mercedes màu đen chỗ kế bên tay lái, điềm nhiên hạ ghế dựa xe xuống chuẩn bị ngủ.

Hạ Tuyết ngồi trên vị trí lái, lập tức cầm bình sữa, cầm ống hút, đưa đến bên môi Hàn Văn Vũ, giống như hầu hạ bảo bối, cười đến ánh mắt híp lại như trắng lười liềm, thanh thanh thúy thúy nói: “Uống đi. Đây là sữa chocolate anh thích nhất.”

Hàn Văn Vũ nhắm mắt lại, mở rộng miệng hút sữa vừa nói: “Cô làm sao biết tôi thích uống sữa này nhất?”

“Tôi hôm qua Lynda đã nói với tôi qua điện thoại, đem những sở thích của anh nói cho tôi rồi. Tôi đều nhớ kỹ.” Hạ Tuyết vừa nói xong, lập tức lại đưa sandwich đến bên môi Hàn Văn Vũ nói: “Ăn sandwich.”

Hàn Văn Vũ vừa ăn, vừa nhàn nhạt nói: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như anh yêu xe, không thích phụ nữ. Đến nay không có nói qua yêu đương. Đây là nam minh tinh kim cương nhất nhất nhất nhất làng giải trí. Thân cao một mét chín, thể trọng 150, được xưng là soái cá thứ nhất làng giải trí. Có danh hiệu mắt lệ vương tử, bạch mã hoàng tử, ảnh đế tao nhã, ảnh đế vĩnh hằng.”

Trên mặt hàn Văn Vũ nổi lên một chút tươi cười, tiếp tục mở rộng miệng ăn sandwich.

Hạ Tuyết vừa giúp anh ta ăn vừa nhanh chóng vui vẻ nói: “Anh thích màu lam, trắng, đen, thích tây phục đẳng cấp prada, trên phong cách ăn mặc đều lấy tùy tính làm chủ, không yêu vật phẩm trang sức. Đến nay cùng anh tiến đến giới diễn viên nghệ sĩ, cũng may mắn chỉ có nhẫn bạch kim khảm đá đen trên ngón tay trỏ kia. Anh thích ăn đồ chay, nhất là thích ăn rau cần, buổi sáng lại thích uống sữa chocolate, lúc ăn cơm trung, bình thường đều ăn cơm tây, bữa tối dựa vào đồ ăn dinh dưỡng, nhưng luôn luôn thích lấy đồ chay làm chủ. Lúc quay phim, thói quen uống trà xanh, quay phim xong sẽ uống chút rượu đỏ.”

Rốt cuộc Hàn Văn Vũ có hơi chút ý cười mở to mắt, nhìn đến đôi mắt to sáng lấp lánh của Hạ Tuyết, giống như tia nắng ban mai lập lờo lấp lánh, khoa trương khen bản thân, sắc mặt lập tức thu lại, nói: “Lăn xa chút.”

“Vâng.” Hạ Tuyết lập tức cầm cái bọc sandwich to cùng chai sữa cất vào bọc xốp mà mình đã chuẩn bị sẵn, sau lại khẩn cấp chạy xuống xe, ném

vào thùng rác, mới lại chạy đến phía sau xe, lấy ra một tấm thảm lông, giống như mẹ, bổ nhào vào trước mặt Hàn Văn Vũ, nặng nề phủ lên thảm lông lên người anh ta mới nói: “Anh ngoan ngoãn ở trên xe ngủ một chút, tối qua tôi đã xem, từ Dương Minh Sơn đến nơi tuyên truyền, phải mất một giờ xe.”

Hàn Văn Vũ khoác thảm lông, rốt cục lại mở to mắt nhìn Hạ Tuyết ... Đầu tiên cô nhiệt tình làm một cái thủ thế ok, sau lại bước nhanh đến vị trí lái xe, lên xe, đóng cửa xe, cầm chìa khóa, nổ máy xe, mở một đĩa nhạc êm nhẹ quen thuộc để Hàn Văn Vũ ngủ thoải mái, mới chậm rãi làm cho xe đi về phía trước.

Hàn Văn Vũ hơi kỳ quái nhìn kỹ thuật lái xe của cô, liền hỏi: “Cô đã theo ai học được kỹ thuật lái xe này, hơn nữa cô là một người nghèo, thế nào lái xe lại quen thuộc như vậy?”

“Ôi.” Hạ Tuyết vừa lái xe vừa nhiệt tình nói: “Tôi biết em trai của một bạn học, liền đi theo anh ta học lái xe, có đôi khi giúp anh ta ở bãi đậu xe. Sau đó tôi liền thi bằng lái, nghĩ tương lai thật sự cần, cũng thành tạo một nghề, cũng có thể làm tài xế taxi các loại.”

Hàn Văn Vũ thật sự kinh ngạc quay mặt nhìn Hạ Tuyết, cặp mắt kia thật sự trong suốt, lộ ra cuộc sống thật hiệt tình, anh chắc một tiếng, lại nở nụ cười...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Quảng trường Tây Hoa, nơi tổ chức tuyên truyền phim mới.

Đại ảnh đế Hàn Văn Vũ, Lucas, Cố Thần Phong, Tiêu Hàn, còn có nữ chính duy nhất Phiến Trung, cô là diễn viên nghệ sĩ mới của Dương Tinh, cho nên lần tuyên truyền này, có thể nói tinh quang sáng lạn. Vô số phóng viên càng không ngừng tác nghiệp tại hiện trường, thừa dịp mấy đại ảnh đế chưa có tới, trước cùng nhà sản xuất, giám chế làm cuộc phỏng vấn ngắn.

Nghe nói lần này “hắc đế” lựa chọn phim “Thời gian hoàng kim”, đạo diễn khoe khoang khoác lác, chuẩn bị ngày đầu tiên sẽ lập ba triệu phòng bán vé, cái thuyết pháp này, nhà sản xuất cùng người đầu tư tâm tính cực kỳ vui mừng, ở hiện trường tuyên truyền phim mới, chủ sự Phương thậm chí chuẩn bị cả tiệc cốc tai, còn có bánh trứng, các loại salad trái cây linh tinh...

Lúc này trước sân khấu rất náo nhiệt, vô số fan đã vây chặt quảng trường như nêm cối, chỉ còn một lối đi thật dài tiến vào sân khấu, hai bên phải trái lối đi còn cảnh sát làm tường người, mới ngăn chặn được các fan điên cuồng gào thét.

Tứ đại ảnh đế cùng nữ chủ phía sau màn nghiêm túc chờ đợi... Lần tuyên truyền phim mới này bốn đại danh đồng thời tới, xuất hiện đầu tiên là Lucas, con lai Trung Hàn, chỉ thấy anh ta anh tuấn mặc tây phục màu trắng đứng ở bên xe, đối với nhóm fan tao nhã giương tay...

Nhóm fan ào ào hét ầm lên, Lucas là người yêu mới trước mắt giới điện ảnh, cá tính khiêm nhường, nhưng chính mình thường xuyên tươi cười

ngượng ngùng, muôn vàn cô gái yêu thích...

Xuống xe tiếp theo chính là Cố Thần Phong cùng Tiêu Hàn, hai người vòng tay qua vai nhau như bạn tốt, đối với ngàn vạn ánh đèn flash cùng anh tuần gập đầu mỉm cười, tiếp theo tam đại ảnh đế liền đứng chung một chỗ, để cho các fan cùng chụp ảnh, mới cùng nhau chậm rãi đi vào...

Hạ Tuyết dừng xe ở ngoài quảng trường, nhìn tiểu Thanh các cô ấy chờ ở một bên đã lâu, cô liền vội vàng nghiêng tới trước, đem caravat mới vừa rồi Hàn Văn Vũ không có thắt tốt chỉnh lại, tiếp theo lại cẩn thận vỗ vỗ trước ngực anh ta một cái như nhìn thấy bụi, đối với Hàn Văn Vũ cười nói: “Tốt lắm. Chúc ngài hôm nay thuận lợi.”

Bản thân Hàn Văn Vũ hơi sửa sang lại tây phục một chút, mới “uh” một tiếng, liền theo từng ánh đèn flash, bước xuống xe...

Toàn bộ hội trường giống như bom oanh tạc, tiếng fan hét chói tai điên cuồng liên tục, thậm chí có fan nhìn đến hình dáng hoàn mỹ khi Hàn Văn Vũ quay mặt, còn có cặp mắt đắm đuối đưa tình, mị lực vô hạn, đều tâm động liên tục, hét chói tai...: “Văn Vũ. Chúng tôi yêu anh.”

Hàn Văn Vũ nghe tiếng reo hò, liền mỉm cười vẫy tay với mọi người...

Nữ chunhs Dương Tinh cũng ngượng ngùng bước xuống xe, cô hôm nay mặc áo váy ngắn, một đầu tóc dài đến eo giờ uốn quăn lên, cầm một cây châm nhỏ, sắc mặt nhàn nhạt, đứng ở giữa ánh đèn flash, lại ngượng ngùng cười một chút, mới nhỏ nhẹ đi đến bên người Hàn Văn Vũ... Theo quy định truyền, hai nam nữ chính ở trong phim tình lữ quan hệ, cho nên cũng phải cùng nhau tiến vào, chỉ thấy Hàn Văn Vũ ở giữa ánh đèn flash, nhẹ nắm tay nhỏ bé của Dương Tinh, đặc biệt thân thiết đi vào hội trường...

Toàn bộ fan đều mất mát nhìn Hàn Văn Vũ kêu to: “Văn Vũ. Chúng tôi yêu anh.”

Hạ Tuyết ngồi ở trong xe, nhìn bóng lưng Hàn Văn Vũ trước mặt, còn có anh ta cười rất đẹp, có ai biết anh ta vừa rồi ngủ trên xe rất giống heo? Cô vừa cười vừa chạy xe đến bãi đỗ xe, sau đó theo Lynda phân phó, cầm trà xanh Hàn Văn Vũ thích uống, cùng lịch trình của anh ta vội vàng bước xuống xe, bản thân cũng đi vào hội trường, thật tốt mới thấy rất nhiều ngôi sao cũng tự mình cố vũ đi đến hiện trường tuyên truyền...

Cô roạt một tiếng, cười rộ lên, rất hưng phấn mà xem các ngôi sao đứng ở trong hội trường, đều mỉm cười không thôi cùng các phóng viên tiếp xúc thân mật, khắp nơi phi thường náo nhiệt...

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, vừa rất hiếu kỳ nhìn các ngôi sao này, lại nghe người bên cạnh nói: “Hồ Điệp cùng Dạ Thiên Thiên đến đây.”

Cô sửng sốt...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Trái tim Hạ Tuyết đập thành thịch, nhớ lại, vì sao phải tuyên truyền như vậy, các nàng một ngày sau mới tới? Nàng tò mò đứng trong đám người, quay đầu nhìn Hồ Điệp mặc váy ren dài màu xanh da trời, khoác chiếc áo lông chồn màu trắng, tay đeo nhẫn ngọc trai Chanel, đi cùng trợ lý, vén chiếc váy thật dài, từng bước đi vào hội trường, tất cả đèn flash điên cuồng lóe lên trên thân thể nàng

Dạ Thiên Thiên mặc chiếc váy màu đen, là loại hiện đang thịnh hành rất đẹp, trang điểm nhàn nhạt, cổ tay mang vòng tay kim cương, tay cầm chiếc thắt tay màu đen nhãn hiệu Gucci, mang giày cao gót 10 phân, từng bước đi vào hội trường, phong cách của nàng luôn lạnh lùng, nhìn về ánh đèn flash nhàn nhạt tươi cười.

Hạ Tuyết đứng trong đám người, nhìn hai đại mỹ nhân Dạ Thiên Thiên và Hồ Điệp, thật sự là một đóa hoa bách hợp và một đóa sen hồng, cùng xinh đẹp, đẹp đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông, trong lòng của nàng không khỏi hồi hộp, không khỏi nhớ tới Hàn Văn Hạo, mới một vài ngày, dường như hẵn đã rời khỏi thế giới của nàng thật xa, Hạ Tuyết chỉ cần nghĩ đến ánh mắt sáng rực của hẵn, khí phách mạnh mẽ, nàng nặng nề thở một hơi, quay đầu lại nhìn Dạ Thiên Thiên và Hồ Điệp hai người như chị em tốt tựa vào nhau, cùng chụp ảnh.

Tiểu Thanh đi tới bên cạnh Hạ Tuyết, bất đắc dĩ cười nói: "Chậc! nhìn các nàng giống như chị em tốt, thật ra thì tranh giành chết đi sống lại! Tôi thực thay khó chịu các nàng!"

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn tiểu Thanh nói: "A? Hai người họ bất hòa sao?"

"Làm sao có thể cùng được? Một người là người yêu mới của Hàn tổng giám đốc, một người là người yêu cũ!" Tiểu Thanh cười, chuẩn bị máy ghi âm thật tốt chờ Hàn Văn Vũ muốn dùng.

"A?" Hạ Tuyết kỳ quái nói: "Là thật à? Lời đồn là thật a?" Nàng cũng thường xuyên nghe Quách Dung nói việc này.

"Cái vòng tin tức luẩn quẩn, thật thật, giả giả, trước kia cô ở bên ngoài, khẳng định không biết, bây giờ đã vào đây, cô nhìn là có thể hiểu được!" Tiểu Thanh cười nói.

"Nhưng Nếu các nàng không hợp nhau, tại sao lại cùng nhau muốn đến hội trường?" Hạ Tuyết lại kỳ quái hỏi.

"Còn có thể vì cái gì?" Tiểu Thanh cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Chắc là cô không không biết ? Văn Vũ Chúng ta là em trai của Hàn tổng giám đốc! Cho nên hai "Chị dâu" tự nhiên muốn tới lấy lòng chú em!"

"Gì? ? ? ?" Hạ Tuyết khiếp sợ đứng lên: "Cậu nói lại một chút ai là em trai? ? ?"

Tiểu Thanh ngạc nhiên nhìn biểu tình khoa trương của Hạ Tuyết, cười nói: "Văn Vũ chúng ta là em trai của Hàn tổng giám đốc a!"

Hạ Tuyết sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, tròng to mắt, không nói nên lời, lại che miệng, khiếp sợ nghĩ: Làm sao mọi chuyện lại tập trung vào chỗ này hết vậy ? Rõ ràng vừa mới nói hẹn gặp lại với em trai của Hàn Văn Hạo, bây giờ lại thêm đây một em trai? Nàng thật buồn rầu nhìn Tiểu Thanh nói: "Tại sao nhà Văn Vũ có tiền như thế, lại còn muốn làm ngôi sao?"

"Tại sao không thể?" Tiểu Thanh cười rời đi.

Hạ Tuyết mặt như đưa đám nhìn Hồ Điệp và Dạ Thiên Thiên cùng nói chuyện với Hàn Văn Vũ, nhìn nét mặt ba người bọn họ trò chuyện với nhau

thật vui vẻ, nàng thật sự muốn chết.

Hàn Văn Vũ đang nói chuyện với Hồ Điệp Dạ và Thiên Thiên, đột nhiên cảm thấy miệng có chút khô, tiện đặt nhẹ yết hầu gọi: "Hạ Tuyết! ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Hạ Tuyết vừa nghe gọi, nàng sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, lùi ra sau một bước!

"Hạ Tuyết! trà xanh của tôi!" Hàn Văn Vũ kêu một lần nữa, Dạ Thiên Thiên và Hồ Điệp mỉm cười, hai người nhìn xung quanh

Hạ Tuyết sợ tới mức không biết phải làm sao, vừa định muốn xoay người chạy trốn, bả vai lại bị một bàn tay vỗ xuống, nàng khẩn trương quay đầu, nhìn Hàn Văn Vũ đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt cổ quái nhìn nàng nói: "Cô đang làm gì? Tôi gọi sao không đáp lại! trà xanh của tôi đâu?"

"Ở chỗ này!" Hạ Tuyết đỏ mặt, vội vàng đưa trà xanh cho Hàn Văn Vũ, sau đó lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy Dạ Thiên Thiên và Hồ Điệp đang cùng các ngôi sao khác uống rượu đỏ, nàng thở phào, nhẹ nhõm cúi đầu.

Hàn Văn Vũ bên cạnh uống trà xanh, nhìn bộ dạng của Hạ Tuyết, kỳ quái vươn tay sờ khuôn mặt đỏ rực của nàng nói: "Rốt cuộc cô làm sao vậy? sao mặt lại đỏ như vậy?"

Hạ Tuyết đang nghĩ cách muốn chạy trốn, bởi vì lần trước nàng đã bị fan Dạ Thiên Thiên thiếu chút nữa đem nàng tiêu diệt, bây giờ sao còn dám ở tại chỗ này? Nàng vừa nghĩ đến đây, tiện lập tức ngẩng đầu nói với Hàn Văn Vũ: "Tôi đau đầu quá! Đừng như phát sốt rồi!"

Hàn Văn Vũ vừa nghe, vươn tay áp lên trán nàng, lạnh băng, hắc "chậc" một tiếng, lại vươn tay, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lắc tới, lắc lui nói: "Cô dám giả bộ bệnh với tôi? nhiệt độ cơ thể cô rất thấp muốn thành xà yêu ngàn năm sao! Mới đi làm ngày đầu tiên, đã muốn chuồn hả?"

Hạ Tuyết căn môi dưới, bất đắc dĩ thở dài cúi đầu.

Hàn Văn Vũ nhìn bộ dáng muốn chết đi của nàng, nói: "Nếu cô thật sự cảm thấy mệt mỏi, đến hậu trường nghỉ ngơi một chút! Buổi họp báo sắp bắt đầu, cũng không còn chuyện của cô nữa!"

Hạ Tuyết vừa nghe, liền cười rộ lên vội vàng gật đầu nói: "Tốt, tốt, tốt quá, tôi lập tức đi nghỉ ngơi, anh yên tâm!"

Hàn Văn Vũ thật sự không có biện pháp người này, mỉm cười nói: "Cô thật sự là cực phẩm, muốn đi nghỉ ngơi, thì cứ nói tôi tự mình làm, cô đi nghỉ ngơi một chút!"

Hạ Tuyết vừa nghe, cười to ha ha ha ha vài tiếng, vội vàng chạy vào trong đám người, lúc nàng đi về phía hậu trường, trong lòng thầm nghĩ: thực thật không ngờ, Hàn Văn Vũ là em trai của Hàn Văn Hạo, trời ạ, chẳng lẽ là báo ứng? Bởi vì chính mình mắng tố tông mười tám đời cả nhà bọn hắn, cho nên tố tông mười tám đời đều đã đến đây?

Fuck! hôm nay ma quỷ nhiều quá, đầu óc có chút rối loạn, nàng thở dài lo lắng, vừa định đi qua hậu trường quay về khán đài, lại phát giác cánh tay của mình lại bị tay ai kéo lại, sau đó móng tay thật dài bấm vào trong da thịt của nàng, nàng ôi một tiếng, cau mày quay đầu kêu to: "Ai vậy?"

Hồ Điệp tay nâng rượu đỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, vẻ mặt xinh đẹp nhưng có chút u ám . . .

Hạ Tuyết hoảng sợ, mặt đỏ lên, cười nói: "Hồ. . . . Hồ. . . . Hồ Điệp."

Hồ Điệp hơi buông lỏng ra tay Hạ Tuyết, tiến lên một bước, tới gần Hạ Tuyết, nhìn kỹ khuôn mặt trẻ trung của nàng, làn da trắng nõn, cô ta cong nhẹ khóe miệng tươi cười, sâu xa nói: "Cô. Làm sao có thể ở trong này? Làm sao lại trở thành trợ lý đời sống cho Văn Vũ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Sắc mặt Hạ Tuyết trắng bệch, nhớ tới cuộc nói chuyện hai người lần trước, chính nàng nói muốn rời khỏi thế giới của Hàn Văn Hạo, thật không ngờ lại dính vào người em trai, đối lại là chính mình cũng phải hiểu lầm a. về mặt nàng đau khổ “ách” một tiếng, khó khăn nói: "Tôi. Tôi. Tôi không biết Hàn Văn Vũ là em trai của Hàn Văn Hạo."

"A.... . ." Hồ Diệp mỉm cười nói: "Thật sự là duyên phận. Nếu là người khác, sau khi biết sự thật, cô nghĩ muốn thông qua Văn Vũ tới tiếp cận Văn Hạo sao? May mắn Dạ Thiên Thiên không biết chuyện này, nếu cô ta biết rõ, tôi thật lo lắng. cô ta sẽ nói các fan dùng axit hắt lên người cô!"

Hạ Tuyết sợ tới mức “oanh” một tiếng trong đầu, sau đó lo lắng hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Hồ Diệp quay đầu nhìn Hạ Tuyết cười rộ lên nói: "Còn làm sao bây giờ? Đi a. Đi được càng xa càng tốt, không cần làm trợ lý cho Văn Vũ nữa, Dạ Thiên Thiên kia, không phải người bình thường, nếu người nào đoạt của cô ta cái gì, cô ta sẽ không từ thủ đoạn nào để đoạt trở về! Cô đấu lại được cô ta sao? Cái vòng luẩn quẩn này có bao nhiêu người dính vào.....?"

Hạ Tuyết ngơ ngác nghe.

Hồ Diệp bên cạnh uống rượu đỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng một hồi, mới ho khan một tiếng, mỉm cười nói: "Đang làm trợ lý đời sống cho Văn Vũ, nhưng lại muốn gặp gỡ với anh trai sao!"

Hạ Tuyết nghĩ tới hai tròng mắt của Hàn Văn Hạo như một con báo, nàng không khỏi chủ lạnh run, nàng lo lắng hỏi: "Không phải đâu? Bọn hăn không phải ở riêng sao?"

Hồ Điệp giống như nghe được chuyện rất buồn cười, bưng rượu đỏ, cười khoa trương. "Ôi! cô thật là khờ. Bọn hăn làm sao ở riêng, đều là anh em ruột a, làm sao không thường xuyên gặp gỡ?"

Hạ Tuyết căn môi dưới, thở dốc một hơi, lặng im cúi đầu, nghĩ tới 8.000 đồng tiền lương, trái tim nàng liền quặn đau.

Ánh mắt Hồ Điệp híp lại, lộ ra tia tàn nhẫn, tìm cách nói: "Đúng rồi, vừa rồi Văn Vũ nhờ tôi nói với cô, đi vào phòng sản xuất, lấy tiết mục biểu diễn kế tiếp."

Hạ Tuyết vừa nghe, liền A một tiếng, mỉm cười nói với cô ta: "Biết rồi, cảm ơn cô."

"Không có gì." Hồ Điệp sâu xa vươn tay, nhẹ nhàng vén sợi tóc lên trán Hạ Tuyết, hết sức dịu dàng cười nói: "Tại đây vòng tròn lần quần, cô nhất định phải học bảo vệ tốt chính mình, nếu không, bất cứ lúc nào cô cũng có thể rơi vào cạm bẫy Lần trước Dạ Thiên Thiên đem trợ lý của nàng tặng cho lão tổng công ty ăn sạch, mới được hứa cho cô ta quảng cáo son môi."

Trong lòng Hạ Tuyết không khỏi lạnh lẽo lần nữa.

"Mau đi đi! Văn Vũ chờ cô!" Hồ Điệp mỉm cười nói.

"Được. tạm biệt." Hạ Tuyết hoảng sợ xoay người, nhớ lại lời Hồ Điệp nói vừa rồi, trong lòng nàng vốn rất đơn thuần, lại như có tảng đá lớn đè nặng.

Hồ Điệp bưng rượu đỏ, nhìn Hạ Tuyết chậm rãi từng bước đi vào phòng sản xuất, cô ta cười lạnh, sau lưng trợ lý đột nhiên đi tới, đứng phía sau Hồ Điệp hỏi: "Làm như vậy được chứ? Người ở trong phòng Sản xuất, rõ ràng chờ Dương Tinh. . . Nếu Lưu tổng phát hiện không phải Dương Tinh. . . ."

"Đàn ông ai lại ngại ăn nhiều? Huống chi, để có một vai nữ chính, Dương Tinh đã đáp ứng người ta rồi, cô ta sớm hay muộn cũng chạy không thoát phải bồi người ta trên giường!" Hồ Điệp quay người lại, ngẩng đầu lên, lạnh lùng phân phó: "Mời tất cả phóng viên, đến phòng sản xuất dùng trà!"

Trợ lý ôn nhu lập tức mỉm cười gật đầu nói: "Vâng!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Hàn Văn Vũ đi dọc theo hành lang, thẳng ra phía trước tìm Hạ Tuyết, hăn tức giận nói: "Người không có ở trong hậu trường, vậy ở nơi nào hả?"

Tiểu Thanh cầm điện thoại, nói chuyện với Tả La để thu xếp cuộc hẹn đến hiện trường quảng cáo vào buổi chiều, không biết hai vị Ảnh đế có đồng ý ngồi chung một phòng ăn không, nếu thương nhất được thì sắp xếp cùng vào phòng VIP.

"Thấy Hạ Tuyết không?" Hàn Văn Vũ nhìn Tiểu Thanh hỏi.

Tiểu Thanh cầm điện thoại ở bên cạnh, lúc đầu nói vì Văn Vũ: "Cô ấy ở phòng nghỉ của anh không?"

Văn Vũ nghĩ nghĩ, trực tiếp đi đến phòng nghỉ của mình, khi hăn mở cửa, đẩy cửa ra đi vào phòng, kêu một tiếng: "Hạ Tuyết!"

Hàn Văn Vũ đứng sừng sững tại chỗ, nhìn vẻ mặt Dương Tinh đang đỏ bừng ngồi trên ghế sofa, lo lắng như con thỏ nhỏ nhìn hăn. Hàn Văn Vũ nhưng thấy, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, chậm rãi hỏi: "Tại sao cô lại ở trong phòng nghỉ của tôi? cô không biết như vậy sẽ làm cho người khác hiểu lầm sao? Còn cảm thấy hôm nay phòng tôi không đủ nhiều?"

Dương Tinh xuống từ trên ghế sofa đứng lên, anh mở miệng, có chút ôi miệng nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Tôi chỉ là. Có chút khẩn trương chờ tuyên bố. Tiện thể vào ngồi một chút."

Ánh mắt Hàn Văn Vũ lạnh lùng, có phần sáng tỏ, tươi cười nhìn Dương Tinh nói: "Phải không? Vậy cô cứ từ từ ngồi."

Hắn nói vừa xong, xoay người rời đi, phía sau lưng hắn chột ầm ập, thân thể Dương Tinh đã áp sát vào lưng hắn, vòng tay ôm eo hắn, khẩn trương nói: "Đừng đi ... Tôi sợ ... chúng tôi diễn trò nam nữ để được phân vai nữ chính trong bộ phim này, cứu tôi đi ..."

Hàn Văn Vũ hơi quay mặt, không hiểu lắm lời của nàng.

Dương Tinh khẩn trương nói: "Tôi hối hận rồi."

Hàn Văn Vũ vẫn không hiểu, chờ nàng nói tiếp.

"Tôi. Tôi và Lưu tổng có giao ước, nếu ông ấy dành cho tôi vai nữ chính bộ phim này thì tôi liền. tôi liền."

"Cô cùng hắn trên giường!" Hàn Văn Vũ nói xong, có phần nhàm chán ngẩng đầu, lập tức gạt hai tay của Dương Tinh, quay đầu lại nhìn Dương Tinh, nhìn cô gái đơn thuần, không biết gì đến buồn cười này." Cho nên cô sợ hãi, cô hối hận, bây giờ cô muốn thành công nhưng không muốn bồi ông ta trên giường!"

Dương Tinh thở gấp gấp, hốc mắt đỏ bừng, không biết nên làm sao bây giờ!

Hàn Văn Vũ lạnh lùng nhìn Dương Tinh nói: "Là người đại diện khuyên cô đi? Muốn cô bồi Lưu tổng trên giường, để được vai nữ chính bộ phim này, từ nay về sau một bước lên mây xanh, cô muốn một bước lên trời, chỉ cần hy sinh một lần! Đúng không?"

Nước mắt Dương Tinh thi nhau rơi xuống.

Hàn Văn Vũ nở nụ cười lạnh, vươn ngón tay, cốc lên đỉnh đầu Dương Tinh mới nói: "Tôi nói cô thật là khờ, lúc ấy đạo diễn chọn cô là đã nhìn trúng điểm ngớ ngẩn và đơn thuần của cô, mặc kệ cô có đáp ứng lên

giường hay không, đạo diễn nhất định sẽ dùng cô! Giữa người đại diện của cô và Lưu tổng có vấn đề!"

Dương Tinh mờ mịt ngẩng đầu, khóc lóc xin: "Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi muốn thành công, tôi muốn thành công, hoàn cảnh trong nhà tôi, tôi. Tôi."

Hàn Văn Vũ thở dài, nói: "Chuyện này, Lynda nói thật không sai!! Cái vòng luẩn quẩn này, có rất nhiều người bị thảm, đây không phải là mượn cớ!"

"Cứu, cứu tôi! Văn Vũ!" Dương Tinh khóc, quỳ xuống, năn nỉ Hàn Văn Vũ" Cứu, cứu tôi. Tôi không muốn bồi lão già ghê tởm kia trên giường! Cứu, cứu tôi! Cứu tôi! Bây giờ, công ty trên dưới đang cho người tìm tôi!"

Hàn Văn Vũ mặt lạnh không lên tiếng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tráo Đổi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI

Tác giả: Hàn Trinh Trinh

Hạ Tuyết đi vào phòng nghỉ của Lưu Giám chế, nhìn vào bên trong tối đen, nàng “a” một tiếng, ngạc nhiên vừa định bật đèn, thì phía sau lưng đột nhiên bị ôm chặt, nàng giật mình xoay người lại, lúc vừa định kêu to, thì toàn thân nàng đã bị người ôm chặt, ném lên ghế sofa. Nàng sợ tới mức liên tục thét chói tai, vừa định kêu to, miệng nàng lập tức bị người ta bưng kín, tiếp theo một thân thể đàn ông béo tốt, cũng vội vàng nhào lên ghế sofa, dùng gương mặt bóng lưỡng vuốt nhẹ mặt nàng nói: "Cô còn giả vờ trong sáng cái gì? Không phải cô và người đại diện nói, hôm nay cho tôi ăn sao?"

Hạ Tuyết sợ tới mức trợn trừng mắt, liều mạng vùng vẫy lắc đầu, nàng không tin Lynda và Hàn Văn Vũ là người như vậy, nước mắt nhanh chóng lăn ra, cảm giác người đàn ông này đang cố xé rách quần áo trên người mình, nàng lại bị che kín miệng, một tiếng không thể kêu lên, chỉ biết dùng hết sức lực toàn thân vùng vẫy trên ghế sofa, chen lấn nhau, không biết làm sao với người đàn ông đang hứng tình, hôn lên cổ nàng, kéo áo của nàng xuống, lộ ra chiếc áo lót, đàn ông kia lại say sưa hứng thú mút trên bờ vai nàng, thậm chí phát ra thanh âm ghê tởm.

Hạ Tuyết cố sức vùng vẫy, nước mắt tuôn ra ào ào, khóc lóc, thống khổ, tuyệt vọng kêu to: cứu mạng a Cứu mạng a. . . . Mẹ a. . .Ba ba. . . .Cứu con . . . nàng kêu khóc khàn cả giọng, cứu mạng a.....

Tiểu Thanh lập tức đẩy cửa phòng của Hàn Văn Vũ ra, vừa vặn nhìn thấy Dương Tinh quỳ gối trên mặt đất năn nỉ Văn Vũ, đôi mắt lạnh lùng của Hàn Văn Vũ đang lờm nhìn cô chăm chăm, Tiểu Thanh mặt đỏ lên, lập tức đóng cửa lại, đứng ở ngoài cửa nói: "Buổi họp báo lùi lại nửa giờ, tôi tới báo cho anh một tiếng!"

"Ừ!" Hàn Văn Vũ ở bên trong nhàn nhạt đáp lời!

Tiểu Thanh thở một hơi, miệng lẩm bẩm nói, lại có một đóa hoa tươi tiến vào sai phòng, muốn tán tỉnh Văn Vũ chúng ta? Không có cửa đâu! Cô vừa nói xong, định xoay người rời đi, vừa vặn cửa sau lưng mở ra, cô ngạc nhiên quay người lại, nhìn thấy Hàn Văn Vũ đi ra trước, Dương Tinh mới vừa khóc sụt sùi đi theo phía sau, cô ấy đang có chút oan ức dùng khăn tay xoa cái mũi.

Hàn Văn Vũ bất đắc dĩ nói: "Cô lau khô nước mắt đi, nếu không, phóng viên dựa vào hành động trên người cô mà viết bài lung tung!"

Dương Tinh vừa nghe, lập tức lau khô nước mắt, theo sát phía sau Hàn Văn Vũ, thậm chí sợ hãi nắm chặt một góc tây phục của hắn

Tiểu Thanh phùng má, trợn mang nhìn cô, không vừa mắt!

Hàn Văn Vũ thở dài nói: "Tôi nói cô không có việc gì, thì cô sẽ không có việc gì cả! Không cần lo lắng dính sát tôi như vậy, chỉ cần đi theo bên cạnh tôi là được."

Dương Tinh lập tức đỏ mặt buông tay ra.

Tiểu Thanh “chặc” một tiếng nhìn cô, ai cũng biết, người đại diện của cô và Lưu tổng có giao ước, nếu được giao vai nữ chính trong bộ phim này, thì cô tiếp người ta trên giường! Người đại diện của cô đang tìm kiếm cô khắp nơi, cô thật thông minh, tìm tới cầu cứu Văn Vũ chúng ta, ai cũng biết, bất kỳ người nào trong cái vòng luẩn quẩn này cũng không dám đắc tội với

Văn Vũ, khẳng định là vừa rồi vào phòng câu dẫn không phải sao, lại quỳ xuống đất cầu cứu! Hừ! Đê tiện! Trong sáng như vậy sao đồng ý lên giường với người ta?

"Cô a!" Hàn Văn Vũ chỉ lên trán tiểu Thanh, biết cô mưu ma chước quỷ, nên nói: "Đừng bày ra bộ dáng đáng thương, nhanh lên, đi tìm Hạ Tuyết cho tôi!"

"Hạ Tuyết?" Jody đang cầm y phục cho Hàn Văn Vũ sau buổi họp báo, hẳn muốn thay đổi tây phục, cười đi tới nói: "Vừa rồi tôi có gặp cô ấy, cô ấy nói muốn đến phòng Lưu Giám chế, lấy tiết mục biểu diễn kế tiếp, tới bây giờ vẫn chưa đi ra!"

Hàn Văn Vũ vừa nghe, hoảng sợ bỏ Dương Tinh, tức giận, sốt ruột chạy như bay tới phía trước

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Phóng Viên Đến Đây

Lynda vừa định đi tới, nói cho Hàn Văn Vũ về bộ phim của hần, lại nhìn thấy hần chạy như bay trên hành lang về hướng khác, cô đang sững sờ, lại nhìn thấy Tiểu Thanh khẩn trương chạy tới, cô kéo Tiểu Thanh hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Thanh “a” một tiếng, đầu ghé sát tai Lynda nói một câu, Lynda cũng kinh hoảng theo sát Hàn Văn Vũ chạy về phía trước.

Hàn Văn Vũ vừa chạy lên phía trước, vừa nghĩ đến Hạ Tuyết đứng giữa bầu trời tuyết bay, ánh mắt sáng lấp lánh, rất vui vẻ, đổi cuộc sống tràn ngập hi vọng, tươi cười nhìn hần, hần cắn răng một cái, nổi điên xông theo hướng hành lang, nhìn thấy phòng nghỉ của Lưu Giám chế ngay tại trước mắt, đột nhiên não của hần muốn hôn mê, lại tức giận đưa chân đá văng cửa ra, nhìn thấy Lưu Giám chế đặt Hạ Tuyết trên sofa, đang khẩn trương bịt kín miệng của nàng, hôn xuống cổ của nàng, Hạ Tuyết đang thống khổ khóc lóc, vùng vẫy, tuyệt vọng, Hàn Văn Vũ giận dữ gầm lên, như một mãnh thú lao lên phía trước, nắm lấy vai Lưu Giám chế, ném cả người lão ngã chổng vó trên mặt đất, sau đó nắm cổ áo lão, vung nắm tay lên, nổi giận gầm lên một tiếng, đâm thẳng vào mặt của lão

Lưu Giám chế còn chưa kịp phản ứng, cả người đã hôn mê bất tỉnh. . . .

Hạ Tuyết tuyệt vọng sợ hãi lui đến một bên, nhìn bộ dáng Hàn Văn Vũ tức giận, trong lòng nàng đột nhiên đau xót, rốt cục nàng đã được cứu, chớp mắt òa khóc, lớn tiếng hỏi "Tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao anh muốn đem tôi bán cho Lưu Giám chế?"

"Cô nói vớ vẩn gì thế?" Hàn Văn Vũ tức giận, đau lòng nửa quỳ trước mặt Hạ Tuyết, vội dìu nàng đến ghế sofa bên cạnh, đưa áo lộn xộn cho nàng mặc vào, mới lo lắng nói: "Bán cô cho Lưu Giám chế làm gì? Kiếm tiền? Kiếm thù lao đóng phim? Chọn nhân vật? Tôi đến nỗi vậy sao? Hơn nữa, cho dù muốn bán, cũng tìm người đẹp một chút chứ?"

Hạ Tuyết sợ tới mức ánh mắt hoảng loạn, thần trí sa sút, nhìn bộ dáng đau lòng của Hàn Văn Vũ, vẫn sợ hãi run rẩy nhìn Hàn Văn Vũ, nghẹn ngào hỏi: "Thật sự không phải anh sao? Thật sự không phải anh sao?"

Hàn Văn Vũ đau lòng đứng dậy: "Cô cảm thấy tôi có lý do làm như vậy sao? Tôi lo lắng chạy tới, hận không thể đem lão giết đi ! ! Cô lại nghi ngờ tôi?"

Hạ Tuyết oa một tiếng, rớt cục khóc lên, nhào tới phía trước, ôm cổ Hàn Văn Vũ, thương tâm rồi lại vui vẻ khóc rống lên: "Tôi biết không phải anh mà!! Tôi biết không phải anh mà!!"

Hàn Văn Vũ bất đắc dĩ thở dài, ôm Hạ Tuyết, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, vỗ mặt đau lòng, vuốt nhẹ tóc nàng, an ủi nói: "Không có việc gì rồi. Đều đã qua rồi Tôi đánh gã đàn ông xấu xa kia ngất xỉu rồi ! một chút nữa chúng ta bầm vằm lão ra, làm nhân bánh bao xá xíu!"

Hạ Tuyết tiếp tục khóc nức nở, chỉ cần suy nghĩ đến vừa rồi người đàn ông kia nằm ở trên người mình, nàng không ngừng khóc. . . .

Hàn Văn Vũ bất đắc dĩ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, đau lòng dùng ngón tay cái lau nhẹ nước mắt trên mặt nàng, bên cạnh vừa lau vừa nói: "Ôi, đừng khóc nữa, nước mắt lớn bằng hạt đậu a!"

Lynda và Tiểu Thanh chạy vào phòng, liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Tuyết đang khóc thê lương, còn Lưu Giám chế thì ngã xuống đất ngất đi, hai người giật mình, lập tức đóng cửa lại. . . .

Tiểu Thanh đau lòng nhìn Hạ Tuyết, vội giậm chân nói: "Mẹ nó! Đều là Dương Tinh làm hại!"

"Đừng ồn ào!" Lynda lập tức đi tới trước mặt Hạ Tuyết, nhìn nàng đang khóc nức nở, cô đau lòng thở dài, lau khô nước mắt cho nàng, nói: "Cô đừng sợ! chuyện này thật ra là một hiểu lầm! Không có việc gì đâu."

Hạ Tuyết vẫn khóc rấm rức, nhìn tất cả mọi người chạy đến đây, trong lòng có chút bình tĩnh, gật đầu.

"Tiểu Thanh! Cô lập tức ra ngoài nhìn xem có phóng viên hay không? Nếu phóng viên chưa phát hiện chuyện này thì tốt, nếu phát hiện thì phiền toái rồi ! Tôi đi ra ngoài trước, gọi điện thoại về công ty!" Hai người nói vừa xong, lập tức bước nhanh ra ngoài cửa

Hàn Văn Vũ đau lòng nhìn Hạ Tuyết trong lòng mình vẫn khóc thật đáng thương, hăn nặng nề thở dài, cõi bỏ tây phục của mình, choàng lên người nàng, ôm ngang người nàng, chuẩn bị đi ra ngoài, lại nhìn thấy Tiểu Thanh vội đi vào, nói với Hàn Văn Vũ: "Không tốt, có rất nhiều phóng viên đến đây! Cũng không biết tại sao lại đến!"

Hàn Văn Vũ sửng sốt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM CHẾ

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Xử Lý Như Thế Nào

Hàn Văn Vũ lấy một chậu nước lạnh, hắt toàn bộ lên trên người Lưu Giám chế. . .

"A....." Lưu Giám chế đột nhiên giống như một con ếch sống, nhảy dựng lên, lạnh run rẩy kêu to: "Lạnh chết tôi rồi ! !"

Hàn Văn Vũ lạnh lùng khoanh tay trước ngực nhìn Lưu Giám chế.

Hạ Tuyết sợ quá trốn sau lưng Hàn Văn Vũ, cũng khẩn trương nhô đầu ra nhìn lão.

Lưu Giám chế bị tạt nước lạnh làm cho mơ hồ, lúc vừa muốn chửi ầm lên, lại nhìn thấy gương mặt thúi của Hàn Văn Vũ, lão tức khắc nhớ lại chuyện vừa rồi, mình ướt đầm đìa nghiêng đầu nhìn Hạ Tuyết giống như một con cún nhỏ đứng sau lưng Hàn Văn Vũ, lão há hốc mồm kinh ngạc, chỉ kém hai chân run run muốn quỳ xuống đến nơi, nói: "Thực xin lỗi. . . Văn Vũ, tôi không biết là người của cậu. . .Tôi cho rằng."

Hàn Văn Vũ lập tức cười lạnh, mới “chặc” một tiếng, đi đến trước mặt Lưu Giám chế, năm ngón tay vươn ra, chụp một cái lên vai của lão, sau đó trực tiếp đè thấp đầu, nói: "Ở trong này, mọi người đều biết Hàn Văn Vũ tôi không thích nói nhiều! Ông không cần giải thích với tôi là ông có đụng đến người của tôi hay không, sự thật là ông đã động người của tôi! Ông hiểu chưa? Giải thích chỉ là che giấu lỗi lầm, trước đây ông không học qua nhà trẻ sao? Thầy giáo không dạy ông đạo lý làm người?"

"Tôi. . . Tôi. Tôi" Lưu Giám chế khẩn trương nhìn Hàn Văn Vũ, lão hiểu rất rõ ràng kết cục của mình khi đắc tội với người của Hàn gia,

lão lập tức ngẩng đầu, giơ tay của mình tự tát vào mặt mình, khóc lóc, xin tha thứ nói: "Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi. Là tôi đáng chết!"

Hạ Tuyết nhìn người đàn ông trước mặt quả thực đang tự bạt tai vả vào mặt của mình, làm cho cả khuôn mặt đỏ bừng, nàng sợ hãi thối lui ra sau lưng Hàn Văn Vũ, mà lại nhịn không được nói: "Đáng đời!"

Hàn Văn Vũ nắm một tay của Hạ Tuyết đưa tới, kéo căng vai nàng, nói: "Cô muốn đá vào giữa hai chân của lão hay không? Hay là cho mấy cái tát? Có lẽ. Bắt lão thiến cho rồi !"

Lưu Giám chế vừa nghe, lập tức hai tròng mắt mở to, khẩn trương nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết tức giận ló mặt nhìn lão, trêu tức nói: "Tôi không dám, anh giúp tôi đá cho lão mấy đá đi!"

Hàn Văn Vũ không nói hai lời, như một tia chớp đưa chân đập Lưu Giám chế một cái, lão a một tiếng, cả người bay ra, sau đó ngã vào bên cạnh ghế sofa, kêu rên liên tục

Hạ Tuyết giật mình che lại miệng, nhẹ giọng kêu: "Tôi chỉ đùa với anh một chút"

"Nếu vừa rồi, thật sự lão leo lên người cô, tôi sẽ thiến lão rồi ! Một đá này là nhẹ rồi! Hừ!" Hàn Văn Vũ tức giận đi tới trước mặt Lưu Giám chế, ngồi xổm người xuống, vỗ mạnh trên vai của lão. . . .

Lưu Giám chế sợ tới mức liên tục chấp tay cầu xin tha thứ. "Sau này tôi không dám, Sau này tôi không dám nữa."

Hàn Văn Vũ hừ lạnh một tiếng, không để ý những lời vô nghĩa của lão, chỉ là nắm ngón tay như gọng kiềm siết chặt vai của lão, giống như một tên

lưu manh, kéo ngựa đầu lão, hung hãn hỏi: "Ngoài cửa có một đám phóng viên, ông nói nên làm cái gì bây giờ?"

Lưu Giám chế lập tức nói: "Chuyện này dễ lắm! Chúng tôi vừa mới thảo luận kịch bản phim!"

Hàn Văn Vũ vươn ngón trỏ, chỉ lên trán của lão, giọng âm u hỏi: "Vậy trên người của ông sao lại ướt đầm đầm thế này a?"

"Bản thân tôi không cẩn thận ngã trúng vào cái chậu nước!" Lưu Giám chế khấn trương nói.

Hàn Văn Vũ lại vươn ra ngón trỏ, chỉ tiếp lên trán lão, hỏi: "Vậy vết thương trên người ông thì sao?"

"Tự tôi té ngã !" Lưu Giám chế gấp gáp nói.

Vẻ mặt Hàn Văn Vũ có chút hòa hoãn, hân nhin không được cười vỗ vai Lưu Giám chế, nói: "Lo làm phim cho tốt là được Đã lớn tuổi như vậy, lại còn muốn làm hư cô gái nhỏ làm gì?"

"Vâng, vâng" Lưu Giám chế khấn trương nói.

Sắc mặt Hàn Văn Vũ lạnh lùng, đột nhiên trở nên ngoan độc dữ tợn, tát cho lão một bạt tai, làm cho đầu óc lão nổ đom đóm, nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói: "Tôi cảnh cáo ông, về sau nơi nào có Hàn Văn Vũ tôi, ông cứ càng xa càng tốt cho tôi. Bởi vì mọi người trong này đều biết cách làm của tôi thế nào, rõ chứ?"

"Rõ rồi! Rõ rồi!" Lưu Giám chế vội vàng nói.

"Uh! Bây giờ mới coi được!" Hàn Văn Vũ móc khăn tay trước chạm đến người hắn, rất tao nhã lau lau các ngón tay thon dài đẹp mắt, một bên lau,

một bên bìa môi nói: "Mẹ nó! Mặt của ông sao trơn bóng vậy chứ? Giảm béo đi!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Tiện Lợi

Lưu giám chế mở cửa ra, tất cả phóng viên đều muốn đưa tin lên trang đầu nên hăm hở lia máy ảnh kỹ thuật số, ánh đèn flash chớp lên

Hai người Hàn Văn Vũ và Lưu Giám chế đi đến cạnh cửa, đột nhiên bị ánh đèn chiếu lên mặt chịu không nổi. "Ôi, các người làm gì vậy?"

"Lưu giám chế, trên mặt của ông xảy ra chuyện gì?" Có một phóng viên ánh mắt rất sắc nhìn thấy, hỏi.

Lynda ôm vai, thờ ơ nhìn người phóng viên kia, Tiểu Thanh lập tức nhớ lại tên của tờ tạp chí và phóng viên kia.

Lưu Giám chế và Hàn Văn Vũ bên cạnh cười ha ha, đi về phía trước, nói: "Không biết ở hội trường ăn thứ gì đó, quá miễn cảm"

"Nhưng bộ dáng ông nhìn như bị người đánh a!" phóng viên kia lại hỏi.

"Nói bừa! Ai dám đánh tôi!" Lưu Giám chế cố ý tạm dừng một chút, trừng mắt liếc nhìn phóng viên kia một cái, cười nói: "Cậu đừng viết loạn a, tôi sẽ tố cáo cậu!"

Hàn Văn Vũ cười vắn vồ lên vai Lưu Giám chế, nói: "Lưu Giám chế, có thể bọn họ tưởng rằng tôi đánh ông!"

Lưu Giám chế lại cười ha ha ha nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Điều này sao có thể?"

Hạ Tuyết đứng ở phía sau đám người, nhìn Hàn Văn Vũ và Lưu Giám chế bên cạnh xưng anh gọi em đi về phía trước, ngằm hung hăng bắt lấy bà vai lão, bộ dáng thật sự đáng yêu, nàng không khỏi nở nụ cười.

Tiểu Thanh và Lynda đi tới bên người Hạ Tuyết, nhìn Hàn Văn Vũ cười nói: "Có phải cô cảm thán, lúc đầu cảm thấy Văn Vũ chúng ta nhẫn tâm vô tình, bây giờ lại nhiệt huyết kích thích như vậy?"

Hạ Tuyết oan uổng nói: "Tôi cũng không có nghĩ hãn nhẫn tâm vô tình a. Bất quá, thật sự tốt hơn người khác!"

"Đương nhiên rồi!" Lynda hơi bất đắc dĩ cười nói: "Hãn nói năng chua ngoa nhưng trong lòng thì mềm như đậu hủ!"

"Văn Vũ chúng ta tốt nhất!" Tiểu Thanh vội vàng gật đầu, rất khẳng định nói.

Lynda lườm cô một cái, gào lên: "Được rồi, xử lý xong chuyện mê gái rồi, làm việc đi! cả ngày hôm nay vội vàng muốn chết!"

Hạ Tuyết vẫn nhìn theo bóng lưng Hàn Văn Vũ đi xa, cao to, phóng khoáng, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, nở nụ cười.

Hồ Điệp bưng ly rượu đỏ nhìn Hàn Văn Vũ và Lưu Giám chế nói cười đi tới, Hạ Tuyết cũng mỉm cười đứng trong đám người, dường như không có việc gì, cô ta cắn răng một cái, nắm chặt ly rượu trong tay, hận nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô! Như vậy đều bị cô tránh thoát rồi ! Hừ! Chờ xem!"

Cả ngày hôm nay đều vô cùng bận bịu, buổi sáng họp báo, buổi chiều quay quảng cáo, tiếp theo đến Đài Truyền Hình phỏng vấn, sau đó trở lại studio xem xong cuốn phim “Thời gian yêu”, rồi đến phòng chụp ảnh số 2, chụp bổ sung một vài cảnh, cho nên lúc chạng vạng, tất cả mọi người đều cầm hộp cơm tụ lại, vội vàng ăn cơm, cho dù bận quay phim, ngay cả Hàn

Văn Vũ cũng cầm hộp cơm của mình, ngồi trên ghế chuyên dụng, vừa ăn vừa cùng đạo diễn đang thưởng thức cái gì.

Hạ Tuyết vừa ăn cơm, ngồi sát lại bên cạnh Tiểu Thanh hỏi: "Hóa ra, Văn Vũ cũng phải ăn cơm hộp a, tôi vẫn cho là mình tinh cao cấp đều ra ngoài cơm nước xong rồi trở về a!"

"Đừng nói giỡn!" Tiểu Thanh vừa ăn thịt gà bên cạnh nói: "Ra ngoài ăn một bữa cơm, tốn bao nhiêu thời gian, tất cả mọi người ở studio đang đợi, bao gồm cả ngôi sao lớn nhỏ, đạo diễn, Phó Đạo Diễn, chỉ đạo ánh sáng, nhiếp ảnh gia. Đây chính là một cái đoàn thể, gia nhập đoàn thể này, một người nghệ sĩ đủ tư cách, đều phải tôn trọng mỗi người trong đoàn thể! Thức ăn của Văn Vũ là tốt nhất, có cá muối! Chúng ta cũng chỉ có thể ăn gà, cô vẫn đồng tình với hân a! ?"

Hạ Tuyết nở nụ cười.

Hàn Văn Vũ cùng đạo diễn đang nói cái gì, đột nhiên quay đầu lại nói với Hạ Tuyết: "Tới đây một chút!"

Hạ Tuyết "a" một tiếng, bưng hộp cơm chạy tới, ngồi xổm bên cạnh hân, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Có phải khát nước rồi hay không? Hay muốn ăn cái gì?"

Hàn Văn Vũ trực tiếp chỉ vào màn hình TV nhỏ, nói với đạo diễn gì đó, mới cầm lấy đĩa, gấp một khối lớn cá muối đưa tới hộp cơm của Hạ Tuyết, nói: "Hôm nay cô bị khi dễ, ăn nhiều một chút!"

Trong lòng Hạ Tuyết lại ấm áp, nhìn cá muối trong hộp cơm, cảm động nở nụ cười.

"Tôi cũng muốn!" Tiểu Thanh vội vàng chạy tới, làm nũng.

Hàn Văn Vũ cũng gấp một khối cho cô.

Dung Dung cũng muốn chạy tới, Lynda ngồi ở đầu kia, vừa ăn cơm, bên cạnh cầm chiếc đĩa giơ lên: "Ăn sạch của hăn, các người đều đi tìm chết cho tôi!"

Mọi người vừa nghe, đều lấm bẫm đi về.

Hạ Tuyết cũng cười muốn đi về, nhìn lại hộp cơm của mình có nhiều cá muối, nàng sửng sốt ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Vũ, hăn đã vội vàng ăn như hổ đói, rồi cùng đạo diễn nghiên cứu màn ảnh.

Nàng nhìn hăn, trong lòng lại ầm áp nở nụ cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thiên Thượng Nhân Gian

Rạng sáng!

Tuyết trắng tung bay.

Trên sân thượng quảng trường Trung Hoa, vài chiếc phi cơ trực thăng lượn vòng !

Đoàn quay bộ phim “Thời gian yêu” chia thành 3 nhóm, trên sân thượng, trên không trung và bố trí dưới mặt đất, đêm nay quan trọng chính là Hn Văn Vũ không cần ngồi đứng thế thân, tự mình nhảy xung từ sân thượng của 60 tầng lầu cao, tất cả đơn phim đang khẩn trương thử lại dây thép an toàn không đi mỗi lần, vẫn để cho người thế thân biểu diễn trực tiếp, xác định an toàn, mới để cho Hn Văn Vũ đi dây cáp vào bên trong, thợ trang điểm thừa dịp kỹ thuật viên đang buộc dây cáp bên trong cho Văn Vũ, vội vàng đứng ẩn trong tuyết trắng đợi lại cho họ.

Đạo diễn ở đầu sân thượng bên kia, cầm bộ đàm, chỉ huy chuyển gia nhúng, mở máy tính ra, cho thêm 300 bản trong, điều chỉnh nhúng, lại bảo điều chỉnh vị trí 3 máy quay cho tất cả, mới cầm loa hướng tới mọi người cao giọng nói: Này cho mọi người hay, lần này Văn Vũ không dùng thế thân, tự mình biểu diễn, lần một lần phải thành công!

Độc. Tất cả mọi người tại trường quay đều lên tiếng!

Ok! Bên đi chuẩn bị tất cả? Đạo diễn cầm bộ đàm, cao giọng hỏi!

Trợ lý đạo diễn cũng cầm máy quay ảnh trả lời: Chuẩn bị tất cả rồi. . . Văn Vũ chỉ cần nhảy xung, nhảy đến lầu 58 khi đó, chúng ta lập tức cắt!

Hạ Tuyết khẩn trương bưng trà xanh, đưa tới trước mặt Hàn Văn Vũ, mặt trắng bệch, hơi thở gấp gáp, vừa thở ra, cổ nén rùng mình, có chút run rẩy nói: Anh thả lỏng, không có việc gì, anh thả lỏng.

Hàn Văn Vũ cười nhạo nhìn Hạ Tuyết nói: Tôi xem cô còn khẩn trương hơn tôi a!

Hạ Tuyết nghe xong, bất đắc dĩ cười nói: Tôi thật khẩn trương a, ngộ nhờ gặp chuyện không may làm sao bây giờ?

Phi! Tiểu Thanh cười mắng Hạ Tuyết nói: Cô đừng nói nhảm nói cuội những lời này a...! Việc này, không thể tùy tiện nói ngộ nhờ mà nói không có việc gì !

Đúng, đúng, đúng, đúng, đúng! Không có việc gì ! Hạ Tuyết vừa nói hết lời, bỗng nhiên cảm giác buồn bực trong lòng, ánh mắt của nàng mâu hơi rối loạn, mới ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Văn Vũ đã đứng ở bên cạnh chuẩn bị ổn thỏa, trong tuyết bay, vẻ mặt hẩn kiên định và chuyên nghiệp thở ra một hơi khí trắng, ánh mắt kia trong vắt! Nàng có phần sợ hãi đi đến trước mặt Hàn Văn Vũ, nói với hắn: Anh phải bảo vệ bản thân thật tốt a...!

Hàn Văn Vũ bất đắc dĩ nhìn tuyết đang bay, nhìn Hạ Tuyết nói: Tránh xa một chút! Tôi không sao!

Hạ Tuyết cảm thấy trong lòng buồn bực mà không dám nói, đành phải nhìn hắn đi tới bên cạnh sân thượng, sau lưng hắn dây cáp quấn chặt, kỹ thuật và vài nhân viên nghiệp vụ, kiểm tra dây cáp thêm lần nữa, khẳng định, lại nhìn đạo diễn gật đầu, đạo diễn cao giọng nói: Tất cả mọi người chuẩn bị!

Tất cả mọi người chuẩn bị! ! ! ! Trợ lý đạo diễn cao giọng nói tiếp, chuyên gia ánh sáng, nhiếp ảnh gia, các nhân viên nghiệp vụ lập tức mỗi người vào vị trí của mình.

Nhiếp ảnh gia số 2 lập tức đẩy máy quay đi tới yêu cầu Hàn Văn Vũ quay mặt lại đúng góc độ, nhấn một cái live.

Chuyên viên đánh bản cầm bảng đi tới trước mặt Hàn Văn Vũ, cao giọng nói: “Thời gian yêu, tập thứ 17, Thiên Thượng Nhân Gian. Ba ...hai ... một.

Action! Đạo diễn lập tức cao giọng hô!

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi

Hàn Văn Vũ thở hổn hển đứng tại lan can sân thượng, âm thanh tức giận trong tuyết bay kêu to: Tại sao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? ? ? ? Tại sao”.

Hạ Tuyết khẩn trương siết chặt kịch bản nhìn.

Hàn Văn Vũ ngửa cao đầu, nước mắt tuôn rơi kêu to: Tô Tô, tại sao muốn dùng phương thức này cáo biệt với anh nếu ông trời thật sự muốn mang em đi em chờ anh, anh đến đây...em chờ anh Tô Tô! ! ! Hắn vừa nói xong, đầu hơi ngửa, sắc mặt bị phản vờn người nhảy xuống

Hạ Tuyết đột nhiên trừng mắt, nhìn thân thể Hàn Văn Vũ như ánh sao cấp tốc rơi xuống trái tim nàng như bị đánh thật mạnh, liền hôn mê bất tỉnh.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Nhập Vai

Ngày tuyết giá lạnh.

Quảng trường Trung Hoa.

Hàn Văn Vũ, Lynda và Tiểu Thanh, tiếp theo là đạo diễn Tôn Minh cùng không ít nhân viên nghiệp vụ vây quanh, nhìn Hạ Tuyết nằm trên ghế, nàng đang mơ mơ màng màng tỉnh lại, ánh mắt mê man, lại thấy có nhiều khuôn mặt nhìn nàng xuất thần, nàng oa một tiếng, vội vàng kêu lên: "Các người làm sao vậy?"

Hàn Văn Vũ “chặc” một tiếng, bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết, cười rộ lên nói: "Cô không biết xấu hổ còn nói? Cô nói tôi nhảy lầu, cô ngắt cái gì a?"

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ sững sốt, vui mừng nói: "Anh nhảy lầu xong rồi hả!"

Mọi người vừa nghe lời này, đều cười ầm lên, ai cần làm gì thì cứ làm, chỉ có Hàn Văn Vũ và đạo diễn vẫn đang nhìn Hạ Tuyết suy ngẫm. . . .

"Anh không sao chứ?" Hạ Tuyết lập tức nhảy dựng lên, xem xét toàn thân trên dưới Hàn Văn Vũ.

"Có thể có chuyện gì?" Hàn Văn Vũ nhin không được cười, trừng mắt nhìn người này: "Tại sao cô lại ngắt hả? Lo lắng cũng không đến mức như vậy a? Làm như tôi thật sự muốn nhảy lầu".

Ánh mắt Hạ Tuyết hơi ảm đạm, có chút xấu hổ, nhẹ nhàng nói: "Bởi vì khi cha mẹ tôi mất, tôi tận mắt nhìn thấy tôi luôn cảm thấy rất nguy

hiếm, có quá mức miễn cảm, trái tim tôi bị bóp nghẹt, không khỏi cảm thấy sợ hãi. cũng không khống chế được bản thân."

Một câu nhẹ nhàng hời hợt nói ra, không có bi thương.

Hàn Văn Vũ lại nhìn Hạ Tuyết đứng trong tuyết, giọng nói nhẹ, hần muốn vội vàng ôm lấy cô nhóc tội nghiệp này, vẻ mặt hần đột nhiên tươi cười nói: "Tôi nói cho cô biết, nếu muốn ở trong cái giới này, thì phải giống như vậy, hoặc là yếu đuối, hoặc là mạnh mẽ lên!"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Vũ, đột nhiên không tim không phổi cười nói: "Ôi! Tôi cũng không phải là người trong giới này. Tôi chỉ là trợ lý của anh thôi, chỉ cần anh phát tiền lương đầy đủ cho tôi, tôi cũng đã vô cùng biết ơn rồi !"

Hạ Tuyết vừa nói xong, định xoay người, lại nhìn đạo diễn Tôn Minh đang thâm sâu quan sát nàng, nàng kỳ quái nhìn đạo diễn, mỉm cười hỏi: "Đạo diễn."

Hàn Văn Vũ cũng nhìn đạo diễn.

"Đứa nhỏ này rất mạnh" Tôn Minh đột nhiên thâm ý vỗ nhẹ trên vai Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết sửng sốt, quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ hỏi: "Cái gì mà cảm quan?"

Hàn Văn Vũ cười nói: "Là nhập vai. Nhập vai rất tốt. có thể vừa rồi cô nhìn thấy tôi nhảy lầu, liền sinh ra cảm giác thực, cảm thấy tôi có thể sẽ chết. Loại thiên phú này không phải người bình thường có được, đáng tiếc cô không phải là diễn viên!"

Hạ Tuyết a... một tiếng, cười lại ha ha ha ngây ngô nói: "Tôi cũng có thể làm diễn viên a, lúc này tôi lên lầu, nhìn diễn viên quần chúng ở dưới lầu

chỉ lên kêu la, tôi cảm thấy rất dễ mà, lại còn có tiền nữa!"

"Tiền bạc, tiền bạc, tiền bạc, trong đầu của cô chỉ là tiền bạc, có thể có những thứ khác hay không! ?" Hà Văn Vũ không để ý nàng, xoay người đi về phía trước, chuẩn bị xem phim.

Hạ Tuyết lập tức kéo sau áo của hắn, cười xin: "Tôi chỉ đùa thôi mà."
Thật ra, chỉ cần ở chung Hà Văn Vũ một ngày, cô phát giác, người đàn ông này thật sự rất tốt, Hạ Tuyết càng ngày càng không sợ hắn, thậm chí cảm thấy hắn giống anh trai thương yêu mình.

"Cút!" Hà Văn Vũ ngồi vào ghế chuyên dụng, lúc vừa định xem phim, Tôn Minh ngậm một miếng thuốc, bật lửa, hít một ngụm khói, giống như đang phân vân điều gì đó rồi nhả khói ra, mới quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô. . . . thử làm cho tôi xem cảm xúc vui, buồn, yêu, ghét đi?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Vui Vẻ

Hạ Tuyết vừa nghe, sửng sốt, sau đó có chút không biết làm sao nhìn thoáng qua Hàn Văn Vũ ...

Hàn Văn Vũ hứng thú xoay người, tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn Hạ Tuyết, thoải mái cười nói: Đạo diễn muốn cô làm cái gì, thì cô làm cái đó.

Hạ Tuyết a một tiếng, chớp mắt một cái nhẹ nhàng nhìn đạo diễn hỏi: Bt đầu từ cảm xúc no?

Tn Minh nhìn nh mt Hạ Tuyết, trầm ngâm một lúc, hứng thú cười ni: Trc hết l vui vẻ đi.

Độc!. Sau đ đi mt Hạ Tuyết sng ln, chớp một cái, từ từ nghĩ đến lúc sng ny, Hn Văn Vũ bị nng lừa ăn quả quýt, nng phù một tiếng, che mặt cúi đầu cười nhẹ, sau cùng khng th nhìn độc nữa, vỗ tay một cái ha ha ha ha cười rộ ln, thậm chí cng nghĩ cng buồn cười, m bụng cười cười ngật nghẻo, chỉ vo Hn Văn Vũ cười ni: Anh, ngc qu đi.

Hn Văn Vũ đen mặt, trừng mắt nhìn nng, tức giận hỏi: Đạo diễn mun c giả vờ vui vẻ, tại sao c lại mng chửi người a?

Đạo diễn khng phải mun ti th hiện vẻ mặt vui vẻ sao? Ti chỉ nghĩ đến sng nay anh bị ti lừa ăn quả quýt, ti lin mc cười. Ha ha h h. Ha ha ha. . . . Ha ha h h. Ha ha h h. Hạ Tuyết nhìn khng độc miệng cười ra tiếng, tt cả nhn vin đang lm việc trn sn thợng cũng nhìn khng độc nhn v phía c gi mặc o mu hồng nhạt rộng thùng thình, mái tóc ngắn, đang vui vẻ

ôm bụng cười thật lớn, mọi người ngạc nhiên không hiểu nàng cười cái gì. .
.

Tiểu Thanh và Lynda cũng không khỏi cười theo nói: Con bé điên này!

Tôn Minh và Hàn Văn Vũ cũng nhin không được, bật cười nhìn nàng, tự cười chính mình

Tốt! thu lại vẻ mặt, diễn giận dữ xem? Tôn Minh nhìn Hạ Tuyết nói: Cô có thể tìm chuyện tức giận trong lòng, sau đó biểu diễn cho tôi xem!

Hạ Tuyết thật sự nhin cười không nổi, xua xua tay nói không diễn được, thật sự quá buồn cười, lại liếc mắt nhìn gương mặt thúi của Hàn Văn Vũ, lập tức nàng ngưng cười, ho khan một tiếng, thở nhẹ, ánh mắt đang nhốn nháo nhưng không biết vì sao, liền nhớ tới Hàn Văn Hạo, nàng đột nhiên trừng mắt, vẻ mặt căng thẳng, nghiêng răng nghiêng lợi thở hỗn hển, tiếp tục nhớ tới bộ dáng Hàn Văn Hạo cứng rắn, bá đạo, hai tay nàng nắm chặt lại, ánh mắt nheo lại nhìn người.

Hàn Văn Vũ căn môi dưới, có phần kinh ngạc nhìn biểu tình của Hạ Tuyết, đang suy nghĩ xem nàng không giận hăn chứ?

Tôn Minh lại nhìn nàng nói thẳng: Không cần kiềm nén, hãy xem như nơi này không ai, nếu cô biểu hiện tốt, ngày mai tôi cho cô diễn vai quần chúng, lương là 100 đồng!

“Đinh” trong đầu Hạ Tuyết lập tức vang lên thanh âm của đồng tiền, nàng thật không ngờ bước vào giới này, thật sự là bất cứ lúc nào cũng có thể kiếm được tiền, nàng lập tức nhìn Tôn Minh, thở phà phò vô cùng hưng phấn mà hỏi: Thật không ? ông nói, không được hối hận a...?

Tôn Minh nghe xong, mỉm cười gật đầu nói: Tôi nói còn không thật thì còn có ai nói thật chứ?

Ánh mắt Hạ Tuyết sáng lên, lập tức ầm một tiếng, không nói hai lời, ngã nằm trên tuyết.

Hàn Văn Vũ sửng sốt, cúi đầu nhìn Hạ Tuyết kỳ quái hỏi: Cô muốn làm gì?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Tức Giận

Hạ Tuyết nằm trên tuyết lạnh giá, nghĩ đến fan Dạ Thiên Thiên đè nàng xuống mặt tuyết, nổi điên cắt đi mái tóc của nàng, nàng a một tiếng hét âm lên, tròn mắt tức giận, khàn giọng hét to” Buông ra buông ra các người, tất cả các người sẽ không được chết tử tế! ! Buông ra”

Hàn Văn Vũ trừng mắt nhìn Hạ Tuyết nằm trên mặt tuyết, một mình gằm thét, thậm chí ánh mắt lộ ra một loại bi thương, mất mát, giận dữ, càng lúc càng giận dữ, hẳn có phần không nói nên lời, ngậm miệng lại, nhin không được tiếp tục nhìn nàng.

Hạ Tuyết thở gấp gấp, cảm thấy trước mắt, có một cô gái đang cầm cây kéo bắt nàng ngẩng đầu lên liền cắt xuống, nàng lập tức tức giận nằm lên một nắm tuyết, ném tới phía trước, không nghĩ tới lại có thể toàn bộ ném vào trên gương mặt thối của Hàn Văn Vũ, nhưng không có phát giác, lại tận lực gằm thét: "Cút Cô sẽ không chết được tử tế cút! !"

Trên người, trên mặt Hàn Văn Vũ, tất cả đều là tuyết, lửa giận dần dần bốc lên nhìn Hạ Tuyết, cô bé chết tiệt kia! !

Tất cả nhân viên đang làm việc nhao nhao tò mò dừng công việc, vây quanh Hạ Tuyết nhìn nàng, thật kỳ lạ, cô ấy làm sao vậy?

Tôn Minh ngồi im, hai tròn mắt bình tĩnh nhìn bộ dáng Hạ Tuyết trừng mắt, tức giận, thậm chí đường nét trên mặt nàng cũng giật giật đáng sợ, vô cùng sống động, ông nén cười nói: "Tốt . . . Đứng lên đi."

Hạ Tuyết vẫn nằm trên mặt tuyết thở phì phò, quên mất Tôn Minh kêu nàng dừng lại, chỉ tiếp tục trừng mắt, nhớ tới chuyện kia, giấy dựa không thoát ...

Tôn Minh mỉm cười chờ nàng.

Hàn Văn Vũ tức giận đưa chân đá một cái vào chân Hạ Tuyết, lại tức giận nói: "Dậy đi"

Hạ Tuyết sững sốt, như vừa hồi phục tinh thần nhìn đạo diễn, kinh ngạc hỏi: "Đạo diễn. Chuyện này. Tôi có thể làm được không?"

Tôn Minh cười gật đầu, trầm giọng nói: "Đứng lên đi."

"A...!" Hạ Tuyết lập tức cố kiềm chế cảm xúc của mình, cười lên, lại nhìn trên người Hàn Văn Vũ đầy tuyết, nàng a một tiếng, chạy tới bên cạnh phủi tuyết trên tóc của hắn, hỏi: "Anh làm sao vậy? Tại sao trên người đầy tuyết vậy?"

"Xôn xao. Cái này cực phẩm!" Hàn Văn Vũ tức giận đẩy ra nàng, lại tức giận nói: "Cút, cút, cút, cút, cút! !"

Hạ Tuyết sững sốt, không hiểu nhìn hắn hỏi: "Sao vậy?"

"Không có việc gì." Tôn Minh mỉm cười nói: "Có thể được."

"Muốn diễn bi thương hoặc vui vẻ hay không?" Hạ Tuyết vì ngày mai có thể làm diễn viên quần chúng, vô cùng nhiệt tình hỏi.

"Không cần." Tôn Minh mỉm cười đứng lên, tay cắm vào túi quần, lấy ra hộp thuốc lá. . .

Trong tay Hạ Tuyết không biết khi nào đã có một cái cái bật lửa, lập tức thắp sáng đưa cho đạo diễn, đôi mắt nhấp nháy sáng như hai ngọn lửa, nhìn

Tôn Minh lấy lòng nói: "Tôi có thể diễn vai bi thương Tôi nhất định diễn rất tốt."

Tôn Minh nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, nghiêng người ra phía trước, đốt thuốc, mới nói: "Ánh mắt cô đã có đau thương thâm sâu, không cần diễn ..."

Hạ Tuyết sững sốt, nhìn đạo diễn.

"Ngày mai nhớ cuộc hẹn của chúng ta! Cô gái nhỏ nên cố gắng!" Tôn Minh mỉm cười tránh ra, đứng bên cạnh, không biết suy nghĩ gì.

"Ngày mai đi vào trong đó diễn xuất sao?" Hạ Tuyết chỉ nghĩ tới việc có thể kiếm được tiền, nàng liền vui vẻ vô cùng!

Tiểu Thanh bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết, lại cười nói: "Đến cao ốc Thế Kỷ lấy cảnh!"

Hạ Tuyết đột nhiên cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, nàng tiện kỳ quái hỏi: "Gì? Cao ốc gì?"

"Cao ốc Thế Kỷ a!" Tiểu Thanh mỉm cười nói: "Là Tổng Công ty của nhà Văn Vũ."

Hạ Tuyết tròn mắt rất cục nhìn Tiểu Thanh, trong lòng khàn giọng hò hét, xem mình có tội gì a? ? ? ? Sẽ không gặp phải Hàn Văn Hạo đi? Không cần a

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Phòng Của Tổ

Sau khi kết thúc quay phim là đã 3 giờ sáng, trên đường về, Hàn Văn Vũ mệt mỏi không chịu nổi, khoác tấm mền lông nằm trên xe ngủ thiếp đi, Hạ Tuyết tinh thần sáng lạnh, cười nhỏ, lái xe chạy vào núi Dương Minh, sau khi đỗ xe trước rào chắn biệt thự, mới quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ vẫn ngủ say, nàng đau lòng thở dài, vươn tay ra, đẩy nhẹ Hàn Văn Vũ, cao giọng kêu: "Văn Vũ? Văn Vũ! Thức dậy! Cháy rồi!"

Hàn Văn Vũ nằm trong mền lông thở phì phò nói: "Ngủ một chút nữa. . ."

"Vào nhà ngủ tiếp, đã về đến cửa nhà rồi!" Hạ Tuyết lại cao giọng kêu!

Rốt cục Hàn Văn Vũ mở mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, mới nhìn Hạ Tuyết đang nhìn hẩn cười, hẩn thở dài, giọng khàn khàn mệt mỏi hỏi: "Cô không mệt sao? Nhìn cô giống con gà chọi quá! Tinh thần rất sung ..."

Không mệt đâu!! Trước kia tôi làm việc liên tục 48 tiếng đồng hồ, tinh thần cũng rất tốt. Không có gì làm khó tôi! Anh nhanh chóng thức dậy, sau đó ngoan ngoãn về nhà tắm rửa, rồi ngủ lại!" Hạ Tuyết lập tức mỉm cười nói.

"Ừ!" Hàn Văn Vũ ngáp một cái, duỗi lưng, bước xuống xe, đứng bên cạnh nói: "Đã trễ thế này, cô lái xe về nhà đi."

"Không cần, dưới chân núi có xe chạy 24/24 giờ đến nhà tôi, anh yên tâm đi!" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Hàn Văn Vũ cũng không để ý nàng, hẳn thật sự mệt mỏi, vắn eo bẻ cổ, nện bước vào cửa nhà . . .

Hạ Tuyết nhô đầu ra cửa sổ, hét to với Hàn Văn Vũ: "Này!! Nhớ phải tắm rửa rồi ngủ, không được uống rượu đỏ a..., bởi vì rượu đỏ ảnh hưởng đến não, làm mất ngủ! Có nghe hay không?"

Hàn Văn Vũ vẫn không để ý nàng, lập tức đi vào nhà

Hạ Tuyết phù một tiếng, nở nụ cười, sau đó tắt máy xe, cầm lấy cái mền lông, đi xuống xe, đóng cửa xe, lại đi vòng ra phía sau xe, mở cửa ra, bò vào, sau đó a a a ca hát, khoác cái mền lông, nằm xuống cuộn trên ghế xe, hít hít mũi, từ trong túi áo, lấy ra điện thoại di động, bấm số gọi Quách Dung

Điện thoại đang kết nối.

"Alo" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng khàn khàn của Quách Dung

"Là tớ!" Hạ Tuyết cao giọng cười nói: "Em trai tớ thế nào? Hôm nay ngoan không? Có nhớ tớ không?"

Quách Dung nheo mắt, rướn người lên, nhìn đồng hồ báo thức cạnh giường, mẹ nó! Mới có 3 giờ! Cô muốn khóc kêu lên: "Này cậu không sao chứ, mới 3 giờ sáng, cậu gọi điện thoại về để hỏi thăm em trai cậu sao? cậu không biết mấy giờ hả?"

"Không! Tớ nhớ nó thôi! Để cho nó ngoan một chút..! cậu nói với nó chị rất nhớ nó, chị đang rất cố gắng làm việc, rất nhanh sẽ có cuộc sống tốt đẹp!" Hạ Tuyết vui vẻ cười nói!

"Mẹ nó! Bây giờ cậu đang ở đó a?" Quách Dung hỏi.

"Tớ hiện đang ở ký túc xá, rất náo nhiệt! Tớ nói cho cậu biết..., chị Lynda sắp xếp cho tớ ở chỗ rất đẹp, mỗi người một phòng, có giường nhỏ màu hồng, có đồng hồ báo thức màu vàng, có con mèo hellokitty, còn có hệ thống sưởi ấm nữa, chăn đắp thật thoải mái" Giọng Hạ Tuyết trong vắt cười nói: "Sau này cậu tới đây, chúng ta ôm nhau ngủ!"

"Ôm cái đầu cậu! Em trai cậu rất tốt, không cần lo lắng. Tối hôm nay có chút buồn, vừa ăn cơm vừa khóc, muốn gặp cậu, sau đó thì không có việc gì rồi." Quách Dung nói.

Nước mắt Hạ Tuyết rơi xuống, lại vui vẻ cười nói: "Cám ơn mọi người! Tớ sẽ cố gắng kiếm tiền!"

"Được, được, được, tớ mệt rồi, cậu cũng ngủ đi! Đã có phòng nhỏ đẹp như thế, ngủ cho ngon đi! Ngủ ngon!" Quách Dung lập tức cúp điện thoại!

Hạ Tuyết lau nước mắt, sau đó nằm trên ghế xe, đắp lại tấm chăn lông, lạnh run chìm vào giấc ngủ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Thật Đáng Yêu

Hàn Văn Vũ tắm xong, tinh thần sảng khoái, cầm khăn lông khô, vừa lau mái tóc ẩm ướt, vừa chuẩn bị cho mình ly rượu đỏ, lại nhớ tới lời Hạ Tuyết nói, hắt “chật” một tiếng, mỉm cười, để ly rượu đỏ xuống, từ trong tủ lạnh lấy ra sữa tươi, đi tới cửa sổ phòng ngủ, vừa uống vừa nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ

"Ừ?" Hắt kỳ quái nghiêng mặt, nheo mắt, nường theo ánh đèn dưới lầu, nhìn đến phía sau chiếc xe Mercedes có bóng người chớp động, hắt sửng sốt, ngạc nhiên nghĩ nghĩ, cuối cùng cầm lấy mobile phone, bấm số di động Lynda.

"Alo" Lynda đã ngủ rồi, cầm lấy mobile phone, giọng khàn khàn trả lời." Chuyện gì?"

Hàn Văn Vũ tiếp tục nhìn bóng dáng dưới lầu, nhanh chóng hỏi: "Cô sắp xếp chỗ ở cho Hạ Tuyết chưa?"

"Chưa. phải thứ hai tuần sau, mới dọn phòng, cô ấy nói cô ấy phải về nhà ngủ. Làm sao vậy?" Lynda hỏi.

"Nhưng nhà cô ấy không phải đã cháy sao? cô ấy trở về nhà kia?" Hàn Văn Vũ hỏi lại.

"Chuyện này tôi cũng không rõ lắm" Lynda thật sự quá mệt mỏi, cầm mobile phone như vậy ngủ luôn.

Hàn Văn Vũ cúp điện thoại, nhìn kỹ phía sau xe, lập tức xoay người, lấy áo khoác màu xanh mặc vào, đi xuống lầu, nhanh chóng mở cửa lớn, lặng

lễ đi qua vườn hoa nhỏ, cuối cùng đi tới bên cạnh xe, nhờ ánh đèn đường, cúi người nhìn vào, quả nhiên là Hạ Tuyết đắp cái mền lông thật mỏng, giống như cong mèo nhỏ đáng thương cuộn tròn trên ghế xe, rất chặt vật ngủ thiếp đi. . . .

"Cô bé ngốc này, muốn ở trong xe ngủ, cũng cần phải mở hệ thống sưởi ấm a, thời tiết dưới hai mươi mấy độ, đắp mền mỏng, lạnh chết cô". Hàn Văn Vũ nói xong, nhẹ nhàng mở cửa xe, cẩn thận khom lưng nghiêng người chui vào, ôm ngang người nàng chui ra Có lẽ thật sự quá mệt mỏi, Hạ Tuyết không có chút nào phát giác mình bị người ta ôm trong ngực, chỉ vui mặt lên vai Hàn Văn Vũ, thở o o.

Hàn Văn Vũ cúi đầu, nhìn người trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn, đơn thuần, giá lạnh, hân nhàn nhạt cười, ôm nàng đi vào trong nhà, sau đó đi lên lầu, đi đến phòng khách

"Ngủ thành như vậy, tôi đem cô ăn sạch, cô cũng không biết! Hừ!" Hàn Văn Vũ lắc đầu, ôm nàng đi vào khách phòng, sau đó đặt nàng lên chiếc giường êm ái, đắp chăn cho nàng ấm áp, cầm lấy bộ điều khiển máy điều hòa không khí, mở nhiệt độ ấm tối đa, lại khom lưng, đắp thêm chăn trên người nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trắng như tuyết nằm gối đầu, ngủ rất ngon, thậm chí vẻ mặt có chút đáng yêu . . .

Hàn Văn Vũ nhin không được nở nụ cười, vươn tay, nhẹ nhàng nhéo chóp mũi cao cao của nàng.

Hạ Tuyết giống đứa bé, xoay người, kéo chăn ngủ tiếp!

Hàn Văn Vũ lại càng nhin không được, mỉm cười, xác định hơi ấm từ từ lan ra, trong phòng ấm áp, hân nhẹ nhàng tắt đèn, đóng cửa lại.

Hàn Văn Vũ vừa đi ra khỏi phòng, bấm điện thoại gọi cho Lynda

Lynda không thể nhịn được nữa nói: "Ảnh đế, cậu đã lớn, không cần đến hát ru cho cậu ngủ chứ?"

"Mau chóng sắp xếp phòng cho Hạ Tuyết!" Hàn Văn Vũ cúp điện thoại, quay đầu lại, nhìn cửa phòng Hạ Tuyết, trong lòng thật sự có chút đau, cười nói: "Cô nhóc kia thật đáng yêu. Thật đáng yêu."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tiếng Tim Đập

Sáng sớm!

Chín giờ!

Tuyết rơi!

Tuyết bay phát phối!

Hàn Văn Vũ nằm ngủ trên giường đang ngủ say, lại nghe được từng đợt tiếng động kỳ quái, sau đó nghe tiếng một cô bé khẽ hát “Ánh trăng tròn””. Ánh trăng tròn nheo mắt, cơn gió thoảng bay qua, nụ cười thơ ngây của em, mình tựa sát vào nhau, điều bay cao thật xa, buông cánh tay ra, nếu muốn bay thì dùng sức đuổi theo, mộng đẹp trở thành hiện thực ... Tương lai một ngày nào đó, có lẽ anh sẽ quên, có lẽ sẽ làm cho em khóc, em vẫn yêu anh, không đổi thay, tương lai một ngày nào đó, vĩnh viễn nhớ đến lời anh nói, giữ lời thề cùng nắm tay nhau, thật đẹp? A a a a a.”

Hàn Văn Vũ chân mày dần dần thả lỏng, nghe bài hát ru ngọt ngào, muốn dần dần đi vào giấc ngủ, đột nhiên mở mắt, nhớ tới tối hôm qua Hạ Tuyết ngủ ở đây, người ca hát kia là cô ấy?

Hàn Văn Vũ từ trên giường ngồi dậy, vuốt lại tóc, vội vàng xuống giường, vọt vào phòng tắm, cọ rửa loạn xạ, đi chân trần ra khỏi phòng, giẫm lên sàn nhà trắng phau, đi xuống thang lầu xoắn ốc trắng phau, lại nhìn Hạ Tuyết mặc chiếc váy ngắn màu trắng do sáng nay h lẫn sai người đưa tới, bên ngoài khoác chiếc áo màu đen rộng là thời trang Paris đang thịnh hành, tai đeo khuyên tai tròn, chân mang giày đen, đang cười vui vẻ cầm bình tưới, xịt lên chậu cây xương rồng

"Ánh trăng tròn nheo mắt, cơn gió thoảng bay qua, nụ cười thơ ngây của em." Hạ Tuyết vẩy nước cho cây xương rồng, lại đông đông đông đi đến phía sau ghế sa lon, ngồi trước bể cá vàng, cầm lấy thức ăn, múc 3 muỗng cho vào bể cá"Sớm ăn, ăn cơm a, ăn thỏa thuê, sinh nhiều cá con, chờ chúng mảy lớn lên, tao vớt chúng mảy lên đem bán!"

Hàn Văn Vũ không khỏi cười lên.

Hạ Tuyết vừa nghe tiếng cười, lập tức ngẩng đầu, nhìn Hàn Văn Vũ đang đi xuống thang lầu. . . . Nàng cười vui vẻ nói: "A...? Anh tỉnh rồi! Tôi đã làm buổi sáng xong, quét dọn nhà sạch sẽ, tưới nước cho cây hoa, cho cá ăn!"

Hàn Văn Vũ ngồi trên sofa, nhìn Hạ Tuyết chạy đến tủ giày, lấy ra một đôi dép lê đưa tới bên chân Hàn Văn Vũ nói: "Sau này không được đi chân trần!"

Hàn Văn Vũ vừa mang dép, vừa tò mò nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô không sợ sao?"

"Sợ cái gì?" Hạ Tuyết hỏi.

"Cô ở lại nhà tôi buổi tối, không sợ tôi ăn cô sao?" Hàn Văn Vũ ôm vai, tựa vào trên sofa, thật sự tò mò hỏi.

Hạ Tuyết cố ý trợn mắt nhìn hằm, cầm một cái gối ôm, ném đến vai của hằm, hằm hơi khom lưng, nhét cái gối ôm vào sau lưng, nói: "Anh muốn ăn sạch tôi sao? Dương Tinh cho anh, anh cũng không ăn!"

Hàn Văn Vũ thật sự không biết nói gì, trừng mắt nhìn nàng....."Cho nên cô đã tỉnh lại."

"Tôi đã tỉnh lại, liền phát giác mình nằm ở nhà anh, tôi vô cùng cảm ơn anh, sau đó đi tắm nước nóng, sau đó mặc quần áo anh đưa, vui vẻ giúp anh

làm việc nhà để báo đáp anh!" Hạ Tuyết mặt dày cười.

Hàn Văn Vũ a một tiếng, không thể tưởng tượng nổi, lắc đầu cười nói: "Cô thật sự là cực phẩm!"

Hạ Tuyết cũng không để ý lời hăn nói, đột nhiên đưa tay nắm chặt tay hăn, kéo hăn đứng dậy, nói: "Nhanh lên! Ảnh đế! Chúng ta tới ăn bữa sáng! hôm nay tôi làm rất nhiều món a...!"

Hàn Văn Vũ bất đắc dĩ đứng lên, ánh mắt hơi chút ngạc nhiên, vui tươi, cảm giác được bàn tay bé nhỏ của Hạ Tuyết, đang nắm chặt lấy tay hăn, hăn lập tức đỏ mặt, ho khan một tiếng, lại cố ý nắm bàn nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, thậm chí lơ đãng đan xen năm ngón tay mình vào tay nàng, nói: "Tôi đi nhìn xem cô làm bữa sáng ra sao?" Hăn nói vừa xong, kéo tay Hạ Tuyết, đi vào phòng bếp, nhìn trên bàn cơm bày đầy món ăn"Oa ... rất phong phú"

"Đương nhiên rồi!" Hạ Tuyết cũng rất thỏa mãn, cầm lấy đĩa, gắp lên một khối bánh trứng nho nhỏ, đưa tới miệng Hàn Văn Vũ, cười nói: "Ha ha nhìn đi!"

Hàn Văn Vũ nhìn nàng, lơ đãng đôi tay nhẹ kéo hông của nàng, mở rộng miệng ăn miếng bánh trứng, hăn phát giác bánh trứng này quả thực rất khác, tan vào trong miệng, ăn rất ngon, hăn ừ một tiếng, vội vàng gật đầu cười nói: "Ăn rất ngon."

Hạ Tuyết cười vui vẻ đẩy hăn đến ghế, ngồi xuống, sau đó khẽ cúi người, từ phía sau lưng hăn nghiêng mặt nhìn mặt hăn, nói: "Tôi còn cắt một miếng cá muối trong tủ lạnh của anh, xắt sợi, nấu cháo! Tôi lập tức múc lên cho anh ăn!"

Bàn tay Hàn Văn Vũ hơi duỗi về phía sau, vỗ nhẹ lên mặt nàng, mỉm cười nói: "Được. Cám ơn." Hăn nói vừa xong, đột nhiên, không hiểu sao trái tim lại “bang bang” đập, đập rất mạnh, thật thỏa mãn,

hắn sửng sốt, đưa tay sờ lên ngực mình, suy nghĩ không biết tại sao như vậy?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cái Bạt Tai

"Tới! Cháo tới rồi!" Hạ Tuyết vui vẻ bưng cháo đến, đặt trên bàn cơm, sau đó cầm lấy thìa nhỏ, múc một muống cháo, nhẹ nhàng đưa lên môi thổi thổi, đưa tới miệng Hàn Văn Vũ nói: "Uống đi! Xem uống được không?"

Hàn Văn Vũ nhìn nàng một cái, trái tim lập tức “bang bang” âm lên đáng sợ, hấn chặn ngực, miễn cưỡng uống xong muống cháo.

Hạ Tuyết đứng sát vào Hàn Văn Vũ, ánh mắt nhìn hấn chăm chăm, hỏi: "Uống được không?"

"Uhm! Không tệ!" Hàn Văn Vũ nhin không được mỉm cười!

"Ha ha ha ha" Hạ Tuyết cười vui vẻ lấy một chén nhỏ, để gần trước mặt Hàn Văn Vũ, sau đó cầm muống múc một cái, nói: "Anh ngoan ngoan ăn xong cháo, sau đó chúng ta cùng đi đến cao ốc Thế Kỷ quay phim, sau đó tôi diễn vai quần chúng nên không thể phục vụ cho anh được, nhưng anh yên tâm, thỉnh thoảng tôi sẽ để ý đến chỗ của anh!"

Hàn Văn Vũ hừ một tiếng, trừng mắt nhìn nàng nói: "Rõ ràng mình muốn kiếm tiền, lại giả vờ quan tâm tôi! Ghê tởm!"

Hạ Tuyết cười hì hì hì hì, để cái muống xuống, sau đó gắp một miếng rau trộn dưa xanh, đưa tới miệng Hàn Văn Vũ nói: "Ăn đi! Tôi trộn với dưa xanh giòn, ăn rất ngon".

Hàn Văn Vũ cũng vui vẻ để cho nàng phục vụ, khoanh hai tay, mở miệng ăn dưa xanh, nhưng ai biết Hạ Tuyết gắp dưa đến không chính xác, làm dính một chút nước trên môi hấn, nàng “ai nha” một tiếng, lập tức co các

ngón tay thon dài của mình, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước đang dính trên môi hẳn.

Tức khắc, Hàn Văn Vũ cảm giác ngón tay nàng dịu dàng quẹt lên khóe môi hẳn, cảm giác có chút ngứa ngáy, hẳn nghe trong lòng mình ngọt ngào, thậm chí có chút vui vẻ, trái tim đập nhanh, không được, cảm giác này quá kỳ quái, hẳn lập tức đứng dậy, nói với Hạ Tuyết: "Cô ăn trước đi! Tôi nhớ tới còn có việc, muốn gọi điện thoại!"

"A...!" Hạ Tuyết không nói thêm, liền múc cho mình một chén cháo, vừa ăn vừa nhìn hẳn ngây ngốc cười.

Hàn Văn Vũ lườm nàng một cái, nhẹ nhàng nhéo nhéo cằm của nàng nói: "Cô từ từ ăn, ăn no đi, gầy quá!"

"Ừ!" Hạ Tuyết tay cầm đũa, so một cái trên mặt bàn, gấp thức ăn ăn ngẫu nhiên!

Hàn Văn Vũ nhanh chóng lên lầu, cầm lấy mobile phone, đi vào phòng ngủ của mình, đứng bên cửa sổ, bấm điện thoại gọi Tiểu Thanh.

"Alo! Văn Vũ! Chúng ta đã đến hiện trường rồi, đang chờ anh đấy!" Tiểu Thanh đứng trước cao ốc Thế Kỷ, hít một hơi gió lạnh, nói!

"Những người bình thường trong thế giới các cô, thích một người sẽ như thế nào?" Hàn Văn Vũ nhanh chóng hỏi.

Tiểu Thanh “phốc” một tiếng, cười nói: "Anh không phải là ảnh đế sao? Lại xưng tình thánh ảnh đế, sao lại hỏi vấn đề phạm phụ tục tử này?"

"Đừng nói nhảm! Nghiêm túc đi!" Hàn Văn Vũ nói.

"Ồ! Không có gì hơn chính là tim đập rộn lên, mặt đỏ tới mang tai, nhìn người này, lại cự tuyệt người này, lại muốn nhìn người này, nghe trong lòng

ngọt ngào, sau đó bắt đầu thần kinh thất thường, cho là trái tim mình có vấn đề, thậm chí còn ngu ngốc giống như anh mới vừa rồi vậy, hỏi yêu là gì? Sau đó có thể càng không ngừng hỏi mình, tại sao lại yêu? Tại sao phải yêu đây?" Tiểu Thanh cười nói.

Hàn Văn Vũ sửng sò, cúp điện thoại, một tay chống cửa sổ, không biết nói gì, hẳn làm sao có thể thích người kia. Cực phẩm a?

"Ôi!!" Giọng Hạ Tuyết từ ngoài phòng truyền đến, Hàn Văn Vũ kinh ngạc nhìn, thì ra Hạ Tuyết mang rác đi ra bên ngoài biệt thự đổ, không biết từ đâu, một con dê núi nhỏ chạy tới, khễ liếm mông Hạ Tuyết, Hạ Tuyết tức giận tay che mông của mình, quay đầu lại, hung hăng tát cho con dê núi nhỏ một bạt tai nói: "Bại hoại!"

Hàn Văn Vũ đột nhiên cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Thiếu Nợ

Hạ Tuyết lái xe bên cạnh nhìn Hàn Văn Vũ hỏi: "Cái gì? tạm thời chưa có chỗ ở hả? Tôi làm sao bây giờ?"

Hàn Văn Vũ bên cạnh lật kịch bản xem, nói: "Ừ! Bởi vì tạm thời chưa có phòng, lại tìm không được chỗ thích hợp, cho một mình cô ở!"

Hạ Tuyết có chút lo lắng hỏi: "Tôi làm sao bây giờ?"

Hàn Văn Vũ lại lật một tờ kịch bản, giống như băng quơ nói: "Có thể làm sao? thì ở nhà tôi thôi! Cố gắng đi!"

"Ở nhà anh? Kia. rất xấu hổ a. Thôi để tôi trở về chen chúc với bạn bè đi, cửa nhà anh có dê núi!" Hạ Tuyết thiệt tình nói.

Hàn Văn Vũ có chút xanh mặt, đóng kịch bản lại, tức giận nhìn nàng nói: "Cửa nhà tôi có dê núi, cũng không phải có sói xám lớn, sợ ăn thịt cô hay sao?"

"Tôi sợ tôi làm thịt con dê núi kia, làm sao bây giờ?" Hạ Tuyết cười lái xe chạy ra lưng chừng đường núi, dọc theo đường cao tốc chạy tới!

"Làm thịt thì làm thịt, còn sợ cái gì? Chẳng lẽ tôi không trả tiền nôi một con dê núi sao?" Hàn Văn Vũ không nghĩ quá nhiều nói.

"Ôi, nghe sao không có đạo lý vậy?" Hạ Tuyết cố ý nói: "Đến lúc đó truyền thông phát hiện tôi và anh ở chung, còn nói tôi tìm cách quyến rũ anh, hoặc nói cái loại ở chung này là tôi bay lên ngọn cây biển Phượng

Hoàng, cua được đàn ông đệ nhất thiên hạ, câu dẫn ảnh đế, biểu diễn chuyện tình lãng mạn của cô bé lọ lem"

"Cô không đi quay phim thực là đáng tiếc, ảo tưởng! người giống cô như vậy, người khác cảm thấy tôi thích cô sao?" Hàn Văn Vũ tức giận nói: "Tôi cũng không phải ngu ngốc, gà rừng, gấu chó, dê núi, sói xám lớn, chết hết hay sao, tôi lại thích cô?"

"Ha ha ha ..." Hạ Tuyết thật không thể nhịn được cười ha hả nói: "Anh nói rất buồn cười a...!"

Hàn Văn Vũ vẫn chưa xong, nói tiếp: "Cô thích ở hay không, tùy cô, bất quá, không cho phép cô ngủ trong xe tôi, đến lúc đó truyền thông viết cái gì, tôi đem một cô gái ăn sạch nhưng cái giường cũng không cho nàng ngủ!"

Hạ Tuyết lại ha ha ha cười, không chút để ý, giơ tay nói: "Anh yên tâm, sẽ không như vậy! Tôi đến nhà bạn bè tôi ở, dù sao tan tầm cũng đã khuya, cùng các cô ấy chen chúc một chút còn hơn, tôi không muốn đem phiền toái cho anh! Truyền thông thật đáng sợ, đến lúc đó nếu anh xảy ra chuyện gì, ai phát tiền lương cho tôi?"

"Tùy tiện!" Hàn Văn Vũ lập tức đóng kịch bản lại, đầu hơi ngửa ra, giả vờ ngủ. . . .

Hạ Tuyết bên cạnh một tay lái xe, một tay kéo cái mềm lông lên người Hàn Văn Vũ, nói: "Đắp chăn lông cho tốt, kéo ảnh đế bị cảm lạnh!"

Hàn Văn Vũ nhắm mắt lại, vươn tay từ trong mềm lông, nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, nhẹ giọng nói: "Không bằng. . . ở nhà tôi đi, một cô gái nhỏ ở bên ngoài ăn nhờ ở đậu rất đáng thương !"

Hạ Tuyết rút tay về, cho xe chạy xuống cầu, nói: "Anh cũng không biết, Hạ Tuyết tôi rất quý trọng người đối xử tốt với tôi, bởi vì từ nhỏ, không có

bao nhiêu người đối xử tốt với tôi và em trai, tất cả người thân, bạn bè đều sợ chúng tôi liên lụy bọn họ, thậm chí lên tiếng chào hỏi, họ cũng chột dạ! Tôi chỉ muốn làm việc thật tốt, phụ vụ anh thật tốt, không cần liên lụy bất cứ ai, đây chính đền đáp lớn nhất của tôi đối với mọi người rồi !"

Hàn Văn Vũ mở to hai mắt ra, nhìn cảnh tuyết bay trước mặt, hai bên xe nhanh chóng xẹt qua.

Xe thẳng gấp lại phía trước quảng trường nhỏ của cao ốc Thế Kỷ, hai người bọn họ ngồi trong xe, nhìn thấy các nhân viên nghiệp vụ đã ở nơi đó dựng cảnh, chuẩn bị quay cảnh sau khi Hàn Văn Vũ vờn người nhảy lầu, đời sau của hắn là một tổng giám đốc nổi tiếng, nên mượn cao ốc nhà mình, thuận tiện lấy cảnh, cho nên khi Hàn Văn Vũ tới cao ốc Thế Kỷ quay phim, tất cả nhân viên nữ của cao ốc Thế Kỷ muốn phát điên, trang điểm, thoa phấn, chỉ thiếu chút nữa lập tức đi sửa lại khuôn mặt. còn có vô số fan cuồng của Văn Vũ cao giọng địa thét chói tai, giờ cao áp-phích Hàn Văn Vũ, khàn giọng hò hét. . . .

Lúc này Hạ Tuyết không để ý đến hiện trường có bao nhiêu người điên cuồng, náo nhiệt, chỉ nhìn tòa cao ốc Thế Kỷ trước mặt rất quen thuộc, vẫn còn một chút hoang tưởng hỏi: "Văn Vũ, nghe nói anh và Hàn Văn Hạo tổng giám đốc là anh em ruột?"

"Ừ!" Hàn Văn Vũ tiếp tục xem kịch bản, khi chưa đến lúc quay phim!

"Quan hệ của các người tốt chứ?" Hạ Tuyết nắm chặt tay lái, cắn môi dưới, gian nan hỏi.

"Tốt" Hàn Văn Vũ lại nói.

Hạ Tuyết vẻ mặt đau khổ, trong lòng lập tức có chút suy nghĩ xấu xa, hi vọng anh em bọn hắn như kịch bản trong phim truyền hình biết bao nhiêu, tưởng tượng tất cả vận máu chó, một người là con của mẹ, một người là

con của cha, hai bên có mâu thuẫn Như vậy cả đời sẽ không qua lại với nhau rồi !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Bị Phát Hiện Rồi

Lúc quay phim là 10 giờ 30 phút!

Nội dung kịch bản là Hàn Văn Vũ ở trong chuyện xưa sau khi trọng sinh, làm tổng giám đốc của một công ty, mà Tô Diệu Diệu là nữ nhân viên trong công ty đó, cho nên vai diễn của Hạ Tuyết là thân phận trước kia của Tô Diệu Diệu, nhưng nhân viên tiếp tân ở trước sân khấu khi nhìn thấy nàng hóa trang xuất hiện tại đại sảnh cao ốc Thế Kỷ thì nhân viên nữ của công ty, rồi rít nói: "Nữ diễn viên này trông rất quen mặt a."

Hạ Tuyết giả vờ như mặt bị ngứa, đưa tay gãi mặt, sau đó nhìn trợ lý đạo diễn nói với các diễn viên quần chúng: "Mọi người chờ chút nữa đi theo bên cạnh nữ chính, sau khi đạo diễn hô một tiếng action, nam chính đi tới, mọi người cùng nữ chính cúi người chào."

"Ok! Mọi người tới tập luyện trước một chút! Trợ lý đạo diễn lập tức kêu một số diễn viên nữ ra, đứng ở đại sảnh công ty, sau đó cầm microphone, kêu to: "Ok! action!!"

Hạ Tuyết vừa nghe hiệu lệnh, hai tay nàng lập tức đặt lên hông bên trái, hơi cong thắt lưng lại như chào hỏi.

"Tốt! Như vậy là được! Mọi người cũng đừng nhích tới nhích lui, đứng ở vị trí này! Chờ một lúc, bắt đầu diễn!" Trợ lý đạo diễn nói xong, lập tức bỏ đi, đến chỗ khác chỉ đạo công việc.

Hạ Tuyết từ khi đi vào đại sảnh công ty, toàn thân của nàng như bị con kiến bò, trong người không thoải mái, chỉ thấy nàng cắn chặt môi dưới, tròng mắt quẹo trái quẹo phải, suy nghĩ, Hàn Văn Hạo kia có lẽ lúc này sẽ

không xuống lầu làm gì chứ? Chắc là không, văn phòng của hân ở tầng lầu 80, đi xuống nhiều lần mệt a? Chân nàng bắt đầu có phần đứng không vững, muốn đi ra một chút, chờ đến lúc quay phim sẽ trở về hàng đứng, ai biết lại nghe nhân viên tiếp tân công ty ở đại sảnh nói tổng giám đốc đang đến, sắc mặt của nàng lập tức trắng bệch.

Vừa mới nói xong, một chiếc xe Rolls-Royce màu bạc chậm rãi dừng ở đại sảnh công ty, hơn mười người bảo vệ và Tả An Na bước ra, đi đến chiếc chờ bên ngoài chiếc Rolls-Royce, cúi người chào Tả An Na bước lên, mở cửa xe, kính chắn gọi: "Tổng giám đốc!"

Hàn Văn Hạo từ trong xe lạnh lùng bước tới, vẻ mặt lạnh lùng liếc mắt nhìn vào hiện trường quay phim một cái, mới chậm rãi cởi bao tay ra, đưa cho Tả An Na, mới lạnh lùng hỏi: "Nhị thiếu gia đến rồi hả ?"

"Đúng vậy! Hôm nay là ngày quay đầu tiên, tổng cộng phải ở chỗ này lấy cảnh ba ngày!" Tả An Na lập tức nói!

"Ừ! Để cho Nhị thiếu gia quay phim xong, giữa trưa gặp tôi!" Hàn Văn Hạo lãnh đạm sau khi nói xong, lập tức đi lên bậc thang cao ốc Thế Kỷ

Trong đại sảnh cao ốc Thế Kỷ, nhân viên công ty Hàn thị thường xuyên cúi người chào hỏi Hàn Văn Hạo

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng đi qua bọn hân, lại xẹt qua đám diễn viên quần chúng đứng ở cạnh cửa, nhanh chóng đi về phía trước.

Hạ Tuyết cúi đầu, cắn răng nhú mày mặt nhăn mặt, nín thở cầu trời khẩn đất, hai tay nắm chặt, rốt cục chờ Hàn Văn Hạo đi lướt qua bên mình, cuối cùng nàng nhẹ nhàng thở ra.

Hàn Văn Hạo ở xa đằng kia, chợt ngừng lại, hân đang cúi đầu nghĩ nghĩ, mọi người đang cảm thấy kỳ quái, thì hân chậm rãi xoay người lại, hai

tròng mắt chớp động như con báo, từng bước một giẫm lên sàn nhà đá cẩm thạch bóng loáng, một lần nữa quay trở lại trước mặt một diễn viên nữ, vươn tay nắm lấy cằm của nàng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng, quả thật là Hạ Tuyết, ánh mắt hẩn nheo lại.

Hạ Tuyết sợ tới mức trừng mắt, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Ặc, Ặc, bắt đầu tư chương này trở đi, sau khi gặp lại HVH thì mọi chuyện xảy ra vô cùng đặc sắc, ú tim, nghẹt thở không thể bỏ lỡ a....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Đừng Đánh Chủ Ý Vào Cô Ấy

Hàn Văn Hạo vẫn trừng mắt nhìn nàng.

Hạ Tuyết vẫn thờ phì phò.

Hai người cứ trừng nhau như vậy, tất cả mọi người rất kỳ quái nhìn hai người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh

Hàn Văn Hạo hai tròng mắt lạnh lẽo, chậm rãi nhìn Hạ Tuyết từ trên xuống dưới, Hạ Tuyết cũng bắt chước bộ dạng của hắn, tròng mắt lóe sáng, nhìn từ trên xuống dưới. thật lâu, thật lâu, rốt cục nàng có chút bất đắc dĩ nhìn hắn nói: "Anh đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là diễn viên quần chúng, không phải muốn câu dẫn anh, sau đó mơ mộng làm cô bé lọ lem"

Trên mặt Hàn Văn Hạo hơi lộ ra nụ cười châm biếm, liếc mắt nhìn mái tóc ngắn xinh xắn, khuôn mặt trái xoan đường cong tuyệt đẹp, nhưng tái nhợt, đôi môi mọng tô chút son hồng, không còn thiếu sức sống như trước, ánh mắt hắn hơi chớp một cái, lại trầm mặc không lên tiếng, xoay người rời khỏi

Hạ Tuyết nhẹ nhàng thở ra, hừ chết tôi, muốn giết người sao.

"Ok! ok! ok!" Trợ lý đạo diễn thừa dịp Hàn Văn Hạo đã lên lầu, lập tức nói: "Ok! Tô Diệu Diệu vào chỗ! Tiểu Thanh, cô đi mời Văn Vũ!"

"Được!"

Bắt đầu quay phim, Hạ Tuyết lại mơ hồ đứng một bên, vừa cúi người, vừa nghĩ đến ánh mắt của Hàn Văn Hạo, lộ ra quá nhiều điểm kỳ quái,

nàng không rõ ý tứ của hắn như thế nào, nàng cắn môi dưới.

"Cắt" Tôn Minh lập tức đứng lên, đi đến trước mặt Hạ Tuyết, nói với nàng: "Hạ Tuyết! Vừa rồi cô suy nghĩ cái gì? Cô chỉ là một nhân viên tiếp tân, mặt mày nhân nhó, cắn môi là sao? Hay là cô nhập vai, cảm thấy nam chính xuất hiện, làm cho cô rối rắm?"

Khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ bừng, nhìn mọi người đang tò mò nhìn mình, nhất là Tô Diệu Diệu ở bên cạnh, cô ta cũng cười chế giễu nhìn nàng lom lom.

"Đúng, xin lỗi, tôi chỉ là."

"Không cần giải thích. Kiêu ngạo là việc nhỏ, nhưng phải cẩn thận, đừng xem thường, xem như cô có một chút thiên phú, cũng không thể chứng minh được gì!" Tôn Minh đột nhiên tức giận cầm kịch bản đi về!

Hàn Văn Vũ đổi vai đứng tại cửa, nhìn thoáng vẻ mặt xấu hổ của Hạ Tuyết, lại liếc Tôn Minh một cái, chuẩn bị quay lại một lần nữa.

"Tôn Minh, có phải quá quan tâm Hạ Tuyết hay không? một cảnh nhỏ như vậy, tại sao ông ta yêu cầu nghiêm khắc với cô ấy như vậy?" Lynda kỳ quái nói.

Hàn Văn Vũ nghĩ nghĩ, bất chợt cười nói: "Có thể là ông ta xem trọng cô ấy!"

"Phi! ! Ai chẳng biết đạo Tôn Minh không thích phụ nữ!" Lynda lại nhìn đạo diễn Tôn Minh, cầm kịch bản, ngồi trước TV, nhìn vào màn hình nhỏ, lại ngẩng đầu nói với Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết, cô đổi vị trí, đứng ở phía sau Diệu Diệu! Cô đã chặn ngang vị trí của cô ấy!"

Hạ Tuyết lập tức a... một tiếng, đổi một vị trí với Tô Diệu Diệu, Tô Diệu Diệu đặc ý liếc mắt nhìn nàng một cái.

Hạ Tuyết thở nhẹ

"Tại sao muốn đổi vị trí?" Lynda kỳ quái hỏi.

Hàn Văn Vũ trực tiếp xoay người rời khỏi, trước khi đi, còn nói một câu "Hạ Tuyết khí thế mạnh mẽ, sẽ đè ép Tô Diệu Diệu ... nên muốn cho cô ấy lui ra phía sau một chút Tô Diệu Diệu mới đúng nhân vật chính"

Lynda vừa nghe lời này, ánh mắt tức khắc sáng lên nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, trong lòng có chút chủ ý.

"Cô đừng đánh chủ ý vào cô ấy! Tôi không để cho cô ấy ký hợp đồng đâu!" Hàn Văn Vũ chuẩn bị đi đến vị trí của mình, chỉ vào Lynda nói!

Lúc quay phim xong, Hạ Tuyết lập tức thay đồng phục công ty ra, chạy đến bên xe đậu ở ngoài sảnh cao ốc Thế Kỷ, nhìn Văn Vũ đang khoanh tay xem kịch bản, nàng khôi phục lại bộ dáng cười ha ha, vẻ mặt nhiệt tình nói: "Buổi chiều không diễn nữa, bây giờ có thể đi ăn cơm hay không? Tôi đói bụng!"

"Ừ" Hàn Văn Vũ lại liếc mắt nhìn kịch bản, nói: "Cô đừng chạy đi lung tung với bọn Tiểu Thanh, chờ một lúc nữa chúng ta cùng đi ăn cơm!"

"Thật hả?" Hạ Tuyết càng vui vẻ.

"Ừ, ăn cơm với anh tôi!" Hàn Văn Vũ lật một tờ kịch bản, nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bữa Tiệc

Hạ Tuyết nói có chết cũng không chịu đi ăn cơm, nàng nói muốn cùng với bọn Tiểu Thanh ăn cơm hộp, sau đó Hàn Văn Vũ nói, nàng chết cũng phải đi, không được phản kháng, không được phản đối. Cho nên nàng đành phải ngây ngốc đứng trước chiếc xe, nhìn Hàn Vũ đang gọi điện thoại cho ai cũng không biết, mặt nàng nhăn nhó, nhìn đồng hồ của mình một chút, đã 11 giờ 35 phút, nàng nhìn thoáng qua cao ốc Thế Kỷ từng từng, rục rờ một lần nữa ...

Lúc này trên bầu trời lất phất cơn mưa phùn, Hạ Tuyết không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn bông tuyết bay tán loạn đầy trời đến xuất thần, lại nghe được tiếng bước chân nhanh chóng đang đi đến, nàng sửng sốt, cũng đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc tây phục màu đen, hơi lộ ra vạt áo lụa tơ tằm màu trắng, bên ngoài khoác áo dài tới gối, khí thế mạnh mẽ trong tuyết bay bay bước tới ...

Hạ Tuyết ngây ngốc nhìn hắn.

Thái độ của Hàn Văn Hạo lạnh lùng, làm cho người ta không dám đến gần, giống như đóa hoa anh túc, phát ra hấp dẫn trí mạng.

Lúc này tuyết rơi xuống càng lớn, bay tán loạn, Hàn Văn Vũ vừa gọi điện thoại, bên cạnh nhìn anh cả một mình đi tới, nói với Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết, nhanh lấy cây dù che cho anh cả tôi!"

Hạ Tuyết vừa nghe xong đành phải a một tiếng, từ trong xe, tìm thấy cây dù trong suốt, bước tới chỗ Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo đi tới, nhìn thấy Hạ Tuyết cầm cây dù trong suốt đứng trong tuyết nhìn hẩn, bước chân hẩn ngừng lại, bỗng nhiên nhìn nàng một cái, vẻ mặt lạnh tanh tiếp tục đi về phía trước, Hạ Tuyết không dám nghĩ nhiều, im lặng miễn cưỡng đi bên Hàn Văn Hạo, vươn dù lên cao che cho hẩn, sau đó hai người nặng nề đạp đất tuyết đi về phía trước

Hàn Văn Vũ vừa gọi điện thoại, vừa quay đầu nhìn anh cả mỉm cười nói: "Vẫn là anh thương em, biết em không thích anh phô trương xung quanh, đã tự mình đi xuống!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ thuận tay cầm lấy dù trong tay Hạ Tuyết, lòng bàn tay không nhịn được nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, Hạ Tuyết giật mình vội vàng rút tay lại, ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi chút lóe lên, nhìn em trai nói: "Chú luôn luôn chống đối, nhưng một ngày nào đó, cơ nghiệp Hàn thị, cả ba anh em chúng ta đều phải gánh vác! Tốt nhất chú nên sớm chuẩn bị tâm lý cho thật tốt!"

Hàn Văn Vũ "ôi" một tiếng, cúp điện thoại, đi tới bên Hàn Văn Hạo, một tay vỗ vai hẩn, cười nói: "Anh nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng mềm như đậu hủ, anh thương em và chú ba, chúng tôi để ở trong lòng! Chuyện công ty phiền anh vất vả rồi !"

Hàn Văn Hạo chỉ lạnh lùng nói: "Đi thôi! Đừng bận bạ nữa! Ba giờ chiều nay, anh còn có cuộc họp!"

"Chúng ta đến Thúy Uyển Sơn Trang ăn tôm cá tươi! Dạo này có cá bạch lý hồng tươi sống!" Hàn Văn Vũ nói vừa xong, nói với Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết, nhanh lên, đi lấy xe Mercedes của tôi, hôm nay tổng giám đốc đại nhân tôn quý chịu hạ mình ngồi xe của chúng ta!"

"A.... . ." Hạ Tuyết không kịp nghĩ, xoay người cầm chìa khóa xe, đi đến Mercedes.

Hàn Văn Hạo lơ đãng liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái, đứng trong tuyết, chậm rãi hỏi: "Người đó là sao?"

"Cô ấy là trợ lý đời sống của em! Cô nhóc đó rất nhanh nhẹn, làm việc rất tốt, đi ăn một bữa cơm với em!" Hàn Văn Vũ mỉm cười nói.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lóe ra, nhìn Hạ Tuyết đã ngồi vào chiếc Mercedes, chuẩn bị mở máy xe, hắn cười lạnh nói: "Thật là kỳ lạ, chú chưa bao giờ gần gũi phụ nữ, càng không nói đến đưa cô ta tham gia bữa tiệc với ba anh em chúng ta!"

"Chỉ một bữa cơm đơn giản thôi mà! Anh đừng nghĩ quá nhiều!" Hàn Văn Vũ tự nhiên cười nói.

Hạ Tuyết chậm rãi lái xe, dừng bên cạnh hai người, Hàn Văn Vũ lập tức mở cửa xe, Hàn Văn Hạo mặt lạnh ngồi xuống, Hàn Văn Vũ cũng ngồi xuống, nói với Hạ Tuyết: "Đi Thúy Uyển Sơn Trang!"

"Được!" Hạ Tuyết không nhin được nắm tay lái, ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu nhìn Hàn Văn Hạo đang ngồi phía sau xe, hắn đang dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng chăm chăm, tim nàng đột nhiên nháy dựng, sợ tới mức mặt mày trắng bệch!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Cùng Chung Một Chỗ

Xe chạy qua trung tâm phố xá sầm uất, cây cối hai bên bỏ lại phía sau, xe hướng trên núi chạy tới

Hạ Tuyết bên cạnh lo lắng lái xe, nghe hai anh em bọn họ đang nói một chút chuyện gia đình, từ câu chuyện, nàng dần dần hiểu rõ một số việc, thật ra Hàn Văn Vũ cũng không như mọi người tưởng tượng chỉ là một siêu sao đơn giản, mà hẳn và Hàn Văn Hạo chuẩn bị thành lập một công ty điện ảnh và giải trí truyền hình lớn nhất, cho nên Hàn Văn Hạo phóng túng cho em trai gác lại sự nghiệp gia tộc, để mặc cho hẳn tự do phát huy, nhưng lời nói và thái độ của Hàn Văn Hạo như thay cho cha mẹ, ra lệnh cho em trai, trong ba năm phải trở về gánh lấy sự nghiệp gia tộc!

Hàn Văn Vũ cũng không đáp lại, chỉ thần thần bí bí cười, hẳn giống như con ngựa hoang không dây cương, chưa bao giờ chịu trói buộc!

"Anh suốt ngày cứ nhìn ngó em, không thấy anh chú ý đến Văn Kiệt?"
Hàn Văn Vũ nhanh chóng chuyển đề tài!

"Hẳn làm việc vững vàng, lý trí, dẫn đo, có chừng mực! Chưa bao giờ sai lầm!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

"Hẳn và Mộng Hàm khi nào thì chuẩn bị kết hôn? Trong ba anh em chúng ta, chỉ có một mình hẳn thật lòng nói chuyện yêu đương, nghiêm túc lên kế hoạch cuộc sống tốt đẹp trong tương lai!" Hàn Văn Vũ cười nói.

Trong lòng Hạ Tuyết hồi hộp, nắm tay lái, ánh mắt chớp một cái, không chú ý ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn kính xe, lại không nghĩ rằng trong kính

nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Hàn Văn Hạo, nàng ho khan một tiếng, tiếp tục lái xe.

"Thúy Uyển Sơn Trang" ở bên cạnh bờ hồ Hoa Sơn, có vô số rừng phong xung quanh, tuyết đọng trên nhánh cây phong, bao quanh trùng trùng điệp điệp là tuyết, thật sự phong cảnh mê người ...

Hạ Tuyết cho xe dừng trước cửa "Thúy Uyển Sơn Trang", dừng xe xong, lại nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đỏ thẫm cũng theo xe mình, chạy đến trước cửa Sơn Trang.

"A?" Hạ Tuyết nắm tay lái, chợt nhớ đến dường như xe này là xe của bác sĩ Hàn Nàng mở to hai mắt, lại có thể nhìn thấy Hàn Văn Kiệt mặc áo sơ mi trắng kẻ sọc xanh, bên ngoài là áo khoác dài màu xanh lá cây, lịch sự nho nhã bước xuống xe, sau đó rất có phong độ thân sĩ đi vòng qua xe, mở cửa ghế lái phụ, bên trong xe bước xuống một cô gái xinh đẹp, mặc Ellisaab vàng nhạt, cổ chữ V, váy ngắn bó sát người vô cùng hấp dẫn, bên ngoài khoác áo dài tới gối cùng màu, mái tóc quăn gợi cảm, cổ đeo dây chuyền vàng, cô gái có nét đẹp hoàn hảo, tuyệt vời, chỉ thấy cô chớp mắt dịu dàng nhìn vị hôn phu bên cạnh, đưa tay cẩn thận luồn vào trong khuỷu tay của hắn, mới nhìn về phía bên này.

Hàn Văn Hạo bước tới, tiếp đến là Hàn Văn Vũ cũng xuống xe, nhìn Hàn Văn Kiệt vui vẻ kêu một tiếng "Chú ba!!"

Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm dựa vào nhau cùng một chỗ, mỉm cười nhìn bọn Hàn Văn Hạo kêu nhỏ: "Anh cả, anh hai!"

Hạ Tuyết vẫn sững sờ tại chỗ, nắm tay lái, thật không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, nhất là nhìn Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm gần bó với nhau, nàng cảm thấy mình rất khó nhìn, trên thế giới này, tại sao lại có người xinh đẹp như vậy, một cô gái ngây thơ và gợi cảm? nhất là xung quanh tuyết

trắng tinh, dường như chỉ vì cô ấy mà sụp đổ, bởi vì cô ấy quá quyến rũ . . .

.

Bọn Hàn Văn Vũ sớm đứng chung một chỗ, trò chuyện một chút, Văn Vũ mới phát giác thiếu đi một người, hăn sững sốt quay đầu, nhìn Hạ Tuyết trong xe, hăn to tiếng gọi: "Hạ Tuyết! ! !"

Hàn Văn Kiệt vừa nghe gọi tên này, hơi ngạc nhiên quay đầu, nhìn về phía xe của anh hai, chỗ tài xế, quả nhiên là Hạ Tuyết, nàng đang ngồi yên, không biết làm gì?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Dạ Thiên Thiên Cũng Đến Đây

Hàn Văn Vũ đi tới bên xe, kéo cửa xe ra, nhìn về mặt ngơ ngẩn của Hạ Tuyết, ngạc nhiên cười nói: "Lo lắng cái gì? Xuống xe đi, không phải cô nói đã đói bụng sao?"

Hạ Tuyết vẫn ngơ ngẩn nắm tay lái, “a” một tiếng, hai mắt không nhìn được nhìn về phía Hàn Văn Kiệt, hắn cũng có chút ngạc nhiên nhìn nàng, vẫn ánh mắt nhàn nhạt. Nàng quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ, hơi khó xử nói: "Tôi không nên cùng mọi người chung một chỗ, ngượng chết được? Đây là bữa tiệc nhà các người!"

"Sợ cái gì? Về sau cô làm trợ lý đời sống của tôi, còn nhiều cơ hội thế này! Mau xuống đây!!" Hàn Văn Vũ nói vừa xong, đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, kéo nàng xuống xe, dắt nàng đi về phía trước. . . .

Hàn Văn Kiệt bình tĩnh nhìn anh hai tươi cười nhiệt tình, lại nhìn về mặt xấu hổ của Hạ Tuyết, hắn nhàn nhạt nở nụ cười.

“Anh hai. Vị này là.” Mộng Hàm dịu dàng tò mò hỏi.

"A...! Cô ấy là trợ lý đời sống mới của anh! Tên là Hạ Tuyết! thông minh, nhanh nhẹn, vô cùng đáng yêu! Anh thấy hôm nay ăn cơm, biết hai người đều có bạn đi kèm, anh kéo cô ấy đến đây!" Hàn Văn Vũ vừa nói xong, thoải mái vỗ trên vai Hạ Tuyết, lại vươn tay khoát vai nàng, giả vờ như bạn thân!

"Bác sĩ Hàn." Hạ Tuyết thật quá mất mặt chào hỏi.

Lời này vừa ra, mọi người sửng sốt, không khỏi nhìn Hạ Tuyết và Hàn Văn Kiệt.

"Uh`m. Thân thể có khỏe không?" Hàn Văn Kiệt không quan tâm ánh mắt người khác, chỉ nhàn nhạt hỏi Hạ Tuyết.

"Khỏe!" Hạ Tuyết khẩn trương nói!

"Các người biết nhau?" Hàn Văn Vũ ngạc nhiên nhìn bọn hắn hỏi.

"Hạ Tuyết là bệnh nhân của em Lúc trước mới bởi vì thân thể vẫn đề, em xem bệnh cho cô ấy ..." Hàn Văn Kiệt chậm rãi nói.

"Thật vậy chẳng? Chuyện này thật đúng là khéo! Xin chào! Tôi là Mộng Hàm!" Mộng Hàm mỉm cười giới thiệu chính mình.

Hạ Tuyết đỏ mặt Vội vàng khom lưng, nói với Mộng Hàm: "chào cô ..."

Hàn Văn Hạo nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, ánh mắt hơi chớp một cái, nhưng không có nói thêm nữa, xoay người đi vào Thúy Uyển Sơn Trang, lại nghe một trận âm thanh của xe thể thao, mọi người quay đầu, nhìn thấy một chiếc xe thể thao Benz 520 màu trắng thẳng gấp trước Thúy Uyển Sơn Trang, Dạ Thiên Thiên mặc áo sơ mi màu đen, áo khoác chần da báo, quần jeans màu xanh, tao nhã xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thấy cô vừa bước xuống xe, tháo kính đen xuống, mỉm cười chào hỏi mọi người "Sorry, tôi đã tới chậm!"

"Ngôi sao lớn nên tới muộn!" Hàn Văn Vũ cố ý nói.

"Làm sao dám so với anh đấy?" Dạ Thiên Thiên vừa nói xong, ngọt ngào mỉm cười đi tới bên cạnh Hàn Văn Hạo, hai tay luồn vào khuỷu tay của hắn, vừa định đi vào thúy uyển Sơn Trang, lại nhìn thấy Hạ Tuyết đứng bên cạnh Hàn Văn Vũ, trong đầu cô liền nhớ đến cô gái đó là người đã vô tình

gặp Hàn Văn Hạo, cô cầm mắt kính đeo lên, nhìn Hạ Tuyết, ngạc nhiên vừa định hỏi ...

"Cô ấy là trợ lý đời sống của tôi! Dạ Thiên Thiên, không cần giới thiệu, mọi người đều biết!" Hàn Văn Vũ nói xong, kéo Hạ Tuyết đang đỏ mặt, lúng túng, đi trước mọi người vào Thúy Uyển Sơn Trang, vừa đi vừa nói: "Nơi này có một loại cá rất nổi tiếng là "Tuyết Hồng" ăn rất ngon, bất kể là cá sống hay đã nấu chín, đều tươi ngon khác thường! Chờ lúc nữa, chúng ta ngồi bên bờ hồ, ăn cá, cảm giác rất thoải".

Mọi người phía sau, không khỏi bật cười.

Dạ Thiên Thiên không nhịn được, quay đầu nhìn thoáng qua gương mặt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo, cô chớp mắt một cái, vì hiểu rõ tính tình Hàn Văn Hạo nên cô không dám nhiều lời.

Mộng Hàm trái lại buồn cười nói: "Thật sự là kỳ lạ nha, anh Văn Vũ lại có thể mang phụ nữ tới tham gia bữa tiệc với chúng ta, không phải anh ấy có ý với người ta chứ?"

Hàn Văn Kiệt nghe xong, lặng im không nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Lại Chảy Máu Mũi

Phòng VIP của “Thúy uyển Sơn Trang” đặt bên ngoài Sơn Trang, cạnh bờ hồ, chỉ thấy lúc này nước trong hồ đã đóng băng, xa xa sương mù giăng kín, nhìn rất đẹp.

Người quản lí bảo nhân viên rồi rít mang món ăn lên, bao gồm cả thức uống, mùi thơm ngát của cá "tuyệt hồng"

Mấy người bọn họ ngồi thành vòng tròn trên sofa màu đỏ thẫm, trong lúc đang chờ mang thức ăn lên, mọi người vui vẻ tán gẫu, Hạ Tuyết lặng im ngồi trên ghế sofa, cùng ngồi với những vị khách quý, nàng như bị kim châm rất khó chịu, chỉ thấy nàng không ngừng thở ra luồng khí trắng, ngăm nhìn cảnh tuyết bốn phía bên bờ hồ, nhưng chỉ trong phút chốc, cái mũi của nàng cảm thấy đau đau, yết hầu ngứa ngáy, nhin không được ho khan, thậm chí hắt xì nhiều lần.

"Ừ? Không phải cô bị cảm chứ" Hàn Văn Vũ lo lắng nhìn nàng hỏi.

Tất cả mọi người nhàn nhạt dừng lại đề tài, nhìn nàng.

Hạ Tuyết đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn mọi người, vội vã miễn cưỡng cười nói: "Không có việc gì!"

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu lên, lộ ra ánh mắt chuyên nghiệp của một bác sĩ, nhìn nàng.

"Cô nhóc này rất hiểu chuyện! Rõ ràng ngày hôm qua chúng ta chưa bố trí ký túc xá được cho cô ấy, cô ấy lại không dám nói, đêm qua sau khi đưa

tôi về nhà, một mình cô ấy nằm phía sau xe, khoác chăn lông mỏng ngủ thiếp đi!" Hàn Văn Vũ vỗ vỗ đầu Hạ Tuyết, cười nói.

Hạ Tuyết cắn môi dưới, quá mất mặt cúi đầu.

Hàn Văn Hạo bên cạnh lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, cầm ly rượu đỏ hớp nhẹ một hớp ...

Dạ Thiên Thiên từ nãy đến giờ, dường như vẫn nhìn nàng, thỉnh thoảng điểm nhẹ một nụ cười thần bí làm trong lòng Hạ Tuyết chột lạnh.

Mộng Hàm bên cạnh quan tâm hỏi: "Có nên uống một ít thuốc gì hay không? Hôm nay trời lạnh, bị cảm cúm không tốt đâu. . . ."

"Không có việc gì. Cảm ơn quan tâm!" Hạ Tuyết vội vàng nói.

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết nhàn nhạt nói: "Đưa tay cho tôi"

"Không cần. Mũi của tôi chỉ miễn cảm một chút, không phải bị cảm cúm!" Hạ Tuyết từ chối nói ngay.

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết, chậm rãi hỏi: "Cô không uống thuốc? Nếu cô đã uống thuốc hạ sốt tôi đưa cho thì bây giờ không thể miễn cảm như thế"

Hạ Tuyết sừng sốt, vội vàng nói: "Uống."

"Đưa tay cho tôi."

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt cởi áo khoác ra, phủ xuống dưới, sau đó xắn hai ống tay áo sơ mi lên.

Hạ Tuyết nhìn mọi người, cảm thấy ngượng ngùng, muốn từ chối, lại bị Hàn Văn Vũ nắm lấy cánh tay nàng, đặt lên bàn, hắn cầm ly rượu đỏ uống một hơi cạn sạch nói: "Nghe lời chút đi!"

Hạ Tuyết bắt đắ dĩ thở dài, đành để tay đặt lên bàn cơm Hàn Văn Kiệt hai tay nắm cổ tay Hạ Tuyết, sau đó vén một đoạn ống tay áo của nàng, ngón tay giữa đặt trước mạch môn của nàng, chuyên tâm nghe mạch.

"Đúng rồi." Dạ Thiên Thiên mỉm cười nhìn Mộng Hàm, nhẹ nhàng hỏi: "Tôi nghe Văn Hạo nói, hai người có khả năng kết hôn trong năm nay?"

Trái tim Hạ Tuyết nhảy dựng, tay giật một cái, Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu lên nhìn nàng.

"Không nhanh như vậy! Mùa đông năm nay gấp quá, chờ năm sau ... Lần trước Văn Kiệt có nói với tôi, chờ hai anh kết hôn trước!" Mộng Hàm thuận lợi đá văng quả cầu đi.

Dạ Thiên Thiên liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo một cái, cười nói: "Hàn tổng giám đốc của chúng ta thân mang trọng trách, trong mắt chỉ có sự nghiệp của hă, không biết khi nào thì mới có thời gian suy nghĩ đến chung thân đại sự?"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng ngồi đó, không lên tiếng.

Hàn Văn Kiệt bắt mạch xong, nói: "Chỉ là cảm lạnh, không có việc gì ... Chờ lúc ăn cơm xong, tôi đưa cho cô thuốc, sau nửa giờ, cô uống thuốc xong sẽ không có việc gì nữa rồi."

Hắn nói xong, bảo nhân viên phục vụ đem cho nàng một ly nước sôi.

"Tôi Tôi nghĩ muốn đi toilet, xin lỗi không tiếp được rồi !" Hạ Tuyết vội vàng đứng lên, cười nói, liền rời đi.

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ cầm lấy bút máy, lấy cuốn sổ của mình viết toa thuốc cho Hạ Tuyết, xé ra, đưa cho anh hai, nói: "Bây giờ Hạ Tuyết đang ở nhà anh hả?"

"Ừ!" Hàn Văn Vũ vừa ăn cá, bên cạnh cười nói.

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nói: "VẬY anh nhớ bảo cô ấy uống thuốc! Trí nhớ cô ấy không tốt lắm!"

"Biết rồi!" Hàn Văn Vũ nói.

"Văn Kiệt một lòng quan tâm người bệnh a!" Dạ Thiên Thiên mỉm cười nói.

Mộng Hàm liếc mắt nhìn vị hôn phu một cái, cười nói: "Văn Kiệt nhà ta làm việc thiện, là một bác sĩ tốt khó tìm!"

Hàn Văn Kiệt vẫn im lặng, theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua đường vào toilet

Hạ Tuyết càng không ngừng dùng nước lạnh hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của mình, lo lắng thở gấp gấp, bữa tiệc này thật làm cho người ta khó chịu a? Tại sao nàng lại quen biết mấy người đàn ông cùng chung một mẹ sinh ra thế hả?

Hạ Tuyết thở dài, đang suy nghĩ, chờ lúc nữa, ăn xong, sau đó giả vờ nghe điện thoại, quay lại xe, chuyện này thật sự làm cho người ta mệt mỏi! Nàng suy nghĩ xong, chuẩn bị đi ra toilet, đột nhiên cảm giác mũi của mình nóng lên, nàng “a” một tiếng, dùng tay bóp mũi, nhưng không còn kịp, máu tươi từ xoang mũi tuôn ra.

Một cái khăn tay đưa tới trước mặt nàng.

Hạ Tuyết sửng sốt, dè mũi ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang lạnh lùng nhìn nàng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Vẫn Còn Là Xử Nữ

"Không cần, cảm ơn!" Hạ Tuyết vội vã muốn phúi bỏ quan hệ với hân..." Chờ chút nữa, anh lại nói tôi câu dẫn anh và em trai anh, ba anh, ông nội anh"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, trên mặt đông cứng, nhanh chóng khom xuống, nắm chặt cánh tay của nàng đem cả người nàng xốc lên, áp vào trên tường

"A! !" Hạ Tuyết bị đụng sau gáy, lúc nàng thống khổ kêu to, đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo đưa tay nhét cái khăn vào trong tay mình, nhanh chóng rời khỏi

Hạ Tuyết cầm khăn tay trắng mềm mại, nhìn bóng dáng cao lớn, lạnh lùng của hân nhanh chóng rời khỏi, lại ngây ngốc nói."Lại muốn nhận đóa hoa trên cổ áo à?"

Nàng nói vừa xong, máu mũi lập tức lại chảy ra, nàng khẩn trương vọt vào toilet, rửa sạch cái mũi, đem cái khăn tay trắng nhúng nước, lau lau vết máu trên mũi mình, nàng vừa lau vừa nhìn trong kính, khăn tay trắng tinh, lại nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo lúc đưa khăn trắng cho mình, nàng “chặc” một tiếng nói: "Một người lạnh lùng, cũng không biết anh đang suy nghĩ cái gì!"

Nàng nói xong, tiếp tục dùng khăn tay lau sạch vết máu, giặt cái khăn sạch sẽ, vội đi ra ngoài, nhìn Hàn Văn Kiệt ngồi bên cạnh vị hôn thê, vừa cười nói, vừa cẩn thận gấp bỏ xương cá cho cô ấy, lại nhìn Dạ Thiên Thiên bưng ly rượu đỏ, không biết nghe Hàn Văn Vũ nói cái gì, hai tròng mắt

không khỏi nháy nháy, mặt mờ nhìn Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo chỉ ho khan một tiếng, cầm ly rượu đỏ uống một ngụm. Hạ Tuyết nhìn một màn này, nàng bất đắc dĩ than thở, đành phải cắn môi dưới, bước tới bên cạnh Hàn Văn Vũ ngồi xuống.

"Sao lại lâu như vậy?" Hàn Văn Vũ cười cầm lấy đĩa, gắp một khối thịt cá cho Hạ Tuyết, sau đó một tay gác ngang trên lưng ghế dựa phía sau Hạ Tuyết, ở bên tai nàng, len lén nói: "Vừa rồi Dạ Thiên Thiên cầu hôn anh cả."

Hạ Tuyết quay đầu, thật gần nhìn Hàn Văn Vũ, sững sốt cầm ly nước sôi bên cạnh uống, cười nói: "Tốt a."

Hàn Văn Vũ nắm cầm Hạ Tuyết, nói bên tai nàng: "Nhưng vừa rồi bọn ta đều nghi ngờ anh cả vẫn còn xử nam."

"Phốc....." Hạ Tuyết nhin không được phun nước nóng ra ngoài, nhanh trí vội vàng lấy tay khế che lại, làm cho cả người nàng ướt nhẹp.

"Ha ha ha ha " Hàn Văn Vũ cười ha hả, vội vàng rút khăn ăn, vừa lau bên cạnh Hạ Tuyết, vừa cười nói: "Chuyện này cô cũng tin? !"

Hạ Tuyết mặt đỏ hồng nhìn Hàn Văn Vũ, nhin không được “A” một tiếng kêu lên: "Thì ra anh chọc tôi hả?"

Hàn Văn Vũ lập tức nắm chặt vai Hạ Tuyết, cười to nói: "Đùa cô một chút thôi! Vừa rồi ngồi ở chỗ này, lúc nào cũng hừ lạnh!! Nhớ tới cô muốn đùa một chút a!"

Hạ Tuyết đỏ mặt nhưng nhin không được cười, đẩy hẳn ra nói.
."Anh tránh ra a! !"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nâng ly rượu đỏ, uống một hớp, ánh mắt sâu xa nhìn chăm chăm Hạ Tuyết nhìn một hồi lâu.

Dạ Thiên Thiên cũng nhìn nàng cười cười.

Hàn Văn Kiệt tiếp tục cúi đầu mỉm cười nhặt xương cá cho Mộng Hàm
.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Ngọt Hay Cay ?

"Mọi người không biết, Hạ Tuyết nói dóc hạng nhất đấy, sáng nay lúc ăn quả quýt, tôi bị cô ấy lừa, cho nên vừa rồi trêu chọc cô ấy một chút!" Hàn Văn Vũ cười nói!

"Anh nói chuyện gì, làm cho cô ấy sặc nước ướt hết người vậy?" Mộng Hàm mỉm cười hỏi, Hàn Văn Kiệt cũng đã gỡ xương miếng cá xong, đưa đến trong chén của cô, mới ngẩng đầu, uống nước ấm, nhàn nhạt nhìn Hạ Tuyết

"Tôi lừa cô ấy, nói anh cả vẫn còn xử nam! Cô ấy liền kích động rồi ! Ha ha ha ha" Hàn Văn Vũ lại nhin không được cười rộ lên.

Mọi người vừa nghe, cũng không nhin được cười rộ lên.

Hàn Văn Hạo vẻ mặt không vui nhìn em trai nói: "Miệng nói bậy! Vì chú nói chuyện không lịch sự cho nên cô ấy mới sặc nước ra ngoài!?"

"Ôi! đùa thật vui mà!" Hàn Văn Vũ lại nhin không được cười rộ lên.

Hạ Tuyết tuy tức giận nhưng lại thật sự không có biện pháp, nàng liền cầm một trái ớt dùng để nấu canh cá, đưa lên miệng khế cắn, nàng uhm một tiếng, ánh mắt sáng lên, giơ trái ớt màu xanh nhin, có chút vui vẻ nói: "Trái ớt này tại sao lại ngọt vậy nhỉ? Vừa rồi tôi còn cho rằng thật cay a?"

Mọi người lập tức ngạc nhiên nhìn nàng. Bao gồm cả Hàn Văn Hạo, ánh mắt chớp lóe, có phần hoài nghi nhìn nàng.

Hàn Văn Vũ “A” một tiếng, lại vỗ vai Hạ Tuyết cười nói: "Mọi người đừng bị cô ấy lừa, trái ớt này khẳng định là cay đến không chịu nổi!"

"Đừng làm rộn! Ai lại chơi đùa hai lần ác vậy?" Hạ Tuyết cố ý trừng mắt nhìn hằm một chút tiếp tục cắn trái ớt, hưởng thụ, ngọt quá, ngọt quá, nàng kêu lên, mỉm cười nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Thật sự rất ngọt a."

Vẻ mặt Hàn Văn Vũ ngẩn ra, hơi nghi ngờ nhìn nàng.

Vẻ mặt Mộng Hàm cũng ngạc nhiên nhìn nàng một cái, mới “chặc” một tiếng, nói: "Cô. xác định là ngọt ?"

Hạ Tuyết lại cầm trái ớt ăn tiếp, vừa ăn vừa gật đầu cười nói: "Đúng là rất ngọt Tôi còn chưa nếm qua trái ớt ngọt như vậy".

Hàn Văn Kiệt cười cười nhìn nàng.

Dạ Thiên Thiên lắc đầu, cười nói: "Tôi không tin!"

"Nhưng cô nhìn vẻ mặt của cô ấy kìa dường như là ngọt thật đó ..."
Mộng Hàm lại tò mò!

"Ôi, Mọi người thử một chút đi! Thật sự là mùi vị rất tốt!" Hạ Tuyết lại lập tức quay đầu, nhìn Hàn Văn Vũ bằng vẻ mặt đáng đánh đòn, nói: "Không cho anh ăn đâu...! Lúc này anh dám trêu chọc người ta, anh không được ăn!"

Hàn Văn Vũ ánh mắt chớp lóe, hừ một tiếng, nói: "Tôi mới không bị cô lừa!"

"Tôi không kêu anh ăn!" Hạ Tuyết không để ý hằm, tiếp tục cắn trái ớt kia, vừa ăn vừa hưởng thụ.

Hàn Văn Vũ mày nhíu lại, ánh mắt nheo lại nhìn Hạ Tuyết, sắc mặt của nàng thậm chí một chút biến hóa cũng không có, lập tức lòng hiếu kỳ nổi

lên, hăn nhin không được cầm lấy một trái ớt bỏ vào miệng cắn, nói: "Tôi muốn ăn thử xem có phải hay không phốc" hăn lập tức đem trái ớt cay bốc lửa phun ra ngoài, ho khan liên tục, chụp ly nước uống ừng ực. .
....

"Ha ha ha ha" Hạ Tuyết nhin không được chỉ vào Hàn Văn Vũ cười nói: "Anh ngốc quá đi Ôi... Mẹ ơi! ! Cay chết tôi rồi ! Vừa rồi tôi cố gắng nhin muốn chết!" Nàng vừa nói xong, mặt đỏ tới mang tai cầm lấy ly nước ấm vội vàng uống vào.

Nàng vừa nói, tất cả mọi người nhin không được nở nụ cười.

"Rất tốt! Cô dám đùa giỡn tôi! !" Hàn Văn Vũ không thể nhin được nữa chụp lấy Hạ Tuyết "Tôi muốn ném cô xuống hồ!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Xe Lửa Nhỏ

"Tôi không dám! Tôi thật không dám!!" Hạ Tuyết ôm cổ Hàn Văn Vũ, cười kêu to!!

"Tôi muốn ném cô xuống!!" Hàn Văn Vũ ôm Hạ Tuyết, lập tức đi tới rào chắn bên cạnh, muốn hướng hồ băng ném đi.

"A.....cứu mạng! !" Hạ Tuyết ôm Hàn Văn Vũ, kêu to"Không muốn!! Đừng nói đùa! Nếu lơ trên hồ là khối băng mỏng thì làm sao bây giờ? Té xuống chết người a!!"

"Vậy thì thử một chút!! Giống như vừa rồi lão tử ăn ớt cay!" Hàn Văn Vũ nói xong, đột nhiên ôm Hạ Tuyết vượt qua rào chắn, đi vào trên mặt hồ

"A" Hạ Tuyết sợ hãi kêu to lên, nhưng nàng đã cùng Hàn Văn Vũ đứng trên mặt hồ, thậm chí cảm giác được băng trên mặt hồ giống như trên mặt đất, nàng sửng sốt

Hàn Văn Vũ lập tức cúi đầu, véo mũi Hạ Tuyết nói: "Ai lại giống như cô, mỗi ngày đều chơi đùa ác vậy!!" Hắn nói xong, đột nhiên hai tay nắm hai tay của Hạ Tuyết, hai chân dùng sức, thân thể hai người mà chậm rãi chuyển động trên mặt hồ. Hạ Tuyết ngẩn ngơ, thân nàng di chuyển về phía trước trong nháy mắt, nhìn thân thể Hàn Văn Vũ từ từ lui về phía sau, hắn bên cạnh cười trong gió hỏi: "Chơi có vui không?"

"Chơi rất vui!" Hạ Tuyết đột nhiên vui vẻ cười rộ lên, nàng là một cô gái phóng khoáng!

Hàn Văn Vũ vừa thấy khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ lên, trong tuyết bay bay như đóa hoa nở rộ, ánh mắt cười cong cong như vầng trăng, trong lòng hẳn ấm áp, nhưng ánh mắt lập tức hiện lên một chút xấu xa nói: "Được rồi! Tôi muốn buông tay ra, một mình cô xoay vòng quanh trên mặt hồ, hắc hắc!"

Sắc mặt Hạ Tuyết chợt lạnh, lập tức nắm chặt Hàn Văn Vũ kêu to: "Không muốn! Tôi không biết bơi!!"

Hàn Văn Vũ lại gia tăng tốc độ cho hai người xoay một vòng, đột nhiên buông lỏng hai tay Hạ Tuyết, cả thân thể nàng hướng rào chắn bờ hồ nhanh chóng bay ra ngoài.

"A....." Hạ Tuyết sợ tới mức kêu to lên, hai tay khoa loạn trong không ... "Cứu mạng....."

Hàn Văn Kiệt khẩn trương vừa đứng lên, nhìn nàng.

Hàn Văn Hạo mặt lạnh, bất đắc dĩ buông ly rượu đỏ xuống. . . .

Bọn Dạ Thiên Thiên và Mộng Hàm khẩn trương nhìn Hạ Tuyết.

"Cứu mạng đụng vào rồi" Hạ Tuyết nổi điên hét chói tai, tròng mắt muốn rơi ra, nhìn thân thể mình muốn đập lên rào chắn, nàng nhắm mắt lại nhận mệnh. Một đôi tay đột nhiên nhanh chóng nắm chặt eo nàng, ôm vào trong ngực hẳn, sau đó thân thể lại bay trên mặt hồ ...

Hạ Tuyết sững sốt quay đầu, lắc lư trong gió, nhìn Hàn Văn Vũ ở phía sau ôm chặt nàng, sau đó vui vẻ xoay quanh trên mặt hồ, hẳn cúi mặt, dịu dàng nhìn nàng cười nói: "Đứa ngốc, tôi để cho cô đụng vào rào sao?"

Hạ Tuyết mặt đỏ lên, kêu to: "Anh lại trên chọc tôi?"

Hàn Văn Vũ lại nhin không được cười ha hả, đột nhiên ôm cả người Hạ Tuyết lên.

Hạ Tuyết lại oa kêu to một tiếng, ôm của hắn cố cười nói: "Anh lại muốn làm gì?"

"Ôm chặt tôi!" Hàn Văn Vũ nói xong, ôm chặt Hạ Tuyết khoái chí xoay tròn trên mặt hồ, thậm chí gia tăng tốc độ hưởng rào chắn kia, khắp rừng phong bông tuyết trắng phau phau, một trận gió xuy thổi đến, bông tuyết trắng bay bay trong không trung, hai người xuyên qua trong tuyết bay ...

Hạ Tuyết “oa” một tiếng, vươn tay bắt lấy bông tuyết rơi xuống, kích động nhìn Hàn Văn Vũ. . . .

Hàn Văn Vũ cũng nhìn nàng mỉm cười nói: "Cô có nghe được tiếng xe lửa nhỏ không?"

Hạ Tuyết sửng sốt, ở trong gió tiếp tục nhìn hắn hỏi: "Cái gì?"

Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết xúc động hỏi: "Cô không hiểu?"

Hạ Tuyết ngẩn ngơ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Buổi Tối Gặp

"Không hiểu." Hạ Tuyết nói.

Hàn Văn Vũ chỉ cười cười, cố ý thần bí nói: "Nếu không hiểu xem như xong đi, sau này, chờ tâm tình tôi tốt lên, sẽ nói cho cô biết!"

"Này!" Hạ Tuyết nhin không được trừng mắt nhìn hăn.

Hàn Văn Vũ lại cất tiếng cười to, đột nhiên ôm lấy Hạ Tuyết hướng rào chắn đầy tuyết ném đi ...

"A....." Hạ Tuyết cả người bị nện trong đống tuyết, oa oa oa kêu to ...
"Người này bại hoại!"

"Trứng chim, trứng ngỗng, trứng vịt!" Hàn Văn Vũ bên cạnh cười nằm lên một nắm tuyết, ném trên người nàng, Hạ Tuyết cũng tóm lấy tuyết, ném trên người Hàn Văn Vũ, hai người ở chỗ này không coi ai ra gì cứ ném tuyết ... Bên bờ hồ, Mộng Hàm cười nói: "Văn Vũ thật sự như một đứa bé! Quá háo hức!"

Dạ Thiên Thiên nâng ly rượu đỏ, nhìn Hạ Tuyết bị Hàn Văn Vũ ném tuyết trên mặt, oa oa kêu to, một bên phun ra tuyết, một bên cười rũ rượi, vui vẻ, cô mút nhẹ ngậm rượu, trở về chỗ cũ nói: "Thật hâm mộ ánh mắt của cô ấy ... Chưa bao lâu, tôi cũng từng có loại ánh mắt này, nhưng bước vào cái giới này, về sau, người có thể giữ lại loại ánh mắt này không nhiều lắm?"

Hàn Văn Kiệt không nhìn Hạ Tuyết và anh hai nữa, chỉ tiếp tục nhặt xương cá cho Mộng Hàm ...

"Tôi cảm thấy hai người bọn họ rất xứng đôi! Đều là người hoạt bát, cởi mở mà dường như Văn Vũ rất thích Hạ Tuyết!" Mộng Hàm mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: "Thời gian không còn sớm, cũng nên về thôi"

Bữa cơm trưa, Hàn Văn Hạo nói một câu liền rất nhanh kết thúc, Dạ Thiên Thiên mở cửa xe của mình, Hàn Văn Kiệt vẫn đưa vị hôn thê của mình về công ty trước, Hàn Văn Vũ đoạt lấy chìa khóa trong tay Hạ Tuyết, nói: "Tôi lái xe cho, cô chạy đường núi không vững chắc, tôi lo lắng!"

Hạ Tuyết đứng bên xe, mày nhíu lại nói: "Này! Tôi lái xe vô cùng vững chắc mà? Tương lai, tôi muốn lái taxi!"

"Phi!" Hàn Văn Vũ cầm cái chìa khóa bước vào xe, sau đó mới nói: "Cô cứ ngồi phía sau đi, trò chuyện với anh tôi!"

"Tôi" Hạ Tuyết sửng sốt, nhìn Hàn Văn Hạo, hắn đã ngồi vào trong xe, vẻ mặt lạnh lùng" Nàng bất đắc dĩ miệng thở ra hơi lạnh, sau đó nhìn Hàn Văn Kiệt đi đến trước chiếc Ferrari, mở cửa xe cho vị hôn thê, Mộng Hàm ngồi vào trong xe, thậm chí Hàn Văn Kiệt khom người, thắt dây an toàn cho cô, đứng lên nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết vội vàng cười nói với Hàn Văn Kiệt: "Bác sĩ Hàn, tôi đi trước, hẹn gặp lại!"

Hàn Văn Kiệt nhìn nàng một cái, vẫn không nóng không lạnh, xoay người ngồi vào xe của mình, nói với Hạ Tuyết: "Đến thứ hai, nhớ phải đến tái khám!"

"A...!" Hạ Tuyết đáp lại xong, lập tức xoay người mở cửa xe, muốn ngồi vào trong xe, lại nhìn Hàn Văn Hạo ngồi ngay cửa xe, nàng nói: "Anh ngồi dịch qua một chút!"

Hàn Văn Hạo nhướng mắt bất mãn nhìn nàng, ngồi dịch vào bên trong, Hạ Tuyết cũng vào ngồi, đóng cửa xe, quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt lái xe dọc theo đường núi chạy xuống, Dạ Thiên Thiên cũng lái ở phía sau, mở cửa xe, khẽ hôn gió Hàn Văn Hạo, nói: "Buổi tối gặp."

"Uhm." Hàn Văn Hạo cúi đầu đáp lời!

Hạ Tuyết giả vờ nghe không được, khuỷu tay tựa vào trên cửa kính xe, cắn ngón giữa, nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ.

Hàn Văn Vũ trực tiếp lái xe, chậm rãi xuống núi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Sinh Nhật

Xe dọc theo đường núi thật dài chạy xuống, Hàn Văn Vũ vừa lái xe, vừa nói chuyện phiếm qua điện thoại với Tả La bên cạnh, nói cảm nghĩ đoạt giải lần này.

Hạ Tuyết im lặng nhìn cảnh tuyết hai bên rừng phong vô cùng xinh đẹp

Hàn Văn Hạo cũng lạnh lùng ngồi ở một bên, không lên tiếng.

Bầu không khí không tự nhiên, trong đầu Hạ Tuyết không chỉ một lần nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt của Hàn Văn Hạo, nghĩ tới đây, bất đắc dĩ, ngượng ngùng khẽ thở dài, tiếp tục cắn ngón giữa, nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ xe ...

Hàn Văn Hạo đang im lặng, đột nhiên trực tiếp nghiêng người sang Hạ Tuyết, lạnh lùng, mạnh mẽ áp vào người nàng.

"Anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết hai tay chống trong ngực của hắn, muốn đẩy ra hắn, ai biết, người hắn chỉ áp xuống đè cái nút cửa kính xe, lạnh lùng nói: "Cô muốn lạnh chết, ngu ngốc còn nói nữa!"

Hạ Tuyết mặt đỏ lên, thân thể hơi lui về sau một chút, nói: "Anh nói sớm một chút thôi, tôi để cho anh đóng là được!"

Hai người khoảng cách rất gần, giống như đang ôm nhau.

Hàn Văn Hạo nhìn mặt Hạ Tuyết, ánh mắt nàng trong veo động lòng người đang nhìn hắn, thậm chí môi đỏ mọng vì lạnh làm cho căng ra, nàng

căn môi dưới, nhớ đến nụ hôn kia, hơi đỏ mặt nhìn hần, trái tim “bang bang” nhảy dựng, có chút mê man.

Hàn Văn Hạo vừa thấy vẻ mặt của nàng, hừ một tiếng, ngồi ngay ngắn lại, nhìn xe tiếp tục chạy tới, em trai vẫn đang lái xe và gọi điện thoại, hần lạnh lùng nói: "Lúc lái xe, phải chú ý!"

Hạ Tuyết thở nhẹ, quay đầu.

Xe rất nhanh chạy trở về cao ốc Thế Kỷ, Hạ Tuyết tự mình xuống xe, sau đó mở cửa xe cho Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo xoay bước đi ra, nói với em trai: "Không có việc gì thì về nhà, ba mẹ rất nhớ đến chú!"

"Biết rồi!" Hàn Văn Vũ cười nói.

Hàn Văn Hạo xoay người rời khỏi, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt của Hạ Tuyết, hần vẫn lạnh lùng không lên tiếng, rời khỏi.

Hạ Tuyết lén liếc mắt nhìn theo bóng dáng của hần, cảm giác hần giống như hung thần bóng tối, thống trị tất cả thế giới tuyết trắng

"Đi thôi! Hôm nay rất nhiều việc!" Hàn Văn Vũ vỗ lên vai Hạ Tuyết cười nói.

"Đúng vậy! Hôm nay rất nhiều việc, tới trước Quảng trường để quảng cáo phim mới, rồi đến Đài Truyền hình nổi tiếng thế giới để thu âm phim “Hắc đế”, đây là hoạt động giúp đỡ hữu nghị, tiếp theo quay phim “Thời gian yêu”, quay đến 12 giờ sáng hôm sau, Hàn Văn Vũ biết Hạ Tuyết cố ý không chịu đến nhà hần ở, nên chia tay Hạ Tuyết ở trước cửa Đài Truyền Hình, để nàng về nhà sớm một chút.

Hàn Văn Vũ trước tiên ở bên trong xe sửa lại khoác áo cho Hạ Tuyết, lại kéo cái nón len của nàng, nhéo nhéo cái mũi của nàng, nói: "Cô về nhà ngủ

cho tốt, ngủ một giấc, đến 12 giờ trưa mai tới tìm tôi! Đừng mới 7 giờ chạy tới kêu tôi như con gà vậy!!"

"Biết rồi!" Hạ Tuyết nói xong, bước xuống xe, đập mạnh xuống tuyết, đóng chặt cửa lại, vẫy vẫy tay với Hàn Văn Vũ, cười nói: "Gặp sau!"

"Uhm!" Hàn Văn Vũ đành phải mỉm cười lái xe rời khỏi.

Hạ Tuyết đứng bên đường, thở ra luồng hơi trắng, hơi mờ mịt nhìn này xung quanh tối đen, đành phải rút ra điện thoại ra, tìm danh bạ trên màn hình, muốn gọi cho Quách Dung, nhưng nghĩ đến việc chen lấn ngủ chung với các cô ấy, như vậy hôm qua nàng đã nói dối, rất xấu hổ a? Một trận gió lạnh thổi tới, Hạ Tuyết rất lạnh bước đi trên con đường nhỏ tới mái hiên trạm xe bus, ngồi xuống, nhìn xe bus đóng cửa lại, thậm chí nàng cảm thấy cô đơn, trên người mình một chút tiền bạc cũng không có, làm sao đến nơi đó ở một đêm?

Bầu trời dần dần có tuyết rơi xuống, từng đốm, từng đốm rơi xuống, Hạ Tuyết ngẩng đầu, nhìn bông tuyết đầy trời, đột nhiên hốc mắt đỏ lên, nhớ tới lời mẹ nói. "Tiểu Tuyết, con sinh vào mùa đông, ngày 17 tháng 12, ngày đó rơi tuyết rơi trắng trời, bầu trời vô cùng đẹp, ba đã nói, chúng ta họ Hạ, nên đặt cho bảo bối một chữ Tuyết, phiên âm là Hạ Tuyết để kỷ niệm ngày tuyết bay tán loạn!"

Hạ Tuyết cúi đầu, nước mắt không sao kiềm được rơi xuống, đã rạng sáng rồi, hôm nay là ngày 17 tháng 12

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ai Tới Vậy ?

Sinh nhật vui vẻ! Hạ Tuyết!" Hạ Tuyết sâu kín nói, rồi vội vã lau khô nước mắt, nở nụ cười.

"Ừ! hôm nay, rốt cục mình đã hai mươi tuổi rồi !" Nàng ngẩng đầu, nhìn tuyết bay đầy trời, ngây ngốc nói: "Chúng mày cũng biết hôm nay là sinh nhật của tao sao! ? Hãy đến đây! Lạnh chết tôi a! !"

Bông tuyết rục rờ bay tán loạn trong không trung, nhiều vô kể, đẹp vô cùng động lòng người, Hạ Tuyết thở nhẹ một hơi khí trắng, đi đến một gốc cây phía sau trạm xe bus, tìm được một nhánh cây to và dài, nàng vội vàng đứng lên, chạy đến biển quảng cáo dưới đèn trạm xe bus, cúi người xuống dùng nhánh cây vẽ một vòng thật to trên mặt tuyết, sau đó vẽ các hoa văn trong vòng tròn, sau đó hít hít cái mũi đỏ bừng, cười ha ha nói: "Bánh ngọt! ! Ừ? Còn thiếu đèn cầy!"

Hạ Tuyết nói xong, lại dùng nhánh cây vẽ trên vòng tròn vài cây đèn cầy, thậm chí vẽ ánh nến, nàng xúc động đứng trước bánh ngọt, nhìn hoa văn xinh đẹp, nhớ tới mấy ngày trước, nàng vẫn lo lắng mình sẽ chết đi, nhưng giờ phút này, nàng còn sống, thậm chí còn có được toàn bộ thế giới, mặc kệ là thế giới rét lạnh, vẫn là thế giới ấm áp, đối với nàng là một loại tốt đẹp!!

Hạ Tuyết nặng nề thở dài một hơi, đưa hai tay lên, nhìn tuyết bay trên trời kêu to: "Sinh nhật vui vẻ! ! Hạ Tuyết! ! Sinh nhật vui vẻ..... Hạ Tuyết! ! Cố lên....."

"Ngày mai đêm này kịch bản sửa lại, cùng Văn Vũ nghiên cứu một chút!" Tôn Minh vừa đi ra khỏi Đài truyền hình, nói với trợ lý đạo diễn bên

cạnh.

"Được! nhưng tôi sợ Văn Vũ không chịu thay đổi!" trợ lý đạo diễn nói.

"Cho nên mới nói là nghiên cứu thôi!" Tôn Minh nhíu mày nói một câu nói, quay đầu chuẩn bị lên xe rời khỏi, nhìn thấy Hạ Tuyết một mình đứng bên cạnh trạm xe bus không xa, mượn đèn quảng cáo, đứng trong tuyết rơi, cầm nhánh cây không ngừng vẽ trên mặt tuyết, vừa vẽ vừa ca hát ... "Chúc sinh nhật vui vẻ, chúc sinh nhật vui vẻ, chúc sinh nhật vui vẻ Tôi muốn tương lai mình có một căn nhà lớn, có một vườn hoa lớn, có một chiếc xe taxi, có phòng nhỏ cho em trai chất đầy đồ chơi, tôi còn muốn có rất nhiều rất nhiều tiền bạc, sau đó đi du lịch toàn bộ thế giới!! Sau đó.... Tham quan toàn bộ thế giới điện ảnh, nghe toàn bộ thế giới ca."

Tôn Minh nhìn cô gái nhỏ đứng trong tuyết rơi, ánh mắt vẫn phát sáng, lên tiếng hô hô cười to, đáy mắt đau thương, tỏa ra nét xinh đẹp, hấp dẫn

"Làm sao vậy?" Vợ Tôn Minh đã từng là diễn viên oai phong một cõi, Đào Nhiên đi tới bên cạnh chồng, mỉm cười hỏi."Cô gái này làm sao vậy?"

Tôn Minh tiếp tục nhìn Hạ Tuyết vẽ bánh ngọt, cầm nhánh cây vẽ hoa văn, trên mặt tràn ngập hi vọng, ông chậm rãi chỉ vào cô gái nhỏ nói: "Đứa nhỏ này, nếu tiến vào giới diễn viên, tương lai nhất định nổi tiếng!"

"A...?" Đào Nhiên cũng giật mình nhìn Hạ Tuyết đứng trong tuyết rơi, gương mặt vì lạnh mà đỏ bừng, vẫn tràn ngập hi vọng."Nhưng em xem đứa nhỏ này gầy yếu đáng thương, là người phúc mỏng."

Tôn Minh cười nói: "Phàm là thành công, con đường phía trước đều là mê mông mang rối rắm, nhưng tôi tin tưởng đứa nhỏ này."

"Anh tính thế nào?" Đào Nhiên nhìn chồng, hỏi.

Tôn Minh không lên tiếng, chỉ đỡ vợ ngồi vào trong xe, để cho lái xe rời khỏi, xe chạy qua bên cạnh Hạ Tuyết, Tôn Minh cạnh cửa sổ thâm sâu nhìn Hạ Tuyết tiếp tục khom người, cô đơn tự đùa tự vui, ông ảm đạm cười nói với trợ lý đạo diễn: "Ngày mai gọi điện thoại cho Lynda. Tôi muốn cùng cô ấy thảo luận công việc!"

"Được!" Xe đi mất.

Hạ Tuyết vẫn đứng trong tuyết rơi, tiếp tục vẽ hoa văn xinh đẹp, vẽ từng chút, từng chút, ánh mắt kiên định và cố chấp.

Một chiếc xe Rolls-Royce màu bạc dừng trước cửa Đài Truyền Hình, ánh kim loại lóe sáng lên sự sang trọng, xa hoa

Hàn Văn Hạo ngồi phía sau xe, lạnh lùng xa cách vô vàn nhìn Hạ Tuyết đang một mình hưng phấn vẽ bánh ngọt, kêu loạn lên trong tuyết rơi ...

"Tổng giám đốc hôm nay, tiểu thư Dạ Thiên Thiên quay đến 3 giờ sáng, chỉ sợ đêm nay không thể tiếp anh được...." Tả An Na nắm điện thoại, nói với Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo tiếp tục nhìn Hạ Tuyết đứng trong tuyết rơi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Lên Xe

Hạ Tuyết vẽ mặt mỗi, ném nhánh cây, đứng giữa bánh ngọt, nhìn hoa văn hai bên, ngần ngừ cười nói: "Tới khi nào thì mình mới có thể có được tất cả những thứ đó? có thể cho em trai hạnh phúc và không lo toan cuộc sống?"

Chiếc Rolls-Royce màu bạc chậm rãi dừng trước mặt Hạ Tuyết

Hạ Tuyết sửng sốt, trong tuyết ngẩng đầu lên, nhưng nhìn đến cửa kính xe thấy vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, trong lòng nàng vừa động, lại không biết nên làm gì mới tốt, chỉ ngồi xồm trên tuyết, mờ mịt nhìn hăn.

Lái xe vội vàng đi xuống xe, mở cửa xe cho Hạ Tuyết nói: "Hạ tiểu thư, mời lên xe."

Hạ Tuyết vẫn ngồi xồm trong tuyết rơi, nhìn khuôn mặt đông lạnh của Hàn Văn Hạo, nàng lại cắn môi dưới.

Lái xe vẫn đợi.

Hàn Văn Hạo ngồi bên trong xe hừ một tiếng.

Không khí lập tức như băng giá.

"Lên xe." Hàn Văn Hạo chậm rãi nói, mang theo một loại âm trầm thâm sâu!

Hạ Tuyết chớp mắt, làm cho người ta cảm giác không khí mập mờ, nàng không có lòng để nghĩ đến chuyện khác, nhất là nghĩ đến fan của Dạ Thiên

Thiên đã cắt mái tóc của mình hồng bết, lòng nàng chột lạnh, khăn trương nuốt một ngụm nước bọt nói: "Không cần, cảm ơn anh ... Tôi chỉ...ở đây đi tản bộ Sau đó Cái kia ... Cái kia Tôi mới vừa tách ra với Văn Vũ không lâu, tôi chỉ hít thở không khí một chút, chút nữa tôi trở về nhà rồi."

Hàn Văn Hạo hơi không kiên nhẫn thở dốc một hơi, rút cục trong xe quay đầu, trừng ánh mắt nóng bỏng giống như con báo nhỏ nhìn Hạ Tuyết

Hạ Tuyết trong lòng chột lạnh, đã lĩnh giáo qua loại ánh mắt này của hắn, loại ánh mắt này là muốn nói cho nàng biết, hắn có bao nhiêu không vui vẻ, vì nàng không nghe lời, trong cổ nàng chột khô khốc, lập tức đứng lên phúi phúi tuyết trên người, ha ha ha ha cười to nói: "Tôi đột nhiên quên túi xách ở Đài Truyền Hình chưa lấy, tôi đi lấy ... gặp lại sau!"

Nàng nói xong, vội vã đập mặt tuyết, rất nhanh hướng cổng đài truyền hình trốn đi Ai biết mới xoay người không bao lâu, tay nàng đã bị người nắm chặt, nàng lập tức nhận mệnh, mặt nhăn lại, quay đầu, vung cổ tay thật mạnh, đá chân nói: "Tôi không muốn cùng một chỗ với anh, anh hãy bỏ qua cho tôi đi! Lần trước cũng bởi tôi đi tìm anh ở cao ốc, tôi đã bị fan của Dạ Thiên Thiên cắt mất tóc của tôi rồi."

Nàng sững sốt đứng tại chỗ, mới phát giác vừa rồi vì quá sốt ruột, nàng đã nói lỡ lời, đứng trong tuyết, đón nhận hai tròng mắt đông lạnh của Hàn Văn Hạo, thậm chí sắc mặt hắn khẽ sững sốt, trầm giọng nói: "Cô nói cái gì? Tóc của cô là bị fan của Dạ Thiên Thiên cắt ?"

"Anh không nên ép tôi! Dù sao tôi không muốn cùng một chỗ với anh ... Cùng một chỗ, không có chuyện gì tốt! !" Hạ Tuyết lắc mạnh cổ tay của mình.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng, nhanh chóng mạnh mẽ ôm cả người Hạ Tuyết vào trong lòng mình, siết chặt cầm của nàng, nâng mặt nàng lên, trầm giọng không vui nói: "Cô đã lĩnh giáo cơn tức giận của tôi rồi? Cũng biết, nếu cô chống cự lại thì có kết quả gì?"

Sắc mặt Hạ Tuyết đỏ lên, cắn chặt môi dưới

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Gọi Số 120

Lên xe!!" Hàn Văn Hạo không nói nữa, kéo Hạ Tuyết lên xe, nhưng Hạ Tuyết lại ngồi xồm xuống mặt tuyết, khổ sở nói: "Tôi van cầu anh, không cần như vậy, tôi biết tôi không thể từ chối anh được, nhưng tôi không phải loại người như anh tưởng tượng, tôi sẽ không đáp ứng anh cái gì! Tôi chỉ đơn giản muốn cố gắng sống qua ngày bình thường! Tôi không muốn giống như các cô gái kia, làm phụ nữ của anh, cuộc sống xa hoa nhưng tôi không quan tâm !"

Hàn Văn Hạo cúi đầu ngồi xồm bên chân Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cắn răng có phần ghen ngào nói: "Hôm nay là sinh nhật của tôi, đừng giày vò tôi, tôi thật sự rất sợ anh, sợ muốn chết."

Hàn Văn Hạo lạnh lùng đuổi ngón trỏ ra khỏi bao tay da màu đen, trước tiên, chậm rãi vuốt đầu Hạ Tuyết, sau đó xẹt qua mặt nàng, đến cằm, sau đó nắm cằm của nàng, nhìn vào mặt nàng ...

Hạ Tuyết mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn, một giọt nước mắt trong veo từ khóe mắt rơi ra.

Hàn Văn Hạo nhìn thoáng qua giọt nước mắt tội nghiệp trên gương mặt của nàng, chậm rãi nói: "Cái gọi là người phụ nữ của tôi, nhưng tôi không quan tâm là ý tứ gì?"

Hạ Tuyết mặt đỏ lên, không dám nói, muốn cúi đầu, hắn siết chặt cằm của nàng, không cho nàng trốn tránh. Nàng đành phải bất đắc dĩ nhìn hắn, hai tròng mắt kia giống như muốn đem nàng lột ra, nói: "Anh biết
. . cần gì phải nói rõ?"

"Phụ nữ của Hàn Văn Hạo tôi, cô ấy phải đặc biệt tôi mới chọn lựa! Không phải vì tôi chọn lựa mà cô ấy mới đặc biệt!" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết chậm rãi nói.

Hạ Tuyết sững sốt, cho rằng chính mình nghe lầm, người đàn ông này xem ra mặt lạnh, tim lạnh, tàn nhẫn vô tình đáng sợ, nhưng lại vì người phụ nữ của mình mà giải thích Hắn lại có thể giải thích Nàng kim lòng không được lại nhìn hắn một cái.

"Lên xe! Tôi không có ý để cho cô trở thành người phụ nữ của tôi! Tôi chỉ không muốn nhìn cô bị lạnh chết trong bánh ngọt vẽ của cô! Dù sao, bây giờ, cô cũng là người ở bên cạnh Văn Vũ!" Hàn Văn Hạo chậm rãi nói!

Hạ Tuyết rớt cuộc hơi buông lỏng nhìn hắn, biết người này nói sẽ giữ lời, nàng yếu ớt hỏi: "Vậy anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Tôi mang cô đi đâu, thì đi đó! Dù sao cô vẫn còn sống! Không đến mức lạnh chết!" Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng nói.

Hạ Tuyết căn môi dưới, thật sự lạnh không chịu nổi, hôm nay dự báo thời tiết nói có luồng khí lạnh, nàng bất đắc dĩ thở dài, đứng lên, nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo không nói thêm nữa, ngồi trước vào trong xe, nhìn phong cảnh xa xa phía trước xe, không để ý đến nàng.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cũng ngồi vào trong xe, Hàn Văn Hạo trực tiếp phân phó lái xe "Lái xe!"

Xe chậm rãi chạy về phía trước, Hạ Tuyết vừa rồi ở trong lạnh lẽo, vào trong xe ấm áp, nàng nhẹ nhàng thở ra, hài lòng ôm vai, hít cái mũi đỏ bừng, cười nói: "Thật là ấm áp a."

Hàn Văn Hạo nghe xong lời này, lạnh mặt, nhanh chóng cởi áo khoác của mình, sau đó nghiêng người, vô cùng không khách khí choàng lên người nàng, lại cởi bao tay da ném lên người nàng ...

Hạ Tuyết nhìn hắn, vội vàng đưa bao tay ấm áp để chịu trả lại cho hắn, nói: "Không cần, cảm ơn"

Hàn Văn Hạo vừa nghe từ chối, lập tức kéo bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Hạ Tuyết, đeo bao tay da của hắn vào, hơi tức giận địa nói: "Biết thời tiết lạnh, thân thể mình không tốt, một đôi bao tay cũng không mua! Thật là làm phiền người khác!"

Hạ Tuyết mặt đỏ lên, nhìn hắn.

"Như thế nào?" Hàn Văn Hạo không khách khí nói: "Lại muốn báo cảnh sát bắt tôi? Lần sau nhớ kỹ, báo cảnh sát gọi số 110, số 120!"

Hạ Tuyết kinh ngạc nhìn người này, trong lòng lại có thể nhạy cảm như vậy, nhớ tới lúc đầu quen biết, nàng vì dọa hắn, cố ý muốn gọi số 120.
.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Nhát Gan

Xe dọc theo đường cao tốc chạy xuống, sau đó tiến vào một cái sân rộng, hướng tòa nhà cao nhất chạy tới.

Hạ Tuyết tò mò nhìn tòa nhà gần 100 tầng, tọa lạc tại khu vực vàng ở trung tâm thành phố, dưới lầu là trung tâm giải trí thật lớn, siêu thị, công viên cây xanh ... Cái gì cần đều có, vào giờ này, tuy đã sắp rạng sáng, vẫn vô cùng náo nhiệt.

Xe chạy qua rạp chiếu phim Hoàng gia náo nhiệt, vòng qua vườn cây phía trước, rốt cục dừng trước đại sảnh tòa nhà ... Hàn Văn Hạo bước xuống xe, Hạ Tuyết với vẻ mặt tò mò bước xuống xe, nhìn mọi thứ xung quanh ...

"Anh ở gần đây? Tôi nghĩ anh cũng giống như Văn Vũ, ở trong tòa nhà lớn?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nói!

Hàn Văn Hạo đi tới bậc thang, bên cạnh lạnh lùng nói: "Đây là khu nhà ở tư nhân của tôi, nếu cô nghĩ là trở về tòa nhà cao cấp của Hàn gia chúng tôi, cũng có thể!"

Hạ Tuyết lập tức không lên tiếng, đi theo Hàn Văn Hạo vào đại sảnh tráng lệ, sau đó Hàn Văn Hạo dẫn Hạ Tuyết đi qua đường lớn, đi tới trước một cái cửa thủy tinh, Hàn Văn Hạo nhấn lòng bàn tay vào máy theo dõi kiểm tra, cửa thủy tinh mở ra, bọn hắn đi vào, Hạ Tuyết mới phát hiện, bên trong chỉ có một thang máy, nàng uhm một tiếng, tò mò liếc nhìn thang máy bên ngoài, hỏi: "Tại sao nơi này chỉ có một thang máy?"

"Đây là thang máy chuyên dụng của tôi, tôi chưa bao giờ thích dùng chung một vật với người khác!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

"A?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn thang máy ầm ầm mở ra, bên trong treo mỗi bên bốn bức tranh, vô cùng xinh đẹp tinh xảo, Hàn Văn Hạo đi vào thang máy, Hạ Tuyết cũng theo vào, vừa đi theo vào, nàng liền hồi hận. . . .
..

"Hay là anh cho tôi mượn mấy chục đồng, tôi ở khách sạn bình dân thôi ... " Nàng hơi hoảng sợ, mọi thứ nơi này, khác với biệt thự ấm áp thoải mái của Văn Vũ, luôn lộ ra một loại thâm sâu, xa hoa làm cho người ta sợ hãi mà cự tuyệt !

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, tiếp tục nhìn thang máy tăng trệt nhanh chóng đi lên trên.

"Ừm." Hạ Tuyết thật sự tò mò quay đầu, nhìn một bên mặt của Hàn Văn Hạo, hỏi "Anh người kia."

"Nói chuyện không cần áp a áp úng!" Hàn Văn Hạo nói!

"Vì an toàn của tôi, tôi thật sự tò mò muốn hỏi một câu, người kia ... Dạ Thiên Thiên và Hồ Điệp không quay phim và đóng quảng cáo, đột nhiên xuất hiện ở nhà anh chứ?" Hạ Tuyết vừa nói, trong lòng có chút phát run ...

Hàn Văn Hạo chậm rãi quay đầu, nhìn Hạ Tuyết, lạnh lùng cười nhạt, nói: "Cô sợ? Cô cũng có người để sợ?"

"Anh có ý tứ gì?" Hạ Tuyết trừng mắt nhìn hắn, đưa tay dè trên ngực mình, nói: "Lá gan tôi rất nhỏ!"

"Nếu cô nhát gan, còn dám làm trợ lý đời sống cho Văn Vũ? Cùng hắn về nhà ngủ, ném tuyết? Đây cũng là một loại muốn đến gần tôi! Cô không biết sao?" Hàn Văn Hạo nói thẳng thừng!

Sắc mặt Hạ Tuyết tối sầm lại, lạnh nhạt nhìn hấn nói: "Tôi không phải cố ý ! Tôi làm trợ lý đời sống của hấn, mới biết được hấn là em trai của anh!"

Hàn Văn Hạo quay đầu, nhìn trong kính thang máy phản chiếu Hạ Tuyết ở trước mặt, chậm rãi nói: "Mặc kệ cô có cố ý hay không! Cô đến gần hấn, cô nhất định muốn nhận vài thứ! Bao gồm của hấn, bao gồm của tôi! Bất quá cô muốn càng nhiều, vậy thì hãy quên đi!"

Hạ Tuyết có chút tức giận nói: "Anh có ý tứ gì? Anh cho là tôi cố ý ?"

Hàn Văn Hạo xoay qua nhìn người này, có phần ngạc nhiên nói: "Cô nghe không hiểu tiếng người sao?"

"Tôi nghe không hiểu tiếng người chính là anh cảm thấy tôi muốn càng nhiều!" Hạ Tuyết tức giận, muốn tiến lên nhấn nút thang máy Tôi không về nhà anh nữa!!"

Hàn Văn Hạo giận dữ nắm chặt cổ tay nàng, xoay nàng cả người áp vào cửa thang máy, hấn ép thân mình tới.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Nụ Hôn

"Anh làm gì?" Hạ Tuyết tức giận đẩy hăn ra, Hàn Văn Hạo lập tức nắm chặt đôi tay của nàng đem ra sau lưng nàng, ôm lấy nàng, đè trước cửa thang máy.

Hạ Tuyết tức giận đến đỏ mặt, xoay người, đôi tay bất đắc dĩ bị hăn kiềm thật chặt sau người, nàng nặng nề thở dài một hơi, người xoay qua xoay lại, nàng không vùng vẫy nữa, cam chịu nhìn hăn nói: "Anh thật là động vật họ mèo, ham mê chơi đùa như vậy!"

Nàng biết hăn cố ý, hăn không cho phép phản kháng lại hăn.

"Vậy cô cảm thấy tôi giống loại động vật họ mèo kia?" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn nàng hỏi.

"Anh là con báo nhỏ! Lúc con báo vồ mồi, thì ẩn núp chỗ nào đó không nhúc nhích, thậm chí để cho đối phương xem nhẹ sự tồn tại của nó, sau đó nó nhân cơ hội vồ một cái phải trúng!" Hạ Tuyết ở sát bên nhìn hăn nói ...

Hàn Văn Hạo nhìn nàng lạnh lùng cười chế giễu, không nói lời nào, cúi mặt xuống, cái mũi cao thẳng, chạm nhẹ vào cái mũi mềm mại của nàng, hơi thở ấm áp, có chút mập mờ, làm cho nàng nhồn nhột, ngứa ngáy. Thậm chí nàng còn cảm thấy hai tay hăn kiềm chặt tay của nàng ở phía sau thắt lưng, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, một loại khiêu khích sâu kín, nàng nặng nề thở ra, cam chịu nói: "Tôi không đi. Tôi không đi được chưa? Tôi đáp ứng anh, tôi từ chức ... Tôi từ chức được chưa"

Hàn Văn Hạo cúi nhìn kỹ hai tròng mắt trong veo của Hạ Tuyết, sau đó mắt nhắm lại, nhìn đôi môi mềm mại của nàng, sâu kín nói: "Cô là người

sắp chết, tại sao không nghỉ ngơi cho tốt? Vất vả làm việc như vậy, là vì cái gì? Có thể vì mấy đồng tiền sao?"

Hạ Tuyết cắn môi dưới, không lên tiếng, chỉ là cảm giác được lồng ngực rắn chắc của hắn, nóng hổi thiêu đốt người nàng nóng lên, đoán chừng đầu óc cũng nóng theo, cho nên nàng phải tiếp tục nói: "Sống được một ngày thì một ngày, tới thế giới này, không phải để sống thật tốt sao?"

"Cô sắp chết, Văn Vũ làm sao bây giờ?" Hàn Văn Hạo đè chặt Hạ Tuyết, bá đạo hỏi.

"Cái gì làm sao bây giờ?" Hạ Tuyết không rõ hỏi hắn!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nhíu lại, nhìn kỹ ánh mắt trong suốt của Hạ Tuyết, lạnh lùng nói: "Nếu Văn Vũ động tình với cô, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Chậc!" Hạ Tuyết không có tâm tư để ý đến người nhàm chán này, nàng quay đầu đi chỗ khác nói: "Bệnh thần kinh!"

Hàn Văn Hạo nhìn kỹ Hạ Tuyết nói: "Cô dám nói, cô đối với hắn không có tâm tư?"

Hạ Tuyết tức giận quay đầu, trừng Hàn Văn Hạo hét lên: "Ở trong mắt anh, tôi không phải là con kiến sao?"

Hàn Văn Hạo hơi chút nghi hoặc nhìn nàng.

"Nhìn thấy đàn ông giống như thấy đường, muốn bò lên sao? Anh có thể dừng lúc nào cũng xem tôi giống như mấy cô gái kia được không? Tôi thật sự không nghĩ gì, tôi cũng không có tâm tư kia!!"

Sau khi Hạ Tuyết hét lên xong, đột nhiên cảm giác thang máy đình một tiếng mở ra, hai người đang tựa vào cửa thang máy, cho nên cửa vừa mở ra,

hai người không kịp phản ứng nên cùng ngã ra bên ngoài. "Ầm" một tiếng, Hàn Văn Hạo bổ nhào vào trên người Hạ Tuyết, môi mình dán lên môi Hạ Tuyết

Hạ Tuyết trừng mắt nhìn Hàn Văn Hạo trước mặt, hai tròng mắt cũng trừng lên như mắt con báo nhỏ, nhìn nàng chòng chọc, mặt nàng đỏ lên, mím chặt môi muốn đẩy ra hẳn, ai biết Hàn Văn Hạo lại lập tức mút xuống môi Hạ Tuyết, hai tay bưng mặt nàng, nặng nề hôn lên môi của nàng

.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Nước Trái Cây

Ừm..." Hạ Tuyết vừa định mở miệng quát to, lại bị Hàn Văn Hạo nhân cơ hội, giống như bị niêm ma chú, cái lưỡi của hắn xông vào trong khoang miệng của nàng, mút cái lưỡi ngọt lịm của nàng, mạnh mẽ, bá đạo cùng nàng dây dưa

Hạ Tuyết mặt đỏ lên, người cũng nóng lên, tay nàng vỗ vỗ vào vai của hắn, thậm chí kéo tây phục của hắn. Có thể là vì nàng phản kháng nhưng hành động tràn ngập mập mờ, hấp dẫn, làm cho Hàn Văn Hạo càng điên cuồng hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, thậm chí trong đầu hắn nhớ tới hình ảnh hôm nay nàng đứng trên mặt hồ băng xoay vòng, khuôn mặt mê người, trong cảnh tuyết bay, nàng cười lên, tươi sáng, động lòng người
. Thanh xuân và sức sống giấu ở thân thể nàng, tỏa ra sự duyên dáng
. Hai tay của hắn đột nhiên dò xuống, ôm chặt eo nhỏ nhắn của nàng, để cho thân thể của nàng sát thân thể hắn, lại cuồng nhiệt hôn

Hạ Tuyết cảm thấy hắn thật sự vô cùng bá đạo, bá đạo đến nộ hôn kia, nàng cũng biết hắn thích nàng, hắn nhất định thích nàng, nàng lại mệt mỏi, mệt mỏi quá, mệt đến mức thở nặng nề, đón nhận nộ hôn của hắn, hai tay đặt trên lồng ngực của hắn đã thả lỏng, buông xuống bên cạnh, lòng bàn tay thậm chí mềm mại mở ra, cam chịu, cam chịu thôi ... nộ hôn của hắn vẫn còn tiếp tục, thậm chí hơi thở gấp gáp, mạnh mẽ, bá đạo, Hạ Tuyết nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống ...

Dường như hắn cảm giác được nàng thương tâm, đột nhiên chậm rãi mở hai mắt, vừa vận nhìn thấy hai mắt Hạ Tuyết nhắm lại, nước mắt nhỏ giọt xuống, lông mi thật dài thấm nước mắt, nhìn rất quyến rũ, ánh mắt của hắn

lại lạnh, dừng lại nụ hôn, tỉnh táo nghĩ đến vừa rồi trước khi lên xe, hắn đã hứa với nàng cái gì, hơi ngẩng người nhìn nàng.

Hạ Tuyết sùng sốt, mở hai mắt nhắm lệ nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, ánh mắt nóng bỏng chuyên chú, nghi hoặc, không biết vì cái gì, trong lòng nàng cảm thấy nặng nề, đau xót, nước mắt tiếp tục tuôn ra, từng giọt, từng giọt rớt xuống đất.

Hàn Văn Hạo tiếp tục nhìn chòng chọc nước mắt nàng.

Hạ Tuyết từ từ tức giận, thậm chí vươn tay ra, một bên rơi lệ, một bên đánh đấm bờ vai của hắn, liều mạng đánh, vừa đánh vừa nghiến răng nghiến lợi khóc nói: "Sinh nhật cũng không làm cho người ta dễ chịu! Tức chết người đi được!! mỗi ngày đều khi dễ tôi!! Tôi và anh cùng một chỗ, gặp một lần là có chuyện! ! Lần trước bị fan Dạ Thiên Thiên cắt tóc của tôi, anh không biết tôi khóc đến bao lâu, tôi và anh kiếp trước là oan gia sao!"

Hàn Văn Hạo tiếp tục nhìn nàng.

"Tôi và anh, rốt cuộc có thù oán gì? Tôi giết cả nhà anh sao? Tôi nhiều lắm chỉ mắng 18 đời tổ tông anh mà thôi, tôi giết cả nhà anh sao? Giày vò tôi như vậy! Không phải anh cũng có bạn gái sao, sao lại trêu chọc tôi, tôi biết những kẻ có tiền suy nghĩ cái gì, tôi không có tiền, không nhà cửa, không cha mẹ, chỉ có em trai, người không đáng giá tiền bạc, hơi mê chơi một chút, tôi thật sự mệt chết rồi ! Tôi hối hận tại sao muốn cùng anh đi lên nhà!! Anh gạt người! Anh khi dễ người!!" Hạ Tuyết nói xong, lại khóc lên ...

Hàn Văn Hạo có phần hết chỗ nói rồi. Nhìn người này.

Hạ Tuyết tiếp tục khóc rống, càng khóc càng lớn tiếng.

Hàn Văn Hạo đột nhiên đứng dậy, trực tiếp xoay người hướng phòng khách đi đến, vừa đi vừa nói: "Đứng lên cho tôi! Tùy tiện chọn một phòng

ngủ!"

Hạ Tuyết vừa khóc vừa mở to hai mắt đăm lệ nhìn lên trần nhà thấy ngọn đèn màu xanh nhấp nháy, nàng sửng sốt, nàng nhớ vừa rồi nàng và Hàn Văn Hạo chỉ ở ngoài thang máy, nàng lại giật mình nín khóc, nhìn hai bên phòng khách sang trọng thật lớn, suy nghĩ: "Tại sao nàng lại ở trong nhà hử rồi? Xuyên qua sao?" Nàng sửng sốt, quay đầu, lại nhìn thấy cửa thang máy ngay tại bên cạnh mình, nàng "a" một tiếng, kêu lên: "Thang máy này vừa mở ra là nhà anh sao? ? ? Anh cũng quá khoa trương đi?"

Hàn Văn Hạo mở cửa phòng bếp, mở tủ lạnh, lấy một ly nước trái cây, đi xuống bậc thang dưới ánh đèn màu xanh nhấp nháy, tới bên người Hạ Tuyết, nhìn người này đang nằm trên mặt đất, ngây ngốc, hẩn lạnh lùng kêu: "Nước trái cây!"

"Không uống!" Nàng vẫn nằm thoải mái trên thảm lông, nhìn phòng khách quá sang trọng, nơi nào cũng thiết kế hiện đại và cá tính, cái đèn màu xanh trang trí trên trần nhà, cửa sổ cao sát sàn nhà, ghế sofa màu bạc, bên cạnh có một con báo nhỏ nhìn rất sống động.

Hàn Văn Hạo rất bình tĩnh vặn mở nắp bình, ngẩng đầu, đưa lên miệng uống một ngụm nước trái cây, sau đó nhanh chóng cúi người xuống, nhắm ngay cái miệng đang há to khoa trương kêu lên của Hạ Tuyết.

"Ừm." Hạ Tuyết đầu tiên là chống cự, lại đột nhiên ánh mắt từ từ chậm lại, hai tay nắm chặt bờ vai rắn chắc của hử, cảm giác Hàn Văn Hạo đang hé mở đôi môi, cho nước trái cây thơm ngon rót vào cái miệng đang khát khô của nàng, nhất thời cảm thấy thấm giộng, thoải mái.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Bọt Bong Bóng

Hạ Tuyết đột nhiên nhin không được mở rộng miệng, hút lấy nước trái cây ngọt ngọt chua chua, cả người đột nhiên trở nên thư thái.

Hàn Văn Hạo chậm rãi rời khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng, sau đó ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn nàng nói: "Cô còn không đứng dậy?"

Hạ Tuyết mặt đỏ lên, khẩn trương, có chút ngơ ngác đứng lên.

Hàn Văn Hạo đem nước trái cây nhét vào trong tay nàng, xoay người lạnh lùng nói: "Đi theo tôi ..."

Hạ Tuyết vẫn sợ hãi nhìn người đàn ông này, nhưng nàng biết, ngoan ngoãn nghe lời là thượng sách, nàng vội vàng đi theo, vòng qua phòng khách sang trọng, sau đó dọc theo ánh đèn màu xanh dương bước lên thang lầu, đi lên lầu hai, sau đó đi qua dãy hành lang màu trắng, Hàn Văn Hạo đi vào phòng ngủ của hắn, Hạ Tuyết không dám vào đi, đứng nhìn hắn tiếp tục đi vào trong, sau một hồi, đem ra một cái áo sơ mi trắng và áo ngủ màu trắng, ném cho Hạ Tuyết, sau đó đi ra khỏi phòng, mở cửa phòng đối diện, nói: "Vào đi"

Hạ Tuyết cẩn thận dưới, đi vào một gian phòng hình bán nguyệt sang trọng, có ánh đèn màu tím, thậm chí nàng nhìn thấy phòng tắm này chỉ dùng tường thủy tinh ngăn lại, toàn bộ trong suốt, bồn tắm rất lớn, thậm chí tựa sát vào bên cửa sổ, vừa tắm rửa vừa có thể ngắm nhìn cảnh sắc trên không. Nàng “a” một tiếng kêu lên: "Không thể nào? Phòng tắm này trong suốt ? Nếu bị người ta nhìn thấy thì sao bây giờ?"

Hàn Văn Hạo trực tiếp châm biếm nhìn nàng một cái, xoay người kéo lên cửa phòng bên cạnh nói: "Không ai rảnh rỗi lên 100 tầng nhìn cô tắm rửa!"

Ầm! Cửa đóng lại rồi !

Hạ Tuyết chắc chắn quay đầu, nhìn cánh cửa kia đóng chặt, hừ một tiếng, lăm lăm mắng hăn con báo nhỏ thối tha, cửa “oanh” một tiếng mở ra, Hạ Tuyết hoảng sợ nhìn Hàn Văn Hạo, giống như biết nàng đang mắng hăn, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

Hạ Tuyết ôm quần áo của hăn trong lòng, không dám lên tiếng.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng ném cho nàng một cái quần thể thao màu trắng, lại đi ra ngoài.

Hạ Tuyết nhẹ nhàng thở ra, nhìn cái sơ mi trắng, thật sạch sẽ chỉnh tề, ủi ngay ngắn, thậm chí tỏa ra mùi nước hoa đàn ông nhàn nhạt, nàng nhướn mày, ôm lấy cái áo sơ mi ngửi nhẹ, càng lúc càng thích mùi hương này, ngạc nhiên nói: "Mùi gì vậy? Thơm quá, giống mùi nước hoa trên người con báo nhỏ"

Phòng tắm vang lên tiếng nước róc rách, một luồng hơi trắng bốc lên, từ ngoài nhìn vào tấm kính thủy tinh trong suốt, có cái gì đó chuyển động, một cô gái thân hình trần truồng, nóng bỏng ngồi trong bồn tắm, cầm lấy bông bóng xà phòng ném lên không trung, không ngừng ném, nhìn bọt xà phòng càng không ngừng bay bay.

Hạ Tuyết đầu tựa vào bồn tắm lớn, đột nhiên ngây ngốc nở nụ cười, nhìn tuyết trắng bay ngoài cửa sổ, còn nàng ấm áp nằm trong bồn tắm lớn, giống như hai thế giới, không liên quan nhau, từ trước đến nay sợ lạnh, Hạ Tuyết đột nhiên từ trong bọt bong bóng đưa tay ra, chỉ tuyết bay ngoài cửa sổ, vô cùng khoa trương nói: "Không được nhìn! Nhìn cái gì? Hâm mộ tôi sao?"

Không cần hâm mộ!! Mà hâm mộ cũng không được!! Mà mỗi ngày rơi xuống đất, làm cho tôi lạnh chết rồi !!"

Phốc Hạ Tuyết lập tức nhin không được ngửa đầu cười ha ha ha, ai nha, thật sự vui muốn chết, vừa cười, vừa nghiêng người ra phía trước, miệng thối hơi nóng lên cửa sổ sát bên ngoài, vươn ngón tay ẩm ướt viết lên mặt kính ba chữ Hàn Văn Hạo, vừa viết xong, nàng lập tức phùng má, xòe bàn tay ra vỗ bốp một tiếng vào mấy chữ kia, đánh nát hăn! !

"Con báo chết tiệt!" Hạ Tuyết vừa nói vừa cười, sau cùng lại nhin không được ngửa đầu, cười ha ha ha ha, hăn đã chết, chết thoải mái.

Hàn Văn Hạo đang đứng trước tủ quần áo của hăn thay quần áo, chuẩn bị tắm rửa, lại nghe phòng bên kia từng hồi âm thanh cười to rất khoa trương, hăn nhướn mày, vừa mở cúc tay áo sơ mi, vừa đi tới trước cửa phòng bên cạnh, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.... Bên trong tiếp tục truyền đến tiếng cười điên cuồng, hăn chau mày, thật sự không thể nhin được nữa, mở cửa phòng, nhìn thấy Hạ Tuyết đang nằm trong bồn tắm lớn, đầu trùm cái khăn trắng, quần quanh trông rất buồn cười, lộ ra bờ vai bóng loáng trắng tinh rất mê người, hai tay cánh ẩm ướt đang duỗi ra, nắm lấy đám bọt xà phòng không ngừng ném lên không trung, ha ha ha vui vẻ, cười to....."Ôi chao, rất thư thái, ôi chao, thật ấm áp, ôi chao Mẹ ời"

Hàn Văn Hạo khóe mắt xẹt qua cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vui Vẻ

Hạ Tuyết tắm rửa xong, mặc áo sơ mi trắng, quần thể thao dài màu trắng của Hàn Văn Hạo, ống quần cuộn lên, đi đôi chân trần mở cửa phòng mình ra, nhìn cửa phòng đối diện đang đóng chặt, nàng đưa tay xoa xoa bụng nói: "Thật đói a"

Cửa phòng đối diện không chút động tĩnh, có thể hẳn đã ngủ rồi, Hạ Tuyết bắt chước hẳn, tròn mắt nheo lại, cảm thấy trong tủ lạnh của kẻ có tiền nhất định có rất nhiều đồ ăn qua đêm, nàng vừa nghĩ đến, nuốt một ngụm nước bọt, lập tức nhón chân, lén lút đi xuống lầu, từng bước đi dọc theo ánh đèn màu xanh rọi thang lầu đi xuống dưới, vừa đi vừa lăm bẫm: "Thật là, thang lầu cũng phải thấp đèn sáng, lãng phí!"

Nàng nói xong, nhanh chóng chạy xuống thang lầu, đi qua ghế sofa, hung hăng vỗ lên đầu con báo nhỏ bằng sứ một cái, bước nhanh lên hai bậc thang, đi tới trước phòng bếp mở cửa ra, lập tức mở cửa tủ lạnh lớn cao gần hai mét, cửa vừa mở, nàng “a” một tiếng, kêu lên nho nhỏ, sau đó từ trên xuống dưới nhìn mấy lần, mẹ nó, tất cả đều là hoa quả, nước trái cây, sữa, rượu đỏ, không có đồ ăn qua đêm sao?

Vẻ mặt Hạ Tuyết thoáng méo mó, tức giận kêu lên: "Cái này thật sự là rất quá mức rồi ! Hoa quả, nước trái cây có thể làm no bụng sao?"

Nàng nói xong, nhanh chóng cầm một quả táo lớn, đưa lên miệng cắn, lại cảm giác dưới ánh đèn của tủ lạnh có một bóng đen, Hạ Tuyết nghe lạnh sau lưng, nàng nhanh chóng xoay người, thấy Hàn Văn Hạo lạnh lùng đứng trước mặt mình.

"A" Hạ Tuyết quả táo trong tay rớt xuống, giật mình run sợ, sắc mặt tái nhợt nhìn Hàn Văn Hạo kêu to: "Tại sao anh đi tới cũng không chịu lên tiếng?"

Hàn Văn Hạo nhìn người này thật là buồn cười, hần lạnh lùng nói: "Tôi ở trong nhà tôi, tôi muốn vào phòng bếp phải chờ một tiếng mới có thể vào sao?"

"Không phải anh dẫn người khác về nhà sao?" Hạ Tuyết lại kêu lên!

"Cô là người sao?" Hàn Văn Hạo rất bình tĩnh hỏi nàng!

"Anh." Hạ Tuyết hận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đàn ông này, mặc áo len màu trắng cổ chữ V, quần cũng màu trắng, vì lúc này đã tắm xong, tóc trên trán vẫn còn ẩm ướt hơi rũ xuống, hai tròng mắt nóng bỏng của hắn xẹt qua, có vẻ thân thiện, nhưng cũng có vẻ như xấu xa! Nàng không lên tiếng, bàn tay đưa vào trong tủ lạnh, lấy một quả táo khác cản trước mặt của hắn! !

Hàn Văn Hạo cũng không để ý đến nàng, chỉ tiến về phía trước một bước, cơ hồ dán vào người Hạ Tuyết, tay xẹt qua trên eo nàng, hơi thở nóng bức của hắn phả vào mặt nàng.

Hạ Tuyết hoảng sợ người ngã ra sau, hầu như cả người muốn chui vào trong tủ lạnh nhìn hắn ...

Hàn Văn Hạo nhìn động tác nhảm chán và vẻ mặt của người kia, không thèm để ý đến nàng, chỉ vươn tay, lấy chai nước khoáng, vặn mở nắp, đứng trước mặt Hạ Tuyết, uống một ngụm nước, xong rồi đặt ở trước quầy bar, đi vào phòng khách, ngồi trên sofa.

Hạ Tuyết nhìn bộ dáng buồn bực của người này, nàng cũng hừ một tiếng, vừa muốn đi vòng qua ghế sofa trở về phòng, lại nhìn trên chiếc bàn thủy

tình trước sofa, rõ ràng có đặt một cái bánh ngọt sinh nhật, nàng kinh ngạc
trùng to mắt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Bánh Ngọt

"Anh. Hôm nay sinh nhật anh." Hạ Tuyết hơi giật mình và tò mò nhìn hăn.

Hàn Văn Hạo tao nhã ngồi trên sofa, ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Hôm nay không phải là sinh nhật cô sao? Đã qua 12 giờ rồi."

Trong lòng Hạ Tuyết nóng lên, có chút xấu hổ nhìn hăn. đèn phòng khách đã tối, chỉ có ánh đèn màu xanh nơi cầu thang chiếu rọi cả phòng khách sang trọng, chiếu vào trên khuôn mặt của Hàn Văn Hạo, nửa thật nửa giả, bởi vì hăn quá đẹp trai.

Hạ Tuyết cắn môi dưới, cúi đầu, không biết bây giờ nên làm gì mới tốt Nhưng không nhịn được hỏi "Anh chuẩn bị bánh ngọt khi nào vậy?"

"Lúc nhìn cô loạn nhảy trong đồng tuyết, tôi bảo người chuẩn bị ..." Hàn Văn Hạo giống như đang nói một chuyện không quan trọng, giống như không có gì đặc biệt, nhưng Hạ Tuyết càng nghe càng muốn cười, nàng vốn là người dễ dàng vui vẻ, mẹ nó, nàng lại là cô gái dễ dàng khóc, đời này cũng chưa gặp chuyện tốt như vậy.

Nàng sâu xa nhìn hăn nói: "Tôi. Cái kia. Hai mươi tuổi.
. Lần đầu tiên có người đưa cho tôi bánh ngọt sinh nhật."

Hàn Văn Hạo giống như không nghe nàng nói gì: "Trên tủ bếp có đèn cầy, chỉ tại cô không để ý, đặt bên cạnh chai nước khoáng!"

"Còn có đèn cầy sao?" Hạ Tuyết vui vẻ nhìn Hàn Văn Hạo hỏi: "Giống như lúc sinh nhật người khác, đốt đèn cầy, sau đó ước nguyện rồi thổi tắt sao?"

Hàn Văn Hạo thật sự không muốn trả lời vấn đề ngu ngốc này, bất đắc dĩ đáp lại. . . . "Ừ. . . ."

Hạ Tuyết ha ha ha cười, chân trần vọt vào phòng bếp, sau đó cầm lấy hộp đèn cầy, thùng thùng thùng chạy tới, quỳ gối xuống bàn trà, hưng phấn đến mức không mở hộp đèn cầy ra được, hỏi Hàn Văn Hạo "Tôi năm nay bao nhiêu tuổi?"

Hàn Văn Hạo giống như nhìn thấy quái vật nói: "Tôi làm sao biết cô năm nay bao nhiêu tuổi? Không phải cô nói sinh nhật hai mươi tuổi sao?"

"Đúng!!" Hạ Tuyết sâu kín nói: "Năm nay tôi hai mươi tuổi! Cho nên tôi muốn cắm 20 cây đèn cầy! ! Ha ha ha ha hô hô."

Hàn Văn Hạo nhìn nàng lại có thể tự quỳ gối trên thảm lông, khoa trương ngửa đầu cười to. Hắn lắc đầu, thật sự không nghĩ phải nhìn thấy bộ dáng này của nàng, hắn đứng dậy nói: "Cô từ từ cười đi, tôi đi ngủ!"

Hạ Tuyết nín cười, nhìn hắn đã mặt lạnh đi qua cạnh mình, muốn rời khỏi. Nàng hơi mất mát hỏi: "Anh. Không thể như vậy."

Hàn Văn Hạo đứng sau lưng nàng, quay đầu lại nhìn nàng..."Như thế nào?"

"Hôm nay sinh nhật tôi, anh chuẩn bị bánh ngọt sinh nhật cho tôi, anh lại bỏ đi...nói thế nào cũng là sinh nhật người nhà ..." Hạ Tuyết hơi mất hứng.
..

Hàn Văn Hạo thật hứng thú quay đầu, nhìn Hạ Tuyết cười nhạo nói: "Không phải cô không muốn tới gần tôi sao? Không muốn nhìn đến tôi sao?"

"Ôi? Anh cũng đã mua bánh ngọt cho tôi, coi như anh là cầm thú thì cũng đã đầu thai làm người rồi" Hạ Tuyết thở dốc vì kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo quả nhiên sắc mặt lạnh lùng xoay người rời khỏi.

Hạ Tuyết nha nha nha kêu lên"Chớ đi, chớ đi! Chớ đi!" Nàng lập tức từ trên thảm trải sàn nhảy xuống, níu cánh tay Hàn Văn Hạo nói: "Tôi nói đùa thôi?"

"Cô thích cùng cầm thú đùa giỡn?" Hàn Văn Hạo nhìn nàng nói!

Hạ Tuyết có phần xấu hổ dắt Hàn Văn Hạo ngồi trên sofa, đưa cho hắn một hộp đèn cầy nói. "Anh đừng nhỏ mọn như vậy chứ, sinh nhật tôi a, bánh ngọt đều có, chúng ta tạm thời ngưng chiến. Anh giúp tôi cắm vào 10 cái, tôi cũng cắm 10 cái. "

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn nàng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Ước Nguyện

"Tại sao tôi phải giúp cô cắm đèn?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết hỏi.

"Cùng nhau mà!" Hạ Tuyết nhìn hắn, hơi oán trách nói: "Cùng nhau vui vẻ mà."

Hàn Văn Hạo nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ thở nhẹ, nhận lấy hộp đèn cây ...

"Anh cắm vào bên này, tôi cắm vào bên này ..." Hạ Tuyết vui vẻ cầm lấy đèn cây từng cây, từng cây cắm xuống.

Hàn Văn Hạo cũng nghe lời nàng, từng cây, từng cây cắm xuống, cắm đến cây sau cùng, hai cây đèn cây chạm nhau, hai người ngẩng đầu nhìn đối phương.

Hạ Tuyết nhìn hắn cười, sau đó lấy cây đèn cây trong tay mình cắm ngay chính giữa bánh, hỏi Hàn Văn Hạo: "Anh có bật lửa không?"

Hàn Văn Hạo trầm mặc đứng lên, đi vào phòng bếp, lấy cái bật lửa, lấy hai cái ly và một chai rượu đỏ đi vào phòng khách, cái ly màu hồng để dài, đặt trước mặt, sau đó đưa cho Hạ Tuyết nói: "Đốt đèn đi."

"Tốt!" Hạ Tuyết lập tức gật đầu, cầm lấy cái bật lửa, ánh lửa sáng lên, từng ngọn, từng ngọn ...

Hàn Văn Hạo vẫn im lặng cầm chai rượu đỏ, rót cho nàng một chút rượu đỏ, rót cho mình một ly rượu đỏ, ánh lửa chiếu sáng, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt chăm chú, xinh đẹp của Hạ Tuyết, đôi mắt to như hai vì sao lóe sáng,

đang cảm động mỉm cười Hân yên lặng rót rượu xong, đặt chai rượu xuống, cầm lấy ly rượu trước mặt, tựa người vào trên sofa, nhìn gương mặt động lòng người của Hạ Tuyết, uống một hớp rượu đỏ

Rốt cục Hạ Tuyết đốt xong đèn cầy, cảm động nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Bây giờ tôi phải thổi đèn sao?"

"Ừ." Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đáp lời!

Hạ Tuyết vừa đưa ngón tay nói: "Muốn ước nguyện trước!" Nàng nói xong, lập tức chấp tay trước ánh nến và bánh ngọt sinh nhật nói: "Tôi hi vọng năm năm sau, tôi có mười triệu tiền mặt, một chiếc xe Ferrari, một tòa biệt thự, sau đó nuôi một con chó to, nhưng là con chó đốm, phải lớn hơn và cao hơn con báo nhỏ nhà anh."

Hàn Văn Hạo nhìn nàng.

"Tiếp theo, tôi hi vọng, tôi và em trai tôi đều thân thể khỏe mạnh, bình an, tương lai tôi gặp người đàn ông tôi yêu và hân cũng yêu tôi."

"Em trai cô bao nhiêu tuổi?" Hàn Văn Hạo hỏi nàng!

"Ba tuổi!" Hạ Tuyết chấp tay nhìn ánh nến nói.

"Ừ!" Hàn Văn Hạo cầm lấy ly rượu đỏ tiếp tục hớp một ngụm.

"Sau đó, tôi có thể có một công việc ổn định, tiền lương có thể một vạn tệ!! Ha ha ha ha" Hạ Tuyết vừa nói vừa ngây ngô cười.

Hàn Văn Hạo không kiên nhẫn, thay đổi một cái dáng ngồi.

"Tôi hi vọng tóc của tôi mau dài ra, tóc tôi có thể gầy một chút nữa ..."

"Cô đã gầy gió thổi muốn bay đi rồi. . ." Hàn Văn Hạo thật sự không thể nhìn được nữa ...

Hạ Tuyết không để ý hân, tiếp tục nói: "Sau đó tôi hi vọng tôi có thể cao lớn một chút, làn da trắng một chút, dáng người càng đẹp một chút, kế tiếp là người nhà dì Lưu thân thể khỏe mạnh, hi vọng con chó nhỏ trong nhà dì Lưu cũng khỏe mạnh, sớm ngày mang thai."

Hàn Văn Hạo vô cùng buồn bực ngồi trên sofa, nhìn đèn cầy cắm trên bánh ngọt đã cháy xong, nguyện vọng của nàng vẫn chưa xong, hân thật là chịu không nổi, đặt ly rượu xuống nói: "Thối đèn đi."

"Hi vọng cây sao trong nhà dì Lưu, khi tết đến, sẽ cao lên một chút, a..., không phải, nhà cửa bị cháy hết rồi, tôi nghĩ lại xem"

Hạ Tuyết tiếp tục nói!

Hàn Văn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, nói với nàng: "Nếu cô còn chưa nói xong, tôi sẽ hôn cô trước đấy?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Cụng Ly

Nguyện cho thế giới hòa bình Amen, vẻ mặt Hạ Tuyết lập tức thu lại, ước nguyện xong rồi.

Hàn Văn Hạo tức giận trừng mắt nhìn người này.

Thối đèn cầy “oa”. Hạ Tuyết từ trong ánh nến ngẩng đầu nói với Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không để ý nàng

Nhanh mở nhạc đi! Hạ Tuyết thúc giục .

Hàn Văn Hạo phát giác, hắn mua bánh ngọt cho nàng, thật sự là việc làm cực kỳ ngu xuẩn nhưng hắn vẫn im lặng đi tới trước sofa, lấy đĩa nhạc jazz, mở máy hát, quay đầu thấy người kia đã thối xong đèn cầy, hắn nhìn nàng đang đặc ý, gỡ đèn cầy trên bánh ngọt, bộ dáng hài lòng của nàng làm hắn thật sự không nghĩ ra lúc này nàng là người muốn hắn cầm đèn cầy, muốn hắn mở nhạc, còn nàng thối đèn.

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, ngoắc tay vô cùng hưng phấn nói: tới đây, tới đây, tới đây! Chúng ta cùng ăn bánh ngọt!

Hàn Văn Hạo hơi do dự, đi đến ngồi trên sofa, cầm lấy ly rượu đỏ mút nhẹ, nhìn Hạ Tuyết cầm lấy con dao nhựa cắt một miếng bánh ngọt, đôi mắt tỏa sáng, đưa miếng bánh lên miệng, nàng cười hi hi, sau đó Hạ Tuyết còn chút lương tâm, cắt một miếng bánh ngọt, đưa đến trước mặt Hàn Văn Hạo, nói: Cùng ăn thôi.

Hàn Văn Hạo muốn nhanh chóng kết thúc tiệc sinh nhật tối nay, cầm lấy đĩa ăn một miếng bánh ngọt, vừa ăn vừa nhìn Hạ Tuyết cơ hồ khuôn mặt nàng chôn trong bánh ngọt, nàng ăn giống như hút bạch phiến, bộ dạng thật kích động muốn chết, hẳn thật không muốn ăn chút nào. Nhìn nàng cắt một miếng bánh thật lớn ăn rất ngon, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên giống như tiên nữ dưới trần gian tràn ngập nụ cười, nhưng nơi khóe miệng lại dính đầy kem bơ trông như một chú hề.

Hàn Văn Hạo nhíu nhíu mày, cầm lấy khăn tay, lau khóe miệng cho nàng, vì nhìn vô cùng ghê tởm. Nhưng lúc ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm cánh môi mềm mại của nàng thì hắn dừng động tác, nhìn nàng.

Hạ Tuyết cũng không để ý đến Hàn Văn Hạo, chỉ đưa tay cầm ly rượu đỏ uống ực ực một cái, nhất thời bị sặc mũi, ho khan, nàng “a” một tiếng, đặt cái ly trên bàn nhìn Hàn Văn Hạo thở phì phò hỏi: Oa! Rượu đỏ gì vậy? Rất nồng! Trước kia chúng ta uống cũng không nồng như vậy? Pha Sprite và chanh, uống vào cũng không bị nồng và đắng như vậy!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: Xích Hà Châu 73 năm.

Hạ Tuyết trừng hai mắt, nàng không biết rượu đỏ này trị giá 20 vạn. Hôm qua mới vận chuyển về từ nước Pháp, ngày đầu tiên Hàn Văn Hạo đã mở chai rượu đãi nàng, nàng lại cầm lấy chai rượu đỏ rót ra ly, lần này không dám uống nhanh, chỉ mút nhẹ một chút, phát hiện ra một chuyện, nàng lập tức quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, giống như một đứa bé, cười nói: A? Tại sao rượu đỏ phối hợp với bánh ngọt mùi vị lại tốt như vậy.

Hàn Văn Hạo từ trước đến nay đối với chuyện ăn uống yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, không thèm để ý đến nàng. Đương nhiên, hắn sẽ không nói cho nàng biết, hắn dùng rượu đỏ này ăn với bánh ngọt.

Hạ Tuyết không nói nữa, lại uống một chút rượu đỏ, trong người bắt đầu có chút lâng lâng ấm áp, vô cùng thoải mái, nở nụ cười quay đầu nhìn Hàn

Văn Hạo nâng ly nói: Cụng ly!

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ đưa ly rượu về phía nàng, nhìn người này uống rượu mới cụng một cái.

Hạ Tuyết cười hì hì hi cụng ly với hắn, âm thanh va chạm vang lên, hốc mắt nàng đột nhiên hơi hồng hồng, sâu kín nói: Anh không biết tôi bây giờ vui vẻ biết bao nhiêu đi? Hàng năm sinh nhật tôi đều đến cửa hàng bánh ngọt một chuyến, nhìn bánh ngọt trong tủ kính thật hâm mộ, nhưng bánh ngọt thật đắt, 100 tệ một cái làm sao mua nổi, nên tôi cũng chỉ có thể tưởng tượng có một ngày, tôi sẽ có một cái bánh ngọt và chai rượu đỏ, bên cạnh có chút âm nhạc ha ha ha ha.

Hạ Tuyết ngửa mặt lên, cười thật to, nước mắt từ trong khóe mắt chảy xuống ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Khiêu Vũ Cùng Nhau

Hàn Văn Hạo nhìn khóe mắt nàng lặng lẽ rơi lệ, hắn cầm lấy chai rượu đỏ bình rót cho nàng một chút, rồi nói một câu: “Không nên uống nhiều, sẽ bị say”.

Hạ Tuyết hít hít cái mũi hồng, cầm ly rượu đỏ hung hăng uống một ngụm nói: “Hôm nay vui vẻ như vậy, đương nhiên muốn tận hưởng ăn, tận hưởng uống, cạn ly, muốn nhảy nữa! Mau lên!! Chúng ta mở nhạc khác để nhảy!”

Nàng vừa nói xong, lập tức muốn đi mở nhạc, không nghĩ tới Hàn Văn Hạo bắt lấy cổ tay nàng.

Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn hắn sửng sốt, sao thế?

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ nắm cổ tay nàng chậm rãi đứng dậy, kéo nàng đến giữa phòng khách, nhờ ánh đèn màu xanh nhạt ở thang lầu nhìn vào gương mặt ửng hồng của cô gái trước mặt, không lên tiếng một tay kéo nàng lại gần ngực mình, một tay nắm nhẹ tay của nàng, cúi đầu蹭 nhẹ lên trán của nàng, dịu dàng nói: Nhảy một bản đi, nhạc nào cũng có thể nhảy.

Về mặt Hạ Tuyết càng ửng đỏ, ánh mắt có chút hỗn loạn, nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn dưới ánh đèn xanh nhạt lóe sáng, thật mê người, nàng hơi ngượng ngùng, mặt đỏ hồng cười nói: “Tôi, tôi, tôi không biết nhảy hai người”.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ chậm rãi nắm chặt eo Hạ Tuyết, để cho thân thể của nàng sát gần ngực hắn, hắn cúi đầu kề sát bên vành tai của

nàng nhẹ thổi một hơi nóng, vừa nói: Tôi dạy cô nhảy.

Trái tim Hạ Tuyết nhảy dựng, nàng nhẹ nhàng giơ tay lên, xẹt qua lồng ngực ấm áp, rắn chắc của hắn, chậm rãi di chuyển lên vai hắn.

Ánh mắt nóng bỏng của Hàn Văn Hạo đột nhiên sáng lên, bước chân nhẹ đi về phía trước, Hạ Tuyết lập tức vội lui ra phía sau một bước, tay nắm chặt bờ vai của hắn, mặt ngửa ra sau ngẩng đầu nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo chăm chăm nhìn ánh mắt mông lung của Hạ Tuyết, lại bước lên phía trước một bước.

Hạ Tuyết lại lui về phía sau một bước nhìn Hàn Văn Hạo, mạnh mẽ bước về phía mình, trong lòng nàng run rẩy.

Đi về phía tôi, Hàn Văn Hạo lại cúi mặt, môi chạm vào vành tai của nàng, nhẹ giọng nhắc nhở.

Thân thể Hạ Tuyết tạm dừng một chút, thở nhẹ, rồi nhẹ nhàng bước về phía hắn một bước. Hàn Văn Hạo lui về sau một bước, hắn lại bên tai nàng nhắc nhở: Bước về phía tôi một bước.

Hạ Tuyết lại bước tới phía trước một bước.

Thân thể Hàn Văn Hạo dừng lại, đột nhiên tay hắn kéo mạnh người nàng để cho thân thể của nàng dán chặt vào người hắn, sau đó hắn lại chậm rãi cúi đầu nhìn vào ánh mắt mê ly Hạ Tuyết, khẽ mở môi, gần như dán lên môi Hạ Tuyết, nhanh chóng hỏi: Cô không say chứ Hạ Tuyết?? Hạ Tuyết mơ mơ màng màng nhìn Hàn Văn Hạo thở phì phò, nghiêng đầu muốn tránh khỏi môi mỏng của hắn hỏi: Cái gì?

Hàn Văn Hạo lại cúi đầu xuống, dán lên bờ môi của nàng hỏi lại: Cô không say chứ?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Mùi Thơm Trên Người Cô

Hạ Tuyết sững sốt không suy nghĩ, ngây ngốc nói: "Không có a."

Hàn Văn Hạo vừa nghe xong, đột nhiên nghe nhạc jazz nhanh chóng chuyển tông cao, đôi mắt chớp lóe, lập tức nắm chặt eo Hạ Tuyết, xoay tròn cả người nàng ra ngoài.

"A" Hạ Tuyết không phòng bị, cả người nhanh chóng trượt trên sàn xoay một vòng, nàng oa oa kêu lên, Hàn Văn Hạo lại nắm Hạ Tuyết xoay tròn trên không trung, sau đó nhẹ nhàng cùng nàng bước theo vũ điệu trong phòng khách, Hạ Tuyết hết kinh hoảng, lập tức cười ha ha ha, vui vẻ xoay tròn với Hàn Văn Hạo.

Về mặt Hàn Văn Hạo vẫn không chút thay đổi, nhìn thấy Hạ Tuyết vui thích, khoe miệng xẹt qua ý cười, nhìn bộ dáng người này vui vẻ, thích ý cười to, lại ôm nàng vào trong lòng, sau đó hai tay hẩn nắm lấy hai tay của Hạ Tuyết, đặt lên cổ mình, sau đó cúi đầu xuống,蹭 lên trán của nàng, chậm rãi bá đạo hỏi: "Vui vẻ không?"

Hạ Tuyết cảm giác hơi say cười nói: "Vui vẻ."

Hàn Văn Hạo nghe nhạc jazz xuống tông, ôm lấy nàng chậm rãi xoay tròn trong phòng khách, mặt lại từ từ cúi xuống, mũi của hắn chạm nhẹ trên mũi Hạ Tuyết, chậm rãi nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Hạ Tuyết từ từ ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo, trong đôi mắt xẹt qua cảm động, trái tim có phần ngọt ngào, giống như bánh ngọt lên men, niềm vui càng tăng lên, làm cho nàng không ngăn được xúc động, giống như cơn sóng dâng trào, nàng ngây ngốc cười nói: "Cám ơn."

"Tôi chúc cô mộng đẹp trở thành sự thật ..." Hàn Văn Hạo lại chậm rãi nói.

"A...?" Hạ Tuyết nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: "Đúng vậy! Vừa rồi, tôi nên ước nguyện, tất cả ước nguyện của tôi đều trở thành sự thật Ha ha ha ha"

Hàn Văn Hạo nhướn mày nhìn nàng nói: "Cô không phải say sao?"

"Không có a! Làm sao có thể?" Hạ Tuyết cười nói.

Hàn Văn Hạo gắt gao nhìn Hạ Tuyết, nhìn ánh mắt xấu hổ của nàng, lúc đó ánh mắt hắn chợt lóe sáng, hai tay hắn chậm rãi nắm chặt eo Hạ Tuyết, kéo nàng vào trong ngực mình.

Mặt Hạ Tuyết lại đỏ lên, quay đầu, không dám nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo chậm rãi cúi xuống, hôn nhẹ lên vành tai của nàng, lại hôn xuống cái cổ trắng ngần, thậm chí thè đầu lưỡi nhẹ nóng ẩm nhàn mát vào da thịt trắng nơi cổ của nàng.

Thân thể Hạ Tuyết đột nhiên nhanh chóng nóng lên, nàng vội vã muốn đẩy hắn ra nói: "Anh đừng như vậy Tôi không muốn làm phụ nữ của anh Thực xin lỗi."

Hàn Văn Hạo dừng lại động tác, mặt vẫn chôn vào cổ của nàng, ngửi mùi thơm sữa tắm, cái gáy của hắn bắt đầu đỏ lên, hắn chậm rãi nói: "Người của cô thơm quá."

Hạ Tuyết thở gấp gấp, nói: "Đây là mùi sữa tắm của nhà anh"

"Đây là mùi thơm trên người cô" Hàn Văn Hạo nhớ đến lúc vừa rồi đi vào phòng tắm, nhìn thấy bờ vai bóng loáng của nàng, trong ánh đèn lóe sáng mê người, hắn tiếp tục hôn nhẹ vào cằm của nàng, hai tay cách lớp áo

sơ mi trắng, quét nhẹ lên đôi vai nhỏ bé của nàng, thậm chí có chút khiêu khích và chiếm giữ.

Toàn thân Hạ Tuyết nhất thời nóng lên hừng hực, trên mặt trở nên đỏ bừng

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Đều Đến Đây Rồi

Ngoài trời tuyết rơi.

Một chiếc xe thể thao màu bạc chạy băng băng thẳng trước sân tòa cao ốc 100 tầng!

Hàn Văn Vũ mặc áo len, bên ngoài là áo khoác dài màu xanh lá cây, khăn quàng cổ màu xám, thở ra luồng hơi trắng, trong tay cầm một chai rượu đỏ bước xuống xe, sau đó quay đầu lại, nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ cũng dừng lại dưới lầu, Hàn Văn kiệt mặc áo sơ mi trắng kẻ sọc ô vuông, bên ngoài là áo khoác dài màu trắng, hơi bất đắc dĩ khẽ đẩy cái kính trên mũi, nhìn anh hai nói: "Bây giờ là lúc nào rồi còn hẹn em ra ngoài uống rượu?"

"Anh vô cùng buồn chán!!" Hàn Văn Vũ nhớ đến Hạ Tuyết, hãnh cả người không khỏi buồn bực

"Chuyện gì buồn chán vậy?" Hàn Văn kiệt nhìn anh hai

"Đi lên rồi nói sau!" Hàn Văn Vũ xua đi khuôn mặt tươi cười của Hạ Tuyết, khi chuẩn bị đi đến đại sảnh cao ốc, không ngờ nhìn thấy một chiếc xe BMW màu vàng cũng chậm rãi dừng lại dưới lầu

Hai anh em bọn hắn chậm rãi quay đầu lại, vừa thấy Dạ Thiên Thiên, cô mặc chiếc quần dài da beo, bên ngoài áo khoác da màu xanh đen, có chút ngạc nhiên bước xuống xe, nhìn bọn hắn cười nói: "Sao lại trùng hợp vậy?"

"Ừ! Đến tìm anh cả!" Hàn Văn Vũ nói.

"Anh đến gặp hân, cũng không đến mức mang theo rượu chứ? Trong nhà hân không có rượu đỏ sao?" Dạ Thiên Thiên mỉm cười nói.

"Tôi không thích Xích Hà Châu!" Hàn Văn Vũ nói xong, bước lên bậc thang.

Dạ Thiên Thiên và Hàn Văn Kiệt nhìn nhau, gật đầu, cũng đi lên bậc thang.

"Anh đừng như vậy" Hạ Tuyết lập tức đẩy Hàn Văn Hạo ra, lui về phía sau một bước.

Hàn Văn Hạo tiếp tục bước tới một bước, chậm rãi nhìn nàng, hai tròng mắt chớp lên như con báo nhỏ, nhìn nàng chăm chú, chậm rãi hỏi: "Người kia trong lòng cô là ai?"

Hạ Tuyết giật mình, lập tức lui về phía sau một bước, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh có ý tứ gì?"

Toàn bộ thân thể Hàn Văn Hạo phát ra hơi thở vô cùng mê hoặc, giống như hoa anh túc, lặng lẽ tỏa ra độc khí Hân từng bước một tới gần Hạ Tuyết, chậm rãi hỏi: "Trong lòng cô, người kia. là ai?"

Hạ Tuyết cắn môi dưới, nhìn vào hai tròng mắt hân, bí mật trong lòng nàng muốn bị ánh mắt của hân lộ ra, trên trán của nàng rịn mồ hôi, lui về sau, lại phát giác phía sau lưng lạnh lẽo, nàng khẩn trương quay đầu lại, thì ra nàng đã thối lui đến sát cửa sổ, không còn đường lui rồi.

Nàng lập tức nuốt cổ họng khát khô, vừa quay đầu, nhìn thấy Hàn Văn Hạo vươn hai tay, chống vào cửa thủy tinh, vây nàng vào trong lòng hân, cúi đầu xuống, muốn gần sát làn môi của nàng hỏi lại"Nói cho tôi biết ... Trong lòng cô, người kia. rốt cuộc là ai?"

"Trong lòng tôi không có ai cả!" Hạ Tuyết vội vàng phủ nhận!!

Hàn Văn Hạo đột nhiên nhếch khóe miệng trào phúng cười, tiến lên một bước, lồng ngực rắn chắc, ấm áp của hắn sát vào người Hạ Tuyết, cúi đầu xuống nói: "Nói cho tôi biết! Người kia là ai!"

"Anh."

Tiếng chuông cửa vang lên.

Ánh mắt Hạ Tuyết sáng lên, giống như được giải cứu, vội vàng đẩy ra hắn, lập tức nói: "Tôi giúp anh mở cửa!"

Hàn Văn Hạo còn chưa kịp ngăn nàng, nàng sợ hãi bỏ nhào đến trước cửa thang máy, nhấn mạnh nút, mới giây ngốc nhìn thoáng qua màn hình TV nhỏ ở trước cửa thang máy Không nhìn còn khá, vừa nhìn tròn mắt của nàng trừng to, muốn rơi ra ngoài, trước màn hình TV rõ ràng xuất hiện hình ảnh Hàn Văn Vũ, Hàn Văn kiệt, và sau cùng là ... Dạ Thiên Thiên! ! ! ! ! ! ! !

"A" Hạ Tuyết chỉ vào màn hình TV nhỏ, nhìn bọn hắn đã đi tiến vào trong thang máy, chuẩn bị lên lầu rồi !

Hôm nay kết thúc tại đây, đã post vượt quá số lượng rồi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Người Đâu?

Làm sao bây giờ? Bọn hăn đều đã đi lên a" Hạ Tuyết điên cuồng hô to với Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: "Đi lên thì đi lên, có gì mà ngạc nhiên!"

"Có gì mà ngạc nhiên?" Hạ Tuyết gõ vào màn hình Computer, nổi điên nói: "Trên đây có hai em trai của anh, còn có người tình của anh! Tôi phải làm sao? Bọn họ sẽ hiểu lầm tôi câu dẫn anh!"

"Bọn họ sẽ không hiểu lầm cô câu dẫn tôi!" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết nói: "Bởi vì cô không có bản lĩnh để câu dẫn tôi! ! Huống chi, chúng ta cũng không có làm chuyện gì phạm pháp, sao cô phải giết mình như vậy? Tôi chỉ thấy cô rất đáng thương, cho nên nhặt cô từ trên mặt tuyết đem về thôi!"

"Fan người tình của anh cắt tóc của tôi là bởi vì tôi gặp anh! Nếu để cô ấy phát hiện tôi và anh ở chung chỗ này cả buổi tối, có lẽ tôi sẽ không sống được a a a a!!" Hạ Tuyết nổi điên kêu lên, lại lập tức gào to: "Tôi muốn trốn đi!!"

Hàn Văn Hạo nhìn nàng giống như con bọ chó, ở trong phòng nhảy tới, nhảy lui, nghĩ muốn chui vào ghế sofa, muốn mở cửa sổ nhảy xuống, lại phát hiện rất cao, sau đó nghĩ tới, nghĩ lui, phát hiện bánh ngọt và hai ly rượu, nàng lập tức nổi điên tiến lên, cầm 2 ly rượu, không nói lời nào ném vào thùng rác, sau đó cầm bánh ngọt vẫn không quên ăn hết, lại ném vào thùng rác, sau đó nhanh chóng, thùng thùng thùng chạy lên thang lầu, "âm" một tiếng, trốn vào phòng.

Hàn Văn Hạo vừa định nhắc nhở nàng, nàng đang chui vào phòng của hân nhưng cửa thang máy “đình” một tiếng, sáng lên, cửa thang máy cũng đã mở ra Hàn Văn Vũ bước ra trước, sau đó đến Hàn Văn Kiệt và Dạ Thiên Thiên, ba người vừa cười vừa nói, đi tới phòng khách, cởi giày.....

"Sao đến đây, cũng không nói trước một tiếng?" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn hai em trai nói.

"Ôi, ngủ không được! nên gọi chú ba thức dậy, chúng ta uống rượu!" Hàn Văn Vũ nhìn anh cả, giơ lên chai rượu đỏ trong tay mình!

Hàn Văn Hạo nhắc nhở hân một câu...."Trong nhà anh có rượu đỏ"

"Em không thích uống Xích Hà Châu." Hàn Văn Vũ nhìn quầy bar, Hàn Văn Kiệt đi tới bên cạnh máy hát đĩa, nhìn anh trai sao lại có thể nghe nhạc jazz, hân mỉm cười hỏi: "Anh cả, có sở thích nghe nghe nhạc jazz khi nào vậy?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

Dạ Thiên Thiên vẫn đứng ở phòng khách, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn cô. "Làm sao vậy?"

"Vì sao em lại có cảm giác, trong nhà này, có mùi hương phụ nữ?" Ánh mắt Dạ Thiên Thiên bắt đầu lóe lên.

Hàn Văn Hạo thật sự cũng không biết vì sao hân lại phải giúp Hạ Tuyết che dấu, nhưng nếu đã như vậy, hân liền nói : "Em không phải là phụ nữ sao?"

Dạ Thiên Thiên đột nhiên cười, nàng từng bước đi tới Hàn Văn Hạo, thậm chí đứng trước mặt hân, hai tay đặt nhẹ trước ngực của hân, nhẹ

nhàng ngửi mùi trên người hắn, ánh mắt càng ngày càng ngạc nhiên.

"Như thế nào?" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn nàng."Em đến đây để phát hiện mùi hương phụ nữ trên người của anh?"

"Em nào dám!" Dạ Thiên Thiên hừ một tiếng, ôm vai xoay người nói: "Hàn Văn Hạo anh muốn phụ nữ, em dám phản đối sao, bất quá vừa rồi đi vào, em lại có cảm giác này thôi.... Em lên lầu, tắm rửa một chút sẽ xuống cùng mọi người uống rượu.... quay phim quảng cáo, mệt mỏi quá!"

Cô nói xong, cởi áo khoác, gấp nhẹ một cái, đi lên lầu.

Hàn Văn Hạo nhìn Dạ Thiên Thiên đi lên thang lầu, đi thẳng vào phòng của hắn, sau đó “phịch” một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Hàn Văn Hạo chậm rãi suy nghĩ, nhướng mày.

"Anh cả! ! Ngồi xuống đi! Chúng ta uống rượu thôi!" Hàn Văn Vũ vô cùng buồn bực, tay cầm rượu đỏ và mấy cái ly, bày ra trên mặt bàn, một mình một đã uống trước một ly.

"Em lại nổi điên cái gì? Khuya khoắt, cũng không để cho người ta ngủ! Lại kêu chú ba đến, em không biết hắn là bác sĩ sao?" Hàn Văn Hạo mặt lạnh ngồi trên sofa.

"Có quan hệ gì đâu? Dù sao, hắn cũng trực xong ca đêm, cũng không ngủ được! ba anh em chúng ta đều là con mèo già!" Hàn Văn Vũ cười nói.

"Con mèo già!?" Hàn Văn Kiệt cầm đĩa nhạc đi tới cười hỏi."Cái gì là con mèo già?"

Hàn Văn Vũ lại nhin không được cười nói: "Hạ Tuyết nói như vậy! Cô ấy nói con mèo già có thể thức đêm a!"

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ mút nhẹ rượu đỏ, mỉm cười hỏi: "Hạ Tuyết không ở nhà anh sao?"

"Ừ! Thề sống chết không theo!" Hàn Văn Vũ thờ dài nói.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng của em trai, nhướn mày hỏi: "Xem ra, chú thật sự động tình đối với người ta rồi?"

"Không có a! Mọi người giống như anh em! Ha ha ha ha! Hàn Văn Vũ cười nói: "Hai người không biết cô ấy rất buồn cười, rất đáng yêu."

Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Kiệt cùng cầm ly rượu đỏ uống vào.

"Không biết cô nhóc kia ngủ chưa?" Hàn Văn Vũ nghĩ tới Hạ Tuyết, trái tim của hắn bắt đầu căng lên.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, nghĩ tới trên lầu có hai người phụ nữ ở trong phòng của hắn, liền đặt ly rượu xuống nói: "Hai người cứ nói chuyện trước, anh đi lên xem một chút."

"A.....Nhanh xuống, đừng vào phòng, sẽ không đi ra được! !" Hàn Văn Vũ mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo mặc kệ hắn, chỉ tiếp tục đi về phía trước, đi lên thang lầu, đi tới phòng, nhìn thấy Dạ Thiên Thiên đứng bên giường, đã cởi quần áo, chỉ còn lại đồ lót. Hắn lạnh lùng nhìn trái nhìn phải trong phòng, yên lặng, cơ hồ không có bất cứ dấu hiệu gì nàng đã trốn đi, hắn ngạc nhiên nhíu mày.

"Em vào tắm xong, lập tức ra ngay!" Dạ Thiên Thiên cầm áo ngủ, đi tới bên Hàn Văn Hạo, sau đó hôn lên mặt của hắn!

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nhìn Dạ Thiên Thiên vừa đi vào phòng tắm, ánh mắt hắn sáng lên, cũng đi theo vào phòng tắm, nhìn Dạ Thiên

Thiên đứng trong phòng tắm nhìn hăn, vẻ mặt buồn cười hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Hàn Văn Hạo nhanh chóng quan sát phòng tắm, cũng không có người. . .
. . cô ấy đi đâu?

"Làm sao vậy?" Dạ Thiên Thiên lại cười hỏi.

"Không có việc gì! Em tắm đi!" Hàn Văn Hạo đành phải xoay người đi ra ngoài. Khi hăn nhẹ nhàng khép cửa phòng tắm lại, sau đó nín thở đi tới trước giường mình, khom lưng nhìn dưới sàng, đến bên cạnh ghế sofa, ghế dựa, dưới bàn làm việc, bên cạnh giá sách, thậm chí trong tủ, đều không có người. vẻ mặt của hăn rất cực hơi khiếp sợ, suy nghĩ, đúng là con cú đêm mà!!

"Rốt cuộc cô ấy có đi vào phòng mình không?" Hàn Văn Hạo cố gắng nhớ lại, cô ấy nói vừa xong, đích xác đã chạy vào, đóng cửa “phịch” một tiếng!! Hăn nhướn mày, không tin nàng tự nhiên biến mất! !

cám ơn mọi người ủng hộ! nhưng các ngày trong tuần, ta phải đi làm, không thể edit như ngày cuối tuần được, lúc nào rảnh mới làm, chỉ 30' thôi! thông cảm nhé.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Gặp Phải Khó Khăn Sao?

Hàn Văn Hạo đột nhiên ánh mắt sáng lên, không thể tưởng tượng nổi ... Có lẽ cô ấy không theo cửa sổ nhảy xuống chứ? Không có khả năng!"

Mày của hắn lại vừa nhú, lại nhìn quanh phòng mình, khi ánh mắt xẹt qua cửa sổ sát đất, rốt cục vẻ mặt hắn sáng lên, tại sao không nghĩ đến việc này, hắn lập tức xoay người bước nhanh về phía cửa sổ, nhanh chóng mở cửa sổ ra, nhìn thoáng qua ban công trống trơn, lại không có.

Hắn nhú mày, hơi bất đắc dĩ xoay người, vừa định đi trở về phòng, lại đột nhiên có một bóng trắng chớp qua trước mặt mình, hắn sửng sốt, lập tức đi tới, nhìn sang ban công bên cạnh, lại có thể thấy Hạ Tuyết mặc áo ngủ mỏng manh, toàn thân lạnh run đu bên ngoài cửa sổ phòng tắm, tay chân bắt đầu run rẩy giống như con dơi bám trên song sắt ngoài cửa, chỉ cần không chú ý, nàng ngã xuống 100 tầng lầu này thì người sẽ vỡ nát.

Hàn Văn Hạo khiếp sợ thật rồi, nàng vì bảo vệ tính mạng, lựa chọn biện pháp trốn đi như thế sẽ khiến cho nàng mất mạng. Hắn thật sự là không thể nói nổi, ở ban công bên này, chỉ Hạ Tuyết, kiềm chế nói: "Cô leo xuống cho tôi

Hạ Tuyết vừa nghe thấy có người nói chuyện, nàng nhìn Hàn Văn Hạo, ánh mắt ra hiệu đừng làm ồn, vội vàng lắc đầu!!

Hàn Văn Hạo không thể nhịn được nữa, hạ giọng nói với Hạ Tuyết: "Cô đi vào cho tôi. Lập tức! !"

Hạ Tuyết run rẩy vươn bàn tay ra, liều mạng, đong đưa, đong đưa, vì nàng đã buông một tay, chân trượt, thiếu chút nữa cả người rơi xuống dưới, nàng sợ tới mức hồn bay phách tán, nắm chặt cửa sổ, nước mắt tuôn ra. . . .

Hàn Văn Hạo thừa nhận, vừa rồi, trong một khắc kia, hắn bị dọa, hắn bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng nói với Hạ Tuyết: "Cô nghe tôi nói Tôi sẽ nghĩ biện pháp để cô đi ra ngoài ... Chỉ cần Dạ Thiên Thiên vừa rời khỏi phòng tắm, cô lập tức trèo lên cửa sổ đi xuống cho tôi!"

Hạ Tuyết vội vàng ghé vào trên cửa sổ gật gật đầu!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng đi vào phòng, vọt vào phòng tắm, liếc thấy Dạ Thiên Thiên mới vừa tắm xong, toàn thân đang trần trụi đứng dưới vòi sen, chuẩn bị phun nước tiếp, nhìn thấy Hàn Văn Hạo bước nhanh tới, nàng ngạc nhiên hỏi: "Văn Hạo? Anh làm sao vậy?"

"Anh muốn em!" Hàn Văn Hạo không nói lời nào nữa, vọt tới trước mặt Dạ Thiên Thiên, ôm cô vào trong ngực, cúi xuống hôn cô cuồng nhiệt, bá đạo !

"Uhm" Dạ Thiên Thiên ngẩn ra, Hàn Văn Hạo giống như bị ma chú hôn mê đắm, thân thể của cô bắt đầu nóng bức sôi trào, hai tay ôm lấy cổ của hắn, gờ cái đùi xinh đẹp lên, để thân mình dán sát bên dưới hắn.

Mặt Hạ Tuyết sung huyết đỏ bừng nhìn Hàn Văn Hạo đem người Dạ Thiên Thiên chặn trước gương, vừa hôn cô ấy, vừa nhìn ngoài cửa sổ. Hạ Tuyết xấu hổ quay đầu nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn, hai tay xoa nắn ngực của Dạ Thiên Thiên

"A" Dạ Thiên Thiên kêu nhỏ.

Hàn Văn Hạo lập tức đem Dạ Thiên Thiên đưa lưng về phía cửa sổ, sau đó điên cuồng hôn cô.

Hạ Tuyết nhận được ám chỉ Hàn Văn Hạo, lập tức cắn chặt môi dưới, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, trong lòng run rẩy, từ trên cửa sổ bò vào, bước xuống cạnh bồn tắm lớn, cẩn thận bước vào trong nước ấm áp, vừa định bước ra bên ngoài.

"Uhm? Đường như có tiếng động?" Dạ Thiên Thiên ngạc nhiên muốn ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, Hàn Văn Hạo lập tức ôm mặt cô, bình tĩnh nhanh chóng nói"Hôn anh!"

Dạ Thiên Thiên mỉm cười đón nhận nụ hôn, nhưng một trận gió lạnh bỗng thổi tới, nàng ngạc nhiên nói: "Sao lại thế này?" Cô nghiêng đầu qua một chút, nhìn thấy cửa sổ mở ra, cô kêu lên một tiếng: "Cửa sổ sao lại mở ra rồi?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo híp lại, chợt nghĩ, cô ấy không kịp leo ra ngoài? Người đâu rồi? Hắn chú ý đến bồn tắm lớn, trên mặt nước dâng lên bọt xà phòng, hắn tức giận thầm nói, tại sao cô ấy lại chọn loại phương thức trốn mất mạng này, hắn bất đắc dĩ ôm ngang Dạ Thiên Thiên, sau đó hướng phòng ngủ đi đến."Mặc kệ nó!! Anh muốn em!!"

Cửa phòng tắm mở ra!

Hạ Tuyết lập tức “a” một tiếng, từ trong bồn tắm ngồi dậy, thở gấp gấp ... " Mẹ ơi!! Gấp chết bà nội tôi rồi !!"

"A..... A.... Văn hạo.... bên ngoài phòng tắm truyền đến âm thanh kích tình của Dạ Thiên Thiên, mặt nàng đỏ lên, tùy tiện rút khăn mặt, lau mặt, cẩn thận mở cửa phòng tắm nhìn ra ngoài, liếc thấy Hàn Văn Hạo hôn trên ngực Dạ Thiên Thiên, thậm chí nâng hai chân của cô ấy lên, đè mạnh xuống thân thể của cô.

"A" Dạ Thiên Thiên phóng đặng kêu to, nắm chặt ra giường, mãnh liệt kêu lên.

Mặt Hạ Tuyết lại đỏ bừng lên, trong lòng nhớ lại, đây là biểu diễn sao? Vừa tính quay đầu chỗ khác, nào ngờ, Hàn Văn Hạo nắm tấm chăn che lại, Hạ Tuyết tìm đúng cơ hội, lập tức leo ra bên ngoài, không ngờ, Dạ Thiên Thiên xốc chăn lên, hưng phấn kích động ôm khuôn mặt của Hàn Văn Hạo, nói: "Đêm nay anh làm sao vậy? Sao lại cảm thấy hứng thú với cơ thể của em như vậy?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, tiếp tục thẳng tiến, lại phát giác bên giường có bóng người, hấn sửng sốt, nhìn ra ngoài, lại nhìn thấy Hạ Tuyết ngồi xổm bên giường, che miệng lại, sợ tới mức run rẩy, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Hàn Văn Hạo đang lờm nàng, tim nàng nhảy dựng, nhưng không có biện pháp rời đi theo ánh mắt của hắn, chỉ che miệng nhìn hắn.

"Văn Hạo" Dạ Thiên Thiên không nói lời nào nữa, ôm mặt Hàn Văn Hạo mặt ghì xuống ngực cô, Hàn Văn Hạo lập tức cúi xuống, mút điểm hồng hồng trên ngực cô.

"A" Dạ Thiên Thiên thỏa mãn kêu lên, vừa định xoay mặt đi chỗ khác, Hàn Văn Hạo lập tức kiềm chặt khuôn mặt cô, hôn nồng nhiệt, thậm chí thân thể lại chuyển động.

Hạ Tuyết thở phì phò, che miệng, trong lòng suy nghĩ, đây rốt cuộc là chuyện gì ?

Hàn Văn Hạo có lẽ nhìn Hạ Tuyết sốt ruột, liền nắm đè người xuống, mút bả vai Dạ Thiên Thiên, ngăn cản tầm mắt của cô, vừa nhìn Hạ Tuyết bên cạnh

Hạ Tuyết mặt đỏ bừng quay mặt đi, không dám nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo tiếp tục cắn răng chuyển động, lại bất đắc dĩ và nổi giận, vươn tay ra ngoài giường, bóp chặt cằm của Hạ Tuyết!!

Vẻ mặt Hạ Tuyết đau khổ, biết hẳn đang tức giận, nhưng nàng cũng không có biện pháp a.

Hàn Văn Hạo tức giận lườm nàng một cái, đột nhiên nắm tắt chần, che lại một cái Hạ Tuyết bắt lấy cơ hội, nhanh chóng bò ra bên ngoài, nắm tay cầm cánh cửa, vừa chạy ra ngoài, lại có thể nhìn thấy Hàn Văn Kiệt đứng ở hành lang, vẻ mặt khó tin nhìn nàng lom lom . . ."Cô."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Trong Cửa, Ngoài Cửa

"Văn Kiệt, lấy đĩa nhạc xong chưa?" Hàn Văn Vũ đi qua hành lang, vừa vặn nhìn thấy cửa phòng đối diện phòng ngủ của anh cả, đóng “ầm” một tiếng, hần ngạc nhiên đi đến cửa phòng kia, sau đó nhanh chóng mở cửa phòng, rõ ràng nhìn thấy dưới ánh đèn màu tím lơ mờ, em trai đang nằm ở trên giường, đắp chăn, đang nhìn hần, vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười. . . .

"Chú làm sao vậy?" Hàn Văn Vũ nhìn em trai, vừa định đi tới. . . .

"Anh đừng đi vào, đột nhiên em rất buồn nôn ... có thể do uống rượu lúc dạ dày trống không, sợ là em ói đầy người anh thì sao? Em nằm một chút sẽ tốt thôi" Hàn Văn Kiệt bình tĩnh nói.

Hàn Văn Vũ nặng nề chau mày, sau đó bất mãn nói: "Chẳng lẽ, tối nay, anh hẹn hai người uống rượu, nhưng không một người nào chịu tiếp anh?"

"Ai nói không tiếp anh đâu ! Chờ một lát, em lập tức đến ngay, anh đi ra ngoài trước đi!" Hàn Văn Kiệt nhẹ giọng nói.

"Được rồi! chú nghỉ ngơi trước. Nhanh lên" Hàn Văn Vũ không có biện pháp, đóng cửa phòng lại!!

Hạ Tuyết thở hỗn hển từ trong chăn chui ra, người ướt đầm, vừa định bước xuống giường, Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ kéo cái eo nhỏ nhắn của nàng lại, cả người nàng ngã vào trong lòng mình, lại dùng chăn che đắp lại xong, nói: "Vừa rồi anh hai không đóng chặt cửa, hần có thể xông vào ngay!"

Mặt Hạ Tuyết đỏ bừng, nương theo ánh sáng màu tím nhìn ánh mắt dịu dàng của Hàn Văn Kiệt dưới gọng kính đen, nàng cảm động nói: "Cám ơn

anh ..."

Hàn Văn Kiệt thân thiết nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Tại sao cô lại ở trong nhà anh cả tôi?"

Hạ Tuyết vội vàng giải thích: "Tôi không có nơi để đi, trốn ở cửa đài truyền hình. vì hôm nay là sinh nhật tôi, có lẽ Hàn tổng giám đốc nhìn thấy tôi rất đáng thương nên đưa tôi đến đây, nhưng tôi thật không ngờ, mọi chuyện lại trở thành như vậy."

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Hôm nay sinh nhật cô?"

"Uhm." Hạ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười dịu dàng nói với Hạ Tuyết: "Sinh nhật vui vẻ, Hạ Tuyết Bên ngoài tuyết rơi thật nhiều Đêm tới chúc mừng cô. . . . "

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nước mắt không nhịn được rơi xuống, hần luôn luôn đánh trúng chỗ yếu nhất trong lòng nàng.

"Đừng khóc. Trong phòng có quần áo của cô sao?" Hàn Văn Kiệt dịu dàng hỏi.

"Có." Hạ Tuyết vội vàng gật đầu.

"Bây giờ, cả người cô đều ẩm ướt, nhanh thay quần áo nếu không sẽ bị cảm ..." Hàn Văn Kiệt hạ giọng, dịu dàng nói.

Hạ Tuyết vội vàng gật đầu, nhẹ nhàng bước xuống giường, đến trước ngăn tủ đầu giường lấy quần áo của nàng ra, Hàn Văn Kiệt biết điều đi tới cạnh cửa, khóa cửa lại, sau đó gỡ mắt kính xuống, nói: "Cô thay đồ đi Tôi không quay đầu lại đâu"

Hạ Tuyết hồi hộp nhìn hẩn một cái, nhanh chóng cầm quần áo cởi ra, lập tức nghe được tiếng đập cửa, nàng sợ tới mức ôm lấy quần áo, nhìn về phía cửa.

Hàn Văn Kiệt lập tức nắm chặt ổ khóa, nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Hàn Văn Hạo đứng ở ngoài cửa, sắc mặt ngưng trọng, nói: "Văn Vũ nói thân thể của chú không tốt, muốn nghỉ ngơi trong phòng anh?"

"Uhm!" Hàn Văn Kiệt đáp lời.

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, ánh mắt nặng nề hơi lóe lên, nói: "Anh vào xem?"

"Không cần, một chút nữa em ra tới." Hàn Văn Kiệt lại nhẹ nhàng nói với anh cả.

Hàn Văn Hạo nhìn cửa đóng chặt, do dự một lát, đành phải gật đầu nói: "Tốt!" Hẩn nói xong, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Hạ Tuyết thở dài nhẹ nhõm, nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó nói với Hàn Văn Kiệt: "Cám ơn anh."

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, quay đầu lại, sau đó đem kéo bỏ cái khăn trải giường ẩm ướt, từ trong ngăn tủ, quen thuộc lấy ra khăn trải giường màu xanh đậm trải lên, sau đó lấy chăn mới ra, đi đến trước mặt Hạ Tuyết, lập tức ôm lấy nàng.

"A. . . ." Hạ Tuyết không tự chủ được, ôm lấy cổ của hẩn, mặt đỏ lên, kêu nhỏ: "Bác sĩ Hàn .. ."

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, đặt nàng trên giường, sau đó đắp kín chăn cho nàng, mở máy sưởi trong phòng, trở lại bình nước bên cạnh, rót một ly

nước ấm, đưa đến trước mặt Hạ Tuyết nói: "Uống nhanh! Lạnh thành như vậy! Đêm nay nếu bị cảm, rất phiền toái".

Hạ Tuyết vội vàng uống một ngụm nước nóng, thân thể ấm lên, thật thoải mái, nàng nở nụ cười.

Hàn Văn Kiệt cũng mỉm cười, từ trong túi áo mình lấy ra một viên vitamin C, đưa đến bên miệng Hạ Tuyết, nói: "Ngậm đi, tăng cường sức đề kháng!"

"A..." Hạ Tuyết liền ngậm viên vitamin C.

Hàn Văn Kiệt cẩn thận đỡ Hạ Tuyết nằm xuống giường ngủ, sau đó cầm lấy cổ tay nàng, bắt mạch, hơi ấm từ cơ thể hắn truyền sang.

"Bác sĩ Hàn, anh không hiểu lầm tôi sao?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Kiệt hỏi.

"Không có." Hắn trực tiếp nói.

"Tại sao?"

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Lần trước, không phải cô nói, có bạn trai như tôi rất tốt sao?"

Mặt nàng đỏ lên.

"A." Hạ Tuyết không biết nói gì cho phải.

"Nói đùa với cô đó cá tính của cô, tôi hiểu rõ mà Chỉ bằng người xinh đẹp như cô, nếu muốn đi đường tắt đã sớm đi rồi, không phải chờ đến bây giờ, cô không cần lo lắng, tôi sẽ không hiểu lầm cô....." Hàn Văn Kiệt mỉm cười ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết sau khi nói xong, phát giác hai bàn tay của nàng rất lạnh lẽo, hắn vội vàng đưa lên môi mình, hà hơi nóng, sau đó chuyên nghiệp xoa hai tay của nàng, cho đến khi hai tay nàng nóng lên, hắn

cúi xuống, phả nhẹ hơi nóng lên trán của nàng, không ngừng xoa xoa trên trán, khuôn mặt, huyết vị bên tai....

Hạ Tuyết giống một đứa bé nằm trên giường, rơi lệ nhìn hăn...

Hàn Văn Kiệt vẫn xoa xoa sưởi ấm cho nàng.

"Đã đỡ rồi." Hạ Tuyết vội vàng nói.

Hàn Văn Kiệt lại từ trong chăn, kéo cánh tay của nàng ra xoa tiếp"Lúc trước, tôi vừa nhìn bảng lịch theo dõi bệnh nhân, có một người tên Hạ Tuyết, tôi đã nghĩ, cô gái kia, chắc là một người rất lạnh lùng.... nhưng thật không ngờ, lại là cô gái xinh đẹp hoạt bát như vậy, mà còn là người đầy sức sống, đầy nhiệt huyết lây sang cho mọi người, nhưng cần sự giúp đỡ, bởi vì tên của cô, tôi cảm thấy cô rất sợ lạnh Mà cái tên thật sự rất lạnh"

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết cũng hơi ngượng ngùng cười cười.

"Xoay người lại, tôi xoa phía sau lưng cho cô, tăng thêm sức đề kháng!"
Hàn Văn Kiệt nói.

"Không cần." Hạ Tuyết vội vàng từ chối.

Hàn Văn Kiệt cũng không để ý nàng, chỉ đỡ bờ vai của nàng, để cho nàng xoay người, ghé vào trên giường, hăn vươn ngón tay thon dài vén mấy sợi tóc nơi cổ của nàng.....

Mặt Hạ Tuyết đỏ lên, đột nhiên có cảm giác tê dại....

Hàn Văn Kiệt chậm rãi vươn hai tay, trước đặt nhẹ sau gáy tai của nàng, ấn xuống cổ, thành thực vận sức vào hai ngón tay, ấn nhẹ vào lưng nàng, thậm chí hơi mở dây áo lót ra, Hạ Tuyết chột ngượng ngùng, vừa định ngồi

dậy, không ngờ Hàn Văn Kiệt chậm rãi cúi người xuống, ngực dán vào phía sau lưng của nàng, sau đó dịu dàng nói bên tai nàng: "Tốt một chút chưa?"

Hạ Tuyết hơi quay đầu lại, theo ánh đèn màu tím, thấy ánh mắt dịu dàng của Hàn Văn Kiệt đang nhìn nàng, nàng vội vã gật đầu nói: "Ô... Ô... Ô..... Tốt một chút rồi.....tốt rồi...." .

truyện Nam chính và nữ chính thường xuất hiện ở đầu truyện. kể cả vai phản diện! nhưng đối thủ của nam chính chưa xuất hiện đâu, đối thủ nặng kí mà Hạo ca suýt chút mất nàng. ta cũng đứng về phía đối thủ của Hạo ca, vì đối thủ tuyệt quá mà ... ta thích.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Đi Lên Lầu

Hàn Văn Kiệt vừa nghe, chậm rãi đứng lên, hai tay đặt ở huyết vị sau lưng nàng cũng dừng lại, Hạ Tuyết phát hiện, vừa rồi hấn dấn vào người mình, chỉ vì giúp nàng giữ huyết vị, mặt nàng đỏ lên, thở nhẹ, nói với Hàn Văn Kiệt: "Tôi không sao rồi, cảm ơn anh anh nhanh đi ra ngoài ...Nếu không, chờ một lúc, bọn hấn sẽ hoài nghi"

Hàn Văn Kiệt đỡ Hạ Tuyết nằm xuống giường, mỉm cười nói: "Nếu tôi đi ra ngoài, bọn hấn sẽ đi vào!"

Hạ Tuyết lại phản đối nói: "Nhưng anh ở trong này, nếu bị phát hiện, anh sẽ bị người ta hiểu lầm ... Tôi không có vấn đề gì, dù sao tôi chỉ có một mình, nhưng anh đã có vị hôn thê rồi !"

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt cười cười, kéo chăn che kín cho Hạ Tuyết, chậm rãi nói: "Yên tâm đi, chúng tôi chẳng những yêu nhau, mà còn tin tưởng lẫn nhau nữa"

Ánh mắt Hạ Tuyết hơi tối lại, chớp một cái, hô hô cười ngây ngô, nói: "Như vậy a. Có thể là tôi đã nghĩ quá nhiều."

"Không có việc gì!" Hàn Văn Kiệt từ từ ngồi bên giường, bật sáng đèn bàn bên cạnh, cầm lấy một quyển sách hướng dẫn du lịch, vừa xem vừa nói: "Cô nghỉ ngơi đi, tôi ở trong này, cô yên tâm, đoán chừng anh cả đã biết tôi che chở cho cô, chỉ cần anh cả phối hợp, chờ Dạ Thiên Thiên ngủ thiếp đi, anh hai cũng say rồi thì cô có thể đi ra ngoài."

"Hấn sẽ say sao?" Hạ Tuyết có chút lo lắng nói: "Ngày mai phải quay phim làm sao bây giờ?"

Hàn Văn Kiệt liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái, cười nói: "Xem ra cô vô cùng lo lắng cho hần?"

"Hần là ông chủ cơm áo của tôi! Tôi nhất định phải lo cho hần a! Huống chi, hần là ông chủ tốt nhất mà tôi gặp trong cuộc đời này!" Hạ Tuyết vội vàng nói.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười gật đầu nói: "Cái này cũng đúng! Không có việc gì, dường như hần có chuyện gì phiền lòng, uống rất nhiều rượu"

"Hần có chuyện phiền lòng sao?" Hạ Tuyết tò mò hỏi.

Hàn Văn Kiệt cũng không vạch trần, chỉ nói: "Có thể là khổ sở vì tình?"

"A? Hần có người trong lòng rồi hả? Sao tôi lại không biết a?" Hạ Tuyết ngây ngốc nói.

Hàn Văn Kiệt chỉ hơi cười cười, nói: "Nghỉ ngơi sớm một chút đi Tốt nhất ngủ một lúc, yên tâm, mọi việc đã có tôi."

Hạ Tuyết hơi xấu hổ nhìn Hàn Văn Kiệt ngồi cạnh mình, như vậy có vẻ rất mờ ám, có chút ngượng ngùng. Nàng vội vã xê dịch vị trí, cách xa hần một chút.

Hàn Văn Kiệt bên cạnh xem sách, vươn tay kéo vai Hạ Tuyết, hơi mạnh một chút để cho nàng dựa vào sát mình, giải thích nói: "Cô là người bệnh, tôi là bác sĩ, đã khám bệnh bao nhiêu lần rồi? Sao lại còn xấu hổ? Ở sát cạnh tôi, cô sẽ không bị lạnh."

Hạ Tuyết đã có chút mất mát cười cười, nói: "A Cảm ơn anh ... bác sĩ Hàn, anh là bác sĩ tốt! người bệnh như tôi, thật là có phúc a."

Hàn Văn Kiệt cũng không nói gì, chỉ bên cạnh xem sách, vỗ nhẹ bờ vai nàng, nói: "Ngủ đi ..."

Hạ Tuyết cũng không phản kháng, trong lòng có chút mất mát nghĩ thầm, Đúng vậy a, anh là bác sĩ, tôi là người bệnh, không hơn ...từ từ, nàng quá mệt mỏi nhắm mắt lại đã ngủ.

Phòng khách!

Hàn Văn Vũ uống cạn ly rượu đỏ, cảm thán nhìn Hàn Văn Hạo, hỏi: "Anh cả! Yêu là gì?"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn chăm chăm cửa thang lầu, nghĩ tới cánh cửa đóng chặt lúc nãy, hơi khinh bỉ nói: "Chú hỏi anh yêu là gì? Chú là ảnh đế, mỗi ngày đều biểu diễn tiểu thuyết tình yêu, cũng không biết, anh làm sao biết?"

Hàn Văn Vũ thở dài nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Anh có thật sự yêu một người phụ nữ chưa?"

"Không có!" Hàn Văn Hạo vẫn gắt gao nhìn cửa thang lầu, sáng khoái nói.

"Dạ Thiên Thiên thì sao?" Hàn Văn Vũ hỏi.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu lại nhìn em trai, hỏi: "Chú cảm thấy anh cả của chú có thể yêu bất cứ người phụ nữ nào sao? Phụ nữ trong mắt anh, không là gì cả!"

"Sao anh không nghĩ cho em trai, chân thành tìm một người bầu bạn? Anh kết hôn sớm một chút, bọn em cũng muốn kết hôn!" Hàn Văn Vũ nói.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn em trai, nghe chuyện này có chút mới mẻ, khẽ nhú mày nói: "Chú cũng muốn kết hôn? Chú muốn kết hôn với người nào?"

Hàn Văn Vũ có phần đặc ý thở dài một tiếng, tựa vào trên sofa, hai chân đặt trên bàn trà, ngẩng đầu lên nhìn hoa văn trên trần nhà nói: "Đến lúc đó anh sẽ biết! Không biết cô nhóc Hạ Tuyết chết tiệt kia, rốt cuộc đang làm gì? Khăng định cô ấy sẽ ngủ giống heo! Anh cũng không biết, em thích nhất cô ấy cái gì? thích cô ấy cười vô tư! Luôn cười to ha ha hô hô"

Hàn Văn Hạo nói: "Ghê tởm!"

"Em gọi điện thoại cho cô ấy! ! Trêu chọc cô ấy một chút!" Hàn Văn Vũ nhất thời cao hứng, đột nhiên lấy ra điện thoại, tìm số điện thoại của Hạ Tuyết

Sắc mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng.

Trong phòng tiếng di động “bá bá bá” vang lên, Hạ Tuyết giật mình nhảy dựng trên giường, vội chạy đến ngăn tủ, tìm mobile phone.

Hàn Văn Kiệt cũng có chút khẩn trương nhìn nàng.

"Uhm?" Hàn Văn Vũ dường như nghe có tiếng chuông điện thoại Hạ Tuyết trong nhà, hẩn ngạc nhiên nhìn trái nhìn phải nói: "Kỳ lạ, đây không phải tiếng chuông di động của Hạ Tuyết sao?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ngưng trọng, phát giác mobile phone ở ngay sau lưng hắn, mà còn reo tiếng thật lớn bài hát "Sóng vỗ sóng" vô cùng buồn nôn. Hắn vô cùng tự nhiên từ trên ghế sofa lấy ra di động của Hạ Tuyết, đưa cho em trai nói: "Đây là di động của cô ấy, hôm nay, lúc ăn cơm, cô ấy không cẩn thận làm rơi trong túi áo anh, anh giữ giúp cho cô ấy!"

Hàn Văn Vũ nghĩ nghĩ, có chút say cười rộ lên nói: "Không phải em uống rượu say chứ? Rõ ràng hôm nay, sau khi em. và anh chia tay, em còn gọi điện thoại cho cô ấy mà!"

Hàn Văn Hạo nhìn Hàn Văn Vũ mỉm cười nói: "Chú uống say rồi"

Hàn Văn Vũ lắc lắc mạnh mặt mình, chịu không nổi nói: "Không được, đầu có chút choáng quá, em muốn đi lên lầu ngủ!"

"Anh chỉ có hai phòng!" Hàn Văn Hạo nhắc nhở hăn. "Em trai chú đã ngủ trên kia!"

"Em và hăn chen lấn một chút! Đầu đau quá!" Hàn Văn Vũ nện bước xiêu vẹo đi lên lầu.

Hàn Văn Hạo có phần bất đắc dĩ đứng lên, nhìn em trai nói: "Chú cũng đừng quấy rầy chú ba ... ngủ ở trên ghế sofa này đi."

"Nhưng em là ảnh đế, tại sao em phải ngủ ghế sofa?" Hàn Văn Vũ tức giận nói xong, chạy lên lầu, sau đó nện bước chân đi tới trước cửa phòng, gõ gõ cửa phòng, thở dốc một hơi, tựa đầu trên cửa, kêu: "Chú ba, mở cửa, anh muốn đi vào nằm một lát."

Hạ Tuyết giống cái con bọ chó, từ trên giường bật dậy, trừng mắt to như hạt châu, mười ngón tay nhét vào miệng, cố gắng không để cho mình phát ra tiếng!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Anh Buông Tôi Ra

Hàn Văn Kiệt vô cùng bình tĩnh mở cửa, nhìn anh trai đã say, tỉnh táo hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Anh muốn ngủ với chú!" Hàn Văn Vũ thật sự khó chịu, muốn xông vào phòng.

Hàn Văn Kiệt cau mày nói với Hàn Văn Vũ nói: "Anh muốn ngủ với em? Mẹ nó, ... Hai chúng ta cái từ nhỏ cũng không ngủ chung! Anh luôn luôn ngủ với anh cả!"

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn em trai một cái, mới chậm rãi nói: "Theo ý của chú, muốn hấn cùng anh chen lẫn chung một giường sao?"

Hàn Văn Kiệt đột nhiên cười nói: "Đương nhiên không dám! Cho nên hấn ngủ sofa!"

"Anh không muốn! anh là ảnh đế, anh không thể ngủ sofa!" Hàn Văn Vũ vừa nói xong, rất thông minh, chạy vào phòng, sau đó “âm” nằm soài trên giường, khò khò ngủ luôn

Hàn Văn Hạo lập tức nhìn khắp phòng một vòng, nghĩ tới người này sẽ không trốn ở bên ngoài cửa sổ nữa đi?

Hàn Văn Kiệt mỉm cười ho nhẹ một tiếng, Hạ Tuyết quả nhiên mặc lại quần áo của nàng, giống như một con chó, bò ra từ gầm giường, bốn móng vuốt móng bầu chặt mạnh mẽ.

Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Kiệt rất bình tĩnh nhìn Hạ Tuyết đeo chiếc ba lô của mình trên lưng, rút cục bò ra đến cửa, nhẹ nhàng thở ra, vừa định chấp tay cảm ơn hai anh em

"Văn Hạo ... Tại sao vẫn còn không ngủ?" Dạ Thiên Thiên đột nhiên trong phòng đi tới, mỉm cười hỏi. Lại liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Tuyết rõ ràng đứng ở giữa hai anh em, cô sửng sốt. . . .

Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Kiệt, Hạ Tuyết giống như bị điểm huyệt nhìn nàng.

Dạ Thiên Thiên nhướn mày, chỉ vào Hạ Tuyết, vừa định muốn nói gì

Hàn Văn Hạo có chút không kiên nhẫn nói: "Hi vọng sau này ai tới nhà tôi, cũng phải báo trước cho tôi một tiếng, không nên bất lịch sự như vậy, nói đến là đến rồi ! !"

Ánh mắt Hạ Tuyết chớp chớp, lập tức hiểu được ý hân, ha ha ha cười to nói: "Đúng vậy a. Thật là thật xin lỗi, bởi vì tôi nghe nói Văn Vũ ở trong này, cho nên tôi đến để phục vụ a ... Quấy rầy anh, thật xin lỗi."

Dạ Thiên Thiên mỉm cười nghĩ nghĩ, nói: "Cô vừa mới đến?"

Hạ Tuyết giống đứa bé ngây ngô nhìn Dạ Thiên Thiên, ra sức gật đầu nói: "Ừ! !"

Dạ Thiên Thiên nghĩ nghĩ chuyện gì, đột nhiên miễn cưỡng cười, kéo áo ngủ chặt lại nói: "Ừ Tiếp đến các người muốn làm gì?"

Hạ Tuyết nói: "Lynda bảo tôi đến chăm sóc Văn Vũ! Tối nay, tôi sẽ chăm sóc hẳn thật tốt! Không quấy rầy mọi người nghỉ ngơi."

Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Kiệt cùng nhìn nàng.

"Ha ha ha ha" Hạ Tuyết cười so với khóc còn khó coi hơn, nói: "Tôi đi vào trước. Yên tâm, tôi nhất định chăm sóc tốt cho hân! Tuyết đối sẽ không để sói ăn hân! Yên tâm!" Nàng nói vừa xong, lập tức “phịch” một tiếng, đóng cửa lại, dựa lưng vào cạnh cửa, sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi kêu to: "Mẹ ơi, làm tôi sợ muốn chết! Thực nguy hiểm a! ! May mà con báo nhỏ thông minh, mình cũng không ngu dốt! Nếu không, ngày mai có thể bị fan Dạ Thiên Thiên ném!"

Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Kiệt vẫn nhìn cánh cửa đóng chặt, không biết nên biểu lộ cảm xúc thế nào!

"Vẫn không nghỉ ngơi?" Dạ Thiên Thiên nhìn hai anh em này, hỏi.

"Em nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi, em uống rượu, không thể lái xe được ..." Hàn Văn Kiệt nói.

"Uhm." Hàn Văn Hạo cũng đi vào phòng, đồng thời nhìn cánh cửa kia, không nói tiếng nào rời khỏi.

Hạ Tuyết nặng nề ngáp một cái, nhìn Văn Vũ nằm trên giường, ngủ mê như thế, nàng bất đắc dĩ cười, đi tới lật người của hân qua, sau đó xốc chân hân ngay ngắn, đắp chăn lại cho hân, mới thở dài ngồi xuống thăm lông, kéo một góc chăn ướm vừa rồi Hàn Văn Kiệt thay thế, nằm xuống giường ngủ thiếp đi.

Một buổi tối đi qua!

Sáng sớm hôm sau!

Hạ Tuyết thói quen thức dậy sớm, nặng nề ngáp một cái, nhìn mọi thứ xung quanh, mới nhớ tới mình đang ở trong nhà Hàn Văn Hạo, nàng nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên nhớ lại chuyện đêm qua, nàng “a” một tiếng nở nụ

cười, thực mạo hiểm a. Nàng không nghĩ nữa, ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Vũ vẫn giống như một đứa bé chìm vào giấc ngủ sâu, nàng nhớ tới hôm nay Văn Vũ phải quay phim, nhanh chóng mở cửa phòng, lao xuống lầu làm bữa sáng, nhìn thấy Hàn Văn Kiệt đang nằm trên ghế sofa đắp cái chăn màu xanh đậm ngủ thiếp đi.

Hạ Tuyết đứng ở thang lầu, nhìn người đàn ông này, ngay cả ngủ cũng rất tao nhã. Nàng đột nhiên cười, xuống lầu, đi tới trước mặt Hàn Văn Kiệt, chu môi nhìn hằm một cái, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn, cẩn thận tháo kính mắt của hắn để sang một bên, vội vã chạy vào phòng bếp vừa định làm bữa sáng, nàng lại đột nhiên sửng sốt, nhớ tới cái gì đó, lấy ra một đồng tiền xu, ngược nhìn lên trên, nhắm mắt lại nói: "Tôi ước hôm nay, có thể may mắn như hôm qua! Hạ Tuyết! Cố lên! !"

Nàng nói xong, đem đồng xu đặt ở ngón trỏ, dùng ngón cái bắn mạnh ra, đồng xu vẽ lên không trung một hình cung, bay ngược về phía sau, nàng vội vã lui về sau hai bước, chỉ chút xíu nữa là bắt được đồng xu, lại bị người đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy, thuận tiện, người Hạ Tuyết đang lui về phía sau, tay ôm chặt eo của nàng.

Hạ Tuyết sửng sốt quay đầu lại, nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang mở hai tròng mắt hơi mờ mờ lung, mặt mũi nhìn nàng, sâu kín nói: "Nếu muốn may mắn, phải dựa vào chính mình! Sao lại dựa vào một đồng xu?"

Hạ Tuyết lập tức chụp lấy đồng xu, nói: "Anh biết cái gì? Bao nhiêu tiền cũng từ cái này tạo thành ! !"

Hàn Văn Hạo thâm sâu nhìn nàng, tay vẫn ôm eo nàng, nhớ tới chuyện đêm qua, chậm rãi hỏi: "Tối hôm qua ngủ ngon không?"

"Uhm! Ngủ rất ngon!" Hạ Tuyết lập tức xoay xoay tròng mắt, nhớ tới chuyện Hàn Văn Hạo và Dạ Thiên Thiên ở trên giường, nàng vội vã thò

dốc một hơi, muốn vùng vẫy khỏi tay của hắn, lại bị hắn càng bá đạo ở sau người ôm chặt, nói: "Cô không biến thành sói ăn ta em trai tôi chứ?"

Hạ Tuyết ở trong ngực hắn, xoay người lại, trừng to mắt như hạt châu nói: "Ừ! Tôi xơi tái hắn rồi ! Một buổi tối cũng giống như anh và Dạ Thiên Thiên vậy, hô mưa gọi gió! Được chưa?"

Hàn Văn Hạo tròn mắt hơi nheo lại.

Hạ Tuyết vừa thấy ánh mắt của hắn, nàng giật mình đẩy ra hắn, chạy vào phòng bếp, Hàn Văn Hạo nhanh chóng đi theo, đem nàng cả người đè lên cột đá, nấp trong một kẻ hở nhỏ, hơi thở hai người lại nóng hổi!

"Anh làm gì vậy?" Hạ Tuyết cúi đầu nói!

Hàn Văn Hạo nắm chặt hai tay Hạ Tuyết, dính trên cột, sau đó đè người của nàng, ánh mắt lóe lên như con báo nhỏ nhìn chăm chăm nàng nói: "Cô luôn luôn không nghe lời của tôi! ! Cô cố ý ! !"

"Tôi không có! Anh buông tôi ra! !" Hạ Tuyết không dám đối mặt Hàn Văn Hạo, nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt của nàng đỏ lên, trong mắt nhìn thoáng qua lồng ngực bóng loáng của Hàn Văn Hạo

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Gả Cho Tôi

"Không có? Cô rõ ràng đã nghĩ như vậy! ! Nếu không phải vì cô, tôi cũng sẽ không làm như vậy!" Hàn Văn Hạo tức giận nói.

"Chậc!" Hạ Tuyết rất khinh bỉ nhìn hắn nói: "Ý của anh là, anh vẫn còn xử nam! ?"

Hàn Văn Hạo tức giận vịn chặt cánh tay của nàng, nói: "Cứu cô, mà cô vẫn còn không chịu thua?"

"Cũng không phải tôi muốn lên nhà anh !" Hạ Tuyết quả thực không muốn mắc nợ, Thượng Đế ơi, hãy bảo vệ con, người ta đưa cho nàng bánh ngọt, dạy nàng khiêu vũ, cho nàng ước nguyện, nàng cũng quên hết

Hàn Văn Hạo tức giận nói: "Xem ra, cô có bệnh hay quên thực lớn! để tôi nhắc nhở cô!"

Hắn nói xong, đột nhiên cúi đầu xuống, hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng của Hạ Tuyết, thậm chí mút làn môi của nàng, giả vờ cắn nhẹ

Hạ Tuyết trừng mắt, biết ý đồ của hắn, muốn lưu lại dấu vết trên môi mình, nàng biết hắn tức giận rồi, nàng nghĩ đến đêm qua hai người ôm chặt nhau khiêu vũ, ăn bánh ngọt, còn thiếu hôn môi, nàng lập tức nắm chặt trên ngực áo Hàn Văn Hạo, nghiêng người tránh thoát nụ hôn của hắn, khẽ gọi: "Tôi nhớ ra rồi! tối hôm qua anh đã cứu tôi, mời tôi ăn bánh ngọt, mời tôi uống rượu, dạy tôi khiêu vũ."

Hàn Văn Hạo chậm rãi nói, vẫn ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng: "Còn gì nữa không?"

Hạ Tuyết nghĩ nghĩ, nhíu mày nói: "Không có a!"

Hàn Văn Hạo lại cúi xuống, mũi chạm nhẹ chóp mũi của nàng, rung động nói: "Thiếu chút nữa đã hôn cô. nhưng chưa hôn được."

"Anh nổi điên làm gì? bạn gái anh còn đang trên lầu! Anh đừng lặn qua lặn lại với tôi!!" Hạ Tuyết muốn đẩy ra hăn, không nghĩ tới lại bị hăn đè trên tường, sau đó mút mạnh môi nàng, bá đạo xông vào trong miệng nàng, quần lấy đầu lưỡi của nàng, hai tay của hăn xoa ở eo nhỏ xíu của nàng, thậm chí di chuyển bàn tay đi xuống, xoa cái hông của nàng, xuống chút nữa nắm một chân của nàng lên, hăn đè sát vào người nàng, tiếp tục hôn.

Hạ Tuyết bị hăn hôn đến toàn thân đổ mồ hôi, rốt cục chịu không nổi kéo áo của hăn, mặt ngửa ra sau nói: "Anh muốn làm gì? Anh điên rồi?"

Hàn Văn Hạo nhớ tới đêm qua, nàng đóng chặt cửa phòng, ánh mắt hăn lạnh lùng, lại cúi xuống hôn nhẹ lên cổ của nàng, thậm chí khẽ cắn chiếc cổ xinh đẹp, bàn tay tham lam tiến vào trong áo lông của nàng, xoa cái eo mềm nhũn của nàng.

Hạ Tuyết bắt đầu tức giận, vẫn không thể lên tiếng phản kháng, càng không ngừng vỗ vai của hăn.

"Anh. Thức dậy rồi hả." Hàn Văn Kiệt dụi mắt, ngồi dậy, nhìn thấy anh cả cầm nước khoáng uống, bình tĩnh từ trong phòng bếp đi tới bên cạnh nói: "Uhm! Thức rồi sao?"

"Uhm." Hàn Văn Kiệt thở dài một hơi, sau đó cầm lấy mắt kính đặt ở trên bàn trà đeo lên, nhìn thấy Hạ Tuyết đang nướng bánh mì, đứng ở ngay chạn bát, gần cửa phòng bếp, nhìn hăn cười ha ha ha, ngây ngô nói: "Chào buổi sáng!"

Hàn Văn Kiệt chợt nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Sớm như vậy sao? Không ngủ thêm chút nữa?"

"Tôi có thói quen dậy sớm, sáng nay Văn Vũ phải quay phim quảng cáo, hẳn không ăn bữa sáng sẽ tức giận!" Hạ Tuyết trong phòng bếp vội vàng nướng bánh mì, từ trong tủ lạnh lấy ra cái bánh trứng, chân giò hun khói và một chút rau dưa, chuẩn bị bắt đầu làm bữa sáng !

"Cô làm bữa sáng cho mọi người?" Văn Kiệt đứng dậy, đi đến phòng bếp, nhìn Hạ Tuyết hỏi.

"Ừhm!" Hạ Tuyết mỉm cười nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Anh nghỉ ngơi một chút, tôi phải bắt đầu chuẩn bị rồi ! Tôi làm bữa sáng rất ngon...!"

"Được!" Hàn Văn Kiệt vỗ nhẹ vai Hạ Tuyết, nói: "Vất vả cho cô rồi !"

Chương 132B:

"Không vất vả." Hạ Tuyết miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn Hàn Văn Hạo đang ngồi trên sofa, uống nước khoáng, nàng cắn môi dưới, con báo nhỏ chết tiệt này!

Hàn Văn Kiệt nói xong, đi lên lầu, Hạ Tuyết bỏ con dao trong tay xuống tấm thảm, nhanh chóng chạy ra, cầm lấy gối ôm, đập trên người Hàn Văn Hạo "Con báo nhỏ chết tiệt!"

Hàn Văn Hạo quay đầu đi, tức giận đặt mạnh chai nước khoáng trên mặt bàn, vươn tay ôm chặt cái eo nhỏ nhắn Hạ Tuyết, đem nàng đặt trên sofa, lại mút đôi môi đỏ mọng của nàng, lưỡi của hắn quấn lấy đầu lưỡi của nàng ...

"Ừm....." Hạ Tuyết tức điên một tay đẩy Hàn Văn Hạo ra, sau đó lại cầm gối ôm đập trên người hắn nói: "Nếu anh còn dám đụng chạm tôi, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh! ! !"

Hàn Văn Hạo âm âm đứng lên, nhìn chòng chọc Hạ Tuyết!

Sắc mặt Hạ Tuyết trắng bệch, vội vàng chạy về phòng bếp làm bữa sáng!!

"Hạ Tuyết? Sao cô lại đến đây?" Hàn Văn Vũ giật mình đứng ở cửa thang lầu, nhìn Hạ Tuyết vui mừng hỏi!

Hạ Tuyết miễn cưỡng cười cười với Hàn Văn Vũ, nói: "A Đúng vậy ! Hôm nay anh phải quay phim, tôi vội vàng làm bữa sáng cho anh rồi !"

"Không phải như thế." Dạ Thiên Thiên mỉm cười mặc áo ngủ mỏng manh khêu gợi, vừa đi xuống bên cạnh Văn Vũ nói: "Tối hôm qua cô ấy đến chăm sóc cho anh !"

"A?" Hàn Văn Vũ vui vẻ nhìn Hạ Tuyết nói: "Thật vậy chẳng?"

Hạ Tuyết ha ha ha cố nở nụ cười, sau đó nhìn Dạ Thiên Thiên đi đến trước mặt Hàn Văn Hạo, ôm eo của hắn, hôn lên môi hắn Hạ Tuyết cố nén nghiêng răng cắn chặt môi dưới

Hàn Văn Vũ đi tới trước mặt Hạ Tuyết, hai tay nắm lấy vai nàng, cảm tạ vào trên vai nàng, nói: "Cưng ơi! Cám ơn cô! !"

Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhìn qua, nhìn thấy bộ dáng của Hạ Tuyết cười ngọt ngào, hắn cắn răng một cái....."Không có việc gì cứ tới đây ngồi! Không cần ở trong nhà của tôi làm chuyện khó coi!"

"Sao anh nói vậy! anh và Dạ Thiên Thiên không phải hôn môi sao?" Hàn Văn Vũ cố ý trừng mắt anh cả, sau đó nắm chặt vai Hạ Tuyết, nghiêng mặt nhìn kỹ khuôn mặt xinh đẹp của nàng, càng nhìn, trong lòng càng ngọt ngào

Hạ Tuyết bất đắc dĩ quay đầu, nói: "Ông anh! anh ở trong này tôi không thể làm điểm tâm a...."

Hàn Văn Vũ vẫn dựa vào sau lưng Hạ Tuyết, đột nhiên nói: "Gả cho tôi!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe!

Hàn Văn Kiệt đứng ở trên thang lầu sững sốt.

"A?" Hạ Tuyết giật mình nhảy dựng nhìn hăn!

"Ha ha ha ha." Hàn Văn Vũ cười ha hả nói: "Cái này mà cô cũng tin! Từ lần sau đi, tôi sập bẫy ăn ớt của cô nữa thì tôi không là người! !"

Hạ Tuyết hung hăng trợn mắt nhìn hăn!

"Nhà của chúng tôi chỉ có Văn Kiệt mới có thể cam tâm tình nguyện kết hôn!" Văn Vũ cầm một miếng bánh mì nướng, xé một nửa để mình ăn, nửa còn lại đưa tới miệng Hạ Tuyết.

Hàn Văn Kiệt nhìn bọn họ thân mật như vậy, nói đùa: "Em thấy anh và Hạ Tuyết, hai người không phải phối hợp rất tốt sao? Các người có cơ hội phát triển không?"

Hạ Tuyết nhìn thoáng qua Hàn Văn Kiệt.

"A...? Xem ra em trai tán thành anh theo đuổi Hạ Tuyết?" Hàn Văn Vũ cố ý kéo vai Hạ Tuyết hỏi.

"Uhm!" Hàn Văn Kiệt gật đầu mỉm cười nói: "Hạ Tuyết rất tốt."

Hạ Tuyết hơi mất hồn, con dao trong tay đột nhiên cắt lệch, nàng “a” một tiếng...."Chảy máu!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tôi Muốn Rời Bỏ Anh

"A!!" Hàn Văn Vũ lập tức cầm lấy ngón trỏ Hạ Tuyết, vội vàng cầm máu, nhưng Hàn Văn Kiệt bước tới, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, cầm máu vết thương cho nàng, Hạ Tuyết rút tay mình ra khỏi tay hắn.

Hàn Văn Kiệt sững sốt nhìn nàng.

Hạ Tuyết miễn cưỡng cười cười, nói: "Tôi không sao! Không phải chỉ đứt tay một chút thôi sao?"

Nàng nói xong, lập tức đưa ngón tay vào trong miệng, hút máu vết thương!

"Còn đau không?" Hàn Văn Vũ đau lòng hỏi.

"Không có việc gì!" Hạ Tuyết vội vàng lắc đầu!

Hàn Văn Kiệt vẫn im lặng nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng, có chút kỳ lạ. . .

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Ai!! Tôi thật sự không có việc gì!"

Hàn Văn Kiệt chỉ cười cười, muốn kéo tay của nàng kiểm tra, nhưng Hạ Tuyết rút tay lại, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, con báo nhỏ chết tiệt, hỏi: "Nhà anh có băng keo cá nhân không?"

Hàn Văn Hạo giống như rất nhàm chán, từ phía dưới hộc tủ TV lấy ra cái hòm thuốc nhỏ, sau đó đi tới, để lên trên mặt tủ bếp, nói: "Các người

đứng chỗ đó làm gì? Chẳng qua là đứt tay thôi, có gì để các người ngạc nhiên sao?"

Hạ Tuyết nhìn hẩn chăm chăm.

Hàn Văn Vũ lấy băng keo cá nhân trong cái hòm thuốc, xé ra, sau đó nắm bàn tay nhỏ bé Hạ Tuyết, dán băng keo lên ngón tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, đau lòng nói: "Ôi! Nhất định là rất đau! Cô đừng làm điểm tâm nữa, chúng ta đi ra ngoài ăn đi!"

"Đừng! Lãng phí, mọi người chờ tôi một chút! Xong ngay!!" Hạ Tuyết nói bọn họ mau chóng rời đi, nàng nhanh chóng làm bữa ăn sáng! Ba anh em Hàn Văn Hạo và Dạ Thiên Thiên cùng nhau ngồi trên ghế sa lon, vừa xem tin tức buổi sáng, Hàn Văn Vũ quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Chú nói xem!!! Vừa rồi chú cũng tán thành anh theo đuổi Hạ Tuyết có đúng hay không?"

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt mỉm cười nói: "Em quá quen tính cách của anh rồi, anh muốn cái gì, nhất định phải bắt lấy tán thành hay không đều không có ý nghĩa gì"

"Phi!" Hàn Văn Vũ tức giận quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết vẫn còn đang trước trước, sau sau, bận rộn, trong lòng của hẩn đau nhói nói: "Mọi người nhìn đi, cô ấy cần cù giống như con kiến nhỏ rất đáng yêu!"

Hàn Văn Hạo nhàm chán uống nước sôi! Dạ Thiên Thiên cũng mỉm cười nói: "Nhìn đi Thật là trong mắt tình nhân hóa Tây Thi mà Văn Hạo, em trong mắt của anh là con kiến nhỏ sao?"

"Em là con ong mật!" Hàn Văn Hạo nói thẳng. Dạ Thiên Thiên nhướng mày! "Ha ha ha ha ha" Hàn Văn Vũ cười lớn. Hàn Văn Kiệt không biến sắc đứng lên, đi vào phòng bếp, đi tới trước cửa tủ lạnh, mở tủ lạnh lấy nước khoáng, nhìn Hạ Tuyết đứng nơi đó chuyên tâm làm bữa ăn sáng, cũng không quay đầu lại.

"Lúc nào thì trở lại bệnh viện tái khám?" Hàn Văn Kiệt vừa uống nước vừa nhìn nàng! Hạ Tuyết lập tức quay đầu, đôi mắt to ngây thơ thuần khiết nhìn chăm chăm Hàn Văn Kiệt cười nói: "Mũi của tôi không sao, hiện tại cũng không chảy máu, có lẽ về sau, sẽ không trở lại tái khám nữa. Làm phiền anh hoài không tốt! Tôi cảm thấy rất xấu hổ!"

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết mỉm cười quay đầu, tiếp tục cắt rau cải, nụ cười có chút miễn cưỡng, vừa cắt rau cải nhưng trong lòng có chút chua xót, tay có chút lạnh run, nàng thở sâu một hơi, tiếp tục cải rau cải, từng chút, từng chút đứt là

Hàn Văn Kiệt vẫn đứng bên cạnh nàng, như lơ đãng nói: "Hay là trở lại xem một chút Tôi sợ cô có chuyện."

"Không có việc gì!" hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nước mắt trong hốc mắt chao chao, nàng cắn chặt răng, ha ha ha cười, vẫn cắt rau cải, nói: "Anh cũng không biết, bây giờ tôi không còn chảy máu rồi, thoải mái hơn! Anh yên tâm! Anh kê đơn thuốc rất tốt, tôi đã khỏi."

"Hạ Tuyết" Hàn Văn Kiệt lại gần phía sau nàng, gọi nhỏ tên nàng!

"Chú ba! Mau tới đây! Không nên quấy rầy bảo bối của anh làm điểm tâm! Chú không biết cô ấy làm điểm tâm ăn ngon thế nào!" Hàn Văn Vũ lấy bài xì phé chơi bài với Dạ Thiên Thiên, Hàn Văn Hạo lại đi lên lầu thay quần áo chuẩn bị trở về công ty. Hàn Văn Kiệt nghe anh hai gọi, nhưng vẫn chậm rãi nhìn Hạ Tuyết, dịu dàng hỏi: "Thật. Không trở lại nữa sao."

"Ừ...." Hạ Tuyết tiếp tục cắt rau cải, dịu dàng nói. Hàn Văn Kiệt gật đầu một cái, trầm mặc rời phòng bếp, Hạ Tuyết lập tức quay đầu, nhìn nồi cháo đang nấu, lại dùng thìa nhỏ nhẹ nhàng múc một chút cháo, đưa vào trong miệng nếm thử một chút, không ngờ, rất nóng, nàng oa một tiếng, nước mắt

lăn xuống, nàng vội vã lau nước mắt, hít mũi một cái, quay đầu tiếp tục cắt rau cải.....

Nửa giờ sau, bữa ăn sáng rất cuộc đã làm xong! Mọi người cùng nhau ngồi xung quanh bàn ăn hình chữ nhật, nhìn trên mặt bàn để chân giò hun khói, nồi cháo, rau cải trộn, bánh mì sandwich, trứng ốp la, một số món khác. Mọi thứ đều đầy đủ.

Dạ Thiên Thiên kinh ngạc cười nói: "Ôi Văn Vũ, anh phải cưới Hạ Tuyết gấp gấp, cô ấy thật lợi hại a..... Có thể làm được nhiều món ăn như vậy!"

Hàn Văn Vũ lập tức cầm muống, ăn bát cháo, vừa nói: "Cho nên phụ nữ nhất định phải biết làm nấu ăn, mới có thể giữ được đàn ông!"

"Anh có ý tứ gì?" Dạ Thiên Thiên tức giận, cười nói: "Tôi không biết nấu ăn, thì không giữ được Văn Hạo sao?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ cầm muống, múc một bát cháo, uống một hớp, nhất thời phát hiện, nồi cháo nấu nửa giờ, lại có thể giống như đã nấu thật lâu, hẳn là người có yêu cầu rất cao đối với việc ăn uống, nhưng bát cháo này, làm cho hắn hơi giật mình, chứng minh bát cháo này thật sự ngon miệng, hắn vừa ăn cháo, vừa nhìn Hạ Tuyết, nàng đang cầm cái muống, rất nghiêm túc nhìn hắn

"Tạm được." Hàn Văn Hạo lạnh nhạt nói. Hạ Tuyết không nhin được cười, lấy cái khăn ăn màu trắng, choàng lên cổ cho Hàn Văn Vũ, giống như một bà mẹ, nói: "Anh từ từ ăn, đừng làm bẩn quần áo, một chút ăn xong, sẽ phải đi hiện trường quay phim rồi !"

"Ừm!" Hàn Văn Vũ vừa ăn vừa gật đầu! Hạ Tuyết nhìn thấy ông chủ vui vẻ, nàng cũng vui vẻ, cầm đĩa lên, gắp một chút rau trộn bỏ vào trong chén Hàn Văn Vũ nói: "Ăn nhẹ một chút, tối hôm qua, anh uống rượu!"

"Ừm!" Hàn Văn Vũ nói xong, kéo Hạ Tuyết ngồi xuống, nói: "Cô cũng ăn đi!! Ăn xong tôi sẽ cưới cô!"

"Phi!" Hạ Tuyết biết hấn đang nói giỡn, cười nói. Hàn Văn Vũ cũng không nhin được nở nụ cười ...

Hạ Tuyết cầm đĩa lên, vừa định gắp lên một phần bánh rán, không ngờ Hàn Văn Kiệt cũng đưa đĩa gắp cái bánh rán này, hai người liếc mắt nhìn nhau. Hạ Tuyết vội vàng thu đĩa lại, Hàn Văn Kiệt mỉm cười gắp một phần bánh rán đưa tới trong chén Hạ Tuyết nói: "Cô cực khổ rồi!"

"Không khổ cực chút nào!" Hạ Tuyết ha ha cười nói: "Mọi người ăn vui vẻ, tôi cũng vui vẻ."

Nàng nói xong, đem bánh rán trong chén mình bỏ vào trong chén Hàn Văn Vũ nói: "Anh rất ngoan! Ăn nhiều một chút!! Tôi không nói cho Lynda biết, anh cũng không cần giảm cân!"

Hàn Văn Kiệt nhìn lại Hạ Tuyết.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Xa Xi

Bữa ăn sáng sắp kết thúc, Dạ Thiên Thiên bận quay phim quảng cáo phải đi trước

Hàn Văn Vũ chợt nhớ lúc tối hôm qua đi đến đây, đã để quên kịch bản ở nhà, Hạ Tuyết muốn về lấy, hắn nói để hắn đi lấy, trên bàn ăn chỉ còn lại ba người

Hàn Văn Hạo đang im lặng ăn cháo.

Hàn Văn Kiệt cũng im lặng ăn cháo, Hạ Tuyết ăn xong bữa ăn sáng, đi vào phòng bếp rửa chén.

"Chú ba, hôm nay không phải chú đi làm sớm sao?" Hàn Văn Hạo kỳ quái hỏi em trai. Hàn Văn Kiệt suy nghĩ một chút, quay đầu lại, liếc mắt nhìn bóng lưng Hạ Tuyết, đành phải miễn cưỡng cười nói: "Em sẽ đi."

"Ừm!" Hàn Văn Hạo đáp lời. Hàn Văn Kiệt ăn xong bát cháo, ăn thêm một miếng bánh trứng, lúc nhai, nhàn nhạt gọi Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết."

"Ừ" Hạ Tuyết phía trong, giọng giòn tan đáp lời. "Bánh trứng này ăn thật ngon!" Hàn Văn Kiệt chậm rãi nói. "Cám ơn!" Hạ Tuyết cười đến rất sáng khoái nói, quay đầu lại, vội vàng lau tủ chén, vừa lau vừa nhìn về phía Hàn Văn Hạo nói: "Hàn tổng giám đốc, lần sau anh có thể thay đổi mùi nước rửa chén hay không, mùi vị này rất khó ngửi!"

"Mắc mớ gì tới cô? Cô cảm thấy mình còn có cơ hội đi lên đây sao?" Hàn Văn Hạo tức giận nói. Hạ Tuyết một bên "hừ" một tiếng nói: "Anh có

biết không? Phòng bếp là chỗ kiêu ngạo nhất trong đời tôi

"Vì vậy cô mới có cuộc sống như thế!" Hàn Văn Hạo tiếp tục tổn hại nàng! "Anh." Hạ Tuyết tức giận quay đầu, ném cái khăn lau nói: "Tôi không lau cho anh nữa! Nấu cơm cho anh ăn, còn phải lau dọn phòng bếp cho anh?"

"Ai ở trong nhà tôi ngủ một buổi tối?" Hàn Văn Hạo nhắc nhở nàng! "Cô kiếp trước là con gà sao, lại kêu lên như vậy!" Hạ Tuyết tức giận xoay người, cầm cái khăn lau tức giận kêu to: "Anh mới là 12 con giáp đó!"

Hàn Văn Kiệt mỉm cười để đùa xuống, nhìn anh cả nói: "Em đã ăn no Vậy Em đi trước ..."

"Ừm!" Hàn Văn Hạo tiếp tục đáp lời. Hàn Văn Kiệt đứng lên, cầm áo khoác của mình, nhìn Hạ Tuyết trong phòng bếp, nhàn nhạt cười một tiếng, im lặng rời đi

Cửa thang máy “đình” một tiếng, Hạ Tuyết đột nhiên dừng động tác trong tay, đứng bên cạnh tủ bếp, miệng mếu máo, nước mắt từ từ rơi xuống.

Hàn Văn Hạo ăn xong chén cháo, cầm khăn ăn lau khóe miệng một cái, đứng dậy, đi tới bên sofa, cầm cặp tài liệu, lạnh lùng nói: "Dọn sạch chỗ này cho tôi, sau đó có thể đi, nếu như tôi về nhà, phát hiện có một chút không sạch sẽ, tôi sẽ không tha cho cô!"

Hắn nói xong, bước nhanh ra thang máy, nhấn xuống nút thang máy, mở cửa ra, vừa định đi vào, lại không nhìn được đi ra, cau mày có chút tò mò, đi vào phòng bếp, nhìn thấy Hạ Tuyết đang quay lưng lại phía hắn, đầu cúi thấp giống như con đà điểu, người co quắp, hắn cảm thấy có chút kỳ lạ vô vai của nàng!

"Cút ngay!" Hạ Tuyết hất tay của hắn ra."Đừng đến tôi, tôi báo cảnh sát nói anh vô lễ với tôi!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, xoay người nàng lại, rõ ràng thấy cái người không sợ trời đất này lại đang khóc? Bị phỏng đầu sao?

"Cô nổi điên cái gì? Mới vừa rồi còn rất tốt, sao bây giờ lại khóc lên, ai đả tị với cô?" Hàn Văn Hạo chậm rãi hỏi. "Mắc mớ gì tới anh?" Hạ Tuyết lại đẩy hắn ra

Hàn Văn Hạo lại ôm chặt vai của nàng, nắm cằm của nàng, buộc nàng ngẩng đầu lên, lại thấy nước mắt từng dòng tuôn ra, lớn bằng hạt đậu, hắn nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

"Ai cần anh lo?" Hạ Tuyết đột nhiên khóc to lên, muốn đi ra khỏi phòng bếp! Hàn Văn Hạo một tay lấy kéo nàng, sau đó mặt lạnh ôm lấy nàng vào lòng! "Buông tôi ra!" Hạ Tuyết khóc muốn thoát khỏi thân thể hắn! "Muốn khóc thì khóc đi!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói xong, ôm chặt nàng! Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, nắm âu phục của hắn, nhớ tới mấy lời của Hàn Văn Kiệt nói lúc nãy, đột nhiên “oa” một tiếng, khóc to: "Hắn là một tên bại hoại!"

Hàn Văn Hạo nghe có chút ngạc nhiên, không phải cô ấy chửi mình chứ? "Ai?" Hắn tò mò hỏi.

"Hắn là một tên bại hoại! Tôi không thích hắn!" Hạ Tuyết “oa” một tiếng khóc rống lên, vùi mặt trong ngực Hàn Văn Hạo, hắn dùng sức ôm chặt nàng trong lồng ngực.

Hàn Văn Hạo có chút không kiên nhẫn buồn bực, hỏi: "Rốt cuộc ai làm tổn thương cô?" "

"Chuyện không liên quan đến anh!!" Hạ Tuyết lần nữa khóc to. Sắc mặt Hàn Văn Hạo cau lại, nhưng vẫn ôm chặt thân thể của nàng nói: "Không

liên quan đến tôi, cũng không nên mắng hai em trai tôi!"

"Ai mắng hai em trai anh?" Hạ Tuyết vừa khóc vừa kêu lên!

"Không phải một người trong bọn hăn khi dễ cô sao! ?" Hàn Văn Hạo tò mò hỏi.

"Anh mới là người khi dễ tôi!!" Hạ Tuyết tức giận rống to!

Hàn Văn Hạo sắc mặt của lạnh lẽo, đẩy nàng ra, xoay người chuẩn bị tránh ra.

Hạ Tuyết ngẩng đầu khóc rống lên, cầm khăn lau, lau nước mắt của mình
.....

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ quay đầu lại, nhìn người này chột cười, chột khóc, lại ngẩng mặt khóc rống, hăn bất đắc dĩ thở dài một hơi, đi đến bên cạnh nàng, kỳ quái hỏi: "Rốt cuộc cô có chuyện gì?"

Hạ Tuyết ngồi xổm trên mặt sàn tiếp tục khóc.

Hàn Văn Hạo thật sự không có cách nào với nàng, để cặp tài liệu xuống, bế cả người nàng lên, đi vào phòng khách, đặt trên ghế sa lon, nàng giống như con mèo cuộn rúc vào trên ghế sa lon khóc, hăn nhìn bộ dáng thương tâm của nàng, chậm rãi nói: "Làm tốt lắm giống như lúc cô đưa lưng về phía tôi mà khóc"

Hạ Tuyết ngừng khóc, nhìn người này.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, lạnh lùng nói: "Đưa lưng về phía kẻ địch của cô, người yêu của cô, một mình khóc lóc, mặc dù thua thiệt một chút, nhưng người ta kính trọng."

Nước mắt Hạ Tuyết lại tiếp tục lăn xuống, nhớ lần đó hai người chia tay, người ở trong xe, người đứng ngoài xe, hai tay nàng ôm đầu gối ngồi trên

ghế sa lon, im lặng không lên tiếng.

"Nếu muốn hẳn yêu cô, có hai biện pháp, hoặc là đi tới bên cạnh hẳn, thổ lộ với hẳn Hoặc là hoàn toàn rời bỏ hẳn, để cho hẳn biết cô đáng quý" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

"Tôi chưa từng nghĩ đến làm cho người nào thích tôi! Ai lại đi yêu tôi!" Hạ Tuyết đột nhiên đứng dậy, sau đó nắm ba lô của mình lên trên ghế sa lon, đeo lên lưng, thuận tiện cầm hai bánh ngọt trên bàn, và một bình sữa chua lúc này lấy trong tủ lạnh ra, bỏ vào ba lô của mình, vừa đi vừa lảm nhảm: "Loại người giống tôi, có thể ăn cơm no, đã là rất tốt rồi, sao dám nói đến tình yêu? Hừ! Thật là quá xa xỉ!"

Nàng nói xong, xoay người rời đi, đi vào thang máy, sau đó nhấn nút đóng cửa lại

Hàn Văn Hạo ngồi ở trên ghế sa lon, không lên tiếng.

Hạ Tuyết nhìn hẳn trong phòng khách, cũng trầm mặc cúi đầu, cửa thang máy chậm rãi đóng chặt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Thế Thân

Bờ biển!

Sáng sớm hôm nay chuẩn bị quay cảnh nam, nữ nhân vật chính trong phim rơi xuống nước ở bờ biển, thế thân của Hàn Văn Vũ đã sắp xếp xong xuôi, cho nên chỉ cần quay cảnh bên trên bờ biển, hăn lập tức chạy đến trên xe ngủ bù, mà nhóm làm việc chung với Văn Vũ cũng chạy vào trong lều nghỉ ngơi đi, chỉ có một mình Hạ Tuyết ngồi uống sữa chua, đối mặt với từng cơn gió biển lạnh thấu xương, tò mò nhìn đoàn phim chuẩn bị quay phim!!

"Cái gì, người đóng thế thân không tới? Cô ta cho mình là ngôi sao lớn à? Hiện tại ảnh đế cũng không dám đến muộn, cô ta lại có thể để cho lão tử trở thành con rùa chết?"

Phó Đạo diễn tức giận đập kịch bản, nhìn trợ lý đạo diễn kêu to!

"Nhưng cô ấy nói đột nhiên tạm thời có chuyện, cho nên không có biện pháp a!" Có một nhân viên nói!

"Cô ta nói không muốn trà trộn nơi này, cho nên cô ta nói bận việc! Lần trước còn xin tôi cho cô ta đóng thế thân, nói thật dễ nghe, cũng chỉ xin ở trong màn ảnh lộ cái lưng cũng cam tâm tình nguyện! Mẹ kiếp!! Cả đoàn phim đều đang đợi cô ta tới làm việc, cô ta lại chưa tới! Chuyện như vậy, sau này bổ sung vai diễn cũng không tốt đâu!" Phó Đạo Diễn tức giận kêu to, ngại ngùng nhìn về phía mỏm đá bên bờ biển, Tôn Minh vẫn đang chăm chú nhìn vào tivi nhỏ ...

Tôn Minh quay đầu, nhíu mày hỏi: "Không đến? Tại sao không đến? Mọi người đang đợi cô ta, cô ta lại nói không đến?"

"Hả? Gọi một chút xem?" Tôn Minh nói!

"Nên làm cái gì bây giờ? Theo tính khí của đạo diễn, nhất định sẽ nổi giận! cậu!! Mau gọi điện thoại tìm một người đóng thế thân cho tôi, một tiếng 5000 đồng!!"

Hạ Tuyết vừa nghe, vừa uống sữa tươi, đi về phía trước, phía sau “đình” một tiếng, con người trợn trừng, nàng lập tức quay đầu lại, nhìn Phó Đạo Diễn đang gọi diễn viên trong công ty, nàng lập tức kêu to: "Chờ một chút!!"

Phó Đạo Diễn và các nhân viên nghiệp vụ nhìn Hạ Tuyết giống như con thỏ nhảy nhót chạy tới, quần trước mặt bọn họ, ánh mắt của nàng tỏa sáng, vui vẻ cảm động lại tràn đầy thích thú nhìn Phó Đạo Diễn nói: "Ông vừa nói cái gì? Ông vừa nói đóng thế thân một canh giờ bao nhiêu tiền?"

"5000 đồng! Thế nào? Cô muốn diễn à?" Phó Đạo Diễn nhìn vẻ mặt ngây ngô của Hạ Tuyết, ha ha cười hỏi.

Hạ Tuyết vội vàng gật đầu!

“Cô muốn diễn?” Phó Đạo Diễn hoài nghi nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô nên hỏi Hàn Văn Vũ một chút, nếu không, tôi cho cô cơ hội, đến lúc đó lại bị hăn mắng!"

"Mặc kệ hăn, đừng quan tâm!! Để cho tôi diễn đi! Tôi thật sự cần tiền! Huống chi, kỹ thuật bôi lột của tôi rất tốt, ông hãy yên tâm đi! !" Ánh mắt Hạ Tuyết tỏa sáng, nói.

"Tôi muốn diễn!" Hạ Tuyết lập tức gật đầu nói: "Muốn diễn thế nào?"

Phó Đạo Diễn suy nghĩ một chút, chỉ đành phải gật đầu nói: "Tốt! Tôi nói chuyện với đạo diễn một chút!"

"Đạo diễn. Ủm Người đóng thế thân cho Tô Diệu Diệu không tới." Phó Đạo Diễn nhỏ giọng giải thích với Tôn Minh.

"Ở chỗ này!" Phó Đạo Diễn kéo Hạ Tuyết qua đứng trước mặt Tôn Minh.

"Làm cái gì?"

Tôn Minh vừa ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng Hạ Tuyết đang nhiệt huyết sôi trào, ngược lại ông ta hơi giật mình cười nói: "Cô Cô muốn diễn thế thân của Diệu Diệu!"

"Vâng! Đạo diễn, xin ông cho tôi cơ hội này!" Hạ Tuyết sợ mình không được diễn, đi lại gần năn nỉ."Làm ơn đi!"

"Là cô à, Hạ Tuyết!" Một nhân viên đột nhiên đi tới cầm cuộn phim, cười nói.

"Ừ!" Phó Đạo Diễn cũng cười nói: "Đúng vậy! Không chuyên nghiệp lắm, chẳng qua tôi tìm một thế thân tạm thời, vóc người cũng hơi giống Diệu Diệu!"

Tôn Minh suy nghĩ một chút, bỏ kịch bản xuống, tháo cái nón xuống, kéo nhẹ cánh tay Hạ Tuyết, dắt nàng đến bên vách núi, chỉ vào nước biển đang cuộn trào bên dưới vách núi nói: "Từ nơi này cách mặt biển cao 30 mét, sau đó chúng tôi muốn quay ở trong nước biển lạnh thấu xương, có thể là một phút! Nhưng ống kính quay không tốt, sẽ phải quay lại vô số lần! Cô chịu nổi sao?"

"Tôi diễn được! Ông yên tâm! !" Hạ Tuyết lập tức gật đầu nói!

Tôn Minh do dự nhìn Hạ Tuyết một chút, mới mỉm cười nói: “Được rồi!”

"Vậy có phải cho dù quay bao nhiêu lần, thù lao cũng là 5000 đồng một giờ không!" về mặt Hạ Tuyết hưng phấn, nàng chỉ quan tâm đến vấn đề này!

"Cô biết? Tốt! Chúng ta chuẩn bị!!" Tôn Minh dặn Phó Đạo Diễn chuẩn bị quần áo cho Hạ Tuyết, sau khi sắp xếp xong, mỗi người vào vị trí của mình để chuẩn bị quay cảnh rơi xuống nước.

"Bình tĩnh một chút, lưng phải thẳng một chút. Bởi vì cô không còn nhớ nhung gì nên nhảy xuống Ở trong kịch bản, sau khi sống lại, cô là một cô gái dũng cảm, dũng cảm đối mặt tình yêu. Hiểu chưa?" Tôn Minh lại nói.

"Tốt! Tôi hiểu rồi!" Hạ Tuyết lập tức nhìn Tôn Minh gật đầu nói!

"Vậy đơn giản, nếu cô biết bơi, cô mặc quần áo nữ chính, sau đó đứng ở bên mỏm đá, tung người nhảy xuống biển, lặn xuống nước một phút, để cho chúng tôi quay bóng lưng của cô là được rồi!

"Hiểu rồi." Hạ Tuyết bình tĩnh, hai tay kéo áo choàng thật dài, thả lỏng cả người của mình, để bản thân vào nhập vai, từng bước, từng bước đi tới vách núi

"Hạ Tuyết!! Cô chuẩn bị xong chưa?" Tôn Minh lớn tiếng nhìn Hạ Tuyết trong tivi nhỏ, cao giọng hỏi.

"Chuẩn bị tốt rồi!" Hạ Tuyết gật đầu, thở ra một hơi, cố chịu đựng cơn gió lạnh thấu xương, cắn chặt răng

Tôn Minh từng chút, từng chút giảng giải cho Hạ Tuyết, Hạ Tuyết rất nghiêm túc lắng nghe

"Hình như đang dạy cô ấy thứ gì đó!" Có một nhân viên cũng tò mò nói.

Phó Đạo Diễn cũng kinh ngạc nói với trợ lý đạo diễn: "Thật kỳ lạ, tại sao đạo diễn lại quan tâm cô ấy như vậy? Còn giảng giải này nọ cho cô ấy?"

Trong màn hình nhỏ, Tôn Minh nhìn Hạ Tuyết mặc quần áo giống vai nữ chính Tô Diệu Diệu như đúc, váy dài đỏ thắm, tóc dài bay bay trong gió đứng bên vách núi, hai tay lạnh phát run, nắm chặt áo choàng thật dài, nhìn dưới biển sâu 30 m, không ít nhân viên nghiệp vụ đang bơi ở trên mặt biển, chuẩn bị quay phim dưới nước

Tôn Minh nhìn Hạ Tuyết một cái, ánh mắt có chút do dự, vỗ nhẹ vai Hạ Tuyết, nhỏ giọng nói: "Lúc quay phim, trước hết phải học tập nhìn vào ống kính Ống kính có tổng cộng tám loại"

"A sĩ!" Tiểu Thanh đang đánh bài xì phé với người trong nhóm của Hàn Văn Vũ, vừa chơi vừa cười nói: "Không biết hôm nay người đóng thế thân ra sao? Mẹ nó! Nhảy xuống 30 m! Trời lạnh như thế này còn nhảy xuống biển! Ai dám quay cảnh này vậy?"

Bọn Tiểu Thanh bỏ bài xuống, kinh ngạc kêu to: "A cô ấy?"

Tiểu Thanh nhào đến trên xe, kéo Hàn Văn Vũ.

Hiện trường đóng phim!! "Hạ Tuyết muốn diễn thế thân Tô Diệu Diệu nhảy xuống biển sâu a!" Tiểu Thanh vội vã kêu to! Hàn Văn Vũ đang mơ màng, nghe những lời này, lập tức nhảy vọt xuống xe, chạy tới hiện trường đóng phim ...

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Minh Cơ

"Tốt Hãy nghe tôi nói. Từ từ mở áo choàng của cô, nhắm mắt lại, ngửa đầu lên Không còn lưu luyến gì, tung người nhảy xuống Ba Hai Một ACTION!" Tôn Minh khẩn trương nhìn ống kính!

Hạ Tuyết nhắm mắt lại, mở áo choàng đỏ thẫm, cảm nhận trời cao biển rộng tự do tự tại, sinh mạng tốt đẹp, nàng mỉm cười đưa đôi tay ra, áo choàng trong tay tung bay trên trời, nàng tung người nhảy một cái, hướng mặt biển rơi xuống

Biển rộng mênh mông, vách đá thật sâu, một bóng dáng đỏ thẫm, ở trên cao tư thái tuyệt đẹp nhẹ nhàng rơi xuống, cuối cùng “ầm” một tiếng, người rơi xuống biển.

Hạ Tuyết ngậm chặt miệng, cố chịu đựng nước biển lạnh lẽo như dao cắt, dưới biển nhanh chóng xoay tròn, thậm chí trong nước biển mở mắt ra, tò mò nhìn đủ loại phong cảnh dưới đáy nước.

Tôn Minh khẩn trương đứng trên bờ nhìn Hạ Tuyết trong ống kính đang ở dưới biển, giống như trong nàng tiên cá trong nước, vui vẻ bơi lội tung tăng, chiếc váy dài bay bay, sáng sớm bị nước ướt sũng! Trên mặt ông ta từ từ tràn đầy nụ cười thỏa mãn, kêu to: "Tốt! ! Cắt! !"

Tất cả nhân viên nghiệp vụ đoàn phim rối rít vây quanh Hạ Tuyết như con vịt bơi tới, cũng cảm thán nàng rất dũng cảm.

"Đạo diễn!" Hàn Văn Vũ khẩn trương nhào tới trường quay, đã nhìn thấy Hạ Tuyết trong ống kính, một tiếng “cắt”, lập tức nhân viên công ty xúm

lại, đầu óc của hắn nhất thời muốn nổ tung lên, đứng trên vách núi cao kêu to: "Hạ Tuyết"

Hàn Văn Vũ nhìn Tôn Minh, có chút trách móc, nói: "Đạo diễn, ông muốn dùng người của tôi đóng thế thân, ít ra phải nói với tôi một chút! Ngộ nhờ xảy ra chuyện thì làm thế nào? Cô ấy không có người thân, chỉ có một đứa em nhỏ!"

Dưới nước ba máy quay, nhắm ngay phần lưng của Hạ Tuyết với tư thế tuyệt đẹp trong nước

Hàn Văn Vũ bị sợ đến run rẩy, tựa vào trước cửa xe, sắc mặt tái nhợt, suy nghĩ người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Muốn tiền đến phát điên rồi!!

Hàn Văn Vũ đứng ở hiện trường, suy nghĩ vấn đề này!

"Chuẩn bị cái đầu cô!!" Hàn Văn Vũ chạy đến xe của mình, lấy tấm chăn và mở máy sưởi, thuốc cảm, tức giận đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, ôm cả người nàng, sau đó đi tới bên trong xe, vừa đi vừa nói: "Cô cần tiền sao không nói? Làm công việc nguy hiểm như vậy đáng giá sao? Nếu như xảy ra chuyện thì làm thế nào?"

"Cái người này, cô...!!" Hàn Văn Vũ lập tức ôm Hạ Tuyết đưa vào trong xe, sau đó bảo nàng thay quần áo, đau lòng nói: "Cô nhanh chóng thay đồ mau! Nếu không sẽ bị cảm, thân thể cô không tốt!"

Hạ Tuyết vội vàng gạt đầu, lúc kiểm tiền rất vui vẻ, tỉnh lại, chợt cảm thấy nước sâu lạnh thấu xương, tay run lấy bấy vội vàng đóng cửa lại !

"Văn Vũ!" Tôn Minh chậm rãi đi đến.

"Chuyện gì?" Hàn Văn Vũ tò mò nhìn đạo diễn nói.

"Cô gái này có chủ kiến, vừa rồi lúc cô ấy nói chuyện với tôi, mắt sáng ngời, vô cùng động lòng người, tôi muốn thương lượng với cậu một chút chuyện!" Tôn Minh suy nghĩ, quyết định nói.

"Tôi xem cô gái này rất có thiên phú đóng phim! Tôi muốn chiều nay cô ấy đến trường quay thử vai diễn trong phim “Vương triều hiện đại”, diễn vai Minh Cơ! là người cậu đã từng yêu! Tổng cộng có ba cảnh!" Tôn Minh mỉm cười nói.

Hàn Văn Vũ nhướng mày, khó tin nhìn Tôn Minh nói: "Hạ Tuyết? Cô ấy? đất dành cho vai diễn Minh Cơ mặc dù không nhiều, nhưng nhân vật này thật sự rất đẹp, rất mơ mộng, bị trúng tên ở trong tuyết, chết đi, cảnh tượng này chính là cao trào của phim.....Có rất nhiều nữ minh tinh đều đua nhau phái người đại diện tới đây dò thăm tin tức, muốn diễn vai Minh Cơ ! Ông nói xem chuyện này."

"Để cho cô ấy quay thử một chút. Tôi cũng không nói nhất định là cô ấy phải diễn! nhưng muốn xem ý của cô ấy ra sao! Đến lúc đó, tôi và cậu, Giám chế cùng nhau xem một chút! Nếu như Hạ Tuyết có ý muốn diễn Minh Cơ, tối nay, tốt nhất cậu giảng giải cho cô ấy cách diễn! Thuận tiện tập luyện một chút tốt hơn! Đây là Tôi cho cô ấy đi cửa sau rồi chờ một lát nữa trợ lý đạo diễn sẽ đưa kịch bản cho cô ấy! Còn nữa, tiện thể nói cho cô ấy biết, ngày mai Hồ Điệp cũng sẽ tới đây quay thử vai!" Tôn Minh nói xong, xoay người nhàn nhạt rời đi

"Đã xảy ra chuyện gì? Thật là!!" Hạ Tuyết nhìn ông ta, thần trí mơ hồ năm khoản tiền kia, ôm vào trong ngực, vui vẻ đến nỗi muốn vào thắp hương bái Phật tổ

Hạ Tuyết khoác tấm chăn thật dày, lạnh run lấy bấy, bên cạnh là 5000 đồng, vừa nói: "Không cần cảm động vì tôi dùng cảm, hôm nay nếu như không phải là tôi, cũng sẽ có người sẽ nhảy xuống! Kiếm tiền không dễ dàng, mọi người có biết không?"

Hạ Tuyết vừa đếm tiền, vừa nghe Hàn Văn Vũ băng quơ nói với nàng ý tứ của Tôn Minh, nhưng nàng vẫn chưa hiểu rõ lắm, lại đếm tiền, nói: "Tôi vẫn không hiểu, ý của anh là muốn tôi diễn thế thân Minh Cơ sao?"

Hàn Văn Vũ thở dài, ném cho nàng chiếc gối ôm tức giận nói: "Là diễn vai Minh Cơ!! Đắt diễn không nhiều lắm, nhưng là vai diễn nặng ký!"

Con người Hạ Tuyết trợn to, khó tin, hỏi: "Không thể nào? Tôi không phải là diễn viên, tôi làm sao có thể diễn vai Minh Cơ? Huống chi, vừa rồi ông giảng giải cho tôi nhân vật Minh Cơ này, nàng dịu dàng, xinh đẹp, mềm mại như nước. làm sao có thể diễn được?"

Nàng nói xong, sắc mặt tái nhợt vì lạnh, cả người cứng đờ, ngón tay duỗi ra, càng không ngừng đếm tiền, càng đếm trong lòng càng thích, thậm chí trên mặt lộ ra sự vui vẻ muốn chết, nói: "Mẹ kiếp! học phí của em trai tôi, đã kiếm được rồi!!"

Trong biệt thự Hàn Văn Vũ!

Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết, trên mặt nở nụ cười nhẹ.

Hạ Tuyết cũng nhìn Hàn Văn Vũ, ánh mắt sáng lên ... "Anh?"

"Tôi cũng không biết cô có thể dịu dàng, xinh đẹp, mềm mại như nước hay không Nhưng đạo diễn đã nhìn trúng cô, đạo diễn có lý của ông ấy! Nhân vật Minh Cơ này rất bi thảm, nàng yêu Thái tử điện hạ, tuy nhiên, bởi vì đức Vua không thích nàng, nhiều lần ngăn trở tình yêu giữa bọn họ, cô gái này là người sáng sủa, hoạt bát, lanh lợi, vì tình yêu mà sẵn sàng bị giam cầm ba năm, ba năm sau, chẳng những nàng không vì bị giam cầm mà

mất đi dáng vẻ xinh đẹp, mà còn dịu dàng hơn nước, giống như mộng ảo, thông minh, trong sáng

Đức vua đã thực hiện lời hứa, chấp thuận cho Thái tử điện hạ nghênh đón nàng vào cung! Nhưng đang lúc Thái tử điện hạ ôm Minh Cơ cưỡi ngựa bay trong núi tuyết, đang nghĩ đến tương lai hạnh phúc thì bị đức Vua phái sát thủ núp trong rừng, giương cung bắn chết Minh Cơ.

Khi đó, Thái tử điện hạ vẫn còn đang giục ngựa như bay, mỉm cười nói cử hành hôn lễ như thế nào, Minh Cơ đã trúng tên độc, dựa vào trong ngực thái tử điện hạ, nhìn ánh mắt thâm tình của thái tử, cuối cùng nước mắt lăn xuống, máu tươi từ khóe miệng của nàng tràn ra." Hàn Văn Vũ nhàn nhạt nói về nhân vật này

Sắc mặt Hạ Tuyết hơi run lên, ánh mắt đột nhiên hồng hồng, trong hốc mắt từ từ rơi xuống giọt lệ đau thương.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Diễn Hôn

"Đến chết vẫn muốn yêu." Hạ Tuyết nghẹn ngào nói xong, cúi đầu rút khăn giấy lau nhẹ nước mắt trên mặt mình nhưng lau hoài không xong, nước mắt từng giọt, từng giọt rớt xuống!

"Tôi có một loại cảm giác, vừa rồi lúc nghe anh nói về Minh Cơ, tôi đau lòng quá, nghĩ tới một cô gái hoạt bát, vì yêu tình thay đổi nhiều như vậy, chắc rằng có rất nhiều điều tốt đẹp ở bên trong..... nhất định nàng cảm thụ cuộc sống rất nhiều"

"Cô muốn diễn sao?" Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết khóc, phát hiện, quả nhiên cô ấy nhập vai cực mạnh! Hạ Tuyết hít mũi một cái, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đăm lẹ nhìn Hàn Văn Vũ."Ai là nam chính?"

Hàn Văn Vũ nhìn kỹ Hạ Tuyết, thật lâu thật lâu, cười như không cười, nói: "Tôi!!"

Hạ Tuyết sững sờ, nhìn Hàn Văn Vũ kinh ngạc nói: "Anh?"

"Ừ." Hàn Văn Vũ mỉm cười nói.

Hạ Tuyết im lặng nghe, sau đó có chút không tin nói: "Nhưng. Tôi không có lòng tin. Vì tôi không biết đóng phim a."

"Anh nói cảm giác là có ý gì?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn Hàn Văn Vũ hỏi.

"Cảm giác là." Hàn Văn Vũ do dự một lát, ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, sau đó từ từ miêu tả."Cảm giác chính là, trong lúc cô nhập vai nhân vật này, đột nhiên cô quên đi tất cả cuộc nhân vật này muốn cái gì, tại

sao bị thương, tại sao thống khổ, xuất hiện không gian thứ ba, cô ở trong không gian thứ ba đó, không cần diễn, cô cũng chính là nhân vật đó!

Cảm giác rất kỳ diệu, giống như lấy cảm hứng từ lúc đó, cô đột nhiên nắm bắt được hồn của nhân vật, biết rõ làm sao để diễn thành nhân vật đó mới là trình độ cao nhất đấy!"

Trong đầu Hạ Tuyết đột nhiên bừng tỉnh, giống như thái tử điện hạ uy phong lẫm lẫm đang ở trước mắt, nàng nhất thời có cảm giác lạ xông vào tim.....

"Vừa rồi dường như tôi nghe được ý tứ của anh Anh sẽ giúp tôi? Đúng không?" Ánh mắt của Hạ Tuyết nhìn chằm chằm Hàn Văn Vũ hỏi.

Hàn Văn Vũ mỉm cười nói: "Đúng! Cô tìm được cảm giác sao?"

"Ừm!" Hàn Văn Vũ mỉm cười gật đầu!

Hạ Tuyết quỳ gối trước mặt của Hàn Văn Vũ, rất hồi hộp hỏi: "Giúp tôi thế nào?"

"Có lẽ tối nay cô ở lại, tôi sẽ giúp cô luyện tập" Hàn Văn Vũ nói.

"Chuẩn bị tập luyện như thế nào?" Hạ Tuyết rất sốt sắng nhìn Hàn Văn Vũ.

Hàn Văn Vũ giơ kịch bản trong tay lên, cho Hạ Tuyết nhìn nói: "Cầm kịch bản, chúng ta dựa theo kịch bản, khi cảm giác xuất hiện, diễn thử ngôn ngữ động tác một chút. Chỉ là. Cô có thể vượt qua một cửa ải kia sao? Nếu cô là diễn viên, cô sẽ vượt qua cửa ải kia!"

"Cái gì?" Hạ Tuyết ngạc nhiên hỏi.

"Hôn thật, mới có cơ hội! Tìm một chút cảm xúc thôi! đạo diễn yêu cầu thế nào! Có cái gì mà xấu hổ? Đến lúc đó, trước máy quay, trong đầu cô chỉ

suy nghĩ, làm thế nào để diễn cho tốt, vượt qua cửa ải này của đạo diễn, cũng đã rất may mắn rồi! Huống chi, là một diễn viên, nên vì nghệ thuật hy sinh một chút, nếu không, khán giả đâu đến xem chúng ta diễn cảnh lãng mạn chứ?"

À?" Hạ Tuyết kinh ngạc kêu to lên."Tôi không được!!"

"Diễn hôn thôi mà!" Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết bình tĩnh nói, nói xong, trái tim bùm bùm nhảy loạn!

"Đến lúc đó. Giám chế sẽ sắp xếp cho cô có cơ hội học tập thời gian ngắn! Hiện nay “Vương triều hiện đại” là một bộ phim lớn, diễn viên các nơi cũng rớt rít tham gia thử sức, vai diễn cũng xác định rồi, cũng đã chuẩn bị xong trang phục rồi! Hơn nữa nhân vật Minh Cơ này, có rất nhiều người muốn ra sức!" Hàn Văn Vũ nói.

"Vậy tôi càng không thể." Hạ Tuyết có chút nhàm chán lại đếm tiền, muốn nhìn sang TV!

"Tùy cô! Tôi không muốn gây áp lực cho cô! Nhưng tôi muốn nhắc nhở cô một chút, thù lao đóng nhân vật Minh Cơ này là 20 nghìn!" Hàn Văn Vũ nhàn nhạt ôm vai nói!

Hạ Tuyết trừng mắt nhìn Hạ Văn Vũ, khoa trương kêu to: "Anh nói cái gì? Bao nhiêu tiền?"

"20 ngàn! Cũng không nhiều!" Hàn Văn Vũ cố ý quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói.

"20 nghìn cũng có thể để cho tôi mua mấy chục cái mạng!!"

Hạ Tuyết đang có vẻ dăm chiêu! Hạ Tuyết vừa làm cơm tối, vừa nghĩ lời Hàn Văn Vũ nói, 20 nghìn, một nụ hôn."Mẹ kiếp! Tại sao phải hôn? Rất ghê tởm đi? Hai người không quen! Lại muốn hôn? Bất quá nàng và

hắn không phải xa lạ? Nhưng không phải càng kỳ quái sao? Hôn xong muốn làm gì đây? Sau đó vỗ vỗ lưng nói, CUT! Kết thúc công việc rồi, chúng ta cùng đi ăn ốc đồng đi! Nhưng Hai người sẽ không ngưng chứ? Hai mươi nghìn a Trời ạ. một con số to lớn dường nào, quả thật là con số trời cho! Mẹ kiếp!! Các ngôi sao không phải cũng hôn như vậy sao? Tôi sợ cái gì? Nhưng chị đây sợ thật a."

Hạ Tuyết rất khổ não, nghĩ tới, nghĩ lui, nàng đột nhiên linh cơ chợt lóe, cầm điện thoại di động gọi cho tiểu Thanh!

Phòng bếp!

"Alo!! Có chuyện gì?" Tiểu Thanh đang ở túc xá cùng mọi người ăn lẩu

"Bạn yêu dấu!" Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, chạy đến cửa sổ phòng bếp, nhìn ra bên ngoài thấy có mấy con dê núi chạy tới, nàng vừa nhìn mấy con dê núi này, vừa rất nghiêm túc hỏi: "Các ngôi sao, lúc diễn hôn, sẽ không lúng túng chứ? Là thật hôn sao?"

"Cô ngốc này, diễn hôn thôi, có gì quan trọng sao?" Tiểu Thanh hỏi.

"Á. Cắt!!" Hạ Tuyết nói xong, thấy mấy con dê núi ngoài cửa sổ lại chạy vào trong vườn hoa nhỏ muốn ăn lá củ cải do mình khổ cực trồng trọt, nàng kêu to một tiếng, lập tức chạy như bay ra ngoài, mở rào chắn nhỏ màu trắng, đi tới trước mặt con dê núi, hung hăng cho một bạt tai trên mặt con dê núi này, nói: "Chết tiệt!! Ngày nào cũng ăn lá cây nhà của chúng tôi! Mùa đông đến, không còn mấy cây sống!! Đi đi đi! !"

Con dê núi bị Hạ Tuyết tát vào mặt, vội mang theo mấy con dê con chạy ra!

Hạ Tuyết tức giận nhìn đàn dê núi biến mất ở đường núi bên kia, nàng tức giận đỏ mặt: "Đây không phải là khu nhà cao cấp sao? dê núi ở đâu tới

à? Kỳ quái! !"

Hoàng hôn! Nàng tức giận xoay người, nắm da đầu tê dại kêu to: "A! ! Hai mươi nghìn a! ! Rốt cuộc không muốn diễn sao? ? ?"

Hạ Tuyết lập tức cầm tiền đứng lên, giống như một vị lãnh đạo quốc gia, khàn giọng kêu to: "Cuộc sống không phải là như thế sao? Có gì phải sợ! Vì tiền! Vì mơ ước của tôi và em trai! Tôi muốn dũng cảm tiến tới!! Tôi cho anh biết!! Lão nương nhất định phải bắt lấy vai diễn kia! Nếu như ... Cái đó Cái đó Minh Cơ không được Tôi có thể làm nha hoàn của Minh Cơ a!"

Hàn Văn Vũ đột nhiên bất đắc dĩ cười một tiếng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Hôn Môi

Lúc ăn cơm tối.

Hạ Tuyết hậm hậm ăn cơm.

Hạ Tuyết ăn củ cà rốt, vẫn đang suy nghĩ, coi như là ăn một củ cà rốt đi? Ăn củ cà rốt thì không phải là miệng đối miệng sao? Nhưng củ cà rốt trong đĩa là chín, củ cà rốt kia là sống! Nàng rất phiền não, lấy muỗng cơm ăn ...

Hàn Văn Vũ im lặng, cười như không cười ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, phát hiện nàng rất dễ nổi nóng, hãnh nhin không được, bật cười.

Hạ Tuyết ngẩng đầu, nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Tại sao anh. muốn giúp tôi?"

Hàn Văn Vũ lườm nàng một cái, chồm ngang qua mặt bàn, véo véo cái mũi của nàng nói: "Cô cố gắng sống tốt, kiên cường dũng cảm, ai cũng sẽ giúp cô! Ông trời cũng sẽ giúp cô!!"

Hạ Tuyết chăm chú suy nghĩ đến vấn đề này! Hạ Tuyết múc cho hãnh một chén canh, đặt trước mặt hãnh, tức giận nói: "Ăn canh đi! nấu vất vả như vậy!"

Hàn Văn Vũ nghe lời uống canh, có chút nghi ngờ. "Tại sao tôi lại cảm giác, gần đây cô giống như là bà chủ của tôi?"

Hạ Tuyết bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Nàng có chút động tâm, ăn một miếng cơm.

Hàn Văn Vũ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ngồi xuống, ăn cơm, sau đó cầm củ cà rốt, vừa cắn vừa nói: "Cô nghĩ cho kỹ, tôi không ép buộc cô!"

Hạ Tuyết còn đang suy nghĩ đến chuyện hôn!

Hàn Văn Vũ nhìn bộ dáng thật sự phiền não của nàng, trong lòng hẳn có chút tức giận, hẳn ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết nói: "Ôi, tôi nói cô cũng rất kỳ quái a, nhận nộ hôn của tôi, đối với cô ảnh hưởng lớn lắm sao? Quá khoa trương đi? Thiên hạ này có bao nhiêu cô gái muốn hôn môi với tôi? Cô sao lại từ chối?"

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Tôi cũng không phải là hôn môi cá! Tại sao muốn tôi vui vẻ hôn môi với anh?"

Hàn Văn Vũ nhún nhún vai, tiếp tục gắp một miếng cá chiên ăn, vừa ăn vừa cảm thấy hôm nay cá ăn thật ngon, ánh mắt của hắn sáng lên, nhìn Hạ Tuyết nói: "Ừ? Cái này làm thế nào? Con cá này ăn thật ngon a!"

Hạ Tuyết cũng gắp một miếng ăn, vừa ăn vừa tức giận nói: "Tôi đem cá trong hồ vớt lên chiên đấy!"

"Phốc" Hàn Văn Vũ phun cá ra ngoài, tức giận la hét: "Này thật hay giả?"

"Tôi dựa vào cái gì để gia nhập vào giới Giải Trí?" Hạ Tuyết bắt đầu suy nghĩ chuyện này.

"Cô dựa vào cái gì mà cho là không được? Tôi thấy cô rất thông minh! Nhập vai nhanh chóng! Hơn nữa, tôi đã nói với cô. đạo diễn Tôn dường như muốn bồi dưỡng cô. Đây là cơ hội khó có được! Ông ấy là người đàn ông hoàng, không thích diễn viên đi cửa sau, nhiều người đầu tư mua một chút nhân tình, tham gia diễn vai nhân vật phụ thôi, ông ấy chỉ ậm

ừ, có lúc đồng ý, có lúc không đồng ý! Càng không cần phải nói đến vai diễn chính! Ông ấy đã mở lời cho cô diễn vai Minh Cơ, đại biểu đã mở cánh cửa cho cô rồi!"

Ước mơ của cô là gì?" Hàn Văn Vũ hỏi nàng.

Hạ Tuyết lâu bầu nói: "Kiếm tiền!"

Hàn Văn Vũ liếc nàng một cái, mới nói tiếp: "Ngoài kiếm tiền ra! Ước mơ của cô là gì? Có liên quan đến điện ảnh và âm nhạc hay không?"

"Có!" Hạ Tuyết nói: "Tôi thích xem phim, cho nên tương lai của tôi mở phòng cà phê, nhất định phải đặt rất nhiều VCD!"

"Đây cũng là một cách để cô kiếm tiền! Hơn nữa, nếu như cô có ước mơ, đúng lúc chắp cho mơ ước thêm đôi cánh rồi!" Hàn Văn Vũ dịu dàng nói.

"Nghe nói. Trong giới giải trí có rất nhiều quy tắc ngầm phải không? Trong tương lai, tôi có gặp phải chuyện như lần trước ở hậu trường hay không?"

Hàn Văn Vũ mỉm cười nhìn Hạ Tuyết, hơi do dự một chút, rồi gật gật đầu nói: "Đúng vậy! trong giới giải trí có rất nhiều quy tắc ngầm! ban đầu một cô gái đơn thuần trong trắng, sau đó bị người đại diện kéo đi tiếp khách, tiếp nhà đầu tư ăn cơm, thậm chí ép buộc lên giường, còn có rất nhiều rất nhiều người, tự mình muốn hiến thân chỉ vì tranh thủ một vai diễn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào ... Nhưng chỉ cần cô giữ vững ý tưởng trong sạch, sẽ không ai có thể ép buộc cô! Huống chi, còn có tôi! Hơn nữa trong giới giải trí, còn có rất nhiều người đáng yêu! Khi cô chính thức gia nhập giới giải trí, cô sẽ từ từ hiểu! Bây giờ cô cũng chỉ là người bên ngoài! Tương lai nếu như cô phát triển thuận lợi, tôi sẽ sắp xếp cho cô vào một công ty tốt, tìm cho cô người đại diện tốt nhất!"

Hàn Văn Vũ nghiêm túc giải thích: "Cô muốn gia nhập giới giải trí sao? người bên ngoài nhìn vào giới giải trí, tuy vinh quang nhưng lại có rất nhiều quy tắc ngầm!"

Hạ Tuyết vẫn hơi sợ. "Dĩ nhiên là giả!!" Hạ Tuyết ăn một miếng cá chiên, nói: "Anh gầy như vậy, có thể ăn thoải mái!"

"Tôi đã nói với cô!" Hàn Văn Vũ hơi nghiêm nghị nhìn Hạ Tuyết nói: "Nếu cô muốn gia nhập giới giải trí, như vậy. chuyện hôn môi là khó tránh khỏi, nếu cô không muốn gia nhập giới giải trí, vậy thì không cần miễn cưỡng, 20 ngàn cũng không nhiều, bây giờ tôi trả tiền lương cho cô cũng không ít, tôi có thể tăng lương cho cô!"

Hàn Văn Vũ mỉm cười nhìn nàng nói: "Cô suy nghĩ kỹ đi! Tôi đi tắm trước! Hôm nay khó có được ngày nghỉ, lão tử muốn xem đá bóng!! Còn có, hôm nay tôi tình nguyện diễn hôn môi với cô, đó là tôi đã hy sinh rồi? Thật là!"

Hạ Tuyết nặng nề thở dài, suy nghĩ một chút.

Hạ Tuyết trừng mắt liếc hẩn một cái, nhưng nghĩ tới diễn cảnh hôn, nàng kêu “a” một tiếng to, lúc này điện thoại di động vang lên, là điện thoại của Lynda, nàng nhận. "Alo! Chị Lynda!"

"Tôi nói cho cô nha, ngày mai nếu cô muốn đi thử vai Minh Cơ, cô phải để cho Tiểu Thanh thay cô, biết chưa? Văn Vũ là vua, một ngày không ai hầu hạ, sẽ chết đấy!" Lynda nhanh chóng nói hết lời!

"Chị Lynda! Trong mắt chị, diễn cảnh hôn, đối với các ngôi sao mà nói, có phải là chuyện rất nhỏ hay không?" Nàng không nắm chắc, hỏi.

"Đúng vậy! diễn cảnh hôn có gì sao? cô còn nhớ chứ? lần đầu tiên cô thấy Văn Vũ, hân và Tô Diệu Diệu đang diễn cảnh hôn, quay lại vài chục lần, hôn đến nát!!

BABY, đây là công việc của cô! ok?" Lynda nhai kẹo cao su, vừa đi vừa chỉ nhân viên công ty mắng to: "Ngày hôm qua, không phải cô mời tôi ăn cá trứng ngoài chợ? Ăn món đó thật kinh khủng a, hôm nay lại có thể cho tôi lên báo, nói công ty chúng tôi không phát tiền lương cho cô, sau đó cô phải đi ăn cá trứng!! Cô!! Cá trứng cũng rất đắt rồi?? Nếu như cô còn làm chuyện mất hình tượng, hại tôi mất mặt, lão nương đem cô trở thành cá tuyết cô có tin hay không?"

Hạ Tuyết nở nụ cười, biết Lynda nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, nàng liền cúp điện thoại, nghĩ cũng đúng, đây cũng là một phần công việc a, nàng nghĩ xong, lập tức bưng tô canh cho uống hết, cắn một củ cà rốt, lấy dừng khí đi lên lầu.

Hàn Văn Vũ mới vừa tắm xong từ trong phòng tắm đi ra, mặc quần thể thao màu trắng, sơ mi kẻ ô màu xanh dương nhạt, chưa cài nút, lộ ra lồng ngực rắn chắc, cơ bụng hấp dẫn, cầm khăn lông, đứng ở cửa sổ, vừa nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, vừa dùng khăn lông trắng lau mái tóc ẩm ướt.

"Văn Vũ! Tôi và anh thử diễn!" Hạ Tuyết đứng sau lưng Hàn Văn Vũ nói.

Hàn Văn Vũ quay đầu, nhìn nàng. Trái tim nhảy dựng, kích động hỏi: "Cô xác định chưa?"

Hạ Tuyết gật đầu một cái!

"Tới đây." Hân nhàn nhạt kêu nàng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Điện Thoại Của Hãn

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, nắm chặt quả đấm, giả vờ can đảm đi đến trước mặt của Hàn Văn Vũ, nhìn hãn.

Hàn Văn Vũ không trêu chọc nữa, vẻ mặt trở nên mập mờ, cười như không cười, ném khăn lông trên ghế dựa bên cạnh cửa sổ.

Hàn Văn Vũ mỉm cười hỏi: "Vậy cô nói cho tôi biết, thích một người là như thế nào?"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, nói: "Là Một loại mê luyến sâu xa, mỗi ngày tôi đều muốn gặp hãn, nhưng lại sợ gặp hãn, nhìn đến ánh mắt của hãn, trái tim tôi đập bang bang, còn phải giả vờ như không có gì, ánh mắt của tôi chỉ len lén nhìn theo hãn ... Nhìn hãn có người yêu, trong lòng của tôi đau quá, tôi biết mình không xứng với hãn, tôi ngay cả quyền đau khổ cũng không có"

Hàn Văn Vũ suy nghĩ một chút, liền hỏi: "Từng có người trong lòng sao?"

Hàn Văn Vũ từng bước đến gần Hạ Tuyết, lồng ngực để trần tỏa ra hơi nóng, lao thẳng tới Hạ Tuyết, hãn chạm rãi vươn tay, nhẹ nhàng nâng cằm Hạ Tuyết, xúc động, giọng khàn khàn hỏi: "Từng có bạn trai sao?"

Hạ Tuyết cúi đầu, hít mũi một cái, không biết nói sao. Hạ Tuyết còn muốn nghĩ, trong đầu đã hiện lên bộ dáng ôn nhu của Hàn Văn Kiệt, nàng lạnh nhạt nói: "Đã từng có"

Hàn Văn Vũ một lần nữa đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, đôi tay đặt lên eo của nàng, ôm nàng vào trong ngực của mình, cúi xuống đau lòng hỏi: "Cô thật ... Rất thích hắn sao? Đã yêu rồi sao?"

Ánh mắt của Hạ Tuyết chớp chớp, tạm thời có chút mê loạn, nghĩ đến nụ cười nhàn nhạt của Hàn Văn Kiệt, trong lòng nàng đau xót, hốc mắt ửng đỏ, nước mắt tràn ra. Trong đầu Hạ Tuyết lại lóe lên ánh mắt dịu dàng của Hàn Văn Kiệt, nàng mờ mịt mất hồn "Hắn yêu tôi sao?"

Hàn Văn Vũ nhìn vẻ mặt đau lòng của nàng, hai tay đưa ra nhẹ nhàng ôm lấy eo nhỏ của nàng, để cho thân thể nàng dán chặt vào hắn, cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi của nàng.

Hạ Tuyết nhắm lại hai mắt, nước mắt lã xuống

Hàn Văn Vũ nhẹ nhàng hôn lên nước mắt nàng, sâu kín nói: "Nếu như. cô yêu người kia, thật ra hắn cũng yêu cô Hắn chỉ không biết làm sao để đến gần Nhưng hiện tại hắn đã nhích tới gần Hắn yêu cô"

Hạ Tuyết nhìn hắn, lại có thể bị cảm xúc kỳ quái làm cho ngạc nhiên, ánh mắt có chút mê ly, trong lòng có loại cảm giác nhộn nhạo, kỳ lạ, bắt đầu nhập vai, nàng càng lúc càng khẩn trương, thậm chí khuôn mặt đỏ bừng, nàng nặng nề thở dốc một hơi.

Hàn Văn Vũ dẫn đo nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, lần nữa để nàng nhập vai ... "Vậy cô có nghĩ tới. Muốn cùng hắn hôn môi sao?"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, cười khổ lắc đầu nói: "Không có Nào dám Hắn chỉ chạm vào tay tôi, trái tim của tôi muốn ngừng đập. Sắp thở không nổi."

"Vậy nếu như bây giờ hắn hôn cô." Hàn Văn Vũ chậm rãi cúi xuống, xúc động hỏi.

Hạ Tuyết nhìn hẩn, lắc đầu một cái. Lúc này Hạ Tuyết mới nhớ tới vừa rồi trong lúc nàng nhập vai, nàng ngây ngốc đáp lời Hàn Văn Vũ.
."A!!"

"Đi! Tôi muốn đi ngủ!!"

Hàn Văn Vũ đột nhiên xoay người, tức giận nói. "Hẩn yêu cô."
Hàn Văn Vũ cúi đầu, khẽ mút lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại của Hạ Tuyết, hai tay nắm chặt, ôm nàng vào trong ngực mình thật chặt, hôn nàng .
.

Nước mắt Hạ Tuyết tiếp tục lăn xuống, đón nhận nụ hôn của Hàn Văn Vũ, đôi tay không tự chủ buông xuống.

Đôi tay Hàn Văn Vũ dùng sức ôm chặt, càng không ngừng xoa xoa phần lưng mảnh khảnh của nàng, tiếp tục hôn nàng, hơi nóng trong lồng ngực càng ngày càng tăng, đến độ thân thể cả người bắt đầu nóng lên, hẩn nặng nề ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, hôn nàng cuồng nhiệt, Hạ Tuyết bị hẩn hôn cuồng nhiệt trở tay không kịp, hai tay của nàng kéo áo của hẩn, giãy giụa, lại bị hẩn ôm thật chặt, mưa hôn trút xuống.

"Ừmh." mặt Hạ Tuyết đỏ bừng, từ trong mơ hồ tỉnh lại, vừa muốn đẩy hẩn ra thì Hàn Văn Vũ đã buông tay ra, thở hỗn hển, nhìn nàng nói: "Chính là như vậy!! trước khi diễn cảnh hôn phải nhập vai, lúc hôn, phải tập trung tinh thần! Hiểu chưa?" (vũ ca lừa đảo!!!)

"A!" Hạ Tuyết đáp xong, có chút mờ mịt nhìn hẩn, có lẽ hai người có chút lúng túng, nàng thở dài, chỉ đành phải sâu kín xoay người đi ra ngoài!

"Cố lên! Hạ Tuyết! !" Trong tay Hàn Văn Vũ đột nhiên có một đồng tiền xu, ngón cái bắn ra, tiền xu bay lên không trung, hẩn cao giọng: "Hạ Tuyết! Bắt được tiền xu này!! Bắt được ước mơ!!"

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn đồng tiền xu trên không trung rơi thẳng xuống, nàng vươn tay ra, bắt lấy tiền xu, đột nhiên cười một tiếng.

"Tốt..... Tốt Ngày mai mang loại tâm tình này đi thử vai! Cô sẽ thành công! Tối nay học thuộc lòng kịch bản ! Tôi ngủ một lát, bảy giờ thức dậy, sẽ đối đáp bản thảo với cô!! Nếu cô muốn tiến về phía trước, phải bắt đầu ngay! Giương đôi cánh bay về phía trước đi! Dường như tôi đã thấy đôi cánh xinh đẹp đầy mộng mơ ở phía sau cô rồi !" Hàn Văn Vũ thật lòng nói.

Hàn Văn Vũ ngủ thiếp đi, một chút nữa sẽ đối đáp kịch bản cùng Hạ Tuyết, Hạ Tuyết thừa dịp, rửa chén, xối đất, lau cửa sổ, rồi đến sửa sang lại vườn rau trong nhà kính, mỗi giờ mỗi khắc, đều học kịch bản! Sớm học thuộc lòng kịch bản rồi!

7 giờ tối! Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nghĩ tới những lời này.

Hàn Văn Vũ hài lòng cầm kịch bản, nghe Hạ Tuyết đọc một lượt kịch bản, thậm chí một đoạn đối thoại của vai nữ chính cũng đọc luôn, hân hoan ngẩng đầu lên tán thưởng, nhìn cô gái tóc ngắn này, ánh mắt sáng ngời thật sự động lòng người, hân hoan cười một tiếng.

Sau khi đối đáp xong kịch bản, Hàn Văn Vũ muốn xem bóng đá, Hạ Tuyết đi ra ngoài đổ rác, nào ngờ lúc này, điện thoại di động lại vang lên, nàng “a” một tiếng, cầm điện thoại di động lên ... "Alo!!"

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, tay cầm hộp điều khiển ti vi, tay cầm điện thoại, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc cô làm sao thế này? Cô dọn dẹp nhà cho tôi sao thành ra như vậy! Thiệt thòi cho tôi ngày hôm qua đã chứa chấp cô!"

"Hả?" Hạ Tuyết ngạc nhiên đem đồ ném vào trong thùng rác, nói: "Kỳ lạ! Tôi rõ ràng dọn dẹp rất sạch sẽ rồi mà?"

"Rất dơ!! Tôi cho cô biết, con người của tôi, trong mắt không có một hạt cát nào! Cô lập tức tới đây cho tôi, dọn dẹp cho sạch sẽ đi!!"

"Anh nổi điên sao!!"

"Cô có thể không tới." Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

"Anh." Hạ Tuyết quá quen tính của con này Báo nhỏ này rồi, hẳn vì đạt tới mục đích, không từ thủ đoạn nào"A.....tức chết! ! Chờ tôi!!"

Hạ Tuyết tức giận đá một cái rào chắn nhỏ màu trắng, tức giận: "Anh nói anh không nổi điên à? Bây giờ là mấy giờ rồi? Tôi còn có thể đến nhà anh sao? Huống chi, dơ thì dơ!! Tại sao tôi phải đến nhà anh dọn?"

Hàn Văn Hạo từ từ đặt điện thoại di động xuống, sau đó rất tỉnh queo xem TV!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Tranh Giành

Mười giờ tối!

Cửa thang máy "Đình" một tiếng mở ra!

Hạ Tuyết vẻ mặt tức giận, mặc quần áo thể thao màu đen, lưng đeo ba lô màu đỏ, đi nhanh vào phòng khách, liếc thấy Hàn Văn Hạo mặc áo đen, quần trắng, ngồi trên ghế sofa xem tivi, cũng không quay đầu lại, nàng tức giận đi tới trước mặt Hàn Văn Hạo, nhìn con Báo nhỏ chết tiệt vừa nhìn TV, vừa khẽ vuốt ve cái đầu con Báo nhỏ bằng sứ, có chút nhàn nhã.

Đầu tiên, Hạ Tuyết nhìn một vòng phòng khách, rất sạch sẽ bóng loáng, tức giận la hét: "Rốt cuộc nơi nào dơ bẩn?"

Hàn Văn Hạo buông hộp điều khiển ti vi đặt trên ghế sofa, sau đó hai tay cắm vào túi quần, đi vào phòng bếp, Hạ Tuyết cũng đi theo, hắn cầm chai nước suối, gõ một cái trên mặt tủ bếp cái nói: "Cô xem một chút! Tại sao sáng nay không đem cái này dọn dẹp cho xong?"

Hạ Tuyết thở hốc vì kinh ngạc, trợn to hai mắt, ngón tay run rẩy vươn ra chỉ chai nước suối, cổ nén cơn tức giận trào lên, kêu to: "Không phải anh có bệnh à?? anh vì một chai nước suối, mà kêu tôi từ trên núi chạy đến? Anh có biết tôi đón một chuyến xe để đi rất khó khăn hay không?"

Mẹ nó!! Con Báo nhỏ chết tiệt này!!" Hạ Tuyết cầm nước suối trên tủ bếp ném vào thùng rác, hung hăng nhìn hắn kêu to: "Được chưa? Vậy được rồi chứ? Anh bị bệnh thần kinh! !"

Nàng nói xong, lập tức đi ra khỏi phòng bếp, nhưng một bàn tay nắm lấy cánh tay của nàng, kéo tới đập lên mặt tủ lạnh, nói: "Cô nhìn đi, cô dọn dẹp tủ lạnh cho tôi, sao lại lung tung như vậy!!"

"Cái gì a!!!?" Hạ Tuyết tức giận xoay người, nhanh chóng mở cửa tủ lạnh, nàng sững sờ, tủ lạnh lớn cao 2 m, đột nhiên chứa đầy các loại nguyên liệu nấu ăn, và rất nhiều rau dưa, hoa quả, nàng hung hăng quay sang, trừng mắt nhìn Hàn Văn Hạo hét lớn: "Anh cố ý!! Ngày hôm qua trong tủ lạnh rõ ràng chẳng có gì cả! Tôi làm bữa ăn sáng, phải moi móc tìm nguyên liệu để nấu!"

"Đó là do cô bị mù mắt!" Hàn Văn Hạo đẩy nàng ra, lấy một chai nước suối trong tủ lạnh, vặn mở nắp ra, đem nắp chai đặt trên mặt tủ bếp, uống nước suối

"Hừ!" Hạ Tuyết nắm cái nắp chai, ném vào trong thùng rác, xoay người, tức giận ngồi xổm ngoài cửa tủ lạnh, sửa sang lại gì đó trong tủ lạnh
Cũng không biết anh nổi điên làm gì! Lại cho người mua nhiều đồ về như vậy! Có bệnh sao! Anh ăn hết sao? Anh biết làm."

Hàn Văn Hạo tựa vào trước tủ bếp, trên mặt đông lạnh, cười một tiếng.

Nàng sững sờ đứng ở cửa tủ lạnh, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo vẫn rất bình tĩnh đứng một bên, uống nước suối, nàng "a" một tiếng, nở nụ cười, cầm một cây tỏi đứng lên, giơ giơ trước mặt hắn, nói: "Chẳng lẽ, anh đói bụng, muốn tìm người tới nấu cho anh ăn?"

Hàn Văn Hạo nhìn cái người nhàm chán này nói: "Tôi không đói bụng."

"Anh nói dối. Rõ ràng là ý tứ này! A! Anh thật quá mức! loại Công Tử Ca như các người, đói bụng cũng không để ý đến chết sống của người

khác, muốn người ta xa xôi ngàn dặm chạy tới làm đồ ăn cho anh Tôi nói cho anh biết, đời này no chết anh, đời sau đói chết anh!!"

Hàn Văn Hạo cũng không phản ứng, nhìn Hạ Tuyết, bá đạo nói: "Tối hôm qua, tôi chưa chấp cô một đêm, không phải cô nên báo đáp tôi sao?"

"Tôi lấy thân báo đáp là được?" Hạ Tuyết nói đùa, vừa nói xong, lập tức quay đầu, cầm con dao thái rau nhìn chường Hàn Văn Hạo!!

Chút nữa Dạ Thiên Thiên sẽ đến.

"Dạ Thiên Thiên? tối nay cô ấy tới đây, vậy tôi làm sao?" Hạ Tuyết có chút lo lắng hỏi.

"Đây là chuyện của cô! Có quan hệ gì tới tôi?" Hàn Văn Hạo nhìn nàng, lạnh lùng nói.

Hàn Văn Hạo chế nhạo cô gái này bị thần kinh, hăn nhảm chán xoay người, đi vào phòng khách!

"Tám giờ tối nay cô ấy bay đi Paris rồi !" Hàn Văn Hạo cầm hộp điều khiển ti vi, xem TV!

Hạ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, vừa làm cơm vừa nói: "Tôi cho rằng Dạ Thiên Thiên người rất cao ngạo, nhưng gặp qua rồi, phát hiện cô ấy rất tốt! Đôi mắt của anh khó coi, nhưng ánh mắt không tệ a!"

"Người phụ nữ của tôi không cần cô lắm mồm! Cô không có tư cách!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

Hạ Tuyết lập tức ấn nút nồi cơm điện, nồi cơm điện bật lên, nàng vừa hung ác nhìn hăn chăm chăm, vừa nắm cái nồi chuẩn bị nấu cơm!

"Chặc" Hạ Tuyết không để ý đến hăn nữa, nấu súp vây cá, sườn cừu muối ớt, gà xào cay, rau salad trộn, làm ba món ăn, một món canh, sắp xếp

xong, kêu to: "Tối ăn cơm đi!! Con Báo nhỏ chết tiệt!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, để hộp điều khiển ti vi xuống, chậm rãi đi vào phòng bếp, đầu tiên liếc mắt nhìn món ăn trên bàn, nhìn Hạ Tuyết đang tháo dây tạp dề phía sau lưng, nhưng mặc cho hai tay nàng ngoáy ra sau thế nào, cũng không tháo được, hấn đi tới phía sau lưng của nàng, đẩy nàng về phía tủ lạnh, phúi hai tay của nàng ra, giúp nàng tháo sợi dây, vừa nói: "Xem, xem cô này! Còn nói phòng bếp là sự kiêu ngạo của cô, có sợi dây cũng không tháo được!"

"Ai cần anh lo!" Hạ Tuyết xoay người, tức giận đẩy hấn ra, nhưng Hàn Văn Hạo lại nắm được bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đưa lên mũi cao thẳng, ngửi một cái, cau mày nói: "Tay của cô rửa chưa sạch, còn một chút mùi rau thơm, tôi không thích mùi rau thơm!"

"Mắc mớ gì tới anh?" Hạ Tuyết giận, rút tay lại, Hàn Văn Hạo đột nhiên khẽ cắn ngón trỏ của nàng.

"A" Hạ Tuyết nhăn mặt đau đớn kêu to: "Đau chết mất! Anh bị thần kinh a!! Cắn người đau chết mất!!"

Nàng nói xong, càng không ngừng vỗ mạnh vai hấn, hô to: "Con Báo nhỏ chết tiệt này!"

Con báo nhỏ Hàn Văn Hạo vươn tay bắt được nàng cổ giãy giụa, ôm nàng vào trong ngực, nắm cái eo nhỏ của nàng, xoa nhẹ hông của nàng, cúi xuống định hôn môi của nàng, Hạ Tuyết đột nhiên giật mình đẩy hấn ra, sau đó ngửa đầu nhón chân lên, nắm chặt trên ngực áo hấn, cắn mạnh trên vai hấn.

Hàn Văn Hạo nhướn mày, thân thể nóng lên, vừa định ôm lấy nàng thì lại bị nàng một tay đẩy hấn ra, sau đó nhìn nàng chạy như bay vào trong thang máy, hô to: "Về sau nếu anh còn dám làm loạn! Tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh!!"

Cửa thang máy đóng lại!

Hạ Tuyết tức giận đi ra thang máy, chạy ra đường lớn, tuyết trắng bay bay, đi về phía đường mòn tối, đi tới bãi đậu xe, vừa đi vừa tức giận nói: "Mẹ kiếp!! Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Từ nay về sau, phải triệt để vạch rõ ranh giới cùng người này mới được!!"

Nàng nói xong, tiếp tục hướng con đường nhỏ đi tới, nào ngờ có một bóng người màu tím đột nhiên xuất hiện phía sau nàng, lạnh lùng như quỷ mị nhìn theo nàng đi phía trước

"Hồ Điệp! Thật phải làm như vậy sao?" Trợ lý của cô ta đi ra hỏi. Hồ Điệp ôm vai, hừ lạnh một tiếng, hơi phong tình ngẩng mặt lên, phân phó: "Bảo bốn người đàn ông hầu hạ cô ta thật tốt, sau đó đem axit dọi lên mặt cô ta! Tôi muốn phá hủy gương mặt xinh đẹp kia, tôi xem cô ta làm sao tranh đàn ông với tôi, tranh Minh Cơ với tôi!!"

P/s: tạm thời ngưng tại chap này, vì bận việc và phải hoàn bộ "Hi, con mèo" trong tuần này nên ta ngưng lại bộ này 5 ngày. mong mọi người thông cảm, sau khi xong việc, rất vui lòng phục vụ cho mọi người đọc thoải mái!!!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Cứu Tôi

Hạ Tuyết tức giận đi về phía trước, trong miệng vẫn còn lảm nhảm nói khinh bỉ người đàn ông này, nhưng nàng mới vừa đi không xa lắm, lại cảm thấy có một bóng người ở trong tuyết trắng đong đưa, nàng có chút kỳ quái quay đầu lại, nhìn con đường đầy tuyết trước mặt nơi xa, rất yên tĩnh, nàng “chặc” một tiếng, quay đầu lại, đôi tay cắm vào trong túi áo, đá một cục tuyết trên mặt đất, lẩm bẩm nói: "Sau này, tôi gặp anh nữa, tôi không phải là người!!"

Sau lưng tiếng động kỳ quái, làm cho nàng ngạc nhiên đứng yên trên mặt đất, nàng ngẩng đầu nhìn chiếc xe đang ở phía trước, nhưng một loạt tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong lòng của nàng bắt đầu có chút lo lắng, run rẩy, hơi thở càng ngày càng gấp rút, nàng hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, cắn răng quay đầu lại, vẫn con đường tuyết trắng yên tĩnh, một bóng người cũng không có, nàng thở dài một hơi, xoay người tiếp tục đi về phía trước, lại đột nhiên bị người ta bùm miệng, nắm chặt cổ, mạnh mẽ đẩy nàng đi về phía khu rừng cây bên cạnh.

Trong lòng của Hạ Tuyết chợt run lên, tuyệt vọng liều mạng giãy giụa, tức giận đá đống tuyết trên mặt đất, đưa hai tay đánh mạnh về phía sau, nước mắt đáng thương lăn xuống, vẫn không ngừng xoay mặt đi muốn hét to cứu mạng ...

"Ừmh. Ừmh. " Hạ Tuyết trừng lớn hai mắt, nhìn ba người đàn ông phía sau nét mặt âm trầm, mọi người đi theo người đàn ông đang đẩy nàng về phía trước, người đàn ông sau lưng tiếp tục không chút lưu tình ngoặt chặt cổ của nàng, kéo nàng đi về phía trước, cúi xuống lạnh lùng tàn nhẫn nói: "Cô ngoan ngoan nghe lời! Khổ sở sẽ nhanh chóng qua thôi!!

"Tối nay cô trốn không thoát đâu!" Người đàn ông kia nhanh chóng lôi Hạ Tuyết vào rừng cây nhỏ tối tăm, đẩy ngã nàng trên mặt tuyết, Hạ Tuyết cố sức bò dậy vừa định kêu to cứu mạng, đàn ông trước mặt hung hăng tát lên mặt của nàng, đập mạnh một cái lên bụng của nàng.

Hạ Tuyết vội vàng lắc đầu khóc nức, đột nhiên vô cùng căm tức chống lên đất mặt, cố hết sức suy yếu bò dậy kêu to: "Cứu mạng"

"Cô muốn kêu ai cũng không vô dụng! Đã muộn rồi! Còn ai đến cứu cô?" Người đàn ông nói xong lại tiến lên, đá một cái mạnh trên lưng Hạ Tuyết

"A....." Hạ Tuyết đau đến co rúm trên mặt đất, muốn cất tiếng kêu đau nhưng đầu óc choáng váng.

"Đem axít tới đây! !" Người đàn ông trước mặt tàn nhẫn nói!

Hạ Tuyết nghe xong lời này, trong lòng chợt lạnh lẽo, kinh sợ, khủng hoảng giữa cảnh tuyết bay chập chờn, thấy một trong bốn người đàn ông cầm một lọ thủy tinh trong suốt, bên trong chứa chất lỏng đáng sợ, đang nhìn Hạ Tuyết cười tàn nhẫn, âm trầm

"Đừng tới đây!

"Lão tử thật lâu cũng chưa chơi phụ nữ xinh đẹp như vậy rồi! Ở trong tuyết này đánh dã chiến, nhất định rất sướng khoái!" Một đàn ông nói xong, bảo một người đàn ông khác cầm DV quay ngay thân thể đang co rúc của Hạ Tuyết, cười ha ha nói: "Tối nay lão tử phải làm nhân vật chính!!"

Trong lòng của Hạ Tuyết chợt lạnh lẽo, nước mắt từ khóe mắt tràn ra ngoài, hơi thở gấp gáp, liều mạng lắc đầu, khóc to gào lên."Các người đừng tới đây!!!"

Lão tử muốn tới!!" Người đàn ông kia đột nhiên tháo dây lưng, nhào qua Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cố nhịn đau đớn, ôm chặt bụng, cắn chặt răng chạy về phía trước, muốn hét to cứu mạng, nhưng một chút hơi sức cũng không có, khóe miệng càng không ngừng chảy máu tươi, nước mắt của nàng lăn xuống, tiếp tục chạy về phía trước, nhưng vì chân vướng vào một thân cây, bị ngã nhào trên mặt đất, trong miệng chọt nhả ra một búng máu, nàng nghĩ tới em trai còn nhỏ, nàng liều chết cố chịu đựng, đứng lên cắn răng chạy nhanh về phía trước.

"Đừng chạy! Đừng chạy!!" Trong rừng cây vang lên tiếng người đàn ông đuổi bắt

Một người đàn ông chạy như bay đến, nhìn thấy Hạ Tuyết núp ở gốc cây Dương, chỉ chút nữa là bắt được, lại bị nàng cầm nhánh cây, nhắm ngay mắt của hắn đâm vào, nhịn đau đớn, chạy về phía trước, nhắm hướng vườn cây Tiên Nhân Chưởng chạy vào, một phần vì con đường quá tối, cả người ngã lên bụi cây Tiên Nhân Chưởng, bụi Tiên Nhân Chưởng lâu năm gai nhọn sắc bén đâm vào lưng của nàng, máu tươi đầm đìa tuôn ra.

Hạ Tuyết đau đớn kêu nhỏ, máu tươi từ khóe miệng tràn ra, cố gắng chịu đựng đau đớn, lắc đầu, người di chuyển, phải chạy trốn.

"Cô ta ở nơi đâu! Bắt cô ta lại! Mẹ nó, vừa rồi lại bị cô ta dùng nhánh cây đâm vào mắt!! Một lát nữa chúng ta đem cô ta chơi nát!!"

Hàn Văn Hạo đang ngủ cảm điện thoại lên, alo một tiếng.

"Anh! Hạ Tuyết đâu? Sao cô ấy vẫn chưa trở lại? Không phải cô ấy lái xe của em đến nhà anh sao?" Hàn Văn Vũ lo lắng hỏi anh cả.

Hàn Văn Hạo đang mơ màng ngồi dậy, sau đó lạnh lùng nói: "Chú nói cái gì? Cô ấy vẫn chưa về? Cô ấy đã rời đi nhà anh hơn một tiếng rồi."

"Cô ấy lái xe về, cũng chỉ mất 30 phút thôi! Sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Hàn Văn Vũ đột nhiên kêu to!

Hàn Văn Hạo lập tức cúp điện thoại, rời giường.

"Nhanh lên! Con bé chết tiệt kia chắc chắn núp trong mây bụi Tiên Nhân Chưởng! xem ra vừa rồi không dám tiếng, hừ! Đi! Đem axít đến đây! Lão tử muốn tạt axít cho hư mặt của cô ta! Xem cô ta làm sao tranh giành vai diễn với Hồ Điệp! ?"

"A" Hạ Tuyết khổ sở, khóc kêu lên: "Đau quá..... cứu tôi ..."
Nàng tái mặt, nghe phía sau lưng, mấy người đàn ông đuổi tới bên này, nàng đưa hai tay đầm đìa máu tươi, bùm chặt miệng, nép người xuống bên trong khóm lá bụi cây Tiên Nhân Chưởng, mặc cho sau lưng máu tươi ứa ra, cắn chặt hàm răng, im lặng không lên tiếng nhìn mấy người đàn ông đang cầm tức vạch tìm trong khóm lá cây Tiên Nhân Chưởng, đột nhiên ngừng lại, giả vờ dáng vẻ như đi ra ngoài du ngoạn, rút ra điều thuốc hút, vừa nói vừa cười.

Hạ Tuyết sững sờ, tái mặt, nhin đau, nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc áo len cổ lọ màu trắng, bên ngoài khoác áo khoác màu đen, nét mặt lạnh lùng đi về phía bốn đàn ông, chậm rãi uy nghiêm hỏi: "Có thấy một cô gái nhỏ đi qua hay không?"

"Không có! Mấy người chúng tôi ở chỗ này chơi lâu rồi!" Có một người đàn ông nói như vậy.

Hạ Tuyết bịt chặt im miệng, nước mắt lăn xuống, muốn cất tiếng kêu cứu, rồi lại sợ mình nhảy ra, liên lụy hẳn bị thương, chỉ đành phải cắn răng nhin đau, im lặng không lên tiếng.

Chuông điện thoại reo lên. Hàn Văn Hạo hơi nghi ngờ nhìn bọn họ một cái, sau đó nhìn bốn phía một vòng, cao giọng gọi: "Hạ Tuyết Cô có đi chơi ở gần đây hay không? Ra ngoài đi....."

Hạ Tuyết bịt chặt miệng, trong lòng thống khổ rơi lệ nhìn Hàn Văn Hạo đứng trong tuyết bay, thở ra luồng hơi trắng, lo lắng gọi: "Cô có ở gần đây hay không?"

Hạ Tuyết cảm thấy máu huyết trong người cạn khô, thân thể bắt đầu rét lạnh, dần dần. Trước mắt của nàng bắt đầu mơ hồ nhìn Hàn Văn Hạo trước mặt cuối cùng rời đi Nước mắt của nàng từng giọt lăn xuống, cuối cùng ngất đi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Phim Trường

Sáng sớm hôm sau! Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt lập tức điều động người tìm Hạ Tuyết khắp nơi, nhưng không có một chút tin tức nào.

Hàn Văn Vũ tuyệt vọng nhìn bốn phía.

Hàn Văn Vũ lái xe đi khắp mọi nơi trong thành phố, trong lòng nôn nóng như lửa đốt, tay đập mạnh lên tay lái kêu to: "Hạ Tuyết, cô rốt cuộc ở nơi nào? Ném xe sang một bên, nhưng mà cô một chút tin tức cũng không có! Đừng đùa! Hôm nay không phải cô còn phải tham gia thử vai Minh Cơ sao? Tôi không tin cô dễ dàng buông tha cơ hội kia! Tối hôm qua, cô còn học thuộc lầu kịch bản!! Hạ Tuyết!! Đừng đùa nữa!! Có phải cô thật đã xảy ra chuyện hay không? Ông trời khiến cô gặp chuyện không may sao? Cô đã sống quá mệt mỏi rồi."

Điện thoại di động vào lúc này vang lên, hần lập tức nghe . . ."Hạ Tuyết?"

"Là tôi!" Lynda bất đắc dĩ hỏi: "Tìm được Hạ Tuyết chưa?"

"Không có!" Hàn Văn Vũ tuyệt vọng nói.

"VẬY hôm nay thử vai, anh không thể tới?" Lynda nhẹ giọng nói.

"Còn làm gì nữa? ????? Người biến mất rồi!!" Hàn Văn Vũ tức giận hét lên, cúp điện thoại!

Đồn cảnh sát! Cảnh sát đứng một bên, giải thích với Hàn Văn Hạo: "Con đường này vừa khéo chúng tôi không có gắn camera theo dõi, cô ấy lại đi con đường này đi! Chúng tôi chỉ có thể điều động giám sát kiểm tra lại tuyến đường khác."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, bình tĩnh ngồi trên ghế sa lon, tiếp tục chờ cảnh sát kiểm tra camera theo dõi, trong con người sáng loáng y hệt con Báo nhỏ!

"Hàn tổng giám đốc không phải là ngủ quên chứ?"

Hàn Văn Hạo tỉnh táo ngồi ở trong trung tâm giám sát theo dõi của Đồn Cảnh sát, nhìn trong màn hình thấy Hạ Tuyết đi ra chính nhà mình thì đi tới con đường tuyết thật dài, bóng lưng cô đơn, nhỏ nhắn đáng yêu, lúc nàng cô đơn, cũng có thể rất vui vẻ. Hăn cắn răng một cái, tiếp tục nhìn.

Studio!

Lần này phụ trách tuyển vai gồm: Nhà Sản xuất phim Lưu Minh Vĩ, Đạo diễn Tôn Minh, Giám chế Hồ Chí Cường, Hàn Văn Vũ cũng được bầu chọn một trong số đó, nhưng tạm thời có việc, Tả La thay thế vai nam chính thứ hai! Tất cả minh tinh đều nhận nhiệm vụ tập trung tranh cử!

Vô số minh tinh vì vai diễn Minh Cơ trong “Vương triều hiện đại” mà rớt rít tham gia thử vai, vì nhân vật Minh Cơ này đi sâu vào lòng người, nhiều nghệ sĩ rớt rít tập trung ở bên ngoài studio, thỉnh thoảng trợ lý chăm sóc, người đại diện minh tinh làm quen, nói chuyện với nhau.

"Nghe nói lần này Hồ Điệp cũng muốn tranh cử Minh Cơ?" Trình Tinh Tinh tò mò thấp giọng hỏi.

"Lần này nếu như không phải là đạo diễn Tôn Minh chủ trì, tôi cũng không tới thử vai, cô ta nổi tiếng tranh cướp vai diễn lợi hại! Ngủ một đêm là được!"

"Đúng vậy! cô ta là gái điếm, lại muốn lập đền thờ trình tiết! Nghe nói cô ta chạy đi tìm Phương Giám chế ngủ đấy!"

"Tại sao cô ấy có thể ngủ vậy?"

"Làm quen anh trai một chút, đến nhà người ta ngủ một buổi tối, nói bàn chuyện kịch bản! Lừa gạt ai vậy?"

"Có bản lãnh cũng đừng nhịn!" Hồ Điệp ngẩng đầu lên, cầm áo khoát lông, đi vào studio phim trường thử vai!

"....." Trình Tinh Tinh và Tô Tinh quay đầu lại, nhìn Hồ Điệp mặc váy màu đen, bên ngoài khoác áo lông màu đen, lạnh lùng đứng trước mặt họ, hừ một tiếng, cúi đầu khẽ kéo bao tay của mình, chậm rãi nói: "Không cần ở trước mặt của tôi giả bộ giữ gìn trình tiết, các người muốn ngủ, cũng không ngủ được!"

Cô ta kêu lên một tiếng, bước tới phía trước một bước, nhẹ nhàng nhìn chân Trình Tinh Tinh đạp xuống một cái.

Trình Tinh Tinh không dám lên tiếng, chỉ là cắn răng nhịn.

Hồ Điệp đi ra sau hậu trường, mọi người mới dịu đi một chút, bởi vì hình tượng Hồ Điệp, thanh lịch, quyến rũ, xinh đẹp, lộ ra một loại vượt qua không linh Mỹ Lệ, vị minh tinh này là đệ nhất mỹ nữ ảnh hậu, khiến tất cả mọi người không nhịn được mỉm cười hài lòng, chỉ có Tôn Minh giữ nguyên ý kiến.

"Lần này tôi nhìn trúng một đứa bé." Tôn Minh đứng bên cạnh hút thuốc lá nói với Lưu Minh Vĩ: "Đứa bé kia rất có thiên phú diễn xuất.

."

"Cái gì? Ông nhìn trúng diễn viên nào?" Lưu Minh Vĩ không tự chủ nghĩ đến phương diện kia "Ông."

"Đừng nghĩ nhiều như vậy! Nếu để vợ tôi nghe được, cử người theo tôi mười ngày, nửa tháng" Tôn Minh đập tắt thuốc cười nói.

"Tôi muốn nhìn xem ông nhìn trúng cô gái là người thế nào!" Lưu Minh Vĩ cười nói.

Tuyển vai bắt đầu! Tuyển vai tiếp tục tiến hành, Tôn Minh chủ trì muốn chọn vai chính thứ 2, đối với nhân vật Minh Cơ này có yêu cầu rất cao, nhưng ông ta vẫn cảm thấy các nữ minh tinh tới đây thử vai, không có mấy người có khí chất dũng cảm và thông minh của Minh Cơ, thậm chí ngay cả Tả La cũng khó nhập vai.

"Bây giờ chẳng phải là vứt bỏ cô ta sao? Dạ Thiên Thiên so với cô ta tốt hơn nhiều, ít ra chân thật một chút!"

"Ông muốn nói Hồ Điệp" Lưu Minh Vĩ nhỏ giọng hỏi.

"Tạm được, nhưng tôi cảm thấy ánh mắt của cô ta không sạch sẽ."
Tôn Minh nói xong, cầm tư liệu lên Hạ Tuyết, gọi nhỏ"Hạ Tuyết?"

Hồ Điệp ngồi một bên, cười lạnh.

"Hạ Tuyết?" Tôn Minh cao giọng kêu tên Hạ Tuyết, nhìn về phía bên ngoài đại sảnh, các ngôi sao đang tới lui, trống không, không có bất kỳ ai, ông nhướn mày, thất vọng nói: "Chẳng lẽ không tới?"

"Ở đây." Một âm thanh nhẹ nhàng, một mối vang lên.

Sắc mặt của Hồ Điệp lạnh lẽo, quay người, nhìn về phía cửa.

Mọi người cũng rõi rít nhìn về phía cửa.

Sắc mặt Hạ Tuyết nhợt nhạt, mặc một bộ váy ngắn màu trắng, mang đôi giày màu trắng, đôi mũ rộng vành, Quách Sương và Quách Dung đang dìu nàng, chậm rãi bước vào.

Mọi người nhìn thấy cô gái này có ánh mắt đau thương và lạnh lùng, hai mắt trong suốt giống như rừng rưng, đôi môi trắng bệch khiến người ta đau lòng, thái độ dửng dưng, đi vào phim trường, hướng về phía nhóm đạo diễn cúi thấp người chào hỏi, trong nháy mắt, nàng ngẩng đầu lên, Lưu Minh Vĩ, giám chế và Tả La cũng bị ánh mắt vô cùng đặc biệt của nàng hấp dẫn sâu sắc, giống như bị thu hút, tất cả mọi người đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra Tôn Minh cần chính là hiệu quả như vậy

"Hôm nay cô làm sao vậy? Không thoải mái?" Tôn Minh mỉm cười hỏi.

Hàn Văn Vũ sáng nay đi ra ngoài tìm người đã quên nói cho Tôn Minh biết tình huống của Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn Tôn Minh nói: "Đúng vậy, tôi không thoải mái ..."

"Bây giờ có thể thử diễn không?" Tôn Minh lộ ra yêu mến hỏi.

Hạ Tuyết cố nén vết thương sau lưng, chậm rãi gật đầu, mặt sắc nhợt nhạt nói: "Tôi muốn diễn ..."

Quách Dung và Quách Sương lo lắng nhìn Hạ Tuyết, lo lắng vết thương sau lưng nàng.

Hồ Điệp sắc mặt của trắng bệch nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt lạnh băng chợt lóe.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Thai Mạch

Một chiếc xe Ferrari màu bạc trắng gấp trước cửa studio! Hàn Văn Vũ và Lynda vội vã đi về phía phim trường, cũng đã nhìn thấy không ít người tập trung ở cửa, âm thanh của chiếc đàn tranh xa xa truyền đến.

"Đã bắt đầu thử vai rồi?" Lynda vừa đi vừa nói.

Hàn Văn Vũ sai bước đi về phía cửa, nhưng sững sờ tại chỗ

Một cô gái mặc chiếc váy dài trắng, cổ choàng khăn lông chồn trắng, nằm trong lòng một người đàn ông, hơi mỉm cười, giọng ngọt ngào mềm mại, khẽ đọc câu thơ."Gió bắc quét qua mặt đất, cỏ cây điêu hiu, vì sao tháng tám có tuyết rơi, chợt ngọn gió xuân vừa thổi tới, ngàn vạn bông hoa đua nhau nở"

Đọc xong câu thơ này, trong ánh mắt của nàng xẹt qua xúc động, sâu kín nói: "Người đời thích dùng bốn mùa làm đại biểu cho tâm tình mình. Đại biểu cái chết. Đại biểu cho tương lai. nhưng không biết rằng bốn mùa căn bản vô tình, nếu đã không có tình thì làm sao có thể động tình? Cũng chỉ vì chúng ta đam mê mà thôi."

Nước mắt từng giọt, từng giọt sâu kín lăn xuống

Nơi lồng ngực của nàng đột nhiên tràn ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nàng cười khổ rơi lệ, đưa bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, tận lực nhìn hắn, nước mắt lăn xuống, nàng đè nén trái tim quá đau đớn, dùng hơi thở yếu ớt, vô cùng tuyệt vọng, ghen ngào nói: "Phụ vương đã từng nói. Minh Cơ là một nữ tử đa sầu đa cảm, nhu nhược, tương lai nhất định khó có thể đảm đương phượng vị Vương phi. Hôm nay

Minh Cơ ra đi, nguyện vì thiên hạ, vạn dân đi theo bước chân của Điện hạ, cả nước thái bình. Minh Cơ ở trên thiên đường ngậm cười, cho dù linh hồn tan thành mây khói cũng cam tâm tình nguyện Chúng ta hẹn lại kiếp sau"

Nàng ở trong ngực hân mĩm cười ngọt ngào, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn ra, hơi thở mềm mại như tơ, hai mắt sâu kín nhắm lại, đôi tay từ từ rủ xuống

"Minh Cơ" Người đàn ông cao lớn, đẹp trai, thống khổ gào lên

Tả La ôm chặt Hạ Tuyết trong ngực, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, run rẩy hôn lên trán của nàng, lệ rơi không ngừng, nước mắt tuyệt vọng.

Tả La vẫn ôm chặt Hạ Tuyết, nội tâm kích động, từng đợt sóng đang cuộn trào, vẫn chưa thoát ra khỏi vai diễn, cả người ngơ ngác nhìn đôi mắt khép chặt của cô gái này, nụ cười rung động.

Hàn Văn Vũ hốc mắt đỏ bừng nhìn Hạ Tuyết ngã trong vũng máu

Quách Dung và Quách Sương nhịn không được, nước mắt không ngừng lăn xuống.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, Đạo diễn, Nhà Sản Xuất và Giám chế đều nhìn một màn này, ngây người.

"Cắt!! Tốt!!" Tôn Minh thật sự hài lòng đứng lên, nhìn Hạ Tuyết đang mệt mỏi nói: "Tốt!! Rất tốt!! bây giờ, tôi thấy rất có khí thế, cô có thể một mình diễn xuất!! Rất tốt!!"

Cả studio vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, Hàn Văn Vũ và Quách Dung, Quách Sương nhào tới đến trước mặt của Hạ Tuyết, kích động kêu: "Hạ Tuyết"

Hồ Điệp ngồi một chỗ, tức giận đến gương mặt vặn vẹo, cầm tức nắm chặt hai tay, cắn răng đứng dậy, sải bước đi ra bên ngoài!!

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Hạ Tuyết vẫn mệt mỏi muốn ngủ

"Hạ Tuyết!! Diễn xong rồi! Có thể đứng dậy rồi!!" Hàn Văn Vũ kích động nói.

Lynda tỉnh mắt, lập tức nói: "Không phải cô ấy đã hôn mê chứ?"

Lúc này, Quách Dung từ trong phim trường đi ra, lớn tiếng khóc nói: "Cô ấy bị thương, sáng nay bò đến nhà chúng tôi, nằm ngủ ở trước cửa nhà, khắp người đầy máu!! Chúng tôi muốn đưa cô ấy đi bệnh viện, nhưng cô ấy kiên trì muốn đi thử vai! Nói rằng không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này!"

Hàn Văn Vũ đột nhiên hoảng hốt, ôm lấy Hạ Tuyết, chạy thật nhanh ra ngoài

Chiếc xe Ferrari thẳng gấp trước cửa bệnh viện!

Phòng cấp cứu!

Hàn Văn Kiệt cùng với hai vị bác sĩ cấp cứu và hai người y tá đẩy băng ca bước nhanh tới

"Mau!!" Hàn Văn Vũ lập tức ôm Hạ Tuyết đang hôn mê đặt trên chiếc băng ca, hai người bác sĩ và y tá lập tức đẩy băng ca, đi tới phòng cấp cứu

Hạ Tuyết vẫn còn đang ngủ mê man, đôi tay tự nhiên buông xuống.

"Hạ Tuyết!!" Hàn Văn Vũ đau lòng chạy theo chiếc băng ca, nhào tới đến phòng cấp cứu.

Quách Dung và Quách Sương lo lắng ngồi một bên, khóc nói: "Nếu như Hạ Tuyết có chuyện gì, thì Hạ Hân làm thế nào đây? Nó cũng chỉ có một người chị mà thôi."

Hàn Văn Kiệt bình tĩnh nhìn khuôn mặt Hạ Tuyết đang hôn mê, nơi khóe miệng có vết thương, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua, cô ấy đi đâu? Tại sao bị thương?"

"Dường như là bị mấy người đàn ông có ý đồ cưỡng bức, nên bị đánh thành ra như vậy! Trước khi hôn mê, cô ấy nói với chúng tôi đấy!" Quách Sương lập tức nói.

"Trời ơi, chuyện cấp cứu, chúng tôi cũng không hiểu được!!" Quách Dung rất lo lắng cho Hạ Tuyết, nói.

Hàn Văn Kiệt lập tức nhìn về phía Hạ Tuyết đang hôn mê, không biết có loại cảm xúc gì.

Hàn Văn Vũ nặng nề thở dài.

Sắc mặt Hàn Văn Kiệt ngưng trọng, lập tức nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết, vốn định bóp chặt vị trí mạch máu của nàng, nhưng đột nhiên sắc mặt của hắn đông lại, ngón tay đặt trên giữa cổ tay của nàng, nhẹ nhàng nhấn một cái, hắn nhướng mày, đầu tiên là hoài nghi, nghĩ nghĩ một chút, nhưng vẫn đi theo bản ca bước thật nhanh về phía trước, xác nhận lại một lần nữa, ngón tay đè xuống giữa cổ tay nàng, hắn không khỏi ngẩng đầu lên khiếp sợ nhìn anh hai, có lời muốn nói, lại nói không nói thành lời, bởi vì vừa rồi hắn thăm dò mạch, lộ ra là thai mạch

Ánh mắt hắn rối loạn, không hiểu ra sao, nhưng vẫn đi theo bác sĩ vào phòng cấp cứu, anh hai của hắn đứng ngoài cửa, hắn lập tức kéo qua bàn tốt qua một bên, nhỏ giọng nói: "Trước hết kiểm tra thai nhi cho cô ấy!"

"Tốt!!" Bác sĩ vừa nghe, lập tức thông báo với bác sĩ khoa phụ sản vội tới làm siêu âm cho nàng!

Hàn Văn Kiệt nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, lo lắng nhìn hai mắt của nàng khép chặt, bất đắc dĩ thở dài một hơi, không thốt nên lời.

Hàn Văn Vũ hơi thở hỗn hển, tiếp tục đi qua đi lại, rồi đột nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân kỳ lạ, hần lập tức quay đầu lại, rõ ràng nhìn thấy một bác sĩ khoa phụ sản và y tá bước nhanh vào phòng cấp cứu, sau đó “phịch” một tiếng, cửa đóng lại, hần nhướn mày, lo lắng nghĩ: "Tìm bác sĩ khoa phụ sản làm gì?"

"Không cần lên tiếng! Tôi cũng không biết chắc! Trước hết cô đi kiểm tra một chút, tôi sẽ quyết định sau!!" Hàn Văn Kiệt lập tức nói.

Hàn Văn Vũ canh giữ bên ngoài phòng cấp cứu, lo lắng đi qua đi lại. . . .

"A?" Trần Kinh Hoa khiếp sợ giơ tay ra, bảo y tá dừng lại tất cả công việc, nhẹ giọng nói: "Cô ấy mang thai?"

"Mau!! Nếu như cô ấy mang thai, chúng ta có rất nhiều thuốc cũng không thể dùng được!"

Bác sĩ Khoa phụ sản lập tức ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, vừa đeo găng tay trắng, vừa ra lệnh cho y tá vén áo trên bụng nàng lên, không ngờ bụng của nàng lại có một vết bầm đen, các bác sĩ rồi rít kinh ngạc nói: "Ai lại xuống tay hiểm độc như vậy?"

"Chịu đựng một cú đá như vậy, nếu như mang thai, đứa bé trong bụng cũng không nhất định có thể giữ được!!" Bác sĩ phụ khoa lập tức mở màn hình máy vi tính lên, sau đó cầm dụng cụ kiểm tra, bảo y tá thoa một lớp

chất keo lên bụng của nàng, mới đưa dụng cụ kiểm tra rà lên bụng nhấn mạnh một cái, lập tức nghe được tiếng trái tim đập bang bang thật mạnh mẽ phát ra trong loa máy tính Bác sĩ Phụ khoa thở dài một hơi nhìn màn hình máy vi tính trước mặt, trái tim khẽ co khẽ rút, cô khiếp sợ nói: "Trời ạ! Thai nhi lại có thể an toàn, tiếng tim đập rất mạnh mẽ! đầy sức sống!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Cô Đã Mang Thai

Tuyết trắng bay bay.

Nhìn tuyết bay, có đôi lúc thấy vui vẻ, có đôi lúc thấy hạnh phúc, có đôi lúc thấy xinh đẹp. Dù sao nhìn tuyết bay, người xem có rất nhiều tâm tình, luôn luôn làm cho người ta không thể nắm bắt.

Hàn Văn Kiệt đi tới trước cửa sổ sát đất, nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ lên, ngắm nhìn cảnh tuyết tung bay ngoài cửa sổ, chậm rãi quay đầu lại nhìn Hạ Tuyết vẫn còn đang ngủ thật say trên giường, hân im lặng không lên tiếng, đi tới mép giường, trước cái bàn nhỏ, một lần nữa nhìn thoáng qua tất cả các món ăn dinh dưỡng, mới thỏa mãn cười cười.

"Đau quá." Rốt cuộc, Hạ Tuyết sau khi hôn mê thật lâu, khó chịu tỉnh lại, khi nàng vừa tiếp xúc với mọi thứ trắng xóa xung quanh thì biết chắc mình đang ở bệnh viện, nàng quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Hàn Văn Kiệt đang đứng trước bàn nhỏ, chuyên chú nhìn thức ăn dinh dưỡng ...

"Bác sĩ Hàn?" Hạ Tuyết đau đón nhăn mặt, khó chịu muốn chống giường ngồi dậy

"Đừng cử động!" Hàn Văn Kiệt mỉm cười ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, cẩn thận giữ thân thể của nàng, nằm lại trên giường, chậm rãi nhắc nhở: "Cô bị thương, đừng cử động nữa."

Hạ Tuyết sắc mặt tái nhợt xin lỗi nhìn Hàn Văn Kiệt, suy yếu không còn hơi sức, nói: "Thật xin lỗi. Tôi lại làm phiền anh, tôi thật sự không tốt, mỗi lần tự nói với mình, thật không nên làm phiền anh nữa, nhưng vừa nói xong, lại vào bệnh viện."

Hàn Văn Kiệt thâm sâu nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt nhìn nàng thật lâu, đột nhiên chậm rãi mỉm cười, nhàn nhạt hỏi: "Cô đói bụng chưa? Tôi chuẩn bị một chút món ăn dinh dưỡng."

"Tôi." Hạ Tuyết vừa rồi cự tuyệt, lại đột nhiên nhớ tới mình hôn mê bất tỉnh ở studio, nàng lập tức quan tâm hỏi: "Tôi. Tôi. Tôi không phải ngất đi ở studio hay sao? Kết quả cuối cùng."

"Kết quả cuối cùng dường như là cô thắng. Sau đó anh hai của tôi trông chừng cô, vừa mới bị tôi đuổi đi rồi, đã hết giờ thăm nom bệnh nhân. . . ." Hàn Văn Kiệt cầm một chén nhỏ, múc canh gà, đi đến trước mặt của Hạ Tuyết, ngồi ở bên giường, cầm chiếc muỗng nhỏ, yên lặng múc muỗng canh nóng, đưa lên môi nhẹ nhàng thổi thổi, đưa đến miệng Hạ Tuyết, nói: "Uống đi. . . ."

Hạ Tuyết suy nghĩ trong chốc lát, mặt đỏ lên.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười, múc một chút canh, thổi nhẹ cho bớt nóng, mới nói: "Ừ. cô phải uống nhiều một chút. Tôi không biết quyết định của cô như thế nào. Nhưng tôi là một bác sĩ, nên bây giờ đối tình huống thân thể của cô phải có trách nhiệm."

Hạ Tuyết sâu kín nhìn Hàn Văn Kiệt lần nữa, hơi do dự, chỉ đành phải nghiêng người ra trước, miệng uống xong canh nóng, lại ngẩng đầu nhìn hắn.

"Hôm nay món ăn rất nhiều."

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng nhìn hắn nói: "Thật xin lỗi. Tôi không ăn."

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu, ánh mắt nghi ngờ nhìn Hạ Tuyết một lúc lâu, bỏ cái chén xuống, hơi do dự, lại ngẩng đầu, nhìn đôi mắt to trong suốt của

Hạ Tuyết, có chút nghiêm túc hỏi: "Hạ Tuyết, trước hết, cô nói cho tôi biết, lần trước tôi cấp cho cô thuốc viêm mũi, cô có uống hay không?"

Hạ Tuyết nhướn mày ngẩng đầu, nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Bác sĩ Hàn, anh làm sao vậy? Lời nói của anh thật lạ."

Hàn Văn Kiệt có chút khẩn trương nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, một tay đặt nhẹ nơi thái mạch ở cổ tay nàng, nói: "Cô nói cho tôi biết, lần trước tôi cấp cho cô thuốc viêm mũi, rốt cuộc cô đã uống chưa?"

"Không có!"

Hàn Văn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Cám ơn trời đất..... thuốc kháng sinh thật là đáng sợ."

"Thuốc kia có vấn đề sao?" Hạ Tuyết kỳ quái hỏi.

Hàn Văn Kiệt đột nhiên cười một tiếng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Hạ Tuyết nhướn mày, trong lòng đột nhiên có chút dự cảm xấu, lại không biết nên làm sao làm sao đây, chỉ ngây ngốc nhìn hần."Bác sĩ Hàn Không phải anh có lời muốn nói với tôi sao? Hay là."

Trong lòng của nàng chợt run lên, lo sợ nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Không phải tôi mắc nan y chứ? Có đúng không? Lần trước anh gạt tôi có đúng không? Tôi mắc bệnh có đúng không?"

Hàn Văn Kiệt lại nhìn Hạ Tuyết. Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hơi do dự.

Hàn Văn Kiệt nhìn nàng sốt ruột như vậy, ánh mắt của hần hơi lóe sáng, rốt cuộc có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: "Hạ Tuyết. Tôi muốn nói cho cô biết một chuyện, xem ra, chính cô cũng không biết. Tôi cũng

cảm thấy chuyện này vô cùng kinh ngạc, nhưng tôi nhất định phải nói với cô, bởi vì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô."

"VẬY anh. Rốt cuộc thế nào? Anh nói thật với tôi đi! Trong lòng của tôi rất hồi hộp" Hạ Tuyết thở phì phò, nơi cổ họng càng lúc càng khô khát!

Hàn Văn Kiệt thở dài một hơi, nói với nàng từng chữ, từng chữ: "Cô Mang thai...."

Hai mắt Hạ Tuyết trợn trừng, cả người chợt run rẩy, mồ hôi lạnh từ trên trán ứa ra, nghe những lời này không thể tin nổi, nhất thời choáng váng, nhớ tới đêm đó, trọn cả thân thể của nàng tức khắc cứng đờ, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống, nói không ra lời, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại trong cổ, không thở nổi, trong đầu hiện lên bóng dáng Hàn Văn Hạo, trong lòng của nàng chợt đau xót, khẽ cắn môi dưới, đột nhiên đau đớn khóc thành tiếng.

"Tôi không tin, tôi không tin tôi mang thai, ông trời không thể đối xử với tôi như vậy!! Không thể nào!! Không thể nào!! Tôi muốn đi kiểm tra!! Tôi không tin lời của anh!! Anh là người xấu!! Anh vừa là Thiên đường, vừa là địa ngục!!"

"Hạ Tuyết!!" Hàn Văn Kiệt thở dài một hơi, vội vàng giữ chặt đôi vai gầy yếu nàng, vừa định khuyên nàng.

"Anh buông tôi ra!!" Hạ Tuyết tái mặt, tức giận đẩy hẳn ra, thần trí của nàng có chút mơ hồ, rơi lệ nói: "Tôi đã nói rồi, bác sĩ là người xấu!! Bác sĩ không có một người nào tốt!! Sao có thể nói với tôi loại tin tức này!! Thật là buồn cười! Nghi ngờ tôi mang thai? Tôi thậm chí chưa từng nói tiếng yêu!! Tôi không muốn mang thai!! Tôi không muốn mang thai!!"

"Hạ Tuyết!!" Hàn Văn Kiệt giữ chặt bả vai của nàng, không thể tin nói: "Cô đừng phản ứng như vậy!! Đối xử với đứa bé như thế, thật không công

bằng! Hiểu không? Đứa nhỏ này không thể không có cha!! Tất cả đứa bé đều có cha!! Nếu cô và hân cùng chung một chỗ, mang thai, đối với hân phải có tình cảm mới đúng!"

"....." Hạ Tuyết nhìn hân, nắm chặt khăn trải giường màu trắng.

"Hạ Tuyết!! Cô nhất định phải đối mặt với thực tế! Mau sớm tìm được cha của đứa bé, giải quyết chuyện này!!" Hàn Văn Kiệt bình tĩnh nói.

Hạ Tuyết tức giận ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Kiệt bình tĩnh như vậy, đột nhiên nàng có cảm giác thật châm chọc, cười khổ nói: "Cha của đứa bé? Đứa bé này không có cha!! Tôi không mang thai, tôi không thể xảy ra chuyện như vậy!!" Nàng nói xong, đẩy Hàn Văn Kiệt ra, chân trần bước xuống giường!

"Anh biết cái gì???" Hạ Tuyết đẩy Hàn Văn Kiệt kêu lên, nước mắt từ từng giọt lăn xuống, nàng tức giận gào to: "Anh biết cái gì???! Anh có tư cách gì nói như vậy?? Đêm hôm đó, tôi thậm chí không biết gì, tôi bị bạn tốt bỏ thuốc mê, ném trên chiếc giường xa lạ"

Hạ Tuyết vừa nói tới đây, nàng đột nhiên nước mắt lăn ra, ngồi xổm trên mặt đất, khóc rống lên: "Ông trời ơi, vì sao ông lại đối xử với tôi như vậy? Tôi mệt mỏi lắm rồi, tôi thật sự rất mệt mỏi rồi"

Hàn Văn Kiệt khiếp sợ khi nghe lời Hạ Tuyết nói, đáy lòng chợt run lên

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tôi Không Muốn

"Alo!! Hạ Hân à?" Hạ Tuyết chân trần, sắc mặt nhợt nhạt, đầu tóc rối tung, tựa vào bên cạnh giường bệnh, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Em có nghe lời Dì Lưu hay không?"

"Có! Chị, em rất nhớ chị! Gần đây em đi nhà trẻ, cô giáo dạy cho em làm phi thuyền a! Em sẽ làm phi thuyền a!" giọng nói trong trẻo, vui vẻ của Hạ Hân vang lên.

Hạ Tuyết đột nhiên cười một tiếng, nước mắt lăn xuống, có chút yêu thương nói: "Hạ Hân, chị thực xin lỗi em, vì phải làm việc kiếm tiền, cho nên không có cách nào trở về thăm em. Nhưng em phải biết, chị thật sự rất yêu thương em."

Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, tựa vào bên giường, đầu ngả ra phía sau, nước mắt từng giọt lăn xuống."Hạ Hân, lúc chị không có ở bên cạnh, em phải dũng cảm một chút, chị rất nhanh kiếm được thật nhiều tiền, đến lúc đó chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, được không? ngày ngày chị dắt tay của em, đưa em đi học."

"Chị cực khổ a, Hạ Hân sẽ nghe lời! Dì Lưu rất thương em, chị yên tâm a! Em giữ lại quả táo đỏ ngọt chị thích ăn, chờ chị về, em bóc cho chị ăn." Hạ Hân nói tiếng cuối cùng, đột nhiên không nghe tiếng nữa, chỉ có tiếng nước nở.

Hạ Tuyết sững sờ, nhẹ nhàng gọi: "Hạ Hân? Em làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?"

Hạ Hân vội vàng ôm máy điện thoại thật to, vừa lau nước mắt vừa khóc nói: "Không có Chị, chỉ là em rất nhớ chị Tối hôm qua em nằm mơ thấy mẹ."

Hạ Tuyết chặc một tiếng, lau khô nước mắt, hít sâu một hơi, đau lòng măng nói: "Nói càn! Em cũng chưa từng nhìn thấy mẹ, làm sao em nằm mơ thấy mẹ."

"Em nằm mơ thấy mẹ, em nằm mơ thấy mẹ và chị rất giống nhau"
Hạ Hân đột nhiên cất tiếng khóc.

"Ô, ô, ô....." Hạ Hân cất tiếng khóc....."Chị cố gắng lên....."

Hạ Tuyết cúp điện thoại, người run rẩy, bật khóc.

Hàn Văn Kiệt ở gần một bên nhìn nàng, bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi đi đến, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm Hạ Tuyết, mặt dính vào trong mái tóc nàng, bất đắc dĩ nói: "Đừng khóc... Dừng cảm một chút."

"Chuyện này và dừng cảm đâu có quan hệ!!" Hạ Tuyết lớn tiếng khóc, nước mắt dọc theo trên mặt lăn xuống cổ, nhìn Hàn Văn Kiệt kêu to: "Người như anh, sao có thể hiểu tâm tình của loại người nghèo như chúng tôi? Chúng tôi vĩnh viễn không dám đem ăn hết cái bánh bao cuối cùng trong túi, bởi vì sợ ngày mai đói bụng, không có cơm ăn!! Anh vĩnh viễn sẽ không hiểu được, 12 giờ ngủ, 3 giờ sáng thức dậy đưa sữa tươi, mệt mỏi như thế nào! Trời đất tối đen, tuyết rơi lạnh giá, chỉ có một mình tôi, cưỡi xe đạp, cô đơn đi về phía trước! Chỉ dựa vào lòng tin của chính mình!! Tôi bị bạn thân hại, cùng một người đàn ông xa lạ lên giường, ngày thứ hai trong nhà bị thiêu thành tro bụi!! Tôi và em trai trôi giạt khắp nơi! Thật may là trên thế giới này, còn có người di thiện lương chứa chấp em trai tôi, anh biết lúc một mình tôi cười thật vui vẻ, trong lòng của tôi có bao nhiêu đau khổ sao? Em trai của tôi, nó mới ba tuổi, nó cũng đã biết kiên nhẫn chịu chia ly!! Chúng tôi chẳng muốn cái gì, chỉ muốn kiếm ít tiền, cho mình một

gia đình nhỏ! Mỗi ngày ăn cơm no, như vậy là đủ rồi!! Nhưng anh nói cho tôi biết, tôi mang thai Tôi mang thai Vốn là hai chị em chúng tôi đã đủ khổ, làm sao tôi nuôi sống bảo bối trong bụng? Anh nói cho tôi biết, tôi làm sao nuôi sống?"

"Vậy cô muốn phụ trách cuộc sống sau này của cô như thế nào?" Hàn Văn Kiệt đau lòng nhìn nàng hỏi.

Hạ Tuyết kích động, nổi điên cầm điện thoại di động đập lên tường, lần nữa bật khóc. "Ai tới cứu tôi. Rốt cuộc ai tới cứu tôi. Tôi nên làm như thế nào đây?"

Hàn Văn Kiệt ôm chặt Hạ Tuyết, đau lòng nói: "Hạ Tuyết, cô yên tâm!! Tôi sẽ giúp cho cô!! Mặc kệ cô cần gì, tôi đều sẽ giúp cô!!"

Hạ Tuyết đột nhiên nhìn Hàn Văn Kiệt cười lạnh, lập tức đẩy hắn ra, cắn chặt răng, mặc cho nước mắt lăn xuống, tức giận hỏi: "Anh làm sao giúp tôi? Anh phải nuôi sống tôi và em trai tôi cả đời sao? Tôi là gì của anh? Tại sao anh muốn giúp tôi? Tôi biết anh tội nghiệp tôi và em trai! Nhưng tôi tỉnh táo hơn bất cứ ai, anh không thể giúp tôi cả đời!! Mỗi một người khi còn sống, hơi thở ra, hít vào đều là của riêng họ!! Họ sẽ chịu trách nhiệm cho cuộc sống của chính mình!!"

Bác sĩ khoa phụ sản cầm dụng cụ siêu âm nhẹ nhàng vạch lên bụng Hạ Tuyết, vừa chỉ hình ảnh trong màn hình máy vi tính, mỉm cười giải thích nói: "Bảo bối sinh mệnh thật mạnh mẽ! Mẹ bị tổn thương lớn như vậy, nhưng nhịp tim vẫn đập âm ầm. cô nhìn xem, cái chấm co lại, nở ra, chính là trái tim bảo bối đó."

Hạ Tuyết nằm trên giường bệnh, cắn chặt răng, sắc mặt không thay đổi nhìn cái chấm co lại, nở ra trong màn ảnh máy vi tính, âm thanh trái tim

thông qua cái loa đập “phanh, phanh”, nàng thở hỗn hển, vẫn bình tĩnh. . . .
..

"Đứa bé đã gần ba tuần tuổi rồi ..." Bác sĩ mỉm cười nhìn Hạ Tuyết nói
...

Hạ Tuyết nói không có biểu cảm gì: "Tôi mặc kệ nó có bao nhiêu, tôi không thích nó, tôi không muốn nó!"

Bác sĩ nữ sững sờ, ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt bên cạnh.

Hàn Văn Kiệt chỉ ôm vai, tựa vào tường, nhìn Hạ Tuyết.

Nước mắt Hạ Tuyết lần nữa lăn xuống, cắn chặt môi dưới, ngẩng đầu lên, kiên quyết nói: "Tôi không muốn đứa bé kia!! Tôi không muốn!!"

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt hỏi nàng: "Cô đã nghĩ kỹ chưa? Xác định không cần sao? Tôi là bác sĩ, không có quyền đối đưa ra bất kỳ lựa chọn nào cho cô! Nhưng cô xác định đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Hạ Tuyết ôm chặt bụng, tái sắc mặt, khẽ cắn môi dưới, bất đắc dĩ rơi lệ nói: "Nghĩ kỹ!!"

Hàn Văn Kiệt thật sâu nhìn nàng.

Hạ Tuyết trái tim bị bóp chặt, nhưng nàng vô cùng bình tĩnh nói: "Tôi không muốn nó!! Tôi làm sao không bỏ nó? ! Tôi muốn bỏ nó gấp! Tôi muốn kiếm tiền!! Tôi hiện tại có một cơ hội phải kiếm tiền!!"

Trong phòng siêu âm B. Bác sĩ nữ im lặng liếc mắt nhìn Hàn Văn Kiệt, miễn cưỡng cười, cất xong dụng cụ kiểm tra, dùng khăn giấy lau cái bụng nàng, vừa lau vừa nói: "Nếu như muốn phá thai, tối thiểu phải chờ 40 ngày! Hiện tại phá bỏ sẽ gặp nguy hiểm!"

"Tốt! Vậy 40 ngày sau tôi sẽ trở lại! Tôi sẽ đếm từng ngày!" Hạ Tuyết mặt lạnh nói xong, lập tức ngồi dậy, đôi tay cắm vào túi áo, đi ra ngoài. . . .
..

Hàn Văn Kiệt trầm mặc đi theo sau lưng nàng, nhìn nàng một mình mặc quần áo bệnh nhân màu xanh dương, mang dép, bước chân nặng nề khổ sở đi về phía trước. một mình cô đơn, ôm một loại tâm tình cũng không có ai hiểu được, đi dọc theo hành lang màu trắng thật dài trở về phòng
.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Bảo Bối, Thật Xin Lỗi

Hạ Tuyết lấy cố tới ngày đau sinh lý, thân thể không thoải mái, muốn một mình nghỉ ngơi thật tốt, một mình núp trong phòng bệnh, ai cũng không gặp

Hàn Văn Kiệt thường xuyên đứng ở trước phòng bệnh, gõ cửa thật lâu, cũng không thấy nàng mở cửa, chỉ thỉnh thoảng bảo y tá đưa bữa ăn vào phòng cho nàng đi, hắn đứng bên cạnh cửa nhìn nàng một mình ngồi bên cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài, âm thầm rơi lệ. Hắn cũng không quấy rầy nàng nữa, cần phải có chút thời gian đi đối mặt thực tế.

Từng ngày trôi qua, Hạ Tuyết bắt đầu bị ốm nghén, dần dần ở ngoài cửa phòng, Hàn Văn Kiệt nghe được tiếng nôn mửa của nàng, hắn lặng lẽ đi tới rừng cây nhỏ đầu kia bệnh viện, nhà Viện Trưởng ở bên cạnh rừng cây nhỏ, trồng mấy cây cam, mùi vị ngọt ngon, hắn xin Viện trưởng, hái được mấy quả cam, bỏ vào túi, từng bước, từng bước đi dọc theo sân cỏ trở về.

Trong phòng bệnh vẫn truyền đến tiếng nôn mửa.

Hàn Văn Kiệt đứng trước cửa phòng bệnh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong không lên tiếng, cũng không từ chối.

Hắn khẽ cười một tiếng, đẩy nhẹ cửa phòng bệnh, đi vào, thấy trên giường bệnh trống không, hắn sững sờ, xoay người lại, đi tới trước cửa phòng tắm, nhìn Hạ Tuyết đang quay lưng về phía hắn, quỳ gối bên cạnh bồn cầu, vừa dội nước, suy yếu không còn hơi sức, thở hổn hển, đứng dậy,

mặt tái nhợt, xoay người, thấy Hàn Văn Kiệt, vẻ mặt nàng bình tĩnh nhìn hẳn gật đầu, sau đó lặng im trở lại giường, người co quắp, chuẩn bị ngủ. Bởi vì ốm nghén, cho nên lúc gần đây nàng trở nên thích ngủ, lúc nào cũng ngủ.

Hàn Văn Kiệt lặng im ngồi bên giường bệnh, cẩn thận mở chăn, đắp lên trên người nàng, sau đó cầm chiếc gối, tựa vào trước giường, nhẹ đỡ nàng lên, để cho nàng nửa nằm trên giường, chậm rãi hỏi: "Gần đây thường xuyên buồn nôn sao?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, sắc mặt nhợt nhạt, nhìn về phía trước.

Hàn Văn Kiệt nhìn nàng một cái, không lên tiếng, từ trong áo bác sĩ, lấy ra một quả cam, nhẹ nhàng bóc vỏ. Vừa bóc vỏ vừa cười nhẹ nói: "Phía sau bệnh viện chúng tôi, trong rừng cây nhỏ, Viện trưởng trồng mấy cây cam, các bác sĩ chúng tôi và y tá, đến mùa này, thỉnh thoảng đi đến đó hái ăn. Rất ngọt. Ăn đi, rất tốt."

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, không lên tiếng, hốc mắt phiem hồng. Nàng quệt nước mắt, há miệng ra, ăn cam, vừa ăn vừa khóc.

"Đừng khóc." Hàn Văn Kiệt cầm khăn tay của mình, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, nói: "Phụ nữ có thai thường xuyên khóc, đối với mắt không được tốt, đôi mắt của cô đẹp như vậy."

Hạ Tuyết ăn một hơi, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hàn Văn Kiệt bóc xong quả cam, đặt trên mặt bàn, nói: "Nghe y tá nói, gần đây mặc dù cô nôn mửa, lại ăn được rất nhiều, thích cũng ăn, không thích cũng ăn. Đúng không? Cô thật giống một người mẹ, vì đứa bé mà suy nghĩ, sợ nó đói bụng."

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, đôi môi kích động run rẩy.

Hàn Văn Kiệt không nhìn nàng, chỉ tiếp tục tách miếng cam, đưa tới miệng Hạ Tuyết, nói tiếp: "Ăn nhiều một chút Tôi hái được mấy quả, lát nữa để trên bàn, lúc cô buồn nôn thì bóc ra ăn"

Hạ Tuyết hít hít lỗ mũi đỏ bừng, ánh mắt ngổn ngang, trong hốc mắt ngấn nước.

Hàn Văn Kiệt tách một miếng cam, đưa tới miệng Hạ Tuyết, đau lòng nhìn nàng, cười nói: "Lúc buồn nôn, ăn cái này là tốt nhất ... sẽ hết nôn mửa"

Hạ Tuyết cắn chặt răng, núp trong chăn, đột nhiên đau lòng khóc thút thít, nước mắt từng giọt tuôn ra bên ngoài, hai tay ôm chặt bụng của mình, trong lòng dâng lên cảm giác bi thương, cả người run rẩy mạnh, khóc lên. .
....

Hàn Văn Kiệt tỉ mỉ bóc vỏ quả cam, vừa bóc vỏ, vừa nói: "Nếu như cô đã đưa quyết định, vì mưu sinh cuộc sống, không cần đứa bé này, vậy cô nên vui vẻ một chút, đừng cô đơn, đau khổ như vậy"

Hạ Tuyết cầm khăn tay, bàn tay run rẩy, lau xong nước mắt, lập tức nằm xuống, đắp kín mền, xoay người lặng lẽ ngủ.

Hàn Văn Kiệt nhìn nàng như vậy, trong lòng đau nhói, chỉ an tĩnh rời đi ...

Trong nháy mắt, đã qua một tuần lễ, “Vương triều hiện đại” sắp sửa hoàn thành việc tuyển vai, dự định bắt đầu nghi thức ghi hình, vừa khéo đúng vào ngày Hạ Tuyết quyết định làm phẫu thuật, Hạ Tuyết rất vui vẻ đáp ứng tham gia nghi lễ, nàng giam mình trong phòng, không muốn gặp ai, Hàn Văn Vũ đến thăm nàng rất nhiều lần, cảnh sát cũng đã tới, tâm tình của nàng dần dần tốt lên, tạm thời phối hợp với cảnh sát, ghi chép khẩu cung, thỉnh thoảng nhìn Hàn Văn Vũ, vì thân thể nàng không thoải mái, nên muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Hàn Văn Vũ cũng không hoài nghi, dù sao thân thể của nàng bị thương nặng như vậy!

Gần tới thời gian quay “Vương triều hiện đại” ba ngày cuối cùng

Hàn Văn Kiệt đứng bên ngoài phòng bệnh, nghe tiếng khóc uất ức, thê lương của Hạ Tuyết trong phòng bệnh, hần bất đắc dĩ cúi đầu, thở dài thườn thượt một hơi.

Theo kế hoạch, ngày mai Hạ Tuyết phẫu thuật, Hàn Văn Kiệt đã sắp xếp bác sĩ phụ khoa tốt nhất làm phẫu thuật cho nàng, hai ngày này Hạ Tuyết đột nhiên hoạt động mạnh, luôn mặc áo ngủ dày cộm nặng nề, mang đôi dép bông, đi đến phòng trẻ sơ sinh, thỉnh thoảng Hàn Văn Kiệt thấy nàng đứng suốt bên cửa sổ thủy tinh phòng trẻ sơ sinh, nhìn mấy đứa bé oa oa khóc bên trong, đột nhiên cười một tiếng, hai tay nắm chặt cửa sổ thủy tinh, nhìn đứa bé khóc đáng thương, thỉnh thoảng đau lòng nhú nhú mày, một chút, trên khuôn mặt nhăn lại.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười đi tới, vừa định nói chuyện với nàng, nàng lại lặng lẽ rời đi, có lúc thấy một phụ nữ có thai chống bụng bự để làm kiểm tra, nàng ngây ngốc đi theo phía sau người ta, đứng ở cửa khoa phụ sản, ló đầu vào, nhìn người ta kiểm tra sức khỏe thế nào, làm sao nghe tim thai, sau đó nhìn người mẹ vui vẻ khẽ vuốt ve cái bụng, nói với đứa bé, bảo bố à, con ở trong bụng có khỏe không?

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, lập tức xoay người lại, tựa vào góc tường, bưng chặt miệng khóc.

Hàn Văn Kiệt nhìn xa xa, nhưng không đi tới, biết nàng có lòng tự trọng đi về phía trước. Hần chỉ là nhàn nhạt tựa vào trên vách tường cách nàng không xa, nhìn nàng cô đơn, ôm thân thể, khổ sở nức nở, lòng hần nhói đau, cười một tiếng, hốc mắt ửng đỏ, hần đột nhiên kinh ngạc, làm bác sĩ từ đó tới nay, đã rất lâu rồi, chưa từng đồng tình với bệnh nhân, chỉ biết

tận thiên chức là tốt rồi ... Hân cười khở một cái, quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết đã lau khô nước mắt, ngồi xồm trước mặt đứa nhỏ hai tuổi, oa oa ha ha cười nói: "Bảo bối này thật đáng yêu. Mẹ đâu?"

"Mẹ ở nơi đó."Đứa bé gái chỉ vào người mẹ ở xa xa, đang từ trong phòng bệnh cầm thuốc đi tới, nhìn đứa bé gái nói: "Bảo bối, chúng ta đi thôi Về nhà, hôm nay mẹ mua cho con chiếc váy nhỏ được không?"

"Dạ được." Đứa bé gái nhảy nhót chạy về phía trước, nào ngờ vừa mới chạy có mấy bước đã bị té ngã, Hạ Tuyết giật mình chạy tới, ôm đứa bé gái, đau lòng hỏi: "Cháu không sao chứ?"

Đứa bé ôm cổ Hạ Tuyết khóc gọi: "Mẹ..... mẹ cháu muốn mẹ"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, ôm chặt đứa bé kia.

"Được, mẹ bế. Cám ơn cô, tiểu thư." Mẹ đứa bé lập tức nhận lấy đứa bé, bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa ho khan thật lợi hại.

Hạ Tuyết mất hồn nhìn phía trước mặt, người mẹ bị bệnh, ôm đứa bé đi thật khó khăn, nhưng vẫn cố hết sức bước đi, nước mắt của nàng lại lăn xuống, đột nhiên chạy như bay ra khỏi bệnh viện, chạy vào trong rừng cây nhỏ, nhìn khắp nơi, tuyết đang bay trên bầu trời, tuyết rơi rụng xuống mặt đất, nàng quỳ xuống, bật khóc: "Bảo bối bảo bối mẹ xin lỗi con bảo bối tha thứ cho mẹ vô dụng bảo bối, thật xin lỗi"

Hàn Văn Kiệt đi tới phía sau lưng nàng, hốc mắt đỏ lên, thở dài một hơi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Quyết Định

Hạ Tuyết mặc quần áo bệnh nhân, ngồi trên giường bệnh, càng không ngừng ăn canh, ăn thịt gà, ăn cá, ôm lấy tô, càng không ngừng bôi cơm, ăn như hổ đói, ăn tới no muốn chết mới dừng lại, ánh mắt bình tĩnh giống như tro tàn.

Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ ngồi một bên, nhìn nàng, dịu dàng nói: "Cô ăn từ từ. nếu không sẽ bị nghẹn."

Hạ Tuyết bỏ chén xuống, lại bưng một tô canh, từng ngụm từng ngụm uống vào, nhạt nhẽo nói: "Được rồi! Chúng ta đi thôi!"

Hạ Tuyết cầm khăn giấy lau miệng xong, bước xuống giường, hai tay cầm phòng bệnh túi áo, đi ra khỏi phòng bệnh, từng bước, từng bước đi tới phòng phẫu thuật.

Bên ngoài Phòng phẫu thuật !

Một bác sĩ mặc đồng phục bệnh viện màu hồng dịu dàng, nói: "Cô vào trước đi thôi! Bên trong sẽ có y tá tiêm thuốc mê cho cô Chỉ cần cô ngủ một giấc Tỉnh lại mọi chuyện đã xong rồi"

Ánh mắt Hạ Tuyết hỗn loạn, hơi chớp một cái, cắn răng, suy nghĩ một chút, rồi cuộc nhiều ngày trôi qua, lần thứ nhất lộ ra yếu đuối, xoay đầu lại nhìn Hàn Văn Kiệt có chút đáng thương, hắn đang đứng ở sau lưng, bất đắc dĩ nhìn mình

"Đứa ngốc!" Hàn Văn Kiệt đột nhiên mỉm cười, ôm thân hình nhỏ bé của nàng vào trong ngực, đau lòng hôn lên tóc nàng, thở dài một hơi nói:

"Không có chuyện gì. Chỉ cần cô cố gắng sống. Sẽ không có việc gì. bác sĩ chúng tôi sẽ theo dõi. Chỉ cần cô nguyện ý cố gắng sống, chúng tôi sẽ hi vọng vì mọi người mà làm rất nhiều chuyện! Chỉ cần cô không buông tha bản thân mình!! Hiểu không?"

Hạ Tuyết trong ngực Hàn Văn Kiệt, rơi lệ gật đầu.

"Tôi ở bên cạnh cô, luôn chờ cô." Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn."Chờ cái gì?"

"Chờ một ngày, có thể tiếp tục nhìn thấy nụ cười ngọt ngào xinh đẹp của như lúc mới gặp, giống như tia nắng ban mai, có hi vọng rồi." Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói.

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, ánh mắt có chút mờ mịt, chậm rãi đi vào phòng phẫu thuật, khi nàng thấy hai người y tá đã ở nơi đó bận rộn chuẩn bị các loại dụng cụ, một y tá đi tới giường bệnh, đem lỗ kim lớn lột xuống, bóp ống truyền dịch một cái, nước từ trong ống tiêm nhỏ giọt xuống.

Bên trong Phòng phẫu thuật!

"Nằm xuống! Không có chuyện gì!" Y tá đỡ Hạ Tuyết nằm trên giường bệnh.

Hạ Tuyết nằm trên giường bệnh trắng phau, nhìn hoa văn màu trắng trang trí trên trần nhà, một mảnh trắng xóa, trái tim của nàng càng ngày càng bị bóp chặt, cắn răng, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống.

"Gây mê!!" Y tá kêu một đồng nghiệp.

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, nước mắt tuôn như suối, trong đầu càng không ngừng nhớ đến đứa bé gái kia nhào vào trong ngực của mình gọi mẹ.

.....

"Tốt!" Một y tá khác cầm ống tiêm thuốc mê, muốn đem thuốc tiêm vào trong ống truyền dịch.

Y tá cầm tay phải Hạ Tuyết, đang lúc chuẩn bị đâm ống tiêm vào mạch máu trên mu bàn tay Hạ Tuyết

"Chờ một chút!!!!" Hạ Tuyết đột nhiên một tay nắm mu bàn tay mình, rút ống tiêm ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đục ngầu, đẩy hai người y tá, bước đi ra ngoài.

"A! Cô làm gì thế?" Y tá khẩn trương đi theo ra ngoài, kêu to: "Không phải cô muốn làm phẫu thuật sao ?"

Hạ Tuyết thở hỗn hển, chạy đến cửa phòng phẫu thuật, không ngừng vỗ cánh cửa màu trắng, khóc kêu to: "Bác sĩ Hàn!! Mở cửa !! Cứu tôi! Tôi không muốn làm phẫu thuật!! Tôi không muốn làm phẫu thuật! Bác sĩ Hàn!! Mở cửa a!! Mở cửa a tôi không thể bỏ đứa bé kia mở cửa nó gọi tôi là mẹ Tôi không muốn bỏ đứa bé kia. tôi nghĩ lại rồi."

Hàn Văn Kiệt đứng ở trong phòng phẫu thuật vừa nghe Hạ Tuyết kêu lên một tiếng thất thường, hần lập tức vọt tới trước cửa phòng phẫu thuật, nhấn cái nút, liền nhìn thấy Hạ Tuyết nhào ra, tay ôm chặt bụng chạy như bay ra bên ngoài

Hàn Văn Kiệt sững sờ, lập tức đuổi theo ra bên ngoài.

Hạ Tuyết vừa lau nước mắt, vừa nhanh chóng chạy ra ngoài, giống như sau lưng có ma quỷ muốn đuổi giết sinh mệnh nhỏ trong bụng của nàng, nàng chân trần thật nhanh chạy về phía trước, chạy vào phòng bệnh của mình, sau đó nhào lên trên giường, nhấc chăn đắp chặt mình, một mình núp trong chăn, người run rẩy.

Hàn Văn Kiệt chạy vào phòng, đã thấy Hạ Tuyết nằm trên giường, đắp chăn, run rẩy sợ hãi, hần đi tới trước giường bệnh, nhẹ cúi người ôm chặt thân thể nhỏ nhắn trong chăn, nói: "Tôi nhớ cô đã từng nói, vừa là Thiên đường, vừa là địa ngục! Có lúc, hạnh phúc chỉ là một loại cảm giác! Nếu như cô quyết định giữ lại bảo bối, vậy thì phải cô chịu đựng!"

Hạ Tuyết núp ở trong chăn cắn ngón tay, nước mắt càng không ngừng chảy xuống, trong lòng rất chua xót, rất sợ hãi.

"Đừng sợ.... Tôi nói rồi, tôi sẽ giúp cô...." Hàn Văn Kiệt thật lòng nói!

Cả ngày hôm đó, Hạ Tuyết núp chăn không chịu ra ngoài từ sáng đến đêm tối, từ tối đến sáng sớm.

Buổi sáng sớm Hàn Văn Kiệt theo thói quen đi kiểm tra phòng bệnh, đến phòng bệnh của nàng, đi vào phòng thăm nàng, tuy nhiên phát hiện giường trống không, tim của hắn hoảng hốt, lập tức xoay người lại, nhào ra khỏi phòng bệnh, tìm khắp nơi, tất cả các phòng, phòng trẻ, phòng ăn toàn bộ cũng không có người. Hắn vội tới khu nội trú, đi qua sân cỏ, băng quơ tìm khắp nơi, đầu bên kia vườn cây nhỏ, nghe một âm thanh ngoạ nguậy, hắn kỳ quái xoay người, đi tới vườn cây nhỏ, quả nhiên thấy Hạ Tuyết mặc bệnh nhân màu xanh dương, khoác áo bông màu đỏ, chân mang dép, đứng ở dưới gốc cây cam, đưa tay ra hái trái, nhưng chỉ thiếu chút xíu nữa, nàng không ngừng nhảy lên

Hàn Văn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười đi tới.

Hạ Tuyết nghe một loạt tiếng bước chân, quay đầu đã thấy Hàn Văn Kiệt đi tới trước mặt của mình, chiều cao gần 1m 85, quen thuộc vươn tay hái xuống một trái cam chín thật to, sau đó đưa cho Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Đây này!"

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng nắm lấy quả cam, cúi đầu, trong khoảng thời gian này, tính khí của nàng đối với hắn khó chịu không ít, nhưng hắn

vẫn ở bên nàng bảo vệ thật chặt, hôm nay tâm tình tốt lên, cảm thấy thật ngại quá, cũng khó khăn đối mặt với hăn.

Hàn Văn vô cùng cẩn thận nhìn vẻ mặt Hạ Tuyết, hăn liền mỉm cười nói: "Thế nào? Cảm thấy ngượng ngùng?"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, cầm quả cam, nghẹn ngào nói: "Thật xin lỗi. Thật thật xin lỗi. Thật rất xin lỗi."

Hàn Văn Kiệt cười, ôm chặt thân thể lạnh lẽo của Hạ Tuyết, nói: "Đi thôi Nơi này rất lạnh, sau này muốn ăn, nói với tôi, tôi sẽ hái cho cô Nhưng phải mang dép ra ngoài."

Hạ Tuyết đáp nhẹ

Hàn Văn Kiệt dìu Hạ Tuyết đi ra ngoài, lại phát hiện chân của nàng đã lạnh cứng, nặng nề đạp trong tuyết, hăn bất đắc dĩ cười một tiếng, đi tới trước mặt Hạ Tuyết nói: "Đi lên! Tôi công cô trở về!"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, nói: "Không cần."

Hàn Văn Kiệt nhìn lại nàng, chỉ đành phải gật đầu một cái.

Hạ Tuyết không dám lên tiếng.

Hàn Văn Kiệt bước đi theo phía sau lưng nàng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng, chỉ đành bất đắc dĩ đi về phía trước.

"Đến đây đi. Hôm nay để cho cô làm nũng một lần." Hàn Văn Kiệt cười nói. Hạ Tuyết ngượng ngùng cười một tiếng, cũng không khách khí nhảy lên lưng Hàn Văn Kiệt, lấy tay ôm chặt cổ của hăn, mặt tựa vào vai của hăn, nước mắt lăn xuống

Hàn Văn Kiệt lặng im công năng, nặng nề đạp tuyết từng bước, từng bước đi về phía trước, lúc này, bầu trời chậm rãi rơi xuống cơn mưa phùn, phát phơ vây xung quanh, vây lấy hai người bọn họ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Chăm Sóc

Cửa hàng dành cho bà mẹ và trẻ em!

Hạ Tuyết thật tò mò theo sát sau lưng Hàn Văn Kiệt, nhìn hẩn đứng ở khu sữa bột, không ngừng cầm xem các loại nhãn hiệu sữa bột lon, thậm chí xem hết sức chăm chú.

"Anh đang làm gì?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn hẩn.

Hàn Văn Kiệt vừa nhìn hộp sữa bột bên trên, cười nói: "Chọn sữa bột cho cô!"

"À?" Hạ Tuyết buồn cười nói: "Chọn sữa bột? Anh khỏe chứ? Hiện tại bảo bối mới hơn một tháng, muốn chọn cũng không phải là lúc này a."

"Chọn cho cô uống, đứa ngốc." Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ bật cười nói.

"Tôi!?" Hạ Tuyết kỳ quái hỏi: "Tôi uống sữa bột à? Tôi cũng không phải là trẻ nít".

"Trẻ nít có sữa bột trẻ nít, phụ nữ có thai có sữa bột của phụ nữ có thai." Hàn Văn Kiệt nói xong, liền chọn vài lon sữa bột đặt trong xe, chọn tất cả đồ dùng phụ nữ có thai, cũng bỏ vào trong xe đi tính tiền!

"Tổng cộng 3700 đồng!" nhân viên thu ngân mỉm cười nói.

"3700 đồng?"

Hạ Tuyết kêu to lên: "Tôi không muốn, đắt tiền như vậy, khi còn bé ba mẹ tôi không uống sữa bột, không phải chúng tôi cũng vô cùng tốt sao? Tôi không muốn rồi !!"

Nàng nói một hơi xong, muốn đem sữa bột trả lại trên bàn

Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ cười nói: "Nhưng không cần cô bỏ tiền, cô khẩn trương làm gì?"

"Tôi không muốn!" Hạ Tuyết vẫn muốn tiến lên ngăn cản.

"Tiểu thư, chồng cô đối với cô tốt như vậy, không nên từ chối!" nhân viên thu ngân mỉm cười nói.

"Hắn không phải là chồng của tôi!!" Hạ Tuyết tức giận nói xong, liền liếc mắt nhìn Hàn Văn Kiệt đang mỉm cười tính tiền, thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng một cái.

"Bọn họ thật sự rất xứng đôi, giống như vợ chồng! Đàn ông kia rất đẹp trai a." Rất nhiều nhân viên phục vụ nói nhỏ sau khi bọn họ đi.

"Đi thôi." Hàn Văn Kiệt nhẹ kéo bả vai của nàng, cầm bao lớn bao nhỏ đi ra ngoài.

"Anh cũng không phủ nhận một cái?" Hạ Tuyết ngồi nhìn hắn đem sữa bột đặt ở sau xe, nói.

Hàn Văn Kiệt chỉ hơi cười một tiếng, mở cửa xe cho Hạ Tuyết, đỡ nàng vào, nói: "Đói bụng rồi sao?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ đành phải thở dài, lơ đãng cúi xuống, nhìn Hàn Văn Kiệt vẫn nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhìn ngón tay thon dài rất đẹp, xoa trên ngón áp út của nàng.

Nàng tò mò hỏi: "Nơi đó cũng là huyết vị à?"

Hàn Văn Kiệt vừa lái xe vừa nhìn nàng một cái, cười hỏi: "Chúng ta cùng đi quán ăn trung quốc ăn cơm, sau đó nói bọn họ làm cho cô một chút món ăn ngon miệng!"

"Muốn ăn Kentucky!" Hạ Tuyết lập tức nói.

"Về sau Kentucky, MacDonald, thực phẩm ướp gia vị, cũng không thể ăn!" Hàn Văn Kiệt vừa lái xe đi tới quán ăn, vừa nói.

"Nhưng khẩu vị của tôi không được!" Hạ Tuyết có chút ủy khuất ngồi trên xe, ngón tay nhỏ bé đan vào nhau, nói.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười vươn tay, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, một tay lái xe nói: "Sau khi mang thai, phụ nữ có thai nhạy cảm với mùi vị, khắp mọi mặt cũng sẽ sinh ra biến hóa. tình huống của cô là bình thường, chỉ Kentucky là không thể ăn!"

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ, kỳ quái nói: "Thật kỳ quái a, tại sao sau khi mang thai, mùi vị cũng thay đổi vậy? Tôi làm sao rất muốn ăn một thứ như vậy?"

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt lái xe.

Hai người lái xe đến quán ăn, ăn cơm xong, sau đó Hàn Văn Kiệt đi lựa chút quần áo mùa đông cho Hạ Tuyết, vì nàng ngày mai nàng sắp sửa tham gia buổi lễ ghi hình, tham gia nghi thức cúng bái thần linh, sau khi mua xong quần áo, hai người cùng đi xuống xe, vừa nói, vừa cười xách theo túi lớn túi nhỏ hướng khu nội trú đi tới.

"Hạ Tuyết!!" Có người đứng ở hành lang khu nội trú, cao giọng kêu nàng!

Hạ Tuyết sững sờ, lập tức quay đầu nhìn về phía trước, Hàn Văn Vũ từ Nhật Bản trở về, mặc áo len cao cổ màu xanh lá cây, áo khoác dài màu đen

đánh đá nhỏ, nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Tôi đã trở về!!"

Hạ Tuyết cả vui vẻ, vội vàng để đồ xuống, nhào qua Hàn Văn Vũ nói: "Lần trước chị Lynda nói anh đi Nhật Bản, tôi còn đang suy nghĩ, ngày mai anh có thể chạy về tham gia nghi thức ghi hình hay không!!"

Hàn Văn Vũ cười to, rung người xuống, đột nhiên cánh tay đưa ra, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, xoay tròn một vòng trên không, cười nói: "Nhớ cô muốn chết!! Thân thể khá một chút chưa?"

"Tốt lắm, tốt lắm, anh đừng náo loạn!"

Hàn Văn Vũ vừa nghe, liền lập tức hưng phấn quá mức, bế ngang cả người Hạ Tuyết, cười to nói: "Vào động phòng thôi"

Hạ Tuyết oa oa kêu lên: "Thả tôi xuống! Thiệt là!! ôm tôi như vậy, không sợ tin tức xấu truyền ra à?"

"Truyền càng tốt! Vậy cô trực tiếp gả cho tôi là được rồi !!"

"Chớ có nói đùa!" Hạ Tuyết bật cười nói.

"Này!! Lời như thế cô bảo là nói đùa á!!" Mặt của Hàn Văn Vũ đỏ lên nói.

"Này!!" Hạ Tuyết bất đắc dĩ ôm cổ của hắn cười nói: "Anh đừng như vậy!!"

Hàn Văn Vũ để Hạ Tuyết xuống, sau đó quan tâm nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nàng, thân thể nhỏ nhắn, lo lắng hỏi: "Thân thể thật sự rất tốt rồi hả? Không có vấn đề khác chứ? Ngày mai sẽ phải cử hành nghi thức ghi hình rồi !"

"Không có việc gì! Rất tốt!" Hạ Tuyết cười nói.

Hàn Văn Kiệt xa xa nhìn anh trai và Hạ Tuyết hai người thân mật như thế, hần khẽ cười một tiếng, cầm đồ lên, nói: "Vào trong phòng nói chuyện. bên ngoài gió lớn, chớ để bị cảm!"

Hàn Văn Vũ cẩn thận đem Hạ Tuyết đặt trên giường bệnh, sau đó trước mặt nàng mở ra các loại quà mang về từ Nhật Bản, nói: "Xem, xem tôi rất thương cô, đi tận Nhật Bản mua quà tặng cô!"

"Cám ơn." Hạ Tuyết vui vẻ nói.

Hàn Văn Vũ mỉm cười nhìn em trai đem một lon sữa bột đặt trên bàn, hần tò mò nói giỡn: "Tại sao chú lại uống sữa bột dành cho phụ nữ có thai? Chú mang thai à?"

Hạ Tuyết khẩn trương nhìn Hàn Văn Kiệt.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Mẹ nói, anh uống sữa bột trẻ nít đến mười hai tuổi! Cô ấy muốn uống sữa bột dành cho phụ nữ có thai không được sao?"

Hạ Tuyết cũng bất đắc dĩ cười có lẽ nàng mang thai, nên Hàn Văn Kiệt đối với nàng rất tốt, tốt đến nỗi nàng thích hần về điểm này, cũng không nên như vậy, lúc nào nàng cũng biết, người đàn ông này rất thích người vợ chưa cưới.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười đem sữa bột cất xong, sau đó nói: "Gần đây, thân thể cô ấy không được tốt, trong lúc bất chợt thích uống vị sữa bột này, nên mua cho cô ấy, hơn nữa, cái này đối với thân thể rất tốt! Về sau mỗi ngày anh phải nhắc nhở cô ấy sớm muộn gì uống một ly! Không được quên!"

"Biết rồi!!" Hàn Văn Vũ lập tức bưng gương mặt của Hạ Tuyết nói: "Cô nhóc!! Thích uống sữa bột của phụ nữ có thai như vậy, sinh cho tôi một đứa bé đi!"

"Mọi người từ từ tán gẫu, tôi về phòng trước!" Hàn Văn Kiệt mỉm cười, sau khi nói xong, nhàn nhạt đi ra khỏi phòng.

"Cám ơn Bác sĩ Hàn!" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Kiệt, cất tiếng cười trong trẻo, hẹn gặp lại.

Hàn Văn Kiệt quay đầu nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt của nàng trong suốt, hân hân cười một tiếng, rồi đi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tùy Ý

Hoàng hôn!

Hàn Văn Vũ muốn rời khỏi, hắn nói với Hạ Tuyết sáng sớm ngày mai tới đón nàng cùng nhau đi tham gia nghi thức ghi hình! Hạ Tuyết gật đầu, mỉm cười tiễn chân hắn, mới vừa định đi trở về, lại lơ đãng nghe được giọng lảm nhảm của một y tá trong phòng truyền đến: "Nghe nói Hạ Tuyết mang thai, đứa bé là con của Bác sĩ Hàn chúng ta."

"Không thể nào!? Không phải Bác sĩ Hàn đã có vợ hôn thê sao? Làm sao có thể?"

"Tại sao cô biết là không? Cô thấy được à?" Có một y tá mỉm cười nói.

"Nhưng tôi xem bọn họ cũng không có làm chuyện gì a!"

"Ôi, giúp cô ấy đi phá thai, nhưng sau đó không làm nữa!! Hiện tại muốn sinh con nên mua cho cô ấy rất nhiều sữa bột dành cho phụ nữ có thai, cô nói một người đàn ông, nếu như không có quan hệ gì với cô ấy thì tại sao đối với cô ấy tốt như vậy?"

Hạ Tuyết đứng ngoài cửa, nghe những lời này, lòng của nàng lạnh giá

Hạ Tuyết kéo hành lý nặng nề, mặc váy ngắn đen, mang vớ đen, mang giày bệch màu trắng, áo khoác trắng mà hắn mua cho nàng, đứng ở trạm xe bus, mỉm cười chờ xe buýt tới.

Xe buýt màu trắng chậm rãi dừng lại trước trạm, Hạ Tuyết lập tức kéo chiếc rương hành lý nặng nề, bước lên xe buýt, đi tới phía sau xe ngồi, quay đầu lại, nhìn tòa cao ốc Bệnh viện, nước mắt lăn xuống, nàng thở dài một hơi, tay đặt nhẹ nơi bụng, sâu kín nói: "Bảo bối a, chúng ta phải kiên cường một chút, mẹ nhất định cố gắng sinh ra con, mặc kệ hai vai nặng bao nhiêu, mẹ cũng nhất định sẽ vệ con thật tốt, giống như chú đã cho mẹ đôi cánh!"

Hàn Văn Kiệt xem xong báo cáo chẩn đoán bệnh, mệt mỏi xoa xoa cặp mắt, bắt tay với Viện Trưởng, chuẩn bị đến phòng bệnh Hạ Tuyết, ăn bữa tối với nàng, nhưng khi hần mở cửa phòng bệnh, thấy giường bệnh trống không, nghĩ người này đã đi đâu rồi? Hần khẽ cười một tiếng, xoay người đi tìm nàng, đang xoay người, trong nháy mắt, nhìn cái bàn nhỏ bên cửa sổ, đặt một phong thư màu xanh dương, hần kỳ quái đi vào phòng, lúc này mới phát hiện, phòng bệnh dọn dẹp sạch sẽ, quần áo và sữa bột của Hạ Tuyết cũng không thấy, hần sững sờ, cầm phong thư màu xanh dương, mở ra đọc

"Bác sĩ Hàn, khi anh đọc lá thư này thì tôi đã đi rồi, tôi thật sự không muốn làm phiền anh nữa. Ở trong lòng của tôi, anh vẫn luôn là Thiên Sứ, dùng một đôi cánh thật ấm áp, lương thiện, bảo vệ tôi thật chặt, thời gian ở cùng với anh là thời gian hạnh phúc nhất trong đời tôi, được anh thương yêu, được anh cưng chiều, được anh quan tâm. trong lòng tôi, anh là người thân nhất, nhưng dù sao bên cạnh của anh, còn có một vị hôn thê mà anh vô cùng yêu thương. Tôi với anh ở chung một chỗ, sẽ phát sinh nhiều lời đồn đãi, thị phi, tôi không muốn làm cho cô ấy hiểu lầm anh, cũng không muốn để cho mọi người hiểu lầm một người thiện lương, tốt đẹp như anh! Tôi hi vọng anh và Mộng Hàm tiểu thư có thể hạnh phúc mỹ mãn! Tôi hi vọng cuộc đời của anh có thể hạnh phúc mỹ mãn! Không cần lo lắng cho tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho mình, tôi không thể vĩnh viễn làm bệnh nhân của anh, anh cũng không thể vĩnh viễn là bác sĩ của tôi, nếu như tôi không chết, cũng phải có một ngày ra đi. Sau khi tôi đi, anh sẽ không còn

phiền toái, không cần mỗi ngày giúp tôi ăn cơm, cũng không cần giúp tôi đi tản bộ. Tuy rằng tôi không muốn, nhưng tôi chỉ có thể nói hẹn gặp lại. Hạ Tuyết"

Hàn Văn Kiệt chợt ném lá thư, vọt khỏi phòng bệnh, chạy ra bên ngoài bệnh viện.

Hàn Văn Kiệt chạy ra cửa bệnh viện, chạy vòng qua vườn hoa, chạy tới trạm xe bus

Xe buýt chậm rãi rời đi.

"Hạ Tuyết....." Hàn Văn Kiệt nhìn trạm xe bus, lớn tiếng kêu!

Hạ Tuyết cúi đầu, đóng điện thoại di động, thở dài, nhìn xe nhanh chóng chạy thẳng về phía trước, hơi cười khổ.

Hàn Văn Kiệt thở phò phò đứng trong tuyết, nhìn chiếc xe buýt dần dần chạy xa, hần bất đắc dĩ tựa người vào trước tấm bảng của trạm xe bus, suy nghĩ nàng rốt cuộc muốn đi đâu?

Hạ Tuyết có thể đi đâu? Nhà của Quách Dung không thể ở, mình cũng thật sự không có chỗ đi, cũng chỉ có thể tìm Hàn Văn Vũ thôi! Cho nên gần 8 giờ tối, Hàn Văn Vũ mặc áo len màu xanh dương đậm, quần thể thao màu trắng, áo khoác dày cộm, đi ra vườn hoa nhỏ, nhìn Hạ Tuyết đứng ngây ngốc sững sờ trước rào chắn nhỏ, kéo một rương hành lý to đùng, hần kỳ quái hỏi: "Này! Cô đang làm gì vậy?"

"Ngày mai anh đi bệnh viện đón tôi, rất phiền toái! Không bằng tôi tới đây thì tốt hơn! Anh nói Lynda chuẩn bị kí túc xá cho tôi nhanh một chút!" Hạ Tuyết kéo hành lý đi vào trong nhà, vừa nói.

Hàn Văn Vũ cười nhận lấy hành lý trong tay nàng, nói: "Cô muốn tới đây, nói với tôi một tiếng, tôi sẽ đi đón cô! Thiệt là! Trời đang rất lạnh, đi

một mình đến thật tội nghiệp mà?"

Hạ Tuyết hi hi hi cười xong, lập tức nhìn các loại rau cải nàng trồng trong rào chắn đã không còn, nàng kêu to lên: "A!! Rau cải tôi đâu?"

Hàn Văn Vũ vừa kéo hành lý đi vào trong, vừa nói: "Bị dê ăn rồi !"

Hạ Tuyết vừa nghe, tức giận quát to lên: "Lại là con dê này? Cho tới bây giờ tôi cũng chưa gặp qua con dê không biết xấu hổ như vậy!! Sớm muộn có một ngày, tôi bắt bọn chúng hầm hết!"

Hàn Văn Vũ đã đi vào rồi, không nghe thấy Hạ Tuyết nói gì

Hạ Tuyết tức giận quay đầu lại, nhìn đường núi hun hút, nàng nắm chặt nắm tay nói: "Tôi nhất định phải đem bọn chúng hầm, bồi bổ cho bảo bối của tôi! Hừ!!"

Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết vừa tắm xong, mặc áo ngủ thật dày đi tới, nhào lên ghế sofa nằm, kéo cái chăn đắp người, cầm hộp điều khiển ti vi, mở ti vi xem! Ánh mắt Hàn Văn Vũ nheo nheo tiến lại gần Hạ Tuyết nói: "Cưng ơi! Hay là Chúng ta kết hôn đi!?"

Hạ Tuyết thần trí mơ màng!! Nàng không ngừng nhấn hộp điều khiển ti vi, tức giận nghĩ tới rau cải mầm của mình! Nàng tức giận! ! Rất tức giận!!

"Chờ tôi bắt được con kia dê lại rồi nói!"

"Ngày mai tôi bắt hết bọn chúng lại?" Hàn Văn Vũ mỉm cười hỏi: "Vậy cô gả cho tôi!"

"Tùy ý!" Hạ Tuyết căn bản cũng không nghe rõ Hàn Văn Vũ đang nói gì với mình!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Dê Núi

Buổi sáng!

Nghi thức ghi hình tiến hành lúc 10 giờ!

Hàn Văn Vũ đã thức dậy lúc 7 giờ, lái xe với tốc độ 180 km/h chạy như bay xuống núi, một lát sau, chạy như bay trở về, thẳng gấp trước cửa nhà, lạnh run vội vàng vác tất cả bao cỏ lúa mì đen ở phía sau xe xuống, mở rào chắn màu trắng, đem cỏ lúa mì đen đặt ở bên cạnh rào chắn, sau đó bậc một chiếc đèn nhỏ, hưng phấn chạy đến trước cửa nhà, cởi dép, chạy lên lầu như điên.

"Hạ Tuyết! ! Mau dậy đi! ! Mau! !" Hàn Văn Vũ lay lay Hạ Tuyết!!

"Để làm chi ? Mệt lắm!" Hạ Tuyết kéo chăn, muốn xoay người ngủ tiếp!

"Ôi, cô thức dậy cho tôi!! Nhanh lên!! Có chuyện hay kìa!!" Hàn Văn Vũ lay mạnh Hạ Tuyết!

"Chỉ cần không liên quan đến Dê thì không được xem là chuyện hay!!" Hạ Tuyết vừa muốn kéo chăn trùm kín đầu!

"Ôi, cô nghe tôi đi!" Hàn Văn Vũ lập tức ôm Hạ Tuyết từ trên giường, đem đặt nàng trên thành cửa sổ, chỉ phía dưới lầu nói: "Cô nhìn xem một chút?"

"Cái gì?" Hạ Tuyết dụi mắt, nhắm mắt nhìn xuống dưới lầu, liếc thấy trong sân có rất nhiều cỏ lúa mì đen, nàng sửng sờ, tỉnh táo hẳn, nói: "Tôi lập tức đánh răng, rửa mặt!! Dê tới đây, chờ tao!!"

"Tốt!!" Hàn Văn Vũ ngồi trên thành cửa sổ nhìn chăm chăm phía trước!!

Một lúc sau, Hạ Tuyết từ trong phòng tắm chạy đến, khoác áo lông, cũng ghé đầu vào trên cửa sổ chờ.

Hai người bọn họ tập trung tinh thần, ngồi xồm trước cửa sổ, khổ sở chờ. Thời gian từng phút, từng phút trôi qua. Rốt cục. Bọn chúng cũng đến rồi, một con dê lớn và ba con dê nhỏ, bọn chúng nhăm trước cổng nhà Hàn Văn Vũ đi tới, quen thuộc giống như nhà của chúng vậy, bắt đầu mang ba con dê nhỏ đi tới ăn cỏ lúa mạch đen.

"Tao cho mày ăn!!" Hạ Tuyết phát điên chạy xuống lầu, đi tới trước mặt mấy con dê kia, hung hăng tát một bạt tai vào con dê lớn, tát tiếp một bạt tai nữa, kêu to: "Văn Vũ, đóng rào chắn lại!! Đêm nay, chúng ta đem tất cả chúng nó hầm ăn!!"

"Tốt!!!" Hàn Văn Vũ thừa lúc mấy con dê chưa kịp chạy trốn, đóng cửa rào chắn lại, vội vàng lừa mấy con dê con chạy đến phía sau vườn hoa nhỏ, Hạ Tuyết tức giận kéo sừng con dê lớn kêu to: "Tao cho mày ăn!! Mày tới đây cho tao!!"

"Beeee" Con dê kia đột nhiên kêu to!

"Ai nha, mày dám kêu tao hả!!" Hạ Tuyết lại tức giận tát nó một bạt tai, sau đó đá vào mông nó một cái, để cho nó chạy vào đằng sau vườn hoa nhỏ

"Khi nào thì làm thịt?" Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết trợn mắt nhìn hằm, nói: "Đừng nói giỡn! Giết chúng nó thật hả? Nhiều lắm là bắt chúng nó, cho nhịn đói vài ngày! Như vậy chúng nó về sau cũng không dám đến đây!!"

"Đơn giản như vậy? Cô sẽ gả cho tôi?" Hàn Văn Vũ vui mừng hỏi.

Hạ Tuyết ánh mắt hồn nhiên trợn to nhìn hần nói: "Tôi bằng lòng gả cho anh khi nào?"

"Tối hôm qua a? Cô nói tôi tóm được mấy con dê này, cô liền gả tôi!!"
Hàn Văn Vũ kêu to! (ặc, ặc, tội nghiệp vũ ca!!! ngây thơ như đứa bé)

"Mẹ nó! Tôi đây rẻ như vậy sao? Vì mấy con dê, bán tuổi thanh xuân trẻ đẹp sao?" Hạ Tuyết nặng nề ngáp một cái, đuổi mấy con dê chui vào hòn non bộ, đóng cửa rào chắn, nói: "Tôi mệt rồi. Muốn đi ngủ."

"Này!! Cô sao lại đi ngủ nữa? Trước kia giờ này, cô đã thức dậy làm bữa sáng rồi !" Hàn Văn Vũ nói.

"Thân thể tôi không tốt!" Hạ Tuyết lại ngáp một cái, đi vô nhà, tiếp tục lên lầu ngủ.

"Cô nhóc kia, uống sữa bột dành cho phụ nữ có thai, lại ngủ nhiều như vậy, cô ấy thực mang thai sao ? !!" Hàn Văn Vũ cười đi vào!!

9 giờ sáng!

Mặt trời chen ra khỏi tầng mây, chiếu ánh sáng khắp nơi, chiếc xe BMW chậm rãi dừng trước cửa nhà Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết ngồi vào trong xe, cùng với một nhân viên nghiệp vụ đi tham dự nghi thức ghi hình! Ở trong xe, Hàn Văn Vũ vô cùng kiên nhẫn giảng giải cho Hạ Tuyết các nhân vật chủ yếu của bộ phim “Vương triều hiện đại”, còn nói nữ chính đã xác định là Hà Tú Na

"Hà Tú Na? diễn viên Hàn Quốc? Tôi vô cùng thích cô ấy đóng phim!"
Hạ Tuyết hưng phấn nói.

Lynda ngồi ở vị trí lái phụ, ôm vai ngủ bù nói: "Cô ấy là người sạch sẽ hiếm có trong giới diễn viên! Cũng có quan hệ đến gia thế của cô ấy, cha cô ấy là xã trưởng của xí nghiệp nổi tiếng ở Hàn Quốc, mẹ là bậc thầy thiết kế

thời trang, cô ấy được muôn vàn sủng ái! Đây mới thật sự là nổi tiếng, mà không giống nổi tiếng, trên phim muôn vàn biến hóa, thử một chút, chuyện gì cũng muốn làm!"

Thanh Thanh cười nói với Hạ Tuyết nói: "Tú Na vô cùng yêu Văn Vũ chúng ta! Đã từng trước mặt truyền thông công khai nói có hảo cảm với Văn Vũ, không chỉ một lần!"

"A.....?" Ánh mắt Hạ Tuyết lập tức sáng lên nhìn Hàn Văn Vũ đang ôm vai ngồi ngủ, nàng bật cười hỏi: "Thiệt không? Lần này nhận vai diễn này, không phải là rất tốt sao?"

"Hà Tú Na biết mình được tuyển chắc phải hét lên! Vài năm trước, cô ấy vì Văn Vũ mà khổ luyện tiếng trung, bây giờ tiếng trung nói rất tốt! người này tâm địa thiện lương, vừa đáng yêu!" Tiểu Thanh vui vẻ nói.

"Văn Vũ!! Anh phải khẩn trương cưới cô ấy! Tôi đem mấy con dê giết thịt chúc mừng!!" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ nói.

Hàn Văn Vũ vừa nghe lời này, mở to mắt trừng nàng một cái nói: "Cút! Lão tử không thích cô ấy! Vâng vâng, dạ dạ, ngoại trừ diễn xuất tốt một chút, thì không có cảm giác gì!"

"Cho nên tôi nói." Lynda quay đầu lại nói: "Văn Vũ chúng ta là ngôi sao lớn tốt nhất, hắn không làm chuyện xấu, cũng sẽ không làm gì việc ngốc nghếch, gây thơ, thiện lương, đáng yêu! Nếu tương lai, ai gả cho hắn, nhất định vô cùng hạnh phúc !!"

Hàn Văn Vũ “chặc” một tiếng nói: "Gây thơ, thiện lương, đáng yêu!! Cô nói cây kẹo sao?"

Chiếc BMW chậm rãi dừng trước cửa studio, đã nhìn thấy rất nhiều nhân viên nghiệp vụ bận rộn chuẩn bị heo quay, hoa quả và đồ cúng.

Tôn Minh cũng đứng ở trong đó, đang nói cười với một ông già khoảng 60 tuổi, đầu bạc trắng

"Uhm?? đạo diễn Trương Kính Trung?" Lynda mỉm cười nói: "Hôm nay ông ấy cũng đến thăm bạn!"

"Trương Kính Trung!" Hạ Tuyết nhớ kỹ tên này, nói: "Người kia là Đạo diễn Quốc tế?"

"Đúng vậy!" Lynda cười nói: "Ông già này và Tôn Minh quan hệ đặc biệt tốt, nghe nói là quan hệ thầy trò! Cho nên lần này quay “Vương triều hiện đại”, nhất định ông ấy phải tới cố động! ông ấy ở núi Dương Minh! Cách nhà Văn Vũ không bao xa! Có một sở thích vô cùng buồn cười người trong Làng Giải Trí vẫn bàn tán say xưa."

"Cái gì?" Hạ Tuyết nhai kẹo, vừa ăn, vừa hỏi.

"Ông ấy thích nuôi dê núi!!" Lynda cười nói.

Hạ Tuyết và Hàn Văn Vũ lập tức xoay người nhìn Lynda kêu lên: "A?"

hơhơ, hôm nay ta tìm được cách giải quyết nội dung rối loạn, sẽ edit rất nhanh, nhào vô cùng ta nào.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ai Bắt Trộm Dê Của Tôi

Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết cùng Lynda đi về hướng Tôn Minh chợt nghe Trương Kính Trung có chút lo lắng nói với Tôn Minh: "Sáng nay, tôi còn nhìn thấy con dê lớn của tôi dẫn ba con dê con đi ra ngoài, tôi đã chuẩn bị thức ăn ngon, đợi chúng nó trở về. Nhưng chờ mãi cho đến khi tôi khỏi nhà, cũng không có thấy chúng nó trở về. Tôi nghĩ có người đã bắt trộm mấy con dê kia rồi !"

Phía sau lưng Hạ Tuyết đột nhiên đổ mồ hôi lạnh.

Hàn Văn Vũ ho khan một tiếng.

Lynda quay đầu nhìn thần sắc hai người bọn họ, cười nói: "Như thế nào? Chẳng lẽ dê này là do các người trộm ?"

"Không có! !" Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết lập tức phủ nhận!

Tôn Minh nghe thầy mình nói xong, cười nói: "Điều này sao có thể? Khu nhà ở của các người đều là người giàu có, làm sao có thể có người trộm dê? Người nào lại làm chuyện mất mặt như vậy?"

Hai mắt Hạ Tuyết trợn tròn.

Hàn Văn Vũ quay đầu, ra vẻ đáng thương!

"Ta vô cùng lo lắng cho bọn chúng! Không biết bọn chúng có thể bị đói hay không? Chỉ sợ có người muốn làm thịt bọn chúng!"

"Ha ha ha ha. Sư phó, người nói vui thôi, mấy con dê núi nhiều lắm là đi thẳng xuống dốc núi, sẽ lập tức trở lại thôi, có thể chạy đi đâu?" Tôn Minh lại nói.

"Hi vọng là vậy!" Trương Kính Trung chỉ có thể nở nụ cười.

Tôn Minh nói chuyện xong, quay đầu lại thì nhìn thấy Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết, hai người giống như tượng Phật đứng đó, ông ta liền kêu bọn hắn: "Đến đây!! Hạ Tuyết! Cô cũng đến đây!!"

"A?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn thoáng qua Hàn Văn Vũ, ngây ngốc đi tới!

"Sư phó, đây là tôi nói với người, cô gái kia có thiên phú diễn xuất vô cùng, cô ấy là Hạ Tuyết, cô ấy là người mấy năm gần đây, tôi xem nhìn thấy vô cùng có tiềm chất của Nữ Minh Tinh Tuy nhiên, cô ấy vẫn chưa tiến vào giới diễn viên nghệ sĩ, nhưng tôi tin tưởng, không bao lâu nữa, nhất định cô ấy là nữ minh tinh sáng chói nhất!" Tôn Minh mỉm cười nói.

Trương Kính Trung nghe học trò cất nhắc một cô gái như vậy, cảm thấy hết sức hứng thú, quay đầu lại nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn, mặc áo màu trắng cổ lông, quần jean xanh, bên ngoài khoác áo khoác đen, hai mắt lấp lánh tỏa sáng, vẻ mặt hết sức phức tạp đi tới trước mặt mình.

Hàn Văn Vũ chào hỏi trước, cười nói: "Trương Đạo diễn, đã lâu không gặp"

Trương Kính Trung rất quen thuộc Hàn Văn Vũ, cũng chỉ gật đầu, xem như chào hỏi, lại sâu thâm nhìn vẻ mặt Hạ Tuyết rất phong phú, hơi chút hài lòng, nói: "Ngẩng đầu lên, tôi nhìn xem?"

Hạ Tuyết nghĩ tới mình đã đánh mấy con dê kia vài cái tát, nàng đang tìm một chỗ chui trốn, bất đắc dĩ ngẩng đầu, ánh mắt lo lắng nhìn Trương

Kính Trung, miễn cưỡng cười, khom lưng 90 độ, kính trọng lẫn sợ hãi kêu nhỏ: "Trương Đạo diễn. chào ông. Tôi vô cùng thích xem người quay phim. Nhất là “Ngọc Hồ Điệp”, thật sự vô cùng đặc sắc. mấy con dê kia"

"Khụ khụ khụ." Hàn Văn Vũ lập tức ho khan một phen!

Vẻ mặt Hạ Tuyết đỏ lên, nuốt một ngụm nước bọt vội vàng nói: "Con dê. con dê kia. Sẽ trở lại thật nhanh thôi."

Hàn Văn Vũ trừng mắt nhìn con nhóc ngu ngốc này.

"Hi vọng là vậy." Trương Kính Trung mỉm cười đáp lời, thâm sâu liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái, giọng nói vô cùng yêu mến hỏi: "Nghe nói. Cô diễn vai Minh Cơ?"

"A. Đúng vậy!" Trong lòng Hạ Tuyết còn đang suy nghĩ luẩn quẩn đến mấy con dê kia, nếu lỡ chúng nó nhớ nhà mà chết? sau gáy của nàng từng đợt rét run.

"Nói cho tôi biết, cô nhìn thấy gì qua vai diễn Minh Cơ?" Trương Kính Trung mỉm cười hỏi Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn ánh mắt hiền hòa của ông già kia, nàng suy nghĩ một chút, nhưng không nghĩ ra được, có chút luống cuống ngẩng đầu nhìn ông già, ngây ngốc nở nụ cười.

Trương Kính Trung lắc đầu cười, xoay người rời khỏi.

Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Vũ, hạ giọng nói: "Ông ta không biết chúng ta trộm dê của ông ta chứ? Cho nên cố ý làm khó dễ tôi như vậy?"

"Hửn không!!" Hàn Văn Vũ lập tức nói.

Nghi thức ghi hình bắt đầu!

Tác phẩm này quy tụ đầy đủ ba ảnh đế và minh tinh Hàn Quốc Hà Tú Na, có thể nói là siêu sao tập hợp, càng không cần phải nói Tôn Minh tự mình mời đến một Đạo diễn dày dặn kinh nghiệm là một ông vua thống trị màn ảnh, cùng Nữ Minh Tinh xinh đẹp, ảnh hậu Tô Tử Lăng làm khách mời, rất nhiều ngôi sao sáng chói.

Làm cho người ta nhao nhao tò mò, vai diễn Minh Cơ tới cùng rơi vào tay người nào, hôm nay sẽ được công bố, cho nên Hạ Tuyết xuất hiện tại buổi nghi thức ghi hình, do Tôn Minh tự mình chính thức tuyên bố, Hạ Tuyết chính thức tiếp nhận vai diễn Minh Cơ, đất diễn không nhiều lắm, nhưng là nhân vật có sức ảnh hưởng, các phóng viên lập tức tò mò hỏi thăm lai lịch của nàng.

Hạ Tuyết không có thói quen nhìn rất nhiều đèn flash chiếu vào mình, vừa nghĩ muốn chui vào trong đám người, lại bị Tôn Minh tự gọi tới đến bên cạnh.

"Tôi?" Hạ Tuyết đứng trong đám người, vẻ mặt hơi đỏ lên nhìn Tôn Minh! Tất cả ảnh đế, ảnh hậu đều đã đứng ở hàng thứ 2. Nàng nhất thời sửng sốt.

"Đến đây! !" Tôn Minh kêu Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhất thời có chút bối rối nhìn Hàn Văn Vũ đứng chính giữa hàng thứ 2, hắn đang nhìn nàng cổ vũ cười, nàng đành phải đi tới bên cạnh Tôn Minh, tiếp nhận bó nhang từ nhân viên nghiệp vụ, đứng trước bàn thờ, cùng mọi người tế bái!

Các minh tinh nhao nhao nhìn Hạ Tuyết, tại sao lại có thể nhận được loại đãi ngộ này?

Hạ Tuyết ở một bên rồi ren theo sát Tôn Minh cảm hương, sau đó tiếp nhận cây nến, cắm vào trên lư hương !

Lần này Tôn Minh phải tới núi Phật Đà quay phim, cho nên đặc biệt thỉnh cao tăng Núi Phật Đà tới cầu phúc cho bộ phim “Vương triều hiện đại”!

Sau khi Tôn Minh và Hạ Tuyết lễ bái xong, mọi người đi tới trước mặt cao tăng, hai tay tạo thành chữ thập, để cho cao tăng niệm Phật ngữ cho hai người, rưới một chút Thánh Thủy trên giữa đỉnh đầu của Hạ Tuyết

Hạ Tuyết đột nhiên cảm giác có một lực lượng thần kỳ dần dần hội tụ, nàng không biết loại lực lượng này là gì, nhưng nàng dần dần thích cỗ lực lượng này.

Sau nghi thức cúng bái thần linh, mọi người ở lại ăn mừng, nhưng Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết lại giống như hai con thỏ nhảy lên xe, lấy tốc độ 180 km/h, chạy nhanh về nhà.

"Nhanh lên!! Chúng ta nhất định phải đuổi lão đạo diễn về nhà trước, ầm mấy con dê đến, sau đó ném vào trong nhà ông ta đi!!" Hạ Tuyết oán hận nói.

Không lâu, xe thẳng gấp trước cửa nhà Văn Vũ, hai người bọn họ nhào xuống xe, lập tức sửng sốt nhìn thấy Trương Kính Trung đang đứng ở trước cửa rào chắn nhỏ, hai tay chấp sau lưng, có chút nghi ngờ nhìn vào phía trong vườn hoa nhỏ.

Sắc mặt Bọn hắn tức khắc trắng bệch!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Hẳn Đến

"Trương. Trương. Trương Đạo diễn. Ông đến đây có việc a?" Hàn Văn Vũ khẩn trương cười nói với Trương Kính Trung.

Hạ Tuyết hoảng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Trương Kính Trung khẽ nhếch môi cười nói: "Vừa rồi dường như tôi nghe được tiếng kêu của mấy con dê nhà tôi, cho nên tới đây xem thử."

"Dê?" Hàn Văn Vũ nhướn mày, cười nói: "Nhà của chúng tôi làm sao có thể có dê? Chúng tôi cũng không thích ăn thịt dê!"

"Tôi cũng không nói nhà của cậu có dê, càng không nói cậu thích ăn thịt dê hay cậu muốn làm thịt!" Trương Kính Trung mỉm cười nói.

Hai mắt Hạ Tuyết đảo qua một vòng, đột nhiên lạnh trí đi tới trước mặt Trương Đạo diễn nói: "Trương Đạo diễn, ông vào nhà ngồi một chút Hôm nay, tôi làm món ăn rất ngon."

Vẻ mặt Hàn Văn Vũ bắt đầu khẩn trương vắn vẹo, nhìn cô nhóc điên này!

"Không được, không được. Cám ơn hai người. Tôi đi dọc theo chân núi một chút, xem có thể mấy con dê đã về đến nhà hay không....." Trương Kính Trung mỉm cười nói xong, hai tay chấp sau lưng, đi bộ về phía trước!

Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết lập tức chạy ào vào vườn hoa nhỏ, vòng ra phía sau vườn hoa, lập tức nhìn thấy mấy con dê kia trong rào chắn đang khoan khoái ngủ. Hạ Tuyết nói với Hàn Văn Vũ: "Anh ôm dê con, tôi kéo dê lớn!! Mau lên!"

"Tốt!!" Hàn Văn Vũ lập tức ôm lấy con dê con, sau đó chạy nhanh ra ngoài, Hạ Tuyết chạy đến trước mặt con dê lớn, một tay nắm cái sừng của nó, kéo về phía trước, cố hết sức kéo đi. Nhưng con dê kia có lẽ ở nhà bọn họ được ăn ngon quá, không chịu đi tới, chết cũng không chịu đi, Hạ Tuyết đầu đầy mồ cố sức kéo, vừa kéo vừa chửi: "Mẹ mày!! Không phải mày cảm thấy tao trẻ tuổi, xinh đẹp nên không muốn đi hả ? Tao nói cho mày biết, tao cũng là mẹ, nếu mày không đi cho tao, tao sẽ hầm mày, nấu nước canh uống tẩm bổ cho Bảo bối của tao!!"

"Beeeeee" Con dê kia lập tức nhảy dựng lên, vô cùng nhàn nhã hất cái đuôi nhỏ!

"Có phải muốn dọa mày mới bằng lòng đứng lên cho tao hả!! Hừ! ! Đi" Hạ Tuyết cầm một nhánh cây xua con dê đi ra, lúc này Hàn Văn Vũ đã chạy về tới, ôm lấy một con dê nhỏ khác chạy ra bên ngoài.

Hạ Tuyết vội xua con dê lớn đi ra, nhìn trái phải hai bên, tạm thời không nhìn thấy người khác, khẩn trương đem con dê kia xua chạy về hướng nhà Trương Kính Trung.

Hai người cùng nhau đuổi con dê lớn và dê con về nhà Trương Kính Trung, đóng rào chắn lại, vừa định đi, con dê lớn lại chạy đến, đi theo bọn hắn về nhà.

"Tao cho mày đi theo hả!!" Hạ Tuyết tức giận vươn tay, hung hăng tát con dê núi một bạt tai, kêu to: "Sau này tao với mày không liên quan nhau!!"

Con dê kia lắc đầu qua bên phải, giống như không nỡ bỏ Hạ Tuyết.

"Hừ!!" Hạ Tuyết không nói nữa, cùng Hàn Văn Vũ chạy nhanh về nhà, nói: "Còn một con!!"

Hai người bọn họ hưng phấn đi về nhà, ai ngờ nhìn thấy Trương Kính Trung, đứng ở bên trong rào chắn nhà bọn họ, nhìn trái nhìn phải, bọn hắn hút một ngụm khí, dọa người ta giật mình, ha ha ha cười to, vội vàng đi ra phía trước nói: "Trương Đạo diễn, ông đến tìm dê sao?"

"Không có, không có, không có." Trương Kính Trung mỉm cười nói: "Chỉ là vừa rồi lúc tôi đi qua nhà cậu, nghe thấy tiếng con dê con của tôi kêu, không biết có phải nó tìm không thấy mẹ, chạy vào trong nhà cậu hay không."

"Có việc này?" Hàn Văn Vũ ngây thơ tròn mắt, bắt chước trò trẻ con của Hạ Tuyết vừa rồi làm, mở rào chắn, cười nói: "VẬY ông vào xem."

"Được." Trương Kính Trung đi vào.

Hai mắt Hàn Văn Vũ sắp rơi ra đến nơi, nhìn Hạ Tuyết, muốn biết tại sao lại như vậy.

Hạ Tuyết nháy mắt, nhìn chăm chú tên đàn ông chết tiệt này, sao lại ứng xử trở thành như vậy, nàng giậm chân đi vào trong, thậm chí lén chạy vào phòng khách nhỏ, sau đó xông vào phòng bếp, nhanh chóng từ phía trước phòng bếp xông ra vườn hoa nhỏ, vừa nghe thấy tiếng bước chân của Trương Kính Trung truyền đến, nàng lập tức ôm con dê con, vọt vào phòng bếp, đem con dê con nhét vào tủ chén, “phịch” một tiếng đóng cửa lại.

Trương Kính Trung đi đến phía sau vườn hoa nhỏ, nhìn một chút, thất vọng nói: "Ái chà. Lúc này tôi tưởng rằng ... con dê này có thể chạy đến nhà cậu chơi, con dê này không đáng giá không đến nỗi bị mất a."

Hạ Tuyết cầm nôi cơm điện, đi tới vo gạo nói: "Làm sao có thể? Ha ha ha ha"

Trương Kính Trung cũng đành nở nụ cười khổ, nói với Hàn Văn Vũ: "Thật xấu hổ, đã quấy rầy, nếu có thấy con dê nhà tôi, cho tôi biết một tiếng....."

"Vâng! Trương Đạo diễn!!" Hàn Văn Vũ miễn cưỡng cười nói.

"Tôi đi trước đây" Trương Kính Trung mỉm cười nói dứt lời, xoay người rời khỏi.

Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết khẩn trương nhìn Trương Kính Trung vừa đi ra ngoài, giống như bị mất hơi thở, ngồi xồm trên mặt đất, bị hù chết rồi.....

"Nơi này tại sao lại có con dê?" Một âm thanh lạnh lùng đột ngột từ trước sân truyền đến.

Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết kêu to một tiếng “A”, khẩn trương lao ra, nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc tây phục đẹp đẽ quý phái, áo khoác dài, mang bao tay đen, đứng ở giữa vườn hoa nhỏ, kế bên chân hắt là con dê con mà Hạ Tuyết giấu đi, đang đi tới đi lui tìm cỏ ăn, Hạ Tuyết hoảng sợ ôm lấy con dê kia, rất không khách khí nói với Hàn Văn Hạo: "Tôi nuôi nó để chơi đùa không được sao?"

Nàng nói vừa xong, giống như một trận gió chạy mất!

Hàn Văn Hạo nhìn người này nhiều ngày không gặp, tính tình vẫn nóng nảy, hắt hủ một tiếng ...

"Anh, Sao anh lại tới đây?" Hàn Văn Vũ vội pha trò, đi đến gần anh hắt, hỏi.

"Vừa rồi phi cơ bay ngang qua nhà chú, muốn vào thăm chú một chút, thuận tiện có việc muốn bàn!" Hàn Văn Hạo vừa nói vừa cởi bao tay, đi vào trong phòng, hắn vừa mới đi vào phòng khách, đã nhìn thấy Hạ Tuyết ngồi xồm bên phòng bếp, đang cho con dê con ăn cỏ lúa mạch, không thèm nhìn hắn một cái, ánh mắt của hắn hơi lóe ra, quay đầu đi đến bên sofa, lại nhìn thấy trên bàn trà trong phòng khách đặt một lon sữa bột dành cho phụ nữ có thai, đã mở ra.

Hắn trầm mặc, nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, lại nghi hoặc nhìn em trai

"A.....!" Hàn Văn Vũ cười ngồi trên sofa, chỉ chỉ lon sữa bột nói: "Từ sau khi Hạ Tuyết bị thương, lại đột nhiên thay đổi khẩu vị, rất thích uống sữa bột, em trai thấy cô ấy thích uống, nên mua một chút để trong phòng cho cô ấy uống lúc nào cũng được. Dù sao có dinh dưỡng rất tốt! !"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, cởi áo khoác, ngồi ở trên sofa!

"Em đi pha cà phê cho anh!" Hàn Văn Vũ chạy đi pha cà phê, Hạ Tuyết vẫn ngồi xồm trên sàn nhà cho con dê con ăn cỏ lúa mạch, nhìn kia con dê con đáng yêu như thế, nàng đột nhiên cười hihhi, có phần ôn nhu.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Chúng Ta Trở Về Phòng Đi

Hạ Tuyết làm như không nhìn thấy Hàn Văn Hạo, chỉ ôm con dê con đi ra sau vườn hoa nhỏ ...

"Cô ấy không có việc gì chứ?" Hàn Văn Hạo đi tới bên cạnh em trai, giống như vô cùng tùy ý hỏi.

"Không có việc gì! Lần trước bốn người kia, nhờ có anh dốc hết sức giúp đỡ! Mới có thể bắt bọn chúng lại! Em còn chưa kịp nói với Hạ Tuyết chuyện này! Lúc anh đi thăm cô ấy, nhằm lúc cô ấy đang bị khủng hoảng, không chỉ từ chối thăm hỏi của anh, ngay cả bọn em cũng không muốn gặp! Chú ba muốn chúng ta trước hết cho cô ấy có thời gian bình tĩnh lại, hẳn nói bị chuyện khiếp sợ này, khẳng định sẽ không thích ứng nổi. Lúc ấy em còn tưởng rằng cô ấy sẽ không thoát khỏi bóng ma, ai ngờ tình huống chuyển lại biến tốt đẹp" Hàn Văn Vũ đem cà phê đưa cho anh trai, ngồi xuống nói.

Hàn Văn Hạo cầm ly cà phê uống một ngụm nhỏ, lại hỏi."Tổn thương trên người đều đã tốt chưa?"

"Uhm, không tồi! Nhưng có đôi khi bị nôn mửa. Em trai nói dạ dày của cô ấy không tốt" Hàn Văn Vũ giải thích.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

"Anh! Anh ngồi đây một lát, em đem con dê trả lại cho nhà người ta! Hôm nay ở lại ăn cơm chiều!" Hàn Văn Vũ nói xong, đứng dậy, đi đến phía sau vườn hoa nhỏ, ôm con dê con chạy như bay ra ngoài!

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, để ly cà phê xuống bàn, vừa đứng lên, đã nhìn thấy Hạ Tuyết đi vào phòng bếp, mở nắp một cái bình thủy tinh, lấy một ít trái dưa chuột ngâm muối trông rất ngon, cầm một trái ăn, sau đó xoay người chuẩn bị rời khỏi, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng nàng chấn động, người đàn ông trước mặt này, đã từng không có chút quan hệ với nàng, nhưng bây giờ hẳn là cha của đứa bé, dĩ nhiên sẽ có sự ràng buộc với nàng sự ràng buộc vô cùng đáng sợ, ánh mắt của nàng hơi rối loạn, lạnh mặt, không để ý đến hắn, chỉ xoay người đi lên lầu

Hàn Văn Hạo nhìn bóng dáng nàng vội vã đi lên lầu, hắn không nói gì, nhưng cũng thản nhiên đi theo lên lầu Vừa đi lên lầu, đã nhìn thấy Hạ Tuyết ngồi ở giữa phòng khách lầu hai, ôm một mâm hoa quả, vừa ăn, vừa xem phim hoạt hình, hoàn toàn coi hắn như không khí, hắn chậm rãi đi tới cạnh nàng, vươn ra ngón trỏ, nhẹ nhàng cốc vào trên trán của nàng, nói: "Tìm cô vài lần, em trai đều nói cô cảm xúc không tốt, không muốn gặp ai, còn tưởng rằng cô vẫn còn sa sút tinh thần, thật không ngờ, tôi ra nước ngoài một chuyến, cô lại vui vẻ rồi!"

Hạ Tuyết không để ý hắn, tiếp tục ăn hoa quả.

Hàn Văn Hạo lại nhẹ nhàng véo chóp mũi của nàng nói: "Hôm nay tôi vừa xuống phi cơ, Cục cảnh sát gọi điện thoại cho tôi nói rằng, bốn người kia tuy là đã bị bắt, nhưng cảnh sát cảm thấy bọn hắn cho lời khai giả, có thể sẽ tiếp tục thẩm vấn, xem có ai đứng đằng sau sai khiến hay không!"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, trong lòng đau xót, cắn quả táo, hít hít cái mũi!

Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng nắm cái cằm của nàng

"Tránh ra!" Hạ Tuyết hất tay hắn ra, tiếp tục xem tivi!

Hàn Văn Hạo chậm rãi ngồi cạnh nàng, vươn tay kéo vai nàng, dựa vào trong lòng mình

"Tránh ra!!" Hạ Tuyết vẫn cứ muốn đẩy hắn ra, nước mắt đã rơi xuống!

Hàn Văn Hạo vẫn cứng rắn ôm chặt vai nàng, nói: "Tôi thật xin lỗi, tối hôm đó đã gọi cô đến, lại xảy ra chuyện như vậy!! Thật xin lỗi!! Hôm nay đến Anh quốc, gọi điện thoại cho em trai, hắn nói cô không có việc gì, tôi yên tâm rồi ! Mua cho cô một món quà!"

Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo, tức giận nói: "Như thế nào? Không phải anh cảm thấy tôi giống mấy người phụ nữ của anh? Chịu không nổi sức hấp dẫn vàng bạc châu báu của anh? Làm chuyện có lỗi, nên mượn loại chuyện như vậy đến dụ dỗ tôi?"

Hàn Văn Hạo đang ôm Hạ Tuyết, nghe những lời này, tiện cúi xuống, nắm chặt cằm của nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, mỉm cười nói: "Cô luôn so sánh bản thân mình với những người phụ nữ kia! Không thể so sánh được! Bởi vì cô không phải người phụ nữ của tôi! Các cô ấy mới đúng!!"

Hạ Tuyết vừa nghe xong, càng tức giận kêu to: "Vậy tại sao anh ôm tôi, kéo tôi, hôn tôi?"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chú Hạ Tuyết, ánh mắt nóng bỏng, nói: "Tôi làm việc luôn không có lý do!!"

Hắn vừa nói xong, trong tay đột nhiên có một chiếc hộp gấm nhỏ, bạc một tiếng, mở ra

Hạ Tuyết nhìn thấy bên trong có một sợi dây chuyền kim cương màu xanh rực rỡ, giá trị liên thành, nàng “a” một tiếng, nhìn hắn nói: "Như thế nào? Bây giờ anh muốn như thế nào? Muốn tôi làm người phụ nữ của anh?"

Hàn Văn Hạo đặt hộp gấm trên bàn trà, quay đầu lại, nắm cằm của nàng, bá đạo nói: "Cô muốn làm người phụ nữ của tôi sao?" Giọng điệu của hắn càn rỡ!

"Không muốn!!" Hạ Tuyết vừa muốn đẩy hắn ra!

"Cho nên cô hỏi?" Hắn vừa nói xong, đột nhiên cúi đầu hôn mạnh lên môi nàng!

"Anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết đẩy hắn ra, tức giận kêu to: "Anh lại như vậy, anh luôn làm loại chuyện nguy hiểm!! Đây là nhà của em trai anh!!"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, lại ôm chặt nàng vào trong ngực, hôn lên mặt của nàng, thậm chí xoa xoa nhẹ sau lưng của nàng, nói: "Vậy cô nói đi!"

Hạ Tuyết luôn biết người này không nghe ai nói, cúi xuống thở phì phò!

Hàn Văn Hạo cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mút cằm của nàng, giọng khàn khàn bên tai nàng, nói: "Tối hôm đó sợ sao?"

Hạ Tuyết đột nhiên nhớ đến lúc ấy trốn trong bụi Tiên Nhân Chưởng, thật ra hắn đã ra ngoài tìm nàng, trong lòng nàng vừa động, không tự chủ ngẩng đầu nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn nàng, vẻ mặt hòa hoãn, có chút thân thiết.

"Anh nói xem!? Máy người đàn ông chạy đuổi theo tôi! Còn nói những lời đê tiện!" Hạ Tuyết vừa nhắc tới chuyện tối hôm đó, cả người nàng co rúm lại!

Hàn Văn Hạo mỉm cười, ôm nàng vào trong ngực, ánh mắt lạnh lẽo, hôn lên trán của nàng, có chút lạnh lùng nói: "Bọn hắn sẽ vì việc làm của mình mà trả một cái giá thật lớn!"

Hạ Tuyết nghe giọng nói của hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn hỏi: "Anh có ý tứ gì? Bọn hắn đều đã ngồi tù rồi."

Hàn Văn Hạo lại cúi xuống, gõ chóp mũi xinh đẹp của nàng, nói: "Chuyện này, cô không cần lo!"

Trong lòng Hạ Tuyết không khỏi ấm áp, bởi vì hắn nói rất bá đạo, quan tâm đến người khác Nàng khẽ cắn môi dưới.

Hàn Văn Hạo cúi xuống, nhìn nàng ngoan ngoãn như vậy, làm người ta động lòng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt non mềm của nàng, nói: "Chỉ có một thời gian không gặp, tại sao tôi cảm thấy cô có chút thành thực? Có chút dịu dàng"

"Mắc mớ gì đến anh?" Hạ Tuyết lại muốn đẩy hắn ra, mặt đỏ lên, nàng đột nhiên nhớ tới Bảo bối trong bụng Không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Nhìn ánh mắt của hắn vô cùng quyến rũ, cái mũi cao thẳng, môi mỏng khiêu gợi, thật sự rất đẹp trai

Hàn Văn Hạo ôm chặt Hạ Tuyết, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi của nàng, nói: "Chúng ta trở về phòng đi"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Cảm Thụ

"Anh nổi điên sao! ! Ai trở về phòng với anh chứ?" Hạ Tuyết tức giận muốn đẩy hắn ra! !

Hàn Văn Hạo nói thẳng: "Vậy thì ở trong này!"

"Cái gì?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn hắn!

Hàn Văn Hạo không nói tiếng nào, đột nhiên đè nàng trên ghế sofa, bá đạo hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, thậm chí đầu lưỡi cuồng nhiệt xông vào khoang miệng nàng, quấn quít

"Ừm. Không muốn." Hạ Tuyết nắm tây phục của hắn, vẫn muốn phản kháng nụ hôn của hắn!

Hàn Văn Hạo cởi bỏ áo khoác, gỡ cà vạt, chỉ mặc áo sơ mi trắng bó sát người, thậm chí trong ngực phát ra hơi thở mê người phả về phía Hạ Tuyết.

"Anh đừng như vậy!!" Hạ Tuyết thật không có biện pháp với người này, muốn đẩy hắn ra, nào ngờ nàng bị hắn nắm chặt hai tay đem ra sau lưng hắn, sau đó hắn kéo xuống áo khoác của nàng ra, cách lớp áo mềm mại khe vuốt ngực của nàng.

"A." Hạ Tuyết kêu nhỏ một tiếng, thân thể đột nhiên bị một trận kích thích, làm cho nàng nhịn không được kêu nhỏ, hai tay kéo cổ áo sơ mi của hắn, muốn đẩy hắn ra, hắn tách khỏi nụ hôn, bên tai nàng nói: "Nghe lời nào!"

"Anh. Anh. Anh lưu manh!! Chúng ta quan hệ gì chứ? Anh luôn trêu chọc tôi như vậy!!" Hạ Tuyết kêu to lên nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắn, lập tức nhớ tới hắn là cha của đứa bé, nàng hoảng hốt

"Giống như cô nói ! Chúng ta không có quan hệ gì!!!" Hắn vừa nói xong, đã cúi xuống, cách lớp vải mềm mại, cắn xuống ngực nàng, thậm chí một tay giở chân của nàng lên, nằm đè lên thân thể nàng, càng không ngừng cách lớp quần áo bắt đầu khởi động, như vậy càng khơi lên một loại hấp dẫn đáng sợ Hạ Tuyết nhất thời sắc mặt ửng đỏ, đánh vào vai của hắn kêu to: "Anh không nên mỗi lần làm tôi đổ mồ hôi đầm đìa như vậy!!"

Bàn tay Hàn Văn Hạo đã xông vào trong áo của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn trước ngực nàng, khen ngợi nói: "Thân thể của cô thật đẹp."

Hạ Tuyết đột nhiên lạnh lẽo, nhịn không được, nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng. Ánh mắt dịu dàng, chậm rãi cúi xuống, mút đôi môi mềm mại của nàng, cẩn thận hôn, không càn rỡ như trước kia, trong lòng Hạ Tuyết hơi run rẩy, hai tay buông thõng xuống.

Hàn Văn Hạo không rời khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng, môi hắn ấm áp hôn lên mặt của nàng, gọi cảm nói: "Cô trốn không được."

"Anh cú đi!" Hạ Tuyết vừa nghe lời này, nàng tức giận muốn đẩy hắn ra, nào ngờ bị hắn ôm vào trong ngực, đột nhiên cười, lại hôn nàng, tay cũng không ngừng vuốt ve bầu ngực mềm mại của nàng, vừa xoa nắn vừa nói: "Nơi này rất đẹp." Hắn vừa nói xong, không cho Hạ Tuyết phản kháng, đã nhanh chóng vén áo của nàng, cách lớp áo lót trắng, cắn một cái trên ngực của nàng! !

"A" Hạ Tuyết muốn đẩy hắn ra, nào ngờ bị hắn đột nhiên kéo áo lót của nàng xuống, cắn nhẹ vào điểm hồng.

Toàn thân Hạ Tuyết bị kích thích, nàng nhin không được nặng nề thờ dốc, muốn ngồi dậy, đẩy hẳn!!

Thân thể Hàn Văn Hạo nặng ngàn cân đè trên người Hạ Tuyết, môi tiếp tục đi xuống, lướt qua bộ ngực đầy đặn, đến bụng mảnh khảnh, không biết vì sao, hẳn đặc biệt yêu thích cái bụng trắng mịn, trơn bóng của nàng, thậm chí nhẹ nhàng hôn lên cái rốn của nàng, đầu lưỡi khê liếm da thịt xung quanh bụng, làm cho Hạ Tuyết phản đối kêu to lên: "Anh buông ra! ! !"

Hàn Văn Hạo bá đạo nở nụ cười, tiếp tục đưa tay đi xuống, nắn nhẹ hông của nàng, thậm chí vươn tay tiến vào giữa hai chân nàng.

"A." Hạ Tuyết nhin không được kêu nhỏ một tiếng, ngực phập phồng lên xuống, da thịt nơi bụng càng mê người rịn mồ hôi, Hàn Văn Hạo thấy thế, nhẹ nhàng mút mồ hôi.

Dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa!

Dường như Hàn Văn Vũ giống như cùng ai vừa cười vừa nói đi vào

Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo sửng sốt, ánh mắt hẳn bất mãn, ngừng lại, lập tức chỉnh sửa quần áo cho Hạ Tuyết, lạnh mặt đứng dậy, lại chỉnh sửa lại quần áo mình một chút.

Mặt Hạ Tuyết đỏ lên, cũng đứng dậy, cầm lấy áo khoác choàng lên, xoay người

Hàn Văn Hạo nhìn thấy chiếc eo nàng vô cùng đẹp, nhất là lúc kéo lại quần áo, vô cùng gợi cảm, hẳn không nhin được từ phía sau, kéo nàng vào trong ngực, hôn bên tai nàng!

Hạ Tuyết rên một tiếng, lấy khừ tay thúc hẳn ra!

"Giúp tôi thắt cà vạt! !" Hẳn ra lệnh !

"Tại sao?"

"Tôi thích!"

"Tôi không!"

"Tôi đây liền ôm cô vào phòng!"

Hạ Tuyết tức giận quay đầu lại nhìn hăn, cầm lấy cà vạt trên sofa, oán hận đeo vào cho hăn!

Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, hai tay lại tiến vào bên trong thân thể của nàng, lại vuốt ve da thịt bụng của nàng. "Tôi thật sự rất thích nơi này! !"

Hạ Tuyết kéo mạnh dây, thít chặt cổ chết hăn! !

"Cô! !" Hàn Văn Hạo tức giận nhìn nàng!

"Tôi cảnh cáo anh!! Anh không nên luôn nghĩ đến buổi tối trên giường với tôi! Anh dám đối với tôi như vậy! Anh cú đi!!" Nàng vừa nói xong, đột nhiên cầm lấy đĩa hoa quả trên bàn, ném vào người Hàn Văn Hạo!! Nàng chạy rất nhanh, đứng tại cầu thang xoắn ốc, đột nhiên đè trước ngực, tức giận kêu lên: "Rốt cuộc là tại sao?" Vì sao mỗi lần tôi đều bị hăn ăn sạch như vậy! Tối cùng hăn muốn để làm gì? Tức chết tôi! !"

Nàng tức giận đi xuống lầu, liếc mắt nhìn thấy Hàn Văn Kiệt dưới lầu ... Nàng sửng sốt.

"Có phải anh trai tôi lên lầu nghỉ ngơi hay không ?" Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết đứng nơi cầu thang hỏi.

Ánh mắt Hạ Tuyết chớp một cái, “a” một tiếng, nói: "Dường như. Là vậy."

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt vẫn nhàn nhạt, có chút quan tâm

Hạ Tuyết miễn cưỡng cười, nhớ tới việc chạy trốn khỏi bệnh viện, có chút xấu hổ.

"Xuống đây! Cô đứng đứng đó làm gì?" Hàn Văn Vũ kêu Hạ Tuyết!

"A.....!" Hạ Tuyết vừa muốn xuống lầu, lại nghe tiếng động đang đi xuống cầu thang, Hàn Văn Hạo vẫn khí vũ hiên ngang đi xuống, khi đi ngang qua người Hạ Tuyết, quẹt nhẹ sau lưng nàng một cái.

Hạ Tuyết không khỏi lạnh run. Nhìn người đó đã xuống lầu, nàng hừ một tiếng! !

"Đến đây ngồi!! Văn Kiệt lại mua quà cho cô kia!" Hàn Văn Vũ nói với Hạ Tuyết.

"Văn Kiệt, chú quan tâm Hạ Tuyết quá mức rồi?" Hàn Văn Hạo lấy tư thế gia trưởng hỏi em trai.

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn anh trai cười hỏi: Như thế nào?"

"Anh biết, từ trước đến nay chú đối người bệnh vô cùng quan tâm, làm hết phận sự, chỉ là, đôi khi phải quan tâm đến cảm thụ của Mộng Hàm!" Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sofa, lời nói nghiêm lạnh giống như một ông vua!

Hạ Tuyết ngồi trên sofa, quan sát hẩn!!

"Anh! Sao anh nói như vậy nói? Tương lai có thể em sẽ lấy Hạ Tuyết!" Hàn Văn Vũ mỉm cười nói.

"Cô ấy dựa vào cái gì có thể gả vào Hàn gia chúng ta?" Hàn Văn Hạo trực tiếp hỏi (câu này là tử huyệt của Hạo ca, tự đào mồ chôn mình, hihihi).

Hạ Tuyết cẩn rằng!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Uyên Ương Mộng Hồ Điệp

Bữa cơm tối !

Gương mặt Hạ Tuyết lạnh lùng, đem tô canh đặt mạnh trên bàn cơm!

Ba anh em Hàn Văn Vũ cùng ngẩng đầu lên nhìn nàng "Làm sao vậy?"

"Tôi tới ngày kinh nguyệt! Cảm xúc không tốt! !" Hạ Tuyết nói!

Ba anh em bọn hắn nhất thời sửng sốt nhìn nàng. Nhất là Hàn Văn Kiệt cười như không cười nhìn nàng.

"Không phải vì anh cả của tôi nói cô không thể gả vào nhà giàu có, cho nên cô tức giận chứ?" Hàn Văn Vũ nhin không được cười nói.

"Đồ điên! Ở trong mắt nhà giàu các người, tôi đáng giá một ổ bánh mì sao?" Hạ Tuyết tức giận nói.

Hàn Văn Vũ “phù” một tiếng, gắp một miếng khoai tây nhỏ, vừa ăn vừa cười nói: "Tôi nói cho cô biết, cô không hiểu anh cả của tôi ! Hắn luôn luôn nói chuyện đều như vậy! Ý tứ của hắn là người có cá tính bướng bỉnh như cô, tiến vào nhà giàu sẽ không quen! !!"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng liếc mắt nhìn em trai một cái.

"Coi anh nói ! Tại sao lại giải thích với tôi? Tôi chỉ cảm thấy hắn buồn nôn! Tại sao nghĩ tôi rất thích gả vào nhà giàu có? Phi!!" Hạ Tuyết đem mâm thức ăn đặt mạnh lên bàn!

Hàn Văn Hạo không thể nhịn được nữa nhìn nàng nói: "Nếu cô không muốn làm cơm, có thể không làm, Ba anh em chúng tôi cũng không chết đói!"

Hạ Tuyết lập tức ngồi vào bàn, sau đó đoạt lấy chén cơm trong tay Hàn Văn Hạo, cầm đũa, không ngừng lừa cơm vào miệng!

"Cô ăn chậm một chút." Hàn Văn Kiệt quan tâm nhìn nàng nói.

"Không chết ghen được!" Hạ Tuyết vừa lừa cơm, vừa tức giận nói.

Hàn Văn Hạo không để ý nàng, để cho Văn Vũ xới một chén cơm khác cho hắn, cầm đũa, định gắp một miếng thịt, Hạ Tuyết liếc một cái, đưa đũa ra, gắp miếng thịt đó!

Hàn Văn Hạo nhìn nàng, hai anh em Hàn Văn Vũ cũng nhìn nàng
Hạ Tuyết tiếp tục ăn cơm!

Hàn Văn Hạo không để ý nàng, tay đưa ra định gắp rau xanh.

Hạ Tuyết liếc một cái lại đưa đũa qua, gắp miếng rau xanh kia.

Hàn Văn Hạo lại ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, sắc mặt có chút không vừa ý !

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt lo lắng nhìn hai người bọn họ

"À Hạ Tuyết Cô muốn ăn cái gì, tôi gắp cho cô?" Hàn Văn Vũ lập tức lấy lòng cười nói.

"Tôi có tay không thể gắp cho mình được sao?" Hạ Tuyết tức giận, trừng mắt nhìn hắn!

Hàn Văn Vũ lập tức ăn cơm!

Hàn Văn Hạo vừa định đưa đĩa ra gấp một miếng thịt kho tàu, Hạ Tuyết lại liếc qua, gấp miếng thịt kho tàu đưa vào trong miệng mình, nước kho thịt dính một chút nơi khóe miệng.

"Các người" Hàn Văn Kiệt nhìn hai người giống như một đôi oan gia, hỏi: "Các người Không thích đối phương sao?"

"Nói thừa!" Hạ Tuyết tiếp tục ăn cơm nói: "Tôi và hắc không quen! !"

Hàn Văn Hạo nhìn nàng.

"Nhưng quả thực là cô. nhắm vào hắc a? Hắc muốn gấp cái gì, cô liền ăn cái đó!" Hàn Văn Vũ bật cười nói.

"Muốn tôi nhả ra trả lại cho hắc hay không?" Hạ Tuyết chống đôi đũa vào trong chén, nhìn Hàn Văn Vũ hỏi! !

"." Hàn Văn Vũ tiếp tục ăn cơm!

"Văn Vũ, gần đây chú còn không sợ chuyện xấu sao? Đem một người như vậy về nhà!" Hàn Văn Hạo không ăn được, miệng hắc cũng không nhàn rồi!

Hạ Tuyết tiếp tục ăn cơm!

Hàn Văn Vũ đột nhiên cười nói: "Cô ấy là trợ lý đời sống của em! Ký túc xá cũng chưa có phòng?"

"Chưa có phòng thì chú có thể cho một người như vậy ở trong nhà? Đến lúc đó, đối với ai cũng ảnh hưởng không tốt!" Hàn Văn Hạo nói thẳng.

Hạ Tuyết “cốc” một tiếng, đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, sau đó trừng mắt nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Ý của anh là như thế nào? Muốn tôi lập tức rời đi đúng không?"

Hàn Văn Kiệt lập tức mỉm cười nói: "Anh ấy không phải có ý này! Anh ấy chỉ cho rằng có chút không hay!"

"Người như hần, ở tầng 100, sống sung sướng như thần tiên, hần làm sao biết được nỗi khổ của người phàm?" Hạ Tuyết tức giận!

"Cưng ơi, hôm nay cưng ăn trứng thuốc nổ sao?" Hàn Văn Vũ kinh ngạc nhìn nàng nói.

"Không phải tôi nói tôi tới ngày kinh nguyệt sao? Tôi không có băng vệ sinh được chưa?" Hạ Tuyết lại kêu lên.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn nàng.

"Không thềm ăn cơm với các người nữa! Mất ngon!" Hạ Tuyết bưng cái chén của mình, bỏ vào đầy thức ăn, cầm chén chạy đến cửa sau phòng bếp, ngồi xổm ngay cửa ăn, vừa ăn vừa nói với Hàn Văn Vũ: "Văn Vũ! Ngày mai đi chợ mua mấy con gà con về nuôi! Ăn cơm dư, có thể cho gà ăn! nuôi gà sẽ không lãng phí cơm! Nhớ rõ phải mua gà mái nhỏ, có thể đẻ trứng!"

"A.....!" Hàn Văn Vũ vừa ăn cơm, vừa nghĩ, quay đầu nói với Hạ Tuyết: "Cưng ơi! Nếu chúng ta ra ngoài quay phim thì làm sao? Trong nhà không có ai!"

"Chuyện này đơn giản mà?" Hạ Tuyết ăn một miếng thịt kho tàu, nói: "Bắt bọn chúng đem tới nhà Trương Đạo diễn đi? Mấy con dê nhà bọn họ cũng tới nhà chúng ta ăn sạch rau cải rồi!"

"A.....!" Hàn Văn Vũ sau khi kêu lên, lại tiếp tục ăn cơm, lại nhin không được quay đầu, nhìn nàng hỏi: "Nếu Trương Đạo diễn bắt gà của chúng ta thì sao? Giống như chúng ta bắt dê của ông ấy!"

"Sẽ không!" Hạ Tuyết ăn một miếng cà chua, tiếp tục nói: "Ông ấy không mặt dày như chúng ta!"

"Được rồi!" Hàn Văn Vũ rút cục ăn cơm, ngẩng đầu, nhìn hai anh em đang nhìn mình, hắn có chút đỏ mặt nói: "Ăn cơm đi Nhìn tôi làm gì?"

"Hai người rất giống vợ chồng" Hàn Văn Kiệt nói ra cảm nhận trong lòng.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn hắn, trực tiếp hỏi: "Chú động lòng đối Hạ Tuyết?"

Hàn Văn Vũ không lên tiếng, tiếp tục ăn cơm!

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn em trai mình thật sâu "Đúng hay không?"

Hàn Văn Vũ lập tức ngẩng đầu, nhú mày nhìn anh trai nói: "Có thể đừng hỏi nữa hay không?"

Hàn Văn Hạo có vẻ dăm chiêu nghĩ nghĩ, buông đũa xuống, uống nước!

Cơm tối xong!

Hàn Văn Vũ đột nhiên bật đèn sân khấu trong phòng khách sáng lên, sau đó mở KTV, hắn nói hiếm khi có anh em trai đến đây, muốn cùng nhau hát Karaoke, lại gọi điện thoại kêu bọn tiểu Thanh đến chơi.

Hạ Tuyết vừa ăn táo, vừa duỗi tay để cho Hàn Văn Kiệt bắt mạch, lại nói với Hàn Văn Vũ: "Tôi muốn hát một bài uyên ương hồ điệp!"

Hàn Văn Kiệt vừa nghe mạch vừa ngẩng đầu mỉm cười nhìn nàng.
"Hát cái gì ?"

Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng!

"Được!" Hàn Văn Vũ lập tức xoay người, bấm bài hát mà Hạ Tuyết thích hát "Tân uyên ương mộng hồ điệp!" Hăn vừa bấm vừa nói: "Chúng ta nghe Hạ Tuyết hát bài này hay nhất! !"

Hạ Tuyết chưa bắt mạch xong, đã cầm microphone trong tay Hàn Văn Vũ, hăng giọng, chờ nhạc tới, nàng cất giọng trong vắt, lưu loát, nhẹ nhàng hát : "A a a a a a. Ngày hôm qua khi nước chảy về Đông, tôi đi xa không thể quay trở lại, hôm nay lòng tôi rất ưu phiền, rút đao chém xuống nước, nước càng chảy xiết, nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu thêm, Chốn Minh triều bốn bề phiêu bạt, chỉ còn lại nụ cười của người, có ai nghe được tiếng người xưa khóc, hai chữ tình yêu thật đau khổ, muốn hỏi rõ người, hay muốn giả vờ không biết, tri âm tri kỷ khó tìm gặp."

Hàn Văn Vũ lập tức cầm lấy microphone, choàng vai Hạ Tuyết, vui vẻ hát: "Giống như một đôi uyên ương hồ điệp, không có tuổi, nhưng ai có thể thoát khỏi nỗi bi ai của cuộc đời, giấc mộng trăm năm, uyên ương hồ điệp, người thế gian đã điên loạn, vì sao muốn lên bay lên tận trời xanh, không bằng mãi mãi bên nhau."

Ca hát nghe rất hay, cho nên tất cả mọi người vô cùng vui vẻ, chỉ là gặp nhau rồi phải chia tay, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt dọn dẹp dàn nhạc, Hạ Tuyết đi ra ngoài đổ rác, nhìn thấy Hàn Văn Hạo lạnh lùng đứng trong vườn hoa, kéo cánh tay Hạ Tuyết, tức giận hỏi: "Tôi hỏi lại cô một lần nữa!! Trong lòng cô, người kia có phải là Văn Vũ không?"

"Mắc mớ gì đến anh?" Hạ Tuyết lạnh lùng trừng mắt nhìn hăn hỏi.

"Nếu không phải! Tránh xa em trai tôi! Đáng chết! Em trai tôi lại động tình với cô!!" Hàn Văn Hạo tức giận nói với Hạ Tuyết nói: "Tốt nhất cô phải nói rõ quan hệ này! !"

"Tôi nói rõ quan hệ gì?" Hạ Tuyết tức giận hỏi.

"Nếu cô đối với Văn Vũ không có tâm tư! Tốt nhất cô phải rời xa hẳn! Tôi cũng sẽ không gặp cô! Tôi không chạm đến người phụ nữ mà anh em của tôi thích!" Hàn Văn Hạo nói xong, lạnh lùng đi ra khỏi vườn hoa, ngồi trên chiếc Rolls-Royce của mình.

Hạ Tuyết bình tĩnh nhìn kia chiếc xe Rolls-Royce tôn quý chậm rãi lái đi ... Nàng nặng nề thở một hơi, đột nhiên khom lưng nhổ một thân cây, bẻ một đoạn, sau đó lê dế, đứng trên tảng đá lớn, giơ nhánh cây làm microphone, cao giọng hát: "A a a a a a. Ngày hôm qua khi nước chảy về Đông, tôi đi xa không thể quay trở lại, hôm nay lòng tôi rất ưu phiền, rút dao chém xuống nước, nước càng chảy xiết, nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu thêm, Chốn Minh triều bốn bề phiêu bạt, chỉ còn lại nụ cười của người, có ai nghe được tiếng người xưa khóc, hai chữ tình yêu thật đau khổ, muốn hỏi rõ người, hay muốn giả vờ không biết, tri âm tri kỷ khó tìm gặp. Giống như một đôi uyên ương hồ điệp, không có tuổi, nhưng ai có thể thoát khỏi nỗi bi ai của cuộc đời, giấc mộng trăm năm, uyên ương hồ điệp, người thế gian đã điên loạn, vì sao muốn lên bay lên tận trời xanh, không bằng mãi mãi bên nhau."

Trương Kính Trung cùng ông bạn già đi ngang qua vườn hoa nhỏ nhà Văn Vũ, nghe giọng hát nhẹ nhàng khoan khoái, tò mò quay đầu, lại có thể nhìn thấy Hạ Tuyết đứng trên tảng đá kia, cất giọng trong trẻo hát bài Uyên ương mộng hồ điệp Trương Kính Trung nhìn trong đôi mắt Hạ Tuyết hiện lên nỗi thê lương, nhưng ngược lại giống như đang hưởng thụ thống khổ kia. Ông ta chậm rãi gật đầu nở nụ cười.

Ban đêm!

Hạ Tuyết vừa thu dọn hành lý, vừa nghĩ đến lời Hàn Văn Hạo nói, nàng không khỏi đặt nhẹ tay lên bụng mình, nghĩ tới thân thể Bảo bối, lại nhìn Văn Vũ càng ngày càng có tình ý, có lẽ Hàn Văn Hạo nói đúng! Tuy rằng lời hăn nói thật vô cùng đáng giận! Nàng nặng nề thở dài, nhìn bốn phía trong nhà, có chút không nở.

Rốt cuộc có ai biết được, một cô gái có bao nhiêu khát vọng có một mái nhà? Nàng không có nhà Lúc nào nàng cũng lo lắng cho mình và em trai ăn ngủ đầu đường. Nàng thở dài, trong lòng nàng, thật sự cảm kích Văn Vũ, cho nên càng không thể tổn thương hắn, nếu hắn phát hiện sự thật đáng sợ, có thể hắn sẽ càng bị tổn thương.

Hạ Tuyết nghĩ tới đây, nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, đã 12 giờ đêm rồi, chỉ có lúc này nàng mới có thể ra đi! Tuần tới ghi hình! Hôm nay cũng đã lên báo, phải thừa dịp rời khỏi, để đến ngày mai, chỉ sợ tin tức đến đây, Văn Vũ sẽ không để cho nàng đi. Nàng vừa nghĩ xong, nhẹ nhàng thu xếp xong hành lý, vẫn ôm hộp sữa bột chưa uống xong, kéo rương hành lý, đi ra khỏi căn nhà ấm áp Nàng bất đắc dĩ thở dài, kéo rương hành lý đi về phía trước, vừa đi vừa nghĩ, mình rốt cuộc có thể đi đâu? May mắn phía trước đường cái có xe bus 24 giờ, nàng la hét: "Thật kỳ quái!! Nơi này lại có xe bus 24 giờ! ! Ai lại đi xe bus a? Trừ mình ra! !"

Nàng vừa dứt lời, đã nhìn thấy xe bus chậm rãi mở ra, nàng ngoắc tay kêu to: "Dừng xe! !"

Xe bus dừng lại, Hạ Tuyết thở một hơi lạnh, kéo rương hành lý nặng nề, ngồi trên xe bus, quay đầu lại nhìn về phía tòa biệt thự của Văn Vũ, nàng nhàn nhạt cười, giơ tay cười to nói: "Hẹn gặp lại. Tuần tới chúng ta gặp lại...! Văn Vũ thân yêu! Cảm ơn anh! Ngủ ngon!"

Ngủ ngon.

Không biết có ai có thể ngủ ngon.

Hạ Tuyết không thể ngủ ngon.

Hạ Tuyết kéo rương hành lý ra đến nội thành, thật sự không biết đi đâu, lòng tự trọng của nàng thật sự không muốn quấy rầy gia đình Quách Dung, bởi vì em trai đã vô cùng phiền rồi ! Nàng nặng nề thở dài, ngồi bên đường,

toàn thân lạnh phát run, chẳng bao lâu, bầu trời lại có tuyết rơi, cũng không biết đi nơi nào để trốn tuyết! !

Hạ Tuyết không ngừng run rẩy, lại nghe dưới cầu có một nhóm người trẻ tuổi ở nơi đó hát ca, nàng lập tức kéo hành lý, chạy đến bên cầu, phát hiện, hôm nay dưới cầu, có chỗ tránh rét, bên trong ấm áp, nàng nở nụ cười cảm ơn, vui vẻ chạy đến bên dưới cầu, nhìn mấy người trẻ tuổi ở bên trong đang cùng nhau chơi đùa thật vui vẻ, nàng cũng vội vàng chạy tới, đến gần chỗ ấm, trải rộng tấm vải, hạnh phúc nở nụ cười, đắp chăn, quay đầu, nhìn những người trẻ tuổi kia đang cùng một chỗ ca hát, nàng cũng ha ha ha cười, thỏa mãn hát. “Ngày hôm qua khi nước chảy về Đông, tôi đi xa không thể quay trở lại, hôm nay lòng tôi rất ưu phiền, rút đao chém xuống nước, nước càng chảy xiết, nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu thêm, Chốn Minh triều bốn bề phiêu bạt.”

Nàng vừa hát, nước mắt vừa rơi, nước mắt trong suốt từ khóe mắt từng giọt, từng giọt lăn ra.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Con Ngựa Trắng

Bên một lề đường!

Hạ Tuyết mặc quần áo công nhân, đầu đội mũ sắt, tay cầm máy khoan, không ngừng khoan xuống nơi con đường mà người chủ yêu cầu khai thác, càng không ngừng khoan xuống..... canh, canh, canh, canh, tiếng máy khoan phát ra đinh tai, cả người Hạ Tuyết đều bị chấn động tê rần, nhưng một ngày được 100 đồng a.

Nàng vừa nghĩ đến đây, nàng lại cười hô hô, tiếp tục nâng máy khoan nặng nề khoan xuống, tiếng canh, canh, canh, canh không ngừng phát ra, nhìn chỗ mặt đường kia đã bị tay mình làm nứt ra, nàng đắc ý nói: "Lỗ Tấn tiên sinh nói, làm đường để cho người đi! Tôi đem đường phá đi! Ha ha ha ha Tôi quá lợi hại!"

"Hạ Tuyết! Dừng công việc đi! Ăn cơm! !" Có người lớn tiếng kêu Hạ Tuyết!

"A.....! !" Hạ Tuyết lập tức vui vẻ chạy tới, cầm lấy hộp cơm do đốc công đưa cho nàng, vui vẻ chạy đến tảng đá, ngồi chung cùng một số công nhân khác, nghe bọn hắn nói chút chuyện vui, cái gì mà ông chủ Hứa có cặp vú to, nàng ha ha ha cười, mở ra hộp cơm, càng không ngừng lừa cơm vào miệng, vừa ăn vừa thầm nói: "Bảo bối a, mẹ ăn nhiều một chút, con ở trong bụng cũng cần phải ăn nhiều một chút, biết không? Phải có bộ dáng xinh đẹp như mẹ, thông minh như mẹ! Không! Phải thông minh hơn mẹ! Mẹ đã tìm được cái tên đẹp cho con! Con gọi là Hạ Hi Văn! Biết không? Cùng mẹ đóng phim, đóng xong 2 tập phim Minh Cơ, vài ngày sau có thể nhận được 20 vạn, đến lúc đó Mẹ, con và cậu của con, đi tìm một

cái thôn nhỏ nhỏ, thuê căn phòng nhỏ, chúng ta sống ở đó một năm Chờ đến khi con ra đời, chờ con lớn lên Chúng ta mới tính tiếp hahaha! Con phải nhớ a...! Phải ngoan ngoãn nghe lời a...! Không thể bướng bỉnh a..., phải nhanh lớn lên!"

Hạ Tuyết nói xong, cầm lấy đũa, không ngừng bới cơm, ăn như hổ đói
.....

Hàn Văn Kiệt lái xe, dừng trước đèn đỏ, gọi điện thoại cho anh hai nói: "Anh Vẫn không có tin tức Hạ Tuyết sao?"

"Không có, sốt ruột chết người ta! Đi đã vài ngày rồi, chỉ còn ba ngày nữa quay phim! Có thể đến lúc đó cô ấy sẽ xuất hiện! Aiz! Chú nói xem, rốt cuộc cô ấy đi đâu hả ?" Hàn Văn Vũ tức giận hỏi.

Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ thờ dài nói: "Chắc là không có việc gì. tính khí của cô ấy rất bướng bỉnh, có thể không muốn liên lụy anh"

"Anh không sợ liên lụy a."

"Nhưng cô ấy sợ" Hàn Văn Kiệt cúp điện thoại, lơ đãng quay đầu lại, nhìn thấy có một bóng dáng, vô cùng quen thuộc nhưng mặc đồ công nhân màu xám, đội nón sắt, không ngừng ngồi trên ghế đá ăn cơm. Hăn tò mò vừa định quay đầu nhìn một chút, nhưng phía sau đã bấm còi xe, hăn im lặng, tiếp tục lái xe chạy về phía trước

Hạ Tuyết ăn cơm xong, xoay người, đem hộp cơm ném vào trong thùng rác, tiếp tục công việc. Cầm lấy máy khoan. canh, canh, canh, canh

Công việc đến giữa trưa đã xong, buổi chiều nàng giặt giũ, mãi cho đến lúc hoàng hôn, nàng mới xong việc, đến cửa hàng nhỏ, mua một que kem ngồi ở bên đường, vừa liếm, vừa nhìn người đi đường, nàng mãi ý nở nụ cười, ánh mắt có chút lo lắng, thỉnh thoảng xoa cái bụng nhỏ của mình,

trong lòng có chút sợ hãi cho tới bây giờ nàng cũng chưa làm mẹ, không biết loại cảm giác này như thế nào? Có phải giống em trai hay không? Vậy cũng được! mình sẽ cho bú sữa.

Hạ Tuyết đột nhiên cười haha, cầm que kem cắn một ngụm.

Người đi đường lui tới, không ai chú ý đến trong lòng cô gái này có bao nhiêu cô đơn, trống vắng, có lẽ nàng thuộc loại người trời sinh là nghệ sĩ, bởi vì chỉ có đứng trên sân khấu, nàng mới tỏa sáng.

Thời gian từng ngày đi qua, đến tối chủ nhật, Hạ Tuyết mở điện thoại, quả nhiên, đã có rất nhiều cuộc gọi nhờ của Hàn Văn Vũ, nàng vô cùng an tĩnh nằm bên một mái hiên vỉa hè ấm áp, nhìn điện thoại lóe sáng, ánh mắt lấp lánh tìm lý do nói, mình đã tới nhà người bạn học chơi, vì người bạn học sắp kết hôn Nàng không khỏi nhớ đến Căn Nhu, mới chưa bao lâu, người này đã từng là bạn thân nhất của nàng, đứng ở trên cửa sổ lầu hai chờ nàng, nghe nói cô ấy đã kết hôn, gả cho Giám đốc khách sạn Tam Á, nhưng vừa mới gả chưa được vài ngày, Giám đốc khách sạn Tam Á đã bị dính líu đến vụ tai tiếng tình dục với một nữ minh tinh, trên TV, một mình cô ấy đối mặt với truyền thông, nở nụ cười, dùng thái độ không hợp với người trong lứa tuổi hai mươi, nói: "Tôi tin tưởng chồng mình Hắn vô cùng yêu tôi Tôi cũng vô cùng thương hắn. . . ."

Xem đi! Trước bao nhiêu ống kính nhắm vào cô ấy, Hạ Tuyết vô cùng cảm thán.

Thời gian bấm máy bộ phim “Vương triều hiện đại” đã đến!!

Sáng sớm hôm đó!

Hạ Tuyết thu xếp hành lý rất sớm, nàng rất vui vẻ tìm được chỗ tránh rét mới, chỉ có vài ngày, quen biết được hai ông bà cụ, sau khi nói lời tạm biệt, về mặt hưng phấn nhắm hướng Đoàn phim chạy đến.

Vốn Hạ Tuyết phải được đào tạo diễn xuất một tháng, nhưng Tôn Minh nói cứ để cho Hạ Tuyết tự mình phát huy, ông ta muốn đích thân dạy học, rất nhiều người cũng không hiểu được tại sao Tôn Minh lại ưu ái Hạ Tuyết như vậy, trong giới điện ảnh này, chỉ cần anh có chút khác thường, sẽ có tin đồn anh thích người nào, anh bao dưỡng người nào, có đôi khi chuyện ngay cả bản thân mình cũng không kiểm soát được. Chỉ có vợ của Tôn Minh hiểu rõ chồng mình, một người đàn ông luôn sống vì điện ảnh sẽ rất quý trọng người có tư chất bẩm sinh làm diễn viên và linh hồn sạch sẽ? trên thế giới này, có một số người luôn có tín ngưỡng!

Xe bus dừng lại dưới chân núi Phật Đà, vì hôm nay bắt đầu quay cảnh phim Minh Cơ cười con ngựa trắng từ đỉnh núi Phật Đà chạy xuống như bay Đáng lẽ đến 12 giờ chiều nay mới bấm máy, nhưng vì Hạ Tuyết quá hưng phấn, 8 giờ sáng nàng đã đến dưới chân núi, lúc này, người vẫn rất thưa thớt, sương mù tràn ngập, chỉ có một chiếc xe đậu ở chỗ này, nàng hưng phấn kéo rương hành lý đi về phía trước, đột nhiên khi đi ngang qua chiếc xe đó, nghe được một giọng nói rất quen thuộc "Giám chế. ông dừng như vậy. chuyện còn chưa xong"

Nàng sửng sốt, quay đầu lại nhìn thấy Hồ Điệp và Giám chế ngồi phía sau xe, hai người dính sát một chỗ, cử chỉ thân mật, nhưng không phát hiện ngoài cửa sổ có người, nàng giật mình quay đầu đi, không dám đứng lại, đi nhanh về phía trước.

Bàn tay của Giám chế kéo vai Hồ Điệp, vươn tay dò vào trong quần áo của cô ta, không ngừng xoa nắn bộ ngực sữa của cô ta, nắm điểm hồng trước ngực cô ta, khẽ cắn rồi nói bên tai cô ta: "Tại sao chưa xong? Nhà đầu tư cũng đã bàn xong rồi. Chỉ cần đêm nay cô đến tiếp bọn họ. . . . Có chuyện gì mà không giải quyết được?"

Hồ Điệp thở dài một hơi, tựa vào trong lòng Giám chế nói: "Tôi đã vượt mất vai Minh Cơ, tôi thật sự rất hận"

"Hận cái gì?" Giám chế đột nhiên vươn tay mò vào trong váy ngắn của cô ta, kéo quần lót xuống, xoa nắn cho cô ta ướt át, vẻ mặt Giám chế cũng trở nên hưng phấn.

Hồ Điệp trợn mắt nhìn hắn, lập tức ấn vào nút hạ cửa kính xe.

Giám chế vui mừng, lập tức lột bỏ áo của cô ta, cắn điểm hồng trước bộ ngực sữa của cô ta, đè cô ta ngã vào trên ghế, nắm hai chân của cô ta đưa lên, lập tức tháo dây lưng ra, tiến vào nơi giữa hai chân cô ta, bắt đầu khởi động từng hồi, Giám chế phát ra âm thanh rên rỉ, mút trên ngực của cô ta.

Hồ Điệp đột nhiên nở nụ cười phóng đảng. ở giữa hai chân cô ta bắt đầu khởi động từng hồi, ánh mắt của cô ta lóe sáng, nhớ đến sáng nay trợ lý đã nói với mình."Đã động tay động chân rồi. Chỉ cần cô ấy một mình cười lên con ngựa đó không bao lâu, sẽ phải chết không thể nghi ngờ."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Văn Vũ, Cứu Tôi

Trên núi Phật Đà, sương mù mờ lung, Bông tuyết bay trắng xóa ...

Rất nhiều nhân viên nghiệp vụ đã có mặt trên đỉnh núi bắt đầu dựng lều tạm, tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, các nhân viên nghiệp vụ và diễn viên quần chúng cũng từ từ lên núi thay đồ, tối hôm qua Tôn Minh vào Núi Phật Đà cầu phúc bấm máy bộ phim này, mấy ngày nay ông cũng ở lại Núi Phật Đà, vừa ăn chay, vừa suy nghĩ tác phẩm, cho nên khi ông ta từ trong chùa trên núi Phật Đà đi ra, nhìn thấy Hạ Tuyết đang đi từ đằng trước thẳng đến phía sau, giúp đỡ nhân viên nghiệp vụ dựng lều, ông ta mỉm cười, kêu nhỏ: "Hạ Tuyết?"

Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy Tôn Minh lập tức vui vẻ kêu: "Đạo diễn?"

"Ngồi đi!" Tôn Minh nhận lấy ấm trà từ tay trợ lý, giơ tay bảo nàng ngồi ghế, sau đó nhìn Hạ Tuyết chuẩn bị trước khi vào vai diễn, cười con ngựa trắng chạy nhanh ra tới cánh cổng, giờ phút này, nhiếp ảnh gia đã bắt đầu chuẩn bị giá đỡ máy, chuẩn bị quay nhiều mặt

"Chuẩn bị xong chưa? Tôi thật không ngờ cô có thể cưỡi ngựa, mà còn không dùng người thế thân, thật là ngoài ý muốn!" Tôn Minh mỉm cười nói.

"Bởi vì trước kia tôi làm việc ở trại ngựa, thường xuyên tắm rửa cho ngựa, người huấn luyện ngựa nơi đó thấy tôi thông minh nên dạy tôi cưỡi ngựa, cưỡi cũng tạm được!" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

"Tốt Chờ một chút nữa diễn có áp lực không?" Tôn Minh lại nhìn Hạ Tuyết hỏi.

"Không sao.....!" Hạ Tuyết ha ha ha cười nói. "Tôi thích cười ngựa! Tôi cũng thích phong cảnh nơi này rất đẹp Trên núi có tuyết trắng xóa, tiếng chuông chùa vang lên....."

"Minh Cơ lớn lên trong một khung cảnh như vậy, cho nên toàn bộ thế giới của nàng đều trong suốt, tốt đẹp, nhìn thấy tất cả mọi thứ đều tốt đẹp nhất là ánh mắt của nàng có thể nhìn ra mọi thứ tốt đẹp Cho nên quan trọng là cô phải nhớ kỹ điểm này. Chờ đến lúc quay phim, toàn bộ mọi thứ trong lòng cô phải thanh tĩnh, đạt tới cảnh giới quên đi bản thân mình, cô chính là Minh Cơ! ! cô nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt" Tôn Minh nói!

"Vâng!" Hạ Tuyết gật mạnh đầu! Ánh mắt kiên định, toả sáng

Vô số phóng viên và nữ diễn viên ở bên ngoài thăm dò, nhao nhao nhìn Hạ Tuyết bên trong, phỏng đoán lai lịch của cô gái này, diễn xuất không tệ, có phải là người của đạo diễn hay không?

Phóng viên bên cạnh vừa nghe, lập tức cầm cuốn tập, nhìn nữ minh tinh, thấp giọng hỏi: "Chúng tôi cũng nghe được chuyện này, các người cho chúng tôi một chút tin tức có một không hai? Lần sau sẽ giữ lại trang báo lớn cho mọi người?"

"Chậc!" các diễn viên rồi rít ôm vai rời khỏi, để cho Tôn Minh một chút mặt mũi, cứ cho là có chuyện bao dưỡng, cũng không dám tùy tiện công bố tin tức.

"Nghe nói cô ấy đã từng là trợ lý đời sống cho Hàn Văn Vũ ! Không biết có phải mượn người này trèo lên hay không?" Có phóng viên thấp giọng nói!

"Chẳng lẽ là cùng với Văn Vũ?" Có người thấp giọng nói.

"Văn Vũ đến kìa", một chiếc xe màu xanh đậm Lam Bác Kennedy thẳng gấp nơi phim trường, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn về phía Hàn Văn, chỉ thấy hần mặc áo len màu trắng, bên ngoài áo khoác áo màu xanh lá cây, đi nhanh đến trường quay, các nhân viên nghiệp vụ phía sau cũng lập tức chạy nhanh tới sân, vì sắp quay tập ba của bộ phim, cho nên phải chuẩn bị gấp.

Hạ Tuyết vừa thấy Văn Vũ, giơ hai tay, vui vẻ, nhìn hần kêu to: "Văn Vũ! !"

Văn Vũ giật mình đi tới trước mặt Hạ Tuyết, vừa tháo mắt kính, vừa gõ Hạ Tuyết một cái, nói: "Tôi nói cô chết ở đâu rồi hả ? Đi chơi cũng không cần tắt máy chứ? Cô hù chết người ta mà ! Sáng hôm đó thức dậy, nhìn phòng trống trơn, tôi nghĩ cô đã bị dê ăn! !"

"Ôi! Không có việc gì! Thật là!!" Hạ Tuyết vừa nói xong, đỡ Hàn Văn Vũ ngồi lên ghế chuyên dụng của hần, cười lấy lòng, nói: "Chờ một lát, anh phải xem tôi diễn...! ! Nếu tôi nhận được tiền thù lao đóng phim, sẽ mời anh ăn cơm! !"

Hàn Văn Vũ trừng mắt nhìn nàng, nhận trà xanh từ tay trợ lý uống một ngụm, nhìn nàng đột nhiên cười nói: "Được rồi! Được rồi! Được rồi! Cô nhanh chuẩn bị đi."

Nhóm của Tả La cũng đến đây, chào hỏi đạo diễn xong, ngồi kế bên Hàn Văn Vũ thảo luận tác phẩm.

Không bao lâu, tất cả diễn viên đóng phân đoạn 2, 3 cũng đến nơi, nhân viên nghiệp vụ bắt đầu dọn sạch hiện trường, phóng viên lui ra phía sau, hiện trường quay phim tranh luận sôi nổi Hạ Tuyết diễn có thuận lợi hay gặp trở ngại gì không.

Tôn Minh ngồi trước màn ảnh, cầm bộ đàm thông báo cho các nhân viên nghiệp vụ, kêu to: "ACTION!"

Tiếng chuông chùa đương, đương, đương vang lên.

Hòa thượng trong chùa khoác áo cà sa, bắt đầu niệm Phật ngữ.

Cửa lớn âm âm mở ra, nghe bên trong giọng nữ trong vắt kêu to....."Đi nào! ! Đi nào!! Đi nào!! Phong nhi!! Mau!! Chúng ta đi hái hoa anh đào dưới chân núi! !"

Vừa dứt lời, một thiếu nữ xỏa tóc dài đến eo, mặc váy lụa trắng, áo choàng màu xanh dài chấm đất, cưỡi trên lưng một con ngựa trắng như tuyết, đôi mắt đẹp khẽ chớp, cong cong như vầng trăng non, tràn đầy dịu dàng, xinh đẹp, môi đỏ mọng hé mở, thở nhẹ làn hơi khí trắng, xúc động, nhìn tuyết trắng bay tán loạn khắp nơi, vui vẻ kêu nhỏ....."Phong nhi! ! Chúng ta đi! !"

Lời của nàng vừa dứt, tuần mã lập tức hưởng ứng tiếng gọi của chủ nhân, ngựa mặt lên trời hí một tiếng dài, hướng bên ngoài chùa phóng như bay

Xa xa phía chân trời, truyền đến tiếng đàn, Minh Cơ nắm chặt dây cương, vừa nghe tiếng đàn tuyệt mỹ, vừa nhẹ nhàng ngâm khúc “Tương tư dân” mà nàng yêu thích nhất:

"Nhập mộng theo gió đi ngàn dặm

Trần gian đi lại bấy nhiêu lần?

Phong thái, cốt cách hào hoa

Thêm một năm chờ đợi, xuân hóa thành thu bích

Than thở cùng trăng sáng, ngậm cười ta đa tình

Hoài niệm lại tình xưa

Mắt nàng tựa tinh quang

Trông về phía cơn mưa lất phất

Ở tận cùng của chân trời, nơi ánh sáng vụt mất

Làm sao biết được nơi nàng quay lại

Mấy kiếp tình duyên ngang trái, tương tư dẫn lối

Chờ đợi tình yêu đâm hoa kết trái

Chỉ nguyện cùng nàng suốt đời không phai

Không thay lòng

Nụ cười chắt chứa nỗi lòng".

Tôn Minh xem chuẩn màn hình, hài lòng hô: "CUT!"

Hạ Tuyết giục ngựa bay vút lên phía trước, nghe thấy Nhóm quay phim ở bên kia kêu “CUT!” Nàng vừa xuống đường núi, kêu to: "Ngựa ơi! ! Dừng lại! ! Chúng ta phải đi về rồi !!"

Con ngựa đột nhiên ngửa mặt lên trời hí dài, mạnh giống như đang phát cuồng lao nhanh trên đường, phóng như bay về phía trước

Hạ Tuyết nhất thời sợ hãi kêu to: "Này!! Mà làm sao thế? Tại sao đột nhiên phát cuồng a!!"

Hàn Văn Vũ, Tả La và nhóm người đạo diễn nhao nhao đứng lên, nhìn Hạ Tuyết trên lưng con ngựa bay vọt xuống núi, bọn hắn cũng giật mình kêu lên: "Có chuyện gì vậy? Cô ấy đùa giỡn? Hay đã xảy ra chuyện?"

"Lập tức phái nhân viên nghiệp vụ đi xem!" Tôn Minh vội nói! !

Hàn Văn Vũ vội vã chạy nhanh xuống núi, kêu to: "Hạ Tuyết"

Hạ Tuyết kéo dây cương quay đầu lại, nhìn người trên núi, nàng giật mình kêu to: "Văn Vũ"

Con ngựa vẫn bất chấp bị ngăn cản, vẫn phóng như bay xuống núi, bởi vì có một thân cây chắn lối, con ngựa kêu lên một tiếng thê lương, gục xuống bên cạnh đường núi, cả người Hạ Tuyết bay về phía trước, thân thể bắt đầu xoay tròn cực nhanh, rơi xuống vách núi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Ai Tới Cứu Tôi ?

Hôm nay, trang đầu các tờ báo lớn đưa tin bộ phim “Vương triều hiện đại” mới bấm máy, người diễn nhân vật Minh Cơ là Hạ Tuyết bởi vì con ngựa đột nhiên phát cuồng đã bị rơi xuống vách núi biến mất kỳ lạ!

Chuyện này, gây xôn xao người trong Làng giải trí, thậm chí giới điện ảnh lão làng, chủ tịch hiệp hội điện ảnh Tần Triệu Trung cũng hỏi đến việc này.

Hồ Điệp tay cầm điều khiển từ xa, ngồi trong một phòng Tổng Thống của khách sạn xa hoa, mặc áo tắm khêu gợi, nhìn trong màn hình ti vi, Hạ Tuyết xuất hiện, mặc chiếc váy lụa dài trắng như, đứng trước con ngựa trắng, mắt ngọc mây ngài tươi cười, cô ta “chặc” một tiếng, cười lạnh nói: "Dám đấu với tôi? Năm đó, nếu không phải có Hàn Văn Hạo che chở cho Dạ Thiên Thiên, khuôn mặt cô ta đã sớm bị tôi phá hủy, còn cô đầu óc trống rỗng, không hiểu quy củ trong giới giải trí. dám cướp đoạt vai diễn của Hồ Điệp tôi? Hừ! Tôi sẽ cho cô chậm rãi biến mất dưới chân núi Tuyết!"

"Cưng ơi! Tới đây mau" nhà đầu tư ở trong phòng đàm loạn kêu lên.

Hồ Điệp lạnh lùng đứng dậy, cởi áo tắm khêu gợi trên người xuống, trần truồng đi vào trong.....

Trời đã tối, tất cả người trong đoàn phim muốn phát điên, nhao nhao báo cảnh sát xử lý, thậm chí thả chó nghiệp vụ đi tìm khắp núi, Hàn Văn Vũ cùng bọn cảnh sát suốt đêm đạp tuyết không ngừng tìm kiếm.

Hàn Văn Vũ đạp trên tuyết dày cộm, tay cầm đèn pin, nhìn khắp nơi trong màn đêm mênh mang kêu to: "Hạ Tuyết Cô ở đâu Hạ Tuyết Đừng làm tôi sợ đã từng xảy ra nhiều chuyện, cô đều vượt qua cô đừng làm tôi sợ Hạ Tuyết"

Từng toán cảnh sát lục tìm dưới chân núi!! Người trong đoàn phim vì lý do an toàn, phải quay về trên núi, Tiểu Thanh và Lynda đi tới kéo Hàn Văn Vũ nói: "Văn Vũ bây giờ càng lúc càng trễ rồi, anh ở chỗ này, quá nguy hiểm Trở về đi! ! Cảnh sát sẽ tìm được cô ấy!!"

"Cảnh sát tìm được sao?" Hàn Văn Vũ hít một hơi lạnh, tức giận kêu to: "Các người căn bản không biết, nếu cô ấy muốn biến mất, ai cũng không thể tìm được!! Cô ấy núp trong một góc xó, một mình khóc, một mình chịu đựng, trừ phi chính cô ấy muốn xuất hiện!! Các người, ai cũng không tìm được cô ấy!! Vừa rồi ở trên núi, tôi nghe tiếng cô ấy kêu tôi Lần đầu tiên cô ấy cầu cứu tôi!! Cô ấy chưa bao giờ tìm người cầu cứu!!"

"Nhưng bây giờ nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp, anh ở đây rất nguy hiểm !!" Lynda sốt ruột dậm chân lạnh run kêu to: "Nơi này khắp nơi đều là rừng núi và tuyết phủ Nếu anh không cẩn thận, ngấm lạnh sẽ hôn mê, chờ một lúc tuyết rơi xuống nhiều, có thể đem anh chôn luôn !!"

Lúc này, Hàn Văn Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, tuyết bắt đầu phát phối rơi xuống, hốc mắt hằn đỏ lên, liều lĩnh xông vào núi tuyết kêu: "Hạ Tuyết. cô đừng làm tôi sợ cô trả lời tôi đi !! Lên tiếng đi! ! Hạ Tuyết"

Xung quanh mình, khắp nơi nơi, đều là tuyết bay trắng xóa.

Rất nhiều người đổ ra đi tìm kiếm Hạ Tuyết khắp nơi, Hàn Văn Vũ nói đúng, nếu cô ấy muốn lẫn trốn, các người, không ai có thể tìm thấy! Trừ phi chính cô ấy muốn xuất hiện! cho tới bây giờ cô ấy chưa bao giờ cầu cứu. Nhưng hôm nay cô ấy sợ hãi cầu cứu tôi

Tuyết bay phát phới.

Tại hang núi nào đó, trước đồng củi khô linh tinh do thôn dân để lại, có một thân thể vẫn còn sống, lặng lẽ lay động nặng nề thở. Mưa phùn bay lất phất, tuyết trắng phủ trên thân thể, trong trời đất mênh mông, nàng giống như một đồng tuyết trắng xóa.

Hai mắt Hạ Tuyết nhắm lệ, nằm trong đồng tuyết mềm mại, nhìn tuyết bay bay từ trên trời, rơi phủ trên thân mình, nàng có cảm giác linh hồn mình nhẹ nhàng thoát ly thân thể, hòa vào trong đất trời, dường như nàng đã nhìn thấy mẹ và cha đang vẫy tay gọi mình, nét mặt nàng nhợt nhạt, mặc cho tuyết rơi phủ trên thân mình, nàng biết mình sắp rời khỏi thế giới này, chậm rãi nhớ lại, từ lúc nàng hiểu chuyện, vì cuộc sống, chịu rất nhiều khổ sở, không cha, không mẹ, sống trong cô nhi viện cùng em trai, mười mấy tuổi lưng công em trai rửa chén cho người, kiếm tiền mãi cho đến tận bây giờ. Nàng đột nhiên nở nụ cười, nước mắt lăn ra, nàng cảm thấy khâm phục bản thân, nàng kiên cường, dũng cảm phải không!

Nàng nhìn trời đêm, nhẹ nhàng kêu. "Ba, mẹ chờ con con đã tới rồi. Con và các người được ở chung một chỗ rồi Con mệt mỏi quá Tôi và các người được cùng chung một chỗ."

Nàng từ từ nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt tuôn ra, nàng cảm giác tuyết dần dần phủ lấy toàn thân mình, nàng thở khê, để cho cơn đau đớn chậm rãi tan biến, chờ đợi cái chết từ từ đến. . . .

"Mẹ. . . . Mẹ. . . . đừng bỏ con Mẹ." Có tiếng gọi từ nơi xa xôi thúc giục.

Hạ Tuyết mờ mịt mở to mắt, nghe tiếng ai đang gọi? ánh mắt nàng hơi chớp, khẩn trương nhìn bốn phía. nàng nhìn thấy phía bên kia, một cô bé đang nằm bên cạnh người mẹ thoi thóp cất tiếng khóc, nhất thời nước mắt nàng chảy ròng ròng, đó là hình ảnh của nàng cùng người mẹ đã mất

đi, kêu khóc đáng thương. trong lòng nàng đột nhiên vô cùng đau xót, đưa ra bàn tay cứng đờ, đặt nhẹ lên cái bụng nhỏ của mình, cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ nhoi trong cơ thể đang động đậy.

Cảm xúc của nàng đột nhiên có biến hóa cực lớn, nước mắt tuôn ra, tưởng tượng sinh mệnh nhỏ trong bụng, nó có một đôi mắt to xinh đẹp, cái mũi cao cao, cái miệng nhỏ nhỏ, khuôn mặt hồng hồng, lúc cười lên vui vẻ, thuần khiết đáng yêu. Nàng nuốt cổ họng khát khô, nhớ đến đứa em trai bé bỏng, đột nhiên nàng nắm chặt nhánh cây khô bên người."Em trai. có chị đây. Đừng sợ. chị đã tới rồi."

Hạ Tuyết suy yếu không còn hơi sức, cố gắng vùng vẫy muốn ngồi dậy, đáng tiếc thân thể vô cùng đau đớn, như bị ma quỷ nhập, nàng gào khóc, nắm một nắm tuyết bỏ vào miệng, cắn mạnh, không thể để cho mình khát khô đến chết, nàng ăn tuyết, cố chịu đựng lạnh lẽo, nặng nề nghiêng người, để cho mình lăn đến đồng củi khô kia, rơi lệ kêu to: "Bảo bối a..... đừng sợ mẹ cố sống Đừng sợ..... con phải cố gắng! ! Có lạnh con cũng phải cố gắng Cố gắng lên ! ! Bảo bối....."

Hạ Tuyết vừa khóc vừa cố ngồi dậy bên đồng củi, mờ mịt sợ hãi khóc to, nhìn khắp xung quanh tối tăm, gió lạnh lùng thổi, vô cùng đáng sợ, gió càng lúc càng lớn, tuyết rơi càng lúc càng nhiều Nàng suy yếu vừa khóc, vừa kêu: "Cứu mạng cứu tôi tôi không muốn chết cứu tôi Văn Vũ bác sĩ Hàn các người ở đâu cứu tôi, đừng bỏ tôi, tôi không muốn chết, tôi cố gắng sống tốt, sống một mình, trong bụng tôi còn có một Bảo bối đó là một sinh mệnh nhỏ đáng yêu van cầu các người, ai tới cứu tôi đi ba mẹ các người trên trời có linh thiêng, cứu con gái đi"

Gió lớn gầm thét, tuyết bay tán loạn, mọi thứ xung quanh lạnh lẽo, không thương tiếc đập vào thân thể cô gái nhỏ đang cố gắng tìm sự sống, nàng đang ngồi giữa mê mông, đôi mắt nhắm lẹ, đáng thương mở trừng trừng, lần đầu tiên kêu cứu, gào khóc

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Vẫn Hát

"Không tìm được?" Hồ Điệp xong việc, đứng trước cửa sổ, cầm điện thoại. Nhìn tuyết trắng xóa rơi ngoài cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng đặc ý cười, sau đó nói: "Không tìm được, cũng không thể phớt lờ, các người lập tức phái người đến dưới chân núi Tuyết, nếu phát hiện cô ta còn sống Vậy thì để cho cô ta sống, tôi chỉ muốn cô ta vĩnh viễn không thể đứng dậy được"

"Được!" Một giọng nói lạnh lẽo lập tức đáp lời.

"Từ từ." Hồ Điệp lạnh lùng nhìn hoa văn trên móng tay mình, nhớ tới ánh mắt sắc bén như con báo nhỏ của Hàn Văn Hạo, cô ta nói: "Trước sau tôi không thích khuôn mặt như hoa của cô ta, tôi nhìn thấy đã tức giận! Lần này đừng làm hư chuyện, tôi muốn khuôn mặt cô ta biến thành mạng nhện, cô ta muốn làm diễn viên, vậy thì để cho cô ta diễn, để cho cô ta làm nhân vật chính đi..... cô ta sẽ nổi tiếng Ha ha ha ha."

Hồ Điệp thật sự cảm thấy quá buồn cười, tựa người vào cửa sổ bên cạnh, sắc mặt lạnh lùng nói: "Hàn Văn Hạo, anh bỏ rơi tôi, để bây giờ, ai tôi cũng có thể làm chồng, đều là do anh!! Hề là phụ nữ mà tiếp xúc với anh, tôi đều phải hủy diệt! Dạ Thiên Thiên!! Tôi xem cô chạy trốn được hay không!!"

Cửa thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra!

Dạ Thiên Thiên kéo rương hành lí LV đi tới, sau đó ngạc nhiên, mừng rỡ nhìn thấy Hàn Văn Hạo ngồi trên sofa, cầm hộp điều khiển xem tin tức, hình ảnh Hạ Tuyết trên TV, trong bộ phim “Vương triều hiện đại” lúc bấm

máy, đã biến mất kỳ lạ, ánh mắt của hắn nhìn màn hình, sắc mặt trở nên âm trầm sâu thẳm

Dạ Thiên Thiên đi tới phía sau lưng Hàn Văn Hạo, ôm cổ của hắn, hôn lên mặt của hắn, cùng hắn xem tin tức kia, cô cũng thở dài nói: "Nghe nói cô ấy đã xảy ra chuyện! Em ở trong giới giải trí, nhìn thấy không ít chuyện, nhưng em cảm thấy chuyện này, có chút kỳ lạ."

"Kỳ lạ thế nào?" Hàn Văn Hạo lạnh lùng hỏi.

"Không biết. Đây là một loại trực giác. “Vương triều hiện đại” đầu tư 1,3 tỷ, là bộ phim nổi tiếng nhất, còn chưa bấm máy, đã dẫn tới chấn động trong nước, mà nhân vật Minh Cơ này, nhìn như không có đất diễn nhiều, nhưng có sức ảnh hưởng vô cùng, dễ dàng đi vào lòng người, cho nên đại bộ phận diễn viên nữ, ngoại trừ vai nữ chính, đều cố gắng giành lấy nhân vật này. Trên đường trở về, em và người đại diện có nói chuyện này, cô ấy nói trong giới giải trí, nhớ kỹ phải làm người khiêm tốn, đừng làm việc phách lối! Hạ Tuyết là một người mới, tại buổi lễ nghi thức ghi hình, đã cùng đạo diễn đứng phía trước như nhân vật chính để tế bái, anh nghĩ xem, những năm gần đây, có bao nhiêu diễn viên nữ có vinh hạnh đặc biệt này? Tự nhiên sẽ đã chọc cho người ta ghen ghét rồi. Lần trước không phải em đã nhắc nhở anh sao? Muốn anh nói chuyện này với Văn Vũ, bảo hắn không nên để cho Hạ Tuyết đi quá gần, chuyện này đối Hạ Tuyết mà nói, là một nữ minh tinh mới, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt! Ngược lại, rước lấy họa sát thân!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi lóe sáng, trầm giọng hỏi: "Ý của em là. Có người vì ghen ghét, mượn cơ hội trả thù?"

Dạ Thiên Thiên do dự một lát, mới nói: "Hi vọng em suy đoán sai !"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, suy nghĩ về vấn đề này.

Dạ Thiên Thiên nhìn thoáng qua Hàn Văn Hạo, cảm kích hôn lên mặt của hắn, nói: "Em còn không biết. năm đó anh đã cứu em phải không? Tuy em có chút bướng bỉnh, tranh cãi với anh một chút, nhưng em vẫn nghe lời anh, đúng không? Vì em rất cảm kích anh !"

Hàn Văn Hạo im lặng suy nghĩ chuyện của Hạ Tuyết.

"Em lên lầu trước, hi vọng cô ấy không có việc gì, đêm nay em trai của anh chắc rất mệt mỏi!" Dạ Thiên Thiên thở dài nói.

Điện thoại vang lên!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng tiếp điện thoại."Ừ!"

"Chúng tôi đã cùng cảnh sát tìm khắp núi rừng, vẫn không tìm được người! Phiền toái nhất chính là cô ấy mặc y phục màu trắng rơi xuống vách núi cái này vào buổi tối mà nói, rất khó nhìn thấy. Huống chi, bây giờ tuyết rơi rất nhiều, sợ rằng cô ấy ngất đi, tuyết rơi xuống, lấp luôn thân thể của cô ấy, vậy thì rất phiền toái." Người bảo an thân tín trầm trọng nói.

Hàn Văn Hạo khẽ cắn răng.

"Cậu hai còn đang ở dưới chân núi tìm kiếm Cậu ba cũng đã đến đây. Chúng tôi nghe cậu căn dặn, đã phái mấy người bảo vệ cho bọn hắn rồi!" Bảo an lại nói.

Hàn Văn Hạo chậm rãi nói: "Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nếu cô ấy gặp chuyện không may, Văn Vũ nhất định vô cùng đau lòng! Điều động mọi người ra tay, thậm chí làm áp lực với Cục Trưởng cục cảnh sát! Tôi sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Không thể nói là biến mất kỳ lạ! Cũng không được nói biến mất không nguyên nhân! !"

"Vâng! !" Bảo an nói.

"Còn có." Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: "Anh điều tra cho tôi, người có quan hệ đến việc ứng tuyển vai diễn Minh Cơ trong bộ phim “Vương triều hiện đại”! Tổng cộng có bao nhiêu người! Đem danh sách đến đây cho tôi !"

“Vâng!”

Hàn Văn Hạo cúp điện thoại, bình tĩnh ngồi trên sofa, nhìn Hạ Tuyết trong màn ảnh TV dưới chân núi, để lại một hình ảnh, trẻ trung xinh đẹp hoạt bát động lòng người.

Dưới chân núi, gió lớn vẫn gầm thét, tuyết vẫn rơi nhiều, bay tán loạn, khắp trời đất là một mảng trắng xoá.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Có tiếng tiếng hát nho nhỏ, sâu kín nhẹ nhàng vang lên. “Ngày hôm qua khi nước chảy về Đông, tôi đi xa không thể quay trở lại, hôm nay lòng tôi rất ưu phiền, rút đao chém xuống nước, nước càng chảy xiết, nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu thêm, Chốn Minh triều bốn bề phiêu bạt, chỉ còn lại nụ cười của người, có ai nghe được tiếng người xưa khóc, hai chữ tình yêu thật đau khổ, muốn hỏi rõ người, hay muốn giả vờ không biết, tri âm tri kỷ khó tìm gặp. Giống như một đôi uyên ương hồ điệp, không có tuổi, nhưng ai có thể thoát khỏi nỗi bi ai của cuộc đời, giấc mộng trăm năm, uyên ương hồ điệp, người thế gian đã điên loạn, vì sao muốn lên bay lên tận trời xanh, không bằng mãi mãi bên nhau."

Hạ Tuyết nằm trên đồng cỏ khô, nhìn tuyết bay đầy trời, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vẫn lóe lên ý chí sống còn, nhẹ nhàng hát bài hát mà ba, mẹ nàng thích nhất, nàng biết, chỉ cần nàng không ngừng hát, nhất định sẽ có người tới cứu mình.

Một loạt tiếng bước chân nặng nề chậm rãi truyền đến.

Ánh mắt Hạ Tuyết chớp lóe, máu trong người bắt đầu nóng lên, nàng thở phì phò, vô cùng kích động, cười, chống lại thân thể đã cứng ngắc, cõi lòng đầy hi vọng, quay đầu lại, trừng mắt đâm lẹ vừa định cảm ơn trời đất, kêu to cứu mạng, thì nhìn thấy ba người đàn ông, vẻ mặt lạnh lùng đứng cách đó không xa, đang nhìn nàng, trong tay là con dao nhỏ bén nhọn, trong lòng nàng lạnh lẽo, tuyệt vọng nhìn ba người đàn ông kia.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Cấp Cứu

"Các người muốn làm gì? Đừng tới đây. Đừng tới đây."
Nước mắt Hạ Tuyết lăn ra, run rẩy sợ hãi muốn động dậy thân thể, không có cách nào khác, thân thể muốn cử động cũng không thể cử động được, nàng sợ hãi nước mắt càng lăn ra, van xin : "Đừng tới đây, đừng, đừng tới đây."

Một người đàn ông trong đó, đột nhiên chậm rãi móc súng lục, nhắm đến hướng Hạ Tuyết, trong đầu Hạ Tuyết “păng” một tiếng nổ tung, sắc mặt tái nhợt sợ hãi, nàng không ngừng cử động thân thể, lắc đầu nói: "Các người đừng tới đây. Đừng tới đây."

"Đừng cử động! !" Người người đàn ông cầm đầu, ánh mắt tàn nhẫn chớp lóe, tay khẽ bóp cò! !

"Păng" Tiếng súng nổ lớn phá vỡ sự yên lặng xung quanh, âm thanh đáng sợ truyền đến!

Bên sườn núi, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt chột giật mình, vứt bỏ tất cả, rất nhanh nhào đến hướng phát ra tiếng súng kêu to: "Hạ Tuyết"

"A....." Hạ Tuyết sợ tới mức toàn thân phát run kêu to: "Cứu mạng"

Tiếng sói tru phía sau lưng nàng truyền đến, thân thể nàng phát run, hoảng sợ xoay người, nhìn thấy cạnh mình có một con sói trắng đáng sợ, sắc mặt của nàng tức khắc trắng bệch, đáy lòng lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía ba người đàn ông kia, bọn hắn đã nhanh chóng đi đến con sói, tàn nhẫn đâm một dao vào cổ con sói, không cho nó tru lên gọi đồng bạn,

người đàn ông nổ súng vừa rồi lập tức đi tới trước mặt Hạ Tuyết, trầm giọng nói: "Tổng giám đốc bảo chúng tôi tìm cô! Cuối cùng cũng tìm được rồi! !"

Hắn vừa nói xong, lập tức cởi bỏ áo khoác của mình, choàng trên người Hạ Tuyết, sau đó đem bình nước nóng mang theo, nhẹ nhàng đỡ thân thể lạnh cứng của nàng dậy, cho nàng uống một ngụm nhỏ, Hạ Tuyết vừa sợ hãi, vừa kích động rơi lệ, vừa muốn cầm bình nước nóng uống cho đã.

"Không được uống nhiều! ! Cố chịu một chút! !" Hắn lập tức ôm ngang người Hạ Tuyết, cùng đồng bạn rất nhanh rời khỏi núi tuyết! !

"Đi mau! Bọn sói gần tới rồi! !" Hai người đàn ông phía sau lập tức lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại cho đồng bạn nói: "Giữ chân hai vị thiếu gia lại, chúng tôi đã tìm được Hạ tiểu thư rồi, nói bọn họ ngàn vạn lần không được đến đây, sói đã gọi bầy của chúng đến rất nguy hiểm! !"

Hạ Tuyết ôm chặt cổ người đàn ông trước mặt, ánh mắt lóe lên, nhìn rõ trên mặt của hắn có một vết sẹo, nàng có chút hoa mắt, hỏi: "Là Hàn Văn Hạo bảo các anh tìm tôi?"

"Vâng! Chúng tôi đã tìm cô thật lâu rồi! !" Người đàn ông kia nói: "Tôi là Hứa Mặc! Là hắn cận vệ! quân nhân xuất ngũ!"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên.

"Cô đừng nói gì, giữ lại một chút sức lực! Có thể ở trong vùng băng tuyết lạnh lẽo, chống đỡ lâu như vậy, cũng xem như rất hiếm thấy rồi!!" Người đàn ông kia nói xong, nhanh chóng ôm chặt Hạ Tuyết đi lên núi!

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, các nhân viên nghiệp vụ cùng xe cứu thương khẩn cấp chờ đợi. . . .

"Bọn họ ở nơi đó! !" Có một nhân viên nghiệp vụ khẩn trương chỉ vào mấy cái chấm đen nhỏ di động sườn núi nói! !

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt thấy thế, nhanh chóng chạy xuống núi, quả nhiên bọn hắn nhìn thấy người bảo an cầm đầu ôm Hạ Tuyết đang thêm thiếp, bước nhanh đi lên núi, bọn hắn cảm động yên lòng cười, kêu to: "Hạ Tuyết"

Hạ Tuyết vừa nghe Hàn Văn Vũ gọi, quay đầu nhìn thấy Hàn Văn Kiệt, đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp, nàng vẫn nghĩ mình cô đơn, trống vắng, hóa ra không phải, trên thế gian này, chỉ cần nàng không buông bỏ chính mình, luôn luôn có một người sẽ không buông tay nàng, nước mắt nàng rơi xuống, suy yếu kêu nhỏ: "Văn Vũ. bác sĩ Hàn".

Hàn Văn Vũ nhào đến trước mặt Hạ Tuyết, ôm chặt thân thể của nàng, cảm thụ thân thể nàng lạnh giá, đau lòng ghen ngào nói: "Cám ơn trời đất, cô không có việc gì là tốt rồi!"

"Lên xe trước! !Mau! ! Chỉ sợ tay chân của cô ấy tổn thương vì lạnh ! !" Hàn Văn Kiệt vội nói, cùng mọi người bước nhanh đưa Hạ Tuyết đi lên núi, mở cửa xe cứu thương, ôm nàng lên xe, lập tức mở nhiệt độ bên trong xe đến 25 độ, Hàn Văn Kiệt lấy dụng cụ đo nhiệt kế nhẹ nhàng bỏ vào trong miệng Hạ Tuyết kiểm tra, trong lúc xe chạy, hắn nắm hai đầu gối, kê hai chân của Hạ Tuyết, để cho nàng giảm bớt sưng, nửa quỳ ở bên giường, cùng một hai y tá khác vội vàng mát xa toàn thân cho nàng.

Hàn Văn Vũ ngồi kế bên Hạ Tuyết, đau lòng nhìn gương mặt nàng tái nhợt đông cứng, khẩn trương hỏi: "Có thể có chuyện gì xảy ra hay không?"

"Đừng nói bậy!! Hạ Tuyết! Không được ngủ! Đã chống đỡ lâu như vậy!!" Hàn Văn Kiệt nhận lấy cái khăn nóng của y tá đưa, sau khi kiểm tra nhiệt độ bên trong xe là 25 độ, vén váy Hạ Tuyết đến đầu gối, dùng khăn

nóng lau hai chân nàng, vừa lau vừa nhìn sắc mặt đỏ bừng của Hạ Tuyết, trong lòng hẩn đau nhói, cúi người xuống, làn môi vừa tiếp xúc trên trán của nàng, cảm giác nhiệt độ trên trán của nàng cũng dần dần hồi phục, trong mắt hẩn xẹt qua đau lòng, nhìn người mẹ của đứa nhỏ.

Hạ Tuyết cũng rơi lệ nhìn Hàn Văn Kiệt.

Hai người nhìn nhau, đều hiểu đối phương, bọn hẩn cùng lo lắng cho Bảo bối trong bụng Hạ Tuyết nhẹ nhàng vươn tay, nắm tay Hàn Văn Kiệt, rơi lệ khẩn trương nhìn hẩn.

Hàn Văn Kiệt trở tay nắm lại tay của Hạ Tuyết, đưa lên môi hôn, an ủi nhẹ ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của nàng, khàn khàn nói: "Không có việc gì Nhất định không có việc gì Mọi việc đều đã qua rồi."

Hạ Tuyết vẫn sợ hãi hạo lo lắng nhìn hẩn, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn ra.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn nàng khích lệ, đau lòng hôn bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Hàn Văn Vũ ngồi một bên, nhìn bọn hẩn thân mật như vậy, trong lòng của hẩn khẽ động.

Xe cứu thương thẳng gấp tại cửa bệnh viện! !

Khoa Cấp cứu, bác sĩ và y tá lập tức tiến lên, đưa Hạ Tuyết bước nhanh vào phòng cấp cứu, Hàn Văn Kiệt vừa đi vừa nhìn đồng sự, dùng ánh mắt nhắc nhở bọn họ!

Bọn họ lập tức gật đầu, phụ giúp đưa Hạ Tuyết vào phòng cấp cứu

.

Hạ Tuyết nằm trên giường, vẫn nhìn Hàn Văn Kiệt chăm chăm
Nước mắt rơi xuống.

Hàn Văn Kiệt nhìn nàng mỉm cười cổ vũ.

Vừa đi vào phòng cấp cứu, bác sĩ vội nói với y tá: "Lập tức thông báo cho bác sĩ khoa phụ sản đến đây! Vừa cấp cứu vừa kiểm tra thai nhi có vấn đề gì hay không! Cố gắng lên, Hạ Tuyết!! Lần trước xảy ra chuyện lớn như vậy, đứa nhỏ cũng không sao!! Lần này cũng nhất định không có việc gì! !"

Hạ Tuyết đặt tay lên bụng mình, nước mắt tiếp tục rơi xuống.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Hứa Mặc Và Nhậm Phong

Phòng cấp cứu đèn nhanh chóng bật sáng!

Hàn Văn Vũ bình tĩnh nhìn em trai tựa vào trước cửa phòng cấp cứu, hai tay cắm vào túi áo bác sĩ, cúi đầu, chờ đợi Hãn cũng tựa vào trên tường, yên lặng chờ đợi, thở dài, nhớ vừa rồi trên xe cứu thương, ánh mắt hai người kia thân thiết, hãn đột nhiên bừng tỉnh, chẳng trách em trai lại đặc biệt quan tâm Hạ Tuyết, hãn bất đắc dĩ, nở nụ cười

"Làm sao vậy?" Hàn Văn Kiệt cúi đầu hỏi anh trai!

"Không có việc gì!" Hàn Văn Vũ cười, bất đắc dĩ nói: "Anh chỉ lo lắng cho cô ấy!"

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, hai anh em cùng im lặng!

Thời gian từng giờ trôi qua.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ đồng nghiệp vỗ vai Hàn Văn Kiệt, cười nói: "Tất cả đều tốt! Tay chân cũng không bị tổn thương vì lạnh! Chỉ cần giữ ấm thật tốt là được!"

Hàn Văn Kiệt yên lòng nở nụ cười.

"Tránh ra một chút!" Y tá phụ giúp thay quần áo bệnh nhân cho Hạ Tuyết, bước nhanh tới phòng bệnh mà trước đó nàng ở

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn hai anh em Văn Vũ và Văn Kiệt, nghẹn ngào nói: "Cám ơn hai người....."

"Đứa ngốc....." Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng nở nụ cười.

Trong Phòng bệnh!

Hàn Văn Kiệt tự mình ôm Hạ Tuyết đặt trên giường, sau đó căn dặn y tá điều chỉnh nhiệt độ trong phòng, mấy phút đồng hồ kiểm tra nhiệt độ cho nàng, sau đó tự mình đến phòng tắm, điều chỉnh nước ấm trong bồn tắm.

Hàn Văn Vũ ngồi bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của Hạ Tuyết, hăn đau lòng nói với nàng: "Xem đi! Xem đi! Gả cho tôi đi! Gả cho tôi sau này sẽ không còn chuyện gì !"

Hạ Tuyết đột nhiên cười khố.

Hàn Văn Kiệt đi tới, ôm ngang người Hạ Tuyết đi vào phòng tắm nói: "Trước hết cô phải tắm một chút, không được quá lâu! Nếu phát hiện da sưng đỏ, lập tức cho tôi biết!"

"Uh....." Hạ Tuyết có chút xin lỗi ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Kiệt.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn nàng.

Chiếc xe Rolls-Royce màu bạc đột nhiên thẳng gấp tại cửa bệnh viện! Chiếc xe bảo an phía sau cũng theo sát đến!

Bọn vệ sĩ lập tức đi đến cửa xe, mở cửa xe!

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, chỉ mặc áo len cổ lọ đơn giản, bên ngoài là áo khoác dài màu đen, bước nhanh đến phòng bệnh, phát hiện bên ngoài cửa bệnh viện có xe phóng viên chạy vào, hăn hạ giọng căn dặn: "Đừng cho phóng viên vào, quấy nhiễu bệnh viện không yên!"

“Vâng!” Hứa Mặc lập tức nói!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi lóe sáng, đi nhanh về hướng khu nội trú của bệnh viện, đi qua hành lang thật dài, nghe thấy tiếng hai em trai nói chuyện thoải mái, sắc mặt của hắn hơi dịu đi, nghe này giọng điệu thế này, chắc là không có chuyện gì. Hắn đi về phía hai người vệ sĩ Hứa Mặc và Nhậm Phong, đi nhanh về phía trước phòng bệnh, đã nhìn thấy Hạ Tuyết đã nằm trên giường bệnh, đắp chăn, sắc mặt hơi đỏ, môi tái nhợt, cả người xem ra vô cùng suy yếu và tiêu tụy, hắn hơi chút do dự, đẩy cửa phòng bệnh, bước vào.

Mọi người cùng quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Hạ Tuyết cảm kích nhìn người đàn ông lạnh lùng này, gương mặt vẫn căng thẳng, lúc đi tới, hắn trực tiếp nói: "Bây giờ là lúc nào rồi ? Còn vui vẻ như vậy? Chắc là không có việc gì rồi ?"

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Không có việc gì! Lần này rất may có anh cả giúp đỡ!"

Hạ Tuyết nhịn không được, nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo kêu lên một tiếng nói: "Anh chỉ không nỡ để hai người ở trên núi bị lạnh chết! Nhất là chú, Văn Vũ! Chú đã không còn nhỏ rồi!! Làm chuyện xúc động như vậy! Một mình chạy xuống núi tìm người, không những không giải quyết được gì, lại có thể xảy ra chuyện không may!"

"Ôi! Lúc ấy em không nghĩ nhiều như vậy" Hàn Văn Vũ bên cạnh dứt chén canh nóng cho Hạ Tuyết nói: "Uống nhanh lên!"

"Bên ngoài có rất nhiều phóng viên, Văn Vũ, chú ra ngoài ứng phó một chút!" Hàn Văn Hạo nói.

Hàn Văn Vũ nghĩ nghĩ, đã nói: "Thật là! Em phải gọi điện thoại thông báo cho Lynda!" hắn vừa nói xong, bỏ cái chén xuống, đi ra ngoài!

Hàn Văn Kiệt cũng mỉm cười đứng dậy, nói với Hạ Tuyết: "Cô nghỉ ngơi một chút, tôi đi tìm đồng nghiệp hỏi thăm tình trạng của cô, lập tức trở lại!"

"Uhm!" Hạ Tuyết miễn cưỡng mỉm cười đáp lời.

Hàn Văn Kiệt vừa đi ra ngoài, hai người Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết nhìn nhau

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo thâm thúy, ánh mắt chớp lóe, Hứa Mặc và Nhậm Phong thối lui ra ngoài! Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Hạ Tuyết, tựa vào bên giường, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nghiêng cứu một chút, chậm rãi hỏi: "Có thoải mái chút nào hay không?"

Mặt Hạ Tuyết đột nhiên đỏ lên, nói: "Ừ. lần này cảm ơn anh phải người cứu tôi"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi chút lóe sáng, sắc mặt dần dần giãn ra, khẽ nghiêng người, vươn ra một tay, kéo vai nàng, ôm vào trong lòng.

Hạ Tuyết hốc mắt đỏ lên.

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, chậm rãi buông tay ra, nâng nhẹ cằm của nàng, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, chậm rãi hỏi: "Cô ở trong giới giải trí, có đặc tội người nào hay không?"

Hạ Tuyết mờ mịt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Không có a. Tôi chỉ đặc tội một người duy nhất là anh đi? Cho tới bây giờ tôi chưa từng cãi nhau với người khác! Trừ anh ra!"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ nhìn người này.

Mặt Hạ Tuyết đỏ lên, không dám nữa nói chuyện, vừa định cúi đầu, lại bị hắn nắm cằm, hạ giọng nói: "Cô suy nghĩ kỹ một chút. Tôi muốn

điều tra thêm chuyện này cho cô."

Hạ Tuyết nói với Hàn Văn Hạo nói: "Thực không có mà!"

Hàn Văn Hạo do dự, không khách khí châm biếm nói: "Chỉ số thông minh của cô như vậy, chắc cũng tìm không ra nguyên do vì sao!"

"Anh." Hạ Tuyết thật sự phát hiện mình và hẳn là oan gia, nàng lập tức đẩy Hàn Văn Hạo ra nói: "Tại sao anh lại mắng chửi người?"

Hàn Văn Hạo nhìn nàng khôi phục vẻ hoạt bát đáng yêu, hẳn xẹt qua ý cười, nhưng nhanh chóng thu hồi, nhẹ nhàng vươn ngón trỏ, gõ trên trán của nàng.

Hạ Tuyết sửng sốt nhìn hẳn.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo có chút dịu dàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ trước trán của nàng, đến lông mày, đến cái mũi kiên định, đến đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, ngón trỏ ở trên môi của nàng nhẹ nhàng xoa xoa.

Hạ Tuyết thở phì phò, ngứa ngáy giống như bị mèo cào, nàng nhin không được căn ngón trỏ của hẳn! !

Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng chau mày, cảm giác được đầu lưỡi ấm áp nàng nhẹ nhàng xẹt qua ngón trỏ của mình, hẳn đột nhiên cười.

Hạ Tuyết lại đỏ mặt, quay đầu đi!

Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng xoa đôi môi đỏ mọng, nói: "Tôi nói rồi. Tôi sẽ không đụng đến phụ nữ mà anh em của tôi thích! Mặc kệ cô không phải là của hẳn, tôi cũng sẽ không gặp mặt! Nhưng trước mắt cô gặp nguy hiểm, vì không để cho em trai tôi khổ sở, tôi sẽ để cho Hứa Mặc và Nhậm Phong ở bên cạnh cô 24 giờ mỗi ngày để bảo vệ cô!"

"A?" Hạ Tuyết hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hẳn kêu lên: "Cái gì?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Danh Sách Người Ứng Tuyển Vai Minh Cơ

Nhậm Phong và Hứa Mặc vẻ mặt lạnh lùng đi tới, chào hỏi Hạ Tuyết nói: "Hạ tiểu thư!"

Hạ Tuyết có chút khẩn trương sợ hãi nhìn hai người đàn ông mặt lạnh trước mặt, run run nói: "Hai người này, cao to thế này, anh để cho bọn họ ở bên cạnh bảo vệ tôi, tôi làm sao nuôi bọn hăn?"

"Không cần cô lo về vấn đề này!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: "Cô chỉ cần làm tốt chuyện của cô là đủ rồi!"

"Bọn hăn không cần ăn cơm, không cần đi ngủ, không cần tắm rửa?" Hạ Tuyết giật mình nói, nàng đột nhiên có chút không giống một người vừa rồi sắp chết vì lạnh, chỉ cần gặp Hàn Văn Hạo, nàng cảm thấy mình trở thành siêu nhân!

"Tôi không lãng phí thời gian với cô! Tôi nói rồi, tôi không phải vì an toàn của cô! Tôi vì đứa em trai đại đột của mình!! Tôi sợ cô gặp chuyện không may, hăn cũng muốn chết theo!" Hàn Văn Hạo mặt lạnh nói dứt lời, liền đi ra ngoài!

"Này....." Hạ Tuyết nhìn hăn kêu to, thấy hăn đã đi ra ngoài, để lại hai người đàn ông, cúi đầu thật thấp với nàng!

"Không cần cúi đầu!! Làm lễ trước người chết sao?" Hạ Tuyết ngồi trên giường, buồn bực!

"Về sau chúng tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt!" Hứa Mặc lạnh lùng nói.

Hạ Tuyết bất mãn nhìn Hứa Mặc, bởi vì bọn họ vừa rồi cứu chính mình, không thể đem tức giận với Hàn Văn Hạo trút trên người bọn họ, nàng vô cùng buồn rầu nằm trên giường, nhớ vừa rồi Hàn Văn Hạo có chút dịu dàng, nàng hừ một tiếng nói: "Thật là kỳ quái mà! Tại sao phải nhắc nhở tôi, không đụng đến phụ nữ anh em hấn thích? !! Hấn nghĩ rằng tôi để ý đến hấn sao? Phi!"

Tin Hạ Tuyết được giải cứu, nhất thời chấn động giới giải trí, truyền ra Hạ Tuyết là đệ tử đặc ý của Đạo diễn Tôn Minh, nhưng có tin xấu bạn trai ảnh đế Hàn Văn Vũ cùng ở lại bệnh viện, sáng hôm sau, đạo diễn Tôn Minh, Tả La và Giám chế bộ phim “Vương triều hiện đại”, cùng nhau xuất hiện tại cửa bệnh viện, chuẩn bị vào thăm Hạ Tuyết.

Vô số phóng viên sôi nổi ngăn Tôn Minh và Tả La để phỏng vấn chuyện Hạ Tuyết bị thương, thậm chí có phóng viên hỏi, có phải là mượn cơ hội để lăng xê hay không, Tôn Minh vừa nghe, tức giận đứng trước ánh đèn flash nói: "Cái gì là mượn cơ hội để lăng xê, hay cố ý lăng xê? Tôn Minh tôi không muốn làm loại chuyện nhảm chán này, chuyện liên quan đến mạng người, sự tình còn đang điều tra, tôi không thể nhiều lời, nhưng Hạ Tuyết đóng phim bị thương là thật ! Tôi vô cùng lo lắng!"

"Tôn đạo diễn, bên ngoài có tin đồn, ông vô cùng coi trọng Hạ Tuyết, cô ấy là đệ tử mới của ông sao?"

"Tôi vô cùng yêu thương đứa nhỏ này, làm việc rất nhiệt tình, có thiên phú diễn xuất, giới điện ảnh hiếm có một cô gái có thiên phú như vậy, tôi chỉ thương tiếc mà thôi! Sau này khi nào cô ấy cần, tôi sẽ tận lực giúp đỡ cô ấy! Mặt khác, những tin tình cảm nhảm chán, các người ít bàn tán thì tốt hơn!!" Tôn Minh vừa nói xong, cùng bọn Tả La đi nhanh vào bệnh viện!

Phóng viên trước sau bị vô số vệ sĩ đẩy ra ngoài cửa, có một vài phóng viên tinh mắt, thậm chí nhận ra đây là bọn vệ sĩ của Hàn thị, tổng giám đốc

Hàn Văn Hạo, bọn hăn sôi nổi bàn tán nói: "Chẳng lẽ Hạ Tuyết là người mới của Hàn gia đại thiếu?"

Lời vừa dứt, mọi người đã nhìn thấy Dạ Thiên Thiên mở cửa chiếc BMW màu vàng dừng trước cổng bệnh viện, mặc áo len cổ chữ V, quần jean xanh, áo khoác da màu đen, tóc xoăn, đeo mắt kính, son môi nhạt, cười nhẹ, bước xuống xe.

"Dạ Thiên Thiên!!" Phóng viên lập tức chạy đến, hỏi quan hệ Hạ Tuyết với Hàn gia, Dạ Thiên Thiên xử lý thật khéo, mỉm cười nói: "Xem ra chuyện này, mọi người khó bỏ qua! Một hồi, người này là người mới, người kia là người mới, tôi chỉ có thể nói, Hạ Tuyết thật sự là bạn bè với chúng tôi! Cho nên giúp đỡ nhau một chút! Là bạn của Văn Vũ, tôi chỉ có thể nói, bình thường, bạn bè của tôi không che giấu tâm sự! Nếu như hăn thật sự yêu thương, sẽ thông báo chuyện vui cho mọi người trước!"

"Có tin đồn Hạ Tuyết là người yêu mới nhất của Hàn tổng giám đốc, đối với tin này, cô có gì muốn nói??"

Dạ Thiên Thiên nhàn nhạt nói: "Tôi không có gì nói! Tôi với Hàn tổng giám đốc cũng là quan hệ bạn bè, mọi chuyện đều là tin đồn của các người! Có quan hệ với chuyện xấu của hăn, mời mọi người tự mình hỏi hăn! Nếu thật bản thân tôi có chuyện vui, các người yên tâm, tôi nhất định sẽ thông báo cho mọi người biết! Xấu hổ, tôi phải đi vào!" Dạ Thiên Thiên vừa nói xong, để cho vệ sĩ và trợ lý mở đường, vội vã đi vào bệnh viện!

Lynda và Hàn Văn Vũ đứng trong bệnh viện, nghe Dạ Thiên Thiên trả lời như vậy, Lynda quay đầu lại nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Hạ Tuyết đóng phim chưa bao lâu, đã nổi tiếng!! Ký hợp đồng cho cô ấy thôi! Để chuẩn bị cho cô ấy nhóm người đại diện! Nếu không, ai đi ứng phó cho cô ấy những thứ này?"

Hàn Văn Vũ do dự nói: "Chờ một thời gian đi!"

"Chờ cái gì?" Lynda tò mò nhìn Hàn Văn Vũ hỏi.

"Đến lúc đó, cô sẽ biết!" Hàn Văn Vũ xoay người rời khỏi! !

Lynda nhìn bóng dáng hẫng, hừ một tiếng, tức giận nói: "Không cho tôi ký hợp đồng! ! Tức chết tôi rồi ! ! Tại sao tôi lại có ông chủ như thế chứ! ?"

Hạ Tuyết mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt đỏ tươi ngồi trên giường, giải thích với bọn Tôn Minh, Tả La và Giám chế: "Thực xin lỗi Tôi thật sự thật xin lỗi để xảy ra chuyện như vậy!"

"Aiz!" Tôn Minh ngồi vào bên giường, đối với Hạ Tuyết, có chút náy nói: "Chuyện này đều do chúng tôi, không kiểm tra kỹ càng, còn đang điều tra, chúng tôi sẽ bồi thường xứng đáng cho cô! Nếu cô không muốn đóng tiếp phim này."

"Không! Tôi muốn diễn! Nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi! Ông yên tâm!"
Hạ Tuyết cần gấp số tiền kia để ổn định cuộc sống, chờ sinh Bảo bối!

Tôn Minh vui sướng cười, hỏi: "Cô Không sợ hãi sao?"

Hạ Tuyết cười ha ha ha ngây ngô, nói: "Gặp tai nạn lớn không chết, thì sẽ có hạnh phúc cuối đời thôi?"

Tả La là con lai Trung-Pháp, từ trước đến nay ham thích văn hóa Trung Quốc, hãnh nhướng mày hỏi: "Gặp tai nạn lớn không chết, thì sẽ có hạnh phúc cuối đời. Đây là ý gì?"

Mọi người vừa nghe, tất cả đều nở nụ cười.

Hàn Văn Vũ đi tới, cười nói: "Ý là. cô ấy gặp nạn lớn mà không chết, sẽ gặp may mắn!"

"OH, MYGOD!" Tả La không ủng hộ loại quan niệm này của Trung Quốc, cười nói: "NO! cái này không đúng ! Đây là Thượng Đế cho cô ấy

một lời cảnh cáo!! Nói cho cô ấy biết về sau phải cẩn thận! đôi khi tư tưởng của người Trung Quốc quá lạc quan, ngược lại không hiện thực!"

Hàn Văn Vũ vỗ vai Tả La, “phù” một tiếng, cười nói: "Tư tưởng lạc quan có gì không tốt? Gặp tai nạn lớn không chết, thì sẽ có hạnh phúc cuối đời, chẳng lẽ anh không có chí lớn, quý trọng cảm giác hiện tại?"

"NO!" Tả La không ủng hộ."Tôi vẫn cảm thấy chuyện này phải cẩn thận!"

Tất cả mọi người không nhìn được nở nụ cười, Tôn Minh suy nghĩ một hồi nói: "Rất cuộc, con ngựa kia xảy ra vấn đề gì? Tại sao lại phát cuồng? sáng sớm hôm qua, người huấn luyện ngựa đã kiểm tra rất tốt!"

"Không có người giữ trò chứ?" Lynda đột nhiên nói! !

Văn phòng Tổng giám đốc!

Tiếng gõ cửa vang lên!

Tả An Na đem một phần tài liệu cẩn thận đưa đến trước mặt Hàn Văn Hạo nói: "Tổng giám đốc. Đây là danh sách người ứng tuyển vai Minh Cơ trong “Vương triều hiện đại”!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Linh Hồn Bé Nhỏ

Hàn Văn Hạo chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tả An Na, buông cây bút máy trong tay, nhận lấy tài liệu trong tay của cô, tựa người vào ghế da, mở ra nhìn.

Ánh mắt hần giống như con báo nhỏ, chậm rãi xem, loại bỏ từng cái tên trong danh sách, cho đến sau cùng, hần nhìn thấy hai chữ Hồ Điệp, hần nhướng mày.

"Hồ Điệp cũng tham gia thử vai?" Hàn Văn Hạo chậm rãi hỏi.

"Đúng vậy!" Tả An Na nhàn nhạt nói.

"Tình huống như thế nào?" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt hỏi.

"Dường như cuối vòng 1, đã bị loại rồi !" Tả An Na nói."Chúng tôi điều tra nguyên nhân từ những người trong đó, dường như là Tôn đạo diễn cảm thấy ánh mắt Hồ Điệp không đủ sạch sẽ."

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn cái tên trên tài liệu, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra đối với Hạ Tuyết, thật giống với chuyện của Dạ Thiên Thiên năm đó, ánh mắt con báo nhỏ của hần đột nhiên phát ra một loại sát khí Hần chậm rãi nói: "Nói Hi Thần và Chính Hách đến đây gặp tôi !"

"Vâng!" Tả An Na ngạc nhiên nhìn thoáng qua Hàn Văn Hạo, Hi Thần và Chính Hách là người trông coi thế lực ngầm của Hàn Văn Hạo, không phải chuyện chung thì rất ít dùng đến bọn họ Tuy cô nghi hoặc nhưng vẫn bước ra ngoài.

Một chiếc xe Mercedes màu đen thẳng gấp tại trước cửa cao ốc Thế Kỷ!

Trên xe bước xuống một cô gái mặc quần áo bó sát người, mái tóc thắt bím thật cao, ánh mắt lạnh lùng, tùy thời lộ ra sát khí âm trầm.

Tiếp đến, một người đàn ông từ chỗ tay lái, thân hình cao lớn, mái tóc ngắn màu vàng, tai trái đeo bông tai, cong nhẹ khóe miệng, nở nụ cười, cắn kẹo cao su, liếc mắt nhìn tòa nhà một cái, cùng với Hi Thần đi vào cao ốc Thế Kỷ!

Tiếng gõ cửa vang lên!

"Vào đi!" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hi Thần và Chính Hách đi đến, chỉ nhẹ gật đầu với Hàn Văn Hạo, hỏi: "Người có việc cần dặn?"

Hàn Văn Hạo đầu cũng không ngẩng lên, ném cho bọn hắn một phần tư liệu, sau đó lạnh lùng nói: "Chú ý điều tra Hồ Điệp một chút! Nghe Hạ Tuyết nói mấy người đàn ông muốn cưỡng hiếp cô ấy, dường như cũng là quân nhân!

Hi Thần mở ra tư liệu nhìn, chậm rãi hỏi: "Nếu tra ra được?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ngưng lại, nói: "Dẫn cô ta đến trước mặt tôi
.."

“Vâng!”

"Alo! ! Văn Vũ hả! ! Đúng vậy a! ! Tôi xuất viện rồi ! Ôi không có việc gì! ! Không phải anh đang quay “Yêu Trăng” sao? Đúng vậy! Tôi muốn đi đến nhà Quách Dung! ! Thật vậy sao! ! Không tin, chờ lúc nữa, anh gọi

điện thoại đến nhà Quách Dung? Tôi muốn đi thăm em trai tôi! Ừ! Ngày mai tôi có thể đến đoàn phim rồi!"

Hạ Tuyết vừa cầm điện thoại vừa vui vẻ nói chuyện, nhắm hướng nhà Quách Dung đi đến, đi theo sát phía sau nàng là Hứa Mặc và Nhậm Phong mặt đen, dọa người trong chung cư gần bên sợ hãi, họ cho rằng Xã Hội Đen đến đây!

Hạ Tuyết vừa gọi điện thoại, vừa quay đầu nhìn Hứa Mặc và Nhậm Phong, rốt cục hiểu ra, lúc trước vì sao Hàn Văn Vũ tình nguyện phát tiền lương cho nàng, để cho nàng rời đi! Nàng nặng nề thở dài, cuối cùng nói với Nhậm Phong và Hứa Mặc ở phía sau: "Các người. Các người. . . . các người giả vờ tha cho tôi đi có được hay không?"

"Quyết định cho chúng tôi nghỉ hay không là do tổng giám đốc!" Hứa Mặc lạnh lùng nói.

Hạ Tuyết căn môi dưới, hung hăng nghiêng răng đi vào thang máy, bọn hăn cũng đi vào theo, người trong chung cư nhỏ vội vã đi vào thang máy khác, Hạ Tuyết bất đắc dĩ thở dài một hơi, hận chết Hàn Văn Hạo, thậm chí nàng không nhin nổi, mở danh bạ điện thoại tìm tên Hàn Văn Hạo!

Gần cả ngàn người trong hội trường!

Hàn Văn Hạo vừa nghe báo cáo hàng năm của các công ty con, vừa nhìn số liệu, đột nhiên Tả An Na đưa cho hăn điện thoại, hăn lạnh lùng nhận điện thoại

"Tôi là vợ anh sao? Anh là chồng tôi sao? Anh có quyền gì làm như vậy?" Hạ Tuyết tức giận ngồi xổm trong thang máy hét lớn! !

Hàn Văn Hạo giơ tay bảo tạm ngừng báo cáo, yên lặng nghe nàng nói!

"Tại sao anh lại muốn phái hai người tới quản lý tôi? Nhưng lại phái người mặt lạnh băng như vậy!! Bọn hăn có thể làm ấm áp linh hồn bé nhỏ của tôi sao?" Hạ Tuyết tiếp tục gào lên "Bây giờ tôi đi trên đường, đứng ở trạm xe bus, ngồi trên xe buýt, thậm chí tới nhà Quách Dung, tôi đều bị hưởng thụ đãi ngộ cao nhất như Tổng Thống, mọi người xung quanh nhìn thấy tôi đều tránh xa! Tức chết tôi rồi !!"

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nói một câu. "Cô tức giận có quan hệ gì đến tôi? Tôi chỉ bảo vệ an toàn cho cô!"

"Phi! ! ! Đây là anh phái người tới giám thị tôi!!" Hạ Tuyết tức giận kêu to!!

"Tùy cô muốn nói thế nào! !" Hàn Văn Hạo cúp điện thoại, trên mặt xẹt qua nụ cười.

Hạ Tuyết tức giận cúp điện thoại, cửa thang máy vừa mở ra, nàng tức giận đi tới nhà Quách Dung gia, nhấn chuông cửa!

"Tới rồi! !"

Quách Dung vui vẻ chạy tới mở cửa, liếc mắt nhìn gương mặt thối của Hạ Tuyết, nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai đứng phía sau, ánh mắt của cô đột nhiên chớp chớp, phải dựa vào cạnh tường, phong tình vạn chủng, điệu dàng kêu nhỏ: "A? Đây là công tử nhà ai, bộ dáng đẹp trai như vậy?"

"Cậu xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình sao?" Hạ Tuyết tức giận la hét!

"Tôi chỉ xem phim võ hiệp " Quách Dung khẽ cắn môi dưới, nhìn Hứa Mặc và Nhậm Phong nhẹ nhàng cúi người nói với cô: "Xin chào!"

"A. " Quách Dung muốn té xỉu tại cửa, kêu to: "Chị ơi mau ra đây....."

Quách Sương mặc áo ngủ da báo, đội cái mũ da báo, vừa thấy hai người đàn ông ở cửa, nhất thời chân cô mềm nhũn."OHMYGOD! ! Xuyên không đến sao ? Nhà của chúng tôi có anh đẹp trai đến đây! Chẳng hay từ Quý phủ nào a?"

Hạ Tuyết nhàm chán nói: "Hạ gia quý phủ !"

"A?" Quách Sương khó tin kêu lên: "Hiện tại cậu không có tiền, cũng đã bắt đầu có vệ sĩ sao? Hạ nha đầu! !"

Quách Dung vội vàng đưa tay kéo anh đẹp trai đi tới, mời bọn họ ngồi ở trên sofa, sau đó mình ngồi bên cạnh, giả vờ như người tình nhỏ nói: "Các người thích ăn chocolate, hay uống nước đá, hay là coke? 7 Up? Ủ. Trà lạc"

"Không cần. Cám ơn!" Hứa Mặc có phần nhú mào nhìn hai chị em nhà này!

"A...! Các người thích uống trà lạc! Lập tức có ngay! !" Quách Dung đầu óc đã lộn xộn nói xong, đi pha trà lạc!

Hứa Mặc và Nhậm Phong có chút nghi hoặc nhìn cô gái mặc áo ngủ HELLOKITTY, trên đầu đội ống cuốn, lắc lắc mông đi châm trà lạc, sau đó bọn hắn lại cùng quay đầu, nhìn cô gái kia, toàn thân mặc da beo, ngồi trên ghế da beo, giống như một con beo thật đang nóng bỏng nhìn bọn hắn, hai người bọn hắn ho nhẹ một tiếng cúi đầu.

"Em trai mình đâu?" Hạ Tuyết hỏi!

"Theo ba mẹ mình về quê rồi ! Sợ chúng tôi vất vả!" Quách Sương vẫn nóng bỏng nhìn hai anh đẹp trai trước mặt nói: "Công tử. Các người có bạn gái chưa?"

"Không có!" Hứa Mặc bọn hắn cùng nói.

Trên mặt Quách sương giống như nở hoa, cảm tạ Thượng Đế đã ban thưởng dê núi cho mình, ngẩng đầu lên, tụt xuống ghế, ngồi xổm trước mặt hai người bọn họ, chỉ vào cái nón da beo, có hai lỗ tai, mê đắm nói: "Muốn chị em chúng tôi tới an ủi linh hồn bé nhỏ của các người hay không?"

"Mình rất khó được trở về một lần, không phải các người nên an ủi linh hồn bé nhỏ của mình một chút sao? Mình có việc muốn thương lượng a!" Hạ Tuyết thiết tình nói.

"Cậu là Ultraman đánh không chết ! Để cho chị Quách đây đến cứu vớt hai tâm hồn bé nhỏ này trước đã!" Quách Sương giống như mấy vạn năm không có gặp trai đẹp, nhìn bọn Hứa Mặc, mê đắm nói: "Có nhà cửa hay không? Có xe hay không? Có một ngàn vạn gởi ngân hàng hay không?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong vừa muốn nói.

"Đều không có đúng không?" Quách Sương đột nhiên che miệng vui vẻ cười lớn nói: "Không sao cả a! Thật là!! Chị đây muốn chính là thân của các người!"

Hứa Mặc và Nhậm Phong không biết làm sao, ho khan một tiếng, rốt cục có một loại xúc động muốn chạy trốn!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Buông Tha

Ba cô gái trong một cái phòng, ngồi trên giường nhỏ, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn

"Cái gì?" Quách Sương giật mình nhìn Hạ Tuyết nói: "Cậu nói muốn đi diễn cho xong vai Minh Cơ?"

"Ừ!" Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Cho nên mới đặc biệt đến đây nói một tiếng với hai người, diễn vai Minh Cơ, vài ngày là quay xong rồi, Mình sẽ mang theo em trai rời khỏi."

"Cậu điên sao?" Quách Sương đẩy vai Hạ Tuyết, khẩn trương nói: "Cậu đừng nói đùa, hiện tại số cậu đập phải cứt chó, biết không? Có bao nhiêu người hi vọng có thể được như cậu? Cậu có biết Tôn Minh là ai không? đạo diễn lớn hàng đầu trong nước, chỉ cần ông ấy nói một tiếng, gọi gió được mưa! Mà cậu tham gia phim của ông ấy, diễn vai Minh Cơ! ! Cậu muốn tiền, Hạ Tuyết! Cậu muốn nổi tiếng! Đừng buông tha cơ hội này! Cậu còn sống lâu như vậy, chẳng phải là chờ một ngày như thế này sao? ?"

Hạ Tuyết "ôi" một tiếng, giơ tay nói: "Dễ dàng kiếm tiền như vậy sao?"

"Dễ dàng như vậy!! Chỉ cần cậu diễn tốt vai Minh Cơ, tương lai của cậu sẽ vô cùng tươi sáng! Ngày đó Tôn Minh đã nói với truyền thông, sẽ dành cho cậu trợ giúp tốt nhất! Cậu có biết những lời này rất có giá trị không? Cậu sẽ là cục cưng mới nhất của giới giải trí, nhà quảng cáo, nhà đầu tư, bọn họ sẽ vây quanh cậu! Huống chi, cậu quen thân với Hàn Văn Vũ, trong giới giải trí không ai dám đắc tội với hắn!! Hiện tại cậu đã chiếm hết Thiên Thời, Địa Lợi, Nhân Hòa!! Mình nói cậu biết, cậu đừng nổi điên! Chỉ cần

cậu bước qua một bước này!! Cậu muốn cái gì sẽ có cái đó!!" Quách Sương hỗn hển nói.

Hạ Tuyết sắc mặt đông cứng, có chút cười khổ!

Quách Dung cũng tức giận đẩy vai Hạ Tuyết, nói: "Rốt cuộc, tại sao cậu muốn buông tay? Tại sao muốn buông tha tương lai tốt đẹp?"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nàng thở dài một hơi.

"Cậu nói đi! !" Quách Dung tức giận kêu: "Không phải cậu muốn cho em trai cậu một cuộc sống tốt đẹp cả đời này sao? Có một căn phòng lớn sao? Kiếm nhiều tiền sao?"

"Hiện tại mình sắp có 20 vạn a!" Hạ Tuyết lẩm bẩm nói! !

"20 vạn cái đầu cậu!!" Quách Sương tức giận gõ cái trán của nàng nói: "20 vạn làm được gì? Chỉ cần cậu nổi tiếng, mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn, thậm chí tiền triệu a! !"

"Được rồi!!" Hạ Tuyết nhìn hai cô, chẳng biết tại sao, cười rộ lên nói: "Các người có thể yên tĩnh một chút hay không ? Mình Mình phải rời khỏi một thời gian, sẽ trở về cố gắng kiếm tiền !"

"Mẹ kiếp!!" Quách Sương tức giận đến phát run hét lớn với Hạ Tuyết: "Rời khỏi cái đầu cậu!! trong giới giải trí, chỉ cần cậu cảm mạo, phát sốt, sẽ không còn ai nhớ tới cậu rồi !! Đối với hai chị em song sinh chúng tôi, cậu làm bạn cho đến bây giờ đã được ba năm, phóng túng ba ngày! Lúc lĩnh thưởng, cậu đã khóc nói cuộc sống thật sự quá mệt mỏi!! Bây giờ, cậu buông tha cơ hội tốt như vậy, cậu cho rằng cơ hội dễ dàng có sao? Hạ Tuyết, đừng như vậy! ! Mặc kệ bây giờ cậu có bao nhiêu chuyện quan trọng, bỏ xuống đi, hy sinh trước, chăm sóc tốt cho tương lai của cậu!!"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn hai chị em trước mặt này rất quan tâm mình, nàng chân thành nói: "Cám ơn hai người quan tâm. Nhưng mình đã quyết định rồi ! Có 20 vạn này, đã đủ cho mình và em trai sống tốt một thời gian!! Mình sẽ cố gắng, mình không giống những người khác, mình cảm thấy được sống, mỗi một giây đều phải hi vọng. Cho nên mình không sợ mất đi."

Hai chị em Quách Sương bất đắc dĩ nhìn nàng.

Buổi tối, ba cô gái và bọn Hứa Mặc vây xung quanh nấu ăn!

Quách Sương vừa ăn một miếng thịt dê, vừa hỏi: "Này! ! Cậu và Cần Nhu bây giờ còn liên hệ không?"

"Không có a! Làm sao vậy?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn các cô hỏi.

Quách Dung cười nói: "Dường như chồng của cô ấy cũng đầu tư mở công ty giải trí!"

"A?" Hạ Tuyết giật mình nói: "Thật vậy chẳng?"

"Trước kia, người bạn này của cậu không thích diễn viên chứ? Nhưng tương lai có thể cô ta cũng tham diễn xuất đấy?" Quách Dung cười nói.

"Không thể nào?" Quách Sương vừa nói vừa gấp một miếng thịt dê cho Hứa Mặc, vừa dùng ánh mắt mê đắm nhìn hằm hằm nói: "Anh đẹp trai Ăn đi! Đừng khách khí!"

Hứa Mặc không lên tiếng, chỉ chuyên tâm ăn lẩu!

Hạ Tuyết im lặng, cắn đũa nghĩ một lát, nói: "Không biết bây giờ cô ấy sống tốt không?"

"Làm sao tốt được? Mấy hôm trước, mình tận mắt nhìn thấy chồng của cô ấy ở trước đài truyền hình, cùng một Minh Tinh trẻ, mới 18 tuổi ở nơi đó

sờ mó ! Cho nên cậu nói. đàn ông a, chỉ cần hăn hư hỏng, mặc kệ hăn bao nhiêu tuổi cũng sẽ không chịu tu tâm dưỡng tính! Anh nói có đúng không? Mặc Mặc?" Quách Sương cầm đũa, khều nhẹ Hứa Mặc mê đắm nói.

Hứa Mặc lập tức cầm chén, dời sang chỗ khác! !

"Mình còn cho rằng. Người đàn ông này tuy hơi lớn tuổi, nhưng dù sao vẫn yêu thương cô ấy." Hạ Tuyết sâu xa nói.

"Ôi!! Yêu sao! Lúc ấy cô ấy gả đi, mình biết cô ấy xong rồi! Bất quá gia đình cô ấy cũng quá nhẫn tâm, đem một cô gái đẹp như hoa như ngọc gả đi, đổi lấy một dự án đầu tư! Gả cho người tuổi trẻ thì sợ hăn ra ngoài làm loạn, lại có thể xảy ra chuyện làm phiền mình! Nên gả cho người già như vậy! Mẹ nó!!" Quách Dung tức giận nói: "Đúng rồi! Hai người người không có liên hệ sao?"

Hạ Tuyết sừng sốt, nhàn nhạt cười nói: "Cảm tình phai nhạt rồi."

"Sao giống như tình nhân vậy!" Quách Dung buồn cười nói.

Hạ Tuyết khẽ thở dài!

Sau khi ăn lẩu xong, Hạ Tuyết nói lời tạm biệt với hai chị em Quách Sương, sau đó kéo rương hành lý nặng nề, bước đi trong tuyết rơi, trong lòng vẫn nhớ đến Cẩn Nhu.

Hứa Mặc mở cây dù che tuyết cho nàng, nhẹ giọng hỏi: "Cô muốn đi đâu?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ tiếp tục đi về phía trước, giống như chẳng có mục đích, đi thật lâu, rốt cục đi tới trước nhà Cẩn Nhu, nàng đứng ở ngoài sân, ngẩng đầu lên ngắm nhìn cánh cửa sổ kia, nhớ đến Cẩn Nhu luôn đứng trước cửa sổ chờ nàng. Sau đó vừa thấy nàng đến, lập tức

chạy nhanh xuống lầu, cặp tay cùng đi ăn hot dog, nhìn tuyết rơi, thở ra luồng hơi trắng như hút thuốc, sau đó đắp hình người tuyết trong công viên, cùng nhau cầu nguyện, muốn vĩnh viễn cùng chung một chỗ, vui vẻ, hạnh phúc cũng muốn chung một chỗ.

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ bừng, nhớ tới lúc em trai nàng bị sốt tùm đến cô ấy, cô ấy lập tức lấy ra tất cả tiền bạc của mình, cùng nàng đi đến bệnh viện, ở bên nàng nói: không có việc gì Không có việc gì Nhớ tới chuyện cũ, nước mắt Hạ Tuyết nhịn không được rơi xuống.....

Một chiếc xe Mercedes màu đen chậm rãi chạy đến, dừng ngoài sân Căn gia!

Hạ Tuyết tò mò nhìn trong xe, đèn trong xe đột nhiên sáng lên, rõ ràng nhìn thấy chồng của Căn Nhu ngồi phía sau xe, ôm hôn một cô gái rất trẻ, người đàn ông kia xoa nắn trước ngực cô gái!!

Hạ Tuyết thở dốc vì kinh ngạc, không thể tin được nhìn một màn này. . . .
..

Cánh cổng bên ngoài sân mở ra!

Căn Nhu sắc mặt lạnh lùng, mặc váy ngắn màu đen, khoác áo màu xanh đậm, lạnh lùng nhìn hai người bên trong xe

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Cầu Hấn

"Anh muốn đến đón tôi, một mình tới thôi, hà tất phải hai người?" Cẩn Nhu nhàn nhạt nói.

"Dù sao cô đã nhìn quen rồi." Trong xe, Hậu Chí Hùng ôm cô gái mười mấy tuổi, thờ ơ liếc mắt nhìn cô vợ nói: "Lên xe! Đứng nơi đó giống xác chết, cho tới bây giờ tôi cũng chưa gặp qua cô gái không tính thú vị giống như cô vậy! !"

Cẩn Nhu nắm chặt tay, cắn chặt răng nói: "Trong xe của anh có nhiều người, tôi làm sao lên xe?"

"Vậy thì cùng chen chúc, nhìn chúng tôi biểu diễn....." Hậu Chí Hùng đắc ý kêu lên!

Cẩn Nhu nắm chặt tay, ánh mắt rưng rưng nói: "Nếu không thích tôi, ly hôn đi."

"Cô nằm mơ, suốt đời cô cũng là người phụ nữ của Hậu Chí Hùng tôi!! Cô nghĩ cũng đừng nghĩ chạy khỏi tôi!!" Hậu Chí Hùng tức giận nói! !

Nước mắt Cẩn Nhu rơi xuống.

"Còn không lên xe? Giả chết sao? Ở trên giường giả chết, cô giống vô cùng rồi!!" Hậu Chí Hùng tức giận nói."Cô đừng tưởng là tôi không biết trong lòng cô có người khác, nhưng cô gả cho tôi, cô cũng đừng có suy nghĩ khác! ! Cô đừng nằm mơ!! Nếu cô dám hồng hạnh vượt tường với lão tử, lão tử đem cô"

"Rào" một thùng nước lạnh trực tiếp hướng trên người Hậu Chí Hùng và cô gái kia hắt qua

"A....." Hậu Chí Hùng và cô gái trẻ tuổi giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ xe thấy một cô gái mặc áo khoác đen, hét to: "Chết xa một chút.....ông già chết tiệt! ! Ông cho ông là ai ?"

"Cô là ai? Dám hắt nước lên người tôi ?" Hậu Chí Hùng tức giận nhảy ra xe, chỉ vào Hạ Tuyết hét lên!!

Cần Nhu giật mình nhìn Hạ Tuyết, hốc mắt đỏ lên.

Hạ Tuyết nhìn Hậu Chí Hùng kêu hô: "Ông quản tôi là ai sao! Tôi lập tức dùng di động chụp bộ dáng xấu xa của ông! ! Tôi muốn cho mọi người xem, nhìn xem các người làm chuyện xấu!!"

"Cô cô, cô dám." Hậu Chí Hùng che chở cho cô gái trẻ bị ướt nhem sau lưng, chỉ vào Hạ Tuyết kêu to: "Rốt cuộc cô là ai? ? Cô dám đùa giỡn tôi ? Cô chờ đó."

Hậu Chí Hùng lập tức lấy điện thoại cầm tay ra, muốn gọi cho bọn vệ sĩ, đột nhiên trước mặt có hai bóng đen áp sát, lạnh lùng nhìn Hậu Chí Hùng nói: "Ông muốn tìm ai?"

"Các người." Hậu Chí Hùng bỗng nhiên có cảm giác bọn hắc nhĩ quen mắt, lại trong lúc này nhớ không nổi, nhưng vô cùng e ngại nói: "Tìm ai? Hắt nước lên người tôi, giờ muốn ức hiếp người?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong không lên tiếng, lạnh lùng nhìn ông ta.

Trong lòng Hậu Chí Hùng đột nhiên lạnh lẽo, ông ta lau mồ hôi trên trán nói: "Dám trừng mắt với tôi? Các người không muốn sống nữa đúng không? Cần Nhu, bọn hắc nhĩ là ai? Cô giỏi nhỉ, dám tìm một nhóm người để đối phó tôi ?"

Cần Nhu gắt gao nhìn Hạ Tuyết, sau đó tức giận, đưa tay đánh rớt di động của Hạ Tuyết

Hạ Tuyết không để ý đến Cần Nhu, cầm điện thoại lên.

Cần Nhu lại đánh rớt di động của nàng

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhặt điện thoại của mình trên mặt tuyết

"Chuyện này cô cũng không hiểu sao?" Cần Nhu đột nhiên tức giận khóc nói với Hạ Tuyết: "Nhìn thấy bạn tốt như thế này, nếu cô thật sự suy nghĩ vì tôi, xin cô im lặng tránh xa không được sao? Mà không phải ở nơi này giống như đấng cứu thế! Ai cần cô cứu, không phải cô đến đây muốn nhìn tôi thê thảm sao, hiện tại rốt cuộc cô có bao nhiêu sáng chói? nổi tiếng? Cô bé lọ lem cuối cùng cũng có cuộc sống hạnh phúc! !"

Hạ Tuyết lại nhặt điện thoại trên tuyết, vẫn muốn quay video clip.

Cần Nhu đưa tay đánh rớt điện thoại, hai tay đẩy người nàng, làm cho cả người nàng ngã sấp xuống trong đồng tuyết, tức giận nói: "Cô rút cho tôi !! Cô có biết, bây giờ cô chọc bao nhiêu phiền phức đến cho tôi không? Cô rút cho tôi!! Lăn xa một chút! ! Chỉ cần sau này, cô không cần tôi trả tiền cơm cho cô, cô liền rút! ! Hay là cô đến đây muốn tiền bạc?"

Cần Nhu tức giận run rẩy từ trong túi LV của mình, lấy ra hơn mười tờ 100 đồng, toàn bộ ném lên người Hạ Tuyết, vừa ném vừa khóc nói: "Cô rút xa cho tôi, đem số tiền này lấy đi, mua thức ăn ngon cho em trai đáng thương của cô! ! Về sau không cần trở lại làm phiền tôi nữa ! !"

"Đi!! Lại quen biết loại bạn bè này!! Trở về xem tôi chậm rãi thu thập cô!!" Hậu Chí Hùng tức giận kéo tay Cần Nhu, đẩy mạnh cô vào trong xe, có chút cố kỵ liếc mắt nhìn bọn Hứa Mặc, vẫn kiêu ngạo hung hãn nói: "Các người chờ đó cho tôi! ! ! Đây món nợ này tôi sẽ nhớ kỹ! !"

Hạ Tuyết vẫn ngồi trên mặt tuyết, nhìn những tờ 100 đồng kia, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống, đột nhiên vỗ mạnh vào xe khóc kêu to: "Cô biết mắng tôi!! Cô nhìn lại bộ dáng cô đi? Đồ vô dụng!! Bán tôi rồi! ! Biến thành như vậy! ! Hoặc là cô kiên cường một chút!! Hoặc là cô chết đi! !"

Cần Nhu ngồi bên trong xe, nước mắt càng không ngừng chảy

"Đồ vô dụng! ! !" Hạ Tuyết lại tức giận kêu to! !

"Lái xe! ! !" Hậu Chí Hùng hét to! !

Lái xe lập tức đạp chân ga, chạy thẳng về phía trước!

Hạ Tuyết tức giận ngồi trên mặt tuyết, lặng lẽ khóc.

Hứa Mặc đi tới bên Hạ Tuyết nói: "Cô muốn đối phó người ta, tại sao không nói một tiếng với chúng tôi, chúng tôi sẽ có biện pháp xử lý, cô làm như vậy, một lát nữa, người bạn tốt của cô sẽ vô cùng phiền toái!"

"Tôi phải làm sao đây? Tôi thật sự là không thể nhịn được nữa rồi!! Tôi hận không thể đem người đàn ông kia băm thành 8 khúc! Gặp qua người hèn hạ, nhưng cũng chưa từng gặp qua người hèn hạ như thế! !" Hạ Tuyết tức giận nói.

"Cô có thể thương lượng với chúng tôi! ! Chắc là cô lo lắng an nguy của bạn tốt đi!" Nhậm Phong cũng nói.

Rốt cuộc Hạ Tuyết có chút lo lắng nói: "Ông ta đối với cô ấy thế nào? Chắc là không gặp chuyện không may chứ?"

"Khó nói!" Hứa Mặc nói thẳng.

"Phải làm sao bây giờ? Làm sao mới có thể cứu Cần Nhu? Các người có thể nghĩ biện pháp sao?" Cõi lòng Hạ Tuyết đầy hi vọng nhìn bọn hắn.

"Chúng tôi có biện pháp!! Có thể đem ông ta đánh thành đầu heo, thậm chí kết thúc tính mạng của ông ta cũng được! Cô muốn làm sao?" Hứa Mặc rất thật hỏi Hạ Tuyết, một chút cũng không giống đang nói đùa!

Sắc mặt Hạ Tuyết vừa thu lại, tức giận nhìn bọn hắn nói: "Tôi không cần các người bạo lực như vậy!! Tôi chỉ muốn các người có thể cứu Cần Nhu thôi!!"

"Vậy thì không có biện pháp rồi ! Ngoại trừ đánh ông ta!" Hứa Mặc nói.

Hạ Tuyết thở dài, trong lúc này có chút sững sốt nhìn bọn hắn nói: "Nhưng vừa rồi tôi nhìn thấy ông ta dường như rất sợ các anh a!"

Nhậm Phong nghĩ nghĩ, nói: "Có thể ông ta đã gặp qua chúng tôi Bởi vì chúng tôi thường xuyên ở bên cạnh Hàn tiên sinh. ông ta nhìn quen mắt đi."

"Nói cách khác Giám đốc Tam Á rất sợ Hàn Văn Hạo?" Hạ Tuyết thăm dò hỏi.

Nhậm Phong nói thẳng: "Không có ai không sợ Hàn tiên sinh! !"

Lúc này Hạ Tuyết vui vẻ cười nói: "Tôi đi cầu hắn thì tốt rồi ! ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Giúp Tôi

Đêm đã khuya!

Trên bầu trời tuyết vẫn rơi xuống!

Trong văn phòng Cao ốc Thế Kỷ!

Hàn Văn Hạo ngồi trước bàn làm việc, đang chuyên chú phê duyệt văn kiện

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Hàn Văn Hạo nhìn văn kiện, kiểm tra số liệu, chậm rãi nói: "Vào đi
.."

Tả An Na bước tới, cung kính nói với Hàn Văn Hạo: "Tổng giám đốc.....
Hạ Tuyết tiểu thư có việc tìm anh."

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ngưng lại, tay cầm bút máy, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tả An Na, không quá tin tưởng điều mình nghe được, hần chậm rãi hỏi: "Hạ Tuyết tìm tôi?"

"Đúng vậy! Đang ở ngoài cửa." Tả An Na nhẹ nhàng nói.

Hàn Văn Hạo nghĩ một lát, tiếp tục cúi đầu phê duyệt văn kiện, nói: "Để cho cô ấy vào đi....."

"Vâng!" Tả An Na lập tức xoay người đi ra ngoài!

Qua một lúc lâu

Hạ Tuyết kéo rương hành lý nặng nề, đi vào văn phòng, liếc thấy Hàn Văn Hạo không ngẩng đầu lên, hăn mặc sơ mi trắng, khoác cô-lê đen, trông rất quý phái và đẹp trai. Nàng “chặc” một tiếng, nghĩ đến mình có việc cầu cạnh người ta, đành phải hạ thái độ kêu nhỏ: "Hàn tiên sinh."

"Thật là mới mẻ a." Hàn Văn Hạo mặt lạnh, lật một tờ văn kiện, vừa tiếp tục xem văn kiện, vừa nói: "Hôm nay lại có thể xưng hô tốt như vậy!"

Hạ Tuyết cúi đầu, không dám lên tiếng nữa.

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, lại liếc mắt nhìn rương hành lý bên cạnh nàng, nhìn vào tư liệu trong máy tính hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Tôi. Tôi có chuyện. Muốn nhờ anh giúp đỡ." Hạ Tuyết thật sự cảm thấy mình quá mất mặt, mặt tức khắc hồng đỏ lên, thở phì phò.

Hàn Văn Hạo cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Trách không được tới tìm tôi..... thì ra là có chuyện!"

Hạ Tuyết một bụng tức giận, không có chỗ phát tiết, nói: "Không cần nói cho người ta khó chịu! Tôi cũng không muốn tới!"

"Vậy cô đi thôi!" Hàn Văn Hạo cầm lấy bút máy, ký tên mình xuống văn kiện đầu tư dự án 1,3 tỷ!

Hạ Tuyết thở phì phò, tay kéo rương hành lý vừa định bước đi ra ngoài, nhưng không cam lòng nhìn hăn nói: "Tôi thật sự có việc nhờ anh! !"

"Nói đi!" Hàn Văn Hạo tiếp tục phê duyệt văn kiện.

"Anh còn nhớ buổi tối đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ?" Hạ Tuyết thật cẩn thận hỏi.

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, nhú mày nở nụ cười, nói: "Kỳ quái thật cô không muốn nhắc tới chuyện quá khứ! Vừa nhắc tới thì giống như bị chó cắn! Hôm nay tại sao vậy? Lại không có chỗ để đi? Muốn tôi thu nhận cô? Không cần nhắc đến chuyện xưa chứ?"

Hạ Tuyết tức giận càn hông, rốt cuộc không thể nhịn được nữa gật đầu nói: "Được, được, được! Tôi không cần anh giúp nữa! Không có việc gì! Quấy rầy anh bận rộn rồi! !"

Nàng nói vừa xong, kéo rương hành lý nặng nề đi ra ngoài.

"Nói đi!" Hàn Văn Hạo bỏ bút máy trong tay xuống, sau đó đứng lên, đi đến sofa ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi. "Tôi không có nhiều thời gian để cho cô lãng phí! !"

Hạ Tuyết càn môi dưới, khẩn trương bỏ rương hạ hành lý xuống, sau đó giống như một trận gió, chạy đến ngồi đối diện Hàn Văn Hạo, sốt ruột nhìn hắn nói: "Buổi tối ấy anh không quên chứ? Người bạn kia đưa tôi vào phòng của anh, anh cũng không quên chứ?"

Hàn Văn Hạo thay đổi dáng ngồi thoải mái, liếc mắt nhìn nàng, nghĩ một chút, gật nhẹ đầu nói: "Uhm! Vậy thì sao?"

Hạ Tuyết có chút vui mừng nói với hắn: "Hôm nay tôi, tôi dùng nước lạnh hắt vào trên người chồng của người bạn tốt!! Bởi vì ông ta thật sự rất quá đáng ! Tôi không thể nhịn được nữa nên"

"Cô đến lúc nào mới bình tĩnh lại được?" Hàn Văn Hạo cao giọng nhìn nàng hỏi.

Vẻ mặt Hạ Tuyết vừa thu lại, cúi đầu.

Hàn Văn Hạo nặng nề nhìn vẻ mặt của nàng, hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

"Bây giờ tôi rất lo lắng! Bởi vì dường như chồng của Cần Nhu oán trách cô ấy sao có bạn bè giống như tôi vậy! Tôi sợ ông ta đối phó với cô ấy!" Hạ Tuyết vô cùng mất mặt nói.

Hàn Văn Hạo có chút khó tin nhìn Hạ Tuyết nói: "Ý của cô là"

Hạ Tuyết lại ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng tha thiết nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tôi muốn xin anh Giúp ...giúp cô ấy. thật sự cô ấy không muốn gả cho ông ta. Hôm nay phát sinh chuyện như vậy, khẳng định cô ấy sẽ xảy ra chuyện! !"

Hàn Văn Hạo thật chẳng biết làm sao, nở nụ cười, sau đó tức giận nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô thật cho rằng, ngày trời đông tuyết phủ đó, tôi cứu cô một buổi tối, cô liền cho rằng tôi là một người thích xen vào việc của người khác sao? cô xen vào việc của người khác rồi lại đến nhờ tôi xen vào chuyện nhà của giám đốc Tam Á ?"

Hạ Tuyết thật không có biện pháp, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cầu xin anh! Tôi biết anh có thể mà!! Mặc kệ dùng biện pháp gì, xin anh nhất định phải cứu cô ấy! cô ấy là bạn bè tốt nhất của tôi trên đời này!"

"Cho nên cô ta vì hạnh phúc của mình, ném cô trên giường tôi! Hy sinh cô!" Hàn Văn Hạo nhắc nhở nàng một chút!

"Chuyện này đã qua rồi ! !" Hạ Tuyết sốt ruột nói.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng nói: "Đã qua? Đã qua rồi sao? Vậy cô nói cho tôi biết, qua như thế nào? Cô có thể quên đi buổi tối kia sao?"

Hạ Tuyết cắn môi dưới!

"Người đáng thương phải có chỗ đáng hận! Tôi cảm thấy đêm nay cô yêu cầu thực quá mức rồi !" Hàn Văn Hạo mặt lạnh tức giận nói.

Hạ Tuyết đột nhiên nhào tới trước mặt Hàn Văn Hạo, quỳ gối trước mặt hắn, hai tay nắm chặt tay hắn đặt trên đầu gối, nghẹn ngào nói: "Anh có thể không hiểu, loại người như chúng tôi, thật sự vô cùng quý trọng từng người yêu thương mình! Tuy rằng cô ấy hy sinh tôi một đêm, nhưng anh có biết không? Đã từng rất nhiều năm tháng, cô ấy đã cứu tôi rất nhiều lần, nếu không có cô ấy, em trai tôi mấy lần gặp nguy hiểm, lại không nhờ được ai giúp! Nếu không có cô ấy, tôi và em trai tôi có thể đã bị chết đói! Những chuyện này, đã từng gắn bó trong lòng tôi, đều là thật sự! ! Nhất định là chân thành !! Tôi cầu xin anh, giúp tôi! Nể tình đêm hôm đó đi? Được không? Nể tình một chút. Nể tình. Chúng ta từng có duyên phận, tôi cầu xin anh"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết khi nói những lời này, nước mắt từng dòng, từng dòng rơi xuống, bình thường là một người hung hăng như thế, hắn chậm rãi hỏi: "Cô cứu cô ta một lần, cô không sợ sau này cô ta lại gây tổn thương cho cô nữa sao?"

"Cô ấy không có cơ hội nữa." Hạ Tuyết nhàn nhạt nói.

Hàn Văn Hạo hơi cúi đầu, vươn tay, nắm cằm của nàng, sờ nhẹ mặt nàng, nhìn hai mắt đắm lệ của nàng hỏi."Có ý tứ gì?"

"Sau khi tôi quay xong bộ phim “Vương triều hiện đại”, tôi sẽ cùng em trai tôi rời khỏi thành phố này. Sẽ không trở lại. Tôi muốn đến một trấn nhỏ, mở một tiệm cà phê, ở nơi đó đủ loại hoa Violet. Tôi muốn bình yên sống qua ngày." Hạ Tuyết chân thành nói xong, trong lòng có chút chua xót nhìn người cha của đứa bé này, nước mắt lại lăn ra....."Có thể giúp tôi hay không? Tôi cầu xin anh, tôi dập đầu xin anh"

Hạ Tuyết vừa khóc, hai tay định chống xuống mặt đất, Hàn Văn Hạo chụp lấy cánh tay của nàng, lạnh lùng nhìn nàng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Cứu Người

Hậu Chí Hùng đem Cẩn Nhu ném vào trong phòng khách, sau đó hung hăng quăng một bạt tai trên mặt của cô, tức giận bừa bừa nói: "Hôm nay lão tử bị mất mặt, đều là do cô làm hại! ! Nhìn xem cô qua lại với loại bạn bè gì! !"

Cẩn Nhu ngã vào trên thảm lông, khóe miệng chảy máu, tức giận nhìn ông ta, không nói tiếng nào! !

"Lão tử ghét nhất ánh mắt này của cô! ! Từ khi kết hôn tới nay, cô đều dùng loại ánh mắt này nhìn tôi! ! Hừ! ! Đồ đê tiện! ! Lại không phải là xử nữ, cũng dám chống lại hứng thú của tôi?" Hậu Chí Hùng vừa nói tới chuyện này, tức giận quăng một bạt tai trên mặt của cô, hung hăng đập trên bụng cô một cái, níu chặt tóc của cô, vẻ mặt hung dữ nói: "Còn dám uống thuốc tránh thai lão tử sao?"

Cẩn Nhu tóc bị giật muốn sút ra, mặt hơi ngửa lên, nước mắt ngã lăn xuống

"Đêm nay tôi muốn hung hăng giày vò cô! Xem cô còn dám tìm loại bạn bè kia đối phó tôi không!!" Hậu Chí Hùng tức giận ngoan độc quăng tiếp một bạt tai trên mặt của cô, sau đó tháo dây lưng, hét to: "Gọi tất cả người làm trong nhà này tới đây cho tôi! ! Tôi muốn để cho mọi người xem xem tôi làm sao đánh chết cô ta!! Con đĩm thối!! Dám từ chối hứng thú của lão tử?"

Quản gia lập tức gọi tất cả người làm đến, vây quanh phòng khách, có người cảm thấy tội nghiệp Cẩn Nhu, có người cảm thấy cô đáng đời, nhao

nhao vui mừng nhìn cô gặp họa!

Cần Nhu sợ hãi chuyển người ra dựa vào sau ghế, vẻ mặt trắng bệch nhìn ông ta kêu to: "Anh không thể đánh tôi như thế!! Anh dựa vào cái gì mỗi ngày đều đánh tôi như vậy?"

"Chỉ bằng lão tử cao hứng!!" Hậu Chí Hùng cầm dây lưng, quất lên người Cần Nhu, từng cái, từng cái quất vào! !

"A" Cần Nhu ngã vào trên thảm lông, vừa trốn tránh sợi dây kia quất xuống làm cho cô đau xé tim gan, vừa tức giận bật khóc gào lên: "Anh không thể đánh tôi như vậy!! Anh không có tư cách đánh tôi như vậy!! Anh là ma quỷ! ! A cứu mạng"

Trong phòng khách, người giúp việc đều nhao nhao có chút lo sợ nhìn Cần Nhu, cũng cảm thấy lần này ông chủ quá hận rồi, nhìn Hậu Chí Hùng tiếp tục hung ác quất roi da lên người Cần Nhu, vừa quất, vừa không hết tức giận, lao đến trước mặt Cần Nhu, đầu tiên hướng trước ngực của cô bóp một cái, tiếp đến xé toạt áo khoác của cô, kéo áo sơ mi trắng xuống, lộ ra áo lót

"Buông tôi ra! !" Cần Nhu khóc rống lên, phát điên đẩy hăn ra.

"Hôm nay lão tử muốn đem cô cời hết, để cho người trong nhà thường thức gái điếm thối tha! !" Hậu Chí Hùng tức giận nói xong, định đưa tay xé rách quần áo của nàng, lại nghe phía sau lưng, người làm vội vã tiến vào nói: "Ông chủ! ! Hàn tổng giám đốc tập đoàn tài chính Hàn thị đến đây! ! Nói muốn gặp ông, tôi nói muốn báo cho ông trước, nhưng hăn đã dẫn một nhóm người đi vào rồi! !"

"Cái gì?" Hậu Chí Hùng nói: "Hăn làm sao có thể tới? Tôi và hăn có qua lại đâu?"

Cần Nhu thối lui đến một góc sofa, khẩn trương nhìn ra ngoài cửa!

"Lập tức đưa bà chủ lên phòng." Hậu Chí Hùng vội nói.

"Không cần phiền toái như vậy. . . . " Ngoài cửa giọng nói lạnh lùng truyền vào.

Mọi người sửng sốt.

Hàn Văn Hạo mặc tây phục, áo khoác đen dài tới gối, tay đeo bao tay da, mặt lạnh lùng giống như ông vua đi tới, phía sau là một nhóm người giống như đội vệ sĩ, bao gồm cả Hứa Mặc và Nhậm Phong.

"A" Hậu Chí Hùng vội vàng cười, bước về phía trước, vừa mới muốn nói, lại nhìn thấy hai người Hứa Mặc, vẻ mặt tức khắc trắng bệch, miễn cưỡng cười hỏi: "Hàn tổng giám đốc, sao lúc này lại ghé qua nhà tôi vậy?"

Hàn Văn Hạo cúi đầu cởi bao tay da, sau đó hơi liếc mắt nhìn thoáng qua Cần Nhu, chậm rãi mỉm cười nhìn Hậu Chí Hùng, từng chữ lạnh lùng nói: "Xem ra.....ông đã quên mất tôi ở tại khách sạn Tam Á xảy ra chuyện gì rồi!"

Hậu Chí Hùng vẻ mặt trắng bệch!

"Vợ của ông dùng kế làm Hàn Văn Hạo tôi mắc phải! Chuyện này, ông chắc quên chưa." Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn hẩn hỏi.

Ánh mắt Hậu Chí Hùng lóe lên cười nói: "Cho nên cậu đến đây"

"Tôi đến đây đòi người phụ nữ này! !" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói với Hậu Chí Hùng, giống như đang nói một chuyện hết sức nhẹ nhàng.

"Chuyện này....." Hậu Chí Hùng có phần khó xử nói: "Nhưng cô ấy dù sao cũng là vợ của tôi"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng, liếc mắt nhìn Cẩn Nhu, cười nhẹ nói: "Nếu là vợ của ông, sao ra sức đánh thành như vậy! Không phải là đồ bỏ đi? Tôi nhặt đi cho ông, thế nào?"

Hậu Chí Hùng liếc mắt nhìn Hứa Mặc, nhớ tới lúc xảy ra chuyện, khẳng định hẳn cùng đi với cô gái hắt nước vào người ông ta. ông ta vẫn do dự!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên tỏa ra sát khí mãnh liệt, tiến lên, nhìn chòng chọc vào Hậu Chí Hùng nói: "Tốt nhất ông nên thức thời một chút, ông phải người thực hiện thủ đoạn phi pháp, muốn cướp đoạt hàng dưới tay tôi thành công, tôi tạm thời chưa tính. Nhưng đêm nay, tôi muốn dẫn người này đi! ! Ông cho hay không cho?"

Hậu Chí Hùng lập tức cười, vẫn còn đang do dự

Jenny đã không thể nhịn được nữa, rút súng lục ra, mặt lạnh lùng nói: "Vẫn còn dám do dự? Hàn tiên sinh chính miệng yêu cầu ông, còn dám bày vẻ mặt này ra? Chán sống rồi! !"

Súng lục rút ra, mọi người đều sợ tới mức hồn bay phách tán, vẻ mặt Hậu Chí Hùng càng trắng bệch, nghĩ hôm nay Hàn Văn Hạo chuẩn bị mà đến, ông ta lập tức thở phì phò, cười nói: "Hàn tổng giám đốc, cậu cũng thật là! Muốn người thì đơn giản? Người như thế tôi có rất nhiều! Nếu cậu muốn thì cứ việc đem đi! !"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn thoáng qua Cẩn Nhu trên mặt đất, hỏi: "Cô có muốn đi theo tôi hay không?"

Cẩn Nhu ban đầu vẫn có chút sợ hãi, nhưng cô nhìn thấy Hứa Mặc đứng sau lưng Hàn Văn Hạo, cô có chút hiểu được, gật đầu nói: "Tôi đi theo anh!"

"Tả An Na!" Hàn Văn Hạo chậm rãi kêu.

"Vâng!!" Tả An Na dẫn luật sư đi đến trước mặt Hậu Chí Hùng, ném ra một tờ giấy thỏa thuận li hôn nói: "Các người chỉ cần ký tên vào đây, từ nay về sau, các người không còn liên quan!"

Hậu Chí Hùng mặc dù tức giận, uất ức, nhưng vẫn sợ hãi run rẩy cầm bút, ký tên vào giấy thỏa thuận li hôn!

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn Cần Nhu, ánh mắt thâm sâu không lường . .
.

Cần Nhu thở phì phò, không thể tin được chính mình có thể thoát thân, kích động ngồi xuống, cầm lấy bút, run rẩy ký tên lên tờ giấy! !

Luật sư lập tức nói: "Cầm giấy thỏa thuận li hôn, chúng ta đến tòa án xin ly hôn, Hậu tiên sinh, ông chỉ cần chờ chúng tôi sắp xếp gửi văn kiện cho ông, kí tên là được!"

"Vâng, vâng, vâng!" Hậu Chí Hùng vội vàng cười nói.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: "Dẫn cô ấy đi! !" Hăn vừa nói xong, cởi áo khoác của mình, ném lên người cô.

Cần Nhu ôm áo khoác ấm áp, nhìn tổng giám đốc tập đoàn tài chính Hàn thị “chí cao vô thượng” trong truyền thuyết này, trong lòng của cô ấm áp.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Báo Đáp

Hàn Văn Hạo đi nhanh ra cửa Hậu gia, sau đó ngồi vào chiếc Rolls-Royce

Tả An Na cẩn thận đỡ Cẩn Nhu ngồi vào trong xe Hàn Văn Hạo, sau đó đóng cửa xe. Xe chậm rãi chạy đi.

Cẩn Nhu ngồi bên cạnh cửa kính xe, hơi quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, ngọn đèn đường chiếu xuống, soi rọi khuôn mặt hắc không ngừng thay đổi, không thể nắm bắt, hai mắt giống như con báo nhỏ lóe sáng, cô có chút do dự, có chút khó hiểu hỏi: "Tại sao anh muốn cứu tôi ?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, ánh mắt nhìn phong cảnh phía trước kính xe, chậm rãi nói: "Tôi chỉ thuận nước đẩy thuyền thôi. Hậu Chí Hùng tôi nhất định phải xử lý Thuận tiện thôi."

Trong lòng Cẩn Nhu đau xót, nhìn Hàn Văn Hạo hỏi lại: "Thật như vậy sao??"

Hàn Văn Hạo vẫn im lặng, khóe mắt liếc thấy trên mu bàn tay Cẩn Nhu đều là vết roi đáng sợ, ra lệnh cho Tả An Na ngồi phía trước xe, nói: "Lấy hộp thuốc!"

Tả An Na vừa nghe xong, bên cạnh chỗ ngồi, lấy ra một hộp thuốc nhỏ, đưa tới trước mặt Cẩn Nhu

Cẩn Nhu cầm hộp thuốc, quay đầu thâm sâu nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo chậm rãi nói: "Bên trong có thuốc mỡ, thoa đi."

"Cám ơn anh" Cẩn Nhu im lặng mở hộp ra, nghĩ đến mình từ nay về sau cô đơn một mình, nước mắt từng giọt lăn xuống, vết thương trong lòng làm sao xóa hết?

"Ngày mai luật sư căn cứ tình huống của các người ly hôn, đưa ra điều kiện ly hôn của cô!" Hàn Văn Hạo chậm rãi nói.

"Tôi Còn có tư cách đề xuất điều kiện ly hôn?" Cẩn Nhu sâu xa cười khổ hỏi.

"Cô không có. Tôi có. Tôi sẽ để cho hắn bảo đảm tương lai của cô! !" Hàn Văn Hạo lại nói.

Cẩn Nhu giật mình nhìn hắn.

Xe chậm rãi dừng ở khách sạn Hilton của tập đoàn tài chính Hàn thị, Tả An Na mở cửa xe cho Cẩn Nhu, nói: "Tổng giám đốc đã sắp xếp một phòng VIP để cho cô nghỉ ngơi một tháng!"

Cẩn Nhu lại nhìn Hàn Văn Hạo, chân thành nói: "Cám ơn anh."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nét mặt vẫn lạnh lùng, nghiêm nghị.

"Tạm biệt." Cẩn Nhu gật đầu, bước xuống xe, cùng Tả An Na đi vào khách sạn, thình thoảng, cô lên quay đầu lại, nhìn người đàn ông lạnh lùng bên trong xe, cảm kích nở nụ cười, cuối cùng đi vào khách sạn!

Hạ Tuyết như một trận gió, nhào vào trong chiếc Rolls-Royce, sốt ruột nhìn Hàn Văn Hạo, hỏi: "Cẩn Nhu ra sao? Có bị thương hay không? Anh cũng không nói tôi nhờ anh chứ? Không có chứ? Tâm tình của cô ấy có phải không tốt hay không? Nhất định là không tốt!"

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn nàng nói: "Câu hỏi của cô, cô cũng đã trả lời rồi, còn hỏi tôi làm gì?"

Vẻ mặt Hạ Tuyết vừa thu lại, nhìn tâm tình hẩn không tốt, tuy hơi sợ hãi, nhưng vẫn sôi nổi nói: "Tại sao để cô ấy ở khách sạn? Anh phải mang cô ấy về nhà a! Nếu không, cái tên Hậu Chí Hùng phát hiện ra cô ấy, làm sao bây giờ?"

Hàn Văn Hạo tức giận quay đầu, nắm lấy cằm của nàng, nói: "Cô cho là ai cũng có tư cách vào nhà của tôi ? ? ?"

Hạ Tuyết xấu hổ cúi đầu.

"Tôi quen biết cô, thật sự là tự tìm rất nhiều phiền toái!" Hàn Văn Hạo đầy ẩn ý nói!

"Được rồi! Tôi biết rồi!" Hạ Tuyết đột nhiên cười lấy lòng, dịu dàng nói: "Tôi thật sự. Thật sự. Về sau sẽ không quấy rầy anh nữa anh yên tâm."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

"Bây giờ tôi đi ngay! Lập tức đi ngay! Anh cũng trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi! ! Thật sự xin lỗi, quấy rầy anh rồi ! Cảm ơn anh!" Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, đôi mắt chớp một cái, liếc mắt nhìn gương mặt đông lạnh của hẩn, muốn im lặng xoay người rời khỏi, nào ngờ bị hẩn chụp lấy cánh tay!

Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn hẩn.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng nói: "Cứ như vậy mà bỏ đi? Giúp cô một chuyện như vậy, cứ như vậy mà bỏ đi?"

"Vậy tôi. phải làm thế nào?" Hạ Tuyết sửng sốt nhìn hẩn, bỗng nhiên cảm giác ngoài cửa sổ có một trận gió lốc quét đến, tuyết rơi như lông ngỗng bắt đầu bay bay tán loạn, lượn quanh thành phố này, tất cả mọi thứ đều trở nên mờ ảo.

Hàn Văn Hạo vẫn nắm chặt cánh tay của nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng.

Trong lòng Hạ Tuyết chợt kinh hoảng, cảm giác gió thổi quá lớn, có một ít bông tuyết bay vào bên trong xe, rơi trên vai Hàn Văn Hạo. Nàng cắn răng, nghiêng người về phía trước, bắt lấy bông tuyết trên vai hắn, chân thành nói: "Được rồi! Thật sự cảm ơn anh, thật ra anh đã giúp cho tôi không ít, cũng đã phá vỡ vệ sĩ cứu mạng tôi."

Hàn Văn Hạo đột nhiên thở phì phò, tức giận nhìn cô gái này nói: " Nếu như muốn nói cảm ơn, phải có một chút thành ý!"

"Vậy anh muốn tôi làm thế nào?" Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ nhìn hắn hỏi, ánh mắt trong toa xe sáng lóng lánh, bộ dáng nhìn rất xinh đẹp, ngọt ngào động lòng người.

Hàn Văn Hạo cắn răng, ánh mắt lóe sáng, nhớ tới vẻ mặt đau lòng của em trai, hắn đột nhiên đẩy Hạ Tuyết qua một bên, nói: "Đi thôi! Sau này đừng để cho tôi nhìn thấy cô! !"

Hạ Tuyết nhìn người này là lạ, hừ một tiếng, quay đầu vừa định rời khỏi, phát hiện chân bị tê rần, cả người loạng choạng ngã vào bên trong, Hàn Văn Hạo vươn hai tay ra ôm chặt eo nàng, cúi xuống, môi mỏng gợi cảm dán bên tai nàng, tức giận hỏi: "Cô muốn làm gì?"

"Tôi không làm gì cả? Chỉ ngã một chút! Tôi lập tức đi ngay!" Hạ Tuyết tức giận đẩy hắn ra.....

Hàn Văn Hạo lại ôm chặt nàng, mặt của hắn cọ vào trên mặt nàng, thậm chí khê cắn vành tai của nàng, đề xuất yêu cầu nói: "Báo đáp tôi đi! Bây giờ báo đáp tôi ! ! Hôn tôi đi! !"

Hạ Tuyết sửng sốt.

"Hôn tôi ! !" Hàn Văn Hạo ra lệnh ! !

Hạ Tuyết cười khố nói: "Ở trong mắt anh, nụ hôn có thể dùng để giao dịch sao?"

"Có thể! !" Hàn Văn Hạo tức giận nói!

Lái xe lạng lẽ đi ra ngoài, đóng cửa xe lại.

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn người lái xe, nhìn tuyết rơi như lông ngỗng ngoài cửa sổ xe, hốc mắt nàng đỏ lên, có chút ủy khuất, nhớ tới Cần Nhu, nàng cắn môi dưới!

"Như thế nào? Không muốn báo đáp?" Hàn Văn Hạo cứng rắn nói.

Hạ Tuyết quay đầu, nước mắt rơi xuống, tay chậm rãi duỗi đến cái nút cửa kính xe, nhẹ nhàng ấn một cái, cửa kính xe bốn phía chậm rãi đóng lại, nàng tức giận quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nóng bỏng nhìn nàng.

Không khí bên trong xe rất áy náy và khẩn trương, hai người cũng nặng nề thở hổn hển.....

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, chậm rãi nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng tựa trước vòm ngực rắn chắc của hắn, cúi đầu nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo cắn răng nhìn nàng chòng chọc!

Hạ Tuyết ghen ngào nói: "Anh, cái tên xấu xa này! Rất xấu! Rất xấu mà! !" Lời của nàng vừa nói xong, ủy khuất cúi xuống, khẽ hôn lên môi mỏng của hắn, hai tay nàng nắm áo trước ngực hắn.

Đôi môi mỏng của Hàn Văn Hạo lúc đầu bất động, đôi mắt vẫn lạnh lùng, khi cảm nhận được đôi môi đỏ mọng mềm mại của Hạ Tuyết nhẹ

nhàng đặt lên môi mình, hần chậm rãi mở ra miệng, mút mềm làn môi mại của nàng, hai tay siết chặt cái eo nhỏ nhắn của nàng, đè nàng cả người xuống ghế xe, đầu lưỡi tiếp tục quần lưỡi của nàng, hơi thở hai người nóng bức, dục hoặc lấy lẫn nhau, không thể không thừa nhận, nụ hôn của Hàn Văn Hạo bá đạo và hấp dẫn người, hai người nửa nằm trên ghế, triền miên hôn thật lâu, đột nhiên Hàn Văn Hạo ngồi dậy, ôm Hạ Tuyết đặt ngồi giữa đùi mình, hai người nóng bỏng nhìn đối phương một cái, tiếp tục ôm đối phương hôn, thậm chí Hàn Văn Hạo tức giận cắn mạnh vào môi nàng.

.

"A!" Hạ Tuyết tức giận vùng vẫy khỏi nụ hôn của hần, kêu to: "Ô.....đau a!"

"Tôi muốn cho cô đau!" Hàn Văn Hạo ôm chặt eo nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, mút đầu lưỡi ngọt ngào của nàng, khẽ cắn như khiêu khích.

"Ừm." Hạ Tuyết nắm chặt áo trên vai hần, mặt đỏ lên.

Mobile phone ở phía sau vang lên.

Hai người đột nhiên ngừng lại nhìn nhau. . . .

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Hạ Tuyết chậm rãi lấy điện thoại, ngồi thẳng ở cửa sổ xe nhận điện thoại đáp nhẹ "Văn Vũ".

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo, nàng dịu dàng nói: "Bây giờ tôi đang ở nhà bạn, không có việc gì, anh yên tâm, ừ ngày mai sẽ tới studio".

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nghe Hạ Tuyết nói, nhớ tới em trai nụ cười sáng lãng, hần lạnh giọng nói: "Từ đây về sau không nên tới tìm tôi nữa!

Nàng tự nhiên cười nói: "Tốt! Cảm ơn anh!

Nàng bước xuống xe nhìn Hứa Mặc và Nhậm Phong kéo rương hành lý của mình đứng đó, nàng cũng không từ chối, đi tới trước mặt hai người bọn họ, bọn họ kéo rương hành lý đi theo Hạ Tuyết rời đi.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết cô đơn đi giữa trời tuyết rơi, tấm lưng nhỏ nhắn, thỉnh thoảng còn nhìn thấy ánh mắt cong cong trong suốt của nàng và nụ cười ngọt ngào, hần thở mạnh nhìn Hạ Tuyết đi phía trước xe. Lạnh lùng ra lệnh "Lái xe".

Nhìn chiếc xe Rolls-Royce màu bạc cứ như vậy đi mất, hốc mắt nàng đỏ lên.

Xe chạy đến tòa nhà 100 tầng, Hàn Văn Hạo mặt lạnh bước xuống xe, sau đó đi qua sảnh lớn đi vào trong thang máy, trong óc của hần xẹt qua hình ảnh Hạ Tuyết vừa rời bên trong xe, nàng cúi đầu hôn xuống môi của mình.

“Đình” một tiếng cửa thang máy mở ra....

Hắn bước vào phòng khách vừa vặn nhìn thấy Dạ Thiên Thiên mặc áo sơ mi trắng đứng trước cửa sổ sát đất, đang cầm ly rượu đỏ nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ. Hàn Văn Hạo nhìn nàng cười nói: "Về rồi sao".

Hàn Văn Hạo sai bước đi tới trước mặt Dạ Thiên Thiên, cầm ly rượu đỏ đặt lên thành cửa sổ, đè cô vào cửa sổ thủy tinh ôm lấy khuôn mặt cô, phủ xuống môi cô một nụ hôn, vừa điên cuồng xé toang áo sơ mi trắng của cô, tay khẽ nâng đầu gối cô lên, Dạ Thiên Thiên giật mình, ngoài ý muốn khẩn trương hỏi: "Văn Hạo, anh làm sao vậy".

Hàn Văn Hạo mặt lạnh ôm Dạ Thiên Thiên đi vào phòng ngủ, đè cô xuống nệm, cúi xuống mút lấy môi cô. Hắn vừa hôn môi của cô vừa xoa nắn điểm hồng trên ngực Dạ Thiên Thiên, thậm chí hôn nhẹ xuống cái bụng của cô, tách hai chân cô ra, dưới ánh đèn lóe sáng bên cạnh, hắn vuốt ve ở giữa hai chân cô.

"A nhanh lên em thích"

Dạ Thiên Thiên tùy ý Hàn Văn Hạo vừa hôn của cô, đột nhiên hắn nâng hai chân của cô lên, Dạ Thiên Thiên thậm chí mỉm cười đón nhận hắn tiến vào.

"Nhanh lên một chút! !"

Hàn Văn Hạo cắn răng không ngừng vận động tiến vào người cô, vừa xoa nắn đôi bông đào trơn mềm của cô. Dạ Thiên Thiên đột nhiên ngồi dậy đè Hàn Văn Hạo xuống, chính mình không ngừng tiến lên, say mê, run rẩy được đâm, tiếp tục tách hai chân để của hắn tiến vào.

Hàn Văn Hạo càng không ngừng tìm kiếm nụ hôn ngây ngô từ môi Dạ Thiên Thiên, hắn khẽ cắn vào bờ vai của cô, nhớ tới đôi môi mềm mại của

“nàng”, thậm chí hân càn không ngừng mút môi ngọt lịm của cô, hân hôn, liếm đến sau lưng cô.

Dạ Thiên Thiên mệt mỏi co lại, thở dốc nhìn hân nói: "Văn Hạo chúng ta kết hôn đi, em thích mỗi ngày anh hôn em giống như tối nay".

Kết hôn?" Hàn Văn Hạo đột nhiên dừng tất cả động tác nhìn Dạ Thiên Thiên.

Dạ Thiên Thiên ôm mặt Hàn Văn Hạo, chân thành nói: "Chúng ta kết hôn đi. em làm vợ của anh. em rời khỏi giới giải trí, toàn tâm toàn ý ở bên cạnh anh, đáp ứng tất cả mong muốn của anh."

Hàn Văn Hạo hơi chút nhú mày nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: "Đáp ứng tất cả mong muốn của anh?"

"Đúng vậy! Em đáp ứng tất cả mong muốn của anh!" Dạ Thiên Thiên chân thành nói.

Hàn Văn Hạo chớp mắt, nhàn nhạt nói: "Nếu em đáp ứng tất cả yêu cầu của anh, lý do lúc trước của em là gì?"

Dạ Thiên Thiên sững sốt, ánh mắt hơi chớp.

"Không cần vì tình yêu mà hy sinh tất cả. cuộc sống không chỉ có chỉ có tình yêu." Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đứng dậy, khoác áo ngủ trắng tinh vào, cột dây áo lại, cầm ly rượu đỏ bên giường, bước đến trước cửa sổ sát đất, nhìn lên trời tuyết bay bay ngoài cửa sổ, hớp một ngụm rượu đỏ.

Dạ Thiên Thiên nằm trên giường, nước mắt lăn xuống.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Cao Ốc Hải Thần

Hai tay Hạ Tuyết cắm vào trong áo túi, đi trên con đường tối tăm, nhìn tuyết rơi đầy trời như lông ngỗng trắng, đột nhiên cảm giác vô cùng thê lương, đi qua một trạm xe bus, nhìn thấy trên bảng quảng cáo viết dòng chữ "Hãy yêu đi, chỉ cần không sợ cô đơn hãy yêu đi, chỉ cần không sợ tổn thương." Nàng chậm rãi dừng trước dòng chữ quảng cáo, nước mắt lã xuống, không biết sao lại nhớ tới Hàn Văn Hạo, vừa rồi ở trong toa xe ôm hôn nàng, nụ hôn đầy trân trọng, khi hân ôm nàng, hai tay rất dịu dàng.

"A" Hạ Tuyết đột nhiên nhìn tấm bảng quảng cáo kia, hét to một tiếng, khóc rống lên: "Tôi phải làm sao đây?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong nhìn Hạ Tuyết, sửng sốt.

Hạ Tuyết tức giận, ngẩng mặt lên nhìn trời đầy tuyết khóc to: "A Hạ Tuyết, mày làm sao vậy? ?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong che dù đi tới trước mặt Hạ Tuyết, che chắn tuyết cho nàng.

"Che chắn một chút gió tuyết thì có ích gì? Cuộc đời người ít đi gió tuyết thì tốt hơn." Hạ Tuyết thở dài, tiếp tục đi về phía trước!

"Đêm nay cô không muốn nghỉ ngơi sao?" Hứa Mặc nhàn nhạt hỏi Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn Hứa Mặc hỏi: "Nghỉ ngơi gì chứ? Hai người đã mệt mỏi sao? Đi thôi."

"Tôi chỉ muốn biết cô đến khi nào thì muốn nghỉ ngơi!" Hứa Mặc nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết nhàn nhạt xoay người, sau đó chỉ vào cảnh tuyết rơi nơi xa xăm, nói với hai anh chàng đẹp trai đứng sau lưng: "Hai người có nhìn thấy gì không?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng ngẩng đầu, nhìn bầu trời tối tăm, chỉ có bông tuyết bay bay như lông ngỗng thì chẳng có gì cả, có chút ngạc nhiên nhìn nàng.

Hạ Tuyết thở dài, nhìn nơi chân trời xa xăm nói: "Phía trước là tòa cao ốc Hải Thần, tôi và em trai tôi thường đi xung quanh, nơi đó có đủ loại hoa Lavender, thậm chí ngay cả trên bức tường của con hẻm nhỏ, cũng có đủ loại các loại bướm bướm màu tím, trắng, đỏ, vàng, xanh. quán cà phê của tôi mở tại bên cạnh con hẻm nhỏ, mỗi buổi sáng, lúc trời còn sương, tôi mở cửa ra chuẩn bị buôn bán Lúc này, trong quán bay ra mùi cà phê thơm lừng"

Hạ Tuyết đột nhiên cười khổ nói: "Tôi vẫn cho rằng, trên bầu trời kia, chứa đựng ước mơ của tôi, đó là những khoảnh khắc hạnh phúc nhất về mơ ước của tôi, nhưng đêm nay, tất cả những ước mơ về nơi ấy, đã bị tan vỡ mất rồi."

Hứa Mặc và Nhậm Phong không khỏi nhìn nàng.

Ánh mắt Hạ Tuyết chớp chớp, không ai biết, bây giờ trong lòng nàng suy nghĩ gì. Nàng nặng nề thở một hơi, nước mắt lăn xuống.

Dưới chân cầu!

Hạ Tuyết trải tấm vải cũ kỹ, sau khi đắp chăn lên người, nàng ôm rương hành lí của mình ngủ thiếp đi, nước mắt vẫn lăn ra từng giọt chưa khô.

Hứa Mặc và Nhậm Phong ngồi dưới chân cầu đầu bên kia, đốt lò lửa sưởi ấm, nhìn Hạ Tuyết yên tĩnh nằm ngủ, cũng không biết nàng có lạnh hay không Hứa Mặc nghĩ nghĩ, vẫn có chút lo lắng, đi tới đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng kéo chăn che kín cho nàng, đặt tay lên trán của nàng, cảm giác thật lạnh lẽo, hắn gọi Nhậm Phong dời lò sưởi đến bên người Hạ Tuyết.

"Có nói cho Hàn tiên sinh biết tình huống bây giờ của cô ấy hay không?" Nhậm Phong nhàn nhạt hỏi Hứa Mặc!

Hứa Mặc cẩn thận canh giữ lò sưởi bên cạnh, muốn điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, để cho nàng ngủ được thoải mái, chậm rãi nói: "Hàn tiên sinh muốn chúng ta bảo vệ cô ấy, bây giờ cô ấy là cô chủ của chúng ta! Nếu cô ấy không muốn nói, chúng ta cũng tuyệt đối không thể lộ ra!"

Nhậm Phong đành phải gật đầu.

Hôm nay Hạ Tuyết thật sự mệt mỏi, cho nên ngủ rất ngon !

Hứa Mặc và Nhậm Phong đang canh giữ bên người Hạ Tuyết, lúc đang sưởi ấm, đột nhiên phía sau xuất hiện hai bóng đen áp đến, bọn hăn lập tức cảnh giác, nhanh như chớp, rút súng lục ra, lạnh lùng xoay người lại, nhìn thấy Chính Hách và Hi Thần. Bọn hăn sửng sốt, hỏi: "Các người tới đây làm gì?"

"Có chút việc muốn hỏi cô chủ của các người!" Chính Hách nhai kẹo cao su, tươi cười nói.

"Cô ấy ngủ rồi, ngày mai đi! !" Hứa Mặc nói.

"Không còn kịp nữa! !" Hi Thần đột nhiên tiến lên, lập tức đánh thức dậy Hạ Tuyết!

"Làm gì vậy? Buồn ngủ mà! ! !" Hạ Tuyết tức giận ở trong chăn kêu to!

Trong tay Hi Thần đột nhiên có bốn tấm hình, đưa cho Hạ Tuyết nhìn hỏi: "Chúng tôi là người của Hàn tiên sinh! Là cộng sự của Hứa Mặc và Nhậm Phong! Tôi là Hi Thần! Cô nhìn xem. Vào đêm đó, bốn người đàn ông có ý đồ muốn cưỡng bức cô, có phải là bọn hản hay không?"

Trong lòng Hạ Tuyết lúc đầu không khỏi run lên, có chút tò mò liếc mắt nhìn cô gái trước mặt, dụi dụi ánh mắt mông lung, cầm mấy tấm hình kia, vừa nhìn thấy người đàn ông hung dữ trong tấm ảnh, nàng “a” một tiếng, kêu to: "Đúng vậy! ! Chính là bọn họ!"

Chính Hách nhai kẹo cao su cười.

Ánh mắt Hi Thần đã có chút trầm trọng hỏi: "Cô xác định là bốn người bọn hản?"

"Đúng vậy a!" Hạ Tuyết nhìn bọn hản nói: "Có cái gì ngạc nhiên à?"

Hi Thần và Chính Hách im lặng không lên tiếng, suy nghĩ.

Hứa Mặc đi qua, cầm lấy tấm ảnh, ánh mắt tức khắc ngưng đọng, nhanh chóng nói: "Người này không phải."

Ánh mắt Chính Hách chớp lóe, nhìn Hứa Mặc!

Hứa Mặc lập tức không lên tiếng.

Hạ Tuyết nhìn bọn hản, sửng sốt.

Chuông điện thoại vang lên.

Hàn Văn Hạo tiếp điện thoại, mông lung đáp lời: "Ừ!"

"Chúng tôi đã điều tra được, mấy ngày trước, bốn người đàn ông có ý đồ muốn cưỡng bức Hạ tiểu thư" Hi Thần nhàn nhạt nói với Hàn Văn Hạo.

"Nói đi!" Hàn Văn Hạo chậm rãi đáp lời.

Hi Thần suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được nói: "Bọn hắc là bốn tên vệ sĩ của Dạ Thiên Thiên tiểu thư !"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lùng."Cái gì?"

Dạ Thiên Thiên vẫn nằm trên giường, ngủ sâu.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Sự Thật

Tình yêu vô cùng kỳ diệu, hai người yêu nhau không gian tình yêu rất lớn, lớn đến nỗi có thể bao dung toàn bộ thế giới, nếu không gian tình yêu rất nhỏ, ba người ở chung trong một thế giới, gần như không cách nào thở nổi. Dạ Thiên Thiên mặc áo ngủ trắng, cầm ảnh chụp bốn người đàn ông nhìn, vẻ mặt tức khắc trắng bệch, đầu ngón tay hơi run rẩy.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn cô.

"Anh nghi ngờ em?" Dạ Thiên Thiên nhìn Hàn Văn Hạo, nước mắt lăn xuống.

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nói: "Không có."

Dạ Thiên Thiên cắn môi dưới, nước mắt từng dòng, từng dòng chảy xuống môi, có chút oán trách nhìn hắn nói: "Vậy tại sao anh kêu em dậy?"

"Anh muốn nghe chính miệng em chứng thật chuyện này! Dù sao, bây giờ em đang ở bên cạnh anh. Là người phụ nữ của anh." Hàn Văn Hạo nhìn Dạ Thiên Thiên nói.

Dạ Thiên Thiên đột nhiên cười, nhào vào lòng Hàn Văn Hạo, đánh một cái lên ngực của hắn, ghen ngào nói: "Cám ơn anh".

Hàn Văn Hạo ôm cô, nhìn căn phòng bố trí ưu nhã, nói: "Quen biết em nhiều năm, tính cách của em, anh hiểu rõ mà".

Dạ Thiên Thiên ngẩng đầu, nhớ tới chuyện này, cắn môi dưới, tức giận nói: "Rốt cuộc là ai dám hãm hại em như vậy? Còn dùng vệ sĩ của em?"

Cô không khỏi nghĩ tới Hồ Điệp, ánh mắt của cô sáng lên, Hàn Văn Hạo biết cô đang suy nghĩ gì, nói: "Trước mắt đang khảo tra, không nên ngờ vực vô căn cứ."

Dạ Thiên Thiên đành phải từ bỏ, vẫn có chút không cam lòng, cô tức giận nắm chặt mấy tấm ảnh kia.

Sáng sớm!

Dạ Thiên Thiên mặc váy bó sát người màu đỏ thẫm, khoác áo lông màu trắng dài quá gối, tay xách túi Chanel, gọi cảm ngồi trong xe, chạy tới, sau đó ngón trở gõ nhẹ một tiếng.

Trợ lý lập tức cầm cái gương nhỏ đưa tới.

Dạ Thiên Thiên hững hờ nhận cái gương nhỏ, nhìn đôi môi đỏ mọng của mình trong gương, nhẹ nhàng mấp một cái, đóng hộp lại, ngẩng đầu nhìn tháp truyền hình cực lớn trước mặt, cô hừ lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu đi vào đài truyền hình.

Hồ Điệp đang quay tập 3 bộ phim “Loạn thế giai nhân”, chỉ thấy cô ta mặc chiếc sườn xám truyền thống, đang cùng nam chính đối đáp kịch bản, nghe nói Dạ Thiên Thiên đến thăm đoàn phim, lông mày cô ta nhíu lại, bỏ kịch bản xuống, giả vờ như chị em tốt nhiều năm, nhìn Dạ Thiên Thiên giống như từ trên trời bay tới trước mặt mình, cô ta lập tức nở nụ cười ngọt ngào, đưa hai tay nói: "Bạn thân cô tới thăm tôi"

"Chúng ta không thể tách rời khỏi giới giải trí, mặc kệ tôi im lặng thế nào, tại sao vẫn cứ bị khiêu chiến, chuyện giữa chúng ta vẫn tiếp tục xảy ra! Bất kể là chuyện gì, đều có một ngày sẽ kết thúc, giống như một kịch bản vậy!" Dạ Thiên Thiên nhẹ nhàng ôm ngang eo Hồ Điệp, cô nhường

mày, nói bên tai cô ta: "Nghe nói cô có khứu giác như mèo, có nghe được trên người tôi có mùi vị đàn ông hay không."

Ánh mắt Hồ Điệp thoáng qua lạnh lẽo.

Dạ Thiên Thiên cười lạnh một tiếng nói: "Ngược lại tôi nghe được trên người cô không thiếu mùi vị của nhà đầu tư và Lâm Giám chế, cô cũng không ngại bắn!"

Hồ Điệp hừ một tiếng, thờ ơ nói: "Xem ra cô mặc cả người đồ trắng đến thăm đoàn phim, cô cảm thấy bản thân mình trong sạch sao? Vài năm trước, còn không phải muốn tiếp nhà đầu tư ăn cơm trên giường? Gần đến giờ chót, Văn Hạo cứu cô, cô mới có ngày hôm nay. Nếu cô muốn đấu với tôi, như vậy Gả cho hắn đi. Đừng tưởng rằng nằm ở trên giường hắn, thì là người phụ nữ của hắn! Cô và tôi đều hiểu rõ, hắn không thuộc về bất kỳ một người phụ nữ nào!"

Ánh đèn flash quét lên người của hai người.

Hai người lập tức mỉm cười dắt tay nhau, thái độ rất thân thiết đối mặt với truyền thông, khuôn mặt tươi cười, trong miệng nghiêng răng nói: "Cô đừng cho rằng sự thật có thể che giấu được tai mắt người khác! Ngay cả vệ sĩ của tôi, cô cũng muốn lên giường chứ? Vậy cô quá kém rồi!"

Trên mặt Hồ Điệp có chút vắn vẹo.

Dạ Thiên Thiên tiếp tục mỉm cười ứng phó ống kính, dáng vẻ xinh đẹp xoay quanh, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Kịch bản này rất nhanh sẽ kết thúc!"

"Phải không?" Hồ Điệp cười nhạt, cũng bày ra dáng vẻ xinh đẹp, nói: "Chúng ta chờ xem! !"

Vẻ mặt Dạ Thiên Thiên lạnh lùng nói."Chỉ cần Văn Hạo điều tra ra đúng là cô muốn hãm hại tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô! !"

Hồ Điệp mỉm cười trước ống kính: "Tốt. Vậy thì chờ xem, rốt cuộc người nào thắng, người nào thua!"

Dạ Thiên Thiên đi không bao lâu, Hồ Điệp đứng ở một góc trong Đài truyền hình, vẻ mặt nhăn nhó, cầm lấy mobile phone nói: "Đem hình ảnh của Dạ Thiên Thiên, năm năm trước bị bắt cóc, cởi sạch quần áo, bí mật gửi đến tuần san Quả Táo cho tôi! Làm cho sạch sẽ!"

“Vâng!”

Hồ Điệp để điện thoại di động xuống, vẻ mặt lạnh lùng ngẩng đầu lên, hừ một tiếng, nhướn mày nói: "Muốn đấu với tôi? Kịch hay còn dài mà!"

Trong căn phòng bí mật!

"A....." Người đàn ông cầm đầu đột nhiên tru lên một tiếng thống khổ. "Giết tôi đi! ! Giết tôi đi! ! Tôi thật sự không biết là ai! !"

Trong tay Chính Hách đột nhiên xuất hiện một con dao nhỏ sắc nhọn, chậm rãi nhúu mày, có chút không hiểu nhìn người đàn ông kia nói: "Anh thật sự không hiểu Hàn tiên sinh, hẳn muốn tra ra một chuyện, sẽ tra đến cùng! Mặc kệ anh có bị băm thành mấy chục khúc, hiểu chưa?" Hẳn nói vừa xong, ánh mắt bắt đầu nổi sát khí, nhanh chóng đưa con dao nhỏ đến, đâm vào một cái vào xương quai xanh của tên đàn ông kia, không lưu tình chút nào! !

"A....." lại một tiếng gào thét tuyệt vọng! !

Cái bật lửa trong tay Hi Thần “bốp” một tiếng, phát sáng lên, cô chậm rãi đốt một miếng thuốc gắn lên môi, cúi đầu rít một cái, đầu ngẩng lên chậm rãi phun khói ra, đột nhiên cười, đi tới trước mặt người đàn ông, ngồi xổm người xuống, cầm tàn thuốc cháy sáng, châm vào miệng vết thương người đàn ông! !

"A.....giết tôi đi! ! Đem giết tôi đi....."

Người đàn ông đau đến sắc mặt xám như tro, mồ hôi đầm đìa.

"Nói! ! Ai sai khiến anh! ! ! Tốt nhất thành thực khai báo! ! Nếu anh dám có chút giấu diếm với tôi, tôi sẽ khiến cho già trẻ cả nhà của anh chết không được tử tế! !" Hi Thần đột nhiên lạnh lùng nói.

"Tôi nói, tôi nói Là Hồ Điệp bảo tôi làm như vậy ! ! Muốn chúng tôi cưỡng hiếp Hạ Tuyết, sau đó hủy bỏ khuôn mặt cô ấy!" Người đàn ông kia máu chảy đầm đìa, té trên mặt đất, đột nhiên lên tiếng thống khổ cầu xin tha thứ.

Trên mặt Chính Hách và Hi Thần hơi ngẩng lên, lập tức cầm lấy mobile phone.

Văn phòng Tổng giám đốc, điện thoại vang lên.

Hàn Văn Hạo cầm lấy điện thoại."Ừ!"

"Điều tra ra, Hồ Điệp sai khiến hắn làm như vậy! Còn có. Chuyện lần đó, con ngựa trúng độc, cũng là Hồ Điệp làm !" Chính Hách nhai kẹo cao su nói.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng để điện thoại xuống, lúc vừa muốn hạ lệnh, lại nhìn thấy Văn phòng đối diện, đang phát tin Quốc vương Bru-nai chính thức công bố hôn sự của mình, Đệ Nhất Phu Nhân là minh tinh điện ảnh nổi tiếng Trung Quốc, Hồ Điệp! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Quà Tặng

Hàn Văn Hạo ngồi trên sofa, hững hờ nhìn hình ảnh Quốc vương gần 60 tuổi và Hồ Điệp đứng dưới ánh đèn hoa lệ, sáng chói, thậm chí trong đôi mắt cô ta, tỏa ra một loại đặc ý sâu sắc.

Tả An Na cũng đứng tại bàn làm việc, nhìn thoáng qua Computer, lại nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Xem ra, cô ta thật sự quá thâm trầm. Cô ta đã chuẩn bị từ sớm, chỉ cần chuyện bại lộ, cô ta lập tức quyết định gả cho Quốc vương, để chúng ta không thể động đến cô ta! Nhưng mà. mặc kệ chúng ta có thể lực và quyền lực lớn hơn đi nữa, cũng không thể cùng Quốc vương và Chính phủ đối nghịch !"

Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm bộ dáng tươi cười xinh đẹp của Hồ Điệp trong màn hình.

Tiếng gõ cửa chậm rãi vang lên.

Tả An Na xoay người kêu nhỏ : "Vào đi!"

Thư ký đi tới, lễ phép gật đầu nói với Hàn Văn Hạo: "Tổng giám đốc. . .
. . . Có Cần Nhu tiểu thư tìm anh!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm màn hình.

Tả An Na nói : "Để cho cô ấy vào đi!"

“Vâng!” Thư ký đi ra ngoài một lát, lại nhìn thấy Cần Nhu mặc váy dài trắng, bên hông thắt đai lưng màu đen, hai tay mang bao tay da đen, thoáng cười đi vào văn phòng, nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi màu đen, áo

khoác màu bạc, ngồi trên ghế da lớn, sáng ngời, trông rất quý phái, nghiêm nghị, đang nhìn màn hình Computer, cũng không ngẩng đầu lên.

Tả An Na nhìn thoáng qua Cẩn Nhu, lại liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo, thức thời thối lui ra ngoài.

Cẩn Nhu đi tới trước mặt Hàn Văn Hạo, giống như một học sinh tiểu học im lặng chờ đợi, cả người tỏa ra hấp dẫn, mềm mại, giống như một con thỏ nhỏ.

"Có chuyện gì sao?" Hàn Văn Hạo vẫn không ngẩng đầu lên, giống như nghĩ đến kế hoạch gì

"Sáng hôm nay, tôi đã nhận được Giấy chứng nhận ly hôn của chồng trước tôi, cho luật sư đưa đến. Chỉ cần tôi kí tên, tôi được tự do, ông ta cũng bồi thường không ít tiền." Cẩn Nhu nhàn nhạt nói.

"Ừ!" Hàn Văn Hạo đáp một tiếng, cũng không nhìn cô.

Cẩn Nhu lại ngẩng đầu, nhìn hẩn một cái, nhàn nhạt nói: "Thật sự. Cám ơn anh Giúp tôi một chuyện lớn như vậy."

Hàn Văn Hạo suy nghĩ xong chuyện của Hồ Điệp, cầm lấy bút máy, chuẩn bị phê duyệt văn kiện, vừa mở bút máy, vừa lạnh lùng nói: "Tôi chỉ thuận nước đẩy thuyền, nếu không có việc gì, thì cô đi ra đi."

Cẩn Nhu khẽ cắn môi dưới, nhìn hẩn một cái, nghĩ nghĩ, cuối cùng từ trong túi lấy ra một cái hộp nhung màu xanh đậm, đặt trên bàn làm việc Hàn Văn Hạo, nhàn nhạt nói: "Đây là. Hôm nay, tôi đặc biệt đi chọn quà tặng. tặng cho anh. bày tỏ lòng biết ơn." (mẹ nó, con này tìm cách quyến rũ Hạo ca).

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo dừng lại động tác trong tay, nhìn cái hộp nhung trên bàn, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Cẩn Nhu, cô ăn mặc tương phản với

trang phục xa xỉ hôm qua, hôm nay mặc váy trắng thanh nhã, buộc tóc đuôi ngựa, nhìn trẻ trung, tươi mát, nhất là hai tròng mắt mơ mộng, lúc khẽ chớp, như một dòng điện phát sáng, cái mũi cao, đường cong tuyệt đẹp, môi mỏng hồng nhạt, vô cùng hấp dẫn, hẳn không khỏi nhớ tới Hạ Tuyết có một đôi mắt to, lúc trềng lên, vẻ mặt không khách khí, miệng tùy thời chu ra mắng người, nhưng vẻ mặt xinh đẹp giống như hoa hồng, có đôi khi không tốt, mỗi ngày đặc tội với người khác!! Cũng không biết cảm ơn chút nào!

Ánh mắt của hắn hơi chớp lên, có chút cảm thấy hứng thú cầm lấy hộp nhung dài mở ra, nhìn thấy rõ ràng là một cây bút máy màu xanh đen lóe sáng ẩn tượng Hắn sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn Cẩn Nhu.

Cẩn Nhu không dám ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt cúi thấp đầu, có chút khẩn trương. Không giống người kia, lúc trềng mắt nhìn ai, muốn ăn tươi nuốt sống người ta mới vừa lòng.

Hàn Văn Hạo buông cái hộp nhung trong tay, một lần nữa nhìn văn kiện nói: "Cám ơn quà tặng của cô! Về sau không có việc gì, không cần đặc biệt đến đây nói lời cảm ơn, cô ra ngoài đi."

Cẩn Nhu căng thẳng trong lòng, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cũng đành từ bỏ, nhàn nhạt xoay người rời khỏi.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng đóng cửa, hơi ngẩng đầu, cầm lấy cái hộp nhung đựng bút máy nhìn thoáng qua, trên mặt cười như không cười, suy nghĩ chút chuyện, không nhìn được, cầm điện thoại di động, bấm số Hạ Tuyết

"Alo! ! ! !" Giọng nói trong trẻo của Hạ Tuyết truyền đến, tiếng thật lớn, lớn đến thô lỗ, lớn đến bức bối! !

Hàn Văn Hạo nhíu mày nghe đầu bên kia điện thoại, tiếng âm ỉ, lạnh lùng hỏi: "Cô ở đâu? Quá ồn ào!"

"Tôi đang ở trên xe bus! Chuẩn bị đi Núi Phật Đà quay phim!" Hạ Tuyết bị người trên xe chen lấn, nàng buồn bực không nhin nổi, may mắn có Hứa Mặc và Nhậm Phong che chở cho nàng nhưng nàng vẫn bị chen lấn, mồ hôi đầm đìa!

"Vừa rồi bạn tốt của cô vì cảm ơn đêm qua tôi cứu cô ấy, đến đây tặng một món quà!" Hàn Văn Hạo nói thẳng.

"A.....!" Hạ Tuyết ngạc nhiên nghe lời này, có chút sửng sốt hỏi: "Sau đó?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo trở nên thâm sâu không lường, nói: "Tôi nói.
. tại sao bạn của cô còn hiểu được ứng xử hơn cô vậy! Ít nhất vẫn biết cảm ơn!"

Hạ Tuyết nhướn mày, nắm chặt điện thoại tức giận nói: "Anh gọi điện thoại cho tôi có ý muốn sỉ nhục tôi hả? con báo nhỏ chết tiệt này, tối hôm qua tôi không phải cảm ơn anh sao? một nụ hôn của bản tiểu thư có thể đáng giá rồi! Nói đùa sao! !"

Trên mặt Hàn Văn Hạo không nhin nổi ý cười."Tôi cho cô bậc thang để xuống! Không nên mỗi lần đều chạy tới quỳ gối với tôi ! !"

"Mẹ nó! !" Hạ Tuyết tức giận kêu lên: "Rốt cuộc Cần Nhu mua quà gì cho anh? Đáng để cho anh gọi điện thoại sỉ nhục tôi ? Thật buồn nôn! !"

Hàn Văn Hạo cầm lấy cây bút máy thủ công sang trọng, nhớ đến tối hôm qua Hạ Tuyết tựa vào trước ngực hắn, hôn xuống môi hắn, ánh mắt của hắn trở nên dịu dàng, lập tức nói: "Không nói nhảm! Tôi gọi điện thoại cho cô là có chuyện muốn hỏi cô!"

"Chuyện gì?" Hạ Tuyết không khách khí hỏi hắn!

"Cô khẳng định sau khi quay xong “Vương triều hiện đại” liền rời khỏi giới giải trí?" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt hỏi nàng.

"Đúng vậy a!" Hạ Tuyết không chút do dự nói: "Làm sao vậy?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lóe sáng, nói: "Tôi đây sẽ đưa cho em trai tôi một phần quà cuối cùng....."

"À?" Hạ Tuyết không hiểu, cầm mobile phone, nghe giọng nói hẩn dụ dàng, hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Sau này sẽ không còn có người khi dễ cô nữa. Văn Vũ cũng không cần quan tâm, đến một thị trấn nhỏ, mở quán cà phê của cô đi."

Hàn Văn Hạo cúp điện thoại.

Hạ Tuyết sửng sốt cầm mobile phone, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe bus nhanh chóng lùi lại, nhớ vừa rồi Hàn Văn Hạo nói câu sau cùng, lộ ra chút cứng chiu, trong lòng nàng đột nhiên khẽ động.

Hàn Văn Hạo ngồi ở trước bàn làm việc, cầm lấy mobile phone, bấm số Hi Thần, có chút do dự, nói: "Hẹn với Quốc vương Bru-nai!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Cảm Giác Hạnh Phúc

Hạ Tuyết nhanh chóng chạy tới Núi Phật Đà, đã nhìn thấy nhân viên nghiệp vụ đang bận rộn chuẩn bị các công đoạn trước khi quay phim “Vương triều hiện đại”, vì lần trước gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên lần này đoàn làm phim càng thêm cẩn thận, nhất là Tôn Minh, cẩn thận mọi chuyện hỏi đến từng chi tiết, tự mình đến chuồng ngựa chọn ngựa, mời người chăm sóc ngựa tới kiểm tra, dắt một tuần mã đi tới, có lẽ vì họa được phúc, Tôn Minh nhân lúc Hạ Tuyết bị thương nghỉ ngơi mấy ngày nay, đột nhiên có ý ướm mới, suốt đêm cùng bàn bạc với nhà biên kịch, cảnh đầu tiên “Vương triều hiện đại”, Hạ Tuyết dẫn con ngựa trắng chạy qua 10 cảnh chùa Phật Đà, chắc chắn hình ảnh càng ấn tượng, càng đẹp đẽ, tuyệt vời hơn! !

"Đạo diễn!!" Hạ Tuyết vui vẻ đi vào trường quay, nhân viên nghiệp vụ đoàn phim nhìn thấy Hạ Tuyết, đều nhao nhao bắt tay hoan nghênh nàng về đoàn!!

Tôn Minh lại càng kích động, vỗ vai Hạ Tuyết nói: "Cô gái! ! Vất vả cho cô rồi ! Cám ơn cô còn đồng ý trở về!"

"Đây là hạnh phúc của tôi! !" Hạ Tuyết mỉm cười nói!

Tôn Minh cũng hài lòng mỉm cười, trao đổi việc dàn dựng kịch bản với Hạ Tuyết một lần nữa, tiếp theo dẫn nàng tới trước chuồng ngựa, nói cho nàng biết nội dung của kịch bản được chỉnh sửa, Hứa Mặc và Nhậm Phong lập tức tự tay kiểm tra trái phải, còn tự mình xem qua tài liệu chuồng ngựa, và người huấn luyện ngựa, một lần nữa yêu cầu kiểm tra tất cả ngựa. mọi thứ được khẩn trương tiến hành !

Chiếc xe BMW của Hàn Văn Vũ cũng chạy đến hiện trường, Hàn Văn Vũ bước xuống xe, đi nhanh tới phòng hóa trang, bởi vì dung kịch bản được điều chỉnh, hẳn được sắp xếp diễn ở nửa cảnh sau, cho nên hẳn nhất định bắt đầu thay đồ, hẳn rất đi nhanh, vẻ mặt khẩn trương, thậm chí lúc nhìn thấy Hạ Tuyết, cũng không chào hỏi.

"Văn Vũ?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Vũ."Hắn sao không để ý tới tôi a?"

Tôn Minh cười nói với Hạ Tuyết: "Hắn chuẩn bị. trước khi diễn, hẳn có thói quen không nói lời nào! Chúng tôi làm việc đã lâu, cho nên hiểu rất rõ! Cô cũng nhanh đi hoá trang đi!"

“Vâng!!” Hạ Tuyết lập tức đi theo Nhóm người đến phòng hóa trang, phòng của nam nữ khác nhau, bắt đầu khẩn trương hoá trang, đội tóc giả, gắn lông mi giả, đem bộ váy dài màu trắng ra, nhưng vì lần đó Hạ Tuyết bị thương, để cho hình ảnh càng thêm ấn tượng, Tôn Minh yêu cầu khoác thêm áo choàng màu tím nhạt, vốn chuyên gia hoá trang lo lắng Hạ Tuyết không phù hợp với màu tím, ai ngờ khi nàng đội tóc giả dài đến lưng, tô điểm thêm một chút màu hoa anh đào, mặc váy lụa dài màu trắng, bên ngoài khoác áo lông thú màu tím nhạt bước ra khỏi phòng hóa trang, đi ra ngoài, tất cả mọi người nhao nhao cảm thán, Hạ Tuyết sinh ra để diễn Minh Cơ !

Vẻ mặt Hạ Tuyết đỏ lên, cúi đầu nói lời cảm ơn mọi người, nàng tò mò nắm váy thật dài, chân trần đi tới phòng hóa trang của Hàn Văn Vũ, nhìn thấy Hàn Văn Vũ mặc y phục cung đình như hoàng tử William Anh quốc, vật áo đeo huy chương, khí vũ hiên ngang, có phong phạm Vương Tử, làm mê đảo lòng người, nhất là khuôn mặt đẹp trai, hoàn hảo, hai mắt mê tình, cái mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm, luôn là ứng cử viên tốt nhất cho vai nam chính, khí thế mạnh mẽ!

Hạ Tuyết nhìn hẩn sửng sốt, lại có loại ảo giác hẩn là một hoàng đế, làm cho người ta không khỏi sùng bái!

"OK,OK! ! Các vị minh tinh, chuẩn bị diễn! !" Phó Đạo Diễn lớn tiếng gọi phòng hóa trang! !

Mọi người lập tức chuẩn bị đi ra khỏi phòng hóa trang, Hạ Tuyết vui vẻ chạy ra, hứng lấy bông tuyết bay đầy trời, nhìn thấy các chuyên gia quay phim ở cửa lớn chùa Phật Đà, ngồi trên giá đỡ bằng sắt cao 3 mét, đang làm theo yêu cầu của đạo diễn, thêm một máy quay chính phối hợp với chuyên gia ánh sáng, cảm giác xung quanh ánh sáng chưa đủ, lập tức điều chỉnh ánh sáng máy tính, Tôn Minh ngồi ở vị trí đạo diễn, nhìn toàn bộ tình huống trong màn hình TV nhỏ, hỏi." Chuẩn bị xong chưa!"

"Are you ready? Tất cả mọi người chuẩn bị tốt chưa?" Phó Đạo Diễn cầm loa, lớn tiếng kêu nhân viên! !

Nhiếp ảnh gia sẵn sàng!

Ánh sáng sẵn sàng !

Âm thanh sẵn sàng!

Nhóm dàn dựng cảnh 1, 2 cũng đã xong !

Bên trong cánh cửa chùa Phật Đà!

Hứa Mặc tự mình dẫn Hạ Tuyết đi tới trước con ngựa trắng, tự mình ôm nàng ngồi lên ngựa, sau đó kiểm tra con ngựa một lần nữa, lại kiểm tra hơn mười tình huống, mới lui về phía sau vài bước, cầm lấy điện thoại, bảo bọn vệ sĩ cho dưới chân núi chuẩn bị sẵn sàng.

Chuyên gia đánh máy, cầm tấm bảng đặt trước ống kính, kêu to: "Vương triều hiện đại" cảnh 1: Gặp nhau! one-two-three."

Tôn Minh nhìn màn hình kêu to: "Action!"

Tiếng chuông chùa lại vang lên!

Cửa chùa ầm ầm mở ra, Minh Cơ người khoác áo choàng màu tím nhạt, ngồi trên lưng tuấn mã, kéo dây cương, cho ngựa phóng chạy như bay ra khỏi cửa chùa Phật Đà. Một hồi chuông đồng vang vọng khắp núi rừng. thiếu nữ xinh đẹp ngồi trên lưng con ngựa, một mình chạy như bay trong tuyết trắng mờ mịt. vào lúc này, dung nhan tuyệt thế, mỹ lệ, người người ngưỡng mộ xuất hiện trước ống kính.

Chạy mấy ngàn dặm núi tuyết Sơn, dường như trong đầu nàng vang vọng tiếng chuông đồng và tiếng cười. xa xa bên kia, giọng nói của mẹ vang lên: "Hạ Tuyết Ngã xuống, đừng sợ đau, phải đứng cảm đứng lên, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không được quên cho bản thân mình một nụ cười. bỏ qua đi..... tất cả mọi thứ sẽ qua đi Chỉ cần chúng ta cố gắng sống tốt, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc Nếu có một ngày, con phát hiện hạnh phúc của con vượt khỏi tầm tay, cũng đừng sợ hãi. Bởi vì. Hạnh phúc thật ra không mất đi. Đi, chỉ là lúc đó mà thôi Chúng ta phải mở to mắt nhìn, sẽ phát hiện cuộc sống vô cùng tốt đẹp....."

Giới giải trí đang thi nhau tranh luận bộ phim “Vương triều hiện đại”, thuận lợi hoàn thành xuất sắc cảnh quay Minh Cơ, Tôn Minh vui vẻ, vô cùng vui vẻ, mời tất cả nhân viên đến khách sạn Hilton để ăn tiệc buffet, hai tay Hạ Tuyết ôm khuỷu tay Tôn Minh, giống như con gái, nói cười với Tôn Minh thật vui vẻ, sau đó vừa muốn hát bài “Uyên ương mộng hồ điệp”, đi qua một sảnh lớn, lúc định vào thang máy, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo cùng các lãnh đạo cấp cao đi ra khỏi khách sạn, vừa vặn nhìn thấy Hạ Tuyết, bước chân của hắn dừng lại, nhìn nàng.

Hạ Tuyết nhìn hắn, trong lòng cũng không khỏi khẩn trương, mười mấy ngày nay quay phim, gần như không liên lạc với hắn nữa, nghe nói Hồ

Điệp và Quốc vương Bru-nai nhanh chóng hủy bỏ hôn lễ, bên ngoài có tin đồn người đàn ông bá đạo Hàn Văn Hạo, không thích người phụ nữ mà bản thân hắn đã chạm qua để cho người khác giữ lấy, cho nên phá hủy hôn lễ lần này, cũng có tin đồn, Hồ Điệp vẫn còn yêu Hàn Văn Hạo, cho nên mới quyết định hủy bỏ hôn lễ, đủ loại tin đồn, được thổi phồng lên, nhưng chỉ có một tin có vẻ chân thật đó là trước đó vài ngày Hồ Điệp, mời tổ chức họp báo, tuyên bố rời khỏi giới giải trí, sẽ di dân Canada, cả đời đều sẽ không trở về

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Điện Ảnh

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo vừa định tiến lên nói chuyện, nhưng Lynda lập tức nắm chặt tay nàng, nhắc nhở nàng một câu nói: "Đừng đi qua"

"A?" Hạ Tuyết khó hiểu nhìn Lynda.

Lynda trực thập giọng nói: "Tuy rằng tôi biết cô và Hàn tổng giám đốc quen biết nhau, nhưng thân phận như hiện của cô không giống như trước kia, hiện tại cô là minh tinh, phải chú ý đến lời nói, cử chỉ của bản thân mình, cô đi qua như vậy, sẽ khiến cho giới truyền thông lấy lý do, viết tin tổng giám đốc Hàn Văn Hạo giữ thể diện cho cô, nói cô được hăn bao dưỡng, mọi thứ đáng sợ đó, viết ra giấy trắng, đắp lên cho cô đủ loại vẻ mặt. Xé cô thành nhiều mảnh"

Hạ Tuyết vẫn xa xa nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng xa xa nhìn nàng.

"Đi thôi. Không cần nhiều chuyện, tương lai của cô vừa mới bắt đầu" Lynda tiếp theo Hạ Tuyết đi về phía trước!

Hạ Tuyết chợt nhớ ra, đúng vậy, bản thân mình đã xuất hiện trước màn ảnh, tương lai tất cả đều sẽ bị phóng đại, không thuận tiện đối với việc bí mật sinh hạ Bảo bối và bảo vệ tốt cho Bảo bối. Nàng sâu xa nhìn Hàn Văn Hạo, hững hờ xoay người đi theo Lynda rời khỏi.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết rời khỏi, ánh mắt của hăn đuổi theo, sâu thẳm, âm trầm, chăm chú nhìn bóng dáng của nàng thật lâu, cũng không lên

tiếng, dẫn mọi người theo hướng trái ngược đi ra ngoài, khi hẳn đi ra đường lớn khách sạn, nhìn tuyết bay đầy trời, lượn lờ khắp nơi, cảnh vật hư ảo, lướt nhẹ qua những vô cùng sâu sắc.

"Tổng giám đốc." Tả An Na mở dù, nhẹ giọng nhắc nhở

Hàn Văn Hạo vẫn đứng trước cửa khách sạn, nhìn khắp bầu trời tuyết bay menh mang, hỏi."Bao giờ thì mùa đông sẽ tàn?"

"Nhanh thôi." Tả An Na dịu dàng nói.

"Hôm nay tất cả chi phí của đoàn phim “Vương triều hiện đại” ở khách sạn chúng ta, đều miễn phí!" Hàn Văn Hạo nhận nhặt nói xong, rút cuộc bước đi trong giữa bầu trời đầy tuyết.

Nhà cơm buffet!

Hạ Tuyết đã nghĩ thông suốt, vừa cười vừa nói, sau khi gặp Hàn Văn Hạo, nàng một mình sững sờ ngồi ở bàn, ăn bánh ngọt, nhớ tới ánh mắt Hàn Văn Hạo lúc nãy, trong lòng nàng căng thẳng, ngẩng đầu nhìn tuyết bay phất phới ngoài cửa sổ, nhớ đến nụ hôn của hai người ở trong xe, nụ hôn kia không vụ lợi, không tranh chấp, cái gì cũng không có, chỉ có hai người ôm cùng một chỗ, gắt gao ôm nhau

"Hạ Tuyết!" Sau này, cô ngày vạn lần không phải lo lắng, không cần giống như người khác, nóng vội! Chọn kịch bản tốt, để nâng cao bản thân mình một chút! Có thời gian, tôi đưa cô đi gặp thầy của tôi. lập kế hoạch cho tương lai của cô thật tốt. diễn vai này xong, tôi tin cô là cực cưng mới nhất của giới giải trí, tất cả cơ hội cũng sẽ tìm đến với cô" Tôn Minh vui vẻ, vừa uống rượu đỏ vừa nói.

Hạ Tuyết lấy lại tinh thần, nghe Tôn Minh nói những lời này, nhìn người này giống như người thầy của mình vậy, trong ánh mắt đầy chờ mong, lòng của nàng vô cùng cảm động, cuộc sống vẫn rất nghiêm túc trải qua, nhưng

chưa bao giờ nghĩ tới, một giấc mơ cần có một đoàn thể tỉ mỉ để hoàn thành! Loại cảm giác này, thật náo nhiệt, thật hạnh phúc, thật vui vẻ! Bởi vì nàng là một đứa bé tịch mịch! Nàng chợt có cảm giác buồn buồn, hốc mắt hồng hồng.

"Cô làm sao vậy?" Tôn Minh mỉm cười nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Lưu luyến, không bỏ được?"

Hạ Tuyết đột nhiên cười, hít hít cái mũi, cố kiềm chế nước mắt chảy xuống, nghẹn ngào nói: "Rất không bỏ được. Nhìn mọi người trong đoàn phim, cùng nhau bận rộn đã lâu, mỗi người đều giám sát chặt chẽ công việc của mình, bây giờ, dường như không chỉ có bản thân mình rồi !"

Tôn Minh mỉm cười ăn một miếng bào ngư xào, nói: "Cô có biết trước kia điện ảnh bắt đầu được định nghĩa như thế nào không?"

Hạ Tuyết không hiểu nhìn Tôn Minh, sau đó cười lắc đầu.

Tôn Minh buông nĩa, uống ngụm rượu đỏ trước, sai đó nhìn Hạ Tuyết thật sâu, nói: "Điện ảnh ban đầu thật ra là một loại cờ chiến tranh!"

"A...?" Hạ Tuyết sửng sốt nhìn Tôn Minh!

Tôn Minh tiếp tục giải thích nói: "Cho nên nói Đại Hoàng Tham thì cần 36 người đỡ, người nghệ sĩ tài ba dùng đôi tay mạnh mẽ bắn ra mũi tên, điện ảnh tự bay lên cao! Điện ảnh bắt nguồn từ một loại tên màu xanh và đỏ, dùng sắt làm đầu, điện ảnh là cung màu xanh, có mũi tên màu đỏ, đầu mũi tên dùng sắt tạo ra".

Hạ Tuyết không hiểu những lời này!

Tôn Minh cười rộ lên nói: "Từ từ sẽ hiểu thôi! Khi cô tiến vào điện ảnh, trong phút chốc, cô sẽ hiểu, tất cả mọi thứ kỳ diệu thế nào! Điện ảnh bắt đầu từ trước! Có ánh sáng mới có ảnh! Điện ảnh là một loại phát minh hiện

đại có thể diễn xuất tuyệt vời nhất! Lấy ví dụ đơn giản: vào thời Hán chúng ta, lấy hình tượng các nhân vật để diễn trò, về sau trở thành diễn xuất..... Nhưng chính thức phát triển điện ảnh là người Âu châu! Đó là anh em nhà Lumière, cha đẻ của nghệ thuật điện ảnh Nước Pháp, sau khi chiếu phim điện ảnh thành công tại 14 tiệm cà phê, mới chính thức mở ra thời đại điện ảnh!"

Hạ Tuyết yên lặng ngồi nghe, tò mò cười nói: "Tiệm cà phê sao?"

"Ừ! Bên trong này còn có chút chuyện xưa! Không phải cô cũng muốn mở tiệm cà phê?" Tôn Minh nhìn Hạ Tuyết cười nói.

Hạ Tuyết đột nhiên cười, sau đó sâu xa nói: "Tôi suy nghĩ Nếu một người ngồi lặng yên thư giãn tại tiệm cà phê, sau đó vô cùng nhàn rỗi, vừa uống cà phê vừa xem phim, thoải mái biết bao nhiêu".

Tôn Minh cười nói: "VẬY tiệm cà phê này của cô phải đóng cửa, uống một ly cà phê lại muốn xem hết một bộ phim, điều này được sao ?"

Hạ Tuyết cũng nhin không được bật cười, nhìn Tôn Minh, sâu xa nói: "Đạo diễn tính cả đời quay phim sao?"

Tôn Minh lắc đầu cười nói: "Không biết."

"Không biết?" Hạ Tuyết ngạc nhiên hỏi hần.

"Ngưng lại, cũng không biết làm gì!" Tôn Minh mỉm cười nói vừa hết lời, vỗ nhẹ vai Hạ Tuyết nói: "Được rồi, cố lên! hôm nay tôi đã tính thù lao đóng phim cho cô rồi, cầm tiền này, mau cho mình một chút quà! Cô vất vả đã nhiều năm như vậy rồi. Trong tương lai, nếu tôi đoán không sai, cô sẽ bước vào một thế giới hoàn toàn mới, tiền bạc đã không còn là vấn đề phiền não của cô nữa rồi."

Trong lòng Hạ Tuyết căng thẳng, hốc mắt đỏ lên. Ngẩng đầu nhìn Tôn Minh, có chút áy náy nói: "Đạo diễn, tôi thật sự vô cùng cảm ơn ông đã quan tâm tôi, yêu thương tôi, dạy bảo tôi, ông thật sự là quý nhân trong cuộc đời của tôi."

"Cô nên là cảm ơn chính mình!" Tôn Minh vỗ nhẹ vai Hạ Tuyết nói: "Một cô gái có thể diễn xuất tốt, cuộc đời của cô nhất định có quá nhiều chuyện xảy ra. Cho nên cảm ơn chuyện xưa của cô thôi."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Quà Tặng

Tuyết rơi đầy trời, bay tán loạn, trời rất lạnh, rất lạnh.

Hạ Tuyết dựa vào cột đèn tại đường lớn của khách sạn, nắm trong tay một tấm thẻ bạch kim, gần 200 ngàn tiền thù lao đóng phim và 100 ngàn tiền bồi thường bị té ngựa, cả người nàng khẽ bay bổng, nhớ tới lời đạo diễn nói lúc nãy, nàng biết bản thân mình vì bảo bối trong bụng sẽ mất đi cái gì. Tiền tài, ước mơ, điện ảnh, tương lai, sự nghiệp.

Một trận gió tuyết thổi tới, tuyết trắng phất phới bay đậu lên sợi tóc của nàng.

Nàng vẫn hững hờ nhìn này mọi thứ xung quanh, giờ khắc này, không bỏ được tất cả, nhưng nàng đặt nhẹ tay lên cái bụng tròn nhẵn của mình nói: "Bảo bối a, nếu không phải vì con, có lẽ mẹ sẽ không kiên trì được cho đến lúc này. Cho nên mẹ sẽ nên vì con buông tha mọi thứ. Mẹ tình nguyện buông tha tất cả để có được con. Con có khỏe không? Yên tâm đi. Chúng ta rất nhanh sẽ rời khỏi. Chúng ta và cậu đi tìm cuộc sống gia đình bình yên....."

Hạ Tuyết sâu xa nói hết lời, nước mắt không nhịn được rơi xuống, nàng khẽ thở dài, hai tay cắm vào túi áo, nhìn Hứa Mặc và Nhậm Phong đứng cách đó không xa nhìn nàng, nàng nói với bọn hắn: "Tôi đã quay phim xong rồi, nhiệm vụ của hai người đã hoàn thành, tại sao vẫn còn đứng nơi này?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong vẫn không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng!

Hạ Tuyết nhướn mày, lập tức đem tấm thẻ bạch kim giấu phía sau người, nhìn bọn hắn, khẩn trương nói: "Không phải hai người muốn tôi mời hai người đi ăn cơm chứ? Tôi cũng không có tiền a! ! Tiền này là tôi vất vả kiếm được!"

Hứa Mặc chân thành nhìn Hạ Tuyết nói: "Trên tay cô có nhiều tiền như vậy, để ở trong người không được an toàn! Hãy để cho chúng tôi bảo vệ cô cho đến lúc rời đi! Bởi vì cô cũng không chịu được dẫn vật cuối cùng này."

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn đáng vẻ hai người bọn họ mặt lạnh, hít hít cái mũi, trực tiếp đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Tùy tiện hai người! Hai người muốn tăng ca, tôi cũng không có cách nào! !"

Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng Hạ Tuyết từng bước đi về phía trước, hỏi lại: "Cô muốn đi nơi nào? Vẫn muốn né tránh Hàn tiên sinh sao?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ từng bước dọc theo phố xá sầm uất đi về phía trước, đi qua trước tủ kính trang phục nam, ngừng lại, nhìn đồ trong tủ kính thủy tinh, không khỏi nhớ tới lời của Hàn Văn Hạo. "Tại sao bạn tốt của cô lại hiểu được ứng xử hơn cô vậy! Ít ra vẫn biết cảm ơn!"

Miệng của nàng không khỏi kêu lên một tiếng, mặt hơi ngẩng, nắm tấm thẻ bạch kim trong tay, nhớ đến Hàn Văn Hạo đã vì mình làm biết bao nhiêu chuyện, nàng thở dài một hơi, đi vào cửa hàng quần áo nam.

Hứa Mặc và Nhậm Phong sửng sốt, tò mò ngẩng đầu nhìn cửa hàng quần áo nhãn hiệu "Armani"

Hạ Tuyết rất nhanh từ bên trong đi ra, tức giận đứng ở cửa nói: "Thật kỳ quái!! Quần áo này sao lại mắc như vậy!! Một bộ tây trang phải mấy chục ngàn!! Cướp tiền sao? Đánh cướp ngân hàng cũng không phải là đánh cướp như vậy! ! Thế giới này thật có kẻ có nhiều có tiền như vậy sao?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong không lên tiếng!

Hạ Tuyết tức giận đi về phía trước, mới đi vài bước, lại tức giận nói: "Hắn thường xuyên mặc quần áo gì vậy? Tôi phải mua cho hắn sao? Lòng của con báo nhỏ chắc cũng không quá đắt? Mẹ nó!!"

Nàng căn môi dưới, rất tức giận đá một đồng tuyết, lại xoay người đi vào "Armani"

Hứa Mặc cùng Nhậm Phong xẹt qua ý cười, cũng đi vào theo!

Nhân viên bán hàng "Armani", mặc đồng phục màu trắng, cung kính nói với Hạ Tuyết và bọn Nhậm Phong: "Hoan nghênh quý khách đã đến!"

Hạ Tuyết nhất thời cảm thấy được chỗ này, dường như có vô số chim bồ câu mang tiền bay khắp nơi, nàng căn răng, mặt lạnh đi đến một cái kệ, nhẹ tay vạch bảng giá trên tây phục 85000 Nàng cảm thấy hoa mắt, nàng hi vọng trong lòng, người kia được báo đáp, bị sét đánh chết, nàng thở dài một hơi, đi dọc về phía trước, nhẹ nhàng giở bảng giá tây phục ra xem. 5000.

"Mẹ nó!! Mặc cái này có thể biến thành Spider-Man à?" Trong miệng nàng lẩm bẩm, vẫn tức giận đi về phía trước.

"Xin hỏi tiểu thư, cô muốn chọn tây phục, đồ lót, cà vạt, hay cái khác?" Nhân viên bán hàng mỉm cười tiến lên hỏi.

Hạ Tuyết căn môi dưới, có chút miễn cưỡng cười với cô, khổ sở nói: "Tôi Tôi Tôi chỉ muốn mua một món đồ tặng cho bạn tôi Cảm ơn hắn đã giúp tôi một chuyện lớn. Nhưng tiền của tôi không nhiều lắm. Nhưng hắn có rất nhiều tiền. Tôi vô cùng phân vân, cô hiểu chưa?"

Nhân viên bán hàng vừa nghe, lập tức hiểu được, cười nói: "Thật ra tặng quà không có gì quý trọng hơn là ở tấm lòng. Nếu tặng tây phục ngược lại có vẻ rất phiền phức! Cô có thể lựa chọn món đồ tương đối có cá tính như cà-vạt, kẹp cravate. quà tặng như vậy càng thể hiện tinh xảo và tỉ mỉ của con gái."

Nhân viên bán hàng giải thích xong, cẩn thận đi tới một trước tủ kính thủy tinh, mạ vàng, nhẹ nhàng kéo ra, bên trong hơn mười ngăn kín, trong mỗi ngăn kín bày ra đủ các loại cà-vạt cao quý với đủ loại kiểu dáng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Bỏ Qua

Tuyệt phát phối!

Cao ốc Thế Kỷ!

Hàn Văn Hạo vẫn vội vàng phê duyệt văn kiện, gần đây công việc quá bận rộn!

Mobile phone ở phía sau lưng vang lên, hắn nhanh chóng nhận điện thoại. "Ừ!"

"Hôm nay không trở về sao? Bây giờ đã rạng sáng rồi !" Dạ Thiên Thiên dịu dàng hỏi Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo vừa phê duyệt văn kiện vừa nói: "Không về! Dự án đảo Gabon triển khai có vấn đề! Anh phải kiểm tra lại kết quả!"

"Vậy anh đừng quá sức, em ngủ trước đây." Dạ Thiên Thiên dịu dàng nói.

"Ừ! Nghỉ ngơi sớm đi". Hàn Văn Hạo cúp điện thoại, điều chỉnh điện thoại di động chế độ rung, ném qua một bên, không để ý đến!

Tả An Na mang văn kiện đi tới, đặt trước bàn làm việc của Hàn Văn Hạo, nói: "Chúng ta và Văn Lai hợp tác triển khai dự án, có phải hủy bỏ hay không ?"

Hàn Văn Hạo nhanh chóng ký tên trên văn kiện, không lên tiếng.

Tả An Na không dám lên tiếng, vừa muốn xoay người đi ra ngoài, lại nghe tiếng gõ cửa, cô nhú mào ngạc nhiên nói nhỏ: "Vào đi!"

Thư ký đi tới, dịu dàng nói: "Có Hạ tiểu thư nói có việc muốn gặp tổng giám đốc."

Tả An Na quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo vẫn chuyên tâm phê duyệt văn kiện, đầu cũng không ngẩng lên!

Tả An Na hiểu ý Hàn Văn Hạo, nói với thư ký: "Cô ra nói, tổng giám đốc không có thời gian. Để cho cô ấy đi thôi."

"Vâng!" Thư thối lui ra ngoài!

Tả An Na cũng im lặng rời khỏi văn phòng.

Hàn Văn Hạo đột nhiên dừng tất cả động tác, nhìn con số trên văn kiện, ánh mắt lạnh lùng ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía tuyết trắng bay bay, đột nhiên cảm thấy không vui, hân bình tĩnh lại, tiếp tục phê duyệt văn kiện!

"Tan tầm rồi Đêm nay có luồng khí lạnh Bên ngoài nhất định trời rất lạnh Ngày mai phải đi mua áo khoác....." Bên ngoài cửa phòng làm việc giọng nói của nhóm thư ký vang lên. Hàn Văn Hạo tiếp tục nhìn văn kiện, đôi mắt hỗn loạn hơi chớp vài cái, rốt cuộc không có cách nào khác, quay đầu nhìn bông tuyết bay phất phới bên ngoài cửa sổ, thở dốc một hơi, buông bút máy trong tay, đứng lên, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài

Tả An Na bừng trà sâm sừng sốt nhìn Hàn Văn Hạo đã đi tới thang máy, cô sừng sốt.

Hàn Văn Hạo xoải bước nhanh chóng đi tới trước cửa thang máy, nhấn nút cửa thang máy mở ra, bước nhanh vào, cửa thang máy đóng lại! !

“Đình” cửa thang máy mở ra, Hạ Tuyết từ trong thang máy bước ra, tức giận oa oa nói: "Thật là! ! Nếu không phải tại anh giúp tôi nhiều như vậy, lão nương không thèm mua quà cho anh, món quà 1500 đồng, anh không biết tôi đau lòng đến cỡ nào! !"

Nàng vừa nói vừa đi vào trong.

Tả An Na ngẩn ngơ đứng ở cửa, nhìn Hạ Tuyết nói: "Hạ tiểu thư? Sao cô đi lên đây?"

"Con báo nhỏ đâu rồi?" Hạ Tuyết không khách khí hỏi.

Tả An Na sửng sốt, nói: "Tổng giám đốc. dường như có việc đi ra ngoài rồi! Có phải đi tìm cô hay không?"

"Phi! ! Tôi ở dưới lâu chờ lâu như vậy! Hắc muốn tìm, đã sớm xuống đến nơi!" Hạ Tuyết tức giận nói dứt lời, đem cái hộp gấm màu đen xinh đẹp, quý giá đưa tới trước mặt Tả An Na, nhét vào trong tay cô, “phù” một cái, nói: "Phiền cô giúp tôi giao cái này cho hắc! Nói tôi cảm ơn hắc giúp tôi chăm sóc Cần Nhu! Sau này tôi và hắc không còn thiếu nợ nhau rồi ! Tôi đi đây!"

Tả An Na chẳng biết làm sao, cầm cái hộp gấm kia, sau đó nhìn Hạ Tuyết đã nhanh chóng rời khỏi. Cô nghĩ nghĩ, đột nhiên bước nhanh lên phía trước, nói với Hạ Tuyết đang muốn đi vào trong thang máy: "Cô thật muốn tặng quà cho tổng giám đốc. Ít nhất phải tận mặt đưa mới có thành ý"

Hạ Tuyết đứng ở cửa thang máy “a” một tiếng, cười nói: "Kỳ quái!! Tôi làm sao mà biết hắc khi nào thì trở về?"

"Có lẽ trở lại ngay thôi!" Tả An Na lập tức nói! (tại sao Tả An Na hành động như vậy????, hừ hừ, sau này sẽ rõ!!!)

Hàn Văn Hạo đi ra khỏi cao ốc Thế Kỷ, nhìn xe chạy qua lại, đèn đường nhàn nhạt, bầu trời xoay tròn bông tuyết rơi như lông ngỗng, cất tiếng gọi khắp bốn phía, chỉ là yên tĩnh, rất yên tĩnh! ! Ánh mắt của hắn lóe lên, khẽ cắn răng, nắm chặt tay, nhìn mọi thứ xung quanh, chợt có người đi đường lạnh run run lui tới, duy nhất chỉ không nhìn thấy bóng dáng người giống như con chim sẻ, luôn ồn ào kia

Duyên phận luôn luôn như vậy, bỏ lỡ là bỏ lỡ, thậm chí ở cùng một không gian, nhưng anh cũng không có cách nào.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng, vẫn xoay người chậm rãi đi trở về đại sảnh, nhấn nút thang máy

Cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra, hắn cất bước đi vào, cửa thang máy đóng lại!

chương này có thú vị không!!!! hơhơhơ, tội nghiệp hạo ca không được gặp nàng lần cuối, khi hắn làm ra quyết định đã quá muộn chương sau.....tình địch của hạo ca xuất hiện rồi. đây chỉ là tình địch chứ không phải địch thủ, địch thủ giấu mặt còn chưa xuất hiện, nhìn thấy không, truyện nào quá có sủng ống thì về sau càng dã man...rợ.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Rời Khỏi

Sáng sớm hôm sau!

Hàn Văn Vũ mơ hồ, trần trọc, ngủ rất không ngon giấc, dường như có tiếng động nhỏ, mặt hấn chôn ở gối, nhẹ nhàng chau mày, nghĩ trong nhà không có ai, làm sao có thể có tiếng động được, nhưng hấn dần dần nghe tiếng hát ngọt ngào

Chuyện hôm qua như dòng nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được.

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền

Làm rối cả lòng ta”

Rút dao chém xuống nước.

Nước càng chảy mạnh.

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm.

Gió sớm mai thổi đi bốn phương.

Xưa nay chỉ thấy người nay cười.

Có ai nghe thấy người xưa khóc đâu.”

Hai tiếng Ái Tình thật cay đắng

Muốn hỏi cho rõ hay giả vờ ngây ngô

Như đôi uyên ương bướm bướm

Sống ở trên đời đã là chuyện điên rồ

Sao còn muốn lên tận trời xanh?

Chi bằng ngủ yên trong giấc mộng ngàn thu...

Hắn nhô đầu lên, mơ hồ nghĩ mình có phải đang nằm mơ hay không? Hắn lập tức từ trên giường nhảy xuống, chân trần chạy xuống lầu, nhìn thấy phòng khách trống không, hắn nhướn mày."Chẳng lẽ mình đang nằm mơ?"

Hàn Văn Vũ từng bước đi xuống bậc thang, nhìn xung quanh phòng khách, một người cũng không có, hắn thở dài, cười khổ nói: "Mình còn cho rằng cô nhóc chết tiệt kia đã tới nhà?"

Hắn thất vọng vừa định đi lên lầu, đột nhiên lúc xoay người, trong nháy mắt, sững sốt, ngạc nhiên đi tới phòng bếp, nhìn thấy trên bàn đầy thức ăn bữa sáng, vô cùng ngon. Còn có một phong thư màu lam. Hắn tò mò cầm lấy kia phong thư, lấy ra tờ giấy, nhìn trên mặt giấy chữ viết xinh đẹp viết rằng: "Văn Vũ, thật sự tôi không nỡ rời xa anh, bởi vì ngày đầu tiên quen biết anh, anh đã không ngừng giúp đỡ tôi, cho tôi đến sống trong ngôi nhà ấm áp của anh, quan tâm tôi, bao dung tính tình của tôi, thương yêu đặt tôi vào lòng, trong cuộc đời tôi, mỗi người thương yêu tôi, tôi đều muốn quý trọng thật tốt, nhưng làm thế nào đây? cuộc sống vốn là như vậy, càng không ngừng mất đi, có được lại mất đi, lại có được Tôi thật sự không nỡ rời xa anh, nhưng tôi phải rời khỏi, mang theo em trai mình đi tìm cuộc sống mới. Có lẽ anh không hiểu, tại sao vào thời khắc này, tôi lại buông tha cơ hội sống tốt đẹp nhất, cơ hội khó có được một lần nhưng tôi muốn nói cho anh biết, tôi mất đi là bởi vì tôi muốn có được. Có được thứ càng quý giá hơn. Con đường tương lai của tôi có thể sẽ gian nan, nhưng tôi hi vọng mình có thể cắn răng chịu

đứng, nhiều năm sau, chúng ta có thể giống như bạn bè, một lần nữa đoàn tụ. Tôi sẽ nhớ đến anh, giống như nhớ cha mẹ của mình.

Hốc mắt Hàn Văn Vũ đỏ lên, tay run rẩy nắm lá thư màu xanh nhạt, quay đầu nhìn về phía vườn hoa nhỏ, nhớ đến cô bé thường xuyên đứng trên tảng đá nhỏ, nụ cười sáng lạng, ngọt ngào, vui vẻ cất giọng hát ngọt ngào trong vút

Bệnh viện!

Hàn Văn Kiệt tựa vào trước cửa sổ văn phòng, nhìn mảnh đất trống dưới lầu kia, có mấy đứa bé đang ở ngay dưới gốc cây Dương điệp hình người tuyết Một trận gió lùa vào, lùa qua mái tóc trên trán hắn, quét qua ánh mắt thần thờ của hắn, quét lên lá thư xanh trước bàn. Còn có mấy trái cam màu vàng, và một đôi găng tay màu đen. Hắn thần thờ nhớ đến buổi sáng này, lúc hắn vừa trở về, đã nhìn thấy phong thư này.

"Bác sĩ Hàn, mấy trái cam trên bàn, anh phải ăn hết nha..., bởi vì tôi dụng tâm hái cho anh, đối với anh, tôi vô cùng cảm ơn, trong cuộc đời tôi, lúc tôi tuyệt vọng, mất mát, thống khổ nhất, cũng có anh làm bạn bên cạnh tôi, lúc chúng ta gặp nhau, tôi bị thương nhất, tôi thật sự tiếc nuối, thời gian vui vẻ cùng một chỗ với anh thật quá ít, mỗi khi tôi quay đầu lại, lúc nhớ tới anh, tôi không nhìn được phải rơi nước mắt, thật xin lỗi anh..... Cảm ơn trên thế giới này còn có người, biết tôi mang thai bí mật, để cho tôi không cảm thấy cô đơn rời khỏi, anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc bảo bối thật tốt, bảo bối nhất định có thể thuận lợi sinh ra, tôi, đứa bé và em trai nhất định kiên cường, dũng cảm mà sống, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi cũng nhất định can đảm chịu đựng. Giống như lúc chúng ta mới gặp nhau, nếu còn sống, phải chăm sóc tốt cho bản thân mình, can đảm để sống. đôi găng tay màu đen kia, tôi đã cất giữ tận đáy lòng, giống như sự ấm áp trong lòng bàn tay anh lần cuối, bàn tay bác sĩ Hàn rất ấm áp tôi

không nở rời xa, nhưng tôi vẫn phải nói lời từ biệt, có lẽ chúng ta vĩnh viễn sẽ không gặp nhau nữa rồi. bác sĩ Hàn, một lần nữa tôi chúc anh và Mộng Hàm tiểu thư hạnh phúc mỹ mãn."

Hai bóng dáng đi trong tuyết.

Gió lốc gào rít.

Hạ Tuyết tay trái kéo rương hành lý nặng, tay phải nắm tay đưa em trai ba tuổi hướng sân ga đi đến.

"Chị ơi, chúng ta phải đi tới nơi nào đây?" Hạ Hân ngẩng đầu, khờ dại hỏi Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết quay đầu, mở to mắt hai đăm lệ nhìn Hạ Hân, nghẹn ngào cười nói: "Chúng ta sẽ đi đến một nơi thật xinh đẹp, nơi đó chúng ta có một ngôi nhà nhỏ, có lò sưởi, có giường nhỏ vô cùng ấm áp, còn có ghế sofa nhỏ, có rất nhiều đồ chơi cho Hạ Hân."

Hạ Hân khờ dại cười rộ lên, vui vẻ hỏi: "Thật sao?"

"Ừ!" Hạ Tuyết ha ha ha cười, mắt nhìn thấy phía trước con đường dài mênh mang, thở dài một hơi, nói: "Em trai, chúng ta sẽ sống tốt. Chúng ta phải kiên cường lên, chúng ta phải can đảm lên. Đừng sợ. Đừng sợ."

"Dạ!" Hạ Hân lập tức gật đầu, một tay ôm con gấu bông của mình, một tay nắm chặt tay chị, trời lạnh run run.

"Có phải rất lạnh không?" Hạ Tuyết đau lòng nhìn em trai.

"Dạ!" Hạ Hân đáp lời.

Hạ Tuyết lập tức cởi áo khoác mình ra, sau đó choàng trên người em trai, ôm lấy nó, đặt trên rương hành lí của mình, cười nói: "Hạ Hân ngồi chắc, chị kéo Hạ Hân đi nhé!"

aiz, hum qua ta xem nhăm, tập 179 mới có người tình đẹp trai xuất hiện

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Lựa Chọn Của Nàng

Mùa đông rồi cũng đi qua, mặc kệ nó có bao nhiêu lạnh lẽo, nhưng vẫn rất đẹp.

Trong chớp mắt, tuyết bay tán loạn trên dòng sông, dần dần biến mất không thấy nữa. mùa xuân lại đến. Xuân về hoa nở, đất trời như sống lại, chồi non hơn hở, hi vọng, nhô ra cành cứng. rồi mùa xuân lại đi qua, mùa hè lại đến, mùa hè tỏa sáng ánh nắng chói chang, tràn đầy sinh lực và sức sống mạnh mẽ! !

Bảy tháng rồi, đã bảy tháng rồi, bộ phim “Vương triều hiện đại” thuận lợi quay xong trong hai tháng, theo kế hoạch đã lập, chọn tháng trước để phát hình, một khi “Vương triều hiện đại” phát hình, nhân vật Minh Cơ sẽ lập tức gây ra hiệu ứng vang dội, rất nhiều người kinh ngạc khi nhìn cô gái xinh đẹp cười tươi như nắng xuân, vô cùng kỳ ảo, tuyệt mỹ, siêu phàm thoát tục, vai diễn Minh Cơ vô cùng hấp dẫn, tỏa sáng mạnh mẽ, khiến cho giới điện ảnh đều kinh ngạc, thậm chí khi hình ảnh nàng vừa xuất hiện trước màn ảnh, làm cho mọi người xôn xao, rất nhiều đạo diễn nhao nhao hỏi thăm tin tức Hạ Tuyết, muốn hợp tác cùng nàng, công ty đại diện, công ty quảng cáo, nhiều người tìm kiếm "Minh Cơ" khắp nơi, nhưng nghe được một tin tức làm cho người ta kinh ngạc, tin tức này do Hàn Văn Vũ đã từng là bạn thân của nàng, trước truyền thông, mỉm cười nói: "Cô ấy đã rời khỏi giới giải trí, đến một thị trấn nhỏ xinh đẹp sinh sống Không phải ai cũng đều say đắm ánh hào quang của minh tinh. đối với cuộc sống, cô ấy đặc biệt có cách nhìn đúng đắn, tôi mong gặp lại cô ấy, nhưng bất kể thế nào, tôi cũng luôn ủng hộ quyết định của cô ấy!"

Giới truyền thông nghe được tin này, lập tức khắp thành khắp nơi tìm kiếm cô gái thần bí này, cô gần phải moi được tin tức liên quan, trong giới giải trí này chính là như vậy, anh càng thần bí, bọn họ càng phấn khởi, trong mắt giới truyền thông, minh tinh là một loại hàng hóa có giá trị truyền thông to lớn, mỗi một cử động của bọn họ, cũng mang đến ích lợi thật lớn cho giới truyền thông, bọn họ sẽ ca tụng thành công của anh, nhưng nếu anh dính líu đến xì căng đan, sẽ triệt để hủy diệt anh, chỉ cần của anh tin tức giá trị, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua anh! Nhưng mặc cho giới truyền thông truy tìm, cũng không thể tìm ra cô gái diễn vai "Minh Cơ", cô gái có tên Hạ Tuyết.

“Vương triều hiện đại” mới phát sóng ngày thứ ba, đã phá vỡ kỷ lục một triệu tiền bán vé, có hi vọng trở thành phim nhựa sinh lãi hàng năm.” Đài tin tức giải trí đang phát tin liên quan đến tình huống phòng bán vé “Vương triều hiện đại”, sau đó đan xen hình ảnh Tôn Minh mang theo một đám diễn viên chính tuyên truyền khắp cả nước, trước ống kính Tôn Minh giống như hằng ngày, mặc sơ sơ mi đơn giản, đầu đội mũ lưỡi trai, dẫn đám người diễn viên chính cùng nhau xuất hiện ở buổi họp báo, trong đó làm người khác chú ý nhất đương nhiên là Hàn Văn Vũ, một ảnh đế bần lâu, chỉ thấy hôm nay hắn mặc áo sơ mi đen, com lê màu bạc, quần tây moden thời thượng, đứng trước mặt đạo diễn, nở nụ cười tươi rói thật đẹp trai, trả lời câu hỏi của phóng viên

một bàn tay trắng tinh thon dài, cầm điều khiển từ xa, nhắm ngay TV mở lớn âm thanh.

"Văn Vũ, anh cảm thấy phòng bán vé bộ phim “Vương triều hiện đại” ngày thứ tư, có thể đột phá một triệu rưỡi không?" Phóng viên hỏi.

Hàn Văn Vũ mỉm cười nói: "Vấn đề này tôi không dám trả lời, nếu không tới, không phải tôi phải bồi thường sao?"

Tất cả mọi người nở nụ cười.

"Nghe nói anh và nữ chính Hà Tú Na “Vương triều hiện đại” tình giả thành thật! Bây giờ, cô ấy đã trở về Hàn Quốc, anh có nhớ cô ấy không?" Phóng viên hỏi.

Hàn Văn Vũ cười to, nhìn phóng viên nói: "Sáng nay tôi và cô ấy mới uống cà phê, vừa đưa cô ấy lên máy bay, 8 giờ tối nay cô ấy lại phải trở về tuyên truyền, lúc này mới xa nhau bao lâu? Tôi phải nhớ?"

Các phóng viên và diễn viên đều cười rộ lên, Tả La lại đứng bên cạnh Hàn Văn Vũ cười nói: "Một ngày không gặp dường như xa cách ba thu !"

Hàn Văn Vũ cầm Microphone cười nói: "Cái này cũng không phải một ngày không gặp! Chúng tôi mới xa nhau có mấy giờ!"

Phóng viên mỉm cười hỏi Văn Vũ. "Vậy các người có phải có hảo cảm với đối phương hay không?"

"Chúng tôi là bạn tốt!" Hàn Văn Vũ đánh Thái Cực!

Tả La cố ý nói đùa nói: "Mọi người nghe, hắc đánh Thái Cực! Khăng định có một chân!"

"Ôi! Anh nói tiếng Trung Quốc thật tốt a!" Hàn Văn Vũ cất tiếng cười to nói.

Tôn Minh cũng cười nói: "Ngược lại tôi hi vọng bọn hắc có thể đơm hoa kết trái.

"Xin hỏi Tôn đạo diễn, vẫn luôn cho ủng hộ cùng trợ giúp diễn viên mới Hạ Tuyết, cô ấy cũng không tham dự Lễ Chúc Mừng của các vị sao?" Phóng viên lại hỏi.

Tôn Minh chỉ nhàn nhạt mỉm cười.

"Có tin nói nội bộ của các vị bất hòa, cô ấy mới bỏ đi?" Có phóng viên muốn gây tin sốt.

Hàn Văn Vũ cười nói: "Anh đừng giả hoạt như thế, lại viết lung tung, đạo diễn không trả lời anh là muốn để cho Hạ Tuyết có cuộc sống bình yên, cô ấy đã lựa chọn rời khỏi, chúng tôi yêu mến cô ấy, đều cảm ơn cô ấy đã từng vì bộ phim “Vương triều hiện đại” này phải bỏ ra rất nhiều công sức! ủng hộ tất cả quyết định của cô ấy."

Màn hình TV tiếp tục phát tin phỏng vấn

Trong phòng khách nho nhỏ, khắp nơi đều là âm thanh phỏng vấn bọn hắn, đây là phòng ở của nàng và Hạ Hân.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Daniel

Hạ Tuyết và Hiếu Nguyệt, hai người cùng nhau bước dọc theo đường nhỏ khu rừng phong đi về phía trước, vừa nghe thấy tiếng ồn ào.

"Tôi hỏi cô, lần này bộ phim “Nàng dâu vui vẻ”, cô có biết do ai đóng vai nam chính không? ?" Hiếu Nguyệt rung động nhìn Hạ Tuyết nói! !

Hạ Tuyết vừa chống vào hông mình, vừa nhìn Hiếu Nguyệt nói: "Không biết! !"

"Daniel!!!" Hiếu Nguyệt rung động nói!! Nói xong hưng phấn đến nỗi tay chân phát run!

Hạ Tuyết cũng sửng sốt, bởi vì thường ngày, nàng cũng chú ý đến tin tức giải trí"Cô nói chính là anh chàng Daniel lai hai dòng máu Trung - Pháp?"

"Đúng vậy! !" Hiếu Nguyệt rung động nói: "Đạo diễn Trương Kính Trung muốn thông qua Daneil, người nước ngoài này giới thiệu cuộc sống thời xưa của người Trung Quốc chúng ta, khám phá chủ đề tươi mới nhất! Nghe nói Trương Kính Trung đã chọn từ lâu, lúc tôi vừa nghe nói chuyện này, trong lòng của tôi không hiểu sao có chút lưu manh, cảm thấy có thể chọn quay nơi trấn nhỏ chúng ta hay không! ! Trời ạ! ! rốt cuộc bọn họ tới rồi! !"

Hạ Tuyết nhìn Hiếu Nguyệt rung động thành như vậy, “chậc” một tiếng nói: "Làm như cô là nữ chính vậy! ! người đóng vai nữ chính trong “Nàng dâu vui vẻ” là ai?"

"Là tôi !" Hiếu Nguyệt đang nằm mơ! Hạ Tuyết ha ha ha cười, lại phát hiện bản thân mình đã sắp đi đến gần Đoàn làm phim, nàng vội vã chống vào cái hông, đi vào một cửa hàng nhỏ, mua cái mũ rơm đội lên đầu.

"Cô làm gì vậy? Chỗ này không có nắng! !" Hiếu Nguyệt lăm bằm nhìn nàng nói.

"Tôi sợ mọc tàn nhang thôi!" Hạ Tuyết cười nói xong, cùng Hiếu Nguyệt đến gần Đoàn phim, nhìn thấy quả nhiên bọn họ mang theo dụng cụ, thậm chí còn thuê một tòa biệt thự nhỏ của người Hoa nơi này, chuẩn bị quay phim trong một thời gian dài, Hạ Tuyết nhìn nhiếp ảnh gia vừa hút thuốc vừa khiêng máy quay cực lớn xuống xe, vừa nói với chuyên gia ánh sáng phong cảnh ở thị trấn nhỏ này rất đẹp, nàng nhìn trợ lý đạo diễn cầm cái loa nhỏ hò hét: "Mọi người làm nhanh lên, hôm nay đạo diễn muốn mời chúng ta ăn lẩu! !"

Hạ Tuyết đột nhiên nở nụ cười, mới hơn bảy tháng, mà dường như đã trải qua mấy kiếp, thật là cảm thán đời người vô thường. lúc này nàng đột nhiên nhìn thấy đạo diễn Trương Kính Trung, trong xe BMW chạy tới, cùng lãnh đạo địa phương bắt tay nhau, nàng lập tức quay đầu lại, kéo mũ rơm xuống.

"Cô làm sao vậy? Người kia chính là Trương Kính Trung a...! !" Hiếu Nguyệt chỉ vào Trương Kính Trung nói với Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết gượng cười nói: "Vậy sao? Tôi đi trước, còn có chút việc? !"

"Còn có chuyện gì chứ? Tiệm cà phê của cô cũng 10 giờ mới có người mà!" Hiếu Nguyệt tiếp tục nói.

Hạ Tuyết quay đầu lại, khóe miệng cong lên nói: "Chẳng lẽ hôm nay không thể có khách sớm hơn sao? Người cửa hàng bánh ngọt sẽ đưa bánh ngọt đến rồi."

"Mẹ nó! Cô cũng không chịu giúp tôi ! ! ?" Hiếu Nguyệt tức giận nói với Hạ Tuyết: "Này! ! ! Cô không muốn gặp anh chàng đẹp trai nhất thế giới Daniel một lần sao?"

Hạ Tuyết vẫy tay, nói: "Ở trong mắt tôi, nam minh tinh Trung Quốc đẹp trai nhất chính là Văn Vũ của chúng ta! Ai cũng không đẹp bằng!"

"Mẹ nó !" Hiếu Nguyệt kêu to!

Hạ Tuyết nở nụ cười, thở nhẹ, may mắn mình tháo trang sức và hóa trang kém đi nhiều, nếu không sẽ rất phiền toái rồi?"

Nàng thở dài một hơi, đi vào một khu chợ nhỏ, mua một ít táo xanh, vừa gắng gượng ôm cái bụng to về phía trước, vừa ăn, vừa nhàn nhã nhìn phong cảnh cổ kính trong trấn nhỏ này, thật ra nàng cũng rất thoải mái, vui vẻ, nghĩ muốn cả đời sinh sống ở nơi này. cứ suy nghĩ như vậy, đi vào tiệm cà phê của mình, tự mình nói với chính mình: "Hoan nghênh quang lâm....."

"Hi,." Một giọng nói hấp dẫn vang lên, Hạ Tuyết vừa quay lại, tức khắc trừng to hai mắt, táo trong miệng rớt xuống, táo trong tay cũng rầm rầm rớt xuống. Nàng cho rằng bản thân mình trúng tà, nếu không thì anh chàng người lai trước mặt này đẹp trai hơn so với Tả La, chỉ thấy dáng người của hắn cao gần 1m9, mặc sơ mi trắng, áo vest đen, quần tây, đứng ở trước quầy thu ngân, nhìn nàng nở nụ cười mê người

Hạ Tuyết lại nhìn kỹ mặt hắn, càng kinh ngạc hơn, trông mắt thâm thúy, ánh nhìn sâu thẳm mê hoặc người, lúc nhìn vào người ta, luôn đắm đuối đưa tình, sống mũi cao thẳng giống như hoàng tử England, kiêu ngạo và tôn quý, môi mỏng khêu gợi, lại rất chân thành, ngoại hình nhìn vào vừa đáng chết, vừa đáng yêu.

"Mẹ ơi Anh là Daniel! !" Hạ Tuyết chỉ vào Daniel, rung động nói.

"Yes! Hô hô!" Hân hơi chút khiêm tốn cúi đầu cười. Ai có biết người đàn ông giống hoàng tử, cao quý, đẹp trai, hoàn hảo, lại đối với phụ nữ lễ phép, khiêm tốn cười, là rất giết người không? Quả thực là giết người trong nháy mắt mà!

Mặc dù trong lòng Hạ Tuyết không nghĩ gì, nhưng vì hân mà toát mồ hôi đầm đề, đẩy cánh cửa thủy tinh nhỏ, nhìn ra đường phố yên tĩnh, nàng kinh ngạc nhìn hân hỏi: "Vừa rồi anh cứ như vậy đi vào tiệm cà phê của tôi ? Không có ruồi bọ nào đuổi theo anh sao?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Cha Đứa Bé

Trương Kính Trung và Tôn Minh đi vào tiệm cà phê, nhìn thấy Daniel đang ngồi trên chiếc ghế dài, mỉm cười đi qua, chào hỏi: "Thật khó được a, cũng đã xuất ngoại quay phim, vẫn còn ngồi xem lịch sử phát triển phim sao?"

"A..., no!" Daniel có chút xấu hổ cười nói: "Đây là cô chủ quán."

"A.....! ?" Trương Kính Trung và Tôn Minh sửng sốt quay đầu lại nhìn thấy quầy bar trống trơn Ngạc nhiên hỏi: "Người đâu?"

Daniel cũng kỳ quái đứng dậy, gõ nhẹ mặt bàn, dùng dáng người cao 1,9 m vắt ngang quầy bar, đã nhìn thấy Hạ Tuyết đang xay cà phê, mệt đến mức mồ hôi đầu đầy, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hằm, nhỏ giọng nói bằng tiếng Anh: "I. I. I. xay cofee !"

Daniel sửng sốt, nhìn Hạ Tuyết bật cười nói: "Hey!! Cô có thể nói bằng tiếng Trung! I mok!"

"I m-no-ok!" Hạ Tuyết gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, thật ra còn có một chuyện, vẫn làm cho lòng Hạ Tuyết buồn bực, rất áy náy, lúc ấy Tôn Minh rất xem trọng nàng, ông ta muốn gấp rút giúp nàng, để cho nàng tự mở ra cánh cửa nghệ thuật, không ngờ nàng lại đề xuất muốn rời khỏi giới giải trí, lần đầu tiên trong đời Tôn Minh khiếp sợ và tức giận đến khó thở, giống như nhìn thấy một cô gái gả sai chồng, đau lòng nhìn Hạ Tuyết, nhưng vẫn khổ tâm khuyên giải, bất đắc dĩ Hạ Tuyết vẫn không chịu nghe, cố ý muốn rời khỏi, lúc ấy ông ta tức giận nói không nên lời, cho nên, nàng còn có mặt mũi nào tới gặp thầy mình đây! ?

"A?" Daniel hơi ngạc nhiên nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô cần giúp một tay không?"

"No!" Hạ Tuyết vừa phất tay, vừa thấp giọng gọi điện thoại.

Tôn Minh sửng người, hơi chút nhú mày nghi ngờ nhìn về phía quầy bar, nói "Giọng nói này nghe rất quen."

Trương Kính Trung mỉm cười đáp: "A.....? Chẳng lẽ nơi này còn có cố nhân của ông?"

Tôn Minh không lên tiếng, chỉ muốn đứng dậy, lại nghe bên ngoài cửa một giọng nói trong trẻo, kêu: "Tôi đã về rồi! ! !"

Bọn Tôn Minh cùng ngạc nhiên nhìn về phía bên ngoài.

Hiếu Nguyệt trừng to hai mắt, nhìn Daniel đứng ở trước quầy bar, đẹp trai đến nỗi đầu óc cô muốn quay cuồng, cô “a” một tiếng thét chói tai..... "Daniel a....."

Cô như nổi điên nắm lấy tóc mình hét ầm lên!

"Hi! Stop!" Daniel khẩn trương giơ tay lên, nhìn Hiếu Nguyệt nói: "Tôi chỉ muốn an tĩnh uống ly cà phê!"

"Giúp một tay đi!!" Hạ Tuyết có chút tức giận, ngồi xổm dưới quầy bar, nàng cảm thấy nóng đến không chịu nổi, phụ nữ có thai trong người có hai nhiệt độ.

"A... A... A...! ! ok! !" Hiếu Nguyệt hưng phấn chạy vào quầy bar, nhìn Hạ Tuyết vẫn ngồi xổm trên mặt đất, xay cà phê, cô “này” một tiếng kêu: "Cô xay cà phê, hay xay đậu hả?"

"Ai cần cô lo! ! Giúp một tay! !" Hạ Tuyết thấp giọng nói.

Hiếu Nguyệt hiện tại cũng không thời gian chú ý Hạ Tuyết, chỉ vừa pha cà phê vừa nhìn Daniel, vẫn chưa hết kinh ngạc, chỉ là nhìn thấy Tôn Minh và Trương Kính Trung, cả người cô muốn hôn mê, cô lập tức cúi đầu, đá một cái vào mông Hạ Tuyết nói: "Đứng dậy".

"Cô đá con tôi không còn, tôi giết chết cô!" Hạ Tuyết đột nhiên nhắc cái mũ rơm lên, nói với Hiếu Nguyệt: "Cô giúp tôi làm việc, tôi có chút chuyện, phải về nhà trước rồi ! !"

"Tốt." Hiếu Nguyệt giương mắt nhìn Daniel, nước miếng cũng muốn chảy vào ly cà phê, không để ý đến chuyện của Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết thở dài một hơi, lập tức đội cái mũ rơm lên đầu, nói: "Cô chuẩn bị thức uống cho tốt một chút!" Nàng vừa nói xong, kéo cái mũ rơm, che khuất hơn phân nửa bên mặt, tay chống hông, mang bụng bự, lắc lắc mông đi nhanh ra bên ngoài

Tôn Minh và Trương Kính Trung vừa bàn chuyện quay phim mới, nhìn thấy người phụ nữ mang thai vội vã đi ra ngoài, đều ngạc nhiên nhìn nàng một cái.

"Người phụ nữ này, tại sao tôi cảm thấy rất quen thuộc?" Trong đầu Tôn Minh hiện lên một chút nghi ngờ.

Trương Kính Trung mỉm cười nói: "Gần đây ông lo tuyên truyền quá mệt mỏi, hôm nay tôi vừa xem tin tức trên TV, nhìn thấy ông bữa trước đi tuyên truyền Xem ra, ông vẫn chưa quên được Hạ Tuyết"

Hiếu Nguyệt đột nhiên công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn Tôn Minh.

Tôn Minh thở dài một hơi, mới nói: "Cô ấy muốn trốn tránh, thì trốn tránh thôi. cô ấy ở trong giới giải trí cũng được. Chỉ là không cần bị ràng buộc, tôi nghe Văn Vũ nói đứa bé kia có cuộc sống rất khổ sở,

đáng lẽ có tương lai tốt đẹp, nhưng cứ như vậy mà từ bỏ, tôi cũng muốn quan tâm cô ấy một chút, có lẽ cô ấy thật sự có điều khó nói, nhưng một cô gái hoạt bát như thế, nói đi là đi, ông bảo tôi làm sao không thất vọng?"

"Trên đời này, phải nói đến duyên phận. Có lẽ một ngày nào đó, ngay tại trên đường, không chừng gặp phải." Trương Kính Trung mỉm cười nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thân Phận Của Hân

"Cha của đứa bé?" Hạ Tuyết sâu xa nhớ kỹ những lời này, nàng đột nhiên nhớ tới Hàn Văn Hạo, không biết vì sao, có đoạn thời gian điên cuồng nhớ đến cha của đứa bé, hi vọng đứa bé cũng có thể có cha, cũng như người khác, cha mẹ cùng một chỗ, đi dạo siêu thị, xem phim, thậm chí ồn ào cũng được a, cuộc sống không phải là một vòng tròn tốt đẹp sao? Nhưng từng ngày trôi qua, cũng đã thành thói quen, bụng nàng dần dần to ra, mỗi ngày nàng nói chuyện với bảo bối, nói cho nó, cha con rất thâm sâu, cha con là Tôn Ngộ Không, cha con là siêu nhân. Cha con cũng vô cùng yêu con, chỉ là hân không có biện pháp a, bởi vì hân có chút nguyên nhân không thể cùng mẹ ở chung một chỗ, cho nên con phải phóng khoáng một chút! Đừng có chửi mẹ kiếp, sinh tôi ra sẽ khóc suốt mướn! Mẹ mang con cũng là mang! Đúng không?

Nàng mỗi ngày về nhà một lần, xách cái ghế dài ngồi ở cửa nhà, vừa phe phẩy cây quạt, vừa vuốt bụng dạy dỗ đứa bé, nói xong, nhìn thấy một nhà ba người đi qua, ánh mắt nàng chớp chớp, có chút mất mát, thờ dài.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, nàng cô đơn, lại càng cô đơn hơn, vào một ngày, sáng sớm lúc tỉnh lại, nhìn thấy tia nắng ban mai chiếu vào phòng khách nhỏ của mình, chiếu vào bàn trà màu xanh lá cây, ghế sofa nhỏ màu đỏ, trên chiếc TV cũ, và một bình hoa sứ mẽ, trong phút chốc nàng bừng tỉnh ra, bản thân mình đã quen với cuộc sống này, quen có bảo bối ở trong bụng.

Ngày đó vào sáng sớm, nàng vuốt bụng, nhìn tia nắng ban mai tràn ngập trong phòng khách nhỏ, đột nhiên vui vẻ nở nụ cười, nước mắt từng giọt,

từng giọt lăn ra, bởi vì nàng đã quen, vì quen nên nàng cố gắng chống đỡ
.....

Lúc Hạ Tuyết đang nghĩ tới đây, đột nhiên cảm giác một luồng gió mát rượi, nàng ngạc nhiên đầu, nhìn thấy Daniel cầm cái mũ rơm của mình đứng quạt cho nàng, nở nụ cười vô cùng đáng yêu, mê người. Nàng nhìn hắn đột nhiên cười nói: "Tại sao biết tôi bị nóng?"

"Cô khỏe, đổ nhiều mồ hôi!" Daniel nói.

Hạ Tuyết lau mồ hôi trên cằm, nói: "Phụ nữ có thai đều như vậy, trong người có hai nhiệt độ"

Daniel rất tò mò hỏi Hạ Tuyết: "Thật vậy sao? tôi đóng phim “Nàng dâu vui vẻ”, diễn vai người chồng của một phụ nữ mang thai!"

"A?" Hạ Tuyết cảm thấy hứng thú đối với kịch bản này, liền hỏi: "Thật vậy chẳng? Khéo như vậy a? Kết cục kia là bi kịch sao?"

Daniel mỉm cười nói: "Hài kịch!"

"Ôi chao" Hạ Tuyết cảm thán nói: "Người hiện đại chúng ta thật sự rất cần hài kịch, muốn tìm một chút hi vọng trong cuộc sống. Cuộc sống bây giờ quá mệt mỏi rồi."

Daniel vẫn rất tò mò nhìn người phụ nữ này, ngồi ở dưới cây liễu, buộc tóc đuôi ngựa, vô cùng tươi mát, đáng yêu, đôi mắt trong suốt, sáng rõ nhìn phía trước, có nét đặc biệt của người phụ nữ Đông Phương, hoạt bát, đáng yêu. . . Hắn đột nhiên nở nụ cười.

"Cười cái gì?" Hạ Tuyết quay đầu tò mò nhìn Daniel, hỏi.

Daniel lắc đầu, cũng rất lịch sự hỏi nàng: "Tôi có quấy rầy cô không?"

"Không có đâu! ở trong trấn này tôi vô cùng rảnh rỗi, không có việc gì thì đi câu cá, câu được rất cá, còn có thể nướng cho em trai tôi và bảo bối ăn Cũng chính là tôi ăn đấy!! Ha ha ha ha!" Hạ Tuyết cười ha hả.

Daniel nhìn nàng cười, bản thân mình cũng cười, vẫn không ngừng quạt gió cho nàng.

"Nhìn anh có thành ý như vậy, tôi sẽ dẫn anh đi Phủ Tướng Quân một chút vậy!" Nàng đột nhiên sáng khoái cười, hai tay chống thắt lưng muốn đứng lên.

Daniel lịch sự đỡ người của nàng, nói: "Cẩn thận một chút."

"Không có việc gì! Bảo bối đã hơn bảy tháng rồi, không sợ." Hạ Tuyết cười đưa trái táo trong tay cho Daniel nói: "Nè! Ăn đi!"

Daniel nhận lấy quả táo, đưa lên miệng cắn! Bỗng nhiên cảm giác rất ngọt ngon!

Hai người đi dọc theo con sông nhỏ, vừa đi về phía trước, vừa nhìn phong cảnh dọc theo sông. Hạ Tuyết chỉ vào chiếc thuyền nhỏ bé giữa sông, nói: "Chiếc thuyền nhỏ này rất đặc biệt ở trong trấn, vào buổi tối, có rất nhiều người sẽ chạy đến thuyền nhỏ, mở quán nhỏ bán cháo tôm cá tươi và một số món ăn đặc sắc."

"Wo." Daniel kinh ngạc nói: "Ngồi trên chiếc thuyền nhỏ xinh đẹp, nhìn phong cảnh xinh đẹp, ăn món ngon?"

"Đúng vậy! Còn treo một chiếc đèn lồng màu đỏ, rất thú vị!" Hạ Tuyết vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Daniel, có chút tò mò hỏi: "Anh là người lai dòng máu Trung-Pháp sao?"

"Đúng vậy!" Daniel vẫn rất lịch sự phe phẩy quạt cho nàng!

"Nhà anh ở đâu."

"Nước Pháp."

"Anh thích làm diễn viên sao?"

"Ừ!"

"Hoàn cảnh trong nhà tốt chứ?" Nàng vẫn còn là một cô gái nhỏ, người ta làm mình tỉnh, nàng cảm thấy người không có tiền mới đi đóng phim, ngoại trừ Hàn Văn Vũ!!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Các Người Đang Làm Gì?

Hạ Tuyết ôm cái bụng to, thở hổn hển, vừa phe phẩy mũ rơm, quạt cho mình vừa dẫn Daniel đi vào Phủ Tướng Quân có lịch sử gần trăm năm

Vừa đi vào Phủ Tướng Quân, nhìn thấy một hành lang thật dài, trải qua hành lang thật dài, đi vào bên trong, nhìn thấy một cái sân thật lớn, chính giữa sân là đình đài lầu các, bên trái là cầu Cửu Khúc, bên phải có hai ngôi đình nghỉ mát liền cùng một chỗ, bên dưới đình nghỉ mát là con nhỏ đường yên ắng. Đối diện mặt là lầu các ba tầng, gần trăm năm đi qua, rào chắn gỗ lim đều đã bị sứt sẹo, tu sửa nhiều lần.

Hạ Tuyết cầm cây quạt, ngồi ở đình nghỉ mát, chỉ vào lầu các nói: "Nơi đó chính là Phủ Tướng Quân cộng hòa Trung Hoa và vợ cả của ông ta, hai bên trái phải là chỗ ở vợ nhỏ của ông ta

Daniel nghe xong, cảm thấy vô cùng hứng thú muốn vào xem một chút

"Tôi dẫn anh vào!" Hạ Tuyết chống tay lên thắt lưng, muốn đứng lên, nhưng đột nhiên lưng tê rần, nàng thở sâu một hơi.

"Tôi đỡ cô!" Daneil lập tức nâng nhẹ Hạ Tuyết đứng lên, sau đó đi vào bên trong.

"Cám ơn anh!" Hạ Tuyết sáng khoái cười nói: "Nhìn anh phong thái tôn quý như vậy, nhưng cũng rất thân sĩ a?"

Daniel chỉ nhàn nhạt mỉm cười, sau đó lại rất tò mò nhìn vào bụng Hạ Tuyết nói: "Bảo bối trong bụng bao lâu rồi ?"

"Hơn bảy tháng rồi." Hạ Tuyết quay đầu nhìn hắn cười nói: "Vô cùng bình thường hay đá trong bụng tôi!"

Nàng nói hết lời, đi xuống thang lầu.

"Cẩn thận một chút! !" Daniel không nghĩ gì, đỡ nàng, bởi vì hắn sắp diễn vai người chồng của một phụ nữ mang thai, hắn tò mò nhìn nàng hỏi: "Xin hỏi cảm giác của một người mang thai, như thế nào ?"

Hạ Tuyết vừa đi vừa phe phẩy cây quạt nói: "Như thế nào a? Thói quen thì tốt rồi, thỉnh thoảng cũng có chút cảm xúc, nhưng cảm xúc của phụ nữ mang thai không tốt."

"A.....?" Daniel hỏi lại: "Vậy. Đối với cha của đứa bé không có chờ mong sao? Không muốn hắn và cô cùng chung một chỗ sao?"

Hạ Tuyết thở dài đi vào con đường có chút tối tối trong Phủ Tướng Quân, nhìn ảnh chụp trước mặt gồm Tướng quân cộng hòa Trung Hoa, vợ cả và ba bà vợ nhỏ của ông ta, chậm rãi nói: "Tôi không có nghĩ qua! Phụ nữ của hắn quá nhiều, quản tôi sao? Có lúc tôi rất không hiểu, loại người như hắn, rốt cuộc có thể có tình yêu hay không? Phụ nữ nhiều như vậy, nhưng không có một ai để mình yêu thật sự, không tịch mịch sao?"

Daniel nghe, tò mò hơn hỏi: "Hắn có rất nhiều phụ nữ sao?"

"Uhm!" Hạ Tuyết và Daniel đi tới trước ảnh chụp tướng quân, chỉ vào vị tướng quân nói: "Nhìn xem đi! hoa tâm giống như người này!"

Daniel mỉm cười nói: "Tôi nghe mẹ tôi nói, người sống đừng chỉ vào người chết mà nói, buổi tối ông ta sẽ tìm đến cô!"

Hạ Tuyết sợ tới mức sau lưng lạnh lẽo, nàng vỗ một cái vào vai của hân nói: "Này! Anh không có những lời khác để nói sao? Hừ chết người a? Trong nhà chỉ có tôi và em trai tôi thôi. hiểu chưa?"

"SORYY" Daniel lập tức xoa nhẹ tay nàng nói: "Tôi thật xin lỗi!"

"Tự anh xem đi. Tôi Tôi phải về rồi." Hạ Tuyết tâm tình thật không tốt, phe phẩy cây quạt muốn ra ngoài, nóng muốn chết!

Daniel nhẹ nhàng nắm cánh tay của nàng, nhìn cô gái tuổi còn trẻ, bất quá chỉ hai mươi tuổi đầu, mặc quần áo thể thao, ôm cái bụng to, tóc buộc đuôi ngựa, vẻ mặt tức cười, hân cười rộ lên nói: "Đừng đi..... theo giúp tôi đi mà"

Hân nói vừa dứt lời, đưa tay vào túi quần mình, lấy ra một trái Long Nhân, lột vỏ, lấy lòng đưa tới bên miệng Hạ Tuyết nói: "Cô ăn đi!"

Hạ Tuyết tức khắc mất hồn, nhớ lại mùa đông giá rét, người kia ở bên cạnh giường bệnh của nàng, lột cam cho nàng ăn Ánh mắt luôn nhàn nhạt

"Cô ăn đi! Cha tôi cũng thường xuyên đút chocolate cho mẹ tôi ăn như vậy!" Daniel lập tức nở nụ cười mê người.

Lúc Hạ Tuyết nhìn hân mỉm, toàn thân tỏa ra hơi thở mãnh liệt, tuyệt đối không phải là người bình thường, người bình thường không có hơi thở tôn quý như vậy, nhất là lúc hân giơ tay nhắc chân, phong độ thân sĩ làm cho người ta dựng tóc gáy, nhưng lại có chút giống một cậu bé trai đáng yêu Mâu thuẫn a. Nàng đành phải há miệng ăn trái Long Nhân, nói: "Lên đi. Tôi đưa anh lên nhìn một chút."

"Tốt." Daniel lập tức đỡ nhẹ vai Hạ Tuyết, từng bước một đi lên thang lầu, hết sức cẩn thận.

"Tương lai, anh chính là người chồng tốt." Hạ Tuyết mỉm cười căn Long Nhân nói.

"Tôi muốn cưới cô gái Trung Quốc." Daniel dịu dàng nói.

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn Daniel cười nói: "Tôi giới thiệu cho anh một người?"

Daniel rất hứng thú hỏi: "Người nào?"

"Là người vừa rồi vọt vào tiệm cà phê, cô gái xinh đẹp duyên dáng muốn đem anh ăn sạch! Chỉ cần anh gạt đầu một cái, cô ấy sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa!!" Hạ Tuyết cười đi lên tầng lầu hai, sau đó hai người đi tới trên vách tường, chỉ vào ảnh chụp trên tường nói: "Những người này đều là hình mấy bà vợ nhỏ của tướng quân!"

Daniel nhìn ba người phụ nữ ngồi trong hình trắng đen, mặc sườn xám, nhìn trước ống kính cười ngượng ngùng, ánh mắt hấn nhú lại, vừa rồi tại phòng khách lầu một, không có nhìn cẩn thận, bây giờ ở lầu hai, nhờ ánh sáng ngoài trời, nhìn người phụ nữ bên trái trong hình nói: "Uhm? Người phụ nữ này, tôi biết!"

"Nói bậy! !" Hạ Tuyết trừng mắt thật to, cầm cái mũ rơm đánh một cái lên mặt kính, nói: "Những người phụ nữ này đều đã chết a! !"

"Tôi thật sự biết!" Daniel vươn ra ngón tay chỉ vào người phụ nữ trẻ tuổi nhất bên trái mặt kính, có vẻ mặt ngượng ngùng, nói: "Vừa rồi, lúc chúng ta đi vào, cô ấy đứng phía sau hòn giả sơn, nhìn chúng ta!"

Hạ Tuyết đưa tay chặn một luồng hơi không thoát ra được trong cổ họng mình, lập tức ôm chặt cái bụng nhìn người đàn ông này.

Daniel vô cùng xác định nói với Hạ Tuyết: "YES!"

"OH, MYGOD!" Hạ Tuyết sợ tới mức nước mắt rơi xuống, nàng cũng sớm đã nghe nói chuyện ma quái ở Phủ Tướng Quân, vừa định kéo Daniel xoay người, đột nhiên nghe phía sau lưng truyền đến từng đợt lạnh lẽo, giọng nói phất phới mơ hồ hỏi. "Các người đang làm gì."

Hạ Tuyết và Daniel khẩn trương sững sờ đứng ngay vách tường, nhìn người phụ nữ bên trái trong hình, đang nhìn bọn hắn cười, bọn hắn sợ tới mức toàn thân rét run, nhúc nhích cũng không dám nhúc nhích.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Gặp Quý

Tay trái Hạ Tuyết run rẩy ôm lấy cái bụng bầu, tay phải nắm chặt cánh tay Daniel, sợ tới mức vẻ mặt trắng bệch nhìn Daniel, ánh mắt Daniel cũng có chút hỗn loạn, sợ hãi nhìn Hạ Tuyết, hai người nhìn nhau, cùng nuốt một ngụm nước bọt, hạ quyết tâm, oanh một tiếng quay đầu nhìn ra phía sau lưng.

Hai người bọn họ trừng mắt, sau lưng không có ai.

Nước mắt Hạ Tuyết chảy ra, không có ai không phải chứng minh có quý sao? Nàng sắp khóc nhìn Daniel, Daniel trừng mắt phía sau lưng của nàng, sợ tới mức hai tròng mắt sắp rơi ra đến nơi.

Hạ Tuyết thở hỗn hển, gắt gao nhìn vào mắt người đàn ông này, giống như có thể từ trong con người màu hạt dẻ của hắn, nhìn thấy phía sau lưng mình có một người phụ nữ, mặc sườn xám trong kính, đang lạnh lùng nhìn mình. Nàng sợ tới mức bụm chặt miệng, dựng tóc gáy, quay đầu, trong nháy mắt, nhìn thấy một cô gái có vẻ mặt trắng xanh đứng bên cạnh mặt kính, lạnh lùng nhìn mình chăm chăm.

"A....." Hạ Tuyết và Daniel, hai người đồng thời kinh hãi kêu to lên, sợ tới mức loạng choạng, té trên mặt đất, Hạ Tuyết phát điên hét to: "Đừng! Đừng! ! Đừng bắt tôi ! ! Vừa rồi không phải tôi cố ý nói chồng của cô như vậy! ! Đừng! ! Tôi còn có một đứa con, một đứa em trai a, cứu mạng"

Daniel lập tức ôm chặt Hạ Tuyết, hoảng sợ tới mức vẻ mặt tái nhợt, vẫn có chút tò mò nhìn cô gái vẻ mặt ngạo lạnh trước mặt, rốt cuộc có chút gì

giống người, cô gái có nói: "Cô nổi điên làm gì ? Ai muốn giết cô?"

"Mẹ ơi! ! Tôi gặp quỷ! ! Tôi đã gặp quỷ !" Hạ Tuyết ôm chặt cái bụng bầu, úp mặt vào trong ngực Daniel, nắm áo sơ mi trắng của hắn, kích động kêu to: "A di đà Phật! ! A di đà Phật! ! A di đà Phật! A di đà Phật! !"

"Cô ấy không phải quỷ!" Daniel ôm Hạ Tuyết đang kích động nói: "Cô ấy là người! !"

"Anh đừng gạt tôi ! ! Là người sao ăn mặc như vậy! Cô ấy điên a!" Hạ Tuyết khóc kêu to, mặt hoàn toàn chôn trong ngực Daniel, khóc lớn.

"Cô nổi điên gì chứ! ! người trong hình là bà ngoại tôi!" Văn Văn thở một hơi, dùng bàn tay của mình quạt gió nói: "Đạo diễn muốn tôi hóa trang, mặc y phục này đến đây! ! Nóng chết tôi rồi."

Hạ Tuyết trừng hai mắt, từ trong lòng Daniel ngẩng đầu lên nhìn cô gái mặc sườn xám, tuổi chừng hai mươi, trang điểm nhàn nhạt, trên cổ chảy mồ hôi, nóng bức thở ra nói: "Tại sao đạo diễn còn chưa tới vậy?"

"Mẹ nó! Cô mặc như vậy dọa chết người ! !" Hạ Tuyết tức giận ôm chặt cái bụng bầu của mình, nói: "Vừa rồi cô ở trong vườn hoa đúng hay không?"

"Đúng vậy!" Văn Văn nói.

"Vậy tại sao cô không lên tiếng hả?" Hạ Tuyết đã mất hơi sức, lập tức ngồi trên sàn, tức giận hỏi.

"Tại sao tôi phải lên tiếng? Tôi không quen biết các người!" Văn Văn tức giận lườm nàng một cái, sau đó lại tươi cười nói: "Cũng không phải! Tôi biết cô! Tất cả người trên trấn nói cô là bà mẹ không chồng!"

"Vậy thì thế nào?" Hạ Tuyết không khách khí hỏi.

"Không làm sao cả! Tôi mặc kệ chuyện của người ta!" Văn Văn lạnh lùng nói.

"Cô đóng phim “Nàng dâu vui vẻ” sao?" Hạ Tuyết có chút tò mò nhìn cô gái kia hỏi.

"Đúng vậy a! Diễn vai dì ba!" Văn Văn tiếp tục dùng tay quạt gió nói.

"Vậy tại sao cô không biết hẳn?" Hạ Tuyết lập tức vỗ vai Daniel, hỏi Văn Văn!

"Tại sao phải biết a! Daniel a! Tôi đối đàn ông không có hứng thú, tôi chỉ có hứng thú đối với tiền bạc!" Văn Văn nói xong, bước đến trước mặt kính, dùng khăn tay lau mặt kính nói: "Đã lâu tôi không tới đây, không biết bà ngoại tôi có khỏe không. tối hôm qua bà."

"Được, được, được! ! Cô muốn nói chuyện ma quỷ, chờ tôi đi khỏi, các người tán gẫu đi!" Hạ Tuyết hoảng sợ không chịu nổi, nói với Daniel: "Không phải anh muốn kết hôn phụ nữ Trung Quốc sao, cưới cô ấy đi! Mỗi buổi tối còn có thể cùng quỷ chạm mặt! !"

Nàng vừa nói xong, đã xoay người rời khỏi, chống tay sau lưng, bước nhanh xuống thang lầu, lắc lắc cái móng rất đẹp mắt, đi ra ngoài, nóng bức đầu đầy mồ hôi, ôm lấy bụng, nói: "Mụ nội nó ! con mẹ nó, thật sự quá dọa người rồi".

Nàng vừa nói vừa bước nhanh về phía trước, đột nhiên bả vai bị người chụp một cái, nàng kêu to một tiếng: "Quỷ a! !"

"Là tôi !" Daniel lập tức chuyển tới trước mặt Hạ Tuyết cười nói: "Là tôi ! Không phải quỷ!"

"Anh là quỷ! !" Hạ Tuyết kích động nói: "Anh là quỷ lão! !"

Nàng tức giận nói xong, lại phe phẩy mũ, đi ra khỏi Phủ Tướng Quân, sau đó đi qua một vườn chuối tây, nhìn thấy một cái ống nước nhỏ bên cạnh, chạy đến, đề vào cái cây, nước từ bên trong chảy ra, nàng lập tức ngồi xổm xuống bên ống nước, uống nước.

Daniel đi tới bên cạnh ống nước, bắt chước động tác của nàng lúc nãy, dùng sức đề cái cây, oanh một tiếng, một vòi nước hướng trên mặt Hạ Tuyết hắt xuống, làm ướt hết quần áo của nàng. . . .

"A! !" Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, ôm bụng nhìn hắn kêu to: "Anh có bệnh sao? Đề mạnh như vậy làm gì?"

"SORRY!" Daniel lập tức nhận lỗi nói.

"Đừng nói tiếng anh với tôi!" Hạ Tuyết tức giận nói xong, vật y phục của mình nói: "Mẹ nó! ! Đã ướt hết rồi !!"

"Tôi đi tìm cho cô bộ quần áo?" Daniel nhìn quần áo Hạ Tuyết có chút lấm lem, còn có miếng vá.

"Không cần! Đi phơi nắng là được!" Hạ Tuyết không để ý hắn, đi dọc theo vườn chuối đi ra ngoài, đi đến chỗ có ánh nắng gắt, Daniel lập tức cầm lấy cái mũ rơm, đội lên đầu Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn người này, thật sự rất ngạc nhiên hỏi: "Tại sao anh muốn đi theo tôi a?"

Daniel nghĩ nghĩ, hắn cũng không hiểu lắc đầu nói: "Tôi không biết.
. Chỉ là nước Pháp chúng tôi có bài hát nhỏ, lời bài như vậy."

Hạ Tuyết tò mò nhìn hắn hỏi: "Gì?"

Daniel mỉm cười nói: "Một mình tôi đi giữa đường, bạn a, chim nhỏ a, vầy đôi cánh màu xanh a, bay qua bên cạnh tôi, chúng ta cùng đi."

Hạ Tuyết nhúu mày, không thể tin được, nhìn Daniel nói: "Gì chứ? Cứ như vậy? cái này là trò vui gì chứ?"

"Cô suy nghĩ một chút, một mình cô đi giữa đường, có con chim nhỏ màu xanh, bay qua đỉnh đầu cô. ý cảnh thật đẹp, đây là một loại duyên phận!" Daniel ha ha ha cười to nói.

Hạ Tuyết không còn cách nào với hắn, cũng bật cười

"Chúng tôi trồng nho, ủ rượu nho, vô cùng tin tưởng duyên phận như máu!" Daniel mỉm cười, nói xong, sau đó đội chặt mũ rơm cho Hạ Tuyết!

"Duyên phận." Hạ Tuyết nhớ tới ba anh em kia."Duyên phận vô cùng đáng sợ, tôi không tin vào duyên phận, tôi chỉ muốn một mình và em trai sống tốt! Còn có bảo bối của tôi!" Nàng đột nhiên cười, đặt nhẹ tay lên bụng, đột nhiên cảm giác được trong bụng một trận co rút đau, nàng nhướn mày, có chút hoảng sợ, ánh mắt lóe sáng, sợ hãi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Mưa Gió Thét Gào

"Cô làm sao vậy?" Daniel có chút lo lắng nhìn Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết lập tức lắc đầu nói: "Mẹ nó! Mới vừa rồi bị giật mình, thiếu chút nữa làm bảo bối của tôi rớt ra ngoài rồi ! Tôi trở về nằm một chút!"

"Tôi đưa cô" Daniel lập tức nói.

Hạ Tuyết hai tay bắt chéo nhìn Daniel nói: "Anh dám! !Nói thế nào đi nữa, anh cũng là minh tinh, không thể lúc nào cũng như vậy! Anh dọc theo con đường nhỏ này đi trở về, chính là phía sau cái biệt thự do các người thuê đó"

Daniel đã có chút lo lắng nhìn Hạ Tuyết.

"Đi đi! !" Hạ Tuyết thúc giục hăn. "Nhanh lên! !"

Daniel không còn cách, đành phải mỉm cười, xoay người rời khỏi.

Hạ Tuyết nhìn theo bóng dáng của hăn xa dần, nàng thở một hơi, vuốt ve cái bụng bầu của mình nói: "Bảo bối ngoan, vừa rồi làm con sợ, đừng sợ! Mẹ ở trong này bảo vệ con! Mẹ nói cho con biết..., cha con là người đàn ông vô cùng lợi hại, người nào nhìn thấy hăn cũng sợ! Cho nên con cũng cần phải giống cha con, dũng cảm lợi hại như vậy! ! Biết không? A... A..., con biết hả, chúng ta đây đi thôi!"

Hạ Tuyết hài lòng cười, cảm giác được bảo bối dường như đã bình tĩnh, nàng mới yên lòng đi dọc theo cạnh rừng chuối tiếp tục đi về phía trước, đi

chưa được mấy bước, nhìn thấy trên bầu trời âm u, mới vừa rồi còn chiếu sáng rực rỡ, lại đột nhiên nổi lên gió lốc

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn bầu trời u ám đáng sợ, nói: "Mẹ ơi! ! Hẳn không cho lão nương bị ướt mưa chứ? Mau! ! Bảo bối, chúng ta đi mau! !"

Hạ Tuyết vừa nói xong, lập tức ôm bụng chạy lên phía trước, nhưng vừa mới chạy được vài bước, đột nhiên mày cau lại, cảm giác bụng của mình buộc chặt, đau đớn nhanh chóng tràn khắp cơ thể, nàng cắn môi dưới, toàn thân đau đớn, mồ hôi đầm đìa, nàng sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn con đường nhỏ phía trước mặt càng lúc càng âm u, ánh mắt hỗn loạn sợ hãi: "Chắc là muốn sinh chứ? Đừng sinh a, Bảo bối, con mới hơn bảy tháng. Không thể. Không có việc gì, không có việc gì."

Hạ Tuyết càng không ngừng an ủi bản thân mình, lập tức bước nhanh, muốn đi về phía trước, nào ngờ một trận gió lốc lượn vòng ngược lại, sấm chớp ầm ầm trên bầu trời bên kia vang lên, mưa lớn trút xuống, lạnh lẽo đánh mạnh vào trên người Hạ Tuyết. Nàng thở hỗn hển, ôm chặt bụng, cảm giác có một dòng nước ấm theo bên dưới người tràn ra, nàng cúi đầu vừa thấy, giữa hai đùi mình đã chảy ra máu tươi, dọc theo nước mưa chảy xuống, thấm vào bùn đất.

"Bảo bối a." Hạ Tuyết sợ hãi ôm bụng, chịu đựng cơn đau tê liệt, đứng trong mưa khóc nói: "Bảo bối a. Đừng bướng bỉnh như vậy, con không cần ra ngoài nhanh như vậy, sau này con sẽ không được khỏe mạnh, biết không? Bảo bối. Bảo bối a. cố gắng nhịn một chút. Mẹ đi tới bệnh viện, đừng sợ. đi bệnh viện ngay."

Mặt Hạ Tuyết tái nhợt, cả người ẩm ướt cất bước đi về phía trước, nhưng bởi vì dưới thân đau tê liệt, làm cho nàng hoa mắt, thân thể mệt mỏi, cả người như vậy ngã vào bụi chuối tây nằm trên mặt đất.

"A.....a....." Hạ Tuyết thống khổ ngã vào trong mưa, bầu vào mặt đất ướt nhẹp, nổi điên kêu to: "Cứu tôi, ai tới cứu tôi. Cứu mạng, tôi muốn sinh bảo bối a, cứu tôi A"

Hạ Tuyết thống khổ thét chói tai, kêu khóc, cố gắng chịu đựng cơn đau xé rách thân thể, chịu đựng trong đại não đau đớn, ánh mắt đục ngầu, ôm chặt cây chuối, chống lại cơn đau, thân thể muốn nứt ra, cắn chặt răng, hét lên một tiếng, vùng vẫy đứng lên, hai tay bị lá chuối cắt rách tạo thành vết thương, vẫn gào khóc, ôm từng gốc cây chuối đi về phía trước, không có cách nào khác, thân thể lại co rút mạnh, bụng quăng xuống, cả người lại lâm vào một cơn đau kịch liệt, nằng gào lên, ôm cây chuối, thét ầm lên. . . .
.. "A..... đau quá.....cứu mạng cứu tôi a"

Hạ Tuyết thét chói tai, ngênh đón cơn đau thứ ba, rốt cuộc nàng không còn hơi sức gục xuống dưới mưa, máu tươi tiếp tục tràn ra.

"A cứu mạng" Hạ Tuyết nằm dưới đất trong mưa, nằm chặt bùn đất ẩm ướt, mưa to gió lớn đánh vào trên người nàng, thân thể bắt đầu rét lạnh, cả người phát run, lạnh lẽo, run rẩy nằm trên mặt đất, mờ mịt nhìn mưa gió tạt rơi rụng rừng chuối, tuyệt vọng khóc kêu to: "Có ai không cứu tôi Cứu tôi và bảo bối. Cứu chúng tôi Chúng tôi vất vả mới sống được đến bây giờ. Tôi đau quá, cứu mạng. Bảo bối tôi rất lạnh, nó muốn ra ngoài rồi, ai tới cứu con tôi con của tôi"

"A....." Hạ Tuyết nổi điên kêu, thân thể bắt đầu đau đớn tăng lên, nằng cắn răng, nằm chặt bùn đất, đau đớn vỡ toang, hét lên một tiếng, cố gắng đứng lên, không có cách nào khác, cơn đau kịch liệt quay trở lại, làm cho nàng rốt cuộc ngất đi, nằm trong mưa, tùy ý mưa gió trút xuống người nàng, dần dần mất đi cảm giác.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Là Ai ?

Tiếng bước chân dồn dập theo đầu vườn chuối bên kia truyền đến, trong làn mưa trắng xoá, tạo thành một đường trắng, đường trắng này càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, rốt cuộc nhìn thấy Daniel toàn thân ướt đẫm, kinh hãi nhìn Hạ Tuyết nằm trong vũng máu, đã hôn mê, mưa to dồn sức trút lên thân thể nàng, bùn đất bắn tung tóe đến mặt của nàng, trên môi nàng, nàng trông rất đáng thương nhắm chặt hai mắt.

Daniel chạy đến bên cạnh nàng, ôm ngang người nàng đứng lên, máu tươi càng không ngừng nhỏ xuống, máu tươi nhuộm đỏ áo sơ mi trắng của hắn, hắn cắn răng ôm Hạ Tuyết rất nhanh đi thẳng phía trước

Khuôn mặt Hạ Tuyết tựa trên vai của hắn, vẫn nhắm chặt hai mắt, giống như đã từ giã thế giới này, nàng từng vài lần gặp thoáng qua Thượng Đế, Thượng Đế giữ nàng lại thế gian, cho nên vẫn phải bị chịu khổ.

Một tia sáng lóe qua trên mặt Hạ Tuyết, giống như ánh sáng Thiên đường Nàng bắt đầu tiếp xúc cảm giác ấm áp, đau đớn thay nhau tràn đến, loại cảm giác này làm cho cả người nàng bị tê liệt, nhưng nàng vẫn mở hai mắt, cảm giác kia càng kéo dài ra, hiện lên từng ánh đèn màu trắng, toàn thân nàng đau đớn, đổ mồ hôi, quay đầu lại, nhìn thấy bác sĩ và y tá nhanh chóng đưa nàng đi về phía trước, thần sắc bọn họ quen thuộc.

Hốc mắt nàng đỏ lên, bàn tay của nàng bị ai đó nhẹ nhàng nắm chặt, nàng sửng sốt quay đầu, nhìn Daniel cũng đi theo giường di động, lo lắng nhìn nàng, khẩn trương và vui sướng, giọng nói chân thành, dịu dàng: "Bảo bối muốn sinh ra rồi."

Hạ Tuyết nhìn hẩn, hốc mắt nóng lên, nước mắt lã xuống, hoàn cảnh bây giờ, thể xác và tinh thần đã đạt tới thống khổ tột cùng thì có một người khác nói với nàng bảo bối muốn sinh ra, giọng nói đầy vui sướng, bảo bối muốn sinh ra, chia sẻ vui vẻ và đau khổ với nàng, hốc mắt nàng càng như suối tuôn, gắt gao nhìn hẩn, vừa định tươi cười đáp lại hẩn thì cơn đau đốn ập đến làm cho nàng kêu lên.

Bác sĩ và y tá bước nhanh đẩy Hạ Tuyết đi vào phòng sinh, cánh cửa màu trắng đã đóng chặt! ! Ngăn Daniel ở bên ngoài! !

Hạ Tuyết sợ hãi nhìn thấy nàng bị ôm đến trên giường sinh, bác sĩ và y tá khẩn trương bắt đầu chuẩn bị dụng cụ, hai y tá đi tới trước mặt Hạ Tuyết nói: "Hiện tại thân thể cô vô cùng suy yếu, cho nên ngàn vạn lần cô không được quá đau khổ, phải giữ lại sức, chờ nghe lời của bác sĩ, bác sĩ muốn cô hít sâu thì cô hít sâu, muốn cô dùng sức thì cô dùng sức! Bảo bối của cô chỉ gần tám tháng, vì sinh non, cô càng phải cẩn thận.

Hạ Tuyết sợ hãi nắm chặt tay y tá, suy yếu không còn hơi sức rơi lệ hỏi: "Bảo bối của tôi không có việc gì chứ."

Y tá không trả lời Hạ Tuyết, nhanh chóng đem tay nàng đặt lên giá thép trên giường, nói: "May mắn là cô không có việc gì. chỉ cần cô cố lên sẽ tốt thôi, biết không? Chờ một lát nữa sinh đứa bé, nắm chặt giá thép! ! Tuyết đối tuyệt, đối không thể thả lỏng! !"

Giờ khắc này, Hạ Tuyết cũng không ngừng nghĩ đến người đàn ông có đôi mắt như con báo nhỏ kia, hẩn đã từng hôn nàng như có tình cảm thâm sâu! Nàng thở hổn hển, mặc cho mồ hôi lạnh đầm đìa, đau đốn tột cùng, nàng cắn răng, cả người lạnh run, khóc nước nỡ, đau thấu tim gan.

"Đừng khóc! ! Giữ sức đi! !" Y tá lớn tiếng nói với nàng, sau đó cầm lấy cổ tay nàng, đâm ống tiêm, điều chỉnh từng tí, nhìn kỹ cô gái mới hai mươi tuổi này, cũng thật sự khó có được, xoay người, chuẩn bị đi.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ cầm một tờ giấy đi tới trước mặt Daniel nói: "Anh là người nhà của Hạ Tuyết sao?"

Daniel sửng sốt, do dự một chút, lập tức nói: "Là tôi!"

"Kí tên! Cô ấy mang thai chưa được tám tháng đã sinh ngoài ý muốn, là sinh non, đứa bé và người mẹ đều có thể gặp nguy hiểm! Người nhà phải kí tên, chịu trách nhiệm, chúng tôi mới dám đỡ đẻ cho cô ấy, nếu chờ một lúc không thuận lợi, chúng tôi vẫn phải mổ!" Bác sĩ nhanh chóng nói. Các bạn đang xem truyện vợ trước giá trên trời tại dien dan le quy don.com.

Daniel không nghĩ ngợi, cầm lấy tờ giấy và bút, ký tên mình vào!

Bác sĩ nhận lấy giấy cam kết, xoay người muốn đi vào, Daniel nắm chặt tay bác sĩ, vội vàng nói: "Bác sĩ, xin cô cứu cô ấy! Xin cô nhất định phải để cho bảo bối thuận lợi sinh ra!"

"Chúng tôi sẽ cố hết sức ! !" Bác sĩ nói xong, đi vào phòng sinh! !

Trong phòng sinh!

"Dùng sức." Bác sĩ kêu to với Hạ Tuyết! !

Hạ Tuyết đau đến cả người bị xé rách, mồ hôi tuôn ra, nhưng vẫn gào lên đau đớn, cố gắng dồn hết hơi sức, dùng lực rặn ra!

Y tá vừa xoa bụng của Hạ Tuyết, vừa khẩn trương nói: "Dùng sức! sẽ đau một chút, cố lên một chút nữa ! ! Bảo bối rất nhanh ra ngoài ! ! Cố lên! !"

Hạ Tuyết thở hỗn hển, đau đớn thấu tim gan, khóc lên, nhưng vẫn cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn dùng sức rặn.

"Tiếp tục! !" Bác sĩ cũng tuôn mồ hôi lạnh, nói với Hạ Tuyết: "Hít sâu một hơi, sau đó. Dùng sức! !"

Hạ Tuyết hít một hơi, trong não thiếu dưỡng khí, đau đớn không cách nào nhịn được, nàng bật khóc.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Bé Gái

Hạ Tuyết vẫn nắm chặt điện thoại, không lên tiếng, mặc cho nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống, thậm chí dọc theo mu bàn tay nhỏ giọt xuống.....

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi lóe sáng, cầm điện thoại di động nhìn màn hình, là một dãy số xa lạ, trong lòng hẫng xẹt qua một loại cảm giác kỳ dị, có chút buồn buồn, hẫng nắm chặt điện thoại, hỏi lại: "Là ai? Hạ Tuyết? Là cô sao?"

Ánh mắt Hạ Tuyết sáng lên, nước mắt lại từng giọt, từng giọt lăn xuống, nhớ tới vẻ mặt cao ngạo của hẫng, nhớ tới đêm hôm đó, hẫng từ chối gặp nàng, trong lòng chợt đau xót, đột nhiên gác máy, ngã xuống giường, vẻ mặt tái nhợt, không biết phải làm sao, nước nở khóc.

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại di động, ngạc nhiên nghĩ một chút, gọi lại số kia. Điện thoại vang lên hai tiếng, liền nghe được."Xin chào, tổng đài bệnh viện Đông Hoa xin nghe!"

Hàn Văn Hạo sửng sốt, tắt máy, vẻ mặt âm trầm nghĩ nghĩ, buông điện thoại di động xuống.

Cửa phòng sinh vừa mở ra!

Y tá lập tức vui vẻ chạy đến, báo tin vui cho Daniel: "Chúc mừng, vợ của anh vừa sinh một bé gái! Nhưng vì sinh non, chỉ cân nặng có 1,5 cân! Xinh đẹp giống như mẹ a!"

Daniel vui vẻ cười rộ lên hỏi: "Thật vậy chẳng? Đứa bé và người mẹ đều bình an chứ?"

"Đều bình an!!" Y tá tiếp tục cười nói: "Người mẹ và đứa bé phải ở lại phòng sinh hai giờ, để kiểm tra xong sẽ ra ngoài, anh nhanh chóng chuẩn bị cho mẹ một chút nước canh, chờ cô ấy uống xong. Còn phải chuẩn bị cho đứa bé một ít khăn mặt, tã lót, và một ít đồ dùng cho người mẹ sau khi sinh."

Daniel sửng sốt, lại vô cùng lo lắng hỏi: "Phải làm nước canh gì, tôi không hiểu?"

Y tá nghe xong, tò mò người đàn ông lai vô cùng đẹp trai, đột nhiên cảm thấy hân nhin hơi quen mắt, nhất thời nghĩ không ra, cô vội cười nói: "Nếu anh không hiểu, anh có thể đăng ký ăn cơm tháng trong bệnh viện chúng tôi! Nhưng tương đối đắt!"

"Tôi chọn cái này!" Daniel nhanh chóng nói.

"Tốt! Tôi sẽ báo lại cho bác sĩ, để anh làm thủ tục, anh mang giấy tờ đến thanh toán tại bộ phận kế toán là được!" Y tá nói xong, nhanh chóng trở về phòng bệnh!

Daniel nhẹ nhàng thở ra, nhớ tới y tá vừa căn dặn, hân cúi thấp đầu đi ra cửa bệnh viện, vừa rồi hân muốn lái xe đưa Hạ Tuyết đến bệnh viện nhỏ trên thị trấn, nhưng nghĩ tới bệnh viện nhỏ, khẳng định là thiết bị y tế không tốt, hân căn rằng, vọt tốc độ 200 km/h, nửa giờ sau, chạy đến bệnh viện Đông Hoa tốt nhất, may mắn lúc này mưa to, không ai nhận ra hân, hân vội vã lái xe tới trước cửa hàng quần áo nam, thay áo sơ mi trắng, quần thường màu trắng, mang kính mắt màu đen, cẩn thận đội trên đầu mũ lưỡi trai, cúi đầu đi ra ngoài, che dù đội mưa gió đi tới cửa hàng bà mẹ và trẻ em, căn cứ theo lời dặn của y tá, mua một đồng lớn tã lót, một số khăn mặt lớn, nhỏ, đi tới khu vực đồ chuyên dụng trẻ sơ sinh, liếc mắt nhìn thấy váy

nhỏ của em bé, quần áo em bé, màu xanh, màu trắng, màu vàng, màu gì cũng có, tim của hân không khỏi ấm áp, hân liền ôm lấy tất cả quần áo em bé, đặt vào xe mua hàng, làm nhân viên cửa hàng giặt mình, bọn họ có chút lo lắng hỏi "Anh.....anh.....Những thứ này.....toàn bộ anh mua hết sao!"

"Đúng vậy!" Daniel thật vui vẻ lại đi đến khu vực đồ chuyên dụng trẻ sơ sinh, lấy bình sữa lớn, bình sữa nhỏ, sữa bột, chén nhỏ, thìa nhỏ, cái gì nhỏ nhỏ cũng lấy bỏ vào trong xe, lại hỏi, bà mẹ sau khi sinh cần dùng cái gì, nhân viên cửa hàng lập tức chọn cho hân rất nhiều đồ, bỏ vào trong xe. Sau đó bọn họ quay đầu nhìn thấy, ước chừng năm xe lớn! các bạn đang xem truyện vợ trước giá trên trời của diendanlequydon .com.

"A.....!" Daniel dường như nhớ đến điều gì, hân vô cùng vui sướng nói với hai nhân viên cửa hàng đang ngây ngốc: "Tôi còn muốn mua giường nhỏ?"

Nhân viên cửa hàng miễn cưỡng cười cười.

Daniel đi tới khu bán giường nhỏ, hân ước chừng chọn năm chiếc giường nhỏ màu hồng

"Năm cái a? Sinh mấy đứa bé a?" Nhân viên cửa hàng kêu lên, nhìn hân hỏi.

Daniel vô cùng vui vẻ, bày ra khuôn mặt tươi cười nói: "Một đứa bé"

Nhân viên cửa hàng mặc dù là mua bán nhưng thật sự cảm thấy quá lãng phí rồi !

Rốt cuộc Daniel đi tính tiền, rút ra một tấm thẻ bạch kim, quét hơn 2000 đô, sau đó hân mang một giỏ tã lót màu hồng, váy trẻ con, khăn mặt, và một ít đồ dùng cho bà mẹ, còn có một cái trống lắc, đóng đưa đi ra khỏi cửa

hàng Nhân viên cửa hàng cầm hóa đơn, khoa trưởng nhìn theo bóng lưng Daniel, sâu xa nói: "Nếu chúng ta có một người chồng như vậy, sống một ngày cũng đáng giá!"

Lúc Daniel lái xe trở lại bệnh viện, đi tới trước cửa phòng sinh, đã nhìn thấy y tá ở nơi đó chờ rồi "Mau đưa tất cả đồ cho tôi !"

Daniel lập tức đem những vật nhỏ đưa cho cô, sau đó vui vẻ nói: "Tôi mua rất nhiều váy nhỏ"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Thủy Tinh

Cửa phòng sinh mở ra! !

Vài y tá và bác sĩ đẩy Hạ Tuyết ra ngoài, đẩy thẳng qua phòng cấp cứu! !

Daniel vội vàng nhào đến, nắm chặt tay Hạ Tuyết, nhìn vẻ mặt cô tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, hấn sốt ruột kêu: "Hạ Tuyết? Hạ Tuyết?"

"Tránh ra, tránh ra! !" Bác sĩ và y tá đi vào thang máy, bỏ hấn ở ngoài thang máy, nói: "Phòng cấp cứu tại tầng 12! Anh đi cầu thang đi! !"

Bác sĩ nói xong, cũng đã nhấn nút thang máy.

Cửa thang máy đóng lại.

Daniel vội vã cầu thang, lại nghe từ phòng sinh truyền đến tiếng gọi gấp gáp "Cha của đứa bé, anh có muốn nhìn đứa bé một chút hay không? Chúng tôi phải đưa nó vào phòng trẻ sơ sinh rồi."

Daniel sửng sốt, quay đầu lại nhìn y tá đang ôm trong người bọc tã lót màu hồng, đứng trước cửa phòng sinh, hấn lập tức gật đầu nói: "Tôi muốn xem!"

Hấn vừa nói xong, rất nhanh chạy đến, sau đó đứng trước mặt y tá, cúi đầu nhìn đứa bé đỏ đỏ, mặc váy nhỏ màu hồng, đầu tóc quăn đáng yêu, hai mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhỏ chu ra rất đáng yêu, hai tay bé xiu nằm lại, đặt ở trước ngực, vô cùng buồn cười.

"OH, MYGOD! Thật đáng yêu quá!" Daniel xúc động nói xong, nhìn y tá cười hỏi: "Tôi có thể ẵm đứa bé không?"

"Có thể! Cần thận một chút!" Y tá có phần đồng tình nhìn hăn, nhớ tới bà mẹ bị mất rất nhiều máu kia.

Daniel thật cẩn thận ôm lấy đứa bé nhỏ xíu, nghe mùi thơm thơm, nhìn đôi mắt nhỏ xíu của nó, cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ, thật sự rất đáng yêu..... Hăn bỗng nhớ tới Hạ Tuyết, hăn vội vã nhìn y tá nói: "Người mẹ không có việc gì chứ?"

Y tá lập tức ôm đứa bé, thúc giục hăn nói: "Mau đi xem người mẹ một chút đi. trông chừng cũng tốt, người mẹ sinh con, đây là giai đoạn yếu nhất trong cuộc đời, ngàn vạn lần anh đừng rời khỏi cô ấy!"

"Được!" Daniel chạy như bay đến cầu thang, vừa đi vừa quay đầu lại, nhìn y tá vẫn ôm đứa bé nhìn theo hăn, tim của hăn dần dần đau nhói, vẫn cắn chặt răng, đi về phía trước.

Ánh đèn phòng cấp cứu nhanh chóng bật sáng!

Daniel ngồi ở ngoài phòng cấp cứu, khẩn trương nhìn ánh đèn màu đỏ, nghĩ lại lúc nhìn thấy Hạ Tuyết ôm cái bụng bầu, đi vào tiệm cà phê, giống như một con heo con, tròng mắt, há miệng kêu la, táo xanh trong tay rầm rầm rớt xuống. Hăn nhớ tới chuyện này, không nhịn được cười, lại cảm thấy có lỗi, nếu hôm nay cô không đưa hăn đi Phủ Tướng Quân, cô sẽ không bị giết mình, hoặc có lẽ không sinh đứa bé sớm như vậy.

Hăn thở dài, tức giận bản thân mình nhất thời xúc động, hăn lại thở dài, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trước cửa phòng cấp cứu, hăn lại thở dài, điện thoại di động trong túi vang lên.

Hăn bất đắc dĩ lấy điện thoại ra, là điện thoại của mẹ hăn từ nước Pháp xa xôi gọi đến, hăn nghĩ nghĩ, cầm lấy điện thoại, nhấn nút nghe, gọi nhỏ:

"Mẹ"

"Hi!" mẹ Daniel là người Hoa, cho nên bà luôn nói tiếng anh với con trai, bà có chút lo lắng hỏi: "what's wrong? baby!"

"Mẹ." Daniel nhẹ nhàng nói bằng tiếng Trung, gọi mẹ."Lúc ấy người sinh con, rất vất vả sao?"

"Đương nhiên" mẹ hân mĩm cười nói: "Thân thể cố chịu đựng đau đớn tột cùng, nhưng nghĩ đến lúc sinh con ra, không biết thế nào, trong lòng vô cùng lo lắng. Vô cùng đau đớn, nhưng cũng vô cùng hạnh phúc."

Daniel yên lặng nghe, nhớ tới lúc nãy Hạ Tuyết vì đứa bé mà cố chịu đựng đau đớn vô cùng, hân đột nhiên nói với mẹ: "Mami, I love you"

"I love you, too! but, would you tell me, what's happen?" Mẹ hân có chút lo lắng hỏi.

Ánh mắt Daniel lóe sáng, hơi đau lòng nói: "Nothing.....!"

Đèn Phòng cấp cứu đột nhiên tắt ngấm, Daniel lập tức tắt điện thoại, vội vàng chạy đến, bác sĩ đi tới, thở dài nói với Daniel: "May mắn là cứu kịp lúc, bây giờ rồi cuộc không có việc gì rồi ! Người mẹ đã bình an! Yên tâm đi!"

Daniel nhẹ nhàng thở ra, nắm chặt tay bác sĩ, vô cùng chân thành nói: "Cám ơn cô. Thật sự. Vô cùng cám ơn cô."

"Không cần khách sáo!" Bác sĩ mỉm cười, nói xong, quay đầu lại nhìn y tá đang đẩy cái giường di động đi ra.

Daniel lập tức đi đến bên giường, lo lắng nhìn Hạ Tuyết mặc đồng phục màu xanh của bệnh viện, nằm trên giường bệnh, hôn mê ngủ, tóc tai rối bời xõa một bên.

"Cô ấy chỉ bị gây mê chưa tỉnh lại, hết thuốc sẽ tốt thôi." Bác sĩ cười nói.

Daniel khẩn trương gật gật đầu, đi theo Hạ Tuyết đi qua hành lang thật dài, dọc theo tầng trệt, đi qua cây cầu thủy tinh bắc trên không, có thể nhìn thấy bầu trời đầy mưa bay, mọi thứ đang xoay tròn uốn lượn, nhưng không thể phá vỡ lớp thủy tinh được, tất cả ánh sáng thủy tinh, gắt gao vây quanh cô gái đã từng chịu đau khổ đã lâu

Daniel nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Hạ Tuyết, ánh mắt kiên định nhìn cô, chân thành nói. . . ."Cô yên tâm nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt, rất xin lỗi. chỉ có điều. . . . cô sẽ hạnh phúc"

Ánh mắt Hạ Tuyết vẫn nhắm chặt, giống như quay trở về lúc bắt đầu, có người đàn ông đứng tại hành lang bệnh viện, nhìn cô nhàn nhạt cười, vô cùng ấm áp

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Cha Của Đứa Bé?

Sắc mặt Hạ Tuyết tái nhợt, nằm trên giường bệnh, nhìn phòng bệnh xa hoa này muốn hù chết người ta, trên ghế sofa trong phòng khách nhỏ chất đống rất nhiều đồ dùng trẻ sơ sinh, cô sợ tới mức u mê nhìn Daniel mặc áo T-shirt trắng, quần trắng, đeo mắt kính đen rất moden, vô cùng đẹp trai đang bưng một chén canh nóng, cẩn thận đi tới trước mặt Hạ Tuyết, ngồi ở bên giường, nhìn cô nói: "Đến rồi! Uống một chút nước canh đi!"

Hạ Tuyết ngây ngốc nhìn Daniel nói: "Chuyện này. có chuyện gì xảy ra? Hóa ra không phải tôi ở trên trần nhỏ sinh bảo bối sao? Tôi đã cùng bác sĩ khoa phụ sản nơi đó thỏa thuận rồi, tôi còn đưa người ta 100 đồng"

"Tôi không tin tưởng bệnh viện nhỏ" Daniel nhìn Hạ Tuyết cười nói: "Cho nên tôi đưa cô đến Bệnh viện trung tâm thị trấn, cách trấn nhỏ gần đây, đây là bệnh viện tốt nhất. Tôi đã đăng ký cho cô ăn cơm một tháng!"

"Một tháng? Tôi phải sống nơi này một tháng?" Hạ Tuyết vừa nghe, liền kêu lên: "Không được! ! Ở đây quá lãng phí tiền bạc?"

Daniel mỉm cười nói: "Nhưng người Trung Quốc, sinh đứa bé, không phải muốn ở cữ sao?"

"Tôi " Hạ Tuyết sửng sốt, có chút ngạc nhiên nhìn phòng bệnh này hỏi: "Phòng này. Phòng bệnh anh đặt sao ? Bao nhiêu tiền?"

"10.000 đồng một ngày!" Daniel mỉm cười nói.

Hạ Tuyết hít một ngụm khí lạnh, nắm chặt khăn trải giường, tức giận đến đau nhức nhìn cái gã đẹp trai này, bất đắc dĩ nói: "Sao anh không hỏi tôi? Phải dùng phòng tốt như vậy sao?"

Daniel nhìn Hạ Tuyết, cười nói: "Lúc ấy cô thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, tôi đâu có thời gian hỏi cô? Huống chi, tất cả chi phí này, tôi lo mà, cô yên tâm đi! Nếu không phải vì tôi, cô cũng sẽ không xảy ra chuyện này, may mắn là cô không sao."

"Hiện tại không phải vấn đề là ai lo, chẳng qua tôi cũng không có tiền để lo, nhưng không nên lãng phí như vậy!" Hạ Tuyết nhìn hắn chân thành nói.

"Không lãng phí thì tiền bạc làm sao xài hết?" Hắn đưa ra một vấn đề rất nghiêm túc.

Vẻ mặt Hạ Tuyết khựng lại, bị sốc nhìn hắn.

Daniel cầm cái thìa nhỏ, múc một chút nước canh, thổi thổi, đưa tới bên môi Hạ Tuyết nói: "Uống đi, nước canh này phải uống vào cho khỏe, nó gọi là."

Hắn không biết sử dụng tiếng trung thế nào, suy nghĩ không ra.

Hạ Tuyết trợn mắt nhìn hắn, nghiêng người ra trước người người, nói: "Là Điền Thất hầm gà phải không?"

"Đúng vậy!" Daniel mỉm cười nói: "Là Điền Thất hầm gà! Cô uống xong, chúng ta cùng đi xem bảo bối! Chờ một lúc, bảo bối phải tắm rửa rồi."

Hạ Tuyết vừa nghe, nhớ tới lúc này y tá ôm bảo bối đi cho bú sữa, có nói chuyện này, cô lập tức nghiêng người tới trước, tự mình cầm lấy thìa, uống canh, muốn chống người rời giường, Daniel lập tức đỡ nhẹ Hạ Tuyết nói:

"Cô không thể rời giường như vậy. Cô vẫn không thể đứng. Miệng vết thương chưa lành!"

Hạ Tuyết nhìn hăn.

Daniel không nói nữa, cất chén canh xong, cúi người, ôm ngang cả người Hạ Tuyết đứng dậy, đặt trên xe lăn, lấy tấm chăn phủ xuống hai chân cô, mặc cho cô áo khoác áo thật ấm, đội mũ cô Mới yên lòng nở nụ cười.

Hạ Tuyết muốn khóc nhìn hăn nói: "Không cần phiền toái như vậy, đây không phải là bệnh viện sao? ?"

"Hôm nay trời mưa! Sẽ rất lạnh! Mẹ tôi nói, người mẹ vừa mới sinh bảo bảo, không thể bị cảm lạnh !" Daniel rất nghiêm túc trả lời cô, sau đó đẩy xe lăn, đi ra khỏi phòng bệnh Bởi vì Hạ Tuyết ở phòng bệnh độc lập, cách xa phòng trẻ sơ sinh, Daniel đẩy xe lăn, đi qua hành lang thật dài, nhìn bên ngoài hành lang qua lớp thủy tinh, có một ao sen lá xanh mượt, búp sen màu hồng trong mưa, trắng trẻo mũm mĩm nở rộ, hăn ngâm nga điệu hát dân gian cho Hạ Tuyết nghe, khúc hát này nghe êm tai, cảm động.

Hạ Tuyết nhướn mày, hỏi: "Đây là bài hát thiếu nhi? Nghe rất hay. Tôi muốn nghe."

Daniel mỉm cười nói: "Bài hát này, mỗi ngày khi mẹ tôi làm bữa sáng, đều hát cho tôi và các anh, em nghe ! Bài này có tên “Bên cạnh ao sen”.

"Tôi muốn nghe!" Hạ Tuyết vui vẻ nói: "Tôi cũng muốn bắt chước hát cho bảo bối tôi nghe!"

Daniel vừa đẩy xe lăn cho Hạ Tuyết, vừa dùng giọng rất dịu dàng trầm ấm, cười nhỏ hát "Bên cạnh ao sen, tôi quên đi nỗi buồn, trong lòng tràn ngập niềm vui và cảm động, bên cạnh ao sen, tôi nhớ đến mình, cũng

có một trái tim trong sáng, bên cạnh ao sen, tôi quên nỗi buồn, trong lòng tràn ngập niềm vui và cảm động."

Hạ Tuyết vừa nghe vừa vui vẻ ngẩng đầu lên nhìn Daniel, giọng trong vắt nói: "Rất êm tai! !"

Daniel cũng mỉm cười, tiếp tục đẩy xe lăn cho cô đi về phía trước, chỉ còn lại từng lá sen xanh ngắt trong mưa, như nhận lấy Bồ Đề Tâm để rửa tội trong cơn mưa.

Phòng trẻ sơ sinh!

Daniel ôm cả người Hạ Tuyết đứng dậy, cùng nhau tựa vào phía trước kính thủy tinh, nhìn bảo bối qua kính, đang ngoan ngoãn nằm trên giường trẻ sơ sinh, thân thể nhỏ xíu uốn éo bên trái, lắc mình bên phải, miệng dường như kêu khóc muốn bú sữa mẹ, thỉnh thoảng vẫn ở trong tã lót ngáp, cái miệng nhỏ mở ra tròn xoe, lộ ra cái cằm chề.

"A....." Hạ Tuyết nhin không được che miệng nở nụ cười, nước mắt lăn xuống, chỉ vào con gái nói: "Trời ạ! Anh có nhìn thấy không, nó ngáp, có phải nó buồn ngủ hay không?"

Daniel cũng cười nói: "Nhưng nó đã ngủ liên tục rồi, vừa rồi tôi đến xem nó vài lần, nó đều đang ngủ a."

Hạ Tuyết kích động chống vào trước kính thủy tinh, vội vàng nhìn con gái rớt cuộc khẽ mở hai mắt, chớp chớp, hắc hơi một cái, hai cái chân nhỏ cọ cọ, hai tay nắm chặt, ở trước ngực run.....

"A Anh nhìn động tác kia! Giống tôi không? Thật đáng yêu a."
Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống nói: "Tôi thật sự rất muốn ôm nó, hôn nó. nó đáng yêu như vậy, tại sao lúc ấy tôi lại có thể không cần nó, thực xin lỗi, bảo bối."

Nước mắt Hạ Tuyết từng giọt, từng giọt lăn xuống

Daniel nhìn bảo bối thật lâu, hỏi Hạ Tuyết: "Cô đặt tên cho nó là gì?"

"Nó gọi là Hi Văn. Hạ Hi Văn." Hạ Tuyết nhìn bảo bối, sâu xa nhớ kỹ cái tên kia!

Hôm nay trời đang mưa, từng giọt tí tách rơi xuống đất.

Cả ngày hôm nay Hạ Tuyết gần như muốn canh giữ trước cửa sổ thủy tinh, nhìn bảo bối ngáp, lâu bầu ngủ, oa oa khóc lớn, cô cảm thấy tim mình như nở hoa, đột nhiên cảm giác thật hạnh phúc, đột nhiên hiểu rõ, cái gì gọi là máu mủ tình thâm, nhớ đến gương mặt hiền lành của mẹ và cha, cô đột nhiên cười, nước mắt lăn xuống nói: "Ba, mẹ, con sinh con gái, nó tên Hi Văn, hi vọng sau này nó có thể khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên! Con sẽ cố gắng, cố gắng nuôi nấng nó lớn lên, cho nó sinh mệnh của con."

Cô thở dài một hơi, nhìn con gái nằm trên giường bệnh, o o ngủ, miệng hơi kêu khóc!

"Cô phải trở về rồi!" Y tá mỉm cười nói với Hạ Tuyết, đẩy xe lăn đi về trước.

"Cha đưa bé đâu? Vừa rồi còn ở đây mà?" Y tá mỉm cười hỏi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Số Điện Thoại Vừa Gọi Đã Tắt Máy

Hạ Tuyết hơi sững sốt, biết cô ấy đang hỏi Daniel, “a” một tiếng nói: “Hắn. . . người kia. . . . Đi đón em trai tôi rồi.”

"Hắn thật là một người cha tốt! Tôi rất ít nhìn thấy người cha nào nhiệt tình như vậy! Hôm nay hắn rất vui vẻ, không ngừng chạy đến phòng trẻ sơ sinh, không ngừng đút cho cô uống nước canh, không ngừng làm rất nhiều chuyện, cô thật hạnh phúc.” Y tá mỉm cười nói.

Hạ Tuyết miễn cưỡng cười cười.

Lúc hoàng hôn!

Daniel đưa Hạ Hân và người nhà của Lăng Hiếu Nguyệt đến, nhất thời phòng bệnh náo nhiệt rộn rã!

Hiếu Nguyệt nhào tới ôm Hạ Tuyết nói: "Trời ạ! Thật không ngờ bảo bối nhanh như vậy sinh rồi ! ! Cô giỏi quá! !"

Ba mẹ Hiếu Nguyệt cũng mang canh gà đến nói: "Canh gà này hầm chưa bao lâu, đợi ngày mai chuẩn bị thức ăn cho con! Thức ăn ở Bệnh viện như thế nào đi nữa, cũng không có dinh dưỡng bằng trong nhà nấu! Hạ Hân con cứ yên tâm, chúng tôi sẽ lo! !"

"Không nên phiền toái ! Để nó đi theo con là được! !" Hạ Tuyết ôm em trai, nhìn bộ dáng em trai vui vẻ, xinh xắn nói: "Bây giờ em là cậu rồi.....là trưởng bối nhỏ a...!"

"Thật vậy chẳng? Em muốn nhìn bảo bối! !" Hạ Hân vui vẻ nói.

"Tôi đưa mọi người đi xem Bảo bối!" Daniel chuẩn bị dẫn người nhà họ Lăng cùng đi ra bên ngoài, hắn ôm lấy Hạ Hân nói: "Chờ một lúc nữa, chú sẽ mua cho cháu thức ăn ngon !"

"Chú, cháu muốn ngồi xe! ! Xe chú thật đẹp!" Hạ Hân vui vẻ nói! !

"Được! !" Daniel ôm Hạ Hân cùng người nhà họ Lăng đi ra bên ngoài!

"Này! Người đàn ông này, hắn điên ư?" Lăng Hiểu Nguyệt xuất thần nói với Hạ Tuyết: "Chuyện gì xảy ra?"

Hạ Tuyết đột nhiên cười, cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: "Có thể là vì áy náy!"

"Tại sao?" Hiểu Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Hạ Tuyết ôm lấy chân nằm xuống, thở dốc một hơi nói: "Hắn cảm thấy tôi sinh non là vì đưa hắn đi. Cho nên hắn muốn bồi thường làm cho tôi càng xấu hổ."

"Trời ạ! Cô gặp phải vận may chẳng? Tôi cũng muốn mang thai, tôi để cho hắn làm cho tôi sinh non, để cho hắn hầu hạ tôi đi!" Hiểu Nguyệt nằm mơ nói.

Hạ Tuyết mỉm cười, hôm nay gặp nhiều chuyện như vậy, mệt mỏi, buồn ngủ, chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

Người nhà họ Lăng đến rồi lại đi, Daniel và Hạ Hân đi ra ngoài ăn cơm nhi đồng, hơn tám giờ tối Hạ Tuyết mới tỉnh lại, cô thở nhẹ khó chịu, tử cung co rút làm cho cô đau đớn, cô ôm bụng, gượng ngồi dậy, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, không nhìn được nhớ tới cha đứa bé. trái tim cô không thể bình tĩnh, nhất là lúc người bị mất nhiều máu, nếu cô chết, đứa bé làm sao bây giờ? Bảo bối cũng khát vọng có cha.

Cô cảm môi, ánh mắt có rối loạn, cầm điện thoại di động, nhẹ nhàng mở danh bạ tìm dãy số, sau cùng dừng lại ba chữ Hàn Văn Hạo, trong lòng cô lập tức kích động, hốc mắt đỏ lên, trong con người lấp lánh nước mắt, thở hổn hển, rốt cuộc hạ quyết tâm bấm số điện thoại của Hàn Văn Hạo.

Nơi phòng khách xa hoa, ánh đèn màu xanh lóe sáng.

Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi màu lam nhạt cổ chữ V, quần trắng, ngồi trên sofa nghỉ ngơi, tay nâng ly rượu đỏ, đang xem tin tức trong nước, điện thoại di động phía sau lưng vang lên.

Hắn hơi sững sờ, cầm lấy điện thoại di động vừa thấy một dãy số xa lạ, hẳn nhường may, vẫn nhận điện thoại, đáp lại: "Alo."

Trong lòng Hạ Tuyết đau nhói, nước mắt lăn xuống, lồng ngực thở hổn hển, tay hơi run rẩy, nhớ tới đôi tay, đôi chân nhỏ bé thật dài của con gái, cái mũi cao cao, thon thon, giống cha biết bao nhiêu. Cô run rẩy bịt chặt miệng, không dám lên tiếng, chỉ là tâm tình kích động muốn khóc to, ngàn vạn lời muốn nói đều nuốt xuống cổ, nói không ra lời.

Hàn Văn Hạo có chút không vui hỏi lại: "Là ai?"

Nước mắt Hạ Tuyết tuôn như suối, hơi do dự, nhớ tới con gái đáng yêu, trái tim cô đập mạnh, lấy dũng khí, ghen ngào nói. "Là tôi."

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, sững sốt. ánh mắt của hắn lóe lên, chậm rãi hỏi: "Bây giờ cô đang ở đâu?"

Hạ Tuyết vừa nghe Hàn Văn Hạo hỏi, càng bị ủy khuất, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, cô vội vã hít cái mũi đỏ bừng nói: "Hiện tại tôi ở. tại một thị trấn nhỏ."

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, yên lặng nghe.

"Tôi Tôi gọi cho anh. Chỉ là." Hạ Tuyết đột nhiên có chút mờ mịt, không biết phải làm sao, nước mắt rơi xuống.

Hàn Văn Hạo hơi chút thở dốc, cắn răng nói: "Thế nào? Nhớ tôi sao?"

Hạ Tuyết sững sốt, trong lòng tê dại.

Hàn Văn Hạo cười lạnh nói: "Nếu đã quyết định đi rồi thì gọi điện thoại làm gì? Buổi tối hôm ấy, đến tặng quà, vội vã đi như vậy, không một chút lưu luyến, như vậy rất tốt! ! Về sau cũng nên có dũng khí như vậy, đã đi thì không cần gọi điện thoại nữa! !"

Hạ Tuyết cắn chặt môi dưới, nước mắt dọc theo khóe mắt tuôn ra, dọc theo cằm chảy xuống, nói không ra lời.

"Cô gọi điện thoại cho tôi, lại muốn tôi giúp cô cái gì? Lại gây họa nữa sao? Hay không có chỗ ngủ, hay muốn tôi chữa chấp cô?" Hàn Văn Hạo hỏi lại.

Hạ Tuyết thở phì phò, nghe lời này, cô ghen ngào hỏi: "Tại sao. anh luôn nói chuyện ác miệng như vậy?"

Hàn Văn Hạo tức giận, lạnh lùng nói: "Hạ Tuyết! ! Nếu cô đã đi rồi ! Vậy cô lên đường bình an! ! Hàn Văn Hạo tôi đã quyết định buông tay, tôi sẽ rất kiên quyết! Tôi cũng hi vọng cô kiên quyết như vậy! ! Đừng ở giữa ba anh em chúng tôi dây dưa! !"

Hạ Tuyết đột nhiên nở nụ cười, thậm chí ngẩng đầu cười lớn, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng cười kia, cắn răng nói: "Nếu cô. Không có gì muốn nói, tôi cúp máy đây ! !"

Hạ Tuyết vẫn đau buồn cười, vừa cười vừa khóc.

Hàn Văn Hạo tức giận nói: "Tôi không lãng phí thời gian với cô! ! Cô tự lo đi! !"

Hắn vừa nói xong, lập tức tắt điện thoại, sau đó một mình ngồi trên sofa, tức giận thở phì phò, nhìn màn hình phía trước, đang quảng bá bộ phim “Vương triều hiện đại”, Hạ Tuyết ngồi trên lưng ngựa, cô nhìn núi Tuyết tươi cười, ánh mắt của hắn lại chớp lóe, tức giận đứng lên, đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, trái tim của hắn đập phồng, nhớ tới lúc nãy đầu bên kia điện thoại, Hạ Tuyết không bình tĩnh cất tiếng khóc, ánh mắt của hắn nhanh chóng chớp lóe, lập tức quay đầu, cầm lấy điện thoại trên sofa, mở màn hình tìm dãy số, vội vàng đi đến trước cửa sổ sát đất, nín thở tức chờ đợi

"Xin lỗi, số điện thoại vừa gọi, đã tắt máy."

Hắn đông cứng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Sau Lưng Có Ánh Mặt Trời

Hạ Tuyết mặc áo khoác, nắm chặt điện thoại di động, đứng ở hành lang, đối diện với hồ sen, hạ quyết tâm, tức giận vung tay một cái, ném chiếc điện thoại bay lên không trung, sau cùng chìm vào đáy hồ.

Hạ Tuyết dùng sức lau nước mắt trên mặt mình, tức giận nói với mình: "Hạ Tuyết, đừng khóc! Đừng khóc! Không có việc gì ! Vừa rồi mình chỉ yếu đuối một chút, hiện tại không có việc gì !"

Lời của cô vừa nói xong, bàn tay lướt qua nước mắt.

"Hi! Xảy ra chuyện gì vậy?" Daniel ôm Hạ Hân đang ngủ say, đi tới, nhìn thấy Hạ Tuyết đột nhiên khổ sở khóc, hăn tò mò hỏi.

Hạ Tuyết vội vàng lắc đầu.

Daniel nghĩ nghĩ, đi đến phía sau cô, nhẹ nhàng vươn tay, một tay ôm Hạ Hân, một tay kéo vai Hạ Tuyết vào ngực mình, mặc dù không biết cô xảy ra chuyện gì, nhưng hăn rất chân thành an ủi."Không có việc gì Không có việc gì"

Hạ Tuyết tựa trong lòng Daniel, nước mắt ngừng chảy xuống.

Daniel cúi xuống thấy dáng vẻ Hạ Tuyết trong lòng hăn như vậy, hăn lập tức nói: "Mẹ tôi nói, phụ nữ Trung Quốc, đang ở cỡ không thể chảy nước mắt, bởi vì khóc sẽ không tốt cho hai mắt"

Hạ Tuyết vừa lau nước mắt, vừa lẩm bẩm: "Dường như cái gì anh cũng không biết."

"Đương nhiên!" Daniel vô cùng kinh ngạc cúi đầu, nhìn Hạ Tuyết cười nói: "Bởi vì cả ngày hôm nay tôi gọi điện thoại cho mẹ tôi, hỏi xem làm sao chăm sóc tốt cho cô!"

Hạ Tuyết lập tức ngẩng đầu lên nhìn Daniel, có chút kinh ngạc hỏi: "Mẹ của anh cũng biết sự tồn tại của tôi sao? Bà sẽ không nói anh ngốc chứ. . . ."

"NO!" Daniel mỉm cười nói: "Bà cảm thấy tôi vô cùng gentleman! Nên muốn chăm sóc cho cô! Nếu không phải vì tôi, cô cũng sẽ không như vậy! sau này tôi nhất định chăm sóc cho cô và baby!"

Hạ Tuyết nghe câu này không khỏi buồn cười, nói: "Anh thôi đi! Lại còn chăm sóc sao! Anh có biết muốn chăm sóc cho một người, sẽ rất vất vả sao? chịu trách nhiệm cuộc sống của một người, có bao nhiêu khó khăn sao?"

"IS-OK!" Daniel vô cùng khẳng định, cười nói: "I love it"

Hạ Tuyết thở dài, không để ý hấn, chỉ nói: "Tôi hơi lạnh!"

"Chúng ta trở về phòng đi! lát nữa, tôi đi xem Hi Văn, mẹ tôi nói, buổi tối lúc bảo bối ngủ, rất dễ đá chân, vừa rồi lúc tôi phát hiện nó ngáp, thân thể rất dài dài, OH-MY-GOD! Thật đáng yêu! SO LOVELY!" Daniel càng nói càng hưng phấn, thậm chí vui vẻ nở nụ cười, ôm chặt vai Hạ Tuyết, tiếp tục đi

Hạ Tuyết không nhịn nổi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Daniel, người đàn ông này trong đêm mưa thê lương, phát ra sự chân thành và đáng yêu, cô đột nhiên cười, suy nghĩ thế giới này tại sao lại có người đàn ông ngốc như vậy?

"Lạnh không?" Daniel dùng sức siết nhẹ bờ vai nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, để cho cô tựa sát trong lòng mình!

Hạ Tuyết lắc đầu.

Cứ như vậy, một nhà ba người đi vào trong phòng bệnh.

Daniel ôm Hạ Hân đặt trên giường trước, sau đó đỡ nhẹ Hạ Tuyết nằm trên giường, cứng chiu nói: "Về sau đừng một mình rời giường, mẹ tôi nói, người mẹ mới vừa sinh bảo bối không thể xuống giường, nếu không, sau này chân sẽ rất đau."

Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ nhìn hăn.

Daniel không nhìn Hạ Tuyết, chỉ kéo cái chăn thật dài, đắp lên người hai chị em Hạ Tuyết, còn hăn đi đến ghế dựa ngồi ở bên giường, nhẹ nắm tay Hạ Tuyết, mỉm cười nói với cô: "Cô nghỉ ngơi đi. Tôi ở đây canh chừng cho cô."

Hạ Tuyết nhẹ nhàng buông lỏng tay hăn, sau đó nhìn hăn nói: "Anh mau trở về đi thôi! Hôm nay anh cũng mệt mỏi rồi, cảm ơn anh, nếu không có anh, có thể mạng tôi đã mất."

"NO! Đừng nói như vậy." Daniel đột nhiên đau lòng nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, đặt trên môi mình hôn.

Hạ Tuyết có chút giật mình, rút tay về, nhìn hăn.

Daniel lập tức cười to nói: "Đừng khẩn trương, đây là cách mà chúng tôi tôn trọng người phụ nữ! Trong mắt tôi, phụ nữ Trung Quốc nên được người đàn ông bảo vệ!"

Hạ Tuyết nghe hăn nói những lời này, nở nụ cười, thật không ngờ, trong cuộc đời cô, nghe những lời này của hăn, trong lòng Hạ Tuyết rất cảm động Chỉ là trong tương lai có rất nhiều chuyện không thể nói trước.

"Ngủ đi!" Daniel ấm áp nói: "Tôi hát cho cô nghe, cô ngủ nhé?"

"Đừng! Anh hát có thể tôi sẽ không ngủ được." Hạ Tuyết xoay người đưa lưng về phía Daniel, chuẩn bị ngủ.

Daniel mặc kệ cô, kéo chăn lại, sau đó vỗ nhẹ vai cô, dùng giọng trầm ấm và hấp dẫn hát "Bên cạnh ao sen, tôi quên đi nỗi buồn, trong lòng tràn ngập niềm vui và cảm động, bên cạnh ao sen, tôi nhớ đến mình, cũng có một trái tim trong sáng, bên cạnh ao sen, tôi quên nỗi buồn, trong lòng tràn ngập niềm vui và cảm động....."

Hạ Tuyết càng nghe càng muốn cười, sau cùng nhin không được cười ra tiếng.

Daniel nhẹ nhàng hát, sờ loạn tóc cô, lại hát " Bên cạnh ao sen, tôi quên đi nỗi buồn, trong lòng tràn ngập niềm vui và cảm động, bên cạnh ao sen, tôi nhớ đến mình, cũng có một trái tim trong sáng, bên cạnh ao sen, tôi quên nỗi buồn, trong lòng tràn ngập niềm vui và cảm động....."

Rốt cuộc Hạ Tuyết chìm vào lời bài hát động lòng người, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đúng vậy a, có đôi khi, chỉ cần chúng ta cố gắng, hạnh phúc sẽ vô tình tìm đến, chúng ta không cần ngồi ở một góc trời, chờ đợi hạnh phúc, chúng ta phải dũng cảm vì hạnh phúc của mình, cố gắng một chút, có lẽ một ngày kia, đột nhiên trong bầu trời đêm, rơi xuống một vì sao trong thế giới của mình? Chúng ta chỉ cần tin tưởng, trước mặt chúng ta là cái bóng mờ, nhưng sau lưng của chúng ta luôn có ánh mặt trời.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Buổi Lễ Trao Giải

"Rất hoan nghênh lễ trao giải các bộ phim hay năm nay."

Tiếng vỗ tay giòn giã từ hiện trường trao Giải Kim Mã vang lên.

Phạm Trí cầm hộp thư, ra vẻ bí mật, dừng một chút, nhìn tất cả khách quý, hần đột nhiên cười nói: "Có phải vô cùng khẩn trương hay không? Hàng năm, vào lúc này, tôi đều đặc biệt vui sướng!"

Tất cả minh tinh và khách quý dự Giải Kim Mã sôi nổi cười rộ.

Hạ Tuyết ôm con gái ba tháng tuổi, mặc váy màu hồng, ngồi trên ghế sofa đỏ thẫm trong nhà, vội đem khoai tây chiên từng miếng nhét vào miệng, nhìn chăm chăm TV, ngừng thở chờ đợi.

Phạm trí cười to hai tiếng, rốt cuộc hét lên, người giành giải thưởng nhà biên kịch xuất sắc nhất thuộc bộ phim. . . ." "Vương triều hiện đại" Lô Chí Thành!"

Tất cả âm nhạc tại hiện trường trao Giải Kim Mã vang lên, khiến người ta phấn chấn, nhà biên kịch Lô Chí Thành, hưng phấn đứng lên, bắt tay Tôn Minh, ôm các anh em trong đoàn phim, chậm rãi đi tới chỗ khách quý, bắt tay nam chính Hàn Văn Vũ và Tả La, chậm rãi đi lên đài.

Hàn Văn Vũ mặc tây phục màu đen thanh lịch, đeo nơ, nhìn Lô Chí Thành trên đài hưng phấn vỗ tay, trên mặt vô cùng đẹp trai, sang sảng tươi cười

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ, đột nhiên ngơ ngác cười, cũng đã gần một năm rồi không gặp hần, Văn Vũ, anh vẫn rất đẹp trai, gần đây nghe nói anh muốn đến Hollywood đóng phim, tôi muốn điện thoại cho anh, nhưng sợ nghe được giọng nói của anh, tôi sẽ không nhận được.....Văn Vũ, anh phải cố lên, phải hạnh phúc

Hạ Tuyết thở dài, hốc mắt đỏ lên nhìn lễ trao giải, lại nghe được ngoài phòng một loạt tiếng bước chân, cô vừa nghe tiếng bước chân này, liền biết là ai tới rồi !

"Hi! !" Daniel cầm theo một cái bình thủy đi đến, hần mang cháo hải sản từ trên thuyền nhỏ đến!

Hạ Tuyết nhìn hần, bất đắc dĩ cười, cô không nghĩ quá nhiều, cho rằng hần chỉ áy náy, nhưng thật sự không có biện pháp từ chối, để cho hần chăm sóc cô ở bệnh viện một tháng, mỗi ngày hần quay phim xong, lái xe đến trông nom, chăm sóc cô, hần thật sự hết lòng che chở cô, thân thể cô dần dần khôi phục, cho đến sang tháng sau, Hạ Tuyết muốn tạm biệt với hần, nào ngờ đuổi hần, hần cũng không đi, mỗi ngày chạy đến nhà cô, mua rất nhiều đồ tới, hàng xóm gần bên bàn tán, mặc kệ Hạ Tuyết có giải thích thế nào, tất cả mọi người đều nói chàng đẹp trai kia là cha của Hi Văn, nếu không tại sao cần thân chăm sóc đứa bé như vậy?

Hạ Tuyết bất đắc dĩ thở dài, cô đã nói với hần rất nhiều lần, bảo hần đừng đến, cô còn có một nỗi lo lắng khác, sợ người của Trương Kính Trung phát hiện ra cô, nhưng Daniel nói không cần lo lắng, vì hần và bọn họ đã nói chuyện này, mọi người cũng có thể hiểu được trong lòng hần cảm thấy có lỗi, hần là người chân thành như vậy, chân thành làm cho người ta cảm động, dần dần, Hạ Tuyết cũng quen, dù sao, hần quay phim xong, phải đi thôi

"Không nên ăn khoai tây chiên, không tốt cho thân thể!" Daniel vừa nói vừa mở bình thủy, để cho cháo nguội một chút, đi vào phòng trong, nhìn

thoáng qua Hạ Hân đã ngủ say, yên tâm đi ra, ngồi trên sofa, chồm người tới, khẽ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Hi Văn, lại nhẹ nhàng cúi xuống vuốt mái tóc quăn của cô, sau đó nói: "Nó thật giống tôi lúc còn bé."

Hạ Tuyết không khỏi quay đầu nhìn hân, nghiêng đầu qua, chau mày hỏi: "Gì? Giống anh khi còn bé?"

Daniel lập tức cười nói: "Đúng vậy!"

"Đi!" Hạ Tuyết đột nhiên cười, sau đó cúi đầu, nhìn con gái mặc chiếc váy bông nhỏ, đầu tóc xoăn xoăn, rất trêu chọc người ta, nằm trong lòng mẹ, o o ngủ, hai bàn tay nhỏ xíu nắm thật chặt, Daniel nhẹ nhàng cầm lấy nắm tay nhỏ của nó, nhẹ nhàng lắc lắc nói: "Bảo bối, DADYY đến đây!"

Hạ Tuyết thở dài nhìn hân.

"A.....!" Daniel có chút xấu hổ cười nói: "Thực xin lỗi, hôm nay tôi quay phim, đứa bé cũng sinh ra, lời thoại là. papa đến đây."

Hạ Tuyết cười nhìn Daniel, bất đắc dĩ nói: "Vậy anh cũng không thể sử dụng ở trên người tôi a!"

Daniel cười ngây ngô, nắm bàn tay nhỏ của Hi Văn, đặt lên cánh môi khẽ gợi của hân hôn, nói: "Công chúa nhỏ của papa, con mau mau lớn lên, papa muốn cùng con đi tham gia yến hội long trọng, mang con đi khắp nơi trong trang trại rượu nho."

Hạ Tuyết không để ý hân, tiếp tục xem lễ trao giải.

Daniel lập tức đứng dậy, đi vào phòng bếp nhỏ, lấy cái muỗng hỏi: "Xem lễ trao giải sao?"

"Uhm!" Hạ Tuyết đáp lại, Hạ Tuyết cũng không giấu diếm hẳn, hẳn cũng không giấu được cô, sau này hẳn biết cô là ngôi sao mới diễn vai Minh Cơ là Hạ Tuyết.

Daniel ngồi trở lại trên sofa, cầm bình thủy, múc một muỗng cháo nóng, đưa tới bên môi Hạ Tuyết nói: "Năm nay “Vương triều hiện đại” khẳng định sẽ đoạt giải ! Chắn chắn sẽ chiến thắng! !"

Hạ Tuyết vừa uống cháo, vừa nhìn TV nói: "Đúng vậy a!"

Daniel lại múc một muỗng cháo, đưa cho cô nói: "Sau này cô còn đóng phim không?"

"Làm sao có thể?" Hạ Tuyết uống nữa muỗng cháo, nói: "Bây giờ thân phận tôi là gì?"

"Tại sao không được? Đây là lý tưởng của cô mà!"

"Lý tưởng của tôi là mở tiệm cà phê!" Hạ Tuyết nói thẳng, cô bắt đầu có chút khẩn trương, bởi vì Ban tổ chức chuẩn bị phát thưởng! ! Bản thân mình được đề cử! ! Ánh mắt của cô lập tức căng thẳng.

Daniel nhìn cô, tò mò hỏi: "Làm sao vậy? Căng thẳng như vậy?"

Hạ Tuyết nhìn hẳn nói: "Tôi được đề cử a! !"

"A.....?" Daniel ngạc nhiên, mừng rỡ nói: "Thật vậy chẳng?"

"Mời hai vị khách mời danh dự lên trao giải, ảnh đế Hàn Văn Vũ và Tịch Lam" Người chủ trì mỉm cười cầm Microphone, mời khách quý lên trao giải.

Vẻ mặt Hạ Tuyết ngưng lại, căng thẳng ôm con gái đi tới trước màn hình TV, ngồi xổm trên mặt đất, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Vũ rất tao nhã, cao

quý đi ra khỏi hàng ghế, hướng trên đài đi đến. Hốc mắt cô đỏ lên, lại có chút hoài niệm nhìn Văn Vũ trong TV, nở nụ cười khổ.

Trước màn hình, Hàn Văn Vũ trước hết mời Tịch Lam cầm danh sách người có tên đoạt giải, sau đó hai tay hấn chống lên mặt bàn thủy tinh, mỉm cười điều chỉnh Microphone một chút nói: "Giải thưởng này, tôi không dám trao"

Tịch lam nhướn mày, cười hỏi: "Tại sao vậy? Vì. người được đề cử là bạn gái tin đồn của anh, Hạ Tuyết sao?"

Khách quý tại hiện trường đều cười, thậm chí nhao nhao vỗ tay, phía dưới đài người trong đoàn phim “Vương triều hiện đại” cười thoải mái

Hàn Văn Vũ cũng cố ý nhìn tịch lam cười nói: "Bạn gái tin đồn của tôi không phải Hà Tú Na sao?"

"Là Hạ Tuyết! !" Tịch lam cố ý nói: "Đều đã bị đồn đãi rất nhiều, anh nói lễ trao giải này rất không tốt phải không? Chọn bạn trai tin đồn tới trao giải bạn gái tin đồn!"

Dưới đài khách quý lại sôi trào hừng hực, nhao nhao vỗ tay cười to. . . .

Hạ Tuyết cũng không nhịn được nở nụ cười, ngây ngốc nhìn Hàn Văn Vũ, trong hốc mắt tràn ra nước mắt.

Hàn Văn Vũ ngượng ngừng cười, nhìn Tịch Lam hỏi: "Nếu lát nữa, Hạ Tuyết không đến nhận giải thưởng? Chuyện kia không phải là tệ hơn sao! Sao muốn tôi đội cái nồi đen này! Nhưng tôi muốn nói, mặc kệ hôm nay người nào nhận được giải thưởng, chỉ cần được đề cử là các vị đã thành công rồi! Trao giải tất nhiên là cho một số người xuất sắc, nhưng chỉ cần các vị cố gắng hết sức, giải thưởng ở ngay trong lòng của các vị! !"

Tiếng vỗ tay lại cuồng nhiệt vang lên.

"Hằng năm, giải thưởng điện ảnh rất được hoan nghênh! Tài năng mới rất nhiều, năng lực vô cùng phong phú, lối diễn xuất mới mẻ, còn có tin đồn nhảm, còn có." Hàn Văn Vũ tạm dừng một chút, nhìn ống kính cười nhẹ." Còn có lạc quan đáng yêu, kiên cường dũng cảm, có thiên phú diễn xuất, Hạ Tuyết."

Hạ Tuyết sâu xa nhìn Hàn Văn Vũ, nước mắt lăn xuống.

Hàn Văn Vũ chân thành nói trước màn hình: "Mặc kệ cuối cùng ai là người đoạt giải, chúng ta đều chân thành chúc phúc cho cô ấy."

"Đúng vậy!" Tịch Lam cũng mỉm cười nói: "Hi vọng người mới được đoạt giải, trong tương lai sau này, có thể tốt hơn, cũng hi vọng mỗi người được đề cử phải không ngừng cố gắng! !"

"Được rồi, mở bì thư đi !" Hàn Văn Vũ đột nhiên cười hỏi Tịch Lam "Là cô mở hay tôi mở?"

"Đương nhiên là tôi mở!" Tịch Lam mỉm cười nói: "Để anh mở càng bị nghi ngờ!"

Nhóm khách quý nhao nhao vỗ tay cười.

Hàn Văn Vũ nghe xong, cảm thấy có chút xấu hổ, thậm chí đỏ mặt lên.

"Tại sao anh đỏ mặt ?" Tịch Lam cố ý trêu chọc Hàn Văn Vũ.

"Ngày hôm qua tôi uống nhiều rượu đỏ! Hàn Văn Vũ thật sự ngượng ngùng khẽ xoa trán.

"Tôi mở đây!" Tịch Lam cười khẽ, cuối cùng từng trận vỗ tay kích động sôi trào, chậm rãi mở phong thư.

Hàn Văn Vũ cố ý ho khan, có chút khẩn trương nhìn mọi người trong đoàn phim dưới đài . . .

Hạ Tuyết cũng ôm chặt con gái đã ngủ say, nín thở nhìn TV.

Daniel cũng căng thẳng ngồi trên sofa, cùng chờ đợi.

Tiếng vỗ tay từng chập vang lên, rồi cuộc Tịch Lam mở phong thư ra, vừa nhìn danh sách, cô nhướn mày, sửng sốt một chút, nở nụ cười, đưa danh sách cho Hàn Văn Vũ nói: "Vẫn là giao cho anh để đọc đi! ! Hẳn có vẻ rất khẩn trương!"

Dưới đài mọi người cười ầm lên, nhưng tất cả người của đoàn phim “Vương triều hiện đại” không cười nổi, nhất là Tôn Minh có chút căng thẳng nhìn lên đài

Hạ Tuyết đưa tay lên, cắn ngón tay mình, ánh mắt nhìn chòng chọc màn hình!

Hàn Văn Vũ thâm sâu thở dốc một hơi, chậm rãi nhận lấy danh sách trong tay Tịch Lam, nhìn thoáng qua tên người đoạt giải thưởng, thở sâu một hơi, bình tĩnh nghiêm mặt, điều chỉnh Microphone, toàn trường yên tĩnh, hẳn nhìn ngay ống kính nói: "Giải Kim Mã năm nay trao cho người mới xuất sắc nhất trong bộ phim “Vương triều hiện đại” Hạ Tuyết!"

Tất cả khách quý toàn trường nhất thời nhao nhao vỗ tay, tất cả người trong đoàn phim “Vương triều hiện đại” nhảy dựng lên vỗ tay, hoan hô! !

Hạ Tuyết sửng sốt, rung động nước mắt lăn xuống.

Hội trường chợt tối sầm, trong màn hình lớn sáng lên, chiếu đoạn phim ngắn của Hạ Tuyết"Bông tuyết trắng xóa bay bay, một nữ tử mặc váy dài màu trắng, người khoác áo choàng màu tím nhạt, cười trên lưng tuần mã, chạy như bay trong tuyết.....Cô nắm chặt dây cương, vui vẻ, sung

sướng giơ tay lên, phát khăn lụa trắng trong tay, hướng về bầy ngựa kêu lên: "Tuyết nhi chạy mau Chúng ta cùng đi lên núi hái hoa anh đào đỏ"

Hình ảnh Hạ Tuyết ngoái đầu nhìn lại trong nháy mắt đứng yên.

Tất cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Hàn Văn Vũ đứng trong hội trường, đột nhiên hốc mắt đỏ lên cười, nhận lấy chiếc cúp trong tay Tịch Lam, giơ chiếc cúp lên, từng trận vỗ tay, nhìn ống kính, giống như biết cô đang nhìn hân, hân nghẹn ngào nói: "Hạ Tuyết Tôi không biết bây giờ cô ở đâu, nhưng giải thưởng này, cô nên được, cô đã cố gắng như vậy, kiên cường như vậy, lạc quan và đáng yêu như vậy, giải thưởng này là thượng đế nói cho cô biết, người vẫn yêu thương cô Hạ Tuyết. Cho dù cô ở nơi nào, tôi đều rất tin tưởng cô, nhất định cô sẽ sống tốt Cố lên! ! Cố lên! !"

Hạ Tuyết ôm chặt con gái, cảm động khóc òa lên, mặt dán vào khuôn mặt bé nhỏ của con gái đang ngủ say, muôn vạn lời muốn nói đều nuốt vào lòng, chưa bao giờ hạnh phúc như vậy, tất cả tiếng vỗ tay vẫn vang lên không ngớt, cô mở hai mắt nhắm lại, nhìn thấy Hàn Văn Vũ trước màn hình nói: "Hạ Tuyết. Giải thưởng này, tôi tạm thời giữ cho cô, ngày sau gặp mặt, tôi tự mình đưa cho cô! Đừng bỏ lỡ! Chúng tôi đều muốn cô!"

Hạ Tuyết khổ sở nhìn Hàn Văn Vũ tay nâng chiếc cúp kia, sau đó chậm rãi đi xuống đài, cùng Tôn Minh làm một tư thế chiến thắng, hai người nhẹ nhàng ôm vai nhau. Cô kích động nở nụ cười, bật khóc.

Daniel đi tới bên cạnh Hạ Tuyết, ngồi xổm xuống, nhìn bộ dáng kích động như vậy, lơ đãng hỏi: "Thật sự cô muốn buông bỏ đóng phim sao? cô có thể đoạt được giải thưởng, đây là cơ hội tốt nhất với cô! ! Cô nhất định thành công ! cô diễn Minh Cơ rất tốt! ! Vô cùng nổi bật! !"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nghẹn ngào ôm lấy con gái, đứng lên, ngồi trở lại trên sofa, cầm lấy muỗng, cẩn thận múc cháo, vừa uống vừa nói: "Nếu tôi không buông tay, sáu năm trước tôi đã không buông tay, hiện tại tôi có Hi Văn rồi, tôi đã vô cùng thỏa mãn, còn nhớ dưới cơn trời mưa ngày ấy! Tôi bước qua Quỷ Môn Quan trở về, tôi quý trọng sinh mệnh mình, tôi càng quý trọng Hi Văn! !"

"Nhưng tương lai của cô đâu? Mẹ của cô chắc cũng hi vọng cô có thể quý trọng tương lai của cô!" Daniel chân thành nói: "Hey! ! Đừng buông tha ước mơ! Giống như Minh Cơ, đến chết cũng muốn yêu! Bộ phim này nói cho mọi người, mặc kệ làm chuyện gì, đều phải có lòng tin! ! Cô đã từ Quỷ Môn Quan quay trở về, vậy thì không cần sợ lời đồn đãi thị phi. Hi Văn chúng ta đáng yêu nhất, không cần giấu đi, rồi cũng có một ngày, cô phải dùng thành công của mình, nắm tay con gái, bước lên thảm đỏ! ! Chỉ cần cô dũng cảm đối mặt! ! Vừa rồi đoạt giải, cô không vui sao? Cô không hạnh phúc sao? Nhất định cô thuộc về sân khấu! Giống như lúc tôi mới vừa gặp cô! ! Cô thật xinh đẹp! Có một loại ánh sáng lấp lánh, vô tình hấp dẫn người khác! ! Hãy tin tưởng Thượng Đế! Người cho cô ánh sáng xinh đẹp, luôn luôn có mục đích, cô chỉ cần hướng theo mục đích kia đi về phía trước, tự nhiên sẽ đạt được mơ ước của cô! Đây là mục đích của Thượng Đế! !"

Hạ Tuyết chậm rãi cúi xuống, nhìn con gái đang ngủ say, bộ dáng chu môi đáng yêu, nằm trong lòng kêu khóc, thật đáng yêu, cô đột nhiên cười.....

Chương 191B: Buổi lễ trao giải

Hàn Văn Vũ ngượng ngùng cười, nhìn Tịch Lam hỏi: "Nếu lát nữa, Hạ Tuyết không đến nhận giải thưởng? Chuyện kia không phải là tệ hơn sao! Sao muốn tôi đội cái nồi đen này! Nhưng tôi muốn nói, mặc kệ hôm nay người nào nhận được giải thưởng, chỉ cần được đề cử là các vị đã thành

công rồi! Trao giải tất nhiên là cho một số người xuất sắc, nhưng chỉ cần các vị cố gắng hết sức, giải thưởng ở ngay trong lòng của các vị! !"

Tiếng vỗ tay lại cuồng nhiệt vang lên.

"Hằng năm, giải thưởng điện ảnh rất được hoan nghênh! Tài năng mới rất nhiều, năng lực vô cùng phong phú, lối diễn xuất mới mẻ, còn có tin đồn nhảm, còn có." Hàn Văn Vũ tạm dừng một chút, nhìn ống kính cười nhẹ." Còn có lạc quan đáng yêu, kiên cường dũng cảm, có thiên phú diễn xuất, Hạ Tuyết."

Hạ Tuyết sâu xa nhìn Hàn Văn Vũ, nước mắt lặn xuống.

Hàn Văn Vũ chân thành nói trước màn hình: "Mặc kệ cuối cùng ai là người đoạt giải, chúng ta đều chân thành chúc phúc cho cô ấy."

"Đúng vậy!" Tịch Lam cũng mỉm cười nói: "Hi vọng người mới được đoạt giải, trong tương lai sau này, có thể tốt hơn, cũng hi vọng mỗi người được đề cử phải không ngừng cố gắng! !"

"Được rồi, mở bì thư đi !" Hàn Văn Vũ đột nhiên cười hỏi Tịch Lam "Là cô mở hay tôi mở?"

"Đương nhiên là tôi mở!" Tịch Lam mỉm cười nói: "Để anh mở càng bị nghi ngờ!"

Nhóm khách quý nhao nhao vỗ tay cười.

Hàn Văn Vũ nghe xong, cảm thấy có chút xấu hổ, thậm chí đỏ mặt lên.

"Tại sao anh đỏ mặt ?" Tịch Lam cố ý trêu cợt Hàn Văn Vũ.

"Ngày hôm qua tôi uống nhiều rượu đỏ! Hàn Văn Vũ thật sự ngưỡng mộ khê xoa trán."

"Tôi mở đây!" Tịch Lam cười khẽ, cuối cùng từng trận vỗ tay kích động sôi trào, chậm rãi mở phong thư

Hàn Văn Vũ cố ý ho khan, có chút khẩn trương nhìn mọi người trong đoàn phim dưới đài . . .

Hạ Tuyết cũng ôm chặt con gái đã ngủ say, nín thở nhìn TV.

Daniel cũng căng thẳng ngồi trên sofa, cùng chờ đợi.

Tiếng vỗ tay từng đập vang lên, rốt cuộc Tịch Lam mở phong thư ra, vừa nhìn danh sách, cô nhướng mày, sửng sốt một chút, nở nụ cười, đưa danh sách cho Hàn Văn Vũ nói: "Vẫn là giao cho anh để đọc đi! ! Anh có vẻ rất khẩn trương!"

Dưới đài mọi người cười ầm lên, nhưng tất cả người của đoàn phim “Vương triều hiện đại” không cười nổi, nhất là Tôn Minh có chút căng thẳng nhìn lên đài

Hạ Tuyết đưa tay lên, cắn ngón tay mình, ánh mắt nhìn chòng chọc màn hình!

Hàn Văn Vũ thâm sâu thở dốc một hơi, chậm rãi nhận lấy danh sách trong tay Tịch Lam, nhìn thoáng qua tên người đoạt giải thưởng, thở sâu một hơi, bình tĩnh nghiêm mặt, điều chỉnh Microphone, toàn trường yên tĩnh, hắn nhìn ngay ống kính nói: "Giải Kim Mã năm nay trao cho người mới xuất sắc nhất trong bộ phim “Vương triều hiện đại” Hạ Tuyết!"

Tất cả khách quý toàn trường nhất thời nhao nhao vỗ tay, tất cả người trong đoàn phim “Vương triều hiện đại” nhảy dựng lên vỗ tay, hoan hô! !

Hạ Tuyết sửng sốt, rung động nước mắt lăn xuống.

Hội trường chợt tối sầm, trong màn hình lớn sáng lên, chiếu đoạn phim ngắn của Hạ Tuyết "Bông tuyết trắng xóa bay bay, một nữ tử mặc váy dài màu trắng, người khoác áo choàng màu tím nhạt, cười trên lưng tuần mã, chạy như bay trong tuyết.....Cô nắm chặt dây cương, vui vẻ, sung sướng giơ tay lên, phát khăn lụa trắng trong tay, hướng về bày ngựa kêu lên: "Tuyết nhi chạy mau Chúng ta cùng đi lên núi hái hoa anh đào đỏ"

Hình ảnh Hạ Tuyết ngoái đầu nhìn lại trong nháy mắt đứng yên.

Tất cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Hàn Văn Vũ đứng trong hội trường, đột nhiên hốc mắt đỏ lên cười, nhận lấy chiếc cúp trong tay Tịch Lam, giơ chiếc cúp lên, từng trận vỗ tay, nhìn ống kính, giống như biết cô đang nhìn hân, hân ghen ngào nói: "Hạ Tuyết Tôi không biết bây giờ cô ở đâu, nhưng giải thưởng này, cô nên được, cô đã cố gắng như vậy, kiên cường như vậy, lạc quan và đáng yêu như vậy, giải thưởng này là thượng đế nói cho cô biết, người vẫn yêu thương cô Hạ Tuyết. Cho dù cô ở nơi nào, tôi đều rất tin tưởng cô, nhất định cô sẽ sống tốt Cố lên! ! Cố lên! !"

Hạ Tuyết ôm chặt con gái, cảm động khóc òa lên, mặt dán vào khuôn mặt bé nhỏ của con gái đang ngủ say, muôn vạn lời muốn nói đều nuốt vào lòng, chưa bao giờ hạnh phúc như vậy, tất cả tiếng vỗ tay vẫn vang lên không ngớt, cô mở hai mắt nhắm lệ, nhìn thấy Hàn Văn Vũ trước màn hình nói: "Hạ Tuyết. Giải thưởng này, tôi tạm thời giữ cho cô, ngày sau gặp mặt, tôi tự mình đưa cho cô! Đừng bỏ lỡ! Chúng tôi đều muốn cô!"

Hạ Tuyết khổ sở nhìn Hàn Văn Vũ tay nâng chiếc cúp kia, sau đó chậm rãi đi xuống đài, cùng Tôn Minh làm một tư thế chiến thắng, hai người nhẹ nhàng ôm vai nhau. Cô kích động nở nụ cười, bật khóc.

Daniel đi tới bên cạnh Hạ Tuyết, ngồi xổm xuống, nhìn bộ dáng kích động như vậy, lơ đãng hỏi: "Thật sự cô muốn buông bỏ đóng phim sao? cô có thể đoạt được giải thưởng, đây là cơ hội tốt nhất với cô! ! Cô nhất định thành công ! cô diễn Minh Cơ rất tốt! ! Vô cùng nổi bật! !"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nghẹn ngào ôm lấy con gái, đứng lên, ngồi trở lại trên sofa, cầm lấy muỗng, cẩn thận múc cháo, vừa uống vừa nói: "Nếu tôi không buông tay, sáu năm trước tôi đã không buông tay, hiện tại tôi có Hi Văn rồi, tôi đã vô cùng thỏa mãn, còn nhớ dưới cơn trời mưa ngày ấy! Tôi bước qua Quỷ Môn Quan trở về, tôi quý trọng sinh mệnh mình, tôi càng quý trọng Hi Văn! !"

"Nhưng tương lai của cô đâu? Mẹ của cô chắc cũng hi vọng cô có thể quý trọng tương lai của cô!" Daniel chân thành nói: "Hey! ! Đừng buông tha ước mơ! Giống như Minh Cơ, đến chết cũng muốn yêu! Bộ phim này nói cho mọi người, mặc kệ làm chuyện gì, đều phải có lòng tin! ! Cô đã từ Quỷ Môn Quan quay trở về, vậy thì không cần sợ lời đồn đãi thị phi. Hi Văn chúng ta đáng yêu nhất, không cần giấu đi, rồi cũng có một ngày, cô phải dùng thành công của mình, nắm tay con gái, bước lên thảm đỏ! ! Chỉ cần cô dũng cảm đối mặt! ! Vừa rồi đoạt giải, cô không vui sao? Cô không hạnh phúc sao? Nhất định cô thuộc về sân khấu! Giống như lúc tôi mới vừa gặp cô! ! Cô thật xinh đẹp! Có một loại ánh sáng lấp lánh, vô tình hấp dẫn người khác! ! Hãy tin tưởng Thượng Đế! Người cho cô ánh sáng xinh đẹp, luôn luôn có mục đích, cô chỉ cần hướng theo mục đích kia đi về phía trước, tự nhiên sẽ đạt được mơ ước của cô! Đây là mục đích của Thượng Đế! !"

Hạ Tuyết chậm rãi cúi xuống, nhìn con gái đang ngủ say, bộ dáng chu môi đáng yêu, nằm trong lòng kêu khóc, thật đáng yêu, cô đột nhiên cười.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Sao Cô Ở Nơi Đây ?

Rạng sáng!

Bên ngoài trời đang thổi cơn mưa phùn, hơi se lạnh, Hạ Tuyết mặc áo khoác, ngồi trên ghế sa lon, nhìn buổi lễ trao giải điện ảnh vừa kết thúc, lần đầu tiên thấy mình đoạt giải, trong phút chốc kia, lần đầu tiên cô vui vẻ cười, nước mắt lại từng giọt lăn xuống. Nhớ tới câu nói Daniel ". . . . Hi Văn chúng ta đáng yêu nhất, Đừng nên giấu đi, rồi có một ngày, cô phải dùng thành công của cô, nắm tay con gái, bước trên thảm đỏ! !"

Hạ Tuyết nhớ những lời này, trong lòng đột nhiên nóng lên, ánh mắt của cô khẽ chớp, cắn môi dưới.

Sáng sớm hôm sau!

Trời vẫn đổ cơn mưa, nhưng nghe nói hôm nay tại cổ trấn tổ chức lễ hội trên thuyền mỗi năm một lần, lúc này, lão bản thường ngày buôn bán trên thuyền, sẽ có rất nhiều tôm cá tươi, mời mọi người ăn miễn phí, Hạ Tuyết vừa nghe, vội vàng ôm lấy bảo bối, đeo dây lưng màu hồng, đem Bảo bối mang phía trước ngực, ha ha ha cười chạy đi, muốn đi đến nơi náo nhiệt, nhưng vừa mới đi ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Daniel mỉm cười đi tới nói: "Muốn đi đâu?"

"Đi tham gia lễ hội trên thuyền! Có miễn phí món ăn! !" Hạ Tuyết vừa nhét bình sữa vào trong miệng con gái, vừa cười nói.

"Tôi đi với cô!" Daniel đỡ Hạ Tuyết đi tới, sau đó đi con sông nhỏ thật dài

"Tôi nói cho anh biết, chờ lát nữa, khẳng định có rất nhiều món ăn, anh phải giành cho tôi một ít!" Hạ Tuyết vừa đi vừa vui vẻ nói, nói xong, vẫn còn cúi đầu nhìn con gái đang lườm mắt thật to, ôm bình sữa bú, giống con heo con nhìn mình.

"Ôi! Công chúa của mẹ! Chờ một lát nữa mẹ cho con ăn ngon". Hạ Tuyết vừa cười vừa quay đầu nhìn Daniel, vẻ mặt trầm tĩnh nhìn cô, dường như có lời muốn nói, cô sững sốt, nhìn hẩn ngạc nhiên hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Daniel nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt có chút lóe lên, nhưng chỉ nhàn nhạt cười, vươn tay nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của Hi Văn, nó đang lườm mắt thật to nhìn hẩn, tóc xoắn lưa thưa, dùng một cái khăn trùm đầu màu xanh vây quanh, thật sự rất buồn cười.

Hạ Tuyết và Daniel đi dọc theo bờ sông nhỏ, đi đến đầu bên kia cổ trấn nhỏ, lúc này gió lạnh đột nhiên thổi tới, lá phát phơ bay.

Hạ Tuyết vừa đi vừa nhìn Daniel hôm nay im lặng kỳ lạ, ngạc nhiên hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Vai diễn của tôi đã kết thúc, tôi phải về Pháp rồi!" Daniel đột nhiên quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết sững sốt, nhìn gương mặt hẩn rất quen thuộc, trong lòng tự nhiên có chút không nở nói: "Anh thật sự đi sao?"

Daniel nhìn cô, gật đầu nói: "Uhm! ! Tôi không có lý do để ở lại! Phải trở về rồi, có thể bận lòng tiếng cho phim, chắc sẽ không quay lại nữa, cũng sẽ không còn ở Trung Quốc bao lâu." Daniel thâm sâu nhìn Hạ Tuyết nói.

Ánh mắt Hạ Tuyết chăm chú, ôm con gái, nhìn bộ dáng nhỏ bé của con gái rất đáng yêu, Daniel có một nửa công lao, chăm sóc Hạ Hân cũng là hẩn, chọn trường học nhà trẻ cho Hạ Hân cũng là hẩn, trong cuộc sống của

Hạ Tuyết, Daniel giống như người thân, cô cười khổ nói: "Thật sự phải đi sao"

"Uhm..... phải đi rồi....." Daniel lại nhìn Hạ Tuyết thật sâu, nói: "Cô Bỏ được tôi sao?"

Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Daniel cười nói: "Tôi đương nhiên không nỡ rời xa anh, chúng ta cùng ở chung một chỗ lâu như vậy, anh chăm sóc cho Hi Văn, tôi vô cùng cảm ơn anh Tôi tin tưởng Hi Văn cũng sẽ không muốn xa anh."

Daniel đột nhiên cười.

"Nhà của anh ở nơi nào?" Hạ Tuyết đột nhiên nhớ tới chuyện của Daniel, bình thường hai người cùng một chỗ, đều là nói chuyện của con gái.

"Tôi ở Provence!" Daniel mỉm cười nói.

"Thật vậy chẳng?" Hạ Tuyết kinh ngạc cười nói: "Thật tốt quá. Đó là một nơi rất đẹp, nghe nói trong trấn nhỏ, khắp nơi đều có bướm bướm. còn có. khắp núi, nơi nơi đều là hoa Lavender a! ! Trời ạ! ! Suy nghĩ một chút tôi cũng cảm thấy hạnh phúc! !

Daniel quay đầu, thâm sâu nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Cô thích không?"

"Thích!" Hạ Tuyết hô hô cười nói.

Daniel giật mình, sau đó đỡ bờ vai cô, nóng bỏng nhìn cô nói: "Tôi nói cho cô biết, mẹ tôi sống ở Provence, có một trang viên, nơi đó đủ loại hoa Lavender, mỗi buổi sáng sớm, chỉ cần cô mở cửa sổ, cô sẽ nhìn thấy hoa Lavender trải dài mênh mông, khắp nơi đủ màu sắc, bướm bướm lượn bay rất đẹp. Còn có chuồn chuồn xanh."

"Ôi chao....." Hạ Tuyết nghe một chút đã cảm thấy muốn say..... "Nhất định là rất đẹp."

"Đúng vậy! Rất đẹp." Daniel vội vàng nhìn Hạ Tuyết nói: "Chỗ đó là thiên đường tự do. Nơi nơi có mùi rượu nho, mùi thịt bò nướng rất thơm."

Hạ Tuyết cầm lấy tay Daniel nói: "Nếu sau này tôi kiếm được nhiều tiền, tôi đi thăm anh có được hay không? Anh bao tôi ăn, ở! !"

Trong lòng Daniel đau nhói, nhìn bộ dáng Hạ Tuyết vội vàng, ánh mắt tỏa sáng, ở chung mấy tháng, hẳn biết cô cô đơn biết bao nhiêu, tự mình tìm vui Ánh mắt hẳn rối loạn, chớp chớp, nói: "Tốt!! Tôi dẫn cô đi Provence! Sau đó, trước tiên chúng ta đến Paris. Đi cầu nguyện. đến trường dạy điện ảnh tốt nhất. Tôi muốn đưa cô đi một chuyến. Ăn món ăn ngon nhất, mặc áo khoác ấm áp, ngủ trên giường vô cùng thoải mái."

Trong lòng Hạ Tuyết đau xót, nhìn người đàn ông thiện lương này, hẳn nói ra khát vọng trong lòng cô. Cô gượng cười, nói: "Tốt."

Daniel tiếp tục nói: "Tôi còn muốn cho cô giống tất cả những người phụ nữ hạnh phúc khác, đi trên phố Paris lãng mạn, ngắm phong cảnh lãng mạn nhất. Còn có, chúng ta có thể ngồi xe ngựa, ôm Hi Văn đi khắp phố lớn, ngõ nhỏ, cô nói có được hay không?"

Hạ Tuyết thở dài, ngẩng đầu nhìn cảnh Dương Liễu xanh xanh và con sông nhỏ, nói: "Khi nào thì mới có thể thực hiện được ước mơ đẹp như vậy?"

Daniel lập tức cúi người, ôm chặt vai Hạ Tuyết, vội vàng nhìn cô nói: "Chỉ cần cô nguyện ý, tôi sẽ đưa cô đi! Tôi dẫn cô đi nước Pháp!"

Hạ Tuyết nhìn Daniel sửng sốt, vừa mới muốn nói, lại nghe phía sau lưng có người kinh ngạc kêu lên."Hạ Tuyết? Tại sao cô ở nơi này?"

Hạ Tuyết và Daniel cùng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy Tôn Minh đứng bên bờ sông nhỏ, nhìn cô.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Hẹn Gặp Lại

Tôn Minh và Trương Kính Trung ngồi trong tiệm cà phê nhỏ, nhìn chăm chú Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng có chút ngượng ngùng ôm Hi Văn bé bỏng vào trong ngực, nhẹ nhàng đong đưa cho nó ngủ, vừa cho con gái ngủ, vừa có chút ngượng ngùng nhìn Tôn Minh và Trương Kính Trung Nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của bọn họ, cô không biết nói gì cho phải, căng thẳng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đong đưa con gái

"Hóa ra cô trốn đi là vì cô mang thai sao?" Tôn Minh không thể tin được nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết ngượng ngùng cười cười, im lặng gật đầu.

Tôn Minh tức giận thở dài, lại tiếp tục nhìn bộ dáng này của Hạ Tuyết và đứa bé thật đáng yêu, lẽ ra biết là không nên hỏi, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Cha của đứa bé là ai?"

Hạ Tuyết sửng sốt, dụi dụi nói: "Tôi và cha của nó đã tách ra"

Trương Kính Trung nhìn đứa bé trong lòng Hạ Tuyết, giật mình kinh ngạc nói: "Một năm qua, cô một mình mang thai rồi sinh con và chăm sóc nó?"

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng liếc mắt nhìn Daniel bên cạnh, cười khờ nói: "May mắn Daniel đã giúp tôi lo lắng chắc là nhìn tôi rất đáng thương đi."

"NO! Cô là cô gái tốt đáng được người khác quý trọng!" Daniel lập tức nói.

Trương Kính Trung và Tôn Minh cùng nhìn thoáng qua Daniel, lại nhìn Hạ Tuyết, vội nói: "Cô dự định cả đời sống ở chỗ này?"

Hạ Tuyết khẽ chớp mắt, sâu xa nói: "Tôi còn có thể làm gì? Mang theo Bảo bối. Tôi cũng không tính cùng người khác ở chung một chỗ Ở đây rất tốt, nhàn nhã, thoải mái. . . ."

Trương Kính Trung mỉm cười nhìn Hạ Tuyết chân thành nói: "Cô có biết. Khi tôi nhìn thấy đứa nhỏ này, cảm thấy rất tán thưởng cô sao?"

Hạ Tuyết ôm cô gái, nhìn Trương Kính Trung, ngây ngốc lắc đầu.

"Chính là ngày đó trời đổ mưa, dường như cô không có việc gì, đứng trên tảng đá ca hát. trong ánh mắt rất bi thương, lại ca hát vô cùng êm tai." Trương Kính Trung chân thành nói.

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhớ lại lúc cô một mình, mới đây đã rất lâu rồi? một cô gái nhỏ ngày ấy nay còn đâu?

Trương Kính Trung chân thành nói với Hạ Tuyết: "Có lẽ trong cuộc đời người chúng ta, cũng có lúc cần nghỉ ngơi, chỉ là không thể để cho tâm linh nghỉ ngơi quá lâu, nếu nghỉ ngơi quá lâu, nhiệt huyết của cô sẽ biến mất Rõ ràng đó là thứ quý giá của con người, có một số người muốn có, vẫn không có thể có được. tại sao cô muốn vứt bỏ?"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nghẹn ngào nói: "Tôi không vứt bỏ, tôi có thể nhặt lên sao? Tôi còn có cơ hội nhặt lên sao? Tôi mang theo con gái, tôi có thể làm được gì?"

Tôn Minh lại kích động nói: "Cô không cố gắng sao? Mặc kệ là khi nào, cô đều là Minh Cơ! Cô vẫn là Minh Cơ! Trong thế giới điện ảnh, đã có dấu

chân của cô! Không thể phai mờ ! Cô là cô gái có thiên phú vô cùng, cố gắng một chút là có thể thành công! Nếu cô dừng cảm mang theo đứa bé xuất hiện, tôi nhất định sẽ giúp cô! !"

Hạ Tuyết ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tôn Minh.

Trương Kính Trung suy nghĩ một chút, nói: "Cho dù là thiên phú, vẫn là ở tương lai, tôi cảm thấy phải tiến hành học tập có hệ thống..... Nếu cô thật sự không buông tay ước mơ của mình, cố gắng phấn đấu thì tôi có thể giúp cô một chuyện."

Hạ Tuyết sững sờ nhìn Trương Kính Trung.

Trương Kính Trung mỉm cười nói: "Tôi ở trong giới giải trí, có một chút sức ảnh hưởng, nếu cô thật sự có ý định đóng phim, tôi có thể gửi thư đến học viện Falkland nước Pháp, cho cô học tập diễn xuất thật tốt!"

Hạ Tuyết rung động nhìn Trương Kính Trung, không thể ngờ bản thân mình lại có thể gặp được may mắn thế này, cô nhất thời sững sờ, không biết nên làm gì cho tốt? vui sướng qua đi, cô lo lắng nói: "Tôi và bảo bối phải làm sao? Còn em trai của tôi nữa."

"Hey!!" Daniel hưng phấn nói: "Tôi sẽ cố gắng hỗ trợ tối đa cho cô! ! Đó là một trường học vô cùng tốt, hầu hết tập trung các nhà làm phim tốt nhất thế giới!! Cô nhất định phải tiếp nhận! ! Tôi hỗ trợ cho cô! ! Nhất định là vậy!!! Không cần bị áp lực!! chuyện của Hi Văn, tôi cũng có phần trách nhiệm! ! Làm ơn! ! Tiếp nhận đi! ! Trong lòng tôi cô là con chim xanh, nhất định giương cánh bay cao ! !"

Trong đầu Hạ Tuyết lập tức loạn cả lên, nhìn Daniel nói: "Đi nước Pháp?"

"Đi nước Pháp!! Tin tưởng tôi !! Nơi đó thuộc về cô!" Daniel hưng phấn nói.

Hạ Tuyết nhất thời sửng sốt nhìn Tôn Minh và Trương Kính Trung, hai người bọn họ cũng nhìn cô mỉm cười gật đầu nói: "Cố lên đi! ! Đã trải qua khổ cực như vậy thì còn sợ gì? học tập cho tốt, sẽ có một khoảng trời chờ cô! !"

Hạ Tuyết cắn môi dưới, ánh mắt rối loạn chớp chớp, thở dốc một hơi, cúi đầu nhìn con gái.

Trương Kính Trung mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Nếu bản thân cô không có ước mơ, tương lai làm sao đem cánh ước mơ, truyền cho con gái? Thế giới này thật rộng lớn Chờ cô đi ra ngoài, tự nhiên tất cả là trời cao biển rộng rồi....."

Hạ Tuyết còn suy nghĩ một chút, cắn răng nhìn bọn hắn.

Tất cả mọi người căng thẳng nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết từ trong tiệm cà phê nhìn ta bầu trời xanh thẳm bên ngoài
..

Sân bay!

Hạ Tuyết ôm Hi Văn, Daniel nắm tay Hạ Hân, giống như một nhà bốn người đứng ở lối vào sân bay, nhìn Tôn Minh và Trương Kính Trung, Hạ Tuyết nghẹn ngào nắm tay em trai đi tới trước mặt bọn họ, khóc nói: "Cả đời này Hạ Tuyết chịu rất nhiều đau khổ, nhưng vào lúc này, không còn đau khổ nữa, trải qua rất nhiều đau khổ và mệt mỏi, đều đáng giá, tôi vô cùng cảm ơn hai người thầy đã quan tâm tôi, Hạ Tuyết nhất định học tập thật tốt, không phụ lòng mong mỏi của mọi người! Cảm ơn thầy!"

Hạ Tuyết vừa nói xong, nước mắt rơi xuống, kéo tay em trai, cúi thấp người 90 độ cảm ơn hai người

"Cám ơn ông nội." Hạ Hân cũng nói lời cảm ơn cùng chị.

"Tốt! Tốt! Học tập cho tốt, sau khi học thành công, đem bản thân mình cống hiến cho điện ảnh! ! Chúng ta đều là người của điện ảnh, tự nhiên sẽ bảo vệ cô như chim non! ! Tương lai còn rất dài, nhớ khi gặp khó khăn, cần răng chịu đựng! hiểu không?" Trương Kính Trung cẩn thận dặn dò.

Hạ Tuyết rơi lệ gật đầu nói: "Đã hiểu."

Tôn Minh nhẹ nhàng tiến lên, ôm cô gái này một chút, vỗ vỗ vai cô nói: "Cố lên! ! Cố lên! !"

Hạ Tuyết đột nhiên cười, gật đầu!

"Đã đến giờ, chúng ta phải lên máy bay rồi !" Daniel đi tới trước mặt Hạ Tuyết, ôm nhẹ vai cô nói.

Hạ Tuyết nhìn hẩn một cái, quay đầu nhìn bọn Tôn Minh, rốt cuộc hạ quyết tâm ôm con gái, nắm tay em trai lưu luyến xoay người rời khỏi lúc Hạ Tuyết sắp đi vào lối đi lên máy bay, nắm tay em trai quay đầu vẫy tay nói với Tôn Minh và Trương Kính Trung: "Hẹn gặp lại Hẹn gặp lại. Vài năm sau, chúng ta gặp lại."

Trương Kính Trung và Tôn Minh cùng vẫy tay.

Hạ Tuyết ôm con gái lau khô nước mắt, quay đầu nhìn vùng trời màu xanh ngoài sân bay, kiên quyết nói: " Hẹn gặp lại. Tôi sẽ trở về Tôi nhất định sẽ quay về"

Cô vừa nói xong, mạnh mẽ xoay người, dắt tay em trai, ôm con gái, đi vào lối đi lên máy bay! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Sáu Năm Sau

Sáu năm sau!

Vẫn là vào mùa thu, rất nhiều cảnh sát giao thông đang mở đường, hôm nay khách sạn Castleton vô cùng náo nhiệt, tập đoàn tài chính Hàn thị Hàn Văn Hạo, người con cả Hàn gia hôm nay đính hôn, sẽ kết hôn với con gái của chuỗi khách sạn nổi tiếng thế giới, tập đoàn tài chính Pearlman, Tần Thư Lôi, cô là 1 trong 10 người phụ nữ nổi tiếng trên thế giới được đi học tại Học viện Cambridge do hoàng hậu Anh quốc khai sáng, vóc dáng như hoa sen nổi trên mặt nước, trong sáng, tao nhã, xinh đẹp, hào phóng cho nên hôm nay là lễ đính hôn của hai gia đình tự nhiên thu hút các phương tiện truyền thông, tất cả mọi người đều chờ đợi tại trước cửa khách sạn Castleton, căng thẳng chờ đợi.

Thời gian từng phút, từng phút trôi qua, lúc gần 10 giờ, trên bầu trời tuyết trắng xóa, một cơn gió mát thổi tới, mọi người chợt cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, lại nghe thấy tiếng hô to: "Bọn họ đến rồi! !"

Tất cả phóng viên và nhân viên làm việc tại đại sảnh khách sạn rồi rít kích động ngăm nhìn, quả nhiên thấy từ phía trước cảnh sát mở đường, có mấy chiếc xe có rèm che chạy đến, dẫn đầu là chiếc Rolls-Royce màu bạc, kế tiếp đó là Mercedes màu xanh, Ferrari màu đỏ, cuối cùng là chiếc xe màu đen chạy băng băng.

Xe dừng trước đại sảnh khách sạn, tất cả phóng viên nhao nhao đổ về hướng xe, muốn chụp được bức ảnh đặc sắc, vệ sĩ lập tức tiến lên ngăn cản tất cả bọn họ lại, lùi ra thăm dò phía bên ngoài, quản gia Hàn gia từ trong

đại sảnh khách sạn bước nhanh tới, cẩn thận mở cửa xe, cung kính khom lưng lễ phép chào: "Đại thiếu gia. Tần tiểu thư."

"Uhm." Bên trong một giọng nói trầm trầm đáp trả, Hàn Văn Hạo mặc tây phục đen, áo sơ mi trắng, đeo nơ đen, trước ngực áo gắn bông hoa màu xanh đậm, phong thái tôn quý, từ trong xe bước ra, ánh mắt tỏa ra磁力 hấp dẫn trí mạng, khuôn mặt hoàn hảo giống như điêu khắc, trong một ngày mùa thu tuyết trắng, phát ra khí thế cao ngạo, hần liếc mắt nhìn mọi người một vòng, vô số ánh đèn flash chớp lên, tác phong hần luôn nghiêm nghị.

Người giúp việc Hàn gia lập tức tiến lên, mở một cánh cửa xe khác, vươn tay đỡ một cô gái xinh đẹp mặc váy dài màu trắng, chỉ thấy cô nhẹ nhàng đưa tay vén tóc mai hai bên, cầm đóa hoa Mãn Thiên Tinh, làm cho cô giống như tinh linh trong rừng, xinh đẹp động lòng người, cô khẽ chớp đôi mắt mơ mộng, ngượng ngùng cười, hai má lúm đồng nhẹ nhàng toát ra, hai cánh tay trắng tinh nhẹ buông xuống kéo chiếc váy dài, từng trận ánh đèn flash chớp lên, người giúp việc đỡ cô đi vòng qua xe, đi tới trước mặt Hàn Văn Hạo, tao nhã cười ngọt ngào nhìn hần.

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn Tần Thư Lôi, hai mắt lóe sáng, vẻ mặt buông lỏng, xẹt qua ý cười hơi cong cánh tay.

Tần Thư Lôi ngượng ngùng đem hai tay nhẹ nhàng bỏ vào trong khuỷu tay của hần.

Hàn Văn Hạo thâm sâu liếc mắt nhìn cô một cái, nói: "Đi thôi. Tất cả mọi người đang chờ."

Tần Thư Lôi gật đầu, tao nhã mỉm cười.

Hàn Văn Hạo chậm rãi cười, dắt tay Tần Thư Lôi đi dọc theo thảm đỏ về phía trước, Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm cũng xuống xe, đi theo sau bọn hần đến.

Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi đi dọc theo thảm đỏ khách sạn Castleton, từng bước đi trên thảm đỏ trải rộng bước vào đại sảnh, hướng đến cầu thang xoắn ốc, chỉ thấy cầu thang xoắn ốc hiện ra khí cầu màu trắng che kín, có sợi tua màu phấn hồng và các viên thủy tinh hình trái tim, dính vào trong đó, mộng ảo, huyền bí. nhân viên khách sạn và người giúp việc của Hàn gia rồi rút đứng hai bên, chờ đợi.

Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi đi đến cầu thang xoắn ốc, sau đó đi đến sảnh lớn lầu hai, nhân viên khách sạn vừa thấy đến bọn hắn đến, lập tức kéo sợi dây hoa màu vàng, cửa lớn cao 3 mét mở ra, hai người chậm rãi đi đến trước cửa, nhìn tất cả tân khách quý tại hội trường, ngồi ở từng chiếc bàn tiệc trải khăn trắng tinh, nhìn cô dâu chú rể vỗ tay chúc phúc, hai trưởng bối của Hàn gia, Hàn Văn Trung và Trang Minh Nguyệt, hai trưởng bối của Tần gia, vợ chồng Tần Thế Khải nhao nhao xúc động vỗ tay tán thưởng cho cô dâu chú rể, thật là ông trời tác hợp, tất cả khách quý đều cảm thán, chỉ có gia thế Hàn gia như vậy mới có thể cưới được một cô gái nổi tiếng như vậy. . . .

Hai người Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi đi trong tiếng vỗ tay, chậm rãi đi trên thảm đỏ, lướt qua bên người Dạ Thiên Thiên, Dạ Thiên Thiên sắc mặt nghiêm túc, mặc cho Hàn Văn Hạo lướt qua bên người mình, nước mắt cô run rẩy rơi xuống, không nhin được ngẩng đầu, nhìn theo bóng lưng cao lớn của Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi mặc lễ phục cô dâu màu trắng, không mang bất kỳ trang sức gì, chỉ trang điểm một chút phấn hồng, như vậy cũng đã động lòng người, cô khổ nở nụ cười.

Cần Nhu mặc váy ngắn màu tím, lấy thân phận diễn viên mới của Công ty Điện ảnh và Truyền hình ONE-KING do tập đoàn Hàn thị đầu tư tham dự bữa tiệc lần này, cô nhàn nhạt quay đầu nhìn gương mặt mất mát của Dạ Thiên Thiên, cô không lên tiếng, chỉ mở ra túi xách, đưa ra chiếc khăn tay trắng Nói: "Lau nước mắt đi. Dù sao đây cũng là hội trường hôn lễ."

Dạ Thiên Thiên cười khố, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống, trong màn lệ nhìn thấy Hàn Văn Hạo đỡ nhẹ vị hôn thê ngồi trước bục màu trắng, trước mặt rải rất nhiều hoa hồng, đặt hai ly sâm banh đang sủi bọt bay lên, tất cả mọi thứ vô cùng xa hoa, ấm áp, cô nhìn Hàn Văn Hạo vẫn phong thái đỉnh đặc ngồi trước sân khấu, thật sự giống như một ông vua, vô luận hắn đặt mình trong chỗ nào cũng đều tỏa sáng chói lọi, cô sâu xa nhìn hắn, lưu luyến nhìn hắn, mê luyến nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi trong tiếng vỗ tay, nâng ly rượu, mời tất cả khách quý.

Trong lòng Dạ Thiên Thiên cảm thấy gấp rút, hi vọng Hàn Văn Hạo có thể nhìn mình, nhưng ánh mắt của hắn nhanh chóng liếc qua toàn trường, cô mất mác khê cắn răng, cuối cùng cúi đầu, mở khăn tay Cần Nhu, lau nước mắt.

Cần Nhu nhàn nhạt nhìn cô, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo hướng tất cả tân khách mời rượu xong, đỡ vị hôn thê ngồi xuống, để cho trưởng bối Hàn gia, Hàn Văn Trung lên đài phát biểu Cô cúi đầu, nhàn nhạt cười

Hàn Văn Vũ là người thân, ngồi ở vị trí đầu, cũng không ngừng nhìn đồng hồ, dường như có chút sốt ruột! !

Hàn Văn Kiệt nhìn anh hai như vậy, tò mò nghiêng người tới phía trước, nhỏ giọng hỏi: "Anh làm sao vậy? Có chuyện gì rất vội sao?"

Hàn Văn Vũ thấp giọng nói: "Anh cũng không biết tin tức là thật hay giả, nhưng anh nghe phóng viên tòa soạn nói, Hạ Tuyết! Hôm nay cô ấy về nước"

Hàn Văn Kiệt rung động nhìn Hàn Văn Vũ, cô gái này đã sáu năm không có tin tức, giống như truyền kỳ, lại một lần nữa tiến vào trong thế giới của

hắn, hắn nhướng mày, không dám tin nói: "Sáu năm đã không có tin tức, tại sao lại xuất ngoại kia chứ ?"

Hàn Văn Vũ nhẹ giọng nói: "Thật anh chưa nói cho chú biết, gần đây anh mới nghe được tin tức này, hóa ra sáu năm trước, Hạ Tuyết đến nước Pháp học tập diễn xuất, sau khi học xong, gần đây đóng bộ phim nhựa “Dịu dàng” do đạo diễn Trương Kính Trung quay tại Pháp, bộ phim nhựa này đã đoạt nhiều giải thưởng ở Pháp, hiện giờ khí thế mười phần mang bộ phim nhựa này về nước, cao giọng phát ngôn muốn ôm tất cả giải thưởng, mà Hạ Tuyết sắp sửa được đề cử ảnh hậu, chạy về nước quay phim cùng với bốn người được đề cử ảnh hậu, một trong số đó đang tuyên truyền áp-phích! !"

"Chuyện này, tại sao đến bây giờ anh mới nói cho em biết?" Hàn Văn Kiệt đột nhiên kích động hỏi.

Hàn Văn Vũ nhú mày nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Này! ! Chú cũng mới vừa về nước đó thôi? Anh cũng mới biết gần đây, anh đã thử tìm Hạ Tuyết, nhưng lúc đó sau khi cô ấy quay xong bộ phim nhựa, nghe nói đã trở lại Provence rồi, không còn tung tích nữa. Lần này có tin cô ấy về nước, cũng không biết là thật hay giả."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Người Của Em Đã Về Nước Rồi

Tìm kiếm kí ức thời thơ ấu, mở trang nhật kí, nhìn thấy mình trong quá khứ, lắng nghe tiếng nói quen thuộc, quanh quẩn trong giấc mơ, thời thơ ấu đại khờ. Câu chuyện cổ tích, mãi mãi xanh.

Trong chuyện xưa có bóng dáng của tôi, ly cà phê với đôi mắt mỗi một hiện lên trên gương mặt tiêu tụy cùng niềm kiêu hãnh của mình.

Harry potter, phép thuật vô hạn, hắc thần bí, xuyên qua thời gian, có thể hóa giải chú ngữ, với tình yêu, không hề sợ hãi.

BATMAN!

Xuất hiện trong đêm tối, lúc gặp nguy hiểm, trong nháy mắt đứng ra.

Chuyển biến trong vòng một đêm, cô bé lọ lem thay đổi, tin chắc chỉ cần có duyên phận, cho dù qua bao lâu, tình yêu vẫn chân thật.

Bạch Tuyết ngủ say, táo đỏ đã bị phá vỡ, nước mắt những người bạn lùn, bão tuyết bay tán loạn, Hoàng Tử nhỏ cưỡi ngựa trắng, hôn nàng cùng rong chơi khắp chân trời.

Thần đèn, đánh bóng linh hồn, cọ qua chất phác, tham lam và ngu dốt

Bụi Gai, làm thành chiến y, tràn ngập kỳ tích, đồng tâm hiệp lực và lòng can đảm mạnh mẽ, dũng cảm bảo vệ bạn! !

Ca khúc Pháp “Tên của tôi gọi là Helen” bằng tiếng trung chậm rãi vang lên ở sân bay, vô số tạp chí và phương tiện truyền thông, phóng viên đổ xô

tới sân bay, chào đón bộ phim giành nhiều giải thưởng ở Pháp, hiện nay, người đứng đầu Giải Kim Mã, người đã từng diễn vai Minh Cơ, được đề cử ảnh hậu Hạ Tuyết, hôm nay sắp sửa về nước, sau một tháng tuyên truyền cho bộ phim đã đoạt Giải Kim Mã, mà cùng lúc, cô gái tên Hạ Tuyết này, trong vòng một đêm, gây bùng nổ toàn thành, vô số dân cư trên mạng nhao nhao tải xuống bộ phim nhựa “Dịu dàng” để xem, quan tâm bộ phim giành được nhiều giải thưởng ở Pháp.

"Nghe nói 10 giờ máy bay hạ cánh, đúng không?" Có phóng viên nhao nhao điều chỉnh ống kính, trao đổi cùng bạn đồng hành.

Vài tên phóng viên tự mình gọi điện thoại đến nước Pháp xác nhận chuyện này!

Tất cả chủ biên các tạp chí thế giới, cũng nhao nhao đổ xô tới sân bay, nhất định phải phỏng vấn người được đề cử ảnh hậu Hạ Tuyết, nghe nói cô học ở Học viện điện ảnh, sau khi tốt nghiệp thành tích đạt loại ưu tú, dùng một bộ DV, quay lại quan điểm sâu sắc về cuộc sống, chọn một góc trời, quay những khoảng xanh, một vẻ đẹp vượt thời gian sẽ xuất hiện trong phim nhựa

Nghe nói cô là bạn gái của Daniel, Tổng giám đốc Tập đoàn điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu, đã từng có người hâm mộ điện ảnh nhìn thấy bọn họ tay trong tay bước đi trên đường phố nước Pháp, nghe nói cô có một đứa con gái, đứa bé đó tên là Hạ Hi Văn, gọi Daniel là cha, có lẽ dùng tiếng Pháp kêu là Papa

Liên quan đến chuyện của cô, mọi người xôn xao nhưng không có một chuyện nào được bản thân cô chứng thật, bởi vì ngoại trừ lúc cô đóng phim bên ngoài, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng xuất hiện trước ống kính, vẫn được Tổng giám đốc Công ty Giải trí và Truyền hình Toàn Cầu Daniel gặt gao bảo vệ, chưa từng phơi bày ra ánh sáng, hiện giờ rốt cuộc cô xuất hiện, về nước tranh cử ảnh hậu, thật sự làm cho người ta sôi trào, trong giới giải

trí này là như vậy, bạn muốn nổi tiếng thì phải xuất hiện trước ống kính vừa hát vừa cười, hoặc là bạn phải tuyệt đối thần bí, đương nhiên! Người trước nhất định an toàn hơn so với người sau, bởi vì cảm giác thần bí, cũng không phải ai cũng có thể giữ nổi, mà còn phải giữ lâu như vậy.

Tại sân bay rất nhiều người nhìn thấy hôm nay có nhiều phóng viên đổ xô đến, họ nhao nhao suy đoán, có phải siêu sao Thiên Hoàng sắp đến hay không? Sau đó lại nghe có tiếng phóng viên hưng phấn nhìn màn hình lớn theo dõi tại khu vực máy bay sắp hạ cánh, kêu to: "Máy bay hạ cánh rồi ! !"

Vô số phóng viên vừa nghe, rồi rít vọt tới lối đi dành cho hành khách, hưng phấn chờ đợi.

Tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên.

Hai người Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi trong tiếng vỗ tay, trao nhẫn đính hôn cho nhau, sau đó nâng ly sâm banh, hai người chăm chú nhìn nhau, uống một ngụm, lại giơ cao ly sâm banh, nhìn về hướng tân khách quý.

Tân khách quý cùng nâng chén hướng về Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi.

Hai người uống một hơi cạn sạch ly sâm banh, đi đến trước bánh ngọt đính hôn, cầm lấy con dao dài, hai người cùng nắm chung con dao, từ trên đỉnh đầu bánh ngọt cắt xuống.

Tất cả khách quý vỗ tay, vô số ánh đèn flash không ngừng chớp lên về phía cô dâu chú rể, ánh sáng bao quanh, hai người nhìn nhau, cuối cùng đi tới trước đài thủy tinh, hai tay đan vào nhau cùng tuyên thệ, trong tương lai, sẽ yêu thương lẫn nhau, hạnh phúc, bảo vệ nhau, cho đến khi răng long đầu bạc!

Tiếng vỗ tay lại cuồng nhiệt vang lên.

Hàn Văn Hạo dặt tay vị hôn thê trở lại trước khán đài, cùng hướng về tất cả khách quý cúi đầu cảm ơn!

Dưới đài, tất cả tân khách cuồng nhiệt vỗ tay, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cũng vỗ tay cười, nhìn anh cả có thể kết hôn, thật sự là cuộc đời con người ta khó đoán, bất quá. Hàn Văn Vũ nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Dạ Thiên Thiên đang ngồi phía sau, vẻ mặt u oán nhìn anh cả, hắn thở dài xoay người lại, nói với em trai: "Thật là cuộc đời con người ta vô chừng, anh cả và Dạ Thiên Thiên cùng chung một chỗ đã sáu năm, nhưng lại phải chia tay. Anh vẫn cho rằng, Dạ Thiên Thiên chính là chị dâu a."

Hàn Văn Trung mặc tây phục màu đen, vẻ mặt nghiêm nghị, đeo kính mắt màu vàng, đã 60 tuổi, nhưng là người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn, nghe con trai nói như vậy, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Hàn gia chúng ta không cưới con hát!! Chơi đùa thì có thể, không cần nghiêm túc! ! Văn Hạo là người chịu trách nhiệm Hàn gia chúng ta, đương nhiên phải kết hôn với danh môn vọng tộc!"

Trang Minh Nguyệt bất đắc dĩ liếc mắt nhìn chồng, dịu dàng nói: "Tôi xem Văn Hạo thật sự thích Thư Lôi. cũng không quá quan tâm đến sự nghiệp!"

"Bà luôn dễ dàng mềm lòng, nhìn xem bà sinh ra ba đứa con, ngoại trừ Văn Hạo phòng thủ ở bên ngoài, nhìn xem hai đứa con nhỏ của bà kìa? Có thể gánh trọng trách sao?" Hàn Văn Trung lạnh lùng nói.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt nhìn nhau, vô cùng ăn ý cười xoay người, nhìn anh cả đỡ vị hôn thê, chuẩn bị đi tiếp tân khách, bọn hắn lập tức đứng lên chạy trốn, đi đến bên cạnh anh cả, nói anh cả và chị dâu tương lai: "Chúc mừng anh chị!"

Tần Thư Lôi cười ngọt ngào, dịu dàng nói với bọn Hàn Văn Vũ: "Cám ơn."

Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhìn hai em trai, nói: "Sao thế? Bị ba gọt giũa, tìm cách trốn đến anh sao?"

"Anh nói cái gì a?" Hàn Văn Vũ bật cười nói: "Bọn em nhìn thấy anh đính hôn, cảm thấy vui vẻ cao hứng thôi! Tu thành chính quả a!"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm em trai

Hàn Văn Kiệt mỉm cười đi tới trước mặt Tần Thư Lôi, lịch sự nho nhã cười nói: "Chúc mừng chị. Hi vọng chị có thể cùng anh cả đầu bạc đến già."

"Cám ơn. Cũng hi vọng chú có thể cùng Mộng Hàm tiểu thư sớm ngày thành hôn." Tần Thư Lôi mỉm cười nhìn Mộng Hàm đi tới bên cạnh Hàn Văn Kiệt.

Mộng Hàm mỉm cười nói: "Sáu năm trước bọn em đã đính hôn rồi.
. . Chỉ chờ hôn lễ của hai người đăng lên báo, bọn em cũng phải bắt đầu chuẩn bị rồi !"

"Em có việc đi trước!" Hàn Văn Vũ vội vàng quay người, tránh làm bia đỡ đạn.

Quả nhiên Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: "Bên cạnh một người cũng không có, đương nhiên chú muốn đi!"

Hàn Văn Vũ không phục quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cái gì không có? Người của em đã về nước rồi !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Anh Chưa Hôn Em

Hàn Văn Hạo nghe xong sững sốt, hỏi: "Người nào?"

Hàn Văn Kiệt không tự giác cười rộ lên, vừa muốn nói chuyện, lại nghe tiếng nói từ đằng xa đưa đến....."Chúc mừng lễ đính hôn Hàn Tổng giám đốc"

Mọi người sững sốt, quay đầu lại, nhìn thấy Dạ Thiên Thiên và Cẩn Nhu đang bưng ly sâm banh đi tới, vẻ mặt tươi cười.

Hàn Văn Hạo nhìn hốc mắt Dạ Thiên Thiên đỏ bừng, ánh mắt của hắn lóe lên, hơi nâng ly, bình tĩnh nói: "Cám ơn!"

"Chúc mừng." Cẩn Nhu cũng mỉm cười hơi nâng ly.

Tần Thư Lôi cũng mỉm cười nâng chén nói cảm ơn, sau đó nhìn về phía Dạ Thiên Thiên, ánh mắt trong suốt, phải biết rằng mặc dù cô lớn lên tại nước Anh, đi học tại Học viện Hoàng gia, nhưng dù sao cô ở đất nước lãng mạn này, đối với tình yêu luôn vô cùng phóng khoáng, cô biết Dạ Thiên Thiên đã từng là tình nhân mấy năm của Hàn Văn Hạo, cô vẫn hướng về Dạ Thiên Thiên nâng ly, tao nhã mỉm cười nói: "Cám ơn cô hôm nay tới tham dự lễ đính hôn của chúng tôi."

Dạ Thiên Thiên nhàn nhạt nhìn Tần Thư Lôi, đột nhiên cười, xem ra Hàn lão gia tự mình chọn lựa con dâu, chính xác ánh mắt thật tốt, hiểu rõ đạo lý, tao nhã hào phóng, giơ tay nhắc chân, cũng đều dịu dàng lễ độ. Dạ Thiên Thiên cảm thán, nhìn Tần Thư Lôi mỉm cười nâng ly nói: "Cám ơn cô mời tôi tham gia lễ đính hôn."

Hai phụ nữ trước ánh mắt của mọi người, nhẹ nhàng chạm ly, sau đó đem rượu uống một hơi cạn sạch, nước mắt Dạ Thiên Thiên lăn xuống, đem ly rượu giao cho nhân viên phục vụ, xoay người rời khỏi.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn theo bóng dáng của cô biến mất trước thảm đỏ, không nói câu nào.

Cần Nhu cũng chỉ im lặng cáo lui, đi theo Dạ Thiên Thiên đi ra ngoài.

Tần Thư Lôi biết có một số việc, không thể miễn cưỡng, cho nên cô đành đem ly rượu cất xong, đưa tay luồn vào trong khuỷu tay Hàn Văn Hạo, tao nhã cười nói: "Chúng ta đi gặp mặt trường bối đi."

"Uhm." Hàn Văn Hạo đáp lời, đi về phía cha mẹ hai bên.

Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm nhìn theo cô dâu chú rể vừa mới rời khỏi, Mộng Hàm rất bội phục cười nói: "Hào phóng như vậy, thật sự là hiếm thấy, quả nhiên là Học viện Hoàng gia đào tạo ra người nổi tiếng. . . ."

Hàn Văn Kiệt chau mày, nhẹ nhàng nắm cằm vị hôn thê, cảm động cười nói: "Như thế nào? Trong lời nói của em không giống như là tán thành cho người ta!"

Mộng Hàm có chút bướng bỉnh nói: "Em chỉ cảm thấy cô ấy quá bình tĩnh. Anh cả và Dạ Thiên Thiên mới chia tay chưa đến một tháng, đã cùng cô ấy ở chung một chỗ rồi. Anh nói, đổi lại là người khác, có thể bình tĩnh sao? Ngược lại em cảm thấy đêm nay người bình tĩnh chính là Dạ Thiên Thiên, cô ấy vẫn ước mơ có thể gả cho anh cả!"

"Đúng vậy!" Hàn Văn Vũ cũng tiếc nuối nói: "Anh cảm thấy Dạ Thiên Thiên không sai! Anh cả cũng không giống như người vì sự nghiệp mà phải làm như vậy, tại sao không cưới cô ấy?"

"Không yêu cô ấy, thì muốn thả cô ấy đi." Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt đưa ly rượu lên môi, mút nhẹ một ngụm, trong đầu quay cuồng tin tức Hạ Tuyết về nước, nhớ lúc trước khi cô rời đi, vẫn còn là một cô gái ngây thơ, vui vẻ.

"Vậy tại sao lại muốn cùng ở chung với người ta sáu năm?" Hàn Văn Vũ có vẻ có tinh thần chính nghĩa.

"Chuyện tình cảm rất khó nói." Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nói: "Lúc đó cho rằng đã yêu nhưng đột nhiên lại không thích nữa. anh và tôi cùng chung một chỗ, tôi và anh cùng chung một chỗ, đây là chuyện tự nguyện của hai bên, không thể cho là trách nhiệm của một bên. Tổn thương, rồi yêu, yêu rồi lại bị tổn thương."

Mộng Hàm nhìn vị hôn phu nói: "Như thế nào? Có vẻ như anh trở thành chuyên gia tình yêu?"

Sau sáu năm, Hàn Văn Kiệt càng bình tĩnh và tao nhã, giơ tay nhắc chân gian, đều có một loại phong thái cao quý, chững chạc, hắn nhàn nhạt cười, nắm nhẹ cằm hôn thê của mình nói: "Có một quỷ linh tinh như em vậy, có thể không trở thành chuyên gia tình yêu sao? Mỗi ngày hỏi anh có yêu em hay không!"

Mặt Mộng Hàm đỏ lên, nhìn bộ dáng Hàn Văn Vũ như đang giấu cợt, cô hừ một tiếng, vỗ nhẹ vai hôn phu mình nói: "Anh đó, anh đó! ! Thật là, Tại sao lại ở trước mặt anh hai nói em như vậy? Khi nào thì chúng ta kết hôn?"

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nghĩ nghĩ, ánh mắt dịu dàng, nhìn hôn thê của mình nói: "Năm trước anh nói muốn kết hôn, em nói có một dự án muốn triển khai, kêu năm sau đi. Năm sau, anh hỏi muốn hay không, em nói năm nay có nhãn hiệu xe ô tô mới cho ra thị trường, nói năm nay đi. Như thế nào? Năm nay muốn kết hôn sao ?"

Vẻ mặt Mộng Hàm triệt để đỏ, cô có chút ngượng ngùng nhìn Hàn Văn Kiệt, chân thành nói: "Năm nay chúng ta kết hôn đi?"

Hàn Văn Kiệt thần bí cười, đưa ly rượu lên môi, uống một hơi cạn sạch, cố ý cười nói: "Năm nay anh không có thời gian!"

"Anh." Mộng Hàm vừa nói vừa cười.

Hàn Văn Kiệt cũng cười.

Hàn Văn Vũ nhìn anh cả và em trai đều có chỗ đảm thắm như vậy, hẩn tức giận nói: "Tôi nói cho các người biết, năm nay tôi nhất định phải kết hôn!! Tôi nhất định phải cưới Hạ Tuyết! ! Sau khi cô ấy trở về, tôi phải bắt cô ấy đặt trong lòng bàn tay, ngậm vào trong miệng, bỏ vào ở trong túi, tôi muốn mua rất nhiều dê con cho cô ấy nuôi! !"

"Ha ha ha." Mộng Hàm nhin không được nở nụ cười.

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt lóe lên, nói: "Em không biết cô ấy có thể trở về. Không biết cô ấy bây giờ ra sao."

"Đúng vậy, không biết cô nhóc kia ra sao rồi, thật sự anh rất nhớ cô ấy" Hàn Văn Vũ thở dài.

"Đang nghĩ đến ai vậy?" Hàn Văn Hạo dặt vị hôn thê đi đến trước mặt bọn họ, hỏi.

"Không có!" Hàn Văn Vũ không có hứng thú nói.

Hàn Văn Hạo nhìn em trai liếc mắt một cái, không để ý tới, đỡ Tần Thư Lôi hơi có cảm giác say, muốn vào phòng nghỉ ngơi, đi qua phía sau sân khấu, sau đó đi vào phòng nghỉ sang trọng, vừa vặn phòng nghỉ này là hướng cảnh biển.

Tần Thư Lôi vừa đi vào phòng nghỉ sang trọng, nhìn thấy cảnh biển ngoài cửa sổ sát đất, cô thở dốc một hơi, mỉm cười nói với Hàn Văn Hạo: "Em thật sự sắp mệt chết rồi."

"Nghỉ ngơi một chút đi!" Hàn Văn Hạo hơi cười.

Tần Thư Lôi nhìn Hàn Văn Hạo thật lâu, cởi giày cao gót ra, đi chân trần đứng trước mặt ở Hàn Văn Hạo, hai mắt phát ra nhu tình nhìn Hàn Văn Hạo

Hàn Văn Hạo cũng chậm rãi nhìn cô.

Tần Thư Lôi đi chân trần bước lên, gần bên người Hàn Văn Hạo, vươn hai tay ôm cổ của hắn, dịu dàng như nước nói: "Chúng ta thật sự đính hôn rồi sao? Chúng ta biết nhau thời gian ngắn ngủn chỉ trong một tháng, anh bằng lòng cưới em sao?"

Hàn Văn Hạo vươn hai tay, ôm nhẹ eo nhỏ nhắn của cô, cách lớp áo mềm mại, siết nhẹ chiếc eo mảnh khảnh của cô, chậm rãi cúi đầu nói: "Không phải chúng ta vừa mới cử hành lễ đính hôn sao?"

"Nhưng." Đôi mắt đẹp của Tần Thư Lôi khẽ chớp, nhìn khuôn mặt hoàn hảo của hắn, có chút thẹn thùng và chờ mong, nhìn đôi môi mỏng của hắn nói: "Nhưng anh Còn chưa hôn em"

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn cô.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Người Đâu?

Hàn Văn Hạo chậm rãi nhìn Tần Thư Lôi, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, hân hoan lòng người một lần nữa, chậm rãi cúi xuống hôn trên môi cô, vừa hôn, mắt vừa nhìn cô.

Cô cũng chậm rãi mở hai mắt nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng mềm mại vẫn nhấp nhẹ, không nhúc nhích. Hai người chăm chú nhìn đối phương như vậy, cuối cùng trong ánh mắt đối phương đã nhìn thấy có mình, hắn mới chậm rãi hé môi mỏng, bắt đầu ôm nhau hôn cuồng nhiệt. Hai tay Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng vuốt ve chiếc eo gợi cảm của cô, kéo nhẹ trên eo cô gần sát người hắn, mút đầu lưỡi ngọt thơm của cô.

Có lẽ Tần Thư Lôi cảm giác Hàn Văn Hạo không quá nhiệt tình, cô đột nhiên mỉm cười, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm sát cổ của hắn, người cô áp sát thân thể của hắn, đón nhận nụ hôn của hắn.

Hàn Văn Hạo có lẽ cảm giác được ý muốn của Tần Thư Lôi, hắn đột nhiên hài lòng cười, ôm ngang cả người cô, đặt trên ghế nằm sát cửa sổ, đè lên thân thể cô, cuồng nhiệt hôn, tay đã di chuyển xuống hai đùi thon dài của cô, luồn vào trong váy, nhẹ nhàng vuốt ve

Thân thể Tần Thư Lôi bị trêu chọc hơi nóng lên, cô hơi sợ hãi, Hàn Văn Hạo chậm rãi kết thúc nụ hôn, ngẩng đầu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô.

Tần Thư Lôi cũng dịu dàng nhìn người đàn ông đẹp trai này, đang đè trên người cô, phát ra hơi thở hấp dẫn, làm cho cô mê say hơi thở của hắn, dần dần ánh mắt của cô mê ly nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhận được tín hiệu của cô, không còn kiềm chế khát khao, cúi xuống, đè lên thân thể cô, hôn cuồng nhiệt, bàn tay di chuyển đến vai cô, kéo chiếc váy dài xuống, thân thể như tuyết trắng của cô lộ ra, hắn cùng cô nằm trên ghế dài quấn lấy nhau.

Sân bay! !

Tại lối ra sân bay đi ra hai mươi người, tất cả đều ăn mặc quần áo thời trang nhất thế giới, tay cầm túi sách LV, hoặc xách theo bên mình hộp trang điểm, còn có người đàn ông mặc quần áo màu đen bó sát người, áo khoác dài màu đen, miệng nhai kẹo cao su, vẻ mặt kiêu ngạo đi tới, bọn họ là chuyên gia hóa trang nổi tiếng thế giới, thợ trang điểm, nhà tạo mẫu, nhiếp ảnh gia đi theo phía sau có rất nhiều trợ lý, các cô ăn mặc thời trang Paris đang thịnh hành, cùng cười, nói đi ra.

"Mau lên! ! Nhìn thấy không!? Đoàn người kia khẳng định là đoàn người của Hạ Tuyết! ! Đây là Daniel chuẩn bị cho cô đội hình mạnh nhất! !" Có phóng viên rồi rít chỉ vào một đám người từ lối đi dành cho hành khách bước ra, kích động nói.

Các phóng viên nhao nhao hào hứng giơ cameras, nhắm vào đám người đông đúc tại lối đi ra, bởi vì loại Đoàn người như vậy, ngoại trừ Hàn Văn Vũ, chỉ có Hạ Tuyết mới có thể có đội ngũ xuất sắc như thế phục vụ! !

"Nhìn đi! !" Có phóng viên tạp chí Fashion cao giọng hét âm lên: "Người kia chính là đại diện Isha nổi tiếng nhất của Hạ Tuyết! ! Giám đốc Tập đoàn điện ảnh truyền hình Toàn Cầu!"

Các phóng viên vừa nghe, đã nhìn thấy một đoàn người mạnh mẽ đi ra sân bay tiếp nhận phỏng vấn của một số phóng viên thời trang, nhìn thấy một cô gái tuổi chừng 30, có năm người trợ lý đi theo, chậm rãi đi tới, cô mặc chiếc đầm nữ hoàng màu xanh, thắt lưng buộc sợi dây lưng màu đen,

khoác tây trang màu vàng nhạt, trang điểm tinh xảo, ánh mắt nhấp nháy, lộ ra sắc bén khi nhìn người khác, hai tay cắm nhẹ vào túi trước tây trang, đi ra lối đi ra sân bay, mái tóc dài tung bay, khí thế mạnh mẽ như nổi loạn. . . .

Các phóng viên đổ xô chạy tới trước mặt Isha, lia máy hình vào khuôn mặt của cô, sốt ruột hỏi: "Isha! ! Ảnh hậu nước Pháp, Hạ Tuyết không phải trở về cùng chuyến bay này với cô sao? Tại sao không nhìn thấy cô ấy?"

Isha đứng trước đám phóng viên, để cho vệ sĩ ngăn mọi người lại, chậm rãi nhìn ánh đèn flash, mỉm cười nói: "Hai mắt của Hạ Tuyết không tốt, rất sợ ánh đèn flash, sáng sớm hôm nay đã cùng Daniel tiên sinh ngồi chuyên cơ riêng đến quốc nội!"

"A." Tất cả phóng viên cầm cameras kêu to đầy thất vọng.

Có phóng viên già dặn kinh nghiệm, bắt lấy đề tài, đặt câu hỏi sắc bén: "Nghe nói Hạ Tuyết cùng Daniel tiên sinh là quan hệ tình lữ?"

Ánh mắt Isha nhấp nháy, nhẹ nhàng nhìn phóng viên này, mỉm cười nói: "Lần này Hạ Tuyết về nước, ngoại trừ đặc biệt quay phim tranh cử ảnh hậu, lại vừa vận cùng với Đạo diễn trong nước, Tôn Minh thảo luận bộ phim mới, và làm phát ngôn cho nhãn hiệu bạch kim quốc tế, đây là ba sự kiện! Các vị nếu muốn tìm hiểu rõ chuyện này, có thể nói chuyện với trợ lý của tôi! Những chuyện khác, tôi không thể trả lời! Cảm ơn!"

Isha vừa nói xong, cũng đã tiêu sái đeo mắt kính, xoay người đi ra khỏi sân bay, ngồi vào chiếc Mercedes, cùng tất cả đoàn người hướng khách sạn xuất phát.

Các phóng viên chưa từ bỏ ý định đuổi theo chiếc xe kia, bổ nhào lên phía trước, muốn kiếm được thông tin đầu tay, nhưng lại bất lực vì đoàn người của Hạ Tuyết không cho mình một chút cơ hội nào, bọn hăn nhao nhao hận không thể đập bể cameras, không ngừng hét lên bằng hiệu.

Có phóng viên mới vào nghề khóc kêu to: "Rốt cuộc Hạ Tuyết ở đâu? Hôm nay tôi không ghi hình được cô ấy, tôi trở về cũng sẽ bị cách chức ! !"

"Đúng vậy! ! Đều đã để lại một mảng lớn trang báo nhất cho ngày mai đăng! ! Tức chết người đi ! Chúng ta tìm minh tinh nào bổ sung cho trang báo kia!" có phóng viên buồn rầu nói.

"Rốt cuộc Hạ Tuyết ở nơi đó." Lại có phóng viên nhìn lên bầu trời xanh thẳm, có máy bay đang sắp sửa hạ cánh, khổ sở nói.

Sân bay quốc tế tư nhân, máy bay hạ cánh xuống!

Tất cả lãnh đạo cao cấp của Tập đoàn điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu, sứ thần nước Pháp, đi theo Isha tiến vào, đứng bên cạnh Phó Tổng Tài Vire, nhìn máy bay tư nhân sắp hạ cánh, mỉm cười nói: "Chúng tôi đã dẫn đám phóng viên đi rồi !"

Vire là con lai Trung-Nhật vừa nghe xong, mỉm cười nói: "Làm tốt lắm! Tổng giám đốc biết Hạ Tuyết sợ ánh đèn flash, không muốn có người đến quấy rầy cô ấy!"

Isha thở dài một hơi, thật sự có chút hâm mộ, nhìn máy bay dần dần hạ cánh, người phụ trách sân bay tự mình đi thang máy chạy tới máy bay, vô số vệ sĩ gắt gao vây quanh chiếc máy bay kia, khẩn trương nhìn xung quanh

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng, cánh cửa cabin rốt cuộc mở ra, nhưng người ở bên trong lại thật lâu chưa bước ra ngoài.

Mọi người sửng sốt, nhao nhao ngắm nhìn.

Hơn mười người hầu gái Pháp và ba người giúp việc Trung Quốc nhỏ giọng nơi cửa cabin vô cùng lộng lẫy, đi qua lại nhưng không dám nói một câu to tiếng, trên chiếc giường nằm chuyên dụng bên trái máy bay, đặt một

bó hoa Lavender hương thơm ngát và một ly rượu đỏ chưa uống cạn.
. . . Không ai dám đi vào nơi đó, chỉ dám đứng ở bên ngoài, chờ đợi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Tham Dự Lễ Đính Hôn

Bên trong chuyên cơ, một người đàn ông chất giọng trầm ấm, có chút cứng chiu nhẹ nhàng hát một ca khúc Pháp bằng tiếng anh: "BATMAN! Xuất hiện trong đêm tối, lúc gặp nguy hiểm, trong nháy mắt đứng ra.."

Những người hầu gái và giúp việc đứng ở đầu bên kia nghe chủ nhân hát bài hát này bằng tiếng anh, cũng không dám đi qua, vì mỗi đêm, trước khi Hạ Tuyết tiểu thư ngủ say, chủ nhân nhất định sẽ đến phòng của cô, nhẹ nhàng hát một đoạn ca khúc, để cho cô ngủ được ngon giấc, vào lúc này, bất cứ người nào cũng không được quấy rầy, ở trong cung điện, từng người giúp việc đều phải biết rõ điều này.

Nhưng người quản lý người giúp việc, Thanh Nhã bước ra ngoài cửa chuyên cơ, nhìn thấy người phụ trách sân bay nhẹ nhàng nhìn nơi đồng hồ nơi cổ tay, Vire cũng đi tới trước cầu thang, ra dấu, Thanh Nhã nhìn bọn họ một cái, gật gật đầu, cẩn thận nhẹ bước, đi qua phòng khách nhỏ trong chuyên cơ, sau đó đi theo đường nhỏ, quả nhiên nhìn thấy Daneil mặc tây phục màu đen, áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, quanh cổ quấn một chiếc khăn màu xanh quý tộc, phong thái tao nhã của một vị hoàng tử, ngồi trên chiếc giường, bên ngoài cửa sổ máy bay, ánh nắng mặt trời chiếu trên gò má của hắn, đôi mắt sâu thẳm đầy quyến rũ, ánh sáng vàng nhạt làm cho tất cả mọi thứ xung quanh hắn tỏa sáng, nhưng người đàn ông này lại ở trước mặt cô gái nhẹ nhàng hát một bài đồng dao Pháp mà cô thích nhất, tay nhẹ nhàng đặt xuống trước vai cô, chậm rãi vỗ nhẹ như an ủi cảm xúc của cô trong mộng.

Thanh Nhã bước tới trước mặt Daniel, vừa định khom lưng nói chuyện, Daniel lại nhẹ nhàng giơ tay lên, tiếp tục nhàn nhạt hát: "Lắng nghe tiếng nói quen thuộc, quanh quẩn trong giấc mơ, thời thơ ấu đại khờ. Câu chuyện cổ tích, mãi mãi xanh."

Thanh Nhã hiểu ý, chỉ đành phải lui ra ngoài, đi tới trước cửa chuyên cơ, nhìn đám người bên ngoài nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không nên quấy rầy. ..

Daniel tiếp tục dựa trên giường cạnh cửa sổ, vừa vỗ nhẹ vai cô, hát nhỏ, vừa cúi xuống nhìn cô gái trong lòng mình, khoác cái chăn lông, nhàn nhạt ngủ, hai tay thiếu cảm giác an toàn nhẹ nằm mép chăn lông, sợ lạnh ngủ say, lông mi thật dài bao trùm mí mắt bên dưới, mái tóc xoắn rơi hai bên vai, tản mát ra màu sắc kỳ dị của hoa hồng, hơi thở bình thản, nhưng Daniel nghi ngờ cô không được yên ổn trong giấc mộng, mày của hắn nhẹ nhàng cau lại, khẽ dựa gần bên cô một chút, cho cô được ấm áp.

Trong giấc mộng, ánh mắt của người đàn ông kia lóe lên như đôi mắt của con báo nhỏ, nhìn chòng chọc cô, dường như muốn bóc trần cô ra, cuồng nhiệt, bá đạo hôn cô, sau khi hôn xong, mở cửa xe, dứt khoát bảo cô rời khỏi.

Cô gái nằm trên ghế có chút không yên, khẽ chớp đôi mắt đẹp, ngón tay nhẹ nhàng cong cong, có chút không yên ổn

Daniel chú ý tới trạng thái của cô, vừa muốn hôn lên trán của cô, lại nhìn thấy Thanh Nhã tay cầm điện thoại, đi tới trước mặt mình, ý bảo nghe điện thoại, nhìn vẻ mặt thì biết chắc là cha hắn, Tổng Thống đương nhiệm gọi điện thoại tới, hắn khẽ chớp mắt, gật đầu, cẩn thận buông tay gối đầu cho nàng, sau đó có chút mệt mỏi đứng lên, một tay cầm điện thoại, một tay cầm túi quần, chậm rãi đi ra ngoài.

Cô gái nằm trên ghế dài đường như tiếp tục ngủ thiếp đi, nhớ lại cung điện Paris nơi đất Pháp xa xôi, khung trời tự do rộng lớn, ngồi trên lưng ngựa quàng khăn lụa đỏ tung bay theo gió, rong chơi khắp nơi. Cô rớt cuộc trong hơi thở chậm rãi mở hai mắt, giống như một đứa bé mới sinh, nhìn tất cả không gian xa hoa, giật mình cho rằng mình vẫn còn đang ở Paris, nhớ lại mình đã ngồi trên chuyên cơ quay về nước rồi, cô khẽ chớp mắt mệt mỏi, nhắc chiếc chăn lông, nhẹ nhàng ngồi dậy, tia nắng mặt trời chiếu vào trên gương mặt cô, ánh sáng thánh khiết làm cho cả khuôn mặt của cô tỏa sáng huyền diệu.

Có lẽ cảm giác trong giấc mơ cô vẫn còn chưa tỉnh hẳn, chậm rãi quay đầu, nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ chuyên cơ, chợt hồi tưởng mình sáu năm trước đến bây giờ, cô đã nói qua nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ trở về!! Hốt mắt cô đỏ lên, kích động đưa chân xuống, bàn chân trần xinh đẹp trắng tinh chạm trên mặt thảm, đứng lên, Nữ hoàng hoàng gia Anh đích thân thiết kế bộ váy dài đuôi cá màu trắng này cho cô, theo kiểu cung đình bó sát người, rũ nhẹ, phần đuôi lượn sóng, khế che gót chân trắng như tuyết, hai tay cô nhẹ vuốt bộ váy dài, bước tới cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thăm bên ngoài, thấy rất nhiều hành khách đang lên xuống, Daniel và các lãnh đạo cấp cao Công ty Điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu cùng các vệ sĩ đang chờ đợi cô, cô chậm rãi chuyển đôi mắt đẹp nhìn tất cả, nhìn vùng trời nơi cô đã từng sinh ra, cô đột nhiên xúc động mỉm cười.

"Đã thức dậy?" Daniel mỉm cười cầm điện thoại di động đi tới, phảng phất hơi thở tôn quý, chỉ thấy hân nhẹ nhàng đứng trước mặt Hạ Tuyết, hai tay ôm nhẹ vai cô, đặt nụ hôn trên trán của cô

Hạ Tuyết khẽ chớp mắt, có chút mệt mỏi hỏi: "Em đã ngủ bao lâu rồi?"

Daniel đi tới chiếc giường, cầm lấy áo khoác tơ tằm hoàng thất, choàng nhẹ trên vai cô, chậm rãi nói: "Ngủ hai giờ, dường như em ngủ không được ngon giấc, có thể là nguyên nhân về nước? Nhớ Hi Văn và Hạ Hân sao? Bọn họ sẽ rất nhanh cùng mẹ quay về thôi, em yên tâm!"

Hạ Tuyết hơi mỉm cười, quay đầu nhìn bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ máy, xúc động nói: "Nhớ lại ngày ra đi cho đến bây giờ, dường như đã xa cách một thế kỷ, con người và cảnh vật, vừa xa lạ vừa quen thuộc."

Daniel mỉm cười đỡ nhẹ vai cô nói: "Nhưng đây là quê hương của em, em vẫn lựa chọn quay về."

Hạ Tuyết nở nụ cười, từ trong một mối phức hồi lại tinh thần, thần thái tươi cười động lòng người, có chút hưng phấn nói: "Em vô cùng vui vẻ, có thể thuận lợi quay về nước, thỏa lòng mong đợi hai người thầy của em! ! Em không làm cho bọn họ thất vọng!"

Daniel lại cười, sửa áo khoác cho cô, nhìn đồng hồ.

Hạ Tuyết nhìn vẻ mặt của hắn, cười hỏi: "Vừa rồi lúc em đang ngủ, dường như nghe anh nói chuyện điện thoại với ai?"

"Cha gọi điện thoại" Daniel mỉm cười nói.

"A...! ? Có chuyện gì sao?" Hạ Tuyết hỏi lại.

"Cha nói có một người bạn hợp tác kinh doanh rất tốt ở Trung Quốc, mà mẹ và vợ của ông ấy là bạn thân. Hôm nay, người con cả của ông ấy đính hôn, muốn anh đi một chuyến! người bạn này của cha là một trong top mười doanh nhân trên thế giới, trước mắt đang có kế hoạch bỏ vốn lớn để đầu tư xây dựng khách sạn trên toàn thế giới, cùng công ty Xây dựng bất động sản, nhiều lần cùng HSBC hỗ trợ chiến dịch tranh cử Tổng Thống, trên thế giới có danh tiếng. Năm trước lúc cha tranh cử, người con cả của ông ấy, đã cố gắng hỗ trợ cho cha thuận lợi trúng cử! Đồng thời cũng hi vọng hai nhà chúng ta có thể cùng ngân hàng thế giới hợp tác mở rộng hệ thống khách sạn!" Daniel mỉm cười nói.

Hạ Tuyết vừa nghe, giật mình cười nói: "Em chưa bao giờ nghe qua sự nghiệp trong nhà anh, thực thật không ngờ, cha ở trong nước, có một người

bạn lừng lẫy như vậy!"

Daniel mỉm cười khẽ cầm cổ tay cô, có chút bất đắc dĩ nói: "Gần 12 giờ rồi! buổi tiệc bắt đầu lúc 5 giờ, anh sợ rằng phải đi đến đó một chuyến!"

Hạ Tuyết nghĩ nghĩ, nhìn ánh mắt Daniel có chút chờ mong, cô đột nhiên cười, khẽ vươn hai tay luồn vào trong khuỷu tay của hắn, nói: "Như thế nào? Hi vọng ảnh hậu em đây cùng đi với anh sao?"

"Em nguyện ý sao?" Daniel cười hỏi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Đoàn Tụ

5 giờ chiều!

Vô số tân khách quý từ khắp nơi trên quốc tế nao nức đổ xô đến khách sạn Castleton, thậm chí có cả hoàng tử của nước khác, vì không thể tới dự buổi lễ, đành phải tới tham gia buổi tiệc rượu!

Nhất thời tất cả tân khách đến khách sạn Castleton đều tập trung xung quanh phía sau khu vườn có cảnh biển trình diễn nhạc sống, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thậm chí rất hâm mộ Tần gia và tập đoàn tài chính Hàn gia sau khi bắt tay nhau có thể sẽ gây bùng nổ thương mại điên cuồng, nhất là người con cả của Hàn gia, Hàn Văn Hạo và con gái Tần gia thật sự là một đôi trời sinh, vô số thiếu nữ nổi tiếng đều ngạc nhiên và nhìn bằng ánh mắt hâm mộ!

Lúc này, Hàn Văn Hạo đã thay tây phục trắng, trước cổ áo gắn một con chim phượng hoàng màu xanh đậm, kéo nhẹ chiếc váy dài đuôi cá màu hồng của Tần Thư Lôi, tóc búi cao thanh nhã, hai người trong tiếng vỗ tay đi ra, chỉ thấy ánh mắt Tần Thư Lôi sáng lên, tràn đầy ý cười, nhìn về phía mọi người, nở nụ cười hạnh phúc, ngọt ngào.

Trong 10 cô gái nổi tiếng của Học viện hoàng gia, đến đây đã 8 người, ngoại trừ em gái của Daniel không tới, các cô đều rối rít cổ động đi tới trước mặt Tần Thư Lôi, khẽ vén váy, hơi cong lưng, bọn họ đặc biệt dùng ngôn ngữ tôn quý nhau bằng tay chân để chào hỏi.

Tần Thư Lôi động lòng người mỉm cười, nhẹ buông cánh tay vị hôn phu, cùng các chị em trò chuyện.

Hàn Văn Hạo cũng hơi nới lỏng tay đi tới trước mặt một vị hoàng tử, cùng bọn họ nâng ly, đồng thời đàm luận một chút chuyện buôn bán, Hàn Văn Vũ ngồi trên bãi cỏ tiệc rượu, nghe trợ lý gọi điện thoại đến báo, từ trong miệng Isha, người đại diện của cô đã chứng thật, Hạ Tuyết thật sự về nước, mà còn về cùng với Tổng Tài Tập đoàn Toàn Cầu!

"Cái gì?" Trái tim Hàn Văn Vũ âm âm nhảy dựng, chịu không nổi năm chập điện thoại di động, không thể tin được kêu lên: "Cô ấy thật sự cùng Daniel ở chung một chỗ?"

Hàn Văn Kiệt ngồi một bên, tay nâng ly rượu đỏ hớp một ngụm, bình tĩnh.

"Theo tin tức nghe được là vô cùng chân thật." Trợ lý nói.

Giờ phút này, trong đầu Hàn Văn Vũ hỗn loạn, vẻ mặt có chút tái nhợt Nhớ tới nụ cười không tim không phổi của Hạ Tuyết, cùng hân tột độ, Hạ Tuyết, cô thật sự có người yêu rồi sao? Hàn Văn Vũ thở phà phò, khó chịu ngồi trên ghế, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Mộng Hàm có chút đồng tình nhìn Hàn Văn Vũ, mỉm cười nói: "Ôi! Anh thật là! ! Trời đất chỗ nào không có cỏ thơm! Lúc cô ấy lựa chọn ra đi, không phải anh đã có chuẩn bị tâm lý rồi sao?"

"Tôi biết cô ấy nhất định trở về !" Hàn Văn Vũ nhìn Mộng Hàm kiên định nói.

"Tại sao anh biết?" Mộng Hàm ngạc nhiên hỏi.

Hàn Văn Vũ nghĩ nghĩ, ánh mắt đột nhiên lóe lên."Có lẽ chỉ có những người như chúng tôi mới hiểu, loại người trời sinh là thuộc về sân khấu, lúc cô gần gũi cô ấy, sẽ sản sinh một loại từ trường phản ứng kỳ lạ, linh hồn của cô sẽ nói cho cô biết, cô và cô ấy cùng một loại người!"

Hàn Văn Kiệt vẫn không lên tiếng, chỉ nâng ly rượu đỏ, mút nhẹ một ngụm

Tả An Na bước tới trước mặt Hàn Văn Hạo, dịu dàng nói: "Vừa rồi Quốc vương Bru-nai biết hôm nay anh đính hôn, đã gửi điện tín đến công ty, chúc mừng anh".

Hàn Văn Hạo mặt lạnh không lên tiếng, chỉ uống rượu đỏ.

Tả An Na hơi chút ngẩng đầu nhìn hăn, biết chuyện sáu năm trước, cô không dám nói thêm, nhưng vẫn chân thành chúc phúc cấp trên nói: "Tổng Tài. Chúc mừng anh đính hôn thành công."

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tả An Na, cũng mỉm cười nâng ly rượu nói: "Cám ơn. An Na, cô đi theo bên cạnh tôi đã bao lâu rồi?"

"Gần 8 năm rồi." Tả An Na mỉm cười nói: "Chứng kiến Tổng Tài tung hoành ngang dọc, khí thế mạnh mẽ đã gần tám năm, tin rằng trong tương lai, nhất định Tổng Tài làm cho sự nghiệp của mình càng mở rộng hơn nữa! Tương lai nhất định không có đối thủ!"

Hàn Văn Hạo ngửa đầu, lạnh lùng nói: "Nếu muốn đạt được thành công, nhất định phải có kẻ địch!"

8 năm nay, Tả An Na vẫn không hiểu nhưng không dám hỏi, chỉ nhàn nhạt nói: "Nhưng Tổng Tài chưa bao giờ dễ dàng gây thù oán với người khác, sáu năm trước."

Ánh mắt Hàn Văn Hạo không vui chớp lóe!

Tả An Na không dám nhiều lời, chỉ thấy người quản gia Hàn gia bước nhanh tới trước mặt Hàn Văn Trung, cúi người nhỏ giọng nói nói mấy câu.

Trên mặt Hàn Văn Trung tức khắc vui sướng, thoải mái cười, đỡ vợ đứng lên, gọi các con trai tới, nói có khách quý tới.

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nắm ly rượu, hơi xoay người, nhìn cha ngạc nhiên, mừng rỡ, hơi kỳ quái hỏi cha: "Là ai tới vậy ?"

"Là Daniel, con trai của Tổng Thống Dennis cùng người bạn gái của hắn đến đây chúc mừng tiệc đính hôn của con. Dennis và cha là bạn bè tốt đã nhiều năm rồi. Mà người con trai của ông ta có thể làm cho sự nghiệp của con phát triển lớn hơn nữa! !" Về mặt Hàn Văn Trung nghiêm túc nói.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, hớp một ngụm rượu đỏ, Tần Thư Lôi dựa khế bên cạnh hắn, mỉm cười nói: "Em gái của Daniel là Eva thuộc 1 trong 10 người nhỏ tuổi nhất trong nhóm bọn em, vóc dáng vô cùng xinh đẹp. cử chỉ tao nhã, luôn có phong thái của một tiểu thư khuê các, là người đứng đầu trong 10 người nổi tiếng thuộc Học viên Hoàng gia Pháp, anh trai của cô ấy, Daniel cũng đã từng đặt chân vào điện ảnh, sau này mới biết được, hóa ra là thủ đoạn chuẩn bị xây dựng vương quốc điện ảnh và truyền hình."

"Không trách được". Hàn Văn Vũ nâng ly cười nói: "Tại sao không nghe qua chuyện hắn có quan hệ đến phim ảnh nhỉ?"

Hàn Văn Kiệt cười nhạt nói: "Giống anh vậy, là Giám đốc công ty điện ảnh và truyền hình ONE-KING, lại là ảnh đế, không có bao nhiêu người biết đến!"

Mọi người cùng nhau im lặng cười, lại nghe tiếng kinh hô nói: "Trời ạ. Trên thế giới này, tại sao lại có một đôi người ngọc hoàn hảo đến như vậy?"

Mọi người vừa nghe xong, xôn xao nhìn về phía trước đầu bên kia sân cỏ phủ kín hoa bách hợp, gió biển thổi phất phơ, những sợi tua lụa màu trắng

phất phới, trong tiếng thở dài cảm thán, một đôi trai gái giống như tiên đồng ngọc nữ đang đi tới, chỉ thấy Daniel mặc âu phục hoàng thất màu đen, trước ngực đính một chiếc nơ con bướm trắng, cổ áo mở ra, lộ ra thần thái mê người của dòng máu lai, nhẹ dặt tay một cô gái xinh đẹp, gợi cảm hướng mọi người đi tới.

Một cơn gió nhẹ thổi, mang theo mùi hương không khí trong xanh, bay đến mọi người, làm cho người ta không khỏi chăm chú nhìn cô gái trước mặt, đeo trang sức bằng bạch kim thịnh hành, mái tóc xoăn dài đến thắt lưng, trên trán quần ba đường bím tóc nhỏ xíu dính vào một viên kim cương 13 Karat màu xanh biếc, mặc váy dài tơ tằm màu tím, chân váy xòe ra hai bên, cho nên khi gió biển thổi phất đến, nhẹ cuốn lên làn váy tơ tằm, để lộ ra đôi chân dài mê người, và đôi giày thủy tinh đính kim cương độc nhất trên thế giới, phong thái tuyệt vời như một nữ hoàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Hàn Văn Hạo tay nâng ly rượu đỏ, quay người lại, trong nháy mắt tiếp xúc gương mặt quen thuộc, ánh mắt của hắn nhanh chóng chớp lóe, nghi hoặc nắm chặt ly rượu đỏ, không thể tin gắt gao nhìn cô! !

"Hạ Tuyết?" Hàn Văn Vũ lại càng rung động kêu to! !

Hàn Văn Kiệt căng thẳng nắm ly rượu, trái tim âm âm nhảy dựng, cũng không thể tin được nhìn cô gái trước mặt!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Sorry

Cô ấy không phải là tân ảnh hậu Hạ Tuyết ở nước Pháp sao? Nữ diễn viên nổi tiếng nhất được đề cử Giải Kim Mã trong năm nay! !" Có người kinh hô!

Tất cả mọi người đều xôn xao bàn tán.

Hạ Tuyết dường như không để ý những lời nói xung quanh, chỉ mỉm cười kéo nhẹ khuỷu tay Daniel, hướng về cô dâu chú rể phía trước mặt đi đến, nhưng khi cô liếc mắt nhìn thấy một đôi mắt như con báo nhỏ, ánh mắt của cô nhanh chóng chớp lên, lúc mí mắt tiếp xúc gương mặt đông lạnh và nghi hoặc của Hàn Văn Hạo, trong đầu cô tức khắc trống rỗng, tất cả hình ảnh 6 năm trước lùa về, cái đêm lạnh giá, tuyết bay tán loạn, nụ hôn trong xe và lời nói lạnh lùng, vô tình của hắn lúc cô sinh bảo bối, từng hình ảnh quay cuồng trong đầu cô, trái tim cô nổ ầm căng thẳng, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn, nắm chặt cánh tay Daniel

"What's wrong?" Daniel quan tâm cúi đầu hỏi: "Chỗ nào không thoải mái?"

Hạ Tuyết gắt gao nhìn Hàn Văn Hạo, vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng, ngạo mạn bá đạo, chỉ là sáu năm không gặp, mọi thứ xung quanh hắn dường như càng đặc sắc hơn, năm tháng không in dấu vết trên khuôn mặt của hắn, làm cho hắn càng thêm hấp dẫn, vừa nhìn thấy thì biết sự nghiệp, giang sơn mỹ nhân đặc ý. Cô không nhịn được nhìn về phía cô gái đứng bên cạnh Hàn Văn Hạo, Dạ Thiên Thiên đâu rồi? Trước mặt là một cô gái thanh lịch đoan trang, có lẽ càng thích hợp làm con dâu Hàn gia, cô nhàn nhạt cong môi cười lạnh.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết mặc chiếc váy dài tao nhã, dáng người uyển chuyển, xinh đẹp động lòng người, tự tin đi về phía hắn, ánh mắt vẫn như 6 năm trước, nhìn thẳng vào hắn, không biết sợ hãi, càng thêm dũng cảm khiêu chiến, ánh mắt của hắn gắt gao dừng lại trên người cô, không chút thả lỏng!

Hạ Tuyết đón nhận ánh mắt của hắn, cũng không buông lỏng chút nào!

Daniel dắt tay Hạ Tuyết, mỉm cười đi tới trước mặt trưởng bối Hàn gia, kính trọng, lễ phép chào hỏi, Hạ Tuyết cũng bình tĩnh mỉm cười nhìn bộ dáng lão trưởng bối Hàn gia uy nghiêm, nhìn Trang Minh Nguyệt tao nhã, hiền tuệ thì biết ba người con tự nhiên giống cha, mẹ, đầu tiên cô chào hỏi hai người trưởng bối đúng mực, cuối cùng trong từng ánh mắt ngạc nhiên, ngẩng mặt xoay người lại, nhìn về phía Hàn Văn Hạo, ánh mắt lấp lánh, lại nhìn thấy Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, hai ân nhân của cô, cô kích động nhìn chăm chăm bọn hắn, sâu kín xúc động nở nụ cười, sau khi về nước, lúc này nhìn thấy bọn hắn, trong lòng nảy sinh cảm xúc mạnh mẽ, giờ phút này rất muốn đi tới trước mặt bọn họ, kể lại mọi chuyện xảy ra trong sáu năm qua, nhưng sáu năm rồi, tất cả mọi chuyện đều nuốt xuống cổ họng, không nói nên lời.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt vẫn còn chìm trong rung động, chưa hồi phục tinh thần, bọn hắn như lạc vào trong giấc mơ thần thoại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp, tinh xảo của Hạ Tuyết, làm bạn bên cạnh một hoàng tử, thậm chí Daniel tôn quý hơn so với hoàng tử, tất cả mọi chuyện đều thay đổi, dường như mọi thứ xung quanh Hạ Tuyết đã bị vận mệnh xé đôi, một nửa thế giới kia, Hạ Tuyết đón bông tuyết ca hát, một nửa thế giới này, Hạ Tuyết đã tự tin, tôn quý đứng trong đám người, giống như một nữ hoàng tiếp nhận tán thưởng của mọi người. Cô xinh đẹp, cô thật sự rất xinh đẹp.

Hạ Tuyết kích động vừa định nhỏ tiếng gọi Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, nhưng Daniel đã dắt tay cô đi tới trước mặt Hàn Văn Hạo và Tần Thư

Lôi, ánh mắt bốn người nhìn nhau! !

Hạ Tuyết buộc phải đón nhận ánh mắt của Hàn Văn Hạo một lần nữa, từ lúc cô nhìn hăn đến giờ, ánh mắt hăn vẫn gắt gao nhìn cô, ngoại trừ nghi hoặc và giật mình thì không có bất kỳ tình cảm nào, vẫn giống 6 năm trước, hăn vẫn là người lạnh lùng, vô tình, cô khẽ cắn răng, cũng không khách khí nhìn hăn.

Daniel vẫn chưa phát giác ra Hạ Tuyết không thoải mái, lịch sự vươn tay mỉm cười nói với Hàn Văn Hạo: "Chúc mừng lễ đính hôn Hàn Tổng Tài. lấy vợ đẹp đôi. Mong anh hạnh phúc trong tương lai."

Hàn Văn Hạo chậm rãi chuyển ánh mắt nhìn Daniel, phong thái tôn quý, khuôn mặt đẹp trai mê người, ánh mắt ôn hòa, không quá tương xứng với ánh hào quang cơ trí, hăn nhàn nhạt nhìn người đàn ông ưu tú này, sau đó vươn tay nhẹ nhàng nắm chặt tay Daniel, nói: "Cám ơn anh đã tới tham gia bữa tiệc đính hôn của chúng tôi đây là hôn thê của tôi Thư Lôi"

"Chào anh. Daniel tiên sinh" Tần Thư Lôi lễ phép vươn tay.

Daniel bắt lấy bàn tay thon dài như ngọc của cô, cúi người xuống hôn nhẹ lên bàn tay của cô, nói: "Chúc mừng cô. Đây là bạn gái của tôi Hạ Tuyết!"

"Đã nghe danh tiếng lớn của cô! Trong khắp cả nước, vì bộ phim của cô mà sôi trào!" Tần Thư Lôi dịu dàng cười nói.

Hạ Tuyết nhàn nhạt cười, gật đầu, dịu dàng nói: "Cám ơn. Tần tiểu thư đã từng đến hoàng cung dự tiệc tối với Eva chúng tôi, đáng tiếc lúc ấy tôi không biết cô là vị hôn thê của Hàn Tổng Tài, không vào chào hỏi."

Hàn Văn Hạo nhanh chóng nhìn Hạ Tuyết, nhớ tới buổi tối sáu năm trước, buổi tối trời mưa to, cô ôm điện thoại, ở đầu bên kia vừa khóc vừa cười

"Sau này có cơ hội, chúng ta gặp nhau tán gẫu ít ngày." Tần Thư Lôi mỉm cười nói, cùng Hạ Tuyết gật đầu thăm hỏi, cuối cùng Hạ Tuyết nhìn vào ánh mắt Hàn Văn Hạo, nhớ tới sáu năm trước, lời nói của hắn lạnh lùng, trong lòng cô vẫn căng thẳng, ngẩng mặt lên, nở nụ cười mê người, nói: "Hàn Tổng Tài. đã lâu chúng ta không gặp rồi."

"Các người biết nhau?" Daniel và Tần Thư Lôi đồng thời kinh ngạc hỏi bọn hắn!

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết cùng gắt gao nhìn đối phương, đồng thời nói: "Biết! !"

Nhân viên phục vụ bưng 4 ly sâm banh đưa tới.

Bốn người cùng cầm lấy ly sâm banh trong tay, cụng ly, sau đó khi Hàn Văn Hạo chạm ly với Hạ Tuyết, tay của hắn đột nhiên dùng sức chạm mạnh ly rượu, Hạ Tuyết không kịp đề phòng, ngón tay thả lỏng, mắt thấy cái ly chuẩn rót xuống, Hàn Văn Hạo nhanh chóng vươn tay, nắm chặt cái ly trong tay của cô, chớp ánh mắt nóng bỏng nói: "Cẩn thận một chút!"

Hạ Tuyết đột nhiên tức giận, mỉm cười nói: "Cám ơn!"

Cô vừa nói xong, cũng đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang dùng sức nắm chặt mu bàn tay cô, có chút đau, càng lúc càng đau! Cô lạnh lùng cười, ngón tay nhẹ nhàng buông lỏng, ly sâm banh trong tay trực tiếp đổ xuống ống tay áo của hắn, cái ly rơi xuống thảm cỏ.

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo buông lỏng tay cô.

"A." Tần Thư Lôi kêu lên.

"Sorry!" Hạ Tuyết thật sự xin lỗi cười nói.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, giơ ống tay áo của mình, nhìn thấy bị ẩm ướt một góc, cười nhạt nói: "Không có gì."

Hạ Tuyết lạnh lùng trừng mắt hẳn, cười châm biếm.

Daniel ôm nhẹ chiếc eo nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, nắm cằm của cô nói: "Hey! Em rót rượu trên tay áo của thân sĩ rồi. Thật vô cùng xin lỗi, có đôi khi cô ấy vô cùng bướng bỉnh. Có đôi khi lại vô cùng sợ ý."

Hạ Tuyết nở nụ cười mê người nhìn Daniel.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn chăm chăm cô!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Người Anh Muốn Thẳng Đâu Rồi?

"Xin lỗi không thể tiếp được rồi." Hàn Văn Hạo khẽ nâng ống tay áo ẩm ướt một góc, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết, nhàn nhạt xoay người rời khỏi.

Tần Thư Lôi cũng mỉm cười gật đầu, cùng chồng đi vào phòng của khách sạn.

Đôi mắt đẹp của Hạ Tuyết nhấp nháy, nhìn bóng lưng Hàn Văn Hạo đi xa, ánh mắt chớp lóe, dường như nhớ tới điều gì, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, trái tim của cô trở nên mềm nhũn, hốc mắt đỏ bừng, ngẩng đầu nói với Daniel: "Không nghĩ tới, hôm nay có duyên như vậy, tham gia tiệc đính hôn gặp người quen, em giới thiệu cho anh biết ân nhân quan trọng nhất trong cuộc đời em!"

"A.....?" Daniel cảm thấy vô cùng hứng thú cười nói: "Đây là vinh hạnh của anh !"

Hạ Tuyết cảm động cười, sau đó kéo cánh tay Daniel, đi tới chỗ Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt vẫn im lặng nhìn cô, vẫn chưa phục hồi tinh thần khi cô xoay người, vẻ mặt căng thẳng và im lặng.

"Văn Vũ." Hạ Tuyết vén dài lên, đi tới trước mặt bọn họ, kích động gọi Hàn Văn Vũ.

Trên mặt Hàn Văn Vũ không chút thay đổi, vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cô, không lên tiếng. . . .

Hạ Tuyết vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Hàn Văn Kiệt vẫn thong dong, bình tĩnh, ánh mắt có chút yêu thương nhìn cô, trong lòng cô chợt đau nhói, mọi thứ quay cuồng, sáu năm không gặp hân, hân vẫn lịch sự, nho nhã, thêm trưởng thành và hấp dẫn, có phong cách đàn ông mạnh mẽ, Hạ Tuyết kích động nhìn Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm đứng bên cạnh hân, ánh mắt của cô hơi chút ảm đạm, vẫn mỉm cười nói với bọn hân. "Bác sĩ Hàn Mộng Hàm tiểu thư. Các người có khỏe không?"

Mộng Hàm mỉm cười nói: "Chúng tôi rất tốt! Hôm nay tất cả chúng tôi đang nói về cô, nghĩ sau khi cô về nước, chúng ta có thể gặp mặt một lần hay không, thật không ngờ, chúng ta lại gặp nhau trong tình huống này."

Hạ Tuyết cười, nhìn hai anh em Hàn Văn Vũ, nhưng bọn hân tiếp tục đứng một bên không lên tiếng, trong lòng cô căng thẳng, có chút mất mát nhìn về phía Hàn Văn Vũ.

Về mặt Hàn Văn Vũ vẫn không chút thay đổi nhìn cô, ánh mắt lộ ra vẻ xa lạ, Trong lòng Hạ Tuyết đau nhói, cố ý che miệng, kéo chân váy thật dài, hướng phía Hàn Văn Vũ bước tới, Hàn Văn Vũ nhìn cô, mặt không chút thay đổi lui về phía sau một bước, Hạ Tuyết lại bước tới hân một bước, Hàn Văn Vũ lại lui về phía sau một bước, Hạ Tuyết vẫn bước tới một bước, Hàn Văn Vũ tức giận lui về phía sau một bước, không để ý cô.

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, cố chấp kéo chân váy thật dài, bước tới trước một bước, trong lòng Hàn Văn Vũ đau nhói, dừng bước nhìn cô, tức giận nói: "Đã biến mất sáu năm rồi, một cuộc điện thoại cũng không có, tôi Mỗi ngày không ngừng chờ, cũng không biết mình chờ cái gì, nghĩ đến cô có thể bị đói hay không, có thể bị lạnh chết hay không? Có thể ngủ ở phía sau xe của ai hay không? Có thể bị dâm hiếp rồi bắt tai nó hay không? Sớm biết cô quá tốt như vậy, tôi đã không cần lo lắng những chuyện này rồi. Mỗi ngày tôi có thể ngủ thật thoải mái!"

Hạ Tuyết cắn chặt môi dưới nhìn Hàn Văn Vũ, sáu năm không gặp hân, hân vẫn đẹp trai như thế, khuôn mặt tỏa sáng như ánh mặt trời, nhớ đến những ngày cùng một chỗ sinh hoạt, cô thở nhẹ, nước mắt trào lên trong hốc mắt, nghẹn ngào nói: "Trong cuộc đời tôi, hạnh phúc nhất chính là lúc anh giúp tôi bắt dê."

Hàn Văn Vũ sâu kín thở dài, quay đầu đi, không lên tiếng.

Hạ Tuyết ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hàn Văn Vũ.

Hàn Văn Vũ nhú mày, cũng nhìn cô, đột nhiên cười, kích động tiến lên, cúi người xuống nắm eo cô, bế cả người cô lên, xoay tròn một vòng, lại một vòng trong không trung, Hạ Tuyết ôm chặt cổ Hàn Văn Vũ, đang lúc thân thể xoay tròn trên không, nước mắt lăn xuống.

Hàn Văn Vũ lập tức thả Hạ Tuyết xuống đất, lại ôm chặt cô, yêu thương nói: "Đứa ngốc! ! Đã làm ảnh hậu rồi, lại vẫn thích khóc như thế?"

Hạ Tuyết ôm Hàn Văn Vũ, trong lòng hân nức nở.

"Được rồi, đừng khóc nữa. Để tôi xem Hạ Tuyết của tôi vài năm sau, trưởng thành như thế nào?" Hàn Văn Vũ cúi người, giữ khuôn mặt gầy gò Hạ Tuyết, nhìn đôi mắt to tròn, xinh đẹp của cô, thần thái sáng lạng tỏa ra ánh sáng kỳ bí, chóp mũi cao thẳng, bởi vì khóc nên có chút phồng hồng, đôi môi đỏ mọng mềm mại, các bạn đang xem truyện vợ trước giá trên trời tại diendanlequydon.com, hân “ôi” một tiếng, đau lòng nói: "Nhìn xem? Sáu năm qua, chắc là ăn không ít hoa quả, vẫn xinh đẹp như vậy, làn da thật tốt"

Hạ Tuyết bị hân trêu ghẹo, bật cười.

Sau khi Hàn Văn Hạo thay tây phục màu đen, đi vào bữa tiệc đính hôn, nhìn em trai mình vẫn như sáu năm trước, yêu thương Hạ Tuyết, ánh mắt của hân chớp lóe, kéo nhẹ vị hôn thê đi tới chỗ Daniel.

Hàn Văn Vũ cảm thán ôm Hạ Tuyết nói: "Cô không biết, cô đi rồi, mỗi ngày bọn dê đều tới, ăn sạch cỏ trong vườn hoa nhỏ của tôi, sau cùng không còn gì để ăn, mỗi ngày chúng đứng tại cửa kêu, tôi phải đi mua cỏ lúc mạch cho chúng nó, tôi nghe lời cô, mua 10 con gà con về nuôi, tôi sợ chúng nó chết, cô trở lại sẽ tức giận, nên thuê người giúp việc mỗi ngày cho chúng nó ăn !"

Hạ Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, trừng hai mắt đăm lẹ nhìn Hàn Văn Vũ. .
...

Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết, cười khố, ôm khuôn mặt cô, cúi người, thở dài nói: "Gà nè, dê nè, nuôi một đồng, nhưng cô không trở về, sau này Trương Đạo diễn đem dê về nhà, người giúp việc cũng đem gà về nhà, chờ cho vườn hoa nhỏ của tôi hồi phục lại yên tĩnh, Hạ Tuyết của tôi sẽ trở lại. .
...."

Hắn vừa nói xong, có chút không tin, ôm mặt cô, nhìn trái, nhìn phải nói: "Cô thật sự là Hạ Tuyết, cô đã trở lại?"

Hạ Tuyết mừng như điên gật đầu, đột nhiên cười, nước mắt tiếp tục lăn xuống.

Hàn Văn Vũ thật sự ngạc nhiên, mừng rỡ, nở nụ cười, ôm chặt Hạ Tuyết, thở dài nói: "Cám ơn trời đất, cô không có việc gì là tốt rồi. Cô hạnh phúc là tốt rồi."

Hàn Văn Kiệt tay nâng rượu đỏ, nhìn một màn này, cười khẽ.

Hàn Văn Hạo nhắc nhở em trai: "Văn Vũ, chú ý thân phận của chú!"

Hàn Văn Vũ đột nhiên giật mình thất lễ, liếc mắt nhìn Daniel một cái.

"OH! IS-OK!" Daniel phong độ thân sĩ cười nói: "Bạn bè của Hạ Tuyết là bạn bè của tôi, đã lâu tôi chưa nhìn thấy cô ấy vui vẻ như vậy!"

Hạ Tuyết không nhìn được cười, lúc quay đầu lại, nhìn thấy Hàn Văn Kiệt nhìn mình có thâm ý, khẳng định hẳn có rất nhiều lời muốn hỏi cô, ánh mắt Hạ Tuyết rối loạn, lóe lên, né tránh ánh mắt của hắn.

Hàn Văn Kiệt nhìn bộ dáng cô như vậy, cúi đầu, thưởng thức ly rượu đỏ trong tay.

"Daniel, em giới thiệu cho anh! Hai vị này là bạn bè tốt nhất của em, vị này là Hàn Văn Kiệt. bác sĩ Hàn! trong thời gian em ngã bệnh, đều do hắn chăm sóc cho em!" Hạ Tuyết kích động giới thiệu .

"Xin chào!" Daniel rất có phong độ thân sĩ vươn tay, mỉm cười chào hỏi.

"Xin chào!" Hàn Văn Kiệt đành phải nhàn nhạt vươn tay, bắt tay với Daniel.

Hạ Tuyết lại sôi nổi giới thiệu: "Vị này là Mộng Hàm tiểu thư, là hôn thê của bác sĩ Hàn!"

"Hi" Mộng Hàm mỉm cười vươn tay, Daniel nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cô, nói: "Rất vui quen biết cô, Mộng Hàm tiểu thư!"

"Tôi là Văn Vũ! Tôi và cô ấy không quen!" Hàn Văn Vũ cười vươn tay, nói với Daniel.

Daniel cũng mỉm cười vươn tay, nói: "Rất hân hạnh được biết anh! Kỹ thuật diễn xuất của anh vô cùng hoàn hảo!"

"Cám ơn! Đáng tiếc" Hàn Văn Vũ bất đắc dĩ cười nói: "Đáng tiếc thắng được danh hiệu ảnh đế 6 năm, nhưng vẫn không thắng được một người!"

"A.....?" Daniel rất hứng thú cười hỏi: "Người anh muốn thắng đâu rồi?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Đứa Bé Ra Sao?

Hàn Văn Vũ đột nhiên cười, sau đó nói: "Người kia bị người ta thắng đi rồi! Có lẽ không có duyên phận"

Daniel nghĩ nghĩ, bưng ly rượu đỏ, hớp một ngụm, môi nhâm nhi, mùi rượu đỏ quen thuộc tản vào trong khoang miệng, chậm rãi mỉm cười, dùng giọng điệu đặc biệt của Trung Quốc nói: "Tất cả trang trại rượu nho của chúng tôi hàng ngàn năm qua, có một hiện tượng rất lạ, đó là một cây nho hàng ngàn năm nở hoa vào mùa thu, lúc ấy, rượu nho chứa trong thùng, nước rượu sẽ chậm rãi sôi sùng sục, thậm chí tràn ra ngoài thùng, mỗi lần như thế, người trong trang trại rượu của chúng tôi, đều đặc biệt bận rộn thu hồi lại dịch rượu"

"A.....?" Mộng Hàm rất hứng thú hỏi: "Chuyện này có liên quan gì đến nhiệt độ không? Hay là một nguyên lý hóa học?"

Tất cả mọi người cũng vô cùng chăm chú lắng nghe

Daniel nhẹ nâng ly rượu, mỉm cười nói: "Không có! Hoàn toàn không có bất cứ chuyện gì, hàng ngàn năm qua, rất nhiều chuyên gia muốn giải thích vấn đề này, nhưng không tìm ra được đáp án nào, người trong trang trại rượu nho chúng tôi, đều ở xa cây nho nở hoa và hầm rượu, được nhìn thấy nước rượu sôi trào như máu, gọi là một loại duyên phận!"

Hạ Tuyết mỉm cười bưng ly rượu, nhìn Daniel.

Daniel vừa nói vừa ôm nhẹ Hạ Tuyết vào trong lòng, hôn lên tóc cô, nở nụ cười hấp dẫn, nói: "Lúc Hạ Tuyết vừa đến trang trại rượu, cũng là vào mùa thu, ngày đó vừa khéo đúng lúc cây nho nở hoa, cô ấy giật mình giống

như một đứa bé, kéo chiếc váy màu xanh thật dài, chạy như bay đến bên cạnh cây nho, hưng phấn nhìn những quả nho và hoa nho nhỏ xíu, sau đó cô ấy để chân trần, chạy vào hầm rượu, nhìn rất nhiều thùng rượu cao vài thước ở bên trong, nước rượu tràn ra như máu, cô ấy khiếp sợ kêu to lên, thật kỳ lạ a"

Ba anh em Hàn Văn Hạo đồng thời nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn Daniel.

Daniel cũng cúi đầu nhìn Hạ Tuyết, hôn lên trán cô, nói: "Hạ Tuyết chính là loài chim xanh cô đơn bay trên đường, máu là một loại duyên phận với cô ấy Cho nên, nếu như anh không thể thắng được người kia, thì giống như cô ấy không phải con chim xanh trong lòng anh. Bởi vì con chim xanh đã bay vào trong thế giới của người kia"

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng nhìn Daniel nói: "Nói như anh vậy, xem ra em bay về phía anh?"

Daniel cứng chiu cầm ly rượu đỏ, đặt bên môi Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết bắt đầu nhìn hẩn, nhẹ nhàng hớp một ngụm nhỏ rượu đỏ, nói xuôi theo: "Xích Hà châu 83 năm, có chút chất, em không thích."

"Em thích rượu Sherry, Trác Văn đã giữ lại cho em rồi!" Daniel nhàn nhạt nói, chỉ cần ở bên cạnh Hạ Tuyết một ngày, tất cả thế giới của hẩn, cũng chỉ có Hạ Tuyết.

Hàn Văn Hạo uống một hơi cạn sạch ly Xích Hà Châu.

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt cười nhìn Hạ Tuyết.

Hàn Văn Vũ thở nhẹ, đột nhiên cười nói: "Con chim xanh trong lòng tôi đến khi nào thì tới?"

"Chim xanh của tôi đã đến đây!" Tần Thư Lôi vui vẻ dựa bên người Hàn Văn Hạo, hạnh phúc nói.

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo cúi đầu, nhìn vị hôn thê cười, cô quay đầu
.....

"Mỗi người đều có con chim xanh của mình!" Daniel nói xong, mặt trời chiều cuối cùng cũng chìm xuống mặt biển, gió lạnh thổi đến, trong hội trường nhất thời lóe ra ánh đèn mộng ảo, âm nhạc từ từ nhẹ nhàng vang lên, vào lúc này, tất cả mọi người, đều đột nhiên yên lặng dần, nhắm nháp rượu nho yêu thích của mình, nhìn cảnh biển phía bên kia.

Người quản lí khách sạn từ trong đại sảnh đi tới, nói với Hàn Văn Hạo và mọi người: "Tổng Tài. thời gian bữa tối đã đến, xin mời dời bước vào đại sảnh ngồi vào vị trí".

"Uhm!" Hàn Văn Hạo lên tiếng, nhẹ đưa tay ra.

Daniel cũng mỉm cười ôm Hạ Tuyết đi về phía trước, có chút quan tâm ôm bờ vai trắng như tuyết của cô, cảm giác cô bị lạnh, hỏi: "Lạnh như băng vậy, sau này phải cẩn thận một chút. Vừa rồi PAPA vẫn lo lắng cho em".

Hạ Tuyết cười.

Hàn Văn Vũ cười khổ thở dài.

Hàn Văn Kiệt đi tới phía trước, đột nhiên nói với Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết! Tôi có chuyện, muốn nói với cô!"

Mọi người ngạc nhiên dừng lại, Mộng Hàm cũng ngạc nhiên nhìn hăn, Hàn Văn Hạo lại càng khó hiểu nhìn em trai, nhưng hăn biết em trai đã từng là bác sĩ của Hạ Tuyết, sau này em trai đã nói với mình, Hạ Tuyết không bị bệnh nan y.

"Được." Hạ Tuyết ăn ý đáp lời.

Hàn Văn Kiệt nhìn Daniel, cười nói: "Thật xin lỗi, Daniel tiên sinh, Hạ Tuyết đã từng là bệnh nhân của tôi, tôi có chút chuyện, muốn hỏi cô ấy".

"Tùy ý" Daniel vô cùng thân sĩ khẽ nâng khuỷu tay với Mộng Hàm, Mộng Hàm cũng lễ phép đưa tay luồn vào trong khuỷu tay Daniel, nhưng vẫn có chút tò mò, liếc mắt nhìn vị hôn phu

"Mời!" Daniel dắt Mộng Hàm đi vào.

Mọi người cũng cùng đi vào, chỉ có hai người Hàn Văn Kiệt và Hạ Tuyết đứng bên hàng rào chắn thật dài cạnh biển, đón gió biển càng lúc càng thổi mạnh, Hạ Tuyết đứng trong gió lạnh, nhìn gió thổi lên mái tóc trên trán Hàn Văn Kiệt, phất qua đôi mắt dịu dàng của hã, hã chậm rãi cười tây phục, choàng trên người Hạ Tuyết, các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời tại diendanlequydon. com, sau đó lui lại một bước, giữ khoảng cách thích hợp với cô, ánh mắt quan tâm nhìn Hạ Tuyết, chân thành hỏi: "Nói cho tôi biết. đưa bé ra sao?"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn hã giữ khoảng cách với mình, trong lòng đau xót, nhưng vẫn thoải mái cười, nói: "Đưa bé rất tốt, là con gái, tên là Hi Văn, Hạ Hi Văn, con bé vô cùng bướng bỉnh nhưng cũng vô cùng hoạt bát, đáng yêu"

Hàn Văn Kiệt đột nhiên kích động cười, xoay người tựa vào bên cạnh rào chắn, nhìn nước biển cuộn trào phía xa.

Hạ Tuyết nhìn một bên khuôn mặt của hã, đột nhiên kích động nói: "Thực xin lỗi, tôi biết anh vẫn luôn nghĩ đến tôi, nhưng tôi có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, lén rời đi. Thực xin lỗi."

Hàn Văn Kiệt vẫn nhìn mặt biển mênh mông, lặng im không lên tiếng

"Bác sĩ Hàn." Hạ Tuyết rơi lệ gọi hân.

Hàn Văn Kiệt quay đầu, nhìn Hạ Tuyết, rất thích thú, dịu dàng hỏi: "Xinh đẹp sao? Bộ đáng đưa bé xinh đẹp sao? Giống cô không?"

"Giống tôi ! Rất giống tôi ! Bây giờ nó đang ở Pháp, ở chung với mẹ Daniel, mỗi ngày ở trong trang trại rượu, chơi đùa với các chuyên gia nấu rượu, thậm chí có đôi khi, cha Daniel mang nó đi xuất ngoại, thăm viếng các nước." Hạ Tuyết ghen ngào, cười nói.

Hàn Văn Kiệt gật gật đầu, lại nhìn mặt biển, đột nhiên thở dài một hơi, cười nói: "Xem ra, cô vô cùng hạnh phúc. Đứa bé kia không có việc gì, tôi yên tâm rồi tốt cuộc, tôi không cần một mình giữ bí mật 6 năm nữa rồi. tốt, tốt."

"Hàn bác sĩ!" Hạ Tuyết không biết làm sao, đau lòng nhìn hân.

Hàn Văn Kiệt đột nhiên mỉm cười quay đầu, một mình đi dọc theo sân cỏ đi tới!

"Bác sĩ Hàn! ! Thực xin lỗi, 6 năm qua, tôi không có cách nào liên lạc với anh! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!" Hạ Tuyết khóc nói với Hàn Văn Kiệt: "Tôi thật sự xin lỗi, đã để cho anh lo lắng 6 năm, anh mua cho bảo bối những đồ chơi nhỏ, nó vẫn giữ lại để chơi nó vô cùng thích."

Dường như Hàn Văn Kiệt không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi về phía trước, hốc mắt có chút ửng đỏ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Đừng Đụng Vào Tôi

Hạ Tuyết một mình đứng trên sân cỏ, bầu trời dần dần sụp tối, khóc một lúc thật lâu, cuối cùng cảm xúc có chút bình tĩnh, lau nhẹ nước mắt, đi về phía trước, thật không ngờ, lúc cô đi qua sân cỏ, phải đi vòng qua khán đài màu trắng để đi vào đại sảnh, vừa vặn nhìn thấy Hàn Văn Hạo vừa tiễn đưa khách quý ra về, cũng muốn đi vào trong, Hạ Tuyết lập tức ôm vai, đứng tựa vào bên cạnh khán đài, mặt không chút thay đổi.

"Chú ơi, giúp cháu lấy bong bóng kia có được hay không?" Một đứa bé trai nhẹ nhàng gọi.

Hạ Tuyết nghe tiếng nói này, tò mò, hơi xoay người lại, nhìn ra sân cỏ, Hàn Văn Hạo đứng trước mặt một đứa bé trai năm tuổi, liếc mắt nhìn một bong bóng treo trên ngọn cây bông gòn, hẳn nhìn đứa bé kia mỉm cười nói: "Bong bóng này bay rất cao, tay không với tới, chú bảo người mua cho cháu một cái khác!"

Hạ Tuyết nghe nói, tức giận vén chiếc váy dài đi tới, vừa nhìn về mặt đứa bé trai đầy thất vọng, vừa cao giọng nói: "Anh thật không có đầu óc! Đứa bé thích một cái gì, thì chỉ một cái đó ! ! Anh có mua cho nó một vạn cái, nó cũng chỉ nhớ đến cái bong bóng này! !"

Hàn Văn Hạo quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết tóc dài phất phới đi tới, rất không khách khí nhìn hẳn chăm chăm, ánh mắt hẳn chớp lóe, ngẩng đầu nhìn bong bóng treo cao gần 2 mét, cười lạnh nói: "Như thế nào? Cô muốn lấy xuống cho nó?"

Hạ Tuyết hung hăng trợn mắt nhìn hẳn, cúi xuống, ngồi xổm trước mặt đứa bé trai, mỉm cười nói: "Bảo bối! Đừng buồn, đừng nóng vội! Dì sẽ giúp cháu lấy lại bong bóng đó, được không?"

Đứa bé trai vô cùng ngạc nhiên, mừng rỡ nhìn Hạ Tuyết, cười nói: "Thật vậy chăng?"

"Thật! !" Hạ Tuyết đột nhiên cười, sau đó quay đầu lại, rất không khách khí nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh vẫn còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Nghĩ cách lấy bong bóng xuống đi? Nhìn bộ dáng này của anh, sau này kết hôn rồi làm cha, đứa trẻ sẽ thích anh sao?"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi không cần cô quan tâm chuyện làm cha của tôi! Cô đồng ý lấy xuống, vậy thì cô lấy đi! Hiện tại nhân viên phục vụ đều ở trong đại sảnh, nếu xảy ra chuyện, ngã gãy chân, thì trở thành chim xanh thật sự!"

"Hừ! Lấy thì lấy! Không nhất thiết phải châm chọc như vậy ! Sáu năm rồi, anh một chút cũng không thay đổi! Vẫn phúc hắc một cách ghê tởm!" Các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời tại diendanlequydon.com. Hạ Tuyết nói xong, ngẩng đầu nhìn bong bóng treo trên ngọn cây, đang bay bay trong gió, cô nghĩ nghĩ, căn môi dưới, liền cởi đôi giày thủy tinh đính kim cương vô giá

Hàn Văn Hạo nhướn mày, hỏi: "Cô muốn làm gì?"

"Trèo lên cây lấy bong bóng cho nó!" Hạ Tuyết xoay người nhìn hẳn, trong trẻo nói.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng cười, có chút không thể tin nhìn cô nói: "Thật khó được, bây giờ là bạn gái tôn quý của Daniel, còn là ảnh hậu, lại vẫn giữ tâm hồn ngây thơ!"

Hạ Tuyết “hừ” một tiếng, chân trần đi tới trước mặt hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn nói: "Tại sao anh biết tôi là ảnh hậu?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ nhìn cô, gió biển thổi phất những sợi tóc trên eo cô, vài sợi tóc bay lên vương vít trên mặt hắn.

Hạ Tuyết nhìn hắn, tức giận gằn từng tiếng, nói: "Ảnh hậu này là tôi cần, dùng kinh nghiệm xương máu, đi tới ! Chỉ bằng trái tim đơn thuần, đi tới ! Tôi không giống anh, vô tình, lạnh lùng, tàn nhẫn!"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo hơi nghiêng, trong đôi mắt lóe lên giống như con báo nhỏ, hắn cong môi cười nói: "Nếu không lạnh lùng tàn nhẫn, có lẽ cô cũng không sống được đến bây giờ!"

Hạ Tuyết sửng sốt, nghe trong lời nói của hắn có ý gì, nghi ngờ nhìn hắn, hỏi: "Anh có ý gì?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe, cười lạnh nói: "Nếu không lạnh lùng, tàn nhẫn vứt bỏ cô, hôm nay cô được phong quang như thế này sao? Không phải cô nên là cảm tạ tôi sao?"

Hạ Tuyết thở phì phò tức giận, không để ý đến hắn, chỉ xoay người nói: "Tôi chẳng muốn nói chuyện với người như anh!"

Hàn Văn Hạo tiến lên một bước, khom người xuống, ôm lấy cái hông của cô, đưa cả người cô lên cao!

"Anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết không tự chủ, ôm lấy cổ của hắn, tức giận hỏi!

"Năm quả bóng đi! ! Lấy quả bóng xuống! Tôi không muốn cô ngã chết trong lễ đính hôn của tôi! Tôi và Daniel còn hợp tác buôn bán rất quan trọng! Không thể bị hủy trong tay phụ nữ này!" Hàn Văn Hạo tàn nhẫn nói.

"Hừ!" Hạ Tuyết không để ý hấn, lại phát hiện hấn thật sự rất cao, mình bị hấn ôm đưa lên, lại có thể duỗi tay ra, liền bắt được bong bóng nhiều màu trong tay, cô hưng phấn cười, nói với đứa bé trai: "Nhìn đi! Dì lấy được bong bóng cho cháu rồi này ?"

"Cám ơn dì!" Đứa bé trai ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết tay cầm bong bóng cười nói.

"Không cần khách khí!" Hạ Tuyết cười đối Hàn Văn Hạo nói: "Thả tôi xuống!"

Hàn Văn Hạo cố ý nhẹ buông tay, để cho cả người Hạ Tuyết nhanh chóng rơi xuống

"A" Hạ Tuyết sợ hãi kêu lên, hai tay không tự chủ ôm lấy cổ Hàn Văn Hạo, sợ tới mức mặt trắng bệch, thở phì phò.

Hàn Văn Hạo hơi ngẩng đầu, ánh mắt bá đạo chớp lóe, tay dừng nơi phần xẻ chiếc váy dài của cô, tiếp xúc da thịt mềm nhẵn giữa hai chân cô, nhanh chóng quét lên trên, cách lớp vải mềm mại, trượt dọc theo cái hông hơi vênh đến bên eo cô, hung hăng ôm vào, để cho cả người cô dí sát vào thân thể hấn, bộ ngực sữa đầy đặn duyên dáng dính vào trong lồng ngực hấn, trông rất mập mờ.

Hạ Tuyết cắn răng, hai tay chụp vào vai của hấn, muốn đẩy hấn ra.

Hàn Văn Hạo lại bá đạo ôm chặt, cúi xuống gõ nhẹ trên trán của cô nói: "Tôi nói cho cô biết! Nếu trở lại thì phải sống cho tốt, làm bạn gái tôn quý của Daniel, đừng lượn vòng giữa anh em tôi! Nếu không, cô càng đau khổ hơn! Tôi cũng sẽ không buông tha cho cô!"

Hạ Tuyết cười, nhìn hấn nói: "Anh nghĩ rằng tôi vẫn còn là Hạ Tuyết của sáu năm trước? Tôi muốn cuộc sống của tôi như thế nào, không cần anh lăm miêng!"

Hàn Văn Hạo cũng chậm rãi cười, nói: "Phải không?"

Hắn vừa nói xong, nhanh chóng ôm lấy eo cô, xoay tròn một cái, hai người tựa vào tấm vải lụa mỏng màu trắng trên khán đài, ánh mắt của hắn lạnh lùng, đem cả người cô đè lên vách tường khán đài, giữa cơn gió rét lạnh, lụa mỏng bay phất phới, hắn đột nhiên cúi đầu muốn hôn lên cô môi

"Anh dám! !" Hạ Tuyết tức giận đẩy hắn ra!

"Tôi không dám? Thế giới này không có gì là Hàn Văn Hạo tôi không chiếm được ! chỉ xem tôi có muốn hay không thôi!" Hắn vừa nói xong, ánh mắt chớp lóe giống như con báo nhỏ, siết chặt chiếc eo nhỏ nhắn của cô, lại cúi xuống! !

Vẻ mặt Hạ Tuyết lạnh lùng, tay nhanh chóng duỗi ra, rút một cây trâm bạch kim cài phía sau đầu, kê vào trên cổ Hàn Văn Hạo, tức giận toàn thân phát run nói: "Đừng đụng vào tôi ! Anh không có tư cách!"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô, cảm nhận cái trâm cài đầu lạnh băng, nhìn cô đầy thâm ý, nói: "Tốt! Làm tốt lắm! Phải như vậy!"

Hạ Tuyết sửng sốt.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng buông thân thể của cô ra, xoay người đi ra khỏi màn lụa mỏng, nhanh chóng rời khỏi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Làm Phiền Anh

Hạ Tuyết vén váy bước đi, lúc vừa muốn đi tới đại sảnh, nghĩ đến lời Hàn Văn Hạo vừa nói, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn kiềm chế, tiếp tục bước tới, lại nhìn thấy một bóng dáng nhàn nhạt, cô sửng sốt.

Cần Nhu mặc váy đen, mái tóc buông dài đến thắt lưng, tươi mát, xinh đẹp, bưng ly rượu đỏ, đứng bên ngoài đại sảnh đang nói chuyện phiếm với vị Tổng Tài nào, lúc cười nói với người khác, nhìn vẫn giống như trước, vẻ mặt thản nhiên.

Hạ Tuyết đứng cách đó không xa, nhìn bộ dáng cô ta như vậy, ánh mắt hơi chút hỗn loạn, chớp mắt một cái, nghe nói sau khi cô ta ly hôn, được người quản lý của Hàn Văn Vũ khám phá ra thể hệ đóng quảng cáo mới, thậm chí phát hiện ngoài ý muốn, Cần Nhu rất có thiên phú diễn xuất, mặc dù con đường diễn xuất không rộng mở, nhưng cảm hứng rất sâu, nhập cảm không tệ, vài năm gần đây chuyển hướng phát triển sang lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, trong giới giải trí cũng có chút danh tiếng, gần đây nhận được một hợp đồng quảng cáo son môi không nhỏ.

Sau khi Cần Nhu nói chuyện với vị Tổng Tài đó xong, cầm ly rượu đỏ xoay người chuẩn bị rời khỏi, không nghĩ lại nhìn thấy Hạ Tuyết đang đứng không xa nhàn nhạt nhìn mình, lông mày cô ta cau lại, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, giống như nhiều năm trước, cười có chút trào phúng.

Hạ Tuyết vén váy, mang giày cao gót, từng bước đi tới trước mặt cô ta
.....

Cần Nhu cũng xoay người, lạnh lùng nhìn cô.

Hai phụ nữ nhìn nhau, ánh mắt lạnh đậm và âm trầm.

"Thật không ngờ. Sau sáu năm chúng ta còn có thể gặp mặt. Nhưng thời gian đổi thay, con người thay đổi, cô cũng đã trèo lên làm phụ nữ của người khác! Không phải cô không thích chiêu này sao?" Cẩn Nhu mỉm cười nhìn bạn tốt nói.

Hạ Tuyết nghe những lời này, tao nhã phong tình ôm vai, tựa vào mặt tường sơn màu vàng, nhìn bức tranh trước mặt, nhàn nhạt nở nụ cười. "Xem ra, cô ở trong giới giải trí lăn lộn nhiều năm, học được không ít chuyện, nếu trước kia chỉ lạnh lùng vô tình, nhưng bây giờ học cách châm chọc người khác. Chúng ta sáu năm rồi không gặp, tôi cũng đã đã sắp quên, chúng ta đã từng là hai cô gái nhỏ, đứng trong ngày tuyết rơi đầy trời cầu nguyện."

Cẩn Nhu hơi chút đảo mắt nhìn Hạ Tuyết, châm biếm cười nói: "Không thể nào? Cô còn nhớ rõ chúng ta đã từng là hai cô gái nhỏ? Buổi tối tuyết rơi ấy, cô hắt nước đá vào trên người chồng tôi, để sau khi về nhà, tôi đã hứng một trận đòn! Cô vẫn là người như vậy, tự cho mình là đúng, dường như người khác sẽ cảm kích cô! Hừ! Bây giờ cho dù cô phong quang như thế nào đi nữa, ở trong mắt tôi, cô vẫn là con bé Hạ Tuyết đứng ở bên cửa sổ nhà tôi, chờ tôi ném cơm cho cô!"

Hạ Tuyết sâu xa nghe những lời này, nhìn bức tranh đồng quê trên tường, cô khẽ cười, thờ ơ nói: "Thật không ngờ, cô lại chán ghét tôi như vậy, cô vẫn còn nhớ kỷ chuyện này!"

"Tôi đương nhiên phải nhớ ! Quá khứ của cô có bao nhiêu xấu xí, tôi làm sao có thể quên?" Cẩn Nhu nhìn Hạ Tuyết vô tình nói.

Rốt cuộc, Hạ Tuyết nheo mắt nhìn cô ta, thậm chí, ánh mắt có chút khó đoán, tươi cười nói: "Cẩn Nhu, nếu sau này muốn sống tốt, chuyện thứ nhất

phải làm là nhìn thẳng vào quá khứ của mình, sau đó hãy dạy dỗ và châm chọc người khác! Hiểu chưa?"

Cần Nhu đột nhiên nở nụ cười, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô thật sự không giống lúc xưa rồi. Học được cách dạy dỗ người khác, bén nhọn, đáng sợ, lạnh lùng, vô tình, không phải đây là làm một người phụ nữ đứng sau lưng người đàn ông, phải có đủ mọi thủ đoạn sao? Xem ra, tôi còn phải học tập theo cô!"

Hạ Tuyết nheo mắt nhìn cô ta một cái, đột nhiên cười, trong đôi mắt đầy thâm trầm, cô lắc đầu, không muốn nói thêm nữa, chỉ bước qua cô ta, vươn tay, đặt nhẹ lên vai cô ta nói: "Cố mà sống cho tốt. Hi vọng cô có thể tìm được một người yêu cô chân thành Làm người phụ nữ bên cạnh hắn. Mà không phải phụ nữ ở sau lưng"

Cần Nhu lạnh lùng không lên tiếng.

Hạ Tuyết không muốn nói nữa, vẻ mặt lạnh lùng, ôm vai đi vào sảnh tiệc.

Cần Nhu thở hốt hển, cầm ly rượu đỏ đi qua hành lang thật dài trở về sảnh tiệc, hốc mắt ửng hồng, nước mắt rơi xuống, ánh mắt lộ ra tàn nhẫn và tức giận, đang lúc cô ta khó khăn đè nén cảm xúc, lại nghe đầu hành lang bên kia, tiếng nói chuyện của người đàn ông, bằng tiếng Pháp.

Cô ta nhướng mày, ánh mắt chăm chăm, nhìn thấy Daniel cùng với một người khác thẳng hướng bên này mỉm cười đi tới, người đàn ông đó dùng tiếng pháp đang bàn luận cái gì, giơ tay nhắc chân, cũng vô cùng tôn quý! Hắn là con trai của Tổng Thống, Daniel!

Cần Nhu nhìn hắn, ánh mắt đột nhiên hỗn loạn, chớp lóe, tay cầm ly rượu đỏ, mang giày cao gót 1 tất 2, giả vờ như không chú ý nhìn bức tranh trên vách tường vừa rồi Hạ Tuyết vừa xem, ánh mắt liếc nhìn Daniel mỉm cười đi tới phía bên này, các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời

của diendanlequydon. com. Đôi mắt đẹp của cô ta nhấp nháy, đột nhiên xoay người một cái, hai người chạm vào nhau cùng một chỗ, mặt dán vào trong ngực Daniel, môi vừa vịn dán lên sơ mi trắng của hắn, cô ta hoảng hốt kêu lên, ly rượu trong tay cô ta nghiêng ra hắt lên người

"WO! ! SORRY!" Daniel khẩn trương đỡ Cẩn Nhu, vô cùng khách khí lịch sự hỏi: "Thực xin lỗi! Chúng tôi vừa rồi lo nói chuyện! Đã đụng vào cô rồi ! Rất xin lỗi."

Cẩn Nhu có chút ngượng ngùng nhìn chiếc váy của mình, thở dài nói: "Không có việc gì! Nhưng váy của tôi cũng đã ướt rồi."

Daniel sửng sốt, vô cùng khách khí cời tây phục của mình, choàng lên người cô ta, sau đó phong độ mời cô ta đến phòng Tổng Thống của mình nghỉ ngơi, hắn sẽ lập tức sai người đưa một bộ quần áo cho cô ta!

"Làm sao không biết xấu hổ như vậy?" Cẩn Nhu có chút ngượng ngùng ngẩng đầu, nhìn Daniel nói.

"Đây là lỗi của tôi! Mời!" Daniel chỉ mặc sơ mi trắng, comlê màu bạc, vô cùng lịch sự và phong độ, đỡ nhẹ vai Cẩn Nhu, giơ tay nói xin lỗi.

"Tốt Vậy làm phiền anh rồi."

Trong ánh mắt Cẩn Nhu lóe sáng, đi theo Daniel lên lầu.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Sợi Dây Nơ Đen

Phòng Tổng Thống khách sạn Castleton!

Phòng Tổng Thống khách sạn Castleton nằm kề bên bờ biển, nơi này rất đặc biệt, trong phòng khách có ban công, vươn ra bờ biển, có thể đứng nhìn ra bờ biển, ngắm mặt biển mênh mông vô tận.

Daniel đưa Cẩn Nhu đi đến Phòng Tổng Thống của mình, dọc theo hai bên đường, ba bước có một người vệ sĩ, nghiêm chỉnh đứng canh giữ, Thanh Nhã và quản lý khách sạn cùng đứng ngoài vườn hoa của Phòng Tổng Thống đang đợi, các cô nghe được tiếng bước chân đầu bên kia, mỉm cười ngẩng đầu lên, sừng sốt nhìn chủ nhân cùng một cô gái vô cùng xinh đẹp đi tới.

Daniel dùng tiếng pháp căn dặn Thanh Nhã mang Cẩn Nhu đến khách phòng nghỉ ngơi, mời chuyên gia đến đưa đến khách sạn cho vị tiểu thư này một chiếc váy.

Thanh Nhã vừa nghe, lập tức dẫn theo hai người giúp việc mời Cẩn Nhu đi vào căn phòng khách vô cùng xa hoa, giống như hoàng cung, đi qua ban công, đi vào trong.

Cẩn Nhu vừa đi vừa đánh giá mọi thứ trong phòng khách vô cùng xa hoa này, trong đầu không ngừng lóe lên hình ảnh Hạ Tuyết ôm em trai bị sốt chạy đến dưới cửa sổ nhà mình, khóc lóc xin mình giúp đỡ, cô ta lạnh lùng cười, vén chiếc váy đi vào trong, đi qua phòng ngủ, cô ta chậm rãi ngừng lại, khước mắt liếc một cái, nhìn thấy bên trong cửa phòng bày ra rất nhiều châu báu quý giá, có vài có chiếc váy đính kim cương đặt trên giường, gần

trăm đôi giày cao gót xếp bên cạnh cửa sổ, cả hai thứ làm bầu không khí lóe sáng

Cô ta nhìn tất cả những thứ này, hơi thở của cô ta càng trở nên dồn dập. . .

Thanh Nhã im lặng, cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa phòng Hạ Tuyết.

Cần Nhu nhìn cô một cái, cuối cùng đi vào phòng khách, mặc dù xa hoa, nhưng kém phòng ngủ kia quá xa, cô ta thở nặng nề, đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn mặt biển mênh mông trước mặt, nhất thời có cảm giác thư thái, đã lâu không hưởng thụ không gian hoa lệ như vậy.

"Tiểu thư. váy của cô đã đến đây. mời cô xem qua một chút, nếu cô cảm thấy thích, chúng tôi giúp cô mặc vào!" Thanh Nhã cẩn thận để cho người giúp việc đem váy bày ra trên giường, mời Cần Nhu xem qua.

Cần Nhu chậm rãi đi tới bên giường, nhìn chiếc váy màu da, xinh đẹp, trang nhã, khéo léo lông mày cô ta khẽ nhướng lên, lạnh nhạt nói: "Tôi không thích chiếc váy này."

Thanh Nhã không khỏi thâm sâu nhìn cô ta một cái, đành phải sai người giúp việc gọi điện thoại đến cửa hàng hoàng thất đến đổi cái khác.

Cần Nhu dùng thái độ tiểu thư nhà giàu, ngửa mặt nhìn Thanh Nhã nói: "Tốt nhất đem tới nhiều cái để cho tôi lựa chọn một chút."

Thanh Nhã nhìn thoáng qua chiếc váy không đắt tiền trên người cô ta, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nói: "Vâng."

Cần Nhu dụi dụi hỏi: "Daniel tiên sinh đâu?"

"Chủ nhân đang cùng sứ thần nước Pháp ở phòng khách tán gẫu"
Thanh Nhã đành phải đáp lời.

"Uhm!" Thái độ của Cẩn Nhu giống như nữ chủ nhân, xoay người lại, thật sự thích khung cảnh nhìn ra mặt biển mênh mông vô tận, khẽ thở dài, quay đầu nhìn những người giúp việc đang ở trong phòng nghe chỉ thị, cô ta tươi cười nói: "Tôi muốn tắm một chút.....Trên người đều là mùi rượu đỏ"

Thanh Nhã sững sốt, đành phải gật đầu nói: “Vâng!”

Cẩn Nhu đắc ý xoay người cười, nhìn mặt biển mênh mông vô cùng, trên mặt tràn đầy ánh sáng

Thời gian từng phút, từng phút đi qua!

Cẩn Nhu tắm rửa xong, làm spa xong, chậm rãi đi ra khỏi phòng tắm, nhìn mấy chiếc váy bày ra trên giường nệm, Thanh Nhã và một vài người giúp việc đang đứng một bên nói: "Tiểu thư."

"Tôi gọi là Cẩn Nhu." Cẩn Nhu mỉm cười nhìn Thanh Nhã nói.

"Cẩn Nhu tiểu thư. Cô thích những kiểu dáng váy nào?" Thanh Nhã vẫn kiên nhẫn hỏi.

Cẩn Nhu nhìn cô một cái, chậm rãi đi đến bên giường, xem hết cái này đến cái khác, rốt cuộc chọn trúng chiếc váy dài xẻ từ lưng đến khe mông, nói: "Chọn chiếc này đi."

“Vâng!” Thanh Nhã lập tức giúp cô ta mặc váy vào!

Cẩn Nhu đứng trước gương, nhìn mình mặc chiếc váy dài màu đen hở lưng, vô cùng cao quý, trang nhã, ánh mắt của cô ta chớp lóe, lại nhớ đến vừa rồi lúc đi qua phòng Hạ Tuyết, có rất nhiều châu báu, ánh mắt của cô ta

sáng lên, ngẩng đầu cười, ánh sáng châu báu xâm chiếm cảm giác mãnh liệt dần dần, cô ta suy nghĩ thật lâu, mới nói: "Các người đi ra ngoài trước một chút."

"Vâng" Thanh Nhã đành phải mang theo người giúp việc đi ra ngoài.

Khóe miệng Cẩn Nhu cong lên, đi tới trước gương, nhẹ nhàng duỗi cánh tay trắng như tuyết, vòng ra sau cổ, nhẹ nhàng kéo sợi dây nơ màu đen của chiếc váy. Cảm giác nó sắp buông lỏng ra, cô ta mỉm cười ngửa mặt đi ra khỏi phòng, Thanh Nhã cùng cô ta đi qua hành lang thật dài, Cẩn Nhu nhìn thoáng qua cánh cửa phòng ngủ bên hành lang, làm ra bộ dáng phong tình vạn chủng, xinh đẹp mê người đi ra phòng khách, các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời của diendanlequydon. com, liếc nhìn thấy Daniel đã thay tây phục màu đen, áo sơ mi sọc, cổ áo mở ra, có chút lười biếng, càng tăng sức hấp dẫn chết người, hắn đang tao nhã ngồi trên sofa xa hoa, khuỷu tay đặt dọc thành ghế sofa, ngón áp út điểm nhẹ lên trán, hơi nhíu mày, chăm chú nghe vị sứ thần nước Pháp nói, sau cùng đôi mắt hơi chớp, nở nụ cười thật quyến rũ, gật nhẹ đầu.

Cẩn Nhu thâm sâu nhìn chăm chú vào hắn, đặc biệt là đôi mắt thâm của hắn, luôn có chút tình ý mập mờ, lúc nhìn ai, như trêu chọc tim người ta. lồng ngực cô ta bắt đầu phập phồng.

"Chủ nhân." Thanh Nhã nhỏ giọng nhắc nhở"Cẩn Nhu tiểu thư đến."

Lúc này Daniel mới nhìn thấy Cẩn Nhu mặc chiếc váy dài màu đen tao nhã, mang giày cao gót 10 phân, vẻ mặt phong tình mê ly nhìn hắn. Hắn sửng sốt, kinh ngạc vì Cẩn Nhu xinh đẹp, có chút hài lòng, lịch sự cười nói: "Rất đẹp."

Vẻ mặt Cẩn Nhu ửng đỏ cúi đầu.

Daniel cùng sứ thần nước Pháp lập tức đứng lên, Daniel nói với sứ thần nước Pháp tình huống của Cần Nhu, sứ thần vừa nghe, tiến lên mỉm cười gật đầu.

Cần Nhu cũng mỉm cười vươn tay ra, sứ thần nắm mu bàn tay cô ta, hôn nhẹ!

Cần Nhu giống như nữ hoàng nở nụ cười.

Daniel bước tới bên cạnh Cần Nhu vừa muốn nói gì, Cần Nhu lập tức nhẹ nhàng giật chiếc váy, sợi dây nơ đen của chiếc áo váy trên cổ cô ta đột nhiên bung ra, mắt nhìn thấy sợi dây nơ đen cột chiếc váy dài sắp rơi xuống, cô ta cố ý kêu lên, Daniel đột nhiên nhanh chóng ôm Cần Nhu vào trong ngực, kéo người của cô ta sát vào trong ngực hân, chặn chiếc váy rơi xuống.

Vẻ mặt Cần Nhu khẽ biến thành hồng, dựa trong ngực Daniel, thở nhẹ, hai tay đặt trên ngực của hân.

"Đừng cử động!" Daniel chậm rãi đưa tay ra phía sau lưng bóng loáng của cô ta, nhẹ nhàng kéo sợi dây nơ trên cổ, bên tai cô ta trầm giọng nói: "Cẩn thận một chút, cột lại dây lưng cho chặt! Không phải người người đàn ông nào cũng có phong độ như vậy."

Cần Nhu đột nhiên cười, đôi môi đỏ tươi như vô ý, in một cái vào trước ngực áo sơ mi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Trao Đổi Bận Nhảy

Daniel nhẹ nhàng cột một cái nơ trên cổ cho Cần Nhu, sau đó mỉm cười lui ra sau một bước, nói: "Vừa rồi thật xin lỗi cô, đã thất lễ chạm vào cô!"

"Không có gì, cũng là tôi không cẩn thận." Cần Nhu mỉm cười, nói: "Tôi đi trước đây."

"Cùng đi nhé." Daniel bước đến bên cạnh Cần Nhu, lịch sự hơi cong cánh tay. người đàn ông Pháp luôn luôn thân sĩ như vậy.

Cần Nhu do dự một chút, đưa luôn vào Daniel trong khuỷu tay, hai người đi đều bước ra ngoài.

Thanh Nhã đứng phía sau, nhìn Cần Nhu tươi cười, trong lòng cô hơi căng thẳng.

Lúc này, tiệc tối đã bắt đầu.

Tiệc rượu đã tan, tất cả khách quý ngồi trên sofa xa hoa dựa sát bức tường thành vòng tròn trong đại sảnh, Hạ Tuyết ngồi cùng Hàn Văn Vũ, tán chuyện phát triển gần đây của điện ảnh, Hàn Văn Kiệt ngồi cùng với Mộng Hàm ngồi trên một sofa khác, cũng đang cười nói, Hạ Tuyết nói chuyện thỉnh thoảng quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt vẫn nhàn nhạt ngồi đối diện mình, thỉnh thoảng cười cười, cũng không có nói gì, cô nhìn hẩn thật sâu, không biết nên làm gì

Lúc này ánh đèn trong hội trường đột nhiên tối sầm lại!

Trong đại sảnh chậm rãi vang lên tiếng nhạc du dương, đột nhiên ngọn đèn hình trụ ở chính giữa sàn nhảy sáng lên, Tần Thư Lôi ngượng ngùng đứng giữa sàn nhảy, mỉm cười trong tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, sau đó mọi người rối rít nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Trong ánh mắt của mọi người Hàn Văn Hạo, chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh Tần Thư Lôi.

Rốt cuộc, Hạ Tuyết dừng nói chuyện, nhìn về phía Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi, thần thái nghiêm túc, khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp trai, ánh mắt nóng bỏng, cô nhàn nhạt nhìn hắn, nghĩ đến con gái nằm trong lòng mình hỏi: "Mẹ, cha đã đi đâu?"

Giữa sàn nhảy vang lên bản nhạc jazz lãng mạn, Hàn Văn Hạo một tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tần Thư Lôi, một tay nắm eo nhỏ nhắn của cô, kéo người cô từ từ gần sát thân thể hắn, chậm chậm khiêu vũ.

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Hạ Tuyết vẫn nhàn nhạt nhìn Hàn Văn Hạo, phút chốc lại nhìn hắn một lần, trong đầu không ngừng quay về buổi tối tuyết rơi hôm ấy, hai người ở trong toa xe hôn cuồng nhiệt, nhớ đến lúc cả người cô nằm trong bụi Tiên Nhân Chương, hắn đứng trong tuyết trắng mênh mông, gọi tên cô, nhớ đến lúc cô quỳ xuống, hắn nắm chặt tay cô, ánh mắt đầy thương tiếc, hắn cứng rắn không nhìn được nụ hôn, còn có ánh mắt của hắn lạnh lùng vô tình.

Lòng ngực Hạ Tuyết phập phồng lên xuống không ngừng, tiếp tục nhìn hắn ở trên sàn nhảy ôm lấy Tần Thư Lôi giống như gọi tình nhảy múa, vũ điệu của hắn vô cùng lịch sự và hấp dẫn, phát ra hơi thở mạnh mẽ, làm cho người ta theo bước nhảy của hắn mà di chuyển, một người đàn ông bá đạo, bước nhảy cũng vô cùng bá đạo, cô không muốn nhìn hắn nữa, chỉ nâng ly

rượu đỏ, mút nhẹ một ngụm, phát hiện Daniel đang dìu Cần Nhu đi vào phòng khiêu vũ, có quá nhiều ánh mắt đang theo dõi, cô nhường mào.

Daniel đưa Cần Nhu đi vào trong đại sảnh, lịch sự chào tạm biệt, hướng chỗ Hạ Tuyết đi tới.

Hạ Tuyết khó hiểu nhìn trên mặt Daniel bình tĩnh, tươi cười, liếc mắt nhìn Cần Nhu đã thay đổi một bộ lễ phục dạ hội, ngồi ở giữa ghế sofa, làm rất nhiều vị khách nam ghé mắt, cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Daniel đi tới trước mặt mình, lịch sự nhìn Hàn Văn Vũ nở nụ cười, Hàn Văn Vũ mỉm cười ngồi nhích ra một chút, Daniel ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, vươn tay kéo nhẹ vai cô, cúi xuống bên tai cô giải thích chuyện của Cần Nhu

Ánh mắt Hạ Tuyết sáng lên, quay đầu nhìn Cần Nhu đang cười nói với một nữ minh tinh bên cạnh, giống như không có chuyện xảy ra, cô do dự một chút, lại quay đầu nhìn Daniel khẽ cười, ánh mắt liếc qua nhìn thấy trước ngực hân có in dấu môi son, cô lập tức "hey" một tiếng, vươn ra ngón trỏ chỉ vào dấu môi son trước ngực hân, có chút không thoải mái cười hỏi: "Đây là chuyện gì?"

"A.....! Có thể là vừa rồi cô ấy không cẩn thận bị té ngã, bổ nhào vào lòng người đàn ông lịch sự này." Daniel cười nói.

Hạ Tuyết đột nhiên cười, nhìn Daniel cố ý nói: "Sau khi anh về nước, dường như điểm phúc không ít a?"

Daniel cúi xuống liếc mắt nhìn Hạ Tuyết, cuối cùng giọng nói hấp dẫn mê người ở bên tai cô thì thầm: "Nếu em tiếp nhận anh, người nào anh cũng không cần!"

"Nếu em không tiếp nhận anh?" Hạ Tuyết nhìn hân, cố ý cười hỏi.

Daniel nhíu mày nghĩ nghĩ, nâng ly rượu đỏ hớp một ngụm, cười nói: "Nếu em không tiếp nhận anh, người nào anh cũng không cần".

Hạ Tuyết nhin không được nở nụ cười, tự mình lấy ly rượu sherry mình thích uống, đưa đến bên môi Daniel

Daniel mút nhẹ một hớp, lại cúi xuống, cụng đầu trên trán của cô, hai người nhìn nhau cười, không ai có thể hiểu được, chân tình giữa bọn họ như thế nào, trên thế giới này, không ai có thể hiểu được tình cảm của bọn hắn, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt nhìn bọn hắn thân mật như vậy, mỗi người đều tự theo đuổi suy nghĩ riêng.....

Cần Nhu cầm ly rượu đỏ, ngồi ở đầu bên kia, nhìn Daniel ôm nhẹ Hạ Tuyết, cứng chịu nhẹ nhàng hôn lên tóc của cô, tay cầm một miếng thức ăn, đưa tới môi cô. Hạ Tuyết cố ý cắn ngón tay hắn, hắn mỉm cười, véo chóp mũi của cô.

Cần Nhu nhìn toàn bộ màn này, ánh mắt dần dần lạnh lùng.

Âm nhạc chậm rãi ngừng lại, Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi đã nhảy xong một điệu, tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên toàn trường, từng nhóm nam nữ khách quý bắt đầu rời rít dắt bạn lữ của mình ra khiêu vũ, các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời của diendanlequydon. com Daniel cũng dắt tay Hạ Tuyết ra khiêu vũ, Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi dẫn đầu, tất cả nam nữ khách quý cùng nối bước theo đuôi cô dâu, chú rể, cùng nhau xoay xung quanh.

"Hôm nay xem ra cảm xúc của em không tốt lắm." Daniel vừa ôm Hạ Tuyết khiêu vũ, vừa nhàn nhạt nhìn cô hỏi: "Có tâm sự sao?"

"Không có !" Hạ Tuyết nhàn nhạt mỉm cười nói.

Daniel ôm Hạ Tuyết xoay tròn, quan tâm, hết sức thâm tình nói: "Nếu như có chuyện gì, anh hi vọng em có thể nói với anh! Anh sẽ đi cùng em cả đời! I love you! sheery !"

Hạ Tuyết nhìn Daniel đã làm bạn với mình nhiều năm, cô lại cười xin lỗi như sáu năm qua.

Daniel nhìn ánh mắt của cô như vậy, khó hiểu hỏi: “Cũng đã sáu năm rồi. Anh muốn biết rốt cuộc em đang đợi ai? Lần này em trở về, là muốn gặp hẳn muốn cho chính mình một đáp án sao?”

Ánh mắt Hạ Tuyết có chút ảm đạm.

Daniel chân thành nói: "Hạ Tuyết vẫn là Hạ Tuyết, một cô gái đáng yêu của mùa hè năm đó, em ở Pháp hoạt bát làm sao, nhưng khi trở về lại phiến não như vậy, anh nhìn thấy em đau lòng, nhưng. bất kể em làm chuyện gì, anh cũng ủng hộ em!"

Hạ Tuyết nhìn hẳn, cảm kích cười, âm nhạc cao trào vang lên, Daniel đẩy nhẹ Hạ Tuyết, Hạ Tuyết trong không trung xoay tròn một cái, sau đó chuẩn xác đứng trước mặt một người đàn ông, trao đổi bạn nhảy, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hàn Văn Hạo, cô sửng sốt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Hai Người Nhảy Là Nhảy Như Thế !

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô.

Hạ Tuyết cũng đứng trong sà n nhảy nhìn hăn.

"Có nhảy hay không?" dường như Hàn Văn Hạo có chút khiêu khích nhìn cô.

"Tại sao không nhảy chứ?" Hạ Tuyết cũng khiêu khích nhìn hăn, sau đó tiến lên một bước, tiếp sát vào người hăn, lập tức ngửi được mùi nước hoa Dior mà cô yêu thích, cô không nhịn được ngẩng đầu nhìn hăn, nhìn hai tròng mắt đầy hấp dẫn của hăn, cái mũi cao cao, môi mỏng mím chặt, cô đột nhiên có ý nghĩ bất đắc dĩ, bởi vì lúc nhìn con gái mình trong phút chốc sẽ cảm giác có bóng dáng của cha nó, mặc dù người cha này nhìn vô cùng xa cách và đáng giận.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn Hạ Tuyết thật sâu, tay chậm rãi duỗi ra phía cô
.

Hạ Tuyết chậm rãi đưa bàn tay nhỏ bé của mình tới, bỏ vào trong lòng bàn tay hăn.

Hàn Văn Hạo vừa chạm vào bàn tay mềm mại của cô, nắm thật chặt, thậm chí nhẹ nhàng vuốt ve, ngón cái trong lòng bàn tay của cô nhẹ nhàng vẽ vẽ.

Hạ Tuyết thở dốc một hơi, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn hăn.

Bàn tay của Hàn Văn Hạo hơi dùng sức, kéo Hạ Tuyết vào trong lòng mình, tay đặt trên eo cô, di chuyển đến vị trí ánh đèn hơi mờ, bàn tay cách lớp váy, nhẹ nhàng xoa trên eo cô, Hạ Tuyết không nhìn được dán vào trong ngực của hắn, bàn tay đặt trên bờ vai hắn. Hai người ở khoảng cách gần nhau cứ như vậy nhìn nhau, sau đó bắt đầu chậm rãi di chuyển bước nhảy thật lãng mạn

Hai người vừa nhảy vừa gắt gao nhìn đối phương, thân thể dụ hoặc phát ra hơi thở mập mờ lan đến toàn thân, Hạ Tuyết hơi xoay mặt lại, nhìn Daniel cùng Tần Thư Lôi mỉm cười khiêu vũ, cô dịu dàng cười.

"Cô thích hắn sao?" Hàn Văn Hạo đột nhiên hỏi một câu như vậy, tay đặt trên eo cô di chuyển lên xuống, hắn vô cùng thích đường cong trên eo cô !

Hạ Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên cười nói: "Mắc mớ gì đến anh?"

"Đó chính là không thích!" Hàn Văn Hạo sâu kín dẫn dắt Hạ Tuyết xoay tròn

Vẻ mặt Hạ Tuyết vừa thu lại, tức giận nói: "Anh không nên tùy tiện lấy chuyện của chúng tôi ra vui đùa, chuyện này anh không đùa được, anh cũng không có tư cách. Trong cuộc đời tôi, hắn là người đàn ông quan trọng nhất đối với tôi!"

"Lúc này." Hàn Văn Hạo vừa nhảy với Hạ Tuyết vừa chậm rãi nói: "Lúc này, khi tôi ôm cô, muốn hôn cô, nhìn cô từ chối tôi như vậy, tôi biết, hắn chưa chạm qua cô!"

Cả người Hạ Tuyết nhanh chóng trào lên lửa giận, vẻ mặt cô lạnh lùng nhú mày hỏi: "Hắn có chạm người tôi hay không, anh làm sao mà biết?"

"Bởi vì cô từ chối tôi, giống như sáu năm trước! Chứng minh hắn chưa chạm qua cô!" Hàn Văn Hạo tiếp tục nói.

Hạ Tuyết vừa nghe, buồn cười hỏi: "Anh còn nhớ rõ chuyện sáu năm trước sao?"

"Đây là quá khứ của tôi, tại sao không nhớ rõ?" Hắc vừa ôm cô, vừa thừa dịp ánh đèn mờ, vuốt ve đường cong trên eo cô, thậm chí dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên eo cô

Hạ Tuyết đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy, tiếp tục hỏi: "Không phải anh nói, tôi rút ra khỏi thế giới của anh sao?"

"Đúng vậy!" Hàn Văn Hạo nói ra lòng mình!

Dưới ánh đèn Hạ Tuyết lạnh lùng nhìn hắc, cười nói: "Nhưng tại sao bây giờ? Dường như anh bị tôi hấp dẫn rồi. không ngừng nhắc nhở tôi, muốn tôi rời xa anh, rời xa anh em của anh, cũng không ngừng vuốt ve trên eo tôi, còn muốn hôn tôi"

Cả đêm nay, Hàn Văn Hạo nghiêm mặt, đột nhiên vẻ mặt giãn ra, khẽ cười hỏi: "Cô làm sao biết tôi muốn hôn cô?"

Hạ Tuyết chớp mắt, nhú mày nói: "Chúng ta vừa nhảy chỉ vài phút, anh vẫn nhìn chăm chăm vào môi của tôi."

"Tôi đối với phụ nữ đều như vậy Không có ai ngoại lệ."
Hàn Văn Hạo nói thẳng, tay tiếp tục vuốt ve trên eo cô .

"Cho nên anh đối xử với Dạ Thiên Thiên như vậy?" Hạ Tuyết bước theo vũ bộ, nhẹ nhàng quay người lại, phía sau lưng dán vào trước ngực của hắc, tiếp tục nhảy, các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời của diendanlequydon. com, cô nhân cơ hội nắm chặt tay hắc, muốn hắc ngừng vuốt ve, nhưng hắc lại nắm chặt tay cô, dưới ánh đèn mờ nhạt, xoa nhẹ chiếc bụng trơn láng của cô.

"Cô ấy theo tôi sáu năm cũng đủ rồi!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: "Không cần tiếp tục nữa!"

"Anh thật là một người vô cùng tàn nhẫn!" Hạ Tuyết cảm thán nói.

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, không giải thích gì, nói: "Chuyên tâm khiêu vũ đi!"

"Anh cũng chuyên tâm đi!" Hạ Tuyết nhắc nhở hắn, thuận tiện xoay người đối mặt với hắn.

Hàn Văn Hạo nghe âm nhạc sắp kết thúc, cười nói: "Xem ra, cô chưa từng cùng đàn ông khiêu vũ qua. . . . hai người nhảy là nhảy như thế! Đừng tự mình đa tình".

Hạ Tuyết hừ một tiếng nói: "Phải không? Tối nay về, tôi cùng Daniel thử nhảy một chút xem!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo đông cứng, tay xông vào lớp vải màu tím, bóp nghiêng chiếc eo mảnh khảnh của cô, Hạ Tuyết khẽ kêu một tiếng, thân thể mềm nhũn, một chân không đứng vững, thân thể không chịu đựng ngã vào trong lồng ngực rắn chắc của hắn, môi nhẹ nhàng dán lên môi hắn

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Hi Bảo Bối

Hạ Tuyết sững sờ tại chỗ, nhìn Hàn Văn Hạo, ánh mắt trong suốt.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn cô, vẫn bá đạo không đổi!

Hạ Tuyết đột nhiên nở nụ cười, thừa dịp vũ khúc chấm dứt, ánh đèn tối sầm lại, cô đột nhiên tiến về phía Hàn Văn Hạo, ôm cổ của hắn, hung hăng cắn môi của hắn!

Hàn Văn Hạo ôm chặt eo Hạ Tuyết, tay nhanh chóng mò vào lớp váy của cô, ánh mắt mãnh liệt chớp lóe!

Ánh đèn sáng lên, Hạ Tuyết đã buông Hàn Văn Hạo ra, lạnh lùng nhìn khoe môi của hắn đã bị sưng đỏ.

Hàn Văn Hạo sờ nhẹ khoe môi, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt nghi hoặc, chớp lóe nhìn cô nhưng không tức giận.

"Sau này đừng tùy tiện chạm vào tôi ! ! Tôi không còn là cô gái trước kia, để cho đàn ông chiếm quyền chủ động! Nếu anh còn dám đối với tôi quá mức, anh có thể thử xem, thử xem rốt cuộc tôi có năng lực đối kháng với anh hay không! Anh đã từng giúp tôi không ít việc, tôi cảm ơn anh, anh đã từng nói lời lạnh nhạt, sỉ nhục tôi, tôi đã quên, nhưng anh lại muốn đến gần tôi, xin anh có thái độ bình thường, tôn trọng tôi ! Bây giờ anh đã là người đính hôn, mời anh quan tâm đến cảm thụ của vị hôn thê mình một chút!" Hạ Tuyết nói thật lòng.

Hàn Văn Hạo nghe lời của cô, thâm sâu nhìn cô, đột nhiên cười nói: "Cô để lại dấu răng trên môi tôi, lại muốn tôi quan tâm cảm thụ của vị hôn thê

tôi một chút?"

"Anh làm việc, cho tới bây giờ cũng không cố kỵ cảm thụ của người khác, tôi chỉ nhắc nhở anh mà thôi! Bất quá." Hạ Tuyết ôm vai, nhàn nhạt nhìn khoe môi bị sưng đỏ của Hàn Văn Hạo, mỉm cười nói: "Có lẽ nên bôi một chút kem lên thì tốt hơn! Gặp lại! ! Hàn Tổng Tài!"

Cô lạnh lùng nói xong, ôm vai xoay người, mái tóc dài phất phới, thoải mái bước đi. để lại bóng lưng xinh đẹp.

Hàn Văn Hạo nhìn bóng lưng của cô, bất đắc dĩ dùng tay sờ nhẹ khoe môi, vẻ mặt lạnh lùng đi ra khỏi hội trường.

Hạ Tuyết trở lại ngồi trên ghế sofa, nhìn Hàn Văn Hạo nhanh chóng rời khỏi, cô đắc ý cười.

Daniel trở lại trên ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh Hạ Tuyết, vươn tay kéo nhẹ vai cô, hỏi: "Có chuyện gì vui vẻ như vậy?"

"Không có việc gì!" Hạ Tuyết đột nhiên cười, lại nhìn thấy dấu son môi trước ngực hằn, có chút không thoải mái nói: "Em nhìn thấy đáng ghét a!"

"Em cũng in một cái đi?" Daniel cố ý cười nói.

Hạ Tuyết đột nhiên đánh hắt một cái, cố ý quay đầu lại, vừa khéo nhìn thấy Hàn Văn Kiệt ngồi cạnh mình, nhìn bạn gái đang khiêu vũ với một người khách, vẻ mặt của hắn vẫn bình thường, nhìn không ra chút thay đổi nào, ánh mắt của cô có chút bướng bỉnh đảo qua một vòng, biết hắn vẫn còn đang giận mình, cố ý dựa vào bên cạnh sofa, gần hắn, kêu nhỏ: "Bác sĩ Hàn?"

Hàn Văn Kiệt quay đầu lại, thâm sâu nhìn cô, có chút do dự, mỉm cười hỏi: "Như thế nào?"

Hạ Tuyết căn môi dưới, có chút bất đắc dĩ cười hỏi: "Có thể đừng tức giận nữa hay không ?"

Hàn Văn Kiệt nhìn cô, không lên tiếng, hắn không che dấu có chút tức giận với cô, cho nên chỉ mỉm cười nhìn cô.

Hạ Tuyết nghĩ nghĩ, đột nhiên giống như 6 năm trước, dịu dàng cười, nói: "Nếu không như vậy đi? Tôi cho anh xem cái này, anh đừng giận tôi nữa, được không?"

Hàn Văn Kiệt nghĩ nghĩ, không lên tiếng, nhìn ánh đèn đỏ, xanh, vàng nơi sàn nhảy.

Hạ Tuyết từ trong túi xách, rút ra một chiếc điện thoại di động, mở video clip bên trong, đưa cho Hàn Văn Kiệt.

Hàn Văn Kiệt nhìn cô một cái, nghĩ nghĩ, nhận lấy điện thoại di động nhìn một chút, lại có thể nhìn thấy một cô bé 5 tuổi, tóc ngắn phẳng phiu, đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh, cái mũi cao cao, chu đôi môi đỏ nhỏ xíu, mặc chiếc váy nhỏ màu xanh, đầu đội chiếc khăn trắng đáng yêu, bàn tay nhỏ xíu đang cầm bong bóng, cười khanh khách trước màn hình, Hàn Văn Kiệt sững sốt, đột nhiên cười, nắm điện thoại di động, nhìn rất chăm chú.

Trong màn ảnh, một cô bé đứng trên thùng rượu, tay xách cái xô nhỏ, tay chống cái eo nhỏ, ngẩng mặt lên giống như người lớn, rất kiêu ngạo, đứng ở vườn hoa Lavender, nhìn màn hình, ánh mắt to tròn, miệng cười vui vẻ, hàm răng nhỏ dưới ánh mặt trời sáng ngời, cùng Hạ Hân đã gần 10 tuổi, đang cười xe đạp chạy như bay, mặc chiếc áo ngủ HELLO-KITTY, ôm con gấu bông, tóc rối bù làm nụ hôn gió trước ống kính.

Hàn Văn Kiệt rất kích động nở nụ cười, hắn bình tĩnh như thế, cũng không nhịn được nói: "Con bé đáng yêu như vậy sao? Bộ đáng giống cô như đúc! Trắng mịn !"

Hạ Tuyết lại cho hắn một ngạc nhiên khác, mừng rỡ nói: "Anh nhìn bên dưới đi?"

Hàn Văn Kiệt tiếp tục nhìn album ảnh, nhìn thấy Hi Văn mặc chiếc áo bác sĩ nhỏ xíu, đeo kính mắt màu đen giống mình, cầm ống nghe bệnh bằng đồ chơi, đứng trước màn ảnh, bộ dáng nghiêm túc, hắn càng nhin không được nở nụ cười, quay đầu nhìn Hạ Tuyết, ngạc nhiên, vui vẻ hỏi: "Trời ạ, con bé làm gì vậy?"

Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ cười nói: "Tôi cũng không biết vì sao, từ lúc nhỏ nó đã thích bác sĩ! Có đôi khi nó bị cảm, chúng tôi gọi bác sĩ gia đình đến khám cho nó, nó trợn mắt thật to, nhìn chăm chăm ống nghe, người ta đo nhiệt độ, nó cũng nhìn, rồi tự mình làm, các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời từ diendanlequydon. com. Sau này nó lớn một chút, tôi đã nói cho nó, nó có người chú tên Văn Kiệt rất đẹp trai, đang làm bác sĩ, là bác sĩ tốt nhất trên thế giới! Lúc ấy nó nghe xong rất hào hứng, hỏi khi nào thì về nước, sẽ cùng ở chung với chú Văn Kiệt!"

Hàn Văn Kiệt vui vẻ cười rộ lên.

"Mỗi ngày nó đi theo chúng tôi nói, sau này nó phải làm bác sĩ, đòi cho con búp bê vải xem bệnh, còn muốn chúng tôi cho nó bộ áo bác sĩ. và kính mắt đen!" Hạ Tuyết cười nói.

Hàn Văn Kiệt thâm sâu nhìn hình ảnh cô bé mặc quần áo bác sĩ, dáng vẻ thật có chút giống bác sĩ, hắn không nhin được nói: "Nếu thật sự nó muốn làm bác sĩ, tôi sẽ đem sự học cả đời mình, dạy cho nó tất cả!"

Hạ Tuyết quay lại nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Anh không tức giận nữa sao?"

Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ quay đầu lại, đưa điện thoại di động cho cô, cười nói: "Cô lại dùng chiêu này?"

"Tôi không có biện pháp mà." Hạ Tuyết ngượng ngùng nhận lấy điện thoại, cúi đầu cười nói.

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết thật sâu, có chút đau lòng hỏi: "Lúc sinh bảo bối, có người ở bên cạnh cô chứ?"

"Có!" Hạ Tuyết lại nhìn hắn nói: "Tôi được chăm sóc rất tốt!"

Hàn Văn Kiệt nghĩ nghĩ, gật gật đầu, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, xem mạch cho cô thật kỹ. chính xác là rất tốt. Hắn cười.

"Tôi rất khỏe mạnh và hạnh phúc! Anh yên tâm!" Hạ Tuyết giơ mười ngón tay lên cười nói.

"Tán gẫu chuyện gì vui vẻ vậy?" Tần Thư Lôi mỉm cười đi tới hỏi.

Hàn Văn Kiệt cười nhạt nói: "Tán gẫu chút chuyện quá khứ, làm sao vậy, chị dâu?"

"Có thấy Văn Hạo không?" Tần Thư Lôi có chút ngạc nhiên hỏi.

"Không có a!" Hàn Văn Kiệt nói xong, nhìn toàn trường.

Cần Nhu cầm điện thoại, vừa nói vừa đi ra ngoài đại sảnh, sau đó dọc theo hành lang dài, hướng bên phải, phía sau vườn hoa nhỏ đi đến, vừa đi vừa nói chuyện: "Tốt! Tôi biết rồi! Hợp đồng quảng cáo này, tôi nhất định sẽ rút ngắn thời gian quay cho xong! Uhm! Uhm! Được, Gặp lại sau!"

Cần Nhu để điện thoại xuống, đi dọc theo hành lang đại sảnh, lúc vừa muốn đi ra phía sau vườn hoa nhỏ chuẩn bị đi tới bãi đỗ xe, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo cũng vừa mới nói chuyện điện thoại xong, đi tới cột đèn kim loại, khi đi qua, hắn nhíu mày có chút không vui, đứng trước cột đèn kim loại, vươn tay sờ nhẹ khóe môi mình.

Cần Nhu nhìn hẵn, mỉm cười cầm túi xách đi tới bên hẵn.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Bán Nude

"Làm sao vậy? Tổng Tài?" Cẩn Nhu có chút tò mò tới gần Hàn Văn Hạo, nghiêng đầu nhìn khóe môi của hắn, phát hiện khóe môi của hắn có chút sưng đỏ, cô ta hơi cười!

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô ta, chỉ liếc mắt nhìn khóe môi sưng đỏ của mình, vẻ mặt lạnh lùng muốn lướt qua bên người Cẩn Nhu rồi khỏi. . . .

Cẩn Nhu vươn tay, nhẹ nhàng nắm cánh tay hắn, quay đầu nhìn hắn. . . .

Hàn Văn Hạo nhìn cô ta, không nói tiếng nào.

Cẩn Nhu biết hắn nhiều năm, ít nhiều cũng có thể hiểu hắn một chút, cười nói: "Dáng vẻ của anh, đi vào đại sảnh, không có cách nào tiếp đãi tân khách, và cũng không có cách nào đối mặt với vị hôn thê của anh."

Hàn Văn Hạo nhìn cô ta, nói: "Cô có cách?"

Cẩn Nhu mỉm cười, nói: "Muốn tôi giúp anh một chút không? Xóa vết sưng trên môi? Xóa không hết, nhưng không còn rõ ràng lắm!"

Hàn Văn Hạo hỏi: "Xóa bằng cách nào?"

Cẩn Nhu khẽ cười, cúi xuống, mở túi xách, từ bên trong lấy ra một cái bình kem nhỏ, mở nắp ra.

Hàn Văn Hạo sững sốt, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Kem che khuyết điểm." Cẩn Nhu nhàn nhạt nói.

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô ta, nhưng có chút không kiên nhẫn hỏi: "Có thể sao?"

Cẩn Nhu mỉm cười từ trong túi xách của mình, lấy ra hộp phấn hồng và cây son môi màu đỏ, pha trộn với nhau, bước lại trước mặt Hàn Văn Hạo, tay nhẹ nhàng đặt trước ngực của hắn, ngẩng đầu lên, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ sưng trên môi hắn, lúc ngón tay cô ta di chuyển trên bờ môi hấp dẫn của hắn, vẻ mặt cô ta ửng đỏ, ánh mắt rối loạn chớp một cái, hơi thở có chút dồn dập.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, người thấy mùi thơm trong cơ thể cô ta phát ra, rất quen thuộc, hắn không khỏi liếc mắt nhìn hai tròng mắt đầy nhu tình của Cẩn Nhu, giống như cánh hoa anh đào, hàm răng trắng tinh ẩn hiện, vô cùng gợi cảm.

Cẩn Nhu lấy ngón tay quét nhẹ một ít kem, sau đó bước đến trước mặt Hàn Văn Hạo, tay đặt nhẹ lên vai của hắn, vươn ra ngón trỏ, nhẹ nhàng bôi lên vết cắn trên môi dưới của hắn ra ngoài da, đã quét hết chỗ sưng đỏ, dịu dàng hỏi: "Rốt cuộc là ai cắn? sao nhăn tâm như vậy? Cố sức cắn a! đừng như có chút hận anh!"

Hàn Văn Hạo lập tức nhớ tới Hạ Tuyết.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng xoay người nhìn Cẩn Nhu, ánh mắt bén nhọn làm cho người ta không thể nắm bắt, nhưng nhìn từ nét mặt, hắn có chút không vui, không phải người đàn bà nào hắn cũng chạm đến!

Cẩn Nhu chớp đôi mắt đẹp, hé miệng cười hỏi: "Anh nhìn tôi làm gì?"

"Khóe môi đã tốt rồi ! Anh chờ chút nữa!" Cẩn Nhu mỉm cười thu tay, nhìn kem dính trên ngón tay trỏ của mình, ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: "Có khăn tay không? Tay của tôi bị bẩn rồi."

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng cô ta như vậy, chậm rãi vươn tay, nắm cằm của cô ta, sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, nhìn chòng chọc!

Cần Nhu cũng căng thẳng, ánh mắt mê ly nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhìn cô thật lâu, cuối cùng buông cằm của cô ta ra, sau đó một tay nắm chặt cánh tay của cô ta, đẩy cô ta lui về phía sau hai bước, nói: "Cám ơn!"

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, lột chiếc khăn quăn trên cổ áo của mình, đưa cho Cần Nhu.

"Cám ơn." Cần Nhu mỉm cười nói xong, cầm lấy chiếc khăn tay trắng, mở ra, lau nhẹ ngón tay, đưa khăn tay trả lại cho hắn, nói: "Lau xong rồi, trả lại cho anh."

"Ném đi!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

Hắn vừa nói xong, liếc mắt nhìn mặt mình phản chiếu trong cột đèn kim loại, có chút hài lòng, xoay người rời khỏi.

Cần Nhu dựa vào cột điện kim loại, nhìn hắn, đột nhiên cười, xoay người rời khỏi.

"Uhm!" Cần Nhu chân thành mỉm cười nói với Hàn Văn Hạo: "Tôi đối với anh, lúc nào cũng vô cùng cảm kích, anh cứu tôi từ trong hố lửa, cho tới bây giờ, người nhà họ Hậu cũng không có đi tìm tôi, cũng là anh giúp tôi rất nhiều, dưới sự bảo vệ của anh, tôi sống rất tốt !"

Hạ Tuyết còn đang do dự

"Cô vẫn do dự cái gì?" Hàn Văn Vũ ngạc nhiên hỏi Hạ Tuyết.

"A?" Hàn Văn Vũ căng thẳng nhìn Hạ Tuyết! !

Hạ Tuyết cười hỏi: "Tôi mời anh nhảy được chứ?"

"Được!" Hàn Văn Vũ nở nụ cười, chờ ý kiến của Daniel.

Daniel đành phải gật đầu cười nói: "OK!"

Hàn Văn Vũ đột nhiên cầm một đóa hoa hồng, đưa tới trước mặt Hạ Tuyết nói: "Công chúa của tôi! ! Mời tôi nhảy một bản! !"

"Đến đây đi!" Hàn Văn Vũ dắt Hạ Tuyết, kéo cô đến giữa sàn nhảy, sau đó vui vẻ khiêu vũ, hân hoan di chuyển vừa nhìn Hạ Tuyết cười hỏi: "Lần này cô được đề cử ảnh hậu giải Kim Mã, đã chuẩn bị tâm lý tốt chưa?"

Hạ Tuyết cũng mỉm cười gật đầu nói: "Tôi biết, thật ra trước khi về nước, vừa khéo tôi đã bàn kịch bản Trà Hoa Nữ Trung Quốc với đạo diễn Phó Thiên Minh, nhưng còn tranh cãi giữa hai nam chính!"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Vũ, cười nói: "Vai diễn này, tôi phải để bán nude."

Hàn Văn Vũ đã nhắc nhở cô: "Mặc kệ cô có được giải thưởng hay không, cô phải nhớ kỹ, đây là phần thưởng ngoài ý muốn, có rất nhiều người, vì muốn đoạt giải thưởng một lần, đã để cho bản thân mình bị nhiều áp lực, khi chọn kịch bản để diễn xuất, nảy sinh trở ngại rất lớn. Nếu như cô thật lòng đi theo nghiệp diễn xuất, cô nhất định phải nghiêm túc với chính mình! Bởi vì kinh nghiệm diễn xuất của cô chưa nhiều lắm, rất nhiều kiến thức học trong trường, cũng không quan trọng bằng kinh nghiệm thực tế! Chủ yếu là đừng để cho con đường diễn xuất của mình ngày càng thu hẹp lại, nên tiếp xúc với nhiều đạo diễn khác nhau, mỗi đạo diễn đều có quan điểm khác nhau, góc độ đòi hỏi cũng khác nhau, cô càng học được nhiều thứ!"

Hạ Tuyết vừa nhảy vừa cười nói: "Tôi không nghĩ quá nhiều như vậy, dù sao tôi ở Pháp rất tốt".

Hàn Văn Vũ nghe xong, ngạc nhiên, mừng rỡ nói: "Phó Thiên Minh? Các tác phẩm của ông ta vô cùng độc đáo, hơn nữa cảm giác hình ảnh rất mạnh mẽ, khác hẳn với Tôn đạo diễn, Tôn đạo diễn đòi hỏi kinh nghiệm diễn xuất, nhưng Phó đạo diễn chú trọng diễn xuất nội tâm thông qua một số hình ảnh để lột tả! Ông ta luôn tin rằng, ngôn ngữ là biểu hiện của phần mộ! Cho nên, ông ta tự xây dựng cho mình phong cách riêng, bởi vì quá tuyệt đối, đưa tới sự bất mãn của rất nhiều người, lần trước cũng là vì quan điểm khác nhau, Tôn đạo diễn đã âm ỉ với ông ta một trận! Nhưng dù nói như thế nào, đây là một đạo diễn giỏi, rất có ích cho sự trưởng thành của cô".

Hạ Tuyết kinh ngạc hỏi: "Tôn đạo diễn và Phó đạo diễn bất hòa? Vậy tôi đóng vai chính trong tác phẩm của ông ta không tốt lắm?"

"Chúng ta chỉ nói chuyện, không nói người! Tôn đạo diễn chắc không để ý việc này!" Hàn Văn Vũ mỉm cười nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Trà Hoa Nữ

Hàn Văn Vũ kéo Hạ Tuyết trở lại ghế sofa, cao giọng kêu to: "Nửa thân trần sao!! ? Tại sao là nửa thân trần? ? ?"

Hắn vừa nói xong, Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Hạo đang đi tới, Daniel cũng giật mình nhìn Hạ Tuyết nói: "WHAT?"

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ cười nói: "Anh làm gì thế? Kinh hoảng như vậy, loại chuyện này, anh đâu phải chưa gặp?"

"Nhưng." Hàn Văn Vũ nhin không được nhìn Hạ Tuyết, khẩn trương hỏi: "Tại sao là nửa thân trần?"

"Hey!" Daniel cũng có chút không bình tĩnh cười nói: "Nửa thân trần sao? Không dùng thế thân?"

Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ nhìn Daniel cười nói: "NO!"

Hạ Tuyết bật cười nói: "Anh để cho tôi suy nghĩ lại."

"Không cần suy nghĩ!" Hàn Văn Vũ ngăn cản! !

Hạ Tuyết không lên tiếng.

Hạ Tuyết không lên tiếng, cúi đầu nghĩ nghĩ.

Hạ Tuyết chỉ nhàn nhạt cười cúi đầu!

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Không phải tôi đã nói rồi. Tôi sẽ suy xét lại sao?"

"Không cho phép cô diễn! !" Hàn Văn Vũ căng thẳng nói! !

"Trà Hoa Nữ, vào lúc sáng sớm, chuẩn bị lên núi hái trà, nào ngờ ở đường lên núi, xuất hiện một vị tướng quân cộng hòa Trung Hoa đang bị thương, hấn vì che dấu bị truy đuổi, đã kéo Trà Hoa Nữ vào ven đường núi, bắt người hái trà nghỉ ngơi, sau đó xé bỏ quần áo của cô, mạnh mẽ chiếm đoạt cô, trong lúc bọn họ còn đang quẩn lầy nhau Lúc ấy tôi xem kịch bản, trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh, xé rách, lôi kéo, hôn hít, cường bức, mồ hôi, nước mắt. vị tướng quân này, hấn tàn nhẫn muốn tự cứu mình, nhưng sau cùng bị vẻ đẹp của Trà Hoa Nữ hấp dẫn, lúc hấn hôn khắp trên người cô ấy từng tắc một Điều mà Phó đạo diễn muốn thể hiện chính là hai người hoàn toàn xa lạ, rốt cuộc triển miên như thế nào, mâu thuẫn như thế nào, hấp dẫn nhau như thế nào." Hạ Tuyết nhàn nhạt giải thích.

"Sau đó thế nào?" Mộng Hàm sốt ruột muốn biết kết quả!

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn Mộng Hàm nói: "Sau đó, tướng quân vì tự trách, quỳ gối trước mặt Trà Hoa Nữ, tự chặt ngón tay của mình."

"Nhưng." Mộng Hàm đưa ra quan điểm khác nói: "Nhưng mặc kệ thế nào, hấn thật ích kỷ ! ! Hấn hủy đi thân thể người khác, sau này cắt ngón tay của mình, cái này thì tính là gì ?"

"Có phải Phụ nữ đều thích người đàn ông bá đạo hay không?" Hàn Văn Kiệt mỉm cười nêu ra một quan điểm. "Mạnh mẽ đoạt lấy. Rốt cuộc có thể thắng được cái gì? Cuối cùng, sai lầm vẫn là sai lầm, chỉ còn sót lại tha thứ, nếu không tha thứ, tất cả đều là tội ác!"

Hạ Tuyết cũng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt, hiểu ý của hấn, đành phải cúi đầu.

Hàn Văn Vũ chỉ quan tâm một chuyện, hăn lo lắng nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Không dùng thể thân sao? cảnh xé rách quần áo, cường bức! ! Không dùng thể thân sao?"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Hôm nay anh mới biết Phó đạo diễn? Tôi biết ông ta, từ lúc xem kịch bản, tôi đã biết ông ta muốn bày tỏ cái gì! Hơn nữa, lần này biên tập là Dương Giai! Cô ấy là một người vô cùng đáng sợ, là một tác giả có sức tưởng tượng phong phú, là một nhà biên kịch rất nghiêm túc!"

Hàn Văn Vũ là một diễn viên chuyên nghiệp, nhưng ở trước mặt Hạ Tuyết, cho tới bây giờ hăn cũng không có cách nào biểu hiện sự chuyên nghiệp! Về mặt hăn lo lắng nhìn Hạ Tuyết nói: "Cưng ơi, không thể nào? Diễn vai này thì làm sao về pháp ?"

Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Đây là một cao trào, ngay lúc đó Trà Hoa Nữ nằm trên giường, giữ quần áo bị xé nát, vừa che thân thể của mình, vừa sợ hãi khắp nơi đều là máu, cô ấy tan vỡ, sợ hãi, khóc thét lên, không biết nên làm gì? Nhưng kể từ khi đó, Trà Hoa Nữ từ một cô gái biến thành một người phụ nữ bình thường, có lẽ cô ấy hận vị tướng quân kia, thậm chí hận muốn hăn chết đi, nhưng trong tâm tưởng của cô, vẫn nhớ rõ hình ảnh hăn quỳ gối trước mặt mình, rơi lệ, giơ lưỡi đao sắc bén trong tay, chặt ngón tay của mình, đây tuyệt đối là cảm giác hồi hận Cô ấy luôn nhớ rõ hình ảnh đó!! Dần dần, cô ấy đã yêu người đàn ông quỳ gối trước mặt mình, rơi lệ, chảy máu"

Mộng Hàm hít một hơi, khắp người có cảm giác lạnh lẽo đáng sợ.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nhìn Mộng Hàm cười nói: "Có buồn không?"

Mộng Hàm rất lo lắng, sốt ruột đến câu chuyện của mình hỏi: "Sau đó thế nào? Sau cuộc triển miên xong rồi? Trà Hoa Nữ thế nào?"

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn Mộng Hàm nói: "Kịch bản này, tôi chưa xem xong, cho nên không thể cho cô đáp án a...!"

Mộng Hàm thất vọng nhìn Hạ Tuyết, chân thành nói: "Tôi sẽ đón xem bộ phim này! Tôi vừa nghe, tim đã đau nhói, sau khi phim quay xong, không biết hiệu quả ra sao! Nhưng nhất định cô có thể diễn tốt!"

Hàn Văn Vũ lắng nghe kịch bản xong, lập tức hỏi: "Ai là nam chính?"

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Kim Thăng Nguyên, là một diễn viên Hàn Quốc, gần 40 tuổi! !"

"Kim Thăng Nguyên?" Mộng Hàm ngạc nhiên, mừng rỡ nói với Hạ Tuyết: "Tôi rất thích hắc a! ! Hắc có một đôi mắt biết nói, hơn nữa biểu cảm trên gương mặt của hắc rất hợp lý, chỉ cần hắc ở nơi nào, thì nơi đó giống như một phim trường! ! Là một người đàn ông hào phóng và dịu dàng! Đặc biệt, lần trước hắc đóng vai chính trong bộ phim Trận Chiến ở Hollywood, hắc và nữ chính hôn nhau, hôn đến nỗi tôi nhiệt huyết sôi trào! Cơ bắp cuộn cuộn, làn da râm nắng, đè trên người nữ chính, kiểu hôn này, mỗi một giây đều có một loại ký hiệu ngôn ngữ! Vị đạo diễn kia thực biết tìm người!"

Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ nhìn vị hôn thê nói về nam diễn viên, dường như mê muội, nhàn nhạt nhìn cô, mỉm cười hỏi: "Em thật sự thích như vậy?"

Vẻ mặt Mộng Hàm ửng đỏ nhìn Hàn Văn Kiệt, dựa vào trong ngực hắc, cười nói: "Ôi! Chẳng qua chỉ là diễn viên thôi! Chúng ta, ai cũng có thần tượng của mình mà! Chuyện này không đáng ngạc nhiên! Nhưng hắc thật sự diễn rất tốt! Đặc biệt là khi diễn cảnh hôn, tất cả nữ chính đều nói nhập vai trong đó, rất khó thoát ra được! Thậm chí điên cuồng thật lâu!"

Hạ Tuyết nhìn Mộng Hàm, chân thành nói: "Cho nên điều mà Phó đạo diễn muốn thể hiện chính là dự vọng của con người là thứ đáng sợ nhất, nó

có thể vượt qua tất cả, hủy diệt bản thân! ! Loại dục vọng yêu đương này càng phức tạp, bất đắc dĩ, cũng rất thống khổ! Có thể nói thế này, một tác phẩm thành công, nhất định phải phản ánh được hai mặt, đưa ra hai mặt đối lập, để cho người xem tranh cãi giữa hai trạng thái khác nhau! Đây là một kịch bản có chất lượng cao!"

"Người được đề cử còn lại là ai?" Hàn Văn Vũ đột nhiên nghĩ đến chuyện này!

Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Cần Nhu.....Phạm Tinh..... Cung Tân Tân....."

Hàn Văn Vũ phân tích nói: "Cần Nhu có thể, diễn xuất của cô ấy tuy rằng còn yếu, nhưng vô cùng thích hợp nhân vật này hơn, mềm mại, cũng có một chút cứng rắn!"

Mộng Hàm rất nuối tiếc nói: "Tôi cảm thấy Hạ Tuyết nhất định có thể diễn rất tốt! Trong ánh mắt cô ấy, có nỗi bi thương sâu sắc, chỉ cần cô ấy không nói lời nào, toàn thân sẽ phát ra nỗi bi thương!"

"Nhưng lúc cô cười lên, giống như mặt trời xuất hiện !" Mộng Hàm sôi nổi cười nói.

Hạ Tuyết đột nhiên bất đắc dĩ nở nụ cười.

Mọi người yên lặng nhìn cô.

Tất cả mọi người yên lặng lắng nghe.

Cần Nhu đứng trong sân cỏ, ngạc nhiên, mừng rỡ nói: "Cô nói gì? Tôi có cơ hội diễn vai “Trà Hoa Nữ”? Thật vậy chăng?"

Người đại diện Tiểu Mễ cười nói: "Đúng vậy! Chỉ cần Hạ Tuyết không nhận, vai diễn này có thể là cô!"

Vẻ mặt Cẩn Nhu lạnh lùng, ánh mắt rối loạn, chớp một cái, khẩn trương hỏi: "Ý của cô là. Hạ Tuyết cũng có thể nhận vai diễn này?"

Hàn Văn Vũ mặt lạnh nói: "Tôi không đồng ý!! Cô vừa mới về nước, đã diễn loại vai này, ai biết sẽ mang đến hiệu quả thế nào ? Nửa thân trần a! Trước kia, có một nữ diễn viên Trung Quốc hạng nhất, tham gia diễn vai như vậy, cũng chính là khoảng thời gian gây tranh cãi bộ về phim “Yêu điên cuồng”, sau khi cô ấy diễn xong, đoạt được giải thưởng ảnh hậu, nhưng đã mất đi sự ủng hộ của khán giả! Trong một đêm, mọi người bàn tán về vóc người của cô ấy!! Loại này kịch bản sẽ khiến cho người ta tranh cãi!! Quá nguy hiểm!"

Hàn Văn Vũ từ chối nói: "Không cần suy nghĩ! Đừng diễn!"

Hàn Văn Hạo bưng ly rượu đỏ, uống một hơi cạn sạch!

Hàn Văn Kiệt cũng nhin không được nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười hỏi: "Cô nhận sao?"

"Cái này có thể! Nhưng cơ hội không lớn! Muốn nửa thân trần a! Tôi chắc rằng hiện tại cô đã nổi tiếng, khẳng định không muốn hy sinh như vậy!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Tức Giận

Màn đêm!

Mưa lạnh tí tê!

Hạ Tuyết đã thay bộ quần áo đẹp, mặc một chiếc áo thể thao màu trắng có mũ trùm đầu, mái tóc xoăn dài ẩm ướt nhỏ giọt, ngồi trên ghế dựa ở cửa sổ sát đất, vừa uống sữa chua, vừa lật xem tạp chí, ngoài khơi, sóng biển cuộn trào mãnh liệt nổi lên, xô vào bờ.

Daniel vô cùng yên lặng ngồi trong thư phòng phê duyệt văn kiện, vô cùng chăm chú, Thanh Nhã bảo người giúp việc chăm sóc, đem trà xanh chủ nhân yêu thích nhất, đặt một bên, rồi nhẹ nhàng đóng cửa sổ sát đất.

Daniel cầm bút máy, ký xong tên mình vào văn kiện, căn dặn nói: "Mọi người ra ngoài đi! Xem bây giờ tiểu thư đang làm gì? Đừng để cô ấy hít quá nhiều gió biển. Thân thể của cô ấy không tốt, dễ dàng cảm lạnh! Bên thắt lưng của cô ấy, hôm nay bị đau, lúc cô ấy ngồi ghế dựa, dùng gối bảo vệ cẩn thận thắt lưng của cô ấy."

"Vâng." Thanh Nhã đáp lời, vừa dẫn người giúp việc đi ra ngoài.

Daniel nhìn người giúp việc đi ra ngoài, tiếp tục gửi điện tín sang Pháp, nói chuyện cụ thể với cha mình việc hôm nay đến quốc nội, cùng người của Hàn gia gặp mặt, đã nói một chút chuyện hợp của hai bên, sau đó cha hẳn đã gác máy, hẳn giơ hai tay, day nhẹ trên trán, tiếp tục gọi điện thoại đến trang trại rượu, lập tức một giọng nói trong vắt vang lên: "papa!"

"Bảo bối. papa rất nhớ con!" Daniel ngồi bên đèn bàn, chỉ cần vừa nghe đến giọng nói Hi Văn, vẻ mặt của hắn buông lỏng, mỉm cười

Hạ Tuyết vừa uống sữa chua, vừa nghe Thanh Nhã nói chủ nhân đang khẩn cấp chỉnh sửa văn kiện, nhìn rất bận rộn, ánh mắt của cô trần trở, ôm quyển tạp chí, nhìn con sóng mãnh liệt, nhớ ngày đầu tiên mình đến Paris Pháp, tiến vào cung điện trên đỉnh núi, Hạ Tuyết hồi hộp mờ mịt ôm con gái và Hạ Hân ngồi trên giường, ba người gắt gao dựa vào nhau, nhìn mọi thứ xa hoa xung quanh, cảm thấy ngỡ ngàng không chân thực, Hạ Tuyết biết Daniel không thiếu tiền bạc, nhưng cô không biết, hóa ra Daniel có tiền như vậy.

Lúc đó, Daniel mặc áo sơ mi trắng đơn giản, quần tây đen đi đến, vô cùng thân thiết và hiền lành, nửa ngồi trước mặt mình, nắm tay mình nói: "Hey. bất kể tôi là người thế nào, Daniel tôi cũng chỉ muốn giúp đỡ cô, ... Tôi rất thích cười xe đạp, chở cô đi khắp nơi, lúc đó, ánh mắt của cô sáng lấp lánh, rất đáng yêu, khi thượng đế ban cho cô ánh mắt, là muốn cho cô đi khám phá mọi thứ xung quanh. Tôi xin thề với cô, tôi tuyệt đối chưa từng có một chút ý đồ gì. hãy yên tâm mà sống, tôi sẽ trợ giúp tất cả để cho cô đi học. Chỉ cần cô muốn rời khỏi, tôi tuyệt không miễn cưỡng."

Hạ Tuyết cầm sữa chua, nhớ lại mọi chuyện, đột nhiên thở dài một hơi, cuối cùng buông sữa chua xuống, chân trần cẩn thận đi tới trước cửa thư phòng, không gõ cửa, trực tiếp vặn ổ khóa, ghé đầu đi vào, nhìn Daniel mặc áo sơ mi đen, cổ áo mở ra, cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục phê duyệt văn kiện, cô hé miệng cười, nhiều năm nay, lần đầu tiên cô tiến vào thư phòng của hắn, hắn không ngẩng đầu

Cô cố ý ho khan một tiếng, lại nhìn hắn.

Daniel vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục thẩm duyệt văn kiện.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ, đành phải cẩn thận đi vào phòng, đi tới trước bàn làm việc của hắn, có chút ngạc nhiên nói: "Kỳ quái, hôm nay, chúng ta về nước, cũng không nhìn thấy anh mang văn kiện theo"

Daniel vừa phê duyệt văn kiện, vừa nói: "Đây là bản kế hoạch do Hàn gia đưa đến đây, Hàn Tổng Tài là một người vô cùng nổi tiếng, mạnh mẽ, hôm nay chúng tôi ngồi bàn luận hợp tác dự án của hai bên, hắn sai thư ký đem tất cả tài liệu đưa tới, cho nên anh phải cẩn thận xem một chút. . . . Bên Pháp cũng bắt đầu gửi một số tư liệu đến đây."

Hạ Tuyết nhìn gương mặt hắn nhàn nhạt, khẽ mỉm cười, sau đó vòng qua bên kia bàn, đột nhiên bưng bình cúi người xuống, tựa đầu dán trên văn kiện, cố ý không nhìn hắn.

Daniel đành phải dừng công việc, bất đắc dĩ nhìn một bên gò má của Hạ Tuyết, nhẹ giọng hỏi: "what's wrong?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, mặt vẫn dán trên văn kiện, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng cầm cúc áo trước ngực Daniel, ngăm ngúa.

Tay cầm Daniel bút máy, nhàn nhạt nhìn Hạ Tuyết, vẻ mặt bình tĩnh. . . .

Hạ Tuyết nhìn Daniel thật sâu, dịu dàng hỏi: "Anh đang tức giận?"

"No!" Daniel lắc đầu, nhàn nhạt nhìn cô.

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, nhìn thái độ Daniel như vậy, cô bất đắc dĩ thở dài, kéo nhẹ cổ áo của hắn, cố ý nhìn hắn, dài giọng, nói: "Trên ngực áo của anh có dấu môi son, em cũng không dám tức giận với anh."

Daniel nhướng mày, bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết: "Anh đã giải thích với em rồi, dấu môi son kia là việc ngoài ý muốn."

"Có phải bởi vì em còn xem xét vai diễn đó, anh không vui hay không?"
Hạ Tuyết nhàn nhạt hỏi hần.

Daniel không lên tiếng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Không Phải Như Vậy Sao?

"Daniel! !" Hạ Tuyết hồi hộp nắm chặt tay hắn, gọi.

Daniel chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt lo lắng, dừng tay lại, có chút đau lòng cười nói: "Trước mặt anh, em cũng không bỏ được quá khứ kia, thì đối với điện ảnh, em bỏ xuống được sao?"

Hạ Tuyết đột nhiên cười, nhìn Daniel nói: "Daneil. Điện ảnh là do ánh sáng và hình ảnh kết hợp, người xem nhìn thấy nhân vật, chính là mặt thật và mặt trái, bên trong kết hợp với bên ngoài."

Daniel nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn Daniel thật lòng nói: "Em do dự, là vì em rất thích tác phẩm này, không bỏ được, thật sự không bỏ được. Giống như cô gái đứng trong rừng trà trên núi, sâu xa nhìn trời đất, đang nhìn em. Có đôi khi, em có cảm giác, cô ấy đang tồn tại trong thế giới của em"

Daniel chăm chú nhìn Hạ Tuyết nói: "Nếu em đang ở Hollywood thì không có chuyện gì, nhưng em đang ở Trung Quốc, thật ra em là một người phụ nữ truyền thống, em có thể tiếp nhận sao? thậm chí có lúc chạm vào em, em đã sợ."

"Em không sợ." Hạ Tuyết thật lòng nói.

Daniel nhìn cô.

Hạ Tuyết thở dài, nói: "Em chỉ muốn cẩn thận một chút. Daniel, sáu năm qua, anh đã làm bạn với em sáu năm, bất kể em cự tuyệt anh như

thế nào, anh vẫn ở bên cạnh em, chúng ta dựa vào nhau, từ trước đến nay cũng không vượt qua nửa bước, bởi vì anh tôn trọng em, em cũng tôn trọng tình cảm của anh."

"Cho nên em lựa chọn trở về.....Nếu tìm em được đáp án, chúng ta sẽ tách ra....." Daniel nói.

Hạ Tuyết nhìn hẩn, trong lòng có chút đau xót, nói: "Tại sao anh lại nghĩ như vậy?"

Daniel nhàn nhạt nói: "Không phải như vậy sao?"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nhìn hẩn, nhàn nhạt xoay người rời khỏi.

Daniel lập tức nắm chặt tay cô, hồi hộp từ phía sau lưng nhìn cô.
."Đi đi vậy?"

"Ra ngoài dạo một chút." Hạ Tuyết nhàn nhạt nói xong, nhẹ nhàng kéo tay hẩn ra.

Daniel lập tức từ phía sau ôm chặt cô, thở phì phò nói: "Thực xin lỗi. . . .
. . ."

"Anh không có lỗi" Hạ Tuyết trả lời nói.

"Không. là lỗi của anh. anh thật sự sai rồi. Nếu thật sự em muốn đóng bộ phim đó, anh sẽ ủng hộ em." Daniel vội vàng nói: "Có lẽ, hiểu biết về điện ảnh của anh không bằng em."

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười, quay đầu nói với Daniel: "Em đã nói rồi. Em không có ý định diễn. Đối với loại vai diễn như vậy, chắc chắn em phải hỏi ý kiến của anh, bởi vì chưa suy nghĩ xong, cho nên em chưa đến xin ý kiến cuối cùng của anh."

"Xin ý kiến của anh?" Daniel đột nhiên cười nhìn cô.

Hạ Tuyết Uhm một tiếng, nói với Daniel: "Em khẳng định muốn hỏi ý kiến của anh..... có lẽ tương lai em và anh cùng chung một chỗ? Bây giờ em phải có trách nhiệm đối với cử chỉ, lời nói của mình..... Phải biết rằng anh là con trai của Tổng Thống.....Tương lai, anh cũng có thể làm Tổng Thống....."

"How-do-you-know?" Daniel mỉm cười hỏi cô.

Hạ Tuyết nhẹ nhàng sửa lại cổ áo cho hẵn, bất đắc dĩ cười nói: "Mỗi ngày nghe anh nói chính trị, có thể cảm giác được dã tâm của anh. Người bình sẽ bị vẻ ngoài thân sĩ dịu dàng của anh lừa gạt, nhưng em rất hiểu anh. . . ."

Daniel chăm chú nhìn Hạ Tuyết, đột nhiên cười.

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Daniel, thật lòng hỏi: "Anh thật sự. Không thích em đóng vai “Trà Hoa Nữ”?"

Daniel do dự một lúc, cuối cùng thật lòng nói với Hạ Tuyết: "Anh không thích. anh anh không chấp nhận được người đàn ông khác đụng chạm đến em Tha thứ anh"

Hạ Tuyết lắc đầu, mỉm cười nói: "Không sao. Anh không thích, em sẽ không làm."

Daniel nhướn mày, hồi hộp nhìn Hạ Tuyết nói: "Thật sao?"

"Uhm!" Hạ Tuyết gật gật đầu!

"Cám ơn em. " Daniel ôm Hạ Tuyết vào trong lòng.

Hạ Tuyết dựa vào trong lòng Daniel, vươn hai tay, nhẹ nhàng ôm cổ của hẵn, chợt nghĩ đến Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm vui vẻ cùng một chỗ, nghĩ đến Hàn Văn Vũ tươi cười cởi mở, nhớ tới Hàn Văn Hạo đã đính hôn, ánh

mắt của cô sâu kín nhấp nháy, trong lòng có chút tan vỡ, trái tim cô phập phồng, chậm rãi nói: "Daniel. em rất lạnh."

Daniel vừa nghe, ôm cô thật chặt.

Hạ Tuyết cắn răng, nín thở, uất ức nói: "....."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Đừng Chọc Tôi

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn mặt biển, bình tĩnh nói: "Tôi đã nói với cô ấy, đây là do cô cần !"

"Phụt....." Hạ Tuyết đang uống sữa, phụt một tiếng, phun ra, ho khan hai tiếng, vừa ho khan vừa nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo chậm rãi quay đầu, nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi không chọc giận cô, cô chọc tôi làm gì? Thậm chí cô còn dám quay nửa thân trên, thì sợ gì tiếng xấu?"

Hạ Tuyết nhú mày nhìn hắn, vừa định nói chuyện, lại nhìn thấy Daniel bước nhanh tới, xin lỗi nói với Hàn Văn Hạo: "Vừa rồi tiếp một cuộc điện thoại quan trọng."

Daneil sững sốt, nhìn khỏe miệng Hàn Văn Hạo sững đỏ, hắn lịch sự cười, sau đó nhìn Hàn Văn Hạo, chu nhẹ miệng mình.

Hàn Văn Hạo cười một tiếng định cho qua.

Hạ Tuyết cầm sữa chua, vừa uống vừa nói: "Nơi đó của hắn làm do em cần!"

Hàn Văn Hạo nhướng mày, tức giận nhìn Hạ Tuyết.

"What?" Daniel giật mình nhìn Hạ Tuyết nói: "Thật vậy chẳng?"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết vừa cắn sandwich, vừa cười nhìn Daniel nói: "Là thật! ! Tối hôm qua lúc khiêu vũ, hã nói chuyện không lịch sự, thừa lúc ánh đèn tối sầm lại, em nhào lên cắn hã! Ra sức cắn mạnh!"

Daniel lập tức quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp một cái, nhếch khóe miệng cười nói: "Đúng vậy! Là cô ấy cắn tôi ! !"

Hạ Tuyết ha ha ha cười lên, hai chân gác lên ghế, thoải mái cầm bánh trứng vừa ăn, vừa cười.....

Daniel bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, đừng đùa kiểu này! ! Bảo bố, em ăn xong bữa sáng, có tiết mục gì không?"

Hạ Tuyết cầm bánh trứng ăn, nhìn Daniel cười nói: "Hôm nay phải đến Cinemax quay phim tuyên truyền ảnh hậu Giải Kim Mã, sau đó em đi gặp Phó đạo diễn. nói với ông ấy em không nhận vai “Trà Hoa Nữ”, sao đó lại đến nhà Trương Đạo diễn, thăm hỏi một chút, thuận tiện thăm Văn Vũ!"

Cô nói xong, neho mắt nhìn Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo cũng nhìn cô!

"OK! Hôm nay, có thể anh rất bận rộn! Em phải tự chăm sóc bản thân mình" Daniel vừa nói xong, tay chống nhẹ trên mặt bàn, cúi người xuống hôn nhẹ lên trán cô.

Hạ Tuyết cầm ly sữa, đưa tới trên môi hã.

Daniel uống một ngụm, cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô, đưa lên môi hôn, cưng chiều cười, đứng dậy mời Hàn Văn Hạo đi vào trong

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn Hạ Tuyết, cùng Daniel đi vào phòng khách, hai người bàn điều kiện hợp tác triển khai dự án

Hạ Tuyết không thèm nhìn hăn, tiếp tục ăn điếm tâm. Có lẽ là vì trước kia bị đói, từ khi Hạ Tuyết nhận ra sau này mình không bị đói nữa, cô thoải mái ăn, thường xuyên trong bữa sáng, ăn rất nhiều món, hơn nữa luôn vừa ăn, vừa cười. bữa sáng hôm nay cũng thật sự rất ngon, bánh trứng tổ yến làm rất ngon, có hương vị gia đình, cô đã ăn sáu cái rồi, nhưng lại thông thả đòi thêm 10 cái nữa

Hàn Văn Hạo vừa cúi đầu nhìn văn kiện, vừa nheo mí mắt, nhìn Hạ Tuyết không ngừng đem bánh trứng đưa lên miệng, có lẽ thơm thơm, ăn rất ngon, nhất là một chút bánh dính trên đôi môi đỏ mọng mềm mại, có vẻ nhếch nhác nhưng đáng yêu, ăn xong một cái bánh trứng, uống xong ly sữa, uống một ly nước trái cây ướp lạnh, tay lại cầm một cái bánh trứng, bỏ vào trong miệng, nhâm nhi tiếp.

Hàn Văn Hạo không muốn nhìn cô nữa, tiếp tục chăm chú nhìn văn kiện, nhưng mới nhìn vào văn kiện một chút, ngẩng đầu lên, phát hiện một đĩa bánh trứng cũng chỉ còn hai cái, hăn nở nụ cười, đang nghĩ xem rượu nho làm tiêu hóa, hay là coke

Hạ Tuyết vừa ăn, đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo lật một tờ văn kiện.

Thanh Nhã tay cầm điện thoại đi tới bên Daniel nói nhỏ, Daniel lập tức cầm lấy điện thoại, nói với Hàn Văn Hạo: "Xin lỗi, tôi phải nhận điện thoại....."

"Tự nhiên!" Hàn Văn Hạo mỉm cười nói xong, nhìn Daniel bước nhanh vào thư phòng, sau đó hăn lạnh lùng quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết đang ngồi ở bên cửa sổ sát đất, ăn uống no đủ, lúc này tia nắng ban mai chiếu trước

ban công, cô vui vẻ đứng bên bàn cơm, sau đó hai tay chống lên rào chắn trước mặt, nhìn mặt biển mênh mông vô tận, vui vẻ cười to, nhích người ra phía trước một chút, muốn nhìn đá dưới ban công, thật không ngờ ghế dựa nghiêng về phía trước, cô “a” một tiếng, cả người bổ nhào ra ngoài.

Một đôi tay nắm ngang thắt lưng ôm chặt cái eo nhỏ nhắn, mạnh mẽ ôm chặt cô vào trước ngực, cúi xuống nói: "Đừng ở khách sạn của tôi làm chuyện đại dột này! ! Cô muốn chết, đi tìm chỗ khác chết! !"

"Chỗ này tạm thời thuộc về tôi ! ! một ngày trả cho anh 12 vạn ! ! anh chê ít?" Hạ Tuyết tức giận kéo hai tay của hắn!

Hàn Văn Hạo ôm cả người cô hung hăng ném trên sàn !

"A! ! !" Hạ Tuyết thống khổ kêu to một tiếng: "Này..... anh thật quá đáng !!"

Hàn Văn Hạo mặc kệ cô, chỉ cất bước đi qua người cô, nhưng hắn nói gây cô cản trở quá, nên hướng vào hông của cô đá một cái, nói: "Tránh ra một chút!!"

"A....." Hạ Tuyết ngã trên thảm lông ngoài ban công, tức giận chỉ vào Hàn Văn Hạo gào lên: "Con báo nhỏ chết tiệt! Anh thật là quá đáng !!"

Hàn Văn Hạo miễn cưỡng mở ra văn kiện, nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi đã nói với cô rồi? Đừng chọc tôi!"

Hạ Tuyết tức giận đứng lên, chạy vào phòng khách, lúc đi qua bên người Hàn Văn Hạo, nâng ly cà phê nóng trên bàn ! !

Hàn Văn Hạo lập tức cầm lấy văn kiện, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn cô!!

Hạ Tuyết vừa trừng mắt nhìn hắn, vừa chậm rãi uống cà phê.

Hàn Văn Hạo hừ một tiếng, cuối cùng mở ra văn kiện xem. Hắt! một tiếng! Một ly cà phê nóng từ trên mặt hãn chảy xuống! ! Tất cả bị tung tóe, rớt cuộc hãn kiếp sợ ngẩng đầu lên, không thể tin được nhìn cô gái này lớn mật hơn cả gấu! !

Ngón tay trở của Hạ Tuyết nhẹ nhàng đặt trên miệng ly, để cho cái ly lắc trái lắc phải, vẻ mặt hung hãn nhìn Hàn Văn Hạo.

Trong lòng Hàn Văn Hạo tức giận, muốn bộc phát.

"Như thế nào? Tức giận a? Ném tôi xuống biển đi?" Hạ Tuyết lạnh lùng nhìn Hàn Văn Hạo nói xong, nghe tiếng bước chân của Thanh Nhã, chắc là vào dâng trà, bàn tay thon dài của cô đưa lên, lập tức nhận lấy ly trà đá, đang lúc tức giận Hàn Văn Hạo, uống vào một hớp nước trà, sau cùng phồng miệng, trừng mắt, hướng trên người Hàn Văn Hạo phun một cái.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng cúi đầu, nhận lấy nước trà đá rửa tội.

Thanh Nhã sợ tới mức mặt hoa trắng bệch, bừng khai trà nhìn Hạ Tuyết.

"Quá lạnh, không thích uống! !" Hạ Tuyết vừa nói xong, xoay người rời khỏi! ! !

Hàn Văn Hạo đặt văn kiện xuống, muốn tiến lên, bắt lấy lấy cô gái này, lại nhìn thấy Daniel đi tới, Hạ Tuyết lập tức chui ra phía sau người Daniel, nhìn vẻ mặt Hàn Văn Hạo nhú lại.

"Làm sao vậy? Hàn Tổng Tài. Anh đây là." Daniel nhìn Hàn Văn Hạo khắp người đều là cà phê và nước trà, ngạc nhiên hỏi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Iq Của Hai Cha Con

Hàn Văn Hạo chậm rãi nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười nói với Daniel: "Không có việc gì."

"Nhưng." Có lẽ Daniel đã hiểu ra gì đó, quay đầu lại, có chút trách cứ nhìn Hạ Tuyết, dùng ánh mắt hỏi cô."Sao lại thế này?"

Hạ Tuyết chỉ ôm vai, thờ ơ không sao cả, trở phòng mình, không thêm nề mặt!

"Sorry!" Daniel mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo: "Cô ấy có chút bướng bỉnh, rất xin lỗi. hai lần ba lượt có lỗi với anh. Thật vô cùng xin lỗi!"

Hàn Văn Hạo khẽ nhếch môi cười, ánh mắt có chút tức giận nói: "Không có việc gì. chỉ có điều bình thường cô ấy không phải bướng bỉnh sao?"

Daniel bất đắc dĩ cười nói: "Đều do thường ngày tôi nuông chiều làm hư cô ấy.....Bởi vì cô ấy đã từng trải qua rất đau khổ và mệt mỏi, cuối cùng tôi muốn cho cô ấy tất cả. Chỉ cần cô ấy vui vẻ là được. Bất quá, hãy tin tưởng tôi, cô ấy thật là một cô gái rất tuyệt vời, chỉ cần anh ở chung cô ấy lâu ngày, anh sẽ yêu nụ cười của cô ấy, tính cách cô ấy rất hoạt bát, đáng yêu . . ."

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn Daniel, đành phải cười yếu ớt, không lên tiếng.

Hạ Tuyết dựa hành lang bên cạnh, nghe những lời này, đột nhiên cười đi vào phòng!

Thanh Nhã và người giúp việc cũng lo lắng đi theo vào phòng, khẩn trương nói với Hạ Tuyết: "Tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài?"

"Uhm." Chỉ cần Hạ Tuyết nhớ tới ly coffee kia, đột nhiên cảm xúc rất tốt, chạy vào tủ quần áo, đi chân trần, chui vào bên trong tủ, ở bên trong treo rất nhiều quần áo lộng lẫy, cô lật tới, lật lui

Thanh Nhã và tất cả người giúp việc đều cười nhìn Hạ Tuyết, cô rất đáng yêu như vậy, ở trong tủ quần áo cao lớn, chui tới chui lui, Hạ Tuyết đột nhiên từ một đồng lớn trong quần áo thò đầu ra, nhỏ giọng thần bí hỏi các cô: "Hey! Không bằng bây giờ, chúng ta thừa dịp Hi bảo bối đang ngủ, gọi điện thoại cho nó?"

Thanh Nhã và đám người giúp việc ăn ý cười nói: "Cô không nên làm như vậy! tiểu chủ nhân sẽ rất tức giận !"

"Không! ! Tôi muốn làm như vậy!" Hạ Tuyết lập tức từ trong tủ quần áo, nhảy ra, dựa vào ngăn tủ, cười vang, đưa ngón tay ra nói với Thanh Nhã: "Đem đi động cho tôi !"

Thanh Nhã bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết lập tức nhú mày nhìn cô.

Thanh Nhã đành phải đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy điện thoại di động, đưa cho Hạ Tuyết nói: "Cô vẫn muốn."

Hạ Tuyết đã bấm số điện thoại của con gái, vô cùng hưng phấn, nằm trên đồng quần áo hoa lệ kia, chờ đợi.

Rốt cuộc! ! Điện thoại đã nổi máy ! !

Hạ Tuyết nghe đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói của con gái mơ mơ màng màng "ALLO."

Hạ Tuyết lập tức hưng phấn ngồi dậy, cúi đầu giả giọng như một bà già, kêu nhỏ: "Này. Ta là lão yêu quái trong rừng, con là tiểu tinh linh phải không? Ta muốn mang con đi ! ! Giao con cho sói xám lớn! ăn thịt"

"A! !" Hi bảo bối ở đầu bên kia, tức giận kêu to: "Mẹ OH! MY GOD! Bây giờ đã 3 giờ sáng, mẹ gọi điện thoại đến đây dọa người! ! Mẹ thật là quá đáng mà ! !"

Hạ Tuyết nhin không được cất tiếng cười to, nói: "Ai bảo lần trước con làm mẹ sợ a? Con có nhớ mẹ không ?"

"Con không nhớ mẹ chút nào! !" Hi bảo bối tức giận kêu to: "Người quay phim cho tốt đi! Quay khó coi, cũng không có quan hệ tới con! Đừng gọi điện thoại làm phiền con! Mẹ độc lập một chút được không?"

"Hey! !" Hạ Tuyết bật khóc nói: "Nếu mẹ độc lập một chút, năm đó trời mưa to."

"Năm đó trời mưa to, mẹ sinh con ra vô cùng bi thảm! Mẹ đã nói qua mấy chục vạn lần a! !" Hi bảo bối tức giận khóc to: "Đổi chuyện khác ! BABY?"

"Xem tính tình con kìa? Tính tình giống ai vậy hả?" Hạ Tuyết trừng mắt hỏi!

"Thật đáng tiếc, tính cách con giống mẹ! !" Hi Văn tức giận nói xong, đột nhiên hỏi: "Con đổ mẹ đề tài IQ! Mặt trời, Mặt trăng, ai làm qua thái giám! ? trong hai chọn một, chỉ cho chọn một lần!"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, lập tức nói: "Mặt trăng?"

"Mặt trời công công a! ! Đường nhiên là thái giám a! ! Con hỏi mẹ tiếp, trên thế giới, hòn đảo nhỏ nhất là đảo gì" Hi Văn hỏi lại.

Hạ Tuyết lại nghĩ nghĩ, đột nhiên cười nói: "Gabon!"

"Nơi trốn tránh! Con lại hỏi mẹ, sói đến đây, đoán hoa quả! !" Hi Văn nhanh chóng hỏi.

Hạ Tuyết nghĩ tới nghĩ lui.

"Mẹ quả khế! Cám ơn cha con, mặc dù tính cách của con giống mẹ, nhưng chỉ số thông minh của con không giống mẹ! ! Cám ơn! Ngủ ngon! ! Không! ! Chỗ của mẹ là buổi sáng!! Nếu có thời gian, đọc nhiều văn Trung Quốc hơn! Ngay cả quả khế cũng không biết!"

Điện thoại “tút” một tiếng cúp máy, Hạ Tuyết tức giận nắm điện thoại, nhìn Thanh Nhã và các người làm, la hét: "Có như vậy cũng chửi mẹ nó sao?"

Thanh Nhã cười nói: "Cô đừng nóng giận, từ trước đến nay Hi Văn tiểu thư đi ngủ, không thích bị người khác quấy rầy!"

"Nhưng nó giống như là người lớn vậy! Giống Tổng Thống phu nhân vậy!" Hạ Tuyết ném điện thoại di động vào trong tủ quần áo!

Thanh Nhã nhìn thái độ Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Tiểu thư từ Pháp trở về, bị chênh lệch múi giờ, tinh thần có chút mệt mỏi rồi!"

Hạ Tuyết đột nhiên cúi đầu, nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, cười nhìn Thanh Nhã nói: "Thả lỏng cuộc sống một chút đi! Nên nhìn mọi người! điều chỉnh trạng thái của mình, Hi bảo bố chúng ta nói như thế nào? Ultraman sở dĩ thiên hạ vô địch, là vì nó biết biến hóa!"

Thanh Nhã nở nụ cười.

Hạ Tuyết lập tức vui vẻ cười nói với Thanh Nhã: "Hôm nay thay đổi tâm trạng xem!"

Cô vừa dứt lời, chui vào trong tủ quần áo, ở bên trong chui qua phải, chui qua trái, cô đã thay đổi váy dài màu đen cổ chữ V, toàn thân gợi cảm duyên dáng đi ra, đứng trước gương, ngửa mặt mỉm cười đưa ngón tay. . . .
..

Thanh Nhã lập tức sai người giúp việc cầm cái hộp dài gồm 37 loại son môi, mở nắp.

Hạ Tuyết quay đầu lại, đôi mắt đẹp nhấp nháy, nhìn khắp một lượt tất cả màu son môi, cuối cùng ngón tay đưa lên hộp son môi trước mặt, dờ tới dờ lui, chọn một màu son môi đỏ tươi, mỉm cười mở ra, nhìn vào gương chậm rãi vẽ loạn.....khẽ mím môi, màu đỏ tươi sáng. Cô hài lòng cười!

Hạ Tuyết không trang điểm, nhưng cô luôn chuẩn bị son môi. Son môi có thể làm cho một người phụ nữ trở nên gợi cảm, gợi cảm là vũ khí cần thiết của phụ nữ, cũng là sự tự tin nhất của một phụ nữ!

Thanh Nhã đứng một bên, vô cùng khen ngợi cười nói: "Màu son môi này thật đẹp, phối hợp với váy dài màu đen của cô, càng xinh đẹp! Tiểu thư thường thức, người bình thường không thể so sánh được !"

Hạ Tuyết cười, vén chiếc váy dài đi đến tủ giày, lấy một đôi giày cao gót màu đỏ cao 10 phân, nhờ người giúp việc mang vào, cô đứng trước gương, hài lòng mỉm cười, đưa bàn tay ra.

Người giúp việc lập tức đem một cái túi xách nhỏ màu đen đặt vào trong tay Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhận túi xách, nhẹ hất mái tóc xoắn, váy dài phất phới, trông rất phong tình đi ra khỏi phòng.

Lúc này, Hàn Văn Hạo sai quản lý khách sạn đưa đến đây cho mình một bộ tây phục màu đen, phối hợp áo sơ mi đen, cổ áo mở ra, thanh lịch, tao nhã ngồi trên sofa, tiếp tục đàm phán với Daniel về hợp tác dự án, mí mắt nhướng lên, nhìn Hạ Tuyết mặc bộ váy dài màu đen gợi cảm, tươi đẹp, thoải mái, đang mỉm cười đi tới, ánh mắt của hắn chớp lóe.

"Muốn đi ra ngoài?" Daniel mỉm cười hỏi Hạ Tuyết.

"Uh`m!" Hạ Tuyết mỉm cười đi tới trước mặt Daniel, khom người xuống, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của hắn.

Hàn Văn Hạo cúi đầu xem văn kiện, giả vờ như không nhìn thấy.

Trong lúc Hạ Tuyết vừa định xoay người, nhớ tới đề tài IQ của con gái vừa rồi, cô vẫn không nhịn được tức giận, quay đầu, nhìn về mặt trầm tĩnh Hàn Văn Hạo, ánh mắt cô đột nhiên chớp chớp, sờ nhẹ tóc bên tai mình, dịu dàng, lễ phép gọi nhỏ Hàn Văn Hạo: "Hàn. Tổng Tài?"

Hàn Văn Hạo nghe Hạ Tuyết lại có thể gọi mình lễ phép như vậy, ngược lại, mày của hắn nhú lại, có chút trào phúng cười nói: "A....? Khách khí như vậy?"

"Tôi có chuyện muốn thỉnh giáo anh một chút." Hạ Tuyết tay cầm túi xách đen, tao nhã bước đến ngồi xuống sofa sang trọng, nhẹ kéo chiếc váy dài ra hai bên, để lộ đôi chân dài gợi cảm mê người và đôi giày màu đỏ. . . .

Hàn Văn Hạo đóng văn kiện, lạnh lùng nhìn cô, đáp lại."Uhm!"

"Tôi muốn hỏi anh vài chuyện Không biết anh có thể trả lời tôi hay không?" Hạ Tuyết vươn tay, nhẹ nâng cằm lên, mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo nói.

Hàn Văn Hạo lại cười lạnh nói: "Có thể. Chỉ là cô không cần khách khí như vậy! Thế này thì không giống cô rồi !"

Daniel cũng nhắc nhở Hạ Tuyết: "BABY? ARE YOU OK?"

"YES!" Hạ Tuyết bắt đầu có chút thần thần bí bí nhìn Hàn Văn Hạo, hỏi: "Mặt trời, Mặt trăng, ai làm qua thái giám!? trong hai chọn một, chỉ cho chọn một lần!"

Hàn Văn Hạo nhú mày nhìn cô!

"Anh không trả lời được? Đúng hay không?" Hạ Tuyết vui vẻ cười nói.

Hàn Văn Hạo thở phì phò, có chút nhàm chán mở văn kiện nói: "Mặt trời!"

Hạ Tuyết nhú mày, hỏi tiếp: "Trên thế giới hòn đảo nhỏ nhất, là đảo gì?"

Hàn Văn Hạo không còn nhẫn nại nói: "Nơi trốn tránh!"

"Sói đến đây, đoán một dạng hoa quả!" Hạ Tuyết hồi hộp hỏi.

"Quả khế." Hàn Văn Hạo không thể nhịn được nữa, khép văn kiện, nhìn cô, dùng ánh mắt cảnh cáo nói với cô: "Hạ tiểu thư, cô muốn làm gì? Sao hỏi vấn đề ngu ngốc này! Câu trả lời ngu ngốc như vậy!"

"BABY!" Daniel ngại ngùng gọi Hạ Tuyết."Em đã đến giờ rồi! Đừng quấy rầy chúng tôi ! Chúng tôi có việc rất quan trọng cần bàn!"

Hạ Tuyết thở dài một hơi nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Xem ra, tôi phải cảm ơn anh một chút! Cảm ơn! Hai người cứ từ từ tán gẫu!"

Hạ Tuyết nói xong, đành phải bất đắc dĩ đứng lên, đi ra ngoài. Đi đến một nửa, lại quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo tò mò nói: "Anh có thể nói cho tôi biết, IQ của anh bao nhiêu hay không?"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng ngẩng đầu hỏi: "Cô có ý tứ gì? cô có đủ tư cách thông minh để hỏi IQ của tôi bao nhiêu sao?"

Hạ Tuyết hừ một tiếng, quay đầu kéo váy dài phất phơ đi ra ngoài!

"180!" Hàn Văn Hạo vừa nhìn văn kiện vừa lạnh lùng nói!

Hạ Tuyết sững sốt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Nhường Đường

Hạ Tuyết tay cầm túi xách, đi ra khỏi cánh cổng bạch kim, Phòng Tổng Thống, đeo mắt kính màu trà, đi tới trước chiếc xe Ferrari màu đỏ thẫm của mình, sau đó đem túi xách ném bên ghế tay lái phụ, chậm rãi ngồi vào vị trí lái, khởi động xe, đạp thắng, mở điều hòa, đạp chân ga, cho xe chậm rãi chạy ra ngoài vườn hoa.

Hạ Tuyết vừa lái xe, vừa nghĩ đến lời Hàn Văn Hạo nói lúc nãy, IQ 180, cô bất đắc dĩ nở nụ cười, thở dài, quả nhiên là hai cha con, chỉ số thông minh đều cũng giống nhau.

Xe dọc theo đường lớn Dương Lâm chạy tới!

Hạ Tuyết vừa lái xe, vừa nhìn người và cảnh vật xung quanh, cô thở dài một hơi, tâm tình vui vẻ, ngón tay nhấn nút một cái, mở bài nhạc mà cô yêu thích nhất “Vợ tôi xinh đẹp”, khi tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên, cô cười nhỏ, nhẹ nhàng hát theo: "Vợ xinh đẹp của anh ơi, giống như một đứa trẻ, hôm nay quen biết, ngày mai sẽ bị lãng quên, a... a....a.....vợ xinh đẹp của anh ơi, hãy trao cho anh trái tim em, xem như món đồ chơi xinh đẹp, dùng ngón tay nhỏ bé của em để chơi đùa, làm cho trái tim của anh rơi vào đau khổ, nhưng em không quay trở lại, vợ của anh ơi, vợ của anh a....."

Điện thoại di động vang lên.

Hạ Tuyết vừa lái xe vừa nhận cuộc gọi. "Vâng."

"Trời ạ! Cô lại nghe bài hát này! Đây là bài hát xin lỗi của một người đàn ông! Cô tin đàn ông trên thế giới này, khóc gió than mưa sao?" Isha chịu

không nổi hỏi.

Hạ Tuyết cười hỏi: "Tìm tôi có việc sao?"

"Hôm nay, không phải cô muốn quay phim để tuyên truyền Giải Kim Mã sao? Tự nhiên tôi muốn đi với cô! Cô tốt nhất hưởng thụ những ngày yên tĩnh ở quốc nội đi! Đến khi cả nước chiếu bộ phim “Dịu dàng”, cả cuộc đời của cô sẽ bị ống kính phóng đại lên ! Không còn được nhàn nhã như vậy đâu!" Isha nhắc nhở cô.

"Không phải bây giờ tôi đang hưởng thụ sao?" Hạ Tuyết mỉm cười nắm tay lái, tiếp tục chạy thẳng phía trước, hỏi: "Bây giờ cô đang làm gì?"

"Làm móng tay! Vẽ móng tay, sau này, nếu có phóng viên dám hỏi cô câu hỏi bén nhọn, tôi sẽ biến thành con báo nhỏ, cào vào mặt bọn hăn!" Isha mỉm cười nói.

Hạ Tuyết vui vẻ bật cười.

"Bảo bối, tôi nói với cô, ảnh hậu, không nhất định là cô! Cô đừng tự tin như vậy! Hôm nay, cạnh tranh ảnh hậu, ai ai cũng có kỹ thuật diễn xuất rất giỏi! hơn nữa có thể một mình đảm đương độc lập trong một bộ phim! Giống Mộng Uyển, ESBELL, Lương Thi Thi. Đều rất có thực lực! Truyền thông không ngừng lăng xê cô là người được chọn, chính là muốn chế tạo đề tài, tôi chắc rằng phiên toái chẳng mấy chốc sẽ đến thôi! Có một số phương tiện truyền thông, nhất định thừa cơ hội, mời các nhà phê bình điện ảnh đến ném đá, đập chết cô!" Isha thật lòng nói.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ dừng xe trước đèn xanh đèn đỏ, mỉm cười nói: "Hey! Cuộc đời người ta không thể luôn luôn thành công! Huống chi, đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên, tôi muốn cho khán giả nhiều mong đợi! Tôi không để ý đến đoạt được giải thưởng hay không! Tôi chỉ muốn quay phim cho tốt! phim hay hoặc dở, luôn có người thích và người không thích, tôi không có cách nào kiểm soát được!"

"Một bộ phim được vỗ tay tán thưởng quá ít ! nhưng tính nghệ thuật mạnh mẽ, dễ dàng đoạt giải thưởng điện ảnh! Một bộ phim có tính giải trí mạnh mẽ, nhưng không có chiều sâu, không phát huy được kỹ thuật diễn xuất của cô! Cái này không được phép!" Isha vừa xem hoa văn trên móng tay của mình, vừa đắc ý cười nói: "Móng tay của tôi vẽ thật xinh đẹp!"

Hạ Tuyết lại nghĩ tới bộ phim “Trà Hoa Nữ”, cô có chút tiếc nuối nói: "Tôi rất thích vai diễn “Trà Hoa Nữ”, tôi có cảm giác kịch bản này giống như dành riêng cho tôi vậy!"

Isha cũng tiếc nuối nói: "Kim Thăng Nguyên a! Nghe nói nụ hôn diễn xuất củq hần, có thể làm cho nữ chính mê muội một tháng cũng không thoát ra vai diễn được! Kịch bản này thật sự rất hay, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi, đây là bộ phim có thể đoạt giải thưởng điện ảnh, mà người diễn vai “Trà Hoa Nữ” cũng sẽ nổi tiếng!"

Hạ Tuyết khẽ thở dài, tiếp tục lái xe, chạy tới nơi hẹn với Phó đạo diễn tại quán cà phê ở một khách sạn nào đó. "Nói thật, mặc kệ Daniel có đồng ý hay không, nửa thân trần này thật sự cũng không có cách nào tiếp nhận!"

"Ở quốc nội tạm thời không nên như vậy! Bất quá cô có thể thương lượng một chút với Phó đạo diễn hay không?" Isha hỏi.

Hạ Tuyết nói thật: "Nghe nói Phó đạo diễn là người nghiêm khắc, làm sao có thể chấp nhận diễn viên đóng thế? Thôi. Buông tha đi."

Isha nghĩ nghĩ, nói với Hạ Tuyết: "Nghe nói lần này, người bạn tốt của cô là Cần Nhu có cơ hội rất lớn diễn vai “Trà Hoa Nữ”, nếu như cô ta có thể diễn vai này, tương lai sau này cô ta ở trong giới giải trí là một ngôi sao chân chính!"

"Đây là cuộc đời của người khác, tôi không tiện nói nhiều" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

"Ôi, nếu như cô ta nghe tin cô buông tha vai diễn này, cô ta có thể sẽ điên mất! ! Tại sao tôi có cảm giác, cô luôn nhường đường sống cho cô ta vậy?" Isha bất đắc dĩ nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Tin Tức Ảnh Hậu

"Đây là cuộc sống của cô ấy, tôi không can dự vào." Hạ Tuyết nói xong, dừng xe trước cửa khách sạn, vén váy, bước ra xe, đi đến quán cà phê trước đại sảnh khách sạn, lúc cô đi tới trước quán cà phê, nhìn thấy Phó Thiên Minh, tuổi chừng 50, là người đàn ông vô cùng lịch sự nho nhã, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, quần tây đen, đang cầm kịch bản, ngồi trước ly cà phê, trao đổi với trợ lý tình huống gì, khi nói chuyện, ánh mắt vô cùng chăm chú, chân thành nhìn vào ánh mắt người kia, cho đến khi người kia gật đầu, ông ta mới yên lòng uống cà phê.

Hạ Tuyết tháo mắt kính, mỉm cười đi tới Phó Thiên Minh

Trong lúc này! !

Có một vài phóng viên theo đuổi sinh hoạt cá nhân của minh tinh, ngoài ý muốn, phát hiện ảnh hậu Pháp, Hạ Tuyết, gặp mặt Phó đạo diễn tại quán cà phê, nghe nói Hạ Tuyết diễn vai nữ chính “Trà Hoa Nữ”, nhưng vì yêu cầu quá cao, cho nên công ty đại diện của Hạ Tuyết cũng chưa tỏ thái độ, hôm nay cuộc gặp gỡ này, nhất định đàm phán ký hợp đồng bộ phim “Trà Hoa Nữ”, các phóng viên phấn khởi đứng bên ngoài cửa thủy tinh trong suốt của khách sạn, giơ lên máy ảnh chụp hình ảnh đạo diễn Phó Thiên Minh và Hạ Tuyết trò chuyện với nhau thật vui, đặc biệt có thể nhìn thấy hình ảnh Hạ Tuyết và đạo diễn Phó Thiên Minh tay nâng ly cà phê, giống như chúc mừng hợp tác vui vẻ.

Một lão phóng viên nhiều kinh nghiệm vừa chụp hình, vừa vươn tay vỗ trán, đắc ý nói: "Thêm một chút gì vào đi! Hiện tại, tin tức của cô ấy rất có giá trị! Chúng ta nhất định không thể buông tha tin tức này!"

Phóng viên trẻ chạy vọt, tò mò nhìn đàn anh hỏi: "Thêm thứ gì vào?"

"Nghe nói cô ấy ở Pháp đóng bộ phim “Dịu dàng”, tất cả đều do đạo diễn Trương Kính Trung ủng hộ, còn nói xem như cha ủng hộ con gái, chuyện này khẳng định có quý!"

"Anh nghi ngờ Hạ Tuyết là.....Trương Kính Trung."

"Tin tức này bỏ qua việc đúng hay sai, mà cả hai có sẵn mâu thuẫn, cậu lập tức tra trang web nước ngoài, tìm tin tức của cô ấy và các Đạo Diễn nói chuyện với nhau, thu thập lại cho tôi, sau đó giao cho Văn phòng tạp chí Hoa Văn chúng ta, nói cô ấy dựa vào đạo diễn thượng vị! ! Trước khi nói, làm cho các diễn đàn ồn ào lên, chúng ta có nguồn thông tin cho biết Hạ Tuyết ban đêm đến thăm nhà Trương Kính Trung, có cử chỉ thân mật!" Tên phóng viên già nói.

"A?" phóng viên trẻ vẫn còn non nớt, nghe tin tức như vậy, có chút sợ hãi nói: "Không sợ bị kiện sao?"

"Bên kia paparazzi sẽ viết bài mập mờ một chút, khuôn mẫu một chút! Chuyện như vậy, chúng ta không xen vào! hiện tại cô ấy rất nổi tiếng, chúng ta nhất định phải tung tin bất quái ra! Phương tiện truyền thông khác hận không thể mạnh mẽ đem cô ấy lộ ra để kiếm tiền!!"

"Không phải cô ấy là bạn gái của Daniel, Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu sao?" Phóng viên trẻ nói.

"Cậu lo nhiều nhiều như vậy làm gì? Cô ấy và Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu cùng một chỗ, còn tin tức cái rắm? Chúng ta phải tự tung tin tức ra ngoài! ! Đúng rồi! ! Lần này tranh cử vai nữ chính “Trà Hoa Nữ” còn có người nào?" Lão phóng viên hỏi lại.

"Cần Nhu. Phạm Tinh. Cung Tân Tân"

"Tốt! Lập tức đem bức ảnh đăng lên, lấy tiêu đề “Trà Hoa Nữ” bị nghi ngờ cạnh tranh không lành mạnh, Hạ Tuyết theo phong cách trước kia, đi tìm đạo diễn để tranh đoạt vai diễn. Cẩn Nhu, Phạm Tinh, Cung Tân Tân, ba nữ chính bị thất bại! Lượng tiêu thụ lần này, chúng ta nhất định kiếm lời như điên rồi! !"

Công ty điện ảnh và truyền hình ONE-KING! !

Lầu 12, phòng nghỉ!

Phạm Tinh cầm quyển tạp chí, nhìn bức ảnh Hạ Tuyết và đạo diễn uống cà phê, tiêu đề lại viết: Ba hoa đán của ONE KING bị thất bại thảm hại, cô tức giận đem quyển tạp chí xoay vặn thành một cục, ném vào sọt rác, nhìn người đại diện kêu to: "Hạ Tuyết này thật quá đáng ! ! không biết quy tắc của giới giải trí một chút nào sao? ? Sao có thể một mình gặp đạo diễn đăng báo? Cô ta quá kiêu ngạo hay không? Trong giới giải trí, ai có thể đứng đầu cả đời? Chúng tôi cũng chưa thử vai, đã nói chúng tôi bị thất bại sao ?"

Cẩn Nhu ngồi trên sofa, bưng ly cà phê vừa uống vừa nghĩ.

Cung Tân Tân tuy rằng tức giận, nhưng nhìn Cẩn Nhu nói: "Nghe báo chí, tạp chí đều nói, cô có cơ hội rất lớn để diễn vai “Trà Hoa Nữ”, bây giờ làm sao? Cô không thể diễn nữa!"

Cẩn Nhu ngẩng đầu, nhìn Cung Tân Tân cười nhạt nói: "Trong giới giải trí này chính là như vậy, cơ hội đến, cơ hội đi, quyền quyết định không nằm trong tay chúng ta!"

Cung Tân Tân ôm vai nhìn Cẩn Nhu, trào phúng cười nói: "Lên giường, không phải sẽ đạt mục đích sao ?"

Cẩn Nhu mỉm cười nhìn các cô nói: "Cái vòng lẩn quẩn này, nếu muốn cùng người khác lên giường để nhận vai diễn, còn nhiều cơ hội mà! Nhiều

tôi không nhiều lắm, ít tôi không ít chút nào, nhưng tôi muốn trong sạch một chút, không được sao?"

"Giữ thân trong sạch để gả cho nhà giàu sao? Không phải cô đã gả một lần rồi sao? Còn muốn tái giá sao?" Phạm Tinh cũng tham gia đối phó Cẩn Nhu, cười nói.

Cẩn Nhu mỉm cười nhìn các cô, nhàn nhạt nói: "Chỉ cần bản thân mình cảm thấy kiêu ngạo, có gan xuất hiện trước ống kính, sáng tạo một chút thành tích, sẽ giúp tôi rửa sạch khuất nhục trong quá khứ, không phải là có thể sao? Người khác vĩnh viễn chỉ biết đến tin tức sáng tạo của cô hôm nay"

"Chậc!" Cung Tân Tân cười lạnh nói: "Chỉ bằng cô?"

"Các người từ từ tán gẫu, không quấy rầy, tôi còn phải quay quảng cáo!" Cẩn Nhu chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi phòng nghỉ, vẻ mặt lạnh lùng, nói với Tiểu Mễ đi phía sau: "Đem di động cho tôi !"

"Vâng!" Tiểu Mễ lập tức chuyển điện thoại di động cho Cẩn Nhu.

Cẩn Nhu chậm rãi nhấn số điện thoại của phóng Lữ, cười nói: "Alo! Lữ ký giả! Lần trước tôi nói muốn cho ông một tin tức có một không hai, vẫn thiếu đến bây giờ. bây giờ tôi cho ông. Có quan hệ đến ảnh chụp của Cung Tân Tân cùng với một thương gia nghỉ đêm không về, còn có ảnh khiêu dâm của cô ấy."

Tiểu Mễ hưng phấn nghe tin tức này, sau khi Cẩn Nhu cúp điện thoại, cô lập tức đi tới, hưng phấn nói: "Cẩn Nhu, cô phải cho cô ta biết một chút lợi hại, nếu không, còn tưởng rằng chúng ta dễ bị khi dễ! Mặc kệ lần này Hạ Tuyết rốt cuộc có tham thử vai hay không, chúng ta cũng phải đẩy họ xuống trước! Ôi chao! tác phong của cô giống như Hồ Điệp a!"

Cẩn Nhu nhàn nhạt cười, đưa điện thoại di động cất.

"Bất quá. Phiên toái nhất chính là, Hạ Tuyết chắc không tham gia thử vai “Trà Hoa Nữ” nhỉ? một cơ hội tốt như vậy, cứ như vậy bỏ đi! Thật đáng buồn!" Tiểu Mễ bực tức nói.

Cần Nhu dựa vào cửa kính trước công ty, lạnh lùng nhìn bộ dáng các diễn viên mới khúm núm, cô chậm rãi cười nói: "Mỗi người cũng phải bắt đầu lại một lần, Hạ Tuyết cũng không ngoại lệ."

"Nhưng hiện tại cô ấy là ảnh hậu."

"Ảnh hậu thì thế nào, tôi có biện pháp làm cho cô ta từ bỏ vai diễn “Trà Hoa Nữ”!" Cần Nhu định liệu trước cười nói.

"Cô có biện pháp nào?" Tiểu Mễ giật mình hỏi!

Cần Nhu không trả lời, chỉ ôm vai rời khỏi, vừa đi vừa nhớ tới sáu năm trước, Hạ Tuyết cùng Hàn Văn Hạo qua đêm. Chỉ cần từng là phụ nữ dính đến Hàn Văn Hạo, tất cả đều thân bại danh liệt, bao gồm cả Dạ Thiên Thiên đang đau buồn kia.

Cô ta vừa nghĩ, đột nhiên cầm điện thoại di động, bấm số Lưu ký giả, mỉm cười nói: "Lưu ký giả, tôi cho ông một tin tức có quan hệ người tranh cử ảnh hậu Giải Kim Mã, Hạ Tuyết. tin tức rất lớn liên quan đến sáu năm trước."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Usb

Công ty điện ảnh và truyền hình quốc tế Toàn Cầu!

Văn phòng Tổng giám đốc!

Isha mặc đồ công sở màu đen, ngồi trên ghế da, hoa văn móng tay bóng loáng, cầm quyển tạp chí giơ lên cao, nhìn thấy trên tin tức trang bìa có liên quan đến Hạ Tuyết được đạo diễn Trương Kính Trung bao nuôi, thậm chí còn nói bóng gió, sáu năm trước Hạ Tuyết đã là người tình bí mật của Trương Kính Trung, cho nên mới được đến Học viện điện ảnh Pháp học tập, cô đột nhiên cười, cảm thấy truyền thông trong nước thật là càng ngày càng vượt qua nước ngoài, không trách được trình độ kinh tế tăng trưởng nhanh như vậy, cô nhấn số điện thoại phòng thư ký!

"Vâng! Tổng Giám đốc!" Thư ký lập tức tiếp điện thoại.

Isha hỏi: "Lần này cạnh tranh vai diễn “Trà Hoa Nữ” với Hạ Tuyết gồm có những ai?"

"Cần Nhu, Cung Tân Tân và Phạm Tinh!" Thư ký lập tức trả lời.

"Ba người kia thuộc công ty đại diện nào?" Isha hỏi lại.

"Cùng thuộc quốc tế ONE-KING!" Thư ký trả lời ngay.

Isha để điện thoại xuống, đột nhiên nở nụ cười lạnh, lập tức bấm số điện thoại cho Lynda.

"Xin chào!" Đêm qua, Lynda cùng người bạn nhỏ tài trợ uống rượu, say lúy túy, hời hợt nhận điện thoại.

"Tôi là Isha!" Isha trực tiếp báo tên.

Lynda nằm trên giường, đột nhiên mở mắt, cầm điện thoại di động hơi hưng phấn, cười nói: "Xin chào. Có chuyện gì sao?"

Isha nghĩ nghĩ, muốn nói ngắn gọn, nở nụ cười."Tập chí hôm nay cô đã xem chưa? Tin tức thật nhanh a! Xem ra Hạ Tuyết của chúng tôi ở trong nước nổi tiếng rất nhanh!"

Lynda lập tức cầm máy tính bảng, nhanh chóng mở lên, vừa lướt qua trang báo tin tức giải trí, vừa mỉm cười nói: "Tôi với Hạ Tuyết là người quen cũ, cô ấy được nổi tiếng, tôi vô cùng vui vẻ!"

Isha không nghe hết lời, mà cắt ngang: "Vì vai diễn “Trà Hoa Nữ” lần này, mà bộ phim của cô ấy còn chứa chiếu trong nước, lại gặp chuyện thế này, thật sự là làm cho người ta không thoải mái!"

Rốt cuộc Lynda mở bản tin giải trí, lập tức nhìn thấy bức ảnh Hạ Tuyết và đạo diễn Phó Thiên Minh ngồi trong quán cà phê vừa cười vừa nói, tiêu đề đề cập đến chuyện Hạ Tuyết câu dẫn đạo diễn, cô đột nhiên cười nói: "Loại tin tức giải trí tầm thường này, cô không cần lãng phí thời gian quý giá chứ?"

"Đương nhiên". Isha mỉm cười nói: "Chuyện này, rốt cuộc có quan hệ với One-King hay không, tôi không nói nhiều, nhưng lần này cạnh tranh vai diễn “Trà Hoa Nữ” với Hạ Tuyết, là ba nữ minh tinh, mà người này thuộc công ty ONE KING, tôi có chút không thoải mái! Chờ chúng tôi mở hợp báo, truy cứu toàn bộ trách nhiệm pháp luật! Tôi hi vọng quý công ty đừng vì chuyện này, đổ thêm dầu vào lửa! Hạ Tuyết vừa mới về nước, có lẽ cô ấy cần tin tức, nhưng cô ấy không cần tin tức như vậy!"

Sau lưng Lynda dường như có ngọn lửa dần dần bốc cháy, cô đột nhiên cười nói: "Cô cảnh cáo tôi à! ?"

"Nếu có một ngày, xảy ra chuyện giống như vậy, cô cũng có thể cảnh cáo tôi!" Isha lạnh lùng nói.

"Hừ! Tôi quản lý diễn viên như thế nào, đó là chuyện của công ty chúng tôi, không cần cô lăm miệng!" Lynda không khách khí nói.

"Nếu như cô có thể bảo đảm diễn viên nào cũng đều lập đền thờ trình tiết, ngược lại tôi cũng không có vấn đề gì! Dù sao tôi không thể đảm bảo người của tôi ! nhưng chúng ta đều hiểu rõ nhau phải không?" Isha mỉm cười nói.

"Không có việc gì thì ít nói nhảm!" Lynda lập tức tắt điện thoại!

Isha mỉm cười ngồi trên sofa, cười thật vui vẻ, trợ lý Văn Văn đứng một bên, nhìn Isha có chút khó hiểu nói: "Tổng Giám, tôi có điểm không rõ, thật ra tin tức này không hẳn là ONE KING tung ra! Tôi xem tình huống không giống a! Tại sao cô phải gọi cuộc điện thoại này?"

Isha cầm lấy văn kiện, cười lạnh nói: "Có lẽ tin tức này, không liên quan đến ONE KING! Nhưng nếu tôi không cảnh cáo bọn họ, bọn họ tưởng Công ty chúng ta dễ ức hiếp! Còn tưởng rằng Hạ Tuyết dễ bị khi dễ! ! Ai biết ba nữ diễn viên kia muốn làm chuyện gì phía sau lưng? Tôi muốn Lynda ra mặt, thay tôi giải quyết chuyện này, không phải tốt sao?"

Văn Văn nghe xong, vô cùng bội phục nở nụ cười nói: "Tổng Giám, cô thật sự rất lợi hại a!"

Isha khẽ cười, nhú mào hỏi: "Hạ Tuyết đâu?"

"Dường như đang chuẩn bị đến nhà Trương Kính Trung!"

"Gọi cho cô ấy lập tức quay lại!" Isha ngồi trên ghế dựa, căn dặn nói.

“Vâng!” Trợ lý lập tức ra ngoài gọi điện thoại!

Isha cười lạnh một tiếng, nắm chặt quyển tạp chí nói: "Muốn đấu với tôi!
! Vẫn còn non lắm!"

Lynda thẳng gấp chiếc BMW trước cửa Công ty Giải trí và truyền hình quốc tế ONE KING, mang túi xách bước xuống xe, nóng nảy đi nhanh vào đại sảnh công ty, có một vài diễn viên đang bàn luận tin tức liên quan đến Hạ Tuyết, cô chụp lấy quyển tạp chí, tức giận nói: "Suốt ngày, chỉ biết nói xấu chuyện người ta, cũng không biết luyện tập kỹ năng diễn xuất, hát ca cho tốt! ! Tin tức này, là chuyện của các người quan tâm hả! ! ? Tôi nói cho các người biết, nếu ai dám nói với phóng viên bất luận tin tức nào liên quan đến Hạ Tuyết, tôi từ từ sẽ lột da các người đem chiên giòn! !"

Mọi người lập tức không dám lên tiếng! !

Lynda giận dữ cầm lấy quyển tạp chí đi vào thang máy! !

Cung Tân Tân và Phạm Tinh hồi hộp ngồi trên sofa, nhìn Lynda tức giận cầm quyển tạp chí đi tới, ném quyển báo trên bàn trà, ánh mắt bén nhọn nhìn các cô nói: "Nói cho tôi biết! ! Chuyện này có quan hệ với các người hay không?"

Cung Tân Tân và Phạm Tinh lập tức cười nói: "Chúng tôi đâu dám? Cô ấy là ảnh hậu mà? Còn là bạn gái của Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu."

Lynda vừa nghe xong, hai mắt nóng lên, cầm lấy quyển tạp chí đập lên người bọn họ nói: "Tôi kêu các người nói nhảm sao, tôi kêu các người nói nhảm sao!! Ánh mắt của các người nhìn thấy cô ấy và Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu có quan hệ sao? Nếu ánh mắt các người nhìn không thấy, thì các

người đừng nói lung tung! ! Nếu các người dám nói chuyện này với bọn phóng viên, tôi sẽ hút máu của các người 35 năm!! Tôi cho các người trọn đời không thể xoay người được! !"

Cung Tân Tân và Phạm Tinh lập tức im miệng! !

"Sau này tin tức có liên quan đến Hạ Tuyết, các người còn nhiều lời! ! Xem tôi làm sao thu thập các người! !" Lynda nghĩ nghĩ, lập tức hỏi: "Cần Nhu đâu!"

"Dường như cô ấy có việc đi ra ngoài! !" Cung Tân Tân hồi hộp nói.

Ánh mắt Lynda chớp lóe!

Cần Nhu ngồi trong quán cà phê, trước khách sạn, tháo mắt kính, trong tay cầm một USB, tay hơi giơ cao, nhìn Lưu ký giả đặc ý nói: "Đây là tất cả bí mật sáu năm trước của Hạ Tuyết!"

Lưu ký giả vừa nghe, lập tức vươn tay, muốn lấy USB kia, nhưng Cần Nhu rút tay lại, nhìn Lưu ký giả nói: "Đừng để liên quan đến tôi!"

"Yên tâm! Sau này, tin tức cô cứ đổ lên người tôi !" Lưu ký giả hưng phấn cười nói.

Cần Nhu mỉm cười cầm USB trong tay định đưa cho Lưu ký giả, nhưng điện thoại phía sau vang lên!

Cô ta nhượng mày!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Dừng Xe

"Alô!" Cẩn Nhu cầm điện thoại di động, nhẹ giọng đáp lời, nhìn Lưu ký giả đang hồi hộp nhìn mình, ngón tay thon dài của cô gõ nhẹ, cẩn thận nhìn USB.

"Bây giờ cô đang ở đâu?" Lynda lạnh lùng hỏi.

Cẩn Nhu do dự liếc mắt nhìn Lưu ký giả, chậm rãi nói: "Ở quán cà phê uống trà với bạn bè!"

"Cô có bạn bè sao? Tại sao tôi không biết?" Lynda chăm chọc hỏi, cô cũng không quá thích Cẩn Nhu, nhưng Tổng Giám đốc Trác Bách Quân vô cùng thích!

Cẩn Nhu không lên tiếng, đôi mắt đẹp khẽ chớp, hỏi: "Cô có chuyện gì sao?"

"Tôi cảnh cáo cô, tin tức có liên quan đến “Trà Hoa Nữ”, nếu có một chữ từ trong miệng cô nói ra, chính là cô đang đánh cược sự nghiệp của cô!" Lynda tức giận nói.

Ánh mắt Cẩn Nhu do dự, có chút khó hiểu cười hỏi: "Cô có ý tứ gì? Cho tới bây giờ tôi cũng chưa nghĩ tới muốn làm chuyện gì khác".

Lynda cười lạnh nói: "Không có thì tốt nhất! Tôi vừa mới cảnh cáo Tân Tân và Phạm Tinh, còn thiếu cô thôi ! Cẩn Nhu, đừng nói là tôi máu lạnh vô tình, không muốn nhắc nhở cô! trình độ bây giờ của cô, nếu muốn đấu với Hạ Tuyết, cô vẫn còn non! Nhất là cô nên biết, Tổng Giám đốc ONE KING, Văn Vũ chúng ta đây! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, Văn Vũ nhất định

sẽ không thương tổn Hạ Tuyết! Tốt nhất cô phải hiểu rõ điểm này, đừng làm chuyện gì để hối hận! Cô đắc tội với ai, cô cũng không dễ chịu! Hợp đồng 6 năm vẫn còn trong tay tôi !"

Lồng ngực Cẩn Nhu phập phồng, nắm chặt USB trong tay, ánh mắt rối loạn chớp tia oán hận Cô lạnh lùng, cười hỏi: "Cô cũng cảnh cáo Tân Tân và Phạm Tinh như vậy sao?"

"Tôi biết trong miệng các cô không sạch sẽ, nhưng bọn họ không đủ lớn mật! Về vai diễn “Trà Hoa Nữ”, công ty cố gắng tranh thủ cho các người, nhưng tốt nhất cô không cần quá quan tâm!" Lynda cúp điện thoại!

Cẩn Nhu nắm chặt USB, hốc mắt ngân ngấn nước, nghẹn ngào cười lạnh nói: "Hạ Tuyết.....Tất cả mọi thứ là Hạ Tuyết, cô ta rất cuộc có cái gì hay, đáng để cho các người trả giá vì cô ta!! Tôi cũng không tin tôi không vận ngã được cô ta! !"

Lưu ký giả có chút hồi hộp cười nói: "Xảy ra chuyện gì? Có phải công ty thúc giục cô trở về hay không? Cô đưa USB cho tôi trước, cô đi gấp đi!"

Cẩn Nhu ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, nín thở nhìn USB, lại tức giận thở phì phò, cắn môi dưới, chậm rãi đem USB bỏ vào trong túi, vẻ mặt lạnh lùng, đứng lên, không nói tiếng nào, đi ra ngoài! !

"Này! !" Lưu ký giả lo lắng nói: "Cô không đưa USB cho tôi sao?"

Cẩn Nhu cũng không quay đầu lại, đi ra đường lớn khách sạn, một trận gió lạnh đập vào mặt, hạt mưa bay tán loạn, mưa lớn đổ ập xuống, trong không trung lóe sáng, tất cả mọi thứ xung quanh đột nhiên lạnh lẽo, cô không chút cảm giác nào, cứ đi về phía trước, mặc cho mưa rơi rụng, tối tăm cũng mặc kệ, chỉ nghĩ đến lúc mình mới vừa bước chân vào nghiệp diễn viên, được thông báo tiết mục giải trí đầu tiên, phải quay ngoại cảnh, mặc quần áo lót, đến bờ biển cùng với các minh tinh chơi trò chơi, cuối cùng cô thua cuộc, phải đưa tay vào trong lồng sắt, bắt rắn.

Lúc ấy cô khóc lóc nói không chịu làm, giám chế lập tức ném tiết mục biểu diễn, hung hăng mắng chửi cô, cô cho mình là ảnh hậu sao? Cô là ngôi sao lớn sao? Cô là cái quái gì? Cô chính là cục cứt!! đừng ở chỗ này giả vờ ngây thơ, muốn làm bộ làm tịch thì đừng làm minh tinh!

Cần Nhu đột nhiên cười, nước mắt lăn xuống, thê lương nhớ lại từng ly từng tý trong quá khứ, cô giễu cợt ông trời."Tại sao cô ta lại may mắn hơn tôi? Tôi có cái gì không bằng cô ta? Cô cho là chỉ có cô mới có cuộc sống bi thảm sao? Sáu năm qua, nếu cô lựa chọn rời khỏi, tại sao muốn trở về? Mà vừa về đến đã cướp đi vai diễn rất quan trọng trong đời tôi, cô có biết mấy năm nay, tôi vất vả bao nhiêu để trèo lên không?"

Cô đi trong mưa, cả người ướt đẫm, lạnh phát run, lại nhớ lúc trước cùng nhà tài trợ ăn cơm, ánh mắt bọn hắn lóe sáng nhìn mình tươi cười, cô cố gắng bình tĩnh ngồi một chỗ, nhưng dần dần cảm giác tay bọn họ, mò vào trong váy của mình, ở giữa đùi mình vuốt ve, cô đành phải từng ly, từng ly rượu uống vào trong bụng, sau cùng không thể nhịn được nữa nhảy dựng lên, chạy ra ngoài khóc, lại nghe nhà tài trợ ở bên trong mắng to, làm kỹ nữ đừng đến đây tiếp lão tử uống rượu, sờ cô là để mắt đến cô, Cần Nhu ở bên ngoài, che miệng khóc rống, mặc dù nghe Lynda ở bên trong bênh vực mình, nhưng giữa hai chân ngựa ngái, làm cho cô vô cùng chán ghét bản thân mình, lúc nửa đêm, cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, càng không ngừng cọ rửa thân thể mình, càng không ngừng khóc lớn.....

Cần Nhu đứng trước đèn xanh đèn đỏ, giống như nhìn thấy mình đang ở trong bồn tắm lớn, sau cùng chìm xuống đáy nước, thở một hơi cuối cùng, trong nháy mắt sắp gặp được Tử Thần, mình giống như được trọng sinh từ trong nước vùng vẫy, hai mắt lóe sáng, tức giận kêu to: "Sẽ có một ngày, tôi muốn mọi người xung quanh hầu hạ tôi như nữ hoàng ! ! Trả lại cho tôi những gì đã từng chịu bị lăng nhục!"

Đèn xanh đèn đỏ sáng lên! !

Ánh mắt Cẩn Nhu càng lúc càng kiên định, cô nắm chặt túi xách, lồng ngực phập phồng khẽ nói: "Tôi nhất định không thể buông tha “Trà Hoa Nữ”, nhất định không thể!! Tuyệt không thể!! Đây là cơ hội duy nhất trong đời tôi!!"

Mưa to ập tới! ! Mưa vô tình trút lên thân thể mềm mại của cô, cô không còn cảm giác, chỉ đứng bên đường, mặc cho mưa rơi rúng, hai mắt lạnh lùng, lóe sáng! !

Một chiếc xe Rolls-Royce màu bạc chậm rãi chạy tới bên đường, thư ký Sophie cầm văn kiện, giải thích lịch trình sắp tới cho Daniel, các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời từ diendanlequydon.com. Daniel vừa nghe vừa nhìn gốc cây dương bên đường, mưa trắng xóa nhưng cảnh cây xanh mượt, rất nhiều người đi đường che dù màu xanh, màu vàng, bước nhanh trên đường, cửa sổ từng ngôi nhà sáng lên, lộ ra ánh đèn màu vàng, màu xanh nhạt vô cùng đẹp đẽ và ấm áp

Hắn chậm rãi cười nói: "Khó trách Hạ Tuyết muốn về nước.....tất cả mọi thứ ở đây rất phát triển, dù không yêu thích, nhưng cũng rất quen thuộc

Sophie mỉm cười nói: "Chủ nhân cũng là một nửa người Trung Quốc"

"Cho nên tôi cũng yêu thích." Daniel mỉm cười nói xong, nhận cây bút máy từ tay thư ký, vừa muốn quay đầu lại, ký vào văn kiện, lúc xe chậm rãi chạy qua đèn xanh đèn đỏ, hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, hắn khẽ nhíu mày, ngời thẳng lưng, quay đầu lại, quả thực nhìn thấy cô gái hôm đó bị mình đụng ngã, đang mờ mịt đứng trong mưa chờ đèn xanh đèn đỏ, toàn thân đều ướt đẫm, hắn nhướng mày, kêu nhỏ: "Dừng xe!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Bọt Nước Bắn Tung Tóe

Mưa to tiếp tục trút xuống.

Sophie mang theo cây dù, từ trong xe đi tới, bước nhanh tới trước mặt Cẩn Nhu, đem cây dù trong tay đưa cho Cẩn Nhu, nói: "Tiểu thư.
Đây là chủ nhân chúng tôi đưa cho cô."

Cẩn Nhu quay đầu lại, trong mưa tò mò nhìn Sophie, lại nhìn chiếc xe Rolls-Royce màu bạc cách đó không xa, chậm rãi hỏi: "Chủ nhân của cô là. . . ."

"Daniel tiên sinh." Sophie dịu dàng nói.

Ánh mắt Cẩn Nhu có chút lóe lên, lập tức hơi quay đầu, liếc mắt nhìn chiếc Rolls-Royce màu bạc bóng loáng trong mưa, giống như có thể xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh màu trà kia, nhìn thấy một người đàn ông vô cùng đẹp trai, lịch sự nho nhã, phong thái vương tử tôn quý ngồi bên trong

"Cô cầm chiếc dù che mưa đi, người cô đã ướt hết rồi !" Sophie đưa cây dù trong tay cho Cẩn Nhu.

Tay Cẩn Nhu đẩy cây dù ra, nói: "Tôi không cần!"

Sophie sửng sốt, đưa cây dù cho Cẩn Nhu nói: "Cầm đi. đây là chiếc dù che mưa thôi, cô cần gì phải kiên trì như vậy, người cô đã ướt hết rồi."

Cần Nhu lại đẩy cây dù qua Sophie, kiên trì nói: "Tôi không cần. Tôi không nhận sự ban ơn này, cô đi đi!"

"Cô." Sophie bất đắc dĩ nhìn cô ta, nhìn cô gái này dịu dàng, nhưng vô cùng cố chấp, thở dài một hơi, bất đắc dĩ che dù đi về.

Daniel nhìn trước kính xe, khẽ cau mày.

Cần Nhu đứng trong mưa, thở gấp gấp, ánh mắt lóe lên, quả đấm nắm chặt, một chiếc ô tô chạy qua, bắn nước tung tóe lên người cô, đột nhiên thân người cô mềm nhũn hai mắt nhắm chặt, té xỉu trên đường cái.

Daniel lập tức mở cửa xe, xẹt qua bên người Sophie, bước nhanh tới trước mặt Cần Nhu, bế cô lên, nhìn gương mặt cô gái đang bị ướt, tựa vào trước bộ ngực mình, hai mắt nhắm chặt, hân hướng mày, ôm lấy cô bước nhanh đi đến xe, ngồi vào phía sau xe, Daniel lập tức căn dặn tài xế đi đến bệnh viện! !

Ô tô chậm rãi khởi động, Daniel hồi hộp nhìn Cần Nhu trong lòng, hân bất đắc dĩ vươn tay, chạm nhẹ vào khuôn mặt lạnh như băng của cô, nghi ngờ nói: "Cô ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao một mình đứng gập mưa?"

Sophie ngồi ở vị trí tay lái phụ quay đầu lại nhìn Daniel nói: "Vừa rồi lúc tôi đứng kế bên cô ấy, phát hiện cô đang khóc.....Không biết có phải gặp chuyện gì hay không, tâm tình tan vỡ....."

Daniel nghe vậy, không lên tiếng, cời tây phục của mình, cẩn thận choàng trên người Cần Nhu, sau đó căn dặn tài xế: "Mở máy điều hòa lớn một chút!! Nhanh lên!"

“Vâng!” Lái xe tăng tốc chạy về phía trước!

Điện thoại di động lúc này vang lên.

Daniel tiếp nhận Sophie đưa qua di động."Hello"

Hạ Tuyết che dù, đứng gần đài phun nước trước cửa khách sạn, nhìn đài phun nước trong mưa, lại có cảm giác tò mò kỳ lạ, cô mỉm cười nhìn cột nước màu trắng, nói với Daniel: "Cưng ới, đột nhiên Isha bảo em phải về khách sạn, ngoan ngoãn như đứa trẻ, đột nhiên em lại có chút thời gian, muốn ăn cơm trưa với anh! vì thời gian tới em rất bận."

Daniel sửng sốt một chút, nhìn Cần Nhu trong lòng, do dự một lúc nói: "Thực xin lỗi, bảo bối, tạm thời anh đi không được, hôm nay có thể anh không cùng ăn cơm trưa với em được."

Hạ Tuyết ngạc nhiên cười nói: "Không thể nào? Không phải anh đã đàm phán xong việc, chuẩn bị trở lại khách sạn nghỉ trưa sao?"

"Uhm! Tạm thời có việc!" Daniel có chút bất đắc dĩ cười nói: "Em ngoan ngoãn một mình trở về khách sạn, ăn cơm trưa, ngủ một giấc, có thể anh đã trở về rồi, được không?"

Hạ Tuyết đành phải thất vọng cười nói: "Được rồi! Vất vả rồi."

"Uhm." Daniel đành phải cúp điện thoại, ở trong xe nhìn mưa đi qua, hẳn có chút áy náy, bởi vì đã sáu năm qua, lần đầu tiên hẳn lừa gạt cô.

Hạ Tuyết cúp điện thoại, một mình miễn cưỡng che dù, đứng trước đài phun nước, ngây ngốc. Đã sáu năm rồi, thành một loại thói quen, chỉ cần cô không biết làm gì, thì cứ ngẩn người, sâu xa nhìn về phía trước, đôi mắt trở nên bi thương, giống như tất cả mọi thứ xung quanh chỉ còn lại một mình cô! !

Cảm giác của Mộng Hàm rất đúng, nói rằng lúc ấy Tôn Minh coi trọng Hạ Tuyết, một trong những nguyên nhân chính là chỉ cần cô không cười, cả

người sẽ hình thành một loại sắc thái vô cùng đau thương.

Mưa to tiếp tục bay lả tả.

Hạ Tuyết che dù, đứng ngơ ngác trước đài phun nước, ánh mắt tối tăm, chớp nhẹ, xa xôi thăm thẳm, bỗng nhiên gió mưa lạnh lùng phất tới, làm ướt hết chiếc váy đen của cô.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng cùng ba người thư ký đi ra khách sạn, vẫn muốn trong mưa to, đi về phía chiếc Rolls-Royce màu bạc của mình, lại nhìn thấy Hạ Tuyết một mình, che dù, đứng trước đài phun nước khổng lồ bên trái khách sạn, sâu xa nhìn phía trước, giống như bị mất hồn, đứng ở nơi đó, cực độ bi thương. hăn nhướng mày, không muốn nghĩ gì, chỉ muốn đi ra xe, lại nhớ đến buổi tối sáu năm trước, nghe tiếng cô vừa khóc vừa cười, hăn quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết đứng trong mưa, biểu lộ đau thương, hăn nghĩ nghĩ, đành phải nói: "Đem chiếc dù cho tôi"

"Vâng" Tả An Na lập tức đem cây dù đưa cho Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nhận lấy cây dù, vẻ mặt lạnh lùng đi tới bên Hạ Tuyết, cùng cô nhìn về phía đài phun nước kia, sâu kín hỏi: "Cô không có việc gì đứng trước cửa khách sạn của tôi làm gì? Không phải mới vừa rồi còn hăm hở! ! Tại sao bây giờ lại giống như đã chết rồi?"

Hạ Tuyết đang ngẩn người, phục hồi tinh thần, nhìn thấy Hàn Văn Hạo, hai mắt cô sáng lên, tức giận nói: "Ai giống đã chết rồi? Chỉ là đột nhiên tôi có chút thời gian rảnh, muốn cùng Daniel ăn cơm trưa, nhưng hăn không có thời gian! Tôi ngẩn người một chút thôi! Tôi thích ngẩn người vậy đó! Thật kỳ lạ!"

Hàn Văn Hạo quay đầu lại, nhìn cô, phát hiện hai tròng mắt của cô đã khô phục lại bình thường, hăn mặt lạnh nói: "Không có việc gì thì đừng đứng trước cửa khách sạn của tôi!"

"Có bản lĩnh, anh đóng cửa khách sạn cho tôi xem!" Hạ Tuyết nói vừa xong, vừa muốn xoay người, lại nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đỏ chạy như bay tới, đài phun đột nhiên quay ngược lại, bọt nước bắn tung tóe, cô sửng sốt, vừa định kéo dây dù che lại, nhưng bị một cánh tay mạnh mẽ ôm ngang thắt lưng, cô khẽ kêu một tiếng, đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo một tay ôm mình vào trong ngực, nhanh chóng xoay tròn, che chắn bọt nước văng lên người cô! !

Hạ Tuyết sửng sốt tựa trong lòng Hàn Văn Hạo, cảm thụ được lồng ngực ấm áp của hắn, trái tim đập mạnh mẽ, cô sửng sốt ngẩng đầu, nhìn gương mặt hắn lạnh lẽo nhưng ánh mắt nóng bỏng, trái tim cô đập cuồn loạn, khẽ chớp hai hai mắt, vẫn chưa phục hồi tinh thần, chỉ ngạc nhiên nhìn hắn.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Tự Sát

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, ôm Hạ Tuyết, nhìn vẻ mặt mê ly của cô: "Cô cũng như sáu năm trước, vẫn vô dụng như thế! Không thể bảo vệ bản thân mình, gây phiền toái cho người khác! Xem ra, năm đó tôi đuổi cô đi là đúng!"

Hạ Tuyết sững sốt, đột nhiên hứ một tiếng, nở nụ cười lạnh, vứt bỏ cây dù, mặc cho mưa trút xuống trên người, không sợ hãi nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Không cần hành hạ như vậy, vừa rồi tôi không bảo anh che chắn bọt nước cho tôi, người không cần như vậy! ! Sáu năm trước tôi như thế nào? Sáu năm sau, không có anh, tôi cũng vẫn rất tốt? Anh có tác dụng gì trong cuộc đời của tôi ?"

Hàn Văn Hạo đột nhiên nhớ tới buổi tối sáu năm trước ấy, hãnh mặt lạnh nhìn cô hỏi: "Tại sao sáu năm trước, gọi điện thoại cho tôi! Vừa khóc, vừa cười?"

Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn mưa, đứng trước đài phun nước, không lên tiếng!

Hàn Văn Hạo che dù, đến gần Hạ Tuyết che mưa cho cô, hỏi lại: "Tôi hỏi lại cô một lần nữa, tại sao sáu năm trước lại gọi điện thoại! !"

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, đột nhiên cười nói: "Tôi cảm thấy anh rất kì quái! Anh bảo tôi đi thật xa, muốn tôi không quay đầu lại, sáu năm sau, anh lại hỏi tôi, lúc ấy đã xảy ra chuyện gì? Anh không sao chứ! Đã đói bụng, đầu óc cũng bị choáng váng sao?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn cầm cây dù đen, nhìn cô chăm chăm!
!

Hạ Tuyết mặt lạnh quay đầu, ôm vai, ánh mắt trong veo, lạnh lùng nói:
"Có thể có chuyện gì? Lúc ấy tôi phát điên, gọi điện thoại cho anh thôi! !
Tôi không chỉ gọi cho anh, tôi còn gọi điện thoại cho rất nhiều người! Anh
không cần phải ngạc nhiên! Cũng không cần tưởng là tôi buổi tối ấy không
có chỗ ngủ, muốn đến nhà anh! Đến nhà anh ngủ một giấc, kỳ thật cũng
không yên ổn! Anh cũng đừng quá xem mình là quan trọng!"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, cũng không nói lời nào, che dù xoay người
rời khỏi, khuôn mặt kiên nghị, nhìn không ra hấn suy nghĩ gì!

Hạ Tuyết không cử động, nhìn mưa gió, đứng trước đài phun nước, ánh
mắt kiên định! !

Bệnh viện!

Phòng bệnh VIP!

Chỗ nào cũng vô cùng xa hoa.

Cần Nhu nằm trên giường bệnh, nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt tái nhợt,
cả người tuôn mồ hôi lạnh, thân thể trần trọc không yên, ở trên giường nhẹ
nhàng giãy giụa

Daniel ngồi một bên, nhìn Cần Nhu khó chịu như vậy, cau mày.

Cần Nhu đột nhiên không yên ổn hé môi tái nhợt, gọi nhỏ: "Mẹ.
Mẹ. đừng bỏ con con cầu xin mẹ. đừng bỏ con"

Sophie cầm khăn lông trắng, cẩn thận lau mồ hôi trên gương mặt cô,
ngạc nhiên nói: "Có phải cô ấy gặp ác mộng hay không?"

"Mẹ. Mẹ." Cẩn Nhu dường như ở trong mộng, buồn bã kêu, nước mắt từ khóe mắt lăn ra.

Daniel nhìn giọt lệ nơi khóe mắt cô, hơi chút ngạc nhiên nói: "Ở trong mơ khóc thật bên ngoài, chuyện này nhất định vô cùng thương tâm"

Sophie cũng gật đầu, cẩn thận lau mồ hôi trên trán.

"Mẹ! ! Đừng bỏ con !" Cẩn Nhu đột nhiên vùng vẫy một cái, từ trên giường thẳng ngồi dậy, cô sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, mồ mịt địa nhìn xung quanh, cô thở phì phò, nuốt cổ họng khát khô, cúi đầu.

"Cô đã tỉnh?" Sophie mỉm cười nói với Cẩn Nhu: "Vừa rồi cô ngất trong mưa, chủ nhân chúng tôi đưa cô vào trong bệnh viện!"

Cẩn Nhu sửng sốt quay đầu nhìn Daniel, hăn đang tao nhã ngồi trên ghế sofa xa hoa

Daniel nhìn cô mỉm cười, sau đó nói: "Tôi nghĩ chắc cô gặp chuyện gì rồi. Dù sao từng gặp mặt một lần! Không thể để mặc cô! Sau này, bác sĩ đến xem bệnh cho cô, nói cô đơn giản chỉ bị trúng gió, vừa rồi phát sốt, nhưng đã hạ rồi."

Cẩn Nhu cả người mỗi một ngồi trên giường, cúi người xuống.

Daniel hỏi Sophie: "Vị tiểu thư này hạ sốt chưa?"

"Hạ sốt rồi !" Sophie nói.

Daniel gật đầu, giơ cổ tay, nhìn đồng hồ, mới nói: "Hạ sốt thì tốt rồi, tôi không quấy rầy cô nữa. Tôi còn có việc bận rộn! Cô ở trong này nghỉ ngơi cho tốt, tất cả chi phí bệnh viện này, thư ký tôi sẽ sắp xếp! Tôi đi trước thôi".

Daniel phong độ thân sĩ nhìn cô mỉm cười, sau đó xoay người chuẩn bị đi ra khỏi phòng bệnh.

Cần Nhu nhìn hăn rời khỏi, ánh mắt chớp lóe, đột nhiên rút ống tiêm cắm ở trên tay mình, mặc cho máu tươi chảy xuống, chạy đến trước mặt Daniel, chặn đường đi của hăn, tức giận nói với hăn: "Ai bảo anh nhiều chuyện? Ai bảo anh cứu tôi ? Tôi không cần anh cứu tôi ! ! Bản thân tôi muốn chết muốn sống, mắc mớ gì đến anh?"

Daniel nhanh chóng cúi đầu, nhìn máu nơi cổ tay cô, hăn lập tức kêu Sophie: "Đi gọi bác sĩ! !"

“Vâng!” Sophie lập tức đi ra ngoài.

"Về trên giường nằm đi!" Daniel tiến lên, đỡ cánh tay của cô, muốn để cho cô nằm một chút.

"Anh tránh ra!" Cần Nhu thương tâm khổ sở nhìn Daniel, khóc lóc nói: "Tôi không cần anh đỡ tôi!! Tôi không cần anh cứu tôi !! tôi muốn chết, mắc mớ gì đến anh?"

Cô vừa nói xong, đột nhiên kích động chạy đến cửa sổ phòng bệnh, trèo ra sân thượng, cắn răng nắm lấy rào chắn, muốn nhảy xuống! !

"Vô muốn làm gì?" Daniel kinh hoảng chạy đến phía sau cô, chụp lấy thắt lưng cô, ôm vào trong lòng, mặc cho mưa trút xuống ngoài sân thượng, nhìn cô nghi hoặc và kinh ngạc hỏi: "Tại sao cô muốn chết! ?"

"Chuyện không liên quan đến anh!" Cần Nhu khóc vừa muốn nhảy xuống! !

Daniel vẫn cứ ôm chặt thân thể của cô, sốt ruột nói: "Có chuyện gì, trong lòng không nghĩ ra, muốn tự tử?"

Cần Nhu đứng trên ban công, tuyệt vọng ngẩng đầu lên, nhìn mưa bay đầy trời, dựa vào trong ngực Daniel, khóc rống lên.

Daniel sửng sốt, mặc dù có chút không quen, nhưng đành phải than nhỏ, ôm người cô, vỗ vỗ lưng cô, nói: "Khóc thì khóc đi, đã chết còn không sợ, còn sợ còn sống? Kiên cường một chút!"

Cần Nhu vươn tay, ôm cổ Daniel, càng khóc to lên, nước mắt theo hốc mắt lăn xuống, ngẩng mặt lên, ánh mắt thoáng qua ý cười lạnh lẽo, chùng một chút, cô đột nhiên đẩy Daniel ra.

Daniel bất đắc dĩ nhìn cô, nhàn nhạt mỉm cười rồi.

Cần Nhu rơi lệ nhìn hắn, nói: "Người anh cũng ướt hết rồi."

"Nothing!" Daniel vội vàng đỡ Cần Nhu đi vào phòng bệnh nói: "Mau vào đi thôi, đều bị ướt mưa, sau này không cần kích động như vậy".

Cần Nhu khổ sở rơi lệ, trong nháy mắt, thân thể đột nhiên mềm nhũn, muốn té lăn trên đất, đúng lúc Daniel vừa đỡ, ôm ngang cô, đi đến giường.

Cần Nhu ôm cô của hắn, gần gũi nhìn hắn, mặt có chút đỏ lên, nhịn không được dựa đầu vào cổ của hắn, nói: "Cám ơn anh."

Daniel bất đắc dĩ cười, vừa muốn đặt cô trên giường, nghe tiếng gõ cửa, Sophie dẫn bác sĩ đi tới nói: "Bác sĩ đến đây."

Hàn Văn Kiệt đi vào phòng bệnh, liếc mắt một cái nhìn thấy Daniel ôm Cần Nhu đứng ở bên giường, hắn ngạc nhiên sửng sốt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Ai Động Đến Pho Mát Của Tôi ?

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt đi vào phòng, thấy Daniel ôm Cần Nhu, hân mĩm cười nói: "Daniel tiên sinh, đây là bạn của anh sao?"

Daniel đặt Cần Nhu lên giường bệnh, sau đó mỉm cười nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Tôi với vị tiểu thư này, trong lễ đính hôn của Hàn Tổng Tài có gặp mặt một lần, vừa rồi lúc đi qua đường lớn, tôi nhìn thấy cô ấy ngất xỉu, nên đưa cô ấy đến bệnh viện".

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Vậỵ sao?" Hắỷ nói xong, nhàn nhạt nhìn Cần Nhu, ánh mắt giống như chọc thẳng vào linh hồn người ta.

Cần Nhu lập tức cúi đầu, hít nhẹ mũi đỏ bừng, dùng bàn tay đầy máu tươi, lau nước mắt.

Hàn Văn Kiệt nhìn cô, con người đảo một vòng, chậm rãi đi qua, ngồi bên giường, cầm cánh tay chảy máu tươi của cô, hỏi: "Chuyện này là thế nào? Tại sao rút ống tiêm ra?"

"Vừa rồi vị tiểu thư này cảm xúc có chút kích động." Daniel cẩn thận nhắc nhở Hàn Văn Kiệt nói: "Anh phải chăm sóc tốt cho cô ấy".

Hàn Văn Kiệt liếc mắt nhìn Cần Nhu, mỉm cười, căn dặn y tá, nói: "Chuẩn bị khăn nóng."

Y tá lập tức đi vào phòng tắm, gỡ khăn lông trắng, nhúng nước ấm, vắt khô nước.

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt cầm lấy khăn nóng, lau máu tươi trên tay cô, nhẹ nhàng lau thật cẩn thận, mỗi một động tác đều gọn gàng, Cẩn Nhu nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong lòng phát lạnh, không nhận được có chút sợ hãi.

Sau khi Hàn Văn Kiệt lau tay cho cô xong, bảo y tá lấy đồng phục bệnh nhân sạch sẽ, hắn mỉm cười nhìn Cẩn Nhu nói: "Tại sao cả người lại ướt như vậy?"

Ánh mắt Cẩn Nhu hơi chớp.

Daniel nhìn Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ cười.

Hàn Văn Kiệt nhìn cô một cái, có chút hiểu ra cười nói: "Chờ một lúc, y tá đem y phục sạch sẽ thay đi."

Hắn vừa nói xong, dùng ngón tay đẹp rất thon dài, cầm một lọ thuốc sát trùng, vặn nắp, cầm lấy bông băng, nhúng nước sát trùng, nâng cổ tay Cẩn Nhu, nhẹ nhàng lau vị trí ống tiêm vừa rồi, nước có chút lạnh, Cẩn Nhu giật mình, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Hàn Văn Kiệt không để ý đến ánh mắt Cẩn Nhu, nhìn Daniel mỉm cười nói: "Daniel tiên sinh có phải rất bận rộn hay không? Tôi đã gặp anh 2 giờ rồi."

"Đúng vậy!" Daniel lập tức nói: "Có cuộc họp quan trọng khẩn cấp!"

Hàn Văn Kiệt gật gật đầu, khách khí cười nói: "Anh đi trước đi. Vị tiểu thư này tôi sẽ chăm sóc tốt."

"Tốt lắm!" Daniel cảm tạ nhìn Hàn Văn Kiệt cười nói: "Cám ơn anh!"

Hắn nói xong, nhìn Cẩn Nhu mỉm cười nói: "Hi vọng cô có thể chăm sóc tốt cho mình! Gặp lại sau!"

Daniel nói xong, cùng Sophie đi nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Cần Nhu lo lắng nhìn Daniel, vừa định xuống giường, Hàn Văn Kiệt lại nhàn nhạt nắm tay cô, cầm lấy bông băng nói: "Đừng cử động. Thân thể của cô vẫn còn chưa tốt lắm."

Cần Nhu khẽ cắn răng, bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Kiệt, thở phì phò, đành phải nhận mệnh ngồi trên giường!

Sau khi Hàn Văn Kiệt chăm sóc tốt cho Cần Nhu, liền đi ra khỏi phòng bệnh, hơi chút suy nghĩ, từ trong túi tiền, lấy điện thoại cầm tay ra, bấm số điện thoại Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết đang mặc quần áo tập yoga, nằm trên tấm thảm lót yoga, lúc cô nhẹ nhàng làm động tác duỗi thân, chuẩn bị cuộn thắt lưng, lại nghe điện thoại vang lên, cô sững sốt, một tay nắm di động, vẫn nhẹ nhàng tập động tác, đầu cố gắng cúi xuống, dán trên sàn, mặt mỉm cười kêu: "Alo. bác sĩ Hàn."

Hàn Văn Kiệt vừa nghe đến giọng nói của Hạ Tuyết, không nhịn được nở nụ cười nói: "Cô đang làm gì, sao thở hổn hển như vậy?"

Hạ Tuyết cố ý ghé vào trên sàn, bắt chước giọng khàn khàn của sói xám lớn, cố ý nói: "Nơi này có một con mèo, đang nhìn anh đầy hấp dẫn, chậm rãi chậm rãi bò đến, nó muốn dùng ánh mắt xanh biếc mê hoặc anh. Cho anh rơi vào bẫy rập của nó, nó sẽ ăn luôn linh hồn của anh."

Hàn Văn Kiệt bật cười nói: "Tôi đem mười cái móng vuốt của con mèo, cắt rụng, xem cô còn có thể bò đến hay không?"

Hạ Tuyết lập tức ngồi dậy, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ sát đất, tức giận nói: "Như vậy rất tàn nhẫn?"

"Con mèo này không có việc gì sao lại ở nhà làm gì?" Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nói.

Hạ Tuyết thất vọng nói: "Tôi cũng không muốn a, nhưng Daniel có việc, vốn là tôi muốn cùng hân ăn cơm trưa !"

Hàn Văn Kiệt nghe Hạ Tuyết những lời này, ánh mắt hơi chớp, xoay người nhìn cửa phòng bệnh, có chút đau lòng, cười nói: "Đứa ngốc. Cô đã thêm sáu tuổi nữa rồi, tại sao tính tình vẫn tùy tiện vậy? Cô không dễ dàng đi đến hôm nay, mắt nhìn thấy hạnh phúc, phải tích cực một chút, Daniel tiên sinh là người đàn ông tốt, phải biết quý trọng. Nếu cô mất đi hân, cô sẽ hối hận Ít nhất ở trong mắt tôi, hân vô cùng hoàn hảo."

Hạ Tuyết nghe trong lời nói của Hàn Văn Kiệt có ý, ngạc nhiên nắm điện thoại, dựa bên giường, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ hỏi: "Dường như anh có gì đó nói muốn nói với tôi ?"

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Ở đây khác với nước Pháp, hiện tại cô là diễn viên, hân là con trai Tổng Thống, nắm giữ tài phú mạch máu Paris, là Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu, các người trở về đều phải đối mặt với rất nhiều cám dỗ, mặc kệ là cô hay là Daniel tiên sinh, mọi việc đều phải chú ý, tranh thủ thời gian ở bên cạnh bạn trai, phụ nữ mặc kệ sự nghiệp tốt thế nào, có người yêu ở bên cạnh, phải biết quý trọng a."

Hạ Tuyết cười nói: "Anh yên tâm a! ! Đối với Daniel, tôi vô cùng yên tâm! ! Nếu nói trên thế giới này, có bất kỳ ai phản bội tôi, nhưng Daniel sẽ không phản bội tôi ! Tôi đối với hân tin tưởng tuyệt đối, chúng tôi cùng một chỗ sáu năm rồi, hân luôn luôn cố gắng chăm sóc tôi và Hi bảo bối. Nếu tôi nghi ngờ, tôi có thể bị thiên lôi đánh !"

"Cho nên cô phải càng quý trọng!" Hàn Văn Kiệt lại nhắc nhở nói: "đừng hồ đồ, hủy đi hạnh phúc của mình".

Hạ Tuyết nghe những lời này, cười hỏi: "Không phải anh phát hiện hắc ở bên ngoài, có hành động không đứng đắn chứ?"

"Không có!" Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Nếu tôi phát hiện hắc có hành động không đứng đắn, tôi dùng 10 tấn thuốc mê, làm cho hắc hôn mê, để cho hắc ngủ ba ngàn năm."

Hạ Tuyết ha ha ha nằm trên mặt đất cười, hai chân càng không ngừng duỗi trên không trung, nói: "Vậy không được, tôi sẽ đau lòng! Nếu hắc thật sự bên ngoài, không bằng dùng 10 tấn thuốc mê, làm cho tôi hôn mê đi! Tôi đỡ phải phiền lòng!"

"Nếu cô có móng vuốt, nhanh chóng đứng dậy, làm việc xong rồi, cùng bạn trai ăn một bữa cơm đi! Sáu năm rồi, cô trở về, ít nhất phải để cho tôi yên tâm. Tôi muốn tận mắt nhìn thấy cô hạnh phúc. Mà hạnh phúc phải không ngừng kéo dài." Hàn Văn Kiệt không yên tâm dặn dò.

"Biết rồi, biết rồi! Cắt! Tôi lập tức gọi điện thoại cho hắc! Tôi hẹn hắc buổi tối ăn cơm được chưa? Anh giống như anh trai tôi vậy!" Hạ Tuyết bắt đầu dĩ cười.

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt cười, nói: "Tôi không phải anh trai cô, cô cũng không phải là em gái tôi! Cắt, còn có người muốn xem bệnh!"

Hạ Tuyết nắm điện thoại, đột nhiên cười, nhớ tới lời Hàn Văn Kiệt vừa rồi, tò mò bấm điện thoại Daniel. Điện thoại đổ chuông vang lên, sau cùng điện thoại nối máy, Hạ Tuyết vừa định vui vẻ nói, lại nghe đến một giọng nữ khàn khàn mệt mỏi đáp nhẹ: "Alo."

Hạ Tuyết trừng mắt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Trà Hoa Nữ

4 giờ chiều!

Hạ Tuyết thông qua người đại diện Isha công bố tin tức, chính thức nhận vai nữ chính trong “Trà Hoa Nữ”! !

Tin tức này vừa truyền ra, lập tức gây xôn xao thật lớn, tất cả người trong giới giải trí đều đang xôn xao bàn tán chuyện này!

Hàn Văn Vũ tức giận từ trong thang máy đi ra, vừa bấm số điện thoại Hạ Tuyết, điện thoại nổi máy, nhưng không có người nhận, hắn thật vô cùng cáu kỉnh nắm chặt điện thoại di động, tức giận kêu to: "Hạ Tuyết, rốt cuộc cô suy nghĩ cái gì? Cô có nhớ lời cảnh cáo của tôi hay không! !"

Lynda bất đắc dĩ đi tới, cười nói: "Tôi cũng rất ngạc nhiên!! Xem ra công ty Toàn Cầu muốn liều sống chết với ONE KING chúng ta rồi! Ài! Tại sao Hạ Tuyết lại tiếp nhận vai diễn “Trà Hoa Nữ”? Tôi thật không nghĩ ra!"

"Cho dù là đảo lộn trời đất, tôi cũng phải tìm cho ra cô ấy, hỏi một chút cô, tại sao muốn chơi đùa lớn như vậy! !" Hàn Văn Vũ nói xong, mặt lạnh bước nhanh ra phía trước, ngồi vào xe, sau đó phóng xe đi mất! !

Cần Nhu lái xe chạy tới, bước xuống xe, sau đó nhìn Hàn Văn Vũ ngồi trong xe phóng đi như bay, cô ngạc nhiên nhìn Lynda, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lynda ôm vai nhìn Văn Vũ lấy tốc độ 200 km/h, không nhìn được cười nói: "Còn có thể xảy ra chuyện gì? Hạ Tuyết đã tiếp nhận vai “Trà Hoa Nữ” rồi ! Vừa mới công bố tin tức!"

Hai mắt Cấn Nhu nhanh chóng chớp lóe, nhìn Lynda khiếp sợ nói: "Cái gì?"

Lynda lạnh lùng nhìn Cấn Nhu nói: "Hạ Tuyết tiếp nhận vai “Trà Hoa Nữ”"

Đột nhiên Cấn Nhu bị mắt hoa, hi vọng cuối cùng cũng bị tiêu tan, cô thở hỗn hển, không biết nên nói gì!

Lynda chậm rãi nhìn Cấn Nhu nói: "Cô nên yên tĩnh một chút đi! Vận mệnh đã được định rồi, rốt cuộc, nếu không có phần, cho dù cô muốn, cũng không tới lượt cô! 9 giờ tối hôm nay, có một tiết mục giải trí tuyên truyền!! Cô chuẩn bị một chút!"

Cấn Nhu thở hỗn hển, vẻ mặt lạnh lùng, ngẩng đầu lên.

Văn phòng đại diện Tập đoàn Toàn Cầu !

Sophie bước nhanh tới phòng hội nghị số 1, nhẹ nhàng gõ cửa, vội vàng đẩy cửa ra, liếc mắt nhìn một vòng gần 100 lãnh đạo cao tầng trong phòng hội nghị, sốt ruột đi đến Daniel ngồi ở vị trí trung tâm, cúi người, đứng phía sau hần nói nhỏ vài câu.

Daniel lập tức ngẩng đầu lên nhìn Sophie, nhú mày kêu nhỏ: "what! ?"

Sophie vô cùng khẳng định nhìn hần gật đầu!

Daniel lập tức buông bút máy, bước nhanh ra khỏi phòng hội nghị, lập tức nhận điện thoại gọi cho Hạ Tuyết, điện thoại nổi máy, nhưng không ai nghe, hần nhú mày kêu nhỏ một tiếng bằng tiếng pháp, lập tức gọi điện thoại cho Isha!

"Xảy ra chuyện gì ? Tại sao Hạ Tuyết lại tiếp nhận vai “Trà Hoa Nữ”? Ai cho phép ?" Từ trước đến nay Daniel rất ít tức giận!

Isha ngạc nhiên nói: "Tôi cho rằng anh và Hạ Tuyết đã thương lượng rồi, lúc 3 giờ chiều hôm nay, cô ấy đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói đã quyết định nhận vai “Trà Hoa Nữ”, tôi còn hỏi cô ấy, có thương lượng với anh hay không, cô nói có! Nhưng hôm nay, tôi nghe giọng nói của cô ấy, dường như rất tức giận! Mà còn mạnh mẽ yêu cầu, ra lệnh cho tôi triệu tập ký giả phát tin tức! Sau đó, tôi làm theo đề nghị của cô ấy, phát tin tức!"

"Bây giờ Hạ Tuyết ở đâu?" Daniel hồi hộp kêu nhỏ!

"Tôi không rõ lắm! Tổng Tài Giữa các người, xảy ra chuyện gì rồi hả?" Isha ngạc nhiên hỏi.

"Tôi không biết!" Daniel nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó quay qua nói: "Hủy bỏ tất cả lịch trình hôm nay cho tôi! Tôi muốn đi tìm Hạ Tuyết".

“Vâng!” Sophie nói xong, nghĩ tới việc gì nói: "Đúng rồi! Di động của anh, hôm nay, vị tiểu thư bị thương kia đã gửi đến cho anh rồi, tôi đã nói với cô ấy lúc ở bệnh viện, cô ấy nói để cho tôi chuyển lại cho anh! Tôi đặt nó trên bàn làm việc rồi !"

"Uhm!" Daniel không thêm đề ý chuyện này, chỉ sốt ruột đáp lời, bước nhanh đến thang máy!

Hoàng hôn!

Mưa thu vẫn chập chờn bay! !

Nhà hàng tây, khách sạn Castleton!

Hàn Văn Hạo vừa đi vào nhà hàng Tây, vừa nghe Tả An Na báo cáo, tình hình giá cổ phiếu hôm nay của công ty, và thị trường bất động sản gần đây nhất đang tuột dốc, rất nhiều nhà đầu tư bất động sản giảm giá bán, tình hình này sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của công ty khách sạn thế giới!

Hàn Văn Hạo vừa nghe, vừa đáp lời, sau đó nói: "Thông báo chuyên giá dự báo đánh giá một chút, lần này giá nhà đất rớt xuống, sẽ ảnh hưởng đến việc thu mua nguyên vật liệu!"

“Vâng!” Tả An Na đáp lời, cùng Hàn Văn Hạo hướng phòng VIP đi tới, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạ Tuyết một mình ngồi tại bàn cơm, vẻ mặt lạnh lùng, đang cắt khối thịt bò, trước mặt bày rất nhiều lương mỹ vị! Một mình cô ấy ăn?

"Không phải Hạ tiểu thư sao?" Tả An Na nhẹ nhàng kêu.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo liếc qua, quả thực nhìn thấy Hạ Tuyết ngồi ở khu phòng VIP nhà hàng Tây, gần cầu thang, dựa vào cửa sổ sát đất, vẻ mặt lạnh lùng đang ăn, hẳn cau mày.

Tả An Na mỉm cười nói: "Bây giờ Hạ tiểu thư có thể một mình nhàn nhã ăn cơm, dù sao bộ phim “Dị dạng” không bao lâu nữa sẽ công chiếu trong nước, nhưng theo tin tức giải trí hôm nay, cô ấy đã đồng ý nhận vai diễn “Trà Hoa Nữ”, thật là làm cho người ta giật mình, tôi nghĩ đã nổi tiếng rồi, cô ấy có thể sẽ nổi tiếng hơn nữa ! Đến lúc đó, chắc rằng cô ấy không nhàn nhã ngồi chỗ này ăn cơm Tây rồi !"

Hàn Văn Hạo nhướng mày, lạnh giọng nói: "Từ lúc nào thì cô đã chú ý tin tức giải trí như vậy ?"

Vẻ mặt Tả An Na đỏ lên, vội vàng cúi đầu không dám nói.

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ lời Tả An Na vừa nói, quay đầu nhìn Hạ Tuyết đang trước bàn ăn, chỉ thấy cô nâng ly rượu đỏ, từng ngụm, từng ngụm

uống vào!! uống cạn ly!

Hắn nhìn chăm chú, thấy ánh mắt cô không vui, nói với Tả An Na nói: "Dọn sang nhà hàng Tây!"

“Vâng!” Tả An Na nghe xong, biết ý Hàn Văn Hạo, lập tức đi tìm quản lý nhà hàng Tây!

Hàn Văn Hạo chậm rãi đi dọc theo phòng VIP, sau đó đi đến bàn ăn của Hạ Tuyết, cúi đầu nhìn người trước mặt, lại có thể bày ra năm phần thịt bò bít tết, hai phần sườn muối tiêu, ba đĩa salad trái cây, và một số món khác, tất cả bàn đầy bàn, hắn nhíu mày, rốt cuộc vươn tay, nhẹ nhàng gạt gạt mấy đĩa ngoài cạnh bàn, gõ cái đĩa bò bít tết trên bàn ăn, chậm rãi hỏi: "Cô có chuyện gì vậy?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Người Sáu Năm Trước Là Ai?

"Mắc mớ gì đến anh?" Hạ Tuyết mặt lạnh ăn khối thịt bò! Hừ một tiếng!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô, tháo lỏng cúc áo tây phục, ngồi trên sofa đỏ thắm đối diện cô, im lặng nhìn cô.

Hạ Tuyết cúi đầu vừa ăn khối thịt bò, vừa uống từng ngụm, từng ngụm rượu đỏ, hơi đứng dậy, khẽ vươn tay ra trước, cầm đĩa mỳ Ý, cúi đầu tiếp tục ăn. Hoàn toàn xem Hàn Văn Hạo như không khí!

Quản lí nhà hàng đi tới, nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, tôn kính gọi một tiếng Hạ tiểu thư, tự mình đưa thực đơn cho Hàn Văn Hạo, cẩn thận nói: "Tổng Tài. Người muốn dùng món gì?"

Hàn Văn Hạo nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, nói: "Không cần. đi xuống đi. Đừng cho bất kỳ người khách nào đi vào!"

"Vâng", quản lí đi ra ngoài!

Hàn Văn Hạo cầm ly nước đá, hớp nhẹ một ngụm, chậm rãi đặt ly trên mặt bàn, sau đó đặt ở trên bàn, kéo đĩa đầy thịt bò đến trước mặt mình, cầm lấy dao nĩa, vừa cắt khối thịt bò vừa nói: "Nếu không có lá gan nhận vai “Trà Hoa Nữ”, thì cô đừng nhận! Nhận rồi lại phát tiết cảm xúc! Vô dụng!"

Hạ Tuyết mặc kệ người này, tiếp tục từng ngụm, từng ngụm ăn mỳ Ý, có thể là ăn quá nhanh, cho nên cho sặc một cái, khuôn mặt cô đỏ lên, dùng khăn ăn che miệng ho khan, ho lợi hại.

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng này của cô, gõ ngón tay!

Nhân viên phục vụ lập tức đi tới!

"Cho cô ấy một ly nước nóng! !"

"Không cần!" Hạ Tuyết từ chối, tự mình cầm lấy chai rượu đỏ, rót vào cái đầy vào ly cao cổ, thiếu chút nữa tràn ra ngoài, sau đó nâng lên ly, vừa ho khan, vừa nốc vào miệng!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo sáng lên, vừa ăn miếng thịt bò, không nhịn được nhắc đến chuyện xưa nói: "Nếu buổi tối sáu năm trước ấy, tửu lượng của cô cũng tốt giống hôm nay. thì thật tốt"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, tức giận nói: "Anh uống nhầm thuốc sao? Anh mất trí nhớ sao? Buổi tối sáu năm trước ấy, tôi bị bạn tốt bỏ thuốc! ! Cho nên anh mới được tiện nghi! !"

Hàn Văn Hạo cắt một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, cười lạnh nói: "Cho nên tôi tiếc nuôi, cô mắc bẫy của tôi !"

Hạ Tuyết lập tức đặt mạnh ly rượu xuống bàn, tức giận trừng mắt nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Hôm nay tâm tình tôi không tốt, đừng chọc tôi! Nếu sáng nay anh muốn nếm cà phê, buổi chiều muốn nếm thử rượu đỏ, thì anh có thể thử xem xem! !"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn cô, bình tĩnh nói: "Cô dám hắt thử xem, cô xem tôi có dám ném cô xuống lầu không?"

"Anh." Hạ Tuyết thở hỗn hển, nói xong, cầm ly rượu đỏ giơ lên cao, ...

Hàn Văn Hạo cầm ly nước sôi, giống như con báo nhỏ nhìn chăm chăm cô

Hạ Tuyết nhìn chòng chọc hăn thật lâu, lại ngồi xuống, đặt mạnh ly rượu xuống bàn, cầm dao nĩa, một lần nữa cắt khối thịt bò. Cô cắt khối thịt bò thành bốn phần, từng ngậm, từng ngậm nuốt hết khối thịt bò, vừa ăn vừa tức giận, nhớ đến người phụ nữ nhận điện thoại của Daniel, giọng khàn khàn nói hăn không có ở đây, rồi cúp điện thoại! Cô đột nhiên cảm thấy giọng nữ này rất quen thuộc, nhưng cảm thấy không thể nào!

Hạ Tuyết đau lòng, đem nĩa găm vào miếng thịt bò tiếp tục ăn hết đĩa!

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ thở dài, tháo khăn ăn, nói: "Cô từ từ ăn đi, tôi mặc kệ cô!"

Hăn nói xong, bỏ khăn ăn xuống, đứng lên, chuẩn bị rời khỏi!

"Đàn ông đều như vậy sao?" Hạ Tuyết cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch hời.

Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn cô hỏi: "Cái gì?"

"Tôi hỏi anh. đàn ông có phải đều như vậy hay không?" Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, thậm chí ra lệnh cho hăn."Anh ngồi xuống cho tôi ! !"

Cô say!

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn cô, một lần nữa ngồi xuống, nhìn cô hỏi: "Cái gì đàn ông đều như vậy? Mỗi người không giống nhau!"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn hăn hỏi: "Đàn ông có phải đều ăn trong nôi, ngồi nhìn ra ngoài hay không?"

Hàn Văn Hạo hơi cười nói: "Vậy thì phải xem là tuýp đàn ông như thế nào!"

"Nếu như là anh thì sao?" Hạ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hăn, rất không khách khí hỏi!

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười nói: "Nếu là tôi, tôi có thể nói cho cô biết, tôi không ăn trong nồi, ngồi nhìn ra ngoài! Bởi vì chỉ cần tôi muốn phụ nữ, bọn họ đều thuộc về tôi !"

"Cho nên mới nói anh bị ối!" Hạ Tuyết tức giận nói xong, kéo đĩa trái cây ăn!

"Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết nghi hoặc hỏi xong, sau đó lại nhìn thái độ cô như vậy, hăn nói: "Chẳng lẽ. Daniel tiên sinh của cô tràn đầy sinh lực đi bên ngoài... sao? Vừa về nước ngày thứ hai?"

"A?" Hạ Tuyết ngẩng đầu, vô cùng kỳ lạ nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Thật là hiếm thấy, nói chuyện văn vẻ như vậy? Thật là làm nhục cá tính tàn nhẫn vô tình a!"

Hàn Văn Hạo bật cười nói: "Được rồi! Đàn ông của cô bên ngoài có phụ nữ khác sao?"

"Đừng nói buồn nôn như vậy! !" Hạ Tuyết tức giận trừng mắt nhìn hăn nói! !

Hàn Văn Hạo nhú mày nhìn cô! Không thể nhịn được nữa, ném khăn ăn, đứng lên!

"Ngồi xuống! !" Hạ Tuyết lại ra lệnh ! !

Hàn Văn Hạo không nghe lời của cô, mà giận dữ nói với cô: "Cho cô một chút mặt mũi thì cô cho rằng mình xinh đẹp sao! ! Đàn ông của cô ở bên ngoài có phụ nữ, đâu liên quan tới tôi? Sáu năm trước, không phải cô thích Văn Vũ còn mập mờ với tôi sao?"

Hạ Tuyết phần nộ ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, ném khăn ăn trong tay lên bàn, lắc lư đứng lên, chống mặt bàn đi tới trước mặt Hàn Văn Hạo, thừa dịp cảm giác say hết lớn: "Anh nói ai sáu năm trước cùng ai mập mờ? Cùng anh sao? cùng Văn Vũ sao? Anh có biết xấu hổ hay không?"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm ánh mắt mơ màng của Hạ Tuyết, lông mi khẽ chớp nói: "Cô dám nói, sáu năm trước, cô đối tôi không hề động tâm?"

"Phi! ! Anh đừng làm tôi buồn nôn!" Hạ Tuyết tức giận nói: "Thích anh? ? Loại người đàn ông giống như anh chỉ suy nghĩ bằng nửa người dưới, tại sao tôi phải thích? ? Có bệnh sao! người kia ở trong lòng chị đây, không ai có thể biết được! !"

Cô nói xong, trong lòng đau xót, thở dài một hơi, cố nén cảm giác choáng váng, muốn xoay người rời khỏi, nào ngờ cả người mềm nhũn.

Hàn Văn Hạo từ phía sau ôm lấy cô, ánh mắt nóng bỏng cúi xuống, thừa dịp cô bị say, ở bên tai cô, nhanh chóng hỏi: "Người sáu năm trước là ai?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Cô Là Của Tôi

Anh thật là kỳ quái." Hạ Tuyết choáng váng, quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo gần như kề sát vào mặt mình, đột nhiên cười nói: "Tại sao anh nhất định muốn biết người kia là ai? Quan hệ gì đến anh?"

Hàn Văn Hạo nhìn hai tròng mắt cô mơ màng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi môi đỏ mọng mềm mại, dáng vẻ say rượu xinh đẹp, hần nhớ đến sáu năm trước, cô đứng trong tuyết rơi, vừa khóc vừa cười ha ha, hần đột nhiên nhú mày cười lạnh nói: "Tôi muốn biết. Xem có quan hệ gì đến chúng tôi hay không?"

Hạ Tuyết buồn bã cười lạnh, quay đầu, thở dài, nhìn mưa miên man rơi bên ngoài cửa sổ sát đất, sâu kín nói: "Hàn Văn Hạo. Anh thật sự vô cùng tàn nhẫn, trong thế giới của anh, anh ngang ngược như vậy, chẳng lẽ thích một người, tôi cũng không có tư cách?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, hai tay đột nhiên siết chặt eo của cô, để cho sau lưng của cô ép sát vào ngực mình, cằm của hần gần như đặt lên vai cô

Hạ Tuyết mơ màng muốn đẩy Hàn Văn Hạo ra.

Hàn Văn Hạo lạnh nhạt nói: "Tôi buông tay, cô sẽ ngã xuống ?"

"Tôi không bảo anh đỡ, một mình tôi cũng có thể đi! !" Hạ Tuyết gõ mạnh lên trán mình, làm cho mình tỉnh táo, choáng váng xoay mạnh người, mặt đập vào trước ngực Hàn Văn Hạo, thật sự đau muốn vỡ ra, nhưng hai tay chống vào ngực của hần, dùng sức đẩy ra.

Hàn Văn Hạo lùi lại hai bước, nhìn cô.

Hai chân Hạ Tuyết bỗng bình đứng một chỗ, nhìn Hàn Văn Hạo, cười khổ một cái, thở sâu một hơi, xoay người, từng bước một hướng dưới cầu thang đi tới, nào ngờ bước hai bậc thang mà tưởng như một bậc thang, cả người loạng choạng, muốn té lăn trên đất, Hàn Văn Hạo đứng lúc nắm chặt eo cô, ôm cô vào trong ngực, mặt lạnh nói: "Tôi không muốn cô té xiu nhà hàng Tây của tôi!"

Hắn lạnh lùng nói xong, đỡ Hạ Tuyết đi ra khỏi nhà ăn.

"Buông tay!" Hạ Tuyết đứng ở cửa thang máy, vẫn cứ muốn đẩy hắn ra!

Hàn Văn Hạo tiến lên ôm chặt thân thể của cô, nhấn nút thang máy, cửa thang máy mở ra, hắn ôm cả người cô đi vào, sau đó đóng cửa lại!

Hạ Tuyết đứng một bên, không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo cũng đứng ở thang máy nội bộ nhìn cô, tay muốn nhấn nút tầng trệt, nhưng không đè xuống, chỉ đi tới trước mặt Hạ Tuyết, nắm cằm của cô, sờ lên mặt cô, nhìn đôi mắt mê ly của cô, hỏi: "Sao lại thế này?"

"Ai cần anh lo! !" Hạ Tuyết đẩy tay hắn ra!

Hàn Văn Hạo cứng rắn đứng gần sát trước mặt Hạ Tuyết, vươn tay nắm cằm của cô, nói: "Cô không cần tôi lo? Vậy tại sao, sáu năm sau cô lại trở về? Xuất hiện trong bữa tiệc đính hôn của tôi?"

"Thế giới này đều là của anh sao?" Hạ Tuyết tức giận muốn đẩy hắn ra.

Hàn Văn Hạo lại tức giận, hai tay nắm chặt eo cô, để cho thân thể cô dính sát vào người hắn, mặt lạnh lùng, bá đạo nói: "Cô đã từng là của tôi ! !"

"Phi! !" Hạ Tuyết vẫn cứ muốn đẩy hắn ra! !

Hàn Văn Hạo vẫn ôm chặt cô, tức giận cúi xuống, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của cô, nhanh chóng nói: "Cô đã từng không phải của tôi sao?"

"Anh đã từng là của tôi sao? Cái người ngu ngốc này! ! Buông ra" Hạ Tuyết tức giận muốn đẩy hắn ra.

"Tôi nói rồi! !" Hàn Văn Hạo cao giọng, ôm lấy cô nói: "Sáu năm trước tôi đã nói rồi, nếu cô muốn nói như vậy, thì có thể! ! Cô có lá gan như vậy sao?"

"Cút! ! Tại sao tôi phải thích người như anh?" Hạ Tuyết nín thở phục của hắn, không muốn cùng hắn nói này nói nọ"Anh cút ngay! ! Thang máy sắp mở, tôi không muốn cùng anh nói nhảm! !"

Ánh mắt bén nhọn Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc, hừ một tiếng, lập tức xoay người, nhấn tầng một, thang máy chậm rãi hạ xuống.

Hạ Tuyết tức giận thở phì phò, nhìn thang máy nhanh chóng hạ đến lầu một, cô bước nhanh ra đường lớn, đi dọc theo phía sau vườn hoa nhỏ khách sạn! !

Hàn Văn Hạo theo sau lưng của cô, nhìn cả người cô lắc lư!

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, khinh thường mọi thứ, bước đi về phía trước, rồi cuộc đi ra phía sau vườn hoa nhỏ, sau đó dọc theo rào chắn thật dài bên bờ biển, cảnh vật xung quanh thê lương, cơn mưa nhỏ rơi trên người Hạ Tuyết.

Hàn Văn Hạo nhanh chóng cầm lấy cây dù nhân viên tiếp tân đưa đến, bước nhanh đến bên cạnh Hạ Tuyết, che mưa cho cô!

Hạ Tuyết nói thẳng: "Tôi hiện tại không còn sức tán gẫu với anh những chuyện ghê tởm! ! Tâm tình tôi không tốt, anh tránh xa tôi một chút, tôi

muốn một mình yên tĩnh! !"

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô, chỉ che dù đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: "Một lần cuối thôi!"

Ánh mắt Hạ Tuyết chớp một cái!

Hàn Văn Hạo đi theo phía sau cô, nói thẳng: "Buổi tối sáu năm trước ấy, tôi nhận điện thoại của cô! ! Tôi lại cúp điện thoại của cô!! Coi như trả lại cô một lần! !"

Hạ Tuyết cười khở một cái, ngạc nhiên nói: "Anh thật là kỳ quái, ai muốn anh nhớ kỷ buổi tối ấy? Ai cần anh nhớ kỷ? Tôi căn bản không đặt anh ở trong lòng! Trong mắt tôi, trong lòng tôi, anh không là gì cả!"

Hàn Văn Hạo giận dữ ném cây dù xuống, đột nhiên xoay người nhanh chóng ôm cô vào trong ngực, đặt trên rào chắn, tròng mắt nóng rực tức giận nhìn cô! ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Trong Cửa, Ngoài Cửa

Nhìn cái gì vậy? Anh cũng chỉ giày vò người khác? Xem thường người khác?" Hạ Tuyết đón mưa, cảm nhận nước biển lạnh lẽo bắn lên, có chút tỉnh táo.

Hàn Văn Hạo đứng trong mưa, thân thể cũng từ từ ẩm ướt, ánh mắt nóng rực trừng mắt nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn trên mặt của hắn ướt nhem, tức giận, từ trong túi mình, lấy ra khăn tay trắng, nhét trên vai của hắn nói: "Chuyện của tôi, không cần anh phải xen vào! Sau này cách xa tôi một chút, giống như lúc trước anh muốn tôi cút xa như vậy!"

Cô khổ sở xoay người, đi dọc theo rào chắn biển thật dài.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe, cầm khăn tay trắng, bước nhanh tới phía trước, nắm chặt tay cô.

"Buông tay!" Hạ Tuyết vẫn cứ muốn kéo tay hắn ra!

Hàn Văn Hạo vẫn đứng trong mưa, nắm chặt tay cô, nắm thật chặt!

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn hắn tức giận kêu to: "Anh buông tay a!"

Hàn Văn Hạo vẫn không nhúc nhích nắm chặt tay cô, cầm ngón tay lạnh lẽo của cô, nhìn cô chăm chăm! !

Hạ Tuyết tức giận, lạnh lùng, gỡ tay hắn, kêu to: "Anh buông tay! ! Anh muốn làm gì?"

Hàn Văn Hạo mặt lạnh nói: "Tôi nói rồi, đây là lần sau cùng! ! Tôi không thích thiếu nợ người !"

Hạ Tuyết đột nhiên cười lạnh nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Chẳng lẽ. Hàn Tổng Tài vĩ đại, người cảm thấy sáu năm trước, thực có lỗi với tôi ?"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, quay đầu đi, nhìn mặt biển mênh mông trước mặt, trong cơn mưa bụi chập chờn, đè nén u ám, hóa ra sắc trời đã bắt đầu tối, rào chắn biển chạy dài rất xa, phát sáng màu cam, hắt do dự một lúc lâu, cuối cùng lạnh giọng nói: "Tôi không hối hận đêm hôm ấy, tôi muốn nói một câu. Chỉ là. Đối với đêm hôm ấy, tôi xin lỗi."

Hốc mắt Hạ Tuyết kịch liệt đỏ lên, đứng trong mưa, nhìn khuôn mặt người này kiên nghị, nước mắt cô rơi xuống, hòa vào nước mưa, cô ý thức được mình rơi lệ, tức giận hồi hộp lau mắt, quay đầu nói: "Anh không biết là anh vô cùng mâu thuẫn sao? loại người mâu thuẫn như anh, làm người ta mệt chết!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe nói: "Tôi nói rồi. Tôi không thích thiếu nợ người ! Chuyện của cô đều là tôi tạo ra! Tỷ như lần đầu của cô! Cho nên tôi muốn trả lại cô!"

"Bây giờ anh trả xong rồi, được chưa? xong rồi! Không cần xoắn xuýt nữa ! Được chưa?" Hạ Tuyết tức giận nói xong, muốn hất tay hắn ra!

Hàn Văn Hạo vẫn nắm chặt tay cô nói: "Đi một đoạn nữa! !"

"Không cần! !" Hạ Tuyết lại tức giận vung tay

Hàn Văn Hạo nắm chặt tay cô, dùng sức kéo một cái, đem cả người cô ôm vào ngực mình, cúi xuống.

"Anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết phòng bị hấn!

Hàn Văn Hạo ướt nhem, nhìn mưa làm ướt chiếc váy đen của Hạ Tuyết, vừa rồi kéo mạnh, chiếc váy hơi thấp ngực, lộ ra bờ ngực xinh đẹp và áo lót màu đỏ, ánh mắt của hắn thu lại, nhìn thoáng qua gương mặt ướt nhem của Hạ Tuyết, chậm rãi vươn tay, kéo cô dây áo lót lộ ra trên vai cô, sau đó kéo váy lên một chút, lớp vải màu đen che khuất áo lót màu đỏ của cô

Hạ Tuyết thở phì phò, không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo che dù, nắm chặt tay cô, muốn cùng cô bước đi!

Hạ Tuyết vẫn muốn đẩy hắn ra, nói với hắn: "Anh hết nợ tôi rồi ! ! Từ nay về sau cũng không còn thiếu nợ tôi nữa! ! Sáu năm qua rồi! ! Cũng không còn thiếu nợ nữa! ! Chúng ta đều đã có người mình yêu rồi! ! Lập tức dừng lại đi! ! Tôi sẽ không vì tình yêu mà hao tổn tinh thần! Tôi đã nói rồi, mặc dù tôi yêu, tôi phải nắm giữ thật chặt tình yêu trong tay của tôi!! Không để cho bất cứ ai tùy ý khinh khi tôi và tình yêu của tôi! ! Anh cách xa tôi một chút! ! Bây giờ tôi là phụ nữ của Daniel! !"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm cô.

Hạ Tuyết không để ý đến hắn, một mình đi dọc theo rào chắn thật dài trong mưa bước đi.

Cửa chính vườn hoa phòng Tổng Thống!

Daniel che dù, đứng trong sân cỏ dưới mưa, nhìn chăm chăm con đường đá cẩm thạch trắng, vẻ mặt bình tĩnh, tin tưởng chờ đợi.

Quả nhiên, lúc hoàng hôn, rốt cuộc Hạ Tuyết đi dọc theo con đường mòn thật dài, toàn thân ướt đẫm đi tới, Daniel giật mình kêu lên: "My God!"

Hắn vừa nói xong, lập tức chạy như bay tới phía trước, che mưa cho Hạ Tuyết, giật mình hỏi: "Em sao lại thế này? Tại sao phải đi dưới mưa! Xảy ra chuyện gì rồi ?"

Vẻ mặt Hạ Tuyết lạnh lùng, đẩy Daniel ra, mệt mỏi nói: "Em mệt mỏi, em muốn nghỉ ngơi, bây giờ, em không muốn nói bất cứ chuyện gì".

Daniel nhướng mày, không thể tin nhìn Hạ Tuyết, đã sáu năm qua, lần đầu tiên cô từ chối hẳn như vậy, hẳn lập tức đi ra phía trước, đi theo bước chân của cô, lo lắng hỏi: "Tại sao? Tại sao lại như vậy? Xảy ra chuyện gì? Làm cho tâm tình em không tốt như vậy? Anh làm sai chuyện gì sao?"

Hạ Tuyết không muốn nói chuyện, chỉ đi vào đại sảnh, đi qua hành lang, cũng không nhìn Thanh Nhã, cứ như vậy muốn trở lại phòng, đóng cửa lại!

Daniel lập tức ngăn cánh cửa, lo lắng nhìn Hạ Tuyết, giật mình hỏi: "Làm sao vậy? Rốt cuộc làm sao vậy? Nói cho anh biết! !"

"Bây giờ em không muốn nói chuyện! !" Hạ Tuyết cao giọng nói với Daniel!

Daniel nhìn cô tức giận như vậy, nghi hoặc hỏi: "Chuyện này, có liên quan đến anh sao?"

Hạ Tuyết không muốn nói chuyện, chỉ muốn cứng rắn đóng cửa lại!

"Hạ Tuyết! !" Daniel đột nhiên cao giọng, đau lòng nhìn Hạ Tuyết nói: "Anh đã tìm em 3 tiếng rồi, 3 tiếng đồng hồ lâu như 3 thế kỷ, nếu em muốn yêu người khác, xoay người là có thể đi! Chỉ cần em an toàn, chỉ cần em hạnh phúc! Nhưng đừng đối xử với anh như vậy! !"

Hạ Tuyết quay đầu lại, hốc mắt đỏ lên.

"Rốt cuộc, anh đã làm sai chuyện gì? làm cho em tức giận mà đi tiếp nhận “Trà Hoa Nữ”, Daniel khiếp sợ nhìn cô: "Nói cho anh biết. anh đã làm sai chuyện gì?"

"Anh không sai! Người sai chính là em! !" Hạ Tuyết bất đắc dĩ thở dài, nói: "Em thật sự rất mệt mỏi! Em muốn nghỉ ngơi! Anh có thể để cho em yên tĩnh một chút hay không! !"

Daniel nhìn chăm chăm Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết mệt mỏi nhẹ nhàng đóng cửa lại, ngăn hắt ngoài cửa, sau đó dựa lưng vào cửa, ngẩng đầu lên, thở dài một hơi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Ăn Trộm

Rạng sáng!

Hạ Tuyết ngâm mình trong bồn nước ấm, nhìn những cánh hoa hồng và bọt xà phòng bành bồng, chậm rãi nhớ đến những ngày tháng mình ở Pháp, bầu trời Paris tuyết giá ngập tràn, luôn làm cho người ta có cảm giác tịch mịch và thê lương, vì nghệ thuật luôn hấp dẫn mạnh mẽ, cho nên mỗi khi cô cầm sách giáo khoa, đạp tuyết đi ra ngoài, luôn nhìn thấy một bóng dáng, đứng trong tuyết trắng, thở một hơi khí trắng, đôi mắt hiền lành, bất cứ lúc nào cũng lộ ra tình cảm dịu dàng, thâm sâu.

Hạ Tuyết cầm sách giáo khoa, toàn thân lạnh phát run đi tới trước mặt hắn, tức giận nói với hắn: "Không phải nói anh không cần đến đón em sao? Hôm nay trời rất lạnh, anh lại bận rộn như vậy!"

Daniel nhìn thấy Hạ Tuyết, ngạc nhiên, mừng rỡ cười, vươn ra hai tay chà mạnh trên mặt mình, nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, nói: "Em vừa đến Pháp không bao lâu, anh sợ một mình em về nhà, rất cơ đơn."

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười, cảm động nhìn hắn.

Daniel lập tức cầm sách giáo khoa trong tay Hạ Tuyết, sau đó nhẹ nhàng ôm vai cô, xoa xoa cánh tay của cô, đi đến bên trong xe, vừa đi vừa cúi xuống, đau lòng hỏi: "Lạnh không?"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười nói: "Lạnh!"

Daniel nghe xong, lập tức mở cúc áo khoác, kéo một bên áo khoác, choàng qua thân thể nhỏ bé của Hạ Tuyết, để cho cô đi sát vào lòng mình,

đi thẳng phía trước.

Con đường tuyết trắng thật dài, để lại hai hàng dấu chân, dường như không còn cô đơn nữa.

Hạ Tuyết cuộn tròn thân thể, dựa bên cạnh bồn tắm, cầm khê đặt nơi đầu gối, nhớ lại mọi chuyện ở Pháp, nhớ đến Daniel đã bỏ ra sáu năm, hẳn luôn dễ cho Hi bảo bối đi ngủ, sau đó trò chuyện với cô một lúc, dễ cho cô ngủ, thậm chí, thỉnh thoảng cảm xúc của cô không tốt khi nhớ nhà, hẳn khê ngâm nga một ca khúc dân ca có chút êm tai, để cho cô an ổn đi vào giấc ngủ, sáu năm qua, không một buổi tối nào mà hẳn không trò chuyện cùng cô, ngay cả ngày cha hẳn trúng cử Tổng Thống, sau khi hẳn tham gia buổi tiệc, lập tức chạy như bay về cung điện, ôm lấy cô, hưng phấn xoay tròn một vòng, sau đó ôm cô ngồi trên xích đu, để cô chia sẻ vui sướng với hẳn.

Hạ Tuyết nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện bụng mình thật đói, ánh mắt của cô chớp chớp, rốt cuộc bước ra khỏi bồn tắm lớn.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng!

Hạ Tuyết mặc áoT-shirt trắng có nón đội đầu, quần thể thao màu đen, đi chân trần, đứng ở cạnh cửa, thò đầu ra nhìn không gian yên tĩnh, nghĩ đến mọi người đã nghỉ ngơi, cô thở phào nhẹ nhõm, đi đến phòng ăn.

Không biết vì sao Hạ Tuyết rất sợ đói? Cô đói bụng, cô làm náo loạn, hết sức náo loạn!

Cô đi đến tủ lạnh cao gần 2 mét, mở cửa tủ ra, liếc thấy bên trong có bánh trứng, bánh ngọt, xúc xích, quả thủy tinh, thịt nguội, tổ yến chưng cách thủy mà cô thích ăn.

Cô đột nhiên vui vẻ cảm ơn cười, chỉ cần vừa nhìn thấy thức ăn, cô cảm thấy đây là Thượng Đế ban cho mình, có lẽ Daniel là một người theo Thiên chúa giáo, cho nên mỗi lần trước khi dùng cơm, đều cảm ơn Thượng Đế ban thức ăn, tuy Hạ Tuyết không tin thần thánh, nhưng đối với loại thái độ cảm ơn này, cô vô cùng tán thưởng Cô đối với mỗi loại thức ăn trong tủ lạnh, trước tiên hai tay làm chữ thập cúi đầu, sau đó làm dấu thánh giá, nghi thức đều đã thực hiện xong, lập tức đưa tay vào trong tủ lạnh, lấy ra rất nhiều bánh trứng, bánh ngọt, chân giò hun khói, sandwich, quả thủy tinh, tổ yến chưng cách thủy, đặt trên mặt sàn, cô mượn ánh sáng tủ lạnh, ngồi dưới sàn ăn rất vui vẻ

Cô vừa ăn bánh trứng, vừa uhm một tiếng, rất vui vẻ nói: "Trời ạ, làm sao có thể có bánh trứng ngon như vậy? cái này là thợ làm bánh làm sao, đến lúc đó nhất định phải biết một chút."

Hạ Tuyết nói xong, lấy ra di động của mình, mở kịch bản "Trà Hoa Nữ", chuẩn bị xem sơ lược lời thoại, vô cùng chăm chú. Chỉ cần dừng đến thế giới điện ảnh, cô dường như quên đi tất cả mọi thứ xung quanh, không có người trong giới giải trí khéo đưa đẩy, cũng không có mưu đồ mãnh liệt, cô vẫn là cô, cô dùng tín niệm nguyên thủy nhất để đến với điện ảnh

Cô đã từng hỏi người thầy Trương Kính Trung: một người thành công trong điện ảnh cần có điều kiện gì?

Ông mỉm cười nói: Bản thân một diễn viên không có giá trị thực tế, mà người diễn viên này phải diễn thành công vai diễn của mình, đó mới chính là giá trị thực tế. Cho nên là một diễn viên thành công là người ở trong phim toàn tâm diễn tốt tác phẩm, ở ngoài đời thì phải là chính mình, thế là đủ rồi! Chúng ta phải phân biệt! hạnh phúc không giống nhau! Đừng vì vai diễn mà thay đổi bản tính của mình!

Hạ Tuyết ăn xong bánh trứng, cầm lấy quả thủy tinh ăn tiếp, vừa ăn, vừa xem kịch bản, đột nhiên nghe tiếng bước chân rất nhỏ, cô mượn ánh sáng tủ

lạnh, nhìn thấy Daniel đang mặc áo sơ mi sọc màu xanh, quần tây đen, dựa tủ chén, ôm vai, cười như không cười nhìn cô, bất kể ra nào, hắn đều rất đẹp trai, nhất là toàn thân tản mát ra vẻ nghiêm nghị và tao nhã, dịu dàng trời cho, luôn làm cho người ta không nhận được muốn dựa vào.

Hạ Tuyết tức giận cũng đã tức giận, bao tử cũng no rồi, yên lặng nhìn hắn

Daniel nhìn cô, cười khẽ, đi tới cửa tủ lạnh, dựa vào cửa tủ lạnh ngồi xuống, từ bên trong lấy ra một hũ sữa chua mà Hạ Tuyết rất thích uống, mở nắp, sau đó đưa tới bên môi Hạ Tuyết, nhìn cô nói: "Ăn như vậy, cũng không sợ bị ghen sao? Uống một chút sữa chua đi, mỗi buổi tối em không uống sữa chua, sẽ không ngủ được."

Hạ Tuyết vẫn chăm chú nhìn hắn, nhìn hắn có chút lạnh nhạt, đành phải cúi đầu, uống một ngụm sữa chua hắn đang cầm.

Daniel dịu dàng cười, ngồi sát lại gần Hạ Tuyết, đút cho cô uống sữa chua, có chút đau lòng nói: "Em không bỏ được thói quen này, nếu đói bụng, liền chui vào trong tủ lạnh, có nhiều người giúp việc chăm sóc, vẫn thích tự mình chui vào trong tủ lạnh, anh nhớ lúc vừa đến Pháp vài ngày, lúc tối, một mình em như ăn trộm, chui vào trong tủ lạnh tìm thức ăn, lúc bị quản gia phát hiện, tưởng em là ăn trộm, thiếu chút nữa cầm cái nồi đánh cho ngất đi".

Hạ Tuyết nhận không được, bật cười.

Daniel nhìn Hạ Tuyết nở nụ cười, hắn có chút đau lòng, cúi đầu, dịu dàng trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc xảy chuyện gì? Làm cho em tức giận anh như vậy?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Giải Thích

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ cầm trái cây ăn.

Daniel nhìn bộ dáng Hạ Tuyết như vậy, đau lòng nói: "Lúc Hạ Tuyết một mình ăn cái gì, chính là lúc bị thương và cô đơn nhất."

Hạ Tuyết quay đầu lại, sâu kín nhìn hắn, mỉm cười nói: "Vì vậy ở Pháp, anh để năm cái tủ lạnh lớn trong nhà?"

Daniel mỉm cười nói: "Anh lo lắng em bị đói. em rất sợ đói."

Hạ Tuyết lại không lên tiếng.

Daniel cầm một trái thủy tinh, đưa tới bên môi Hạ Tuyết Hạ Tuyết há miệng ăn, ăn rất ngọt, ngọt quá khiến cô ngẩng đầu, nhìn Daniel, có chút ngượng ngùng nở nụ cười.

Daniel không hỏi lại cô, chỉ nhìn cô chăm chú.

Hạ Tuyết sâu kín nói: "Hôm nay gọi điện thoại cho anh, muốn hẹn anh cùng ăn cơm trưa, thật không ngờ là một cô gái nghe điện thoại, cô ấy lạnh lùng nói với em, anh không có ở đây, rất không khách khí cúp máy."

Daniel nhíu mày suy nghĩ chuyện này, hắn đột nhiên bật cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Hey. em vì chuyện này, mà nhận “Trà Hoa Nữ”, sau đó trốn ở trong phòng một buổi tối?"

Hạ Tuyết quay đầu, cười như không cười nhìn hắn, hỏi: "Vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Daniel bật cười nói với Hạ Tuyết: "Baby, em còn nhớ anh đã nói với em, chuyện dấu son môi trước ngực anh chứ?"

Hạ Tuyết nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Uhm!"

"Hôm qua, tại bữa tiệc đính hôn của Hàn Tổng Tài, anh không cẩn thận đụng phải một cô gái, làm đổ rượu trong tay cô ấy, sau đó mời cô ấy đến Phòng Tổng Thống, đổi bộ y phục khác, đây là lễ phép! That's right?"

"Uhm!" Hạ Tuyết gật đầu đáp lại.

"OK!" Daniel hơi chút xoay người, vô cùng đứng đắn mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Hey! Em biết anh thế nào chứ?"

Hạ Tuyết nghe xong, nhin không được cười lên một tiếng, hiểu ý của hần nói: "You are gentlmen!"

"Great!" Daniel nhấn mạnh, cười nói: "SO, buổi trưa hôm nay, lúc trời mưa thật lớn!"

Hạ Tuyết giống như đứa bé, cắn môi dưới, nhìn Daniel, bắt chước giọng nói của hần khi dụ dỗ con gái, trả lời. "Lúc trời mưa thật lớn !"

"Sau đó anh đang chuẩn bị đi đến Tổng Công Ty mở cuộc họp khẩn cấp! vì Phó Tổng Tài Cố Thần Phong đã đi Mĩ rồi! Anh muốn tự mình tìm hiểu mọi chuyện!" Daniel nghiêm túc nói, may mắn tiếng trung của hần rất giỏi, giải thích rất trôi chảy!

"SO?" Hạ Tuyết nhìn hần, tiếp tục hỏi.

"Anh ngồi trên xe, lúc xe chạy qua lề đường, anh nhìn thấy cô gái mà ngày hôm qua bị anh đụng ngã, không có dù che, toàn thân đều ướt đầm, I'm a gentlmen! Of cause, I will help her!"

"Uhm!" Hạ Tuyết bị giọng nói trơn tuột của hần, bật cười.

"Nhưng cô gái kia lại ngất xỉu " Daniel lo lắng nói!

Hạ Tuyết nhìn hần!

Lúc này Daniel có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hạ Tuyết trừng mắt nhìn hần tươi cười, hai mắt nheo lại!

"Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh!" Daniel thật lòng, mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Lúc bình thường, có một đội vệ sĩ đi theo chúng tôi ! Nếu khi đó, có vệ sĩ bên người, anh có thể để cho vệ sĩ hộ tống cô ấy về nhà hoặc đến bệnh viện, nhưng lúc đó, chỉ có Sophie đi theo anh, đương nhiên anh không thể đối với cô gái đã từng gặp qua một lần mà bỏ mặc, đúng không? Huống chi, chủ yếu là vì cô ấy là khách tham dự lễ đính hôn của Hàn Tổng Tài! Em cũng biết, quan hệ của chúng ta với Hàn Tổng Tài vô cùng đặc biệt, đối đãi tân khách của hần, một chút cũng không thể lơ là, đúng không?"

Hạ Tuyết nghe xong, tiếp tục gật đầu.

"Cho nên anh đem cô ấy. Bế lên, đưa đến bệnh viện, lúc đó vừa khéo, em gọi điện thoại cho anh, baby! Chúng ta cùng một chỗ sáu năm, em có thấy anh động tâm với bất kỳ tiểu thư xinh đẹp nào hay không?" Daniel tiếp tục nói: "Hoàn toàn không có! Càng không cần phải nói đến việc tiếp xúc đối phương! Cho nên cô ấy nằm ở trong ngực anh, anh có chút lo lắng, em sẽ hiểu lầm. Bảo bối, đây là một hiểu lầm. Anh hoàn toàn không có ý lừa gạt em, anh chỉ không muốn vì việc nhỏ như vậy để cho em lo lắng, hiểu lầm gì. OK! Chuyện này là anh làm sai, anh không nên nói dối với em! Nhưng tình huống lúc ấy thật quá gấp, sợ em mất hứng, mới như vậy!"

Hạ Tuyết nghĩ nghĩ chuyện này.

Daniel thật lòng nói với Hạ Tuyết: "Nếu anh muốn thay lòng đổi dạ, anh không cần chờ đến sáu năm sau. Càng không cần nói đến cô gái chỉ gặp mặt có một lần."

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới.

"Mà cô gái này rất kỳ quái" Daniel tiếp tục nói với Hạ Tuyết: "Cô ấy vừa tỉnh lại, cô ấy lại muốn tự tử, muốn nhảy lầu, anh gần như trở tay không kịp. May mắn là em trai Hàn Tổng Tài, là bác sĩ Hàn đã đến giải vây Lúc đó tình huống khẩn cấp, cho nên anh đánh rơi di động trên giường bệnh."

Hạ Tuyết quay đầu lại, cũng có chút tò mò nhìn Daniel nói: "Tử tử sao?"

"Ừ!" Daniel mỉm cười ôm mặt Hạ Tuyết, thương tiếc nói: "Nhớ sáu năm trước, lúc Hạ Tuyết của anh trải qua thời khắc nguy hiểm nhất, nhưng đáng vẻ rất kiên cường dũng cảm, anh nói với cô ấy, em thích nhất câu nói kia"

"Cái gì?" Hạ Tuyết mỉm cười hỏi.

"Đó là. Đã chết còn không sợ, còn sợ còn sống sao?" Daniel đột nhiên cười.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nở nụ cười, vươn tay đập mạnh lên vai của hắn nói: "Vậy cũng không cần gạt em chứ?"

"A.....!" Daniel lo lắng nói: "Chỉ có ông trời mới biết anh rất lo lắng cho em! Chỉ có ông trời mới biết, lúc đó anh chỉ nghĩ nhanh chóng đưa cô ấy đến bệnh viện rồi rời khỏi. Bảo bối, không phải ai, anh cũng lo lắng! em là con chim lam trong sinh mệnh của anh! Chim lam chỉ có một!"

"Nếu chim lam có quá nhiều a?" Hạ Tuyết mỉm cười hỏi.

"Vậy thì không phải chim lam, mà là một đám mây". Daniel cười nói: "Bảo bối, Hạ Tuyết của anh chỉ có một, Hạ Tuyết của anh là người nằm trong mưa gió, kiên cường phải sống để sinh ra bảo bối, sau khi sinh bảo bối, vẫn vui vẻ mỉm cười nhưng không oán trách bất kỳ ai, cũng không sống trong oán hận! Trên thế gian này, chỉ có một Hạ Tuyết! Hạ Tuyết vui vẻ, đáng yêu! Chỉ có trời mới biết anh rất yêu thích em"

Hạ Tuyết hừ một tiếng, cúi đầu, ngấm nghĩa ngón tay út, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Daniel ôm Hạ Tuyết vào lòng, nói: "Em làm anh sợ muốn chết, em thật sự dọa anh sợ muốn chết, anh đã nói, em có thể rời khỏi anh, chỉ cần em hạnh phúc là được, bởi vì anh đã từng chứng kiến, sáu năm trước lúc em thống khổ nhất Hình ảnh đó, vĩnh viễn luôn ở trong tâm trí anh, anh chỉ muốn Hạ Tuyết của anh thật hạnh phúc."

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, dựa trên vai của hắn, thở dài một hơi.

Daniel lại ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, lo lắng hỏi: "Em thật sự tiếp nhận “Trà Hoa Nữ” sao?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Ghen

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn Daniel.

Daniel cũng lo lắng nhìn cô, hỏi: "Em thật sự vì chuyện hiểu lầm nhỏ này mà nhận vai “Trà Hoa Nữ”?"

Hạ Tuyết cúi đầu, đáp lại: "Uhm!"

"Trời ạ!" Daniel cầm lấy tay Hạ Tuyết, vừa muốn nói chuyện.

"Đừng lo lắng." Hạ Tuyết mỉm cười nói với Daniel: "Hôm qua em với đạo diễn uống cà phê, sau đó từ chối vai diễn trong bộ phim này, nhưng ông ta rất thích em diễn xuất trong bộ phim “Dịu dàng”, cho nên. Đối với cảnh quay nhạy cảm, chỉ quay phần lưng của em, những chỗ khác không lộ ra trước ống kính, có thể cắt bớt. Dù sao tiêu chuẩn ở trong nước khác với nước ngoài, ông ta là một đạo diễn có yêu cầu rất cao, vốn là lấy thị trường trong nước làm chuẩn, nhưng sau khi suy xét, đã hủy bỏ cảnh nhạy cảm trong phim!"

Daniel ngạc nhiên, mừng rỡ nhìn Hạ Tuyết nói: "Ý của em nói là. Em không cần diễn cảnh nhạy cảm, nhưng em còn chưa ký hợp đồng vai diễn này, tại sao hơn 4 giờ chiều đã thông báo tin tức? Cũng không thương lượng với anh một chút?"

Hạ Tuyết có chút oán trách nhìn Daniel nói: "Ai bảo anh nói dối như vậy làm cho em tức giận ! ?"

Daniel bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt chớp một cái, có chút ngọt ngào và vui vẻ cười nói: "Baby, em ghen sao?"

Hạ Tuyết không để ý đến hắc, chỉ cầm quả thủy tinh, đứng lên, đi về phía phòng mình.

"Hey!" Daniel đi theo phía sau Hạ Tuyết, ngạc nhiên, mừng rỡ nói: "Em đang ghen!"

"Em không có!" Hạ Tuyết lập tức đẩy Daniel ra ngoài, đóng cửa lại! !

Daniel sững sờ đứng ở cửa, đắc ý cười, hắc nói với Hạ Tuyết: "Em đang ghen! !"

"Không có! !" Giọng nói của Hạ Tuyết từ bên trong vọng ra! !

Daniel đột nhiên quay đầu lại, không thể tin, nghĩ nghĩ một chút, giật mình vui vẻ chống trán, nở nụ cười.

Sáng sớm!

Cần Nhu lái xe dừng ở bãi đỗ xe, cô nắm chặt tay lái, ánh mắt tức giận nhớ đến ngày hôm qua, Tiểu Mễ đã xác nhận với mình, Hạ Tuyết nhận vai “Trà Hoa Nữ”, cô đột nhiên cười, nước mắt lăn xuống, bàn tay mềm mại trắng như tuyết nổi lên gân xanh, cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Hạ Tuyết! ! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tại sao 6 năm trước cô không chết đi? Tại sao 6 năm trước cô không mắc bệnh nan y chết đi! ? Cô chết rồi, mọi thứ sẽ dễ dàng, sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi ! Cô có biết “Trà Hoa Nữ” đối tôi, quan trọng thế nào không?"

Cô thở hổn hển, ánh mắt lạnh lùng chớp một cái, chuẩn bị bước xuống xe, nhìn thấy một chiếc Benz 520 thẳng gấp gần xe mình, cô ngạc nhiên nhướng mày, quay đầu lại, nhìn thấy Tổng giám ONE KING đang ngồi ở vị trí lái, vươn tay kéo nhẹ chiếc áo lông của một diễn viên mới ký hợp đồng,

cô gái nhỏ kia mới chừng 20 tuổi, ngồi trên xe, hết sức dâm loạn nhìn Trác Bách Quân.

Chỉ thấy Trác Bách Quân cúi xuống cắn vào hai điểm hồng trên ngực cô ta, bàn tay thọc vào trong váy cô ta xoa nắn.

Cô gái nhỏ đưa ta mở dây thắt của Trác Bách Quân, kéo khóa quần của hắn. Bàn tay Trác Bách Quân nắm lấy hai chân của cô ta giơ lên, đưa vật của hắn rà tới, rà lui giữa hai chân cô ta, bất ngờ đâm vào.

Cô gái nhỏ kia rất hưng phấn ôm Trác Bách Quân kêu nhỏ: "Dùng sức một chút!"

Trác Bách Quân nhanh chóng tiến mạnh vào người cô ta. Âm thanh rên rỉ vang lên.

“A” Một lúc lâu, cô gái nhỏ lật ngồi dậy, đẩy Trác Bách Quân ra ghế, trèo lên người hắn.

Trác Bách Quân đắc ý cười, tựa lưng vào ghế ngồi, mặc cho cô gái ở trên thân mình bắt đầu vận động, hắn vừa thở vừa quay đầu qua, nhìn thấy Cẩn Nhu cầm tay lái, đang lạnh lùng mình. Hắn sững sốt, nở nụ cười với Cẩn Nhu, mặc cho cô gái tiếp tục vận động !

Cẩn Nhu cười lạnh, mở cửa xe, cầm lấy túi xách, bước nhanh ra khỏi xe, đóng cửa xe lại, từ bãi đỗ xe đi đến thang máy.

Cô vừa đi vừa nhớ tới bộ dáng phóng đảng vừa rồi của cô gái kia, hừ một tiếng, đi vào thang máy, cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, Trác Bách Quân đã mặc áo sơ mi đen bó sát người, quần tây đen, vô cùng quyến rũ bước chặn ngay cửa thang máy, sau đó nhấn nút cửa thang máy, từng bước một đi đến bên Cẩn Nhu nói: "Thế nào? cũng không chào hỏi tôi một tiếng".

Cần Nhu lui ra sau hai bước, dán vào thang máy, ngẩng đầu nhìn hần, cười lạnh nói: "Anh bận rộn như vậy. Tôi sao có thể quấy rầy anh. Trác Bách Quân nở nụ cười tà mị, đứng sát vào người Cần Nhu, lồng ngực hần gần như sát vào bộ ngực đầy đặn của cô, nhẹ vươn tay nắm lấy cằm của cô nói: "Bận rộn gì? Chơi đùa thôi, cô ta vì một thông báo, tự động đưa đến cửa, chẳng lẽ tôi từ chối? Cô tiếp tục tự phụ, tôi cũng không có cách nào Tôi cũng cần phải phát tiết sinh lý."

Cần Nhu quay đầu.

Ánh mắt Trác Bách Quân chớp động, nhìn đôi môi mềm mại có hương vị nổi loạn của Cần Nhu, đặc biệt là đôi mắt phượng quyến rũ, cái mũi cao nhọn, mặt trên có chút tàn nhan, càng thêm gợi cảm, son môi đỏ tươi, đôi môi cong cong mềm mại làm cho người ta nghĩ muốn cắn, mà còn hôm nay còn mặc váy ngắn cổ chữ V, hai bầu ngực nhấp nhô cực độ hấp dẫn. Hần thở dốc một hơi, cúi xuống nhẹ nhàng ngửi mùi thơm trên cổ của cô, có chút thương tiếc nhưng tinh quái, hỏi: "Cô làm sao vậy? Tâm tình không tốt à? hôm nay cô xúc nước hoa hoa hồng"

"Tâm tình tôi có thể tốt sao? “Trà Hoa Nữ” cứ như nuốt mất!" Cần Nhu tức giận nói!

Trác Bách Quân cười, cái mũi cao dán nhẹ bên tai của cô, hai tay chống trên mặt tường, thân thể dán sát trên người Cần Nhu, thở hỗn hển di chuyển, hưởng thụ bộ ngực đầy đặn của cô, giữa hai chân có cảm giác ngứa ngáy. Hần vừa mê luyến hơi thở, vừa khẽ cắn vành tai của cô, phà hơi nóng, nói: "Sau này cơ hội còn rất nhiều."

"Không cần đưa ra cơ hội cho tôi! ! đời này tôi bị thiếu hụt chính là cơ hội!!" Cần Nhu tức giận nói: "Không phải anh nói yêu tôi sao? Anh có bản lĩnh thì giành “Trà Hoa Nữ” về cho tôi? Dù sao cô ta cũng chưa ký hợp đồng?"

Trác Bách Quân vươn tay khẽ nhẹ cầm Cần Nhu, nhìn đôi môi trơn mềm của cô, xấu xa cười hỏi: "Nếu tôi giúp cô tranh thủ được, không phải cô nên thành toàn cho tôi ngay tại nơi này?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Lợi Dụng

"Cút! !" Cẩn Nhu tức giận đẩy Trác Bách Quân ra! !

Trác Bách Quân cười ôm lấy thân thể Cẩn Nhu, hai tay ở trên hông của cô di động, vuốt ve, nói: "Tất cả người ở ONE KING! Cũng chỉ có cô dám nói chuyện với tôi như vậy! Thật là! chịu không ít tức giận của Lynda chứ?"

"Cô ta luôn luôn nhìn tôi không vừa mắt!" Cẩn Nhu nói thẳng!

"Cô ấy nhìn ai cũng đều như vậy! Cô lại không chịu theo tôi ! Lynda, tôi không thể động, cô ta là công thần lớn nhất của Văn Vũ, ở ONE KING, cô ta gần như là có quyền lực cao nhất." Trác Bách Quân đột nhiên bóp mạnh vào hông Cẩn Nhu!

Cẩn Nhu rên lên một tiếng, dán vào Trác Bách Quân, cô tức giận hỏi: "Rốt cuộc có cách nào, để cho tôi tranh được vai diễn trong phim “Trà Hoa Nữ” không, trong giới giải trí hiện nay, không có nhiều bộ phim có thể cho làm cho người ta nổi tiếng được nữa, tôi muốn vai diễn này."

Trác Bách Quân đột nhiên cười, vừa định nói chuyện, cửa thang máy mở ra, hắt hơi chút rời khỏi thân thể của cô, nhìn ngoài cửa, hai diễn viên đi tới, chào hỏi hăng: "Tổng giám!"

"Uhm!" Trác Bách Quân vẫn duy trì một chút hình tượng nói với Cẩn Nhu: "Theo tôi đến văn phòng!"

Cẩn Nhu im lặng theo sát hăng, cùng đi tới văn phòng, Trác Bách Quân đóng cửa lại, kéo cửa sổ đóng luôn, lập tức xoay người, ôm lấy Cẩn Nhu đi

đến trên sofa, sau đó đè lên người cô.

"Anh tránh ra! !" Cẩn Nhu vẫn cứ đẩy hăn ra!

Trác Bách Quân nâng đùi đẹp của Cẩn Nhu, sau đó cởi giày cao gót của cô, hôn nhẹ mũi chân của cô, nói: "Nghe Lưu ký giả hôm qua theo tôi kêu khổ thấu trời, nói cô có video clip trí mạng 6 năm trước của Hạ Tuyết?"

Cẩn Nhu sững sốt, nửa nằm trên sofa, mặt lạnh không lên tiếng.

Trác Bách Quân hôn nhẹ mũi chân của cô, từ cẳng chân, đến đầu gối, từng bước một dờ lên trên, vừa hôn vừa nói: "Tôi khuyên cô tốt nhất đừng làm như vậy! Cô hủy đi Hạ Tuyết, cô sẽ chết thảm hại hơn! Daniel, ngay cả Tổng Tài chúng ta đều phải kiêng kị ba phần! Người đàn ông này nhìn ôn hòa, nhưng thật ra dã tâm rất lớn, tương lai có thể làm Tổng Thống, cô nói người đàn ông như vậy, sẽ bỏ qua cho cô động vào phụ nữ của hăn? có đôi khi đàn ông vô cùng tàn nhẫn, đừng tưởng rằng hăn có một chút phong độ thân sĩ, để cho cô câu dẫn hăn!"

Ánh mắt Cẩn Nhu dao động.

"Cô rất ngốc." Trác Bách Quân chậm rãi giở váy ngăn Cẩn Nhu, từ bên trong nhìn thấy quần lót màu hồng, rất mê người, hăn đột nhiên cười, hôn nhẹ chiếc đùi mềm mại, chậm rãi nói: "Lấy địa vị của Hạ Tuyết hiện nay, tại sao cô phải làm kẻ địch của cô ta? Cô đấu nổi với cô ta sao? Dựa vào thực lực, cô ta từ học viện đi ra, cơ sở điện ảnh vững chắc như thế, dựa vào thể lực, tôi không thể không nhắc nhở cô, không cần Tổng Tài tập đoàn điện ảnh và truyền hình che chở cô ta, ngay cả ONE KING chúng ta, Văn Vũ cũng phải nhường đường cho cô ta vài phần!"

Hăn nói xong, cách lớp vải, hôn nhẹ vào nơi giữa hai chân của cô, hăn thỏa mãn cười xấu.

"Vậy bây giờ làm sao?" Cẩn Nhu đột nhiên hỏi.

"Cô tìm tôi sớm một chút không được sao?" Trác Bách Quân đột nhiên ôm lấy Cẩn Nhu, hôn cô nồng nhiệt, trong lòng Cẩn Nhu nóng lên, đành phải đón nụ hôn của hắn, thậm chí có chút lấy lòng mút đầu lưỡi của hắn. . .

Hai người ôm hôn cuồng nhiệt thật lâu, Trác Bách Quân buông Cẩn Nhu, nhìn cô mỉm cười, cúi mặt xuống, úp lên trước bộ ngực của cô, ngửi ngửi mùi thơm da thịt, nói: "Hóa thù thành bạn!"

"Cái gì?" Cẩn Nhu lập tức đẩy Trác Bách Quân ra, không thể tin được, cười lạnh nói: "Không thể! ! Tôi vĩnh viễn sẽ không làm bạn với cô ta!"

Trác Bách Quân lập tức ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói với Cẩn Nhu: "Nếu nói như vậy, cô vĩnh viễn sẽ không nổi tiếng được! Chỉ bằng cá tính của cô như vậy, không chịu cùng người ta lên giường, trong lòng xem thường người khác! Toàn thân cô có một loại cảm giác, cự tuyệt người khác ngàn dặm, lúc nổi tiếng, loại cá tính này có thể hấp dẫn người, lúc chưa nổi tiếng, loại cảm giác này chẳng khác nào đem cơ hội cho người khác!! Hiện tại cô cái gì cũng không có, cô đấu với Hạ Tuyết thế nào?"

Cẩn Nhu nhìn chằm chằm Trác Bách Quân, tức giận nói: "Anh có hiểu cảm thụ của tôi không!!? Làm sao tôi có thể làm bạn bè với cô ta? Chúng tôi đã từng trở mặt!"

"Vậy thì phải xem bản lĩnh của cô!" Trác Bách Quân miễn cưỡng buông hai tay, quay sang trên sofa, chậm rãi nói: "Nếu cô có thể lợi dụng cô ta, cô có thể lên như điều gặp gió, hiện tại cô tạm thời chịu ủy khuất một chút, có đáng gì? Đến khi nổi tiếng, đá cho cô ta một cái không được sao? Chỉ cần cô ta vẫn coi cô là bạn bè, cô vẫn có cơ hội ! Thừa dịp cô ta còn chưa ký hợp đồng “Trà Hoa Nữ”, cô tìm cơ hội tiếp cận cô ta! Thật ra cô diễn xuất rất tốt, cô ích kỷ như thế, tại sao không diễn khổ nhục kế?"

Cẩn Nhu suy nghĩ những lời này.

Trác Bách Quân quay đầu liếc mắt nhìn Cẩn Nhu, chậm rãi đè lên thân thể cô ta, nhẹ nhàng hút môi đỏ mọng của cô, tay vươn đến trước bộ ngực cô, không ngừng xoa nắn, hưởng thụ săn chắc của cô, hân nhin không được bị mê hoặc nói: "Đem USB giữ kỹ, đến lúc đó đánh phủ đầu! Đem cô ta hủy diệt triệt để! ! Làm cho cô ta trọn đời không thể nào xoay người được!"

Cẩn Nhu quay đầu nhìn Trác Bách Quân, chân mày nhíu lại, nói: "Tại sao đột nhiên anh lại đưa ra chủ ý này cho tôi?"

Trác Bách Quân đắc ý cười, cúi người, cách lớp áo của cô, hôn nhẹ bộ ngực sữa của cô, từ trước đến giờ, hân thích loại cảm giác khiêu khích khoảng cách như vậy, lúc hân vừa tiến vào, vừa nói: "Bởi vì. Tôi muốn triệt để phá hủy công ty Toàn Cầu! Tôi mặc kệ Văn Vũ nghĩ như thế nào, nhưng công ty Toàn Cầu, tôi nhất định phải xử lý!"

Cẩn Nhu đột nhiên cười cúi đầu, nhìn hân không ngừng vuốt ve ngực mình, ánh mắt của cô lạnh lùng, hiện lên ý cười quyến rũ, chậm rãi vươn hai tay, nhẹ nhàng kéo áo lót của mình

Ánh mắt Trác Bách Quân sáng lên, nhìn bộ ngực sữa xinh đẹp, hân ngạc nhiên, mừng rỡ bổ nhào lên phía trước, kéo áo lót của cô ném ra, cắn điểm hồng của cô, tay đưa xuống phía dưới, xoạt một tiếng, xé tất chân của, điên cuồng tiến vào

Thân thể Cẩn Nhu cong lên, ánh mắt càng ngày càng trong suốt, lạnh lùng cười, khóe mắt rơi ra giọt lệ.

Hạ Tuyết ở trên giường trần trọc, đột nhiên nhìn thấy Cẩn Nhu đứng ở vách núi đen, nhìn mình vẫy vẫy tay, sâu xa nói: "Tôi phải đi, tôi đi rồi, các người vui vẻ chứ? Tôi hại người, tôi cũng hại chết bản thân tôi, sau này cô cố gắng mà hưởng thụ vinh hoa phú quý của cô, tôi đi đây."

Cô ta đứng giữa núi tuyết, nhìn cô cười thê lương, vươn người nhảy xuống.

"A....." Hạ Tuyết sợ tới mức ngồi bật dậy trên giường, hai mắt sợ hãi nhìn xung quanh, không thở nổi!

Daniel cùng Hàn Văn Hạo đang ở thư phòng bàn công việc, nghe tiếng kêu thê lương truyền đến, Daniel lập tức bỏ xuống tất cả công việc trên tay, rất nhanh chạy vào phòng, liếc mắt nhìn thấy Thanh Nhã đã hầu hạ, hẩn lo lắng đi tới, ngồi ở bên giường, ôm lấy Hạ Tuyết đang sợ hãi nói: "Bảo bối, làm sao vậy? Lại gặp ác mộng sao?"

"Em mơ thấy. Cẩn Nhu muốn nhảy vực." Hạ Tuyết dựa vào trong lòng Daniel, nuốt nước miếng, hốc mắt đỏ bừng nói: "Dường như em nhìn thấy cô ấy đã chết."

"Đây chỉ là mơ thôi! !" Daniel lo lắng nói. Hạ Tuyết thở phì phò, lắc đầu, nghẹn ngào nói: "Không phải em nhìn thấy cô ấy đã xảy ra chuyện."

Hàn Văn Hạo đứng ở cửa phòng, nghe những lời này, ánh mắt của hắn lạnh lùng!

Điện thoại di động ở phía sau vang lên.

Hạ Tuyết ngạc nhiên nắm di động trên giường, alo một tiếng.

"Là tôi."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Tìm Hàn Văn Hạo Hỏi Rõ

"Cô có chuyện gì sao?" Hạ Tuyết nắm điện thoại di động, nhìn thoáng qua Daniel, nhàn nhạt lên tiếng!

Daniel thức thối đứng dậy, đi ra ngoài.

Cần Nhu cầm điện thoại di động, nhàn nhạt đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi nói: "Cô không nên trở về."

Hạ Tuyết mặt lạnh không lên tiếng, dựa trước giường, trên trán mồ hôi vẫn từng giọt, từng giọt lăn xuống, cô thở hỗn hển, đưa tay lau nhẹ.

Ánh mắt Cần Nhu lóe ra, nói: "Cô cứ đi như vậy, thì thật tốt, cả đời tôi không nhìn thấy cô, tôi không còn áy náy nữa".

Hạ Tuyết đột nhiên cười lạnh hỏi: "Hóa ra cô cũng biết áy náy, tôi nghĩ cô chắc không biết áy náy".

Cần Nhu tức giận nói: "Tôi không muốn áy náy!! nhưng vì buổi tối sáu năm trước, cô hắt nước trên người chồng của tôi, hắt về nhà ra sức đánh tôi một trận, cuối cùng làm cho tôi sanh non! Tại sao tôi phải áy náy với cô?"

Hạ Tuyết sừng sốt, vẻ mặt có chút phập phồng, không thể tin nói: "Cái gì? Sanh non?"

Cần Nhu run rẩy rơi lệ nói: "Cô bảo tôi tại sao không hận cô? Là vì cá tính hay xúc động của cơ, thường xuyên ra mặt giúp tôi, làm cho mẹ kế

nhấn tâm đánh tôi cho hả giận! ! Mỗi đến khi tôi kết hôn, cô vẫn xen vào việc của người khác! ! Buổi tối ấy, sau khi cô hắt nước đá vào hân, hân từ lâu hai đầu tôi ngã xuống, để cho tôi nằm trước mặt người giúp việc, cầm lấy roi da, đánh cho tôi thương tích đầy mình!! Rồi xé quần áo của tôi, để cho tất cả người giúp việc nhìn tôi trần truồng, ở trước mặt người giúp việc, muốn cưỡng bức tôi ! !"

Trong lòng Hạ Tuyết căng thẳng, ánh mắt rối loạn nhấp nháy, hơi thở khó khăn.

Cần Nhu càng nói càng tức giận: "Cô bảo tôi làm sao không hận cô? Tôi thống hận loại người như cô can thiệp vào, sau cùng xong việc bỏ đi, để lại cho tôi rất nhiều tai họa, để cho tôi chịu đựng tất cả cho cô! Lần đó tôi bị mẹ tôi đánh, tôi đã nói với cô rồi? Nếu không phải chúng ta đáng thương như nhau, tôi sẽ như vậy sao? Cô có biết trong lòng của tôi có bao nhiêu đau khổ sao? Tôi hận cô! ! Tôi hận cô chết đi được! ! ! Tại sao cô muốn trở về, tại sao muốn cho tôi áy náy? Mặc dù tôi bị cô thương tổn như vậy, nhưng tôi vẫn còn áy náy với cô! ! mặc dù lời nói lạnh nhạt, tôi vẫn phải áy náy! ! !"

Hạ Tuyết quay đầu lại, hốc mắt đột nhiên ửng đỏ, cô đặt tay lên trái tim mình, khó chịu, hơi thở nặng nề.

"Mặc kệ." Cần Nhu rơi lệ nói: "Mặc kệ. tôi bị roi vọt như thế nào, tôi vẫn nhớ đến cô! Trong đời có một người bạn như vậy, chấp nhận vì tôi mà can thiệp vào."

Hạ Tuyết nằm diện thoại, cúi xuống.

"Cô bảo tôi làm sao bây giờ? Buổi tối ấy, tôi nghĩ rằng cô phải chết, tôi mới làm như vậy! ! Tại sao cô không chết đi? Cô chết đi, tôi không cần áy náy nữa ! ! Buổi tối ấy, tôi đưa cô đi vào, tôi trốn ở cửa sau khách sạn, khóc cả buổi tối. Tôi phải nói tiếng xin lỗi, tại sao tôi phải nói! ! Tôi đối

xử với cô không tốt sao? Ngày đó dựa vào nhau, tôi đem tất cả những thứ từ ăn, mặc, vật dụng đều mang ra chia sẻ với cô, em trai cô sinh bệnh, giúp đỡ đi bệnh viện! Hai chúng ta ôm nhau khóc, những ngày đó, tôi muốn quên cũng không quên được! ! Tại sao cô muốn trở lại? Tại sao?" Cần Nhu khóc rống lên: "Cô bảo tôi sau này đối mặt với cô thế nào?"

Hạ Tuyết nằm trên giường, dùng tấm chăn dày cộm che kín mình, nước mắt dọc theo khóe mắt lăn ra, cô cắn chặt răng không lên tiếng.

"Rốt cuộc những ngày trước đây của chúng ta, cô vì tôi làm bao nhiêu chuyện?" Cần Nhu khóc rống lên: "Vì cô mà tôi đã ăn bao nhiêu roi vọt?"

Nước mắt Hạ Tuyết từng giọt, từng giọt lăn xuống, đầu ngón tay bắt đầu dần dần run rẩy.

"Sau này. đừng xuất hiện tại trước mặt tôi, cô đã đoạt đi “Trà Hoa Nữ” của tôi, cô hủy đứa bé trong bụng tôi, cô hủy đi hôn nhân của tôi, từ nay sau này, cô cắt thật xa làm diễn viên của cô!! Đừng xuất hiện trước mặt tôi ! hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc của cô! ! Ít nhất cô hạnh phúc, sẽ không thể làm phiền tôi nữa ! ! Nhất định phải hạnh phúc! !" Cần Nhu thống khổ nhanh chóng cúp điện thoại! !

Hạ Tuyết lập tức ngồi dậy, nắm điện thoại, rơi lệ ghen ngào kêu nhỏ: "Cần Nhu."

Đầu bên kia điện thoại đã cắt đứt, chỉ còn lại tiếng đô đô, trong lòng của cô hoảng hốt, quay đầu thở hỗn hển, nhớ tới những ngày trong quá khứ, nước mắt không kiềm chế được lăn ra, thật ra có rất nhiều người không hiểu, cuộc sống của hai chị em, luôn được người giúp đỡ, cô vô cùng cảm kích, hơn nữa cô là một người mẹ.

Hạ Tuyết nằm ở trên giường, nghĩ nghĩ, phát hiện có chỗ đáng nghi ngờ, khó hiểu, có lẽ vì đau khổ quá nhiều, cô lập tức bò xuống giường, bước

chân trần đi tới thư phòng Daniel, nhìn thấy Hàn Văn Hạo một mình ngồi trên sofa, lật xem văn kiện.

"Daniel đâu?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo hỏi trước.

Hàn Văn Hạo từ trong văn kiện ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, nhìn trên trán cô tràn đầy mồ hôi, hai mắt ửng đỏ, giống như đã khóc, hẩn lạnh lùng nói: "Vừa rồi hẳn có việc đi ra ngoài, dường như là chuyện công, phải đi Phòng Thương mại mở cuộc họp tạm thời ngay!"

Hạ Tuyết yên tâm, tới đến bên cạnh Hàn Văn Hạo, ngồi xuống, thở phò, nói với hắn: "Tôi muốn hỏi anh một chuyện, có thể trả lời tôi hay không?"

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn số liệu trên văn kiện, quay đầu thật gần Hạ Tuyết, tóc của cô hơi rối loạn, trên trán mồ hôi nhỏ xuống, muốn chảy vào trong ánh mắt, hắn nhíu mày vươn ngón trỏ, quệt mồ hôi giữa lông mày cô, chán ghét nói: "Đã sáu năm rồi, vẫn không để ý đến dáng vẻ của mình, mặc áo ngủ đi vào đây! Nhìn giống cái gì?"

Hạ Tuyết vừa nghe, co hai chân vào trong váy ngủ của mình, ôm đầu gối, sốt ruột ngồi vào Hàn Văn Hạo, rất nghiêm túc hỏi: "Anh còn nhớ chuyện sáu năm trước, tôi nhờ anh đi cứu Cần Nhu không?"

Hàn Văn Hạo cười lạnh nhìn cô nói: "Tôi làm sao có thể không nhớ rõ? Cô quỳ xuống trước mặt tôi, cứu cô ấy đi!"

"Lúc anh chạy đến nhà cô ấy, có phải cô ấy đang bị đánh hay không? Quần áo không chỉnh tề?" Hạ Tuyết sốt ruột đau lòng hỏi.

Hàn Văn Hạo nhanh chóng quay đầu nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Ai nói cho cô biết những chuyện này ? Ai nói ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Cô Là Mẹ Rồi Sao?

"Anh trả lời tôi trước Rốt cuộc có chuyện này hay không?" Hạ Tuyết lo lắng hỏi lại, hỏi xong cả người lạnh run, giống như bị cảm mạo, hít hít mũi!

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng cô như vậy, cười lạnh nói: "Có thể biết được chuyện này chỉ có ba người! Một là Hứa Mặc và Nhậm Phong! Một là Cần Nhu!"

"Tại sao anh muốn tránh né chuyện này?" Hạ Tuyết bất mãn kêu lên!

Hàn Văn Hạo cúi đầu, nhìn văn kiện, nhàn nhạt nói: "Tôi không muốn tránh né! ! Tôi chỉ không muốn nói! Không cần thiết nói!"

"Lúc ấy có phải cô ấy bị thương hay không? Sau này. Cô ấy không có đứa bé?" Hạ Tuyết lo lắng hỏi.

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, nói: "Tôi không biết cô và cô ta từng có cảm tình sâu đậm thế nào, tôi là một thương nhân, tôi nhắc nhở cô!! Dạng người như chúng tôi không có bạn bè, cũng không có kẻ địch, chỉ có quan hệ ích lợi! Chỉ cần người kia, đối với chúng tôi không có giá trị lợi dụng, thậm chí hãm hại người của chúng tôi, thì vĩnh viễn tôi sẽ không hợp tác với hắn!"

"Anh muốn nói cái gì?" Hạ Tuyết không kiên nhẫn hỏi.

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, ánh mắt vẫn thiện lương, nghiêm túc nói: "Tôi muốn nhắc nhở cô, trong mắt tôi, cô ta là một thương nhân! ! Tốt nhất cô đừng đến gần cô ta! ! Cô ta đã từng vì hạnh phúc của

mình, làm hỏng đi thân thể cô, cô muốn cứu cô ta một lần, tôi có thể hiểu được! Dù sao cô ta đã từng trả giá vì cô! Nhưng đừng quá mù quáng! Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Tôi không tin một người trước đây thiện lương, hôm nay sẽ trở nên vô cùng đáng giận! ! Giống như cô. một đứa ngốc, sáu năm trước thiện lương như thế, sáu năm sau vẫn thiện lương như thế! Cô chê mình chưa đủ khổ? Ngày nào cũng xen vào việc của người khác! !"

"Không cần anh lắm miệng! làm cho tôi đau khổ, cũng không chỉ có một mình cô ấy! Tôi muốn hận, tôi sẽ hận rất nhiều người!" Hạ Tuyết nhìn chòng chọc Hàn Văn Hạo nói.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng đóng vãn kiện lại, tức giận nói: "Xem ra, tôi không cần nói nhiều với cô rồi!"

Hạ Tuyết lập tức nắm chặt tay Hàn Văn Hạo, thở dốc một hơi, thái độ ôn hòa nhìn hắn nói: "Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không nên xúc động, tôi thật sự muốn biết chuyện này! Được không? Tôi muốn biết, cô ấy có phải vì tôi mà sanh non hay không Cô ấy vẫn hi vọng làm một người mẹ. . . ."

Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô muốn biết không?"

Hạ Tuyết lập tức nhìn hắn, vội vàng gật đầu!

Hàn Văn Hạo hừ một tiếng, sau đó chậm rãi vươn tay, nắm cằm nhọn của cô, nhìn cô vừa mới tỉnh giấc, bộ dáng thơm mát, mềm mại, nói: "Nếu cô muốn biết, cũng có thể! Giống như sáu năm trước vậy! Hôn tôi! !"

"Cút! !" Hạ Tuyết tức giận đẩy Hàn Văn Hạo ra!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng trào phúng cười, siết chặt cằm của cô, nói: "Chính là phải như vậy! Vì bản thân mình, suy nghĩ nhiều một chút!! Đừng xen vào chuyện không đâu của cô ta! ! Sáu năm rồi, tôi đã đồng ý với cô,

trợ giúp cho cô ta mọi thứ! ! Đây là chuyện tôi cam kết với cô !! Đã làm xong rồi! Quá nhiều rồi ! !"

Hạ Tuyết sững sốt nhìn Hàn Văn Hạo. Nói: "Anh Vẫn giúp cô ấy? vì tôi ?"

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn Hạ Tuyết nói: "Sáu năm trước, cô quỳ gối trước mặt tôi, nói nể tình tôi và cô cùng nhau buổi tối ấy, cầu xin tôi cứu cô ta, cô đã quên? vì cho cô một lời hứa hẹn, tôi đã trợ giúp cho cô ta, nếu không phải là tôi, cô ta sớm đã bị hủy trong tay Hậu Nhật Hùng rồi!"

Ánh mắt Hạ Tuyết rối loạn chớp lóe, ngẩng đầu nhìn hăn nói: "Anh vẫn nhớ lời hứa hẹn kia?"

Hàn Văn Hạo cắn răng quay đầu đi nói: "Tôi chỉ không muốn thiếu nợ người!!"

Hạ Tuyết lập tức cúi xuống.

Hàn Văn Hạo nhin không được nữa, quay đầu lại, siết chặt cằm của cô nói: "Cô giúp cô ta đã quá nhiều rồi !! Bi thảm của cô ta, không phải do cô tạo ra!"

"Tôi mặc kệ cuộc sống bi thảm thế nào." Hạ Tuyết nhàn nhạt nói: "Người nào không có cuộc sống bi thảm? Có thể còn sống khỏe, là đủ rồi. hôm nay Thượng Đế cướp đi của tôi thứ này, sau này sẽ trả lại cho tôi thứ khác, ngược lại cũng là như thế! Tôi không dễ dàng mềm lòng mà không có nguyên tắc, tôi cũng đã từng hận cô ấy! Tôi cũng từng trong sáu năm, oán hận cô ấy! Nhưng. Tôi không nhớ cô ấy vì tôi mà mất đi đứa bé kia. một sinh mệnh nhỏ đáng thương. người mẹ mất đi đứa bé, đó là điều đau khổ nhất !"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe, nhìn ánh mắt cô dịu dàng như vậy, lộ ra tình thương của mẹ, hăn nghi ngờ nhìn cô nói: "Người khác có mất đi đứa

bé của mình mà đau khổ hay không, có quan hệ gì đến cô? Cô làm sao mà biết, người khác đau khổ? Cô là mẹ rồi sao? Cô hiểu được cô ta sao?"

Hạ Tuyết không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tức giận nói: "Tôi không biết, mắc mớ gì đến anh! ?"

Hàn Văn Hạo cũng tức giận nói: "Nếu cô không biết, cô cũng đừng suy nghĩ làm điều thừa thãi! So với rất nhiều người, cô ta đã rất may mắn rồi. Mặc dù cô ta mất đi đứa bé kia, nhưng chuyện đã qua, không có quan hệ gì với cô! cô lo lắng cho mình một chút đi!"

Hạ Tuyết mặc kệ hắn, vẫn muốn hỏi tình huống Cần Nhu lúc đó.

Hàn Văn Hạo tức giận, chớp mắt nhìn cô nói: "Tôi đã nói rồi, giúp đỡ cho cô ta, tôi đã làm rồi ! Nếu cô cảm thấy mình là một người có nguyên tắc, thì tránh xa cô ta một chút! ! Cũng vì cô ta, làm cho tôi nợ cô một đêm! !"

Hạ Tuyết không lên tiếng.

"Nếu cô ta muốn chết, đã sớm chết rồi, không sống đến bây giờ! Đừng để tôi đoán đúng, điện thoại vừa rồi là cô ta gọi cho cô! ! Bởi vì bây giờ cô có tất cả, cô ta lại giả vờ giả vệt!" Hàn Văn Hạo không nể mặt nói.

"Anh." Hạ Tuyết bất đắc dĩ nhìn hắn, nói: "Tôi vừa mới nghĩ muốn cảm ơn anh, tại sao anh."

"Tôi nói rồi, tôi chỉ không muốn mắc nợ cô!" Hàn Văn Hạo lại nói!

Hạ Tuyết vẫn nhìn Hàn Văn Hạo, mỉm cười chậm rãi, nói: "Cảm ơn anh"

Hàn Văn Hạo quay đầu lại, lạnh lùng nhìn người này, hiếm thấy cô tươi cười với hắn, hắn trào phúng nói: "Thật hiếm thấy, cô lại có thể nhẹ giọng

với tôi như vậy".

"Tôi là người đàn bà chanh chua như vậy sao?"

"Không khác nhau mấy!"

“Con báo nhỏ chết tiệt!” Hạ Tuyết không để ý đến hấn nữa, đứng dậy, chuẩn bị xoay người rời khỏi, Hàn Văn Hạo cầm lấy tay cô, nói: "Tránh xa cô ta một chút! ! Nhớ kỹ sáu năm trước cô đã được bài học kinh nghiệm!"

Hạ Tuyết bắt chước hấn, nhướn mày, nói: "Anh đừng xem thường người khác! Chẳng lẽ tôi không thể bảo vệ tốt cho mình?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

Hạ Tuyết bỏ tay hấn ra, lạnh lùng xoay người, sai bước rời đi, ai biết mới đi không có mấy bước, không chú ý cánh cửa kia chỉ mở ra một nửa, cả người cứ như vậy đâm sầm vào trên khung cửa, cô “a” một tiếng, ngồi xồm trên mặt sàn kêu to lên: "Đau quá! !"

Hàn Văn Hạo bỗng nhiên bỏ văn kiện xuống, lo lắng đứng lên, đã nhìn thấy Hạ Tuyết tức giận ôm cái trán của mình, chân trần nhắm cánh cửa kia đập mạnh một cái! !

Hàn Văn Hạo không nói gì nhìn cô.

"Ôi chao, chân của tôi!" Hạ Tuyết vừa ôm đầu, vừa đưa tay ôm chân trật đi về phía trước! !

Hàn Văn Hạo lắc đầu, quay đầu lại, vừa muốn cầm lấy văn kiện xem, lại nhìn thấy trong cặp hồ sơ Daniel giao cho hấn trước khi đi, rơi ra một tấm ảnh, hấn ngạc nhiên khom lưng, đưa tay nhặt tấm ảnh lên, hấn sửng sốt Bởi vì trong tấm ảnh là một cô bé gần 5 tuổi, mặc sơ mi trắng, quần ka-ki dài, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, trước ống kính, ôm vai dựa trên cột tòa

thành, nở nụ cười sáng lạng, trong phút chốc, hẳn cảm giác trái tim mình bị
đập mạnh! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Hi Bảo Bối Về Nước

Bầu trời lại đổ mưa ! Nhưng thời tiết vẫn vô cùng tốt!

Loa phát thanh trong sân bay đang thông báo bay chuyển bay đến Newyork đang chuẩn bị cất cánh, mời hành khách mau chóng đăng ký thủ tục!

"Lần này tới Trung Quốc, vui chơi hai tuần, chúng ta sẽ trở về Newyork! Bởi vì người kia quay phim, tôi không thích xem chút nào! Quá khổ đi!" Một giọng nói trong vắt của trẻ con vang lên! !

Hạo Vũ và Mặc Nhã, một nam, một nữ là hai vệ sĩ mặc tây phục, đi ra khỏi sân bay, sau đó liếc mắt một vòng đại sảnh trong sân bay, mỉm cười nói: "Tiểu thư. Chúng ta đến Trung Quốc rồi. Đây là quê hương của cô!"

"Tránh ra" Giọng nói trong vắt của trẻ con vang lên!

Hạo Vũ và Mặc Nhã lập tức né người, mỉm cười xoay người lại, nhìn cô bé 5 tuổi phía sau lưng, ăn mặc sạch sẽ, sơ mi trắng, quần dài đen, vòng đeo tay đen, một đôi giày nhỏ, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, cái trán nhỏ thanh tú, đeo mắt kính đen, thân hình nhỏ nhắn, ôm vai đi qua hai người nọ, nhìn sân bay rất nhiều người Trung Quốc, cô "oa" một tiếng, giật mình cười nói: "Rất nhiều người Trung Quốc a. Đây là quê hương của mẹ tôi sao?"

"Đúng vậy, tôn tiểu thư!" Mặc Nhã mỉm cười nói.

Hi Văn lập tức vui vẻ nở nụ cười, hai mắt lấp lánh, nhìn mọi thứ mới mẻ, cố sức phán đoán.

"Đi thôi, Hạ tiểu thư còn chưa biết chúng ta về nước a!" Mặc Nhã mỉm cười nói.

Hi Văn gật đầu một cái, cười đáp lời: "Uh`m! Chúng ta đi tìm PAPA và mẹ đi! Chắc là bây giờ, mẹ đang ngốn ngáo ăn bữa sáng, mà lúc này, nhất định là đang ăn bánh ngọt! !"

Phòng Tổng Thống!

Hạ Tuyết cầm bánh ngọt, vừa ăn vừa cau mày! !

Thanh Nhã chú ý nhìn vẻ mặt của Hạ Tuyết, bước tới quan tâm hỏi: "Hạ tiểu thư, người làm sao vậy? Có phải không ngon miệng hay không?"

Hạ Tuyết lắc đầu, vừa uống một hớp lớn sữa, vừa nhú mày nói: "Tại sao tôi cảm thấy, sau đầu ớn lạnh vậy?"

Thanh Nhã lập tức tiến lên hỏi: "Có phải. Thời tiết lạnh hay không, người không thoải mái sao?"

Hạ Tuyết lại lắc đầu, nói: "Không phải! Loại cảm giác này, giống như có người ở sau lưng túm lấy cô! Rất khó chịu! xảy ra chuyện gì nhỉ?"

Thanh Nhã nghĩ tới nghĩ lui, nói: "Không có chuyện gì xảy ra chứ? Tất cả mọi thứ vô cùng bình thường, hôm nay người tham gia quay phim truyền ảnh hậu, mọi thứ người yêu cầu, đã chuẩn bị tốt, vừa rồi Isha tiểu thư gọi điện thoại đến đây, nói hợp đồng “Trà Hoa Nữ” cũng đưa đến công ty rồi, mời người xem qua một chút, là có thể ký".

Hạ Tuyết nhớ tới Cần Nhu, cô nâng ly sữa, uống nhẹ một hớp, nói: "Uh`m Biết rồi."

Cô vội vàng uống sữa xong, sau đó để ly xuống, đi chân trần vào phòng, chọn váy dài nữ thần màu xanh đậm hai dây, mặc vào, sau đó đứng trước hàng son môi, chọn một cây son màu hồng, nhẹ nhàng thoa lên môi, mang giày cao gót màu trắng, lập tức cả người tỏa ra khí thế kiêu ngạo, cô đứng trước gương, nhìn dáng người uyển chuyển của mình, hài lòng cười nói: "Tôi nói với các cô, tôi rất thích son môi! Mỗi người phụ nữ, đều phải chuẩn bị cho mình một cây son môi."

Thanh Nhã mỉm cười đi tới phía sau lưng Hạ Tuyết, sửa nhẹ váy dài của cô, mỉm cười nói: "Người chọn mọi thứ đều tốt, nhưng giày cao gót này, có phải cao quá hay không?"

"Không cao!" Hạ Tuyết đã từng nghe diễn viên nhiều kinh nghiệm nói qua: "Diễn viên thuộc về sân khấu, khi cô đứng trước sân khấu, phải có phong thái của nghệ sĩ, đó mới gọi là chuyên nghiệp!"

Hạ Tuyết nhẹ nhàng xoay tròn một vòng, nhìn bím tóc xinh đẹp của mình trong kính, hỏi: "Isha đã dẫn người xuất phát đến đài truyền hình rồi hả ?"

"Đúng vậy!" Thanh Nhã lại nói: "Vì người không thể đi đến đài truyền hình, hôm nay cũng phải đi thôi! Tất cả mọi người đang chờ người a!"

"Đưa chìa khóa xe cho tôi!" Hạ Tuyết giơ tay lên, nhận chìa khóa xe, tao nhã bước ra khỏi Phòng Tổng Thống, vẫn như thường ngày, không cần vệ sĩ đi theo, một mình lái xe, chạy ra khỏi khách sạn, lúc xe của cô vừa chạy khỏi cửa lớn, một chiếc tắc xi màu đỏ dừng trước cửa khách sạn, nhân viên tiếp tân lập tức đi tới, mở cửa xe.

Hạ Vũ và Mặc Nhã bước ra trước, quay đầu lại, đứng một bên, Hi Văn vui vẻ bước ra xe, đầu tiên nhìn thoáng qua cửa lớn khách sạn, cô lập tức

oa một tiếng nói: "Khách sạn này rất ấn tượng! PAPA ở bên trong sao?"

"Đúng vậy!" Mặc Nhã mỉm cười nói.

Hi Văn vừa đánh giá mọi thứ xung quanh, vừa mỉm cười nói: "Chúng ta đi vào thôi!"

“Vâng!!” Mặc Nhã và Hạo Vũ lập tức cùng Hi Văn đi vào khách sạn!

Hàn Văn Hạo cùng một nhóm lãnh đạo cấp cao, vẻ mặt lạnh lùng đi ra khách sạn, vừa đi, vừa quay đầu, dặn dò công việc với Tả An Na, bảo cô nhất định phải chú ý hướng đi của nguyên vật liệu, bởi vì chuyện này liên quan đến việc triển khai dự án khách sạn thế giới.

"Excuse me! I will teak Presidential suite the number!" một giọng nói trong vắt của trẻ con vang lên trước quầy tiếp tân

Hàn Văn Hạo cau mày, lập tức quay đầu lại, nhìn về phía trước quầy tiếp tân. Một cô bé 5 tuổi, ăn mặc sạch sẽ, sơ mi trắng, quần dài đen, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, đeo mắt kính đen, mỉm cười nhìn về phía quầy tiếp tân nói chuyện, hắn cau mày, khách sạn Castleton có 13 Phòng Tổng Thống, và một Phòng Tổng Thống bạch kim dành cho khách vô cùng tôn quý, cô bé muốn đi đâu?

Nhân viên tiếp tân vẫn lễ phép đối với cô bé cao gầy, nói: "I'm sorry! Do you have an appointment?"

"NO!" Cô bé mỉm cười nói với nhân viên tiếp tân: "Mời nói tiếng trung!"

"Thực xin lỗi, Phòng Tổng Thống bạch kim của khách sạn có quy tắc, nếu người không có hẹn trước với vị khách trong khách sạn, chúng tôi không thể gọi điện thoại đến phòng quý rầy!" Nhân viên tiếp tân mỉm cười nói.

Hi Văn vừa nghe, hai mắt sáng lên, ôm vai nhìn Mặc Nhã và Hạo Vũ, có chút không vui nhưng cũng hiểu được đành giơ tay, mỉm cười nói: "Tôi nghĩ mẹ tôi phải bảo lãnh, dù sao cô ấy là ảnh hậu. Mặc dù tôi không hiểu tại sao nói: sói đến đây lại đoán không ra là quả khế, người có chỉ số thông minh như vậy, lại có thể làm ảnh hậu, nhưng ông đạo diễn nói, bản thân diễn viên không có giá trị ! ! Àiz!"

Hàn Văn Hạo nghe lời này, hắc nhú mày!

"Tôi gọi điện thoại cho Thanh Nhã, bảo cô ấy liên hệ với bộ phận lễ tân, tiểu thư, cô đến phòng cà phê bên kia ngồi nghỉ ngơi một chút!" Mặc Nhã lập tức nói.

"Cám ơn!" Hi Văn vui vẻ quay đầu lại, hướng phòng cà phê đi đến, lúc đi qua bên người Hàn Văn Hạo, cô bé đột nhiên trừng mắt thật to, miệng chu ra, có chút bất mãn ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Hey!"

Hàn Văn Hạo nhướn mày, nhìn bộ dáng cô bé đầy khí thế, ngăn Tả An Na tiến lên, lạnh giọng hỏi: "Cô gọi tôi sao?"

"Đúng vậy a!" Ánh mắt to tròn của Hi Văn lóe sáng cười nói.

"Có việc gì?" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt hỏi cô bé trước mặt.

"Vừa rồi tại sao chú trừng mắt nhìn cháu?"

"Cháu không nhìn tôi, làm sao biết tôi nhìn cháu?"

"Đó là bởi vì chú nhìn cháu, cháu mới nhìn lại chú".

Hàn Văn Hạo nhướn mày, có chút buồn cười nhìn cô bé này

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Khiêu Chiến

Một ngón trỏ đột nhiên chậm rãi vươn ra, sau đó xỉ lên trán Hi Văn, làm cái đầu nhỏ của cô bé ngửa ra sau! !

"Ôi!" Hi Văn tức giận xoa trán, ngẩng đầu nhìn ông chú lạnh lùng trước mặt, nói: "Chú dám xỉ cháu?"

Hàn Văn Hạo lại vươn ngón trỏ xỉ lên cái trán của cô bé, nhàn nhạt nói: "Xỉ cháu thì thế nào?"

"A....." Hi Văn tức giận quát to một tiếng, Hạo Vũ và Mặc Nhã lập tức quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông đuổi tay, xỉ mạnh vào cái trán của tiểu chủ nhân, bọn hắn lập tức chạy tới, lúc vừa muốn ra tay, vệ sĩ phía sau Hàn Văn Hạo lập tức cản hai người bọn họ lại, thậm chí muốn ra tay, Hàn Văn Hạo giơ tay lên!

Hai bên cứ giằng co như vậy!

Hi Văn ôm vai, nhìn Hàn Văn Hạo, rốt cuộc nhìn không được, cất giọng trong vắt nói: "Chú không có một chút phong độ thân sĩ nào sao? Vừa rồi tại sao lại muốn xỉ trán cháu ? Cháu nói chuyện đặc tội với chú sao ?"

Hàn Văn Hạo trực tiếp trả lời cô bé nói: "Không biết, tôi nhìn cháu không vừa mắt!"

Miệng Hi Văn “a”..... thành một vòng tròn, tức giận nói: "Cháu cũng không thích chú!"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng lườm cô bé một cái, vươn ngón tay ra vừa muốn xỉ lên trán của cô bé, lại nhìn thấy Hạo Vũ và Mặc Nhã đứng một bên không khách khí hắt, hắt nhúu mày từ bỏ ý định, nói: "Lần sau lúc về nước, thì nói tiếng trung! Đừng nói xong tiếng anh rồi lại nói tiếng trung, còn nhỏ tuổi mà kiêu ngạo như vậy! Thật không biết gì!"

Hi Văn lại tức giận nói: "Câu kia cháu không nói bằng tiếng trung, cháu nói bằng tiếng anh đấy!! Chú bị chịu thiệt ! Tranh cãi không thắng người, lại đi tấn công thân thể!"

Hàn Văn Hạo nhướng mày, nhìn cô bé nói: "Miệng của cháu cãi nhau như vậy, giống cha hay giống mẹ! ?"

Hi Văn ngẩng mặt lên, nhìn Hàn Văn Hạo cũng không khách khí nói: "Chú cãi nhau như vậy, giống ba của chú hay là giống mẹ của chú? ! ! Chuyện này chú có thể đáp được sao? Đương nhiên, chú trả lời không được, bởi vì có thể ba của chú và mẹ của chú cũng sẽ không cãi nhau, chú cãi nhau như vậy, hoàn toàn là vì mình không có lễ phép! ! cái này và di truyền không có chút quan hệ nào! Đây chỉ là một câu hỏi đột biến! !"

Hàn Văn Hạo hơi giật mình nhìn đứa nhỏ này!

Tả An Na cũng không nhịn được, thâm sâu nhìn đứa nhỏ này!

Hi Văn không khách khí trừng mắt nhìn Hàn Văn Hạo nói: "PAPA đã nói, một người đàn ông có phong độ sẽ không cãi nhau với thực nữ! !"

"Cháu là thực nữ sao?" Hàn Văn Hạo hỏi cô bé!

"Ít nhất chú không phải thân sĩ! !" Hi Văn nhún vai, hai tay xoa xoa nói.

Tả An Na phù một tiếng, nhịn không được cúi đầu nở nụ cười.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo có chút khó coi nhìn Hi Văn nói: "Nếu tất cả thực nữ Pháp đều giống cháu vậy, thì nước Pháp không có thân sĩ rồi !"

"Thân sĩ Pháp chắc sẽ không để ý tới thực nữ như thế nào!!" Hi Văn nhanh chóng ngẩng đầu lên, ôm vai nhìn Hàn Văn Hạo, vẻ mặt kiêu ngạo, chết cũng không chịu thua, nói: "Nước Pháp có câu, thân sĩ nếu cùng thực nữ cãi nhau, hẳn là con quạ đen, chú có biết tại sao không?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng nhìn cô bé.

Hi Văn lại nhún nhún vai, hai tay xoa xoa nhìn Hàn Văn Hạo, có chút bất đắc dĩ cười nói: "Bởi vì hẳn số con rệp, toàn thân đều đen a!"

Phốc! Tả An Na nhịn không được lại cúi đầu nở nụ cười.

Hàn Văn Hạo không thể nhịn được nữa, muốn vươn tay nắm chặt cằm của cô bé nói: "Tôi nhìn xem trong miệng cháu có răng chó hay không?"

Hi Văn đẩy tay hắn ra, rất không vui nói: "Chú nên kiểm điểm lại bản thân mình một chút, lời nói từ trong miệng phun ra, không giống chó sủa đi!"

Hàn Văn Hạo nhíu mày, nhìn cô bé này!

Hi Văn thở dốc một hơi, đầu tiên là vươn tay phủi phủi vai trái của mình, lại phủi phủi vai phải của mình, có chút không vui nói: "Thật là kỳ quái! Rốt cuộc mình không cãi nhau, lúc cãi nhau, toàn thân đối phương là bụi, làm mình cũng bị dơ bẩn a! !"

Hàn Văn Hạo cảm thấy trong lời của cô bé có ý gì.

Tả An Na hơi chút ho khan, bên cạnh Hàn Văn Hạo giải thích: "Những lời này có nghĩa là. anh bị mắng, là do anh tự tìm !"

Cô nói xong, lại phù một tiếng, nhịn không được nở nụ cười!

Hàn Văn Hạo cảm thấy trái tim mình bị người ta nện một cái thật nặng nề, nhưng hăn tạm thời tìm không ra lời để phản bác lại lời cô bé kia! !

Hi Văn nhẹ nhàng chỉnh sửa tóc của mình một chút, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn hạo nói: "Nếu như chú không có chuyện gì, xin mời tránh ra!! cháu còn muốn đến phòng cà phê khách sạn ngồi nghỉ ngơi một chút, toàn thân chú đều là bụi, nhưng rượu trong khách sạn vẫn sạch sẽ! Cháu không thể không nhắc nhở chú, vừa rồi có một nhân viên phục vụ đang cầm chai rượu đỏ 87 năm đi qua, hăn nâng rượu không đúng tư thế! ! Nút gỗ có chút hỏng rồi! ! Cho nên mùi rượu bay ra ngoài! Axit tannic bị phá hủy! Nếu đưa cho khách, vừa đúng là người Pháp, chú phải cẩn thận! Bởi vì người Pháp coi rượu đỏ là máu của mình, cho nên chú đưa cho bọn họ một chai rượu hư, bọn họ sẽ mãi mãi cảm thấy bị sỉ nhục! ! Hiểu không?"

Tả An Na nhin không được hỏi: "Ý của cháu là. Vừa rồi nhân viên phục vụ kia bưng rượu đỏ đi qua trong nháy mắt, cháu."

Mặt Hi Văn hơi ngẩng lên.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô bé Hi Văn, đột nhiên cười nói: "Tôi không tin cháu có khứu giác linh mẫn đối với rượu đỏ như vậy!"

Hi Văn khẽ cười, phủi bụi trên vai, nói: "Người bình thường cũng không có thể hiểu rượu đỏ, giống như bà nội nói, rượu đỏ là quà tặng mà thượng đế đưa cho người cao quý."

Cô bé vừa nói xong, lập tức quay đầu lại, quan sát Hàn Văn Hạo, ánh mắt một chút cũng không khách khí! !

Hàn Văn Hạo lạnh lùng căn dặn: "Bảo nhân viên phục vụ vừa rồi cầm chai rượu đỏ đi qua, mang về cho tôi, sau đó mời chuyên gia rượu đỏ, chuyên gia nấu rượu, và người phục vụ rượu đến đây! ! Tôi muốn nhìn xem chai rượu đỏ kia rốt cuộc là có xảy ra việc gì hay không!?"

Hi Văn theo lời Hàn Văn Hạo vừa nói, cất giọng trong vắt căn dặn: "87 năm Xích Hà châu, tốt nhất là hai ly thủy tinh Tulip! Uống lạnh ly, sau 3 phút, lấy ra lau sạch lớp sương mù! !"

Tả An Na nhin không được đáp lại căn dặn của cô bé nói: “Vâng!”

Hàn Văn Hạo và Hi Văn, hai người cùng nhúu mày, cũng không khách khí nhìn đối phương!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Vẻ Đẹp Tâm Hồn

Trong một phòng trang nhã của nhà hàng tây cao cấp nhất!

Quản lí nhà hàng dẫn nhân viên phục vụ vừa rồi mang chai rượu đỏ, tạm thời dừng công việc, trở lại nhà hàng tây một lần nữa!

Chuyên gia rượu đỏ, chuyên gia nấu rượu, chuyên gia phục vụ rượu cũng đứng một bên, chờ đợi!

Hàn Văn Hạo và Hi Văn ngồi đối diện ở hai đầu của cái bàn ăn dài, chú nhìn cháu, cháu nhìn chú, ánh mắt nhìn nhau. Sau cùng bọn hắn cùng cúi xuống, vươn tay phải, vạch xuống ba cái một lúc, cùng ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nhìn đối phương!

Tả An Na, Mặc Nhã và Hạo Vũ, trong khoảnh khắc có một loại cảm giác kì lạ, dường như bọn họ đã biết nhau hàng trăm nghìn năm rồi.

Hàn Văn Hạo ngồi trên sofa xa hoa nhìn Hi Văn, vẻ mặt, ánh mắt kiên định, hắn nhàn nhạt nói: "Đưa rượu lên!"

"Vâng!" Quản lí nhà hàng tự mình tiến lên, mang bao tay trắng, nhân viên phục vụ đưa đến hai ly thủy tinh Tulip, cẩn thận định đặt trước mặt Hàn Văn Hạo

"Ưu tiên nữ sĩ!" Hi Văn đột nhiên cất giọng trong vắt nói.

Hàn Văn Hạo đưa mắt nhìn cô bé một cái, khách khí giơ tay!

Quản lí lập tức bưng ly rượu, trước mặt Hi Văn, sau đó đưa đến trước mặt Hàn Văn Hạo, trước mặt của ba người Chuyên gia rượu đỏ, chuyên gia nấu rượu, chuyên gia phục vụ rượu, sau đó, chai rượu đỏ được mang lên, hần tự mình nhận chai rượu đỏ, cầm lấy con dao xoay tròn, cẩn thận đem con dao xoay tròn đề vào nút gỗ, dùng sức xoay vài cái, “phụt” một tiếng, nút gỗ chai rượu đỏ văng ra.

Hi Văn cười nói: "Khui rượu đỏ, dùng dao xoay tròn tốt, giữ vững truyền thống cũng là một loại mỹ đức!"

Quản lý nhà hàng lập tức đối với Hi Văn không khỏi tôn kính, cô bé mới năm tuổi, khi nói chuyện, mặc dù là trẻ con, nhưng đầy khí thế, làm cho người ta không khỏi tôn kính cô bé!

Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng ngồi đó, nhìn cô bé dựa trên sofa, hai mắt lấp lánh, mặc dù lúc này bị hần xỉ trán, tóc có chút xốc xếch, càng thêm đáng yêu, nhưng hần nhìn cô bé kiêu ngạo như thế, không vừa mắt! !

Quản lý nhà hàng cẩn thận bỏ nút chai xuống, trước tiên làm giải rượu hơn 10 phút, khoảng thời gian lãng phí, Hi Văn giơ tay lên, nói với Mặc Nhã: "Điện thoại!"

“Vâng!” Mặc Nhã lập tức lấy điện thoại ra, đưa đến trong tay Hi Văn, Hi Văn nhận điện thoại, bấm số di động của mẹ! !

Hạ Tuyết đang lái xe, chạy vào đài truyền hình, nhận điện thoại của con gái, cô lập tức “a” một tiếng, kêu lên: "Chẳng trách hôm nay mẹ cảm thấy ớn lạnh, hóa ra là quỷ linh tinh con! ! Tìm mẹ làm chi? Lúc này, con nên ở trong rừng rậm, ôm sói xám lớn ngủ đi!"

Hi Văn “a”..... một tiếng, nhún nhún vai nói: "Làm ơn! ! Sói xám lớn đến tối, không thể đi ngủ! ! Con đã nói với mẹ mấy lần rồi ? Sói xám lớn đến tối, phải đi lừa cô bé quàng khăn đỏ! !"

"Vậy bây giờ con gọi điện thoại cho mẹ làm gì? Con đừng nói với mẹ, con lại lấy kính thiên văn của PAPA, nhìn người ngoài hành tinh nhé?" Hạ Tuyết chuẩn bị dừng xe!!

Hi Văn thở dốc một hơi, nói: "Cho nên con nói, cảm ơn cha con đã cho con trở nên thông minh! Nếu con giống như mẹ nói, thật không còn mặt mũi nào đối với Giang Đông phụ lão và ông nội đạo diễn! ! Kính thiên văn là dùng để xem các vì sao ! ! Dùng để xem người ngoài hành tinh à?"

Hàn Văn Hạo vô cùng an tĩnh ngồi nghe, không biết cô bé nói chuyện với ai, hăn nghĩ vừa rồi cô bé ở trước bàn, dường như đang nói chuyện với mẹ, bất đắc dĩ nghe được mơ hồ, không rõ lắm!

Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ nói với con gái: "Con nói chói tai như vậy, thật là giống cha con như đúc! ! Làm cho người ta ghét a!"

"Nếu không phải như vậy, tại sao mẹ và hăn tách ra! Đừng nói là hăn xem thường mẹ!" Hi Văn mỉm cười nói.

Hạ Tuyết “chặc” một tiếng, nói: "Mẹ nói cho con biết, lúc ấy cha con rất đáng yêu ! Yêu mẹ đến chết đi sống lại! ! Trong mắt hăn chỉ có một mình mẹ ! Sau này, bất đắc dĩ phải tách ra."

"Làm ơn đi! Mẹ về nước một chuyến, tại sao đầu óc trở nên ngốc nghếch a? nói chuyện không thống nhất, lần trước mẹ nói cha có rất nhiều người phụ nữ, mẹ nhìn thấy bị hao tổn tinh thần, mới quyết định mang con rời khỏi nơi thành thị đau lòng!" Hi Văn không thể nhịn được nữa, nhắc nhở cô.

Hạ Tuyết nhin không được, không chút để ý, cười rộ lên, vừa dừng xe vừa nói: "Là như thế sao?"

"Mỗi ngày mẹ đều diễn phiên bản khác nhau! Mời mẹ viết nhật kí được không?" Hi Văn lại nhắc nhở mẹ! !

"Ôi! Không phải mẹ làm cho con vui sao?" Hạ Tuyết nói đùa với con gái.

"Mẹ lại vũ nhục chỉ số thông minh và trí nhớ của con! !" Hi Văn lại nói: "Loại người như mẹ vậy, tại sao PAPA lại thích mẹ chứ?"

"Mẹ có vẻ đẹp tâm hồn!" Hạ Tuyết ngồi trong xe nói!

"Vẻ đẹp tâm hồn của mẹ, chính là sinh ra con !" Hi Văn nói thẳng.

"Mẹ nó! Con cũng quá không biết xấu hổ rồi !" Hạ Tuyết lập tức bắt chước sói xám lớn, nói: "Sói đến đây, cô bé quàng khăn đỏ lo sợ trốn đi, nếu không sẽ bị ăn thịt !!"

"Ghe tởm! !" Hi Văn lập tức cúp điện thoại, nói với Mặc Nhã: "Tại sao mẹ mãi không trưởng thành vậy! ? Mẹ tính cả đời đều lấy chuyện cổ tích sói xám lớn và cô bé quàng khăn đỏ để dọa tôi sợ sao?"

Mặc Nhã cười nói: "Đó là vì tiểu chủ nhân trưởng thành rất nhanh!"

"Hừ! Tôi không cần giống mẹ, không chịu lớn lên!" Hi Văn nhìn về phía Hàn Văn Hạo, hắn đang lạnh lùng nhìn cô bé chăm chăm, cô bé nhún nhún vai, nói: "Xấu hổ, để cho chú nhìn thấy cuộc nói chuyện không vui vừa rồi!"

Hàn Văn Hạo quay đầu đi, cầm ly nước ấm, uống một ngụm!

Thời gian giải rượu đã đến!

Quản lí lập tức lấy khăn tay trắng, nâng chai rượu đỏ, đi tới trước mặt Hi Văn, cẩn thận rót một ly nhỏ rượu đỏ cho cô bé, sau đó trở lại trước mặt Hàn Văn Hạo, cũng cẩn thận rót một ly rượu đỏ, tiếp đến rót rượu đỏ vào ly cho ba chuyên gia rượu đỏ, chuyên gia nấu rượu, chuyên gia phục vụ rượu, năm người bọn họ cùng lúc cầm ly cao cổ, nâng ly rượu đỏ, nhẹ xoay tròn

365 độ, Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Hi Văn xoay rượu đỏ xong, theo trình tự cầm ly rượu đỏ, đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, có chút mất mát, lắc đầu nói: "Thật đáng tiếc"

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô bé, tự mình hớp một ngụm nhỏ rượu đỏ!

Ba người chuyên gia cũng hớp một ngụm nhỏ rượu đỏ.

Tất cả mọi người đều hồi hộp nhìn tình huống này!

Hi Văn đặt ly rượu đỏ xuống, khiêu khích nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng lạnh lùng nhìn cô bé, mày nhú lại! !

Ba người chuyên gia cũng đặt ly rượu xuống, cùng nói: "Rượu này, chính xác là nút gỗ bị hư, cho nên axit tannin đã bị phá hủy, mùi rượu tiết ra ngoài rồi! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Cháu Muốn Tìm Cha

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu, ánh mắt có chút tán thưởng, mỉm cười nhìn cô bé trước mặt!

Vẻ mặt Hi Văn cũng đặc ý mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo."Nhìn đi! Cháu thẳng! !"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lóe lên, nói: "Cháu đã giúp tôi một chuyện, làm vãn hồi danh dự khách sạn, tôi muốn tặng cho cháu một món quà nhỏ để bày tỏ lòng biết ơn!"

Hi Văn nhướn mày, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cháu không thiếu quà!"

"Vậy cháu muốn gì?" Hàn Văn Hạo nhìn cô bé trước mặt hỏi.

Hi Văn nghĩ nghĩ, nhìn hắn nói: "Cháu muốn cái gì, Chú cũng cho cháu sao?"

"Uh`m!" Hàn Văn Hạo trực tiếp gật đầu.

Hi Văn thâm sâu nhìn ông chú trước mặt, miệng của cô bé chu ra, nghĩ nghĩ vấn đề này, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Vậy chú giúp cháu một việc, được không?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hi Văn, chau mày nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu nói: "Đúng vậy! Cháu nói đi! !"

Ánh mắt mắt to tròn của Hi Văn lấp lánh, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cháu muốn tìm cha!"

Mặc Nhã và Hạo Vũ đột nhiên khẩn trương nhìn Hi Văn.

Hàn Văn Hạo nhướn mày, nhìn cô bé 5 tuổi trước mặt, mặc sơ mi trắng, ngồi trên sofa, lúc nhìn người khác, luôn đầy kiêu ngạo, không nhìn ra chút nào sơ hở, nhưng lúc cô bé nói ra câu : cháu muốn tìm cha, ánh mắt cô bé đột nhiên tối sầm, lạnh nhạt, cúi xuống, nhìn thoáng qua ly rượu đỏ, lại ngẩng đầu nhìn hẳn, có chút lo lắng nói: "Chú đồng ý với cháu không? Cháu không thể nói với mẹ và PAPA, cháu muốn tìm cha! Chắc hẳn bọn họ sẽ không cho phép cháu ! Nhưng cháu muốn tìm cha! ! Cháu muốn hỏi cha, lúc ấy tại sao không cần mẹ!"

Hàn Văn Hạo dường như hiểu được nỗi lòng của cô bé, hẳn mỉm cười nói: "Như thế nào? Bởi vì không có cha, cho nên cố ý kiêu ngạo như vậy?"

"Không phải!" Hi Văn lập tức nói! !

Hàn Văn Hạo nghi ngờ hỏi: "Cháu đã nói cha cháu không muốn cháu và mẹ, tại sao vẫn còn tìm cha? Dứt khoát quên cha đi! !"

"Cháu muốn tìm cha! Lần này cháu về nước, chính là vì tìm cha! ! Cháu rất muốn cha!" Hi Văn khẳng định nhìn Hàn Văn Hạo nói!

Hàn Văn Hạo nhìn cô bé này, nhàn nhạt hỏi: "Cháu không hận cha sao? Hẳn không cần cháu, cháu không hận hẳn sao?"

Hi Văn cắn môi, cúi đầu nói: "Cháu không hận cha! Mẹ nói, cha là vì bất đắc dĩ mới tách khỏi chúng tôi. Mẹ nói, cha rất yêu cháu, nhưng không có cách nào gặp mặt thôi, mẹ vẫn nói với cháu, không cho phép cháu hận cha, bởi vì mỗi người tách ra đều có lý do. Cho nên mẹ thường mang cháu đi trang trại rượu nho, mẹ đã đứng trên ruộng bậc thang cao nhất, để cho cháu nhìn về Đông Phương, kêu to tên cha."

Hàn Văn Hạo an tĩnh nghe.

"Cháu tin mẹ cũng rất muốn cha, bởi vì vào mỗi đêm lúc đi ngủ, mẹ thường xuyên chạy đến phòng cháu, leo trên giường cháu, ôm cháu, hỏi: bảo bối, con có muốn cha hay không? Cháu không dám nói muốn, bởi vì cháu vừa nói muốn, mẹ sẽ khóc. Khóc rất đau lòng, khóc nói với cháu, cha rất yêu cháu, cha vô cùng, vô cùng yêu cháu. Mẹ là một người dễ dàng chảy nước mắt! Nghe nói lúc sinh cháu ra, khóc đến lợi hại". Hi Văn nhếch miệng, cúi xuống.

Trong lòng Hàn Văn Hạo không hiểu sao căng thẳng.

Hi Văn lại ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, bỏ đi thái độ kiêu ngạo rất dọa người lúc này, rớt cuộc giọng nói có chút yếu ớt, hỏi: "Chú. Sẽ giúp cháu tìm cha không?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô bé, do dự một lúc, vừa muốn trả lời cô bé, lại nghe phía trước có tiếng kêu kinh ngạc, mừng rỡ. "Hi bảo bối! !"

Hi Văn ngồi trên sofa, quay đầu lại, nhìn thấy Daniel đi cùng quản gia, bước nhanh tới, lúc này Hi Văn mới buông lỏng, rất vui vẻ nhảy xuống sofa, chạy tới trước mặt Daniel, kêu to: "PAPA! !"

Daniel rất vui vẻ cúi người xuống, bế Hi Văn lên, hôn lên mặt của cô bé, giật mình cười hỏi: "Tại sao con một mình về nước? Cũng không nói cho mẹ? Mẹ mà biết con về nước, cô ấy nhất định bị hù chết rồi ! !"

Hi Văn vui vẻ ôm cổ Daniel, cười nói: "Con muốn cho các người một ngạc nhiên, vui vẻ thôi! Ông nội nói với mẹ, Tiểu Ma Nữ một mình cầm chổi bay khắp nơi a! ! Ông nội nói với bà nội, Hi bảo bối lớn lên, nhất định có thể giống như Tiểu Ma Nữ bay khắp nơi! ! Cho nên con nói chào tạm biệt ông bà nội, về nước a! ! PAPA, con rất nhớ người!"

Daniel ôm Hi bảo bối, nói: "PAPA cũng rất nhớ con!"

Hàn Văn Hạo ngồi trên sofa, vẽ mặt kinh ngạc nhìn Hi Văn, ánh mắt nhanh chóng chớp lóe, bỗng nhiên nhớ tới lời của cô bé, một cách khó tin: "Tôi nghĩ mẹ tôi phải bảo lãnh, dù sao cô ấy là ảnh hậu. Mặc dù tôi không hiểu tại sao nói: sói đến đây lại đoán không ra là quả khế, người có chỉ số thông minh như vậy, lại có thể làm ảnh hậu, nhưng ông đạo diễn nói, bản thân diễn viên không có giá trị ! ! Àiz!"

Hắn khiếp sợ nhớ lại Hạ Tuyết ngồi gần hắn trên sofa, căng thẳng hỏi hắn, sói đến đây, đoán một loại hoa quả!

Trái tim của hắn căng thẳng, nhìn Daniel ôm cô bé vào trong ngực, đau lòng sửa lại mái tóc trên trán, cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của cô bé, đưa lên môi mình, hôn nhẹ, mỉm cười nói: "Hôm nay tiểu thực nữ chúng ta rất có hương vị cô gái Đông Phương!"

Hi Văn lập tức ngẩng khuôn mặt lên tươi cười, vẽ mặt bướng bỉnh, vui vẻ dựa vào vai Daniel, chu môi rất đáng yêu.

Trong đầu Hàn Văn Hạo nhanh chóng nhớ lại sáu năm trước, Hạ Tuyết nói với hắn. "Tôi quay xong bộ phim "Vương triều hiện đại" tôi sẽ cùng em trai rời khỏi thành phố này. Sẽ không trở lại. Tôi muốn đi đến một thị trấn nhỏ, mở một tiệm cà phê, ở nơi đó có đủ loại hoa Violet. Tôi muốn bình an sống qua ngày." Hắn lập tức nhìn bộ dáng cô bé 5 tuổi trong lòng Daniel, hắn càng không ngừng tính toán thời gian, hắn cau mày, cuối cùng đã hiểu, sáu năm trước Hạ Tuyết vì mang thai mà rời khỏi???

Hắn kinh sợ ngẩng đầu nhìn cô bé kia.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Chú Là Ba Cháu Sao?

Hàn Văn Hạo bước nhanh ra khỏi khách sạn Castleton, nhớ tới cảnh tượng của cô bé và Daniel lúc nãy, hắn nói với Tả An Na: "Lập tức điều tra cho tôi! ! Rốt cuộc 6 năm trước Hạ Tuyết có mang thai hay không, sau đó khi nào thì sinh một bé gái, thời gian cụ thể là lúc nào!"

Tả An Na lập tức đáp lại : “Vâng!”

Hàn Văn Hạo ngồi vào trong xe, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, căng cứng, không nhìn được nghĩ đến cô bé đó thật sự tinh quái, vô cùng thông minh, đáng yêu! !

Daniel ôm cô bé Hi Văn đi vào Phòng Tổng Thống, đặt cô bé xuống, nói: "Bảo bối! ! Nhà của chúng ta tạm thời ở nơi này! ! Thích không?"

Vẻ mặt Hi Văn mới mẻ, chạy vào phòng khách to lớn, đi tới ban công, nhìn mặt biển mênh mông, cô bé ngạc nhiên chỉ ra biển, vui vẻ quay đầu nhìn Daniel nói: "PAPA! Biển rất lớn! !"

Thanh Nhã dẫn người giúp việc đi dọn một căn phòng nhỏ, lại sai người chuẩn bị nước tắm cho tiểu chủ nhân, sau đó căn dặn phòng bếp nấu một bát cháo yến mà tiểu chủ nhân thích nhất, vừa bận rộn, vừa cười nói chuyện với Mặc Nhã và Hạo Vũ.

Daniel mỉm cười nhìn Hi Văn đang nằm trước ban công, nhìn mặt biển nơi xa xa, hắn lo lắng đi vào phòng, nhìn người giúp việc đang trải tấm nệm màu hồng trên chiếc giường nhỏ, đặt trên bàn chiếc đèn hellokitty, dép lê nhỏ màu hồng, thấp ngọn nến màu hồng. các bạn đang xem bộ truyện vợ trước giá trên trời từ diendanlequydon.com. Sau đó đem đàn

Piano đặt cạnh bãi biển, kéo tấm vải lụa trắng, chống nắp hộp Piano lên. . .
...

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Daniel vừa nghe xong điện thoại công ty, đi vào phòng ăn, nhìn đầu bếp tự mình dọn lên bàn những món ăn mà Hi Văn ưa thích, sau đó là một ly nước ấm, một ly nước đá.

Daniel duỗi ngón tay, chạm nhẹ vào cái ly, xác định độ ấm thích hợp cho Hi Văn, hẳn vừa nghe điện thoại, vừa đi ra phòng khách, nói với Hi Văn đang nằm ngoài ban công nhìn cảnh biển: "Công chúa! Đến ăn một chút! Con đến đây bị chênh lệch múi giờ! Chờ một lúc, ăn cháo xong, ngủ sớm nhé!"

"Cám ơn PAPA" Hi Văn vui vẻ đi vào phòng ăn, vừa đi vừa nhìn phòng của mẹ, phòng PAPA, thư phòng PAPA, đi qua cửa phòng của mình, mới đi vào phòng ăn.

"Tiểu chủ nhân, nhanh dùng cơm!" Thanh Nhã vui vẻ nói, tự mình kéo ghế dựa ra cho cô bé.

"Cám ơn dì Thanh Nhã!" Hi Văn vui vẻ ngồi vào bàn, lập tức cầm một miếng bánh nhỏ, đưa tới miệng Mặc Nhã nói: "Dì ăn đi! !"

"Cám ơn!" Mặc Nhã cúi xuống, ăn miếng bánh ngọt kia, sau đó cùng Hạo Vũ ngồi chung trên bàn cơm, chuẩn bị dùng cơm.

"Hey!" Daniel có chút bất đắc dĩ đi vào phòng ăn, một tay chống lưng ghế dựa, một tay chống bàn, cúi người xuống nói xin lỗi với cô bé Hi Văn: "Tạm thời PAPA đột nhiên có chút việc, phải về công ty một chuyến!"

"Ồ.....!" Hi Văn ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười sáng lạng, nói: "PAPA nhanh đi đi! Nhớ đừng nói cho mẹ biết con về nước a.....! Con muốn cho mẹ một bất ngờ lớn, vui vẻ lớn!"

"SURE!" Daniel nhìn Hi Văn nói: "Thực xin lỗi, bảo bối, xin tha thứ papa không thể trò chuyện với con, đến tối về, con đàn dương cầm cho PAPA nghe?"

"OK! Enjoy you job!" Cô bé Hi Văn mỉm cười nói xong, ngẩng mặt lên, dán lên mặt Daneil, nói tạm biệt!

"Bye!" Daniel hôn lên trán cô bé Hi Văn, vội đứng dậy rời khỏi.

Hi Văn vừa cầm thìa nhỏ ăn bữa sáng, vừa nhìn Daniel đi ra ngoài, đôi mắt to của cô bé đột nhiên lóe sáng, lập tức buông miếng bánh ngọt xuống, nhảy xuống ghế dựa, chạy vào phòng nhỏ của mình, “phịch” một tiếng đóng cửa lại! !

Thanh Nhã ngạc nhiên đi tới trước cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa, nói: "Tiểu chủ nhân, cô làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không? Ăn không ngon miệng sao? Chúng tôi lập tức đổi món khác cho cô!"

"Không có việc gì! Tôi bị lệch múi giờ, tôi muốn đi ngủ, đừng ai vào quấy rầy! ! !" Hi Văn nhỏ giọng từ bên trong đáp trả, Thanh Nhã mỉm cười gật đầu.

Hi Văn để chân trần, chạy vào tủ, đẩy cửa lớn tủ treo quần áo, lôi ra rương hành lí nhỏ của mình, quỳ gối trước cái rương, rất cẩn thận lấy ra vòng trang sức, váy nhỏ, nón của mình, tất cả đều đem ra ngoài, rồi cuộc lôi ra chiếc điện thoại của mẹ ở Pháp, cô bé lập tức cầm lấy điện thoại, khởi động máy, mở album, nhìn thấy trên màn hình điện thoại xuất hiện một người đàn ông, đeo mắt kính đen, mặc áo bác sĩ, đứng trước đài phun nước ở cửa bệnh viện, nhìn phong cảnh phía xa, vẻ mặt sâu kín, đôi mắt to ngây thơ của cô bé chớp một cái, nhìn ông chú trong màn hình, cắn môi dưới, tự nhủ nói: "Chú là ba cháu sao?"

Hi Văn nghĩ nghĩ, chạy vào phòng tắm, tắm rửa xong, sau đó bảo người giúp việc chuẩn bị cho mình một chiếc váy nhỏ màu xanh dương, mang vớ

trắng, giầy trắng, ngồi trước gương trang điểm, nhìn gương, cột hai bím tóc, xoay người lại, lấy ba lô nhỏ trong rương hành lí ra, cầm điện thoại di động và tờ địa chỉ bỏ vào trong ba lô, chạy ra phòng, đứng ở cửa, nhìn đám người bọn họ đều đang cười nói, cô bé nghĩ nghĩ, tròn mắt đảo một vòng, nhón chân, đóng cửa lại, vụng trộm chuồn ra khỏi Phòng Tổng Thống.

Cuối mùa thu, trời mưa đổ phùn rả rích.

Trước cửa khách sạn có trạm xe buýt không xa

Hi Văn vừa tránh mưa, vừa ngẩng đầu, nhìn trạm xe buýt, cô bé nghĩ nghĩ, mở ba lô nhỏ của mình, tìm địa chỉ bệnh viện, lấy bản đồ thành phố nhìn nhìn, tìm được xe buýt số 15 đi bệnh viện, cô bé vui vẻ cất bản đồ và địa chỉ bệnh viện, lại lấy ra hai đồng nhân dân tệ đã chuẩn bị trước lúc còn ở Pháp, đứng trước trạm xe, chờ xe buýt.

Thời gian từng phút, từng phút trôi qua.

Hai tay cô bé Hi Văn nắm chặt dây ba lô của mình, quay đầu lại, nhìn cây dương trên đường lớn phía xa, nghĩ xem xe buýt số 15 khi nào mới đến, lúc này cơn mưa phùn vẫn bay tán loạn, cô bé Hi Văn vẫn đứng đó, mặc cho mưa rơi rụng trên thân mình, hai mắt vẫn sáng lấp lánh, tràn đầy chờ mong xe buýt đến.

Rốt cuộc, qua gần 15 phút, một chiếc xe buýt hai tầng màu trắng trên đường lớn có cây Dương xanh biếc chạy tới, cuối cùng dừng lại trước trạm, cửa “phịch” một tiếng, mở ra.

Hi Văn vui vẻ, trong lòng bàn tay nhỏ nắm chặt hai đồng tiền xu, nhảy lên xe công cộng, đem tiền xu bỏ vào trong hộp.

"Cô bạn nhỏ, ba, mẹ cháu đâu? Tại sao một mình ngồi xe?" Lái xe có chút lo lắng nói.

Hi Văn quay đầu lại nhìn chú lái xe nói: "Mẹ cháu đến ngay!" Cô bé vừa nói xong, lập tức “bang bang bang bang” chạy lên tầng thứ hai, tầng hai không có người hành khách nào, cô bé Hi Văn vui vẻ chạy đến chỗ ngồi đầu tiên ở tầng hai, nhìn cây dương trên đường lớn ngoài cửa sổ xe, thu vào đáy mắt, cô bé mỉm cười hạnh phúc, nhẹ nhàng gọi nhỏ trong lòng: "Chú, cháu đến gặp chú. . . . chú là ba cháu sao?"

Xe chậm rãi khởi động, cơn mưa phất vào cửa kính xe, mơ hồ nhìn thấy một cô bé con trong xe, đôi mắt to thông minh, tràn đầy mong đợi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Chú Hàn

Xe buýt số 15 bạch màu trắng hai tầng dừng ở trạm cách bệnh viện không xa!

Hi Văn lưng mang ba lô nhỏ, chạy xuống xe, hai tay đưa lên đầu che mưa, chạy vào cửa hàng tiện lợi 20 giờ, từ trong váy nhỏ của mình lấy ra 15 đồng tiền, mua một cây dù màu xanh, một đứa bé che cây dù to, đi trong mưa, từng bước, từng bước trên đường cái, đi đến bệnh viện.

Hàn Văn Kiệt đang ngồi trong phòng khám, cầm tấm phim chụp xoang mũi của người bệnh, đưa lên ánh đèn, nhìn bà cụ gần 80 tuổi, mỉm cười nói: "Bà nội, theo trên phim này, tình hình sức khỏe của bà không tồi, không có vấn đề gì lớn"

"Thật sao?" Bà cụ cảm ơn trời đất cười nói: "Bà suốt ngày bị chảy máu mũi, cháu nói."

Hàn Văn Kiệt bật cười, nhớ tới Hạ Tuyết đã từng vì chuyện này mà khóc đến chết đi sống lại, hắn không nhịn được cười nói: "Không có việc gì! Bà yên tâm đi! Cháu kê toa cho bà một ít thuốc, trở về uống vài ngày là tốt rồi!"

"Cảm ơn bác sĩ Hàn! bác sĩ Hàn là bác sĩ tốt nhất trên đời này!" Bà cụ nhin không được cười nói.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười cầm lấy bút máy, mở bệnh án, ghi chép bệnh trạng

"Bác sĩ Hàn, có cháu dâu rồi chưa?" Bà cụ không nhịn được hỏi.

Hàn Văn Kiệt nghe xong, không khỏi cười hỏi: "Như thế nào?"

"Người tốt như Bác sĩ Hàn, chắc là đã có cháu dâu rồi? Nếu như cháu chưa có, bà có cháu gái năm nay 19 tuổi, bộ dáng xinh đẹp như hoa như ngọc! !" Bà cụ cười nói.

Hàn Văn Kiệt nhin không được cười nói: "Không cần! Cháu đã có vị hôn thê, cảm tình của chúng cháu rất tốt. Cám ơn bà"

Bà cụ nghe xong, tiếc nuối nói: "Ài, cũng đúng a, người tốt như vậy, làm sao có thể không có cháu dâu chứ?"

Hàn Văn Kiệt vừa kê toa thuốc, vừa nhìn thoáng qua ánh mắt bà cụ, quan tâm hỏi: "Lần trước bà đến đây, nói bị đau mắt, cháu kê đơn cho bà dùng thuốc nhỏ mắt, còn đau không?"

"Hết đau rồi, cháu cho thuốc, rất tốt!" Bà cụ vội vàng cười nói.

Hàn Văn Kiệt hài lòng cười nói: "Bây giờ lớn tuổi, nếu có gì không thoải mái, thì phải nhanh chóng đi gặp bác sĩ, biết không? Không thể kéo dài, nếu kéo dài sẽ gây bất lợi cho bản thân mình!"

Bà cụ nhin không được nở nụ cười.

Hàn Văn Kiệt kê đơn xong, tự mình cầm thẻ bảo hiểm y tế của bà cụ, đỡ bà cụ đứng lên, nói: "Đi nào, cháu đưa bà đi tính tiền, quét thẻ, lấy thuốc cho bà!"

"Làm sao không biết xấu hổ như vậy?" bà cụ có chút ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt nói.

"Bây giờ không có người bệnh! Không có việc gì" Hàn Văn Kiệt nói xong, lập tức đỡ bà cụ đứng lên, bước ra bên ngoài phòng khám, vừa đi vừa dặn bà cụ hằng ngày phải chú ý thân thể.

Cô bé Hi Văn che cây dù, đi vào đại sảnh bệnh viện, cô xếp dù lại, sau đó cất vào ba lô, nện bước chân nhỏ xíu đi vào bệnh viện, vừa định hỏi thăm y tá về chú bác sĩ, lại nhìn thấy một ông cụ ngồi trên xe lăn, hai tay đang cố gắng đẩy xe lăn, ánh mắt cô sáng lên, lập tức đi tới bên ông cụ, hai tay giơ lên vịn xe lăn, vừa đẩy, vừa hỏi: "Ông ơi, ông muốn đi đâu? Cháu đẩy ông đi!"

Ông cụ ngồi trên xe lăn quay đầu lại, nhìn thấy một đứa bé gái vài tuổi thân hình cao gầy, đứng phía sau xe lăn của mình, muốn đẩy mình đi về phía trước, ông cụ lập tức mỉm cười nói: "Không cần, cháu còn nhỏ"

"Cháu đẩy ông đi! !" Cô bé Hi Văn vẫn cố hết sức đẩy ông cụ đi đến hành lang phía bên kia, vừa đẩy vừa hỏi: "Ông ơi, phòng bệnh của ông ở đâu?"

"Ngay hành lang đầu tiên phía trước mặt! Cám ơn cháu bé!" Ông cụ mỉm cười quay đầu nói.

"Không cần khách khí!" Cô bé Hi Văn tiếp tục cố sức đẩy xe lăn đi về phía trước.

Hàn Văn Kiệt vừa đỡ bà cụ đi về phía trước, vừa ngạc nhiên nhìn một cô bé chừng vài tuổi, bộ dáng bộ dáng rất đáng yêu phụ giúp đẩy xe lăn đi về phía trước, đôi mắt to như hai vì sao lóe sáng, làm cho người ta vừa nhìn thấy, trong lòng chấn động, không thể di dời tầm mắt. Hãn có chút giật mình, cảm thấy bộ dáng đứa bé này rất quen mặt, bỗng nhiên nghĩ không ra đã gặp ở đâu rồi, hãn bước chậm rãi, quay đầu lại, nhìn cô bé giúp ông lão đi vào phòng bệnh, lúc này, y tá vội vàng chạy đến, cầm ống thuốc nước, đặt sang một bên, đỡ ông cụ lên giường.

"Cô bé kia bộ dáng thật xinh đẹp! Tôi lần đầu tiên nhìn thấy bảo bối đáng yêu như vậy!" Bà cụ nhin không được nhìn cô bé từ trong phòng bệnh đi ra, trên lưng mang ba lô nhỏ, đi đến phía trước.

Hàn Văn Kiệt thâm sâu nhìn kia bóng lưng cô bé, cảm thấy bước chân của cô bé như bay, giống bóng dáng nhiều năm trước, hần nhàn nhạt cười, tiếp tục đỡ bà lão đi về phía trước.

Hàn Văn Kiệt giúp bà lão quét xong thẻ bảo hiểm, sau đó trả tiền, cầm thuốc, tự mình đưa bà cụ đến trạm xe bus, hần chậm rãi xoay người, mỉm cười trở về bệnh viện, đi vào đại sảnh bệnh viện, phúi phúi mưa trên người, vừa định xoay người đi đến phòng khám, lại nghe giọng nói của trẻ con, vang lên trong đại sảnh: "Cô Y tá, Xin chào! Xin hỏi nơi này có một vị bác sĩ tên Hàn Văn Kiệt không?"

Hần sững sốt, kinh ngạc xoay người, nhìn thấy cô bé xinh đẹp lúc nãy, lưng đeo ba lô nhỏ, đứng trước mặt một cô y tá, ngẩng đầu lên nói: "Vừa rồi, cháu tìm rất nhiều phòng khám bác sĩ, cũng không có Bác sĩ Hàn !"

Y tá mỉm cười, vừa muốn trả lời, lại nhìn thấy Bác sĩ Hàn ngay trước mặt, cố ý đùa cô bé, nói: "Bảo bối, tại sao cháu muốn tìm chú Hàn? Cháu biết hần sao?"

"Đúng vậy!" Hi Văn lập tức gật đầu nói: "Cháu biết chú Hàn! ! Cháu muốn tìm chú ấy, cháu có chuyện thật quan trọng muốn nói với chú ấy!"

Hàn Văn Kiệt nhượng mày, bật cười nhìn cô bé này nói chuyện rất nghiêm túc!

Y tá cười, nói với cô bé, chỉ vào Hàn Văn Kiệt nói: "Cô bé con, Bác sĩ Hàn đang ở đó!"

Cô bé Hi Văn vừa nghe, lập tức kinh ngạc xoay người, nhìn thấy một chú bác sĩ rất đẹp trai, lịch sự nho nhã, đeo mắt kính đen, mặc áo bác sĩ, đang giật mình nhìn cô bé.

Hai mắt của cô bé sáng lên, vui vẻ nhìn Hàn Văn Kiệt, không chút xa lạ vẫy vẫy tay, nhiệt tình kêu to: "Chú Hàn! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Chú Yêu Thích Mẹ Cháu Sao?

Hàn Văn Kiệt nhường mày, thật nghi ngờ đứng một chỗ, nhìn cô bé mang ba lô nhỏ, hai bím tóc vung vẩy chạy đến trước mặt mình, ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh cười nói: "Chú Hàn! ! Cháu là Hi Văn! ! Mẹ nói, Chú rất yêu cháu !! Chú mua cho cháu rất nhiều đồ chơi, cháu đều giữ rất cẩn thận a...! ! Cháu cũng giống chú, tương lai muốn làm bác sĩ a...! !"

Hàn Văn Kiệt vừa nghe lời này, rớt cuộc nhanh chóng nhớ đến tại bữa tiệc đính hôn của anh cả, Hạ Tuyết đưa cho mình xem album hình trong di động, cô bé Hi Văn đáng yêu kia và bảo bối này giống nhau như đúc! không trách được nhìn quen mắt như vậy! !

Hắn kích động nhìn quanh bốn phía, vẫn chưa hết kinh ngạc, ngồi xổm người xuống, vừa mừng vừa sợ, lo lắng nắm vai cô bé Hi Văn hỏi: "Bảo bối, một mình con đến đây sao? Mẹ đâu!"

"PAPA và mẹ đều rất bận! ! Một mình cháu đến gặp chú thôi ! ! Cháu biết ngồi xe buýt số 15!" Hi Văn nói dứt lời, thân thiết nhìn ông chú trước mặt, ánh mắt hiền từ, hốc mắt cô bé không hiểu sao đỏ lên.

Hàn Văn Kiệt giật mình nhìn bảo bối nhỏ trước mặt, mắt to xinh đẹp, cái mũi nhỏ, cái miệng hình cung nhỏ nhỏ giống như mẹ, thật đẹp, một tiểu mỹ nhân, trắng nõn thật đáng yêu đứng trước mặt mình, hắn nhớ lúc trước Hạ Tuyết vì sinh hạ đứa nhỏ này đã chịu đau khổ, hốc mắt hắn đỏ lên, lập tức vươn hai tay ra, ôm cô bé Hi Văn vào trong lòng, xúc động nói: "Hi Văn. chú rất nhớ cháu. cháu lại có thể lớn như vậy, xinh đẹp như vậy, hiểu chuyện như vậy"

Hi Văn dựa trong lòng ông chú, miệng chu ra, mặc dù cố kiềm chế nhưng nước mắt nhỏ giọt xuống.

Phòng khám bác sĩ Hàn Văn Kiệt!

Cô bé Hi Văn ngồi ghế dựa bên cạnh chú Hàn, vừa cởi đôi tất chân của mình, vừa nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn chú Hàn đang ngồi trước bàn chẩn mạch, cầm đèn pin, lật mí mắt phía dưới của một người bệnh, nhìn một chút, nhíu nhíu mày, hỏi người bệnh có bị bệnh viêm gan hay không

Người bệnh nói không có. Hàn Văn Kiệt tỉ mỉ hỏi: "Trong khoảng thời gian gần đây, ăn uống thế nào? Có ăn nhiều thức ăn cay hay không?"

"Có, thường ăn lẩu cay!" Người bệnh ngượng ngùng nói.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười đáp lại: "Cái này khó trách, ngủ được không?"

"Không được tốt lắm! mắt rất đau, có phải nhỏ một giọt thuốc là được rồi hay không?" Người bệnh lo lắng hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Hàn Văn Kiệt cười nói: "Hiện tại mắt đang nhiễm trùng, tôi cấp cho anh thuốc kháng sinh và thuốc nhỏ mắt cùng trị liệu thử xem, ngày mai nhớ tới tái khám, bình thường anh sợ chích, có thể sẽ chậm hết một chút."

Người bệnh ngượng ngùng cười nói: "Cũng là bác sĩ hiểu tôi! Tôi cũng không biết, tại sao tôi sợ chích như thế!"

Hàn Văn Kiệt nói thật: "Nếu sợ chích, thường ngày phải chăm sóc bản thân cho tốt, bệnh mắt là chuyện lớn, không thể phớt lờ, biết không? thường ngày chú ý ăn uống nhẹ rồi nghỉ ngơi!"

"Tốt!" Người bệnh lập tức đáp.

"Đi lấy thuốc đi!" Hàn Văn Kiệt xé toa thuốc đưa cho người bệnh.

"Cám ơn Bác sĩ Hàn" Người bệnh xoay người rời khỏi.

Rốt cuộc, Hàn Văn Kiệt quay đầu lại, nhìn Hi Văn vẫn tỉnh táo nhìn mình, nở nụ cười rất ngọt ngào, trái tim của hắn mềm nhũn, buông bút máy, xoay người, hai tay bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, dịu dàng hỏi: "Cháu vừa mới xuống máy bay, mệt không? Muốn nằm trên ghế sofa nghỉ một chút hay không? xem bệnh cùng chú, rất mệt ...!"

"Không mệt! !" Hi Văn thật vui vẻ ngồi thẳng lên, nói: "Tương lai cháu cũng muốn làm một bác sĩ! Cho nên không sợ mệt!"

Hàn Văn Kiệt cười, hỏi Hi Văn. "Tại sao cháu muốn làm bác sĩ?"

"Không biết! Cháu thích làm bác sĩ! Cháu cũng có ống nghe trái tim như vậy! !" Hi Văn chỉ vào ống nghe bệnh trên cổ Hàn Văn Kiệt nói!

Hàn Văn Kiệt nhượng mảy, véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của cô bé, nói: "Đứa ngốc! Làm sao cháu có được? Chỉ có bác sĩ mới có thôi, cái kia của cháu là món đồ chơi, chú đã nhìn thấy rồi !"

"Chú ơi, chú thật sự có thể nghe được tiếng trái tim đập sao? tiếng bang bang bang bang đó?" Cô bé Hi Văn Ngạc nhiên hỏi.

Uh`m. Chú còn nhớ, lúc cháu vẫn còn trong bụng mẹ, tiếng trái tim, nhảy bang bang, thật mạnh mẽ! Lúc ấy tất cả bác sĩ đều rất ngạc nhiên!" Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói xong, từ trong túi áo bác sĩ, lấy ra một thanh chocolate, chuẩn bị bóc cho cô bé Hi Văn ăn!

"Cháu không ăn vặt!" Cô bé Hi Văn từ chối như một người lớn nói!

"Ồ.....! ?" Hàn Văn Kiệt có chút kì lạ nhìn cô bé Hi Văn cười nói: "Cái này, cháu và mẹ cháu không giống a! Mẹ cháu thích ăn vặt, nhất là đồ

ăn không tốt cho sức khỏe! ! Chú nhớ lúc cô ấy mang thai cháu, thích nhất là Kentucky! Đồ ăn vặt cũng không bỏ được!"

"VẬY. CHÚ THÍCH ĂN VẶT SAO?" HI VĂN HỎI!

"Chú không thích!" Hàn Văn Kiệt cười nói.

"Chú thích nhất ăn cái gì?"

"Chú không kiêng ăn, ngoại trừ đồ ăn vặt!" Hàn Văn Kiệt nhìn Hi Văn bật cười nói xong, nhấn nút đèn xanh, bắt đầu muốn xem mạch, nhưng y tá tiến vào nói, hôm nay trời mưa, không có nhiều người bệnh, sau đó y tá nhìn thoáng qua cô bé, nói đùa : "Ồi chào! Cô bé rất giống anh a!"

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nhìn y tá, y tá lập tức cười đi ra ngoài.

Hi Văn thâm sâu nhìn một bên khuôn mặt của ông chú này, đẹp trai như vậy, thân thiết như vậy, cô bé mở to mắt hỏi: "Chú yêu thích mẹ cháu sao?"

Hàn Văn Kiệt sửng sốt, quay đầu lại nhìn cô bé Hi Văn bật cười hỏi: "Có chuyện gì?"

Hi Văn không lên tiếng, chỉ nhìn ông chú, hỏi lại: "Chú yêu thích mẹ cháu sao?"

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt hơi chút ảm đạm, sau đó quay đầu lại, có chút tò mò hỏi: "Tại sao nhất định phải hỏi chuyện này?"

Hi Văn không dám nói thật ý nghĩ với Hàn Văn Kiệt, chỉ rối rít nói: "Cháu chỉ muốn biết, chú có yêu thích mẹ cháu hay không !"

Hàn Văn Kiệt do dự một lúc, nhìn Hi Văn cười nói: "Chú có thể trả lời cháu thế này. chú rất thương thích mẹ cháu, rất thương yêu mẹ cháu, nhưng không thể nói yêu thích. Bởi vì chuyện này sẽ không có lễ phép với cha của cháu."

Ánh mắt Hi Văn tối sầm lại, cúi đầu, nhẹ đong đưa đôi chân nhỏ, nhưng không còn nhẹ nhàng như lúc nãy.

Hàn Văn Kiệt ngạc nhiên cúi đầu, nhìn bộ dáng của cô bé, buồn cười hỏi: "Làm sao vậy? chú nói sai sao? Cháu đừng tức giận, chú có thể nói với cháu, mẹ cháu ở trong lòng chú là người vô cùng quan trọng, rất quan trọng, cái này so với yêu thích, còn quan trọng hơn gấp ngàn lần."

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cầm điện thoại di động, vừa nghe xong, nói: "Cái gì? Hi Văn về nước rồi hả ? Con bé lại chạy đi tìm Bác sĩ Hàn? ?" Vẻ mặt của cô sững sốt, đột nhiên hiểu được suy nghĩ của con gái, cô kêu lên một tiếng nói: "Con bé chết tiệt này! !"

Cô vừa nói xong, lập tức lái xe chạy như bay đến bệnh viện!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Lời Nói Kỳ Quái

Hạ Tuyết lái xe đến cửa hàng quần áo trước cửa bệnh viện, chọn mua một chiếc váy dài màu xanh nhạt mặc vào, mang đôi giày vải bố màu trắng, ngồi xổm trên mặt đất buộc dây giày, vừa nghĩ đến con gái tốt cuộc muốn đi tìm chú bác sĩ, nói những lời kỳ quái làm cho người ta giật mình thì không chịu nổi, cô cột chắc dây giày, buộc tóc thật cao, đeo mắt kính to, chọn túi xách màu trắng ở cửa hàng quần áo, dưới trời mưa đi vào bệnh viện.

Bệnh viện vẫn như nhiều năm trước, cảm giác vẫn quen thuộc, an toàn, có chút căng thẳng, khi Hạ Tuyết chuẩn bị đi qua đại sảnh bệnh viện, quẹo trái đến phòng khám của Hàn Văn Kiệt, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn khu nội trú, hành lang thật dài, dường như cô nhìn thấy hình ảnh mình lúc 20 tuổi, cô đã từng trải qua cuộc sống đau khổ nhất và hạnh phúc nhất, thậm chí cô nhìn thấy bản thân mình sau khi trải qua đau khổ, bước chân vô cùng thoải mái, quay đầu lại nơi hành lang này, nhìn tương lai sáng lạng của mình, chuyện cũ từng cảnh, từng cảnh thoáng qua trong nháy mắt, tất cả đều hợp thành một bức tranh của quá khứ. Hạ Tuyết đột nhiên hiểu rõ, cười một tiếng, chậm rãi đi đến phòng khám của Hàn Văn Kiệt.

Hiện tại phòng khám của Hàn Văn Kiệt có không ít người bệnh, bọn họ đều ngồi ở hàng ghế dành cho người bệnh ngoài cửa phòng khám yên lặng chờ đợi, Hạ Tuyết đứng ở đầu bên kia phòng khám nhìn ánh sáng nơi cánh cửa nhỏ, dường như có thể nhìn thấy bên trong có một người đàn ông thiện lương dịu dàng, nho nhã, lúc nhìn người ta, đều nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười thâm lặng, rất thoát tục, có lẽ bởi vì hấn bỏ qua sinh mệnh, có thái độ bình tĩnh đối với cuộc sống

Hạ Tuyết thở dài một hơi, bước nhẹ tới cửa phòng, cẩn thận thò đầu vào bên trong, quả nhiên thấy Hàn Văn Kiệt đang xoay người, cầm tấm phim đưa lên ánh đèn, đưa lưng về phía mình, trầm ngâm phân tích hình ảnh, cô nhìn bóng lưng của hắn mỉm cười, sau đó nhìn vào phía trong phòng khám, quả nhiên nhìn thấy con gái của mình, không chút xa lạ nằm trên sofa, trên người đắp hai tấm chăn, tóc trên trán có chút xốc xếch, ngủ rất ngon, thói quen ngủ thiếp đi hay chu môi ra, hơi thở nhẹ nhẹ, bàn tay nhỏ bé mềm mại, vạch trên sofa, ngón trở thỉnh thoảng khều nhẹ.

Hạ Tuyết sửng sốt, nhìn hình ảnh này rất hài hòa, dường như đây là hình ảnh do ông trời sắp đặt, cô có chút hồi hộp ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Kiệt vươn ngón tay thon dài, đẹp như ngọc, cầm lấy bút máy, giảng giải hình chụp xoang mũi cho người bệnh, sau khi nói xong, hắn nói với người bệnh rằng tình huống này có thể nghiêm trọng, đề nghị ông ta nằm viện theo dõi, người bệnh có chút lo lắng, Hàn Văn Kiệt mỉm cười khích lệ ông ta, nói cho dù có chút nghiêm trọng, nhưng chỉ cần đối mặt là được.

Người bệnh đành phải gật đầu cười cười, lúc này Hàn Văn Kiệt xoay người, cũng không nhìn ra cửa, chỉ ngồi trước bàn, viết giấy cho ông ta nằm viện, vừa viết giấy, vừa mỉm cười nói chuyện cho người bệnh thoải mái.

Lúc này Hạ Tuyết phát hiện, hắn đã khác với trước kia, đối người bệnh cười nhiều hơn, cổ vũ hơn, thân thiết hơn một chút, mặc dù thái độ vẫn bình tĩnh thông dong, cô nhìn hắn, trong bất chợt muốn nhìn mãi!

Hàn Văn Kiệt viết xong giấy nằm viện cho người bệnh, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạ Tuyết đứng nơi cửa, ánh mắt của hắn lập tức trở nên dịu dàng, dường như đã sớm biết cô sẽ đến, im lặng vẫy vẫy tay với cô, bảo cô đi vào ngồi ở sofa, cô mỉm cười gật đầu, đi vào phòng khám, ngồi bên cạnh con gái, có chút bất đắc dĩ nhìn con gái ngủ say như vậy, cô thở dài, kéo tấm chăn lông, choàng trên người con gái, ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt chăm chú nhìn người bệnh, cô bất đắc dĩ cười một tiếng.

Thời gian từng giờ trôi qua, Hạ Tuyết vô cùng an tĩnh ngồi trên sofa, chậm rãi nhìn mưa bay bên ngoài cửa sổ, dường như bên ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy bão tuyết đang bay tán loạn như lông ngỗng, bây giờ dường như là thay đổi cuối mùa, trong nháy mắt cũng đã sáu năm trôi qua.

“Cầm toa thuốc này đi lấy thuốc, nhớ có thời gian trở lại tái khám, uống thuốc đúng quy định, đừng lười biếng!” Hàn Văn Kiệt nhắc nhở bệnh nhân cuối cùng

"Tốt, cảm ơn bác sĩ!" Người bệnh mỉm cười đi ra ngoài, lúc đi ra, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết cảm thấy có chút quen mặt, mới rời khỏi.

Rốt cuộc Hàn Văn Kiệt thở nhẹ, nhìn thời gian đã gần 12 giờ 30, quay đầu lại, thấy Hạ Tuyết ngồi trên sofa, có chút mệt mỏi, ngủ thiếp đi, đầu dựa vào con gái, tay cầm bàn tay nhỏ của con gái, hai mắt nhắm chặt, mặc chiếc váy dài cùng màu với con gái, nhìn vô cùng kỳ diệu, hân yên lặng mỉm cười, lặng yên đứng dậy, cẩn thận đóng nhẹ cửa phòng khám lại, cởi áo bác sĩ, choàng trên người Hạ Tuyết.

Có lẽ Hạ Tuyết cảm nhận cử động rất nhỏ, lim dim mở mắt, nhìn thấy Hàn Văn Kiệt ngồi trên ghế bên bàn làm việc, mỉm cười nhìn mình, mặt cô đỏ lên, vội vã ngồi dậy, nói với Hàn Văn Kiệt: "Xin lỗi anh, tôi ngủ thiếp đi."

Hàn Văn Kiệt cầm ly sứ trắng, uống một ngụm trà xanh, mỉm cười hỏi: "Tối hôm qua ngủ không ngon giấc sao?"

"Uh`m. không ngừng gặp ác mộng." Ánh mắt Hạ Tuyết có chút lim dim mỉm cười nói xong, hai tay khẽ che miệng, ngáp nhẹ.

Hàn Văn Kiệt nghe cô nói xong, đặt cái ly xuống, hơi di chuyển ghế dựa, ngồi trước mặt Hạ Tuyết nói: "Đến đây. Tôi xem một chút."

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nở nụ cười, đành phải ngồi thẳng người, nhìn hẩn nói: "Tại sao tôi cảm thấy trong mắt anh, tôi vĩnh viễn là người bệnh?".

"Nói nhảm". Hàn Văn Kiệt mỉm cười, vươn tay, nhẹ nhàng dè mí mắt của Hạ Tuyết nhìn nhìn, cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Hạ Tuyết, đặt trên đầu gối mình, vẽ mặt hơi trầm ngâm, ánh mắt chăm chú, ngón tay dịu dàng đặt giữa tĩnh mạch nơi cổ tay cô, nghe mạch.

Hạ Tuyết không nhịn được ngẩng đầu, nhìn bộ dáng chăm chú của Hàn Văn Kiệt, cười hỏi: "Bảo bối của tôi tại sao. Đột nhiên chạy đến tìm anh vậy? Cũng không nói lời gì kỳ quái chứ?"

Hàn Văn Kiệt vừa nghe mạch, vừa cười nhạt hỏi: "Ví dụ như lời kỳ quái gì?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Khi Nào Kết Hôn?

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng nói: "Con bé thường ngày luôn bắt chước người lớn, nói lời kỳ quái, bởi vì con bé lớn lên bên cạnh ông nội Tổng Thống, không giống với các đứa bé bằng lứa tuổi mình."

Hàn Văn Kiệt mỉm cười không lên tiếng, tiếp tục nghe mạch.

Hạ Tuyết thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt.

"Con bé hỏi tôi, có yêu thích mẹ cháu hay không?" Hàn Văn Kiệt mỉm cười đổi cánh tay kia của Hạ Tuyết tiếp tục nghe mạch.

Hạ Tuyết thở dài một hơi, vỗ lên trán của mình, bất đắc dĩ, cắn răng nói: "Tôi biết ngay mà! !"

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt có chút dịu dàng, nhìn cô, lại cúi đầu nghe mạch nói: "Cô biết cái gì?"

Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ nói: "Con bé nghĩ anh là ba của nó!"

Hàn Văn Kiệt nhin không được nở nụ cười.

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Anh đừng để ý a! Con bé này không phải là đứa bé bình thường, nó luôn có cách nhìn riêng, đây đều là ông nội Tổng Thống dạy dỗ, mẹ Daniel là phụ nữ một cao quý xinh đẹp, khi nói chuyện, cũng vô tình bộc lộ ra cách nghĩ riêng thật mạnh mẽ, từ nhỏ Hi Văn đã mưa dầm thấm đất, bộ dáng trở thành quỷ linh tinh."

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, nghe xong mạch, xoay ghế lại bàn, nói: "Tôi kê cho cô một ít thuốc, điều trị một chút, cô bị nóng gan, có thể là nguyên nhân này, gây ra những cơn ác mộng, hơn nữa, phải thả lỏng tâm trạng một chút, bây giờ cô là diễn viên, phải tự điều chỉnh bản thân mình."

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười nói: "Kê thuốc Đông y sao. không phải là rất đẳng sao?"

Hàn Văn Kiệt vừa lê đơn thuốc, vừa mỉm cười nói: "Thuốc gì cũng sẽ không uống ngon, những thứ thuốc kháng sinh kia ngọt, nhưng đối với thân thể có tác dụng không tác."

Hạ Tuyết ngã người vào trên sofa, quay đầu nhìn bộ dáng con gái ngủ say, cô không khỏi vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nói: "Hi Văn chạy tới đây đã bao lâu rồi?"

"Hơn một giờ, cùng tôi chẩn đoán bệnh một hồi lâu, nhưng có thể là bị lệch múi giờ, không chịu nổi nữa đã ngủ, một chút cũng không sợ lạ, đúng là một cô bé ngây thơ, trong sáng, có chút giống cô, nhưng suy nghĩ rõ ràng hơn cô, xử lý sự việc gọn gàng ngăn nắp, xem ra ba của con bé là một người vô cùng ưu tú." Hàn Văn Kiệt mỉm cười đơn thuốc, nói.

Trong lòng Hạ Tuyết có chút căng thẳng, nghĩ đến thân thể của Hi Văn, cô không khỏi lo sợ, nhin không được ngẩng đầu nhìn gương mặt trầm tĩnh của Hàn Văn Kiệt, trong lòng cô không khỏi ảm đạm, suốt đời chia cách

Hàn Văn Kiệt vừa ghi đơn thuốc, vừa hỏi: "Tại sao không nói nữa?"

"Tôi Đột nhiên không biết nói gì." Hạ Tuyết thật lòng nói.

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, hỏi: "Có phải tôi nhắc đến cha của con bé làm cho cô không vui hay không ?"

"Không có." Hạ Tuyết cười khỗ nói.

Hàn Văn Kiệt nghiêm túc nhìn Hạ Tuyết, nói: "Đã nhiều năm rồi, vẫn không thể quên được sao? Tôi có cảm giác cô cũng không trách cha của con bé."

Hạ Tuyết đột nhiên bật cười nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Tôi không có thói quen oán hận người khác."

Hàn Văn Kiệt thâm sâu nhìn nụ cười xinh đẹp của Hạ Tuyết, thái độ có chút cam chịu và dè dặt.

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt mỉm cười hỏi: "Tôi chỉ cảm ơn hẳn, để cho tôi có Hi Văn. Anh nên biết, ba, mẹ của tôi mất sớm, tôi cùng em trai sống nương tựa lẫn nhau, tôi chỉ có một người thân, sau này có Hi Văn, trên cuộc đời này, tôi lại có thêm một người thân, loại cảm giác này rất tốt đẹp."

Hàn Văn Kiệt mỉm cười, tiếp tục viết đơn thuốc."Nhưng không liên lạc với cha con bé sao?"

Hạ Tuyết không biết trả lời thế nào, lần cuối cùng, cha con bé để lại hình ảnh buổi tối 6 năm trước, cô vừa khóc vừa cười, buổi tối ấy, cô buồn bã tuyệt vọng đáng sợ.

Hàn Văn Kiệt cũng không lên tiếng, xé đơn thuốc, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô ở đây chờ tôi một chút, tôi ra ngoài lấy thuốc Đông y cho cô."

"Không cần." Hạ Tuyết vội vàng đứng lên nói: "Anh bận rộn, giữa trưa, cần phải nghỉ ngơi, tôi lấy thuốc đơn về nhà, bảo người giúp việc đến hiệu thuốc Đông y lấy cho tôi là được!"

"Chờ tôi." Hẳn vẫn như sáu năm trước, giờ tay ấn cô ngồi xuống, hẳn đi nhanh ra ngoài.

Hạ Tuyết đành phải bất đắc dĩ ngồi trên sofa, quay đầu nhìn con gái vẫn ngủ say, cô cười khổ nói: "Mẹ và PAPA mấy năm nay yêu con như vậy, nhưng vẫn không ngăn được con muốn đi tìm cha sao?"

Con gái tiếp tục ngủ say, trên trán có chút mồ hôi.

Hạ Tuyết vội vàng lấy khăn tay, ngồi xổm trước mặt con gái, đau lòng lau đi mồ hôi trên mặt con bé, vừa lau vừa nhìn lông mi thật dài bao trùm xuống mí mắt dưới, có chút đáng yêu, Hạ Tuyết nở nụ cười, hốc mắt ửng đỏ

Vài phút sau, Hàn Văn Kiệt cầm hai túi thuốc, mỉm cười đi về phòng khám, nhìn thấy cửa phòng khám mở ra, phát ra một ít ánh sáng, ánh mắt của hắn sững lại, nhớ sáu năm trước, phòng bệnh kia trống trơn, chỉ có phong thư màu xanh, vẻ mặt của hắn hơi tối sầm lại, bước chân chậm chạp, từng bước một đi đến trước cửa phòng khám, nín thở, nhìn thấy Hạ Tuyết đang ngồi một bên, vô cùng an tĩnh chờ đợi, hắn đột nhiên cười, đem thuốc Đông y đặt trên bàn làm việc, nói với Hạ Tuyết: "Thuốc này, nhớ một ngày nấu ba lần, sau khi ăn xong mới uống. Bình thường đừng ngủ quá muộn, nếu thường xuyên quay phim, ngủ được không an ổn, cô đến đây, tôi điều trị cho cô một chút."

"Uh`m. Biết rồi." Hạ Tuyết mỉm cười nói.

"Lúc này tôi nhìn thấy cửa phòng khám mở ra, nghĩ cô đã rời khỏi, giống như sáu năm trước." Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết cười nhạt nói.

Hạ Tuyết bật cười nói: "Tôi đã không phải đứa bé, sẽ không quá cực đoan mà rời khỏi, ít nhất phải nói một tiếng tạm biệt mới đi."

Cô nói xong, không nhịn được nhìn hắn.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười.

"Thời gian sáu năm rồi, Bác sĩ Hàn vẫn đẹp trai như trước kia, không! Còn đẹp trai hơn ! Khi nào thì. Chuẩn bị cùng Mộng Hàm tiểu thư kết hôn?" Hạ Tuyết nhìn trong mắt hắn có chút dịu dàng, nhàn nhạt hỏi.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười cầm ly trà, nói: "Mùa đông năm nay. trước hoặc sau Lễ Giáng Sinh thôi. Cô ấy thích ngày hôn lễ vui vẻ, từ trước đến giờ, cô ấy thích náo nhiệt, chừng vài ngày nữa, chúng tôi đi chụp hình cưới rồi."

Hạ Tuyết nghe xong, mỉm cười nói: "Thật vậy chẳng? Chúc mừng anh".

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Tôi Đi Trước

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Cám ơn."

Ánh mắt Hạ Tuyết hơi rối loạn, bật cười nhìn hắn nói: "Tôi rất hâm mộ anh và Mộng Hàm tiểu thư, tình cảm thật thuận lợi, mà còn yêu thương như vậy. Cuộc đời có được hồng nhan tri kỷ, thật sự rất cảm động a."

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, chỉ vươn tay, xoay nhẹ ly trà trong tay

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, đã gần 1 giờ, cô nói với Hàn Văn Kiệt: "Đã 1 giờ rồi, anh nghỉ ngơi thôi, tôi đi trước, có thời gian chúng ta lại tán gẫu."

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Đói bụng sao?"

"Không đói bụng." Hạ Tuyết nhìn hắn mỉm cười nói: "Lúc sáng ăn rất no."

"Đi ăn một bữa cơm đi." Vẻ mặt Hàn Văn Kiệt bình tĩnh đứng dậy, lấy áo khoác màu xanh dương, mặc vào cẩn thận.

"Bác sĩ Hàn! Thật sự không cần!" Hạ Tuyết đứng dậy, có chút kiên quyết nhìn hắn, mỉm cười nói: "Tôi cũng đến lúc phải đi rồi ! Không thể quấy rầy anh nữa."

Hàn Văn Kiệt mặc xong áo khoác, xoay người nhìn cô mỉm cười nói: "Rất khó được cô tới đây một chuyến, tôi mời cô ăn một bữa cơm, đừng từ

chối như vậy."

"Thật sự không cần." Hạ Tuyết cười nói.

Hàn Văn Kiệt dừng động tác trong tay, an tĩnh nhìn cô.

Hạ Tuyết vội vàng cúi đầu, nhìn đồng hồ, lại nói: "Bây giờ là lúc nào rồi, anh nhanh chóng ăn cơm trưa, nghỉ ngơi đi. Tôi và Hi bảo bối đi trước."

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt nhìn cô, cũng không miễn cưỡng, gật đầu cười nói: "Được rồi. Tôi tiễn cô."

Hắn vừa nói xong, đến trước mặt Hi bảo bối, cẩn thận ôm cô bé đang ngủ say, quay đầu nhìn Hạ Tuyết cũng cầm lấy túi vải của mình và ba lô nhỏ, cùng đi ra ngoài.

Lúc này là thời gian nghỉ trưa tại Bệnh viện, nhân viên y tá cũng rất ít, người bệnh cũng đã nghỉ ngơi, trên hành lang thật dài, chỉ còn lại một số người bệnh cất tiếng ho khan, thỉnh thoảng trong phòng bệnh truyền ra tiếng TV.

Hai người yên lặng bước đi, không ai muốn phá vỡ khoảnh khắc yên lặng này.

Thỉnh thoảng Hạ Tuyết ngẩng đầu, nhìn hành lang hun hút, tại sao lại đi nhanh đến như vậy? Mắt nhìn thấy gần đến cuối hành lang, cô cười khổ, đột nhiên cảm giác hơi khát nước, tới đến cuối hành lang bỏ tiền xu vào máy đồ uống tự động, mở túi xách của mình, nhưng không có tiền lẻ, cô bật cười quay đầu, nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Tôi không có tiền lẻ rồi. Cho tôi 10 đồng, tôi mời anh uống cà phê?"

Hàn Văn Kiệt ôm Hi Văn mỉm cười, nói: "Trong túi áo khoác của tôi có ví tiền, cô lấy ra. con gái của cô hơi nặng a."

Hạ Tuyết đột nhiên cười, bước đến trước mặt Hàn Văn Kiệt, cúi xuống, tùy tiện đưa tay vào túi áo khoác của hắn, lập tức cảm giác được hơi thở ấm áp, phả vào mặt, trong lòng cô hơi run rẩy một chút, vì quá hồi hộp, tay đang mò vào túi áo của hắn, không cẩn thận đụng vào lồng ngực của hắn, cô vội vã ngẩng đầu nhìn hắn cười nói: "xin lỗi!"

Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt cười, sau đó nhìn cô.

Hạ Tuyết thở nhè nhẹ, lấy ví tiền của hắn, vừa mở ra, vừa ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt cười nói: "Tôi Lần đầu tiên lục ví tiền của đàn ông"

Hàn Văn Kiệt dịu dàng cười hỏi: "Không lục ví tiền của Daniel tiên sinh sao?"

"Không có." Hạ Tuyết cầm ví tiền của hắn, cảm giác hơi ấm trong ngực hắn truyền sang ví da, lồng ngực cô phập phồng, mở ví tiền, liếc mắt nhìn thấy trong ví tiền có một tấm hình, là bức ảnh hắn ôm Mộ Dung Hàm đứng ở bờ biển, cử chỉ thân mật mỉm cười trước ống kính. ánh mắt của cô rối loạn, chớp lóe, cười khẽ nói: "Tôi muốn nhìn xem bên trong ví của anh có bao nhiêu tiền? Tôi muốn lấy hết!"

Hàn Văn Kiệt dịu dàng nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết mở ví tiền, phát hiện bên trong chỉ có mấy tờ 100 đồng, và có mấy chục đồng tiền lẻ, cô vừa rút 10 đồng tiền, vừa đem ví tiền bỏ lại vào trong túi Hàn Văn Kiệt, nhìn hắn cười nói: "Tôi muốn biết, người giống như anh, dùng tiền lẻ để mua cái gì?"

Hàn Văn Kiệt cười nói: "Có đôi khi người bệnh là mấy đứa bé, hay kêu khóc, cho nên tôi thường xuyên đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ, mua một ít loại trái cây đặt ở trong ngăn kéo".

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn hăn nói: "Anh thật sự là một người tốt, đối ai cũng đều tốt như vậy."

Hàn Văn Kiệt dịu dàng nhìn cô, không lên tiếng.

Hạ Tuyết không muốn nhìn ánh mắt dịu dàng của hăn, chỉ quay đầu lại, chuẩn bị đem tiền bỏ vào trong máy, hỏi hăn: "Anh muốn uống gì?"

"Không cần, tôi quen uống trà xanh" Hàn Văn Kiệt nói.

Hạ Tuyết bỏ tiền vào máy, sau đó mua một chai nước khoáng, lấy lại 5 đồng tiền, cô cầm 5 đồng tiền xu, nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Trả lại anh!"

"Giữ đi." Hàn Văn Kiệt ôm Hi Văn mỉm cười bước đi.

Hạ Tuyết cũng không lên tiếng, cất mấy đồng tiền xu, mở nắp chai, uống một ngụm nhỏ, hai người đi ra ngoài bệnh viện, trời vẫn mưa rã rít, Hàn Văn Kiệt quay đầu hỏi Hạ Tuyết: "Xe của cô ở đâu?"

"Bên ngoài bệnh viện." Hạ Tuyết quay đầu lại, ôm qua Hi Văn cười nói: "Đừng tiễn nữa, tôi đi trước."

Hàn Văn Kiệt cầm cây dù của bệnh viện, chống lên, kéo nhẹ vai cô, cùng cô bước đi.

Hạ Tuyết vừa ôm con gái, vừa ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt cười nói: "Bác sĩ Hàn, tôi phát hiện, cuối cùng tôi không từ chối được anh."

"Cho nên cô lén lút chạy trốn." Hàn Văn Kiệt cẩn thận che dù, nghiêng sang hai mẹ con cô, sau đó, tay ôm vai Hạ Tuyết, để cho cô dựa sát trong lòng mình, hăn cúi đầu lơ đãng nói: "Cuối mùa thu rồi, sau này đừng ăn mặc mỏng manh như vậy, thân thể của cô rất lạnh".

"Uh`m." Hạ Tuyết nhàn nhạt đáp lời.

Hai người đi đến trước xe thể thao, Hạ Tuyết cẩn thận ôm con gái đặt ở phía sau xe, cô đóng cửa lại, ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Vây. Tôi đi trước, hôm nay cảm ơn anh."

Hàn Văn Kiệt che dù, nhìn gương mặt xinh đẹp, tao nhã của Hạ Tuyết, ánh mắt của hắn chớp một cái, mỉm cười gật đầu nói: "Được, lái xe cẩn thận. Thuốc Đông y ăn no rồi uống".

"Biết rồi!" Hạ Tuyết ngồi vào trong xe, nổ máy xe, sau đó nắm tay lái, nhìn Hàn Văn Kiệt bên ngoài cửa sổ xe cười nói: "Đi thôi, mau trở về đi"

Cô vừa nói xong, không nhìn hắn nữa, bật máy điều hòa, đạp chân ga, cho xe chậm rãi chạy đi, vẻ mặt của cô ngưng trọng, ánh mắt nhanh chóng nhìn trong kính chiếu hậu, phát hiện Hàn Văn Kiệt vẫn đứng trong mưa, che dù nhìn mình, cô đột nhiên buồn bã cười, nước mắt lăn xuống, hai tay quay tay lái, đạp chân ga, cho xe nhanh chóng rời khỏi, ánh mắt cũng không ngừng nhìn Hàn Văn Kiệt trong kính xe, dần dần biến mất trong tầm mắt, cô rơi lệ đánh vòng tay lái, cho xe quẹo trái dừng sát lề đường, gục đầu trên tay lái, cảm lạnh nức nở, nước mắt từng dòng, từng dòng chảy xuống cằm, thân thể kích động run rẩy, nhớ lúc nãy hai người nhẹ nhàng dựa sát nhau, thân thể hắn ấm áp bao trùm lấy người mình, Hạ Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, che mặt bật khóc thành tiếng.

Cô vừa khóc, vừa run rẩy cầm điện thoại, bấm số di động của Isha!

Isha vừa nghe điện thoại, kêu một tiếng bảo bối!

Hạ Tuyết bật khóc nói: "Làm thế nào đây? Bây giờ tôi đau lòng quá, làm thế nào đây? Làm thế nào đây?"

"Cô làm sao vậy?" Isha lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hạ Tuyết khóc rống lắc đầu, nước mắt dọc theo cằm chảy xuống cổ, cô nắm điện thoại, kích động khóc nói: "Làm thế nào đây? Bây giờ tôi đau lòng quá, tôi muốn quay xe lại, đi tới trước mặt hân, nói cho hân biết, 6 năm qua, tôi rất nhớ hân! ! Làm thế nào đây? Nhưng chuyện gì tôi cũng không làm được, tôi chỉ có thể lái xe rời khỏi, bởi vì thân thể đáng thương của Hi Văn, ngay cả một câu nói thích hân, tôi cũng không dám nói làm thế nào đây?"

Isha đau lòng nói: "Cưng ơi, tình yêu có đôi khi là như vậy, hân không phải là một nửa kia trong sinh mệnh của cưng, thì trước sau chỉ gặp thoáng qua".

Hạ Tuyết kích động khóc nức nở, nắm chặt tay lái, nhìn con đường phía trước mặt, kêu to: "Khi tôi muốn nhìn hân nhiều một chút, sẽ cảm thấy bản thân mình phạm tội! ! Rõ ràng nên chúc phúc cho hân kết hôn, nhưng tại sao trong lòng đau quá, vẫn phải cười, cười đến ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy đáng thương. Tôi thật là vô dụng."

"Cưng ơi, cưng mau trở lại!" Isha lo lắng kêu lên.

Hạ Tuyết lắc đầu khóc kêu to: "Tôi không muốn đi, tôi không muốn đi tôi không muốn đi." Cô đột nhiên nhảy xuống xe, nhìn cây dương trên con đường lớn thật dài, trống vắng, chỉ có những cành lá màu xanh biếc, bay thừa thớt trong mưa, cô ngồi xồm trong mưa, cúi đầu che mặt khóc nức nở.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Không Có Tư Cách

Bầu trời đêm, cơn mưa phùn bay nhẹ nhẹ.

Hạ Tuyết nắm tay lái, chậm rãi lái xe, vừa quay đầu nhìn con gái vẫn còn đang ngủ say, có lẽ bị lệch múi giờ chưa quen, quá mệt mỏi, cô hơi nở nụ cười, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần có con gái bên cạnh, thì cô đã thỏa mãn Cô khẽ thở dài, tiếp tục lái xe chạy tới phía trước, dọc theo rào chắn biển trên con đường nhỏ, đạp chân ga chuẩn bị tăng tốc, nào ngờ lúc cô không chú ý, trong làn mưa đột nhiên xuất hiện một bóng đen, đứng cản trước đầu xe của mình, Hạ Tuyết giật mình dừng xe lại, nắm chặt tay lái, neho mắt nhìn ra phía trước.

Ánh mắt cô trừng to, lại có thể nhìn thấy Hàn Văn Hạo đứng trong mưa trên con đường nhỏ, trong lòng của cô căng thẳng, nắm tay lái, nhìn hẫ trong bóng đêm, ánh mắt nóng rực, hai mắt của cô tối sầm lại, lạnh nhạt, hơi quay đầu nhìn về phía sau xe, con gái vẫn đang ngủ say, cô suy nghĩ, biết có một số việc, cuối cùng phải đối mặt.

Hàn Văn Hạo chậm rãi từng bước, từng bước đi tới gần Hạ Tuyết, đứng bên cạnh cửa kính xe nhìn cô!

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, bước ra xe, mang cây dù, che cho hai người, cô rất bình tĩnh nhìn hẫ. dường như Hàn Văn Hạo cũng rất bình tĩnh, mơ hồ có chút xúc động, nhưng đột nhiên giống như ma quỷ, kẹp chặt cô, tay của hẫ dần dần nắm chặt lại, nhìn cô vừa muốn nói chuyện, nhưng Hạ Tuyết nói: "Đừng đánh thức con gái của tôi"

Cô vừa nói xong, xoay người đi đến rào chắn biển thật dài, lúc cô muốn đi, Hàn Văn Hạo cố kiềm chế tức giận, nắm chặt vai cô, xoay người của cô lại, buộc cô đối mặt với mình, tức giận hỏi: "Đứa bé kia."

"Đứa bé làm sao?" Hạ Tuyết nhanh chóng nhìn hẩn hỏi, cắn chặt răng, sớm chuẩn bị nhìn hẩn, cười lạnh hỏi.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, nhìn cô chăm chăm, chỉ vào đứa bé bên trong xe, kích động nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: "Đứa bé bên trong xe, có phải con của tôi hay không ?"

Ánh mắt Hạ Tuyết bình tĩnh nhìn hẩn, nhìn cha đứa bé, thật yên lặng, yên lặng, yên lặng một cách ngọt ngào.

Hàn Văn Hạo trừng mắt nhìn cô chăm chăm, từ trong mắt cô, lấy được tin tức, ánh mắt của hẩn phát hỏa, đột nhiên giống như mãnh thú, vươn tay nắm chặt yết hầu của cô, tức giận bóp mạnh, nhanh chóng nói: "Tôi hôm đó, lúc cô gọi điện thoại cho tôi, chính là ngày cô sinh! ! Chắc cô sẽ không đoán ra được, tôi có thể tra xét chuyện xảy ra lâu như vậy chứ?"

Hàn Văn Hạo đứng trong mưa, tức giận gầm lên: "Ai cho phép cô sinh con của tôi ? Cô có tư cách gì sinh con của tôi ? Tại sao cô muốn sinh con của tôi ? Tại sao?"

"Tôi cũng không muốn sinh! !" Hạ Tuyết khóc kêu: "Tôi không muốn sinh! ! Tôi muốn hủy bỏ nó! ! Lúc tôi mang thai, tôi không ngừng ăn, tôi không ngừng ăn, chính là muốn để cho nó ăn no nhất, sau đó tôi sẽ hủy bỏ nó! ! Tại sao tôi phải sinh con cho anh? Tôi tuyệt đối không muốn sinh con cho anh! ! Đêm đó là tôi nguyện ý sao? Anh nói cho tôi biết, là tôi nguyện ý sao? Ở cùng một chỗ với anh có bao nhiêu chuyện xảy ra, là tôi nguyện ý sao? Anh xem bên cạnh anh có bao nhiêu phụ nữ? Anh đã đuổi tôi đi như thế nào? Tại sao tôi muốn sinh con cho anh? Anh yêu tôi sao?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, cảm giác bàn tay của hắn muốn bóp nghẹt hơi thở của mình, ánh mắt cô chớp một cái, nước mắt lăn xuống, cô không thờ nổi, bàn tay của hắn nắm cứng như thép, cô đẩy người hắn ra, tức giận nhìn hắn kêu to: "Anh dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy? rốt cuộc tôi làm chuyện gì có lỗi với anh?"

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, ánh mắt như con báo nhỏ nhìn cô! !

Hạ Tuyết nhớ lại quá khứ, nước mắt tuôn như suối, cô đau lòng bật khóc: "Nhưng đứa bé kia, cùng tôi trải qua nhiều chuyện như vậy, trái tim nó vẫn đập mạnh mẽ, tôi nằm trên giường bệnh, mặc kệ tôi buộc mình vô tình muốn vứt bỏ nó, nhưng tôi còn không có cách nào."

Hàn Văn Hạo tức giận quay đầu lại, hai tay chống trên rào chắn, nhìn mặt biển đang gào thét, nhớ sáu năm trước, mình đã nói rất nhiều lời tàn nhẫn vô tình với cô.

Hạ Tuyết bật khóc gào lên: "Tôi cũng muốn hận anh! ! Tôi rất hận anh, nhưng anh là cha của đứa bé, tôi làm sao hận anh? Ngày đó tôi sinh Hi Văn, tôi đã bị xuất huyết muốn chết, tôi gọi điện thoại cho anh, tôi không muốn có một ngày, tôi chết đi, đứa bé của tôi lại giống như tôi vậy, biến thành cô nhi! Anh căn bản không biết, cuộc đời không có cha mẹ, có bao nhiêu đáng thương. Rất cô đơn, rất tịch mịch! ! Tôi muốn nó có cuộc sống tốt đẹp! Vài lần tôi đã mềm lòng! ! Nhưng anh đối xử với tôi thế nào? Ngoại trừ cường hôn tôi, anh lại đuổi tôi đi! ! Cho tới bây giờ, anh dựa vào cái gì tức giận với tôi! ! ? Anh dựa vào cái gì muốn lấy của tôi? Tôi sinh đứa nhỏ này, rốt cuộc anh đã làm chuyện gì? Tôi có thể để cho nó quấy nhiễu cuộc sống của anh sao? Tôi nghe lời anh, tôi đi rất xa, lúc tôi mang thai đứa bé, dẫn theo em trai nhỏ bé của mình, khổ sở không nơi nương tựa, đi đến một cái trấn nhỏ, mỗi tối, tôi không ngừng nói xin lỗi bảo bối! ! Tôi nói cha nó không phải cố ý muốn bỏ nó, tôi nói, bảo bối a, con phải tha thứ cho cha ! Cha thật sự không cố ý ! Cha cũng vô cùng yêu con! ! mỗi tối tôi không ngừng nói với nó như vậy, nhưng bản thân tôi thì sao?

Lúc đêm dài vắng vẻ, đối mặt với chuyện sắp sinh đứa bé, anh nghĩ tôi có bao nhiêu khổ sở? Cho dù tôi hận anh, nhưng đứa nhỏ này tôi vẫn muốn sinh ! ! Tôi muốn chịu trách nhiệm tất cả! ! Mặc kệ tôi hận anh, anh vẫn là cha của đứa bé! ! Tôi gọi điện thoại cho anh, vì anh là cha đứa bé! ! Tôi mang theo đứa bé rời khỏi, vì anh là cha đứa bé! ! Ngày đó tôi từ biệt anh, tôi đã không muốn ôm oán hận khi gặp lại anh! vì anh là cha đứa bé! !"

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, trong ngực kích động phập phồng ! !

"Rốt cuộc muốn tôi làm thế nào mới có thể buông tha làm tổn thương cho những người bên cạnh tôi?" Hạ Tuyết nhìn chăm chăm hắn, bi phẫn rơi lệ hỏi: "Có phải 6 năm sau, tôi không còn đơn thuần nữa, tôi không còn nghèo khổ nữa, anh đã quên sáu năm trước tôi đã chịu đau khổ cho nên lại ra sức không ngừng nghỉ với tôi?"

Hàn Văn Hạo nhanh chóng quay đầu, nhìn chăm chăm cô, tức giận nói: "Mặc kệ xảy ra chuyện gì? Cô cũng không nên ở sau lưng tôi, lén lút sinh con của chúng ta ! Cô không có tư cách lừa gạt tôi !!"

Hạ Tuyết đột nhiên cất tiếng cười to, nước mắt từng dòng, từng dòng chảy xuống, nhớ đến Hàn Văn Kiệt đã từng cho cô ấm áp trong cuộc đời, nhớ đến Hàn Văn Kiệt đã cùng cô trải qua thời khắc đau khổ nhất trong cuộc đời, nhớ đến lúc hắn đưa mình đi mua sữa bột, Hàn Văn Kiệt đút cho cô ăn quýt, nhớ đến lúc cô ở bệnh viện, nghe lời ra tiếng vào, bao gồm cả những thứ như hồ ly tinh, tiện nhân, dơ dáy bẩn thỉu.

Cô đột nhiên cất tiếng cười to, trong lòng dâng lên buồn bã, không nói hết đau khổ."Tôi thương lượng với anh? Vào lúc đó, tôi cũng không biết phải thương lượng với ai, thương lượng tại sao không cần đứa nhỏ này, thương lượng tại sao giữ lại đứa nhỏ này! Tôi chỉ biết, lúc tôi té ngựa, tôi bị vây khốn dưới núi Tuyết, tôi được cứu thoát, anh đã buộc tôi rời khỏi hai người em trai của anh, anh bảo tôi cút thật xa, tôi mang thai, dẫn theo em trai rời khỏi, một mình tìm nơi nương tựa ở một nơi xa lạ, bắt đầu lại một

lần nữa, trước và sau khi tôi sinh đứa bé, hai lần tôi trải qua quý môn quan, suy yếu gọi điện thoại cho anh, nhưng một lần nữa bị lời nói vô tình của anh quất vào lòng tôi tan nát! Tất cả mọi thứ, một mình tôi chấp nhận đau khổ, ngay cả một nụ cười của mình, tôi cũng cảm thấy quá xa xỉ! ! Sáu năm trôi qua, hôm nay, anh lại nói tôi không có tư cách. Ha ha ha ha.
."

Hai tay Hạ Tuyết chống lên rào chắn, nhìn mặt biển đang gào thét, vẻ mặt lạnh lùng, tức giận rơi lệ nói: "Nếu tôi không có tư cách, làm sao tôi thể sống sót? Nếu ông trời để cho tôi sống đến bây giờ ! ! Bất luận là ai cũng không có tư cách đánh giá cuộc sống của tôi ! ! ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Bóp Chết!

Hàn Văn Hạo giống như con báo nhỏ, hai mắt tràn đầy sát khí nắm chặt tay của Hạ Tuyết, tức giận nói: "Cô đừng ở trước mặt tôi bàn luận tư cách! Tôi mặc kệ cô có bao nhiêu lý do thâm, cô không thể sinh con của tôi !! Cô một mình sinh nó, là cô có tội! !"

Hạ Tuyết tức giận hất tay hăn ra, rơi lệ nhìn hăn, hét to: "Tôi có tội gì? Tôi chỉ không muốn bóp chết một sinh mệnh nhỏ! ! Huống chi, tôi tự nguyện mang thai nó sao?"

"Đây cũng không phải là tôi tự nguyện! !" Hàn Văn Hạo tức giận gầm nhẹ: "Nhưng cô không có quyền dưới tình huống tôi không biết gì mà sinh con của tôi, trên người của nó chảy một nửa dòng máu của tôi, cô làm như vậy để cho tôi trở tay không kịp, vậy là không tôn trọng tôi ! !"

"Anh tôn trọng tôi sao?" Hạ Tuyết kích động nhìn hăn hét lên: "Em trai của anh thích tôi, thì có quan hệ gì với tôi? Lúc anh muốn mạnh mẽ hôn tôi, có liên quan gì tới tôi ! Anh dựa vào đâu muốn đuổi tôi đi? Bây giờ tôi giữ lại con mình, tôi làm sai sao? Tôi tôn trọng sinh mệnh, tôi làm sai sao? Anh có thể không xem nó là con anh, anh hoàn toàn có thể xem thường nó! !"

"Tôi có thể xem thường nó sao?" Hàn Văn Hạo nắm tay cô, siết chặt trong tay của mình, tức giận đến gân xanh nổi lên, hăn cắn giận nói: "Tôi hận không thể đoạn tuyệt tất cả quan hệ với cô! ! Cô lại muốn sinh đứa nhỏ này để trói chặt cuộc đời tôi và cô! ! Cô trêu chọc Văn Vũ còn chưa đủ, còn phải trêu chọc tôi ? ?"

Hạ Tuyết nghe nói như thế, đau khổ rơi lệ, tay cô bị hấn kéo sắp gãy lìa, kêu to: "Anh buông tay!! Tôi không muốn nói chuyện với anh!! Buông tay!! ở trong cuộc đời tôi, anh là một ác ma đáng sợ! Anh tàn nhẫn đến nỗi khiến cho tôi muốn chừa cho con mình một cơ hội nhớ nhưng cũng không có!! Anh buông tay!! Tôi đau quá"

Hàn Văn Hạo tiếp tục vô tình găm thét: "Tất cả mọi chuyện đều do cô tự tìm!! Cô dám lấy sinh mệnh của đứa bé đến gây chuyện với tôi ? Hiện tại tôi hận không thể đem cô băm vằm ! ! Đem cô lóc từng miếng thịt! ! cô là một phụ nữ đáng ghét, phụ nữ đáng sợ, sao dám sinh con của tôi ! ! Dám sinh đứa bé của họ Hàn tôi! !"

Hạ Tuyết cố sức xoay hai tay đã bầm đen của mình, rơi lệ hét lên: "Nó không phải con của anh! Đó là con của tôi ! ! Anh không có tư cách làm cha của nó, cha của nó đã chết rồi! !"

Hàn Văn Hạo vừa nghe lời này, vẻ mặt lạnh lùng, vô tình vung tay một cái, quăng cả người cô ngã trên rào chắn.

Hạ Tuyết cắn răng dựa vào rào chắn bên cạnh, khoe môi rỉ máu, vẻ mặt tức giận quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo, không chút sợ hãi đi tới trước mặt hấn, nước mắt run rẩy lăn ra nói: "Tôi nói cho anh biết! ! Tôi sống rất không dễ dàng, tôi đã sống thì không cho phép bất cứ ai phá hoại hạnh phúc của tôi và con gái, tôi mặc kệ anh là ai, nếu anh dám làm tổn thương tôi một lần nữa, đụng đến con gái tôi một chút, tôi không tiếc bất cứ giá nào cũng liều mạng với anh !"

Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc cô, cười lạnh hỏi: "Cô không tiếc bằng mọi giá liều mạng với tôi? Cô có gì để liều mạng với tôi? Ví dụ như đi câu dẫn em trai của tôi sao?"

Vẻ mặt Hạ Tuyết lạnh lùng, nhìn chằm chằm hấn!

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng nhìn cô nói: "Cô ném khăn tay của tôi, trên góc khăn có hoa văn màu xanh nhạt, chỉ có ba người đàn ông của Hàn gia mới có! ! Cô lại có thể ác độc như vậy, dám câu dẫn em trai tôi đã có vị hôn thê, suy nghĩ không đơn giản chút nào? Hãn và Mộng Hàm rất hạnh phúc, cô biết không? Tại sao cô chạm đến hãn? Cô trêu chọc Văn Vũ còn chưa đủ, cô dám giấu hãn trong lòng của cô sáu năm?"

Hạ Tuyết tức giận nhìn hãn nói: "Tôi quyến rũ hãn sao? Thậm chí ngay cả đến gần tôi cũng không dám! Cảm kích để ở trong lòng mà không dám chạm đến cảm tình này! Tôi không muốn quấy rầy cuộc sống của hãn! ! Tôi càng không muốn phá hoại tình yêu của hãn! !"

"Cô yêu hãn là một cái tội! !" Hàn Văn Hạo vươn bàn tay to nắm chặt cổ của cô, giống như dùng hết sức lực muốn cắt đứt mạch máu của cô, tức giận nói: "Cô có tư cách gì thích hãn? Cô làm cho em trai thứ 2 của tôi yêu cô, cô yêu em trai thứ 3 của tôi, cô lại sinh con của tôi ! ! Khó trách cô không chết được, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có người bảo vệ tốt cho cô, mặc kệ cô gặp phải chuyện gì, cô cũng có thể lui lại mà theo đuổi việc khác, ngã vào trong lòng bất cứ người đàn ông nào! Nếu cô thật sự thánh thiện như vậy, cô không nên trở về, Cô cút cho thật xa! Nhưng cô lại mang theo con của tôi trở lại, cô có dụng ý gì?"

Mọi thứ xung quanh Hạ Tuyết, dường như muốn nổ tung, cô đột nhiên tức giận vươn tay, bắt chặt tóc hãn một cái! !

Hàn Văn Hạo không thể tin được, tức giận trừng mắt nhìn cô, chậm rãi nói: "Cô dám đánh tôi ? bây giờ, cô lại dám đánh tôi ?"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nhanh như chớp, hướng trên mặt Hàn Văn Hạo tát một bạt tai! !

"Cô. " Hàn Văn Hạo tức giận điên cuồng, nắm chặt tay cô, tức giận nói: "Cô làm ra chuyện như vậy! ! Cô còn dám đánh tôi ? Cô lấy đứa

bé trói chặt cuộc đời tôi và cô, cô còn dám đánh tôi ?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, mặc cho nước mắt run rẩy tuôn trào, cắn chặt răng, đi tới gần Hàn Văn Hạo, gần từng tiếng nói: "Tôi từng có một ý muốn duy nhất đối với anh, anh là cha của đứa bé. Tôi trở về vì nó có tâm nguyện muốn gặp cha! ! Nhưng là hôm nay, tôi xem ra không cần thiết nữa! Nếu anh không tin tôi có khả năng chống lại anh, vậy thì anh có thể thử xem! ! Nhưng đừng đụng đến ranh giới cuối cùng của tôi! ! Anh không biết cái gọi là buồn nôn, dùng lời nói giẫm đạp người khác đến cực điểm! ! Anh không có tư cách nói chuyện với tôi dù chỉ một chút! Cuộc đời của tôi, tự tôi biết mình làm thế nào để kiêu ngạo, không cần anh nhắc nhở tôi! ! Anh cút đi! ! Anh lập tức cút cho tôi ! Ngay cả khi tôi ôm Hi Văn nhảy xuống biển chết rồi, tiêu tan thối rữa, chúng tôi cũng không có chút quan hệ với anh! ! Trên người Hi Văn chảy dòng máu ác ma của anh, với tôi mà nói, đó chính là một loại sỉ nhục! !"

Cô cắn răng nói xong, rơi lệ muốn xoay người rời đi.

Hàn Văn Hạo tức giận bắt lấy cánh tay của cô, vẻ mặt lạnh lùng nhanh chóng nói: "Còn muốn chạy? Chuyện đứa bé còn chưa giải quyết xong! !"

"Anh muốn giải quyết thế nào?" Hạ Tuyết ngẩng mặt lên, không sợ hãi nhìn hắn: "Đem hai mẹ con chúng tôi bóp chết sao? Bóp chết chúng tôi sao?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Cha

Hàn Văn Hạo vô tình tàn nhẫn nhìn chòng chọc cô nói: "Cô có thể chết đi! ! Nhưng cuộc sống của con gái không phải do cô quyết định! !"

Hạ Tuyết nở nụ cười lạnh, vẻ mặt tức giận ngẩng đầu, nước mắt rơi xuống, nhìn chòng chọc người đàn ông vô tình, gần từng tiếng nói: "Không phải do tôi? Anh muốn làm gì? Kiện tôi ra tòa, tung tin vụ bê bối này sao? Hay phái người giết tôi, cướp con gái tôi đi? Tôi nói cho anh biết, tôi không sợ chết, tôi chết qua nhiều lần rồi, không ai có thể biết qua mùi vị tử vong như tôi! !"

Hàn Văn Hạo cười lạnh, siết chặt cằm của cô, dường như muốn đem cả người cô bóp nát giữa ngón tay, chậm rãi nói: "Nếu cô thật sự muốn khiêu chiến với tôi, tốt nhất cô nên chuẩn bị tâm lý thật tốt! Hi Văn là con gái của tôi, mặc kệ cô xuất hiện với mục đích gì, nó vẫn là con gái của tôi! !"

Hạ Tuyết cố nén cơn đau vì hắn bóp cằm bóp của mình, tức giận nhìn hắn nói: "Vậy thì thử xem xem! ! Tôi chân đạp đất, đâu không sợ đội trời! ! bây giờ trừ khi anh đầu hàng với tôi, đối với con gái, dù một chút anh cũng đừng nghĩ đến!"

Hàn Văn Hạo duỗi ngón tay, điểm lên trán của cô, nói: "Tốt Tôi đã từng đã cảnh cáo cô, cô đừng chọc tôi! ! Là cô tự tìm chịu tội! !"

Hạ Tuyết cắn chặt răng, không nhận thua, ngửa mặt nhìn hắn! !

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng xoay người lại, sừng sốt, thái độ lập tức dịu đi nhìn phía trước mặt, thấy Hi Văn, con gái đáng yêu của mình đang

chống cây dù nhỏ, lưng mang ba lô nhỏ, đứng trong mưa, đôi mắt to tròn, thơ ngây đang nhìn mình chăm chăm, tròn mắt đầy thâm ý.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nhanh chóng chớp động, nhìn con gái cao gầy đáng yêu đứng trước mặt mình, nhìn ánh mắt to tròn sáng lấp lánh của cô bé, cái mũi cao cao, đôi môi mỏng mềm mại, hôm nay vừa so đo với cô bé, trong lòng của hắn dâng lên một tình cảm sâu sắc, vẻ mặt hắn không nhận được trở nên nhu hòa, nhìn chăm chăm con gái, nhẹ nhàng kêu: "Hi Văn?"

Hi Văn rất bình tĩnh nhìn Hàn Văn Hạo, sau đó trừng đôi mắt to tròn tò mò nhìn mẹ đang thở hển hển rơi lệ, cô bé không lên tiếng, ánh mắt kiên định chống cây dù nhỏ, từng bước một giẫm lên bụi cỏ ướt đầm, đi tới trước mặt mẹ, ngẩng đầu hỏi: "Mẹ! What's wrong?"

Hạ Tuyết cúi đầu nhìn con gái, cười buồn, rơi lệ nói: "Mẹ không sao."

Hi Văn lại vươn ngón trỏ, chỉ vào giọt nước mắt trên mặt mẹ, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Nhưng mẹ chảy nước mắt, mẹ lại khóc nữa rồi."

Hạ Tuyết vội vàng đứng dậy, trong mưa, lau nước mắt của mình, thở dài một hơi nhìn con gái, miễn cưỡng cười nói: "Mẹ không sao! Vừa rồi mẹ. Chỉ là diễn kịch."

Rốt cuộc, Hi Văn quay đầu lại, nhìn thấy ôm chú vừa gặp sáng hôm nay, ánh mắt cô bé trong suốt nhìn ông chú, hỏi: "Diễn kịch cùng ông chú này sao? nhưng hắn không phải là diễn viên a, hắn cũng đóng phim sao?"

Đột nhiên Hạ Tuyết không biết nói gì, ánh mắt chớp một cái nhìn con gái.

Lòng ngực Hàn Văn Hạo phập phồng nhìn con gái, nhìn ánh mắt con gái vẫn bình tĩnh, dường như cảm giác được trong lòng cô bé có cách nhìn tinh tế, hắn chậm rãi nắm chặt quả đấm. Hi Văn

Quả nhiên Hi Văn nhìn Hàn Văn Hạo, ánh mắt giống như con báo nhỏ, đột nhiên bắn tới hăn, cắn răng nói: "Tại sao chú muốn tổn thương mẹ cháu? Chú không biết, người mẹ là không thể bị tổn thương sao? Chú không có mẹ sao? Chú có biết mẹ cháu, bởi vì sinh ra cháu, thiếu chút nữa đã chết sao?"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm con gái, đột nhiên không nói nên lời.

"Hi Văn." Hạ Tuyết nhỏ tiếng gọi con gái.

Hi Văn lại ngẩng lên đầu nhìn mẹ, đôi mắt to đầy nước mắt, miệng mếu máo, nước mắt dọc theo khóe miệng rơi xuống, nghẹn ngào lo lắng nói: "Mẹ, không phải mẹ nói buổi tối đừng ra ngoài sao? Mẹ là cô bé quàng khăn đỏ a, buổi tối, có sói xám lớn tới bắt nạt mẹ! Mẹ không chịu nói cho con biết cha ở đâu, mẹ nói cho con biết cha ở đâu, con tìm cha, nói cha tới bảo vệ mẹ."

Trong lòng Hạ Tuyết chột đau nhói, thân thể co quắp mãnh liệt, đau lòng nhìn con gái, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Hi Văn rơi lệ nhìn mẹ, năn nỉ khóc nói: "Mẹ nói cho con biết, cha ở đâu, con muốn đi tìm cha, con muốn cha đến bảo vệ cho mẹ, được không?"

Hạ Tuyết kích động, khổ sở, hai tay che lại miệng, nước mắt xẹt qua mu bàn tay nhỏ giọt xuống.

Hi Văn nhìn mẹ khóc đến như thế thương tâm, cũng đau lòng nói: "Được rồi, đừng khóc nữa, đừng tưởng rằng mẹ là diễn viên thì mẹ muốn khóc a, mẹ kiên cường một chút, đừng ở trước mặt người lạ chảy nước mắt, điều này không phải mẹ dạy cho con sao? Mẹ nói, chúng ta không cần để người khác đồng tình, mặc dù không có ba ba, chúng ta cũng không cần để cho người khác đồng tình. Phải sống cao quý một chút! Chúng ta là người uống rượu nho để sống sót a."

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm, gắt gao nhìn chăm chăm con gái.

Hi Văn đi đến trước mặt mẹ, chống cây dù nhỏ, nhìn mẹ vẫy tay nói: "Mẹ ngồi xõm xuống!"

Trong lòng Hạ Tuyết đau nhói, ngồi xõm xuống, rơi lệ nhìn con gái.

Hi Văn vừa khóc, vừa hít cái mũi đỏ bừng, vừa đặt cây dù xuống, cầm ba lô nhỏ của mình, dùng bàn tay nhỏ bé non nớt, từ trong ba lô móc ra khăn giấy, vừa lau nước mắt cho mẹ, vừa nói: "Đồ ngốc, tại sao khóc như vậy chứ, lau nước mắt cũng lau không xong.."

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nở nụ cười, trong lòng chua xót, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Hi Văn tiếp tục lau nước mắt, cô bé cũng rơi lệ nói: "Đừng khóc, nếu mẹ về nước mà thương tâm như vậy, chúng ta trở lại Pháp có được hay không? Mỗi tối, mẹ gặp ác mộng, con sẽ bắt thật nhiều thật nhiều đom đóm cho mẹ nhé."

Hạ Tuyết lập tức ôm con gái vào lòng, nghẹn ngào nói: "Mẹ không sao, chỉ xúc động một chút, nhưng đã hết rồi, đều đã hết rồi".

Hi Văn dựa trong lòng mẹ, im lặng khóc một lúc lâu, hung tợn quay đầu lại, nhìn ông chú nhẫn tâm, cô bé bỗng nhiên tức giận đi đến trước mặt ông chú kia, hung hăng đánh vào cánh tay hằn! !

Hàn Văn Hạo cúi xuống, gắt gao nhìn con gái, không nhúc nhích!

Hi Văn nhếch môi, mặc cho nước mắt tuôn ra, vẫn cố đánh ông chú kia, hung hăng nói: "Nếu chú còn dám khi dễ mẹ! cháu nhất định sẽ không bỏ qua chú! ! Đừng chọc cháu! !"

Hàn Văn Hạo nghe giọng điệu này, kích động nhìn con gái, nhẹ giọng kêu: "Hi Văn!"

"Chú đừng gọi cháu! ! Chú không có tư cách gọi tên cháu! !" Hi Văn vung nắm tay nhỏ, đánh Hàn Văn Hạo một cái, hung hăng nói: "Nếu cha cháu đến đây, cháu nhất định để cho hắn đánh chết chú! !"

Hàn Văn Hạo lại nhìn con gái chăm chăm, lúc vừa định tiến lên, đã nhìn thấy Hi Văn đeo ba lô nhỏ trên lưng, chống cây dù nhỏ, đi tới trước mặt mẹ, nắm tay mẹ nói: "Mẹ, chúng ta đi thôi! Chúng ta đừng nói chuyện với hắn! Hắn là một tên bại hoại! ! Con không muốn gặp tên bại hoại này! !"

Hạ Tuyết đau lòng nhìn con gái, lúc này lòng cứng rắn như đá, lòng tức khắc mềm nhũn, vừa định khẽ gọi con gái.

"Đi thôi". Hi Văn kéo tay mẹ bước đi, vừa lau nước mắt vừa nói: "Sau này đừng yếu đuối như vậy!"

Hạ Tuyết theo bàn tay nhỏ bé của con gái bước thẳng, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn chăm chăm cô.

Hi Văn vừa nắm tay mẹ, vừa nghĩ đến lời của mẹ nói: "Tôi từng có một ý muốn duy nhất đối với anh, anh là cha của đứa bé. Tôi trở về vì nó có tâm nguyện muốn gặp cha! ! Nhưng là hôm nay, tôi xem ra không cần thiết nữa! Nếu anh không tin tôi có khả năng chống lại anh, vậy thì anh có thể thử xem! ! Nhưng đừng đụng đến ranh giới cuối cùng của tôi! ! Anh không biết cái gọi là buồn nôn, dùng lời nói giẫm đạp người khác đến cực điểm! ! Anh không có tư cách nói chuyện với tôi dù chỉ một chút! Cuộc đời của tôi, tự tôi biết mình làm thế nào để kiêu ngạo, không cần anh nhắc nhở tôi!! Anh cút đi! ! Anh lập tức cút cho tôi ! Ngat cả khi tôi ôm Hi Văn nhảy xuống biển chết rồi, tiêu tan thối rữa, chúng tôi cũng không có chút quan hệ với

anh! ! Trên người Hi Văn chảy dòng máu ác ma của anh, với tôi mà nói, đó chính là một loại sỉ nhục! !"

Nước mắt Hi Văn lăn xuống, cũng không quay đầu lại, nắm tay mẹ, vô cùng kiên định nói: "Mẹ, sau này hai người chúng ta, không cần lo lắng, có con, không ai có thể khi dễ mẹ! Cha cũng không được!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Con Gái Bí Mật

Đêm.

Daniel mặc sơ mi trắng, cổ áo mở ra, quần dài trắng, ngồi trong phòng khách, lắng nghe tiếng sóng biển gào rít ngoài cửa sổ, đón gió thu mát mẻ, lặng yên xem văn kiện, Thanh Nhã cẩn thận pha một ly cà phê cho chủ nhân uống, Thanh Nhã ngẩng đầu nhìn chủ nhân nói: "Chủ nhân, bây giờ người uống nhiều cà phê như vậy, đêm nay sẽ rất khó ngủ hay không?"

Daniel chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, tiếp tục xem văn kiện.

Thanh Nhã không dám nhiều lời, chuông cửa Phòng Tổng Thống vang lên, cô quay đầu lại thấy người giúp việc đã chạy ra ngoài, mở cửa, cô liếc mắt nhìn thấy hai mẹ con Hạ Tuyết bị ướt đẫm, ngơ ngác đứng ở cửa, ánh mắt mờ mịt, cô hoảng sợ kêu lên.

Daniel lập tức đóng văn kiện, ngẩng đầu lên nhìn thấy bộ dáng của Hạ Tuyết và Hi Văn, hẩn khiếp sợ đứng lên, nhanh chóng chạy đến trước mặt một lớn, một nhỏ, hỏi: "Trời ạ, hai người làm sao vậy?"

Hi Văn có chút đau lòng ngẩng đầu nhìn mẹ.

Daniel nhanh chóng nhìn về phía Hạ Tuyết.

Nước mắt trong hốc mắt của Hạ Tuyết chưa khô, hai mắt có chút mờ mịt, cô không lên tiếng, chỉ chậm rãi nắm tay con gái đi tới, đầu óc choáng váng, cả người ngã vào trong lòng Daniel, Daniel kinh sợ ôm lấy Hạ Tuyết, lập tức căn dặn người giúp việc nói: "Mau chuẩn bị nước ấm, gọi bác sĩ, dường như cô ấy bệnh rồi !"

"Vâng". Thanh Nhã đáp xong, lập tức mang theo vài người giúp việc, bận rộn làm việc.

Daniel sốt ruột ôm Hạ Tuyết đã bị hôn mê đi vào phòng ngủ, Hi Văn đau lòng đi theo sát vào trong.

Đêm lạnh, rất lạnh, mùa thu chưa đi qua, mùa đông chưa đến, nhưng lúc này thời tiết đã trở lạnh, rất lạnh, không khí có chút tiêu điều, may mà ánh đèn xanh nhạt trong phòng vẫn chiếu sáng.

Daniel đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn biển đêm mênh mông, từng cơn sóng nhấp nhô, ánh mắt của hắn chớp động đầy suy tư.

Cửa phòng tắm bật mở, Thanh Nhã và hai người giúp việc dìu Hạ Tuyết mặc váy ngủ trắng bước ra, đi đến bên giường, hai người giúp việc vén tấm chăn màu xanh đậm lên, Thanh Nhã đỡ Hạ Tuyết đã không còn hơi sức nằm lên giường, người giúp việc cẩn thận đắp chăn cho cô, Thanh Nhã mời bác sĩ và y tá đi vào, Daniel đau lòng ngồi bên giường, ôm nhẹ vai Hạ Tuyết, vừa xoa nhẹ lên mái tóc vừa tắm còn ẩm ướt, vừa nhìn bác sĩ tự tay đo nhiệt kế cho Hạ Tuyết, kết luận cô bị cảm lạnh dẫn đến nóng sốt, choáng váng, lập tức châm cứu cho cô hạ sốt, sau đó đem cái giá thép, treo chai truyền dịch hạ sốt, cầm mu bàn tay cô, cầm ống tiêm vào trong mạch máu.

Hai mắt Hạ Tuyết nhắm chặt, toàn thân mồ hôi lạnh ứa ra, cô rất sợ truyền dịch như vậy, một cây kim cắm vào mạch máu, giống như bất cứ lúc nào, cô cũng có thể chết đi.

Daniel đau lòng, bưng mặt Hạ Tuyết úp vào trong ngực mình.

Bác sĩ quan sát tình huống thân thể Hạ Tuyết dần dần tốt lên, nóng sốt cũng hạ xuống, chờ truyền dịch xong, đo lại thân nhiệt không còn đáng ngại nữa.

Lúc này Daniel nhẹ nhàng thở ra, nhìn Hạ Tuyết đã chìm vào giấc ngủ, mời bác sĩ và y tá tới khách phòng nghỉ ngơi, có tình huống gì, kịp thời điều trị, bác sĩ đi ra ngoài.

Hi Văn lo lắng đứng bên giường, nhìn vẻ mặt tái nhợt của mẹ, cô bé nắm tay mẹ, nhếch môi, ánh mắt vẫn kiên quyết!

Hạ Tuyết thần trí mơ màng, tròng mắt rối loạn, sâu kín nhìn về phía con gái, có chút ỷ lại vào con gái, nói: "Bảo bối, đêm nay ngủ với mẹ đi!"

"Mẹ, mẹ độc lập một chút được không?" Hi Văn nói với mẹ: "Đau lòng ngã bệnh cũng không có gì ghê gớm, mẹ đừng cảm một chút, con về phòng trước đây".

Hạ Tuyết chỉ nhìn con gái, cười yếu ớt, nói: "Uh`m. Ngủ ngon".

"Ngủ ngon!" Hi Văn lại gần mẹ, nhẹ nhàng hôn lên mặt mẹ, nói: "Vậy con về phòng ngủ trước. Đừng để sốt nữa, con sẽ tức giận, con yêu mẹ".

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn con gái, nói: "Uh`m. Ngủ ngon."

Hi Văn hôn nhẹ Daniel, đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó bóng dáng nhỏ bé của cô bé trở về căn phòng màu hồng của mình, nhìn Thanh Nhã vừa muốn theo vào, cô bé nói: "Mọi người không cần đi theo, một mình tôi là được rồi".

Hi Văn nói xong, rất bình tĩnh đi vào phòng mình, đóng cửa lại, tự lấy váy ngủ màu hồng của mình, đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong, cả người thơm mát, mặc bộ váy ngủ trẻ con, chân trần, đi tới trước bàn trang điểm nhỏ, lấy cái mũ len màu hồng đội lên, bình tĩnh nhảy xuống ghế, leo lên giường, đắp kín chăn lên đùi mình, trơ mắt nhìn ngọn đèn hello-kitty màu hồng trước bàn trang điểm, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, nước mắt trào ra, mũi cũng lập tức đỏ bừng, cô bé vội vã hít hít mũi, nước mắt lại nhỏ giọt xuống,

cô bé vội vã vươn bàn tay nhỏ nhắn, lau nước mắt trên mặt, vừa lau, vừa cúi đầu khóc nức nở

Hi Văn cúi đầu, nước mắt chảy từng dòng, nhỏ xuống mu bàn tay nhỏ.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Hiện Tượng

Sáng sớm!

Hạ Tuyết trong cơn sốt không còn hơi sức, tỉnh lại, nghe tiếng sóng biển, thở dốc một hơi, quay đầu lại, nhìn thấy Daniel đang ngồi trên sofa, ôm vai, cúi đầu xuống, nhắm mắt ngủ say Cô nhìn hần, trong lòng đau nhói, cảm kích nở nụ cười, sáu năm qua, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hần cũng luôn canh giữ bên mình, cũng không so đo báo đáp, bản thân hần bỏ ra nhiều như vậy, cũng hết sức kỳ quái?

Hạ Tuyết khẽ cau mày, có chút đau lòng quay đầu nhìn hần, khuôn mặt người đàn ông này rất hoàn mỹ, sâu kín cao quý, nhất là cái mũi hần đẹp nhất, khi hần thường quay mặt đứng trước cửa sổ sát đất, an tĩnh chăm chú nhìn nơi xa, trông hần đẹp trai làm cho cô chột mắt hồn, cô một lần nữa bất đắc dĩ nở nụ cười, khẽ cử động thân thể, nhẹ nhàng ngồi dậy, nhón gót chân, đạp trên thảm lông mềm mại, đi tới bên sofa, cầm lấy một tấm chăn lông, đến trước mặt Daniel, cẩn thận đắp lên người hần

Một bàn tay nhẹ nắm cổ tay cô.

Hạ Tuyết sững sốt ngẩng đầu, thân thiết nhìn Daniel.

Daniel cũng mỉm cười, hai mắt mệt mỏi, nhìn Hạ Tuyết.

"Anh tỉnh lại khi nào vậy? Sao em không biết?" Hạ Tuyết có chút oán trách nhìn hần hỏi.

"Lúc em vừa tỉnh lại, anh đã cảm nhận được hơi thở của em."
Daniel chớp đôi mắt mệt mỏi của mình, sau đó khẽ kéo Hạ Tuyết ngồi lên

giường, đang lúc lơ mơ, đặt tay lên trên trán của cô, thăm dò nhiệt độ, mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Cám ơn trời đất, rốt cuộc em đã hạ sốt rồi, anh không muốn bảo người chích thuốc cho em, cho tới bây giờ, anh cũng chưa gặp người lớn nào sợ chích thuốc như em vậy! Hi Văn còn dùng cảm hơn em!"

Hạ Tuyết thất thần cười, có đau lòng nhìn Daniel nói: "Anh chăm sóc cho em cả buổi tối, rất mệt a?"

Daniel nhàn nhạt mỉm cười, vươn tay vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, nhớ đến chuyện xảy ra hôm qua, hẳn do dự một lúc, chậm rãi hỏi: "Đêm qua. đã xảy ra chuyện gì làm cho em kích động như vậy?"

Hạ Tuyết nhìn Daniel, ánh mắt có chút rối loạn.

Daniel nhướng mày, có chút bất mãn kêu nhỏ: "Bảo bối, anh vẫn xem em là người quan trọng nhất trong lòng anh, nguyện che chở, yêu thương, anh làm tất cả để em được hạnh phúc, chứ không phải để cho em tiếp tục chịu đau khổ, hành hạ, anh phát hiện sau khi em về nước, chỉ vài ngày, dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh không tiếc bất cứ giá nào, không để ý phản đối của em nữa, anh sẽ mang em về Pháp."

Hạ Tuyết cười nói: "Em không sao!"

Daniel sâu kín nhìn chăm chú Hạ Tuyết, ánh mắt vô cùng nóng bỏng

Hạ Tuyết nhìn ánh mắt của hắn, cô bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói: "Thật sự không có việc gì."

Daniel cũng không miễn cưỡng cô nói những chuyện không muốn nói, gật gật đầu, nói: "Tốt. anh tin tưởng em sẽ xử lý tốt, chỉ là. Nếu

như có chuyện gì, một mình không có cách nào giải quyết, em nhất định phải nói cho anh biết, được không?"

Hạ Tuyết mỉm cười gật đầu.

Daniel yên tâm, ôm Hạ Tuyết vào trong lòng, theo thói quen hỏi: "Tối hôm qua, có gặp ác mộng không?"

"Không có. em mơ thấy một hiện tượng rất kỳ lạ!" Hạ Tuyết nói.

"Uh`m?" Daniel vỗ nhẹ lưng của cô, tò mò cười hỏi: "Hiện tượng kì lạ gì?"

Hạ Tuyết thở nhẹ, suy nghĩ một chút, nói: "Em mơ thấy mình đi một mình trong đêm tối, nghe có tiếng người nói, nhìn dây Ngân Hà đi? Em ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bầu trời tăm tối, xuất hiện một dây Ngân Hà thật dài, vây quanh mặt trăng tròn và có rất nhiều ngôi sao lóe sáng, sau đó hội tụ thành một vầng hào quang, rơi thẳng xuống!"

Daniel ngạc nhiên, mừng rỡ ôm vai Hạ Tuyết, nhìn cô, có chút ngạc nhiên, vui vẻ nói: "Giấc mơ này ở Tây Phương, gọi là một giấc mơ tốt!"

Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn Daniel mỉm cười hỏi: "Có ý tứ gì? Anh biết giải mộng sao?"

"Hiện tượng này, có lẽ vì cảm hứng sáng tạo của mình, rất nhanh em sẽ nhận được một cái gì đó! Hơn nữa còn thành công trọn vẹn!" Daneil mỉm cười nói.

Hạ Tuyết nhú mày nhìn hắn, nói: "Anh trêu chọc em hả ?"

"NO!" Daniel bật cười nói: "Anh sẽ không tùy ý nói ai cũng thành công, bởi vì một người thành công trong cuộc đời, là điều rất hiếm gặp".

Hạ Tuyết đột nhiên cười, quay mặt suy nghĩ, nói: "Anh nói xem gần đây em có chuyện gì tốt?"

"Ví dụ tuần sau là buổi lễ trao giải Kim Mã?" Daniel nâng khuôn mặt lên, tươi cười, nhìn cô cười nói.

Hạ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, sau đó đắp chăn lên người, chuẩn bị ngủ, nói: "NO, NO, NO! Em không phải nói đến chuyện này! Trong mắt của em, lễ trao giải là một sự kiện vô cùng quan trọng! Nếu em nghĩ đến giải thưởng, em sẽ phát điên mất ! ! Rất căng thẳng ! ! Em không dám suy nghĩ!"

"Bảo bối! !" Daniel kéo tấm chăn ra, nhìn cô vô cùng tin tưởng nói: "Nhưng anh có một cảm giác, em sẽ đoạt giải thưởng! !"

"Thôi! !" Hạ Tuyết không thèm nghĩ chuyện này nữa, thậm chí đắp chăn kín mít, chuẩn bị ngủ! !

Daniel bật cười nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Isha lấy hộp thuốc lá màu bạc, cúi đầu rút ra một điếu thuốc, ngậm trên đôi môi đỏ tươi, cầm lấy cái bật lửa da beo, châm điếu thuốc, cô rít một hơi, nhìn tên phóng viên trẻ trước mặt, thối nhẹ hơi khói, lạnh lùng nhìn hắn nói: "Cậu nói cái gì? Cậu nói người nào đó của ONE KING, năm giữ CD tình ái sáu năm trước của Hạ Tuyết?"

Tên phóng viên trẻ vô cùng thần bí gật đầu nói: "Đúng vậy! ! Hôm đó, tôi nghe Lưu ký giả nói như vậy ! ! Chuyện này, dường như vô cùng bí mật! mà hôm đó tôi vì vụ xì căng đan của Thiên Thiên, lúc 3 giờ sáng đến ONE KING tìm Lưu ký giả để phát phim ảnh, tôi đứng ở ngoài cửa nghe được ! Nhưng họ nói tạm thời không ra tay, bởi vì thời cơ chưa tới!"

Isha an tĩnh hút thuốc, tròn mắt nhanh chóng chớp động, nhìn tên phóng viên trẻ, vô cùng tán dương, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ chi phiếu, mỉm cười nói: "Làm tốt lắm! ! Đây là phần thưởng cho sự cố gắng của cậu! Sau này cậu giúp tôi theo sát hành trình của Lưu ký giả, nếu hắn có bất biểu hiện nào, cậu lập tức báo cáo tôi. Tin tức liên qua đến diễn viên của Toàn Cầu chúng tôi, sau này trang đầu, đều sẽ cho cậu! Yên tâm đi!"

Tên phóng viên trẻ nhận lấy chi phiếu, vô cùng vui vẻ nhìn Isha nói: "Cám ơn cô, yên tâm đi, tôi nhất định nắm giữ tư liệu thật tốt!"

Isha miễn cưỡng cười, nói: "Cậu ra ngoài đi!"

"Được!" Tên phóng viên trẻ vui vẻ đứng lên, đi ra ngoài! !

Isha ngồi trên ghế da, quay ghế, từ tầng lầu 30 nhìn khu vực thương mại phát triển, nghĩ tới chuyện này, sau một lúc lâu, lập tức cầm điện thoại lên, bấm số di động của Hạ Tuyết

"Alo." Hạ Tuyết buồn ngủ lim dim, nhận điện thoại.

"Bây giờ cô đang ở đâu?" Isha lo lắng hỏi.

"Tại Phòng Tổng Thống." Hạ Tuyết ngủ mơ mơ màng màng nói.

Isha lập tức ngồi thẳng người, dụi tắt tàn thuốc trong tay, trực tiếp nói với Hạ Tuyết: "Bảo bối! Chúng ta vào thẳng vấn đề! Cô thành thật nói cho tôi biết! ! Sáu năm trước, cô có quay CD tình ái với ai hay không?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Hủy Diệt

Hạ Tuyết lập tức từ trên giường ngồi dậy, kích động hỏi Isha: "Cái gì mà CD tình ái? Cô cảm thấy tôi sẽ quay cái loại này sao?"

Isha nghiêm mặt nói với Hạ Tuyết: "Nhưng hôm nay tôi nhận được tin, nói tối hôm qua người của ONE KING nắm giữ CD tình ái của cô! Mà tin tức vô cùng chính xác! !"

Trong lòng Hạ Tuyết không khỏi phát lạnh, nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt đầy sát khí của Hàn Văn Hạo đêm qua, cô bỗng tức giận nắm điện thoại nói: "Hắn thật quá đáng ! ! Dám cho tôi ngọc đá đều tan? Tôi thật không ngờ, đêm đó, hắn lại quay lại cái loại ghê tởm đó! !"

Isha cau mày, khẳng định hỏi: "Có ý tứ gì? Nói cách khác, đêm đó, cô thật sự."

"Không phải! !" Hạ Tuyết tức giận nói với Isha nói: "Đêm đó, là đêm duy nhất, tôi cùng cha Hi Văn"

Isha lập tức hiểu ra, nhưng cũng không nhịn được bật cười nói: "Cái gì? Ý của cô là, người quay lại CD tình ái của cô, là cha của đứa bé? Oh my god! ! Nhưng Điều đó không có thể ! Tại sao hắn phải làm như vậy? chuyện này đối với hắn mà nói, hoàn toàn không có lợi!"

Hạ Tuyết và Isha là bạn bè tốt cùng chung hoạn nạn, cũng không tính giấu diếm cô, nói: "Chúng ta ra ngoài uống coffee. Tôi sẽ nói rõ chuyện kinh khủng này với cô một chút!"

"OK!" Isha đành phải cúp điện thoại!

Hạ Tuyết suy nghĩ, lập tức đi vào tủ quần áo, thay chiếc áo sơ mi màu trắng cổ chữ V, váy ngắn đen bó sát người, cầm túi xách đen, đi nhanh ra khỏi phòng, liếc thấy con gái và Daniel đang ngồi trên ban công, ăn sáng, nhìn thấy Hạ Tuyết chuẩn bị đi, ngạc nhiên hỏi: "Mẹ! mẹ muốn đi đâu?"

Hạ Tuyết miễn cưỡng cười cười nhìn bọn họ, nói: "Hey! Mẹ Có chút việc muốn ra ngoài một chút! Đường như số đặc biệt về ảnh hậu có chút vấn đề!"

Daniel quan tâm nhìn Hạ Tuyết, hỏi: "Thân thể của em đã khỏe chưa ?"

"OK!" Hạ Tuyết đáp xong, mỉm cười đi ra khỏi Phòng Tổng Thống, vẻ mặt tức khắc lạnh lùng, nắm chặt túi xách trong tay, đi nhanh ra ngoài, vừa đi vừa cầm điện thoại di động, bấm số Hàn Văn Hạo.

Sau khi điện thoại đã nổi máy, Hạ Tuyết tức giận ngồi vào xe, tay cầm chìa khóa nổ máy xe, tay cầm di động lắng nghe tiếng chuông.

"Alo." Hàn Văn Hạo trầm giọng, Hạ Tuyết tức giận mở loa điện thoại di động, mở máy điều hòa, hai tay nắm chặt tay lái, đạp chân ga, cho xe phóng đi, giận dữ hét lên: "Anh bây giờ đang ở đâu?"

Hàn Văn Hạo nhướng mày, ngồi trên ghế làm việc, buông bút máy, lạnh giọng nói: "Chuyện gì? Muốn khiêu chiến với tôi nhanh như vậy sao?"

Hạ Tuyết vừa nghe lời này, càng khẳng định chuyện CD tình ái, chính là hắn gây ra, cô lập tức nở nụ cười lạnh, không thể tin được, nói: "Anh thật sự là quá kém!"

Về mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, lập tức nói: "Tôi không có thời gian nghe cô mắng tôi ! Cô có tư cách mắng tôi sao?"

"Hàn Văn Hạo! !" Hạ Tuyết vừa lái xe chạy ra khỏi khách sạn Castleton, vừa đau lòng nói: "Cho đến bây giờ, tôi biết anh lạnh lùng vô tình, nhưng

tôi vẫn tin tưởng, anh cũng có một chút thiện lương đối xử với người bên cạnh anh, cùng với anh, cho dù tôi tự mình quyết định bí mật sinh Hi Văn, anh tức giận, tôi có thể hiểu được! Nhưng anh lại có thể làm ra chuyện như vậy, muốn cùng tan nát với anh! ! Anh có quá đáng hay không? Chẳng lẽ anh không có một chút lòng trắc ẩn nào sao? Rốt cuộc anh tàn nhẫn đến mức độ nào? Dù thế nào đi nữa Hi Văn cũng là con gái của anh, anh muốn hủy diệt mẹ của nó không nương tay, anh không sợ báo ứng sao?

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, dường như lời nói của Hạ Tuyết có ẩn ý khác, hắn nói ngay: "Cô muốn nói gì thì nói thẳng, tôi không có nhiều thời gian nghe cô nói nhảm! !"

"Bây giờ anh đang ở đâu ?" Hạ Tuyết mặt lạnh hỏi.

"Công ty! !" Hàn Văn Hạo nói ngay.

"Tôi có việc muốn gặp anh! !" Hạ Tuyết tức giận nói.

"Tốt! !" Hàn Văn Hạo cười lạnh nói: "Cô tới gặp tôi ! ! Đi thẳng vào đại sảnh công ty, tới gặp tôi ! !"

Hạ Tuyết nắm chặt tay lái, cũng cười lạnh nói: "Anh nghĩ rằng tôi không dám?"

Hàn Văn Hạo hừ một tiếng, nói: "Tôi không muốn loại phụ nữ như cô có liên quan bất kỳ tin tức nào với tôi! Cô đi thẳng đến dưới lầu nhà tôi ! !"

Hạ Tuyết lập tức cúp điện thoại, chuyển tay ta lái hướng tòa nhà 100 tầng của Hàn Văn Hạo chạy tới! !

Hàn Văn Hạo mặt lạnh dựa trên ghế da, nhớ mấy lời của Hạ Tuyết nói lúc nãy, hắn cau mày, đứng dậy, cầm lấy tây phục sau ghế, mặc vào, nhanh chóng đi ra ngoài, Tả An Na đi tới, mỉm cười nói với Hàn Văn Hạo: "Tổng Tài, cuộc họp chuẩn bị bắt đầu!"

"Hủy bỏ đi! Tôi có việc phải đi ra ngoài một chút!" Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, nói dứt lời, liền đi ra ngoài! !

Tả An Na ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng vội vã của Hàn Văn Hạo, cô nghi ngờ nói: "Đây là. . . . dự án 1,3 tỷ a."

Hạ Tuyết dừng trước cửa tòa nhà của Hàn Văn Hạo, đeo mắt kính lên, vẻ mặt lạnh lùng bước xuống xe, nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, bởi vì là nơi ở xa hoa, cho nên cũng không có mấy người đến khu này, cô tức giận ôm vai, dựa bên cạnh xe an tĩnh chờ đợi, vừa vặn lúc này, trong tòa nhà đi ra một đôi vợ chồng, dắt một đứa bé vừa cười, vừa nói đi tới.

Hạ Tuyết sợ người khác nhận ra mình, cúi đầu xuống, hơi xoay mặt, bởi vì phong cách của cô quá tuyệt vời, khí thế mạnh mẽ, dáng người mềm mại, đôi vợ chồng kia tò mò nhìn cô.

Hạ Tuyết nhướn mày, giả vờ như không có việc gì, quay đầu lại, cũng đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo lấy chiếc Rolls-Royce dừng bên cạnh xe mình

Hàn Văn Hạo nhanh chóng bước ra xe, đi tới, nhìn thoáng qua đôi vợ chồng bên cạnh, đi tới bên Hạ Tuyết, nắm chặt tay cô, kéo cô đi lên bậc thang, đi vào trong.

"Buông tay! ! Đau quá!" Hạ Tuyết tức giận, cố tránh thoát tay Hàn Văn Hạo, vẻ mặt hằn lạnh lùng kéo cô vào thang máy chuyên dụng của mình, khi vào đến cửa kính, hằn hung hăng quăng cả người cô trên tường bóng loáng, nhìn cô chăm chăm! !

Lúc này Hạ Tuyết cảm giác cánh tay của mình muốn gãy, cô kêu nhỏ tiếng, giơ cổ tay lên nhìn chỗ sưng đỏ, cô hung hăng ngẩng đầu nhìn hăn.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Thói Quen Xấu!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết, hôm nay cô mặc áo sơ mi không tay cổ chữ V thật sâu, váy ngắn đen bó sát người, mái tóc quăn hoang dã, buông xuống bả vai trắng mịn, nhìn vô cùng gợi cảm.

Hạ Tuyết tức giận đứng thẳng người, cầm cánh tay sưng đỏ của mình, quay đầu đi, không nhìn hắn!

Hàn Văn Hạo cũng không nhìn cô nữa, quay đầu đi!

Không khí giữa hai người, im lặng đáng sợ! !

Thang máy giống như xuyên qua thời không vọt thẳng lên! ! Thang máy rất nhanh lên tới tầng 100, cửa thang máy “oanh” một tiếng mở ra, Hạ Tuyết liếc nhìn cả phòng khách vẫn ánh đèn màu xanh dương, ngay lập tức trong lòng cô có một loại cảm giác quen thuộc tràn về, thậm chí, mọi chuyện xảy ra ở đây lúc ấy, những thứ ấy vẫn còn đang tồn tại.

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô, hắn đi ra thang máy, đi đến phòng ăn, cầm lấy chai rượu đỏ, rót cho mình một ly, đi đến phòng khách, cởi áo khoác tây trang, ném sang một bên, ngồi xuống, nâng rượu đỏ, uống một hớp

Hạ Tuyết cũng tức giận nhìn hắn chăm chăm, giày cũng không cởi, sải bước đạp thảm lông mềm mại đi vào trong, trực tiếp ngồi trên ghế sa lon, nhìn Hàn Văn Hạo! !

Hàn Văn Hạo không nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Có việc gì thì nói đi! Tôi không có nhiều thời gian lãng phí cùng với cô !"

Hạ Tuyết tức giận nói: "Anh thật sự rất độc ác! ! Tôi mặc kệ bản thân anh cao quý thế nào, anh không cần phải hủy diệt tôi như vậy? Sao anh có thể làm chuyện độc ác như vậy?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, lạnh lùng nhìn chòng chọc cô, lồng ngực phập phồng, không vui nói: "Hạ Tuyết! ! Tôi cảnh cáo cô! chuyện hôm qua, tôi còn chưa tha thứ cho cô! ! Tôi cũng không tính tha thứ cho cô! Cho nên tốt nhất, cô nói chuyện với tôi phải cẩn thận một chút! Loại phụ nữ như cô, có tư cách gì đánh giá tôi ? Là cô dùng đứa bé, trói chặt cuộc đời của tôi và cô!"

Hạ Tuyết cười lạnh nói: "Anh đừng nằm mơ! Tôi dùng đứa bé trói chặt anh? Anh dựa vào cái gì ? Cho dù đàn ông trên thế giới này đều chết sạch, tôi cũng không thích anh! !"

Hai mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, đại biểu cho hăn không thoải mái!

Hạ Tuyết tức giận tới cực điểm nói: "Tôi thật không ngờ, lòng dạ của anh ác độc đến mức này! ! Hôm qua phát hiện chân tướng, hôm nay vội vã muốn đem tôi hủy diệt?"

Hàn Văn Hạo cắn răng nhìn cô, lửa giận ngút trời, nhanh chóng nói: "Đem nguyên nhân nói ra cho tôi! !"

Hạ Tuyết nắm chặt túi xách của mình, nhìn Hàn Văn Hạo hét lên: "Tại sao sáu năm trước muốn quay lại CD tình ái này? Anh còn dám nói tôi có ý đồ? người có ý đồ là anh! ! Anh đề tiện đến mức này! ! Hóa ra, anh đã sớm có mưu đồ, anh sợ tôi có mưu đồ gây rối cho anh, cho nên anh dùng cách này để phòng tôi ! ! Anh thật là đáng sợ! !"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nhanh chóng lạnh lùng, tức giận đặt ly rượu đỏ xuống, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cho dù tôi muốn hủy diệt cô, tôi cũng không đến nỗi đưa mình vào chứ? Tôi ngu xuẩn làm ra loại chuyện như vậy sao?"

Ánh mắt Hạ Tuyết nhanh chóng chớp lóe! !

Hàn Văn Hạo thờ ơ nhìn cô nói: "Chỉ bằng chỉ số thông minh của một người phụ nữ như cô, cũng xứng làm mẹ của con gái Hàn Văn Hạo tôi sao?"

"Anh có ý tứ gì?" Hạ Tuyết tức giận nói: "Không có người mẹ như tôi đây, nó thông minh như vậy sao?"

Hàn Văn Hạo quay mặt đi, không muốn nói chuyện với cô!

Hạ Tuyết thâm sâu nhìn Hàn Văn Hạo, trong lòng nghi ngờ nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Thật sự không phải anh sao? Loại CD này cần phải xử lý, anh không làm cũng được!"

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn Hạ Tuyết nói: "Có muốn đem cô róc xương lóc thịt là việc của tôi! Đem CD tình ái phát ra ngoài! ! Đối con gái của tôi có ích lợi gì? Đối tôi có ích lợi gì? Huống chi, tôi không làm loại chuyện nhàm chán như vậy! Phụ nữ bên cạnh tôi một bó lớn, tôi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tôi không cần xem CD của cô để tiêu khiển! Bây giờ tôi muốn đối phó cô, Có rất nhiều cách, không cần đem CD sáu năm trước ra! ! Cô không quan trọng như vậy! !"

Nhất thời Hạ Tuyết không có chủ ý gì, ngồi trên sofa, suy nghĩ lại chuyện này!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng trừng mắt nhìn cô nói: "Người cao, nhưng đầu óc không cao! ! Lại dám vì loại chuyện như vậy, gọi điện thoại cho tôi ?"

Hạ Tuyết nhìn thẳng hăn, không chịu thua nói: "Ai bảo tối qua anh chọc giận tôi? Ai bảo anh tàn nhẫn như vậy! ? Trong mắt tôi, chuyện gì anh làm không được? Lời nói ghê tởm anh cũng có thể nói ra!! Bây giờ tôi đối với anh, thất vọng tới cực điểm! ! Tôi căn bản không ôm một chút hi vọng nào đối với người không có lương tâm như anh! !"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo khựng lại, nhìn chăm chăm cô nói: "Sáu năm rồi, đầu óc của cô vẫn không thay đổi, nhưng răng nhọn, mỗ sắc không ít! ! Cái này cũng là công lao của con gái tôi đi!"

"Anh đừng có trước con gái, sau con gái !" Hạ Tuyết tức giận nhìn hăn nói: "Hi Văn không phải con gái của anh, trước đó không phải, hiện tại không phải, tương lai không phải! !"

Hàn Văn Hạo lại nhìn cô, lông mày khẽ nhíu nói: "Phải không? Vậy thì thử xem !"

Hạ Tuyết cũng không chút nào sợ hãi nói: "Vậy thì thử xem !"

Cô tức giận, nắm túi xách, đứng dậy, muốn rời khỏi, nào ngờ, túi xách bị cô vừa rời dùng sức quay một cái, mọi thứ trong túi xách bị đổ ra, một tấm hình Hi Văn lúc 2 tuổi, mặc váy hoa, ôm quả táo lớn, đứng dưới gốc cây nhỏ, mỉm cười rơi bên chân Hàn Văn Hạo

Hạ Tuyết thấy thế, nhào lên trước, muốn giành tấm hình, nhưng đã bị Hàn Văn Hạo nhặt lên! !

Cô sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn hăn.

Hàn Văn Hạo cầm lấy tấm hình, bình tĩnh nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của con gái, nói ngay: "Con gái rất giống cô! Nhất là đôi mắt to!"

Hạ Tuyết bình tĩnh đứng trước mặt hăn, nghe hăn nói, cũng không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo tiếp tục nhìn tấm hình, tính tính thời gian, nói: "Thật ra nó gần sáu tuổi rồi."

Hạ Tuyết vẫn không lên tiếng, vươn tay, muốn giành lại tấm hình con gái, lại bị Hàn Văn Hạo chuẩn xác nắm chặt tay cô, để cho cô ngã ngồi bên

cạnh mình. nói: "Cô có lá gan sinh con của tôi ! ! Cô phải có nghĩa vụ, nói cho tôi biết, mọi chuyện của nó!"

"Anh dựa vào cái gì muốn biết?" Hạ Tuyết khiêu khích nói!

Hàn Văn Hạo sâu xa quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi khuyên cô, tốt nhất bây giờ không cần đối nghịch với tôi!"

Hạ Tuyết ôm vai ngồi trên sofa, nhìn về phía trước, cắn môi dưới!

Hàn Văn Hạo nhíu mày nhìn động tác này Hạ Tuyết, hắn không hài lòng, siết chặt cằm của cô nói: "Cô nhìn mình đi! Thói quen xấu của cô, con gái cũng học rồi ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Tự Tìm

Trong lòng Hạ Tuyết không khỏi đau xót, quay đầu lại, nhìn hăn không chịu thua nói: "Cái gì mà thói quen xấu? Con bé thông minh và đáng yêu biết bao nhiêu! Nó mạnh mẽ, dũng cảm, thiện lương, tất cả đều là tôi dạy !"

"Tôi xem cô vẫn ít dạy dỗ nó đi! Giống như con ghé con, khắp nơi đều đụng! ! không có chút đầu óc! !" Hàn Văn Hạo cầm chặt tấm hình con gái, nhìn cô né đáng yêu, nhớ hôm qua gặp mặt, trên mặt của hăn không nhận được nở nụ cười ôn hòa, chậm rãi hỏi: "Tối hôm qua có khỏe không?"

"Khỏe cái gì mà khỏe? Làm hại tôi mắc mưa cả buổi tối, phát sốt rồi ! !" Hạ Tuyết tức giận nói.

Hàn Văn Hạo nhướng mày, quay đầu lại, không thể tin được, nhìn cô nói: "Tôi hỏi con gái, hôm qua nghe chúng ta cãi nhau, nó có khỏe không?"

Hạ Tuyết nhanh chóng quay đầu lại, tức giận trừng mắt nói: "Nó không có việc gì! Rất tốt! ! Nhưng không chịu ngủ với tôi! !"

"Vậy sao! !" Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn tấm hình một cái, nhớ tới cái gì, có chút chán ghét, quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô bị sốt sao?"

"Đúng vậy!" Hạ Tuyết chán nản nói.

"Đã hết chưa?" Hàn Văn Hạo lo lắng hỏi.

"Tốt rồi! ! quan tâm đến tôi làm gì? Sợ tôi chết, không ai khiêu khích với anh sao?" Hạ Tuyết quay đầu nhìn hăn, tức giận nói!

"Tôi sợ cô lây bệnh cho con gái tôi, cho nên hỏi cô có khỏe hay không!"
Hàn Văn Hạo không khách khí nói ngay.

Hạ Tuyết thật hít một hơi lạnh, nhìn người này, ánh mắt của cô cũng không khỏi có chút dịu dàng khi nhìn trong ánh mắt Hàn Văn Hạo, xuất hiện sự dịu dàng hiếm thấy khi nhìn ảnh con gái, còn có ý cười. Đôi mắt cô chớp một cái, vẫn tức giận vươn tay nói: "Trả tấm hình cho tôi ! !"

Hàn Văn Hạo lập tức rút lại tấm hình, nhìn Hạ Tuyết nói: "Trả tấm hình cho cô? Một mình cô đã có nó sáu năm, cô còn dám đòi một tấm hình nhỏ này với tôi?"

Hạ Tuyết cũng không khách khí hỏi: "Vậy sáu năm qua, anh đã làm cho nó cái gì? Anh dựa vào cái gì muốn có tấm hình của nó?"

Hàn Văn Hạo cười lạnh, nói: "Nếu cô muốn tiếp tục nhìn thấy nó trong cuộc đời, tôi sẽ không cho nó nhìn nữa, cô thử đoạt lại đi?"

Hạ Tuyết tức điên muốn bể phổi, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh không nên hờ một chút là uy hiếp tôi ! Tôi dám để cho nó xuất hiện trong cuộc sống của tôi, thì tôi cũng đã chuẩn bị mọi chuyện rồi ! ! Nó sắp sáu tuổi, cho dù là lên tòa án, nó cũng có quyền tự quyết định rồi !"

Hàn Văn Hạo khẽ nhướng mày, nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Tòa án? Pháp luật? Đừng nói chuyện pháp luật trước mặt thương nhân! Pháp luật đối với chúng tôi mà nói, chỉ là công cụ, không phải thủ đoạn chế tài! ! Cô muốn lên tòa án? Tốt thôi! ! Tôi sẽ hủy diệt mọi thứ của cô, cho cô thân bại danh liệt, tạo bằng chứng cô hít thuốc phiện, tạo bằng chứng cô có bệnh tâm thần, tung tin cô dâm loạn với rất nhiều người, tôi muốn xem cô còn có quyền gì tranh đoạt con gái với tôi! Cô dám nói pháp luật với tôi không? Cô dám đấu với tôi không?"

Hạ Tuyết tức giận đến mặt mày trắng bệch, trái tim đau đớn không thở nổi, nhìn người đàn ông này tàn nhẫn vô tình tới cực điểm, cô tức giận,

nắm chặt ly rượu đỏ trên bàn, hất lên người Hàn Văn Hạo, hét lên: "Anh là một tên khốn kiếp! !"

Hàn Văn Hạo như một con dã thú, người bị ẩm ướt, đứng lên, ôm chặt Hạ Tuyết vào trong ngực, sau đó đem cả người cô đè lên sofa, ôm chặt người cô đang vùng vẫy, thậm chí hai chân đè lên đùi thon dài của cô, cúi sát mặt Hạ Tuyết, tàn nhẫn cười lạnh nói: "Cô thật sự rất không thông minh! ! Có lẽ cô đừng chọc tôi ! Tôi còn có thể cho cô có cơ hội đoàn tụ với con gái! Nhưng cô lại cứ muốn cứng rắn đấu với tôi! ! Cô đấu thắng tôi sao? Bây giờ cô có hai lựa chọn, một đem con gái trả lại cho tôi ! ! Hai là cùng con gái đi theo tôi !"

"Năm mơ! !" Hạ Tuyết tức giận đến toàn thân phát run, xoay thân thể, nào ngờ lúc vùng vẫy, cổ áo chữ V thật sâu, đột nhiên trượt xuống bả vai trắng mịn, lộ ra bộ ngực sữa căng tròn.

Lồng ngực Hàn Văn Hạo phập phồng, nghe cô nói xong, vô tình nói: "Tôi đã cho cô một cơ hội rời khỏi! Nhưng cô cứ muốn con gái của tôi, đây là cô tự tìm ! ! Cô đừng trách ai! !"

Hạ Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh cảm thấy tôi không có cách đối phó với anh sao? Anh cho là Daniel sẽ bỏ qua cho anh sao? Daneil coi Hi Văn như mạng sống, Tổng Thống cũng xem Hi Văn là mạng sống!! Anh cướp đoạt được sao? Hôm nay tôi không phá hư mọi thứ, là vì bản tiểu thư nhân từ!! Nếu tôi không nhân từ! Chúng ta hãy chờ xem!!"

"Vậy thì chờ xem! !" Hàn Văn Hạo đè thân thể của cô, vừa định nói lời tự hào, lại nghe đến tiếng chuông trong nhà vang lên, hăn không vui nghiêng đầu, sau tiếng chuông cửa, Tần Thư Lôi đứng trước màn hình theo dõi, mỉm cười nói: "Văn Hạo. Anh ở nhà sao? Em lên đây ...! Hôm nay chúng ta phải đi lấy nhẫn cưới !"

Hạ Tuyết vừa nghe lời này, tức giận nhìn Hàn Văn Hạo, cái người đàn ông xui xẻo này, nói: "Không thể nào? Lại là chiêu này? Có nhàm chán hay không ?"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ, thở dốc một hơi!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Anh Làm Sao Vậy?

“Bây giờ làm thế nào?” Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo hỏi.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, rất bình tĩnh hỏi: "Cái gì làm thế nào?"

Hạ Tuyết vươn tay, chỉ chỉ màn hình, tức giận nói: "Vị hôn thê của anh lên đây!"

Hàn Văn Hạo cười như không cười nhìn cô, nói: "Vậy thì thế nào? Cô muốn. Trốn vào phòng tôi ? Phòng tắm? hay giống như sáu năm trước, leo ra bên ngoài cửa sổ, đeo giống như con dơi?"

Hạ Tuyết nhìn hắn chăm chú, con người đảo một vòng, cười nói: "Anh không sợ đúng không? Anh không sợ thì tôi ngồi đây, đem váy của tôi xé nát một chút, nói anh phi lễ?"

Hai mắt Hàn Văn Hạo nheo lại nhìn cô, cũng đã nhìn thấy từ tầng trệt đã nhanh chóng lên tới tầng 90, Hạ Tuyết quay đầu vừa thấy, shit! Cô nghĩ cũng không nghĩ, chạy tới phòng bếp

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn người này, cô luôn luôn chọn nơi hung hiểm chông chất để lẫn trốn, hắn nói cô có phiền hay không?

Cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra! !

Hàn Văn Hạo lập tức nhìn thấy Tần Thư Lôi tao nhã từ trong thang máy đi tới, vui vẻ nhìn mình cười, ánh mắt của hắn liếc nhìn về phía phòng bếp, Hạ Tuyết đang núp phía dưới tủ bếp, hắn đành phải khẽ nhếch nụ cười nhìn Tần Thư Lôi hỏi: "Em làm sao biết anh ở nhà?"

Tần Thư Lôi tao nhã bước tới trước mặt Hàn Văn Hạo, vươn hai tay ôm cổ của hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Hàn Văn Hạo đành phải vươn hai tay kéo nhẹ eo cô, dịu dàng ôm hôn cô, ánh mắt liếc qua, lập tức nhìn thấy Hạ Tuyết không nhịn được tò mò, từ tủ bếp ngẩng đầu lên nhìn sang bên này, chỉ thấy cô cười lạnh, ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng lên, tiếp tục cùng Tần Thư Lôi hôn nồng nhiệt một hồi lâu, mới chậm rãi buông ra cô.

"Lúc này em đến công ty tìm anh, An Na nói anh tạm thời có việc, em gọi điện thoại di động, anh cũng không nhận, cho nên. đến đây thử một chút. nhả cười của chúng ta đã đưa đến tiệm châu báu hoàng thất rồi."

Tần Thư Lôi dựa trong lòng Hàn Văn Hạo, cười ngọt ngào nhẹ nhàng sửa lại cổ áo sơ mi của hắn, nhưng lại ngửi được mùi nước hoa thoang thoảng, ánh mắt của cô có chút nghi hoặc ngẩng đầu, bướng bỉnh nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Trên người của anh, có một mùi nước hoa rất dễ chịu, mùi này không phải mùi của anh dùng."

Hàn Văn Hạo cười nhạt hỏi: "Vậy. là mùi của người nào?"

"Em cũng không biết!" Tần Thư Lôi nói xong, nhịn không được nở nụ cười, nhìn hắn tín nhiệm 100%, nói: "Bất quá. mùi hương này thật sự vô cùng thoải mái."

Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi không chút nào nghi ngờ hắn, bộ dáng vô cùng tin tưởng, hắn vươn tay nắm nhẹ cằm của cô, hỏi: "Tại sao lại tin tưởng anh như vậy?"

Tần Thư Lôi nhịn không được cười nói: "Bởi vì em biết, loại người như anh. Nếu thích ai, mới có thể cùng người đó một chỗ, nếu không thích, muốn anh chạm đến cũng không chạm".

Hàn Văn Hạo thú vị nhìn Tần Thư Lôi, nhàn nhạt cười.

Hai tay Tần Thư Lôi luồn vào trong khuỷu tay của hắn, ngẩng đầu hỏi: "Thừa dịp bây giờ anh có thời gian, chúng ta đi đi đến cửa hàng châu báu hoàng thất một chút được không?"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng bếp, nói: "Tạm thời bây giờ không được, anh phải chờ một cuộc điện thoại đường dài quốc tế! Có việc vô cùng quan trọng cần bàn!"

Tần Thư Lôi nghe xong, tỏ vẻ hiểu, cười cười nói: "Vậy em đợi cùng anh, hôm nay em có thời gian."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng cười cười.

"Em khát nước quá, anh bận rộn, em đi lấy nước uống!" Tần Thư Lôi vừa định xoay người đi vào trong, lại bị Hàn Văn Hạo kéo cả người cô vào trong lòng mình, nói: "Để anh. em muốn uống gì?"

Tần Thư Lôi ngọt ngào nhìn vị hôn phu nói: "Em uống nước trắng là được, em không có thói quen uống nước trái cây hoặc thứ khác."

"Được!" Hàn Văn Hạo đi nhanh vào phòng bếp, sau đó liếc mắt một cái nhìn thấy phòng bếp trống không, ánh mắt hắn nhíu lại, trong lòng suy nghĩ, nhớ đến cô gái này giống như đứa ngốc, chơi trốn tìm là hạng nhất, hắn vừa tìm kiếm, vừa lấy cái ly, sau đó lơ đãng mở tủ lạnh, chuẩn bị lấy nước khoáng bên trong, nào ngờ nhìn thấy Hạ Tuyết ngồi trong tủ lạnh cao gần 2 mét, cả người lạnh phát run, răng đang đánh lách cách, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo vô cùng bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ này, chỉ số thông minh của cô một chút cũng không thay đổi! !

Hạ Tuyết nháy mắt nhìn Hàn Văn Hạo, bảo hắn nhanh chóng xử lý chuyện này! !

Hàn Văn Hạo thở phì phò, từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng, rót đầy một ly, đóng cửa tủ lạnh lại, ánh mắt của hắn liếc nhìn ra cửa, đuổi tay, kéo cửa tủ lạnh ra một chút, đi đến phòng khách, đưa cái ly đến trước mặt Tần Thư Lôi, mỉm cười nói: "Uống đi."

"Cám ơn." Tần Thư Lôi cầm ly nước khoáng uống, vừa uống vừa nhìn Hàn Văn Hạo cười dịu dàng, phát hiện ánh mắt của hắn có chút rối loạn, cô tò mò hỏi: "Anh làm sao vậy? Có chuyện gì rất lo lắng sao?"

Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi, đành phải nhàn nhạt mỉm cười nói: "Ừ! Vô cùng khẩn cấp! Có thể anh cần một chút thời gian, em có muốn đến phòng anh nghỉ ngơi một chút hay không? Anh muốn yên tĩnh một chút".

"Được rồi!" Tần Thư Lôi hiểu chuyện, nói: "Em đến phòng anh nghỉ ngơi một chút, anh cũng đừng quá mệt mỏi".

"Ừ!" Hàn Văn Hạo gật đầu, Tần Thư Lôi đặt cái ly xuống bàn, chạy lên lầu.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng phòng cửa đóng lại, hắn lập tức đi tới phòng bếp, sau đó mở cửa tủ lạnh, kéo người phụ nữ sắp bị đông cứng ra ngoài! !

Hạ Tuyết vừa ra khỏi tủ lạnh, dựa vào cây cột trong phòng bếp, vẻ mặt tái nhợt, thở ra hơi lạnh, hàm răng đánh lách cách nói: "Ôi chao! Mẹ ơi! Lạnh chết tôi rồi !"

Hàn Văn Hạo nhanh chóng đi tới trước mặt cô gầm nhẹ: "Mỗi lần như thế cô đều chọn cách không muốn sống này! ! Tủ lạnh mà cô cũng dám chui vào! ! Dừng được nữa sao?"

Hạ Tuyết không nhịn thua, nhìn hăn nói: "Đương nhiên! ! Tôi là ảnh hậu, tại sao tôi để cho anh ảnh hưởng đến cuộc đời của tôi chứ! ?"

Hàn Văn Hạo vừa nghe lời này, đột nhiên đề lên người lạnh lẽo của cô, hai tay siết eo nhỏ nhắn của cô, nhanh chóng kề sát mặt cô nói: "Không muốn có quan hệ với tôi, còn dám sinh con của tôi? Còn dám trở lại tìm tôi ?"

"Anh buông tay! ! Hi Văn không phải con gái của anh!" Hạ Tuyết tức giận đánh vào vai của hăn! !

"Không phải của tôi ? Vậy là của ai?" Một tay Hàn Văn Hạo xông vào trong áo sơ mi của cô, nắm cái bụng tròn nhẵn của cô, bá đạo nói: "Chỗ này, chỉ có tôi đi vào! !"

Hăn nói xong câu đó, hai mắt nhìn chăm chăm Hạ Tuyết!

"Anh ít ghê tởm một chút đi !" Hạ Tuyết khẽ hừ một tiếng, muốn đẩy hăn ra!

Hàn Văn Hạo lại kề sát mặt cô, nhìn đôi môi tái nhợt của cô, nói: "Tôi cảnh cáo cô! ! Con gái là của tôi ! ! Không được mang nó chạy trốn! !"

"Cút!" Hạ Tuyết tức giận muốn đẩy hăn ra! !

Hàn Văn Hạo lại ôm chặt cô, khẳng định nói: "Tôi nhất định phải có Hi Văn! !"

"Trừ phi tôi chết đi ! !" Hạ Tuyết nói xong, tức giận đẩy hăn ra, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng bếp, nhấn nút thang máy, cô đi vào thang máy, vừa xoay người, đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo cũng tiến vào trong thang máy, đang nhìn mình chòng chọc, trong lòng của cô lạnh lẽo, sợ hãi nhìn hăn hỏi: "Anh muốn làm gì?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Đánh Giá

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, một tay nhấn nút cửa thang máy, sau đó tới gần Hạ Tuyết, nắm cằm của cô, cảnh cáo nói: "Tôi nhắc nhở cô một lần nữa! Không được mang con gái tôi chạy trốn! Sau này làm chuyện gì, đều phải được sự cho phép của tôi!"

Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, cười lạnh, nheo mày nói: "Phải không? Bao gồm cả chuyện tôi muốn cùng Daniel kết hôn, để cho Hi Văn chính thức gọi hân là cha ! Anh làm gì tôi ?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng lên, nghe những lời này, nhìn thái độ kiêu ngạo của Hạ Tuyết, hân tức giận cúi đầu xuống, dùng môi mỏng gọi cảm của mình, che lấp đôi môi mềm mại lạnh lẽo của Hạ Tuyết! !

"Ừm." Hạ Tuyết tức giận, toàn thân phát run, kéo áo của hân, vẫn muốn rời khỏi nụ hôn của hân, bất đắc dĩ bị hai tay của hân gắt gao kiềm chặt thân thể của mình, lồng ngực rắn chắc của hân giống như sức nặng ngàn cân đè lên thân thể mình, ép Hạ Tuyết không thở nổi, cô vẫn kéo áo của hân, tức giận muốn rời khỏi nụ hôn của hân, bất đắc dĩ bị hân hôn mút đôi môi, cô thậm chí cảm giác đầu lưỡi của hân đang muốn xông vào trong khoang miệng của mình, cô liều mạng bảo vệ miệng, không cho hân như ý! !

Hàn Văn Hạo cảm giác Hạ Tuyết cự tuyệt, trừng mắt hân đột nhiên chớp lóe, tay duỗi ra bóp nghiêng trên eo cô! !

"A!" Hạ Tuyết nhịn không được kêu ra tiếng, môi mở ra, đầu lưỡi Hàn Văn Hạo cuồng nhiệt thô bạo tiến vào, điên cuồng quấn lấy lưỡi của cô, cô

tức giận vùng vẫy, lại phát hiện người đàn ông này thật lưu manh và bá đạo, vô luận cô cự tuyệt như thế nào, cũng không thể ngăn trở tiến công của hắn! !

Hàn Văn Hạo vừa mút đầu lưỡi thơm tho của Hạ Tuyết, vừa ôm thân thể mềm mại của cô, hai tay cách lớp quần áo của cô hoạt động, vuốt ve trêu chọc sau lưng cô, thậm chí đưa tay đến cái mông của cô bóp mạnh một cái! !

Hạ Tuyết tức giận, dậm chân muốn đẩy hắn ra, bất đắc dĩ bị hắn cưỡng nhiệt hôn, không để cho cô lấy hơi, Hạ Tuyết cảm thấy đầu lưỡi của mình muốn tê dại, nhưng hắn vẫn cưỡng nhiệt hôn, lồng ngực hắn nóng lên, vây chặt cô, cô lại bị hắn làm cho toàn thân đổ mồ hôi! Cô thật là không thể nhịn được nữa, lại đột nhiên mất hơi sức, tức giận cũng không thể được.

Hàn Văn Hạo cảm giác Hạ Tuyết không còn chút hơi sức, hai tay của hắn đột nhiên ôm chặt eo nhỏ nhắn của cô, để cô dán sát vào lồng ngực rắn chắc của mình, hắn hung hăng hận không thể đem cô ăn hết, khế cắn cầm của cô.

"A!" Hạ Tuyết có thể nói chuyện, tức giận hét lên: "Anh, cái người khốn kiếp này! ! Ý mình là đàn ông, dám khi dễ người ta? Thật quá đáng mà ! Anh buông ra!"

Hàn Văn Hạo duỗi hai tay bưng mặt cô, đè cái gáy của cô sát phía sau tường, nhìn chăm chăm đôi môi mềm của cô đã bị mình hôn đến vừa đỏ, vừa sưng, hắn có chút đắc ý, lại tiếp tục mút môi của cô, bá đạo ở trên môi cô nói: "Tôi nói rồi, cô đừng phản kháng tôi ! ! Cô đã quên sao? Hà?"

Hạ Tuyết tức giận nhìn Hàn Văn Hạo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi thật muốn đem anh cắn chết! !"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm Hạ Tuyết nói: "Cô vẫn hi vọng tôi chết!"

"Không phải anh cũng hi vọng tôi chết sao?" Hạ Tuyết ngửa mặt nói! !

Hàn Văn Hạo nhìn gương mặt hồng hồng của cô, lại cúi đầu, khẽ mút cánh môi của cô nói: "Đúng vậy! Tôi hi vọng cô chết đi!"

Hắn vừa nói xong, lại bá đạo dùng đầu lưỡi hấp dẫn, hôn Hạ Tuyết, hai tay vuốt ve chỗ trũng trên eo cô ! !

"Ừm." Hai tay Hạ Tuyết chống vào ngực của hắn, xoay hai chân của mình, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Hàn Văn Hạo mãnh liệt hôn cô một lúc lâu, rốt cuộc lồng ngực phập phồng, thở hỗn hển, buông cô ra, hỏi: "Rất nóng à?"

Hạ Tuyết bị nóng đến toàn thân đổ mồ hôi, có một loại ý nghĩ, cô không thích bản thân mình bị hắn kiềm chế, vỏ đại não của cô bắt đầu nóng lên, không thể nhịn được nữa nhìn Hàn Văn Hạo tức giận nói: "Anh đừng cho là tôi vui vẻ! ! Cho dù bây giờ anh có lấy được thân thể tôi, vậy thì thế nào? ở trong mắt của tôi, anh chính là đồ lưu manh! Cả đời đều cầm thú! !"

"Tôi không ngại, tôi ở trong lòng cô là cầm thú! Tôi chỉ hi vọng thỏa mãn bản thân mình mà thôi! Cho tới bây giờ tôi cũng không đặt cô ở trong lòng!!" Hàn Văn Hạo không sao cả, nói.

Hạ Tuyết tức giận kêu to: "Vậy tại sao anh muốn hôn tôi ?"

"Cô nghĩ rằng tôi hôn cô, là vì cô có chỗ nào đặc biệt sao? Ngoại trừ sinh Hi Văn cho tôi, thì cô có cái gì?" Hàn Văn Hạo nhướng mày nói!

Hạ Tuyết cắn môi dưới, tức giận nhìn hắn!

"Tôi bảo cô không được làm động tác này! Dạy hư con gái của tôi !" Hàn Văn Hạo đột nhiên bưng mặt cô, lại hôn môi của cô, hưởng thụ mùi thơm

thân thể của cô, lần này tuy hấn kiểm chặt thân thể của cô, nhưng nộ hôn lại rất dịu dàng.

Hạ Tuyết đẩy hấn ra, khí thế ngất trời nói: "Anh suy nghĩ một chút cho vị hôn thê của mình đi! Cô ấy tin tưởng anh như vậy! Chẳng lẽ anh không có trái tim sao?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo kiên định nhìn Hạ Tuyết nói: "Trái tim của tôi ở bên trong ngực! ! Cô muốn moi ra cho cô nhìn hay không?"

Hạ Tuyết thật sự không thể tưởng tượng nổi, nhìn hấn nói: "Anh thật là đáng sợ! !"

Hàn Văn Hạo nắm cằm của cô nói: "Chuyện đáng sợ hơn, cô cũng không biết! ! Phụ nữ đối với tôi mà nói, không là gì cả! Nhưng con gái thì khác! Cho nên tôi tạm thời tha cho cô một mạng! ! Chuyện CD tình ái"

Ánh mắt hấn nheo lại, không khách khí nhìn cô nói: "Ngoại trừ tôi, cô có lên giường với người đàn ông khác không! ?"

Hạ Tuyết vừa nghe xong, ánh mắt nóng lên, bàn tay hung hăng tát một cái trên mặt của hấn, tức giận hét lên: "Lời như thế anh cũng nói cho ra miệng được? anh là người đàn ông đầu tiên của tôi! ! Cũng là người đàn ông duy nhất cho đến bây giờ! !"

Hàn Văn Hạo đột nhiên thâm sâu nhìn Hạ Tuyết."Vậy Hàn Văn Kiệt, không có hôn môi cô sao?"

"Anh ghê tởm! ! Tôi và hấn không xảy ra chuyện gì! ! Ngoại trừ hấn chăm sóc cho tôi, vẫn cứ chăm sóc cho tôi mà thôi! ! Tôi không ghê tởm như trong tưởng tượng của anh! ! Trái lại anh! Bên cạnh có bao nhiêu phụ nữ? đến khi nào thì anh không phải dùng nửa người dưới để suy nghĩ vấn đề?" Hạ Tuyết tức giận nói! !

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, nghi hoặc hỏi: "Yêu một người, không dám tới gần như vậy, là vì cái gì?"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nhìn hắn, hốc mắt đỏ lên, kích động nói: "Bởi vì tôi mang thai con của anh! Bởi vì hắn đã có vị hôn thê! Bởi vì tình nghĩa anh em của tên khốn anh ! !"

Hàn Văn Hạo nhìn cô.

"Thang máy này sao lại thế này? Tại sao lâu như vậy, vẫn chưa đến lầu một a?" Hạ Tuyết tức giận đi tới cửa thang máy, nhìn con số dừng lại ở tầng 50, không chạy nữa, cô quay đầu lại, “a” kêu to một tiếng!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Cút

Hàn Văn Hạo từ phía sau lưng Hạ Tuyết, ôm chặt cô nói: "Đừng ôm lấy bất kỳ hi vọng gì với Văn Kiệt! ! Hắn không thể yêu cô! !"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nghiêng mặt tức giận nghẹn ngào nói: "Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng có bất luận hi vọng gì! ! Sáu năm trước, bắt đầu biết anh, tất cả mọi chuyện xảy ra làm cho tôi không thở nổi rồi, có thể còn sống, đã rất tốt rồi !"

Hàn Văn Hạo nghe lời của cô, cũng không nhịn được nói: "Phải không? Nhưng cô lại sinh ra con của tôi ! Thật châm chọc!"

"Tôi cũng thấy như vậy! !" Hạ Tuyết vươn tay, muốn nhấn xuống một tảng, lại bị Hàn Văn Hạo bá đạo nắm chặt tay mình, ôm chặt cái bụng tròn nhẵn của cô, cô không còn hơi sức kêu to: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng của cô, lại nói: "Hi Văn của tôi ở chỗ này sao?"

Trong lòng Hạ Tuyết đau xót, cắn chặt răng nói: "Ừ!"

"Không trách được lúc ấy, tôi thích cái bụng bằng phẳng như vậy, bởi vì nơi đó có cốt nhục của tôi!" Hàn Văn Hạo nói ngay.

"Tôi sẽ không đem Hi Văn cho anh! ! Anh đừng quên, anh còn có vị hôn thê! ! Cô ấy thừa nhận tồn tại của Hi Văn sao? Tôi tuyệt đối không để cho bất cứ ai tổn thương con gái của tôi!" Hạ Tuyết nói.

Hàn Văn Hạo nhẹ giọng nói: "Trên thế giới này, không có chuyện gì tôi không giải quyết được!"

"Tôi không có ý can dự vào cuộc sống của anh! Tôi chỉ nghĩ tới cuộc sống của mình! !" Hạ Tuyết mở tay của hấn ra, lại bị Hàn Văn Hạo ôm chặt, thậm chí hấn cúi đầu cắn mạnh lên vai trắng mịn của cô một cái!

"A....." Hạ Tuyết tức giận kêu lên: "Đau chết rồi ! ! anh nổi điên gì chứ?"

Hàn Văn Hạo lại cắn vành tai của cô, nói: "Người phụ nữ chết tiệt này! ! Cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ người phụ nữ nào, chống đối tôi như cô vậy!"

Hạ Tuyết kêu to: "Bởi vì tôi không thích anh! !"

Hàn Văn Hạo dừng lại, nhìn cô chằm chọc nói: "Cô yêu em trai tôi!"

Trong lòng Hạ Tuyết giống như bị kim châm, cô tức giận kêu to: "Anh không cần nhắc nhở tôi ! ! Đây là chuyện riêng của tôi! Mặc mớ gì đến anh?"

"Bây giờ cô là mẹ của con gái tôi! Gián tiếp cũng là người phụ nữ của tôi!" Hàn Văn Hạo mút nhẹ trên cổ mềm mại của Hạ Tuyết, phát hiện thân thể của cô thật sự rất thơm, hai tay của hấn càng không ngừng vuốt ve bụng của cô, hấn vô cùng yêu thích chỗ này! !

"Đây chỉ là anh không cần thận lưu lại ! Có lẽ cuộc đời của anh, có rất nhiều người phụ nữ bên ngoài sinh cho anh rất nhiều đứa bé rồi ! Sau này, Tần tiểu thư cũng sẽ sinh con cho anh, anh không cần nhớ đến bảo bối của tôi!" Hạ Tuyết lạnh lùng nói.

"Nhưng tôi rất thích cô sinh bảo bối này cho tôi! Tôi rất thích! Tôi yêu nó! Nó rất đẹp, rất thông minh!" Hàn Văn Hạo lại mút trên cổ cô, đụng sọt

tóc nhờn nhột, vô cùng thoải mái.

Ánh mắt Hạ Tuyết chớp lóe, cũng không chịu thua nói: "Anh thông minh như vậy, sau này sẽ sinh con nhất định sẽ thông minh! Anh yên tâm đi!"

Động tác của Hàn Văn Hạo lập tức dừng lại, mạnh mẽ xoay người của cô lại, áp sát vào mặt tường, tức giận nhìn cô nói: "Cô đừng rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt!"

"Cho tới bây giờ, anh cũng không cho tôi uống rượu mời!" Hạ Tuyết nói hết lời, thừa dịp ấn nút thang máy xuống tầng trệt, nói: "Tôi không có nhiều thời gian lãng phí với anh ! Tôi muốn đi tìm Isha! Không biết CD tình ái kia từ đâu có? Làm sao lại có loại chuyện như vậy? Tôi không tin!"

Hàn Văn Hạo rời khỏi thân thể của cô, hai tay cầm trong túi quần, hỏi: "Tin tức này từ nơi nào phát ra?"

Hạ Tuyết tức giận nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Còn không phải là từ ONE KING của anh?"

"ONE KING?" Hàn Văn Hạo suy nghĩ chuyện này."Chắc không ai có lá gan này chứ! ? Ai mà không biết cô là bạn của Văn Vũ?"

Hạ Tuyết cắn môi dưới.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, nhắc nhở cô, nói: "Sáu năm trước, biết chuyện của chúng ta, còn có người nào?"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, thuận miệng nói: "Nhiều người a, tôi, anh, Cần Nhu, quản lý khách sạn." Cô sửng sốt.

Hàn Văn Hạo im lặng nhìn cô.

Hạ Tuyết nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh nghi ngờ là Cần Nhu?"

Hàn Văn Hạo cười lạnh nói: "Tôi cũng không dám nghi ngờ bạn bè của cô! Huống chi, nếu cô ta thật sự có lá gan này, tôi thường thức cô ta!" Hàn Văn Hạo nói dứt lời, ánh mắt chột bén nhọn!

Hạ Tuyết chế nhạo hằn nói: "Hóa ra anh cũng thường thức phụ nữ a?"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "May mà tôi rất tinh mắt ! Cho nên tôi không thường thức cô!"

"Mẹ nó!" Hạ Tuyết nhin không được văng tục!

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn cô một cái, quay đầu đi chỗ khác nói: "Chuyện này, tôi sẽ tra xét! !"

Hạ Tuyết nhìn hằn, có chút không tin nói: "Anh tra xét?"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Nếu không, cô nói cho Daniel tiên sinh của cô, để cho hắn tra xét? Nói cô có CD tình ái? Quay lại cảnh tôi và cô ở trên giường chơi đùa! triền miên thế nào! Hôn tình cảm thế nào!"

"Đừng nói nữa!" Hạ Tuyết quay đầu, mặt lạnh nói.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo cũng lạnh lùng quay đầu đi, rốt cuộc nhìn thấy cửa thang máy mở ra, Hạ Tuyết đeo mắt kính, đi nhanh ra ngoài, Hàn Văn Hạo cũng đi theo ra ngoài, nói: "Chuyện CD, tạm thời cô đừng vọng động! Bây giờ cô chưa có nhiều giá trị! Nếu người kia muốn ra tay, cũng sẽ không ra tay với cô vào lúc này!"

Hạ Tuyết vừa nghe vừa ngồi vào trong xe của mình, nắm tay lái, nhìn phía trước nói: "Nhưng trong lòng của tôi luôn cảm thấy bất an! ! Cảm thấy sẽ xảy ra chuyện!"

"Thế giới này mỗi ngày đều có chuyện xảy ra, trừ phi cô chết đi !" Hàn Văn Hạo không chút khách khí nhìn cô nói.

Hạ Tuyết tức giận, cắn chặt môi dưới nhìn hắn! !

Hàn Văn Hạo vừa nhìn thấy động tác này của cô, tức giận khom người, cúi xuống, một tay nắm chặt gáy của cô, buộc cô ngẩng đầu, hôn xuống đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi xông vào trong khoang miệng đang chống đối của cô, mạng mẽ quấn lấy một lúc lâu, mới thả lỏng môi của cô ra, nói: "Tôi nói với cô bao nhiêu lần, đừng cắn xuống môi như vậy! Để cho con gái học thói quen xấu! !"

"Anh." Hạ Tuyết tức giận, vẻ mặt trắng bệch kêu lên: "Cái người không lương tâm này! ! Chỉ biết con gái, con gái! ở trong mắt anh, tôi không phải là người sao!"

"Vốn là không phải! !" Hàn Văn Hạo cũng không khách khí nói xong, lại nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của cô, hắn lại nắm chặt gáy của cô, bá đạo cắn cái cằm khêu gợi của cô, nói: "Giống con báo con, không nghe lời!"

"Anh cú!" Hạ Tuyết xoay mặt, lúc hắn cắn người, tình cảm rất mềm yếu! !

"Sau này cô còn dám bảo tôi cú thử xem! ! Giống như bây giờ, tôi sẽ ném cô vào đài phun nước!" Hàn Văn Hạo đột nhiên khom lưng, bế cả người Hạ Tuyết lên, đi đến đài phun nước! !

"A....." Hạ Tuyết sợ tới mức ôm của hắn cổ, kêu to: "Anh dám?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Điều Tra

Isha ngậm điều thuốc trong miệng, có chút vất vả nhìn cả người Hạ Tuyết ướt nhẹp, tức giận ngút trời, đi về phía này, cả khuôn mặt giống như ăn phải thuốc súng, cô vội vàng rút một hơi thuốc lá trong miệng mình, nhẹ nhàng phun ra làn khói trắng, nhìn Hạ Tuyết đi tới, tức giận đến phát run ngồi trên ghế sofa, cô đột nhiên cười nói: "Cô xảy ra chuyện gì? Người ướt thành như vậy, cô cũng không chú ý hình tượng xuất hiện trước công chúng sao? Này! Cô là ảnh hậu đó! !"

Hạ Tuyết ôm vai, dựa trên sofa, tức giận muốn bể phổi, nói: "Tôi bị con báo chết tiệt ném xuống nước!"

"Ồ?" Isha không hiểu, cười hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

"Hừ!" Hạ Tuyết nhớ lúc nãy Hàn Văn Hạo thật sự ném cô vào trong nước, còn đứng bên ngoài đài phun nước, chỉ vào mình nói, không được bị cảm cúm, nếu không sẽ lây bệnh cho con gái, lúc ấy cô tức giận, cũng kéo hẳn vào trong nước, không để cho hằn dễ chịu! !

"Được rồi! Nói chuyện chính sự!" Isha vừa muốn nói, lại nhìn thấy cả người Hạ Tuyết ướt nhẹp, cô nhìn không được, cười nói: "Cô tới cửa hàng quần áo trước tiệm cà phê, thay bộ quần áo khác." Ánh mắt cô đột nhiên nhíu lại, nghiêng đầu, nhìn dấu răng trên vai Hạ Tuyết, cô lập tức nhướn mày nhìn Hạ Tuyết, hỏi: "Có ai cắn cô sao? Là đàn ông cắn cô sao?"

"Con báo nhỏ cắn tôi! !" Hạ Tuyết dùng khăn giấy lau cái cổ ẩm ướt của mình, không vui, trừng mắt nhìn cô nói.

"Con báo nhỏ này, chắc không phải là cha Hi Văn chứ?" Isha rất hứng thú nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết nhìn Isha, cũng ngạc nhiên cười hỏi: "Cô làm sao mà biết?"

Isha đột nhiên cười đùa, chỉ vào dấu răng nơi bả vai cô, nói: "Phụ nữ không có cách nào phòng bị với cha của đứa bé! Bị hấn cắn, khẳng định là bởi vì thân phận của hấn đặc biệt! Ôi chao! Vết cắn này rất hung ác! Nếu hấn không yêu chết cô, chính là hấn hận chết cô! !"

"Khẳng định là hận chết tôi ! !" Hạ Tuyết tức giận nói.

Isha nhìn dấu răng, lại lắc đầu cười nói: "Vây cũng chưa chắc! Tới đây! Chúng ta nhìn hình này xem!"

Hạ Tuyết ngẩng đầu, nhú mày nhìn cô!

Isha xoay người, chỉ vào một khoảng trống trong quán cà phê, vẽ một cái hình vuông, sau đó cười nói: "Giả sử đây là một màn hình, người đàn ông đem một phụ nữ án trên tường, đột nhiên kích động, có lẽ nói không nên lời, cảm thấy muốn ở trên vai cô, hung hăng cắn một cái! Nhưng không thể nào đem cô cắn nát! Cô cảm thấy, người đàn ông này hung ác với cô sao?"

Hạ Tuyết “chặc” một tiếng nói: "Bất luận là người đàn ông nào, cũng không so với con báo chết tiệt kia được! Hấn là loài vật! Hấn không phải là người!"

Isha đoán một chút, nói: "Có phải. Hấn rất bá đạo hay không? người đàn ông bá đạo đều như vậy! Cô không biết là rất hấp dẫn sao?"

Hạ Tuyết nói ngay: "Không! Tôi thích người đàn ông dịu dàng! !"

Isha nhìn người phụ nữ không có tiền đồ này, nói: "Làm ơn đi! Hấn đối với cô bá đạo, là muốn đoạt lấy! Giữ lấy, dịu dàng sẽ rất dọa người, cô có

tin hay không?"

Hạ Tuyết nheo mắt nhìn Isha nói: "Cô nói như vậy, không sợ ... ông chủ của cô thất vọng sao.

Isha nhin không được cười nói: "Tôi chỉ muốn trung thành với trực giác về tình yêu mà thôi! Nếu có một ngày, cô và ông chủ tôi kết hôn, tôi nhất định mua tất cả pháo hoa đốt cho cô! Nói thật, Daniel tiên sinh là người đàn ông dịu dàng nhất trên thế giới này mà tôi gặp! Tôi không chỉ một lần tưởng tượng, nếu hãm hôn cô, trong lòng rung động biết bao nhiêu!"

Hạ Tuyết thở dốc một hơi, nhìn Isha thật lòng nói: "Isha! Lần này, tôi trở về nước, gặp phải con báo nhỏ chết tiệt kia, có rất nhiều chuyện không ngừng xảy ra, làm cho tôi không có thời gian chú ý đến tình yêu! ! nói một chút chuyện CD này! Tạm thời không nên vọng động!"

Isha nhìn Hạ Tuyết, khó hiểu hỏi: "Tại sao?"

Hạ Tuyết tức giận nói: "Bởi vì cha của đứa bé nói, hãm sẽ xử lý chuyện này!"

"Ôi chào! Một người đàn ông tốt a!" Isha đột nhiên cười, bưng ly cà phê, vừa uống, vừa hỏi: "Giải quyết thế nào? Đây chính là chuyện của ONE KING a! Cô phải biết rằng, ONE KING thuộc tập đoàn Hàn thị! ! Cha đứa nhỏ này có năng lực thế nào mà dám khiêu chiến với Hàn thị? Tôi xem, ngoại trừ ông chủ của tôi, cũng không có ai động đến Hàn thị được !"

Hạ Tuyết im lặng, ngẩng đầu nhìn cô, có chút do dự, thở dốc một hơi nói: "Cha của Hi bảo bối, là Tổng Tài của ONE KING. Hàn Văn Hạo!"

"Phốc" Isha kinh sợ, cà phê miệng phun về phía Hạ Tuyết! !

Hạ Tuyết nhú mào, không thể nhìn được nữa, lau cà phê trên mặt mình, kêu to: "Đây là thế nào a? Hôm nay tôi có tai họa nước sao? Hay là gặp ngày tai họa lớn?"

Isha không thể tin được, nhìn Hạ Tuyết nói: "Vừa rồi tôi không nghe lầm chứ? vừa rồi cô nói, Hi bảo bối là con gái của Hàn Tổng Tài?"

"Đúng vậy! Chỉ số thông minh cũng giống nhau! Cách nói chuyện cũng rất nhiệt tình! !" Hạ Tuyết bất đắc dĩ nói.

"Trời ơi! !" Isha bật cười nói với Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết! Cuộc đời của cô quá rối rắm rồi ! ! nghe nói ông chủ chúng tôi muốn hợp tác với Hàn thị, cô làm sao bây giờ?"

"Tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ! Rau trộn! Hẳn tuyên bố sẽ cướp đoạt con gái với tôi, sẽ không tiếc mọi thủ đoạn!" Hạ Tuyết nhắc tới việc này thì buồn bực!

"Làm sao có thể?" Isha nhìn dấu răng trên vai Hạ Tuyết, nói: "Cho dù hẳn muốn cướp đoạt con gái, bất quá là muốn mua một tặng một đi?"

"Cút! Lại còn mua một tặng một nữa! giá đặc biệt sao?" Hạ Tuyết tức giận nói!

"Nếu hẳn thật muốn cướp đoạt con gái thì làm sao bây giờ? Hẳn nói nhất định phải cướp đi !" Isha nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Isha nói: "Cô làm sao mà biết?"

"Đừng nói chuyện pháp luật với thương nhân! Bọn hẳn sống trong pháp luật và quan trường!" Isha thật lòng nói với Hạ Tuyết nói: "Trừ phi cô cầu cứu với Daniel tiên sinh!"

Hạ Tuyết nói ngay: "Không cần! ! Tôi không muốn vì chuyện của mình làm ảnh hưởng chuyện hợp tác dự án của hần và Hàn Văn Hạo! Đây là chuyện trọng đại liên quan đến Tập đoàn Toàn Cầu! Tạm thời hần không có hành động gì! Tôi quay xong bộ phim này, xem tình hình thế nào rồi nói sau!"

Isha bất đắc dĩ cười nói: "Khó đấy! Nhìn dấu răng hần cắn cô, tôi biết hần sẽ không bỏ qua cô!"

"Hần có vị hôn thê! Hần có thể làm gì tôi ?" Hạ Tuyết nhìn bạn tốt nói.

"Cho nên hần cắn cô!" Isha nhin không được cười nói.

Hạ Tuyết nhut chí ngồi trên sofa.

"Này!" Isha nửa thật, nửa giả nhìn Hạ Tuyết nói: "Cưng ời, dấu răng này xem ra vừa đỏ, vừa sưng, cưng có muốn tiêu độc một chút hay không! Lần trước tôi nghe nói, người cắn cũng có thể chết người đó! !"

"Không thể nào?" Hạ Tuyết cúi đầu nhìn bả vai mình, nói: "Không thể nào! Nhưng thật sự là rất đau a!"

"Đi xem đi!" Isha bật cười nói.

Văn phòng Tổng Tài!

Tả An Na có chút tò mò nhìn Hàn Văn Hạo, dường như tâm tình của hần có chút cao hứng, cúi đầu nhìn văn kiện, vừa nhìn, vừa chu môi của mình Cô hơi nghi hoặc, nhíu mày, ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo.

"Bảo Hứa Mặc và Nhậm Phong tới gặp tôi !" Hàn Văn Hạo đột nhiên nói.

“Vâng!” Tả An Na lập tức đi ra ngoài, không bao lâu, Hứa Mặc và Nhậm Phong đi tới, nhìn Hàn Văn Hạo hỏi: "Tổng Tài, anh có việc tìm chúng tôi?"

Hàn Văn Hạo nói ngay: "Đến Văn phòng ONE KING điều tra tin tức có liên quan đến chuyện CD 6 năm trước của Hạ Tuyết, có hay không, chuyện này, đừng kinh động Văn Vũ."

Nghỉ tết nha mọi người! mừng 3 sẽ post lại, chúc mọi người năm mới may mắn, hạnh phúc....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Chuyện Cd

Cần Nhu vừa hoàn thành một buổi quay quảng cáo trở về, nhìn thấy trong màn hình cao ốc đang phát tin cuộc tranh cử ảnh hậu Giải Kim Mã số đặc biệt, trong đó Hạ Tuyết mặc váy nữ thần một vai, màu xanh nhạt, ngồi dựa vào bên cạnh tấm biển Giải Kim Mã, quay đầu tự tin giống như một nữ hoàng, mỉm cười, ba diễn viên tranh cử ảnh hậu, lấy đủ tư thế, nhìn ống kính làm điệu bộ tranh cử Cô đứng trước màn hình, nhìn chăm chăm hình ảnh, hừ lạnh một tiếng, tức giận mang túi xách, vừa tiến vào thang máy, vừa hung hăng nói: "Rồi sẽ có một ngày, tôi cũng sẽ đứng ở trên kia! !"

Cô nhanh chóng đi vào thang máy, lúc vừa muốn nhấn cửa thang máy, lại nhìn thấy người đàn ông rất quen đi đến, liếc mắt Cần Nhu một cái, im lặng đứng ở một bên!

Cần Nhu nhướn mày, xoay người đối mặt thang máy màn ảnh, cố gắng nhớ lại hình ảnh trong gió tuyết sáu năm trước, cô lập tức đầu ngẩng lên, hơi quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Mặc và Nhậm Phong, cuối cùng nhớ ra, bọn hắn là người của Hàn Văn Hạo! Trong lòng cô thầm kêu không tốt, tại sao Hàn Văn Hạo phải cận vệ đến ONE KING? Cô có dự cảm không tốt, càng lúc càng tăng, càng lúc càng lo lắng!

Hứa Mặc đứng một bên, cũng bỗng nhiên cảm giác Cần Nhu rất quen mặt, lúc hắn muốn quay lại nhìn Cần Nhu, cửa thang máy mở ra, Cần Nhu bước nhanh ra ngoài, cửa thang máy đóng lại! Cô quay đầu nhìn thang máy là trực tiếp đến tầng Tổng Giám! Cô lập tức gọi điện thoại cho Trác Bách Quân!

Văn phòng Tổng giám!

Củng Oánh, năm nay ONE KING sắp sửa lăng xê nữ diễn viên mới, đang mặc váy ngắn màu trắng, ngồi trên sofa, có chút hồi hộp nhìn Trác Bách Quân, đang ngồi bên cạnh mình, tay vuốt ve bờ vai trơn bóng của cô .
....

Củng Oánh khẽ cắn môi dưới, mang tai có chút đỏ bừng ngẩng đầu, nhìn Trác Bách Quân, kêu nhỏ: "Tổng giám."

"Có muốn quảng cáo sữa rửa mặt hay không?" Trác Bách Quân nhìn Củng Oánh, xấu xa cười hỏi.

Củng Oánh tim đập mạnh, nhưng gật đầu nói: "Muốn."

"Phát ngôn cho sữa rửa mặt, tuy không thể sánh bằng các thương hiệu lớn, nhưng cũng có một trăm triệu a! sau đó cô có thể trả hết nợ trong nhà rồi!" Trác Bách Quân xấu xa cười nói.

Mặt Củng Oánh đỏ lên, lại nở nụ cười.

"Giở váy lên cho tôi nhìn xem!" Trác Bách Quân nhìn Củng Oánh nói.

Củng Oánh do dự một lúc, cắn răng vươn hai tay, nấp nhẹ váy ngắn, chậm rãi kéo lên trên.

Hơi thở Trác Bách Quân có chút phập phồng, không thể bình tĩnh nhìn da thịt trắng nõn dưới quần lót bằng ren đỏ thắm giữa hai chân Củng Oánh, hần nhìn cô đột nhiên xấu xa cười, sau đó vươn tay, bóp nghiêng cằm của cô nói: "Cô thật sự rất hư! Lại có thể mặc quần lót màu đỏ khêu gợi như vậy!"

Củng Oánh cắn môi dưới, ngẩng đầu lên nhìn hắn, có chút hờn dỗi nói: "Tôi nghe nói, anh thích phụ nữ mặc quần lót màu đỏ. Hơn nữa còn

là quần ren, tôi biết hôm nay anh muốn gặp tôi, cho nên đặc biệt đi mua !"

Trác Bách Quân phát hiện cô gái nhỏ này rất thông minh, thậm chí cô trêu chọc lửa dục của mình bùng lên, hấn chậm rãi ngồi sát vào cạnh cô, vừa vươn tay xoa xoa bộ ngực của cô, vừa ở bên tai cô, giống như đang thì thầm hỏi: "Vậy cô nói cho tổng giám, trên trên là màu sắc gì?"

Mặt Cung Oánh đỏ lên nói: "Vẫn là màu đỏ! Anh muốn mỏng, hôm nay tôi mặc mỏng đến, còn xịt nước hoa hoa hồng mà anh thích."

Ánh mắt Trác Bách Quân nóng lên, nhìn Cung Oánh nói: "Cô làm cho tôi có chút ý loạn tình mê, lần đầu tiên sao?"

"Uh`m!" Cung Oánh gật đầu, năm nay cô mới mười chín tuổi, tuy cũng có chút khéo đưa đẩy, nhưng cô cảm thấy Trác Bách Quân thật sự là người rất đẹp trai!

"Cô tính hầu hạ tôi thế nào? lấy lòng tôi thế nào?" Trác Bách Quân vừa xoa xoa bộ ngực của cô, vừa nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô nói: "Nếu cô hầu hạ tốt, cơ hội một bó lớn! Lần đầu tiên, tôi rất thích! Đủ chặt! !"

Cung Oánh không dám lên tiếng, vừa nghe đàn anh nói, thu phục được Trác Bách Quân, chẳng khác nào thu phục một cây rụng tiền, cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi đứng lên, tách ra hai chân ngồi giữa hai chân Trác Bách Quân, sau đó cúi xuống, nhẹ nhàng mà hôn môi của hấn!

Trác Bách Quân đột nhiên đắc ý cười, cùng con thỏ nhỏ này nhẹ nhàng hôn môi, nhưng điện thoại di động ở phía sau vang lên, hấn vừa cùng cô hôn, vừa nhận điện thoại đáp lại: "Ừ."

Cần Nhu lập tức hỏi Trác Bách Quân: "Bây giờ anh đang ở đâu ?"

"Tôi còn có thể nơi nào?" Trác Bách Quân vừa hôn cổ Cung Oánh, vừa nói: "Đương nhiên tại văn phòng!"

Cần Nhu nghe được giọng nói không đúng, tức giận nói: "Anh lại đang chơi phụ nữ? Trước hết anh buông tha cho những cô gái nhỏ không hiểu chuyện đi! !"

"Lần trước cô để cho tôi chơi có chút như vậy, làm sao thỏa mãn được tôi?" Trác Bách Quân khê cấn vành tai cô gái nhỏ, làm cho người ta vui vẻ, nhin không được nở nụ cười, hăn cũng xấu xa nở nụ cười.

Cần Nhu thật sự tức giận quay đầu lại, trước mình phải bình tĩnh một chút, tiếp tục nói: "Lúc khẩn cấp! Anh yên tĩnh một chút! ! người của Hàn Tổng Tài dường như có việc muốn tìm anh! !"

Trác Bách Quân nhượng mảy, dừng lại động tác, mặc cho cô gái nhỏ kia dần dần cởi bỏ quần áo của mình, hăn lạnh giọng hỏi: "Tìm tôi có việc gì? Có chuyện gì? Tôi với hăn cho tới bây giờ cũng không quá thân quen! !"

Cần Nhu không dám nói người đàn ông trong CD là Hàn Văn Hạo, chỉ sốt ruột nói: "Nhưng anh vẫn nên cẩn thận một chút! ! Tôi nghi ngờ hăn vì chuyện CD mà đến !"

"Chuyện này có liên quan gì đến Hàn Văn Hạo?" Trác Bách Quân ngạc nhiên hỏi.

Ánh mắt Cần Nhu rối loạn, tùy tiện tìm một lý do nói dối: "Hàn Văn Hạo luôn yêu thương em trai mình, việc này, khẳng định Văn Vũ không muốn, cũng không vui vẻ!"

"Hàn Văn Hạo làm sao biết chuyện này?" Trác Bách Quân vừa nói, vừa cảm nhận thân thể của cô gái nhỏ cúi xuống, hôn bụng mình, hăn cũng không nhin được, tay tiến vào áo ngực, nắm bộ ngực sữa đầy đặn của cô!

Cần Nhu sốt ruột nói: "Cho nên tôi mới nói anh cẩn thận một chút! ! Tôi cũng không hiểu, tại sao Hàn Tổng Tài biết chuyện này, khẳng định trong

công ty chúng ta có nội gián! ! Có thể bọn họ đã đến văn phòng của anh rồi
!!!"

Tiếng gõ cửa lập tức vang lên!

Trác Bách Quân sửng sốt, dừng động tác trong tay, nhìn cánh cửa đóng
chặt ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Có Hay Không Có

Trác Bách Quân mở cửa phòng làm việc, nhìn thấy hai người Hứa Mặc và Nhậm Phong đứng ở cửa, vẻ mặt đang lạnh lùng nhìn mình, hắn cố gắng làm ra vẻ nhất thời không nhớ ra, nhìn bọn hắn mỉm cười hỏi: "Các người là"

Nhậm Phong nhàn nhạt nói: "Cận vệ của Hàn Tổng Tài, Nhậm Phong và Hứa Mặc!"

"Ồ!" Trên mặt Trác Bách Quân tức thời sáng lên, lập tức nghiêng người nhường đường, mỉm cười nói với bọn hắn: "Xin mời vào".

Nhậm Phong và Hứa Mặc đi tới, nhìn thấy một diễn viên nữ xinh đẹp, cả khuôn mặt đỏ bừng đang ngồi trên sofa, có vẻ ngượng ngùng, ánh mắt bọn hắn chỉ lướt nhẹ, không lên tiếng.

Trác Bách Quân nháy mắt với Cung Oánh, cô nghe ra, "a" một tiếng, vội vàng kéo váy ngắn của mình đi ra ngoài.

"Mời ngồi!" Trác Bách Quân lập tức mời bọn hắn ngồi xuống, sau đó bảo thư ký châm trà.

"Không cần!" Nhậm Phong nhàn nhạt đóng cửa văn phòng cẩn thận, sau đó dè dặt khóa.

Trác Bách Quân liếc mắt hắn một cái, vội vàng mỉm cười, nhiệt tình hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hứa Mặc đi tới trước mặt Trác Bách Quân, chậm rãi hỏi: "Nghe nói, trong tay anh nắm giữ CD của Hạ Tuyết, là CD sáu năm trước của Hạ tiểu thư?"

Trác Bách Quân sửng sốt, cười hỏi: "Loại chuyện này, các người từ nơi nào nghe được?"

"Nói cho chúng tôi biết là có hay không có!" Ánh mắt Nhậm Phong giống như mãnh thú chọc thẳng linh hồn người ta, trong đáy mắt lạnh lùng kia có thể vươn ra vô số móng vuốt, đem yết hầu người ta bấu chết.

"Có!" Trác Bách Quân mỉm cười quay đầu, từ trong ngăn kéo của mình lấy ra một bộ CD, đưa tới trước mặt Hứa Mặc và Nhậm Phong, nói: "Đây là tất cả nội dung CD!"

Ánh mắt Hứa Mặc và Nhậm Phong hơi thu lại, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Có thể các người không liên quan đến Giới giải Trí nên chưa hiểu rõ lắm, công ty ty one-king chúng ta cũng có tạp chí của mình, loại này tạp chí nhất định phải dựa vào xì căng đan để tồn tại, cho nên tôi bảo ký giả thu thập tất cả tài liệu liên quan đến Hạ Tuyết ở Pháp, truyền thông sẽ công khai một chút đời sống của cô ấy, chúng ta hợp tác với truyền thông nước ngoài, chuẩn bị chế tạo đề tài, mặc dù tôi biết Hạ Tuyết và Giám đốc Hàn Văn Vũ chúng ta là quan hệ bạn bè tốt, nhưng công việc và chuyện riêng phải rõ ràng. Có tin tức, chúng ta không thể không xào nấu."

Hứa Mặc và Nhậm Phong nghe xong, chậm rãi cúi đầu, lấy CD trong tay hẳn, nhìn xung quanh một chút, nhàn nhạt hỏi: "Đây là toàn bộ?"

"Đương nhiên! Ý các người nói chuyện CD sáu năm trước, có chuyện gì xảy ra? Tại sao Hàn Tổng Tài lại hỏi chuyện này?"

Hứa Mặc nghe hẳn nói chuyện, trái lại có cảm giác hẳn thật không biết chuyện CD của Hạ Tuyết, nhưng hẳn vẫn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Trác

Bách Quân nói: "Tôi mặc kệ anh hi vọng sáng tạo công trạng như thế nào, cũng không quản người ngoài nghề phát hành tạp chí thế nào, nhưng Tổng Tài đã lên tiếng, bất luận chuyện gì có quan hệ đến Hạ tiểu thư, các người cũng không thể đưa tin".

“Được!” Trác Bách Quân lập tức cười nói: "Tôi chú ý là được!"

Không biết lúc nào trong tay Nhậm Phong đã xuất hiện một thanh đao nhỏ sáng loáng, nhẹ nhàng cắm trên mặt bàn, thanh đao nhỏ cắm vào bàn làm việc 2 cm.

Trác Bách Quân bình tĩnh nhìn một màn này, nhưng chỉ có chút khó hiểu cười cười.

"Chuyện này từ ONE KING truyền ra, không biết là thật hay giả, nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục theo dõi, đừng để cho chúng tôi điều tra ra các người có vấn đề gì, bởi vì các người đắc tội không nổi với Hàn tiên sinh, tốt nhất đừng khiêu chiến như vậy".

“Được!” Trác Bách Quân lập tức cười nói.

Nhậm Phong và Hứa Mặc vừa nghe, hai người rút thanh đao lên, rời khỏi văn phòng.

Trác Bách Quân nhướng mày, tay nhấn một cái lên vết đao, ánh mắt của hắn nhanh chóng thần tốc chớp động, lập tức đề xuống hands-free, bảo Cẩn Nhu đi lên!

Không bao lâu, Cẩn Nhu bước nhanh vào văn phòng, nhìn thấy Cung Oánh có chút bất mãn đứng ở cửa văn phòng nhìn mình, Cẩn Nhu lạnh lùng nhìn cô một cái, đi vào văn phòng.

Trác Bách Quân lập tức đóng cửa chặt văn phòng, nhìn Cẩn Nhu hỏi: "Cô nói cho tôi biết, chuyện sáu năm trước, Hàn Tổng Tài có tham gia

trong đó hay không?"

"Không có! không quan hệ đến hần!" Cẩn Nhu vội vàng nhìn hần nói.

Ánh mắt Trác Bách Quân nhíu lại, nhìn nhẹ nhàng cô hỏi: "Không có? Nếu thật sự là như vậy, tại sao hần phải trợ thủ đặc lực tới điều tra chúng ta? Cô thành thật nói cho tôi biết, nếu không, tôi cũng không thể bảo vệ cho cô!"

"Thật sự không có! !" Cẩn Nhu bất đắc dĩ nhìn Trác Bách Quân nói: "Tôi không lừa anh!"

Cô nói xong, dùng ánh mắt trong suốt nhìn Trác Bách Quân.

Tiếng gõ cửa lại vang lên!

Trác Bách Quân không kiên nhẫn đáp lại: "Vào đi!"

Hứa Mặc và Nhậm Phong đẩy cửa ra, đồng thời xuất hiện tại cửa, lạnh lùng nhìn bọn họ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Nhớ Lại Những Chuyện Xưa

Trác Bách Quân nhìn thấy bọn hắn, mỉm cười hỏi: "Ồ. Các người quay lại, có chuyện gì sao?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong, nhìn thoáng qua hắn, cùng nhau nhìn về phía cô gái sáu năm trước mà Hạ Tuyết quỳ gối trước mặt Hàn tiên sinh cầu hắn phải cứu Cẩn Nhu

Cẩn Nhu cũng có chút ngạc nhiên nhìn bọn hắn. Giống như không biết tại sao bọn hắn xuất hiện.

Hứa Mặc nhàn nhạt nhìn bọn họ nói: "Cái bật lửa của tôi bị rơi trên ghế sofa rồi".

Trác Bách Quân và Cẩn Nhu lập tức quay đầu, nhìn trên sofa, quả nhiên có một cái bật lửa màu bạc, Trác Bách Quân mỉm cười xoay người, cầm lấy cái bật lửa trên sofa, đưa tới trước mặt Hứa Mặc cười nói: "Mời!"

"Cám ơn!" Hứa Mặc mỉm cười nhận cái bật lửa, sau đó cùng Nhậm Phong đi ra ngoài, trước khi bọn hắn đi, thâm sâu liếc mắt nhìn Cẩn Nhu một cái

Cẩn Nhu cũng nhìn vào ánh mắt bọn hắn, nhưng có chút thẹn thùng cười nói: "Tôi nhận ra các người."

Nhậm Phong cũng gật đầu nói: "Tôi cũng nhận ra cô, sáu năm trước, vì hôn nhân của cô xảy ra sự cố, Hạ tiểu thư đã từng đi cầu Hàn tiên sinh cứu cô Cho nên chúng tôi cùng nhau đến nhà cô".

Cần Nhu sững sốt, có chút không thể tin được nhìn bọn hắn nói: "Cái gì? Các người nói Hạ Tuyết đã cầu Hàn Tổng Tài cứu tôi ?"

Nhậm Phong và Hứa Mặc không muốn nói nữa, nắm cái bật lửa xoay người rời khỏi.

Cần Nhu cười lạnh khẽ chống mặt bàn, nhớ tới chuyện sáu năm trước, cô tức giận từ trong túi áo mình, lấy ra điện thoại di động, bấm số di động của Hạ Tuyết

Lúc này, Hạ Tuyết thay sơ mi trắng, lam sắc quần jeans màu xanh dương ở cửa hàng quần áo, bên ngoài khoác áo chống nắng màu trắng có mũ trùm đầu, đứng ở dưới cây Dương xanh tươi, cầm điện thoại, nghe giọng nói của Cần Nhu tức giận hỏi: "Bây giờ cô đang ở đâu ?"

Hạ Tuyết nắm điện thoại, nhàn nhạt đáp lại: "Tại quán cà phê, làm sao vậy?"

"Tôi có việc muốn tìm cô!" Cần Nhu lập tức nói!

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, nói: "Ừ! Tôi ở quán cà phê chờ cô!" Cô cúp điện thoại, nghênh đón một cơn gió mát, dịu dàng vờn quanh mình, cô thở dài, hai tay cắm vào túi trước của áo khoác, nhìn trời xanh mây trắng, nhớ tới những ngày tuyết rơi, mình và Cần Nhu quỳ gối trên tuyết, cào tuyết, đắp hình người Tuyết, mơ ước tương lai trong đời, mỗi người đều có bạch mã hoàng tử của mình, cùng chung sống hạnh phúc.

Hốc mắt Hạ Tuyết lập tức đỏ lên, cô thở dốc một hơi, rất ngạc nhiên tại sao một phần tình cảm đó buông bỏ không được, có lẽ vì lúc đó khổ cực không nơi nương tựa, Cần Nhu mặc đồng phục, đứng ở trạm xe bus, nắm chặt quai đeo cặp sách, xoay người mỉm cười nói với mình: "Này! ! Đi thôi! Chúng ta cùng đi ăn cơm! Hôm nay là sinh nhật cậu! Mình mời cậu ăn!"

Hạ Tuyết mặc đồng phục, nhìn Cần Nhu đứng dưới ánh mặt trời, cười nhả nhận lịch sự và xinh đẹp.

Xe thẳng gấp trước quán cà phê!

Hạ Tuyết nhìn thấy Cần Nhu mặc sơ mi trắng, váy ngắn màu đen, nắm chặt túi xách, tức giận đi tới.

Hạ Tuyết bình tĩnh suy nghĩ, im lặng đi vào quán cà phê ngồi, Cần Nhu cũng ngồi đối diện cô, tức giận hỏi: "Cô nói cho tôi biết, sáu năm trước, lúc tôi bị chồng tôi đánh, là cô cầu xin Hàn Văn Hạo tới cứu tôi ?"

Hạ Tuyết nghe xong những lời này, vẻ mặt không chút thay đổi, mở thực đơn nói: "Cô muốn uống gì?"

Cần Nhu lại tức giận chụp được thực đơn kia, rơi lệ nhìn cô hỏi: "Nói cho tôi biết? Có phải cô cầu xin Hàn Văn Hạo tới cứu tôi hay không ?"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Cần Nhu lòng tự trọng bị hao tổn thương mà khóc, cô đành phải thở dài, tiếp tục nhìn thực đơn nói: "Ừ! Là tôi cầu xin hắn cứu cô Tôi lại chồm vào, tôi sợ cô gặp chuyện không may, cho nên mới đi cầu xin hắn! Tôi rất hèn phải hay không? Cô muốn nói tôi dựa vào cái gì quấy nhiễu cuộc sống của cô sao?"

"Nếu không phải cô, con của tôi cũng không sanh non! !" Cần Nhu tức giận nhìn cô nói!

Trong lòng Hạ Tuyết đau nhói, đành phải ngẩng đầu, nhìn Cần Nhu, thật lòng nhận lỗi: "Xin lỗi. Tôi thực không phải cố ý Tôi không biết cô mang thai! Thật xin lỗi."

"Đó là đứa bé của tôi và Thế Vĩ! ! !" Cẩn Nhu kích động hét to: "Sau khi hãn rời khỏi, đó là thứ tôi duy nhất để nhớ nhưng, cô biết không? Nếu không phải vì đứa bé kia, tôi cũng sẽ không điên cuồng bỏ thuốc với cô! ! Nhưng rồi cuộc, cũng bởi vì cô, con của tôi đã mất! ! Thực châm chọc! ! mọi thứ xung quanh tôi vì cô mà tất cả bị hỏng!"

Đôi mắt Hạ Tuyết rối loạn, chớp một cái, vội vàng xin lỗi nói: "Cẩn Nhu."

Cẩn Nhu tức giận đến toàn thân run rẩy, nước mắt kích động từng giọt, từng giọt rơi xuống, khóc thê lương, nói: "Cô muốn tôi làm sao bây giờ? Tôi rất muốn hận cô! Tôi rất muốn giết chết cô! ! Nhưng cô lại cầu xin người cứu tôi, rồi cuộc tôi phải làm sao với cô bây giờ? Tôi tuyệt đối không muốn tha thứ cho cô, cô là đã kích trí mệnh đáng sợ nhất trong cuộc đời tôi! ! Tôi hận cô! Tôi hận chết cô! ! Nhưng rồi cuộc tôi muốn làm thế nào đây? Sáu năm trước là cô đã cứu tôi rồi cuộc tôi phải làm sao để có thể tiếp tục hận cô? Lúc tôi lái xe đến đây, cũng không ngừng nhớ tới sinh nhật 18 tuổi, cô đi làm công mua cho tôi một cái bánh ngọt, đốt đèn lên, đứng dưới cửa sổ nhìn tôi"

Hốc mắt Hạ Tuyết nóng lên, vội vàng thở nhẹ cúi đầu."Đều đã qua rồi, không cần nhắc lại".

Cẩn Nhu ngẩng đầu, rơi lệ nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Cô bé chết tiết này! ! Ngày sáu năm nay có khỏe không?" (con này đang diễn trò).

Hạ Tuyết hơi giật mình ngẩng đầu nhìn Cẩn Nhu, nhìn cô đau lòng và thương tiếc nhìn mình, giống như sáu năm trước, trong lòng của cô không khỏi đau xót, nhìn bạn tốt mỉm cười, gật gật đầu nói: "Tốt. rất tốt. Cô không cần lo lắng"

Trong lòng Cẩn Nhu đau nhói, cầm lấy vớ lau nước mắt cho mình, vừa rút ra một khăn giấy, ném cho Hạ Tuyết. Giống như khi còn bé vậy . .

. . .

Hạ Tuyết mất hồn cười một tiếng, vươn tay, đem khăn giấy mềm mại nắm trong tay, hốc mắt nóng lên, nước mắt tràn ra trong hốc mắt, lúc này, cũng không có ai nói chuyện, chỉ ăn ý cất giữ một chút tốt đẹp này, bởi vì nó quá mong manh rồi.

Khi nào quay “Trà Hoa Nữ”? Tôi bị bại vì cô, tôi cam tâm tình nguyện!" Cẩn Nhu vừa lau nước mắt, vừa ghen ngào hỏi.

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, có chút xin lỗi nhìn cẩn nhu nói: "Thật xin lỗi, tôi không biết đối thủ cạnh tranh là cô! ! Thật ra tôi chỉ nhận lời, còn chưa ký hợp đồng!"

"Ký đi! Đây là bộ phim điện ảnh nổi tiếng! Tôi tin tưởng cô! Tôi đã xem qua phim của cô, rất đẹp mắt! !" Cẩn Nhu ghen ngào nói.

Hạ Tuyết nghe lời này, trong lòng hơi căng thẳng, có chút do dự nhìn Cẩn Nhu nói: "Cô. rất hi vọng đóng “Trà Hoa Nữ” sao?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Người Cô Yêu, Có Thể Chuyển Nhượng Được Sao?

Cần Nhu vừa lau lệ, vừa nói: "Có gì mà hi vọng hay không hy vọng ? Đây là thực lực quyết định ! Cô diễn hay tôi diễn cũng giống nhau ! Ảnh hậu năm nay, nhất định là cô rồi !"

"Cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ tới những thứ này!" Hạ Tuyết mỉm cười cúi đầu, cuối cùng, phục vụ mang hai ly cà phê cappuccino đến!

"Cô còn nhớ tôi thích uống cappuccino?" Cần Nhu ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết mỉm cười đem khăn giấy trong tay, xếp thành một đóa hoa nhỏ màu trắng, nhàn nhạt nói: "Trước kia đi quán cà phê nhỏ, cô thích uống nhất Cappuccino, sau đó thêm đá nhỏ!"

Cần Nhu lại nhìn Hạ Tuyết nói: "Nhưng cô rất ít uống chung với tôi!"

"Tôi uống không được!" Hạ Tuyết cầm thìa nhỏ, khuấy tan các viên đá hình trái tim trong ly Cappuccino do nhân viên phục vụ đưa đến, nhàn nhạt nói: "Mặc kệ lúc đó điều kiện của cô tốt bao nhiêu, tôi không nỡ uống hơn 20 đồng một ly Cappuchino".

Cần Nhu ngẩng đầu thâm sâu nhìn Hạ Tuyết, trong lòng đau xót nói: "Cô nên suy nghĩ cho mình một chút, căn bản không cần suy nghĩ cho người khác".

"Tôi chỉ muốn dựa vào tiêu chuẩn của mình!" Hạ Tuyết cầm ly cà phê uống.

"Cô đã thay đổi, cô thật sự đã thay đổi!" Cẩn Nhu nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Cẩn Nhu, hơi chút ngạc nhiên mỉm cười hỏi: "Cái gì?"

"Trở nên suy nghĩ cho mình!" Cẩn Nhu nhìn cô nói.

Hạ Tuyết nhún mày ngẫm lại, cười nói: "Con người phải lớn lên ! Chúng ta càng không ngừng bị thương, nếu như không học bảo vệ mình, đó không phải là rất ngu sao?"

Cẩn Nhu lại nhìn Hạ Tuyết nói: "Còn trách tôi sao?"

Hạ Tuyết lắc đầu, cười nói: "Đều đã đi qua, có một số việc, phải để cho nó qua đi ! Nếu không, lúc đó cô cũng sẽ không thành tựu như tôi bây giờ, oán hận không thể giải quyết vấn đề. Tôi cũng không muốn ôm oán hận suốt đời".

Cẩn Nhu không lên tiếng, an tĩnh nghe.

Hạ Tuyết ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cẩn Nhu một cái, mỉm cười nói: "Năm nay cô sống tốt chứ?"

Cẩn Nhu mỉm cười cúi đầu nói: "Không tệ ! Ly hôn được một khoản tiền, đủ sống được, sau đó quay một số phim linh tinh. Cuộc sống lúc nào cũng hướng về phía trước! Một mình cô đơn !"

"Cô không liên lạc với Thế Vĩ sao?" Hạ Tuyết nhìn cô hỏi.

Cẩn Nhu lắc đầu nói: "Không có! Tôi nghe nói, năm nay hắn muốn kết hôn, cưới thiên kim của tập đoàn Đông Tinh! Dường như rất hạnh phúc"

"Tìm người khác yêu đi!" Hạ Tuyết nhìn Cẩn Nhu nói.

Cần Nhu cười khổ mà nói: "Trong cuộc đời, đâu dễ dàng gặp được người mình yêu và người yêu mình như vậy?"

Hạ Tuyết suy nghĩ vấn đề này.

Cần Nhu ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười hỏi: "VẬY còn cô? Cùng Daniel tiên sinh tốt chứ?"

Hạ Tuyết khẽ cười: "Chúng tôi rất tốt!"

"Bây giờ cô là người hạnh phúc nhất trên đời này!" Cần Nhu nhìn Hạ Tuyết cười nói: "Có người yêu nhất ưu tú nhất, bản thân có sự nghiệp huy hoàng, cái gì cũng có rồi".

Hạ Tuyết gật đầu nói: "Tôi vô cùng quý trọng hiện tại, nhưng trong cuộc đời, liệu có thuận lợi như vậy không? Không có chuyện này cũng chuyện khác"

Cần Nhu nhướn mày, nhìn cô nói: "Bây giờ cô còn có gì phiền não? “Trà Hoa Nữ” cũng đã nhận rồi."

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Cần Nhu, thật lòng nói: "Cần Nhu, hiện tại tôi không thiếu cơ hội, nếu cô muốn nhận “Trà Hoa Nữ”."

"Đừng nói nữa! Tôi không thối tha cướp đoạt vai diễn của bạn tốt! !" Cần Nhu nói!

Hạ Tuyết lại nhìn cô nói: "Nhưng. cái này không phải cô cướp đoạt, có lẽ cô cũng nên đi tranh thủ một chút".

"Tôi không sánh bằng cô!" Cần Nhu lạnh lùng nói.

"Không! ! Tôi đã xem cô diễn xuất rồi, rất xuất sắc!" Hạ Tuyết lại nói.

"Không cần đồng tình tôi ! Mặc dù bây giờ tôi cô đơn một mình, nhưng tôi không cần người khác đồng tình! Tôi hạnh phúc hơn rất nhiều người. Cô chỉ cần chăm sóc tốt cho mình là đủ rồi, hôm nay tôi hẹn với cô cũng chỉ muốn gặp gỡ bạn cũ! Sáu năm qua, ai cũng đã trưởng thành và bình tĩnh, đối với chuyện hoang đường trong quá khứ, đừng rồi rẫm cũng vô cùng may mắn rồi !" Cẩn Nhu nói.

Hạ Tuyết an tĩnh nhìn cô.

"Đi tản bộ một chút đi! Đã lâu cũng không đi cùng cô rồi !" Cẩn Nhu theo thói quen mở túi xách muốn lấy tiền.

"Để tôi tính cho!" Hạ Tuyết từ trong túi áo khoác, lấy ra mấy tờ 100 đồng

Cẩn Nhu chẳng biết nói gì nhìn cô nói: "Cô vẫn tính tình đó, ăn mặc giản dị, thích trả tiền như vậy!"

Hạ Tuyết ha ha ha nở nụ cười, sau khi phục vụ tính tiền xong, hai người đeo mắt kính, đi ra khỏi quán cà phê, dọc theo con đường rừng phong thật dài phía trước, hai người vừa đi vừa nhìn nhau cười, cùng bước chân đi về phía trước, cùng đạp lá Phong rơi trên mặt đất, bóng dáng màu xanh lay động.

Sau khi Hạ Tuyết chia tay Cẩn Nhu, lên xe trở về khách sạn, thuận tiện gọi điện thoại cho Hàn Văn Vũ.

"Ừ? Lúc này cô gọi điện thoại cho tôi làm gì?" Hàn Văn Vũ ngạc nhiên nằm trên giường, lim dim ngủ hỏi.

Hạ Tuyết do dự một lát, nói với Hàn Văn Vũ: "Văn Vũ, anh nói, tôi buông tha “Trà Hoa Nữ” có được không? Tặng cơ hội này cho Cẩn Nhu!"

Hàn Văn Vũ nhướn mày nói: "Không phải đã cắt bỏ đoạn diễn trên giường rồi sao?"

"Uh`m." Hạ Tuyết đáp lời.

"Vậy tại sao cô buông tha vai diễn này?" Hàn Văn Vũ ngạc nhiên hỏi.

Hạ Tuyết không biết nói như thế nào, chỉ bình tĩnh lái xe, nhìn đèn đỏ sáng, dừng lại vạch đường!

"Hạ Tuyết! Tôi không biết cô và Cần Nhu tình nghĩa thế nào ! Nhưng tôi muốn nói với cô, đóng phim, phải tìm được một kịch bản tốt, tìm được một nhân vật mà mình thích là rất khó ! ! Cô phải hiểu, tìm được nhân vật, giống như yêu nhân vật đó, cô có biết tại sao phải yêu không?" Hàn Văn Vũ hỏi Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn đèn đỏ từng giây giảm xuống, không thốt nên lời.

"Yêu nhân vật này là mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ cô nghĩ ra bao nhiêu lý do để phản đối, nhưng cô cũng không cách nào ngăn cản bản thân mình yêu Đây mới là tình yêu! Lựa chọn nhân vật cũng như vậy, mặc kệ bên cạnh có bao nhiêu người phản đối cô, có bao nhiêu lý do để phản đối, nhưng nhân vật đó thuộc về cô, chỉ vì cô yêu nhân vật này! Cô nói cho tôi biết, là một diễn viên đúng nghĩa, khát vọng yêu nhân vật, nhân vật cô yêu tha thiết có thể chuyển nhượng sao? Người cô yêu, có thể chuyển nhượng được sao?" Hàn Văn Vũ thật lòng hỏi.

nhược điểm của HT là quá trọng tình.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Hạ Tuyết Không Nhường Cẩn Nhu

Cô nói cái gì?" Cẩn Nhu nắm điện thoại, nghe Tiểu Mễ nói, cô không thể tin được hỏi: "Cô nói hôm nay Hạ Tuyết chuẩn bị ký hợp đồng với Phó đạo diễn? Chính thức nhận vai “Trà Hoa Nữ”?"

"Đúng vậy! ! tin tức vô cùng chính xác!" Tiểu Mễ nhut chí nói.

Về mặt Cẩn Nhu tức giận vắn vẹo, nắm chặt điện thoại, cắn răng, đi đến đại sảnh, Hạ Tuyết trong LCD, cô đeo mắt kính, vẫn mặc quần áo hôm nay cùng đi với mình, được truyền thông vây quanh, quả nhiên đi vào đoàn phim, Isha đưa Hạ Tuyết vào trong, bắt đầu nghiên cứu cảnh quay, thậm chí chính thức phát ngôn, nói Hạ Tuyết chính thức muốn cùng công ty điện ảnh và truyền hình Tinh Huy ký hợp đồng, tiếp nhận nhân vật “Trà Hoa Nữ”! !

Cẩn Nhu vô cùng tức giận nắm chặt điện thoại, nhìn Hạ Tuyết trong màn ảnh, rốt cuộc trước mặt truyền thông, tháo mắt kính, tươi cười trước ống kính, thậm chí cô nhắc nhở phóng viên, không cần quá đưa đẩy, để tránh gây thương tổn.

Có phóng viên hỏi Hạ Tuyết, nguyên nhân gì khiến Hạ Tuyết tiếp nhận nhân vật “Trà Hoa Nữ” này, có ý nghĩa đặc biệt nào không?

Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Khi tôi tiếp nhận một nhân vật, là bởi vì yêu mến nhân vật này, mỗi lần tôi xem kịch bản “Trà Hoa Nữ” mà cảm động sâu sắc, đã từng muốn buông tha, nhưng có một người bạn của tôi đã nói, chọn một nhân vật, giống như yêu một người, không có lý do gì ngăn cản tôi yêu nhân vật này !"

"Vậy trong cuộc sống của cô, đối với tình yêu, cũng có thể chuyển nhượng sao?" Có người giờ Microphone hỏi.

Hạ Tuyết tạm dừng một chút, mỉm cười nói: "Lấy hạnh phúc đối phương làm điều kiện tiên quyết! Tôi không chuyển nhượng tình yêu, nhưng tôi sẽ chuyển nhượng hạnh phúc, đối phương hạnh phúc thì tốt rồi!"

"Bây giờ cô là người được đề cử ảnh hậu nóng nhất, cô đối với chuyện đoạt giải, có chờ mong gì không?" Có phóng viên hỏi.

Hạ Tuyết bật cười nói với các phóng viên: "Tôi cảm thấy tôi được đề cử, đã là thành công rất lớn. Mỗi người được đề cử đều ưu tú, chúng tôi nhìn vào đó để học tập, cơ hội còn rất nhiều, không có cạnh tranh! Hi vọng sau này, tôi có thể lấy tư thái một người mới, mong các vị chỉ bảo nhiều về điện ảnh".

Một chiếc Rolls-Royce màu đỏ dừng trước tổ kịch, lão diễn viên Tiêu Văn Linh mặc sườn xám màu xanh, trang điểm đậm, che dấu nếp nhăn của mình, tháo mắt kính, nhìn trợ lý, chỉ vào đang phỏng vấn Hạ Tuyết ngoài cửa sổ, hỏi: "Đứa nhỏ này, biết nói chuyện như vậy là người có tâm cơ, nhưng vẫn không vững chắc?"

Trợ lý cười nói: "Xin nghe lời thật lòng !"

Tiêu Văn Linh hơi nghiêng đầu, nhìn Hạ Tuyết tiếp nhận phỏng vấn, vẫn vô cùng phối hợp, bà chậm rãi hỏi: "Đứa nhỏ này là người tiếp nhận vai diễn “Trà Hoa Nữ” Hạ Tuyết, đúng không?"

“Vâng!” Trợ lý bật cười nói: "Trong phim, diễn vai cô gái Tiểu Trà!"

Tiêu Văn Linh nhướn mày, nhìn ánh mắt trong suốt của Hạ Tuyết, nói: "Ánh mắt này còn kém một chút, không mềm mại đúng chỗ!"

"Ồ?" Trợ lý nghe xong, ngạc nhiên nói: "Nhưng Phó đạo diễn rất thích a!"

"Trên người cô ấy trái lại có khí thế, có thể chống đỡ cả khung, nhưng ánh mắt kia, diễn Tiểu Trà không đủ hung ác tàn nhẫn! Tôi không có bao nhiêu lòng tin với cô ấy!" Tiêu Văn Linh lại nói.

"Vậy bà làm trưởng bối, có thể chỉ điểm một chút hậu bối?" Trợ lý mỉm cười nói với Tiêu Văn Linh.

Tiêu Văn Linh mặt lạnh, đeo mắt kính, nói: "Không phải ai cũng có thể chỉ điểm ! Phải xem vận may của đứa nhỏ này rồi ! Lái xe!"

“Vâng!” Lái xe chậm rãi chạy về phía trước.

Sau 12 giờ trưa, hành trình của Hạ Tuyết đã hoàn tất! ! Đầu tiên đến tổ kịch tự mình ký hợp đồng, sau đó xác định thời gian quay phim, tiếp theo nói Kim Thăng Nguyên tuần tới đến Trung Quốc, sau khi tới Tổ kịch ký hợp đồng, sẽ cùng Hạ Tuyết chính thức gặp, Hạ Tuyết vô cùng chờ mong gặp Kim Thăng Nguyên, thậm chí, hướng truyền thông kêu gọi, vô cùng chờ mong Kim Thăng Nguyên tới Trung Quốc, đến lúc đó nhất định mời hẳn ăn dưa chua Trung Quốc chúng ta! !

không khí phòng vẫn vô cùng sôi động, bọn họ cũng không nghĩ tới, Hạ Tuyết là người thân thiết hiền hoà như vậy, mà còn hết sức phối hợp!

Sau khi Isha nhanh chóng tiếp nhận điện thoại, lập tức nói với Hạ Tuyết vẫn còn đang bàn luận kịch bản với đạo diễn: "8 giờ tối nay, hoạt động từ thiện Ba Toa sẽ được tổ chức! rất nhiều siêu sao từ các quốc gia trên thế giới đến cổ động! ! Chúng ta cũng được mời! Bây giờ là 6 giờ, so với thời gian của chúng ta không sai biệt lắm!"

Hạ Tuyết nghe xong, lập tức bắt tay đạo diễn, tạm biệt xong, nhanh chóng chạy về khách sạn, lúc này chuyên gia trang phục, chuyên gia thiết kế, chuyên gia trang điểm, người làm móng tay rồi rút chờ đợi

Isha phụ giúp ngâm bột hoa hồng cho Hạ Tuyết, đặt lên bàn trang điểm, sau đó để lại ba người trợ lý, Salsa, Chí Tú và một gã con trai hoạt bát là con lai Trung Hàn cho Hạ Tuyết, Niệm Niệm đã mời các chuyên gia đến, Isha vừa bận rộn trước sau, vừa nói với Hạ Tuyết nói: "Tôi nói cho cô biết, đây là hoạt động từ thiện đầu tiên của cô trong nước, cô nhất định phải coi trọng!"

"Biết rồi!" Hạ Tuyết cười một tiếng, nhìn trái phải không thấy con gái huyền thuyên, tò mò hỏi Thanh Nhã: "Hi Văn đâu?"

"Tiểu chủ nhân nói muốn ra ngoài một chút! Mặc Nhã và Hạo Vũ đi cùng!" Thanh Nhã mỉm cười nói.

Hạ Tuyết ngạc nhiên nói: "Kỳ quái! ! Đi đâu vậy? Suốt ngày, nó còn bận rộn hơn tôi sao?"

"Tốt lắm! ! Chọn váy đi! !" Isha mở cửa tủ quần áo dài 5 mét, gần 1000 chiếc váy bày ra

Các chuyên gia lập tức tiến lên, bắt đầu bận rộn công việc.

Nửa giờ sau, Hạ Tuyết đã thay bộ váy màu đen cổ chữ V sâu, lộ lưng, vai trái đính thủy tinh đen kéo dài đến đùi, vô cùng tao nhã như một nữ hoàng, chuyên gia trang điểm nhanh chóng Hạ Tuyết cuộn bím tóc bên trái, để cho sợi tóc cụp xuống vài sợi phía bên hông. người làm móng mười ngón tay Hạ Tuyết sơn màu đen, sau đó vẽ hình Thủy tinh trắng mặt trên.

Thanh Nhã cẩn thận cầm vòng tay Hồng Bảo Thạch đính kim cương, đeo lên cánh tay trắng ngần của Hạ Tuyết.

"Bạn trai tôi đâu?" Hạ Tuyết mỉm cười nhìn mình trong gương, chờ mong hỏi. Thanh Nhã sững sốt, ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Daniel tiên sinh. Hôm nay có cuộc họp quan trọng, có thể không đi cùng người được!"

Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn Thanh Nhã sững sốt nói: "A? Không thể cùng đi với tôi sao? Một mình tôi đi sao ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Hàn Tổng Tài Và Vợ Chính Thức

Buổi tiệc từ thiện Ba Toa được tổ chức vào ban đêm, luôn tập trung các nhân vật nổi tiếng cùng nhóm người siêu sao trong giới giải trí rất có lực ảnh hưởng, nên tạp chí hàng năm đều tổ chức buổi tiệc tối từ thiện tiệc, mà chủ yếu trong buổi tiệc tối, mỗi vị khách quý sẽ cung cấp châu báu, trang sức hoặc vật mà mình yêu thích, dùng để bán đấu giá, số tiền sau khi bán đấu giá, sẽ dùng cho hoạt động từ thiện, cho nên hàng năm hoạt động từ thiện Ba Toa là hoạt động rất lớn, cũng rất vinh quang rạng rỡ.

Isha ngồi trong xe, nhìn Hạ Tuyết đang lật xem kịch bản, nói: "Hoạt động từ thiện hàng năm, có rất nhiều minh tinh tham gia, minh tinh Nhật Hàn có Kim Ha Neul, Kim Hải Triết, Lý Tú Tuệ, Thiên Tuệ, Bách Hợp, tất cả bọn họ đều là con cưng mới trong giới giải trí, còn có siêu sao Thiên vương, Thiên hậu, Ảnh Hậu trong nước chúng ta, và một vài tiền bối nổi tiếng trong giới giải trí, tất cả bọn họ có bối cảnh mạnh mẽ, vô cùng náo nhiệt, cho nên chờ một lúc vào bàn, chúng ta đếm ngược 10 phút sẽ đến, thể hiện chúng ta không quá kiêu ngạo, cũng không quá khiêm tốn!"

Rốt cuộc, Hạ Tuyết khẽ thở dài đóng kịch bản, có chút bất đắc dĩ nhìn Isha

"Thế nào? Ngại phiền sao?" Isha nhìn lịch trình, cũng không ngần ngại, nói: "Minh tinh là như vậy, cô phải đảm bảo tỷ lệ xuất hiện, đảm bảo tin tức của cô có giá trị, bản thân cô mới có giá trị, nếu cô chỉ biết đóng các bộ phim hay, mà không làm gì, khán giả không biết cô, đối với cô không có mong đợi, cô sẽ không đảm bảo được phòng bán vé! Tất cả mọi chuyện đều là cùng một nhịp thở ! Cô mệt mỏi, người đàn ông của cô có nhiều tiền bạc, đều không có tác dụng! Nếu cô muốn đóng các bộ phim hay, nhất định cô

phải làm việc này! Cô cũng đừng bày ra bộ dạng trách móc với tôi, người ta muốn được giống như cô hôm nay, không biết người ta phải đem da mặt mình xé nát thế nào! !"

Hạ Tuyết bật cười nói: "Cô không hồ là người đại diện của tôi, cuối cùng tôi cũng bị cô ăn hết ! ! Tôi chưa nói câu nào, cô đã nói với tôi mấy chục câu rồi!"

"Đúng vậy! ! Hiện tại Tập đoàn Toàn Cầu muốn phát triển trong nước! ! Vừa vận thảo luận về các ngôi sao ngày càng nhiều, tôi thân là Tổng giám của công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu, tôi quản lý cô không được, thì tôi còn quản lý cho ai?" Isha mỉm cười vươn tay, kéo vai Hạ Tuyết nói: "Cưng ơi! ! Huống chi, chúng ta còn là bạn bè! !"

Hạ Tuyết không nói gì, tiếp tục xem kịch bản!

"Oa!" Isha nhin không được cầm danh sách khách quý hoạt động từ thiện, nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Cô đoán xem, hôm nay đi tham gia buổi tiệc từ thiện, còn có ai?"

Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn cô một cái, cúi xuống nhìn danh sách một chút, được rồi, bên trong có Hàn Văn Hạo, Tần Thư Lôi.

"Bình thường bọn họ không tham gia náo nhiệt này chứ?" Hạ Tuyết giật mình nhìn danh sách, không thể nhin được nữa nói.

"Tại sao không tham gia?" Isha mỉm cười nói: "Cô phải biết rằng, Tần Thư Lôi là một trong 10 danh viện thế giới, loại hoạt động thể hiện khí chất cao quý của bọn họ, tại sao bọn họ không tham gia?"

Hạ Tuyết thở dài, nghiêng mặt nhìn dấu răng trên vai mình, vẫn chưa biến mất, thậm chí vừa đỏ, vừa sưng, bác sĩ nói, sau khi bị cắn, lại không cẩn thận thấm nước, nên bị nhiễm trùng! ! Con báo nhỏ chết tiệt kia, không khi nào để cho mình dễ chịu! ! Cô cắn môi dưới, vừa định nói chuyện, lại

nhớ tới Hàn Văn Hạo hôn lên môi mình, cô vội vàng buông hàm răng ra, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ

Xe chậm rãi chạy đến trước đại sảnh khách sạn Vienna, lúc này bên ngoài đại sảnh khách sạn trải thảm đỏ thượng, đã tập trung rất phóng viên, đếm không hết các loại xe nổi tiếng, rồi rít dừng bên ngoài thảm đỏ, nhấp nháy ánh sáng đẹp đẽ và rực rỡ!

Lúc này vừa dừng xe bên ngoài thảm đỏ là tiền bối nổi tiếng trong giới giải trí, diễn viên Tiêu Văn Linh, bà mặc sườn xám màu đỏ thẫm, trang điểm thật đậm, trên vai khoác khăn choàng lông cáo, đang đứng trước mặt phóng viên, mỉm cười tiếp nhận phỏng vấn!

"Trước tiên dừng xe! ! Ở bên ngoài lượn một vòng! !" Isha lập tức cản dận tài xế!

Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn Isha hỏi: "Tại sao vậy? Đã đến nơi, tại sao vẫn còn ở bên ngoài lượn một vòng!"

Isha trực vô cùng chuyên nghiệp nói với Hạ Tuyết: "Bảo bối! ! Vừa rồi đứng ở bên ngoài, là ảnh hậu suốt 5 năm liền của giới điện ảnh, Tiêu Văn Tình, cũng là Tiêu Văn Linh, người đóng vai mẹ của cô trong bộ phim “Trà Hoa Nữ”, bà ta đang đứng bên ngoài thảm đỏ tiếp nhận phỏng vấn, lúc này tự nhiên cô không thể qua đi, sẽ đoạt uy phong của bà ta! Trong giới giải trí này, những người đáng kính phải được tôn kính, nên kiêng dè phải kiêng dè ! !"

Isha ở bên ngoài đường cái nhìn thấy Tiêu Văn Linh đã xong cuộc phỏng vấn đi vào trong, cô “a” một tiếng nói: "Cũng thật khó cho bà ta, người gần 70 tuổi, phải trang điểm đậm, muốn giữ lại một chút hương vị mình tinh! ! xem ra người này, vô cùng chuyên nghiệp!"

Hạ Tuyết nghe xong, cũng nhìn Tiêu Văn Linh đi bộ, bước chân không vội vã, không chậm chạp.

"Hơn nữa. chiều hôm nay tôi còn nghe nói, bà ta chủ động nói với đạo diễn, cô không thích hợp diễn “Trà Hoa Nữ”, bà ta cảm thấy Cần Nhu, bạn tốt của cô thích hợp hơn!" Isha bật cười nói.

"Ồ?" Hạ Tuyết nghe nói như thế, có chút tò mò cười hỏi: "Thật vậy chẳng?"

"Ừ!" Isha mỉm cười tiếp tục nhìn lịch trình!

"Bà ta không hài lòng tôi cái gì?" Hạ Tuyết ngạc nhiên hỏi.

"Tôi làm sao biết?" Isha cười nói.

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, xe đã chạy đến trước thảm đỏ, tất cả phóng viên vừa nghe Hạ Tuyết đến, nhao nhao đổ xô đến, cố chụp được bức ảnh xinh đẹp của cô!

"Xin lỗi!" Isha mỉm cười nói với các phóng viên: "Hôm nay là buổi tiệc từ thiện, chúng tôi chỉ vì từ thiện mà đến, không nhận phỏng vấn những chuyện khác!"

Isha để cho Hạ Tuyết đứng trước thảm đỏ, tùy ý cho phóng viên chụp hình xong, liền đi vào buổi tiệc trong đại sảnh, dọc theo cầu thang xoắn ốc, sau đó đi đến phòng tổ chức tiệc gần 1000 m2, lúc này ánh đèn màu tím, xanh lóe sáng, trên bàn tiệc đã ngồi đầy tân khách quý, rất nhiều siêu sao quốc tế, siêu sao Thiên hậu trong nước, nghe nói năm nay ảnh hậu mới sẽ đến đây, cũng nhao nhao tò mò đưa mắt nhìn.

Hạ Tuyết dưới sự hướng dẫn của Isha, trước tiên đến bắt tay người chủ trì buổi tiệc từ thiện Ba Toa lần này, sau đó nhận lấy cây bút thật lớn, kí tên lên bảng, vừa ký tên, vừa quay đầu nhìn các phóng viên nở nụ cười rạng rỡ.

Các nam minh tinh rồi rít nhìn sang đầu bên kia khán đài, dáng người Hạ Tuyết uyển chuyển, trang điểm xinh đẹp và tươi sáng, từng cử động của cô

vô cùng thanh lịch, đối với cô rất tán thưởng.

Các nữ minh tinh tò mò quan sát trang sức của cô, túi xách hàng hiệu, chiếc váy cô mặc do chuyên gia thời trang hàng đầu thế giới thiết kế, giày của cô là thương hiệu nổi tiếng, nhìn cô từ đầu đến chân mấy lần, có một chuyên gia thời trang, đã dùng một cuốn tập, ghi chép lại phong cách ăn mặc của Hạ Tuyết theo linh cảm của mình.

Sau khi Hạ Tuyết ký tên xong, dưới sự hướng dẫn của người chủ trì, đi qua các minh tinh, đến một trong 7 cái bàn đầu của buổi tiệc, ngồi bên cạnh Tiêu Văn Linh, vẻ mặt Tiêu Văn Linh lạnh lùng, không thèm nhìn tới cô. . . .

Hạ Tuyết nhìn bà ta như vậy, có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn vô cùng khiêm tốn và thật lòng chào hỏi với tiền bối: "Chị Tiêu, rất hân hạnh được biết chị, trước kia chị đóng phim, tôi đều có xem qua! Thật là vô cùng đặc sắc!"

"Ừ!" Tiêu Văn Tình cũng không thèm nhìn tới cô!

Hạ Tuyết sửng sốt, nhìn bà ta, có chút ngạc nhiên, nhưng phía sau lưng, nghe có tiếng người nói, Hàn Tổng Tài và vợ chính thức đến! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Thái Hậu

Một loạt ánh đèn flash sáng lên.

Hàn Văn Hạo, mặc tây phục đen, khí thế hiên ngang, ôm Tần Thư Lôi mặc váy dài màu trắng xuất hiện tại bảng kí tên, sau khi để cho truyền thông chụp hình xong, tất cả mọi người cảm thán bọn họ đúng là tài tử giai nhân, cùng người chủ trì bắt tay, đi tới vị trí ghế đầu.

Hạ Tuyết cố ý giả vờ như không nhìn thấy, nâng ly nước lên uống, vừa uống vừa liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo đỡ vị hôn thê đi tới một bàn bên này, trong lòng cô cảm thán: Đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Hàn Văn Hạo đỡ vị hôn thê ngồi xuống, sau đó hơi ngẩng mặt lên nhìn phía trước, lại nhìn thấy Hạ Tuyết ngồi đối diện, mày của hắn cau lại!

Hạ Tuyết xoay mặt lại.

Tần Thư Lôi cũng đã nhìn thấy Hạ Tuyết, cô vội vã mỉm cười duyên dáng nói với Hạ Tuyết nói: "Hạ tiểu thư, cô cũng đến đây?"

Hạ Tuyết không có biện pháp, đành phải miễn cưỡng cười, thật là lúng túng nhớ đến mình và Hàn Văn Hạo hôn nhau, đi về phía Tần Thư Lôi, vẻ mặt như thân thiết, ngạc nhiên, mừng rỡ nhìn cô nói: "Gặp cô thật cao hứng!"

"Tôi cũng vậy!" Tần Thư Lôi lễ phép, tiến lên ôm nhẹ Hạ Tuyết, đột nhiên ngửi được trên thân thể cô có một mùi thơm rất quen, cô sửng sốt, nhưng vẫn cười có chút miễn cưỡng, đứng thẳng người.

Dường như Hàn Văn Hạo không nhìn thấy Hạ Tuyết, quay đầu lại.

Hạ Tuyết cũng chỉ mỉm cười cùng Tần Thư Lôi chào hỏi xong, trở lại bàn của mình ngồi, vẻ mặt nhanh chóng thu lại.

Isha cũng đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo, đẹp trai như vậy muốn chết người, cô vội vã nâng ly rượu đỏ, lại gần Hạ Tuyết nhú mào nói: "Cưng ơi! Cha đứa nhỏ này là cực phẩm a!"

Hạ Tuyết tức giận nhìn Isha, nói: "Muốn tôi hủy bỏ hợp đồng với cô hay không?"

Isha “phốc” một tiếng, ngẩng lên đầu nhìn Hàn Văn Hạo đỡ vị hôn thê ngồi xuống bên cạnh, ánh đèn màu tím trên đầu, chiếu rọi khuôn mặt hoàn mỹ của hã càng mê người, tròn mắt thâm thúy, bất cứ lúc nào cũng bắn ra ánh sáng, mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi Trời ạ.

"Cô làm gì nhìn chăm chăm người ta không rời mắt?" Hạ Tuyết nhìn bạn tốt như vậy, nhỏ giọng nhắc nhở cô nói: "Người ta có vị hôn thê bên cạnh!".

"Cô không biết sao?" Isha vừa uống một ngụm rượu đỏ, vừa nói: "Chuyên gia Tâm lý học cho rằng, mỗi ngày nhìn trai đẹp 10 phút, hiệu quả tương đương với 30 phút vận động thể dục, kiên trì bền bỉ, chia đều có thể kéo dài tuổi thọ bốn, năm năm"

Hạ Tuyết “chặc” một tiếng, vẻ mặt xem thường nhìn Isha nói: "Tôi nói cho cô biết, đối với người khác, tôi không quan tâm. Nhưng với con báo chết tiệt này, cô ít tiếp cận hã một chút, hã sẽ ăn cô xong, sau cùng, mạng của cô cũng muốn lấy !"

"Hã đánh trên người tôi đi! Tôi nguyện ý! Tôi a, chỉ mong sao cho con báo nhỏ này đánh nhau với Daniel tiên sinh!" Isha vừa nói, vừa muốn cười.

Hạ Tuyết tức giận trừng mắt nhìn cô nói: "Tôi chỉ muốn cho cô chuẩn bị trước!"

Isha cũng không chú ý ngẩng đầu, nhìn Hàn Văn Hạo vừa uống một ngụm rượu đỏ, vừa dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, cô vội vàng nhích gần Hạ Tuyết, nhỏ giọng nói: "Con báo nhỏ kia nhìn cô chăm chăm kìa!"

"Tôi biết!" Hạ Tuyết cúi đầu nhìn móng tay thủy tinh của mình nói.

"Cô làm sao mà biết?" Isha ngạc nhiên nhìn cô hỏi.

"Bởi vì da đầu tôi run lên!" Hạ Tuyết tức giận nói xong, cũng ngẩng đầu, nhìn thấy Tiêu Văn Linh lên tiếng chào hỏi với một người mới trong giới giải trí, vừa nhìn thấy Hạ Tuyết bên này, Hạ Tuyết cũng lễ phép chào hỏi Tiêu Văn Linh, nhưng Tiêu Văn Linh lại lạnh lùng quay đầu đi, không lên tiếng, Hạ Tuyết hơi chút ngạc nhiên, sững sốt, ghé sát Isha nói: "Cô nói xem, tại sao bà Tiêu không nhìn tôi vào mắt?"

Isha mỉm cười nói thẳng: "Bởi vì bà ta không thích cô !"

"Như thế thì làm sao diễn mẹ con a?" Hạ Tuyết có chút lo lắng chuyện này.

"Trong kịch bản là mẹ con oán hận lẫn nhau! Không phải là rất khéo sao?" Isha mỉm cười nói.

Hạ Tuyết dựa vào ghế mài vàng xa hoa, nhìn chăm chú Tiêu Văn Tình, nghĩ đến việc bà ta cho rằng Cần Nhu xuất sắc hơn cô, thật ra cô rất vui vẻ, nhưng cô muốn biết lý do, cô nâng ly rượu đỏ, nói với Tiêu Văn Linh: "Chị Tiêu, tôi kính chị một ly?"

"Tôi không uống rượu" Tiêu Văn Tình nhanh chóng từ chối cô!

Hạ Tuyết có chút không thoải mái cười cười, vẫn giữ phong thái và khí độ, mỉm cười nói: "Chị Tiêu, ở trong kịch bản, chúng ta tuy diễn vai mẹ con oán hận lẫn nhau, nhưng sau cùng, cũng không phải là tiêu tan sao?"

Tiêu Văn Linh quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết không khách khí, cười nhạo nói: "Đó là muốn để thời gian nhận biết Tiểu Trà trong kịch bản và Tiểu Trà ngoài kịch bản, làm sao giống nhau? Tôi rất ghét loại người vì tài lực và thực lực mà cướp đi nhân vật của người ta! Tại sao không cho con người mới một cơ hội? Cần Nhu tiếp nhận nhân vật Tiểu Trà này thích hợp hơn cô! Ánh mắt của cô ấy mạnh mẽ, ngoan độc hơn cô!"

Hạ Tuyết nghe lời này, trên mặt không lộ ra vẻ gì, im lặng liếc mắt nhìn Isha, cô vẫn vô cùng lễ phép và khiêm tốn nhìn Tiêu Văn Linh nói: "Tôi sẽ cố gắng, cảm ơn chị đã nhắc nhở"

"Là một diễn viên, học giỏi lời nói khách sáo, chỉ vô dụng!" Tiêu Văn Linh vừa nói xong, nhìn thấy chủ biên tạp chí cũng đến đây, bà ta ngẩng mặt đứng lên, mỉm cười đi qua chào hỏi, Hạ Tuyết và Isha vừa định nói chuyện, lại nghe Từ Văn Hi ngồi cách Isha một vị trí, là một trong ba người được đề cử ảnh hậu, cô mặc váy đuôi cá màu hồng, đầy thiện ý, mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Cô đừng để ý, bà ta nói chuyện như vậy, bà ta thích dạy dỗ người khác, sau đó không ưa cái vòng không sạch sẽ này!"

Hạ Tuyết quay đầu, mỉm cười nhìn Từ Văn Hi nói: "Thật à? Như vậy cũng tốt, cảm giác này xem ra rất khó chịu".

Từ Văn Hi cười lạnh, cầm khăn tay che miệng mình, nói: "Nếu là tôi, 30 tuổi tôi tự sát, tôi sẽ không chờ đến 70 tuổi, thoa mấy chục tầng phấn, mất mặt chết được, tự cho mình là thái hậu, bên dưới đều là thần dân của bà ta sao? Ý lớn tuổi, không buông tha người, bà ta lấy bằng hiệu lớn giới giải trí làm đương gia để quyết định".

Hạ Tuyết mỉm cười không lên tiếng, nâng ly rượu đỏ mút nhẹ một ngụm nhỏ.

"Hey!"

Hạ Tuyết cảm thấy phía sau lưng ấm áp, ngạc nhiên quay đầu lại, thấy một người đàn ông, mặc tây phục, khí thế mạnh mẽ, đang cầm sâm banh, nâng ly nói với Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết, bộ phim “Dịu dàng” của cô ở Pháp, thật là rất nổi tiếng, kinh động tất cả giới giải trí, đàn ông chúng tôi xôn xao bàn tán có phải cô ở bên ngoài màn ảnh xinh đẹp hơn hay không, nhưng hôm nay tôi rất kinh ngạc phát hiện, cô không trang điểm?"

Hạ Tuyết nhìn hẩn, đầu tiên là sửng sờ, Isha sau lưng tay nâng rượu đỏ nhắc nhở nói: "Nam phụ mới nhất Lý Bái Húc đoạt giải Kim Mã năm ngoái, năm nay một trong những người được đề cử ảnh đế Giải Kim Mã. . . ."

Hạ Tuyết nghe xong, lập tức lịch sự tay nâng ly, nhìn Lý Bái Húc mỉm cười nói "Cám ơn anh cố động"

"Hi vọng sau này chúng ta có cơ hội hợp tác". Lý Bái Húc vừa chạm ly với Hạ Tuyết, vừa nhìn cô có thâm ý, đem sâm banh uống một hơi cạn sạch, sau đó cúi nhẹ người, lịch sự ôm Hạ Tuyết, mỉm cười chào hỏi Isha, mới rời khỏi.

Hàn Văn Hạo ngồi đối diện, nhìn một màn này, ánh mắt đột nhiên bắn ra tia âm trầm sắc bén.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Dạ Minh Châu

"Tả La đến kìa." Có người nhẹ giọng kêu !

Hạ Tuyết ngạc nhiên, mừng rỡ ngẩng đầu, nhìn Tả La nhiều năm không gặp, mặc tây phục trắng, vẫn vô cùng đẹp trai, vô cùng mê người, đi vào bằng kí tên, sau đó ánh đèn flash sáng lên, cầm bút xong kí tên, đi tới bàn tiệc bên này, còn nhìn minh tinh, các bạn bè quen thuộc về phía dưới đài chào hỏi.

"Tả La!" Hạ Tuyết vô cùng nhớ người bạn cũ, cô nhìn Tả La, nhớ lần đầu tiên quay phim thử của mình, cùng Tả La đóng một phân cảnh trong “Vương triều hiện đại”.

Tả La nghe có người khẽ gọi mình, kinh ngạc nhìn qua, lúc này, nhìn thấy Hạ Tuyết, hân hạnh ngạc nhiên, mừng rỡ đi tới, kêu to: "Hạ Tuyết! I’m so miss you! ! !"

Hạ Tuyết cũng ngạc nhiên, mừng rỡ đứng lên, đi qua Tả La, hai người thâm sâu ôm nhau, nhìn đối phương thật vui vẻ chào hỏi.

Hàn Văn Hạo vừa uống rượu đỏ, vừa nhìn Tả La ngạc nhiên, vui mừng ôm lấy Hạ Tuyết một lần nữa, sau đó rất thân quen kéo tay cô, đi đến trước mặt các người bạn minh tinh, giới thiệu Hạ Tuyết với từng người, Hạ Tuyết cũng lễ phép chào hỏi, còn cùng nam minh tinh Âu Mĩ đối mặt, chào hỏi. Hàn Văn Hạo quay đầu đi, không lên tiếng, nhìn người chủ trì trên khán đài, bắt đầu bán đấu giá các vật phẩm quý giá trong tay khách quý!

Nhân viên nghiệp vụ vừa nghe, lập tức đem cử bài trong tay đưa đến từng vị khách quý, sau đó nhân viên nghiệp trên khán đài mở tấm vải

nhưng đèn nhỏ phủ trên khán đài, bày ra rất nhiều bình hoa, túi xách hàng hiệu, trang sức châu báu, trong đó có chai rượu đỏ cực phẩm năm 1982 Hạ Tuyết từ trang trại rượu bên Pháp mang về

Thật ra Hạ Tuyết là một cô gái đối sự vật xung quanh, luôn ôm rất nhiều ảo tưởng tốt đẹp, cô không từ chối hoàn cảnh xung quanh mình, tuy Daniel mang cô đi rất nhiều nơi, nhưng tham gia buổi đấu giá, vẫn là lần đầu tiên, cô cảm thấy mới mẻ, hỏi Isha các kỹ xảo liên quan đến việc bán đấu giá, Isha giải thích cho cô từng cái, cô nghe chăm chú, sau đó vui vẻ cầm cử bài, cười nói với Isha: "Tôi rất thích viên Dạ minh châu của Lưu đạo diễn!"

"Thích thì chờ một chút nữa gõ xuống là được!" Isha cố ý đứng sát vào Hạ Tuyết nói: "Dù sao, cha đứa bé có một bó lớn tiền bạc!"

Rốt cuộc Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, nhìn Isha nói: "Cô thật sự muốn tôi hủy bỏ hợp đồng đúng không?"

Isha đành phải cười trừ.

Hạ Tuyết vừa trừng mắt liếc mắt nhìn Isha, vừa nhìn Hàn Văn Hạo đang cùng vị hôn thê nhìn kỹ danh sách bán đấu giá, Tần Thư Lôi chỉ vào một bình hoa cổ bên cạnh, mỉm cười nói: "Em thích bình hoa này, em cảm thấy rất đẹp. Đặt ở trong phòng của em, cắm hoa Phượng Hoàng, nhất định rất tuyệt vời".

Hàn Văn Hạo hơi cười, nhàn nhạt nói: "Nếu em thích, gõ bảng là được".

"Xin mời các vị khách quý tham gia đấu giá dời đến chỗ ngồi phía trước một hàng !" Người chủ trì mỉm cười cầm Microphone nói.

Các khách quý vừa nghe, cùng nhau dời chỗ ngồi một hàng đến phiên đấu giá, Hạ Tuyết vừa ngồi xuống chỗ của mình, đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo cũng ngồi xuống bên cạnh, cô không vui trừng mắt nhìn hắn, sau đó hơi lui về phía sau nhìn bảng tên chỗ ngồi một chút, quả nhiên là tên họ của

hắn, trong lòng của cô “ồ” một tiếng, không nhìn được, nhìn hắn một cái, rất không vui ngồi xuống vị trí của mình, gương mặt lạnh lùng, nhìn phía trước.

Hàn Văn Hạo cũng mặt lạnh nhìn phía trước, nhưng Tần Thư Lôi lại gần cô, cười ngọt ngào nói: "Nhất định phải lấy được bình hoa Tần Lam, em thật sự rất thích! !"

Hàn Văn Hạo mỉm cười gật đầu đáp lời.

"Isha! ! Tôi nhất định phải lấy được viên dạ minh châu, sau đó cùng Hi Văn hai người giấu trong chần chơi đùa!" Hạ Tuyết rất hưng phấn nói.

"Tốt hi vọng không ai nâng giá với cô!" Isha cười nói.

"Mặc kệ! Tôi muốn viên dạ minh châu kia!" Vẻ mặt Hạ Tuyết hơi ngẩng lên nói.

Hàn Văn Hạo nghe lời này, ánh mắt trong ánh đèn màu tím chợt lóe sáng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Tại Sao Anh Nhất Định Phải Theo Tôi Đấu?

Cuộc đấu giá bắt đầu!

Trước tiên bắt đầu bán đấu giá một túi xách LV hàng hiệu! ! Tất cả nữ minh tinh và nhóm người danh viện nhìn túi xách LV số lượng có hạn trên thế giới, tất cả xôn xao, chộn rộn, nghe nói túi xách này chỉ có ba cái, một cái trong tay Nữ Hoàng Anh, một cái trong tay phu nhân tổng thống Pháp, thật không ngờ còn một cái may mắn xuất hiện ở đây.

Hàn Văn Hạo hơi nghiêng đầu nhìn vị hôn thê, chậm rãi hỏi: "Thích không?"

Tần Thư Lôi khẽ cười, ánh mắt lộ ra ngọt ngào, Hàn Văn Hạo hiểu ý, lúc bắt đầu chào giá, trực tiếp cử bài 1.000.000 !

Mọi người đều ồ lên, rồi rít hăm mộ nhìn Hàn Văn Hạo có thể vì vị hôn thê ra tay hào phóng như vậy!

Hạ Tuyết khẽ chớp mắt, có chút nhàm chán cười, cúi đầu nhìn danh sách đấu giá.

"Trời ạ, cha đứa nhỏ này, đối với mẹ kế thật tốt! Vậy tại sao hấn cản cô?" Isha nhìn Hạ Tuyết xuất thần hỏi.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ quay đầu, nhìn bạn tốt nói: "Tại sao tôi phải phân cao thấp chuyện này, tôi với hấn không một chút quan hệ!"

"Nhưng hấn cản cô a!" Isha lại nhắc nhở cô.

"Đó là bởi vì hân ngựa răng được chưa? Bây giờ tôi cũng ngựa răng, cô có muốn thử một chút hay không?" Hạ Tuyết nhìn bạn tốt hỏi.

Isha “phốc” một tiếng, lại rất cảm động nói: "Cô nói xem, một người đàn ông cùng một người phụ nữ tham gia buổi đấu giá, sau đó người phụ nữ muốn cái gì, người đàn ông đều mua cho cô ấy, cô nói có biết bao lãng mạn, chỉ tiếc hôm nay ông chủ chúng tôi không tới, aiz. Không cách nào thể hiện một chút mị lực đàn ông của hân!"

Hạ Tuyết “chặc” một tiếng, lườm cô!

Cuộc đấu giá kế tiếp là một vòng cổ Hồng Bảo Thạch, dây chuyền này bởi vì quá bình thường, cho nên giá cả không cao, gần 200 nghìn cũng đã gõ xuống, tiếp theo là bình hoa bằng sứ mà Tần Thư Lôi thích, Hàn Văn Hạo cũng đưa ra 2.000.000 đóng góp để lấy bình hoa, lúc này toàn trường lại một trận xôn xao, trên mặt Tần Thư Lôi tràn đầy hạnh phúc, cười ngọt ngào

"Vật bán đấu giá kế tiếp là viên dạ minh châu!" Người chủ trì tay cầm Microphone, sau đó để cho nhân viên nghiệp vụ nâng một cái hộp nhung màu xanh đậm, ánh đèn trong hội trường tối sầm lại, trong bóng đêm đột nhiên mọi người nhìn thấy một ánh sáng từ chiếc hộp phát ra, càng ngày càng lóng lánh, một loại ánh sáng huyền hoặc, vô cùng thần bí, vô cùng kỳ diệu. Làm cho người ta nhìn thấy yêu thích mà ra tay không tiếc!

Hạ Tuyết lập tức chỉ vào viên dạ minh châu nói: "Tôi muốn viên dạ minh châu này! ! Tôi nhất định phải có viên dạ minh châu này! !"

Cô vừa nói xong, cũng đã cầm cử bài, bắt đầu muốn giơ lên! !

Isha nhìn Hạ Tuyết hưng phấn, cũng bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Dạ minh châu chào giá 100 nghìn! !" Người chủ trì mỉm cười cầm Microphone, nói với mọi người.

Hạ Tuyết lập tức giơ cử bài, nói: "200 nghìn!"

Khách quý nhao nhao nhìn về phía Hạ Tuyết, các diễn viên mới không dám cùng tranh, dừng tay, một danh viện nào đó ở trong góc, cũng là cao thủ đấu giá, đầu tiên nhìn thoáng qua vẻ mặt Tần Thư Lôi, thấy cô không muốn viên dạ minh châu này, cô yên lòng giơ cử bài 300 nghìn!

Hạ Tuyết lập tức giơ cử bài nói: "400 nghìn!"

Nữ danh viện mỉm cười giơ cử bài: "500 nghìn" trong lòng cô hừ một tiếng, nói: "Theo tôi đấu? Hừ!"

Từ Văn Hi có thiện ý ngồi bên cạnh Isha, cô nhắc nhở nói: "Các cô gái này đều là người giàu có, vừa rồi cho cô ta mua ngôi nhà 30 triệu, cô ta có tiền, nếu ông chủ của cô là người bình thường, thì bỏ qua đi !"

"Chuyện cười!" Isha trực tiếp cười lạnh nói: "Ông chủ chúng tôi cái gì có thể thiếu, nhưng không thiếu tiền!"

Trong lòng Hạ Tuyết nhớ đây là buổi từ thiện, nên trực tiếp giơ cử bài 1.000.000 !

Người toàn trường bắt đầu la hoảng, không thể tin được nói: "Không thể nào? Vì một viên dạ minh châu, bỏ ra 1.000.000 ?"

Vẻ mặt nữ danh viện chán nản nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cúi đầu nhìn móng tay thủy tinh của mình, cảm thấy nó làm cho mình có chút không thoải mái.

"2.000.000 !"

Một giọng nói lạnh lùng bên cạnh Hạ Tuyết vang lên. Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, cô nhướng mày, ghé sát hần tức giận nói: "Anh nào nhiệt với tôi làm gì? Anh nổi điên hả?"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, đột nhiên cười nói: "Tôi không muốn náo nhiệt gì, vị hôn thê của tôi thích nó!"

Hạ Tuyết khẽ liếc mắt nhìn Tần Thư Lôi, đột nhiên có chút lười mỉm cười với cô nói: "Không có việc gì, Văn Hạo."

Thật ra, bình thường Hạ Tuyết là một người rất hiếu lễ phép, nhưng cô thật sự vô cùng thích viên dạ minh châu này, sau đó cô xin lỗi, cười ha ha nói: "Đều là làm việc thiện, chúng tôi không so đo tiền nhiều hay ít tiền hơn Ách. 3.000.000. Cảm ơn!"

Các khách quý vừa nghe Hạ Tuyết giơ cử bài kêu 3.000.000, đã xôn xao khiếp sợ nhìn qua, bắt đầu thì thầm.

"4.000.000 !" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nâng cử bài nói.

Hạ Tuyết nhìn hẩn, cắn răng giơ cử bài nói: "5.000.000 !"

"6.000.000 !" Hàn Văn Hạo lại nói.

"7.000.000 !" Hạ Tuyết.

"8.000.000 !" Hàn Văn Hạo nói!

"Tại sao anh nhất định phải theo tôi đấu?" Hạ Tuyết tức giận ghé sát vào Hàn Văn Hạo hỏi.

Hàn Văn Hạo nói thẳng: "Vị hôn thê của tôi thích!"

"8.000.000 lần đầu tiên!" Người chủ trì phấn khởi kêu, đấu giá lần này có thể nói là kích thích nhất từ trước tới nay!

"Anh đã mua cho cô ấy rất nhiều thứ rồi như vậy, tại sao không nhường cho tôi một chút?" Hạ Tuyết tức giận, muốn dùng tình cảm, bởi vì cô thật sự không muốn quá công khai!

"Tại sao tôi phải nhường cho cô? Cô là phụ nữ của tôi sao? Tại sao có nhiều người đàn ông rất tốt kia mà, sao không thấy ai vì cô mạnh mẽ bỏ vào?" Hàn Văn Hạo châm biếm nói.

Hạ Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đàn ông bỉ ổi này, miệng nhất định mọc răng chó, cho nên nói chuyện buồn nôn như vậy! !

"9.000.000 !" Hạ Tuyết giờ cử bài! !

"10.000.000!" Hàn Văn Hạo lại nhàn nhạt giờ cử bài! ! !

"Anh" Hạ Tuyết nhìn con báo chết tiệt này, không thể nhịn được nữa, vẻ mặt lạnh lùng vừa muốn mở miệng mắng người, lại nhìn thấy bộ dáng Tần Thư Lôi nhìn Hàn Văn Hạo đầy thâm ý, cô tức giận, vẻ mặt lạnh lùng, dường như không đành lòng tranh cướp

"11.000.000!" Một giọng nói của người đàn ông cất lên, mọi người giật mình cùng nhau ngẩng đầu, nhìn thấy Daniel, Tổng Tài Tập đoàn Toàn Cầu, con trai Tổng Thống Pháp, mặc tây phục trắng, đẹp trai, quý phái, vô cùng hấp dẫn, tôn quý tao nhã đi vào hội trường.

Hạ Tuyết nhìn Daniel, sửng sốt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Anh Chỉ Để Ý Một Mình Em

"Daniel?" Hạ Tuyết kinh ngạc gọi nhỏ.

"Xin lỗi, anh đã đến trễ." Daniel đi nhanh tới trước mặt Hạ Tuyết, nở nụ cười tao nhã mê người với cô, rất thân sĩ cúi người, hôn lên trán cô, rồi đứng thẳng, vươn tay nói với Hàn Văn Hạo: "Hàn tiên sinh cũng đưa hôn thê đến đây tham gia tiệc tối?"

Hàn Văn Hạo cũng mỉm cười đứng dậy, bắt tay Daniel, nhàn nhạt nói: "Làm việc thiện, tôi phải tham gia thôi !"

"GOOD!" Daniel tán thưởng một tiếng, ngồi vào bên cạnh Hạ Tuyết, ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô vào trong lòng, biểu lộ phong độ thân sĩ, sau đó giờ tay, bình tĩnh nói với người chủ trì: "15.000.000!"

Toàn trường xôn xao kích động bàn tán". Trời ạ. 15.000.000? Một viên dạ minh châu?"

Hàn Văn Hạo một lần nữa ngồi trở lại vị trí, trên mặt không thay đổi: "17.000.000 !"

Ánh mắt mọi người còn đang kinh ngạc, Daniel rất dịu dàng cúi đầu hỏi Hạ Tuyết: "Did you love it?"

"Yes!" Hạ Tuyết chu miệng, hai mắt xoay tròn, cô rất muốn viên minh châu đó.

"So love, so love?" Daniel nhanh chóng hỏi.

"17.000.000 lần đầu tiên!" Người chủ trì ở trên khán đài hưng phấn kêu.

"17.000.000 lần thứ hai!" Người chủ trì cao giọng hô!

"Yes!" Hạ Tuyết thẳng thắn và khẳng định nói: "Cho tới bây giờ em cũng chưa thích một viên dạ minh châu như vậy!"

"Ok!" Daniel vừa nghe Hạ Tuyết thích, mỉm cười nói với người chủ trì: "My baby so love it! 20.000.000 !"

Tất cả các khách quý đều bàn tán với người của mình, khắp nơi đều chụm đầu ghé tai nói hai Đại Phú Hào trên thế giới tranh giành!

"Văn Hạo. Thôi bỏ đi." Bản thân Tần Thư Lôi cũng cảm thấy quá mức rồi.

Hàn Văn Hạo quay đầu lại, mỉm cười nhìn cô nói: "Em thích là được." Hạo nói xong, trực tiếp giơ tay lên, chậm rãi nói: "30.000.000 !"

Người chủ trì vừa nghe Hàn Văn Hạo nói 30 triệu, không kiềm chế nổi, cao giọng kêu to: "30.000.000 ! ! Hàn Tổng Tài ra giá 30.000.000, có ai ra giá cao hơn hay không?"

Về mặt Daniel bình tĩnh, phong độ búng ngón tay kêu nhỏ một tiếng với nhân viên phục vụ

Nhân viên phục vụ lập tức rót cho Daniel một ly rượu đỏ.

Daniel nâng ly rượu đỏ uống vào một ngụm nhỏ, ánh mắt nhàn nhạt chớp một cái.

"30.000.000 lần đầu tiên." Người chủ trì hô.

"30.000.000 lần thứ hai." Người chủ trì lại hô.

"50.000.000." Cuối cùng Daniel thay đổi tư thế tao nhã, kéo Hạ Tuyết vào trong lòng, mỉm cười nói với Hàn Văn Hạo: "Hàn tiên sinh thật yêu quý vị hôn thê, có thể cùng anh đến đây làm việc thiện, thật vô cùng vinh hạnh".

Hàn Văn Hạo mỉm cười nói với Daniel: "Khó có được vật cô ấy thích. . . ."

Hắn nói xong, lại giơ tay chậm rãi nói với người chủ trì trên khán đài: "50.000.000 !"

Đây là một loại thủ đoạn đấu giá, người đấu giá luôn ở một giây sau cùng, khi người chủ trì muốn gõ chùy, sẽ ra giá để đẽ bẽp nhuệ khí!

Tất cả tân khách đều sôi trào, rung động kêu lên: "60.000.000 ? Trời ạ. . . ."

Daniel đột nhiên nhíu mày nhớ tới chuyện gì đó, hỏi Isha: "Lần này quyên góp cho nơi nào?"

"Quỹ Giáo dục! Hi vọng giúp đỡ xây dựng 47 trường tiểu học!" Isha nhanh chóng nói.

Daniel nghe xong, gật đầu nói: "Ừ." Hắn hơi chút do dự một lúc, nhìn về phía người chủ trì, mặt không đổi sắc nói: "100.000.000 !"

Rốt cuộc, ánh mắt Hàn Văn Hạo nhanh chóng chớp một cái!

Tần Thư Lôi đã căng thẳng, cô bắt đầu đứng ngồi không yên.

Hạ Tuyết cũng quay đầu nhìn Daniel, có chút chống đỡ không được cười nói: "Hey?"

"Chỉ cần em thích, toàn bộ thế giới đều cho em." Daniel mỉm cười ôm Hạ Tuyết vào trong lòng, cầm bàn tay thon dài nhỏ nhắn của cô, thâm

tình hôn lên mu bàn tay, dịu dàng nói."Tất cả mọi thứ anh cũng không để ý, anh chỉ để ý một mình em!"

Hạ Tuyết nhìn hẩn, trong lòng ấm áp, không khỏi cảm động nở nụ cười. . . .

Vô số nữ minh tinh rất hâm mộ nhìn vương tử Daniel hoàn mỹ, lại chung tình với một cô gái Trung Quốc. Thậm chí, muốn cho cô toàn bộ thế giới! !

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn viên dạ minh châu trong hộp nhưng

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Ra Giá

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt cười, quay đầu nhìn Daniel, chậm rãi nói: "Xem ra Daniel tiên sinh nhất định phải có viên dạ minh châu này?"

Daniel mỉm cười chậm rãi nói: "Nghe nói người Trung Quốc có câu ngạn ngữ, là ngàn vàng khó mua được trái tim, cuộc sống nên vì cái ưa thích của mình mà cố gắng, mới thể hiện được thành ý."

Hàn Văn Hạo mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy! Thành ý đích thật là khó có được, vậy. hôm nay chúng ta đấu lớn, bởi vì cái yêu thích của mình mà cố gắng lên! 200.000.000 !"

Toàn trường khách quý lại một lần nữa sôi trào hừng hực, tất cả phóng viên trong ngoài nhao nhao phấn khởi giờ cameras quay hai người đàn ông tranh giành trong cuộc đấu giá thế kỷ!

Rốt cuộc Hạ Tuyết chấn động nhìn Hàn Văn Hạo, thật không ngờ hẳn lại vì vị hôn thê như vậy?

Tần Thư Lôi cảm động nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nâng ly rượu đỏ, mút nhẹ một cái.

Daniel mỉm cười giờ tay, không đợi người chủ trì kêu giá, nói thẳng: "300.000.000 !"

Hạ Tuyết nản lòng, cô lập tức nắm chặt cánh tay Daniel nói: "Daniel! NO!"

Daniel quay đầu lại, mỉm cười khẽ nâng cằm của cô, nhìn về mặt cô kinh hoàng như vậy, rất dịu dàng trầm giọng nói: "Nếu em sợ, hãy nhắm mắt lại, chờ một lúc, mở mắt ra, em sẽ nhìn thấy viên minh châu kia ở trước mặt em tỏa sáng".

Lúc này, Hạ Tuyết không thể nhịn được, nhìn Hàn Văn Hạo sắp giơ tay, cô bắt lấy cánh tay Hàn Văn Hạo, găm nhẹ: "Tại sao không dám! ! Dừng lại đi!! Tôi cầu xin anh! Đem viên minh châu kia để cho tôi ! ! Tôi không muốn hai người tranh giành!"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô có tư cách ra lệnh cho tôi sao? Hàn Văn Hạo không thiếu tiền! Tôi muốn cái gì phải được cái đó, bất luận là ai cũng không ngăn cản được! !"

Hắn nói xong, muốn nhấc tay ra giá, lại nghe một giọng nói trẻ con trong vút vang lên. "300.000.001 !"

Toàn trường, khách quý sửng sốt, Daneil và Hàn Văn Hạo vui vẻ, về mặt hai người đàn ông đồng thời ngưng lại, nhìn về phía lối vào hội trường
..

Rốt cuộc, ánh đèn ở lối vào hội trường sáng lên, lại nhìn thấy một cô bé mặc áo lông màu trắng, chiếc váy nhỏ màu đen, mang đôi giày nhỏ màu đen, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, dưới sự bảo vệ của hai người vệ sĩ, về mặt linh hoạt đi tới, đôi mắt to sáng ngời, đặc ý nhìn mọi người, thân hình nhỏ nhắn bỗng nhiên áp đảo toàn trường.

"Hi Văn?" Daniel và Hạ Tuyết cùng gọi con gái.

Hi Văn mỉm cười bố nhào vào trong lòng mẹ, chu miệng nói: "Đi ra ngoài chơi đùa, không gọi con ! Thật là! !"

Hạ Tuyết không biết làm sao cho phải, chỉ kinh ngạc nhìn con gái.

"Hey! !" Daniel bật cười nhìn cô bé Hi Văn nói: "Tiểu thư xinh đẹp, lúc này con xuất hiện, là muốn làm gì?"

"Con muốn viên minh châu kia!" Hi Văn lập tức vui vẻ vươn tay, dùng ngón tay nhỏ thon dài, chỉ viên dạ minh châu nói: "Con muốn viên minh châu kia! Con tự ra giá! !"

Daniel bất đắc dĩ cười, vẫn dung túng và cứng chiu nói với người chủ trì: "Tôi là người giám hộ của cô bé, cô bé ra giá, tôi sẽ chịu trách nhiệm, viên minh châu có thể thuộc loại cô bé!"

"Tốt! !" Người chủ trì lập tức cầm Microphone cao giọng nói: "Cô bé ra giá 300.000.001 ! Còn có ai ra giá cao hơn không?"

Toàn trường đều nhin không được nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Trong một loạt ánh đèn flash nhoáng lên, rốt cuộc Hàn Văn Hạo quay đầu lại, ánh mắt nóng rực giống như con báo nhỏ, nhìn con gái.

Hi Văn cũng trong ánh đèn flash, quay đầu lại, ánh mắt nóng rực giống như con báo nhỏ, nhìn cha.

Hạ Tuyết nhìn hai cha con đối mặt nhau, không so sánh không biết, vừa so sánh liền có cảm giác, hai cha con này khí thế cũng giống nhau, không buông tha người khác!

"Ông chú!" Giọng nói trong vắt của Hi Văn gọi Hàn Văn Hạo nói: "Ra giá a!"

Hàn Văn Hạo nhìn đôi mắt con gái lóe sáng lúc nhìn mình, lộ ra một chút khiêu khích, ánh mắt của hắn chớp lóe, khóe miệng cong nhẹ mỉm cười hỏi: "Cháu rất thích này viên minh châu này sao?"

"Cháu rất thích viên minh châu này!" Hi Văn nói xong, ánh mắt kiên định nhìn ông chú, không chút nào sợ hãi, nói: "Người ra giá a!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Chân Tướng Đứa Bé

Hàn Văn Hạo nhìn con gái như vậy, hẩn mỉm cười, sau đó làm bộ như lơ đãng cúi đầu, nói với Hạ Tuyết: "Xem ra cô sinh được con gái tốt!"

Hạ Tuyết nghe xong lời này, nhướn mày nhìn hẩn nói: "Con bé cũng không phải một mình tôi có thể sinh được!"

"Ồ! Bây giờ có phần của tôi sao ? Lúc nãy nghe cô nói, cô và tôi không có chút quan hệ nào!" Hàn Văn Hạo lập tức đáp lời.

Về mặt Hạ Tuyết vừa thu lại, sau đó cười lạnh, nói: "Cái này cũng là báo ứng a, ai kêu anh mỗi ngày khi dễ tôi? Ông trời liền phái người như vậy tới giày vò anh! Anh ra giá a? Anh có bản lĩnh thì cùng con gái mình tranh đi, anh ra giá a".

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn cô một chút, ho khan, ngẩng mặt lên mỉm cười nói: "Khó có được cô bạn nhỏ thích làm việc từ thiện như vậy, tôi đương nhiên không thể bỏ những thứ yêu thích!"

Hẩn vừa nói xong, trong ánh đèn flash, hơi chút giơ tay làm ra tư thế nhướn bộ

Toàn trường xôn xao.

Hi Văn vui vẻ dựa trong lòng Daniel, đặc ý nở nụ cười.

Hạ Tuyết nhúu mày, cũng có chút đặc ý nở nụ cười.

Hàn Văn Hạo quay đầu lại, có chút bất đắc dĩ nhìn hai mẹ con này.

"Xin hỏi Hạ Tuyết, cô bạn nhỏ này là." Có phóng viên bỗng nhiên phát hiện, bộ dáng cô bé này và Hạ Tuyết rất giống nhau, tò mò hỏi.

Hạ Tuyết bỗng nhiên bị ánh đèn flash rơi vào mình, đầu tiên cô thật không ngờ để cho con gái mình bại lộ nhanh như vậy, nhưng về mặt cô không lộ chút gì.

Hàn Văn Hạo nín thở yên lặng chờ đợi.

Daniel mỉm cười.

Các tân khách cũng tò mò, xôn xao bàn tán.

Hạ Tuyết biết ngày này cuối cùng phải đến, cô chờ đợi chính là ngày này, cô lập tức ôm con gái, kề sát mặt con gái, nở nụ cười ngọt ngào, nhìn ống kính nói: "Cô bé này là con gái của tôi, tên là Hạ Hi Văn! !"

"Ồ." Buổi tiệc từ thiện này thật sự là làm cho người ta rất xôn xao! Từng tin tức, từng sự kiện giống như là ném một quả bom dưới nước, nổ tung đầu óc người ta thành từng tảng băng nhỏ, ảnh hậu mới, ngôi sao mới của giới giải trí trong tương lai, Hạ Tuyết, chưa kết hôn đã là một bà mẹ! Hơn nữa, con gái gần sáu tuổi, có một số phóng viên kinh nghiệm dày dặn lập tức tính lúc sinh Hi Văn là lúc cô ấy đóng bộ phim "Vương triều hiện đại", bọn họ điên cuồng vọt tới trước mặt Hạ Tuyết hỏi: "Xin hỏi lúc trước khi cô đóng bộ phim "Vương triều hiện đại", đã mang thai rồi phải không?"

Hạ Tuyết mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy!"

"Xin hỏi cha đứa bé là ai?" Có vị nữ phóng viên lập tức hỏi.

Về mặt Hạ Tuyết nhất thời đông cứng.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, vẻ mặt cũng đông cứng, khễ căn răng, ánh đèn flash làm cho vẻ mặt của hắn cũng trắng bệch.

Hi Văn cũng tò mò nhìn mẹ.

Daniel phong độ cúi đầu xuống.

"Xin hỏi là vị Daniel tiên sinh bên cạnh phải không?" Có một phóng viên nhanh chóng hỏi.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo theo bản năng biểu lộ cảm xúc không thoải mái.

Daniel cũng rất phong độ ngẩng đầu nhìn bọn họ nói: "Tôi cũng hi vọng là tôi!"

Không khí trong hội trường bị thái độ bình tĩnh của bọn họ làm cho trở nên bớt căng thẳng, nhưng rất sôi nổi nhìn Hạ Tuyết."Hạ Tuyết, xin hỏi cha đứa nhỏ này là ai?"

Hạ Tuyết đột nhiên cười, sau đó ôm lấy con gái, thật lòng nói: "Thật xin lỗi, liên quan đến chuyện cảm tình sáu năm trước, tôi không muốn nhiều lời, nhưng tôi muốn nói với mọi người, tôi và con gái tôi vô cùng hạnh phúc!"

"Nhưng cô mang con gái về nước, có nghĩ tới cha đứa bé có thể biết hay không?"

"Cha đứa bé đã vứt bỏ đứa bé này sao?" Có một phóng viên bén nhọn đặt vấn đề, Isha vừa định lên tiếng, lại nghe Hạ Tuyết mỉm cười, thật lòng nói với phóng viên: "Không! Cha đứa bé rất yêu thương nó!"

Hi Văn dựa vào trong lòng mẹ, ánh mắt to tròn, lóe sáng, bình tĩnh nghe, từ nhỏ đi theo bên cạnh ông nội Tổng Thống lớn lên, đối với việc này không hề sợ hãi.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo hơi dịu lại, quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái, vừa vặn nhìn thấy nửa gương mặt cô, vẫn rạng rỡ như sáu năm trước, ánh mắt rất sáng, ánh mắt này giống như tia nắng ban mai.

"Cô nói cha đứa bé yêu thương nó, vậy cô và cha đứa bé còn liên lạc sao?" Phóng viên lại thừa cơ truy hỏi.

Daniel lập tức ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết lại mỉm cười nói: "Có quan hệ đến chuyện này, hãy để cho nó trở thành quá khứ đi! Đối với cha đứa bé, tôi không muốn nói nhiều, bởi vì chúng tôi đều không quấy rầy cuộc sống của nhau, các vị cũng không cần quấy rầy. Hiện tại chúng tôi đều có hạnh phúc riêng, như vậy là đủ rồi! Trong tương lai, tôi tin rằng, chúng tôi vô cùng yêu thương Hi Văn, cũng xin mọi người đừng đặt câu hỏi, bởi vì đây là chuyện riêng tư của tôi, tôi không muốn trả lời. Tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết, tôi có một cô con gái, một cô bé đáng yêu, tên gọi Hi Văn, trong tương lai, cô bé sẽ cùng tôi bước đi trên thảm đỏ, đứng trước ống kính, mỉm cười với cuộc sống!"

"Cô oán hận cha đứa bé không?"

Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Không hận! Tại sao phải oán hận? Bởi vì hân cho tôi một cô con gái đáng yêu, thông minh như vậy, tôi đã vô cùng thỏa mãn, những chuyện nhàm chán trong quá khứ, xin đừng suy đoán, được chứ?"

Isha lập tức tiến lên, ngăn phóng viên cười nói: "Hạ Tuyết mang theo con gái về nước, cũng đã rất bình thản đối diện với quá khứ! Xin truyền thông dành cho cô ấy một chút không gian! Đêm nay chúng tôi đến đây, để làm việc thiện, hiện tại chúng tôi đã quyên góp 300.000.000 rồi!"

"Là 300.000.001 !" Hi bảo bồi nhắc nhở cô.

"Đúng vậy! Là 300.000.001 !" Isha cười nói với mọi người: "Cho nên xin mời các vị buông tha Hạ Tuyết đi! Tối nay là một buổi tối vui vẻ! Chúng tôi đi trước, cảm ơn các vị hôm nay đã phỏng vấn!"

Daniel lập tức đứng lên, sau đó đỡ Hạ Tuyết đứng dậy, nắm tay Hi Văn muốn rời khỏi hội trường.

"Daniel tiên sinh! Xin hỏi anh để ý đến quá khứ của Hạ Tuyết không? Đối với cha của đứa bé, anh có lời gì muốn nói ?" Lại có phóng viên bổ nhào lên phía trước hỏi.

Daniel tao nhã mỉm cười nói: "Cảm ơn hẳn từng để cho Hạ Tuyết có một đoạn quá khứ như vậy, để cho tôi và Hạ Tuyết có thể biết nhau trên một thị trấn nhỏ xinh đẹp, cảm ơn hẳn cùng với Hạ Tuyết có Hi Văn, để cho tôi làm một PAPA vui vẻ, cho nên tôi cảm tạ hẳn!"

Mọi người rối rít thán phục nhìn người đàn ông tốt bụng này.

"Mời các vị đừng đặt câu hỏi với người tôi yêu và con gái bảo bối đáng yêu của tôi, như vậy sẽ làm tổn thương bọn họ! Hãy dành một chút không gian cho bọn họ! Bởi vì có thể bình thản đối mặt, đã rất dũng cảm rồi ! Cảm ơn mọi người!" Daniel nói xong, lập tức ôm lấy Hi Văn, cầm lấy tay Hạ Tuyết, trong ánh đèn flash, rời khỏi hội trường! !

Hàn Văn Hạo lạnh lùng ngồi lại vị trí, nhìn bóng lưng cao lớn của Daniel, ánh mắt của hắn chậm rãi bắn ra tia sáng thâm sâu khôn lường.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Gọi Điện Thoại Cho Cha

Hàn Văn Vũ khiếp sợ trước máy tính, nhìn tin tức liên quan, hấn khiếp sợ không thốt nên lời, nhất là nhìn thấy bảo bối nhỏ đáng yêu, bộ dáng giống cô như đúc, đôi mắt to cong cong sáng ngời nhìn ống kính, không hề sợ hãi, một sức mạnh vô hình làm cho trái tim người ta không nhịn được run lên, hấn thở dốc một hơi, nhớ sáu năm trước, Hạ Tuyết lặng yên rời khỏi, hóa ra là vì cô mang thai sao ?

Hốc mắt Hàn Văn Vũ đỏ lên, lập tức cầm chìa khóa, chạy vội ra bên ngoài, nhảy lên chiếc xe của mình, vừa nổ máy xe, vừa bấm số điện thoại Hạ Tuyết! !

"Alô!" Hạ Tuyết nhận điện thoại, có chút chột dạ kêu nhỏ: "Hey! Trai đẹp !"

"Đừng đánh trống lảng với tôi! ! Bây giờ cô đang ở đâu?" Hàn Văn Vũ lập tức hỏi.

"Ở trên xe, chuẩn bị trở về Phòng Tổng Thống!" Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ cười nói.

"Cô ở yên đó cho tôi! ! Không được đi chỗ khác! Tôi lập tức đi tìm cô!" Hàn Văn Vũ cúp điện thoại, đạp mạnh chân ga, phóng xe thẳng về phía trước! !

"Who?" Daniel ngạc nhiên hỏi.

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Daniel mỉm cười nói: "Văn Vũ!"

Daniel suy nghĩ, mỉm cười hỏi: "Có phải vì chuyện Hi Văn hay không?"

"Uh`m!" Hạ Tuyết có chút cười khở nhìn hần nói: "Chuyện em mang thai, chỉ vài người biết!"

Daniel suy nghĩ, gật đầu, sau đó dịu dàng quay đầu qua, phẩy nhẹ trên vai Hạ Tuyết, hỏi: "Vừa rồi có khỏe không? Trong cuộc sống sau này, có thể tiếp tục phải nhận lấy những chuyện nhạy cảm như vậy!"

"Đều đã sống lại rồi !" Hạ Tuyết cố ý nhìn Daniel nói.

Daniel cười, vươn tay kéo vai Hạ Tuyết, nhích lại gần bên người mình, dịu dàng dùng lòng bàn tay của mình xoa nắn cánh tay của cô, hần luôn luôn quan tâm cô có bị cảm lạnh hay không.

"Mẹ! !" Hi Văn Tức giận ôm vai, quay đầu nói với Hạ Tuyết: "Tại sao hôm nay muốn phơi bày thân thể của con, cũng không thương lượng với con một chút!"

Hai mắt Hạ Tuyết nheo lại, quay đầu bóp nghiêng hai má con gái, nói: "Là tự con chạy vào hội trường ! ! Rồi nói không cùng con thương lượng sao?"

Hi Văn quay đầu đi, nhìn mẹ nói: "Lúc phóng viên hỏi mẹ, con là ai, mẹ có thể nói con từ tảng đá toác ra! Từ bãi phế liệu nhặt về! ! Tại sao người ta chưa chỉnh sửa váy nhỏ của mình xong, lại phơi bày thân thể người ta làm gì? Kỳ quái! !"

"Con." Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, vươn tay, bóp nghiêng khuôn mặt con gái, nói: "Con dám nói con từ tảng đá toác ra? Con là lão nương vất vả mang thai 10 tháng sinh ra !"

"Là 8 tháng! !" Hi Văn cao giọng cãi lại mẹ! !

"8 tháng cũng không dễ dàng rồi ! !" Hạ Tuyết tức giận nói: "Con cũng không biết năm đó, lúc mẹ sinh con, mẹ bao nhiêu khổ cực a, mẹ dễ dàng sao? Hai lần đi đến quỷ môn quan a."

"Lại tới nữa, lại tới nữa, ngày nào cũng nói, cũng không ngại phiền! !" Hi Văn Tức giận ôm vai, nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý cô!

"Mẹ muốn lúc nào cũng nhắc nhở con, nếu không, ngày nào con cũng bò lên đầu lão nương giật tóc!" Hạ Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói với con gái: "Mỗi khi thế này, mẹ không ngừng hận cha con! ! Cũng bởi vì con báo nhỏ chết tiệt kia, cho nên con cũng là một con báo nhỏ chết tiệt!"

"Cho nên con cảm ơn cha con! !" Hi Văn xoay đầu lại nhìn mẹ, gầy gầy !

"Con cảm ơn hẳn! Tốt a! Con đi cùng hẳn! Đến lúc đó để cho mẹ kể giày vò con đi!" Hạ Tuyết muốn tóm con gái.

Hi Văn nhún nhún vai, giơ tay nói: "Con không tin công chúa Bạch Tuyết trong cổ tích ngây thơ như vậy ! ! Cũng có chuyện cổ tích nói ba ghê cũng đối xử con gái không tốt! Mời người nhìn xem Daniel tiên sinh tao nhả, không phải hẳn đối xử với con rất tốt sao?"

Daniel vừa nghe, nhin không được nở nụ cười, khẽ vuốt ve cái cổ nhỏ của Hi Văn, sửa lại cổ áo nhỏ xíu, hẳn luôn yêu thương cô bé không nói nên lời!

Hạ Tuyết âm ỉ với con gái, mượn Daniel làm lá chắn, cô tức giận vỗ vai Daniel nói: "Anh đó! ! Là anh đó! ! Đem con gái của em làm hư rồi ! Anh xem bây giờ con bé nói chuyện không có phép tắc gì nữa! !"

Daniel dễ chịu, mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Hey! ! She is lovely girl! ! Con bé là một điển hình thực nữ Pháp! Có kiến giải, có tư tưởng, con bé tuyệt nhất !"

Hạ Tuyết “chật” một tiếng, vươn ngón trỏ, tức giận phát run chỉ vào mặt con gái, nói: "Con mới năm sáu tuổi, đã không tin công chúa Bạch Tuyết, con có thể đáng yêu sao? Cút!"

Hi Văn vừa nghe, vẻ mặt thu lại, ôm vai quay đầu nhìn mẹ, vẫn không buông tha nói: "Giống như bây giờ mẹ vẫn còn tin ông già Noel bò ống khói xuống đất, đặt quà tặng trong bít tất của mẹ, cũng không đáng yêu chút nào!"

Hạ Tuyết tức giận nghẹn cổ họng, không thể nhịn được, nói: "May mắn lúc ấy mẹ không cùng một chỗ với cha của con, nếu không, mỗi ngày con báo lớn, con báo nhỏ đem mẹ ăn sạch đi! ?"

"Con rất may mắn là mẹ không cùng cha của con ở chung một chỗ, nếu không, mỗi ngày để cho hai người thông minh chúng tôi nhìn thấy mẹ ngây thơ ngốc nghếch, cũng cảm thấy không thể nói được gì!" Hi Văn rằng nhón mỏ sặc, ôm vai nói!

"Mẹ muốn nhìn xem trong miệng con có răng chó hay không!" Hạ Tuyết tức giận muốn chồm sang người Daniel, vươn tay tìm cơ hội xé miệng con gái!

"Mẹ! !" Hi Văn thật sự rất không thích mẹ ngây thơ như vậy, nói: "Nếu trong miệng con có răng chó, con cũng không chửi rồi ! Mẹ có biết tại sao không?"

Hạ Tuyết nằm trên người Daniel, hai mắt nheo lại nhìn con gái!

Hi Văn khễ chớp mắt, ôm vai, hai mắt sáng lên nhanh chóng nói: "Nếu trong miệng con có răng chó, con liền trực tiếp cắn chết mẹ rồi ! ! !"

"A....." Hạ Tuyết không thể nhịn được, muốn nhào lên kêu to: "Lúc trước tại sao mẹ muốn sinh con chứ! !"

Daniel lập tức ôm lấy Hạ Tuyết, cầm lấy hai tay của cô mỉm cười nói: "Năm đó cũng là bởi vì anh !"

"Đúng vậy!" Hạ Tuyết tức giận nói với Daniel: "Năm đó nếu không phải bởi vì anh làm cho em sợ tới mức phải sinh non, em cũng không phải sinh đứa con xấu xa này!"

Hi Văn “chật” một tiếng, nói với Hạ Tuyết: "Mẹ nên may mắn là con dinh dưỡng không đầy đủ, nếu con ở trong bụng của mẹ đủ mười tháng, có thể con sẽ ăn sạch mẹ rồi !"

"A" Hạ Tuyết không thể nhin được, ngửa mặt lên trời gào lên như dã thú"Tại sao? Tại sao tôi muốn sinh đứa con không đủ dinh dưỡng này?"

Daniel bật cười ha hả.

Chiếc xe Rolls-Royce ồn ào dừng trước cửa khách sạn, Hạ Tuyết và Hi Văn từ cửa xe bên trái, phải nhanh chóng xuống xe, sau đó cùng ngửa mặt đi vào phòng khách Phòng Tổng Thống, Thanh Nhã và người giúp việc sững sốt trước cảnh tượng như thế, bọn họ ai trở về phòng nấy! Ầm! Ầm! Hai tiếng đóng cửa vang lên!

Daniel vừa cười, vừa bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói: "Hai vị nữ sĩ lại cãi nhau rồi !"

Thanh Nhã vừa nghe, không khỏi cười một tiếng, sau đó dẫn người giúp việc tới trước đến trước cửa phòng Hi Văn, gõ cửa, dịu dàng nói: "Tiểu Chủ Nhân, cô mở cửa, chúng tôi phải vào hầu hạ cho cô !"

"Không cần! Hầu hạ cái người sinh ra đứa con xấu xa không dinh dưỡng này đi! Người đó có vẻ không độc lập!" Giọng nói trong vắt của Hi Văn vang lên!

Thanh Nhã sững sốt, đứng cạnh cửa, cùng người giúp việc bất đắc dĩ cười.

Cô bé Hi Văn chạy nhanh đến bàn trang điểm, ngồi trên ghế, ôm vai rất tức giận, nhưng ngồi đó, cô bé chợt nghĩ đến chuyện gì, căn môi dưới, dường như đưa ra quyết định rất quan trọng, cô bé do dự một lúc, cuối cùng nhảy xuống ghế, leo lên chiếc giường nhỏ màu hồng, nhưng vì chiếc giường này rất cao, mỗi lần cô bé leo lên giường phải cố gắng hết sức, cô bé co chân mình, cảm thấy không hài lòng, nói: "Kỳ quái! Khách sạn này thật là! Tại sao phải làm cái giường cao như vậy? Không biết giường của tôi ở Pháp rất thấp sao?"

Cô bé bất mãn, nói xong, cầm lấy điện thoại bàn trên đầu giường, bấm số điện thoại Hàn Văn Hạo!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Mâu Thuẫn

Chiếc Rolls-Royce màu bạc lướt đi trong màn đêm !

Hàn Văn Hạo im lặng ngồi phía sau xe, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhớ lại mọi chuyện ở buổi đấu giá lúc nãy, nhớ Hạ Tuyết nói: hử cho tôi con gái thông minh, đáng yêu như vậy, tôi đã vô cùng thỏa mãn. Hử căn răng, thử dài một hơi.

Bên trong xe, tiếng chuông di động vang lên, Tả An Na nhận điện thoại, hỏi: "Xin chào!"

"Muốn gặp Hàn Văn Hạo tiên sinh!" Giọng nói trong vắt của Hi Văn vang lên.

Tả An Na sửng sốt, nhưng cô nhận ra giọng nói Hi Văn, nắm điện thoại di động, đề microphone, xoay người nói với Hàn Văn Hạo: "Tổng Tài. Cô bé Hi Văn gọi cho anh, anh muốn nghe không?"

Hàn Văn Hạo chậm rãi mở mắt, có chút sững sờ, nhưng vẫn cầm lấy điện thoại di động, lên tiếng: "Alô."

"Chú!" Giọng nói ngọt ngào của Hi Văn vang lên.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng nói này, trong lòng không biết sao mềm nhũn, đuôi mắt của hử xẹt qua ý cười, nhẹ giọng nói: "Uh`m. thế nào? Cháu tìm tôi có việc gì?"

Hi Văn ôm điện thoại, dựa trước giường, ánh mắt rất sáng, nghiêm túc cúi đầu, rất giống thực nữ Pháp bé nhỏ, nói: "Hôm nay cảm ơn chú đã

nhường dạ mình cho cháu!"

Hàn Văn Hạo hơi cười, nói: "Tôi không nhường cho cháu! Là cháu tự mình đấu giá đấy!"

"Nhưng nếu chú tiếp tục ra giá, có thể cháu sẽ không có cơ hội lấy được!" Hi Văn phân tích nói: "Cháu biết chú có rất nhiều tiền!"

Trong lòng Hàn Văn Hạo đột nhiên có chút vui vẻ, cầm điện thoại nói: "Cho nên cháu đặc biệt gọi điện thoại cho tôi, vì muốn cảm ơn tôi đem dạ mình châu tặng cho cháu?"

"Không phải!" Hi Văn phủ nhận chuyện này!

Hàn Văn Hạo nhướn mày, hỏi: "Vậy cháu có chuyện gì? Đợi chút, làm sao cháu biết số di động của chú?"

"Cháu xem điện thoại di động của mẹ, chẳng phải sẽ biết số của chú sao?" Hi Văn cảm thấy rất nhiều người hoài nghi sự thông minh của mình, cũng giống như cảm giác mình rất dần!!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo có chút tán thưởng nói: "Cháu rất thông minh. . . ."

"Đây là chuyện rất nhỏ, không liên quan đến thông minh !" Hi bảo bố nói!

Hàn Văn Hạo đột nhiên cảm thấy có chút không biết làm sao với bảo bối này, hắn chỉ mỉm cười hỏi: "Nói đi, cháu tìm tôi có chuyện gì?"

"Cháu chỉ muốn nói với chú, sau này xin chú đừng cãi nhau với mẹ cháu, cũng không cần cướp đoạt dạ mình châu của mẹ cháu!" Hi Văn nói thẳng: "Sau này xin chú đừng khi dễ mẹ cháu !"

Hàn Văn Hạo sững sốt, nắm điện thoại di động, không lên tiếng.

Hi Văn thở dài một hơi, cầm điện thoại nói: "Mẹ cháu là một người ngốc nghếch, ngoại trừ đóng phim ra thì mẹ giống như kẻ ngốc! còn có chút không độc lập! Nhưng mẹ là người mẹ tốt nhất trên thế giới, mặc kệ cha có có xấu xa đến đâu, mẹ vẫn nói cha tốt nhất! hơn nữa, cho đến bây giờ mẹ vẫn thích công chúa Bạch Tuyết và ông già Noel trong phim hoạt hình thì chú biết mẹ ngây thơ thế nào rồi ! Nhưng bất luận ai cũng không thể khi dễ mẹ cháu, bao gồm cả chú! Xin chú về sau, khi gặp mẹ cháu, đối xử với mẹ lễ phép một chút, nếu chú là một thân sĩ, phải đối xử tốt với thực nữ, được không? Được rồi, tuy rằng mẹ còn cách xa thực nữ một chút!"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ cười, cũng có chút tò mò nói: "Tại sao. Cháu cảm thấy tôi làm chuyện gì, cũng khi dễ mẹ cháu?"

Hi Văn nắm điện thoại, ngưng một chút tiếp tục nói: "Chú, chú không khi dễ mẹ cháu sao?"

Hàn Văn Hạo cũng có chút không khách khí nói: "Cháu không cảm thấy cô ấy có lúc rất thích ăn đòn sao?"

Hi Văn trừng mắt, đột nhiên cảm thấy Hàn Văn Hạo nói thật lòng, nhưng cô bé vẫn nghiêm mặt nói: "Mẹ có ăn đòn hay không là chuyện của cháu! Không liên quan tới chú!"

Hàn Văn Hạo cao giọng cười nói: "Cháu thật giống chú khi còn bé!"

Hi Văn hơi nghiêng mặt, có chút khờ dại hỏi: "Giống chú lúc còn nhỏ sao?"

Hàn Văn Hạo phát hiện mình và con gái sáu tuổi có thể hiểu nhau, thật là một chuyện vô cùng vui vẻ."Chú là một người rất coi trọng người nhà!"

"Cho nên." Hi Văn nói thẳng: "Sau này xin chú đừng khi dễ mẹ cháu ! Có lẽ khi chú nhìn thấy chúng tôi, xin chú quay đầu đi!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nghe lời này, trong lòng có chút căng thẳng, hỏi: "Thật sự chán ghét chú như vậy sao?"

"Không chán ghét, cũng không thích! !" Hi Văn nắm điện thoại nói: "Cháu chỉ không thích đêm đó mẹ cháu khóc thương tâm như vậy! Chú cũng không biết, mẹ vì sinh cháu, mẹ khóc bao nhiêu nước mắt! Lúc ở Pháp, mỗi ngày sau khi mẹ học đến nửa đêm, sẽ vào phòng cháu, ôm cháu khóc! Ngơ ngẩn nói lời xin lỗi cháu, vì để cho cháu không có cha. Sau đó nói sẽ cố gắng cho cháu tất cả! Cháu cảm thấy mẹ rất kỳ quái, cháu không cần mẹ cho cháu mọi thứ! Chỉ cần mẹ không khóc thì tốt rồi! ! Thế giới của cháu chắc chắn sẽ lớn hơn của mẹ ! Điều này không thể nghi ngờ !"

Hàn Văn Hạo đột nhiên không biết làm sao, cười một tiếng.

"Chú! ! Sau này chúng ta không cần gặp nhau! Cũng xin chú cách xa mẹ cháu một chút! Mẹ cháu và cháu cũng không thích chú!" Hi Văn lại nói.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe, nắm điện thoại di động, không lên tiếng, mặc cho âm thanh giữa hai đầu điện thoại vang lên!

"Chú! Giờ cũng không còn sớm nữa, cháu phải nghỉ ngơi rồi ! Còn có. Cháu thật sự cảm thấy khách sạn của chú rất kỳ quái, tại sao giường cao như vậy? Mỗi lần cháu leo lên đã cố gắng hết sức! Sau này đừng làm giường cao như vậy, phải quan tâm đến cảm thụ của các vị khách nhỏ!" Hi Văn nói xong, bình tĩnh cúp điện thoại, rất nghiêm túc tụt xuống giường, cầm váy ngủ của mình, đi vào phòng tắm, một lúc lâu sau, sau khi tắm xong, mặc váy ngủ công chúa màu xanh, cả người thơm mát, đi chân trần, cầm lấy cái mũ len nhỏ của mình đội lên đầu, chạy ra ban công, ngồi xổm bên ban công, nhìn mặt biển bao la gào nhỏ, đột nhiên che mặt khóc thét: "Cha là trứng thối xấu xa! Cha là tên bại hoại! ! Cha khi dễ mẹ, cha là tên bại hoại! !"

Ài, ai có thể nghe được tiếng trẻ con khóc đau lòng đến thế? theo gió tiêu tán giữa mặt biển bao la.

Nghe người ta nói, trong bóng đêm, biển là mẹ hiền, vào nửa đêm người mẹ sẽ nhẹ nhàng phát ra lời ru, an ủi con gái của mình.

Từng đợt sóng mãnh liệt xô bờ, trườn lên, tụt xuống,. rất mâu thuẫn

Hàn Văn Hạo vẫn nắm điện thoại di động, quay đầu nhìn ra ngoài của sổ xe, giống như nghe được tiếng gọi của sóng, nhưng có lẽ hăn vĩnh viễn cũng không thể biết được, phía cuối chân trời kia, có một ánh dương, là con gái đáng yêu, kiên cường của hăn, mặc áo ngủ công chúa nhỏ, đang ngồi xồm bên ban công che mặt khóc

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Một Chút Chuyện Cũ

Hàn Văn Vũ lái xe thẳng gấp trước cửa Phòng Tổng Thống, sau đó đi nhanh về phía trước!

Thanh Nhã cùng người giúp việc, sớm đã chờ một lúc lâu, vừa thấy Hàn Văn Vũ đến, lập tức mở cửa nói: "Hàn tiên sinh, Hạ tiểu thư đang tắm, cô ấy cần dặn nếu ngài đến, mời ngài đến phòng khách ngồi chờ!"

"Uh`m!" Hàn Văn Vũ đáp lời, lập tức đi vào phòng khách, nhìn thấy Daniel mặc áo sơ mi kẻ sọc, tay phục đen bó sát người trông rất đẹp trai, cổ áo mở ra, trên cổ choàn chiếc khăn màu xanh đậm, đang tạo nhã ngồi dựa trên sofa gần cửa sổ sát đất, vẻ mặt chăm chú nhìn văn kiện, tối nay sau khi biết chân tướng Hàn Văn Vũ phát giác người đàn ông này rất đẹp trai`!

Daniel nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy Hàn Văn Vũ, hân mĩm cười đặt văn kiện xuống, đứng dậy, vươn tay về phía Hàn Văn Vũ, lễ phép khách khí nói: "Hoan nghênh anh đến"

Hàn Văn Vũ cũng vươn tay, bắt tay với Daniel, thâm sâu cảm thán nhìn hân nói: "Thật sự. Cám ơn anh. Cám ơn anh có thể tiếp nhận Hạ Tuyết, và đứa bé kia, tôi không biết các người gặp nhau thế nào, nhưng bây giờ, tôi thật sự."

Daniel nghe Hàn Văn Vũ nói, mĩm cười, sau đó vỗ nhẹ vai của hân nói: "Mời ngồi!"

Hàn Văn Vũ thâm sâu liếc mắt nhìn Daniel, có chút kích động ngồi trên sofa, nhìn hân nói: "Tôi thật sự rất tò mò, anh quen biết Hạ Tuyết trước khi sinh bảo bối, hay sau khi cô ấy sinh bảo bối?"

Daniel ngồi trên sofa, nhìn Hàn Văn Vũ, đột nhiên có chút cảm động nói: "Bên cạnh cô ấy, rốt cuộc đã có người hỏi đến chuyện từng xảy ra sáu năm trước rồi. Tôi rất cảm động, bởi vì tôi luôn cảm thấy chỉ có tận mắt chứng kiến những chuyện xưa, mới biết cuộc sống của cô ấy rất cô đơn"

"Sáu năm trước, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hàn Văn Vũ vội vàng nói.

Daniel mỉm cười ngồi trên sofa, nhìn chiếc đèn bàn kiểu Châu Âu, phát ra ánh sáng màu vàng, sau đó nhớ Hạ Tuyết ở sáu năm trước, tim của hắn không khỏi mềm nhũn, hắn có chút kích động, cười nói với Hàn Văn Vũ: "Sáu năm trước, tôi đến một thị trấn nhỏ cổ xưa quay phim, ở một tình huống vô cùng trùng hợp, đã gặp được Hạ Tuyết, cho tới bây giờ tôi cũng không thấy được một người mẹ xinh đẹp như Hạ Tuyết! ! Thật đáng yêu, cô ấy mặc một bộ quần áo thể thao, cố gắng ôm bụng bầu 8 tháng, giống như một quả trứng đứng trước mặt tôi, ánh mắt nhấp nháy lóe sáng, rất đáng yêu"

Hàn Văn Vũ cũng đột nhiên cười, hốc mắt đỏ lên, hỏi: "Lúc đó cô ấy chỉ một mình sao? Cha đứa bé đâu?"

Daniel lập tức im lặng, trong lòng chua xót cười nói: "Lúc tôi gặp cô ấy, cô ấy một mình sống ở một thị trấn nhỏ, mở một quán cà phê, mang theo em trai 3 tuổi, cuộc sống mỗi ngày rất nhàn nhã, dường như cha đứa bé chưa từng tồn tại. Cô ấy một mình rất kiên cường sống qua ngày, thỉnh thoảng nhắc tới cha đứa bé, lúc ấy ánh mắt của cô ấy vô cùng mờ mịt, vô cùng mê lương, lại vô cùng bất đắc dĩ."

Trái tim Hàn Văn Vũ đau nhói, hai tay nắm chặt, tức giận nói: "Tại sao lúc ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không nói với tôi?"

Daniel mỉm cười nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Cô ấy rất tự lập, có nghĩ cách riêng, không muốn thiếu nợ người khác, tôi còn nhớ rõ, ngày đó sinh Hi

Văn là bởi vì tôi gây ra một tai nạn nhỏ, hôm đó cô ấy phát hiện mình đau bụng, nhưng vẫn đuổi tôi đi, dường như cô ấy rất sợ người khác đối xử tốt với cô ấy, lúc ấy, tôi cũng hiểu một chút, sau khi bị ép buộc bất đắc dĩ đi khỏi, bầu trời đột nhiên đổ mưa to, mưa to gió lớn, sấm sét vang dội, trong lòng của tôi luôn cảm thấy chẳng lành, cảm thấy cô ấy sẽ xảy ra chuyện, tôi liền đi dọc theo đường rừng chuối trở về, đã thấy cô ấy nằm trong mưa dưới đất, khắp nơi đều là máu khắp, cô ấy đã bất tỉnh, đã hôn mê. cả đời tôi cũng không quên được hình ảnh đó, quá kinh ngạc, quá rung động lòng người"

Hàn Văn Vũ khiếp sợ nghe chuyện này, căng thẳng hỏi lại: "Sau đó thế nào? Là anh cứu cô ấy hả?"

Daniel cười khổ nói: "Chuyện này do tôi mà ra, không thể nói là cứu, là lỗi của tôi, là chuyện tôi nên làm. Lúc ôm cô ấy đến bệnh viện, đứa bé đã thuận lợi sinh ra, cô ấy lại đột nhiên bị mất máu rất nhiều! ! khi đó tôi canh giữ bên ngoài phòng bệnh, nhìn Hi Văn đáng yêu vừa mới được sinh ra, nhưng có thể mất mẹ, trái tim của tôi đau đớn, rất đau!"

Hốc mắt Hàn Văn Vũ kịch liệt nóng lên, cúi xuống, hai tay ôm trán, giọng nói khàn khàn: "Đứa ngốc này! Tại sao muốn một mình mình đối mặt với chuyện này? Tại sao?"

Daniel lại mỉm cười nói: "May mắn mọi chuyện đã qua, đứa bé sinh ra, cô ấy rất kiên cường, vừa chăm sóc đứa bé, vừa chăm sóc em trai 3 tuổi, anh chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt cô ấy thỏa hiệp, nhưng tôi biết rõ, lúc cô ấy một mình mang chiếc ghế nhỏ, ôm đứa bé ở trong sân phơi nắng, nhìn trời xanh mây trắng, trong lòng không khỏi chua xót và khóc thầm. Trên thế giới này, không có ai có thể kiên cường tuyệt đối, bởi vì trái tim vốn rất mềm yếu! Cô ấy đã rất không dễ dàng rồi !"

Hàn Văn Vũ bắt đầu kích động run rẩy, hắt thở dài một hơi, không thể tin nổi, ghen ngào nói: "Tuổi còn quá trẻ, một thân một mình chịu đựng tất

cả mọi chuyện, có biết bao mệt mỏi? Rốt cuộc người cha chết tiệt của đứa bé là ai?"

Daniel cũng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ cười nói: "Ở chung với cô ấu sáu năm, cho tới bây giờ tôi cũng không hỏi chuyện có liên quan đến cha của đứa bé, cô ấy luôn một mình yên lặng chịu đựng tất cả, nhưng trong lòng cô ấy, luôn vô cùng áy náy với đứa bé, may mà Hi Văn vô cùng kiên cường, là một đứa bé rất đáng yêu!"

Hàn Văn Vũ bỗng nhiên kích động ngẩng đầu nhìn Daniel, nghiêm túc khẩn cầu nói: "Tôi có thể gặp mặt đứa bé không?"

"Đương nhiên!" Daniel lập tức cười nói: "Đứa bé này là đứa bé tuyệt nhất trên thế giới, thường xuyên cùng cha tôi đi đến các nước, vô cùng giống tiểu thư nữ Pháp, cử chỉ tao nhã đáng yêu, chỉ tiếc, mẹ con bé không thích con bé trưởng thành như vậy, cho nên hai người thường xuyên cãi nhau!"

Hàn Văn Vũ lại nhin không được nở nụ cười, vừa rồi ngẩng đầu, đã nhìn thấy Hạ Tuyết đứng một bên, giống như không có việc gì, nói: "Đang nói một chút chuyện cũ sao?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Thật Là!

Hàn Văn Vũ bỗng nhiên kích động đứng lên nhìn Hạ Tuyết nói: "Tại sao sáu năm trước, không tin tưởng tôi ? Không chịu tin tôi ? Tại sao muốn rời khỏi? Tại sao?"

Hạ Tuyết bỗng nhiên không biết trả lời thế nào, đành phải sâu xa nhìn hẩn.

Daniel khẽ thở dài, biết điều rời khỏi phòng khách, để cho bọn họ ôn lại chuyện cũ!

Hạ Tuyết thở dài một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Vũ nhú mày nói: "Chuyện cũng đã đi qua, nhắc lại làm gì? Không phải bây giờ tôi rất tốt sao? Cuộc sống không có gì ghê gớm, so với nỗi đau của tôi, còn rất nhiều người thê thảm hơn! Oán giận chuyện này chuyện nọ, có ích gì?"

Hàn Văn Vũ tức giận đi tới trước mặt Hạ Tuyết nói: "Nhưng. cô có nghĩ tới cảm thụ của chúng tôi, những người đặt cô ở trong lòng không? Cô có biết lúc cô một mình biến mất, trái tim của tôi đau đớn thế nào không? Sáu năm, đã sáu năm, mỗi ngày thức dậy quen nhớ đến cô mới đi làm. Ở trên đường nhìn thấy có một bóng lưng ai tương tự, cũng đuổi theo người ta mấy con phố, cũng không nghĩ muốn dây dưa không ngớt, nhưng muốn biết cô có mạnh khỏe không?"

Hạ Tuyết nghe những lời này, cúi đầu thở dài, lại ngẩng đầu nhìn hẩn khẽ cười, nước mắt rơi xuống.

Hàn Văn Vũ yên lặng nhìn cô khóc, hẩn cũng kích động hốc mắt đỏ bừng, hai mắt ứa lệ.

Hạ Tuyết vội vàng lau nước mắt trên mặt mình, cầm tay Hàn Văn Vũ, nhìn hắn nói rõ ràng: "Hãy tin tôi, lúc tôi rời khỏi, chỉ muốn từng người tôi yêu sống thật tốt Tôi thật sự không cố ý muốn giấu diếm anh, nhưng lúc đó rất bất đắc dĩ!"

"Rốt cuộc là chuyện bất đắc dĩ?" Hàn Văn Vũ lập tức kích động nắm chặt vai Hạ Tuyết, cúi xuống tức giận hỏi: "Là chuyện bất đắc dĩ gì khiến cho một cô gái mới 20 tuổi, vừa mới sinh nhật không bao lâu, đã mang em trai 3 tuổi rời khỏi? Rốt cuộc cha đứa bé là ai? Tên đàn độn đó là ai? Nếu để cho tôi biết chân tướng, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn! !"

"Văn Vũ?" Hạ Tuyết ghen ngào nắm chặt cánh tay hắn, tức giận nói: "Đừng nói như vậy! ! Cho tới bây giờ tôi cũng không oán hận cha đứa bé! ! Cho tới bây giờ cũng không có, anh cũng không thể không tôn trọng hắn! ! Tôi không cho phép anh như vậy! !"

"Đến bây giờ cô còn bao che cho hắn?" Hàn Văn Vũ tức giận gầm rú! !

Hạ Tuyết thâm sâu nhìn Hàn Văn Vũ tức giận, rống lên như bò, miệng đầy nước mắt, trong lòng cô đau xót nói: "Hắn cũng không dễ dàng gì! ! Anh biết không? Hắn chỉ ngoan độc với tôi mà thôi! Nhưng hắn rất thương người nhà của hắn! Hắn cũng không dễ dàng gì, tôi biết như vậy! ! Mặc kệ hắn là một người như thế nào, nhưng hắn yêu con gái mình, như vậy là đủ rồi! ! Tôi thật sự không hận hắn, tôi cũng không muốn hận bất luận người nào, bởi vì nếu phải oán hận, trái tim rất đau, rất mệt mỏi! !"

Hàn Văn Vũ nhìn chăm chăm bộ dáng ủy khuất nhường nhịn của Hạ Tuyết, trong lòng hắn vô cùng đau xót hỏi: "Nói cho tôi biết, lúc quay “Vương triều hiện đại” cô đã mang thai rồi hả ?"

Hạ Tuyết đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Trong lòng Hàn Văn Vũ căng thẳng, kích động hỏi: "Nói cách khác, lúc cô uống sữa bột dành cho phụ nữ có thai, thật ra cô đã mang thai rồi hả ?"

Hạ Tuyết đành phải gật đầu, hai mắt nhắm nghiền, nước mắt lăn xuống.

"Trời ạ! ! Trời ạ! !" Hàn Văn Vũ kích động kêu to lên: "Tại sao cô phải đối xử với tôi như vậy! ! ? Tại sao ngây ngốc một mình chịu đựng tất cả như vậy? Quay phim, té ngựa, ngã xuống núi Tuyết, cô đều một mình, mang thai đứa bé đáng thương, một mình trải qua! ! Đứa ngốc đáng chết này! ! Tôi hận cô! Hận cô coi thường sự tồn tại của tôi! ! Nếu lúc đó, tôi biết cô mang thai, tôi nhất định yêu thương cô nhiều hơn, nhất định cùng cô vượt qua những ngày tháng mang thai thật dài, cô làm tôi bỏ qua tất cả, cô để cho tôi tận mắt nhìn thấy mọi thứ, rồi cô cứ như vậy tàn nhẫn rời khỏi! !"

Hạ Tuyết biết mình lại làm đau lòng hẳn, vội vàng tiến lên rơi lệ nói: "Anh đã đối xử với tôi rất tốt, thật sự rất tốt, cuộc đời tôi, có thể gặp được anh và Bác sĩ Hàn, tôi vô cùng hạnh phúc! Sáu năm trước nếu không có hai người, có thể tôi không chống đỡ nổi! Tôi cảm ơn anh đã giúp đỡ cho tôi mọi thứ! Nhưng tôi chỉ có thể lựa chọn rời khỏi, tôi không thể liên lụy bất cứ ai!"

"Không ai nghi ngờ cô có ý đồ gì! ! Đứa ngốc! ! Mọi chuyện xảy ra lúc trước, không quan trọng bằng tình yêu sao! ! ? Tại sao muốn tự mình chịu đựng mọi thứ! ! Mọi chuyện xảy ra, cô vẫn bao che cho tên dần độn chết tiệt đó! !" Hàn Văn Vũ tức giận nói! ! !

Hạ Tuyết vội vàng nói với Hàn Văn Vũ: "Đừng mắng cha đứa bé ! ! Đừng mắng! ! Văn Vũ tôi van cầu anh! Thật ra tôi rời khỏi, là do tôi tự chọn! không liên quan người khác! ! Ai cũng có thể mắng hẳn, nhưng anh không thể! ! Văn Vũ! !"

Hàn Văn Vũ sững sốt, không thể tin nhìn Hạ Tuyết nói: "Tại sao? Tại sao? Tôi không thể, tôi không hiểu."

"Anh không cần hiểu! !" Hạ Tuyết vội vàng nói với hân: "Anh chỉ cần tin tưởng tôi là đủ rồi! ! Tin tưởng tôi ! ! được không?"

Hàn Văn Vũ thở dốc một hơi, buông tay Hạ Tuyết, đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn mặt biển, tâm tình vẫn chưa bình phục.

Hạ Tuyết vội vàng đi tới bên cạnh Hàn Văn Vũ, nhìn hân vẫn bi thương khổ sở, vẻ mặt tức giận bất bình, cô vội vã nói: "Không phải anh muốn gặp Hi Văn một chút sao? Nhìn xem con gái của tôi? bộ dáng của nó thật đáng yêu a...! Mặc dù có chút đáng đánh đòn! ! Nhưng vẫn rất đáng yêu !"

Hàn Văn Vũ tức giận quay đầu lại nhìn Hạ Tuyết nói: "Cái gì mà đáng đánh đòn! ? Cô nói con bé như vậy sao? Tôi nhìn thấy ảnh chụp, cảm thấy con bé rất giống cô a! Một chút dấu vết của cha cũng không có."

"Ai nói ?" Hạ Tuyết cố ý nhìn hân nói: "Tính tình của nó và cha nó rất giống nhau! Luôn âm ỉ khó chịu! !"

Hàn Văn Vũ đột nhiên cười nói: "Cô đó, làm mẹ lúc chưa kết hôn, còn dám không biết ngượng nhắc tới cha đứa bé như vậy! ! Nói giống như là chuyện đương nhiên!"

"Ôi! Đều đã qua rồi! Đi gặp Hi Văn nhé? Tôi nói cho anh biết, con bé là fan của anh đó!" Hạ Tuyết nhin cười nói.

Hàn Văn Vũ cố ý nghiêm mặt nói: "Tôi không tin!"

"Là thật!" Hạ Tuyết khẳng định nói.

Rốt cuộc Hàn Văn Vũ bật cười, nhưng lại có chút lo lắng nói với Hạ Tuyết: "Tôi cảm thấy con bé có thể không thích tôi Trời ạ."

Hân đột nhiên muốn cười, giống như chính hân là cha của đứa bé kia, hân lại có chút tức giận nhìn Hạ Tuyết nói: "Đều tại cô! Quá đường đột, làm tôi quên mua cho con bé váy nhỏ! ! Thật là!"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, vội vàng đẩy Hàn Văn Vũ nói: "Ôi chao! Con bé có 1000 chiếc váy rồi!"

"1000 chiếc váy không đủ! !" Hàn Văn Vũ lại tức giận nói: "Cô chưa từng nghe qua sao? trong tủ quần áo của phụ nữ, vĩnh viễn vẫn thiếu một bộ quần áo! Thật là! !"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ đẩy Hàn Văn Vũ đi vào trong, nói: "Ôi chao! Các người đừng làm hư con bé nữa, con bé đã đủ hư rồi!"

"Phụ nữ là phải được cưng chiều! ! Thật là!" Hàn Văn Vũ lại trừng mắt nhìn cô, nhưng bọn hắn đã đi tới trước cửa phòng của Hi Văn, hắn lại có chút hồi hộp, thở phà phò. Cảm thấy hơi thở có chút khó khăn.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Căng Thẳng Sao?

Hàn Văn Vũ nín thở, vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng.

Bên trong không có tiếng động.

Hàn Văn Vũ lập tức quay đầu nhìn Hạ Tuyết, có chút lo lắng nói: "Con bé không thích tôi !"

Hạ Tuyết nhin không được liếc mắt nhìn hăn một cái, bật cười nói: "Nó không biết anh, sao có thể không thích anh a?"

Hàn Văn Vũ suy nghĩ, cảm thấy cũng đúng, ngây ngốc cười nói: "Đúng vậy! Con bé không biết tôi tới."

Hăn suy nghĩ một chút, lập tức ho khan một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Bên trong vẫn không có tiếng động.

Hàn Văn Vũ xác định cô bé không thích mình, hăn lập tức quay đầu nói với Hạ Tuyết: "Chắc con bé chán ghét tôi !"

Hạ Tuyết mặc kệ hăn, trực tiếp đưa chân lên, một cước đá văng cửa, quát to một tiếng: "Hạ Hi Văn! ! Con đừng giả bộ ngủ với mẹ! ! Chú đến đây! !"

Hàn Văn Vũ không kịp ngăn Hạ Tuyết, cửa đã bị đá văng, tiếp theo hăn trở mắt nhìn thấy trong căn phòng màu hồng, có một bé gái mặc váy ngủ công chúa xinh đẹp, đầu đội mũ len, xinh đẹp giống như một con búp bê,

nằm trên giường, đang ngủ say, có thể vì ngủ không yên ổn, cho nên lúc xoay người, một cái chân nhỏ để bên ngoài chăn, rất đáng yêu.

Trong lòng hân rất kích động, từng bước nhẹ nhàng đi tới trước giường, nhìn cô bé Hi Văn đội cái mũ màu hồng, quả thật đã ngủ, lông mi thật dài bao trùm mí mắt dưới, mày nhú chặt, cái mũi nhọn giống mẹ, xem ra có chút kiêu ngạo, miệng anh đào nhỏ nhắn, mím chặt, xem ra, cô bé con đáng yêu được dạy dỗ tốt

Trong lòng Hàn Văn Vũ chợt đau nhói, giống như cô bé có thể chạm vào nơi sâu thẳm trong lòng hân, hân khẽ cười, ngồi bên giường, dưới ánh đèn bàn màu vàng, nhìn bộ dáng bảo bối này thật sự xinh đẹp, nhất là nằm ở trong cái giường ren mơ ước này, giống như một công chúa nhỏ, hân nhẹ nhàng vươn tay, cẩn thận kéo chăn, đắp lên người cô bé, sau đó cẩn thận cầm cái chân nhỏ bỏ vào trong chăn.

Hạ Tuyết an tĩnh nhìn Hàn Văn Vũ dịu dàng và tinh tế như vậy, trong lòng cô ấm áp, khẽ thở dài, mỉm cười nói: "Cám ơn anh Văn Vũ."

Dường như Hàn Văn Vũ không nghe Hạ Tuyết nói gì, hân thêm sâu nhìn cô bé Hi Văn, đột nhiên sâu xa nói: "Lúc con bé ngủ, nhìn rất giống cô."

Hạ Tuyết ngạc nhiên cười hỏi: "Phải không? Giống tôi ? Nói thử xem?"

Hàn Văn Vũ trầm mê nhìn cô bé Hi Văn ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, có chút cảm động nói: "Lúc cô 20 tuổi, ngủ như vậy, lông mi thật dài bao trùm mí mắt dưới, chân mày cau lại, luôn có chút không an toàn, lúc xoay người thì đá chăn, sau đó giống như con mèo, rúc trên giường!"

Hạ Tuyết nhìn hân.

Hàn Văn Vũ tiếp tục sâu xa nhìn cô bé Hi Văn nói: "Con bé thật sự giống Hạ tuyết nhỏ a."

"Nói bậy!" Hạ Tuyết trực tiếp cự tuyệt nói: "Con bé không giống tôi ! Tính cách con bé và cha nó giống nhau như đúc! Đều đáng đánh đòn! Hai má giống tôi ! !"

Hàn Văn Vũ đột nhiên cười, sau đó thâm sâu nhìn Hi Văn nói: "Phải thật quý trọng Daniel tiên sinh. Hẳn thật là một người đàn ông tốt, nguyện ý tiếp nhận cô như vậy, đem Hi Văn bảo hộ như công chúa! Tôi thật bội phục hẳn, cũng hâm mộ hẳn!"

Hạ Tuyết không lên tiếng, ánh mắt có chút mê mang.

Trước khi Hàn Văn Vũ rời đi, nói với Hạ Tuyết: "Ngày mai nhất định phải mua cho con bé một phòng váy, sau đó cho con bé thứ tốt nhất."

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười, nhưng vẫn vui vẻ tiễn chân Hàn Văn Vũ, lúc trở về, phát hiện bầu trời có mưa phùn, cô đứng ở trước bậc thang, nhìn mưa bay tán, thở dài một hơi, bỗng nhiên cảm giác có chút lạnh đi vào phòng, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, lúc đi qua thư phòng, nhìn thấy Daniel vẫn ngồi trước bàn làm việc, chuyên tâm phê duyệt văn kiện, đèn bàn rọi vào hẳn, ánh mắt chuyên chú sáng loáng, hẳn luôn là một người như vậy, vô hình chậm rãi phát ra một sức mạnh.

Hạ Tuyết do dự một lúc, mỉm cười đẩy cửa đi vào, sau đó đến bên bàn làm việc, dịu dàng hỏi: "Còn đang bận?"

"Uh`m!" Daniel tiếp tục phê duyệt văn kiện, đầu cũng không có ngẩng lên nói: "Lần này là kế hoạch hợp tác với Hàn thị, rất quan trọng!"

Hạ Tuyết có chút lo lắng, hai tay chống trên mặt bàn, nhìn Daniel hỏi: "Hôm nay ở buổi đấu giá, có làm cho anh và Hàn tiên sinh không thoải mái hay không?"

Daniel mỉm cười, dùng bút máy liên tục chấm vào sổ liệu trên văn kiện, một lúc lâu mới nói: "Không đâu. Đây là cạnh tranh giữa đàn ông với nhau, không thua cũng không cạnh tranh! trong mắt anh, Hàn Tổng Tài là một người cầm lên được, bỏ xuống được!"

Hạ Tuyết nghĩ đến Hàn Văn Hạo.

Daniel vừa nhú mày nhìn kỹ văn kiện, lại đột nhiên vươn tay, nắm bàn tay Hạ Tuyết, nhẹ nhàng vuốt ngón tay nhỏ của cô.

Trong lòng Hạ Tuyết vừa động, có chút căng thẳng nhìn hắn.

Daniel tiếp tục nhìn văn kiện, lại nhẹ nắm tay Hạ Tuyết, hơi chút dùng sức kéo cô vòng qua mặt bàn, đi tới cạnh mình, sau đó nhẹ nhàng dùng sức, để cho Hạ Tuyết trực tiếp ngồi trên đùi của mình, hắn ôm eo nhỏ của Hạ Tuyết, tiếp tục phê duyệt văn kiện.

Hạ Tuyết sửng sốt, dựa trong lòng ngực ấm áp của Daniel, ngửi mùi nước hoa Dior đặc biệt trên người hắn, lần đầu tiên giống như tình nhân dựa gần hắn như vậy, rất mập mờ, cô sửng sốt, cũng không biết nên làm gì cho phải.

Daniel đột nhiên cảm giác Hạ Tuyết có chút miễn cưỡng, vừa nhìn trên văn kiện kí tên, vừa dịu dàng thấp giọng cười hỏi: "Căng thẳng sao? Có nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy không?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Muốn Uống Với Anh Một Ly Rượu Đỏ Không

Hạ Tuyết không biết nói sao, chỉ cúi đầu không lên tiếng.

Rốt cuộc Daniel xử lý xong văn kiện, buông bút máy, chậm rãi quay đầu qua, nhìn Hạ Tuyết ngồi trên đùi mình, ngại ngùng giống như thiếu nữ, hân cười nhỏ một tiếng, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, sau đó vươn tay, ôm eo cô, xoay người cô lại nhìn mình, sau đó chậm rãi hỏi: "Hạ Tuyết đã gặp mặt cha của con bé rồi sao ?"

Trong lòng Hạ Tuyết không khỏi căng thẳng, sau đó thật gần nhìn hân, nhưng cũng thừa nhận nói: "Đúng vậy! Đã gặp mặt rồi."

Daniel chớp mắt, nhưng vẫn bình tĩnh, im lặng nhìn cô.

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, ánh mắt hơi rối loạn, nói với Daniel: "Em chưa nói với anh, không phải có ý muốn giấu anh, em biết anh có tư cách biết chuyện liên quan đến cha Hi Văn so với bất kỳ người nào trên thế giới này, nhưng em"

Cô lập tức dừng lại, nhìn ánh mắt Daniel dịu dàng và thiện lương, lời của cô vừa đến trong cổ, lại đành phải cứng rắn nuốt trở về nói: "Hãy tin em Em có lý do để không nói chuyện này, nhưng tuyệt đối không phải như lý do trong tưởng tượng của anh."

Daniel hơi nhắm mắt suy nghĩ, gật đầu, mỉm cười nói: "Anh tin em."

Hạ Tuyết có chút lo lắng hỏi: "Thật vậy chăng?"

Daniel ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Anh không hỏi chuyện của cha con bé, vì anh và em còn có Hi Văn, bây giờ cùng ở chung một chỗ là đủ rồi. Nếu như cha của con bé, hẳn là bí mật của em, anh sẽ không can dự vào, bởi vì hẳn không ảnh hưởng đến cuộc sống chúng ta, vậy thì đủ rồi. Giữa người với người, phải có một chút không gian dành riêng cho đối phương thở."

Hạ Tuyết nghe xong, hốc mắt đỏ lên nhìn Daniel nói: "Anh đừng như vậy, anh làm hư em rồi. Anh sẽ làm hư em đấy ! Người khác không cần nói, nếu đối một người nào quá tốt, cô ấy sẽ xem thường người kia không?"

Daniel không nhịn được cười nói: "Đó là cách nói của người ích kỷ, làm sao có thể xem coi thường? Ngược lại anh hi vọng em đừng quá băn khoăn cảm thụ của anh, anh cho em tất cả, không phải muốn em báo đáp!"

Dường như Hạ Tuyết có chút nản lòng nói: "Anh nói nghe thật dễ làm sao, em cũng không biết nên nói thế nào, anh xem văn kiện đi, em đi ngủ trước, buồn ngủ quá." Cô vừa nói xong, đứng dậy, sau đó đi tới cửa, nắm khóa cửa, vặn mở cửa muốn đi ra ngoài, lại phát hiện bên hông nóng lên, một đôi tay nhẹ nhàng ôm ngang eo mình, Hạ Tuyết ngẩng mặt, cảm giác cả người mình áp vào một lồng ngực ấm áp, ánh mắt của cô rối loạn.

Daniel ôm Hạ Tuyết, sau đó vươn tay nắm khóa cửa, nhẹ nhàng đóng lại, thậm chí nhấn chốt khóa, “cốc” một tiếng, cánh cửa đóng lại kín mít.

Hạ Tuyết giật mình, căng thẳng không thốt nên lời, hơi thở hỗn hển, vẻ mặt trắng bệch, ánh mắt có chút rối loạn lo lắng.

Daniel từ phía sau ôm Hạ Tuyết, chôn mặt ở cổ của cô, khẽ hít mùi thơm nhàn nhạt trong cơ thể cô tỏa ra, môi mỏng khẽ chạm da thịt nơi cổ Hạ Tuyết

Cả người Hạ Tuyết dường như có cảm giác tê dại hoàn toàn, ánh mắt của cô bắt đầu có chút mê ly và mờ mịt, cô không dám cử động, mặc cho lồng ngực phập phồng.

Hai tay Daniel mạnh mẽ ôm chặt, để cho cô dán sát vào người mình, sau đó ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn vành tai của cô mới nói: "Được rồi.
Cưng à, hôm nay anh thừa nhận, anh nghe em nói đã gặp lại cha con bé, anh ghen"

Hạ Tuyết sùng sốt.

Daniel có chút bất đắc dĩ thở dài, hôn nhẹ bên cổ của cô, hai tay đan trên bụng của cô nhẹ nhàng siết lại, giọng khàn khàn nói: "Cho tới bây giờ, anh cũng không nguyện ý bởi vì anh đối xử tốt với em mà em phải dùng cảm tình để báo đáp anh, anh không cần những thứ này, sáu năm ở Pháp, anh đã có em bên cạnh, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, có một ngày em sẽ rời khỏi anh, có lẽ đây là một loại ích kỷ, nhưng lần này về nước, thật không ngờ, bên cạnh em có nhiều người đàn ông ưu tú như vậy, được rồi, em là một cô gái tốt đáng được người khác quý trọng, anh vẫn cố gắng giữ một khoảng cách với em, là hi vọng em có thể tôn trọng lựa chọn của chính mình."

Hạ Tuyết căng thẳng, hơi thở hỗn hển.

Daniel nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô, hôn lên mặt cô, từng nụ hôn phát ra âm thanh, thật mê người, rất dịu dàng. Hắn nhẹ nhàng nói: "Cưng ơi, anh ghen, anh biết cha con bé đã gặp lại em, anh rất ghen, tối nay, anh vẫn không thể bình tĩnh, anh cũng không thể làm bất cứ chuyện gì. trong lúc bị kích động, anh muốn mang em trở lại Pháp. anh là người rất xấu không phải?"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười nói: "Không có, là em hư hỏng."

Daniel đột nhiên dừng lại tất cả động tác, hắn chậm rãi xoay cả người Hạ Tuyết gần ánh sáng màu vàng nhạt của cây đèn bàn, nhìn hai tròng mắt xinh đẹp của Hạ Tuyết, hắn đột nhiên nhìn cô đề nghị: "Muốn uống với anh một ly rượu đỏ không?"

Trong lòng Hạ Tuyết âm âm nháy dựng, cô thở phì phò, ánh mắt chớp lóe, do dự một lúc, nhưng vẫn gật đầu.

Daniel đột nhiên nở nụ cười mập mờ, trong bóng đêm kéo tay Hạ Tuyết, nhẹ nhàng mở cửa thư phòng, đi ra ngoài, lúc này trong Phòng Tổng Thống, những người giúp việc đã nghỉ ngơi, cho nên cả phòng khách, chỉ có ánh đèn trên vách tường.

Daniel kéo tay Hạ Tuyết, thậm chí nắm chặt mười ngón tay cô, đi về phía trước. Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ cảm giác tối nay rất bị động theo sát bước chân của hắn bước tới trước.

Daniel kéo Hạ Tuyết đi tới trước cửa phòng của hắn, quay đầu lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng không nhịn được nhìn hắn, vì Daniel rất thích rượu đỏ, cho nên trong phòng của hắn, có quầy bar nhỏ, bày rượu đỏ của mình.

Daniel vừa nhìn Hạ Tuyết, vừa vươn tay nhẹ nhàng vặn khóa cửa, hai người vừa đi vào trong phòng, mặc cho bóng tối bao trùm bọn hắn, trong bóng đêm Daniel nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó từ phía sau ôm Hạ Tuyết, say mê hôn lên cổ của cô, khàn khàn hỏi: "Muốn uống rượu gì? Rượu đỏ? Sherry? hay sâm banh?"

Hạ Tuyết đột nhiên căng thẳng nói: "Tùy. Tùy ý vậy."

Daniel mút nhẹ vành tai của cô nói: "Xích Hà châu năm 1982? OK?"

Hai mắt Hạ Tuyết chớp một cái, đành phải gật đầu

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Phẩm Rượu

Bóng đêm! Lạnh lẽo!

Biển gợn sóng!

Daniel đứng cạnh ghế sofa trong phòng, gắt gao nhìn Hạ Tuyết đứng trước cửa sổ sát đất, hần thoải mái mở khăn choàng cổ, mỉm cười đi đến trước quầy, mở ngọn đèn nhỏ phía trên quầy bar

Hạ Tuyết không nhin được đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn Daniel.

Daniel vừa nhìn cô, vừa lấy chai Xích Hà Châu mới từ trên giá rượu xuống, lại vừa nhìn cô, vừa dùng dao xoắn ốc đề lên nút gỗ, xoay mạnh, nút chai rượu lập tức bị bật ra, hần cầm chai rượu đỏ để giải rượu, vừa cầm lấy nút gỗ đi tới trước mặt Hạ Tuyết, cúi xuống, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, cầm nút gỗ trong tay, đưa lên mũi Hạ Tuyết, giọng khàn khàn nói: "Try it!"

Hạ Tuyết nuốt nhẹ cổ họng khát khô, vươn tay run rẩy cầm nút gỗ chai rượu, đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi, trong lòng cảm giác có một chút chua xót đau đớn dâng lên, không biết tại sao mỗi lần cô ngửi Xích Hà châu, luôn có cảm giác rất nặng nề, nhưng tối nay, cô phát hiện loại cảm giác này, vừa vắn có thể đè nén nội tâm cô đang rối loạn, cô ngẩng đầu nhìn hần mỉm cười nói: "OK"

"OK?" Daniel cúi xuống, chớp mũi khẽ chạm vào cánh mũi nhọn của cô, hơi thở ấm áp khẽ phà lên nhau, hần trầm giọng, khàn khàn hỏi: "Chắc chắn chứ?"

"Uh`m." Hạ Tuyết không dám ngẩng đầu, đành phải đáp lời.

Daniel khẽ cười, một lần nữa trở lại quầy bar, đặt nút gỗ xuống, sau đó cầm điều khiển từ xa trên quầy bar, mở một bản nhạc jazz, tiếng sóng biển trong bài nhạc jazz, từ từ truyền đến, Daniel một lần nữa dưới ánh đèn nhỏ từ quầy, đi tới trước mặt Hạ Tuyết, hai người ở trong một góc tối nhìn đối phương, Daniel ngưng mắt nhìn Hạ Tuyết, dùng một giọng nói đầy cứng chiu nói: "Đố em. Xích Hà Châu năm 1982, thời gian giải rượu, mất bao lâu?"

Hạ Tuyết suy nghĩ, mới ngẩng đầu nhìn hắn nói: ". 15 phút?"

"Vừa vặn hai bài nhạc jazz." Daniel cười, ôm nhẹ Hạ Tuyết vào trong lòng, hai tay đặt trên eo cô, khẽ đi bước nhảy, nói: "Nhảy một bản nhé."

Hạ Tuyết đành phải mỉm cười, vươn hai tay ôm của hắn cổ, cùng hắn ở trước quầy bar khiêu vũ, gió biển nơi cửa sổ sát đất càng không ngừng thổi vào lật phất, làm tung bay sợi tóc của cô và chiếc váy màu hồng. dưới ánh đèn mờ Daniel nhìn Hạ Tuyết, càng sinh động đẹp đẽ, thậm chí hắn cảm thán nói: "Em rất xinh đẹp."

Hạ Tuyết cúi đầu cười, Daniel thừa lúc cô không để ý, hôn nhẹ lên cổ của cô, thậm chí dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai, một chút xiu ẩm ướt giống như khiêu khích, làm cả người Hạ Tuyết bị kích thích, trái tim đập phồng, lo lắng

Daniel đang cùng Hạ Tuyết nhẹ nhàng dây dưa, hai người khiêu vũ đưa bước chân đến trước quầy bar, rót cuộc ngửi được mùi rượu ngon xông vào mũi, biết thời gian giải rượu đã đến, Daniel cười, thoải mái buông Hạ Tuyết ra, trực tiếp lấy hai cái ly thủy tinh, đặt một bên, hắn vừa nhìn Hạ Tuyết, vừa rót cho cô nửa ly rượu đỏ.

Đêm nay dường như Hạ Tuyết muốn đưa ra quyết định quan trọng nhìn hăn, dững cảm cười.

"Tối đây." Daniel đưa ly rượu đỏ cho Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhận lấy.

Tay Daniel cũng nâng ly rượu đỏ, hăn nở nụ cười mê người với cô nói: "CHESSE"

Dưới ánh đèn mờ, hai người nhẹ nhàng cụng ly, rồi nhìn nhau, hớp một ngụm rượu đỏ. Daniel giống như một thân sĩ tao nhã, nghiêng người dựa vào trước quầy bar, nhìn Hạ Tuyết nâng ly nói: "Đêm nay chúng ta phải tận hưởng ! Cụng ly!"

Hạ Tuyết cùng hăn cụng ly, lần này uống một hớp hơi lớn, bỗng nhiên cảm giác trong khoang mũi nồng nặc đau buồn xông lên não, tác dụng chất cồn làm cho cô bị mê hoặc rất mạnh, nhìn Daniel mỉm cười.

Daniel vừa uống một hớp rượu đỏ, vừa nhìn vẻ mặt căng thẳng của Hạ Tuyết. Hăn đột nhiên cười, quan tâm hỏi: "Cùng một chỗ với anh, bị áp lực lớn như vậy sao?"

Hạ Tuyết có chút trách cứ hăn nói: "Đừng nói lung tung anh cũng không phải là em"

Daniel trong nháy mắt, nhìn cô, uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ.

Hạ Tuyết nhìn hăn, bắt đầu có chút hồi hộp.

Daniel đặt ly rượu đỏ xuống quầy, sau đó đứng dậy, đi tới bên Hạ Tuyết, Hạ Tuyết đột nhiên sợ hãi cũng đứng dậy, sau đó lui một bước, hăn bước tới một bước, Hạ Tuyết hồi hộp lui về phía sau một bước, lại phát hiện mình đã dán vào bức tường thủy tinh.

Cô không nhìn được, vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Daniel nhanh chóng đi tới trước mặt cô, hai tay nắm chặt vai cô, nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên môi cô, nhưng vừa hôn.

Bỗng nhiên một luồng hơi nóng xông lên não, Hạ Tuyết thở phì phò, hai mắt của cô rối loạn chớp lóe, vội vàng muốn cúi đầu, Daniel đi lại gần cô, lồng ngực rắn chắc kề sát bộ ngực sữa của cô, sau đó cúi xuống, dùng đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm cằm của cô, cúi đầu khẽ mút đôi môi đỏ mọng mềm mại, một cảm giác ngọt ngào tràn tới, một cảm giác mềm mại hòa vào mùi thơm của cơ thể của thiếu nữ, khiến cho thân thể của hấn đột nhiên phát ra ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ, ánh mắt của hấn đột nhiên mãnh liệt chớp lóe, cúi đầu mút đôi môi mềm trơn bóng, hấn bắt đầu thở gấp, hơi thở đầy vui mừng, bá đạo bưng mặt cô, gắt gao hôn lên môi mềm của cô, thậm chí dùng đầu lưỡi cuồng nhiệt xông vào trong khoang miệng của cô, mang theo mùi rượu quẩn lấy đầu lưỡi của cô, âm thanh nụ hôn ướt át vang lên

Hai tay Hạ Tuyết hơi rủ xuống, khuôn mặt trong lòng bàn tay hấn ngẩng lên cùng hấn kích tình cuồng nhiệt hôn.

Dục vọng của Daniel dâng lên, hai tay nắm chặt eo Hạ Tuyết, vượt nhẹ sau lưng gợi cảm của cô, cùng cô tiếp tục triền miên hôn, nụ hôn quá cuồng nhiệt, hơi thở của hấn bùng lên toàn thân thể, hấn đột nhiên ôm Hạ Tuyết xoay tròn một cái, ôm ngang người cô, đi đến giường!

Lúc này Hạ Tuyết, giống như từ trong cảm giác say mê lung tung tỉnh lại, cô mê mang mở to mắt, Daniel đã ôm cô đặt trên giường, thậm chí hấn đã đè lên người cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô như truyền đến một loại tin tức.

Tròng mắt Hạ Tuyết rối loạn chớp lóe, Daniel lập tức cúi xuống, bao trùm đôi môi đỏ mọng của cô, cùng đầu lưỡi của cô quẩn quít, hai người nằm trên chiếc giường nệm lớn, thân thể xoay tròn, hôn nồng nhiệt, cuốn

nhà nát khăn trải giường bằng phẳng, thậm chí trong lúc thân thể bọn hắn chuyển động, chiếc váy dài hồng của Hạ Tuyết bị xốc lên, lộ ra đôi chân dài gợi cảm trắng như ngọc, Daniel rời khỏi nụ hôn cuồng nhiệt trên môi cô, tiếp tục hôn xuống cổ, bả vai cô, thậm chí muốn đi xuống.

Đột nhiên một làn gió biển thổi mạnh vào làm Hạ Tuyết tỉnh táo lại, ánh mắt cô sáng lên, cố gắng suy nghĩ, cảm giác Daniel đã cúi đầu xuống, khẽ hôn lên ngực

"Daniel! !" Hạ Tuyết đột nhiên sợ hãi gọi hắn! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Cha Đến Tặng Quà

Daniel đột nhiên chậm rãi ngẩng đầu, hai tròng mắt nóng bỏng nhìn cô. . . .

Hạ Tuyết thở phì phò, sau khi nhìn hắn, tròng mắt mâu thuẫn và do dự, cô không nhịn được nuốt cổ họng khát khô, ánh mắt mê mang chớp chớp.

Daniel thâm sâu nhìn Hạ Tuyết một lúc lâu, hắn đột nhiên vùi đầu trên cổ Hạ Tuyết, cười, sau đó bên tai cô nói: "Sorry."

Trong lòng Hạ Tuyết đau nhói, cô quay đầu nhìn hắn, vội vàng muốn giải thích nói: "Không có, không có, là em không tốt. . . . xin lỗi, em chỉ"

"OK!" Daniel vươn tay nhẹ nhàng che miệng cô lại, sau đó trầm giọng nói với cô: "Cùng một chỗ nhiều năm, cho tới bây giờ anh cũng chưa hôn em như vậy, đột ngột làm cho em chưa chuẩn bị tâm lý, là lỗi của anh Không có việc gì."

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, vươn tay nâng nhẹ khuôn mặt Daniel, thở dài nói: "Daniel. em phải làm sao?"

Daniel mỉm cười nói: "Thật ra, đêm nay em đã rất tốt rồi, em để cho anh được tiếp cận em, đã rất tốt rồi."

Hạ Tuyết nói không ra lời, chỉ chăm chú nhìn hắn.

"Tới đây."

Daniel đột nhiên từ bên cạnh giường, ôm Hạ Tuyết nằm ngay ngắn trên giường, sau đó kéo tấm chăn tơ tằm đắp trên người Hạ

Tuyết, sau đó hôn trên trán cô, thở dài nói: "Bảo bối, ngủ đi, anh ở trong này với em, nghỉ ngơi một chút, ngày mai cùng anh ăn sáng, hả?"

Lần đầu tiên Hạ Tuyết nằm trên giường Daniel, cảm nhận trên giường của hắn ấm áp và mùi hương quen thuộc vây quanh mình, trong lòng cô tức khắc xẹt qua cảm giác buông lỏng, nhắm mắt nhìn Daniel đang cười nhạt nhìn mình, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, như an ủi nói: "Thật sự không có việc gì. yên tâm nghỉ ngơi đi."

Trong bóng đêm Hạ Tuyết nhìn ánh mắt hắn dịu dàng, lóe ra ánh sáng mê người, trái tim cô đau nhói, mặc kệ hắn trấn an cô thế nào, một buổi tối như vậy, làm người ta rất tiếc nuối, cô đột nhiên hiểu ra, những ngày tháng vui vẻ, dường như đang muốn dần dần rời xa, bởi vì không thể cùng chung một chỗ, cũng chỉ có thể tách ra. Nghĩ tới đây, trong lòng Hạ Tuyết đau đớn, cô ghen ngào quay đầu lại, vươn tay ôm bên hông Daniel, mặt dán trong lồng ngực hắn, hưởng thụ sự dịu dàng của hắn, nhớ đến ánh mắt thông cảm và nhẫn nhịn của hắn lúc nãy, trong lòng cô đột nhiên có quyết định.

Daniel ôm Hạ Tuyết, xuyên qua cửa sổ sát đất, nhìn mặt biển mênh mông vô tận, đang gào thét, hắn nhẹ nhàng vỗ vai Hạ Tuyết

Sinh mệnh là như vậy, có người nói, bạn không nên như vậy, bạn không nên như vậy, luôn luôn bất đồng ý kiến, sau đó muốn nói một câu, cuộc sống a, bạn luôn luôn mâu thuẫn như vậy.

Sóng biển vẫn gợn sóng , những chuyện xưa trong bóng tối tuôn trào . . .
. . .

Sáng sớm!

Tia nắng ban mai chiếu xuống ban công Phòng Tổng Thống

Thanh Nhã cùng người giúp việc vẫn bận rộn chuẩn bị bữa sáng, các cô biết đêm qua Hạ Tuyết ngủ trong phòng chủ nhân cho nên cũng không dám quấy rầy, chỉ thỉnh thoảng chú ý đến cánh cửa, để tránh quấy rầy chủ nhân trong phòng!

Tối hôm qua, Hi Văn dường như cũng có chút mệt mỏi, bình thường cô bé luôn uống ít mật ong, hôm nay cũng thức dậy rất trễ, Thanh Nhã cẩn thận đi vào phòng, nhìn Tiểu chủ nhân ngủ ngon như vậy, cô mỉm cười đi ra ngoài, nhưng vừa mới đi ra ngoài, đã nghe tiếng chuông cửa Phòng Tổng Thống vang lên, cô ngạc nhiên sửng sốt, bình thường lúc này, rất ít người tới quấy rầy a, cô nghĩ một chút, giơ tay để cho người giúp việc đi mở cửa, nhưng khi họ mở cửa ra, liền sửng sốt nhìn thấy một nhóm nhân viên nghiệp vụ đứng trước cửa, bao gồm cả giám đốc khách sạn

"Xin hỏi. Mọi người có chuyện gì sao?" Thanh Nhã ngạc nhiên nhìn Giám đốc hỏi.

Giám đốc mỉm cười nói với Thanh Nhã: "Chào cô, tôi là Lục Triển Hoa, Giám đốc khách sạn, chúng tôi nhận được điện thoại của Tổng Tài, nói vị khách nhỏ của các vị, phản ánh với Tổng Tài rằng chiếc giường trong phòng khách rất cao, sáng nay hần căn dặn bảo người chúng tôi đến đây, đổi chiếc giường cho vị khách nhỏ!"

"Ồ?" Thanh Nhã kinh ngạc nhìn Giám đốc, nói: "Không thể nào? Vị khách nhỏ của chúng tôi. . ."

Cô sửng sốt, liếc mắt nhìn người giúp việc một cái, nói: "Chắc không phải là tiểu chủ nhân chứ? Cô ấy vẫn oán giận chiếc giường rất cao, rất khó leo lên!"

Giám đốc lập tức cười nói: "Vậy được rồi ! Xin cho phép chúng tôi vào phòng, đổi giường cho vị khách quý nhỏ!"

"Ông chờ một chút!" Thanh Nhã lập tức xoay người, không dám đánh thức Daniel, mà trực tiếp đi vào phòng Hi Văn, sau đó ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vươn tay lắc lắc vai Hi Văn, dịu dàng nói: "Tiểu chủ nhân, cô thức dậy đi."

Hi Văn là một đứa bé dễ tỉnh ngủ, cho nên cô bé nghe có người gọi nó, mở đôi mắt mơ hồ lim dim, giọng nói khàn khàn hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh Nhã mỉm cười nói: "Ngày hôm qua, có lẽ cô đã phản ánh với Tổng Tài về chiếc giường khách sạn rất cao? Sáng nay Hàn Tổng Tài sai người đến đây đổi giường cho cô."

Hai mắt Hi Văn sáng lên.

Sáng sớm, các nhân viên nghiệp vụ rất cẩn thận và chuyên nghiệp tháo bỏ chiếc giường nhỏ trong phòng Hi Văn, sau đó cẩn thận đưa tới chiếc giường thủy tinh gần 1.000.000 đồng, chiếc giường thủy tinh hình tròn này dài 2 mét vuông, hơn phân nửa hình tròn nhô ra là hoa văn khảm thủy tinh trắng, tất cả hoa văn là chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết, sau đó trang bị khăn trải giường, chăn, gối đầu cùng kiểu dáng.

Hi Văn ôm vai, hai mắt to nhìn chăm chăm nhân viên nghiệp vụ treo một cái màn lụa màu hồng trên đỉnh, sau đó buông màn lụa thẳng xuống bốn phía của chiếc giường, màn lụa phủ lên thủy tinh mờ mờ bên trong phát ra ánh sáng đặc sắc, tạo hiệu ứng kỳ ảo làm say lòng người.

"Oa. . . ." Những người giúp việc trầm trồ nói: "Trời ạ. . . thật đẹp a."

Vẻ mặt Hi Văn bình tĩnh nhìn mọi thứ.

"Nếu mọi người không còn chuyện gì khác, chúng tôi không quấy rầy nữa! Chiếc giường đã bố trí xong!" Giám đốc khách sạn lập tức căn dặn nhân viên nghiệp vụ cẩn thận mang chiếc giường cũ đi ra ngoài, nhưng mặc

kệ bọn họ cẩn thận thế nào, vẫn gây ra một chút tiếng động nhỏ, lúc nhân viên nghiệp vụ nâng giá gỗ, vô ý đụng phải cánh cửa!

Thanh Nhã đang lo lắng nhìn bọn họ.

Quả nhiên Hạ Tuyết nhú mày, nghe tiếng động bên ngoài cửa, có chút mệt mỏi, thở dốc, chậm rãi mở mắt

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Công Chúa Bạch Tuyết

Đầu tiên cô nhìn thấy chiếc rèm cửa sổ sát đất trong phòng có màu xanh đậm, tiếp đến là tầng lụa màu trắng mỏng bên trong. Lộ ra cửa kính nhìn ra bên ngoài cửa sổ có vườn hoa xinh đẹp rực rỡ.

Daniel thích ngắm cảnh biển, cho nên giường nằm đối diện vườn hoa trước Phòng Tổng Thống.

Lúc này cô mới chợt nhớ đêm qua cô ngủ trên giường Daniel, cô đột nhiên chậm rãi cười, hơi quay đầu, phát hiện mình đang gối lên cánh tay Daniel ngủ rất thoải mái, hắn nằm nghiêng, tay để ngang trên eo cô, mặt gối trên chiếc gối đầu mềm mại, lông mi thật dài bao trùm mí mắt dưới, mũi cao thẳng, kết hợp đường cong đẹp đẽ, đôi môi khêu gợi mím chặt, lúc nào hắn cũng có dáng vẻ buông lỏng, nhưng không ai biết, rốt cuộc trong cơ thể hắn ẩn giấu sức mạnh thế nào.

Hạ Tuyết không nhịn được vươn tay vuốt nhẹ lông mi hắn, cười vui vẻ

Daniel vẫn ngủ say.

Hạ Tuyết không quấy rầy hắn nữa, cẩn thận đỡ cánh tay hắn qua một bên, sau đó đắp kín chăn cho hắn, cẩn thận ngồi dậy, chuẩn bị đi chân trần xuống giường, nhưng cánh tay lại bị người nhẹ nhàng nắm chặt.

Hạ Tuyết sửng sốt quay đầu lại, nhìn thấy Daniel nằm trên giường, ánh mắt mờ mờ đang nhìn mình, mỉm cười dịu dàng.

Hạ Tuyết giật mình bật cười nói: "Anh thức dậy lúc nào vậy?"

"Vừa mới." Daniel nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tuyết vừa mới tỉnh ngủ ửng hồng, rất đáng yêu, hăn đột nhiên kéo cánh tay của cô, làm cho cô ngã xuống giường một lần nữa, sau đó đè chặt trên thân thể cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt Hạ Tuyết không nhìn được đỏ lên, ánh mắt hăn thoáng qua một chút hài lòng, thấp giọng khàn khàn nói: "Đột nhiên anh phát hiện, hóa ra lúc vẻ mặt em đỏ lên, nhìn rất đẹp"

Hạ Tuyết có chút khấn trương, nhưng cố làm ra vẻ thoải mái nhìn Daniel nói: "Thế nào? Bình thường da mặt của em rất dày sao?"

Daniel cười mê người, lại nghe bên ngoài cửa có tiếng vui vẻ, mừng rỡ, hăn nhíu nhíu mày hỏi: "Chuyện gì vậy? Sáng sớm sao lại náo nhiệt như vậy?"

"Em cũng cảm thấy kỳ quái." Hạ Tuyết tò mò nhảy xuống giường, sau đó chân trần muốn đi ra bên ngoài, lại bị Daniel từ phía sau ôm lại, cúi xuống hôn nhẹ lên cổ cô, thấp giọng hỏi: "Đi đâu vậy?"

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Daniel cười nói: "Ra ngoài nhìn xem xảy ra chuyện gì? Không biết có phải Hi Văn nghịch ngợm hay không? Em muốn đi rửa mặt chải đầu một chút."

Daniel hôn nhẹ lên cổ Hạ Tuyết, lại cất giọng khàn khàn mê người nói: "Rửa mặt chải đầu trong phòng anh này."

Mặt Hạ Tuyết ửng đỏ, hiểu ý của hăn, cười gật đầu nói: "Được!"

Daniel vừa nghe ngạc nhiên, mừng rỡ, lập tức đem cả người cô bế lên, đi đến phòng tắm.

Hạ Tuyết kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó ôm cổ Daniel, có chút khấn trương cười hỏi: "Anh muốn làm chi?"

Daniel cười nói: "Ôm em đi rửa mặt chải đầu!"

"Em cũng không phải đứa bé!" Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười nói.

Daniel thần bí cười, ôm lấy Hạ Tuyết đi vào phòng tắm, lại đột nhiên đem cả người cô đặt trước bồn gốm sứ, cúi xuống nhẹ nhàng mút cánh môi của cô

"Ừm." Mặt Hạ Tuyết đột nhiên đỏ lên, thân thể ngửa ra sau.

Daniel cười, lại tiếp tục cùng cô hôn nồng nhiệt, triền miên, cửa dần dần đóng lại, đóng kín không khí lãng mạn ấm áp.

Hàn Văn Hạo và Tả An Na đi nhanh vào Phòng Tổng Thống, vừa đi vừa nghe Tả An Na báo cáo chuyện ngộ độc thức ăn Trung Quốc tại Khách sạn Á Châu gần đây, mà người trúng độc là chủ tịch Quốc Hội của một nước, Hàn Văn Hạo mặt lạnh căn dặn nói: "Điều tra kỹ chuyện này! Bên trong đang chuẩn bị tranh cử, người được đề cử, nhất định sẽ ở tận sức tìm kiếm người tài trợ khắp nơi! ! Tạm thời chúng ta bất động, làm như không biết chuyện chủ tịch Quốc Hội trúng độc, nhưng vẫn ra sức điều tra !"

"Vâng! Tôi sẽ điều tra rõ ràng!" Tả An Na nói xong, đã cùng Hàn Văn Hạo đi vào trong phòng khách, Thanh Nhã đã quen việc Hàn Văn Hạo thường xuyên sáng sớm đến bàn luận công việc, cô mỉm cười xoay người đi chuẩn bị châm trà, trong lúc xoay người, nhìn thấy cửa phòng của chủ nhân mở ra, Daniel ôm eo Hạ Tuyết đi ra, hôn lên mặt của cô, nhìn vô cùng ngọt ngào và mập mờ.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng hồng và nụ cười ngọt ngào của Hạ Tuyết!

"Chủ nhân, Hạ tiểu thư, Hàn Tổng Tài đến" Thanh Nhã lập tức mỉm cười tiến lên nói.

Daniel và Hạ Tuyết vừa nghe, cùng ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo.

"Hey! Chào buổi sáng!" Daniel nhẹ nhàng buông Hạ Tuyết, hướng Hàn Văn Hạo, vươn tay mỉm cười nói: "Xin lỗi, hôm nay thức dậy hơi trễ".

Hàn Văn Hạo chỉ nhàn nhạt cười, vươn tay bắt tay Daniel, sau đó nhìn về mặt vẫn rạng rỡ của Hạ Tuyết lúc này, đột nhiên nghiêm túc, ôm vai xoay người ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay có chuyện gì náo nhiệt thế này?"

Thanh Nhã lập tức mỉm cười nói: "Hàn Tổng Tài nghe Tiểu chủ nhân phản ánh chiếc giường trong phòng rất cao, nên sai người đưa đến một chiếc giường lớn! Chiếc giường kia rất đẹp, tất cả đều khảm hoa văn bằng thủy tinh!"

Daniel và Hạ Tuyết vừa nghe, đều tò mò nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: " Tôn chỉ phục vụ của khách sạn là, sáng tạo ra ngôi nhà thứ 2. Hôm qua tôi nghe Hi Văn nói cảm thấy giường của khách sạn rất cao, nên tôi sai người đưa tới một chiếc giường khác!"

"Cám ơn tâm ý của anh!" Daniel sang sảng cười, sau đó ôm nhẹ eo nhỏ nhắn Hạ Tuyết đi tới phòng Hi Văn

Hạ Tuyết vừa đi vừa quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, vẻ mặt đông lạnh, tròng mắt sâu không lường được nhìn cô chòng chọc, cô nhướn mày, hừ một tiếng, đi vào phòng con gái, nhưng cô vừa mới bước vào, liếc mắt một cái nhìn thấy chiếc giường thủy tinh kỳ ảo, cô “oa” một tiếng, nói: "Trời ạ. Chiếc giường rất đẹp"

Daniel cũng kinh ngạc bật cười, nói: "Chiếc giường này giống với giường công chúa Tây Âu. Trên thế giới cũng không có mấy cái."

Hắn vừa nói xong, nhìn vẻ mặt bình tĩnh ôm vai đứng nhìn chiếc giường kia của cô bé Hi Văn, nói: "Bảo bối, con thích không?"

Hàn Văn Hạo cũng chậm rãi đi vào phòng, nhìn con gái.

Hi Văn cũng quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo, đôi mắt to sáng lóng lánh chớp một cái, đột nhiên đi tới trước mặt hắn, ngẩng đầu lên, dùng thái độ cao cao tại thượng, nói: "Tại sao chưa được cháu đồng ý, chú lại đến đổi giường? cháu không thích cái giường này! Cháu không thích công chúa Bạch Tuyết! Trong mắt của cháu, cô ấy là một công chúa bất hạnh, thiếu chút nữa bị chết ba lần! Cháu không ngốc như vậy!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Cháu Chán Ghét Chú

"Hi Văn! !" Daniel lập tức nghiêm mặt nhìn cô bé Hi Văn, dạy dỗ nói: "Không thể không có lễ phép như vậy! Con có biết quý trọng tâm ý của chú sao?"

Hạ Tuyết cũng nhin không được giơ chân, đá lên mông con gái, nói: "Con nổi điên a! Càng lớn càng hư à ! Người ta tặng quà cho con! Con không biết nói lời cảm ơn sao?"

Cô bé Hi Văn lại thờ ơ ôm vai nhìn Hàn Văn Hạo, cất giọng trong vắt nói: "Lần sau, khi chú muốn tặng quà cho cháu, xin báo trước cho cháu biết một tiếng! Bởi vì không phải quà tặng của ai, cháu cũng nhận ! !"

Hàn Văn Hạo nhìn con gái chăm chăm!

"Hi Văn! !" Daniel lập tức bước tới trước mặt cô bé Hi Văn, nắm chặt hai tay của cô bé, nghiêm mặt nói: "Bảo bối! Papa không biết hôm nay tâm tình của con tại sao không tốt, nhưng con nhất định phải xin lỗi với chú! vì hôm nay con làm sai rồi ! !"

"Con không muốn! !" Hi Văn ôm vai quay đầu đi!

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo đang nhìn con gái chăm chăm, ánh mắt bình tĩnh, trong lòng của cô không khỏi căng thẳng, sau đó cũng ngồi xổm xuống trước mặt con gái, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Này! Con đừng nổi điên a! Con không biết, mỗi ngày mẹ hi vọng có thể nhận được quà tặng bao nhiêu a? Bây giờ có phải con cảm thấy mình là công chúa, có thể kiêu ngạo mắng chửi người khác phải không? Hửn là chú con, chú tặng giường

công chúa nhỏ cho con! Con không thể không có lễ phép như vậy! Con lập tức nói xin lỗi cho mẹ ! ! Nói ngay! !"

Hi Văn nhìn mẹ khóc: "Tại sao muốn con xin lỗi! ? Con không có làm sai chuyện gì! Con không thích chiếc giường đó, con cũng không thích ông chú này! Con chán ghét chiếc giường đó! Con chán ghét ông chú này! ! tất cả mọi thứ ông chú tặng, con đều chán ghét! ! Ghê tởm ! !"

Hàn Văn Hạo nắm chặt tay, ánh mắt rối loạn, chớp lóe, nhìn con gái, lồng ngực phập phồng.

Tả An Na đứng một bên, run sợ, không hiểu tại sao Tổng Tài đối xử tốt với cô bé như vậy!

"Hi Văn! !" Daniel lập tức nghiêm túc nói: "Thường ngày PAPA dạy con thế nào? Đối với tâm ý người khác, mặc kệ thích hay không thích, không phải là vẫn cảm ơn sao? Tại sao hôm nay biểu hiện thất thường như vậy?"

"Bởi vì hần không thân sĩ chút nào!" Cô bé Hi Văn lập tức ngẩng đầu lên nói: "Hần không được sự cho phép của con, đã đổi giường của con rồi! Đây là không tôn trọng con ! Con không thích ông chú này, hôm qua hần còn cướp đoạt dạ minh châu với mẹ, con không thích hần, con không chào đón hần tới nơi này! !"

Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, nắm vai con gái, ném lên trên giường thủy tinh, sau đó tức giận cầm lấy cái giá treo áo vừa rồi người giúp việc để quên, đánh mạnh lên mũi con gái, vừa đánh vừa tức giận nói: "Dạy con cũng như không vậy, không biết cảm ơn người ta! !"

"Oa" Hi Văn che mũi, đau nhức lặn trên giường, khóc rống lên.
.....

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe, muốn đi qua, nhưng nhìn thấy Daniel đi tới bên cạnh Hạ Tuyết, đau lòng bắt lấy giá áo, nói: "Đừng đánh! ! Hôm

nay có thể tâm tình con bé không tốt!"

"Con không có tâm tình không tốt! ! Con không thích ông chú này! Con chán ghét ông chú này! ! Con không muốn gặp hẳn! !" Hi Văn khóc đến cả người run rẩy, nước mắt nước mũi chảy ròng, vẫn lại nắm chặt khăn trải giường, cắn răng kêu to: "Con không thích! ! Không thích! ! Chán ghét! Ghê tởm ! !"

Hạ Tuyết tức điên lên, lập tức đẩy Daniel ra, không nói tiếng nào, cầm lấy giá áo, tiếp tục đánh mạnh xuống mông cô bé Hi Văn, hung hăng nói: "Cho con ăn, cho con ở, cho con mặc, con lại chế giễu! Con lại lên mặt? Cảm thấy bản thân mình có gì đặc biệt hơn người sao? Còn dám có tư cách chán ghét người khác?"

Cô nói xong, giơ giá áo lên, chuẩn bị đánh mạnh xuống, nhưng bị một bàn tay nắm chặt, cô tức giận quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo đang nhìn cô, hai mắt có chút nhu hòa, nhưng khi nói chuyện lại vẫn không khách khí: "Tại sao không có tư cách chán ghét người khác? Mỗi người đều có tư cách chán ghét người khác và yêu thích người khác! Cô đánh con bé làm gì? Con bé thể hiện chán ghét rõ ràng, không phải tốt sao? Dù sao cũng tốt hơn một số người, không phân biệt rõ cái gì là chán ghét và yêu thích!"

Hạ Tuyết nghe trong lời nói của hẳn có ý tứ gì đó, cũng tức giận nhìn cha đứa nhỏ này, nhíu mày nói: "Anh có ý gì?"

Hàn Văn Hạo chỉ nhàn nhạt nhìn Hạ Tuyết nói: "Ý của tôi là. Không cần trách một đứa bé yêu ghét rõ ràng, con bé còn nhỏ, cô đánh nó như vậy, không có hiệu quả!"

Hạ Tuyết tức giận hất tay hẳn ra, khiêu khích nói: "Tôi dạy con tôi thế nào là chuyện của tôi! ! Anh cũng thật là! Lúc đưa giường đến đây, cũng

không nói với tôi một tiếng! Anh làm như vậy không phải tự mình tìm chịu tội à?"

Hàn Văn Hạo không muốn nói gì, chỉ tiến lên một bước, cầm lấy giá áo trong tay Hạ Tuyết, nhìn cô nói: "Đây là khách sạn của tôi, tôi là Tổng Tài, tôi làm một chút chuyện cho vị khách quý nhỏ, nếu con bé không thích, thì đổi lại."

"Cháu không muốn vật của chú! !" Tiểu Hi Văn nằm lăn trên giường, khóc rống lên !!

"Con còn dám mạnh miệng như vậy! !" Hạ Tuyết tiến lên, muốn giật lấy giá áo trong tay Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo đem giá áo bỏ ra phía sau, nắm chặt tay Hạ Tuyết, ánh mắt lóe sáng nói: "Đừng đánh! ! Đừng đánh nữa! !"

Hạ Tuyết sửng sốt, cảm giác người cha này đau lòng cho con gái, trong lòng cô đau xót, quay đầu lại, tức giận tỏ ý nói: "Tôi mặc kệ hai người! !"

Cô nói xong, đột nhiên xoay người, kéo Daniel đang đau lòng đi ra ngoài

"Nhưng." Daniel vẫn đau lòng nhìn bộ dáng Hi Văn im lặng nước nở!

"Đi thôi." Hạ Tuyết xoay người, trước khi rời đi, liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo.

Dường như Tả An Na cũng ý thức được không khí có chút không tầm thường, cũng im lặng rời khỏi.

Bỗng nhiên trong phòng, chỉ còn lại hai cha con, lúc này Hàn Văn Hạo đột nhiên nhìn bốn phía, nhìn cây Piano ba chân đặt bên cạnh bờ biển, tới chút nữa là bàn sách nhỏ, trên bày bày không ít tác phẩm văn học kinh

điển, còn có một búp bê vải xinh đẹp và cái kẹp nhỏ màu hồng. Hân chậm rãi cười, xoay người đi tới bên giường, vừa muốn nói, lại nhìn thấy con gái bị mẹ đánh, vừa đau lòng và khổ sở khóc, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Chú đi đi! Cháu không muốn nhìn thấy chú! Hôm qua không phải cháu đã nói với chú rồi sao? Cháu không muốn nhìn thấy chú! Cháu chán ghét chú! Nếu cha cháu giống như chú, cháu thà cả đời không có cha! Chú đi đi! !"

Hàn Văn Hạo thâm sâu nhìn con gái, có chút khó hiểu hỏi: "Tại sao cháu chán ghét tôi như vậy?"

"Không có lý do gì! Chán ghét là chán ghét! Cháu ghê tởm loại người như chú! !" Cô bé Hi Văn đột nhiên nhảy xuống giường, cắn răng tức giận đẩy Hàn Văn Hạo đi ra khỏi phòng mình nói: "Cháu không muốn nhìn thấy chú! Chú đi cho cháu! !"

Hàn Văn Hạo từng bước một bị con gái đẩy lui ra sau, cuối cùng bị đẩy tới phòng ngoài cửa, sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cô bé Hi Văn, vô tình cắn môi dưới, cánh cửa “phịch” một tiếng đóng lại, sau đó bên trong truyền đến tiếng khóc thật đau lòng

Hàn Văn Hạo cảm thấy căng thẳng, nhìn kia cửa phòng đóng kín, vừa muốn vươn tay gõ cửa, lại nghe đến phía sau nói: "Coi như xong! Tính tình của nó giống cha của nó! Nếu muốn làm chuyện gì, thì nhất định phải làm được chuyện đó! Sẽ không hối hận!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Yêu Thích Và Chán Ghét

Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết đang dựa vào hành lang bên cạnh, nhìn hăn.

Hăn không lên tiếng, quay đầu lại nhìn cánh cửa kia đóng chặt

Hạ Tuyết có chút vui sướng khi người gặp họa, nhìn người này nói: "Đáng đời a! Người ta nói, trời sinh con nít để đòi nợ cha mẹ! Cái này gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn! ! Ai bảo trước kia anh khi dễ tôi như vậy! Hừ!"

Hàn Văn Hạo hừ lạnh một tiếng, không khách khí nhìn cô!

Hạ Tuyết ôm vai nhìn hăn nói: "Sau này đừng trở lại, tránh tự mình chuốc lấy đau khổ! Tôi nói rồi, người này có đôi khi vô cùng đáng ghét! Anh lại không tin! Anh cùng nó ở chung một thời gian, nó sẽ chinh chết anh! Tôi thật là kỳ quái! Tại sao con gái người khác, tất cả đều nhu thuận hiểu chuyện nghe lời cha mẹ, tôi lại sinh một kẻ khác người như vậy! Cũng không biết lúc chế tạo nó, xảy ra vấn đề gì!"

Hạ Tuyết vừa nói xong, lại nghe tiếng khóc con gái ở trong phòng truyền đến, cô tức giận, đẩy Hàn Văn Hạo, hung hăng đập một cước lên cánh cửa, nói: "Con còn dám khóc sao! ! Có phải muốn bị đánh hay không?"

Tiếng khóc bên trong lập tức dừng lại!

Hai mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, sau đó quay đầu nhìn Hạ Tuyết, có chút nghi ngờ nhìn cô, suy nghĩ xem có phải cô đem hận ý đối với mình, phát tiết trên người con gái hay không.

"Cô thường xuyên đánh con bé sao?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hai mắt Hạ Tuyết nheo lại, phát hiện Hàn Văn Hạo thật sự rất coi trọng con gái, cho tới bây giờ cô cũng chưa cảm thấy mình thống khoái như vậy, cô đột nhiên mặt lạnh nói: "Đúng vậy a! Tôi thường xuyên đánh nó! Chỉ cần nó không nghe lời, cả ngày, tôi lấy giá áo giống lúc này, đánh nó vài cái"

Đột nhiên ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe, nhìn cô!

Hạ Tuyết không biết há hê thế nào, ôm vai, cười như không cười rời khỏi.

Hàn Văn Hạo không nhìn được, nhìn cánh cửa đóng chặt, quay đầu nhìn bóng lưng Hạ Tuyết nói: "Rốt cuộc. Con bé thích loại giường nhỏ nào?"

Hạ Tuyết ở đầu hành lang bê kia truyền tới: "Anh yên tâm đi! Anh tài trí lắm nhưng không rõ cái gì gọi là chán ghét và yêu thích! Không biết nó yêu thích chiếc giường nhỏ kia thế nào đâu! Đoán chừng bây giờ còn một mình, bàn tay của nó đang sờ soạn chiếc giường nhỏ kia đó!"

Hàn Văn Hạo nhướng mày, quay đầu nhìn cánh cửa kia!

Trong căn phòng màu hồng.

Phòng ngủ không còn ai, chỉ có cái màn lụa phấn hồng bay bay. thủy tinh lấp lánh động lòng người. hòa trong tiếng sóng biển, sau đó nghe tiếng một chút tiếng động, một lúc sau, lại nghe tiếng bước chân, quả nhiên cô bé đã thay một chiếc áo sơ mi màu hồng cánh sen, chiếc váy nhỏ màu trắng, cuốn ống tay áo thật dài, trong tay có khăn lông màu trắng, vẻ mặt bình tĩnh đi tới giường nhỏ xinh đẹp, nhẹ nhàng lau chiếc giường thủy tinh, vừa lau vừa ghen ngào bủ môi nói: "Chán ghét! Tại sao là giường nhỏ xinh đẹp như vậy! ! Chán ghét!! Không biết mặc dù con chán ghét thân

thế của công chúa Bạch Tuyết, nhưng con thích cô ấy xinh đẹp sao? Chán ghét! Tại sao là màu hồng thủy tinh! ! ? Chán ghét! !"

Cô bé vừa cẩn thận lau chiếc giường thủy tinh nhỏ, vừa lau vừa lo lắng nói: "Mình làm sao mang về Pháp đây? Phải nộp thuế hay không? Chán ghét! Chiếc giường sao lại xinh đẹp như vậy a?"

Bộ dạng nhỏ bé, vừa lau giường, vừa tò mò nhìn hoa văn, miệng chu ra nói: "Chán ghét! Thật sự là rất chán ghét, rất đẹp! ! Hừ! Cả đời mình cũng không gặp hần! ! Hừ! !"

Hàn Văn Hạo đi ra phòng khách, nhìn thấy Hạ Tuyết đang ngồi ăn sáng một mình, cô vừa ăn bánh trứng, vừa nói với Hàn Văn Hạo nói: "Daniel ở thư phòng, có thể là trách tôi đánh con gái, không để ý tới tôi ! Anh có chuyện tìm hần thì vào gặp hần đi!"

Hàn Văn Hạo tò mò nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Làm sao cô biết con bé thích chiếc giường nhỏ kia?"

Hạ Tuyết tức giận nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Nếu một đứa bé thực sự không thích cái gì, sẽ không phản ứng lớn như vậy! Nhất là Hạ Hi Văn, con bé đối với vật không thích hoặc không vừa mắt với ai, đều lựa chọn coi thường hần! hiểu chưa? Cho tới bây giờ nó đều không thèm để ý cái gì, lãng phí thời gian của nó! Đây là tôn chỉ ứng xử của nó !"

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, cúi đầu nhìn Hạ Tuyết như hổ đói ăn gần 5 đĩa bánh trứng trước mặt, giống như bữa tối cuối cùng, rốt cuộc hần không nhìn được, vươn tay gạt mấy cái đĩa, làm rơi xuống sàn bị bể, bất mãn nói: "Tôi nói cô ăn nhiều như vậy, làm sao Daniel xúc động thích hôn môi với cô chứ?"

Trong miệng Hạ Tuyết nhai bánh trứng, vẻ mặt nhăn lại, giống con heo nhỏ, tức giận trừng mắt nhìn hần! !

Hàn Văn Hạo nhìn cô khó coi như vậy, hắn không nhịn được, duỗi ngón trỏ, đẩy mạnh miếng bánh trứng đang nhô ra trở vào trong miệng cô, tiếp theo đưa ngón tay dính lòng đỏ trứng lau trên vai cô, nói: "Thật là ghê tởm! Trên thế giới này, tại sao lại có người phụ nữ ăn 5 đĩa bánh trứng? Tổng cộng là 50 cái! Buổi tối, lúc Daniel tiên sinh ôm cô ngủ, không cảm thấy mình ôm một cái bánh trứng lớn ngủ sao?"

Sau lưng Hạ Tuyết như rồng phun lửa “phù” một tiếng, cháy sáng lên, cô liều mạng nuốt hết cái bánh trứng xuống, cầm lấy một ly nước trái cây uống ực một cái, đặt mạnh cái ly trên mặt bàn, chỉ vào Hàn Văn Hạo hét to: "Hả anh không cần bị con gái của tôi khi dễ, anh muốn phát tiết trên người tôi!! Cái gì kêu ôm bánh trứng lớn ngủ? Mỗi tối, chúng tôi cùng ôm nhau ngủ không biết có bao nhiêu hương vị nồng ấm! ! Còn hôn nhau say mê!! Anh cút cho tôi ! Đừng can dự đến chuyện của tôi ! ! Mẹ nó! ! Cho Hi Văn chiếc giường nhỏ 1.000.000 đồng, lại nói lời buồn nôn với lão nương! Fuck! !" Mặt cô đỏ lên, đi theo Daniel làm thân sĩ lâu như vậy, cũng đã quên nói lời thô tục thế nào rồi !

Hàn Văn Hạo nghe xong lời này, hừ một tiếng, sau đó bước lại gần Hạ Tuyết, hắn biết lúc Hạ Tuyết dùng cơm, người giúp việc sẽ không quấy rầy, hắn lạnh lùng nắm cằm của cô! !

"Anh buông tay! !" Hạ Tuyết vươn tay đẩy hắn ra!

Hàn Văn Hạo vẫn nắm cằm của cô, buộc cô ngẩng đầu lên nhìn mình, sau đó lạnh lùng nói: "Cô nói các người mỗi tối cùng ôm nhau ngủ? Hắn hôn cô say mê?"

"Đúng thì sao?" Hạ Tuyết ngửa mặt không chịu thua nói: "Chúng tôi không biết có bao nhiêu ngọt ngào! ! !"

Đuôi mắt Hàn Văn Hạo lộ ra ý cười hỏi: "Hắn hôn cô? Vô cùng say mê hôn cô?"

“Đúng vậy!” Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn nói.

Hàn Văn Hạo nắm chặt cằm của cô, hỏi: "Có xé quần áo của cô hay không? Mạnh mẽ đè lên người cô? Sau đó cắn cằm của cô?"

Hạ Tuyết nhanh chóng trừng mắt!

Hai mắt Hàn Văn Hạo nheo lại nhìn cô.

"Mắc mớ gì đến anh?" Hạ Tuyết có chút chột dạ nhìn hắn ! !

"Không có! Chỉ hỏi một chút! Hỏi một chút, tao nhẽ như Daniel tiên sinh, làm sao cùng một cái bánh trứng lớn như cô kích tình!" Hàn Văn Hạo trào phúng quay đầu, lại nhìn thấy tại cửa ra vào, Cần Nhu đang mỉm cười được người giúp việc đón, đi vào.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Một Chút Chân Tướng

"Ồ?" Hạ Tuyết mỉm cười buông cái bánh trứng, nhìn Cẩn Nhu cười lên tiếng.

Cẩn Nhu cũng mỉm cười gật đầu, vừa định nói chuyện, lại đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Hàn Văn Hạo như con báo nhỏ đang nhìn mình chăm chăm, trong lòng cô hơi run lên, nhưng có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Hàn Tổng Tài, người cũng ở đây?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, quay đầu ánh mắt như vặn hỏi nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết đi tới bên cạnh Cẩn Nhu, sau đó nói: "Cô không cần để ý đến hắn!"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn chăm chăm Cẩn Nhu.

Cẩn Nhu chỉ cười cười nói: "Tại sao không để ý đến, hắn là lãnh đạo trực tiếp của tôi a".

"Chậc!" Hạ Tuyết tức giận liếc mắt nhìn hắn một cái, mỉm cười nói với Cẩn Nhu: "Vào phòng của tôi nói chuyện, đàn ông có chuyện của đàn ông!"

Cẩn Nhu nghe xong, cũng chỉ được gật đầu, nhìn thấy Daniel ra khỏi phòng, hắn liếc mắt thấy Cẩn Nhu, có chút sững sốt nhìn cô, kêu nhỏ: "Cô."

"Daniel!" Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Đây là bạn thân của em, Cẩn Nhu! Cẩn Nhu chơi cùng em từ nhỏ đến lớn!"

Rốt cuộc Daniel giật mình nhìn Cẩn Nhu, có chút nói không ra lời!

Cẩn Nhu cũng nhìn chăm chú Daniel, giống như không quen biết, gọi nhỏ: "Chào anh, Daneil tiên sinh!"

Daniel vừa nghe, lại ngạc nhiên nhìn thoáng qua Cẩn Nhu, nhưng miễn cưỡng cười nói: "Ách. Xin chào!"

Hắn chào hỏi xong, lại nhìn Hạ Tuyết đang tươi cười, đành phải khách khí cười nói: "Tại sao về nước lâu như vậy, bây giờ mới mời bạn bè tới chỗ chúng ta chơi?"

"Không phải em rất bận sao? Hôm nay Cẩn Nhu muốn cùng em tâm sự, sau đó buổi chiều chúng tôi cùng nhau đến Tổ kịch bàn chuyện bấm máy bộ phim “Trà Hoa Nữ”! Cẩn Nhu diễn vai em gái của em trong “Trà Hoa Nữ”! Trùng hợp chứ?" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Daniel liếc mắt nhìn Cẩn Nhu nhàn nhạt cười, cô ta làm cho người ta cảm giác, luôn không đếm xỉa đến, nhưng cảm xúc bạo phát, thật đáng sợ. Hắn do dự một lúc, gật đầu nói với Hạ Tuyết: "Tốt lắm, tiếp bạn của em đi, anh có công việc phải làm, không thể trò chuyện cùng rồi!"

"Ngài bận rộn!" Cẩn Nhu mỉm cười gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên, thâm sâu nhìn hắn.

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo cười nói: "Xin lỗi, để anh đợi lâu, sáng nay xảy ra chuyện như vậy, là do tôi dạy dỗ Hi Văn không tốt."

Hàn Văn Hạo cười nhạt nói: "Không có gì! Cũng không còn sớm nữa, chúng ta vào trong thư phòng nói đi!"

"Mời!" Daniel và Hàn Văn Hạo cùng nhau đi vào phòng, lúc Hàn Văn Hạo đi qua bên cạnh Cẩn Nhu, ánh mắt mãnh liệt chớp lóe!

Cần Nhu không lên tiếng, bị Hạ Tuyết kéo vào trong phòng cô

Hạ Tuyết mỉm cười mời Cần Nhu ngồi trên sofa trước cửa sổ sát đất, cần dặn Thanh Nhã chuẩn bị trà bánh, vì lần trước Thanh Nhã đã gặp qua Cần Nhu, có chút nghi ngờ nhìn cô một cái, mới đi ra khỏi phòng chuẩn bị một ít trái cây.

"Ngại quá." Hạ Tuyết ngồi trên sofa, nhìn Cần Nhu nói: "Tôi vốn muốn từ bỏ vai diễn “Trà Hoa Nữ”. Nhưng."

Cần Nhu lại ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Cô đừng suy nghĩ nhiều, chưa bao giờ tôi so đo những thứ này, cô có biết, từ nhỏ đến lớn, tôi rất ít cùng người khác tranh thủ cái gì, huống chi, “Trà Hoa Nữ” không phải cô, cũng không thể tới phiên tôi, cô đã nghĩ đúng! Làm một diễn viên, đầu tiên nên vì tác phẩm mà suy nghĩ! Cho dù nhường vai diễn? Cũng không nhất định có thể tìm được người thích hợp!"

Hạ Tuyết nghe xong lời này, có chút yên lòng, cười nói: "Cám ơn cô thông cảm, bởi vì cùng đạo diễn nói chuyện lâu với nhau, cuối cùng mới hạ quyết định! Nhưng cảm thấy có lỗi với cô!"

Cần Nhu bất đắc dĩ cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô vẫn như vậy không thay đổi, trước kia chúng ta cùng đi với nhau, cô luôn muốn làm một chút chuyện cho tôi, nhưng làm không được, lại cảm thấy áy náy!"

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng cúi đầu nở nụ cười.

Cần Nhu lại ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết nói: "Hôm nay tôi tới tìm cô là có một chuyện khác muốn hỏi cô!"

"Uh`m! Cô nói đi!" Hạ Tuyết mỉm cười nhìn cô ta hỏi: "Chuyện gì?"

Cần Nhu ngẩng đầu, ánh mắt nghi ngờ chớp lóe, nhìn Hạ Tuyết, có chút khẩn trương hỏi: "Hôm qua tôi xem tin tức biết cô có con gái, cô bé gần sáu

tuổi, cô bé chắc không phải là. con gái của Hàn Tổng Tài chứ?"

Hạ Tuyết bỗng nhiên sững sốt, thâm sâu nhìn cô.

Ánh mắt Cần Nhu rối loạn chớp lóe, hơi hồi hộp ngồi thẳng người, nhìn Hạ Tuyết nói: "Đối với chuyện sáu năm trước, biết chân tướng không có bao nhiêu người! ! Nhưng tôi biết, cô luôn giữ mình trong sạch, nếu không phải vì tôi, chắc là cô sẽ không dễ dàng nói yêu thương người khác! Cô nói cho tôi biết, có phải Hàn Tổng Tài hay không? Cha đứa bé là Hàn Tổng Tài phải không?"

Cô ta vừa hỏi xong, căng thẳng nắm chặt một góc sofa, nhìn Hạ Tuyết!

Ánh mắt Hạ Tuyết hơi chớp một cái, vừa muốn nói, lại nghe tiếng gõ cửa, Thanh Nhã bưng trà bánh đi tới.

"Rất nhiều người muốn biết cha đứa bé a!" Hạ Tuyết đột nhiên bưng ly trà uống vào, suy nghĩ muốn mở lời!

Thanh Nhã nghe lời này, không nhịn được liếc mắt nhìn Cần Nhu

Cần Nhu sốt ruột muốn biết chân tướng, lại liếc mắt nhìn Thanh Nhã.

Thanh Nhã im lặng đi ra ngoài, đóng cửa cửa phòng !

"Nói cho tôi biết!" Cần Nhu sốt ruột hỏi Hạ Tuyết: "Cha đứa bé là Hàn Văn Hạo phải không?"

Hạ Tuyết nhìn bộ dáng nôn nóng của Cần Nhu, bật cười nói: "Không phải cô rất căng thẳng chứ ?"

Vẻ mặt Cần Nhu vừa thu lại, cảm thấy có chút áy náy cúi đầu, nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ Muốn biết, rốt cuộc cô sinh đứa nhỏ, có phải có liên quan đến lỗi lầm của tôi 6 năm trước hay không! ! Thật sự khi tôi nhớ tới

chuyện này, tôi áy náy muốn chết ! ! Hôm qua tôi xem báo, cả buổi tối không ngủ được!"

Hạ Tuyết đột nhiên bất đắc dĩ cười nói: "Đứa ngốc! Thật sự tôi không nhớ đến chuyện gì trong quá khứ. Dù sao cũng đã qua. Về phần cha đứa bé"

Cần Nhu lại vội vàng nhìn Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết nhàn nhạt suy nghĩ một chút, nói: "Sáu năm trước, tôi đã có người trong lòng, nhưng không phải Hàn Văn Hạo! Về phần người cha ruột"

Cô mỉm cười, nhìn Cần Nhu, dịu dàng nói: "Đương nhiên cũng không phải là Hàn Văn Hạo a!!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Bong Bóng Cao Su

Cần Nhu nghe Hạ Tuyết nói, vẫn có chút nghi ngờ hỏi: "Cô nói
Là thật à? Không phải Hàn Văn Hạo?"

"Đương nhiên a!" Hạ Tuyết cười nói với Cần Nhu: "Tại sao tôi sinh con cho con báo chết tiệt kia chứ? Tôi hận không thể đem hân lóc da xẻ thịt, sau đó dùng kéo cắt hân cho rồi !"

Cần Nhu bị cô đùa không nhin được nở nụ cười, hỏi: "Bảo bối a? khi xem tin tức trên mạng, bộ dáng rất đẹp, rất giống cô!"

Hạ Tuyết thật sự có chút bất đắc dĩ cười nói với Cần Nhu: "Xin lỗi! Sáng nay xuất hiện một chuyện nhỏ ngoài ý muốn, theo dự đoán của tôi, có thể con bé muốn rúc ở trong phòng một chút! Lúc này, đừng nên chọc giận nó! Tính tình của nó không được tốt!!"

Cần Nhu nghe xong, cười nhạt nói: "Con bé tính tình không tốt, không giống cô a! Tính tình của cô rất tốt! Đừng như không có chuyện gì có thể thật sự chọc cô tức giận. Lại rất dễ dàng tha thứ cho người khác!"

"Đúng vậy a!" Hạ Tuyết lập tức gật đầu nói: "Con bé kia tính tình thói tha, giống cha nó như đúc! !"

Cần Nhu cười, nhìn Hạ Tuyết nói: "Vậy sau này, cô muốn cùng Daniel chung một chỗ chứ? Khó có được một người tốt như vậy, không so đo chuyện của cô".

Hạ Tuyết suy nghĩ điều này, lại nhìn Cần Nhu cười nói: "Đến lúc đó tính đi! Nói không chừng người ta không cần tôi a!"

"Xem ra, hẳn vô cùng yêu cô". Cẩn Nhu lại nhìn cô, nhàn nhạt nói.

Hạ Tuyết mỉm cười, vui vẻ nhìn Cẩn Nhu nói: "Lần này thật tốt, chúng ta có thể cùng nhau đóng phim! Tôi xem kịch bản, em gái của Tiểu Trà, cũng tên là Tiểu Nhu, thật là rất khó được a. Đất diễn cũng không ít, là một nhân vật rất có tính khiêu chiến".

Cẩn Nhu cũng mỉm cười gật đầu nói: "Tính cách của cô ấy cũng rất giống cô! Là cô gái tùy tiện! Không biết đổi thành nhân vật như vậy, chúng ta có thể diễn tốt hay không?"

"Đương nhiên a! Lúc cô muốn diễn em gái của Tiểu Trà, nhớ đến tôi thì tốt rồi, hơn nữa tôi phát hiện đóng phim của Phó đạo diễn, có lợi thế chính là ông ta rất hiểu diễn xuất, đây cũng là cái mà tôi thích nhất !"

Cẩn Nhu gật đầu cũng chờ mong nói: "Có thể có cơ hội cùng Đạo Diễn lớn hợp tác, có thể học được không ít kinh nghiệm, tuy nhiên thù lao đóng phim không nhiều lắm. Chỉ có 1.000.000 đồng. cô bao nhiêu?"

Hạ Tuyết lập tức sửng sốt, thật không ngờ Cẩn Nhu hỏi chuyện này, từ trước đến nay cô không suy nghĩ đến vấn đề này, cô chăm bẵm quay đầu đi nhíu mày suy nghĩ, lẩm bẩm nói: "Thù lao đóng phim của tôi bao nhiêu a? Tại sao tôi nhớ ? Có bao nhiêu tiền a?"

Cẩn Nhu trong lúc Hạ Tuyết quay đầu suy nghĩ, ánh mắt của cô ta nhanh chóng lạnh lẽo, cười lạnh, có chút ngượng ngùng cúi đầu nói: "Đúng vậy a, tôi cũng đã quên, bây giờ cô cũng không cần đàm phán chuyện thù lao đóng phim, hiện tại ở chung với Daniel tiên sinh, truyền thuyết gia tộc bọn họ giàu có, là người nắm kinh tế của Paris. Tự nhiên cô không cần nghĩ đến những thứ này, chúng tôi thì khác, các minh tinh chúng tôi tập trung cùng một chỗ, đàm phán tối đa, sau đó thông báo được bao nhiêu tiền, phát ngôn quảng cáo bao nhiêu, thù lao bao nhiêu!"

"Không phải như thế! !" Hạ Tuyết vội vàng giải thích với Cần Nhu: "Không thể nào! Chúng tôi chỉ sống chung mà thôi, cô cũng biết con người của tôi, chỉ cần có thể ăn cơm no thì tốt rồi, những chuyện khác, tôi không muốn yêu cầu quá nhiều. Bởi vì tôi là người thiếu đầu óc, chuyện thù lao đóng phim của tôi, người đại diện của tôi luôn đàm phán, đoán chừng cô ấy đã nói với tôi, nhưng tôi đã quên, tiền bạc chắc cũng không chênh lệch lắm đâu!"

Cần Nhu nhìn Hạ Tuyết, hơi có chút hâm mộ nói: "Cho nên nói, cuộc sống này rất nhiều chuyện khó đoán trước, tôi đã từng sống giống như công chúa, cuối cùng lại thành bộ dạng này, cô thì sao? sống khổ cực lâu như vậy, Thượng Đế nợ cô, hiện tại muốn trả lại cho cô, tốt nhất cô nên quý trọng!"

"Biết rồi!" Hạ Tuyết bật cười nói: "Chúng ta cùng cố gắng là được! Ăn điểm tâm một chút đi, đến giữa trưa, chúng ta bàn chuyện kịch bản, có lẽ tâm tình Hi Văn tốt lên, sẽ chạy ra ngoài chơi, tôi giới thiệu cho hai người biết nhau!"

"Tốt! Tôi vô cùng chờ mong gặp nó". Cần Nhu mỉm cười nói.

Cánh cửa màu hồng mở ra!

Hi Văn cầm bong bóng màu hồng thật to từ Pháp mang theo, vừa đi ra ngoài, vừa thổi, trong lòng cô bé nhớ đến chiếc giường thủy tinh xinh đẹp, nhất định phải thổi bong bóng to này, treo tại đầu giường nhất định rất đẹp mắt, hơn nữa, mặt trên bong bóng này có một hình vẽ công chúa Bạch Tuyết, cô bé vô cùng thích, lúc cô bé vừa đi ra phòng khách, vừa cố gắng thổi bong bóng, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang đứng trước bàn, vẻ mặt thâm trầm uống cà phê, khẳng định là mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, bởi vì PAPA cũng như vậy.

Hi Văn vừa thổi bong bóng, vừa nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nghe được tiếng động, cũng quay đầu lại, nhìn thấy con gái đang cố gắng thổi bong bóng, trên cổ phình ra đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng phình ra, hai mắt trũng lớn, rất tội nghiệp, hần mỉm cười, để ly coffee xuống, đi tới trước mặt Hi Văn, cúi đầu nhìn cô nói: "Thổi hơi không vất vả sao? Chú giúp cháu nhé?"

Hi Văn cầm bong bóng, liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo một cái, nhớ chuyện giường nhỏ vừa rồi, mặt cô bé xịu xuống, hừ một tiếng, hỏi: "Chú muốn giúp cháu thổi?"

"Uh`m!" Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn con gái mặc váy nhỏ, vớ nhỏ và giày nhỏ màu hồng, nhìn rất đáng yêu, trong lòng hần không khỏi mềm nhũn, rất mềm nhũn!

Hi Văn cầm bong bóng, hai mắt đảo một vòng, gật đầu nói: "Được rồi"

Đuôi mắt Hàn Văn Hạo tràn đầy ý cười, nhận bong bóng của con gái, đưa lên miệng, bắt đầu ra sức thổi.

Hi Văn vừa thấy cha có thể thổi hơi lớn như vậy, dù sao cô bé vẫn lại là đứa bé, thật thần kỳ ngẩng đầu lên, hai tay đan lại chờ đợi, thậm chí trên mặt cũng cười, lộ ra hai cái răng nhỏ

Hàn Văn Hạo nhìn con gái vui vẻ cười như vậy, hần tiếp tục ra sức thổi bong bóng, càng lúc càng ra sức. Sau cùng bong bóng càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

"Ầm" một tiếng nổ tung trong phòng khách truyền ra! !

Hàn Văn Hạo sững sốt cầm bong bóng cao su bị nổ, cúi đầu nhìn con gái!

Vẻ mặt con gái giống như một kho thuốc súng, hai mắt bốc lửa trũng mắt, miệng há ra, lộ ra một đống răng chó nhỏ trắng phau, chỉ vào Hàn Văn

Hạo, tức giận đến run lấy bấy nói: "Chú. chú. chú. chú
thối bẽ bong bóng của cháu rồi ! ! Sớm biết thế cháu không nên tin chú! !
Cháu chán ghét chú! ! Cháu ghê tởm chú! !"

Hàn Văn Hạo không biết giải thích thế nào, chỉ ngẩn người.

"Xảy ra chuyện gì?" Daniel, Hạ Tuyết và Cần Nhu cùng đi tới, nhìn Hi Văn tức giận đẩy mọi người ra, chạy vọt vào phòng, sau đó nhìn bong bóng cao su Hàn Văn Hạo cầm trong tay, đứng ngẩn người, không biết nói sao.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Chờ Ba Chữ

Hạ Hi Văn ở trong phòng, thật sự không có ý định ra ngoài nữa ! Có thể cô bé tức giận, muốn ở bên trong cả đời!

Hạ Tuyết tức giận vỗ cửa phòng, nói: "Con đi ra cho mẹ ! ! Không phải chỉ là một bong bóng thôi sao? Thối nỡ thì mua cho con là được! Chuyện này có gì mà tức giận ! Con đi ra cho mẹ, Đến giờ ăn trưa rồi !"

"Con không ăn! Các người ăn đi! Không có việc gì đừng đến quấy rầy con !! Con muốn đi ngủ! Ngủ đến ngày mai!" Giọng nói Hi Văn từ trong phòng vang lên!

Hàn Văn Hạo đứng ở cửa, không biết nên làm gì, chỉ trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, nín thở, sắc mặt trầm xuống.

Daniel nói với Hàn Văn Hạo: "Thực xin lỗi, Hàn tiên sinh, Hôm nay có thể tâm tình Bảo bối không tốt, thật xin lỗi, mong anh thông cảm!"

Cần Nhu nghe Daniel nói, nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng xin lỗi cười cười nói: "Là tôi đã thối hư bong bóng của con bé."

"Anh cũng biết a!" Hạ Tuyết tức giận nói với Hàn Văn Hạo: "Không có việc gì thì anh thối bong bóng cho nó làm gì? Con bé giống như cha của nó, là kẻ có lòng dạ khó lường, người khác đối xử với nó tốt, nó lấy oán trả ơn, lòng dạ xấu xa, tàn nhẫn."

"Hey!" Daniel cảm thấy hôm nay rất đau đầu, hắn thở dài nói với Hạ Tuyết: "Em đừng nói Hi Văn như vậy, nó vẫn là trẻ con, mới hơn năm tuổi Tại sao em có thể dùng lời nói khó nghe như vậy với con bé?"

Hạ Tuyết vẫn vỗ cửa, vừa vỗ vừa tức giận, nói: "Vậy anh nói cho tôi biết, ở trên đường phố, anh tùy tiện gặp một đứa bé 5, 6 tuổi, có giống như con bé sao ? đây là vấn đề Gien di truyền đấy! !"

"Cô có ý gì?" Hàn Văn Hạo nhìn thẳng Hạ Tuyết hỏi.

"Không có ý gì!" Hạ Tuyết nói xong, vỗ mạnh cửa, tức giận hét lớn: "Con đi ra cho mẹ! ! Dì đến thăm con này ! ! Ra đây! ! Nếu con không nghe lời, mẹ sẽ phá cửa đó! !"

"Con không ra! ! Con không ra đó! ! Con không muốn nhìn ông chú chán ghét kia!" Giọng nói Hi Văn một lần nữa vang lên!

Daniel nghe lời này, thở dài một hơi!

Cần Nhu vội vàng kéo Hạ Tuyết đang kích động nói: "Thôi, không có gì! Lần này không gặp được thì lần sau vậy, tôi về trước, chúng ta cùng đến Tổ kịch trình diện! Hôm nay Kim Thăng Nguyên cũng đến, Đừng đến muộn! Tôi đi trước!" Cô nói hết lời, liếc mắt nhìn Daniel một cái, trong ánh mắt đầy ẩn ý.

Daniel không lên tiếng quay đầu đi.

Hạ Tuyết nhìn Cần Nhu nói: "Xin lỗi, Cần Nhu, hôm nay rất xin lỗi."

"Không có gì! Tôi đi trước! Cô ra ngoài với tôi đi, đừng mắng con bé nữa"

Cần Nhu mỉm cười nói dứt lời, nhìn Hàn Văn Hạo gật đầu, kéo Hạ Tuyết rời khỏi.

Hàn Văn Hạo im lặng nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, suy nghĩ một chút rồi cùng Daniel đi vào thư phòng.

Một lúc lâu, Hạ Tuyết và Cần Nhu đi ra khỏi Phòng Tổng Thống, dọc theo đường bờ biển thật dài nói chuyện phiếm, đi thẳng về phía trước rất xa mới chia tay, Cần Nhu đang đi, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo và Tả An Na cũng đi dọc theo đường bờ biển phía bên trái đi tới, hai người bọn họ không hẹn mà cùng yêu thích phong cảnh nơi đây nhưng Hạ Tuyết không có tâm tư cùng loại người này thường thức phong cảnh, vẻ mặt lạnh lùng muốn đi vòng qua

"Không phải tôi đã cảnh cáo cô, không nên cùng cô bạn tốt kia của cô chơi chung sao?" Hàn Văn Hạo lạnh lùng đứng chắn trước mặt Hạ Tuyết, nhìn cô nói!

Vẻ mặt Hạ Tuyết cũng lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn hắn, lơ đãng cười nói: "Anh thật sự rất kỳ quái! Tôi kết bạn với ai có liên quan gì đến anh ?"

Hai mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, nhìn cô nói: "Xem ra, loại người như cô không gặp trở ngại không chịu quay đầu lại! Đã bị nhiều đau khổ như vậy, vẫn không biết sống chết! ! Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cô không hiểu sao?"

"Anh không có tư cách nói bạn bè của tôi như vậy ! Tôi làm việc tự có chừng mực! ! Không cần anh nhiều chuyện!" Hạ Tuyết tức giận muốn đi vòng qua ! !

"Không cần tôi nhiều chuyện?" Hàn Văn Hạo cười lạnh, nói: "Cô sinh con gái của tôi, nếu cô có quyết định gì sai, gây tổn thương cho con gái của tôi thì sao?"

"Anh tốt nhất là học cách nào để thối bong bóng đừng nổ rồi trở lại nói chuyện tổn thương hay không tổn thương tổn với tôi! Hừ! ! Chỉ có bong bóng cũng không thối được, thối cho nổ! ! Không phải tôi đã cảnh cáo anh,

đừng trêu chọc nó sao? Con bé cũng như giống như anh, là người khó ưa! ! Cũng không phải là người! ! Anh tránh ra, tôi muốn về nhà ăn cơm trưa, tôi đói chết rồi!" Hạ Tuyết tức giận nói dứt lời, ôm vai muốn rời khỏi! !

Hàn Văn Hạo nhướn mày, nói: "cô vừa mới xong 50 cái bánh trứng chưa được bao lâu? Bây giờ lại đói bụng?"

Hạ Tuyết tức giận ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tôi bị thai hành đấy?"

"Ai vậy!" Hàn Văn Hạo nhạo báng hỏi! !

"Tốt nhất là của anh! ! Tốt nhất là con trai! Sau đó âm mưu đoạt gia sản của anh! ! Không phải ah hỏi tôi có mục đích gì sao? Chính là muốn như vậy! !" Hạ Tuyết tức giận nói xong, muốn xoay người rời khỏi!

Hàn Văn Hạo lại vươn tay, nắm chặt cổ tay cô, kéo cả người cô xoay lại trước mặt mình, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, chợt nhíu mày nói: "Tôi không muốn con trai! ! Tôi cũng không muốn con gái! Tôi chỉ muốn Hi Văn là đủ rồi! !"

Hạ Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, đón gió biển nhìn hắn, lúc này gió rất lớn, thổi tung mái tóc trên trán hắn, đuôi mắt xẹt qua một chút dịu dàng, loại cảm giác này, giống như đã xảy ra một lần, rốt cuộc là ở đâu? Cô suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra được, cười lạnh nói: "Lo mà cùng Tần gia tiểu thư sinh con cho tốt đi! Nghe nói người nhà anh, không thích con hát! Anh đừng nói chỉ cần Hi Văn! Bây giờ ở đây không có quay phim, đừng nói lời cảm động như vậy! Tôi đối với loại người như anh, không có chờ mong, cũng không có ảo tưởng!"

"Tôi đối với cô cũng không có chờ mong, cũng không có ảo tưởng! Tôi chỉ thích con gái của tôi mà thôi, tôi rất thích con bé! !" Hàn Văn Hạo nhìn cô, ánh mắt do dự lóe lên một cái, dường như hạ quyết định nói: "Cám ơn cô, đã sinh cho tôi một bảo bối đáng yêu như vậy."

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, đột nhiên cười, quay đầu nhìn mặt biển mênh mông, nói: "Thật buồn cười! ! Mấy ngày trước còn hung hăng muốn giết tôi, trách tôi sinh con gái, còn hỏi tôi có âm mưu gì!"

Hàn Văn Hạo kéo Hạ Tuyết đến trước mặt mình, vươn tay, bóp cằm của cô nói: "Cuộc sống vốn mâu thuẫn! ! Nghĩ đến cô ăn 50 cái bánh trứng, có thể cùng Daniel hôn môi, tôi cũng rất chán ghét cô! Nhưng cũng phải nói tiếng cảm ơn!"

"Cút! !" Hạ Tuyết thật sự cảm thấy tên bỉ ổi này đáng đánh đòn, cô không nói tiếng nào, muốn đẩy hắn ra, lại bị Hàn Văn Hạo ôm chặt vào trong ngực, cúi xuống bá đạo hỏi: "Nói cho tôi biết, tối hôm qua thật sự ngủ cùng với hắn sao? hả?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Thương Lượng Với Cô Một Chuyện

"Đúng vậy! Tối hôm qua cùng nhau ngủ đấy!" Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo khiêu khích nói!

Hàn Văn Hạo đón gió biển lạnh lẽo, nhìn ánh mắt sáng ngời xẹt qua sợi tóc dài, ánh mắt của hắn chớp một cái, duỗi ngón tay, khều sợi tóc, ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, động tác vô cùng mập mờ.

Hạ Tuyết nhú mày, nhìn bộ dáng kia của hắn, hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Thật cùng nhau ngủ sao?" Hàn Văn Hạo cúi đầu, nhìn Hạ Tuyết chăm chăm, ánh mắt nóng bỏng hỏi.

Hạ Tuyết trừng mắt nói: "Đúng vậy! Cùng nhau ngủ đấy! Thì thế nào? Anh đừng nói với tôi, bởi vì tôi sinh con gái cho anh thì tôi không thể cùng đàn ông khác ngủ chung! !"

Hàn Văn Hạo cắn răng, đột nhiên cúi đầu muốn hôn lên môi của cô, ai ngờ Hạ Tuyết nhanh chóng che môi của mình, trừng mắt nhìn hắn!

Hàn Văn Hạo cúi đầu cách lòng bàn tay nhìn cô, ánh mắt vẫn nhìn kỹ thái độ của cô, dù sao hắn biết cô gái này không thích mình, nhưng hắn tiếp tục cùng Hạ Tuyết giữ khoảng cách mập mờ, nói: "Thế nào? Sợ tôi à?"

Hạ Tuyết đẩy Hàn Văn Hạo ra một chút, ngẩng cao đầu nhìn hắn nói: "Tôi không sợ anh! ! Nhưng tôi không thể tùy tiện như vậy! Tối hôm qua tôi cùng đàn ông của mình hôn môi, nhưng bây giờ anh muốn hôn môi! ! Xin anh tôn trọng tôi một chút! !"

Ngón tay Hàn Văn Hạo xẹt qua đôi môi hình cung trơn mềm của cô, nói: "Mỗi lần thấy con gái đáng yêu như thế, là tôi muốn hôn cô!"

Ánh mắt Hạ Tuyết có chút hòa hoãn.

"Có lẽ vì yêu thích Hi Văn ngoài dự liệu của tôi, cho nên chú ý đến cô một chút" Hàn Văn Hạo nói thẳng.

"Hừ! Nếu tôi sinh ra con bé ngu ngốc, anh muốn ném tôi xuống biển phải không?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo hỏi.

Hàn Văn Hạo hơi nheo mắt nhìn Hạ Tuyết nói: "Có thể."

"Anh." Hạ Tuyết muốn đẩy hắn ra, ai ngờ Hàn Văn Hạo khẽ cắn răng, siết chặt eo nhỏ của cô, kéo cô sát gần mình, mạnh mẽ hỏi: "Tối hôm qua, cô không có ngủ với hắn phải không? Hắn hôn cô sao ? Hắn có xé quần áo của cô không?"

"Anh quan tâm chuyện này làm gì? Anh là đàn ông thuần khiết sao? Đồ xấu xa!! Anh và vị hôn thê của anh có lên giường không? Anh nói cho tôi biết sao?" Hạ Tuyết đẩy hắn ra, tức giận hỏi.

"Tôi cùng cô ấy lên giường! !" Hàn Văn Hạo nói ngay!

"Hừ! !" Hạ Tuyết hừ lạnh, gỡ tay Hàn Văn Hạo, nhưng hai tay của người đàn ông này thật sự rất mạnh, ôm cô rất chặt, cô dậm chân tức giận hét to: "Anh muốn làm gì ? Rốt cuộc anh muốn làm gì ?"

Hàn Văn Hạo khẽ cắn răng, nhìn chòng chọc Hạ Tuyết nói: "Cô gái đáng chết này, yêu người đàn ông khác, lại cùng một người đàn ông khác lên giường, sau đó sinh con gái cho tôi ! !"

Hạ Tuyết vừa nghe xong, cô cau mày, tức giận hỏi: "Rốt cuộc anh muốn nói cái gì ?"

Hàn Văn Hạo hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Không muốn nói gì, cô đúng là người phụ nữ như vậy!!"

Hạ Tuyết nhú mày, không hiểu nhìn hắn nói: "Anh làm gì thế? Nói chuyện kỳ quái như vậy?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, do dự một lúc, chậm rãi nói: "Tôi muốn thương lượng với cô một chuyện".

Hạ Tuyết vừa nghe, cảm thấy thú vị, cô ôm vai hỏi: "O? Đây là thế nào? Hàn Tổng giám đốc vĩ đại cũng có lúc thương lượng chuyện với người khác sao?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại.

"Nói đi!" Hạ Tuyết quay đầu đi, ôm vai ngăm phong cảnh nói.

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, nói với Hạ Tuyết: "Tôi muốn. mua cho con gái một chút quà nhỏ, muốn cô sắp xếp thời gian, để tôi tìm hiểu con gái một chút!"

Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Lật Đổ

"Sẽ không." Hạ Tuyết có chút không khách khí nhìn hắn nói: "Anh sẽ không có bất cứ lòng dạ quanh co nào với tôi đấy chứ? Tôi cho anh biết, con gái là của tôi. Tôi sẽ không để cho vợ anh làm mẹ ghẻ của nó".

Hàn Văn Hạo có chút nhạo báng nhìn thẳng Hạ Tuyết nói: "Tôi nói với cô một lần nữa, trừ phi tôi muốn tranh giành, nếu không cô tranh chẳng được với tôi! !"

Hạ Tuyết tức giận quay đầu đi nói: "Còn muốn tìm hiểu cái gì nữa? Con bé như thế, liếc mắt một cái đã biết!"

Hàn Văn Hạo khẽ cắn răng, nói ngay: "Sáu năm, năm tháng, chắc rằng có rất nhiều chuyện xảy ra chứ?"

Hạ Tuyết ôm vai, quay đầu lại, không lên tiếng.

"Quyết định như vậy đi, tôi sẽ sắp xếp thời gian!" Hàn Văn Hạo nói dứt lời, liền xoay người rời khỏi.

"Tại sao anh sắp xếp thời gian?" Hạ Tuyết tức giận nhìn theo bóng lưng Hàn Văn Hạo nói.

"Không có lý do gì!" Hàn Văn Hạo nói.

"Anh và con gái anh như nhau, động một chút là không có lý do gì để người ta từ chối!" Hạ Tuyết tức giận la hét! !

Hàn Văn Hạo cũng không quay đầu lại, đi qua bụi cây tùng trước khách sạn, đi thẳng ra phía trước

Cần Nhu từ trong bụi cây Tùng đi ra, hai mắt lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết phía xa xa cũng xoay người rời đi, ánh mắt cô ta hơi lóe lên, đột nhiên cười lạnh nói: "Thì ra Hi Văn thật sự là con gái của Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết ! ! Hừ!"

Cô ta hít vào một hơi thật sâu, cắn răng, nhượng mảy, hả hê nói: "Hạ Tuyết a, Hạ Tuyết a, sáu năm trước tôi hủy hoại không được cô, bây giờ tôi hủy không được cô sao? Đây là cô tự tìm ! ! Ai bảo cô dám tranh giành “Trà Hoa Nữ” của tôi ? nhân vật đó vốn là của tôi ! ! Cô không có tư cách cướp đi ! !"

Tổ kịch chính thức xác định nghi thức bấm máy bộ phim “Trà Hoa Nữ” diễn ra lúc 8 giờ sáng mai! Mà lúc này tất cả nhân viên và lãnh đạo của tổ diễn kịch “Trà Hoa Nữ” đã có cuộc gặp gỡ đầu tiên, phía Hàn Quốc phái minh tinh Kim Thăng Nguyên, người đàn ông đầy hấp dẫn, cử chỉ thanh lịch, mặc áo len màu xanh dương đậm cổ chữ V, quần dài màu trắng, cơ ngực rắn chắc, lộ ra vóc người ma quỷ, đeo kính đen, mái tóc ngắn, bước ra xe, đầu tiên tôn kính bắt tay với Phó Thiên Minh! !

Tất cả các phóng viên rồi rít lia cameras vào Kim Thăng Nguyên ở nhiều góc độ đẹp trai, nhất là khi hân mĩm cười, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng xẹt qua vô hạn nét khêu gợi, đây là chống lại kẻ thù năm tháng trong cuộc đời! ! Thế nhưng ảnh đế hàng đầu của Hàn Quốc, mặc dù có vóc người hoàn mỹ, thân phận tôn quý, nhưng dáng vẻ không hề khác thường, bắt tay với đạo diễn, bắt tay với diễn viên thế hệ trước, đều là khom lưng trước, rồi vươn tay nắm lấy tay người đầy thành ý, dùng tiếng trung không quá lưu loát, nói: "Xin chỉ bảo nhiều hơn! Cảm ơn!"

Hôm nay Cần Nhu mặc váy dài màu vàng nhạt, chải tóc kiểu Phượng Hoàng, đeo bông tai vòng bạc tròn rất lớn, trang điểm nhàn nhạt, đứng một

bên, nhìn Kim Thăng Nguyên tao nhã vươn tay, dùng tiếng Hàn nói một câu: "Xin chỉ bảo nhiều hơn!"

Kim Thăng Nguyên không khỏi dùng ánh mắt biết nói, hai mắt ấm áp nhìn vào ánh mắt của Cẩn Nhu, từ trước đến giờ hẳn rất thưởng thức các cô gái Trung Quốc, nhất là một cô gái dịu dàng như Cẩn Nhu, làm cho người ta thú vị, hẳn cũng lễ phép, nhiệt tình khom lưng nói: "Xin chỉ bảo nhiều hơn!"

Cẩn Nhu vừa bắt tay với hẳn, vừa nhìn người đàn ông rất xuất sắc trước mặt, lộ ra ánh mắt đầy tiếc nuối, vốn là mình có thể có cơ hội hợp tác với người đàn ông xuất sắc như vậy! ! Cô ta cắn răng, ngay sau đó nhớ đến Hạ Tuyết, trong lòng của cô ta lập tức vặn vẹo.

"Hạ Tuyết đến rồi!" Có phóng viên đột nhiên hưng phấn kêu lên, sau đó rồi rít đồ xô qua chiếc xe BMW, gần đây tin tức Hạ Tuyết thật sự khí thế ngất trời, đầu tiên là liên quan đến thân phận ảnh hậu của cô, rồi đến đoàn người trợ lý của cô, sau đó là chuyện tình cảm với Daniel tiên sinh, tiếp theo là chuyện Daniel ở tại buổi đấu giá, lấy ra 300.000.000 đồng để có được nụ cười của người đẹp, rồi đến tin tức chấn động khắp nơi, một cô gái xinh đẹp đang nổi tiếng, mình tình có tiền đồ vô hạn đã là mẹ của một đứa con gần sáu tuổi, cả người của cô sinh ra vốn là một Truyền Kỳ! !

Tự nhiên, Kim Thăng Nguyên cũng có nghe câu chuyện truyền kỳ liên quan đến Hạ Tuyết, huống chi, hẳn vừa tháo mắt kính xuống, đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Hạ Tuyết, đang suy nghĩ xem rốt cuộc cô là cô gái như thế nào, có thể đảm đương vai “Trà Hoa Nữ”.

Rốt cuộc, trong ánh đèn flash, Hạ Tuyết mỉm cười từ trên xe BMW bước ra.

Kim Thăng Nguyên nhất thời sững sờ, nhìn Hạ Tuyết chỉ mặc quần áo giống hẳn, áo sơ mi màu xanh dương đậm, quần dài trắng bó sát người, bày

ra đuôi đẹp thon dài, mái tóc xoăn gợn sóng, một ít sợi tóc xoăn, buộc ở đỉnh đầu bên trái, vô cùng tươi trẻ, nhanh nhẹn bước ra ngoài, ánh mắt của cô trong suốt, sáng rực, lúc nhìn người, nhìn rất cẩn thận, giống như có thể chọc thẳng vào lòng người, thành ý tràn đầy, xinh đẹp tinh khiết, một cô gái đáng yêu động lòng người, nhưng lại trải qua nhiều thương tang, hăn đột nhiên xúc động cười một tiếng

Đầu tiên, Hạ Tuyết bắt tay với đạo diễn, sau đó bắt tay với các diễn viên kỳ cựu, tiếp đến mỉm cười chào với Cẩn Nhu, rồi cuộc nhìn thấy Kim Thăng Nguyên mà mọi người chờ mong, cô lập tức cười cười mở, đi tới trước mặt của Kim Thăng Nguyên, rất có thành ý, khom lưng, lễ phép cười nói: "Chào anh! ! Rất vui được quen biết anh!"

Kim Thăng Nguyên không nghĩ Hạ Tuyết lại là người hiền hoà và gần gũi như vậy, hăn cũng lập tức vươn tay, nhìn cô mỉm cười nói: "Tôi cũng rất vui được quen biết cô! ! bộ phim “Dịu dàng” của cô, tôi đã xem qua! Diễn xuất rất tốt! Hi vọng lần này chúng ta có thể hợp tác tốt! ! Xin chỉ bảo nhiều hơn!"

Hạ Tuyết cũng đưa tay ra bắt tay với hăn, sau đó rất chân thành nhìn đôi mắt biết nói đầy ấm áp của Kim Thăng Nguyên trong truyền thuyết, vóc dáng thanh lịch của hăn kết hợp với hơi thở đàn ông mạnh mẽ, hăn diễn vai Tướng quân, thật vô cùng phù hợp! ! Cô xúc động nói: "Xin chỉ bảo nhiều hơn! Hi vọng hợp tác vui vẻ! !"

Hai người bắt tay nhau trước ống kính, làm cho các phóng viên tại hiện trường hừng hực sôi trào, tất cả ống kính hướng về phía Kim Thăng Nguyên và Hạ Tuyết đang đứng đối mặt nhau bắt tay nhau! !

Cẩn Nhu đang bị phóng viên chen lấn, tức giận nhìn Kim Thăng Nguyên đỡ nhẹ vai Hạ Tuyết, giống như tài tử giai nhân rất lãng mạn đứng trước ống kính, cười rất vui vẻ, cô ta hừ một tiếng, nhìn chòng chọc bộ dáng

được ngàn vạn sủng ái của Hạ Tuyết, cô ta cắn răng, nói: "Cô đừng quá vui mừng với tôi ! ! Tôi sẽ khiến cho cô thân bại danh liệt ! !"

"Chụp hình với Đạo diễn đi !" Có phóng viên rồi rút mời Phó Thiên Minh tới chụp hình, Phó Thiên Minh mỉm cười kêu tất cả diễn viên cùng nhau chụp hình, không ngờ Cẩn Nhu biến mất khỏi Tổ diễn kịch, vẻ mặt lạnh lùng muốn đi ra bên ngoài.

"Nếu thật sự không hài lòng, cũng không nên đi vào lúc này" Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Cẩn Nhu.

Cẩn Nhu kinh ngạc, sững sờ, quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy đen trước mặt, xinh đẹp hấp dẫn, đôi mắt xéch chớp động, đeo bao tay đen, nhẹ nhàng nâng ngón trỏ, nhìn chiếc nhẫn có viên đá bằng trứng bồ câu lóe sáng, cô ta nhẹ nghiêng đầu, mái tóc trước trán rũ xuống, nói: "Nếu cô hận cô ta! Thì cô hãy lật đổ cô ta !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Trong Diễn, Ngoài Diễn

Cần Nhu quay đầu lại, nhìn cô gái xinh đẹp ăn mặc khác thường này, ngũ quan thâm thúy, giống như có chút quen mặt, nhưng thật sự không nhìn ra, cô tôi là ai

"Cô là ai? Tại sao cô biết tôi muốn lật đổ cô ta?" Cần Nhu nhìn cô gái kia, đề phòng hỏi.

Cô gái kia khẽ cười một tiếng, ừm nhả, phong tình mở túi xách tay của mình, lấy một cái hộp gương nhìn đôi môi màu đỏ tươi của mình, "cốc" một tiếng, đóng cái hộp lại, mới mỉm cười nói: "Cô hận cũng viết ở trên mặt rồi, làm sao lại không biết? Người như cô, có thể làm một diễn viên giỏi sao? Có thể một phát đánh phủ đầu người ta sao? Phải che đậy vui buồn, không để cho người khác phán đoán cô đang nghĩ gì. Hiếu chưa?"

"Rốt cuộc cô là ai? Tại sao tôi phải nghe lời của cô ?" Cần Nhu kỳ quái nhìn cô gái kia, hỏi.

Cô gái kia đột nhiên nheo mắt, lạnh lùng nhìn cô một cái, nói: "Vội vàng muốn hỏi tôi là ai, thì ở lại đối phó bạn tốt của cô đi! Thấy cô ta như vậy rồi, cô còn không nắm chặt thời gian? Tôi đi trước, về sau chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau!"

Cần Nhu nhướng mày, nhìn cô gái kia lạnh lùng xoay người, đi tới chiếc Mercedes trước mặt, lên xe

"Ai vậy?" Tiểu Mễ đi tới, nhìn Cần Nhu, kỳ quái hỏi.

Cần Nhu nhìn cô gái kia ngồi vào trong xe, ngạc nhiên lắc đầu một cái nói: "Không biết. một người rất kỳ quái dường như cô ta biết rất nhiều chuyện về tôi, giống như cô ta muốn giúp tôi ... nhưng tôi biết cô đang lợi dụng tôi !"

Tiểu Mễ vừa nghe, liền “a” một tiếng, ngạc nhiên nhìn chiếc Mercedes đã chạy đi, hỏi: "Cô có quen biết ai khác không ?"

Cần Nhu cắn răng suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới mấy câu nói lúc nảy của cô gái kia, không lộ ra buồn vui! ! Cô nghĩ tới những lời này, cắn răng, quay đầu nhìn Hạ Tuyết và Kim Thăng Nguyên đang rất nhiệt tình nói cười, hôm nay hai người lại cùng mặc áo cùng màu giống như tình nhân, thật sự là rất trùng hợp. Cô ta hừ lạnh một tiếng, nhìn Hạ Tuyết bị Kim Thăng Nguyên dùng tiếng trung trả lời một số câu hỏi có chút sai sót nhỏ, cô buồn cười vội vàng sửa lại

Cần Nhu nhìn cô cười lạnh nói: "Hạ Tuyết, là cô ép tôi làm chuyện giả dối ! Chúng ta sẽ diễn từ trong phim ra ngoài đời vậy !"

Cần Nhu vừa xoay người, "Chị Văn Linh đến rồi! !" Có phóng viên đột nhiên kêu lên !

Cần Nhu lập tức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Văn Linh mặt lạnh từ trên xe bước xuống, rất nhiều phóng viên cũng rôi rít đổ xô đến, tập trung vào diễn viên kỳ cựu của giới giải trí !

"Tốt lắm!" Phó Thiên Minh nhìn thấy diễn viên đàn chị lập tức mỉm cười nhìn Hạ Tuyết và Cần Nhu nói: "Hai người các cô đóng vai con gái thì nhanh đi đón mẹ đi!"

Hạ Tuyết và Cần Nhu vừa nghe, tiến lên mỉm cười nhanh chóng kêu nhỏ: "Chị Văn Linh!"

"Ừm!" Tiêu Văn Linh vươn tay nắm nhẹ cổ tay Căn Nhu, mỉm cười nhìn giới truyền thông, mặc kệ Hạ Tuyết, đầu tiên Hạ Tuyết sững sốt, nhìn các phóng viên tại hiện trường xôn xao bàn tán, cô miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng vẫn đi tới bên cạnh Tiêu Văn Linh, cùng bọn họ tiếp nhận phỏng vấn, có phóng viên bén nhọn phát hiện chuyện này, liền cầm Microphone hỏi: "Chị Văn Linh, ở trong phim “Trà Hoa Nữ”, Chị diễn vai mẹ của Tiểu Trà và Tiểu Sương, ở trong phim chị thích Tiểu Sương, vậy ngoài đời, chị thích người nào hơn ?"

Isha lập tức cầm điều thuốc ngậm trong miệng, bật lửa sáng lên, hít một hơi, ánh mắt màu tím liếc nhìn Tiêu Văn Linh.

Căn Nhu chỉ mềm mỏng cười một tiếng.

Ánh mắt Hạ Tuyết chớp một cái, người này chỉ nhằm vào việc thích và ghét cô, nhưng ở trong cuộc sống, thật ra cô không quá căm ghét và oán giận ai, càng không trách móc ai. Cho nên cô đối mặt với hoàn cảnh lúc này, mặc dù trong lòng có chút uất ức không giải thích nổi, nhưng vẫn khẽ cắn môi dưới, không lên tiếng.

Quả nhiên, Tiêu Văn Linh nói một câu kinh người: "Ở ngoài đời, tôi với hai nữ minh tinh này cũng không quen thuộc, cho nên chưa nói tới thích hay không thích, chẳng qua tôi tương đối yêu thích Căn Nhu !"

Lời này vừa nói ra, quả nhiên có chút xôn xao.

Phó Thiên Minh cũng có chút lo lắng nhìn tình hình này, không biết nói thế nào, chỉ đành phải cười, vừa muốn chuẩn bị tiến lên nói chuyện, đã nghe phóng viên lập tức hỏi tiếp: "Vậy chị Linh, chị yêu thích Căn Nhu cái gì?"

"Tất cả mọi mặt đều rất yêu thích, cô ấy là một đứa bé rất nỗ lực, tất cả tôi đều theo dõi! trong giải trí rất dễ dàng làm cho người ta không yên tâm! Nhưng cô ấy lại rất bình tĩnh chờ cơ hội" Tiêu Văn Linh mỉm cười nói.

Cần Nhu nghe lời này, có chút được yêu thích mà lo sợ nhìn Tiêu Văn Linh, chấp tay trước ngực nói: "Cám ơn chị Văn Linh, rất cám ơn chị !"

Tiêu Văn Linh mỉm cười nói tiếp: "Tôi cũng ghét nhất cái loại đến studio ngồi xuống, đã có người ngồi xõm xuống đôi giày cho cô ta, thứ người như thế không có sức cảm thụ!"

Đèn flash lập tức lóe lên trên người của Hạ Tuyết, ai cũng biết Tiêu Văn Linh cố ý nhằm vào cô.

Đầu tiên, ánh mắt của Hạ Tuyết chột lóe lên, sau đó lại không thềm để ý, cười ha ha hai một tiếng, nói: "Thật xin lỗi, tôi ngồi xuống, trợ lý của tôi bận rộn giúp tôi đem giày lấy tới đặt ở bên chân, thế nhưng cũng không đại biểu giữa tôi và trợ lý có quan hệ không công bằng, trong cuộc sống, tôi với cô ấy vẫn bạn bè rất tốt! Tôi nhớ người xưa có một câu nói là “một loại gạo nuôi cả trăm nhà”, mỗi người đều có suy nghĩ và quan điểm khác nhau, chúng tôi tôn trọng suy nghĩ và quan điểm lẫn nhau. Tuy rằng lập trường chúng tôi bất đồng, chẳng hạn như trợ lý của tôi, có lúc cô ấy còn kiêu ngạo hơn cả tôi, cô ấy ra vào đều muốn thưởng thức thức bánh bao, nhưng tôi lại thích ăn cá viên ở ven đường. nhưng chúng tôi thông cảm cho nhau là tốt rồi!"

Tiêu Văn Linh lạnh lùng quay đầu nhìn Hạ Tuyết.

Ánh mắt Hạ Tuyết cũng sáng lên nhìn Tiêu Văn Linh, mỉm cười nói: "Chị Văn Linh, Cần Nhu là người bạn tốt nhất của tôi, cám ơn chị thích và thưởng thức cô ấy, trong giới giải trí vốn chính là cần bậc đàn chị dày dặn kinh nghiệm như chị đến lãnh đạo và chỉ điểm cho lớp người trẻ chúng tôi. Về sau xin chỉ bảo nhiều hơn!"

"Tôi nào dám chỉ bảo cho cô, cô là ảnh hậu a!" Tiêu Văn Linh không cho cô mặt mũi nói.

Hạ Tuyết lại sững sờ, quay đầu nhìn Isha một cái, Isha vút thuốc lá, muốn đi qua, lại thấy Phó Thiên Minh giành trước một bước, đi tới trước mặt của ba người phụ nữ, mỉm cười đối mặt truyền thông nói: "Hôm nay thật là một ngày náo nhiệt! Khó được đông đủ người, cùng nhau chụp một tấm hình đi! Mặc kệ như thế nào, chúng tôi nhất định sẽ thông cảm và phối hợp lẫn nhau ! Tổ diễn kịch cũng sẽ thuận lợi bắt đầu làm việc từ đây về sau."

Tiêu Văn Linh kéo cái áo lông, trên khóe miệng mỉm cười.

Cần Nhu cười đến ánh mắt trong suốt.

Hạ Tuyết cũng cười có chút bất đắc dĩ.

Isa bình tĩnh nhìn tin tức giải trí trong máy vi tính, phóng viên cố ý đem Tiêu Văn Linh và Cần Nhu chụp chung nhau, cố ý không để mắt đến Hạ Tuyết, cô tức giận vỗ máy vi tính một cái, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lão thái bà này thực sự quá đáng rồi ! ! Thích làm chuyện cá nhân ! ! Ngay cả trước mặt truyền thông, cũng không nể mặt?"

Hạ Tuyết cũng ôm vai ngồi trên ghế sa lon, cũng bất đắc dĩ nhìn cô mỉm cười nói: "Ôi chao, không có việc gì đâu! Bà ta là đàn chị. Dạy dỗ cũng là việc nên làm!"

Isa dường như nhạo báng nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi cho cô biết, ở trong cái vòng lẩn quẩn này, cô vẫn không hiểu hết đâu ! Cô làm sao bì kịp với người từng trải? Chẳng lẽ cô không biết bà ta đang nghĩ gì ?"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, không hiểu nhìn cô hỏi: "Đang nghĩ gì?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Đại Sự Cuộc Đời

"Người ta đang mượn cô để lăng xê ! ! Cô nghĩ một chút xem, năm nay bà ta cũng 70 tuổi rồi, gió to sóng lớn gì chưa từng trải qua? Cũng không phải là chỉ có một mình cô là ngôi sao lớn, tại sao muốn ở trước mặt của truyền thông nhằm vào cô? Chính là muốn mượn danh tiếng của cô để làm mình nổi tiếng! ! Vốn tôi không để bà ta trong lòng, nhưng hôm nay thật sự làm cho tôi rất tức giận !" Isha giận đến phổi cũng muốn nổ tung! !

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, liền nói: "Không thể nào? Bà ta là ảnh hậu liên tiếp 5 lần rồi !"

Isha cười lạnh nói: "Chuyện này đã là quá khứ rồi! bây giờ bà ta không phải là ảnh hậu nữa ! Cho nên tịch mịch, muốn ra ngoài theo một người tuổi trẻ náo nhiệt! Cô xem đi !"

Isha nói xong, lập tức mở máy vi tính ra, Internet tìm kiếm tin tức trên mạng cho Hạ Tuyết xem, nói: "Hiện tại trang đầu của các trang web lớn đều là Tiêu Văn Linh không thích cô! ! Cô biết bà ta đột nhiên rất đặc ý thế nào không? ! Muốn ngôi sao trong giới giải trí tức giận, không dễ dàng a! ! càng làm cho người ta nhớ đến bà ta! Tôi dám chắc chắn, bà ta không xuất hiện một tuần, khẳng định đang không ngừng chạy phông vắn, để nhận vai diễn! ! cô chú ý một chút, về sau đừng để ý tới bà ta !"

Hạ Tuyết không cho đó là quan trọng, muốn bóc kẹo que ăn.

"Cô còn ăn được! ! ?" Isha chỉ vào Hạ Tuyết nói: "Cô còn ăn được! ! Hôm nay Hi Văn gọi điện thoại cho tôi, cô bé nói mỗi ngày cô ăn 50 cái bánh trứng! ! Cô không muốn làm ảnh hậu nữa đúng không?"

"Ôi, tôi vẫn có 59 kg a!" Hạ Tuyết vừa nhai kẹo que vừa cười nói.

"Cô." Điện thoại vang lên, Isha tức giận nhận điện thoại, sau đó cười lạnh, cúp điện thoại, nhìn Hạ Tuyết nói: "Nhìn đi, nhìn đi! Tôi nói không sai chứ? Bây giờ tất cả Đài Truyền Hình đều tranh nhau xin phỏng vấn lão ảnh hậu đó! Đến lúc đó, nhất định sẽ lấy cô làm nền! !"

Hạ Tuyết mút kẹo que, không muốn nói gì, nhưng điện thoại di động lại vang lên, cô nhận điện thoại, alô một tiếng!

"Ra đây! Ăn một bữa cơm!" Hàn Văn Vũ cười nói.

"Không ăn! Bây giờ tôi đang là ngọn lửa ! Đi ăn cơm với anh! Lại truyền xì căng đan!" Hạ Tuyết nói.

"Ôi chao! Cái vòng lẩn quẩn này chính là như vậy, cô càng che giấu, cô càng dối trá! Chúng ta trong sáng ngay thẳng, có gì phải sợ! Nói cũng chỉ nói một chút! Trong giới giải trí, ai mà không biết hai chúng ta là bạn bè thân chứ! Ăn một bữa cơm đi! hôm nay chúng ta đi ăn sushi! Ở sông Hoài !" Hàn Văn Vũ cúp điện thoại!

Hạ Tuyết nhìn Isha nói: "Văn Vũ muốn hẹn tôi ăn cơm!"

"Đi, đi, đi, đi! Tôi xem phải xử lý chuyện này thế nào! Tôi cho cô biết, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho lão thái bà kia!" Isha ôm vai mặt lạnh nói.

"Ôi chao" Hạ Tuyết nhìn cô đang hung hăng trừng mắt, cười nói: "Cô đó, nên tôn kính với người già một chút! Thật sự tôi không sao, ở trong phim, bà ta vẫn là mẹ tôi ! Tôi không sao! Thật mà!"

"Bà ta già mà không để người ta kính trọng ! Bà ta quên mình là người của công chúng, lại nói chuyện như vậy, đối với cô ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng! Hơn nữa còn chưa quay phim đã như vậy! Quay phim rồi, bà ta thế

nào ? Cô cần thận một chút cho tôi! Hừ, tôi ngàn tính vạn tính, cũng tuyệt đối không tính đến Tiêu Văn Linh ! ! Cô biến đi, đi ăn cơm của cô đi! !"
Isha đuổi người!!

Hạ Tuyết nhìn cô, thở dài một hơi, nhưng vẫn đi ra khỏi phòng làm việc, đi qua hành lang thật dài, có rất nhiều ngôi sao, có lẽ đang xem thông báo, có lẽ đang bàn chuyện hợp đồng, một vài người ký hợp đồng, Hạ Tuyết đứng trước một cửa kính, nhìn một cô gái nhỏ 18 tuổi, mím chặt môi, vẻ mặt khéo léo mím cười ký hợp đồng, trong lòng mắt đầy hi vọng và mong đợi, cô có chút cảm xúc cười

Nhà hàng Sushi!

Hàn Văn Vũ cầm đũa, cười như không cười nhìn Hạ Tuyết có chút không vui, nói: "Thế nào? Hôm nay bị gọt giũa, cho nên không vui sao ?"

Hạ Tuyết cầm đũa, vừa khuấy đĩa nước tương, vừa nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Tôi cảm thấy tôi năm cũng trúng đạn! ! Tôi không có đặc tội với bà ta mà ? Tại sao lại không cho tôi mặt mũi chứ, lấy tôi bàn luận ?"

Hàn Văn Vũ gắp sushi cá hồi cho Hạ Tuyết, nói: "Trong giới giải trí là như vậy! Giống như một sợi dây xích, có người nổi tiếng, cũng rất nhiều người sẽ khát vọng dính dáng đến cô !"

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Anh cũng cảm thấy, bà ta đang mượn tôi để lăng xê? Không thể nào? Bà ta cũng đã 70 tuổi rồi !"

"70 tuổi có thể đóng được phim, cô cảm thấy dễ dàng sao?" Hàn Văn Vũ cười nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết suy nghĩ chuyện này một chút, thở dài nói: "Được rồi! Tôi hết ý kiến. Tôi chỉ có chút thất vọng, tôi ôm hi vọng và mơ ước bước vào giới

giải trí ! Tôi cảm thấy trong này có rất nhiều người nghệ sĩ, có thể để cho tôi học được nhiều hơn!"

"Có người ái mộ trong lòng cũng không thể trở thành ngôi sao lớn được !" Hàn Văn Vũ nói.

"Ồ?" Hạ Tuyết không hiểu nhìn hẩn!

Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết không có ý định ăn, tự mình gấp một miếng sushi, chấm nước tương, đưa tới miệng Hạ Tuyết, nói: "Ăn đi".

Hạ Tuyết cắn một cái, vừa ăn vừa lo lắng nhìn hẩn.

Hàn Văn Vũ cũng ăn một miếng, mỉm cười, nói: "Trong cái vòng này thật ra có rất nhiều người ưu tú, mỗi ngày bọn họ đều thể hiện mình và dâng hiến mình! ! Nhưng không phải ai cũng như vậy! Chúng ta bước vào cái vòng này, nhất định phải khiêm tốn ! Bởi vì mỗi người có thể ở trong giới giải trí đi tới thành công, đều đáng được kính trọng ! Phải biết, cái nghiệp diễn viên, cô nổi tiếng, không thể bị cay đắng hơn so với một người bằng mọi cách để leo lên! Rất có thể sau khi họ nổi tiếng, bởi vì không có tác phẩm nổi bật, sẽ bị chìm, rơi xuống, phải cùng người lên giường, để xin vai diễn, xin được đăng báo! Nóng lòng nổi tiếng ! Cô biết có bao nhiêu người vì vào cái vòng này, mà chen lấn bể đầu chảy máu không ? Công ty tôi có một cô gái 18 tuổi, vừa bước vào cái vòng này, liền bị đàn anh dạy lên giường trước! Dĩ nhiên là muốn có đất sống! Nhưng loại người như thế, rất ít! Lúc cô đi theo tôi làm, cũng đã hiểu rõ một chút đạo lý! Nhưng cô vẫn chỉ mới bước nửa chân mà thôi!"

"Vậy tôi nên làm gì?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ.

Hàn Văn Vũ ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, do dự một chút, đột nhiên cười một tiếng nói: "Chọn kịch bản hay! Hoàn thành vai diễn! Đề cao khí thế của mình! ! Đoạt ảnh hậu! Không nên khinh địch để bị người khác lợi dụng! Cô phải biết bây giờ cô rất nổi tiếng, có rất nhiều người hi vọng mỗ

xé cô thành từng miếng, chia sẻ sự nổi tiếng của cô? Vì họ muốn chia sẻ tiếng tăm của cô, rất có thể sẽ chà đạp cô ! ! Tồn thương cô ! ! Công kích cô ! ! Nói thật ra, cái vòng này, không phải cô khom lưng thấp một chút, sẽ có người nói cô không kiêu ngạo, khen ngợi cô!! Cô phải biết bảo vệ mình đúng lúc, khom lưng đúng chỗ! Chuyện này, tôi tin tưởng Isha sẽ xử lý tốt! Nếu không ngoài dự đoán của tôi, tối này Isha sẽ hành động. Công ty của các cô xử lý chuyện không hay này!"

Hạ Tuyết chán nản nhìn Hàn Văn Vũ cười nói: "Đây chính là cuộc sống a!"

"Đúng vậy, đây chính là cuộc sống !" Hàn Văn Vũ vừa ăn sushi vừa nhìn Hạ Tuyết nói: "Nói đến cuộc sống ! Em trai của tôi sẽ phải hoàn thành chuyện lớn của đời người rồi ! Vừa rồi bảo tôi ăn cơm xong, phải đi thử quần áo phù rể, cô cùng đi theo giúp tôi nhé !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Áo Cưới

"Cô phải nhớ, sau này, cô đừng tùy ý đi công kích bà ta! Lúc bà ta mở rộng miệng, cô phải im lặng ! ! Im lặng mỉm cười, như vậy là đủ rồi! !" Lúc Hàn Văn Vũ vào nhà hàng sushi, phát giác trời mưa, sợ Hạ Tuyết bị ướt, liền cởi áo khoác của mình, khoác đưa cho cô mặc! !

Hạ Tuyết vừa mặc áo khoác của hắn, vừa gật đầu!

"Nếu cô muốn đi tiếp, phải tiếp tục tranh đấu! Đừng nói đến chuyện sáu năm qua cô đã thay đổi, cô có thể bình an, một mình hưởng thụ thành quả, ở trong giới giải trí, chỉ cần cô biến mất ba ngày, người hâm mộ rất có thể sẽ lãng quên cô! Cho nên trong cái vòng lẩn quẩn này, một bước là một cuộc đời! Cô lựa chọn con đường này, cô phải cố gắng vượt qua! Chỉ cần cô một lòng muốn đóng phim thật tốt, thì không phải sợ mất đi! ! Không phải sợ bị lãng quên! Làm chủ tác phẩm! ! cuối cùng sẽ có một ngày, người hâm mộ hiểu được sự cố gắng của cô! ! Ở trong vòng tròn này, ngàn vạn lần không được hấp tấp! ! Hôm nay Tiêu Văn Linh nói một vài lời cũng có thể hiểu được, nhưng bà ta dùng cách mượn cô để lăng xê bản thân thì không đúng lắm! Cô yên tâm đi! Người hiểu cô, tự nhiên sẽ ra ngoài nói cho cô vài lời! Không hiểu, chê cười, cô cũng không có biện pháp, thả lỏng một chút, vì người yêu cô mà cố gắng là tốt rồi! Hiểu không?" Hàn Văn Vũ dìu Hạ Tuyết ra khỏi phòng, lại nói.

"Ừm! Biết rồi! ! Tiếp tục cố gắng!" Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Vũ, không tim không phổi cười lên ha ha.

Bên ngoài trời mưa to! !

Tiếng mưa ào ào vang lên!

Ông chủ nhà hàng Sushi là bạn của Hàn Văn Vũ, vội vàng bật cây dù hoa anh đào Nhật Bản cho bọn họ, bọn họ nói cảm ơn, đi ra, đột nhiên thấy ánh đèn flash sáng lên, sau đó thấy rất nhiều phóng viên đứng ở dưới cây Dương xanh biếc trong mưa, chụp hình Hạ Tuyết, sau đó nhanh chóng hỏi: "Hạ Tuyết! hôm nay đối với chuyện chị Tiêu đánh giá về cô, cô có ý kiến gì không?"

Hàn Văn Vũ mỉm cười nắm chặt vai Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết chỉ hơi cười, sau đó cùng Hàn Văn Vũ về xe của mình.

"Hạ Tuyết, nói một câu đi, cô im lặng, có phải đại biểu cô phản đối hay không ? cô cảm thấy không hài lòng sao ? Sẽ không ảnh hưởng việc hợp tác của cô chứ?"

Lúc này Hạ Tuyết mỉm cười nói với phóng viên: "Sẽ không! Chúng tôi đều là diễn viên chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ làm chủ tác phẩm !"

"Hôm nay chị Tiêu đánh giá cô như thế...có phải cô không hài lòng?" Phóng viên hỏi nữa.

Hạ Tuyết không trả lời, cùng Hàn Văn Vũ đi về phía xe!

"Hôm nay các người có thời gian tới dùng cơm? Có phải tâm tình của Hạ Tuyết không tốt hay không, Văn Vũ, anh muốn an ủi cô ấy sao?" Lão phóng viên muốn tìm chủ đề khác!

Hàn Văn Vũ lập tức bật cười chỉ vào người phóng viên kia nói: "Tới đây, tới đây, ông xem, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, chúng tôi là bạn tốt! Hôm nay hẹn ăn cơm với nhau! ! Không cần viết lung tung, một khi tôi không vui, sẽ kiện ông!"

"Ôi chao, chỉ hỏi một chút mà !" Phóng viên cười lại nói: "Hôm nay Lynda không tới sao ?"

"Vốn là muốn cùng đi! Nhưng biết có các người ở đây, cô ấy không ăn cũng no rồi! Các người Cách chúng tôi xa một chút, chúng tôi muốn lên xe! Hạ mắc mưa, các người chịu trách nhiệm a !" Hàn Văn Vũ cười ôm Hạ Tuyết ngồi vào ghế lái phụ của mình, sau đó che dù định ngồi chỗ tài xế !

"Văn Vũ, đối với việc chị Văn Linh hôm nay đánh giá Hạ Tuyết, anh có cách nhìn gì không ?" Có phóng viên không buông tha hỏi.

Hàn Văn Vũ cười nói: "Đối với đánh giá của chị Văn Linh, tôi không muốn nói nhiều, bởi vì chị là đàn chị! Đàn chị nói, đàn em chỉ có thể nghe! Nhưng trong lòng của tôi, Hạ Tuyết là một cô gái rất nỗ lực! Tôi tận mắt thấy cuộc sống rất khó khăn của cô ấy! Tôi nhìn tận mắt cô ấy đóng thể thân, trong mùa đông rét lạnh, nhảy xuống biển, dũng cảm hoàn thành cảnh quay! Mỗi người nhìn sự việc ở góc độ không giống nhau, chúng ta không thể quơ đũa cả nắm! Được rồi? Hôm nay tới đây thôi ! Tôi và Hạ Tuyết rất vui vẻ ăn sushi, không bị chuyện khác làm ảnh hưởng! Các người nhanh đi về, mưa to rồi !"

"Hạ Tuyết, cô nói một câu đi !" Phóng viên ở trong miệng Hàn Văn Vũ, đào không ra đồ, càng không ngừng vỗ cửa sổ xe, nhìn Hạ Tuyết kêu to: "Hạ Tuyết!! thật sự cô không có lời nào muốn nói sao?"

Hạ Tuyết chỉ nhìn phóng viên ngoài cửa sổ, khẽ cười vẫy tay, sau đó quan tâm đối với mọi người nói: "Nhanh về thôi! mưa to rồi!"

Hàn Văn Vũ không để ý tới phóng viên nữa, lái xe chạy tới phía trước, vừa lái xe vừa cười nói với Hạ Tuyết: "Về sau có thời gian, nói Daniel ăn một bữa cơm với tôi đi!"

"Tại sao?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn Hàn Văn Vũ.

"Diễn trò cho truyền thông nhìn a! Cô thật muốn để cho bọn họ tung xì căng đan tôi và cô à?" Hàn Văn Vũ cười nói.

Hạ Tuyết thật là hết ý kiến, chỉ đành phải bật cười, thở dài.

Lúc này điện thoại di động vang lên, Hạ Tuyết ngạc nhiên nhận điện thoại, sau đó nghe Isha nói ngay: "Tôi đã hẹn Trương Đạo diễn cùng ăn cơm tối nay!"

"Ồ?" Hạ Tuyết không hiểu hỏi: "Tại sao vậy? sư phụ của tôi không phải đang bận sao? Ông ấy làm sao đồng ý cùng ăn cơm a!"

"Không có lý do gì! Chỉ ăn một bữa cơm! Cứ như vậy đi !" Isha cúp điện thoại.

Hạ Tuyết không vui nói: "Tại sao, vì chuyện của tôi phải làm phiền sư phụ của tôi à?"

"Ha ha ha." Hàn Văn Vũ nở nụ cười, vừa lái xe vừa nói: "Là muốn cùng Trương Đạo diễn ăn cơm thôi, đến lúc đó nhất định Isha sẽ để cho phóng viên biết hai người ăn ở nơi nào, Trương Đạo diễn nhất định sẽ nói một lời cho cô!"

"Tôi không muốn mượn sư phụ lãng xê cho tôi. Tôi rất tôn kính sư phụ!" Hạ Tuyết lại nói.

"Sống ở trong giới giải trí, không phải anh giúp tôi thì tôi giúp anh! Huống chi, Trương Đạo diễn là người lớn tuổi, có người lớn tuổi mừng cô, sẽ có người lớn tuổi nói chuyện vì cô a." Hàn Văn Vũ bật cười nói.

Hạ Tuyết cũng bất đắc dĩ bật cười, lắc đầu một cái.

Trời bất chợt mưa rất lớn!

Cả hai con đường bên cạnh cây Dương xanh biếc đều màu trắng xóa màn mưa! Hôm nay tiệm áo cưới hoàng thất ngưng buôn bán, vì Hàn Văn Vũ muốn đến thử quần áo phù rể, Hàn phu nhân nói, không muốn con trai bị người ngoài quấy rầy, cho nên lúc bọn họ đi vào tiệm áo cưới, tất cả nhân viên làm việc cũng đang đứng một bên chờ đợi, tôn kính chào hỏi Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết.

"Mọi người không cần theo hết lên lầu! Chỉ cần hai người lên là được! ! Đồ Phù rể ở đâu?" Hàn Văn Vũ vừa đưa Hạ Tuyết lên trên, vừa hỏi.

"Ở lầu hai cửa sổ sát đất bên trong tủ áo!" Quản lý vội nói! Ba anh em Hàn gia đều như vậy, làm chuyện gì, cũng không thích có người khác ở bên cạnh, không được tự do !

"Ừm!" Hàn Văn Vũ kéo Hạ Tuyết đi vào gian phòng lầu hai trắng tinh sang trọng, Hạ Tuyết ôm vai, cảm xúc nhìn không gian tuyệt vời trước mặt, đèn thủy tinh chùm, khắp nơi bày đầy ảnh cưới xinh đẹp như mơ và áo cưới xa hoa, còn có tất cả trang sức cưới trên kệ thủy tinh, thật đẹp.

"Cô chờ tôi, tôi đi thử âu phục, cô giúp tôi nhìn xem!" Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết búng ngón tay, liền đi vào trong thử áo, nhân viên làm việc cũng đi vào theo, Hạ Tuyết mỉm cười đi tới bức tường thủy tinh trước mặt, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, nhiều chiếc xe nhanh chóng chạy qua, cô im lặng chậm rãi cười một tiếng, từ trước đến giờ, Hạ Tuyết rất thích trời mưa.

Hạ Tuyết đưa mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ một lúc lâu, xoay người, nhìn manơcanh mặc trên người một áo cưới mỹ nhân ngư rất xinh đẹp, nhất là hoa văn ren, tỉ mỉ từng chút, thì ra là hoa văn là hình vẽ vương miện.

Cô rất ngạc nhiên cười một tiếng, sau đó đang lúc xoay người nhìn con bướm bướm sau lưng áo cưới, lại thấy Hàn Văn Kiệt đang đứng ở trên cầu

thang xoắn ốc, nhàn nhạt nhìn mình.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Trong Mưa

Hạ Tuyết thấy Hàn Văn Kiệt, trong lòng của cô hơi sững sờ, nhưng vẫn cảm động cười một tiếng, từ ngày đó sau khi tách ra, cũng chưa gặp lại

..

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt cũng nhàn nhạt chớp một cái, đi tới Hạ Tuyết. . .

...

Hạ Tuyết cũng hướng Hàn Văn Kiệt đi tới.

Cuối cùng hai người đến gần nhau, cùng nhìn đối phương, nhàn nhạt cười.

"Hôm nay anh tới đây." Hạ Tuyết nghiêng đầu, có chút không hiểu cười hỏi.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Hôm trước mặc thử áo chú rể có nhiều chỗ không vừa, cho nên hôm nay tới đây mặc thử lần nữa!"

"Ồ!" Hạ Tuyết lập tức cười.

"Hôm nay cô tới đây." Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết, có chút không hiểu hỏi.

"Văn Vũ đến thử quần áo phù rể, cho nên tôi theo tới đây, hẳn muốn tôi giúp hẳn." Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Hàn Văn Kiệt gật đầu, đã nghe tiếng động bên trong cửa, nhìn Hàn Văn Vũ mặc âu phục đen, đeo nơ đen, vô cùng đẹp trai mê người đi tới, vui vẻ

hỏi Hạ Tuyết: "Hạ Tuyết! ! Xem được không?"

Hạ Tuyết cũng quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Vũ mặc vào tây trang phong thái mạnh mẽ, cô lập tức giơ hai tay lên, oa một tiếng, vỗ tay nói: "Oa! ! ảnh đẹp trai nhất thế giới!"

Hàn Văn Vũ cười to, sau đó kỳ quái nhìn em trai hỏi: "Tại sao chú tới đây? Chắc là thử tây trang lần nữa hả! ?"

"Ừm!" Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt đáp lời.

"Mộng Hàm đâu?" Hàn Văn Vũ hỏi nữa.

"Áo cưới của cô ấy đã thử tốt rồi, cho nên không tới nữa, thường ngày cô ấy cũng rất bận!" Hàn Văn Kiệt nói.

"Hai người thường ngày cũng bận rộn hơn người ta, tôi thật sự không hiểu nổi, các người bận rộn như vậy, thời gian đâu mà hai người yêu đương?" Hàn Văn Vũ mỉm cười hỏi.

Hàn Văn Kiệt nhìn Hàn Văn Vũ, mỉm cười nói: "Có muốn em nói cho anh biết, chúng tôi yêu đương thế nào hay không?"

"Không cần! Chú từ từ thử! ! Nhờ Hạ Tuyết giúp chú xem một chút, vừa rồi lúc tôi đang thay quần áo, Lynda gọi điện thoại nói tôi trở về cô ấy có chuyện cần bàn! ! Hai người ở đây tán gẫu!" Hàn Văn Vũ mỉm cười cầm điện thoại vừa đi xuống lầu dưới, vừa nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô ở trên đó chờ tôi a. nằm trên ghế sofa nghỉ một lát, trong tiệm của bọn họ có bánh nướng xốp ăn rất ngon! hạt thông rất giòn!"

Hạ Tuyết nhất thời bật cười nhìn Hàn Văn Vũ.

Hàn Văn Kiệt nhìn cô, mỉm cười nói: "Anh trai tôi rất quan tâm cô, cho tới bây giờ tôi cũng không thấy hấn thích ai như vậy, vô cùng thích! Sáu

năm trước sau khi cô đi, ngày ngày hẩn cầm rượu đỏ tới nhà của tôi, hoặc đến nhà anh cả, say gần một năm."

Hạ Tuyết có chút xin lỗi cúi đầu, nhớ lại sự phần nộ của Hàn Văn Hạo, trong lòng của cô đau nhói nói: "Có lúc, tôi thật sự cảm thấy tôi là một tai họa."

Hàn Văn Kiệt lại nhìn cô, mỉm cười nói: "Nếu muốn yêu, cũng đừng sợ bị thương, chống lại đau khổ bao nhiêu, là có thể có bấy nhiêu hạnh phúc. Thật ra tôi rất hâm mộ anh trai, có thể yêu một người, yêu đến cực hạn."

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên có chút bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Kiệt cười nói: "Anh hâm mộ hẩn? tình yêu của anh và Mộng Hàm tiểu thư không phải để người khác rất hâm mộ sao?"

Hàn Văn Kiệt nhìn cô, nhàn nhạt cười nói: "Tôi phải vào thay đồ, thật ra thì tôi không quen mặc âu phục, mặc vào người không được tự nhiên."

"Ha ha ha." Hạ Tuyết mỉm cười nhìn hẩn có chút bất đắc dĩ, nói: "Rất ít thấy anh có vẻ mặt này, mau vào đi thôi, tôi sẽ giúp anh nhìn một chút. mặc vào nhất định rất đẹp trai."

Hàn Văn Kiệt nhìn cô một cái, đành phải theo nhân viên làm việc đi vào thử quần áo.

Hạ Tuyết thấy Hàn Văn Kiệt đi vào trong thử áo, cô lập tức quay đầu, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, khẽ cắn môi dưới, đi tới trước cửa sổ sát đất, ánh mắt đang xốc xếch không chịu nổi, lúc này điện thoại di động vang lên, cô nhanh chóng cầm điện thoại nhìn, mong muốn dụi đi nỗi đau lòng trong lúc này.

"Alô!" Hạ Tuyết cầm điện thoại lên, nhanh chóng lên tiếng! !

"Tôi!" Giọng nói lạnh lùng của Hàn Văn Hạo truyền đến.

Hạ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, giống như gặp được cứu tinh, nói: "Anh tìm tôi có chuyện gì? tay bị chuột rút à ? hay thần kinh bị chập ?"

Hàn Văn Hạo nhướn mày, muốn nổi giận, nhưng vẫn nén lửa giận, nói: "Ra ngoài một chút! Tôi có việc muốn tìm cô!"

"Tốt!" Hạ Tuyết lập tức đáp lời!

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nhíu lại, nắm điện thoại, có chút không hiểu nói: "Bây giờ cô sáng khoái làm cho tôi cảm thấy rất sợ a."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy! gặp ở đâu?" Hạ Tuyết hỏi Hàn Văn Hạo.

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo sững sờ, trực giác cho biết cô gặp phải chuyện gì, liền hỏi: "Cô làm sao vậy?"

"Không có việc gì! ! Gặp ở đâu?" Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, nhìn mưa bay phất phới ngoài cửa sổ hỏi.

"Quán cà phê đường Hoài Hải!" Hàn Văn Hạo lại nói.

"Tốt! bây giờ tôi lập tức qua đó! !" Hạ Tuyết cúp điện thoại, xoay người, đi tới bên cạnh một vị nhân viên làm việc mỉm cười nói: "Thật xin lỗi, đột nhiên tôi có chút việc phải đi! Ách. Làm phiền cô nói với chú rể một tiếng, xin lỗi."

Cô nói xong, vội vàng đi xuống lầu.

Cánh cửa trong phòng thử đồ cưới mở ra, Hàn Văn Kiệt có chút không quen mặc bộ đồ chú rể màu trắng, đi ra, sau đó lạnh nhạt nói: "Tôi thật sự không quen mặc âu phục."

Hắn đứng trước kính toàn thân, khẽ bẽ cổ áo. Một lúc lâu, hắn nhìn trong kính toàn thân, thấy trong phòng trống không, kỳ quái xoay người, liền thấy nhân viên làm việc mỉm cười nói: "Hàn tiên sinh, vừa rồi Hạ tiểu thư nhận một cuộc điện thoại, có chút việc gấp, cho nên đi trước."

Hàn Văn Kiệt nghe xong, ánh mắt chớp nhẹ, gỡ cái nơ màu trắng ra, bước vội xuống cầu thang xoắn ốc, ánh mắt kiên định đi ra khỏi tiệm áo cưới, đội mưa to gió lớn đứng ở dưới gốc cây Dương, nhìn cây ngô đồng phía xa xa, mưa trắng xóa, ánh mắt của hắn nhàn nhạt, nhưng vẫn đứng nơi đó, ngưng mắt nhìn thật lâu thật lâu.

Hàn Văn Vũ nắm điện thoại, đứng trước cửa sổ sát đất, kỳ quái nhìn về mặt em trai đứng trong mưa, tim của hắn hơi run lên, nhớ vừa rồi Hạ Tuyết vội vã chạy đi, nhìn lại em trai mê mang như vậy, sắc mặt của hắn ngưng tụ, chớp mắt một cái, quay đầu nhìn áo cưới hoa lệ bài biện, nhớ tới hình ảnh sáu năm trước ở bệnh viện, rốt cuộc tim của hắn nhói đau !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Mẹ Đứa Bé

Hàn Văn Hạo ngồi trong quán cà phê, thấy Hạ Tuyết mặc áo sơ mi màu xanh dương nhạt, quần jean trắng, đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai, kéo vành nón thật thấp, tay kéo túi vải lớn đi tới, gương mặt vội vàng ngồi xuống, cũng không nhìn Hàn Văn Hạo, trực tiếp mở thực đơn, nhìn tên cà phê phía trên, cô kêu: "Bia!"

Hàn Văn Hạo nhướng mày, nhìn cô.

"Ồ?" Nhân viên phục vụ có chút sửng sốt, nhìn vị tiểu thư này!

"Cho cô ấy ly cà phê đen!" Hàn Văn Hạo lạnh nhạt nói.

"Vâng!" Nhân viên phục vụ đi chuẩn bị.

Hạ Tuyết có chút không vui nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tại sao anh gọi cà phê đen như vậy? Anh muốn đăng chết tôi sao?"

Hàn Văn Hạo an tĩnh nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi không biết cô có bị co rút thần kinh không! Nhưng cô rất khác thường! Xảy ra chuyện gì?"

"Mắc mớ gì tới anh?" Hạ Tuyết không khách khí hỏi.

"Lúc này như con thiêu thân lao đầu vào lửa muốn đi gặp tôi, nhất định là xảy ra chuyện gì sao?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết khẽ nhú mày, nhìn hắn nói: "Không có liên quan đến anh ! !"

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo có chút không vui, nhưng vì có chuyện muốn thương lượng với cô, đành phải nén cơn tức giận, nâng ly cà phê lên uống.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn Hàn Văn Hạo hỏi.

Hàn Văn Hạo vừa muốn nói chuyện, lại thấy nhân viên phục vụ đưa cà phê tới, im lặng một chút, chờ nhân viên phục vụ đặt cà phê để xuống, sau khi rời đi, hắn nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi có việc muốn nhờ cô giúp !"

Hạ Tuyết kỳ quái nhìn Hàn Văn Hạo, có chút nhạo báng nói: "Tốt! Hàn Văn Hạo anh có chuyện muốn nhờ tôi giúp, đương nhiên cầu còn không được! Tôi muốn đưa thời khắc đáng quý này, lưu vào trong sử sách, để người đời, ca công tụng đức của anh gấp đôi ! !"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô!

Hạ Tuyết chợt nhíu mày, nâng ly cà phê lên, vừa uống vừa hỏi: "Nói đi! Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với anh !" Đó là lời của hắn nói vào sáu năm trước.

Hàn Văn Hạo do dự một lúc, nhưng vẫn mở miệng nói: "Tôi muốn tặng cho con gái một chút quà nhỏ, nhưng tôi không biết con bé thích gì."

Hạ Tuyết nheo mắt, rất an tĩnh nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo cũng thản nhiên nhìn cô nói: "Tôi muốn. bù đắp cho con bé."

"Bù đắp ?" Hạ Tuyết cười lạnh nhìn hắn, có chút thờ dãi, đúng là việc đời khó đoán nói: "Thế giới này thật quá châm chọc, nhớ lúc ấy thân thể tôi mất nhiều máu, lúc mở mắt ra, phát giác mình còn sống, nước mắt càng không ngừng chảy, càng không ngừng nhớ cha của đứa bé này, Hi Văn làm cho cuộc đời của tôi và anh bất đắc dĩ ràng buộc với nhau, mặc dù tôi hận bao nhiêu, oán giận anh bao nhiêu, nhưng anh vẫn là cha của nó, đêm đó, tôi gọi điện thoại cho anh, muốn biết anh vô tình đối với tôi thế nào? Tôi thật sự không ngờ, Hạ Tuyết tôi còn có một ngày như thế, nghe được cha của con bé nói muốn cho con bé tất cả."

Cô có chút bất đắc dĩ, cười khổ.

"Tôi không biết cô sinh con" Hàn Văn Hạo cắn răng nói.

Một lần nữa Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn ánh mắt nóng rực của Hàn Văn Hạo, sắc mặt của cô lạnh lẽo, hỏi: "Nếu như anh biết, anh sẽ làm gì ?"

Hàn Văn Hạo cũng nhìn ánh mắt của Hạ Tuyết nói: "Nếu như muốn biết sáu năm trước tôi làm gì? tại sao sau khi cô gọi điện thoại xong thì tắt máy?"

Hạ Tuyết nhìn hắn sửng sốt.

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn cô nói: "Lần sau đừng hấp tấp như vậy, chờ một chút đi"

Trong lòng của Hạ Tuyết đau xót, chớp mắt, quay đầu đi ! !

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết chưa hết giận, hắn cũng thờ ơ nói: "Tôi mặc kệ cô nghĩ thế nào! Tại sao cô bị thương là chuyện của cô! Ai bảo cô yêu em trai của tôi? Đây là cô tự tìm! Đừng trách được người khác !"

"Anh! !" Hạ Tuyết quay đầu lại, khẽ cắn môi dưới nhìn Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo nhìn cô nói: "Thế nào? Không vui sao ?"

Hạ Tuyết tức giận đến lồng ngực phập phồng không ngừng, thật không có biện pháp với người này, vẻ mặt cô lạnh lùng dường như bắt được nhược điểm, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh đừng đắc ý sớm! ! Hôm nay là anh nhờ tôi! ! Anh lại đắc ý như vậy? Có muốn bây giờ tôi lập tức đi hay không ?"

Hàn Văn Hạo nâng ly cà phê, uống một hớp, nói: "Cô có thể lập tức đi! ! Tôi sẽ để cho phóng viên trong vài phút, vây quanh quán cà phê, phỏng vấn xì căng đan giữa cô và tôi một chút !"

Hạ Tuyết trừng mắt, chụp cái muống trên bàn, chỉ vào Hàn Văn Hạo hét to: "A..... con báo nhỏ chết tiệt này ! !"

Khách uống cà phê ngồi gần tò mò quay đầu lại nhìn Hạ Tuyết.

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, quay đầu đi, có chút lo sợ khẽ cắn môi dưới.

Hàn Văn Hạo cười lạnh nhìn cô nói: "Biết tận dụng lợi thế xung quanh làm điều kiện! Đây không phải là cô vừa nhắc nhở tôi sao? Cô dám lấy con gái uy hiếp tôi? thần trí cô bị mơ hồ à ?"

Hạ Tuyết lập tức quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Đúng vậy! Thần trí tôi bị mơ hồ! Cho nên mới muốn sinh con gái cho anh, chạy tới đây gặp mặt anh, nhất định tôi bị chuột rút ! !"

Hàn Văn Hạo hả hê cười một tiếng, sau đó đặt ly cà phê xuống bàn, nói: "Có muốn đi theo tôi hay không ?"

Hạ Tuyết nghe hắn nói xong, có chút không hiểu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tôi nói, lúc anh có chuyện nhờ vả người khác thì không thể cúi thấp người một chút sao? bộ dạng này của anh, vĩnh viễn tôi cũng không có cách nào nhìn được Tại sao tôi chỉ cảm thấy anh là cầm thú!"

"Cô và cầm thú có thể sinh ra một đứa bé đáng yêu như vậy sao ?" Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn cô hỏi, hôm nay tâm tình của hắn rõ ràng rất vui vẻ!

Hạ Tuyết cầm cái muống nhỏ, hận không thể chặt đứt dính líu đến hắn, quay đầu chỗ khác.

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo có chút dịu dàng nhìn Hạ Tuyết nói: "Mẹ đứa bé cùng cha đứa bé đi lựa chút quà tặng đi! Được không?"

Hạ Tuyết nghe, giật mình, quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Hiếm thấy Hàn Văn Hạo dịu dàng nhìn Hạ Tuyết.

Hai người bọn họ nhất thời có chút lạc thần, giống như đã từng có lúc vui vẻ cùng nhau, nhưng là lúc nào vậy ? Thậm chí đã quên rồi, cho tới bây giờ hai người gặp mặt đều là núi lửa đựng Địa Cầu.

Hạ Tuyết suy nghĩ chuyện này, trên mặt nặn ra nụ cười, thừa cơ hội này, cần phải bắt lấy hấn hạ mình, liền nâng ly cà phê đen thật đẳng trước mặt mình, đưa tới Hàn Văn Hạo cười nói: "Uống....uố...ng! ! Uống ly cà phê này ! ! Uống xong, tôi cùng đi với anh ! !"

Hàn Văn Hạo nghe xong, tâm tình không vui nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi không thích uống đồ đẳng! Tại sao cô biết?"

Hạ Tuyết hả hê cười một tiếng, nhưng vẫn ngửa mặt lên, cầm ly cà phê hướng về phía Hàn Văn Hạo nói: "Uống....uố...ng! ! Uống đi! ! Uống xong tôi sẽ đi với anh! ! Lựa chọn quà tặng cho con gái thật nhiều ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Một Chút Chuyện Quá Khứ

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn cô, do dự một lúc, vẫn vươn tay, nhận lấy ly cà phê kia, sau đó đặt ở trước mặt, nhìn một ly nước đen thui, cảm giác không vui tràn lên não, hấn ngẩng đầu, tức giận nhìn Hạ Tuyết! !

Hạ Tuyết cũng nhú mày nhìn hấn cười nói: "Uống đi...!!! !"

"Cô nói cho tôi biết, cô làm thế nào biết tôi không uống đồ đắng ?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Bởi vì đêm hôm đó. là đêm mưa, tôi đến đưa cho anh kẹp cravate, lúc tôi đứng chờ anh, nghe cô thư ký nhỏ của anh nói không có đường rồi, cô ấy nói anh không thích uống đắng, mọi thứ đắng đều không thích !"

Hàn Văn Hạo đang cầm ly cà phê nhìn Hạ Tuyết, chợt nhú mày nói: "Cho nên. cô nhớ?"

Hạ Tuyết nhún nhún vai, cười như không cười nói: "Không có cách nào không nhớ! ! Khi đó tôi nghe được tin này, tôi có một chút vui vẻ, suy nghĩ sau này có cơ hội nấu cơm cho anh, sẽ chuẩn bị xào 1 tấn khổ qua cho anh, lại thêm 1 tấn Hoàng Liên cho anh ăn!"

Hàn Văn Hạo nhìn cô, nhướng mày, chỉ đành phải thở dài, nín thở cầm ly cà phê uống một hơi cạn sạch, nhất thời nghe đắng nghét, làm cho hấn vô cùng buồn nôn, cuối cùng, hấn có cảm giác khó chịu, nhanh chóng từ trong tây trang rút tiền ra, để lên bàn giấy tính tiền, vội vã kéo tay Hạ Tuyết, dắt cô đi ra ngoài.

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo cố gắng chịu đựng khó chịu, cô ha ha ha cười to nói: "Đáng đời! !"

Hàn Văn Hạo không để ý Hạ Tuyết, chỉ nhanh chóng kéo cô đi ra khỏi cửa, sau đó cầm cây dù trong suốt lên trên kệ, chống lên, vừa kéo vai Hạ Tuyết bước đi, vừa bất mãn nói: "Lần sau không cho phép thoa son môi mùi này, mùi vị không tốt ! Lúc này tôi uống cà phê, cũng cảm thấy khó chịu ! !"

Sắc mặt của Hạ Tuyết lạnh lẽo, nghiêng đầu nhìn một bên mặt người, hừ một tiếng nói: "Tôi càng muốn thoa son môi mùi này, tôi yêu thích son môi mùi quýt!"

Hàn Văn Hạo cũng không có để ý đến cô, chỉ đỡ cô ngồi ở ghế lái phụ xe mình, trở lại vị trí tài xế, ngồi vào, sau đó xếp cây dù lại mới đưa cây dù giao cho nhân viên phục vụ.

Hạ Tuyết ngồi ở trong xe, nhìn động tác liên mạch của Hàn Văn Hạo, cô có chút xúc động nghĩ hôm nay người đàn ông này thật tùy tiện, tùy tiện làm người ta quên mất hẳn là một con dã thú. vừa nghĩ tới hai chữ dã thú, cô không nhịn được bật cười .

Hàn Văn Hạo vừa đóng cửa xe, vừa nhìn bộ dáng Hạ Tuyết cười khúc khích, kỳ quái nói: "Cô lại nổi điên làm gì? Không phải khóc, thì cười! Suốt ngày giống như bệnh thần kinh ! Cô không thể bình thường một chút sao ! Gia đình Daniel tiên sinh làm sao tiếp nhận loại người như cô chứ ?"

"Of –cause!" Hạ Tuyết cau mày nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cả nhà bọn họ, ai cũng ưa thích tôi! Nói tôi ngây thơ, lãng mạn, đáng yêu hiểu chuyện, thiện lương, dịu dàng, hiền tuệ, phương diện kia tôi không ưu tú à? Phương diện kia tôi không đủ tư cách làm một con dâu à?"

"Còn có một phương diện nữa!" Hàn Văn Hạo trực tiếp nổ máy xe nói.

Hạ Tuyết đề phòng nhìn hăn!

Hàn Văn Hạo quay đầu qua nhìn cô nói thẳng: "Chính là da mặt quá dày!"

"Anh!" Hạ Tuyết lại bị hăn làm cho tức giận đến không chỗ phát tiết nói: "Cái người này sao khoái cãi nhau như vậy ? Kiếp trước anh là quạ đen à?"

Hàn Văn Hạo cũng nghi ngờ nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Tôi nói sao cô ngốc vậy chứ, tại sao dạy dỗ con gái trở nên ồn ào như vậy?"

"Có thể trong tiềm thức của tôi nghĩ đến sẽ có một ngày, con bé sẽ báo thù cho tôi, cho nên trong tiềm thức của tôi là phải dạy cho con bé thật tốt!" Hạ Tuyết đeo mắt kính hă hê cười nói, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ rào rào, cô cảm thấy vui vẻ! ! Cô thật sự rất thích mưa !

Hàn Văn Hạo cầm tay lái quay đầu qua, nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Sáu năm trước, thật sự có nghĩ tới muốn trở về gặp tôi sao?"

Hạ Tuyết ngẩng mặt lên, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nói: "Lúc vừa mới sinh bảo bối, rất muốn! Người ta ở trong phòng bệnh, đều có cha mẹ! Anh không ở bên cạnh tôi, cũng không sao, nhưng tôi hi vọng anh có thể ở bên cạnh con gái, đã từng có một thời gian, rất hi vọng."

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, không lên tiếng.

"Sau đó đến nước Pháp, chưa quen cuộc sống ở đó, trong lòng sợ hãi, làm cho tôi hận anh! Thật rất hận anh ! ! Lúc oán hận, liền muốn gọi điện thoại cho anh, mắng chửi một chút! ! Nghĩ đến một triệu tình tiết, đem nước hắt trước mặt của anh, dùng gối đầu đập anh, kêu khóc nức áo anh, tại sao lại muốn đối xử với tôi như vậy? Anh có một đứa con, anh biết không? Anh có một đứa con thật đáng yêu! ! Loại tình tiết này, cơ hồ mỗi buổi tối, tôi đều muốn một lần, mới có thể bình yên ngủ được ! ! Nếu

không, sẽ trơ mắt rơi lệ đến trời sáng !" Hạ Tuyết nhướn mày, nhớ lại một chút chuyện quá khứ, dường như có cảm giác mấy kiếp ! !

Hàn Văn Hạo tiếp tục nhìn Hạ Tuyết, nhìn nửa gương mặt cô, nhìn ánh mắt cô lóe sáng.

"Tất cả nhờ có Daniel. Anh làm gì thế?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn Hàn Văn Hạo đột nhiên nghiêng người, sát lại gần cô

Cô sợ hết hồn, lưng dựa ra sau, hai tay ôm ngực nhìn hắn!

Hàn Văn Hạo lườm cô một cái, sau đó gỡ cái mũ của cô xuống, tháo mắt kiếng của cô xuống, thậm chí dùng ngón tay thon dài, sờ chút một chút lên khuôn mặt cô, vén mấy sợi tóc rối

Hạ Tuyết mất hồn nhìn ánh mắt người này, vẫn rất bình tĩnh, chỉ cần hắn bình tĩnh, ánh mắt của hắn sẽ có chút dịu dàng

"Nói tiếp đi !" Hàn Văn Hạo dựa vào trên ghế xe, nhìn mưa tuôn như trút nước phía trước mặt, thế giới chung quanh mờ hồ.

"Sau đó. cứ như vậy?" Hạ Tuyết cười khổ nói: "May nhờ Daniel cứng chiu tôi, cho đến bây giờ vận đối xử với tôi hết sức tốt, cũng yêu Hi Văn thật lòng! Cơ hồ khi con bé ra đời, hắn là người thứ nhất ôm Hi Văn, giống như đây là một loại bản năng sinh tồn! ! Hắn đối với Hi Văn giống như đối đãi con gái của mình, dốc lòng vì con bé"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ngưng tụ, nhưng không lên tiếng.

"Cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, vui vẻ và không vui vẻ, sau đó con gái mọc răng, biết bò, biết đi, biết chạy, biết nói. Thật may là con bé là một đứa trẻ vui vẻ, lạc quan ! !" Hạ Tuyết bật cười nói: "Năng lực chịu đựng của nó ngược lại có chút giống cha đấy! Vô cùng mạnh mẽ ! !"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Đây Mới Gọi Là Vụng Trộm

"Cho nên cô nên cảm ơn tôi, nếu như không phải vì con gái của tôi, có thể cô không vượt qua sáu năm này!" Hàn Văn Hạo một chút cũng không khách khí nói.

Hạ Tuyết tức giận như ngọn lửa bùng cháy hừng hực, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Lúc này anh không biết xấu hổ nói da mặt của tôi đây? Anh xem lại lời nói của mình một chút, có buồn nôn hay không ? Trong đời anh, rốt cuộc có biết cảm ơn hay xin lỗi hay không !"

Hàn Văn Hạo vừa khởi động xe, vừa nói: "Không phải tôi đã nói cảm ơn cô rồi sao?"

"Anh chỉ cảm ơn con gái, anh cũng không cảm ơn tôi! !" Hạ Tuyết tức giận nói.

"Cô biết là tốt rồi!" Hàn Văn Hạo tiếp tục lái xe.

Phải! Hạ Tuyết không muốn nói chuyện, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cảm thấy mình giống như ăn phải trứng một con đà điểu !

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa nhàn nhạt hỏi: "Chúng ta phải đi đâu ?"

"Không biết!" Hạ Tuyết tức giận nói.

"Hôm nay tôi hủy bỏ cuộc họp hơn 100 tỷ, ra ngoài mua quà tặng cho con gái, tôi có nhiều thời gian, cô có thể đi cùng tôi". hạo nói như thế.

"Anh nhanh chóng kết hôn đi! !" Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh nhanh chóng kết hôn, anh cũng sẽ không làm phiền tôi và con gái! Bảo Tần gia đại tiểu thư sinh cho anh một đội banh! !"

"Cô chuẩn bị sinh cho Daniel tiên sinh một đội banh? Cô đừng ở chỗ này lên mặt! ! Con gái là do cô muốn sinh! ! Bây giờ cô chịu đựng hậu quả như thế, đây là báo ứng của cô!" Hàn Văn Hạo lại nói.

Hạ Tuyết “a” một tiếng, hét lên: "Dừng xe"

Đuôi mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên hiện lên ý cười, vừa định nói chuyện, lại nghe điện thoại di động của mình vang lên, hắn sửng sốt, nhìn điện thoại trên kệ xe, màn hình màu xanh nổi lên số điện thoại của Tần Thư Lôi, hắn nhướng mày, ánh mắt ngưng tụ.

"Nghe điện thoại đi ? Thế nào? Không dám sao ?" Hạ Tuyết cố ý đùa hăn nói.

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa nhìn màn hình điện thoại

Đột nhiên, Hạ Tuyết cũng im lặng nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo lái xe qua đèn xanh đèn đỏ, dưới ngã tư đường, dừng xe bên lề đường

"Tôi xuống xe trước !" Hạ Tuyết định mở cửa xuống xe, Hàn Văn Hạo vừa dùng sức nắm chặt cánh tay của cô, vừa nhấn nghe kiện."Ừ."

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo.

"Văn Hạo. bây giờ anh đang ở đâu ? em ở tiệm châu báu Hoàng thất đang thử nhẫn kết hôn. bây giờ anh có thời gian thì đến đây chọn thử một chút không?" Tần Thư Lôi ngọt ngào cười hỏi.

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, ánh mắt hồ hững chớp một cái, nói: "Anh có việc phải ra khỏi công ty một chuyến, chắc không thể đi với em, lần sau đi."

"Ồ." Tần Thư Lôi hơi thất vọng nói: "Vậy cũng được! Công việc quan trọng, anh cẩn thận một chút, tối nay em đến nhà anh nhé ?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp một cái, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Hạ Tuyết cũng ôm vai quay đầu nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

"Văn Hạo?" Tần Thư Lôi mỉm cười gọi nhỏ.

Giọng Hàn Văn Hạo có chút vui vẻ nói: "Ừm!"

Tần Thư Lôi cười ngọt ngào nói: "Tốt lắm, tối nay em sẽ đến tìm anh, hôm qua cha em từ Pháp mang về mấy chai Xích Hà châu thượng đẳng nhất, tối em sẽ đem đến cho anh. em biết anh thích uống Xích Hà Châu"

"Cám ơn!" Hàn Văn Hạo đáp lời: "Xin lỗi, không thể đi cùng em".

"Không có gì! Chỉ cần gả cho em...là em rất hạnh phúc! Em cúp điện thoại trước, không quấy rầy anh làm việc!" Tần Thư Lôi nói xong, cúp máy.

Hàn Văn Hạo cũng cúp điện thoại, sau đó an tĩnh lái xe.

Hạ Tuyết tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

"Tại sao không nói chuyện?" Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa hỏi.

"Muốn nói gì? Trong vòng một phút anh nói xong rồi, cảm ơn, xin lỗi, thật sự rất khó được a." Hạ Tuyết có chút châm chọc nói.

"Cô hi vọng nghe những lời này?" Hàn Văn Hạo hỏi.

"Không có!" Hạ Tuyết có chút kỳ quái quay đầu nhìn hắn nói: "Tại sao anh không cùng người ta đi thử nhẫn cưới ? Đây chính là lúc hạnh phúc nhất! sao phải che che giấu giấu? Làm như chúng ta giống như vụng trộm vậy ?"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết bật cười nói: "Tôi lại cảm thấy không có gì, cô lại nói chúng ta giống như vụng trộm !"

"Mẹ nó!" Hạ Tuyết lại không nhịn được thô tục nhìn Hàn Văn Hạo hét lên: "Anh thần kinh à! ! Ai vụng trộm ! ! Tôi chỉ cảm thấy anh do dự một lúc lâu mà chưa nghe điện thoại ? Anh không cần để ý đến tôi, anh có thể đi cùng vị hôn thê của anh đi! !"

Hàn Văn Hạo quay đầu qua, có chút nói không nên lời, nhìn người này nói: "Tôi nói tôi để ý đến cô khi nào ? Tôi chỉ muốn dành một chút thời gian mua đồ cho con gái tôi! Cho nên mới từ chối hôn thê của tôi! ! Ở trong mắt của tôi, cô không là gì cả !"

"Anh" Hạ Tuyết cười lạnh nói: "Tốt! ! Rất tốt! ! Tôi thật sự là bị mù mắt, tôi lại dùng suy nghĩ của người bình thường để nghĩ đến anh! ! Tôi bị mù mắt, được chưa?"

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa mặt lạnh nói: "Ánh mắt của cô rất sắc bén! Cho nên cô mới thích em trai thứ 3 của tôi, sau đó quyến rũ em trai thứ 2 của tôi, tiếp đến lại sinh con gái của tôi, rồi lựa chọn chung đụng với Daniel! !"

Hạ Tuyết bùng giận, cô khẽ cắn môi dưới, không thể nhịn được nữa, hét lên: "Tôi muốn xuống xe tôi không thể nhịn được nữa ! ! ! Hôm

nay nhất định là tôi bị thần kinh mới đồng ý đi với anh ! ! Tôi điên rồi! ! Tôi muốn xuống xe! ! Tránh để một ngày nào đó, bị thứ người như anh tóm lấy làm thành câu chuyện, nói tôi hôm nay đi vụng trộm với anh ! !"

Hàn Văn Hạo đột nhiên dừng xe ở bên lề đường, nhào mạnh tới người Hạ Tuyết, đè lên người của cô, hôn mạnh xuống môi của cô.

"Ừmh." Hạ Tuyết trừng mắt, cô mím chặt môi, bảo vệ mình, hai tay nắm tây trang của hấn, muốn cho hấn buông cô ra, nhưng tiếc rằng sức lực của hấn quá mạnh, hai tay đã quen, xông vào bên hông của mình, tùy ý bóp một cái, cô ưmh một tiếng, không nhịn được há miệng ra khê kêu một tiếng, đầu lưỡi của Hàn Văn Hạo cuồn cuộn thừa dịp xông vào trong khoang miệng cô, quấn lấy đầu lưỡi của cô.

Hạ Tuyết phát điên, xoay người, vỗ vào cửa sổ thủy tinh, bất đắc dĩ chỉ có cơn mưa rào rào ngoài cửa sổ vang dội, cô vô cùng tức giận, bất đắc dĩ bị đầu lưỡi của hấn điên cuồng quấn lấy, chiếm đoạt, thậm chí có chút trêu đùa, cho làm cô không có biện pháp, không còn hơi sức, chỉ đành phải thờ dốt đón nhận nụ hôn của hấn

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo buông Hạ Tuyết ra, vẫn đè trên người của cô, dùng ánh mắt nóng rực quan sát cô nói: "Đây mới gọi là vụng trộm! ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Hai Loại Phương Pháp

Hạ Tuyết tức giận đến phôi muốn nổ tung, lại không có cách nào với hần, hét lớn: "Rốt cuộc tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Anh có biết bây giờ anh làm như vậy, cho người ta cảm giác gì không?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt nóng rực.

Hạ Tuyết nhìn hần kêu to: "Bộ dạng này của anh, rất giống như anh yêu tôi! ! Cái tên khốn kiếp này !"

Hàn Văn Hạo nghe lời này, ánh mắt vẫn nóng rực nhìn thẳng Hạ Tuyết, lồng ngực đang dần dần phập phồng, ngưng mắt nhìn vào ánh mắt đang tức giận của cô, không chút tình cảm nào, hần hừ một tiếng, nói: "Yêu cô? cô không biết phụ nữ ở trong thế giới của tôi, có ý nghĩa gì ?"

"Nếu tất cả các cô gái trên thế giới đều giống nhau ! ! Anh cũng không cần cố ý nhắm vào tôi được không ? Tôi cũng đã nói với anh rồi, tôi không ôm một chút ảo tưởng nào đối với anh ! ! Tôi cũng không có bất kỳ mong đợi gì đối với anh!!" Hạ Tuyết giận đến hốc mắt đỏ bừng kêu to! !

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn cô, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, hần vươn tay, siết chặt cằm của Hạ Tuyết, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn kỹ vào hai mắt trong suốt của cô hỏi: "Rốt cuộc. Cô thích Văn Kiệt cái gì? Yêu nhiều năm như vậy. Ngu ngốc!"

Hạ Tuyết quay đầu đi, ghen ngào nói: "Chuyện này không liên quan đến anh !!"

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn cô nói: "Hắn phải kết hôn, cô không biết sao ?"

"Tôi biết, cho nên tôi không đi quấy rầy hắn, anh yên tâm!" Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Sau này anh có thể vì con gái, tôn trọng tôi một chút được không ?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô thật lâu, khẽ cắn răng, vươn tay gõ lên trán cô, nói: "Không tôn trọng cô? Không tôn trọng cô, với tính tình của tôi, con gái cũng sớm đã là của tôi! !"

Hạ Tuyết nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô một lúc, rồi cuộc ngồi trở lại chỗ tài xế, tiếp tục khởi động xe, chạy đi!

Hạ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, ôm hai vai, thở một hơi, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo cau lại, cời âu phục của mình, sau đó ném cho Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn hắn một cái, hiểu rõ, chỉ cần cô dám không khoác lên, khẳng định lại muốn bá đạo đánh vào, cô không dám lên tiếng, vội vàng khoác âu phục Hàn Văn Hạo, cảm nhận hơi ấm của hắn lan tỏa trong âu phục và mùi nước hoa nhàn nhạt quen thuộc, cô nói một câu: "Nhiều năm rồi, anh vẫn dùng mùi nước hoa này sao. Thật không nghĩ ra, loại người như anh cũng dùng một vật lâu như vậy. . . . không phải sở thích của anh giống việc thay đổi phụ nữ sao ?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, tiếp tục lái xe.

Hạ Tuyết nói đến phụ nữ, liền có chút tò mò nhìn Hàn Văn Hạo hỏi: "Anh và Dạ Thiên Thiên ở chung một chỗ đã bao nhiêu năm?"

Hàn Văn Hạo lạnh nhạt nói: "Vẫn chưa từng tách ra, cho đến khi Thư Lôi xuất hiện".

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy kỳ quái nhìn Hàn Văn Hạo cười nói: "Thật khó được a, loại người như anh, có thể sống chung cùng một cô gái được 6-7 năm à?"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, chế nhạo cô, nói: "Tại sao tôi không thể ? Cô cũng quán lấy một người đàn ông đến 4 năm !"

Hạ Tuyết tức giận nhìn phía Hàn Văn Hạo la hét: "Anh là người trong giới giải trí sao? Anh là người chủ trì sao? Mỗi ngày anh lấy một chuyện, nói đi nói lại, nhai đi nhai lại, anh không sợ tiêu hóa không tốt sao ?"

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa xoay đầu lại nhìn Hạ Tuyết nói: "Một ngày cô ăn 50 cái bánh trứng, cô cũng không sợ tiêu hóa không tốt, tôi sợ cái gì ?"

"." Hạ Tuyết ôm vai, nhắm mắt lại, thầm nói với mình ngàn vạn lần không được cùng người có IQ 180 gây gổ, mình sẽ thua 100% vì mình không có trí nhớ tốt như vậy !

"Con gái thích cái gì?" Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa hỏi.

Hạ Tuyết tức giận nói: "Con gái thích rất nhiều thứ, thích xinh đẹp, thích váy nhỏ, thích Búp bê. Chỉ cần là đồ của các bé gái nghĩ đến, con bé đều thích! !"

Hàn Văn Hạo khẽ mỉm cười nói: "Vậy chúng ta đến chỗ này nhìn một chút đi, xem con bé có thích hay không."

Hạ Tuyết không để ý đến hẳn!

"Hi Văn có chủ kiến như vậy, cho tới bây giờ cũng không nhắc tới cha sao?" Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa hỏi.

"Có! Tại sao không có?" Hạ Tuyết tiếp tục ôm vai nói: "Chẳng hạn như con bé thường nói, cảm ơn cha của con, để cho con thông minh không đến nỗi kém như mẹ giống vậy!"

Hàn Văn Hạo nhin không được bật cười. "Tiếp đến ?"

"Tiếp đến hỏi tại sao cha không ở cùng chúng ta ?"

"Cô chưa nói tôi chết sao ?"

"Ngược lại tôi rất hi vọng!" Hạ Tuyết không khách khí cúi đầu nhìn móng tay của mình nói.

"Vậy sao cô nói thế nào ?" Hàn Văn Hạo hỏi.

Hạ Tuyết nhún nhún vai, thẩn thẩn nói: "Tôi còn có thể nói thế nào? Đã nói cha và mẹ bởi vì có một ít nguyên nhân nên tách ra, nhưng cha rất thích con! Sau này có thời gian, mẹ sẽ đưa con đi gặp cha chỉ nói linh tinh ! Đến khi con bé lớn lên một chút, con bé không dễ đối phó trước kia, bắt đầu hỏi, cha mẹ quen biết nhau ở đâu ? Làm sao yêu nhau? Kết hôn lúc nào ? Ly hôn lúc nào? Lúc con bé hỏi tôi, giống như tra xét! Sau này tôi càng không ngừng biên chuyện xưa a, cuối cùng biên tới biên lui, chuyện sáu năm trước, tôi nói tình tiết không thống nhất, con bé chán nản, cũng không nghe tôi nói nữa !"

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa mỉm cười nói: "Con gái của tôi rất thông minh!"

"Chậc!" Hạ Tuyết cũng không nhin được mỉm cười quay đầu nhìn mưa ngoài cửa sổ, cô đột nhiên nói: "Tôi phát giác, chỉ cần là trời mưa xuống,

tôi rất dễ tha thứ cho người khác! Tôi cảm thấy được trên thế giới này, chuyện gì cũng đáng tha thứ".

Hàn Văn Hạo cầm tay lái, quay đầu nhìn Hạ Tuyết, không hiểu lời của cô.

Hạ Tuyết cũng không có nói nữa, chỉ nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ xe.

Cuối cùng xe dừng lại trước một cửa hiệu thời trang trẻ em cao cấp !

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết cùng xuống xe, đi vào cửa hàng thời trang, Hạ Tuyết ôm vai cúi đầu xuống, đi trước vào trong cửa hàng xem váy, Hàn Văn Hạo cũng nhanh chóng đi tới, sau đó từ trong ví tiền của mình, rút ra một tấm thẻ, từ tốn nói: "Đóng cửa !"

Quản lý cửa hàng vừa nhìn thấy thẻ bạch kim, vội vàng phân phó nhân viên phục vụ đem bảng hiệu trước cửa kiếng chuyển thành close, sau đó bước nhanh đến trước mặt của Hàn Văn Hạo, vừa muốn nói chuyện.

"Hai chúng tôi muốn tự xem y phục một chút! Anh đừng để người khác quấy rầy!" Hàn Văn Hạo lạnh nhạt nói.

"Vâng! Hàn Tổng Tài!" Quản lý cửa hàng lập tức phân phó một số nhân viên bán hàng tan việc, những người khác canh giữ ở cửa, không dám quấy rầy nữa.

Hàn Văn Hạo cùng Hạ Tuyết đi lên lầu hai, thấy rất nhiều chiếc váy nhỏ màu sắc rực rỡ, rất đáng yêu, Hạ Tuyết lập tức hưng phấn đi tới một váy nhỏ trước mặt có chất liệu giống như lông thỏ, sờ nhẹ trên mặt, vui vẻ nói: "Hi Văn chúng ta thích nhất loại váy nhỏ mềm mại thế này, nhất là lông thú gì đó, đặc biệt thích, nhưng lòng dạ thiện lương, cho nên con bé chỉ mặc váy lông thú nhân tạo"

Hàn Văn Hạo cũng đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, cầm chiếc váy nhỏ này nói: "Thích thì mua! Chỉ cần con bé thích, tôi đều cho nó !"

Hạ Tuyết quay đầu lại, nhìn phía sau Hàn Văn Hạo nói: "Anh có biết cư xử với một đứa bé, không phải dung túng là tốt! Anh đừng nhìn Daniel rất cứng chiu con bé, nhưng hăn chưa bao giờ làm hư nó ! Không thể quá nuông chiu!"

Hàn Văn Hạo không nói đúng sai, chỉ nói: "Con trai mới cần phải nghiêm khắc, con gái chính là phải nuông chiu !"

Hạ Tuyết nhìn chăm chăm người này!

Hàn Văn Hạo xoay người sang chỗ khác nhìn váy nhỏ khác, trước khi đi ném một câu: "Tôi đối với con gái tôi rất có lòng tin! Con bé là một đứa trẻ xuất sắc nhất! Sẽ không vì được cứng chiu mà kiêu ngạo !"

Hạ Tuyết để váy xuống, có chút kỳ quái nhìn hăn cười nói: "Tôi rất ngạc nhiên ! ! Con gái anh đáng ghét như vậy, anh... tại sao anh không một chút trách móc ? Con bé thật sự rất không nể mặt anh. Hơn nữa con bé chán ghét anh, anh không thấy không vui sao?"

Hàn Văn Hạo cầm một bộ váy nhỏ cao cổ màu đen bằng ren, vừa nhìn vừa nói: "Con bé nhất định cần phải học chán ghét đàn ông!"

Hạ Tuyết sững sốt, không hiểu hỏi: "Tại sao?"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, giống như đương nhiên nói: "Như vậy sau khi lớn lên, con bé sẽ không bị đàn ông khi dễ! !"

"Anh có nghĩ quá xa hay không?" Hạ Tuyết nhìn cái người nhàm chán này!

Hàn Văn Hạo ném chiếc váy nhỏ bằng ren tới trước mặt của Hạ Tuyết, đi qua bên cạnh cô, mới nói: "Sẽ không! Ngộ nhờ con bé giống như cô vậy, gặp phải người giống như tôi, con bé phải làm sao? Nhất định là rất khổ sở! Rất tức giận!"

Hạ Tuyết trừng mắt ! !

Trên mặt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút nụ cười, xoay người, chuẩn bị đi tìm váy khác Hắn cảm thấy vóc người của con gái hắn cao gầy, mặc cái gì cũng dễ nhìn.

"Sau này nếu con bé thật sự gặp phải loại đàn ông giống như anh thì làm thế nào? Thiên hắn?" Hạ Tuyết tức giận nhìn hắn, gây khó khăn cho hỏi.

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, mới quay đầu nhìn Hạ Tuyết, trong ánh mắt xẹt qua một chút dịu dàng, nói: "Nếu quả thật gặp phải đàn ông giống như tôi vậy, có hai loại phương pháp có thể đối phó hắn!"

Hạ Tuyết đối với đáp án này rất có hứng thú, cô lập tức ôm chiếc váy nhỏ kia, tựa vào trên giá áo, hạ hê nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhìn thẳng Hạ Tuyết nói: "Một là giết hắn đi ! Hai là làm cho hắn yêu cô."

Hạ Tuyết giật mình, quay đầu chỗ khác, giống như rất nghiêm túc suy nghĩ tới vấn đề này.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ngưng tụ, sau đó mặt lạnh, âm thầm đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, hắn chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, cổ áo mở, lộ ra cơ ngực rắn chắc, nhìn giống như cảm nhận trái tim trong lồng ngực hắn đập mạnh, hắn là người như vậy, chắc là không chết được Hạ Tuyết đột nhiên nghĩ đến vấn đề này thì Hàn Văn Hạo đã tiến tới gần cô, cúi xuống, nắm cằm của cô, hỏi: "Nói cho tôi biết, nếu như là cô cô lựa chọn giết chết tôi, hay để cho tôi yêu cô ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Nguyên Nhân Tức Giận

Hạ Tuyết vẫn đang nghĩ đến chuyện này.

Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc vào mắt cô

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, đột nhiên cười một tiếng nói: "Nếu như là tôi tôi sẽ không giết anh, tôi cũng không coi trọng anh".

Hàn Văn Hạo nhanh chóng siết chặt cằm của cô, nâng khuôn mặt của cô, cúi xuống cau mày hỏi: "Trên thế giới, ai cũng mong muốn làm người phụ nữ của Hàn Văn Hạo tôi, nhưng cô lại không thích! Không thương! Còn chán ghét!"

"Đúng vậy !" Hạ Tuyết đồng ý những lời này!

Hàn Văn Hạo cười lạnh, đột nhiên cúi người xuống, ôm ngang hông của Hạ Tuyết, ôm cả người cô lên

"Này! !" Hạ Tuyết ôm cổ của Hàn Văn Hạo, hăm dọa hỏi hăn: "anh muốn làm gì?"

"Ngược lại tôi muốn nhìn xem, cô có thật kiên trì như vậy hay không! ! Sáu năm trước tiếp nhận nụ hôn của tôi, trong lòng của cô thật không có tôi sao ?" Hàn Văn Hạo không nói nữa, đem cả người Hạ Tuyết quăng ngã trên ghế sa lon.

"Hàn Văn Hạo! ! !" Hạ Tuyết bị hăn quăng ngã trên sofa trước phòng thử quần áo, tức giận đến sắc mặt tái nhợt, đánh vào vai của hăn kêu to:

"Anh thật sự là can đảm có thừa rồi ! ! Anh hoàn toàn không xem tôi ra gì !
! Tôi đã nói rồi, anh đừng đối xử với tôi như vậy ! !"

Hàn Văn Hạo đè nén trên người của Hạ Tuyết, giả vờ muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, ai ngờ bị Hạ Tuyết tức giận xoay mặt, hắn đột nhiên cười một tiếng, kéo bộ quần áo cho ba mẹ và trẻ em bên cạnh ghế sofa, ném lên người của cô, nói: "Thử một chút đi!"

Hạ Tuyết sững sốt nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo đứng trước sofa, đột nhiên trở lại rất phong độ và tao nhã, chỉ thấy giống như không xảy ra bất cứ chuyện gì, hắn nói với Hạ Tuyết: "Chính xác Tôi có chút không vui vì cô không để tôi ở trong mắt!"

Hạ Tuyết tiếp tục an tĩnh nhìn hắn.

Đôi tay Hàn Văn Hạo lại cầm túi quần, nhìn Hạ Tuyết nói: "Bởi vì tôi là cha của đứa bé! Cuối cùng tôi vẫn hy vọng cô có thể để tôi ở trong mắt! ! Một lần nữa tôi cảnh cáo cô, Văn Kiệt."

Hạ Tuyết như bị kim châm, tức giận nói: "Tôi cũng đã nói với anh mấy lần rồi, tôi sẽ không đến gần hắn."

Hàn Văn Hạo không nói gì, nhìn người này, lập tức ngồi bên sofa, vừa gõ cái trán của cô nói: "Đừng đến gần Văn Kiệt! ! Cô sẽ bị thương đấy!"

Tròng mắt của Hạ Tuyết chớp chớp, an tĩnh nhìn điệu bộ của người đàn ông này muốn gánh vác tất cả, đôi mắt rất kiên nghị, bao dung, tàn nhẫn đáng sợ

Hàn Văn Hạo nhắc nhở Hạ Tuyết nói: "Văn Kiệt từ nhỏ đến lớn, là một người làm việc rất mạch lạc rõ ràng! Không có chuyện gì ngoài dự tính của hắn, hắn từng bước từng bước đi về phía trước, cho tới bây giờ gặp việc gì

cũng không sợ hãi! Tất cả mọi chuyện hăn đều nhìn trong mắt, nhưng không biểu lộ ra ngoài! Cô đừng cho là ở đây trước mặt của hăn, cô có thể giấu được gì, tâm tư của hăn so với người khác cần mật hơn! ! Có lẽ hăn sớm biết, cô yêu hăn, nhưng hăn chỉ im lặng không nói mà thôi. Văn Kiệt là một người rất hiền lành, cho tới bây giờ cũng không dễ dàng đi tổn thương người khác! Trừ phi hăn yêu người, nếu không, cô đừng tự rước lấy nhục! ! Bây giờ là mẹ của con tôi, nên giữ cho mình một chút tự trọng đi!"

Hạ Tuyết không lên tiếng, nghe xong lời này, nhất là câu: Có lẽ hăn sớm biết, cô yêu hăn, nhưng hăn chỉ im lặng không nói mà thôi.

"Cho tới bây giờ tôi cũng không biểu lộ bất kỳ thái độ yêu thích gì trước mặt của hăn! ! Hăn không thể cảm thấy tôi thích hăn!" Hạ Tuyết có chút chột dạ, nói.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, sau đó hặn hặn bóp hai má mềm mại của cô, nói: "Cô có tâm sự gì cũng hiện trên mặt, ai liếc mắt cũng có thể nhìn ra! Bất quá lúc trước tôi nhìn lầm mà thôi! !"

Hạ Tuyết nhìn hăn chăm chăm, cau mày vừa hỏi: "Nhìn lầm? Là ý gì?"

Hàn Văn Hạo không vạch trần, chỉ nhìn cô nói: "Thay quần áo! !"

Hạ Tuyết ôm bộ quần áo thể thao màu xanh dương, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tôi không thích bộ quần áo thể thao màu xanh dương này ! !"

"Tôi thích! !" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô không cảm thấy, cô và Hi Văn mặc quần áo giống nhau, rất đáng yêu sao?"

Hạ Tuyết “chặc” một tiếng, không chịu nổi, không muốn thay!

"Cô muốn thay hay không ?" Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhìn cô hỏi.

"Đáng ghét! !" Hạ Tuyết chỉ đành tức giận đứng lên, sau đó ôm quần áo thể thao đi vào trong, vừa đi vừa nói: "Không cho phép anh lén vào phòng hôn tôi à! !"

"Tôi không tốt như sức tưởng tượng của cô !" Hàn Văn Hạo tức giận nói.

Hạ Tuyết “phịch” một tiếng, đóng cửa lại, đột nhiên trong một không gian nhỏ hẹp, nhớ đến lời nói của Hàn Văn Hạo, trái tim bị bóp chặt, cô vừa ôm tâm sự, vừa mặc bộ quần áo thể thao màu xanh dương, rất vừa vặn người, cô vui vẻ mở bước ra, đi về phía Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Nhìn được không?"

Hàn Văn Hạo buông quyển tạp chí đặt trên ghế sa lon, nhìn Hạ Tuyết mặc bộ quần áo thể thao màu xanh dương, trước áo có in hoa văn phim hoạt hình rất đẹp, tóc đuôi ngựa buộc cao, ánh mắt của cô tỏa sáng lấp lánh, giống như sáu năm trước, hấn chớp mắt, lồng ngực hơi phập phồng, mỉm cười đứng dậy, đẩy cả người cô tới trước kính toàn thân, đứng sát phía sau của cô, đưa ra hai tay sửa lại vành nón, vừa sửa vừa nói: "Rất đẹp !"

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo đứng phía sau mình, rốt cuộc bỏ qua thân phận, giống như một người chồng của cô, đối với cô rất dịu dàng, rất tỉ mỉ, cô đột nhiên cười một tiếng hỏi: "Hàn Văn Hạo, thật ra tôi có thể hiểu được tại sao anh tức giận !"

"Cái gì?" Hàn Văn Hạo kéo một đoạn tóc trong mũ ra, ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết tươi sáng, hoạt bát trong gương, hấn có chút hài lòng cười hỏi: "Cái gì hiểu được tại sao tôi tức giận ?"

Hạ Tuyết nhún nhún vai, có chút ngượng ngùng cười nói: "Có phải anh cảm thấy tôi trộm con gái của anh, anh cảm thấy tôi làm cho anh không trở tay kịp phải không?"

"Vừa bắt đầu đã có ý nghĩ này!" Hàn Văn Hạo thẳng thắn!

"Sau đó thì sao?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo trong kính hỏi.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết mặc bộ quần áo vừa vặn rất đẹp ở trong gương một lần nữa, hắn nói: "Tôi tức giận cô gái ngốc như cô, sinh đứa bé cho tôi, một mình thì làm thế nào?"

Hạ Tuyết sửng sốt nhìn Hàn Văn Hạo trong gương

Hàn Văn Hạo không muốn nhìn cô nữa, đi đến một khu quần áo trẻ em khác, chọn cho con gái quần áo nhỏ, cô nhìn hắn xa xa, có chút không thể tin được những lời hắn vừa nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Bị Xem Thường

"Cô và tôi không thù không oán, nhưng ngày đó quả thật tôi không cẩn thận nên cùng chung đụng với cô một buổi tối, cô lại to gan lớn mật sinh ra con gái của ta, ngoại chuyện tức giận, đúng là nhạo báng cô làm chuyện ngu ngốc, rõ ràng là ghét tôi như vậy, lại sinh con của tôi! ! Con người của tôi không thích thiếu nợ người khác! ! Cô nói cô làm một bà mẹ độc thân 20 tuổi, không cần nghĩ cũng biết rất vất vả ! Cô nói không phải cô ngốc sao? Tự mình tìm chồng thấy sinh ra một chút lòng thương hại với tôi thì anh mất mặt ? Tôi hèn hạ như vậy sao? Có lẽ ở trước mặt của anh, tôi không đáng để cho anh mềm lòng như người phụ nữ khác chút nào sao ! !"

Cô nói xong, đột nhiên hất tay Hàn Văn Hạo ra, cứ như vậy mặc bộ quần áo thể thao màu xanh dương, đi xuống cầu thang, đi ra bên ngoài cửa hàng, dầm mưa bước đi ! !

Mưa xối xả như trút nước, mưa nặng hạt rơi xuống.

Hạ Tuyết đi trong mưa, nhìn cây Dương xanh biếc, đang tràn đầy sức sống mạnh mẽ, không sợ mưa to gió lớn, ngạo nghễ đứng thẳng, lúc Hạ Tuyết còn ở Pháp, thường leo lên vườn nho xanh mướt, nhìn khắp nơi đều là màu xanh lá, thở dài một hơi, kêu to: "Hạ Tuyết cố gắng lên"

Hạ Tuyết nhớ đến những chuyện ở Pháp, nước mắt của cô lăn xuống, khẽ cắn môi dưới, tiếp tục đội mưa đi về phía trước, mặc cho mưa gió tạt lên người của mình, cũng không thèm để ý.

Người đến người đi, bọn họ cũng che dù, màu đỏ, màu xanh lá cây, màu vàng, màu xanh dương.

Toàn bộ thế giới, đều ở đây càng không ngừng đi phía bên trái, đi bên phải

Đột nhiên có m❖u tội! !" Hàn Văn Hạo mặt lạnh nói!

Hạ Tuyết thật sâu nhìn chăm chăm vào hắn, đột nhiên nước mắt lăn xuống, khẽ cắn chặt răng, lập tức nắm túi xách của mình, nói: "Anh tự mình từ từ xem đi! Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa!"

Cô vừa nói xong, lập tức xoay người rời đi, chuẩn bị xuống lầu.

Hàn Văn Hạo bước nhanh đi đến phía sau lưng của cô, nắm chặt cổ tay của cô, nhìn cô không hiểu hỏi: "Cô muốn làm gì?"

Hạ Tuyết tức giận xoay người, nghẹn ngào rơi lệ nhìn Hàn Văn Hạo tức giận nói: "Mỗi lần anh không thể nói dễ nghe sao? ví dụ như nói, anh tức giận là vì lo lắng tôi sinh con thì tôi làm thế nào? Rõ ràng anh cảm thấy áy náy, lại nói tôi tự tìm! ! Anh không thể nói chuyện dễ nghe sao? Nói chuyện dễ nghe sẽ chết sao? Không phải lúc này tôi nói rồi sao ? Tôi có thể tha thứ cho bất cứ ai ! ! Bởi vì mọi chuyện đã qua rồi ! !"

Hàn Văn Hạo nhìn cô thật sâu

"Hàn Văn Hạo, tôi chịu đựng anh không ít!!" Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn người đàn ông trước mặt cứng rắn như sắt thép này, nói: "Có lúc tôi suy nghĩ, tôi thật sự rất đáng ghét sao? Để cho anh cảm một cây dù trong suốt, vượt qua tất cả cây dù màu, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết đứng trong mưa sừng sờ, quay đầu, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo che dù, đứng ở trước mặt của mình, vẫn gương mặt kiên nghị, hai mắt nóng bỏng.

Hạ Tuyết cũng đứng dưới dù nhìn hắn, cả người lạnh run, hỏi: "Anh muốn gì?"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm cô thật lâu, thật lâu, rồi cuộc chạm rã vươn tay, khẽ chạm vào khuôn mặt lạnh lẽo của cô, vuốt nước mưa trên mặt cô, vén mấy sợi tóc ướt trước trán cô

Hạ Tuyết vẫn đề phòng nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo vẫn không lên tiếng, khẽ nắm một bàn tay nhỏ Hạ Tuyết, đặt cây dù vào, hắn nhìn cô, tăng thêm sức đè mu bàn tay cô, chậm rãi nói: "Cầm đi! Chúng ta chán ghét lẫn nhau là tốt ! Tôi chán ghét cô! ! Rất chán ghét cô ! !"

"Anh." Hạ Tuyết tức giận nhìn hắn! !

Hàn Văn Hạo không nói gì thêm, buông lỏng tay của cô, một mình đội mưa, đi giữa đường, cuối cùng hắn biến mất trong rất nhiều cây dù màu sắc khác nhau !

Hạ Tuyết đứng trong mưa, nhìn mọi người chung quanh, nghĩ tới Hàn Văn Hạo, cô rất buồn bực, thật không hiểu người đàn ông này! Cô chậm rãi cúi đầu, nhìn mu bàn tay mình đỏ tươi, hơi ấm và cảm giác đau đớn lúc nãy vẫn còn trên mu bàn tay mình, trong lòng cô không khỏi run rẩy!

Lúc này Điện thoại di động vang lên! !

Hạ Tuyết cầm điện thoại, lạnh có chút phát run: "Alô ! !"

"Bây giờ cô đang ở đâu ?" Isha hỏi ngay.

"Đang ở trên đường! Thế nào?" Hạ Tuyết kỳ quái hỏi.

"Cô không được quên, thứ hai tuần tới, cô phải bước lên thảm đỏ! Tất cả dạ phục của cô đã chuẩn bị xong! Phải mặc thử ! Đúng rồi, đến lúc đó, cô

cùng đi trên thảm đỏ với ai ?" Isha hỏi.

Hạ Tuyết bật cười nói: "Còn có thể là ai? Nhất định là Hi Văn và Văn Vũ a! Hân cũng đã sớm hẹn với tôi!"

"Từ chối đi!" Isha nói thẳng: "Vì bộ phim “Dịu dàng” của cô, đi trên thảm đỏ, tự nhiên phải cùng đi với tổ diễn kịch ! Tổ diễn kịch đã sắp xếp cô và Trương Đạo diễn cùng đi trên thảm đỏ, đây là điều rất vinh dự !"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: "Tốt!"

"Mau tới đây thử đồ dạ hội! bộ váy của cô màu xanh nhạt đính kim cương, cửa hàng Hoàng thất đã chuyển đến, Tổng Tài Daniel đã ký nhận rồi ! Lần này tôi muốn làm cho người của tôi phải sáng chói, rực rỡ!" Isha ngẩng mặt nói.

Mỗi năm một lần, Giải Kim Mã sắp khai mạc ! !

Các ngôi sao lớn, nhỏ sôi nổi tìm các thương hiệu lớn, thương hiệu thông thường, tất cả các thương hiệu cũng tranh nhau tài trợ, Isha nói xong buông điện thoại đi ra ngoài, Hạ Tuyết vẫn chưa quyết định dùng nhà thiết kế trang phục kia, các chủ thương hiệu thiết kế lớn ào ạt tìm đến, cung cấp trang phục tốt nhất, nhãn hiệu cao cấp lớn nhất thế giới sẽ để cho trợ lý gọi điện thoại cho Hạ Tuyết, muốn cùng hợp tác. Cho nên trong khoảng thời gian này Hạ Tuyết bận rộn như điên, vừa bận rộn “Trà Hoa Nữ” bấm máy, vừa bận rộn trang phục tham dự Giải Kim Mã, còn liên tục nhận phát ngôn cho các nhãn hiệu mỹ phẩm, châu báu

Cuối cùng, ba ngày nữa đến lễ trao giải Kim Mã, ban tổ chức muốn mời Hạ Tuyết và Hàn Văn Vũ trao giải thưởng cho diễn viên mới xuất sắc nhất! Cô biết tin này, vui vẻ đồng ý, cho nên cùng Hàn Văn Vũ nhiệt tình thảo luận lời thoại lúc trao giải thưởng. Hàn Văn Vũ còn dự đoán lần này Cần Nhu có khả năng lọt vào vòng diễn viên mới xuất sắc nhất, Hạ Tuyết nghe xong, càng thêm vui vẻ.

Daniel biết gần đây Hạ Tuyết rất bận, hẳn thừa dịp cô cầm kịch bản, đang nhìn dạ phục thì tự mình mang chè, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, đút cô uống chè

Hạ Tuyết vừa nghĩ đến kịch bản, vừa uống chè.

Daniel chăm chú nhìn Hạ Tuyết một lúc lâu, mỉm cười đi ra ngoài, trong lúc đứng dậy, thấy Cần Nhu đứng trước cửa phòng, vẻ mặt dịu dàng nhìn mình.

Ánh mắt của Daniel hơi lóe lên, cầm chén mỉm cười gật đầu đi ra ngoài, trong khoảng thời gian này, Cần Nhu đã đến phòng tổng thống ba lần, cùng Hạ Tuyết nghiên cứu trang phục bước trên thảm đỏ. Mỗi lần, bọn họ cũng gặp thoáng qua, cũng trầm mặc không nói.

Lần này cũng như vậy, Cần Nhu nhàn nhạt nhìn Daniel đi qua bên cạnh mình, cô cúi mặt đi vào phòng, cùng Hạ Tuyết nghiên cứu kịch bản, Daniel giúp các cô đóng cửa phòng lại, thở dài một hơi, trở về thư phòng xem văn kiện.

Hạ Tuyết và Cần Nhu xem kịch bản một chút, đột nhiên Hạ Tuyết cảm thấy mệt mỏi, Cần Nhu mỉm cười nói: "Cô ngủ đi. tôi ở đây xem lại kịch bản một chút".

Hạ Tuyết mỉm cười ôm chăn đã ngủ, trong miệng còn lầm bầm nói: "Con bé Hi Văn này, không biết chạy đi đâu rồi kìa ?"

Cần Nhu cười nói: "Trẻ con đương nhiên là muốn rong chơi khắp nơi ! Tôi đi ra ngoài hít thở một chút".

"Ừ" Hạ Tuyết rất mệt mỏi, liền nhắm mắt lại.

Cần Nhu ra khỏi phòng, đầu tiên là liếc mắt nhìn hành lang dài thật yên tĩnh, sau đó đi qua thư phòng Daniel, phát hiện cửa phòng mở, nhưng

không có thấy người bên trong, cô ta ngạc nhiên đi ra phòng khách, lại thấy Daniel một mình đang ngồi trên ghế sa lon, cầm một trái Sakya thật to, đặt trong lòng bàn tay, xoay tròn nhìn tới nhìn lui, ánh mắt cô ta lóe lên một chút ý đồ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Sakya

"Daniel tiên sinh." Cẩn Nhu mỉm cười đi tới, gọi nhỏ Daniel.

Daniel đang cầm trái Sakya trong tay, nhìn Cẩn Nhu có chút sững sốt nói: "Hi..."

"Sao lại không thấy người giúp việc phục vụ?" Cẩn Nhu mỉm cười đi tới, dịu dàng hỏi.

Daniel mỉm cười nói: "Buổi trưa tôi bảo các cô đi nghỉ ngơi, quản gia đã ra ngoài đi dạo với Hi Văn"

Cẩn Nhu vừa nghe, ánh mắt hơi lóe lên một cái, ngẩng đầu nhìn Daniel.

Daniel cũng nhìn cô. Hai người rất ăn ý nhìn đối phương.

"Cám ơn anh." Cẩn Nhu đứng trước mặt Daniel, nhìn hắn, cảm kích nói.

Daniel hơi kỳ quái nhìn cô hỏi: "Cám ơn tôi cái gì?"

Cẩn Nhu có chút cười khố nói: "Cám ơn anh không đem chuyện của tôi, tố cáo cho Hạ Tuyết, giữ cho tôi một chút tôn nghiêm, cám ơn anh hiểu được sự kiêu ngạo trong lòng tôi"

Daniel hơi nheo mắt, mỉm cười, ngẩng đầu lên, giơ nhẹ tay nói: "Mời ngồi".

Cần Nhu nhìn hẩn một cái, gật đầu ngời kế bên người hẩn, sau đó nhìn trái "Sakya" trong lòng tay hẩn, cười hỏi: "Lúc nầy đang nhìn gì mà mất hồn thế?"

Daniel nghe, mỉm cười cầm trái Sakya, hơi xoay tròn nói: "Hôm nay Hàn Tổng Tài sai người đưa tới trái "Sakya" rất nổi tiếng ở Đài Loan, cho tới bây giờ tôi cũng chưa gặp được loại trái này, cảm thấy hình dáng của nó có chút quái dị, tò mò lấy ra nhìn một chút! Tại sao lại gọi là Sakya? Đây là một cái tên rất đẹp, rất kỳ diệu !"

Cần Nhu nghe xong, mỉm cười giải thích nói: "Sakya được trồng ở huyện Đài Đông của Đài Loan, nó còn được gọi là trái vải, nhưng thật ra là trái cây châu Mỹ nhập vào, sau đó trồng trọt ở Đài Loan một số lượng rất lớn, vì đầu của nó có dáng dấp giống như Sakya, cho nên mới gọi là Sakya! Là loại trái cây quý, có mùi vị nhẹ, không ngán, nhưng bây giờ mới giữa tháng 10, trái cây còn chưa chín, đến tháng 12 mùi vị Sakya càng thêm ngọt."

"Hả?" Daniel vừa nghe, cười rộ lên, nhìn Cần Nhu nói: "Tôi muốn nếm thử một chút mùi vị này. Cái này. phải ăn như thế nào ?"

Cần Nhu suy nghĩ một chút, cười nói: "Tôi đi lấy dao. Tôi sẽ mở nó !"

"Không cần! Tôi rung chuông gọi người giúp việc là được !" Daniel mỉm cười vừa muốn đưa tay, bấm hands-free bên cạnh sofa, nhưng Cần Nhu nhẹ đặt tay trên mu bàn tay Daniel, sau đó cô ta ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn hẩn nói: "Không cần! Cần gì quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi, trước kia người giúp việc nhà chúng tôi, bình thường đến khoảng 12 giờ, tôi đã cho các cô ăn cơm trưa, đến buổi chiều mới đến phục vụ. Tôi không nhẫn tâm nhìn thấy họ quá mệt mỏi."

Daniel nhìn cô ta.

Cần Nhu mỉm cười đứng lên, sau đó đi vào phòng bếp, sắc mặt của cô ta đột nhiên lạnh lẽo, ngẩng mặt đi vào phòng ăn, lấy một con dao nhỏ, cầm trong tay, nhìn trái, phải xem nó sắc bén đến đâu, ánh mắt cô ta mãnh liệt bén nhọn, chậm rãi cầm con dao nhỏ đi ra khỏi phòng ăn, đi qua phòng của Hạ Tuyết, nhìn cửa phòng đóng chặt, cô cười lạnh, lướt qua cánh cửa kia, đi ra, nhìn Daniel vẫn còn ngồi trong phòng khách ngăm nhìn trái Sakya, rồi nhẹ cúi đầu ngửi một cái, nhưng không ngửi được mùi vị gì, bật cười lên.

"Cái đó sao dễ dàng có thể nghe được mùi?" Cần Nhu bất đắc dĩ nhìn hắn, nhẹ bước đi tới, sau đó giống như rất không chú ý ngồi ngay bên cạnh hắn, nhìn Daniel vươn tay mỉm cười nói: "Sakya."

Daniel suy nghĩ một chút, đưa trái cây trong tay cho Cần Nhu nói: "Cô phải cẩn thận một chút."

"Không có việc gì!" Cần Nhu đặt trái Sakya trong lòng bàn tay, sau đó cầm con dao nhỏ rất sắc bén cắt xuống

"A!" Cần Nhu lập tức buông con dao và trái cây, giơ ngón cái của mình lên, nhìn máu tươi từng giọt nhỏ xuống.

Daniel sửng sốt, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ta nhìn vết thương rất sâu nơi ngón cái của cô, hắn lập tức một tay đè vết thương trên ngón cái của cô ta, nói: "Xin lỗi, làm tay cô bị thương rồi !"

"Không có việc gì!" Cần Nhu mỉm cười lắc đầu, ở khoảng cách thật gần nhìn hắn.

Daniel cúi xuống, ấn miệng vết thương, một lúc lâu, chậm rãi buông vết thương ra, nhìn máu ngưng kết ở miệng vết thương, hắn đứng dậy, nói: "Chờ một chút!"

Cần Nhu vội vàng dịu dàng nhìn hấn nói: "Không có việc gì. anh không cần vội."

Daniel đi vào phòng, một lúc lâu, cầm một hòm thuốc ra ngoài, ngồi bên cạnh cô ta, lấy thuốc sát trùng và bông băng, nói: "Cô chịu đau nhé !"

Cần Nhu có chút căng thẳng nhìn Daniel hỏi: "Đau lắm hả? Vậy tôi không thoa, tôi tình nguyện đau chết, cũng không muốn thoa thuốc sát trùng."

Daniel đột nhiên cười, dùng bông băng vừa thấm nước sát trùng, vừa nói: "Tại sao cô và Hạ Tuyết nói giống nhau vậy? Cô ấy bị thương, bôi thuốc cho cô ấy, cô ấy cũng nói như vậy"

Cần Nhu cũng có chút bất đắc dĩ cười nói: "Chúng tôi từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, tính cách của cô ấy rất kích động, rất trượng nghĩa, tôi nhất gan nhu nhược, cô ấy luôn nói rất hăm mộ tôi có thể dịu dàng như vậy, tôi cũng rất hăm mộ sự kiên cường của cô ấy Dần dần, chúng tôi có chút giống nhau Nhưng mà tôi vẫn sợ đau hơn cô ấy một chút, tôi rất vô dụng phải không?"

"Không có. phụ nữ sợ đau là thiên tính." Daniel kéo nhẹ bàn tay nhỏ bé của Cần Nhu, nhìn máu tươi chảy nhỏ giọt vào lòng bàn tay của cô ta, rất tội nghiệp, hấn một lần nữa, nói: "Rất xin lỗi, hi vọng sẽ không lưu lại vết sẹo"

Cần Nhu bất đắc dĩ cười nói: "Lưu lại thì lưu lại"

"Nhịn đau nhé !" Daniel cầm bông băng chạm vào vết thương !

"A!" Cần Nhu đau đến đổ mồ hôi, cả người ngã đến gần bên người Daniel, đầu tựa vào trên vai của hấn, kêu nhỏ: "Anh nhẹ tay, thật sự rất đau a."

Daniel nói với cô: "Thật xin lỗi, cô nhin một chút nữa !" Hấn nói xong, lập tức lại cầm bông băng ấn xuống !

"A!" Cấn Nhu bắt chặt cánh tay cứng rắn của Daniel, phát hiện người đàn ông này, nhìn lịch sự nho nhã, nhưng thật ra thì cũng thích tập thể dục, toàn thân tản ra một hơi thở đàn ông mạnh mẽ, ấm áp, làm cho người ta tham muốn. Trong lòng của cô ta khẽ động, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai và vóc dáng hoàn mỹ của Daniel, trong ánh mắt cô ta trở nên dịu dàng chưa từng có

Daniel chăm chú bôi thuốc cho cô ta, sau đó lấy miếng dán cầm máu, cẩn thận dính vào trên vết thương của cô ta, dùng bông băng sạch sẽ, thấm nước ấm, lau khô máu tươi trong lòng bàn tay của cô ta

Trong lòng Cấn Nhu không khỏi mềm mại, cô nhìn hấn, sâu kín nói: "Anh rất tử mĩ"

Daniel chỉ mỉm cười nhìn cô ta, lại tiếp tục lau vết máu, ngón tay trắng tinh, thon dài của hấn, quét qua tay Cấn Nhu, trái tim của cô ta cũng nhẹ rung Cô ta lại ngẩng đầu nhìn hấn thật sâu

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Tổ Giác

Hôm nay gió biển không lớn!

Biển gợn sóng, bầu trời và mặt biển đều mờ mịt, như cuộc đời người. . . .
. .

Cẩn Nhu ngồi trên ghế sa lon, nhìn Daniel ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, cầm con dao sắc bén lúc này cẩn thận đặt trái Sakya lên một đĩa nhỏ, sau khi gọt vỏ, tỉ mỉ cắt Sakya thành từng miếng hình tam giác, đặt vào một đĩa bằng sứ men xanh vô cùng ngay ngắn.

"Daniel tiên sinh nhất định rất biết hưởng thụ cuộc sống." Cẩn Nhu mỉm cười nhìn Daniel nói.

Daniel đột nhiên cười một tiếng nói: "Từ trong cuộc sống, nhất định phải biết hưởng thụ, mới có sức để đi tiếp."

"Hạ Tuyết cũng chịu ảnh hưởng của anh sao?" Cẩn Nhu hỏi.

Daniel vừa cắt Sakya vừa nói: "Cách nhìn cuộc sống của tôi và cô ấy không giống nhau. Nhưng tôi không can thiệp vào cuộc sống của cô ấy Tôi tôn trọng bất kỳ ý tưởng gì của cô ấy".

"Thật sự anh là một người rất lịch sự, nếu ai ở cùng một chỗ với anh, sẽ rất hạnh phúc !" Cẩn Nhu thật lòng nói.

Daniel chỉ nhàn nhạt cười, cắt hết trái sakya xong, cầm lên cái đĩa nhỏ bằng vàng ròng, xiên một miếng nhỏ, đưa cho Cẩn Nhu nói: "Ăn đi."

Cần Nhu mỉm cười vươn tay, đưa tay trùm lên mu bàn tay của hắn, nhẹ nhàng đẩy ra trước mặt của hắn, nói: "Tôi rất thích ăn Sakya, trước kia mẹ tôi cũng giống như anh, từ từ gọt vỏ, từ từ cắt từng miếng, đưa tới bên miệng của tôi Tôi cũng thường ăn, anh ăn đi. tôi đột nhiên có chút đau lòng."

Daniel trầm mặc nhìn Cần Nhu.

Cần Nhu nhìn Daniel một cái, vội vàng cúi đầu, hốc mắt đỏ lên, nước mắt trong suốt tràn ra mi.

Daniel vội vàng cầm khăn giấy, đưa tới trước mặt của Cần Nhu.

"Xin lỗi, thất lễ rồi!" Cần Nhu cầm lấy khăn giấy, nhẹ lau nước mắt của mình, nghẹn ngào nói: "Vì mẹ mất sớm, tôi vừa nhìn Sakya, sẽ nhớ tới mẹ."

Daniel hướng về phía Cần Nhu, nói: "Rất xin lỗi."

Cần Nhu thật có chút nói không nên lời, nhìn Daniel nói: "Tại sao anh nói xin lỗi? Anh như vậy sẽ làm hư các cô gái nhỏ. nhưng anh rất yêu Hạ Tuyết, vậy thì đủ rồi. Cô ấy từ nhỏ mệnh đã khổ, ôm em trai ba tuổi, thường đến ven đường nhặt ve chai, đôi khi còn phải canh giữ cửa để được ăn no bụng, ăn đồ ăn thừa, cơm thừa của người ta, có mấy lần em trai bị sốt, cô ấy chạy đến dưới lầu nhà tôi, khóc lóc hỏi vay tiền của tôi, sau đó tôi cầm tiền, cùng với cô ấy và em trai đến bệnh viện, em trai của cô ấy được cứu, nhớ đến những ngày tháng đó, cô ấy còn khổ sở hơn tôi, tôi chỉ là thiên kim đại tiểu thư bị mồ côi mẹ, nhưng cô ấy là cô gái bình thường khiến người ta thương yêu! Tôi thật sự rất thích Hạ Tuyết. Tôi thật sự hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc."

Cô ta nói xong, lại rơi nước mắt.

Daniel thấy Cẩn Nhu kích động như vậy, hần mỉm cười nói: "Cô yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt Sẽ không để cho cô ấy bị thương tổn."

Cẩn Nhu ngẩng đầu nhìn Daniel hỏi: "Hai người chuẩn bị khi nào kết hôn?"

Daniel đột nhiên bật cười nói: "Lấy ý tưởng của cô ấy làm chuẩn!" Hần nói xong, đem miếng Sakya trong tay, bỏ vào miệng, thưởng thức, cuối cùng hần rất hài lòng nhìn Cẩn Nhu nói: "Thật sự ăn rất ngon! Hạ Tuyết nhất định rất thích mùi vị này, mấy lần cô ấy nói với tôi muốn đi Đài Loan nhưng tôi chưa có thời gian. Có thời gian, tôi sẽ đưa cô ấy đi một chút."

Cẩn Nhu nhìn Daniel nói: "Anh thật sự rất yêu cô ấy."

Daniel mỉm cười không lên tiếng, ăn một miếng Sakya nữa, cảm thấy rất ăn ngon, liền nói với Cẩn Nhu: "Tôi đặt cái này trong tủ lạnh có thể ăn ngon hơn, thường ngày lúc cô ấy xem kịch bản, thích ăn vặt. Thực sự cảm ơn Hàn Tổng Tài. Khó được hần tỉ mỉ như vậy, sau này tôi sẽ đi Đài Loan đặt trái cây, chọn loại trái tươi nhất, chở bằng máy bay về nước cho Hạ Tuyết ăn".

Cẩn Nhu nhìn hần, miễn cưỡng cười cười, ánh mắt lộ ra tia sáng tàn nhẫn nhìn theo bóng lưng Daniel, lồng ngực phập phồng tức giận, chậm rãi đứng dậy, đi theo phía sau Daniel, đi theo hần vào phòng ăn, nhìn hần đem đĩa sakya đặt trên bàn ăn, tỉ mỉ cầm giấy giữ tươi, chuẩn bị bao lại, sau đó đặt vào tủ lạnh, cô ta ngẩng mặt, quay đầu từng bước trở về, vừa đi, đôi tay vừa cắm vào túi áo khoác, trong chốc lát, trong tay của cô ta đột nhiên có một USB nhỏ, cô ta tựa vào trước cửa sổ sát đất, nhìn mặt biển gợn sóng, cười lạnh nói: "Tôi xem anh. sau khi xem USB của Hạ Tuyết, về sau anh còn thích cô ta nữa không."

Cô ta lạnh lùng nói xong, gương mặt tái nhợt, co rút mạnh, nắm USB trong tay, siết chặt, xoay người nhìn phòng khách xa hoa, cười lạnh, giống như hỏi Thượng Đế: "Đặt chỗ nào để cho Daniel tiên sinh dễ dàng nhìn thấy USB này?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Đấu Một Lần Nữa

Daniel cất đĩa Sakya xong đi ra ngoài, thấy Cẩn Nhu đã ngồi trên ghế salon, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lâm vào trầm tư. Hắn mỉm cười đi tới, nhìn Cẩn Nhu nói: "Sorry, xấu hổ. Xin lỗi không tiếp chuyện được rồi, tôi còn chút việc cần làm! Phải trở về thư phòng rồi !"

Cẩn Nhu quay đầu lại, nhìn Daniel mỉm cười nói: "Được"

Daniel mỉm cười gật đầu, liền đi vào thư phòng.

Cẩn Nhu đột nhiên cười, nhớ tới sáu năm trước, lúc ấy cô ta đỡ Hạ Tuyết đi vào phòng tổng thống, bỏ vào trong bình hoa một máy camera, đối diện mặt giường, sau đó cô mua chuộc nhân viên khách sạn lấy camera ra, ai ngờ lại phát hiện, người lên giường với Hạ Tuyết, cũng không phải hắn, lúc ấy mặc dù cô ta có cảm giác khiếp sợ, nhưng vẫn không tiêu hủy những thứ làm cho máu nóng người ta sôi sùng sục, có lẽ đây chính là báo ứng, ông trời cũng muốn giúp mình, chỉ cần nhìn cảnh Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo lên giường, Daniel cũng biết Hi Văn là con gái của Hàn Văn Hạo, hắn làm sao có thể cùng Hạ Tuyết ở chung một chỗ? Có thể cùng Hàn Văn Hạo hợp tác? Lấy người Hàn gia ghét tác phong con hát, bọn họ không phá hủy Hạ Tuyết sao ? Hạ Tuyết ơi Hạ Tuyết, tôi xem đến lúc đó, cô có bị thân bại danh liệt hay không ! !

Cẩn Nhu cắn môi dưới, cúi đầu khẽ cười, lúc này cô ta đã cắm USB đi vào phòng của Daniel.

Daniel đi vào thư phòng, nhớ bản kế hoạch sáng nay, vội vã muốn mở tài liệu ra, nhưng lại nghe Hạ Tuyết kêu nhỏ mình: "Daniel."

Đây là thói quen của cô, lúc cô tỉnh giấc, luôn luôn thích hằm ở bên cạnh, hằm liền vội vàng khép tài liệu, đi ra ngoài, đi vào phòng của Hạ Tuyết, nhìn cả người Hạ Tuyết cuốn rúc vào trên giường, mơ mơ màng màng kêu Daniel, giống như một con mèo lười. Hằm đột nhiên cười, đi tới bên người Hạ Tuyết, ôm cả người cô lên, đi ra bên ngoài phòng khách.

Cần Nhu cũng hơi đứng lên, nhìn Daniel ôm Hạ Tuyết đi vào phòng khách, cô ta sững sờ, mỉm cười nói: "Nhanh như vậy đã tỉnh rồi ?"

Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Daniel, nhìn Cần Nhu mỉm cười nói: "Ừ. Tôi ngủ trưa, sẽ tỉnh lại rất nhanh, ngủ không ngon giấc !"

Daniel cẩn thận đặt Hạ Tuyết trên ghế dựa, ngồi bên cạnh cô, nhẹ nâng mặt của cô, nhìn ánh mắt của cô có chút vẫn đục, không hiểu hỏi: "Bảo bối, em làm sao vậy? Xem ra, giống như có chút không thoải mái."

"Em gặp ác mộng! Thật là đáng sợ !" Hạ Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt tái nhợt nói.

"Hả?" Daniel suy nghĩ một chút, nhìn cô mỉm cười hỏi: "Ác mộng thế nào? Làm cho em không thoải mái như vậy?"

Hạ Tuyết nhìn hằm hơi lắc đầu, cười nói: "Miệng của em rất khát."

"Chờ một chút !" Daniel lập tức đứng dậy, đi tới phòng ăn, qua một lúc lâu, hằm đang cầm một ly nước ấm đi tới, đưa tới trước mặt của Hạ Tuyết nói: "Uống đi"

Hạ Tuyết nằm trên ghế dựa, cầm ly nước ấm, từng ngụm, từng ngụm uống xong, sau đó cô thở dốc một hơi, nằm trên ghế dựa, nhìn Daniel mỉm cười nói: "Cám ơn anh"

Daniel cười một tiếng, véo nhẹ cằm của cô, có chút đau lòng quan tâm nói: "Có phải hôm nay lúc ngủ, để tay trên ngực hay không? Đây là thói

quen của em, bởi vì thế mà em hay gặp ác mộng!"

Sắc mặt Hạ Tuyết có chút tái nhợt nói: "Không có việc gì."

"Đúng rồi, Hàn Tổng Tài phái người đưa tới trái Sakya ở Đài Loan, mùi vị ăn rất ngon, anh đặt trong tủ lạnh, ướp lạnh rồi, em chờ một chút."
Daniel nói xong, vội vàng đứng lên, đi tới phòng ăn. Hạ Tuyết nằm trên ghế dựa, mỉm cười nhìn Cẩn Nhu nói: "Thật xin lỗi, lúc này ngủ trưa, cho nên."

"Không có việc gì." Cẩn Nhu nhìn Hạ Tuyết bật cười nói: "Cô luôn luôn như vậy, buổi trưa nhất định phải ngủ một giấc, buổi chiều mới có tinh thần nghe giảng bài."

Hạ Tuyết đột nhiên cười, bất đắc dĩ nói: "Tất cả đã qua rồi, cô đều nhớ tốt a."

Cẩn Nhu bất đắc dĩ cúi đầu.

"Đây này! Trái Sakya đây." Daniel cầm đĩa trái cây, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, ngồi bên cạnh cô, sau đó cầm cái nĩa nhỏ, xiên một miếng nhỏ đưa tới bên môi Hạ Tuyết, Hạ Tuyết ăn miếng thịt sakya, giựt mình, vui vẻ nhìn Daniel nói: "Ăn rất ngon."

"Ăn ngon, thì ăn nhiều một chút." Daniel lại đút cho Hạ Tuyết ăn một miếng nữa.

Hạ Tuyết cúi đầu ăn một miếng, vô cùng vui vẻ, che miệng, mỉm cười nhìn Daniel nói: "Ôi! Em rất thích mùi vị này. Trời ạ, tại sao anh biết em thích mùi vị này?"

Daniel lại đút cho cô ăn một miếng, dịu dàng nói: "Chỉ cần em thích, anh đều biết. Lúc này anh ăn cái này lần đầu, anh biết ngay nó là em sẽ

thích anh đã sai người từ Đài Loan chuyển bằng đường hàng không về !"

"Cám ơn cưng." Hạ Tuyết nằm trên ghế dựa, nhìn hằm nói: "Anh rất tốt với em."

Cần Nhu nhìn bọn họ yêu thương như vậy, có chút không chịu nổi cười nói: "Được rồi, được rồi, kịch bản của chúng ta cũng thảo luận xong, tôi cũng phải đi, cô từ từ nghỉ ngơi một lát, tôi không quấy rầy thế giới của hai người."

Hạ Tuyết nhìn Cần Nhu có chút thất vọng nói: "Cần Nhu. Ngồi một lúc nữa"

"Không được!" Cần Nhu mỉm cười lắc đầu, cầm túi xách đứng lên, nhìn Daniel và Tuyết, mỉm cười nói: "Tôi đi trước."

"Được rồi." Hạ Tuyết nghe, nhắc cái chân đứng dậy, đưa Cần Nhu ra khỏi phòng, hai người ôm nhau, Hạ Tuyết đưa mắt nhìn Cần Nhu rời đi, cô sâu kín nhìn theo bóng lưng Cần Nhu, nhớ đến lúc này khi cô ngủ trưa được một lúc, mở cửa phòng, thấy Cần Nhu đi vào phòng của Daniel, cô cảm thấy tò mò, vội vàng đi theo, nhìn Cần Nhu đem một đĩa CD bỏ vào trong cặp hồ sơ của Daniel Cô lại nhớ tới lời của Hàn Văn Hạo, cô yên lặng trở lại phòng của mình

Hạ Tuyết nhớ đến lúc này, hai tròng mắt của cô rưng rưng nhìn theo bóng lưng bạn tốt, đã từng có những tháng năm tốt đẹp, mặc đồng phục học sinh tay cầm tay, trong tuyết đắp người tuyết, trái ngược với lời hứa năm xưa, vào lúc này, tất cả đã trở thành vụn vỡ.

"Daniel. Em muốn uống sữa nóng." Hạ Tuyết nhìn Daniel mỉm cười nói.

"Ok!" Daniel mỉm cười đi vào phòng ăn, sau khi Hạ Tuyết nhìn hẩn rời đi, tự mình đi vào thư phòng, đi đến trước bàn làm việc, mở cặp tài liệu kia, nhìn thấy cái CD bên trong xấp tài liệu, trái tim cô giống như viên đá bị rạn nứt, đột nhiên hóa thành mảnh vụn, cô cầm đĩa CD, cắn chặt răng, nước mắt run rẩy lăn xuống

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 295+100 Điểm

Hạ Tuyết cầm CD, cẩn thận giấu đi, sau đó ra khỏi thư phòng, nhìn Daniel đang cầm sữa tươi đi tới Cô nhìn hân cười một tiếng, sau đó nhận lấy sữa tươi uống xong, nói: "Có việc bận rộn, một lát nữa sẽ nói chuyện với anh !"

"Ok!" Daniel mỉm cười gật đầu, ôm khế Hạ Tuyết nói: "Đừng để mình quá mệt mỏi!"

"Ừm!" Hạ Tuyết mỉm cười gật đầu, sau đó bước nhanh đi về phòng của mình, nhanh chóng khóa cửa phòng lại, rút CD quỳ gối trước đầu đĩa, nhanh chóng bỏ CD vào đầu đĩa, sau đó ngón giữa run rẩy cầm hộp điều khiển ti vi, nhấn nút mở, cẩn thận, chống xuống mặt sàn, người tựa vào bên mép giường, nhìn trong màn hình TV, đầu tiên là một hình ảnh màu xanh dương

Cô thở gấp gấp, cắn chặt ngón trỏ, nhìn chòng chọc hình ảnh trong màn hình.

"Hạ Tuyết! ! Cậu tới đây một chút! !"

Trong màn hình đột nhiên xuất hiện hình ảnh cây anh đào, Hạ Tuyết sững sờ, tay cầm hộp điều khiển ti vi, nhìn mình màn ảnh ti vi, lúc 16 tuổi, mặc váy học sinh màu xanh dương đậm, tóc ngắn, đứng dưới tàng cây anh đào, nhìn ống kính có chút ngượng ngùng nói: "Được rồi, đừng quay nữa!"

"Nói cho mình biết, hôm nay cậu thi được 100 điểm, cảm xúc thế nào ?". Giọng của Cần Nhu từ trong TV truyền đến.

Hạ Tuyết ôm cặp quai xách, dựa vào cây anh đào, xung quanh đều màu hồng, chiếu lên khuôn mặt của cô cũng một mảnh màu hồng, hai mắt tỏa sáng dưới ánh mặt trời, trở nên rực rỡ. Đó là 16 tuổi hoa niên, khi đó, mặc dù cuộc sống gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng sức sống tràn đầy, đó là tuổi mộng mơ

Hạ Tuyết sững sốt nhìn mình trong ống kính, vừa cắn kẹo que, chỉ vào ống kính cười to nói: "Cậu nhìn cậu đi, vừa ăn kẹo que, vừa chụp hình, xấu chết rồi!"

Giọng nói, cười trong vắt của Cẩn Nhu lại truyền đến: "Ở trước mặt của cậu, tôi luôn rất khó coi, xấu xí thì xấu xí Hôm nay cậu thi được 100 điểm, tôi thi được 99 điểm. cậu hơn tôi một chút xíu, ghét! Nhưng hai chúng ta là bạn tốt, cậu cứ mãi 100 điểm đi, cậu vui vẻ là tốt rồi!"

Hạ Tuyết nghe xong lời này, cầm kẹo que, nhìn ống kính nói: "Cậu đó ! !"

Cẩn Nhu ha ha ha cười to, nhưng tất cả hình ảnh đột nhiên bị cắt ngang, đi đến đường toàn là cây hoa anh đào, nói: "Này! ! Mau nhìn xem! ! Cậu thăm mến Tiểu Vương Tử rồi!"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, vội vàng nhìn Cẩn Nhu nói: "Cậu thật kỳ quái a! ai thăm mến ai chứ ? Người hân thích là cậu, không phải sao ?"

"Chậc! ! Cậu nhìn đi ? Nhìn hân đã tới!" Cẩn Nhu đột nhiên hưng phấn gọi!

Trong màn ảnh đột nhiên xuất hiện một người cao 1m8, khoảng 18 tuổi, học trưởng, mặc đồng phục học sinh màu xanh dương đậm, để tóc ngắn, đôi tay nắm chặt quai đeo cặp sách, dọc theo con đường hoa anh đào đi tới, khuôn mặt vẫn nhã tuấn tú, hướng về phía ánh mặt trời nở nụ cười sáng lãng, hân là học trưởng lớn tuổi nhất, là người phát thanh câu lạc bộ học sinh, Hạ Tuyết luôn nói giọng nói của học trưởng rất êm tai, mỗi lần ngủ

trưa, nghe được giọng nói của học trưởng, cũng cảm thấy trong lòng ngọt ngào

"Cậu mau chào hỏi hă, thổ lộ với hă đi !" Cấn Nhu xúi Hạ Tuyết nói!

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nhìn về phía ống kính, miệng chu lên, mí mắt sáng lên, nói: "Cậu đừng làm loạn! Mình thích hă a! Mình chỉ thích giọng nói của hă! Hă thích nhất là cậu, ngày nào cũng gọi Cấn Nhu học muội, Cấn Nhu học muội! ! Hă gọi mình là Hạ Tuyết! ! Hạ Tuyết á! !"

"Ha ha ha ha ha." Hai cô gái trong lứa tuổi hoa niên, vui vẻ cười lớn.

Hạ Tuyết ngồi ở trước TV, nhìn mình đứng dưới cây hoa anh đào, nhìn vào ống kính cười to. Trong lòng của cô mềm nhũn, ánh mắt rưng rưng, thở dài một hơi!

"Hai cô bé ở chỗ này làm gì đấy ?" Học trưởng đi tới nhìn học muội, dịu dàng cười hỏi.

"Học trưởng, anh giúp tôi cầm máy quay này !" Cấn Nhu vui vẻ đem máy quay đưa cho học trưởng, sau đó Cấn Nhu lập tức xuất hiện trong màn ảnh, chải mái tóc dài đến thắt lưng, đeo chiếc nhẫn trắng, sau đó vươn tay, ôm khế bên hông của Hạ Tuyết, nhìn ống kính, cùng nhau làm bộ dáng yeah ! ! Hạ Tuyết cũng cười ha ha ôm Cấn Nhu, khế hôn một cái lên trên khuôn mặt mềm mại của cô ! !

Cấn Nhu cũng vui vẻ hôn mạnh lên trên khuôn mặt của Hạ Tuyết, sau đó ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói: "Bảo bối! Mình yêu cậu ! ! Cậu phải nhớ a, vĩnh viễn phải nhớ giữ vững 100 điểm ! ! Cậu là người ưu tú nhất! ! Cố gắng lên! !"

Hạ Tuyết cũng ôm lấy Cấn Nhu, cười nói: "Mình đem một phần cho cậu nhé !"

"Mình không muốn!" Cần Nhu ôm lấy Hạ Tuyết, nhìn về phía ống kính cười nói: "Hôm nay là kỷ niệm Hạ Tuyết chúng ta thi được 100 điểm ! ! Cũng là một ngày chứng minh tình bạn đẹp nhất của chúng ta ! ! Hạ Tuyết, mình yêu cậu !"

Hạ Tuyết ha ha ha cười, nhưng nước mắt lại lăn xuống, ôm Cần Nhu nói: "Bạn thân, chúng ta phải vĩnh viễn ở chung một chỗ, cảm ơn trên đường đời được làm bạn với cậu. Mình thề, dù tương lai có xảy ra chuyện gì, mình cũng vĩnh viễn yêu cậu !"

Cần Nhu cười ôm Hạ Tuyết, nói: "Nếu như mình làm gì có lỗi thì sao ?"

Hạ Tuyết ghen ngào nói: "Mặc kệ cậu có làm việc gì có lỗi hay không ! ! Mình cũng vĩnh viễn yêu cậu ! ! Vĩnh viễn tha thứ cho cậu ! ! Vĩnh viễn, vĩnh viễn tha thứ cho cậu ! !"

Hộp điều khiển ti vi trong tay rớt xuống.

Hạ Tuyết nhìn hình ảnh xinh đẹp trong TV, nước mắt lăn xuống

Cần Nhu từng bước đi trên đường mòn vườn hoa xinh đẹp, nhàn nhạt nở nụ cười, siết chặt USB trong tay, nhớ đến lúc này mình đi vào phòng Daniel thì ánh mắt quét qua nhìn thấy Hạ Tuyết đứng ở trước cửa phòng.

Cô ta sâu kín nói: "Muốn đấu với tôi sao ? Hừ!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Giải Kim Mã (1)

Mỗi năm một lần, rốt cuộc đã khai mạc Giải Kim Mã !

Nhưng vào buổi chiều, bầu trời lại lất phất cơn mưa phùn ! ! Nhưng mặc cho hôm nay có luồng khí lạnh tràn xuống, mặc cho chiều nay có cơn mưa phùn vẫn không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của các phóng viên và những người hâm mộ, chỉ thấy tại hiện trường lễ trao giải Kim Mã chiều nay, ngọn lửa từ bốn góc đã đốt lên, từ đầu thảm đỏ này đến đầu thảm đỏ kia, đã dựng lên bảng ký tên, khi đó sẽ có rất nhiều người khách quý trong giới điện ảnh và những người nổi tiếng lưu lại tên của mình lên đó, người chủ trì đã trên sân khấu thảm đỏ, vội vã xem tài liệu, vừa xem tài liệu, vừa bất đắc dĩ nhìn cơn mưa phùn mờ mịt, tối nay thời tiết thật sự không tốt!

Rất nhiều người hâm mộ đã bắt đầu chờ đợi từ đêm qua, nhiều người hâm mộ 4 ảnh đế, nhất là Văn Vũ, tiếp theo là Mộng Uyển, Esebell và Lương Thi Thi, hình tượng của các cô luôn luôn khéo léo, nhất là Lương Thi Thi, dựa vào bộ phim truyền hình “Chồn chín đuôi”, đầu tiên xây dựng hình ảnh một người cao siêu, sau đó tiến quân vào giới điện ảnh, cá tính đáng yêu, dễ gần, rất được khán giả hoan nghênh, sau đó đến Esebell, trong bộ phim “Tình Mộng tình duyên”, diễn vai một cô gái mắc phải bệnh nan y, làm 50% khán giả khắp nơi bật khóc ! Tiếp đến là đàn chị Mộng Uyển, gần 40 tuổi, bằng vào bộ phim “Cha của tôi” đầu tiên đoạt giải thưởng nữ diễn viên được yêu thích nhất, sau đó được đề cử vai nữ chính xuất sắc nhất giải Kim Mã, kỹ thuật diễn xuất của cô đạt đến đỉnh cao, trái lại bộ phim “Dịu dàng” của Hạ Tuyết, đầu tiên là đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của điện ảnh Pháp, sau đó bộ phim được đưa đi tham dự liên hoan các giải

thường trên toàn thế giới, cũng vì tình huống này, đã trở thành ứng cử viên hàng đầu cho Giải Kim Mã

Nhưng khi giải thưởng chưa công bố, người ta vĩnh viễn không biết ai sẽ là người giành chiến thắng cuối cùng, thật ra có rất nhiều chuyên gia bình luận điện ảnh, nghiêng về Mộng Uyển, bởi vì lần này vai diễn của cô rất đặc sắc, Lương Thi Thi và Esebell cũng diễn rất tốt, nhiều nhà bình luận điện ảnh nhìn hai cô gái trưởng thành trong điện ảnh, tự nhiên sẽ đối với các cô thiên vị mấy phần, về phần Hạ Tuyết, chẳng khác gì là diễn viên điện ảnh mới trong nước, ở trong mắt của các nhà bình luận điện ảnh, vẫn có thành kiến vì cho rằng diễn xuất của cô chưa tiến bộ, mặc dù trong bộ phim “Dịu dàng” biểu hiện xuất sắc, nhưng vì bộ phim được đo ni đóng giày cho cô, hơn nữa vai diễn của cô trong phim có liên đến việc cá nhân cô xuất ngoại, không gian phát huy rất lớn, về phần đánh giá linh nhảy dù như Hạ Tuyết thế nào, có hoan nghênh cô tiến vào giới điện ảnh trong nước hay không, vẫn không thể đoán được !

Có lẽ vì không xác định được là ai, khiến cho giải Kim Mã còn chưa bắt đầu, đã đẩy lên tranh cãi dữ dội.

Trong màn hình TV, hình ảnh người chủ trì che dù đứng trước thảm đỏ một lần nữa sáng lên, thông báo mới nhất giải Kim Mã, nói đã có một số diễn viên mới trong giới điện ảnh bắt đầu che dù, kéo váy, tục tục tiến dần đến hiện trường

Tả An Na có chút hưng phấn, mỉm cười nhìn các ngôi sao trong màn ảnh lớn, mặc váy màu sắc tươi đẹp, đón mưa, từng bước từng bước tiến về phía thảm đỏ, vừa đi vừa để cho các phóng viên chụp hình, đó là quy củ khi bước lên thảm đỏ, khách mời danh dự được mời đến để trao giải thưởng, một số ứng cử viên cùng đi với các tổ chức lớn bước trên thảm đỏ, dĩ nhiên, trong màn ảnh họ thật sự là tình lữ. Bình thường càng về sau, càng là ngôi sao lớn, vào lúc cuối cùng mới bước lên thảm đỏ, lấy thân phận tượng trưng, bước đi trên thảm đỏ phải có học vấn, bởi vì trong vòng tròn này, có

rất nhiều bậc đàn anh, đàn chị mà bạn nhất định phải tôn trọng, có rất nhiều diễn viên mới, họ cần phải áp đảo tinh thần Mà cuộc chiến trên thảm đỏ cũng nhanh chóng mở màn ! !

Các ngôi sao rồi rít hỏi thăm ngôi sao nào, mặc trang phục gì, tô son môi gì, mang giày thương hiệu nào, đều phải nghe ngóng rõ ràng. Tất cả đang sôi nổi tiến hành.

Tả An Na quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo đang chuyên tâm xem văn kiện, dịu dàng nói: "Tổng Tài. Anh cảm thấy hôm nay Hạ tiểu thư sẽ đoạt giải không ?"

Hàn Văn Hạo tiếp tục phê duyệt văn kiện, nói: "Tôi không quan tâm cô ấy có đoạt giải hay không !"

Tả An Na nhìn Hàn Văn Hạo chăm chú, nhớ tới sáu năm trước, sau đêm hôm đó, truyền thông đột nhiên đưa tin về khách sạn Đông Á, cuối cùng Hàn tiên sinh dùng lực lượng của hắn, mạnh mẽ đè xuống tin tức, để cho Hạ Tuyết sau khi tháo bỏ hóa trang xinh đẹp, vẫn có thể sống dưới ánh mặt trời, thậm chí lập tức thu mua ba nhà truyền thông, trả lại cho cô cuộc sống tự do, có lẽ không chế được tất cả truyền thông, rốt cuộc phải dùng bao nhiêu lực lượng, chỉ có Tả An Na mới rõ ràng nhất! Cô tận mắt thấy Tổng Tài rất dụng tâm đối với Hạ Tuyết, lúc đó cô cảm giác Tổng Tài đối với Hạ Tuyết thật sự quá mức dụng tâm, nhưng cô không thấy Hạ Tuyết để ý đến Tổng Tài.

"Nghe nói. hôm nay Hạ tiểu thư sẽ cùng con gái yêu của cô ấy và Trương Đạo diễn cùng bước lên thảm đỏ." Tả An Na mỉm cười nói.

"Tôi biết !" Hàn Văn Hạo tiếp tục phê duyệt văn kiện, cũng không ngắt đầu lên, nói.

Tả An Na nhìn bộ dáng hắn như vậy, cũng không nói gì nữa, đem hộp điều khiển ti vi đặt trên mặt bàn, sâu kín lui ra ngoài.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại!

Hàn Văn Hạo chậm rãi dừng bút máy trong tay, nhìn thăm dò thật dài trong màn ảnh lớn, ánh mắt ngưng tụ.

Mưa phùn tiếp tục mờ mịt rơi xuống.

Xe các ngôi sao nổi tiếng tiếp tục xuất hiện trước thảm đỏ, sau đó bọn cận vệ đồn dập vây quanh, bước xuống xe, tối nay, Tiêu Văn Linh, mặc sườn xám màu xanh ngọc, vì luồng khí lạnh đêm nay, trên vai bà ta khoác một áo lông yêu thích nhất, cùng Cần Nhu bước xuống xe, mỉm cười đối mặt truyền thông.

Tối nay Cần Nhu mặc chiếc váy đuôi cá bằng lụa mỏng màu vàng, búi tóc, đeo hoa tai ngọc trai, hai tay nhét vào cánh tay Tiêu Văn Linh, đối mặt truyền thông, nở nụ cười xinh đẹp

"Chị Văn Linh tỷ bên này. Cần Nhu bên này." Các phóng viên đứng bên ngoài thăm dò, ríu rít cao giọng kêu! !

Tiêu Văn Linh và Cần Nhu mỉm cười đối mặt với phóng viên, mặc cho bọn họ chụp hình!

"Chị Văn Linh, nghe nói chị xem trọng diễn viên mới Cần Nhu?" Phóng viên lập tức nói.

Tiêu Văn Linh gật đầu cười nói: "Tối nay là buổi lễ trao giải, không nói những chủ đề khác! Nhưng tôi rất thương thức Cần Nhu!"

"Cám ơn!" vẻ mặt của Cần Nhu đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu nói.

"Vậy đối với giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất tối nay, chị có dự đoán thế nào? Chị có ứng cử viên yêu thích hay không?" Phóng viên khẩn trương hỏi.

"Giao cho Ban Giám khảo đi!" Tiêu Văn Linh dắt Cần Nhu hướng thăm dò đi tới đầu bên kia.

Một chiếc Rolls-Royce màu bạc trong mưa chạy như bay tới.

"Esabell và Lương Thi Thi sẽ phải cùng tổ diễn kịch một trước một sau bước lên thăm dò rồi, còn đàn chị Mộng Uyên, không tranh những thứ này, sớm đã đi, cô đợi một lát nữa, chỉ cần sau khi Vương Thư Linh đi hết thăm dò, thì cô có thể đi ra ngoài, sớm hơn Lương Thi Thi một bước!" Isha hướng nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết nói: "Ừ. Biết rồi."

Cô vừa đáp lời vừa soi gương nhìn đôi môi đỏ mọng của mình một chút .
.

Isha bất đắc dĩ quay đầu nhìn Hạ Tuyết cười nói: "May nhờ cô trời sinh đã xinh đẹp ăn ảnh với ống kính, nếu không, khi cô bước lên thăm dò mà không trang điểm xem ?"

Hạ Tuyết sâu kín nói: "Tôi không thích trang điểm! Tôi cảm thấy khi tôi trang điểm thế nào đi nữa!! Cũng không là chính mình thật sự!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Giải Kim Mã (2)

Trên thảm đỏ đang từng bừng náo nhiệt !

Mưa phùn mờ mịt, dưới ánh đèn lóe sáng của các phóng viên, trong tiếng kêu điên cuồng của những người hâm mộ, chiếc Mercedes của Hàn Văn Vũ chạy băng băng rồi cuộc chậm rãi dừng lại đầu bên kia thảm đỏ.

Phá vỡ màn đêm mưa, những người hâm mộ, bắt đầu nổi điên hét ầm lên: "Văn Vũ, Văn Vũ, Văn Vũ."

Các phóng viên rối rít chen lấn đầu thảm đỏ bên này, hướng về phía Hàn Văn Vũ ngồi, điên cuồng nhấn nút chụp !

Hộ vệ chống cây dù trong suốt, đi tới trước chỗ Hàn Văn Vũ ngồi, mở cửa xe, cuối cùng Hàn Văn Vũ từ trong tiếng gào thét chờ đợi của mọi người, mặc âu phục đen, quý phái, vô cùng đẹp trai bước ra khỏi xe, nhìn những người hâm mộ khẽ vẫy tay.

"Văn Vũ chúng tôi mãi mãi yêu anh" những người hâm mộ mặc áo mưa, trong không khí lạnh lẽo, nổi điên hướng Hàn Văn Vũ bước đi trên thảm đỏ, kích động hét chói tai: "Văn Vũ chúng tôi yêu anh....."

Hàn Văn Vũ mỉm cười hướng tất cả người hâm mộ vẫy tay, càng nhắc nhở những người hâm mộ cẩn thận một chút, không nên chen lấn nhau, hẳn vừa cẩn thận hướng người hâm mộ vẫy tay, vừa mỉm cười đi tới phía các phóng viên đầu kia thảm đỏ.

"Văn Vũ, bên này, Văn Vũ....." một phóng viên đài truyền hình vô cùng mong đợi cầm Microphone hướng về phía Hàn Văn Vũ kêu to!

Hàn Văn Vũ cũng lịch sự mỉm cười tiến lên, đi tới trước mặt của người phóng viên kia.

"Văn Vũ! ! Năm nay mặc dù anh không có phim dự thi, nhưng vì năm nay cạnh tranh ảnh hậu vô cùng kịch liệt, anh là ảnh đế 6 năm, trong suy nghĩ của anh, anh có ứng cử nữ diễn viên nào hay không?" Phóng viên nữa nhanh chóng hỏi.

Hàn Văn Vũ nghe, nghiêm chỉnh nói: "Trong mắt của tôi, mỗi người đều có cơ hội đoạt giải thưởng, có thể đứng ở nơi này, đã coi là thành công rồi!"

"Anh và Hạ Tuyết là bạn tốt! Đối với cô ấy dường như các nhà bình luận điện ảnh không hoan nghênh, anh có ý kiến gì không?" Phóng viên đưa ra nhận định bèn nhón.

Hàn Văn Vũ lập tức mỉm cười nói: "Trừ việc đánh giá, những người khác chỉ có thể là khán giả! trong lòng mỗi người chúng ta đều có một bộ "Hồng Lâu Mộng", cho nên đối với bất kỳ ý kiến và quan điểm nào, bây giờ chúng ta thật sự không có cách nào biểu đạt nhiều ý kiến, hôm nay giới điện ảnh vẫn tốt, ít nhất các nhà bình luận điện ảnh, có thể tôn trọng lẫn nhau! ! Cám ơn! Cẩn thận một chút, chớ chen lấn! Dem Hạ Tuyết chụp hình đẹp một chút!"

Hàn Văn Vũ hướng phóng viên giơ lên một ngón tay cái, sau đó bật cười rời đi!

Có một phóng viên không cam lòng kêu Hàn Văn Vũ nói: "Nghe nói anh đã yêu Hạ Tuyết sáu năm rồi, đây là sự thực sao?"

Hàn Văn Vũ quay đầu lại, hướng về phía phóng viên cười nói: "Đừng nghe nói ! ! Phóng viên các vị ngày nào cũng chỉ biết nghe nói! ! Về sau

muốn nhìn thấy sự thật! ! Ngày nào đó, các vị thấy tôi kéo cô ấy đến đầu đường, hôn cuồng nhiệt, thì nhanh chóng giúp tôi đưa tin!"

Các phóng viên bật cười.

Hàn Văn Vũ một mình, hộ vệ che dù, sai bước trên thảm đỏ đi tới trước bảng ký tên, nhận lấy cây bút từ người chủ trì thảm đỏ, vung bút, ký tên mình, rồi cùng người chủ trì thảm đỏ nói chuyện mấy câu, lần nữa hướng người hâm mộ và phóng viên vẫy vẫy tay, đi vào hội trường trao giải Kim Mã!

Một chiếc BMW màu đen dừng đầu bên này thảm đỏ, bên trong xe, Esebell mặc hoàng bào đuôi cá váy dài bước ra, tối nay cô quyết ý phá bỏ trang phục cô gái ngoan ngoãn, lấy tư thái nữ hoàng xuất hiện trước thảm đỏ, chỉ thấy cô búi tóc, đeo "Bolisi" được tài trợ 30 triệu viên kim cương, tay cầm túi xách ngọc trai nhỏ, mang giày cao gót 12 cm, từng bước từng bước đi lên thảm đỏ, tất cả phóng viên xôn xao kêu lên: "Đẹp quá. Trời ạ, cư nhiên mặc Hoàng Bào đuôi cá váy dài. Ôn ào. khen tặng."

Lần này, Esebell dựa vào "Tình Mộng tình duyên", đã đoạt giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất Trung Quốc, mặc dù đối mặt cường địch, nhưng cô vẫn tràn đầy lòng tin mà bước đi trên thảm đỏ, nhận lấy ánh mắt ca ngợi của các phóng viên! !

Esebell mặc hoàng bào bước lên thảm đỏ, lập tức truyền vào tai tất cả ngôi sao tham dự giải Kim Mã tại hiện trường, diễn viên Bùi Lâm lập tức cất gương, nhìn Chu Lâm Lâm là bạn bè tốt trong giới điện ảnh, không tin được, nói: "Cái gì? Hoàng Bào? Chỉ bằng cô ấy? Thật là to gan! Tối nay cô ấy chắc chắn đoạt giải sao?"

Chu Lâm Lâm hừ một tiếng, nhìn một đạo diễn đang đi tới đây, cô vội vã cười đứng lên chào hỏi, rồi ngồi xuống, nói: "Ai biết? Còn trẻ mà dám

dùng tư thái như vậy! ! Hừ!"

"Dù thế nào đi nữa cũng không tới phiên cô ấy đoạt giải thưởng chứ? Không phải còn Hạ Tuyết sao ?" Bùi Lâm ôm vai nói.

"Hạ Tuyết thì thế nào? Ai phía sau không có người chống lưng! Giải Kim Mã là dựa vào thực lực! ! Tối nay chờ xem!" Chu Lâm Lâm cười lạnh, sau khi nói dứt lời, sau đó xoay người, nhìn Cẩn Nhu đang hầu bên cạnh Tiêu Văn Linh, vừa nói vừa cười, cô chợt nhíu mày, “a” một tiếng nói: "Cô nhìn Cẩn Nhu xem, bộ dạng hài lòng phấn chấn! Tự trèo cành cao! ! Sau này cô ta sẽ biết chết sống! ! Dám đánh vào Tiêu Văn Linh ! Hừ!"

"Ánh mắt của con bé chết tiệt kia không sạch sẽ! Nhìn một cái cũng biết rồi ! Nghe nói cô ta và Trác Bách Quân có một chân!" Suna cũng ở bên cạnh xen vào nói.

"Chờ xem! Người đàn ông Trác Bách Quân kia có độc đấy!" Bùi Lâm mặt lạnh nói!

Chu Lâm Lâm và Suna không dám lên tiếng, bởi vì trong vòng ai cũng biết, trước kia Trác Bách Quân và Bùi Lâm thân nhau!

Một chiếc Mercedes màu đen trong mưa chạy như bay tới! ! Cuối cùng dừng ở đầu bên này thảm đỏ! !

Lương Thi Thi bước ra trước Hạ Tuyết, đi lên thảm đỏ, tất cả mọi người bất ngờ, chỉ thấy hôm nay cô mặc váy dài màu hồng sắc, tóc buông thoải mái, mang giày cao gót màu vàng, đi lên thảm đỏ, hướng về phía chúng tân khách khê cong môi, nụ cười lại có chút cứng ngắt, lúc xuống xe, bị người đại diện gạt giữa một trận, giống Isha nói ! ! Mình đi sau Esebell mặc hoàng bào, chắc chắn sẽ thất bại ! !

Quả nhiên, đầu kia thảm đỏ, Esebell đang nhận phỏng vấn, ánh đèn flash của các phóng viên tới tấp chớp lên người Esebell, Lương Thi Thi theo bản

năng gắng gượng nở nụ cười, đi chậm lại vài bước, tuyệt đối không cùng Esebell ký tên, nhưng Esebell vẫn đứng ở đầu kia thảm đỏ, không chịu đi, cùng người chủ trì trên đài vui vẻ, Lương Thi Thi theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, căn rằng đi tới bảng ký tên!

Cuối cùng hai ứng cử viên ảnh hậu đứng chung một chỗ, tiếp nhận các phóng viên chụp hình, vào lúc này, tất cả mọi người cho rằng Lương Thi Thi, khí thế thấp một chút! ! Người mặc hoàng bào là vô địch ! !

Esebell cười đắc ý, thậm chí cô mỉm cười nghe được các phóng viên nói, hôm nay nữ hoàng thảm đỏ không phải ai khác mà là Esebell ! !

"Hạ Tuyết tới kìa" có một phóng viên đột nhiên hưng phấn kêu! !

Một chiếc xe Rolls-Royce màu bạc dừng ở cuối thảm đỏ! !

Hàn Văn Hạo lập tức ngẩng đầu lên, nhìn màn ảnh ti vi! !

Daniel ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười nâng ly rượu đỏ, nở nụ cười mê người, nhìn màn hình ti vi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Giải Kim Mã (3)

Trên thảm đỏ thật dài, một mùi thơm hoa hồng xuyên không khí lạnh lẽo, theo chiều gió vẩy quanh từng người.

"Thơm quá" Một nữ phóng viên tay cầm Camera, đột nhiên kêu nhỏ . Các phóng viên cũng rối rít tò mò nhìn về phía đầu bên kia thảm đỏ, cửa xe chậm rãi mở ra.

Trong nước, Hạ Tuyết cũng không có quá nhiều người hâm mộ, lúc này, chỗ nào cũng rất yên tĩnh, mặc dù không biết cô, nhưng vẫn tò mò nhìn về phía chiếc Rolls-Royce, rốt cuộc nhìn thấy hộ vệ chống cây dù trong suốt, ra đón một cô gái, người mặc váy dài cung đình bằng tơ tằm, chiếc váy này tốn nửa năm thời gian, dùng chỉ bạch kim khéo léo thêu rất nhiều chim phượng hoàng bằng thủ công lên vải lụa tơ tằm, chuyên gia thiết kế khéo léo dùng màu da bên trong váy ngăn, cho nên hình thêu chim phượng hoàng, giống như ôm chặt vào trên vóc dáng xinh đẹp của Hạ Tuyết, phát ra vô tận khêu gợi, mê hoặc, nhất là bên trong váy chỉ đến đầu gối, chiếc váy tơ tằm phượng hoàng gần như trong suốt, có thể nhìn thấy đôi chân dài xinh đẹp của cô bên trong lớp lụa mỏng như ẩn như hiện, một cơn gió nhẹ thổi lật phất thổi đến, lướt nhẹ lên đuôi váy, phượng hoàng màu bạc giương cánh, trông rất sống động như thật

Cho dù tối nay mưa lạnh kéo dài cũng không ngăn cản được ánh sáng chói lóa của cô ! !

Tất cả ánh đèn flash không ngừng chiếu rọi trên người của Hạ Tuyết, đôi môi đỏ mọng của Hạ Tuyết cũng nở nụ cười xinh đẹp với mọi người, cô nhớ một người nào đó đã nói, mỗi người phụ nữ phải có một cây son môi

thích hợp cho riêng mình, bởi vì cô phải sẵn sàng đón nhận nụ hôn của đàn ông, có lẽ trong mắt người đời, tình yêu của cô vẫn mờ nhạt, cũng không ngăn được cô yêu thích son môi! Thậm chí có phóng viên mắt tinh phát hiện cô không hề trang điểm, lại có thể xinh đẹp như vậy, thật sự làm cho người ta ngạc nhiên ! !

Hàn Văn Hạo ngồi trước bàn làm việc, nhìn Hạ Tuyết trước ống kính, hấp dẫn, xinh đẹp như một nữ hoàng, lúc này ánh mắt của hắn có chút dịu dàng, đuôi mắt xẹt qua nụ cười tán thưởng.

Daniel nhẹ nâng ly rượu đỏ nhìn Hạ Tuyết trong ống kính khẽ nâng cánh tay thon dài hấp dẫn, đặt ở bên hông, nở nụ cười mê người, phối hợp để phóng viên chụp hình, hắn đột nhiên cười một tiếng, chỉ có hấp dẫn lẫn nhau mới có thể hiểu được

Hạ Tuyết nhìn thấy ống kính một Đài Truyền Hình nhắm ngay mình, cô không chút do dự, nhẹ nâng bàn tay ngọc thon thon mang chiếc nhẫn kim cương 15 Karat sáng lấp lánh, đặt lên đôi môi quyến rũ, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó hướng về phía ống kính, làm cử chỉ hôn gió. Daniel đột nhiên cúi đầu cười ngọt ngào

Chúng phóng viên xôn xao, lúc này Hạ Tuyết là kiệt tác trước ống kính, thực sự quá mê người, đang lúc ánh mắt tất cả phóng viên dừng ở Hạ Tuyết trên người thì Isha lại từ trong xe dắt Hi Văn giống mẹ, bước ra, chỉ thấy cô bé mặc váy dài cung đình thêu chim phượng hoàng màu bạc, mang giày thủy tinh, chải tóc như công chúa nhỏ, đội vương miện nhỏ, nở nụ cười xinh đẹp đi tới bên cạnh mẹ, một chút cũng không sợ hãi ống kính, cùng mẹ đón nhận tiếng kinh hô của các phóng viên.

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn hai mẹ con Hạ Tuyết và cô bé Hi Văn đang nắm chặt tay nhau, đứng trước ánh đèn flash, ăn ý và mê người. Hắn đột nhiên nhớ đến Hạ Tuyết khóc nói, Hi Văn là sinh mạng của tôi! ! Xảy ra bao nhiêu chuyện, máu và nước mắt của chúng tôi hòa chung một chỗ!

Chúng tôi cùng nhau thở, cùng nhau sinh tồn. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không để cho người ta dùng bất kỳ lý do gì cướp đi con bé! !

Hắn nhớ đến lời này, nhìn Hạ Tuyết và con gái đứng chung một chỗ, hưởng thụ tất cả vinh quang thuộc về của cô! Hắn khẽ chớp mắt suy nghĩ, biết cô dẫn con gái xuất hiện, cần phải có dũng khí thật lớn. Hắn biết.

"Hạ Tuyết, bên này! Mời tiểu công chúa bên này!" Có chút phóng viên nhìn thấy hai mẹ con các cô cùng xuất hiện, không nhịn được gọi Hi Văn như vậy!

Hạ Tuyết và Hi Văn vừa nghe, nắm tay nhau, mặt ngó phóng viên bên trái, mỉm cười.

"Hạ Tuyết, bên này! Mời tiểu công chúa bên này!" Một phóng viên nữa vội vã cầm Camera, điên cuồng kêu.

Hạ Tuyết và Hi Văn vẫn phối hợp rất ăn ý, trong lúc đó, xe của Trương Kính Trung và Tôn Minh chạy tới, mà những người trong tổ diễn kịch bộ phim “Dị dạng”, cũng đồng thời bước lên trước thảm đỏ, Hạ Tuyết vui vẻ đi tới trước mặt hai người thầy Trương Kính Trung và Tôn Minh, kính cẩn chào hỏi, nhưng cô bé Hi Văn đã chạy đến trước mặt của Trương Kính Trung, cất giọng trong vắt gọi: "Ông nội đạo diễn !"

Trương Kính Trung cất tiếng cười to, cúi người xuống, ôm lấy cô bé Hi Văn, Hạ Tuyết đưa tay luồn vào trong khuỷu tay Tôn Minh, hướng đầu thảm đỏ bên kia đi tới!

Người cuối cùng đêm nay là một nhóm, thật sự là rất hấp dẫn người ta, tất cả các phóng viên vô cùng kích động giơ Camera, không ngừng nhắm vào Hạ Tuyết và cô bé Hi Văn, phóng viên Fashion Magazine, biên tập viên lớn nhất trong nước, lập tức hẹn chuyên gia thiết kế, mở cuộc họp khẩn

cấp, nhất định hôm nay bình luận thảm đỏ, người nổi bật cuối cùng là nữ vương thảm đỏ! !

Ngôi sao chính là như vậy, trong nháy mắt, thành công của cô, có thể mang đến vô tận hiệu ứng! !

Bên trong hội trường, tân khách nghe nói đạo diễn lớn hàng đầu dẫn Hạ Tuyết và con gái của cô vào sân, cũng tò mò nhìn xa xa, Hàn Văn Vũ vừa cùng Tả La bàn tranh giành ảnh đế sau này, hắn vừa nghe nói Hạ Tuyết tới, lập tức quay đầu lại, quả nhiên thấy nhân viên hội nghị đưa Hạ Tuyết và Trương Kính Trung cùng đoàn người của Tôn Minh đi vào, hắn hướng về phía Hạ Tuyết vẫy tay cười, mấy ngày trước hắn đặc biệt yêu cầu người chủ trì sắp xếp để Hạ Tuyết và hắn ngồi chung một chỗ.

Hạ Tuyết tay dắt con gái, cùng Trương Kính Trung và Tôn Minh, cùng nhau ngồi tới phía bên phải Hàn Văn Vũ, các diễn viên rồi rít ghé mắt nhìn Hạ Tuyết tới nay mặc rất xinh đẹp và quyến rũ, nhìn đến con gái của cô lại cũng đáng yêu động lòng người như vậy, có người cười thật lòng, có vài người bên mặt lạnh nhìn, ES-BELL mặc hoàng bào ngồi ở cách Hạ Tuyết bảy vị trí, sắc mặt có chút khó coi, trợ lý đưa tay định dậm phẩn lại cho cô, cô đều đẩy ra.

"Bảo bối!" Hàn Văn Vũ thật sự vui vẻ ôm cô bé Hi Văn ngồi bên cạnh mình và Tả La, chơi đùa với cô bé, Hạ Tuyết ngồi bên cạnh Hàn Văn Vũ, tiếp theo là Trương Kính Trung và Tôn Minh. Cẩn Nhu ngồi bên cạnh, nhìn thấy hội nghị sắp xếp cho Hạ Tuyết ngồi ở chính giữa ghế khách quý, hơn nữa con gái cô cũng chiếm một vị trí, sắc mặt của cô ta lạnh lẽo nói: "Sau này, tôi nhất định phải ngồi ở vị trí kia của cô ! !"

Chủ tịch hội nghị vừa nhìn thấy tất cả các tân khách đã đến hiện trường, hắn lập tức giơ tay, ở đầu bên kia, đạo diễn ứng tiếng, vung tay lên, ánh đèn tại hiện trường lập tức tắt ngấm! ! Các tân khách yên tĩnh lại ngay sau đó, Hàn Văn Vũ hơi tiến sát lại gần Hạ Tuyết, ở bên tai của cô nói: "Đêm nay

cô rất đẹp. Thật rất đẹp. Cô hấp dẫn tất cả ánh mắt của đàn ông, tôi có chút ghen."

Hạ Tuyết nghe lời này, chậm rãi quay đầu qua, bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Vũ, nở nụ cười.

Hai người xúc động nhìn nhau.

Ánh đèn hội nghị lập tức sáng lên, ống kính vừa khéo quay hình ảnh hai người bọn họ nhìn nhau ngọt ngào, trong nháy mắt đã phát ra, Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, nhìn em trai trong ống kính nhìn Hạ Tuyết thâm tình và tán thưởng như vậy, ánh mắt của hắn đông lại.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Giải Kim Mã (4)

Buổi lễ trao giải giải Kim Mã chính thức bắt đầu!

Người chủ trì hội nghị cầm Microphone đi tới hiện trường, đầu tiên là cúi người thật sâu chào, tiếng vỗ tay của toàn trường cuồng nhiệt vang lên, sau đó Sứ giả điện ảnh từ phía sau đài đi ra, thắp lên ngọn lửa lễ hội đầy màu sắc, tiếp theo bắt đầu phát hình ứng cử viên tranh ảnh hậu, dẫn đầu là Mộng Uyển, sau đó chiếu đến bộ phim tuyên truyền, trong phim, Hạ Tuyết đóng vai Hepburn, ngồi ở trong một rạp chiếu bóng cũ vào những năm 80, hấp dẫn, xinh đẹp động lòng người!

Một đám người thế hệ trước trong giới giải trí mỉm cười nhìn ứng cử viên mới tranh ảnh hậu, cũng cảm thán nền điện ảnh trong nước đã trải qua thời kỳ ảm đạm thật dài, cuối cùng hôm nay đã vượt qua cửa ải khó khăn, khiến cho thị trường điện ảnh trong nước phát triển mạnh mẽ.

Sau khi đã chiếu xong phim tuyên truyền, rồi đến biểu diễn vũ điệu, sau đó chủ tịch hội nghị tiến lên đọc nghi thức buổi lễ khai mạc thật ngắn gọn, người chủ trì tuyên bố buổi lễ trao giải Kim Mã chính thức bắt đầu, đầu tiên chúng tôi muốn trao giải thưởng cho bộ phim xuất sắc nhất, trước hết xin mời khách mời danh dự lên công bố Tiếng vỗ tay toàn trường nhiệt liệt vang lên! !

Isha ngồi ở hàng ghế đại biểu thứ năm, đột nhiên nghe trợ lý nhỏ giọng nói: "Nghe nói BTC giải Kim Mã có thỏa thuận ngầm, trong nội bộ quyết định người đoạt giải thưởng là ESBELL! Cho nên cô ta mới can đảm mặc hoàng bào như vậy !"

Isha quay đầu nhìn trợ lý, cau mày nhỏ giọng hỏi: "Thông tin ở đâu tới?"

"Ban Giám khảo! Hình như nói, cuối cùng bỏ phiếu cho nhân vật nữ chính cũng không phải ESBELL" trợ lý lại nói.

Isha cười lạnh, nhìn về phía Lynda đang ngồi cùng với ES-BELL ở hàng thứ hai, cô có chút không hiểu nói: "Không đến nỗi chứ? Không phải Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết tình cảm rất tốt sao? Giở thủ đoạn đùa bỡn sao ? One-king bọn họ là công ty truyền thông hàng đầu trong nước !"

"Nếu quả thật như thế, không phải chúng ta bị oan sao! ?" Trợ thủ có chút đáng tiếc nói.

"Cô phải nhớ kỹ!" Isha ngồi tại chỗ, nhìn vị khách mời lên trao giải thưởng đầu tiên, cô nói: "Xảy ra bất cứ chuyện gì, đều là chuyện tốt! Mỗi việc tốt đều có hai mặt!! Một mặt tốt! Một mặt xấu! Nhưng tôi nghe nói Kim Mã là giải thưởng lớn nhất trong nước! Toàn dựa vào thực lực để cạnh tranh! Không đến nỗi nào đâu?"

"Trong bốn người, Hạ Tuyết có danh tiếng đứng đầu! ! Tôi đột nhiên cảm thấy đây là cái bẫy của giới truyền thông! ! Chính là muốn nhìn người ta từ trên cao nhất té xuống! ! Đến lúc đó, ngày mai các trang báo lớn có chủ đề để viết!" Trợ lý cẩn thận nói.

Isha bật cười nói: "Cái vòng này chính là như vậy ! Một đám người biến cô trở thành hàng hóa để lợi dụng, vì giải trí đại chúng!"

Buổi lễ trao giải căng thẳng và thú vị. đã trao xong giải thưởng dành cho bộ phim xuất sắc nhất, rồi đến giải thưởng dành cho ca khúc phim hay nhất, giải thưởng biên tập xuất sắc nhất. Năm nay, giải thưởng chủ yếu trao cho các bộ phim “Tình Mộng tình duyên” của ES-BELL và “Cha của tôi” của Mộng Uyên, mà “Dịu dàng” đoạt giải biên kịch xuất sắc nhất!

Nhân viên nghiệp vụ đứng ở phía sau đài, nhận thông báo của đạo diễn, liền đi đến chỗ khách quý, mời Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết ra phía sau đài trước! Isha nhìn thấy tình hình này, lập tức ra lệnh cho trợ lý mở tủ sắt 2m, lấy bộ lễ phục trao giải, đưa ra phía sau đài, giúp Hạ Tuyết thay đổi, Hàn Văn Vũ vừa cùng đi với trợ lý, vừa chờ Hạ Tuyết thay đổi quần áo, chờ lát nữa cùng lên đài nói lời kịch trao giải thưởng!

Phía sau đài khách mời danh dự đang chuẩn bị lời kịch, trước đài diễn viên mới được đề cử rất căng thẳng, nín thở, chờ đợi giải thưởng nữ diễn viên trẻ xuất sắc nhất nhưng sau khi trao xong giải thưởng nam nữ vai phụ xuất sắc nhất ! ! Cẩn Nhu ngồi ở dưới đài, vẻ mặt có chút căng thẳng, nhưng lại phải miễn cưỡng cười, nụ cười có chút không được tự nhiên.

Tiêu Văn Linh ngồi bên cạnh Cẩn Nhu, vô cùng tự tin nói: "Tôi có lòng tin, cô có thể đoạt thưởng! !"

Cẩn Nhu thật lòng cười khổ nói: "Chuyện giải thưởng này, ai cũng hiểu rõ a! Tôi cũng không dám nghĩ đến! Nhưng tôi thật căng thẳng a!"

"Đừng sợ! !" Tiêu Văn Linh nắm chặt tay Cẩn Nhu, nghiêm mặt sắc nói: "Phải đoạt lấy, thua thì phải khí độ! Đời người phải như vậy, mới có thể sống thú vị !"

"Ừm!" Cẩn Nhu căng thẳng gật đầu!

"Lần này có những ai được đề cử?" Tiêu Văn Linh hỏi trợ lý ngồi bên cạnh!

"Có Chúc Thiên Thiên, 13 tuổi, một động viên thể thao vận, nói là cố gắng đoạt giải! Tô Mạt, 22 tuổi, là diễn viên mới từ truyền hình lấn sang điện ảnh ! Trong bộ phim “Cha của tôi” diễn vai con gái của Mộng Uyển, kỹ thuật diễn xuất được đánh giá cao! Cung Tân Tân trong “Tình Mộng tình duyên” diễn vai chính ! Kỹ thuật diễn xuất rất được! Mà vai diễn của

Cần Nhu trong bộ phim “Đại Thời Đại” của đạo diễn Tôn Minh ! Diễn vai người chơi cổ phiếu ! Được các nhà bình luận điện ảnh đều khen ngợi, cho rằng diễn xuất của Cần Nhu trong “Đại Thời Đại” biết nắm bắt, nhập vai sâu! ! Nói cô là một trong 4 diễn viên mới, vô cùng có triển vọng đoạt được thưởng nữ diễn viên mới xuất sắc nhất !"

Cần Nhu nghe lời này, cô càng căng thẳng ngồi tại chỗ, cắn chặt môi dưới, có chút không nhịn không được kích động nói: "Điều này thật sự là làm cho tim người ta đập loạn ! Hiện tại, tất cả ánh mắt của các nhà làm phim đều nhìn chăm chăm! ! Nhìn cô thắng lợi, nhìn cô thất bại! ôi!"

Người chủ trì tay cầm Microphone đi tới giữa mỉm cười nói: "Hôm nay đúng lúc lễ hội trùng với kỷ niệm 50 năm ngày điện ảnh ra đời! Cũng là sinh nhật giải Kim Mã ! 50 năm trước, vào lúc này, chúng tôi đã tổ chức giải Kim Mã lần đầu tiên! ! Vào lúc này tất cả mọi thứ đều dừng lại, 50 năm trước, vào lúc này vì diễn viên mới mà kích động, ủng hộ! ! Trong 50 năm qua, ra đời không biết bao nhiêu người tài năng của điện ảnh ? 50 năm qua, bọn họ tạo nên từng bộ phim điện ảnh động lòng người ! Cho nên vào giờ khắc này, xin nhiệt liệt cho chính mình một tràng pháo tay! Giờ khắc này, thuộc về các vị, thuộc về chúng ta!"

Toàn trường vang lên từng trận vỗ tay nhiệt liệt! !

"Vào thời khắc thú vị này, chúng tôi xin cảm ơn các diễn viên mới! Cảm ơn các vị đã trưởng thành ! ! Bây giờ, phải trao giải thưởng cho diễn viên trẻ xuất sắc nhất rồi ! ! Xin mời hai vị khách đã từng đoạt giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc nhất ở 10 trước và 6 năm trước, tối nay sẽ trao giải thưởng cho người mới: Hàn Văn Vũ và Hạ Tuyết! !" Người chủ trì mỉm cười giơ tay mời khách mời danh dự lên đài trao giải thưởng ! !

Toàn trường một lần nữa vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt! !

Cần Nhu căng thẳng đến sắc mặt trắng bệch, ngồi im, không dám thở mạnh, nhìn ánh đèn tại hiện trường chột tắt ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Giải Kim Mã (5)

Ánh đèn Hiện trường sáng lên, nơi chính giữa khán đài, xuất hiện một cầu thang

Rốt cuộc Hàn Văn Vũ đã thay dạ phục màu trắng, đứng nơi cầu thang, sau đó quay đầu nhìn Hạ Tuyết đã thay một bộ váy đuôi cá dài màu đen rất đẹp, chỉ thấy cô nhẹ nâng hộp thư trong tay, sau đó đặt tay trong lòng bàn tay Hàn Văn Vũ, hai người từng bước, từng bước đi xuống bậc thang

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt lần nữa! !

Hàn Văn Vũ dắt Hạ Tuyết đi tới trước đài trao giải thưởng, âm nhạc chậm rãi ngừng lại, hai người nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía dưới đài mỉm cười .

Toàn trường lại vỗ tay nhiệt liệt.

"Ách." Hàn Văn Vũ điều chỉnh Microphone, quay sang nhìn Hạ Tuyết trở nên xinh đẹp như vậy, hắn vội vã quay đầu đi có chút ngượng ngùng.

Dưới đài, khách quý cũng không nhịn được cười lên.

"Anh làm sao vậy?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ, cố ý cau mày hỏi.

Hai tay Hàn Văn Vũ chống nhẹ trước bụng, lắc đầu một cái cười nói: "Bởi vì bây giờ cô rất nổi bật, tôi không dám nhìn cô! Sợ nhìn một chút nữa, chúng ta lại gặp phải xì căng đan!"

Dưới đài, mọi người cũng bật cười, vỗ tay, bội phục hẳn có dũng khí dám nói.

Hạ Tuyết cũng không nhịn được cười nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Không phải sáu năm trước, chúng ta cũng gặp xì căng đan sao? Sau đó, xác minh, anh yêu Kim Ha Neul mà!"

Nữ diễn viên Hàn Quốc Kim Ha Neul đang ngồi ở dưới đài, mặt cũng đỏ bừng, hai tay của cô che mặt, bật cười.

"Sau đó lại chứng thật, tôi vẫn là một người độc thân!" Hàn Văn Vũ mỉm cười nói xong, nhìn toàn trường một lượt, trầm giọng nói: "Nhưng đã nhiều năm như vậy, ai có thể nghĩ tới, mười năm trước tôi đoạt giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc nhất, hôm nay lại có cơ hội trao giải thưởng cho người mới! Tôi hi vọng người đoạt giải thưởng tối nay, có thể kế thừa cái trước, sáng tạo cái mới trong tương lai! Tương lai là của các vị !"

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Hạ Tuyết cũng mỉm cười gật đầu, tay đỡ nhẹ Microphone nói: "Đúng vậy ! Nhớ 6 năm trước, tôi cũng vinh dự đoạt giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc, mặc dù tôi không lên đài nhận thưởng, nhưng thật ra lúc đó tôi cảm động rơi nước mắt, một bộ phim, phải thông qua tập thể mạnh mẽ hợp tác để thành công, cho nên lúc tôi đoạt được giải thưởng, tôi rất biết ơn tất cả anh chị em trong tổ diễn kịch đã cố gắng quên mình! Hi vọng trong tương lai diễn viên trẻ, có thể giữ sự kính trọng và lòng khiêm tốn, cùng tất cả diễn viên chúng tôi cùng nhau tiến bộ! Hôm nay cho dù là ai đoạt được giải thưởng này, nhưng có thể đứng ở trên khán đài này, các bạn đã là người chiến thắng! ! Cố gắng lên! !"

Tiếng vỗ tay lại vang lên!

"Được rồi ! ! Chúng ta xem phim trước !" Hàn Văn Vũ mỉm cười giơ tay, để cho hội nghị phát hình bốn người được đề cử giải diễn viên trẻ xuất sắc

nhất ! !

Toàn trường yên lặng, ánh đèn lần nữa tắt xuống, tất cả mọi người tại hiện trường và rất nhiều khán giả ngồi trước máy truyền hình cũng khẩn trương bắt đầu xem đoạn phim ngắn được cắt ra từ 4 bộ phim, thời gian phát hình khoảng 20 giây! ! Hạ Tuyết theo bản năng xem Cẩn Nhu xuất hiện trong cuộn phim thứ tư, chỉ thấy trong phim cô ta mặc đồ công sở màu đen, tay cầm túi xách, đứng ở trên cầu vượt, hướng về phía một khách hàng mua cổ phiếu sắp nhảy lầu, tức giận kêu to: "Trong thế giới cổ phiếu, vĩnh viễn không có người luôn chiến thắng, cũng không có người vĩnh thua cuộc ! ! Nhưng nếu ông nhảy xuống, ông vĩnh viễn là người thua cuộc ! !"

Cẩn Nhu nhìn mình xuất hiện trong phim tại hội nghị, cô trở nên kích động sôi trào bật cười, giờ khắc này, cô càng căng thẳng nắm chặt tay! ! Cô phải chiến thắng ! ! Cô nhất định phải đoạt giải ! !

Ánh đèn hội trường sáng lên! !

Hàn Văn Vũ lập tức quay đầu nhìn Hạ Tuyết cười nói: "Nghe nói. . . Cẩn Nhu là bạn thân của cô! Sẽ không thiên vị chứ?"

Mọi người lại bật cười.

Hạ Tuyết cũng có chút đỏ mặt cúi đầu, cười một lúc lâu, nhìn ạn tốt dưới khán đài căng thẳng, cô thở dài, nói: "Đừng căng thẳng! Cô bạn ! ! Đừng căng thẳng! Chẳng mấy chốc báo ứng sẽ đến ngay thôi ! Đợi lát nữa sắp đến tôi !"

Hàn Văn Vũ cười, muốn cướp danh sách trao giải thưởng, nhưng Hạ Tuyết lại bật cười nói: "Tôi sẽ không đưa ra! Nhiều lắm là tôi thấy không phải là tên của cô ấy, tôi sẽ nuốt bằng danh sách !"

"Được rồi ! Mau đọc! Tôi thấy mấy vị diễn viên mới dưới đài đã không chịu nổi nữa rồi !" Hàn Văn Vũ bật cười nói.

"Tốt! Diễn viên trẻ xuất sắc nhất đoạt giải Kim Mã năm nay sẽ trao cho. . . ." Hạ Tuyết cố làm ra vẻ thần bí mở ra lá thư.

Nhất thời tiếng trống trong hội trường chột vang lên! ! !

Hạ Tuyết cẩn thận rút danh sách giải thưởng, cũng có chút căng thẳng mở ra, sau đó lịch sự đưa cho Hàn Văn Vũ.

Hàn Văn Vũ cười nói: "Rốt cuộc cô đã chịu đưa cho tôi !" Hân cũng có chút căng thẳng cầm lấy danh sách.

Tiếng trống dần dần ngừng lại.

Cần Nhu và ba diễn viên mới khác cũng kích động chờ đợi.

Hàn Văn Vũ chờ tiếng trống dần dần ngừng lại, hân hơi nhắm ngay Microphone sâu kín đọc: "Giải Kim Mã năm nay dành cho diễn viên trẻ xuất sắc nhất trong bộ phim “Cha của tôi”, Tô Mạt. Chúc mừng! !"

Tất cả khách quý tại hiện trường nhiệt liệt vỗ tay! !

Hai tay của Tô Mạt che mặt, không thể tin được, rơi lệ khóc! ! Tất cả nhân viên tổ diễn kịch bộ phim “Cha của tôi” rối rít ôm cô, cô đột nhiên mờ mịt, nhưng vui vẻ nước mắt khóc ! !

Cần Nhu nở nụ cười rục rờ, khẽ vỗ tay, vừa nhìn Tô Mạt từ từ đứng dậy, đi ra khỏi ghế khách quý, đi lên khán đài, cô ta lại cười rồi vỗ tay, hai mắt đỏ lên. Tiêu Văn Linh thở dài, vỗ nhẹ Cần Nhu nói: "Không có việc gì! Năm nay không được! ! Năm sau sẽ được !"

Cần Nhu mỉm cười gật đầu, nhìn Tô Mạt đi tới trước bục trao giải thưởng, người bạn tốt của mình cầm chiếc cúp trong tay, đưa tới trước mặt của Tô Mạt, nhẹ nhàng nói nhỏ với cô, cố gắng lên! ! Tô Mạt cúi người thật

sâu cảm ơn, sau đó Hàn Văn Vũ trao chứng thư cho Tô Mạt, cho cô ôm thêm một cái nữa ánh mắt Cần Nhu từ đầu đến cuối cũng chưa rời khỏi bóng dáng của Tô Mạt, ánh mắt cô ta lóe lên tia lạnh lùng, nhưng vẫn cười vui vẻ

Tô Mạt đang cầm chiếc cúp và chứng thư, bật khóc, đi tới trước bục trao thưởng, đề Microphone xuống, nghẹn ngào nói với tất cả khách quý toàn trường: "Hôm nay tôi thật rất hạnh phúc, có thể được hai thần tượng của tôi, anh Văn Vũ và chị Hạ Tuyết tận tay trao giải thưởng".

"Khụ!" Hàn Văn Vũ cố ý vì làm điệu không khí, đi tới nói: "Cô ngàn vạn lần đừng nói như thế, từ nhỏ đã xem phim của hai người chúng tôi, chúng tôi không có già như vậy."

Tất cả tân khách đều cười vang !

Cần Nhu ngồi giữa mọi người, nhìn mọi người cười vui vẻ như vậy, cô ta cũng ngẩng đầu lên cười, cười nhưng ánh mắt cô ta lạnh lẽo

Tô Mạt bị cho Văn Vũ chọc cười, vừa lau nước mắt, vừa khóc nói: "Anh Văn Vũ vẫn là thần tượng của tôi, hẳn đối với điện ảnh rất nhiệt tình, đối với điện ảnh say mê, chăm chút và tôn trọng, làm cho tôi hiểu được, làm một diễn viên, phải coi trọng mỗi một khán giả dưới khán đài! Chúng ta phải tôn trọng và thông cảm lẫn nhau, mới có thể vĩnh viễn hợp tác cùng nhau ! Đối với chị Hạ Tuyết, sáu năm trước, cũng vì tôi đã xem “Vương triều hiện đại” mới quyết chí đi vào giới điện ảnh, bởi vì lúc đó, chị diễn vai Minh Cơ, đã cho chúng tôi nhìn thấy một thiếu nữ rất dũng cảm, rất xinh đẹp, rất mơ mộng ! ! ! Hôm nay tôi có giải thưởng này! Bởi vì trong lòng tôi hi vọng thần tượng sẽ trao giải thưởng này cho tôi ! ! Cảm ơn ban tổ chức! ! Cảm ơn các vị giám khảo! ! Cảm ơn các anh chị em trong tổ diễn kịch “Cha của tôi”, cảm ơn đạo diễn! ! Cảm ơn mỗi các vị yêu tôi, không có sự ủng hộ của các vị, tôi không đi tới ngày hôm nay! Cảm ơn các vị, tôi sẽ cố gắng nỗ lực hơn !"

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên lần nữa !

Hạ Tuyết tiến lên nhẹ nhàng ôm Tô Mạt, Tô Mạt thật sự rất kích động ôm Hạ Tuyết, thật lâu không muốn buông tay, bật khóc

Cần Nhu vừa mỉm cười, vừa vỗ tay nhìn cảnh này trước mắt, móng tay cắm vào trong thịt thật sâu, làm cho mình ngẩng mặt mỉm cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Giải Kim Mã (6)

Trước đài vẫn vô cùng náo nhiệt! !

Đến lượt nghỉ ngơi giữa buổi, Cẩn Nhu rời khỏi khán đài, đi ra khỏi hội trường, đi tới khoảng đất trống mờ tối, mặc cho mưa phùn điên cuồng rơi xuống, ánh mắt cô mất mát, tuyệt vọng, những giọt nước mắt lăn dài trên má, cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua cuộc sống đầy thất vọng như thế ! ! Thân thể lạnh run, đập sân cỏ ướt đầm, từng bước từng bước đi về phía cạnh hồ bơi, cắn răng kiên trì nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa gọi một tiếng mẹ, nhưng tối nay cô cảm thấy muốn gọi mẹ! !

Cẩn Nhu đợi mưa phùn rơi rụng, đứng cạnh hồ bơi, thất vọng nhìn trên mặt nước mông lung, cô nghe trong lòng quặn đau, rơi lệ, cô thật sự không hiểu hỏi: "Tại sao. Tại sao không phải là tôi? Tại sao không phải là tôi? Tôi thật sự diễn không tốt sao? Tại sao không phải là tôi?"

"Không tại sao cả." Một giọng nói âm u, lạnh lùng từ phía sau vang đến!

Cẩn Nhu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy cô gái gập trong tổ diễn kịch "Trà Hoa Nữ", chỉ thấy tối nay cô mặc váy dài màu đỏ thẫm, vẫn vẻ mặt xinh đẹp, lạnh lùng, ôm vai đứng cạnh bể bơi, trên mặt giễu cợt nhìn Cẩn Nhu! !

"Rốt cuộc cô là ai?" Cẩn Nhu kỳ quái nhìn cô ta, nói: "Chúng ta không quen biết, cô hai lần đến gần tôi, cô có mục đích gì?"

Cô gái kia khẽ cười một tiếng, đến gần Cẩn Nhu, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô nói: "Thất bại với giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc! Khổ sở sao?"

Cần Nhu quay đầu đi nói: "Tôi không cần cô nhắc nhở tôi !"

"Không phải chỉ là một giải thưởng dành cho người mới thôi sao? Cô bị mất cái gì tốt sao? Cô đã được đề cử, cô cũng đã thay đổi bản thân mình rồi! đây đã là một tiến bộ, tại sao cô phải thất vọng ? ?" Cô ta nhìn Cần Nhu mỉm cười nói.

Cần Nhu cắn răng nói: "Tôi không muốn thất bại! Tôi không thích thất bại! ! Cả đời tôi luôn bị thất bại !"

"Hừ!" Cô gái kia cười lạnh nói: "Thế giới này vĩnh viễn không có người luôn chiến thắng! Không phải trong phim cô mới vừa nói như vậy sao? Còn sống, có lẽ ngày mai cô chính là ảnh hậu, nhớ lại chuyện hôm nay, còn có gì đáng để cô tức giận? Việc rất nhỏ, lại so đo như vậy! ! Vô dụng! ! Khó có thể thành công ! ! Cô nhìn Hạ Tuyết lúc đó xem, đoạt giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc, nhưng vì bảo vệ con mà rời khỏi giới giải trí! Bỏ qua giải thưởng! Vì cô ta hành động như vậy, cho nên cô ta có thể đi tới ngày hôm nay! ! Cô ta có thể thành công! ! Tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên !"

"Cô không cần nhắc nhở tôi, cô ta tốt thế nào!" Cần Nhu khế cắn răng nói.

"Tôi không nhắc nhở cô, cô ta tốt thế nào! Tôi chỉ muốn cho cô biết, kẻ địch của cô tốt bao nhiêu!" Cô gái kia sâu kín đứng sau lưng Cần Nhu, bình tĩnh nhìn hồ bơi nói: "Nếu cô muốn thắng cô ta! ! Cô phải biết người biết ta! Căn bản cô cũng không hiểu bạn bè của cô làm sao cô có thể chiến thắng cô ta ? Cô không thể chiến thắng cô ta là vì trong lòng cô còn chưa đủ nhẫn tâm ! Cô phải học nhẫn tâm ! !"

Cần Nhu kỳ quái nhìn cô gái kia nói: "Rốt cuộc cô là ai? Cô hận ai? Rốt cuộc cô lợi dụng tôi để đối phó ai ?"

Cô gái kia ngẩng mặt lên nói: "Tôi không lợi dụng cô, tôi đang giúp cô ! Tôi giúp cô đối phó với Hạ Tuyết! !"

"Tại sao cô muốn giúp tôi?" Cần Nhu nhìn chòng chọc cô ta hỏi! !

Vẻ mặt cô gái kia lạnh lùng nói: "Cô không nên hỏi nhiều! Tôi chỉ giúp cô ! ! Tôi và cô không cừu không oán! ! Tôi sẽ không gây chuyện bất lợi cho cô ! ! Chỉ cần cô nghe tôi ! ! Tôi sẽ cho cô trong vòng ba năm, đứng trên khán đài, nhận giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất! Tôi sẽ làm cho cô nổi tiếng ! ! Đến lúc đó cô sẽ rửa được sỉ nhục trước kia! ! Chỉ cần cô đừng quên hôm nay tôi đã giúp cho cô ! !"

Cần Nhu cười lạnh nói: "Tôi không tin cô ! ! Tại sao tôi phải tin cô?"

"Cô có thể không tin tôi! Cô cho rằng bắt được Tiêu Văn Linh, thì cô đã nắm được một cọng rơm cứu mệnh? Cô cho rằng lên giường với Trác Bách Quân mấy lần, cô có thể hô gió gọi mưa sao ! ? Mỗi một bước cô đều dựa vào người khác! Mà Hạ Tuyết không giống ! Cô ta ngoại trừ sạch sẽ hơn cô một chút, không có nhiều tâm cơ như vậy, cô ta lại là một người rất mạnh! Cô muốn đấu với cô ta! Cô nhất định phải học làm sao để mình mạnh mẽ lên! ! Chỉ có bản thân cô mạnh mẽ, cô mới xứng đáng đấu với cô ta ! !"

Cần Nhu nghĩ tới chuyện này, ánh mắt cô hơi xốc xếch.

"Suy nghĩ lại chuyện tối nay của cô đi! ! Cuộc sống chính là như vậy! ! Không phải cô ta cười thì chính cô khóc! !" Cô gái kia ngẩng mặt nói!

"Ít ra, tôi phải biết cô là ai, mới có thể tin cô ! Ít ra tôi phải biết, tại sao cô chịu giúp tôi ! ?" Cần Nhu nhìn cô ta hỏi!

"Cô muốn biết tôi là ai?" Cô ta sâu kín quay đầu lại, nhìn Cần Nhu, đột nhiên lộ ra nụ cười phong tình nói: "Rất nhanh. rồi cô sẽ biết, rất nhanh, tôi sẽ bước vào giới giải trí, cùng cô trải qua một thời gian ! Được rồi. Tôi và cô thẳng thắn với nhau vậy, tôi với Hạ Tuyết có một chút hận"

Cần Nhu nhướng mày nhìn cô ta

"Trở về đi thôi! Không muốn thất bại thì cứ ngậy thơ trốn đi ! ! Giống cái gì? Không được biểu hiện như thế sẽ làm người ta thất vọng! ! Cô chỉ bị thất bại một giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc mà không dậy nổi, tương lai cô làm sao có thể đoạt lấy vai nữ chính xuất sắc nhất?"

Trong lúc nhất thời, Cần Nhu không biết nên nói gì, chỉ tiếp tục hoài nghi cô ta.

Cô gái kia sâu kín búng ngón tay!

Hai người trợ lý cẩn thận đem tới một dạ phục hoa lệ đi tới trước mặt của Cần Nhu

Cần Nhu cúi đầu, nhìn dạ phục trong tay hai người trợ lý. Đó là một bộ lễ phục nữ thần màu xanh đậm, còn có một đôi giày cao gót màu bạc.

"Cô phải nhớ!" Cô gái kia đứng bên hồ bơi, hơi nghiêng đầu nhìn cô nói: "Cô là một ngôi sao, cô vĩnh viễn đều thuộc về sân khấu, nếu cô làm cho tâm hồn và thân thể đều kiêu ngạo, về sau bỏ những trang phục tầm thường sang một bên! ! Mặc kệ bên trong cô có bao nhiêu nghèo nàn, cô phải hy sinh tất cả, để cho mình trở nên quang vinh chói lọi! ! Chỉ cần cô không xem nhẹ chính mình, trên thế giới này sẽ không có ai có thể xem nhẹ cô ! ! !"

Cần Nhu nhất thời trở nên kích động nhìn bộ lễ phục.

"Nhanh thay đổi quần áo trở về đi thôi! ! Cạnh tranh vai nữ chính xuất sắc nhất sắp bắt đầu! Thượng Đế không phải chỉ thuộc về một mình cô ! ! Ông ta đối với cô tàn khốc, tự nhiên cũng sẽ đối với người khác tàn khốc! ! Cô từ từ xem kịch hay đi! ! Chỉ cần tối nay ai có thể vượt qua bước này, năm sau người kia nhất định có thể giăng đèn kết hoa! ! Lúc này, người ngu xuẩn rất nhiều! ! Cô phải học thông minh hơn một chút!"

Mặt của Cần Nhu ngẩng mặt lên, cắn chặt răng, tức giận nói: "Hôm nay tôi muốn nhìn Hạ Tuyết cô có thể cười đến cuối cùng hay không! Tôi cũng không tin, may mắn vĩnh viễn thuộc về cô !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Giải Kim Mã (7)

Cần Nhu mặc dạ phục màu xanh dương đậm, tóc buộc thật cao, thậm chí tóc trên trán cũng chải ngược lên, lộ ra vầng trán rộng, tươi sáng, là kiểu tóc hiện đang lưu hành, thừa dịp thời gian quảng cáo, kéo nhẹ váy, đi qua rất nhiều diễn viên, đi vào hội trường buổi dạ hội, mọi người ghé mắt nhìn cô, dường như cũng cảm giác cô không còn là cô, mà biến thành một người khác, cô vừa mỉm cười đi về phía trước, vừa hưởng thụ ánh mắt của mọi người, chợt phát hiện cô gái kia nói rất đúng: "Cô là một ngôi sao, trời sinh thuộc về sân khấu, bất cứ lúc nào cô cũng phải chuẩn bị nghênh đón ánh mắt của vạn người, nếu cô muốn mình tỏa sáng! !"

Cần Nhu kéo váy dài, ngồi bên cạnh Tiêu Văn Linh

Tiêu Văn Linh nhìn Cần Nhu đổi trang phục khác, bà ta vô cùng tán thưởng nói: "Rất đẹp. Đây mới là Cần Nhu mà tôi biết"

Cần Nhu không lên tiếng, chỉ ngẩng mặt nhìn về phía khán đài vừa trao xong giải thưởng nam phụ xuất sắc nhất, lần này đoạt nam phụ xuất sắc nhất là diễn viên Ngô Trác Văn, hần băng vào "Tình Mộng tình duyên" diễn vai người đàn ông thâm tình, cuối cùng vì nữ chính hiến tặng giác mạc đôi mắt, được mọi người nhất trí khen ngợi! !

Sau khi trao giải nam phụ xuất sắc nhất xong, tiếp đến sẽ là vai nữ chính xuất sắc nhất! Lúc này, trên sân khấu đang diễn ca múa, sau đó đến biểu diễn ca khúc chủ đề các bộ phim ! !

Hạ Tuyết vẫn mỉm cười trò chuyện với Trương Kính Trung, Hàn Văn Vũ lại gần cô, trầm giọng hỏi: "Nói thật đi, có lo lắng không ?"

Hạ Tuyết hơi quay đầu, nhìn Hàn Văn Vũ, nhẹ giọng, có chút thô lỗ cười nói: "Dường như tôi bắt đầu lo lắng rồi đây. Tuy rằng nói không lo lắng, nhưng vẫn rất hồi hộp, lần này cạnh tranh cũng rất kịch liệt, tôi hoàn toàn không nắm chắc !"

Hàn Văn Vũ cười nói: "Không phải cô là ảnh hậu rồi sao?"

"Đây là giải thưởng lớn trong nước a! Tôi chắc chắn sẽ chú ý hơn !" Hạ Tuyết mỉm cười có chút không tự nhiên, Hàn Văn Vũ cảm thấy đau lòng, ôm nhẹ Hạ Tuyết vào trong ngực

"Mẹ!" Hi Văn đột nhiên ôm vai nhìn mẹ, cất giọng trong vắt nói: "Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, mẹ bình tĩnh một chút đi ! Không phải quảng cáo đã nói sao? Đây bất quá là một cột mốc trong cuộc đời mà thôi! Cố gắng lên! Đừng làm mất mặt con !"

Hiện tại Hạ Tuyết không có tâm tình đấu võ mồm với con gái, chỉ nhìn chằm chằm bộ dáng lạnh lùng của con gái, trong lòng không nhịn được nhớ đến hình ảnh người đàn ông kia, trong miệng của cô không nhịn được lâu bầu: "Tính tình giống hệt cha con !"

Phần biểu diễn ca khúc nhạc phim đã hết, ngay sau đó là thời gian quảng cáo

Tả An Na cẩn thận cầm ly cà phê nóng, đi vào phòng làm việc Tổng Tài, liếc mắt nhìn Ti vi LCD cực lớn trước mặt đang phát quảng cáo, cô cũng có chút căng thẳng cười nói: "Tổng Tài. Có phải còn mấy phút nữa là đến buổi lễ trao giải phải không ?"

Hàn Văn Hạo không trả lời câu hỏi của cô, tiếp tục xem xét tài liệu, lại có chút kỳ quái hỏi: "Dường như cô đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với lĩnh vực này?"

Vẻ mặt của Tả An Na đỏ lên, nhưng vẫn không nhin được, mỉm cười với Hàn Văn Hạo: "Vì năm nay cạnh tranh rất kịch liệt, hiếm khi có bốn ngôi sao điện ảnh xuất sắc đoạt giải ảnh hậu, sau đó được đề cử vai nữ chính xuất sắc nhất! Bọn họ đều có thực lực tương đương nhau, lúc này chúng tôi ở phòng thư ký, đã bàn luận về chuyện này! Nói không biết năm nay người nào đoạt giải! ! Mặc kệ là ai, đánh bại ba người khác, cũng là một chuyện vô cùng thú vị !"

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo không nhin được ngẩng đầu nhìn Tả An Na !

Tả An Na không dám lên tiếng, chỉ đành phải đi ra ngoài.

"Ngồi đi!" Hàn Văn Hạo cúi đầu xem văn kiện!

Lúc này Tả An Na vui vẻ quay đầu liếc nhìn Hàn Văn Hạo, vội vã ngồi trên ghế sa lon, xem TV.

Hàn Văn Hạo cũng không nhin được ngẩng đầu, nhìn màn hình, nghĩ đến Hạ Tuyết đang ngồi ở hiện trường, không biết là có cảm xúc gì ? Nhất định rất vô dụng! !

Daniel ngồi trên ghế sa lon, nhận lấy ly rượu nho từ tay Thanh Nhã, nhìn màn hình ti vi, nín thở, hớp một ngụm rượu đỏ.

Thanh Nhã và tất cả người giúp việc cũng căng thẳng chờ đợi

Bạn nói trong cuộc đời người lúc này, có bao nhiêu là kích thích đây ! Bạn bị hàng triệu người chăm chú nhìn, bạn hưởng thụ thành công và thất bại kích thích nhất! ! Cho nên chỉ cần chúng ta biết hưởng thụ cuộc sống, nở nụ cười đối với thành công và thất bại, tự nhiên cuộc đời sẽ cho được đền đáp ! !

Hiện trường buổi lễ trao giải ! !

Người nữ chủ trì mỉm cười cầm Microphone đi tới trước khán đài nói: "Mỗi giai đoạn cuộc đời, cũng giống như một bữa tiệc, có thành công, có thất bại, có khen thưởng hoặc mất tất cả, trong quá trình này, chắc chắn sẽ có một số người vỗ tay cổ vũ bạn! ! Chỉ cần chúng ta sẵn sàng cố gắng, cuối cùng có một ngày, chúng ta có thể đứng trên đỉnh cao, tiếp nhận sự đánh giá và phê bình của người khác! Chúng ta không e ngại bất cứ điều gì ! Bởi vì chúng ta đã hết cố gắng! ! Đã đến thời khắc thú vị rồi, sau đây là lễ trao giải Kim Mã vai nữ chính xuất sắc nhất! Chúng tôi xin mời hai vị khách mời danh dự lên trao giải đó là : người đã 5 lần đoạt giải ảnh hậu, đoạt giải thưởng thành tựu trọn đời, Tiêu Văn Linh và một Đạo diễn lớn, rất nổi tiếng, được xưng là lão thái sơn, đạo diễn Trương Kính Trung! !"

Tiếng vỗ tay toàn trường vang lên ! !

Hạ Tuyết vừa vỗ tay, vừa nhìn sự phụ mặc trang phục thời Đường dắt Tiêu Văn Linh từ phía sau khán đài từng bước, từng bước đi ra, tiếng vỗ tay toàn trường nhiệt liệt vang lên ! !

Trương Kính Trung và Tiêu Văn Linh đứng trước bục trao giải, hai người chia nhau Microphone, nhìn tất cả các vị khách dưới đài mỉm cười, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, đầu tiên Trương Kính Trung cầm danh sách giải thưởng, nhìn lướt qua toàn trường, sau đó quay đầu nhìn Tiêu Văn Linh nói: "Văn Linh. Tới nay chúng ta may mắn được trao giải vai nữ chính xuất sắc nhất, nếu một lát nữa, Hạ Tuyết đoạt giải, thì cô sẽ làm thế nào ?"

Dưới đài mọi người rồi rít vỗ tay cười lên, Hạ Tuyết càng thêm đỏ mặt, nở nụ cười.

"Cô ấy đoạt giải, tự nhiên tôi muốn chúc mừng cô ấy chứ sao ? Ông bảo tôi sẽ làm thế nào?" Tiêu Văn Linh mỉm cười nhìn Trương Kính Trung, cười hỏi: "Ông có ý tứ gì?"

"Báo chí nói cô bất mãn với cô ấy mà ? Mỗi ngày tôi đọc báo, đều thấy các phương tiện truyền thông đang nói cô bất mãn với cô ấy. Thật sự có chuyện này sao?" Trương Kính Trung vuốt vuốt cằm râu bạc của mình, cười hỏi.

Dưới đài các vị khách nhốn nháo hẳn lên, rồi rút vỗ tay ! !

Cả khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn về phía sư phụ kêu nhỏ tha mạng, ngàn vạn lần không được lấy mình làm đề tài, lại thấy sư phụ ở trên khán đài, nhìn cô nói: "Con đừng lên tiếng, người già nói chuyện, người trẻ không được nhiều lời !"

Dưới khán đài mọi người cười ầm lên.

Hạ Tuyết cũng không nhịn được, đầu dựa vào vai Hàn Văn Vũ, nở nụ cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Giải Kim Mã (8A)

Tiêu Văn Linh bật cười nói: "Tôi luôn nhìn lớp người trẻ bằng ánh mắt rất nghiêm khắc! Phê bình cũng không phải nhằm vào người nào! Một số phương tiện truyền thông chỉ nói vu vơ ! !"

Trương Kính Trung không dựa theo lời kịch, đề Microphone nói: "Mới lúc này, trao giải diễn viên trẻ xuất sắc nhất, tôi nghe người chủ trì có một câu rất hay, cảm ơn các bạn diễn viên trẻ ! Chúng tôi là một diễn viên, là người đi trước, chúng tôi đối với thế hệ đi sau, luôn có rất nhiều kỳ vọng và phê bình! Trong vòng tròn này chính là như vậy, mới có thể làm cho chúng ta tiếp tục cố gắng, tiếp tục tiến bộ! Chúng tôi phải mang theo sứ mệnh cảm xúc, đi vào thế giới điện ảnh, nhưng một ngày nào đó, chúng tôi đem sứ mệnh cảm xúc, tiếp sức cho các bạn trong tương lai! Cho nên, mặc kệ đêm nay ai đoạt được giải thưởng, nhưng được đứng ở nơi này, là các bạn đã chiến thắng! ! Chỉ cần không bỏ cuộc! Cơ hội sẽ lại tới! Cố gắng lên!"

Tiếng vỗ tay dưới khán đài cuồng nhiệt vang lên !

Trương Kính Trung chờ tiếng vỗ tay dừng lại, hơi xoay người nhìn về phía Tiêu Văn Linh mỉm cười nói: "Được rồi! Để tôi xem cô còn bất mãn đối với người nào nữa"

Tất cả các khách quý, bao gồm vị chủ tịch đại hội cũng toát mồ hôi lạnh, bất đắc dĩ nở nụ cười, có thể nói lại Tiêu Văn Linh, cũng chỉ có Trương Kính Trung thôi.

"Thì ra lần này ông đến báo thù ?" Tiêu Văn Linh nói đùa.

Trong tiếng cười và vỗ tay của mọi người Trương Kính Trung, hơi suy nghĩ một chút, lại dùng giọng nói chậm rãi của người cao tuổi, cười nhẹ, nói: "Tối nay, tôi đến báo thù học trò của tôi."

Chúng tân khách thật sự quá kích thích, vỗ tay.

Hai tay Hạ Tuyết che mặt lại cười, cũng không dám ngẩng đầu.

"Được rồi, bây giờ chúng tôi xin mời điện ảnh thế hệ trước cho cho ý kiến về bốn bộ phim đã lọt vào vòng chung kết." Trương Kính Trung mỉm cười nói.

Tiếng vỗ tay cuồng liệt vang lên.

Tiêu Văn Linh cười đề Microphone nói: "Tôi cảm thấy trong “Tình Mộng tình duyên” lần này ESBELL diễn xuất rất tốt, kỹ thuật diễn xuất tự nhiên, nhập vai rất sâu! Nhất là khi cô ấy biết mình bị bệnh nan y, cô ấy một mình ngồi giữa thiên nhiên, ngẩng mặt nhìn trời, điên cuồng gào khóc, lúc đó tôi xem xong bộ phim này, khóc ba ngày liền ! ! Tôi đã nhìn thấy một người trẻ tuổi, đang tuyệt vọng giữa muốn sống, lại không thể sống, bộc lộ đau đớn, khổ sở và tuyệt vọng ! Cô ấy đã làm được! Cố gắng lên!"

ESBELL chấp tay mỉm cười ngỏ ý cảm ơn!

"Còn Mộng Uyển. Mộng Uyển là nữ diễn viên đặc biệt của Trung Quốc chúng ta vô! Cũng là một người rất có năng lực với điện ảnh! ! Diễn xuất của cô ấy ở trong bộ phim “Cha của tôi”, đều khắc họa vô cùng sâu sắc, nhất là ngôn ngữ tay chân, bạn sẽ phát hiện ra, trong tận xương tủy của cô ấy đều là diễn ! ! Mà Lương Thi Thi! !"

Lương Thi Thi ngồi ở dưới khán đài trân trọng, mỉm cười.

"Cô ấy ở trong bộ phim “Hồng nương” lần đầu tiên thách thức với vai diễn một người hai mặt ! ! diễn một cô gái có hai mặt! Buổi tối cuồn dũ, ban ngày thuần khiết! Hai người trong cùng một thân thể của Lương Thi Thi liên tục liễu lĩnh, liên tục biến hóa ! ! Cô ấy diễn xuất rất hời hợp ! ! Tôi vô cùng ngưỡng mộ cô ấy mới 19 tuổi, đã dám thách thức với vai diễn đầy gai góc như vậy ! ! Cố gắng lên!" Tiêu Văn Linh lại nói!

Hốc mắt Lương Thi Thi đỏ bừng, mỉm cười nói lời cảm ơn !

"Còn Hạ Tuyết." Tiêu Văn Linh vừa định nói

Trương Kính Trung cố ý nhìn bà ta

Dưới đài vang lên một trận cười ầm ĩ.

"Cô từ từ nói." Trương Kính Trung quay đầu đi, ho nhẹ, Hạ Tuyết rất bất đắc dĩ nhìn sư phụ, Tôn Minh ở bên cạnh nói: "Đừng để ý, hai người già này luôn thích đấu võ mồm như vậy !"

Hạ Tuyết thở nhẹ ! Lo lắng nhìn phía trước khán đài!

Tiêu Văn Linh quay đầu qua, liếc mắt nhìn Trương Kính Trung.

Trương Kính Trung cũng nhìn bà ta, rất lịch sự giơ tay.

(8b)

Tiêu Văn Linh chờ cho toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, bắt đầu nói: "Lúc ấy tôi xem “Dịu dàng”, hoàn toàn không nghĩ là phim của Trương Đạo diễn !"

Dưới đài có tiếng cười lớn !

Hạ Tuyết bị Tiêu Văn Linh gọt giữa đã rất lo lắng, cười có chút miễn cưỡng.

Hàn Văn Vũ mỉm cười, khẽ kéo vai Hạ Tuyết.

Trước màn hình, Hàn Văn Hạo và Daniel cũng nhìn chăm chú Hạ Tuyết, có chút căng thẳng, lúc này bọn họ cũng không khỏi ngừng mắt nhìn, bắt đầu hơi khẩn trương.

"Nhưng." Tiêu Văn Linh nhắm ngay Microphone dịu dàng nói: "Nhưng khi tôi nhìn vào màn hình, thấy một cô gái tuổi rất trẻ, lưng đeo một túi vải, đội mũ che kín tai, vì lý tưởng, mà chạy như bay trên con đường đầy tuyết, thậm chí nhìn về phương xa, thở ra luồng hơi trắng, ánh mắt kiên định tiếp tục chạy về phía trước, học viện nghệ thuật Pháp đang ở trước mắt cô ấy, lúc đó, các bạn sẽ rất nhanh phát hiện, trong ánh mắt của cô ấy, là cả một thế giới! Từ trong ánh mắt của cô ấy, bạn sẽ thấy được cả thế giới! ! Nhưng cô ấy đã chạy như bay vào sân trường làm người trình diện cuối cùng, cô ấy ở lại Paris không ăn, không uống ba ngày, cuối cùng ngất xỉu bên cạnh cây cầu. Khi đó, cô ấy nằm trong tuyết, không nhúc nhích, ngay cả mắt nhắm chặt, giống như đang bị thần chấy bao phủ, bông tuyết không ngừng rơi xuống trên người của cô ấy, khuôn mặt của cô ấy gần như bị đông cứng, giống như đã là giây phút cuối cùng của cuộc đời ! lúc ấy tôi đã phát hiện cô gái này, dùng tính mạng của mình để diễn ! Cho nên cô ấy thành công đến hôm nay, cũng là vì dấu chân của cô ấy in trên con đường đầy tuyết, từng bước đi tới! Chúc mừng cô không ngã xuống giữa đường tuyết! !"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt ! !

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, hai tay nắm thành chữ thập, cúi đầu cảm ơn ! !

Cần Nhu ở phía sau lạnh lùng nhìn, hừ một tiếng.

Trương Kính Trung mỉm cười nói: "Lúc này chúng tôi đấu võ mồm, đã quên một trình tự chưa làm! Người chủ trì dạ hội cũng không báo cho

chúng tôi hay! Cho nên bây giờ phải xem một đoạn phim ngắn của người được đề cử, rồi phê bình! Chiếu phim đi!"

Toàn trường lại bật cười, ánh đèn chột tối sầm, đầu tiên phát hình ảnh ESBELL trong “Tình Mộng tình duyên”, đến Mộng Uyển trong “Cha của tôi”, kế tiếp là Lương Thi Thi trong “Hồng nương”, sau cùng là Hạ Tuyết trong “Dịu dàng”, hình ảnh cắt vào một phòng tranh tối đen, sau khi cô mất đi cơ hội học tập, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô khốc, mệt mỏi không chịu nổi đứng trước bức tượng điêu khắc thần Venus, hơi thở như tơ, ánh mắt mờ mịt tuyệt vọng, đầu ngón tay run rẩy thật dịu dàng, nhẹ nhàng dọc theo đường cong bức tượng thần Venus đi lên, đầu ngón tay có lúc giống như không còn sức, lại giống như có lực, dịu dàng, khổ sở, tuyệt vọng, khẩn cầu. Vẻ mặt của cô bắt đầu co giật. Trong hai tròng mắt trống rỗng, nước mắt từng giọt lăn ra, dọc theo chiếc cằm nhỏ giọt xuống, cô lại tiếp tục đưa đầu ngón tay, dịu dàng di chuyển trên bức tượng kia, cuối cùng run rẩy bật khóc, giống như khóc với người thân, lúc đầu nghẹn ngào sau đó ôm mặt khóc lớn, nhất thời cả phòng tranh đều là tiếng khóc của cô gái mất đi cơ hội, tiếng khóc khổ sở, đau lòng.

Hàn Văn Vũ kích động vỗ tay !

Tiếng vỗ tay toàn trường cuồng nhiệt vang lên.

"Tốt lắm! Phim xem xong rồi! Bắt đầu trao giải thưởng! Người mở bì thư hay tôi mở bì thư ? Cô đọc hay tôi đọc?" Trương Kính Trung nhìn Tiêu Văn Linh mỉm cười hỏi.

Tiêu Văn Linh vẫy nhẹ tay cười nói: "Ông đọc đi! Đợi lát nữa, xem ông còn nói tôi bất mãn với ai !"

Toàn trường người mỉm cười, cũng thật khẩn trương chờ đợi, tiếng trống lần nữa vang lên, trong màn ảnh lớn trên khán đài, lập tức xuất hiện hình ảnh của bốn nữ chính, vẻ mặt của bọn họ vô cùng căng thẳng nhưng miễn

cường cười, Lương Thi Thi lo lắng đến mức hốc mắt ửng đỏ, Mộng Uyên cúi đầu, cầm tượng Phật Ngọc của mình, ESBELL siết chặt tay, dững cảm nhìn vào ống kính, Hạ Tuyết cũng tựa vào vị trí, mỉm cười nhìn thẳng vào ống kính, Văn Vũ lo lắng nắm chặt tay của cô.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo và Daniel cũng nặng trĩu, chờ đợi.

Giờ khắc này, biểu lộ tính cách chân thật nhất của con người, cho dù thế nào đi nữa, chúng ta thất bại hay chiến thắng cũng sẽ trợ giúp rất lớn trong cuộc sống, nhưng lúc này, chúng ta vẫn muốn giành chiến thắng!

Tiếng trống chưa dứt! !

Lúc Trương Kính Trung mở lá thư, lúc thì than phiền phong thư dán quá chặt, lúc thì than phiền phong thư này nhìn không đẹp, làm cho bốn người nữ chính dưới khán đài bị giày vò hết sức ! ! tất cả mọi người bất đắc dĩ phì cười! Cuối cùng, Trương Kính Trung đã mở được danh sách giải thưởng, đầu tiên nhìn thoáng qua, rồi thần bí cười một tiếng, nhìn không ra chút manh mối nào, sau đó nhìn bốn nữ chính dưới khán đài, cười nhẹ nói: "Sau này người được đề cử đừng ngồi tách ra ! Khó coi! !"

Dưới khán đài, khách quý bật cười, Lương Thi Thi đã bị đùa đến nỗi rơi nước mắt!

Cần Nhu cũng cắn răng trừng mắt nhìn! !

Đột nhiên Hạ Tuyết không dám nghe, cúi người xuống bật cười.

Trương Kính Trung ho khan một tiếng, cầm danh sách giải thưởng, hướng về phía Microphone nói: "Người đoạt giải nữ chính xuất sắc nhất giải Kim Mã, lần thứ 50, “Dị dụ” . . . Hạ Tuyết! !"

Hạ Tuyết không thể tin ngẩng đầu nhìn sư phụ ! !

Tiếng vỗ tay toàn trường vang lên ! !

Hàn Văn Vũ sững sờ vừa Hạ Tuyết ôm vào trong lòng, vừa nắm chặt tay cô! Hạ Tuyết ngây ngốc dựa vào trong ngực Hàn Văn Vũ, nghẹn ngào rơi lệ.

Trước màn hình, Hàn Văn Hạo và Daniel không khỏi vui sướng, mỉm cười ! !

Hạ Tuyết thở phì phò, đưa tay chặn ngực mình, có chút không tin, nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Tôi đoạt giải thưởng rồi sao ? Tôi sao?"

"Đúng vậy! !" Hàn Văn Vũ kích động ôm chặt Hạ Tuyết!

Rốt cuộc trong tiếng vỗ tay, Hạ Tuyết biết mình đoạt giải rồi, cô bật khóc không thành tiếng, Tôn Minh đứng lên ôm cô, sau đó đến Tả La, và tất cả nhân viên trong tổ diễn kịch “Dị dàng”, cô chặn ngực, hít vào một hơi thật sâu, Hàn Văn Vũ đỡ dậy, vươn tay về phía con gái! ! Hi Văn cũng vui vẻ đặt tay vào trong tay mẹ, hai mẹ con trong tiếng vỗ tay của mọi người, từng bước từng bước đi lên đài trao giải thưởng ! !

Trương Kính Trung cầm lấy chiếc cúp, đưa tới trước mặt của Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Chúc mừng con!"

Hạ Tuyết cắn chặt môi, run rẩy nhận lấy chiếc cúp trong tay sư phụ, nhào vào trong ngực ông ta, khóc nói: "Cám ơn người, sư phụ. Cám ơn người."

Trương Kính Trung cũng mỉm cười vươn tay, vỗ nhẹ sau lưng của Hạ Tuyết, gật đầu nói: "Đây là con xứng đáng được ! ! Con đã cố gắng hơn so với bất cứ ai ! Cố gắng lên!"

Hạ Tuyết nghẹn ngào gật đầu! !

Tiêu Văn Linh cầm lấy chứng thư, đưa đến trước mặt của Hạ Tuyết, nhìn cô mỉm cười nói: "Cố gắng lên! Chúc mừng cô !"

"Cám ơn chị Văn Linh !" Hạ Tuyết cúi người cảm ơn, ôm chiếc cúp trong ngực, hai tay nhận lấy chứng thư.

Người trao giải thưởng lui sang một bên, Hạ Tuyết tiến lên, đứng trước bục trao thưởng, để cho con gái cũng đứng trước bục, rơi lệ nghẹn ngào, điều chỉnh Microphone, nhìn mọi người dưới khán đài, nhìn Hàn Văn Vũ, người bạn tốt trong cuộc đời, cô đột nhiên kích động, nói không ra lời, cúi mặt, nước mắt rơi xuống.

Tiếng vỗ tay toàn trường vang lên ! !

Hạ Tuyết ổn định cảm xúc, đề Microphone nghẹn ngào nói: "Tôi. sáu năm trước đoạt được giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc nhất, tôi không thể tới nhận giải thưởng, bởi vì tôi phải vội vàng sinh con."

Tất cả khách quý dưới đài hô to, cười lớn, vỗ tay.

Hốc mắt Hàn Văn Vũ đỏ lên, càng không ngừng vỗ tay!

Hai mắt Hi Văn trong suốt, đứng bên mẹ cắn chặt răng! !

Lúc này ánh mắt Hàn Văn Hạo nhìn chăm chú.

Hạ Tuyết tiếp tục khóc nói: "Tôi nhớ đêm hôm đó, tôi ôm bảo bối vừa sinh ra được vài tháng, ngồi xổm trước một chiếc TV, nhìn Văn Vũ, người bạn thân thiết nhất trong cuộc đời đọc tên của tôi, khi đó, tôi cảm ơn mọi thứ xing quanh mình! Cảm ơn từng người đã yêu mến tôi ! Cảm ơn cha mẹ tôi, đã cho tôi sinh mạng! Cảm ơn Tôn đạo diễn cho tôi cơ hội để tôi bước vào giới điện ảnh, cảm ơn người thầy của tôi, Trương Đạo diễn, đã cho tôi cơ hội đi đến học tập tại Học viện điện ảnh Pháp! Trong thời gian này, tôi có giã giũa, tôi có lùi bước, tôi có muốn bỏ cuộc, nhưng sự phụ đã nói với

tôi, rút lui là người không có dũng khí, cô muốn rút lui sao? Tôi không muốn rút lui! ! Bởi vì tôi khát vọng trở thành nữ chính đứng trên khán đài ! !Lúc này, tôi cảm ơn con gái của tôi, bởi vì có con gái, để cho tôi hiểu được, làm một người mẹ, cần phải bao nhiêu dũng khí! ! Cảm ơn con gái đã làm bạn với tôi trong đời! cho tôi kiên trì đi tới hiện tại! Daniel, trong sáu năm qua, chúng ta đã từng nói, chúng ta sẽ trở lại, mang theo con gái cùng đi dưới ánh mặt trời, tiếp nhận tất cả! ! Cảm ơn anh ! Daniel! Cảm ơn anh đã làm bạn trên đường đời, cho em yêu thương và ủng hộ lớn nhất! ! Cảm ơn anh! ! Cảm ơn Văn Vũ! Cảm ơn bác sĩ Hàn, cảm ơn anh đã cùng tôi vượt qua thời gian tối tăm nhất trong cuộc sống, cảm ơn. Cảm ơn người đã tổ chức cho tôi một buổi tối sinh nhật, cho tôi dịu dàng Cảm ơn mọi người !"

Hi Văn khẽ cắn môi dưới, nước mắt lăn xuống .

Hạ Tuyết rơi lệ đứng trước mặt của con gái, ở trước ống kính, ôm chặt con gái vào lòng

Hi Văn cũng ôm mẹ, vô cùng xúc động bật khóc.

Toàn trường đột nhiên đứng dậy, vỗ tay !

Hàn Văn Hạo ngừng mắt nhìn hai mẹ con trước màn hình, hân đột nhiên cúi đầu, suy ngẫm

Daniel nâng ly rượu đỏ, uống một hơi cạn sạch, uống xong đột nhiên cười thoải mái, nhìn mưa rơi rã rít ngoài cửa sổ, ánh mắt lộ ra vô hạn dịu dàng.

Lòng ngực Cần Nhu không ngừng đập phồng, ánh mắt tức giận nhìn Hạ Tuyết trên khán đài tiếp nhận giải thưởng, cô ta sắp tức điên siết chặt nắm tay, tại sao? Tại sao may mắn mãi tìm đến cô? Tại sao? Tôi không tin! !

Hạ Tuyết không ngừng cảm ơn mọi người, dẫn con gái đi tới trước khán đài, hướng tất cả khách quý, cũng như khán giả đang xem truyền hình, cúi người thật sâu, chào! !

Tiếng vỗ tay toàn trường lại vang lên.

Hạ Tuyết và Hi Văn trong tiếng vỗ tay mọi người, hai người mẹ nhìn con, con nhìn mẹ, xúc động nhìn nhau mỉm cười, Hạ Tuyết ngồi xổm người xuống, cầm chiếc cúp đưa tới mặt con gái, hai người cùng hôn chiếc cúp! ! Rất nhiều ánh đèn flash chụp được khoảnh khắc tuyệt vời này !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Chúc Mừng

Đại sảnh Bệnh viện !

Rất nhiều bệnh nhân cũng ngồi ở hành lang, đang hưng phấn nhìn buổi lễ trao giải, buổi lễ trao giải đang phát hình Hạ Tuyết và con gái cùng nhau ôm hôn chiếc cúp, sau đó Hạ Tuyết kích động hướng về phía mọi người giơ chiếc cúp lên, khóc nức nở.

Hàn Văn Kiệt mặc áo màu trắng bác sĩ, hai tay cắm vào trong túi, đeo mắt kính đen, đứng trước màn hình lớn, nhìn Hạ Tuyết trong màn hình, thật kích động bật khóc, hần ăn ý cười một tiếng, lúc nãy sau khi hoàn thành cuộc phẫu thuật, vẫn đứng ở chỗ này hơn hai giờ, chỉ cần ống kính quét đến hình ảnh Hạ Tuyết, hần đều đam dịu dàng nhìn cô, cuối cùng thấy cô đoạt giải thì hần cũng thở sâu một hơi, yên lòng mỉm cười.

Hần tiếp tục yên tĩnh nhìn Hạ Tuyết sau khi đoạt giải hậu, liền dắt con gái, từng bước, từng bước đi xuống cầu thang, anh hai vội vàng đi tới dưới khán đài, đỡ nhẹ tay Hạ Tuyết, dìu cô đi xuống cầu thang, đề phòng cô xúc động té ngã xuống bậc thang, về mặt Hạ Tuyết ửng đỏ dắt tay con gái trở lại chỗ ngồi, ống kính cắt ngang rồi lia tới người chủ trì, ánh mắt Hàn Văn Kiệt sững sờ, hần khẽ chớp mắt, nhìn hình ảnh kia, phát hiện có chút giống trong quá khứ, hần mỉm cười xoay người, từng bước, từng bước đi ra khỏi đại sảnh, đi tới trước bậc thang, nhìn mưa phùn bay tán loạn, đầu óc hần trống rỗng, chỉ an tĩnh nhìn, nhìn mưa bay bay hỗn loạn trước ánh đèn màu xanh dương nhạt

Hần do dự một lúc lâu, rốt cuộc móc ra điện thoại di động, bấm số di động của Hạ Tuyết, nhưng vừa bấm, lại tắt ngay, bật cười, đưa điện thoại di

động bỏ vào trong túi, lại nhìn bầu trời đầy mưa, một mình chúc phúc và ủng hộ cho cô gái tìm kiếm ước mơ.

Lúc này điện thoại di động rung lên.

Hắn sững sờ, cầm điện thoại di động nhìn thấy một tin nhắn, hắn ngạc nhiên mở ra xem, lập tức nhìn thấy hình ảnh Hạ Tuyết trước ống kính đang cầm chiếc cúp, nhìn mình mỉm cười. Hắn đột nhiên cười một tiếng, cầm điện thoại di động, tựa vào cây cột bên cạnh, nhìn cô gái trong màn hình điện thoại di động, nhìn một chút, ánh mắt hắn trở nên thật dịu dàng, thật dịu dàng. ,

Phòng làm việc Tổng Tài!

Sau khi Tả An Na nhìn thấy Hạ Tuyết đoạt giải, cảm thấy thú vị vui vẻ đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài, lại thấy Hàn Văn Hạo vẫn còn đang chuyên tâm phê duyệt tài liệu, cô do dự một lúc lâu, nhìn Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Tổng Tài. Anh có muốn gọi điện thoại cho Hạ tiểu thư? Chúc mừng cô ấy một tiếng hay không?"

"Tại sao?" Hàn Văn Hạo vừa nhìn tài liệu vừa hỏi.

Tả An Na nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn, nhưng vẫn cười nói: "Bởi vì hôm nay thật sự là một ngày rất vui vẻ a."

"Cô ấy vui vẻ có quan hệ gì với tôi?" Hàn Văn Hạo không hiểu hỏi.

Tả An Na nghe lời này, liền im lặng đi ra ngoài.

"Lúc đi ra nhớ đóng cửa, cô luôn quên đóng cửa!" Hàn Văn Hạo có chút không vui nói.

"A. Vâng." Tả An Na chỉ đành phải đỏ mặt bước thẳng ra ngoài.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng đóng cửa, hắn đột nhiên dừng bút máy trong tay, nhớ đến lúc nãy, Hạ Tuyết nhận giải thưởng kích động nói một câu Cám ơn người đã tổ chức cho tôi một buổi tối sinh nhật, cho tôi dịu dàng. Hắn nghĩ đến câu này, thở dốc một hơi, do dự một lúc lâu, rồi cuộc cầm điện thoại di động lên, tìm số điện thoại của Hạ Tuyết, hắn ngưng mắt nhìn số điện thoại kia một lúc lâu, lại tức giận để điện thoại xuống, sau đó tiếp tục phê duyệt tài liệu.

Lúc này điện thoại di động đột ngột vang lên.

Hàn Văn Hạo lập tức cầm điện thoại lên hỏi: "Alô!"

"Văn Hạo?" Tần Thư Lôi dịu dàng kêu nhỏ .

"Ừm!" Sắc mặt của Hàn Văn Hạo trầm xuống, dịu dàng đáp lời.

"Anh còn chưa tan việc? Em đã ở nhà chờ anh thật lâu." Tần Thư Lôi có chút ngượng ngùng kêu nhỏ.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi chớp một cái, nhìn đồng hồ đã gần mười một giờ, hắn nói: "Còn nửa giờ mới về. Em nghỉ ngơi trước đi".

"Được! Trời mưa xuống, cẩn thận một chút, đừng để ướt." Tần Thư Lôi nhẹ giọng dặn dò .

"Ừ." Hàn Văn Hạo ứng tiếng, sau đó liền cúp điện thoại, lại trượt đến số di động Hạ Tuyết, một lát cầm lên, một lát để xuống, rồi cuộc hắn vẫn nhấn dây số kia, cả người tựa lưng vào ghế ngồi, cầm chặt điện thoại di động ngưng mắt an tĩnh nghe tiếng chuông vang lên là tiếng hát đáng yêu của con gái, hắn không nhìn được, sắc mặt dịu lại, mỉm cười lắng nghe. . . .
..

Hạ Tuyết đang bị một nhóm người lớn ôm đến khách sạn, chuẩn bị cùng tổ diễn kịch tổ chức Lễ Chúc Mừng cho cô, đang ở trong tiếng ồn ào, cô đột nhiên nghe điện thoại vang lên, cô nhờ Isha dẫn con gái lên xe trước, mình chậm rãi bước theo, vừa đi vừa trả lời: "Alô."

Hàn Văn Hạo vừa nghe giọng nói của Hạ Tuyết, hăn không nhận được khê cản rằng, bất kể là lúc nào, hăn đều cảm thấy cô rất muốn ăn đòn!

"Alô ?" Hạ Tuyết kêu nhỏ, lúc này mới nhìn đến số điện thoại hiện ra, lại là điện thoại của Hàn Văn Hạo, cô nhướn mày, lập tức hoài nghi “chậc” một tiếng, nói: "Ơ? Đây là thế nào? Hàn Tổng Tài vĩ đại sao lại nhân lúc xúc động, gọi điện thoại cho tôi sao ?"

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, nắm điện thoại nói thẳng: "Tôi gọi điện thoại cho cô, không có chuyện gì khác! Tôi chỉ muốn nói với cô, sau này hạn chế đem con gái của tôi ra ngoài ! Tôi không thích con gái của tôi xuất hiện trước ống kính sớm như vậy! Còn nữa, sau này lúc cô nhận giải thưởng, không cần kích động như thế? Không phải chỉ là một giải thưởng thôi sao? Khóc đến khó nhìn như vậy! Xấu hổ chết được !"

Hạ Tuyết khê cản môi dưới, tức giận nói: "Tôi biết ngay, tôi không thể đối với loại người như anh ôm hy vọng gì!"

Hàn Văn Hạo vừa nghe những lời này, cũng biết người này rút lui, hăn lập tức gõ lên bàn, cười như không cười hỏi: "Cô đối với tôi có hy vọng gì? Cho là tôi sẽ gọi điện thoại để chúc mừng cô sao ? Cô nằm mơ à?"

Hạ Tuyết nắm điện thoại, tức giận đến mặt cũng nhăn nhúm lại, nói: "Tôi không biết loại người như anh, hiện tại tỉnh ngủ hay không tỉnh ngủ? Chọn lúc này gọi điện thoại tới mắng chửi người! ! Nếu như anh không phải bệnh thần kinh, thì anh chính là não tàn! Tốt xấu gì tôi cũng là mẹ của con anh ? Phải dùng cách nói chuyện không chừng mực như vậy ?"

"Tại sao tôi phải nói chuyện có chừng mực đối loại người như cô? Trừ Daniel tiên sinh rất thích loại người kỳ quái như cô ra, còn ai thích thứ người như cô ? Ở trong mắt của tôi, cô chỉ có bề ngoài đẹp mắt!" Hàn Văn Hạo không chút lưu tình nói!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Cô Đơn Và Một Mọi (A)

"A....." Hạ Tuyết không thể nhin được nữa, hét to với Hàn Văn Hạo: "Tôi thật sự không thể nhin được nữa! Anh gọi điện thoại tới không chúc mừng một tiếng thì thôi, còn nói với tôi lời như thế! Nếu như không có chuyện gì, anh đi chết đào thai sớm đi ! Cúp đây!"

"Chúc mừng!" Hàn Văn Hạo đành phải nói.

Hạ Tuyết nắm điện thoại đứng trước hội trường, nhìn nhân viên làm việc bên ngoài hội trường vất vả cuộn thảm đỏ trong mưa, cô im lặng không lên tiếng nhìn người ta cuộn thảm đỏ, không để ý tới hân.

Hàn Văn Hạo cầm điện thoại di động, an tĩnh chờ đợi. Đợi một lúc lâu, liền nói: "Không phải cô không có thời gian lãng phí với tôi sao ?"

Hạ Tuyết chỉ nói: "Tôi đang xem nhân viên làm việc cuộn thảm đỏ!"

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, cười nhạt hỏi: "Thế nào? Không bỏ được à?"

"Nói nhảm! Cuộc đời người có bao nhiêu lần ? Có thể đây là giải thưởng cuối cùng trong đời tôi ? cảm giác này, luôn hưng phấn và mất mát"
Hạ Tuyết thật lòng nói.

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, an tĩnh nghe.

Hạ Tuyết cũng không nói chuyện, chỉ nhìn thảm đỏ cuối cùng bị cuộn xong. Cô thở dài thật sâu, nói: "Tôi thật sự Không muốn hôm nay cứ như mà trôi qua"

Hàn Văn Hạo nói thẳng: "Nếu như cuộc đời của cô không có đường lui, vậy thì hướng về trước mà đi! Giống như sáu năm trước rời khỏi, đi về phía trước!"

Hạ Tuyết nghe lời này, cười khổ nói: "Anh nói dễ nghe, anh không biết tôi rất cô đơn và mệt mỏi! Nếu như bên cạnh có người, tôi tuyệt đối sẽ không đi một mình! Mệt chết đi được!"

Trái tim Hàn Văn Hạo đông lại.

"Hạ Tuyết! ! Nhanh lên một chút! !" Isha ngồi ở trong xe, hướng về phía Hạ Tuyết vẫy tay ! !

Hạ Tuyết nắm điện thoại, đáp lời đầu kia : "Ồ! ! Biết rồi !"

Sau khi cô đáp lời, nói với Hàn Văn Hạo: "Này! không nói với anh nữa ! Tôi phải đi tham gia Lễ Chúc Mừng rồi !"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ nắm chặt điện thoại!

Hạ Tuyết không khỏi giật mình, cũng nắm điện thoại không lên tiếng, giống như có thể cảm ứng được hơi thở mãnh liệt của con báo nhỏ kia đánh về phía mình. Cô khẽ cắn môi dưới.

"Không cần cắn môi! Xấu hổ quá đi !" Hàn Văn Hạo mặt lạnh nói!

Hạ Tuyết lập tức buông ra, trợn mắt nhìn bầu trời đêm tối tăm !

"Đi đi! Tại khách sạn nào ?" Hàn Văn Hạo đột nhiên dịu dàng hỏi.

Hạ Tuyết “a” một tiếng, cố ý nói giỡn nói: "Khách sạn Hilton! Thế nào? Cha đứa bé muốn tới uống rượu với tôi sao ?"

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, hơi cười nhạt nói: "Hôm nay mẹ đứa bé đoạt giải, một lát nữa cha đứa bé gọi điện thoại đến khách sạn Hilton, suốt

đêm không ngủ, tất cả chi phí của các người ở đó ký cho tôi ! Chơi vui về đi".

Trong lòng của Hạ Tuyết đau xót, có lẽ tối nay thật là làm cho người ta cảm động, cô có chút ghen ngào hỏi: "Thế nào? Đột nhiên phát thiện tâm à? Không phải gọi điện thoại tới mắng chửi tôi sao ?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

Hốc mắt Hạ Tuyết đột nhiên ửng đỏ, nói: "Tôi muốn uống rượu đỏ, uống rượu đỏ đắt tiền nhất! Tôi muốn ăn cái gì! Ăn thứ đắt tiền nhất ! Tôi muốn bao 'phòng tổng thống' chơi!"

"Ừ" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đáp lời: "Cô vui vẻ là được rồi".

Hạ Tuyết đưa tay quệt nước mắt trên mặt, ghen ngào nói: "Anh biết anh làm như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không cảm động sao? Bởi vì trong quá khứ anh đối với tôi thật xấu! Tôi một chút cũng không cảm động! Tôi cũng không vì sinh Hi Văn, để hôm nay anh đối với tôi như vậy ! Tôi một chút cũng không cảm động!"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Tôi cúp máy đây ! Lo mà theo Tần tiểu thư của anh lên tầng 100 cùng thọ tình công đêm sao đi!" Hạ Tuyết đột nhiên cúp máy, ngẩng đầu nhìn trời đầy mưa phùn rơi rụng, cô đột nhiên cười một tiếng, đợi mưa, đi lên xe!

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, xoay tròn màn hình màu xanh dương, ngón cái đang đặt nhẹ lên mã số điện thoại của Hạ Tuyết, di chuyển lên xuống

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Hàn Văn Hạo vẫn di chuyển màn hình điện thoại, nhìn mã số Hạ Tuyết càng không ngừng lên xuống, một lát biến mất, một lát xuất hiện.

"Tổng Tài. Thời gian không sớm nữa, anh sớm nghỉ ngơi đi."
." Tả An Na nhìn Hàn Văn Hạo nói.

Hàn Văn Hạo vẫn gắt gao nhìn màn hình điện thoại, hỏi: "Nếu một ngày vui vẻ, ngoại trừ việc tôi ký sổ ở khách sạn Hilton, để cho cô ấy chơi vui vẻ, tôi còn có thể làm gì?"

Tả An Na sững sờ, suy nghĩ một chút, mới hiểu được ý tứ của hắn, liền mỉm cười nói: "Thật ra thì quà tặng không phân đắt tiền, chỉ cần thật lòng, như vậy là đủ rồi."

Hàn Văn Hạo suy nghĩ những lời này, hỏi tiếp : "Phụ nữ thích gì?"

Tả An Na nhìn Hàn Văn Hạo thật sâu, nói: "Nếu như cô ấy thích anh, cho dù anh đưa cái gì cô ấy đều thích!"

"Nếu như cô ấy không thích người đó ?" Hàn Văn Hạo hỏi nữa.

"Nếu như cô ấy không thích người đó ! Vậy người đó chỉ cần đưa một phần quà tặng thật lòng thôi."
." Tả An Na lại nói.

Hàn Văn Hạo tựa lưng vào ghế ngồi nghĩ những lời này.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Anh Trai

Hạ Tuyết đỡ Hàn Văn Vũ từng bước, từng bước khó khăn đi ra ngoài khách sạn.

Tiểu Thanh và Lynda nghe Văn Vũ rời đi, vội vàng cùng đi ra bên ngoài cửa khách sạn, thấy Hạ Tuyết đang cố hết sức đỡ Hàn Văn Vũ đi ra ngoài, cô lập tức nắm chặt cánh tay Tiểu Thanh, nói: "Đừng đi!"

"Tại sao? Hạ Tuyết một mình làm sao có thể đỡ nổi?" Tiểu Thanh vội nói!

Lynda bất đắc dĩ thở dài, nhìn cả người Hàn Văn Vũ say đến hôn mê, tựa vào người Hạ Tuyết, Lynda sâu kín nhìn bóng lưng mất mát của Hàn Văn Vũ, nói: "Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng người chờ mong đã trở lại, tội gì lại đi quấy rầy hắn? Để cho hắn hưởng thụ một chút thời gian quý báu này đi."

Tiểu Thanh cũng đau lòng nhìn Văn Vũ được Hạ Tuyết đỡ đi ra khách sạn.

"Này!" Hạ Tuyết vừa đỡ Văn Vũ đi ra ngoài, vừa cầm điện thoại di động nói với Isha: "Văn Vũ say rồi, tôi đưa hắn về trước, một chút nữa tôi về, cô giúp tôi chăm sóc tốt cho Hi Văn!"

"Biết rồi! Cô cẩn thận một chút, đề phòng truyền thông a!" Isha nói.

"Mặc kệ!" Hạ Tuyết cúp điện thoại, đợi mưa phùn rã rít, đỡ Hàn Văn Vũ đi ra khỏi đại sảnh, nhìn cơn mưa lạnh lẽo, cô thở dài, quay đầu nhìn cả người Hàn Văn Vũ đang say bất tỉnh tựa vào người mình, hai mắt khép

chặt, còn thấp thoáng giọt lệ, trong lòng của cô đau xót, cố hết sức đỡ Hàn Văn Vũ chuẩn bị đi đến xe mình, đột nhiên thân thể Hàn Văn Vũ bị một sức mạnh kéo ra, cô nhất thời luống cuống ngẩng đầu lên, lại thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, xuất hiện trước mặt của mình, một chút cũng không khách khí, quở trách nói: "Không phải tôi đã cảnh cáo cô! Hạn chế đến gần Văn Vũ?"

Hạ Tuyết tức giận nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Anh nhìn em trai tốt của anh một chút, hẩn uống say rồi !"

Hàn Văn Hạo cúi đầu, nhìn bộ dáng em trai say túy lúy, hẩn cắn răng, lạnh lùng hỏi: "Cô đoạt giải thưởng, có quan hệ gì đến hẩn? tại sao hẩn uống rượu ?"

Hạ Tuyết không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên không khách khí nhìn cô, sau đó đỡ em trai xoay người, muốn đi lên chiếc Rolls-Royce.

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Vũ tựa vào người anh trai, bóng lưng cô đơn, cô bước lên phía trước một bước, rồi lại dừng lại, sâu kín nhìn hẩn.

"Hạ Tuyết. Hạ Tuyết." Hàn Văn Vũ vừa được anh trai đỡ đi về phía trước, hẩn khôi phục một chút ý thức, hơi thở phì phò khó chịu, quay đầu nhìn Hạ Tuyết đứng ở đâu kia khách sạn, trong lòng của hẩn đau xót nói: "Hạ Tuyết Chẳng lẽ tôi uống say rồi, cô đưa tôi một lần cũng không được sao?"

Hạ Tuyết sững sờ, nhìn Hàn Văn Hạo, hẩn không cho phép, cô không dám tiến tới

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, đỡ em trai, mặt lạnh nói: "Cùng nhau đi! Nếu không, tối nay hẩn vô cùng náo loạn ! !"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, liền nhanh chóng bước tới, cùng đỡ Hàn Văn Vũ lên xe, ba người cùng nhau ngồi vào sau xe, đầu Hàn Văn Vũ tựa vào vai Hạ Tuyết, tay nắm chặt tay của cô, giống như đứa bé, dính vào cô, có lẽ tối nay thật vui, có lẽ tối nay rất kích động, có lẽ rượu còn giống như người ta nói, biến thành người khác, chỉ thấy Hàn Văn Vũ nắm chặt tay Hạ Tuyết, không muốn buông ra.

Hạ Tuyết không dám buông ra tay của hắn, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo.

Về mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu đi, nhìn mưa rã rít ngoài cửa xe, ánh mắt lóe lên một tia không thể nắm bắt.

"Anh à." Hàn Văn Vũ trong ý thức, biết anh trai ở bên cạnh, hắn đột nhiên nghe xót xa gọi nhỏ.

Hàn Văn Hạo quay đầu lại nhìn em trai.

Hàn Văn Vũ nắm chặt tay Hạ Tuyết, mặt tựa vào trước vai của cô, nghẹn ngào khẩn cầu nói: "Anh à, từ nhỏ anh luôn có năng lực xử lý mọi chuyện hơn em, từ nhỏ anh muốn cái gì, dường như không có gì có thể làm khó anh lần này anh có thể giúp em một chuyện hay không?"

Hàn Văn Hạo tiếp tục nhìn em trai, không lên tiếng.

Nước mắt của Hàn Văn Vũ từ khóe mắt lăn xuống, hắn nắm chặt tay Hạ Tuyết, giọng khàn khàn nói: "Lần này, anh có thể giúp em, làm cho Hạ Tuyết trở về bên cạnh em hay không?"

Hạ Tuyết quay đầu đi, kích động nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, nước mắt lăn xuống .

Hàn Văn Hạo cũng cắn răng quay đầu đi, làm như không nghe thấy.

Hàn Văn Vũ đột nhiên kích động nắm chặt Hạ Tuyết tay, mỉm cười buồn bã, nước mắt tiếp tục lăn xuống nói: "Anh à, anh biết không? Em thật sự rất yêu thích Hạ Tuyết, em có thể vì cô ấy, buông bỏ tất cả. Chỉ cần cô ấy đồng ý yêu em. Nhưng làm thế nào đây ? Chờ đợi người ta sáu năm, trở lại, bên cạnh đã có thêm một người. Không phải, hai người. Một người là cô ấy yêu hiện tại, một người là con gái của cô ấy với người yêu quá khứ."

"Cô ta không yêu hẳn! Chẳng biết tại sao cô ta sinh cho hẳn một đứa bé! Cô ta là kẻ điên!" Hàn Văn Hạo tức giận nói!

Hạ Tuyết cắn răng nhìn Hàn Văn Hạo, tức giận ghen ngào nói: "Đúng vậy !! Tôi chính là chẳng biết tại sao lại sinh! ! Tôi là kẻ điên!"

Hàn Văn Vũ lại cười khố nói: "Anh nói em có quá ngốc không ? Trong lòng của cô ấy rõ ràng đã có người khác, em lại yêu cô ấy sáu năm. Hàng năm mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm chờ đợi, cái loại đó cô đơn giống như một thanh đao lạnh lẽo cắm vào trong tim của em, đâm vào làm máu chảy đầm đìa."

Hạ Tuyết cúi đầu, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống.

"Anh à." Hàn Văn Vũ đột nhiên thở dốc một hơi, tựa vào vai anh trai, ghen ngào, khố sở nói: "Anh, anh giúp em đi, giúp em đi, giúp em bảo Hạ Tuyết trở lại bên cạnh em, người của em, em yêu, em đã cầu xin cô ấy không trở về, anh giúp em đi. anh à, giống như lúc còn bé, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh vĩnh viễn đều đứng trước mặt em và em trai, ngăn cản khó khăn hết lần này đến lần khác, giúp em đi. anh. Em thật sự rất yêu thích Hạ Tuyết."

Ánh mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên biến thành hận ý, vẻ mặt lạnh lùng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nắm tay càng lúc càng siết chặt, lồng ngực phập phồng kịch liệt ! !

"Anh. Làm thế nào à? Em thật sự thực rất yêu thích Hạ Tuyết.
.anh Giúp em đi. Giống như lúc còn bé, giúp em và em trai
vậy, giúp em đi." Hàn Văn Vũ nắm chặt cánh tay anh trai, mặt tựa
vào vai anh trai, khố sờ co quắp, rơi lệ, giọt nước mắt rơi trên ống tay áo
anh trai

Hạ Tuyết không nói nên lời, chỉ đành phải cắn chặt răng, mặc cho nước
mắt từng giọt lăn xuống.

Hai mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua đau đớn, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, đè
nén cảm xúc quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Quyết Định Đoạn Tuyệt

Mưa vẫn thê lương mờ mịt

Xe chạy nhanh đến trước biệt thự Hàn Văn Vũ, từ từ dừng lại!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng đỡ em trai xuống xe, Hạ Tuyết cũng vội vàng từ một bên cửa xe đi ra, muốn tiến lên giúp một tay dìu Văn Vũ, Hàn Văn Hạo lập tức đẩy Hạ Tuyết ra, mặt lạnh nói: "Tránh ra!"

Hạ Tuyết lùi ra sau hai bước, sững sốt đứng trong mưa nhìn Hàn Văn Hạo đỡ em trai đi vào rào chắn nhỏ, cô suy nghĩ một chút, vội vàng nhanh bước đi theo vào, nhưng đi chưa được mấy bước, nhìn thấy trong vườn hoa nhỏ trồng đầy cây cải đỏ và cà chua, hốc mắt cô đỏ lên, nhớ lại sáu năm trước, mình từng ở chỗ này, cùng Văn Vũ trải qua ngày tháng thật vui vẻ, những năm tháng đó, giống như những tia nắng ban mai ấm áp chiếu rọi khắp nơi

Hạ Tuyết xúc động ngừng khóc đi đến trước vườn củ cải nhỏ, phát hiện có một cái xèng nhỏ dựa vào đầu tường, là cái xèng nhỏ mà sáu năm trước cô thường dùng, bởi vì cái xèng nhỏ thiếu một góc, Văn Vũ nói muốn mua cái khác, cô lại kiên trì dùng, còn nói: "Tôi và cái xèng này giống nhau! Thiếu một góc! Xem ra đều giống như phế vật! Nếu như anh vứt bỏ, nó cũng chỉ là phế vật, nếu như anh tiếp tục dùng, nó vẫn có giá trị và ý nghĩa!"

Hai tay Hạ Tuyết che kín miệng, nước mắt đau khổ lăn xuống, có lẽ giờ khắc này, cô có thể hiểu tại sao Hàn Văn Hạo kích động và thống hận mình như vậy. Cô không dám nghĩ nữa, vội vàng đứng dậy, bước nhanh lên

lầu, cô kéo váy lên trên, vừa nhìn bài biện trong phòng khách, vẫn như sáu năm, trong lòng của cô đau xót, vội vàng bước nhanh chân đi lên lầu, vừa mới vọt vào phòng, đã thấy Hàn Văn Hạo đỡ Văn Vũ lúc này nôn mửa xong, đi đến giường.

Hạ Tuyết vội vàng muốn bước đến đỡ Văn Vũ, nhưng bị Hàn Văn Hạo đẩy ra, tức giận nói: "Cút!"

"Anh làm gì đấy?" Hạ Tuyết kích động hét lên với Hàn Văn Hạo ! !

Hàn Văn Hạo không nói lời nào, vẻ mặt lạnh lùng đỡ em trai nằm lên giường, sau đó nhanh chóng cởi tây trang ra cho hắn, buông lỏng áo sơ mi của hắn, cẩn thận đỡ hai chân em trai đặt lên giường, cởi giày da, đắp kín chăn cho hắn, ngưng mắt nhìn em trai nằm ở trên giường, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, vẫn kích động khổ sở khóc nói: "Anh à! ! Anh giúp em đi ! Giúp em đem Hạ Tuyết sáu năm trước tìm trở về! Em mặc kệ cô ấy yêu ai, em mặc kệ cô ấy mang thai đứa bé của ai, em đều không ngại, em nguyện ý tiếp nhận cô ấy và đứa bé! ! Cái gì em cũng đồng ý! Anh à, anh giúp em đi, anh giúp em đi. Em xin anh mà"

Hạ Tuyết bật khóc, nửa quỳ ở bên giường, nắm tay Văn Vũ, rơi lệ nghẹn ngào nói: "Văn Vũ. anh đừng như vậy. xin lỗi anh"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn hết thấy, ánh mắt vô cùng đau lòng và lạnh lùng

"Hạ Tuyết. Sáu năm rồi, nơi này tất cả đều không thay đổi, trong sáu năm, tôi cũng không để cho cô gái thứ 2 bước vào, tôi chỉ muốn đợi cô trở lại. Những cây cà chua, những cây củ cải, tôi đều chăm sóc thật tốt, hàng năm nở hoa kết trái, hàng năm gieo hạt lại. Cái xẻng nhỏ tôi còn cất giữ, cô đã dùng qua tất cả, phòng ngủ của cô, tôi hằng ngày đi vào quét dọn, Hạ Tuyết. Tôi yêu cô. Tôi yêu cô, tôi muốn cùng cô

trải qua cuộc sống gia đình, giống như sáu năm trước vậy, chúng ta cùng nhau chung sống"

Hạ Tuyết khổ sở bật khóc, mặt tựa vào bên người Hàn Văn Vũ, khổ sở, đau lòng rơi lệ.

Về mặt Hàn Văn Hạo lại càng lúc càng kích động, hần chậm rãi phát hiện em trai say, vừa khóc, vừa chìm vào giấc ngủ, hần liền giống như mãnh thú, một tay nhấc cổ tay Hạ Tuyết, kẹp cả người cô lên, hướng lầu dưới chạy như bay xuống

"Anh làm gì vậy ? Tôi muốn chăm sóc hần!" Hạ Tuyết khóc nói!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng kéo Hạ Tuyết ra khỏi biệt thự, quăng cả người cô ngã xuống mặt đất, mặc cho mưa càng lúc càng lớn, trút xuống người cô, hần cũng không để ý, mà trừng mắt nói với cô : "Cô cú cho tôi ! ! Cô cú thật xa ! ! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa ! ! Là cô, cũng do cô, Văn Vũ mới khổ sở như vậy! Tại sao cô muốn trở lại? Có bao nhiêu người, bởi vì cô mà không ngừng thống khổ ! ! Cô cú đi ! ! Lập tức trở về bên cạnh Daniel đi, trở về Pháp đi ! ! Lăn xa chỗ này! ! Cô khiến Văn Vũ khổ sở như vậy, cô đáng chết! !"

Toàn thân Hạ Tuyết ướt đầm té trên mặt đất, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo rơi lệ, đau lòng, nói: "Không phải tôi cố ý, tôi thật sự không cố ý, tôi không nghĩ hần yêu tôi sâu sắc như vậy. Nếu như tôi biết hần khổ sở, tôi sẽ không trở về. Tôi sẽ không trở về. Là tôi không tốt, là tôi hại hần."

"Cô đừng viện cớ! Hần yêu thích ai cũng viết trên mặt! Cô nói cô không cố ý sao, cô đừng nói với tôi, lúc ấy cô không biết hần yêu cô ?" Hàn Văn Hạo oán giận nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Trong lòng của Hạ Tuyết đau nhói, kích động kêu khóc nói: "Cho nên tôi mới rời đi ! Không phải anh bảo tôi rời đi sao? Không phải tôi đã rời đi

sao?"

"Vậy tại sao cô muốn trở lại?" Hàn Văn Hạo tức giận ngồi xổm người xuống, nắm chặt cánh tay của cô, vẻ mặt lạnh lùng, rống lên: "Cô trở lại trả thù tôi? Hay nghĩ muốn trả thù người nào? Muốn cho toàn thế giới biết cô rất hạnh phúc? Muốn nhìn có bao nhiêu người vì cô mà đau lòng?"

"Không phải như vậy. Tại sao anh nói tôi như vậy ? Không nên nói tôi như vậy?" Hạ Tuyết khóc to, cúi đầu đau khổ, hai tay nắm chặt cây ngô đồng bị nước mưa quăng xuống đường, từng mảnh lạnh lẽo!

"Tôi mặc kệ cô có mục đích gì!" Hàn Văn Hạo siết chặt cánh tay của cô, cắn răng nghiến lợi nói: "Tôi cảnh cáo cô ! Trong cuộc đời này của tôi, quan trọng nhất là hai người em trai tôi ! ! Văn Vũ đã bị cô tổn thương nặng như vậy! Không cho phép cô đi trêu chọc thêm Văn Kiệt! Nếu như cô dám dính đến hạnh phúc và hôn nhân của hắn một chút, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ! ! Từ đây về sau, cách xa anh em chúng tôi xa một chút! ! Cô cút đi! ! Phải cút thật xa! ! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa ! !"

Hạ Tuyết ngẩng mặt lên nhìn Hàn Văn Hạo, đau lòng nhìn hắn, cũng cắn răng phẫn hận gào lên: "Anh lại đuổi tôi đi! ! Anh lại đuổi tôi đi một lần nữa ! ! Cha đứa bé ! ! Anh lại đuổi tôi đi một lần nữa ! !"

Hàn Văn Hạo tức giận, lạnh lùng đẩy cả người cô té trên đất, đứng dậy, từ trên cao nhìn cô, như đinh chém sắt, từng chữ từng chữ nói: "Nếu như. Cô còn quấy rầy cuộc sống của người khác! Tôi không chỉ đuổi cô đi! ! Tôi cũng sẽ giết cô ! !" (đáng đời HT, cứ dựa hết anh này đến anh kia, đáng đời!).

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên không nói gì, nhìn hắn, nước mắt lăn xuống
..

Hàn Văn Hạo không nói gì nữa, xoay người, ngồi vào xe của mình, bảo lái xe trong đêm mưa, chạy đi như bay bỏ lại Hạ Tuyết phía sau lưng.

Mặc cho mưa gió trút xuống, mờ mịt đau lòng rơi lệ, cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía con đường mênh mông tăm tối, trong lòng đột nhiên đau xót, nước mắt hòa nước mưa lăn xuống.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Biến Hoa

Mưa to tiếp tục trút xuống cả thành thị, suy cho cùng, có bao nhiêu chuyện, bao nhiêu linh hồn cần gột rửa?

Hạ Tuyết đột nhiên trở nên tỉnh táo lái xe trở về hướng phòng cho tổng thống, (xe ở đâu lái vậy!) lúc này trời đã khuya, cho nên cả 'phòng cho tổng thống' đã chìm vào yên lặng, nhưng chỉ cần trở lại thế giới của Daniel, cô cả người liền buông lỏng, cô hít thở thật sâu, dừng xe ngoài hoa viên, nhìn bức tường màu đen, thậm chí không có ai ra đón mình, cô kỳ quái nhìn mọi thứ xung quanh, cầm túi xách của mình, kéo váy có chút ướt đầm, từng bước từng bước đạp bậc thang đá màu đỏ đi tới trước phòng tổng thống, tay nắm chặt ổ khóa cửa, đẩy cửa ra.

Một luồng gió biển chậm rãi đập vào mặt, mang theo rất nhiều mùi hương hoa hồng, vây quanh người cô và mọi thứ xung quanh, mùi hoa gần như tô điểm cho linh hồn con người, làm cho người ta nhẹ nhàng tay Hạ Tuyết vẫn nắm ổ khóa cửa, mặc dù cả căn phòng trước mặt hơi tối, nhưng vẫn nhìn thấy cả biển hoa hồng đỏ thắm, màu phấn hồng, màu vàng, màu trắng, màu tím. Tầng tầng lớp lớp bày biện trong góc trong phòng khách, ngay cả ban công tất cả đều bày gần ngàn đóa hoa hồng trắng.

Hạ Tuyết vẫn chưa hồi phục lại tinh thần từ thế giới lạnh lẽo của Hàn Văn Hạo, có chút ngây người nhìn hoa hồng tươi đẹp, giống như tâm ý nhiệt tình đưa đến trước mặt của mình, ánh mắt xốc xếch của cô lóe lên, trong nháy mắt, mỗi một đóa hoa trong biển hoa hồng, đột nhiên sáng lên ngọn đèn nhỏ màu vàng, lấp lánh giữa biển hoa, đốt sáng linh hồn, linh hồn mềm mại.

Trong lòng của Hạ Tuyết ấm áp, hốc mắt nóng lên, nước mắt vòng quanh nơi hốc mắt, nhưng vẫn cắn chặt môi, nhìn bốn phía biển hoa, biết có người vẫn yêu mình sâu đậm vô cùng đang núp trong bóng tối. Quả nhiên, một lát sau, Daniel mặc áo sơ mi sọc đen, quần tây đen, chậm rãi từ hành lang đi ra, nhẹ nhàng phong độ, tao nhã mê người đi ra phòng khách, đứng trong biển hoa, nhìn cô mỉm cười, vui vẻ chúc mừng.

Hạ Tuyết nhìn Daniel, cả linh hồn cũng bị mềm nhũn rồi, giống như mọi thứ đã trải qua, cũng không đáng nhắc đến nữa, vì người đàn ông này quá ấm áp, quá thiện lương, có lẽ vì hấn hoàn mỹ, cho nên cô không dám yêu, nếu như muốn yêu, sẽ phải mang theo toàn bộ tình yêu để yêu, nếu như không yêu, phải giữ vững khoảng cách cần thiết Hấn cần. Cô cũng cần.

"Hi." Daniel chậm rãi đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, nhìn cô vô cùng hấp dẫn kêu nhỏ.

"Hi." Trong lòng Hạ Tuyết không có khổ sở, không có yêu thương, cứ như vậy điềm tĩnh nhìn hấn đi tới.

Daniel có chút ngượng ngùng hơi quay đầu, nhìn biển hoa phía sau, đầu tiên là "Ủm" một tiếng, sau đó có chút lo lắng quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết, bật cười nói: "Vốn anh muốn tìm một thế giới hoa hồng đỏ thắm tặng cho em, bởi vì anh nghĩ một điều duy nhất Nhưng xin lỗi em, bởi vì anh cần rất nhiều hoa, cho nên tập hợp không đủ, vậy không bằng tặng cho em thế giới đầy màu sắc hoa hồng đi Bởi vì anh muốn tượng trưng cho tất cả dự tính, em là người thân của anh, là bạn bè của anh, là người yêu của anh, là tri kỷ của anh."

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn hấn.

Daniel đột nhiên nhìn Hạ Tuyết, cười một tiếng, đưa hai tay nắm chặt bả vai của cô, cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô, dùng sống mũi cao thẳng, cọ nhẹ

lên chớp mũi Hạ Tuyết, trầm giọng nói: "Bảo bối, em có biết tại sao anh thích gọi em là bảo bối không ? Bởi vì em là người quý giá nhất trong cuộc đời anh, hôm nay nhìn em ở trên khán đài nhận giải thưởng, anh ngồi cạnh TV xem, cái loại làm bạn từ xa, cũng làm cho anh cảm thấy rất hạnh phúc, bảo vệ em, bảo vệ thế giới của em, hôm nay mặc kệ em có đoạt giải hay không, anh vẫn tặng em biển hoa hồng, bởi vì em thất bại trong thế giới người khác, nhưng em đã thắng toàn bộ thế giới của anh, em ở trước màn ảnh, hay sau màn ảnh, em vẫn là bảo bối nhỏ bé trong lòng anh, anh thật sự hi vọng mỗi một khắc, được nâng em trong lòng bàn tay mình, che chở cho em cả đời, nhưng ở trong tâm trí anh, em có một đôi cánh xinh đẹp kỳ diệu, sau buổi tối nay, cất cánh bay cao, tận hưởng cuộc sống, tận hưởng trời xanh, tận hưởng mây trắng. anh sẽ bảo vệ toàn bộ thế giới của em. trong bước đường đời của em, lúc thất vọng, đau khổ, tuyệt vọng, anh sẽ ở nơi này chờ em, ôm em vào lòng, an ủi em"

Nước mắt Hạ Tuyết không nhịn được lăn xuống, nhìn Daniel nghẹn ngào nói: "Vậy lúc em thành công, lúc em vui vẻ ? sao anh không ở bên cạnh em ?"

Daniel đột nhiên cười, hốc mắt cũng ửng đỏ, nước mắt rơi xuống đất, nói: "Em là diễn viên, em là ảnh hậu, vui vẻ và thành công là thuộc về thế giới của em Ở trong lòng của anh, có thể làm bạn lúc em đau khổ và tuyệt vọng, mới là chuyện hạnh phúc nhất! Bởi vì toàn thế giới, chỉ có một mình anh làm được"

Hạ Tuyết đột nhiên bật khóc, khóc lớn tiếng, nhào vào trong ngực Daniel, ôm chặt hông của hắn, mặt dính vào trước lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, hưởng thụ nhiệt độ của người hắn, nước mắt từng giọt lăn xuống, kích động nói: "Daniel, tại sao anh đối xử tốt với em như vậy? Tại sao? Thật ra anh không cần đối xử tốt với em như vậy?"

Daniel hiểu Hạ Tuyết nói gì, thế nhưng hắn chỉ ôm chặt Hạ Tuyết, đầu lòng vừa hôn lên tóc cô, chậm rãi nói: "Mặc kệ có quá khứ hay không, ngày

đó biết em, khi em đẩy cửa nhỏ quán cà phê, anh đã không thể quay lại. Giống như duyên phận trong nháy mắt đã định, bảo bối, anh vẫn không muốn bởi vì cảm ơn mà em chạm đến tình yêu của em, nhưng tối nay anh do dự, mặc kệ trong lòng của em yêu ai, hãy cho anh một cơ hội Cho anh một cơ hội để anh được yêu em, thương em, làm bạn em đến phút cuối cùng, anh sẽ chăm sóc em cả đời, cho em hạnh phúc lớn nhất."

Hạ Tuyết vừa khóc, vừa ngẩng đầu lên, giống như nghe trong lời nói của Daniel có ý gì, liền sửng sốt.

Daniel thần bí mỉm cười nhìn Hạ Tuyết, sau đó Hạ Tuyết vào trong ngực

Hạ Tuyết mất hồn kêu lên một tiếng, sau đó hai tay ôm chặt Daniel. vẫn chưa hiểu hẳn muốn làm gì

Daniel mỉm cười ôm Hạ Tuyết, từng bước, từng bước đi qua biển hoa và ngọn đèn nhỏ màu vàng, đi tới trước ban công

Hạ Tuyết ngạc nhiên nghe sóng biển gào thét, cảm nhận mưa phùn bay tán loạn, sau đó nhìn thấy phía bên trái trước ban công, trên mặt đất, toàn bộ hoa hồng màu trắng bày khắp nơi, giữa hoa hồng để một hộp găm màu đỏ thắm

Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn Daniel.

Daniel cũng mỉm cười nhìn cô, sau đó dịu dàng hút khế mút lấy môi Hạ Tuyết, nhẹ nhàng hôn cô, ôm cô đi vào trong biển hoa, sau đó hai người cùng nhau ngồi xuống nhặt cái hộp găm nhỏ lên, Daniel trấn an Hạ Tuyết, mỉm cười cầm cái hộp găm nhỏ, sau đó có chút căng thẳng, thở dốc một hơi.

Hạ Tuyết ngồi trong biển hoa không khỏi cười một tiếng.

Daniel chăm chú nhìn Hạ Tuyết, nắm chặt cái hộp gấm kia, nửa quỳ ở trước mặt của Hạ Tuyết, tự mình mở hộp gấm ra.

Hạ Tuyết nhìn thấy trong hộp gấm rõ ràng để một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ, không lớn như trứng bồ câu, không quá hoa lệ, chỉ là một chiếc nhẫn kim cương thật đơn giản. Hốc mắt cô nữa kích động đỏ lên, nhìn chiếc nhẫn kim cương nhỏ này, ngẩng đầu nhìn Daniel.

Daniel có chút căng thẳng cầm cái hộp gấm, cười nói: "Không biết, anh yêu có bao nhiêu người ủng hộ anh. Thượng Đế có ủng hộ anh hay không, số mạng có ủng hộ anh hay không, bên cạnh có bao nhiêu người ủng hộ anh, nhưng anh muốn nói với em, mặc kệ trên thế giới này thay đổi thế nào, anh vẫn hi vọng mình có thể dùng cảm yêu em. Anh rất muốn yêu em, mặc kệ tương lai phải nhận lấy bao nhiêu khổ sở, có lẽ ngày mai tính mạng của anh lập tức mất đi, anh cũng muốn yêu em. anh muốn cùng em một đời một kiếp, đời đời kiếp kiếp.. . . . Gả cho anh. Hạ Tuyết. Gả cho anh, xin cho phép anh có thể trở thành người đàn ông của em, cùng em vượt qua từng ngày tháng Gả cho anh. Tin tưởng anh, anh sẽ làm cho em hạnh phúc."

Hạ Tuyết chăm chú nhìn hắn thật lâu, nghe tiếng sóng biển gào thét, cảm nhận mùi hương hoa hồng khắp nơi, nước mắt của cô lăn xuống, nhớ đến 6 năm qua, nhớ mình vừa trải qua lạnh lẽo, sợi dây trong lòng của cô đã đứt, tất cả vướng bận đều đã qua rồi, cô biết nhưng vẫn phải đi qua, giờ khắc này, cô hưởng thụ trọn vẹn tình yêu của một người đàn ông hoàn mỹ, cô cảm động, cuối cùng. Cô không còn do dự nhìn hắn, mỉm cười gật đầu.

Daniel vừa nhìn thấy Hạ Tuyết gật đầu, hắn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có chút không tin, nở nụ cười, cầm chiếc nhẫn nửa quỳ lên hoa hồng, đầu cúi xuống, không thể tin được, lại cười, hốc mắt không khỏi đỏ lên, có chút không tin, nở nụ cười, tay chống trán, đang hoài nghi tính chân thật của chuyện này.

Hạ Tuyết có chút sửng sốt, vươn tay nắm cổ tay của hắn, kỳ quái hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Daniel đột nhiên lại cười, vươn tay chặn lên lồng ngực của mình, vì sợ quá căng thẳng, trái tim đều muốn nhảy ra! ! Hắn bất đắc dĩ nở nụ cười, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết, nhìn thấy Hạ Tuyết cũng đang cười ngọt ngào nhìn hắn, đôi mắt dưới ánh đèn màu vàng, lóe ra ánh sáng và nụ cười sáng lạn, hắn cảm kích cười một tiếng, hốc mắt ửng đỏ, thật dịu dàng vươn tay, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, sau đó đeo chiếc nhẫn kia lên ngón giữa, hai mắt Daniel đột nhiên kích động nóng lên, cắn răng, cầm bàn tay nhỏ bé, đặt lên môi của mình hôn, nước mắt hạnh phúc từ nơi trong hốc mắt của người đàn ông này lăn xuống

Hạ Tuyết nhìn Daniel khóc, cô cũng kích động bật khóc, hai người cùng trải qua sáu năm, giờ phút này rốt cuộc dựa vào nhau thật chặt, hai người cũng cảm ơn giờ phút này, cũng cảm động giờ phút này. Daniel đột nhiên ôm Hạ Tuyết vào trong lòng, giọng run rẩy nói: "Cảm ơn em. Cảm ơn em đã nguyện ý gả cho anh"

Hạ Tuyết cũng cười một tiếng, ôm cổ của hắn, rơi lệ lại dí dỏm nói: "Cảm ơn anh nguyện ý lấy ta."

Trong lòng của Daniel lại nhất kích động, buông nhẹ Hạ Tuyết ra, nhìn cô ngồi trong biển hoa hồng, sắc mặt ửng hồng, hai mắt còn đọng lại giọt lệ, cánh môi đỏ thắm, rất mê người và đáng yêu, trong lòng của hắn xúc động mãnh liệt, liền cúi xuống, ở trên môi của cô nhẹ nhàng vừa hôn, mút môi đỏ mọng mềm mại, đầu lưỡi dịu dàng dò vào, nhẹ nhàng dây dưa đầu lưỡi ngọt ngào của cô, hơi thở ướt át làm cho lòng của bọn họ mềm mại, ngọt ngào.

Hạ Tuyết cũng động tình ôm cổ của hắn, đón nhận nụ hôn của hắn, cùng hắn ngọt ngào dây dưa.

Daniel kích động nhiệt tình ôm lấy Hạ Tuyết, nằm trên hoa hồng trắng, hai người say mê ôm hôn nhau. Giờ khắc này, bầu trời đêm tối tăm, mặc cho mưa lạnh mờ mịt, giờ khắc này, tiếng sóng biển lãng mạn làm bạn, giờ khắc này, gió biển ngọt ngào vây quanh bọn họ. giữa trời và đất, chỉ có bọn họ và biển hoa ảm áp

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Chuẩn Bị

8 giờ sáng sau ngày trao giải Kim Mã, công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu công bố tin tức, chủ tịch tập đoàn Toàn Cầu, Daniel tiên sinh và tân tấn ảnh hậu giải Kim Mã, Hạ Tuyết sắp đính hôn ngày 1 tháng 12! Lễ đính hôn được tổ chức tại khách sạn Wels !

Tin tức này công bố ra ngoài, lập tức làm nổ tung toàn thành phố, tất cả mọi người cũng xôn xao bàn tán tình yêu ngọt ngào giữa Daniel và Hạ Tuyết, nghe nói Daniel đối với Hạ Tuyết vừa thấy đã yêu, nghe nói Daniel đã sớm bày tỏ tình yêu ở Pháp, nói Hạ Tuyết là con chim lam trong cuộc đời của mình, nghe nói Daniel tiên sinh dùng ba vạn đóa hồng rồi cuộc đã cầu hôn thành công, mà Tổng Thống Pháp nghe được tin tức này đã vui vẻ cùng phu nhân chúc phúc con trai cưới được phu nhân xinh đẹp, chân thành chúc phúc bọn họ tương lai hạnh phúc mỹ mãn.

Dường như toàn bộ thế giới vô cùng náo nhiệt

Sáng sớm Hàn Văn Vũ tỉnh lại, bóp cái trán, thầm nói tối hôm qua rốt cuộc uống bao nhiêu rượu, tại sao lại nhức đầu đến như vậy, hẳn có thói quen cầm hộp điều khiển mở ti vi, vừa thở phì phò, ánh mắt朦朧 lung nhìn màn hình lớn TV, liền nghe được người chủ trì ra sức thông báo tin tức lễ đính hôn của Daniel tiên sinh và Hạ Tuyết, ánh mắt của Hàn Văn Vũ trợn trừng, trái tim “bùm” một tiếng, lập tức tỉnh táo, mở to hai mắt nhìn trong màn ảnh thấy người phát ngôn tập đoàn Toàn Cầu và Isha, người đại diện của Hạ Tuyết cùng nhau xuất hiện tại buổi họp báo, xác nhận tin tức lễ đính hôn với mọi người, kính xin mọi người chúc phúc cho cô dâu chú rể.

Tay mềm rũ, hộp điều khiển ti vi rơi xuống.

Hàn Văn Vũ lập tức tựa vào trên ghế sa lon, sâu kín nhìn màn ảnh ti vi, ánh mắt thoáng ửng đỏ, sau đó nghe mất mát cười khố.

Bệnh viện!

Hai tay Hàn Văn Kiệt cầm trong túi áo bác sĩ, lạnh nhạt đứng trước màn ảnh, nhìn Isha trong màn hình bị phóng viên ép hỏi, Daniel làm thế nào cầu hôn thành công? Có phải dùng ba vạn đôla hồng không? Isha chỉ cười nhẹ, nói: "Chuyện này, phải là người trong cuộc mới biết ! Đây là chuyện riêng của bọn họ, xin mọi người để cho bọn họ một chút không gian riêng"

Hàn Văn Kiệt nghe lời này, khẽ cười một tiếng, sau đó xoay người, từng bước từng bước đi vào trong phòng làm việc!

Trước tòa cao ốc Thế Kỷ!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng bước ra xe, nhìn cả đám người lãnh đạo cấp cao đã sớm chờ đợi ở đó, sáng sớm hôm nay có một khách hàng muốn đầu tư 10 tỷ vào dự án, đêm qua hẳn vẫn bận rộn đến hôm nay, hẳn và Tần Thư Lôi đơn giản dặn dò nhau một tiếng, liền nhanh chóng chạy về công ty, hẳn không chú ý tới thái độ của Tả An Na, nhanh chóng đi lên bậc thang, lại nghe có mấy người đi cùng đường, cầm tờ báo đi qua bậc thang, vừa cười vừa kinh ngạc nói: "Trời ạ! ! nghe nói đêm qua anh hậu Hạ Tuyết đã bị Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu cầu hôn thành công rồi, sẽ cử hành lễ đính hôn, thật là lãng mạn a."

"Đúng vậy a! Nghe nói dùng ba vạn đôla hồng."

"Ba vạn đôla hồng ? Không khoa trương như vậy chứ?"

"Là thật! Nếu như có người đàn ông như vậy vì tôi, tôi chết cũng cam lòng !" Hai cô gái cứ như vậy đi mất!

Hàn Văn Hạo vẫn đứng trước bậc thang, nghe những lời này, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, nắm tay siết chặt, suy ngẫm thật lâu, mới nhanh chóng bước đi lên cầu thang nói: "Đi thôi! !"

Tả An Na nhìn Hàn Văn Hạo bình tĩnh như vậy, trong lòng của mình lại đau xót, im lặng theo sát theo bên cạnh hắn, vừa đi, vừa có chút khó khăn nói: "Tổng Tài, vì chúng ta và Daniel tiên sinh hợp tác, nếu hắn công bố tin tức đính hôn, tất cả những người hợp tác cũng đã xôn xao biểu đạt chúc mừng và tặng quà, cần tôi đi chuẩn bị cho anh một phần không ?"

Hàn Văn Hạo sai bước đi về phía trước, ánh mắt kiên định, không nói gì.

Tả An Na nhìn thái độ Hàn Văn Hạo như vậy, cô cũng thở dốc một hơi, bước nhanh theo sát Hàn Văn Hạo đi vào phòng hội nghị, gần ngàn người trong phòng hội nghị, tất cả lãnh đạo cấp cao đã chờ đợi ở đây, vừa nhìn thấy Hàn Văn Hạo liền lập tức đứng lên, tôn kính chào: "Tổng Tài!"

"Ngồi đi!" Hàn Văn Hạo ngồi ở ghế Tổng Tài, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh Hạ Tuyết ngồi trong mưa, tuyệt vọng khổ sở kêu lên: anh lại đuổi tôi đi một lần nữa! ! Cha đứa bé, anh lại đuổi tôi đi một lần nữa ! ! Vẻ mặt của hắn lạnh lùng, mở tài liệu, lạnh nhạt nói: "Hợp đi !"

Các vị lãnh đạo cấp cao vừa nghe, lập tức mở tài liệu ra, chuẩn bị đi họp.
.

Thời gian từng giờ, từng giờ trôi qua, dường như Hàn Văn Hạo rất bình tĩnh vừa nhìn tài liệu, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn số liệu màn ảnh lớn trước mặt, còn nói đến việc tập đoàn Toàn Cầu dự tính tháng 1 năm sau bắt đầu khởi công dự án ở La Mã, xây dựng khu nghỉ mát đầu tiên, công ty đã bước vào quá trình hợp tác, nhưng tôi nghe tin tức nói rằng dự án khởi công tháng 1 có thể bị trì hoãn vài tháng, bởi vì trong vòng nửa năm, Tổng Tài Daniel sẽ có thể cử hành lễ đính hôn, cho nên việc hợp tác công ty chúng ta có thể sẽ trì hoãn vài tháng, bộ phận Kế hoạch đã tính toán đến việc hoãn

kế hoạch hợp tác này, cũng không làm ảnh hưởng đến dự trù tài chính !
Hiện tại muốn xin phép ý kiến của Tổng Tài.

Hàn Văn Hạo nghe tin này, cúi đầu xuống, cầm bút máy vừa nhìn số liệu vừa nói: "Phối hợp thời gian cử hành lễ đính hôn của Tổng Tài Toàn Cầu !"

Tả An Na ngồi ở đầu dưới, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo đem tài liệu về Daniel bỏ qua một bên, lạnh nhạt nói: "Tiếp tục họp !"

Cuộc họp tiếp tục tiến hành căng thẳng, mãi cho đến 10 giờ 40, cửa chính phòng họp mở ra, Hàn Văn Hạo nhanh chóng bước ra ngoài, căn dặn các lãnh đạo cấp phải chú ý chuyện gì khi việc hợp tác bị trì hoãn, phải lưu ý phía chính phủ thay đổi bất cứ lúc nào, phải chuẩn bị tốt tài liệu có liên quan đến việc kiểm tra phê chuẩn.

Lãnh đạo cấp cao tiếp thu xong.

Hàn Văn Hạo phân phó xong công việc chủ yếu, khi chuẩn bị bước vào phòng làm việc, quay đầu nhìn Tả An Na nói: "Chuẩn bị cho tôi một ly cà phê không đường!"

"À?" Tả An Na mất hồn nhìn hắn nói: "Không đường? Không phải anh Cho tới bây giờ cũng không uống cà phê không đường sao?"

Hàn Văn Hạo vừa đi vào phòng làm việc, vừa nói: "Đêm qua không ngủ, tinh thần có chút không tốt !"

Tả An Na nhìn hắn thật sâu, chỉ đành phải gật đầu ứng tiếng nói: "Vâng"

Cô nói dứt lời, cũng im lặng bước thẳng ra ngoài.

Sắc mặt Hàn Văn Hạo bình tĩnh buông lỏng cúc áo âu phục của mình, cởi âu phục, tùy ý máng lên ghế sa lon trong sảnh, sau đó đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tả An Na đang cầm cà phê không đường đi tới sau lưng Hàn Văn Hạo, dịu dàng nói: "Tổng Tài. Cà phê."

"Ừ. cô ra ngoài đi." Hàn Văn Hạo cầm ly cà phê, sau đó sải bước đi tới bàn làm việc của mình, sắc mặt vẫn bình tĩnh hớp một ngụm, nhất thời trong cổ họng cay đắng lan ra, tràn vào tim, hân bình tĩnh vừa xem tài liệu, vừa uống cà phê, từng ngụm, từng ngụm.

Tả An Na không dám lên tiếng, muốn lặng lẽ lui ra ngoài, tuy nhiên lại nghe Hàn Văn Hạo nói sau lưng: "An Na."

"Vâng !" Tả An Na kỳ quái quay đầu, nhìn Tổng Tài.

Hàn Văn Hạo nói ngay: "Buổi trưa cùng tôi đi dùng cơm đi, Dùng cơm xong, đi chuẩn bị quà tặng cho Daniel Tổng Tài và vị hôn thê của hắn !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Trò Chuyện

Buổi trưa!

Nhà hàng Tây!

Lần đầu tiên Tả An Na và Tổng Tài cùng nhau dùng cơm trưa, cô khó tránh khỏi có chút căng thẳng, chỉ thấy cô một lát cắt bớt tét, một lát ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo thật bình tĩnh uống rượu đỏ, ăn bớt tét, giống như rất chuyên chú, hẳn làm chuyện gì cũng rất chuyên chú. Con người của cô quay vòng, cũng không dám nói chuyện, tiếp tục cắt bớt tét, cũng im lặng ăn.

"An Na làm cùng tôi nhiều năm như vậy, chúng ta lần đầu tiên cùng nhau dùng cơm trưa phải không ?" Hàn Văn Hạo đột nhiên vừa cắt bớt tét vừa hỏi.

Tả An Na ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy! Là lần đầu tiên!"

Hàn Văn Hạo cười nhẹ, hỏi: "Căng thẳng sao?"

"Có một chút." Tả An Na mỉm cười nói.

"Đã nhiều năm như vậy, vẫn còn căng thẳng?" Hàn Văn Hạo ăn một miếng bớt tét, ngẩng đầu lên, ánh mắt mãnh liệt nhìn Tả An Na. Tả An Na giật mình, vội vàng cúi đầu cắt bớt tét, vừa cắt vừa lấy hơi, nói: "Tổng Tài, hằng ngày anh kiếm tỷ bạc, bình thường rất ít tiếp xúc với chúng tôi, cho nên có chút căng thẳng. mặc dù căng thẳng, nhưng không sợ hãi. Bởi vì thật ra Tổng Tài là một cấp trên rất tốt, thái độ

làm người biết cân nhắc, cư xử với nhân viên bên ngoài nghiêm khắc, bên trong nghĩ rất nhiều chuyện, thể hiện anh là người tỉ mỉ mọi mặt."

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo bình tĩnh lại, tiếp tục cắt bút tết, hỏi nữa: "An Na bao nhiêu tuổi rồi ?"

Tả An Na mỉm cười nói: "27 rồi ! 19 tuổi tôi tốt nghiệp đại học xong thi vào Hàn thị, tôi vô cùng may mắn, được lọt vào vòng trong, được phòng làm việc Tổng Tài, ngày đó tôi còn nhớ rất rõ, lúc đi vào phòng làm việc, thấy Tổng Tài một mình rất chuyên chú ngồi trên ghế da, xem tài liệu, không khí cả phòng làm việc cũng rất căng thẳng, tôi cảm thấy mình sắp không thở nổi. Thật lâu, tôi ngay ngốc đứng nhìn anh...anh cũng không nói chuyện, vẫn cúi đầu nhìn tài liệu, lúc đó tôi còn tưởng rằng anh không hài lòng với tôi"

Hàn Văn Hạo an tĩnh nhìn Tả An Na, cũng lạnh nhạt cười một tiếng.

Tả An Na cúi đầu mỉm cười nói: "Sau này tôi mới biết, anh đang vội, rất bận rộn, anh có thói quen hết bận rộn, mới làm chuyện thứ hai. bên ngoài xem ra chuyên chú, nhưng trong mắt của tôi, chỉ có một"

Hàn Văn Hạo lại cầm dao nữa, vừa cắt bút tết, vừa hỏi nữa: "Vào công ty nhiều năm, đã có người yêu chưa ?"

Tả An Na mỉm cười nói: "Có người yêu rồi. Mấy hôm trước vừa đồng ý với một người con trai, muốn cùng hẳn ở chung một chỗ. Hẳn cũng là nhân viên trong công ty chúng ta."

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, ngạc nhiên hỏi: "Tuổi của cô cũng không nhỏ, điều kiện không tồi, tại sao đến bây giờ mới yêu?"

Hai mắt Tả An Na xẹt qua một chút bối rối, tâm tình có chút thấp thỏm, nói: "Trong lòng của tôi cất giấu một người, cất giấu 8 năm rồi"

Hàn Văn Hạo vừa ăn bít tết, vừa lắng nghe.

Tả An Na cười khố, nói tiếp: "Nhưng. Tôi biết cái loại chờ đợi này không có chút kết quả nào, trong lòng cũng tịch mịch, bắt đầu khát vọng tình yêu, khát vọng có một chốn bình yên, đúng lúc trong cuộc đời lại xuất hiện một người như thế, yêu mình thật lòng, nên bị cảm động, liền yêu. sau khi yêu mới phát hiện, thì ra là lùi một bước, có thể trời cao biển rộng."

Hàn Văn Hạo nâng rượu đỏ nhìn cô một cái, có chút không hiểu hỏi: "Yêu một người có thể yêu nhiều năm như vậy sao ?"

Tả An Na có chút hài hước cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Trong lòng của Tổng Tài, không phải cũng cất giữ một người hơn nhiều năm sao ?"

Hàn Văn Hạo để ly rượu xuống, tiếp tục cắt miếng bít-tết cuối cùng, rất bình tĩnh nhai.

Tả An Na nhìn Hàn Văn Hạo trầm mặc, cô cũng không dám nói chuyện nữa, rất chuyên tâm cắt bít tết!

"Bạn trai của cô làm ở bộ phận nào ?" Hàn Văn Hạo đột nhiên hỏi.

"Phòng thị trường, Trần Ninh!" Mặt Tả An Na có chút đỏ lên, nói.

Hàn Văn Hạo vừa cầm ly rượu đỏ, nhìn Tả An Na then thùng, cũng mỉm cười nói: "Yêu thật tốt vào, yêu thì yêu, đừng nên quay đầu lại. Ngày mai có thời gian, bảo hẳn đến gặp tôi."

"À?" Tả An Na có chút căng thẳng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Gặp Tổng Tài ? Tại sao?"

Hàn Văn Hạo uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ, vừa đứng lên vừa nói: "Tôi xem năng lực của hẳn như thế nào."

Trong lòng của Tả An Na ấm áp, nhìn theo bóng lưng cao lớn của Hàn Văn Hạo, có chút đau lòng, không ai biết trong lòng của hắn rất cuộc gánh chịu bao nhiêu thứ. Có lúc, hắn luôn vô tình đến nỗi khiến người ta sợ hãi, nhưng hắn là một người có mục tiêu rõ ràng, đây là mục tiêu đúng, kết quả đúng. Hôm nay Tổng Tài không giống thường ngày, nói hơi nhiều, có lẽ cũng có chút cô đơn.

Hai người cùng đi vào nhà hàng Tây, Tả An Na ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, thời tiết rất tốt, không giống tối hôm qua, cô và Tổng Tài trong đêm mưa dai dẳng, đi không ít địa phương, chính là vì chọn cho Hạ tiểu thư một phần quà tặng để chúc mừng cô tân tấn ảnh hậu, không nghĩ tới, mới cách một buổi tối, chuyện đã phát triển đến nông nỗi này.

"Thời tiết rất tốt. Hôm nay đi chọn quà tặng, cũng không bị vất vả." Tả An Na không nhịn được nói.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, sau đó sải bước vào trong xe, chạy về khu vực phần thịnh nhất, Hàn Văn Hạo không do dự như đêm qua, trực tiếp đi vào tiệm châu báu, mua một bộ trang sức Hồng Bảo Thạch khảm kim cương để tặng cho Hạ Tuyết, đơn giản là một hình thức, cùng Tả An Na tự mình đưa đến phòng tổng thống.

Sóng biển cuộn trào, sóng lên sóng xuống.

Có lẽ Daniel rất vui, cho nên đêm qua uống nhiều rượu, sáng nay hủy bỏ hội nghị, ngủ nướng thêm một chút, hắn đang ôm chăn, ngủ say, lại nghe tiếng động lớn ở bên ngoài phòng bếp, hắn nhướng mày, vươn tay vỗ nhẹ vị trí bên cạnh, nhưng cảm giác trống không, đêm qua dường như Hạ Tuyết cũng uống rất nhiều, cuối cùng hai người ôm nhau ngủ.

Daniel chậm rãi mở mắt, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, hắn cười một tiếng, nhớ lại đêm qua Hạ Tuyết ngủ trong phòng của mình, hắn thở nhẹ,

lật người đứng dậy, ra khỏi phòng, lúc này, không nhìn thấy một người giúp việc nào trong phòng tổng thống, hăn ngạc nhiên đi vào phòng bếp, lại thấy Hạ Tuyết mặc T shirt màu trắng lộ vai, váy ngắn đen, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, mát mẻ đứng trong phòng bếp bận rộn chuẩn bị bữa cơm trưa. . . .

..

Daniel sửng sờ, kỳ quái nhìn bóng lưng Hạ Tuyết bận rộn giống như con kiến nhỏ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Ai Vậy?

"Hi! what's are you doing ?" Daniel đi vào phòng ăn, bật cười hỏi.

Hạ Tuyết đang dọn bàn ăn, quay đầu nhìn Daniel, người đàn ông này muốn cùng cô một đời một kiếp, vừa dịu dàng tao nhã đứng trước mặt của mình, cô mỉm cười nhìn hắn nói: "Thanh Nhã nghe nói chúng ta đính hôn, rất vui vẻ, Hi Văn cũng náo nhiệt cả buổi sáng, em nhìn thấy họ vui vẻ, nên nghĩ, bọn họ đi theo chúng ta đã lâu rồi, cơ hồ cũng chưa được nghỉ ngơi, cho nên hôm nay để cho bọn họ nghỉ ngơi một ngày, ra ngoài dạo chơi. Chúng ta vui vẻ cũng nên để mọi người vui vẻ a."

"SO?" Daniel mỉm cười liếc mắt nhìn trên bàn ăn bày rất nhiều thức ăn, hỏi.

"Cho nên em." Hạ Tuyết đang bày bàn ăn, mặt đỏ lên, cúi thấp đầu, có chút xấu hổ cười nói: "Em thấy người giúp việc cũng đi ra ngoài, lười gọi đầu bếp tới, nên muốn. Làm cho anh một bữa trưa. lúc em còn ở Pháp, không phải mẹ cũng đã nói thật ra anh rất thích ăn bữa trưa do bà nấu sao, em cũng muốn làm cho anh một bữa trưa a. Mặc dù em làm có thể không ngon như mẹ, nhưng cũng có hương vị riêng. về sau anh thích ăn cái gì, em sẽ học làm. Làm đến khi anh ăn ngon mới thôi."

Daniel chăm chú nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt dịu dàng, nụ cười tràn đầy cảm động, ngọt ngào.

Hạ Tuyết không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, chỉ thở nhẹ, nói: "Ôi chao, anh đừng nhìn người ta như vậy! Thật giống như em không biết làm

cơm ! Em cho anh biết, em nấu cơm ăn rất ngon, nhất là làm cánh gà coca."

Cô vừa nói, tim nhảy loạn, vừa xoay người, đem cánh gà bỏ vào trong dầu sấp sôi, sau đó cầm đũa khuấy nhẹ, để cho dầu thấm cánh gà. Cô vừa chiên cánh gà, trong lòng đột nhiên xẹt qua cảm giác thực tế, cái loại hương vị cuộc sống gia đình làm cho cô có cảm giác tốt hơn và an toàn hơn.

Daniel hứng thú nhìn rất nhiều thức ăn ngon đang bày biện trên bàn, thật sự làm cho người ta thèm thuồng, hần hải lòng cười một tiếng, sắc mặt bình tĩnh đi tới sau lưng Hạ Tuyết, vươn tay ôm ngang hông của cô, hôn nhẹ vào gáy cô, bên tai của cô dịu dàng nói: "Cám ơn em. bà xã."

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, cô giảm lửa, sau đó ở trong ngực Daniel, xoay người lại, có chút làm nũng nói: "Vẫn chưa gả mà ? đã gọi bà xã, không biết xấu hổ."

Daniel đột nhiên cười một tiếng, hai tay siết mạnh, khiến Hạ Tuyết càng dựa sát vào trong ngực mình, cúi xuống khẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cô, nói: "Anh không thể chờ nổi, muốn kết hôn với em. Không thể chờ nổi, muốn có được em"

Hạ Tuyết khẽ mỉm cười, có chút xấu hổ cúi đầu.

Daniel lại vươn tay, nâng nhẹ nâng cằm của cô, chăm chú nhìn sắc mặt cô ửng hồng, hai mắt chứa chan tình cảm, nụ cười e thẹn, hần dịu dàng cười một tiếng, cúi xuống cụng nhẹ lên trán cô, dịu dàng nói: "Tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, ngủ có ngon không?"

"Không ngon ! Hơi nhức đầu, anh hôn em rất nhột, hơn nữa ôm em thật chặt, ngủ không thở nổi." Hạ Tuyết cười ngọt ngào nói.

Daniel ôm chặt Hạ Tuyết vào trong ngực, hai tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ sau lưng của cô, hưởng thụ thể giới hai người, trong lòng không ngăn cách, khẽ cắn bên tai của cô, thậm chí khẽ liếm vành tai hơi dầy của cô, nói: "Về sau anh sẽ cẩn thận, cẩn thận ôm em ngủ. Về sau gặp ác mộng, cũng không còn vội vàng chạy vào phòng của em, cứ như vậy ôm em ngủ là được rồi."

Trong lòng của Hạ Tuyết ngọt ngào, cảm thấy vành tai có chút ngứa ngáy, muốn đẩy nhẹ lồng ngực của hắn ra, nói: "Đừng như vậy. Ngứa quá a."

Daniel cười say mê, tiếp tục hôn nhẹ vành tai của cô, hôn nhẹ cổ của cô, hai tay hơi dùng sức, xoay thân thể Hạ Tuyết để cho cô tựa vào bên cạnh bàn ăn, ép nhẹ trên người của cô, rồi ôm hôn cô vô cùng cuồng nhiệt, mặt của Hạ Tuyết ửng đỏ, nhưng vẫn vươn tay, ôm cổ của Daniel, đón nhận nụ hôn của hắn, trong phòng khách mùi thơm hoa hồng thoang thoang, tràn ngập giữa bọn hắn.

Daniel khó kìm lòng nổi, ôm chặt cổ của cô, thân thể càng ngày càng xuống thấp, hôn nhẹ cằm của cô, tới bả vai trơn bóng, rồi đến dọc theo ngực.

Hạ Tuyết hơi sợ hãi, nhưng vẫn cắn môi, nhắm chặt hai mắt, cảm thụ nụ hôn của hắn ôn nhu rơi vào trên thân thể mình Daniel vừa hôn dọc theo ngực Hạ Tuyết, vừa vươn tay dò vào trong áo T shirt của cô, nhẹ nhàng bóp da mềm mại trên eo cô !

"Ừm! ! ! Nhột!" Hạ Tuyết vươn tay muốn kéo tay Daniel ra, nhưng lại bị hắn ôm chặt vào trong ngực, sau đó mỉm cười bề ngang cả người cô, đi vào phòng

Hạ Tuyết có chút căng thẳng ôm cổ của hắn, nhìn hắn.

Daniel cũng lộ ra hơi thở mập mờ nhìn Hạ Tuyết, càng nhìn càng cảm thấy cô xinh đẹp, càng nhìn càng cảm giác mình thật muốn cô, hân ôm cô bước nhanh chân, đi vào phòng của mình, sau đó nhanh chóng đi tới giường, đặt cô lên trên giường mềm mại, vừa tiếp tục nụ hôn nóng bỏng trên môi mềm của cô, nhưng tay đã trượt nhẹ áo T shirt của Hạ Tuyết, lộ ra bờ vai vô cùng quyến rũ và dây áo lót màu trắng, Daniel cúi đầu hôn nhẹ lên bờ vai thơm của cô, hai tay khẽ vuốt bộ ngực sữa của cô, hôn dần xuống phía dưới.

Hạ Tuyết ngẩng mặt lên, nhắm hai mắt thở nhẹ một hơi, lại nghe ngoài cửa có tiếng chuông reo lên, hai người bọn họ ngạc nhiên, chậm rãi dừng lại động tác, nhìn nhau.

"Nhanh như vậy họ đã trở về rồi sao ?" Hạ Tuyết đột nhiên cười nói.

Daniel thật sâu nhìn Hạ Tuyết, hai mắt lộ ra ý muốn tiếp tục chiếm lấy.

Hạ Tuyết nhìn hân như vậy, mặt lại đỏ lên.

Daniel không nhịn được nữa, cúi đầu hôn nhẹ môi mềm của cô, tiếp tục dây dưa cùng cô

Tiếng chuông lại vang lên.

Daniel rốt cuộc dừng lại động tác, khẽ cau mày, trên mặt thoáng qua nghi ngờ, nhưng vẫn là cúi đầu nhìn thoáng gương mặt hồng hồng của Hạ Tuyết, hân lại cười một tiếng, rồi cúi đầu hôn nhẹ đôi môi mềm mại của cô, trầm giọng cứng chiu, dịu dàng nói: "SORRY."

"Sao lại nói xin lỗi." Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, cười nói.

Daniel khẽ cười, đứng lên, có chút tiếc nuối thở dài, rốt cuộc đi ra khỏi phòng, đi vào phòng khách, đi tới bên cạnh cửa chính, cửa vừa mở ra, đã

thấy Hàn Văn Hạo dẫn theo trợ lý đứng trước mặt của mình. Hân đột nhiên cười một tiếng, nói: "Hàn Tổng Tài?"

Hàn Văn Hạo nhìn hân mỉm cười gật đầu.

"Ai vậy?" Hạ Tuyết cười, chân trần đi ra, thật vui vẻ đi vào phòng khách hỏi, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình, vẻ mặt của cô lập tức cứng đờ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Thái Độ

"Hàn Tổng Tài?" Daniel hơi vui vẻ kêu nhỏ.

Trên mặt Hàn Văn Hạo tràn ra một chút tươi cười, nhìn Daniel dùng ngữ điệu quen thuộc, nói: "Hôm nay nghe tin nói anh và Hạ tiểu thư đính hôn, nên tới chúc mừng một tiếng, thuận tiện tặng một phần quà." Hạo nói xong, lập tức hơi nheo mắt, liếc nhìn Hạ Tuyết.

Về mặt Hạ Tuyết lạnh lùng quay đầu đi, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều là không khí.

Daniel lập tức mỉm cười hơi tránh người ra, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Mời vào. Hôm nay người giúp việc vui vẻ, nên để cho các cô đi ra ngoài dạo chơi một chút, cho nên mở cửa chậm. Xin lỗi."

Hàn Văn Hạo nghe, chỉ lịch sự cười cười, đi vào phòng khách, cùng Daniel ngồi trên ghế sa lon, Tả An Na liền đem quà tặng đặt trên bàn trà, đứng một bên, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết một cái.

"Wife?" Daniel ngồi ở ghế sofa, vươn tay, nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé của cô, mỉm cười, nói: "Làm phiền em, giúp anh pha cho vị khách quý của chúng ta một ly trà."

Hạ Tuyết nghe, bình tĩnh gật đầu, ứng: "Vâng. được a."

"Cám ơn."

Daniel nắm nhẹ tay Hạ Tuyết, đặt bên môi, nhìn cô nhẹ nhàng hôn.

Hàn Văn Hạo hơi cúi đầu.

Hạ Tuyết nhìn Daniel mỉm cười, sau đó liền xoay người, đi vào phòng ăn, thật bình tĩnh từ trong tủ lấy ra một bộ trà vô cùng tinh xảo, pha trà ngon, tự mình bưng ra ngoài, nhìn thấy trong phòng khách cũng không có người khác ngoài hai người, cô bình tĩnh đi tới trước mặt bọn họ, sau đó cúi người xuống, nâng một ly trà Phổ Nhĩ, mặt không thay đổi sắc khê đặt ở trước mặt của Hàn Văn Hạo

Hàn Văn Hạo hơi nhướng mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: "Cám ơn!"

"Không cần khách khí" Hạ Tuyết sáng khoái trả lời xong, lại đem một ly trà khác khê đặt ở bên cạnh Hàn Văn Hạo, ngẩng đầu lên, hơi mỉm cười nhìn Tả An Na nói: "Cô cũng ngồi đi. Mang giày cao gót đứng rất không dễ chịu . . ."

"Ách." Tả An Na nhất thời không biết nên làm sao, cúi đầu nhìn Hàn Văn Hạo một cái.

Hàn Văn Hạo hơi quay mặt nói: "Ngồi đi."

"Vâng ! Cám ơn." Tả An Na mỉm cười ngồi bên cạnh Hàn Văn Hạo.

Hạ Tuyết bình tĩnh đem một cái ly khác đặt vào trước mặt của Daniel, quay đầu lại mỉm cười nhìn hắn nói: "Uống trà đi. anh thích uống trà xanh."

"Cám ơn." Daniel vươn tay nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, dắt cô ngồi vào bên cạnh mình, sau đó ngọt ngào vươn tay, khê ôm hông của cô, để cho cô nhích lại gần trong ngực mình, nhẹ hôn lên tóc cô, dịu dàng mỉm cười nói: "Hàn Tổng Tài đưa quà tặng đính hôn cho chúng ta? Mở ra xem đi ?"

Hạ Tuyết vừa nghe, ánh mắt lóe lên một cái, cũng không nhìn Hàn Văn Hạo, nghiêng người ra phía trước, hai tay cầm hộp găm màu xanh dương

đậm thật quý giá, thấy trên cái hộp thêu một đóa hoa gạo, cô lướt qua đóa hoa này, mở hộp găm ra, đột nhiên thấy bên trong là một bộ đồ trang sức Hồng Bảo Thạch quý giá, có dây chuyền, nhẫn, lắc tay. Nhìn một cái cũng biết giá trị xa xỉ. về mặt cô vẫn không chút thay đổi.

Daniel mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Hàn Tổng Tài, anh thật là quá tiêu tốn rồi"

Hàn Văn Hạo cười nhẹ, nói: "Đây chỉ là tâm ý nho nhỏ, hi vọng Hạ tiểu thư có thể thích."

Hạ Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nhìn bảo thạch đỏ thẫm, từng viên rất đẹp ở trong hộp vải nhung màu xanh dương đậm, thật rực rỡ chói mắt

"Thích không?" Daniel ôm khế Hạ Tuyết, cúi xuống hỏi.

Hạ Tuyết đáp lời nói: "Thích!"

"Cám ơn" Daniel ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo lại mỉm cười, hơi đảo mắt liếc nhìn thái độ bình tĩnh của Hạ Tuyết, hẩn chớp mắt, liền vươn tay cầm ly trà lên, khẽ nhắm một hớp Phổ Nhĩ, hơi nhú mày

"Thật xin lỗi, trà Phổ Nhĩ đã qua mấy lần ngâm nước vẫn rất đắng, xin lỗi. . . ." thậm chí Hạ Tuyết nói xin lỗi với Hàn Văn Hạo, giống như người xa lạ.

Hàn Văn Hạo vẫn không đổi sắc, đặt ly trà xuống, lạnh nhạt nói: "Còn có thể chịu được."

Hạ Tuyết cũng không nói chuyện nữa, thản nhiên tựa vào trong ngực Daniel

"Nghe nói tháng 12, Daniel tiên sinh và Hạ Tuyết tiểu thư cử hành lễ đính hôn?" Hàn Văn Hạo vẫn lễ phép hỏi.

"Đúng vậy !" Daniel mỉm cười đáp xong, dường như nghĩ tới điều gì, cúi đầu nhìn Hạ Tuyết, dịu dàng hỏi: "Cứng à."

"Hả?" Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Daniel hỏi: "Chuyện gì ?"

"Lễ đính hôn của chúng ta, em cần phải chuẩn bị mời những người bạn tốt của em. ví dụ như hai người em trai của Hàn tiên sinh"

Daniel mỉm cười nói.

Hạ Tuyết nhàn nhạt cúi đầu đáp: "Không cần đâu, bọn họ cũng rất bận rộn, chúng ta cũng không cần quấy rầy bọn họ.. . . . Hơn nữa bọn họ không ham thích những chuyện này."

Hàn Văn Hạo hơi ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

"Nhưng đây là lễ đính hôn của chúng ta mà." Daniel lại mỉm cười nói.

Hạ Tuyết lại cười nói: "Đây là lễ đính hôn của chúng ta, người trên toàn thế giới không đến tham gia cũng không sao, chỉ cần có anh là tốt rồi."

Daniel cảm động cười một tiếng, véo nhẹ cằm của cô, hôn lên môi của cô.

Hàn Văn Hạo đặt ly trà xuống, nhìn màu sắc của lá trà, đỏ thắm như bảo thạch, cũng biết là trà ngon, vẻ mặt hân hoan lạnh, không lên tiếng.

"PAPA, chúng con đã về." Cô bé Hi Văn hôn hờ cùng Thanh nhã chạy vào, liếc mắt nhìn thấy Hàn Văn Hạo, cô bé trừng mắt

Hàn Văn Hạo cũng quay đầu lại, thấy cô bé Hi Văn, hai mắt hần trở nên nhu hòa, trong lòng không khỏi căng thẳng.

"Bảo bối. Tới đây. chào chú đi." Daniel nhìn Hi Văn mỉm cười giờ tay.

Hi Văn khẽ cắn môi dưới, do dự một lúc lâu, mới từng bước, từng bước đi đến bên cạnh Daniel, sau đó con mắt to tròn nhìn chăm chăm Hàn Văn Hạo, trong hai tròng mắt cất giấu suy nghĩ thật sâu xa.

Hàn Văn Hạo cũng dịu dàng nhìn Hi Văn, trong lòng mềm nhũn, ánh mắt có chút vội vàng, vừa định nói chuyện, lại nghe Hạ Tuyết nhàn nhạt đứng lên, mắt cũng không nhìn, nói: "Thật xin lỗi, thân thể của tôi có chút không thoải mái, tôi muốn nghỉ ngơi, mọi người từ từ trò chuyện. "

"Không thoải mái nơi nào ?" Daniel quan tâm đứng lên, ôm nhẹ Hạ Tuyết vào trong ngực, hỏi.

Hạ Tuyết thật sự cảm thấy không thoải mái, nói với Daniel nói: "Lúc này em pha trà, đột nhiên cảm thấy đầu có chút nặng, dường như là bị cảm rồi".

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, quả thật khuôn mặt của cô hơi tái nhợt, nhớ đêm qua cô té trong mưa khốc, trong lồng ngực dâng lên cảm giác khó chịu.

Thanh Nhã lập tức đi tới, nói: "Tiểu thư, vậy tôi đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi."

Hàn Văn Hạo cũng đứng lên nhìn bọn họ, hơi cười nói: "Nếu thân thể Hạ tiểu thư không thoải mái, vậy tôi đi trước, không quấy rầy mọi người".

"SORRY!" Daniel có chút ngượng ngùng cười nói.

"Không có gì." Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết một cái.

Ánh mắt Hạ Tuyết rời rạc, nét mặt không chút thay đổi tựa vào trong ngực Daniel, không lên tiếng.

"Thanh Nhã, đưa tiễn Hàn tiên sinh." Daniel căn dặn Thanh Nhã.

"Vâng !" Thanh Nhã nghe nói, lập tức gật đầu, sắc mặt Hàn Văn Hạo cũng nghiêm nghị rời phòng khách, một lần nữa xoay người muốn tạm biệt Daniel, lại nhìn thấy hắn đã ôm Hạ Tuyết, gấp gáp bước nhanh vào trong phòng, ánh mắt hắn chớp một cái, cùng Tả An Na đi ra ngoài.

Cô bé Hi Văn vẫn đứng ở đầu kia phòng khách, nhìn Hàn Văn Hạo đi ra ngoài, cô bé trợn to hai mắt đang suy nghĩ một chuyện, suy tính một chuyện, cũng nện bước chân nhỏ, đi ra khỏi phòng khách, vừa đi vừa nói với những người giúp việc nói: "Cháu muốn ra ngoài đi dạo, các người không được đi theo, người nào đi theo cháu sẽ không thích người đó ! !"

Những người giúp việc không còn cách nào, chỉ đành nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô bé Hi Văn chớp qua cửa chính phòng khách

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Truyền Thuyết Người Cá

Đêm qua bởi vì mưa xuống, cho nên trong vườn hoa trước phòng tổng thống, cảnh hồng non, đầy sức sống, một số cây cối không biết tên, đang nhẹ đung đưa theo gió, qua một lúc lâu, giọt nước trên phiến lá tí tách rơi xuống

Hàn Văn Hạo và Tả An Na đi dọc theo con đường đá nhỏ ướt đẫm, trầm mặc đi về phía trước.

Cô bé Hi Văn mặc chiếc váy nhỏ màu xanh dương đậm, đính thủy tinh trắng, mang đôi giày nhỏ màu trắng, nện bước chân nhỏ, vừa nhìn bóng lưng cao lớn của Hàn Văn Hạo, vừa bước tới

Hàn Văn Hạo hơi quay đầu, căn dặn công việc cho Tả An Na, vừa căn dặn, vừa nhắc nhở.

Tả An Na vội vàng gật đầu, hai người bọn họ bắt đầu nói chuyện công việc, vừa đi ra khỏi phòng tổng thống, sau đó đập trên mặt sân cỏ xanh tươi, dọc theo rào chắn biển thật dài, đi tới đầu bên kia khách sạn.

Một cơn gió biển rét lạnh thổi vào, mang theo hơi ẩm đêm qua, quanh quẩn khắp trên mặt sân cỏ xanh đậm

Bóng dáng của Hàn Văn Hạo và Tả An Na phía trước rào chắn biển thật dài, nhàn nhạt di động.

Bóng dáng nho nhỏ của cô bé Hi Văn cũng nhàn nhạt đi theo phía sau cha, cô bé vừa đi vừa đón gió biển lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn cha đang phía trước, bước chân vững vàng, thỉnh thoảng hơi quay mặt, sẽ thấy một đôi

mắt lóe sáng, tiếng nói trầm ổn mạnh mẽ, nghe rất khỏe, làm cho người ta căng thẳng rồi lại có cảm giác an toàn.

Cô bé nhìn chăm chăm bóng lưng của cha, sau đó đi qua đường nhỏ, đập bước chân của cha lúc nảy, từng bước, từng bước đi về phía trước.

Hàn Văn Hạo căn dặn An Na, hiện nay bất động sản ở Trung Quốc đang bị bọt bong bóng, bảo cô đi điều tra phản ứng của người dân thành phố.

Tả An Na gật đầu, sau đó hai người sẽ tiếp tục đi về phía trước, nhưng càng đi về phía trước, càng thấy cảm giác mặt sân cỏ ướt đầm, bước qua mặt sân cỏ ướt đầm nghe có tiếng ào ào, Hàn Văn Hạo và Anna đang nói chuyện, rốt cuộc đi qua tiếng sóng biển lạnh lẽo ào ào vang lên, bọn họ nhìn nhau một cái, chậm rãi quay đầu, lại thấy cô bé Hi Văn đứng cách đó không xa, đôi mắt to ngây thơ nhìn chăm chăm mình, giày nhỏ đã giẫm lên mặt sân cỏ trơn ướt, thấm ướt đôi vớ trắng.

Hàn Văn Hạo hơi sững sờ, ánh mắt nóng rực nhìn cô bé Hi Văn.

Cô bé Hi Văn cũng nhìn cha, gió biển lất phất thổi đến, xẹt qua mái tóc thật dài trước trán, cặp mắt to tròn sáng lấp lánh trong gió biển ẩm ướt ! !

Tả An Na kỳ quái liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo, lại kỳ quái liếc mắt nhìn cô bé Hi Văn, có lẽ cảm giác giữa bọn họ có chuyện bí mật và có chút ẩn ý, nên im lặng nhìn Hàn Văn Hạo hơi gật đầu, nhỏ giọng rời đi, ngoại trừ Hàn Văn Hạo và Hi Văn, hai cha con cô bé vẫn đứng trong mặt sân cỏ nhìn nhau

Thời gian dường như trôi qua thật lâu, lâu đến nỗi gió biển lạnh lẽo mang tới một cơn mưa phùn, Hàn Văn Hạo nhìn con gái đứng trên sân cỏ, trên tóc đã nổi lên một ít hạt mưa, bắt đầu thấm ướt, hần đầu lòng nhìn cô bé Hi Văn dịu dàng hỏi: "Tại sao cháu đi theo ? Cháu tìm tôi có chuyện gì sao?"

Cô bé Hi Văn vẫn chăm chú nhìn Hàn Văn Hạo, nhìn gương mặt đẹp trai của cha, giống như mẹ miêu tả, ánh mắt hấp dẫn, cái mũi cao cao, đôi môi thật mỏng, dáng vẻ cảm giác rất nghiêm túc, không thích cười. Hốc mắt cô bé đỏ lên, hít hít cái mũi đỏ của mình, hướng về phía Hàn Văn Hạo cao giọng nói: "Chú đi đi."

"Cái gì?" Hàn Văn Hạo cho là mình nghe lầm, cau mày nhìn con gái.

"Chú đi đi. Giống như lúc này vậy, đi về phía trước a." Cô bé Hi Văn nhìn Hàn Văn Hạo vẫy tay nói: "Đi đi."

Hàn Văn Hạo đầu tiên là kỳ quái, sửng sờ, rồi lại nghi hoặc xoay người, nện bước chân đi về phía trước.

Cô bé Hi Văn lập tức đạp lên dấu chân lúc này cha đi qua, đi về phía trước. Ánh mắt trong suốt, thấu đáo. Vừa đi, hốc mắt vừa ửng đỏ, thỉnh thoảng lại hít hít lỗ mũi.

Hàn Văn Hạo vừa bước đi, vừa quay đầu tò mò nhìn con gái đi theo bước chân của mình đi về phía trước. Hắn xẹt qua một cảm giác nghi ngờ, khó hiểu, nhưng vẫn xoay người bước thẳng.

Cô bé Hi Văn vẫn đầu cúi đầu đi theo cha tiến về phía trước, giày nhỏ, vớ nhỏ ướt cả, cô bé đều không để ý tới, cha đạp chỗ nào, cô bé đạp ngay nơi đó, vừa đi, lỗ mũi đau xót, hốc mắt đột nhiên nóng lên, vội vàng hít hít.

Hàn Văn Hạo nghe âm thanh này, vẫn tiếp tục bước đi nhưng có chút quan tâm hỏi: "Cháu bị cảm sao? Tại sao luôn hít mũi? Bị cảm giống mẹ sao?"

"Không có!" Cô bé Hi Văn nói vừa xong, từng giọt nước mắt trong suốt bằng hạt đậu, từ trong khóe mắt to lăn ra, dọc theo khuôn mặt trắng nõn,

nhỏ bé chảy xuống cằm, cô bé vội vã đưa bàn tay nhỏ bé, lau nước mắt, tiếp tục đội mưa phùn bước đi.

Hàn Văn Hạo không hiểu, nghĩ nghĩ, bước chân chậm lại, hơi nghiêng đầu nhàn nhạt hỏi: "Rốt cuộc tại sao cháu muốn đi theo tôi? Tôi muốn biết lý do."

Rốt cuộc Cô bé Hi Văn ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của cha, trong lòng đau xót, khuôn mặt nhỏ bé ngửa lên, đôi mắt to ngây thơ nhìn hẩn chăm chăm, mím môi có chút khó khăn, nói: "Cháu muốn đi cùng chú a."

Bước chân của Hàn Văn Hạo rốt cục cũng dừng lại, nhìn cảnh vật phía trước bị mưa phùn bao phủ mờ mịt, chỉ hiện ra một màu sắc thê lương, mịt mờ, tất cả đều mơ hồ, nhưng trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm, dường như phong cảnh trước mặt thật tươi đẹp, ánh mắt hẩn mãnh liệt lóe lên, tay nắm chặt, trong ánh mắt hiện lên một chút cảm động và đau lòng, hẩn không nhìn được, nở nụ cười hạnh phúc

"Chú đi đi." Cô bé Hi Văn vẫy nhẹ tay, mím chặt môi, nhìn cha, nước mắt lăn xuống

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, lại tiếp tục nện bước chân đi thẳng

Cô bé Hi Văn cũng không nói gì, thẳng bước đi theo cha.

Có người nói, ban ngày biển rộng là cha, ban đêm biển rộng là mẹ, trong quan niệm của rất nhiều người, cha là người hay rộng giận, mặc kệ thế giới này xảy ra chuyện gì, hẩn cũng không chút lưu tình rộng giận, nhưng giờ phút này, mưa phùn dai dẳng, gió thổi phất phơ, sóng biển nhàn nhạt cuộn lên, lại rút xuống, ven bờ thổi qua một chút bọt màu trắng xóa, người ta đều nói đó là Người cá trong truyền thuyết có chút tuyệt vọng

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Kẹo Đường

Đã cuối mùa thu !

Cho nên thời tiết trở nên bất thường. Còn nhớ khi chúng ta còn bé, từ cuối mùa thu đến đầu mùa đông, dù sao cũng phải có thời gian thật dài, mưa rơi liên tục, đầu mùa đông rét lạnh kèm theo mưa kéo dài

Hi Văn vẫn cùng với Hàn Văn Hạo đi vào đại sảnh ấm áp của khách sạn, rồi cuộc hăn quay đầu lại, thấy con gái toàn thân đã ướt sũng đứng ở đại sảnh rục rờ, đôi giày nhỏ màu trắng, vớ nhỏ toàn bộ dính bùn đất đen kịt, thật đáng thương, đôi mắt như hai vì sao vẫn nhìn hăn chăm chăm, mái tóc ướt đẫm, dính trên mặt, bàn tay nhỏ bé của cô bé có chút đông cứng, đưa ra vạch sợi tóc ướt sũng, hít hít lỗ mũi đỏ vì lạnh.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng con gái như vậy, trong lòng đau nhói, cất bước đi tới trước mặt cô bé, cũng không nói lời nào, chỉ dắt tay nhỏ bé của cô bé, bước đi. Cô bé Hi Văn cũng không nói, nện bước chân nhỏ, lắc lắc cái móng nhỏ đi theo cha tiến tới trước, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cha, phát hiện cha thật là cao a.

Hàn Văn Hạo dắt Hi Văn đến phòng cà phê trước đại sảnh khách, để cho cô bé ngồi trên ghế sa lon, hăn ngồi xổm xuống, nâng bàn chân nhỏ của con gái, rất dịu dàng cẩn thận cởi bỏ đôi giày và vớ màu trắng, lộ ra một bàn chân trắng nõn nhưng bây giờ bị dính một chút bùn đất vào bàn chân nhỏ, năm đầu ngón chân nhỏ xinh đẹp trên dưới vẩy lên, nhìn rất đáng yêu. . . .
. .

Hàn Văn Hạo khẽ cười một tiếng, cũng không sợ dơ, rút khăn giấy trắng, lau vết bẩn trên chân từng chút cho con gái.

Cô bé Hi Văn cũng không lên tiếng, ngồi trên ghế sa lon, hai tay chống hai bên, nghiêng người ra phía trước, mắt to nhìn chăm chăm cha đang lau chân cho mình, vừa lau có chút nhột, cô bé không nhịn được ha ha cười, đôi mắt giống vầng trăng cong cong, đôi môi hình cung rất đáng yêu, lộ ra hàm răng nhỏ.

Hàn Văn Hạo đang lau bàn chân nhỏ cho cô bé Hi Văn, nghe cô bé cười, ngẩng đầu lên nhìn con gái, cũng mỉm cười, tiếp tục chuyên tâm lau vết bẩn đen trên bàn chân nhỏ, sau khi lau sạch sẽ, lại rút khăn giấy, lau sạch sẽ giày nhỏ, cẩn thận mang vào cho cô bé

"Chú à. Chú thích màu gì?" Cô bé Hi Văn đột nhiên nghiêng cái đầu nhỏ, mắt to nhìn chăm chăm hỏi.

Hàn Văn Hạo cầm một chiếc giày khác, cởi ra, lạnh nhạt nói: "Tôi đối với những thứ này không thích."

"Vậy chú thích ăn gì?" Hi Văn lại dụi dằm hỏi.

Hàn Văn Hạo dừng động tác trong tay, do dự một lát, rút thêm khăn giấy lau chân cho con gái nói: "Cháu sẽ giữ bí mật cho tôi chứ ?"

"Vâng !" Hi Văn rất chắc chắn gật đầu!

"Chú ăn rất nhiều món ăn ngon trong thiên hạ, đối với thức ăn cũng không yêu cầu quá lớn, cũng rất thích thức ăn do mẹ cháu tự tay làm, luôn có một hương vị đặc biệt." Hàn Văn Hạo sâu kín nói xong, đổi khăn giấy khác, lau đầu ngón chân út con gái, lại phát hiện, trên chân bên này của cô bé, lại có sơn một lớp màu hồng, hắn không hài lòng nhíu mày, hỏi: "Tuổi còn nhỏ, tại sao lại sơn móng rồi ?"

Cô bé Hi Văn nghiêng người tới trước, nhắc chân nhỏ của mình nhìn, hơi chu miệng, ồ một tiếng, lâu bầu nói: "Đó là mẹ sơn đấy! Hôm ấy mẹ nổi điên muốn sơn móng tay của mình, lại nói muốn sơn cho cháu, cháu cũng cảm thấy đẹp, nên để cho mẹ sơn giúp cháu."

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười một tiếng, rồi lại bất mãn nói: "Về sau không cho sơn nữa, nhỏ như vậy đã học hư."

Cô bé Hi Văn mạnh miệng nói: "Những người bạn nhỏ không sơn móng tay, cũng có thể là bại hoại."

Hàn Văn Hạo chột nhú mày, ngẩng đầu lên nhìn con gái.

Cô bé Hi Văn không nói gì, chỉ chu đôi môi nhỏ mềm mại, hỏi: "Chú lau nhanh a! Chân của cháu rất xấu xí phải không ?"

"Không xấu xí!" Hàn Văn Hạo mỉm cười cầm khăn giấy, lau từng ngón chân cho con gái, nhìn sơn móng chân màu hồng tỏa sáng lấp lánh, nhớ đến mẹ đứa bé có thể bị cảm, hăn cản rằng, gạt bỏ hình ảnh này sang bên, chuyên tâm lau.

"Mỗi lần mẹ giúp cháu lau chân xong, cũng nói chân của cháu thật thối!" Cô bé Hi Văn bất mãn nói.

Hàn Văn Hạo nói ngay: "Đó là mũi của mẹ cháu bị hư!"

Cô bé Hi Văn lập tức bắt chước Hàn Văn Hạo lúc nãy, chột nhú mày nhìn hăn.

Hàn Văn Hạo lau sạch sẽ hai chân nhỏ cho con gái xong, sau đó đem giày mang vào, hài lòng cười nói: "Tốt lắm. Có thể rồi."

Hi Văn lập tức nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Chú biết loại trò chơi vấn đáp không ? Cháu hỏi chú cái gì, thì chú phải hỏi cháu cái nấy !"

Hàn Văn Hạo ngồi xổm trước mặt con gái, cầm một cái khăn giấy sạch sẽ, xoắn nhẹ thành một cục, mỉm cười nhìn cô bé nói: "Cháu thích màu gì?"

"Cháu thích màu đỏ!" đôi mắt to tròn của Hi Văn nhìn chăm chăm nhìn cha nói!

Hàn Văn Hạo cười nhẹ, nhìn cô bé hỏi tiếp: "Vậy cháu thích ăn cái gì?"

"Kẹo đường." Cô bé Hi Văn lập tức nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cháu thích ăn kẹo đường bán trong cửa hàng tiện lợi bên ngoài khách sạn của chú ! Rất ưa thích, rất ưa thích, rất ưa thích!"

Ánh mắt nóng bỏng của Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm đôi mắt đầy khát vọng của con gái lúc nhìn hắn nói rất thích, hắn im lặng cười một tiếng, nói: "Nếu như cháu thích, vậy chú mua cho cháu được không ?"

"Vâng !" Hi Văn lập tức gật đầu!

"Chú đi rửa tay trước, cháu ngồi ở chỗ này chờ chú, không nên đi ra ngoài, biết không?" Hàn Văn Hạo nhìn Hi Văn dặn dò, hắn đối với con gái hết sức có lòng tin, bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định con gái cũng sẽ tự bảo vệ tốt cho mình hơn so với mẹ.

"Vâng !" Hai tay Cô bé Hi Văn chống lên mặt ghế sa lon, rất nghiêm trang nhìn cha nói: "Chú đi đi!"

Hàn Văn Hạo mỉm cười đứng dậy, sau đó đi vào toilet bên hành lang, rửa tay xong đi ra, nhìn thấy con gái ở bên trong phòng cà phê đang chạy nhảy, chùm tóc đuôi ngựa, vung vẩy rất đáng yêu. Trong lòng của hắn không khỏi ấm áp, có lẽ người đàn ông kiên nghị này, cho tới bây giờ cũng không nghĩ qua, trên thế giới này, còn có người có thể trái tim của hắn mềm nhũn như vậy, hắn cảm động đi tới, nhìn con gái, vươn tay nói: ". Chú dẫn cháu đi mua kẹo đường"

"Vâng!" Hi Văn lập tức cười đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, đem bàn tay nhỏ bé của mình bỏ vào trong bàn tay của hắn.

Hàn Văn Hạo cười một tiếng, dắt con gái đi ra ngoài. Con gái cũng cười một tiếng, lắc lắc cái mông nhỏ, nện bước chân nhỏ cùng cha đi ra ngoài.

Khắp nơi mưa phùn rải rác.

Cây Dương ở ngoài đường lớn xanh tươi trong màn mưa kéo dài tận phương xa.

Rất nhiều xe cộ đẩy màu sắc qua lại.

Hàn Văn Hạo dắt con gái đi tới trước cửa hàng tiện lợi, lấy ra mấy đồng tiền, mua cho con gái một cây kẹo đường màu hồng cực lớn.

Con gái lập tức đưa bàn tay nhỏ bé, nhận lấy cây kẹo đường trong tay cha, le đầu lưỡi liếm, rất vui vẻ.

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn con gái vui vẻ như vậy, hắn không nhịn được cười.

Cô bé Hi Văn vừa liếm kẹo đường, vừa nhìn Hàn Văn Hạo rất tự nhiên, bình tĩnh giơ tay nói: "Cám ơn chú mua cho cháu kẹo đường, cháu không quấy rầy chú nữa, cháu phải đi về".

"Tôi đưa cháu đi". Hàn Văn Hạo nhìn con gái, nhất thời có chút không muốn.

"Không cần, cháu biết chú rất bận!" Cô bé Hi Văn vừa vui vẻ liếm kẹo đường, vừa đi vào đại sảnh khách sạn, lại thấy Tả An Na dẫn lãnh đạo cấp cao của khách sạn bước nhanh tới bên Hàn Văn Hạo, cô dừng lại, nhìn bọn họ.

"Tổng Tài. Cao ốc Gabon đột nhiên bị sụp !" Tả An Na nhanh chóng đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo nói.

Hàn Văn Hạo vừa nghe, nhìn con gái cầm cây kẹo đường đứng trong đám người.

"Chú, người bận rộn ! Chú, gặp lại!" Cô bé Hi Văn tay cầm cây kẹo đường, nhìn Hàn Văn Hạo mỉm cười vẫy tay một cái, vui vẻ liếm kẹo đường đi ra phía sau đại sảnh, để lại cho Hàn Văn Hạo một bóng lưng thật đáng yêu

Hàn Văn Hạo khẽ mỉm cười, không thể làm gì khác hơn là phái hai người hộ vệ đưa Hi Văn về nhà, mình thì nhanh chóng cùng đám người lãnh đạo cấp cao đi ra khỏi đại sảnh, ngồi xe trực tiếp trở về Tổng Công ty.

Cô bé Hi Văn cầm cây kẹo đường, nghe tiếng xe hơi, rốt cuộc dừng lại bước chân, hốc mắt ửng đỏ, quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo ngồi trong chiếc xe chuyên dụng đã chậm rãi chạy ra cửa trước đại sảnh, trong lòng của cô bé đau xót, hai mắt rưng rưng đầm lệ, chạy ra khỏi đại sảnh, chạy như bay xuống bậc thang, đứng trong mưa, sâu kín nhìn chiếc xe màu đen kia biến mất ở giữa con đường mưa thật dài, cô bé khẽ cắn môi dưới, tay nhẹ nhẹ rủ xuống, kẹo đường trong màn mưa từ từ tan mất, giống như từng dòng nước mắt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Hình

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Vườn Trà

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Đưa Cô Một Đoạn Đường

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Lên Xe Đi?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Cả Ngày Đều Không Thuận Lợi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Oan Gia Ngõ Hẹp

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Sống Lại

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Rất Ngọt

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Diễn Cảnh Trên Giường

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Trong Diễn, Ngoài Diễn

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Bộc Lộ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Tin Tức

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Lên Tiếng Phê Phán

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Chết Vần

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Con Hát

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Bắt Người (1)

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Truyền Thông

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Tổng Tài Gặp Mặt

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Bệnh Tim

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Thẩm Vấn

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Chiến Tranh

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Dẫn Rắn Ra Khỏi Hang

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Hồng Nhan Tri Kỷ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Luôn Có Một Người Lên Tiếng Phê Phán

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Thằng Thẩn

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Rốt Cuộc Cô Là Ai?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Hai Chiếc Nhẫn Cỏ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Xin Lỗi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Phía Trước Một Cây Số

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Cúc Áo

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Con Mèo Cực Lớn

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Đối Thủ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Hẳn Là Chồng Cô Sao?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Mất Tích

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Đôi Môi Đỏ Mọng

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Trà Đại Hồng Bào

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Bôi Thuốc

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Trái Táo

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Mai Lan, Mai Lan

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Đường Tắt

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Mau Tỉnh Lại

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Diễn Một Tuồng Kịch Như Vai Diễn Trong Phim

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Tổng Thống Blake

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Không Cách Nào Bù Đắp

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Gánh Vác

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Cùng Đi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Trà Đạo

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Nước Suối

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Ai Tới Vậy?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Cha, Mẹ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Sự Thật Tai Nạn Xe

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Tiểu Công Chúa

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Ba Con Cọp Cha

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Nghe Mạch

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Không Nói Gì

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Hoa Mai Mấy Cánh?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Hoa Tường Vi

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Khó Cả Đôi Đường

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Đêm Lạnh Như Trước

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Khoá Lại

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Cọp Cha

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Hoa Hồng Nhỏ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Tôi Muốn Ở Cùng Em

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Vào Đây Với Ông

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Hi Vọng

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Hi Văn Tiểu Thư

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Không Biết Dạy Con, Là Lỗi Của Cha!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Tự Mình Giải Quyết

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Không Có Tư Cách

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Đối Thủ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Mong Muốn

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Hoa Hồng Cuộc Sống

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Xanh Lá

Cửa sảnh tiệc “oanh” một tiếng mở ra, một trận gió ào vào, mang theo mùi hương hoa hồng

Mọi người xôn xao xoay người nhìn về phía trước, bao gồm cả Hạ Tuyết và Daniel.

Trên thế giới này, người có thể mặc màu sắc đỏ thắm, thật rất ít, trừ phi cô là cô dâu mới xinh đẹp, phán đoán của chúng ta có thể không hà khắc, bởi vì trong giờ phút đó, cô hạnh phúc, chúng ta không muốn bắt bẻ, nhưng ánh mắt và phán đoán vẫn rất vô tình. Hạ Tuyết có thể mặc màu đỏ, vóc dáng của cô rất có sức quyến rũ quyến rũ do trời sinh, vừa mới bắt đầu, cô cũng không biết mình là nữ vương, cho nên cô vô tình phát ra hấp dẫn, vừa khéo, một diễn viên Pháp nổi tiếng quốc tế đã từng nói qua, Hạ Tuyết là một cô gái gợi cảm trong lòng phụ nữ, rất nhiều mặt của hấp dẫn mỗi loại người.

Mà có thể so sánh xinh đẹp với màu đỏ, chính là màu xanh lá. Xanh lá vẫn khiêm tốn cúi thấp, thậm chí ẩn nhẫn, ở trước mặt màu đỏ, có vẻ như vô tình sợ hãi, ai cũng có thể quên mất, xanh lá là màu duy nhất có thể so sánh với màu đỏ, xanh lá, người bình thường không dám mặc, người bình thường cũng không thể khống chế nổi, nó khiêm tốn mang đến tối tăm và sợ hãi cho chủ nhân của nó, chỉ có cô gái chân chính có thể toả sáng rực rỡ và sức quyến rũ tuyệt đối, mới có tư cách, không cần cô dâu mới khoan dung, mà đối mặt khiêu chiến. Một cô gái, chải búi tóc phượng hoàng, mặc sườn xám màu xanh lá cây thêu chim phượng hoàng đen, mang bao tay nhung màu đen, ngón trỏ mang chiếc nhẫn ruby 15 Karat, đứng trong sảnh tiệc, ánh mắt phượng sáng ngời nhấp nháy, sống mũi cao nhọn

mang nét kiêu ngạo Tây Phương, môi mỏng đỏ mọng, chỉ đơn giản thoa một chút phấn hồng, lại lóe ra ánh sáng mê người, cô hơi cong cánh môi cười một tiếng, đường cong cơ thể tuyệt mỹ, xuyên qua ánh sáng phía sau lưng, càng lộ vẻ tiêu hồn

Cô ấy xanh biếc khí phách, xanh biếc cao ngạo, bạn sẽ thấy màu xanh trong thế giới của cô ấy khiêm tốn, nhưng lại bám thật chặt vào linh hồn của cô ấy, không giương nanh múa vuốt, lại giống như ẩn núp trong thân thể của cô ấy, quyến rũ cười khê, chỉ thấy cô cầm nhẹ túi xách thêu Trung Quốc, mang giày cao gót màu đen, từng bước, từng bước đi về phía trước, hai bầu ngực tròn săn chắc, quyến rũ như thế, thân hình uốn éo như rắn nước, lại lộ ra phong tư, lắc nhẹ cái hông, làm cho người ta nhàn rồi tưởng tượng ra ngàn vạn thứ

Tất cả ánh mắt đàn ông cũng không nhìn được dừng trên người cô, cô hé mở nụ cười, đi về phía trước, lướt qua một nam sĩ bên cạnh, liếc mắt đối nhìn hân nở nụ cười câu hồn, nam kia sĩ lập tức cảm giác máu huyết sôi trào, đang cầm ly rượu đỏ, khẽ thở dài, người bạn gái bên cạnh không nhìn được ôm vai, có chút bất mãn nhìn cô. Cô không ngại, cười khê một tiếng, tránh qua những người không phải là đối thủ của mình, hướng trong đại sảnh bữa tiệc đi tới, tìm kiếm chủ nhân đêm nay.

Daniel nhìn cô một cái, đưa ly rượu đỏ trong tay đặt vào trong khay của nhân viên phục vụ, đỡ nhẹ Hạ Tuyết, lấy tư thái chủ nhân, đang lúc trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi tới trước mặt cô, phong độ thân sĩ mỉm cười, nói: "Trầm tiểu thư. Hoan nghênh quang lâm."

Trong nháy mắt, Trầm Ngọc Lộ xoay người, nhìn thấy Daniel đỡ Hạ Tuyết mặc sườn xám đỏ thắm đi về phía mình, cô đột nhiên cười, cũng tôn trọng vươn tay, nói: "Cám ơn ngài đã mời, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Daniel tỏ vẻ lễ phép và tôn trọng, nhận lấy tay ngọc của cô, hôn nhẹ lên mu bàn tay của cô.

Trầm Ngọc Lộ nhìn hẩn cười khẽ.

Hạ Tuyết đến gần Trầm Ngọc Lộ, hai mắt không nhin được nhìn chăm chú gương mặt xinh đẹp của cô ta, còn có bên trong đôi mắt phượng này, chỉ có phụ nữ mới có thể nhìn ra trong tròng mắt của cô ta đang giương nanh múa vuốt

"Đây là vợ chưa cưới của tôi, Hạ Tuyết. Hạ Tuyết, vị này là Trầm tiểu thư, em gái kết nghĩa của hoàng phi Nhật Bản, tân tấn ảnh hậu điện ảnh Anh Hoa, Trầm Ngọc Lộ." Daniel giới thiệu lẫn nhau.

Ánh mắt của Trầm Ngọc Lộ và Hạ Tuyết chạm nhau, một người không thoa phấn son lại có thể phát ra hấp dẫn xung quanh, một người thoa phấn son làm cho mình trở thành tiên tử xinh đẹp dưới trần gian, một đỏ, một xanh đứng chung một chỗ, tạo thành mãnh liệt đối lập trong bữa tiệc tối nay. Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, tay cầm ly rượu đỏ, hơi quay mặt nhìn Trầm Ngọc Lộ, tiêu hồn và quyến rũ như vậy, ánh mắt hẩn chột lóe, Hàn Văn Vũ mỉm cười ngồi vào bên cạnh anh cả, thừa dịp chị dâu và mẹ ở trong phòng khách quý, mỉm cười nói: "Trầm Ngọc Lộ này là mẫu phụ nữ mà anh cả luôn yêu thích"

Hàn Văn Hạo không nói gì, vừa uống rượu đỏ vừa nhìn Trầm Ngọc Lộ trong ánh đèn vàng, hai mắt thấp thoáng động tình cười một tiếng, nhẹ giọng cùng Daniel và Hạ Tuyết nói chuyện, hẩn vừa nhìn cô ta, vừa uống cạn rượu đỏ trong chén

Trầm Ngọc Lộ đối với Hạ Tuyết khách khí nói: "Hạ tiểu thư, tôi đã xem qua bộ phim “Dị dạng” của cô, thật là biểu hiện vô cùng tinh tế, khắc họa vô cùng thích hợp, lúc đó tôi còn cảm khái, nếu giống như người bên trong phim, thật sự là quá tuyệt vời."

Hạ Tuyết cũng mỉm cười nói: "Mặc dù tôi không xem qua cô diễn xuất, nhưng khi nhìn phong thái trác tuyệt của cô, ở trong đám đông vô cùng đông lòng người, ở trong tác phẩm, khẳng định kỹ thuật diễn xuất càng tinh xảo."

Hai cô gái đồng thời nhìn đối phương mỉm cười, Daniel mỉm cười, giơ tay nói: "Trầm tiểu thư, mời đến chỗ khách quý ngồi. Hôm nay không có bạn trai?"

Trầm Ngọc Lộ có chút tiếc nuối, cười nói: "Rất xin lỗi, tôi đến nay độc thân, nhưng tối nay, ngài nguyện ý làm thân sĩ đưa tôi mấy bước chân chứ?"

"Dĩ nhiên. " Daniel nhìn Hạ Tuyết một cái, mới quay đầu mỉm cười nhìn về phía Trầm Ngọc Lộ, hơi cong cánh tay, Trầm Ngọc Lộ nhẹ đưa tay nhét vào cánh tay Daniel, sau đó đi về phía chỗ ngồi khách quý trong bữa tiệc, Hàn Văn Hạo vẫn vừa uống rượu, vừa nhìn Trầm Ngọc Lộ.

Hàn Văn Vũ cũng không nhìn nhìn Trầm Ngọc Lộ vài lần, vốc người hấp dẫn, hai mắt lấp lánh thông minh, nói: "Cô ấy vừa mới đoạt giải tân tấn ảnh hậu sao ? Tại sao em lại không nhận được tin tức nhỉ ? Nhưng cô ấy rất đẹp."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vừa mút rượu đỏ, vừa nhìn Trầm Ngọc Lộ đi tới bên này, sau đó tất cả nam sĩ đều đứng lên, Daniel giới thiệu, xôn xao bắt tay với cô, Trầm Ngọc Lộ và mọi người chào hỏi xong, nhìn Hàn Văn Hạo vẫn ngồi trên ghế sa lon, giống như một ông vua đang nhìn mình, đôi mắt quyến rũ của cô ta chợt lóe, liền tự mình hướng Hàn Văn Hạo khẽ vươn tay ra, dịu dàng như nước, giọng nói mềm ngọt, gọi nhỏ: "Hàn Tổng Tài Ngài khỏe chứ."

Hạ Tuyết đứng một bên, liếc mắt nhìn hẩn.

Hàn Văn Hạo liếc mắt lạnh lùng nhìn cô ta một cái, ánh mắt chớp nhẹ, nhưng cũng không đứng lên, chỉ vươn tay, nhẹ nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô ta, ngón trỏ và ngón giữa theo thói quen vuốt tới ngón giữa của cô ta, Trầm Ngọc Lộ lập tức đăm say nhìn hằm, trong đầu thoáng qua một hình ảnh, có một người đàn ông khẽ hôn lướt qua ngón út của mình, rồi lạnh lùng mê hoặc nói, ngón tay của cô gợi cảm nhất.

Lúc này Tần Thư Lôi từ trong phòng khách quý đi ra, dần dần nghe nói đến ảnh hậu Nhật Bản, trong lòng của cô không khỏi căng thẳng, cuối cùng cô đi tới ghế ngồi khách quý, quả thật thấy Trầm Ngọc Lộ đang cùng chồng chưa cưới của mình bắt tay, nhìn nhau rất mập mờ, sắc mặt của cô tái đi, liền ngẩng mặt lên bước nhanh tới phía trước, mím cười kêu nhỏ: "Văn Hạo."

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn về phía vợ chưa cưới, buông lỏng tay Trầm Ngọc Lộ, nhìn cô dịu dàng nở nụ cười, chỉ cần Tần Thư Lôi thấy được Hàn Văn Hạo nở nụ cười, trong lòng của cô ngọt ngào, vẫn tăng nhanh bước chân đi tới, Trầm Ngọc Lộ ngồi trên ghế sa lon đỏ thẫm, mí mắt nhanh chóng liếc tới, có một danh viện xinh đẹp trong đó đột nhiên gãi nhẹ sợi tóc bên tai, một chiếc hoa tai ngọc trai cứ như vậy lặn xuống sàn

Đang lúc Tần Thư Lôi mang giày cao gót 12 cm, hướng Hàn Văn Hạo đi tới thì dưới chân đột nhiên đạp phải hoa tai ngọc trai, cô “a” một tiếng, kinh ngạc kêu lên, thân thể lao về phía trước, Hạ Tuyết thấy thế, lập tức nghiêng người tới trước muốn ôm lấy người Tần Thư Lôi, nhưng đột nhiên một chiếc giày cao gót lại khập khiễng, cô không dừng lại được, hai tay đột nhiên nặng nề đẩy vai Tần Thư Lôi, Tần Thư Lôi kêu khẽ một tiếng, thân thể lui về phía sau ngã xuống đất, cô “a” một tiếng, ôm bụng kêu nhỏ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Hoa Tai

Mọi người giật mình biến sắc nhìn Tần Thư Lôi, Hàn Văn Hạo cũng mặt lạnh nhanh chóng đứng dậy, lúc Hạ Tuyết giật mình muốn nhào về phía Tần Thư Lôi thì hắn đi tới trước vợ chưa cưới, vươn tay ra, nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết, ngăn thân thể của cô, lườm cô một cái, gầm nhẹ: "Tránh ra!"

Trong lòng của Hạ Tuyết lạnh lẽo, ngẩng đầu lên, giật mình nhìn Hàn Văn Hạo

Hàn Văn Hạo không vẫn để ý đến cô, ngồi xổm trước mặt vợ chưa cưới, nhìn tình trạng khổ sở của cô, hắn lo lắng ôm ngang người cô, sau đó sải bước đi vào bên trong phòng, Hàn Văn Kiệt đứng ở đầu bết kia nghe nói chuyện này, cũng mặt lạnh thẳng bước đi vào, Hạ Tuyết một mình ngây ngô đứng tại chỗ, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, quay đầu nhìn Daniel vội vàng nói: "Em không cố ý em không muốn đẩy cô ấy"

Sắc mặt Daniel nghiêm túc gật đầu, sau đó ôm lấy vợ chưa cưới, nói: "Chúng ta vào xem một chút. Đừng nóng vội. Không có gì."

Hai tay Hạ Tuyết nắm lại, ánh mắt xốc xếch, qua một hồi hoảng sợ gật đầu, sau đó theo Daniel, tiếng bàn tán của các tân khách bên trong, vội vàng tiến vào trong khách, ánh mắt câu hồn của Trầm Ngọc Lộ, đột nhiên lạnh lùng chớp một cái, sau đó cúi đầu mở túi xách của mình, lấy ra chiếc gương, nhìn lớp son phấn mỏng trên mặt mình, có phai nhạt hay không.

Lúc này vợ chồng Hàn Trung Trí ở bên trong sảnh cùng Blake nói chuyện riêng về hôn sự của con trai, lần này phải tổ chức như thế nào, lại

nghe người giúp việc sốt ruột đi vào thông báo nói, lúc nãy Tần tiểu thư ra đến sảnh tiệc thì không cẩn thận vấp ngã, bây giờ nói đau bụng, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt giật mình đứng lên, nói: "Cái gì? Chuyện xảy ra khi nào? Lúc nãy không phải là rất tốt sao?"

Cửa “phịch” một tiếng mở ra, Hàn Văn Hạo ôm Tần Thư Lôi bước nhanh đi vào VIP, sau đó đem Tần Thư Lôi đặt xuống ghế dựa, hai vợ chồng cùng Blake lập tức tiến lên, lo lắng hỏi thăm tình huống, Hàn Văn Kiệt đã vượt lên trước một bước, ngồi xổm trước mặt của Tần Thư Lôi, cầm cổ tay của cô, cúi đầu nghe mạch.

Hai mắt Tần Thư Lôi rưng rưng nhìn Hàn Văn Hạo, căng thẳng, kinh hoảng không thốt nên lời.

Sắc mặt Hàn Văn Hạo nghiêm túc nhìn cô, an ủi nói: "Không có việc gì!"

Hàn Trung Trí gần qua 60 tuổi, thật vất vả mới chờ đợi được một đứa cháu, lại nghe con dâu té ngã, sắc mặt tái nhợt nằm trên ghế, ông ta vừa đau lòng vừa tức giận quở trách người giúp việc nói: "Biết rõ thiếu phu nhân mang thai, tại sao không chăm sóc cho tốt? Lại còn để cho cô ấy té ngã? Còn ngã nặng như vậy?"

"Đúng vậy!" Trang Minh Nguyệt cũng lo lắng đi đến trước mặt con dâu, ngồi xổm người xuống, nắm tay của cô, đau lòng, vươn tay lau mồ hôi lạnh trên trán của cô, nói: "Làm sao lại té ngã? Ngộ nhờ. Đứa bé."

Cửa phòng lại mở ra, Daniel và Hạ Tuyết nhanh chóng đi vào, hỏi: "Tần tiểu thư ra sao? Thật xin lỗi, tôi không cố ý đẩy cô. Tôi chỉ muốn"

Hàn Trung Trí đột nhiên tức giận nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt biểu lộ vẻ không khách khí, nói: "Là cô đẩy Thư Lôi hay sao? Cô có mục đích gì?"

"Cháu." Hai mắt Hạ Tuyết đỏ lên, sắc mặt của Daniel lạnh lẽo, lập tức muốn nói chuyện, lại nghe được Hàn Văn Hạo ôm lấy vợ chưa cưới, mặt lạnh nói: "Nơi này không có chuyện của cô ! Cô vội vã phân bua cái gì?"

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo chăm chăm, trong lòng run lên.

Blake vẫn không nói gì, nhưng sắc mặt trầm trọng đi tới trước mặt của Tần Thư Lôi, nhìn Hàn Văn Kiệt chuyên chú bắt mạch, ông ta nhìn Hàn Văn Kiệt cẩn thận hỏi: "Thế nào? Đứa bé không sao chứ?"

Cuối cùng Hàn Văn Kiệt đã bắt mạch xong, sau đó ngẩng đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của chị dâu, mỉm cười nói: "Thai nhi không sao, rất tốt, nhưng vì chị dâu quá căng thẳng, cho nên đưa có chút co lại, mang thai hơn một tháng, chị dâu phải buông lỏng tâm tình. Không có gì."

Tần Thư Lôi ngồi dậy, nhìn Hàn Văn Kiệt, hai mắt rưng rưng nghẹn ngào nói: "Có thật không? Bảo bảo của tôi không sao chứ ?"

Hàn Văn Kiệt gật đầu, mỉm cười nói: "Không có gì. Yên tâm đi. đừng lo lắng, đỡ mồ hôi rồi."

Tần Thư Lôi ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, kích động nói: "Văn Hạo. Con của chúng ta không sao."

Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi khẽ mỉm cười, sau đó đáp lời, nói: "Ừ. Không sao, đừng căng thẳng. Hả?"

Tần Thư Lôi tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, nhẹ nhàng mỉm cười, Hạ Tuyết vẫn lo lắng đi lên trước, nhìn Tần Thư Lôi nói: "Tần tiểu thư, thật xin lỗi, lúc nãy tôi." (HT ngu ngốc như heo!)

Tần Thư Lôi nhìn Hạ Tuyết, hai mắt chớp một cái, có lẽ hiểu, nhưng vẫn lựa chọn không lên tiếng, tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, giả vờ không

hiếu, Hạ Tuyết thấy thái độ của cô như vậy, trong lòng chột lạnh lẽo.

Hàn Trung Trí không một chút khách khí nhìn Hạ Tuyết, tức giận nói: "Không phải cô đã biết con bé mang thai sao? Lúc nãy tại sao muốn đẩy nó? Cô có mục đích gì?"

Daniel lập tức ngẩng đầu nhìn ông bác luôn tôn kính này, muốn tiến lên, lại nghe cánh cửa phía sau chậm rãi mở ra, sau đó một giọng nói mềm mại, lạnh lùng, nói: "Đúng vậy, Hạ Tuyết, nói cho chúng ta biết, lúc nãy xảy ra chuyện gì? làm cho bác Hàn con tức giận như vậy?"

Mọi người quay đầu nhìn về phía Lam Anh mặc sườn xám nhung đen, chỉ thấy bà vừa đi vào, tháo găng tay trắng, nhìn con dâu ra mình lệnh: "Nói."

Hai mắt Hạ Tuyết ửng đỏ, vội vàng nói: "Lúc nãy Tần tiểu thư lúc đi ra, con nhìn thấy cô ấy dường như đập trúng thứ gì, sau đó muốn ngã xuống, trong lòng con sốt ruột, muốn tiến lên đỡ cô ấy, không ngờ giày cao gót quá cao, loạng choạng một chút, thân thể không kiểm soát được lao về phía trước, đã đẩy Tần tiểu thư rồi."

Lam Anh nhanh chóng quét qua Hàn Trung Trí, không khách khí nhìn chăm chăm cái lão già này một cái, mỉm cười đi tới bên cạnh Tần Thư Lôi, ngồi xuống khẽ luồn ra tay, dùng ngón tay ấm áp chạm nhẹ vào khuôn mặt lạnh lẽo của cô, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Tần Thư Lôi, hỏi: "Là như vậy phải không? Thư Lôi!"

Tần Thư Lôi lo lắng thở nhẹ, nhìn cặp mắt phượng của Lam Anh, bắn ra ánh sáng, cô có chút chột dạ nói: "Phải Là như vậy."

Lam Anh mỉm cười nói: "Cám ơn chúa, cháu không sao. Hiếu lắm giải thích rõ là tốt rồi, hai nhà chúng ta là thế giao, nếu xuất hiện hiếu lắm như vậy sẽ không tốt, dù nói thế nào, Hạ Tuyết cũng là con dâu của tôi, tôi vô cùng hài lòng và thương thức con bé, lần đầu tiên tôi nhìn thấy con bé,

đang ở trong trang viên rượu đỏ, lúc đó, con bé mới 20 tuổi, lưng công Hi Văn, giúp thợ nấu rượu trong trang viên rót rượu đỏ, vừa rót rượu, vừa nhìn người khác vui vẻ cười, hể mà đi vào trang viên rượu đỏ của tôi, linh hồn của những người đó đều sạch sẽ Càng không cần phải nói đến nụ cười trong vắt, xinh đẹp của Hạ Tuyết."

Hạ Tuyết cảm kích nhìn Lam Anh.

Daniel mỉm cười nhìn người mẹ có chút bướng bỉnh của mình.

Lam Anh thở nhẹ, sau đó nhìn Hàn Văn Kiệt, tên tiểu tử đẹp trai này, mỉm cười nói: "Bảo bối, nói cho dì biết, chị dâu của cháu không sao chứ ? Một chút nữa có thể đi lại không ?"

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn Lam Anh, nói: "Vâng Đúng vậy, Một chút nữa có thể đi lại rồi"

"OK" Lam Anh ngẩng đầu lên nhìn Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt, lấy tư thế nữ chủ nhân, tao nhã cười, nói: "Đêm nay cứ như thường lệ, hai nhà các người làm ăn hơn ngàn tỷ, dặm chân một cái, cũng có thể làm cho cổ phiếu rung động. Đi ra ngoài giải thích một chút, đừng làm cho người khác suy đoán lung tung".

Mọi người cũng cảm thấy bà nói rất có lý, tất cả mọi người đều đứng dậy đi ra ngoài, Hàn Văn Hạo cũng động thân, nhưng Tần Thư Lôi nắm tay của hắn, muốn hắn ở cùng mình, lại nghe Hàn Trung Trí bất mãn nói: "Thư Lôi, con một mình nghỉ ngơi cho tốt, dạ tiệc tối nay rất quan trọng, Văn Hạo không thể ở đây cùng con, bên ngoài còn có rất nhiều khách quý, hắn phải xã giao. Con phải thông cảm cho hắn!"

Tần Thư Lôi ủy khuất nhìn cha chồng tương lai, khẽ cắn môi, ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo cầu cứu.

Hàn Văn Hạo mỉm cười nắm tay của cô nói: "Em nghỉ ngơi một chút, chút nữa anh sẽ vào".

Tần Thư Lôi thấy hắc cũng nói như vậy, đành phải mỉm cười gật đầu, sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi, Hàn Văn Hạo liền buông vợ chưa cưới ra, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạ Tuyết vẫn lo lắng áy náy nhìn Tần Thư Lôi, ánh mắt hắc lạnh lẽo, nhưng không nói gì, đi qua bên cạnh cô, cùng Hàn Văn Kiệt im lặng đi ra ngoài, Hạ Tuyết cũng kích động xoay người, nhìn theo bóng lưng kia, dường như hắc cho rằng cô cố ý đẩy Tần Thư Lôi.

"Đi thôi." Daniel đỡ Hạ Tuyết đi ra ngoài.

ánh mắt Hạ Tuyết chớp chớp, xoay người lại nhìn Tần Thư Lôi, Tần Thư Lôi nằm trên ghế, quay đầu, trong ánh mắt lộ ra lạnh lùng, cô rối rắm, không nói gì thêm, cùng Daniel cùng đi ra ngoài.

"Anh cả!" Hàn Văn Vũ đột nhiên từ hội trường dạ tiệc, đi về phía anh cả, trong tay cầm một hoa tai ngọc trai nói: "Đây là hoa tai của thiên kim Lý hội trưởng lúc này không cẩn thận làm rớt, chị dâu đập hoa tai này, cho nên mới té ngã."

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo đông lại, vươn tay nhận lấy chiếc tai này, đặt trong tay xoay xoay, như có điều suy nghĩ.

Hàn Văn Kiệt nhìn anh cả hỏi: "Hoa tai này. Có vấn đề sao ?"

Hạ Tuyết thừa dịp Daniel và một tân khách nói chuyện phiếm, cô cũng tức giận đi tới, nhìn chiếc hoa tai trong tay Hàn Văn Hạo, kích động nói: "Nhìn rõ chưa, nhìn rõ chưa, rốt cuộc đã biết tôi không đẩy vợ chưa cưới của anh ! !"

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết kích động như vậy, bọn họ lập tức mỉm cười nói: "Cô hiểu lầm rồi! Tại sao có thể là cô ? Chúng tôi

cũng không hoài nghi cô !"

"Tại sao không thể hoài nghi?" Hàn Văn Hạo lại nhìn Hạ Tuyết, lạnh lùng nói: "Chỉ cần đến gần vợ chưa cưới của tôi một bước, tôi đều hoài nghi!"

Hạ Tuyết khiếp sợ nhìn Hàn Văn Hạo.

"Anh cả ! !" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt lo lắng nhìn về phía anh cả!

Hàn Văn Hạo cầm chiếc hoa tai trong tay, nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt tức giận, nghiêng răng nói: "Cho nên tốt nhất cô không nên tới gần vợ chưa cưới của tôi! ! Cách cô ấy càng xa càng tốt! ! Không cần cô phí tâm! ! Cô vĩnh viễn đều như thế, bày ra thái độ làm người tốt, chuyện tốt không làm được, lại liên lụy người khác !"

"Anh cả! !" Hàn Văn Vũ tức giận nhìn anh cả, nói: "Anh có quá đáng không ! Cô ấy muốn đỡ chị dâu, là vì lo cho chị dâu! Anh không có cần phải nói chuyện tàn nhẫn như vậy không !"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết nói: "Bây giờ tôi cảnh cáo cô ! Có lẽ khó nghe, cũng phải nói! Liên quan đến con cháu nhà họ Hàn, chuyện này rất quan trọng, nhưng cô không biết! Trong đầu của cô tất cả đều là bột nhào! !"

Hạ Tuyết nhìn hẩn, thở hốn hển, hai mắt ửng đỏ ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Chạm Mặt

Hạ Tuyết chậm rãi đi trở về, vẻ mặt bình tĩnh ngồi trở lại ghế sa lon, nhìn ánh đèn màu xanh dương trên sàn nhảy, trong lòng của cô không khỏi đau xót, lại cúi đầu, hai mắt đỏ bừng.

"Anh cả." Hàn Văn Kiệt nhìn thấy anh hai tức giận đi về phía Hạ Tuyết, kêu nhỏ anh cả.

Hàn Văn Hạo quay đầu, trừng mắt nhìn em trai! !

Hàn Văn Kiệt thấy ánh mắt anh cả như vậy, hắn không lên tiếng nữa, cúi đầu xoay người rời đi.

Hàn Văn Hạo ngẩng mặt nhìn một vòng tất cả mọi người trong sàn nhảy, mỗi người dáng vẻ khác nhau, cười nhỏ, cúi đầu nói nhỏ, thần bí mỉm cười, tay nâng ly rượu đỏ, lộ ra nụ cười kinh ngạc, hắn từng bước, từng bước nhìn, từng bước từng bước xem kỹ, khi con người đảo đến lối vào trong đại sảnh tiệc lại thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa sảnh, hắn khẽ cau mày, ánh mắt ngưng tụ, nhìn Dạ Thiên Thiên tối nay mặc váy dài màu trắng, búi tóc cầm một con bướm bướm bằng ngọc, kéo cánh tay một nam sĩ bên cạnh, dùng thói quen lạng lẽ đi vào đại sảnh bữa tiệc, khi cô đi vào trong đại sảnh, nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang đứng một bên, nhìn mình, sắc mặt của cô cũng bình tĩnh nhìn hắn, nhưng ánh mắt hơi chớp một cái, mỉm cười.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, cất hoa tai ngọc trai, hắn biết Dạ Thiên Thiên sẽ đi tới bên mình, quả nhiên, Dạ Thiên Thiên nói với bạn trai bên cạnh một câu, cô liền mỉm cười đi về phía Hàn Văn Hạo.

"Đã lâu không gặp." Dạ Thiên Thiên đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, ánh mắt dịu dàng nhìn hắn nói: "Anh vẫn khí thế tràn đầy như vậy"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn Dạ Thiên Thiên, sắc mặt hơi hòa hoãn nói: "Đã lâu không gặp, người kia là bạn trai em sao ?"

Dạ Thiên Thiên suy nghĩ một chút, cười nhìn hắn, nói: "Thế nào? Anh để ý chuyện này?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, ngẩng mặt nhìn về phía hội trường.

Dạ Thiên Thiên nhìn hắn thái độ như vậy, cô khẽ thở dài, cười khổ nói: "Em thật sự nghĩ. muốn được một chút tâm ý của anh Thậm chí vì em mà ghen một chút, em cũng cam tâm tình nguyện luân hãm."

Hàn Văn Hạo chỉ nói: "Đều đi qua rồi. Nhìn về phía trước đi! Bên cạnh có người rất tốt!"

Dạ Thiên Thiên nhìn về phía Hàn Văn Hạo chậm rãi nói: "Anh và vợ chưa cưới tốt chứ ? Đi chung với nhau thời gian vui không? Cô ấy có thỉnh thoảng đi công tác hay không, có thể may mắn được anh ngồi trên ghế salon ở nhà, đợi cô ấy? khoảnh khắc đó thật là hạnh phúc khoảnh khắc cuối cùng đó, em không thể nào quên được, hơn nữa, luôn có một loại ảo giác, cảm thấy trong khoảnh khắc ấy, anh yêu em đấy! Nhưng lúc tỉnh táo mới phát hiện, thì ra em đang nằm mơ"

Hàn Văn Hạo nhớ lại một chút chuyện cũ, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng không lên tiếng.

Dạ Thiên Thiên nhìn Hàn Văn Hạo chăm chú, nhìn một bên gương mặt kiên nghị của hắn, đôi mắt hấp dẫn khẽ chớp, lộ ra ánh sáng quyết đoán, đôi môi mím chặt, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, người này cứng rắn giống

như thành tường, trái tim của cô bị bóp nghẹt, đột nhiên lại có một loại ý tưởng hèn mọn, nghĩ quỳ gối trước mặt của hân van xin, cho mình ở lại bên cạnh hân, chỉ cần mỗi đêm tựa vào trong ngực của hân, lắng nghe từng nhịp tim của hân, hoặc là cho phép pha cho hân một ly cà phê nóng, nhìn hân ngồi ở trước đèn bàn, chuyên chú xem văn kiện thì cho hân một cái hôn. Những chuyện cũ này, đã cắm rễ sâu trong lòng, muốn chặt cũng không đứt !

Hai mắt cô đỏ thắm nhìn hân một cái, rồi chớp mắt, làm cho nước mắt vụn vỡ rơi nói: "Em đứng một chỗ, muốn nghỉ ngơi."

"Ngồi đi!" Lúc này, Hàn Văn Hạo mới khôi phục phong độ thân sĩ, mời cô đến ghế khách quý, nhưng Dạ Thiên Thiên lại mỉm cười nói: "Bạn trai em đang gọi em, em đi trước, chút nữa gặp lại bye."

Cô nói xong, liền hướng trong đám người, khẽ vẫy tay bạn trai, sau đó nhẹ kéo chiếc váy đi về phía trước, lúc đi qua một bóng dáng mặc màu xanh lá, cô đột nhiên dừng chân, đầu tiên là nhìn về phía một danh viện xinh đẹp ở giữa cười khẽ, rồi sâu kín quay đầu, nhìn cô gái mặc sườn xám màu xanh lá cây bên cạnh, cũng đang mỉm cười xoay người lễ phép nhìn mình mỉm cười.

Dạ Thiên Thiên bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô gái trước mặt vài lần, đột nhiên có chút nghi ngờ cười nói: "Chúng ta. dường như đã từng quen biết?"

Trầm Ngọc Lộ cũng lộ ra ánh mắt ngạc nhiên nhìn Dạ Thiên Thiên, mỉm cười nói: "Chúng ta đã từng quen biết sao ? Tôi lần đầu tiên tới Trung Quốc."

"Ồ?" Dạ Thiên Thiên có chút nghi ngờ nhìn cô một cái, cười nói: "Cô là."

"Tôi là Trầm Ngọc Lộ." Cô ta giới thiệu mình đơn giản.

Dạ Thiên Thiên lập tức nhớ ra, cười nói: "Tân tấn ảnh hậu xứ hoa anh đào."

"Chào cô. " Trầm Ngọc Lộ đưa bàn tay ngọc thon, giơ về phía Dạ Thiên Thiên.

Dạ Thiên Thiên cũng nhìn cô, vươn tay ngọc, bắt tay nhau, ánh mắt hai cô gái chạm nhau, Dạ Thiên Thiên nhìn đôi mắt phượng này, trái tim của cô không khỏi chấn động, giống như một con hồ ly ẩn núp, cô nghi ngờ nhú mày, ánh mắt nhìn Trầm Ngọc Lộ.

Trầm Ngọc Lộ thấy Dạ Thiên Thiên nhìn mình như vậy, cô ta liền mỉm cười hỏi: "Cô nhìn tôi đến như vậy, chẳng lẽ trước kia chúng ta thật có quen biết?"

Dạ Thiên Thiên có chút bất kính cười nói: "Xin lỗi, tôi cảm thấy cô rất giống một người bạn cũ của tôi."

"Bạn cũ?" Trầm Ngọc Lộ kỳ quái cười nhìn cô nói: "Vậy người bạn cũ của cô là ai ?"

Dạ Thiên Thiên thật sâu nhìn đôi mắt đẹp câu hồn của Trầm Ngọc Lộ, trong đầu tức khắc nhoáng lên một hình ảnh, trong không gian u ám, cô bị mấy tên lưu manh bắt cóc lột sạch quần áo, ở trong bóng tối, dường như cô nhìn thấy một đôi mắt phượng đang trừng chặt mình, lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn, nhớ lại chuyện xưa, Dạ Thiên Thiên vẫn lạnh run, mặc dù sau đó, Hàn Văn Hạo cứu thoát cô, vì vậy cô đã trở thành phụ nữ của Hàn Văn Hạo, cho nên cô vẫn an toàn đến nay, nhưng Dạ Thiên Thiên nhớ tới chuyện xưa, nửa đêm tỉnh giấc, lúc đó có Hàn Văn Hạo làm bạn ở bên cạnh, có thể an toàn, sau khi chia tay với hắn, nhìn thấy ánh mắt phượng này một lần nữa, trong lòng của cô không nhìn được, lạnh run.

Trầm Ngọc Lộ kỳ quái nhìn ánh mắt nghi hoặc của Dạ Thiên Thiên, không nhìn được cười nói: "Cô. làm sao vậy ?"

"Xin lỗi." Dạ Thiên Thiên cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, liền mỉm cười nhìn Trầm Ngọc Lộ nói: "Tôi suy nghĩ quá nhiều, rất hân hạnh được biết cô, hi vọng có cơ hội xem phim của cô công chiếu trong nước !"

"Cám ơn!" Trầm Ngọc Lộ cũng mỉm cười gật đầu, sau đó thấy Lam Anh gọi mình, cô liền mỉm cười nói: "Thật xin lỗi, phu nhân gọi tôi, có cơ hội chúng ta gặp lại."

"Hẹn gặp lại." Dạ Thiên Thiên nhìn cô thật sâu, nhìn cô từ bên cạnh mình lướt qua, cảm giác hơi thở có mấy phần tôn quý, cô khẽ cau mày.

"Bảo bối, làm sao vậy ?" Bạn trai Tùng Chí Cường, sứ thần ở tại Đại Sứ Quán Trung Quốc, mỉm cười ôm khẽ Dạ Thiên Thiên hỏi: "Em và em gái của hoàng phi của chúng ta đang nói chuyện gì?"

Dạ Thiên Thiên lập tức nhìn bạn trai hỏi: "Cô ấy là. em của hoàng phi Nhật Bản ? Em gái ruột sao ?"

"Không! Em gái kết nghĩa. Mấy năm trước, vô tình gặp được, hai người vừa thấy hợp ý, liền quen biết nhau như chị em, cô ấy họ Trầm, là hoa kiều Nhật Bản, cha mẹ kinh doanh ngành vận tải ở Nhật Bản. Được xem công ty nổi tiếng trong nước, lần này cô ấy trở về Nhật Bản, còn ngồi máy bay chuyên trách Hoàng phi còn phái người giúp việc thân tín tới hầu hạ bên cạnh cô ấy, vô cùng yêu thương cô ấy."

Dạ Thiên Thiên nghe xong, không lên tiếng, lại thật sâu quan sát Trầm Ngọc Lộ đứng bên một nam tân khách, quyến rũ cười, tay nâng ly rượu đỏ, lâu lâu ngoái đầu nhìn lại, lộ ra nét phong tình, cô nghi ngờ thật sâu.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Ánh Trăng Hiểu Lòng Tôi

"Được rồi, cô đừng tức giận. Con báo nhỏ chết tiệt kia rất ghê tởm! ! Chúng ta cũng đừng để ý đến hăn! ! Bình thường hăn nói chuyện là như vậy! Rất buồn nôn ! ! Tôi và em trai, bình thường cũng chịu không ít tội vì hăn! Nhưng ý của hăn lúc này, chính là bảo cô không nên rước phiền toái! Hiểu không ?" Hàn Văn Vũ ngồi một bên, sát gần Hạ Tuyết khuyên lớn.

Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nhìn xuyên qua đám người, thấy Hàn Văn Hạo đang cùng một quan chức chính phủ nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng nở nụ cười quyến rũ, lộ ra hấp dẫn trí mạng, ánh mắt cô tức giận, oán hận nhìn hăn.

"Đừng nhìn ánh mắt của hăn Ánh mắt của hăn có độc, sẽ làm cho người ta đầu độc mà chết." Dạ Thiên Thiên đang cầm ly rượu đỏ, mỉm cười đi tới, ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, nói.

Hàn Văn Vũ cau mày nhìn Dạ Thiên Thiên nói: "Tại sao cô nói anh trai tôi như vậy ? Dầu sao cũng là Ex. Boyfriend mà"

Dạ Thiên Thiên nhìn Hàn Văn Vũ, mỉm cười nói: "Được rồi, không nói đến anh trai của anh nữa, em trai Ex. Boyfriend, thân sĩ, giúp tôi đi lấy một ít salad?"

"Vì cô là bạn gái trước của anh tôi, được rồi." Hàn Văn Vũ mỉm cười nói xong, lo lắng nhìn gương mặt của Hạ Tuyết, dùng bả vai của mình đẩy cô một cái, mới nói: "Cô tốt chứ..., đừng nóng giận nữa Tôi đi lấy vài món cho cô ăn."

Văn Vũ vừa nói xong, mỉm cười đứng dậy, đi tới bàn tiệc đứng, còn lại hai cô gái ngồi trên ghế sa lon trầm mặc, không nói thật lâu. Hạ Tuyết nghĩ chuyện lúc này cô bị mắng, cô thật sự không thể nhịn được nữa, chỉ vào con báo nhỏ chết tiệt trước mặt, nhìn Dạ Thiên Thiên nói: "Thứ người như thế, làm sao cô lại cùng hắn chung đụng sáu năm vậy?"

Dạ Thiên Thiên đột nhiên cười, đang cầm ly rượu đỏ, sâu kín cúi đầu, suy nghĩ một chút, mới nói: "Hắn và tôi ở chung rất vui vẻ. không gây gổ."

Trong lòng của Hạ Tuyết căng thẳng, không hiểu ra sao, nhìn Hàn Văn Hạo, hắn đang đi tới bên cạnh Trần Ngọc Lộ, mỉm cười nhẹ nhàng chào hỏi, vẻ mặt lạnh lùng, lại hòa dịu nhìn Trần Ngọc Lộ, mỉm cười trò chuyện với nhau, cô cười khổ, nói: "Thật là hiếm thấy a, sao có thể không gây gổ với cô?"

Dạ Thiên Thiên đang cầm ly rượu đỏ, thâm tình nhìn bóng lưng cao lớn của Hàn Văn Hạo, gần như mê muội, nói: "Hắn sẽ không gây gổ với cô, hắn lúc nào cũng rất im lặng, ăn cơm, đi dạo phố, hôn môi, thậm chí lên giường, hắn sẽ không xung đột với cô, đến lúc cô phát hiện phát sinh mâu thuẫn, cô cũng đã bị chinh phục, có lẽ bị vứt bỏ luôn."

Ánh mắt Hạ Tuyết xốc xếch, chớp lóe.

Dạ Thiên Thiên thở dài một hơi nói: "Mỗi lần tôi nhớ lại chuyện trong quá khứ cùng hắn, tôi thở sâu cũng đau. . . ."

"Tại sao chia tay?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn Dạ Thiên Thiên. "Các người ở chung một chỗ sáu năm, không phải thích nhau sao? Tại sao tách ra?"

"Thích nhau?" Dạ Thiên Thiên đột nhiên cười khổ, xúc động nói: "Bên cạnh hắn chưa bao giờ thiếu phụ nữ, tất cả cô gái đều nguyện ý vây quanh hắn, bao gồm cô gái mà cô nhìn thấy trước mặt này, luôn hướng Hàn Tổng

Tài vĩ đại, phát ra tin tức mập mờ, lúc nào hăn cũng ngồi tít trên cao, phụ nữ tự nguyện dâng hiến mình, bao gồm cả tôi có gì thích hay không thích?"

Hạ Tuyết không nhìn được, quay đầu nhìn cô.

Dạ Thiên Thiên lưu luyến nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Tôi cầu xin hăn để cho tôi ở lại bên cạnh hăn, tôi không ngừng cầu xin hăn, không ngừng dùng thân thể đi cầu xin hăn, nên hăn giữ tôi lại bên cạnh, cho đến khi tháng trước hăn đính hôn, chúng tôi mới chia tay."

"Cô không đau khổ sao?" Hạ Tuyết nhìn cô hỏi.

"Đau khổ ! Rất đau khổ, rất đau khổ! Rõ ràng, người đàn ông này hôm qua cùng cô nằm trên một cái giường, cô nghe hơi thở của hăn khi ngủ, nhưng hôm nay đã không thuộc về cô rồi, tôi đau đớn đến sắp điên đi, nhưng tôi không có cách nào, tôi hiểu rõ hăn sẽ không cưới tôi !" Hai mắt Dạ Thiên Thiên đỏ bừng, nói.

"Hăn là con báo nhỏ chết tiệt ! Hăn không chịu trách nhiệm!" Hạ Tuyết cắn răng nói.

"Không. Cô hiểu lầm hăn rồi" Dạ Thiên Thiên nhìn Hàn Văn Hạo sâu kín nói: "Hăn không yêu tôi, cho nên mới buông tôi ra, hăn hi vọng tôi có thể tìm được một người đàn ông tôi mãi mãi, sáu năm này không trách hăn, là tôi vẫn yêu cầu ở bên cạnh hăn Tôi thật sự vô cùng hâm mộ cô gái có thể chung sống với hăn cả đời"

Hạ Tuyết không lên tiếng.

Dạ Thiên Thiên quay đầu nhìn Hạ Tuyết, thật lòng nói: "Hãy quý trọng người đàn ông bên cạnh đã yêu cô, bởi vì trên thế giới này, có thể tìm được một người yêu mình, mà mình cũng yêu người đó, thật rất khó."

Hạ Tuyết trầm mặc, suy nghĩ một chút, vừa muốn mở miệng, ánh đèn toàn trường đột nhiên tối sầm lại, cô sững sờ, xuyên qua không gian mờ tối, cùng Dạ Thiên Thiên nhìn nhau, lại nghe tiếng người kinh hô toàn trường: "Xảy ra Chuyện gì?"

Một cột ánh sáng đột nhiên phát ra trên sàn nhảy, Daniel mặc âu phục màu trắng, ngồi trước một chiếc dương cầm ba chân, trước dương cầm đặt một đóa hoa hồng, tươi đẹp ngọt ngào nở rộ.

Hạ Tuyết sững sốt nhìn Daniel.

Daniel có chút ngượng ngùng cười cười, ngẩng đầu lên nhìn về phía cha, mẹ ngồi nơi ghế khách quý ở một đầu khác, bọn họ đang dựa vào nhau ngọt ngào nhìn mình, hắn tao nhã nở nụ cười hấp hấn, quay đầu nhìn về phía Hạ Tuyết đang ngồi dãy khách quý ở đầu kia, ánh mắt hấn chan chứa tình cảm, mỉm cười, cầm Microphone xúc động, nói: "Các vị, xin tha thứ cho tôi, chỉ cần vợ của tôi xuất hiện trong thế giới của tôi, trong lòng tôi chỉ có cô ấy"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, nhưng tất cả mọi người không nói lời nào, chỉ trầm mặc, cảm động nhìn người đàn ông dịu dàng này, bao gồm cả ba anh em họ Hàn.

Hạ Tuyết kích động nhìn về phía Daniel, vẫn không hiểu, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Daniel ngồi ở trước chiếc dương cầm, nhìn Hạ Tuyết, khẽ mỉm cười nói: "Bảo bối, mặc kệ trên bước đường đời, có bao nhiêu gặp gỡ, trải qua bao nhiêu chuyện, anh cũng hi vọng có thể cùng em dắt tay nhau mãi mãi. Mặc kệ em có bao nhiêu khuyết điểm, chỉ cần em nguyện ý ở bên cạnh anh, vậy là đủ rồi."

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nhìn hấn.

Daniel có chút ngượng ngùng, mỉm cười, hướng Microphone, nói: "SORRY, có lẽ tôi hát không được hay, nhưng tôi nguyện ý ở quê hương của vợ chưa cưới của tôi, vì cô ấy dâng lên người mẹ của cô ấy một ca khúc năm ấy mà bà thích nhất, để bày tỏ tấm lòng của tôi nguyện ý chăm sóc con của người mẹ vĩ đại nhất trong lòng Hạ Tuyết, Hạ Hân và Hi Văn Mượn lời bài hát này, cũng dâng tặng cho cha và mẹ tôi, cảm ơn cha mẹ đã yêu thương đến bây giờ, để cho con hiểu, cuộc sống có tình yêu, mới hạnh phúc và mỹ mãn nhất"

Lam Anh và Blake hạnh phúc và kiêu ngạo nhìn con trai mình, nắm tay nhau mỉm cười.

Lúc này, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt ngồi một bên, không khỏi trầm mặc nhìn.

"Bây giờ." Daniel kéo Microphone, lấy dũng khí mỉm cười, nói: "Bài hát này sẽ tặng cho ba người phụ nữ yêu quý nhất trong cuộc đời tôi. Mẹ của ta, vợ chưa cưới của tôi và con gái yêu của tôi Hi Văn."

Nước mắt Hạ Tuyết lại rơi, từng giọt, từng giọt rơi xuống

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, Daniel ở bên trong cột ánh sáng giống như đến từ thiên đường, chậm rãi cúi đầu, hai ngón khê đặt lên thanh thép, theo giai điệu trong lòng, gảy một bài nhạc du dương, tất cả mọi người không khỏi ngẫm nghĩ, bài hát này có giai làm xúc động lòng người, dường như rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra Daniel vẫn thâm tình gảy khúc dạo đầu của bài hát này, hai tay lại chậm rãi ngừng lại, đầu vừa ngẩng lên, nhìn chằm chằm bóng tối trước mặt, nhớ đến lần đầu tiên hân và Hạ Tuyết gặp nhau, cuối cùng chậm rãi mở miệng, dùng giọng dịu dàng, hấp dẫn nhẹ, hát:

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình yêu của anh là chân thật,

Tình yêu anh dành cho em cũng là chân thật

Ánh trăng đã nói hộ lòng anh.....”

Nước mắt Hạ Tuyết tuôn như suối, kích động co quắp nhìn Daniel, tức khắc nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ hần, hần sáng lạn và thiện lương, đứng ở dưới ánh mặt trời, đẹp trai và hấp dẫn, khi đó, trong ánh mắt của hần chưa có tình yêu, cho nên cuộc sống của hần phóng khoáng và tự do, cô chậm rãi nhớ lại, ngày đó, cô sinh Hi Văn, hần nhìn cô khó sanh, ở trong mưa chạy như bay, sau đó chạy đến bệnh viện, hần căng thẳng nắm tay của cô, nhìn cô, trấn an cô, sau khi sinh Hi Văn, hần ôm lấy cô, nhìn con gái bên trong cửa kính, cùng nhau ấm áp cười, những năm tháng đó, như trân quý như châu báu, khắc vào trong lòng của cô, tốt đẹp và lãng mạn, giờ khắc này, Hạ Tuyết động tình rơi lệ nhìn lại Daniel.

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình yêu của anh không thay đổi,

Tình yêu anh dành cho em cũng không thay đổi,

Ánh trăng đã nói hộ lòng anh.....”

Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim anh đập rộn rã.

Mỗi tình nồng thắm của em, anh sẽ ghi nhớ suốt đời”.

Daniel lãng mạn, thâm tình hát ca khúc này, Hạ Tuyết chăm chú nhìn hần, không khỏi nhớ đến lúc ở Pháp, mặc dù trong lòng hần yêu cô, nhưng

cũng không dám tới gần, mỗi ngày dịu dàng, che chở cho cô, ban đêm lúc bầu trời đầy sao sáng, ngâm nga khúc dân ca ru cho cô ngủ, lúc mưa phùn bay bay, thì ôm lấy cô, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, nói thì thầm nói tiếng nỉ non, lúc đó hai người đắp chung cái chăn, thở luồng khí trắng, ở bên cửa sổ đếm sao, một ông sao. Hai ông sao. Cuối cùng cùng nhau ngủ sâu

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình yêu của anh không thay đổi,

Tình yêu anh dành cho em cũng không thay đổi

Em thử nghĩ xem, anh thử nhìn xem, ánh trăng nói hộ lòng anh.....”

Daniel sâu kín hát bài hát này, nhớ tới lần đầu gặp nhau, Hạ Tuyết là một người con gái xinh đẹp, mang bụng bầu thật to, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, mặc quần áo thể thao đáng yêu, đứng dưới gốc cây liễu, nụ cười tỏa sáng động lòng người, tim của hắn lại mềm mại, ngọt ngào, hai mắt ửng đỏ, cuối cùng nghẹn ngào, kết thúc bài hát này

Cột ánh sáng đến từ thiên đường, vẫn dịu dàng chiếu rọi trên người của người đàn ông này, dường như Thượng Đế cũng cảm động

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Pa Pa

Màn đêm.

Sóng biển xô bờ, nhịp nhàng lên xuống, giống như giai điệu tuyệt vời.

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình yêu của anh là chân thật,

Tình yêu anh dành cho em cũng là chân thật

Ánh trăng đã nói hộ lòng anh.....”

Giọng hát mềm mại, lãng mạn phiêu lãng trên mặt biển gợn sóng, tựa như lời thì thầm của người tình nhẹ nhàng hát ru, biểu diễn truyền kỳ như vậy, bài hát xuất phát từ nơi nào?

Trên ban công sáng lên ánh đèn màu hồng, giống như ngọn hải đăng trên mặt biển tìm kiếm mục tiêu, nhìn như xa xôi, rồi lại đến gần bờ.

Trên ban công dường như là bến bờ hạnh phúc, một đôi tình nhân dựa sát vào nhau, chậm rãi di chuyển theo bài hát, nhẹ nhàng xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn.

Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Daniel, hưởng thụ sự dịu dàng của người đàn ông này ôm trong ngực, bước theo từng bước chân của hắn, nhẹ nhàng chuyển động, xoay tròn, trên khuôn mặt trước sau vẫn là nụ cười cảm động, hai tay thỉnh thoảng ôm chặt cổ của hắn, một mực nhớ về khung cảnh xinh

đẹp lúc ở cùng với hân, giống như tia nắng mặt trời vây kín, làm rung động lòng người, nước mắt của cô lăn xuống, thấm vào trong áo sơ mi trắng của hân

Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim anh đập rộn rã.

Mỗi tình nồng thắm của em, anh sẽ ghi nhớ suốt đời”.

Daniel vẫn ôm Hạ Tuyết, vũ điệu xoay tròn, khẽ hát bài hát này, vừa hát, vừa cúi đầu nở nụ cười hạnh phúc, hai tay không nhịn được, ôm chặt hông của cô, ngửi hơi thở thơm ngát trên người cô, luôn có loại hương vị của cuộc đời.

Hạ Tuyết chậm rãi ngẩng đầu lên, xuyên qua ánh đèn màu hồng, nhìn ánh mắt Daniel lộ ra màu hồng tình yêu, giống như hai ngọn lửa nhỏ dịu dàng, hai tròng mắt của cô đỏ lên, cảm động cười một tiếng, không nhịn được đưa ra hai tay, ôm chặt cổ của hân, khẽ nhón chân lên, ngẩng mặt lên nhẹ nhàng hôn trên môi hân, hai mắt Daniel sáng lên, đầu tiên là sửng sốt, rồi khẽ nhắm hai mắt, ôm chặt hông của cô, cúi đầu hôn lên môi của cô, đôi môi mỏng mở ra, đầu lưỡi dịu dàng cùng nhau quấn lấy, tình ý triền miên, tim đập cuồng loạn

Vũ điệu nhẹ nhàng xoay tròn. Xoay tròn. Nụ hôn này kéo dài. không ngừng kéo dài.

Thật lâu, thật lâu, hai người triền miên ôm nhau hôn xong, mới chậm rãi rời môi nhau, dịu dàng, ngọt ngào nhìn đối phương, vô cùng xúc động nở nụ cười, nhẹ cất bước thật nhanh, khiêu vũ tiếp.

"Anh học bài hát này lúc nào, sao em không biết." Hạ Tuyết cười ngọt ngào hỏi.

Daniel đột nhiên cười, có chút xấu hổ nói: "Len lén luyện một thời gian rồi, Hi Văn và mẹ cùng nhau dạy anh hát."

Hai mắt Hạ Tuyết rưng rưng, cảm động cười, giọng có chút run rẩy nói: "Anh đối với em thật tốt."

Daniel ôm chặt Hạ Tuyết nói: "Anh muốn đối xử tốt với em cả đời.
Mỗi ngày đều che chở em, cùng ngủ với em, coi chừng em tỉnh lại."

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, trên mặt có chút co quắp, cô đột nhiên đau lòng nói: "Anh không thể như vậy, quá cứng chiu em"

Daniel nhướn mày, mỉm cười nói: "Anh thích cứng chiu như vậy, xem em giống như công chúa để cứng chiu, PA-PA nói, đàn ông có rất nhiều mặt, có thể có được sự nghiệp, có được gia đình, có được tình yêu, chúng ta đối mặt mọi thứ, đều phải hết lòng, phải Bảo bối, anh yêu em Toàn tâm toàn ý yêu em, hết lòng yêu em"

Hạ Tuyết nghe những lời này, trên mặt hiện lên nụ cười đắng chát nói: "Tình yêu thật là kỳ diệu, nó có thể làm cho người ta bao dung một người. Bao dung khuyết điểm và thiếu sót của người đó, bao dung lỗi lầm của người đó, bao dung tất cả, tất cả vì người đó. một người hoàn mỹ như vậy, em có thể có được sao? Nếu em không hoàn chỉnh như tình yêu của anh"

Sắc mặt của Daniel trầm xuống, lại ôm chặt Hạ Tuyết hơn, ánh mắt hơi nặng trĩu nhấp nháy.

Hạ Tuyết khổ sở cười một tiếng, đau lòng hỏi: "Daniel, chúng ta ở chung một chỗ đã bao nhiêu năm rồi ?"

Ánh mắt Daniel trong màn đêm, chợt lóe lên, sâu kín nói: "Sáu năm rồi."

Đôi mắt đắm lệ của Hạ Tuyết trong màn đêm khẽ chớp, nhàn nhạt hỏi: "Sáu năm rồi, cuộc sống có mấy sáu năm? Có mấy sáu năm chịu đựng giày

vò? Cuộc đời người ngán ngủi, chúng ta phải thật hạnh phúc không phải sao?"

Trong lòng của Daniel không khỏi căng thẳng, ôm chặt Hạ Tuyết, hai tay hơi run rẩy.

Nước mắt Hạ Tuyết vẫn lăn xuống, sắc mặt có chút tái nhợt nói: "Tối nay em nghe anh tặng bài hát này cho em, em đã biết, em không thể lấy bất kỳ lý do nào nữa để ở lại bên cạnh anh"

Hai mắt Daniel đột nhiên đỏ lên, lồng ngực mãnh liệt phập phồng, tay ôm lấy eo cô, đột nhiên tê dại, mềm nhũn vô lực.

Hạ Tuyết không dám nhìn Daniel, mặt úp vào lồng ngực của hắn, kích động rơi lệ nói: "Anh không cần vì em, mà lãng phí thời gian nữa, anh phải tranh thủ hạnh phúc của mình thôi. anh yêu một người, toàn tâm toàn ý yêu cô ấy, không cần lãng phí thời gian vì em nữa em yêu anh, rất mong anh được hạnh phúc."

Hai mắt Daniel lộ ra một chút mờ mịt và thê lương, hắn rối loạn, nghĩ một chút, buông nhẹ Hạ Tuyết, hai tay nắm chặt vai của cô, mặt cúi xuống, cung nhẹ lên trán cô, giọng nói khàn khàn, hỏi: "Bảo bối, em làm sao vậy? Tối nay chúng ta không phải thật tốt sao?"

Hạ Tuyết nhìn Daniel kích động, nói: "Chúng ta vẫn luôn thật tốt, chúng ta ở chung một chỗ sáu năm, đã trải qua rất nhiều chuyện, anh là tri kỷ của em, là người thân của em, người yêu của em, cha của con em, từ khi Hi Văn ra đời đến bây giờ, có anh dạy dỗ, mới khỏe mạnh hạnh phúc lớn lên, nếu như không gặp anh, hai mẹ con chúng em có thể hôm nay cũng không biết ở chỗ nào, tiếp nhận cuộc sống ra sao, nhưng chính vì vậy, em không thể dễ dàng tiếp nhận anh Bởi vì một người hoàn mỹ như anh, em chỉ muốn yêu anh, giống như anh yêu em vậy, mới xứng được với anh, mới không làm thất vọng thâm tình của anh Tối nay, anh vì em hát bài

hát đó, là một ca khúc mà em nghe êm tai nhất trên thế giới này, nhưng một ca khúc êm tai, em phải làm sao để có thể kéo dài giai điệu hoàn mỹ kia? Em không biết nên làm gì? Nhưng em chỉ biết, lúc này đây, em không thể tiếp nhận anh, em không thể đi cùng với anh"

Daniel kích động nhìn Hạ Tuyết nói: "Em không thể tiếp nhận anh, là vì trong lòng của em có người khác."

"Không phải." Hạ Tuyết rơi lệ, lắc đầu nói: "Không phải. lúc ở cùng với anh, trong lòng của em không có cách nào nghĩ đến người khác, em từ chối anh, không liên quan đến người khác. Em chỉ biết, em yêu anh không đủ, nên em không thể tiếp nhận anh. Bởi vì anh quá tốt đẹp. Em không đáng giá để anh chờ đợi, em cũng không đáng giá để anh trả giá, em chỉ muốn anh nhanh chóng tìm hạnh phúc, quên em đi, buông tha em đi. Không cần lãng phí thời gian vì em. Mặc dù em ngàn vạn lần không nỡ, mặc dù em buông tha anh, trong lòng em đau như dao cắt, nhưng em phải buông tha Em không thể ích kỷ ở lại bên cạnh anh Em không thể. Em không thể."

Daniel nhìn Hạ Tuyết kích động khổ sở khóc, tim của hắn chợt đau nhói, hai mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói: "Bảo bối, đừng nói chia tay. Chúng ta ở chung một chỗ sáu năm rồi, cận kề nhau sáu năm rồi. Em có thể tách khỏi anh sao?"

Hạ Tuyết không muốn, ngẩng đầu lên, nhìn Daniel khổ sở rơi lệ nói: "Em không nỡ buông tay, em ngàn vạn lần không nỡ buông tay, hai ngày nay, em mâu thuẫn do dự thật lâu, em tự nói với mình, để cho em đi cùng anh, chúng ta sống chung, có lẽ trong tương lai, chúng ta có thể yêu nhau. Nhưng em không có cách nào, tôi không thể ích kỷ như vậy. Em nhìn anh ngồi trước dương cầm, em cảm thấy đau lòng và khó chịu Anh yêu em như vậy. Mà em yêu anh không đủ, chuyện này đối với anh có bao nhiêu không công bằng"

"NO. NO. " Daniel đột nhiên kích động ôm Hạ Tuyết vào trong ngực, cúi đầu run rẩy khẽ hôn tóc cô, hai mắt khổ sở nhắm chặt, nước mắt tràn mi, hăn lắc đầu van xin nói: "Đừng như vậy, đừng như vậy, lúc này đừng rời khỏi anh, rời khỏi anh. em làm thế nào ? Anh biết cha của Hi Văn là Hàn Văn Hạo Anh biết mà Có lẽ anh biết người em yêu là hăn "

Hạ Tuyết khiếp sợ ngẩng đầu lên Daniel, kích động rơi lệ đau lòng nói: "Anh biết? Anh lại có thể biết? Tại sao anh không nói với em ? Tại sao anh một mình ngây ngốc chịu đựng tất cả ?"

Daniel rơi lệ nhìn Hạ Tuyết nói: "Anh không cần sự thật này. Bảo bối, anh không cần sự thật này, anh chỉ muốn yêu em, yêu Hi Văn là đủ rồi. Mặc kệ lúc trước em đã yêu ai, mặc kệ bây giờ em yêu ai, anh chỉ biết, em rời xa thế giới của anh, em cũng chỉ cô đơn một mình, em không có cách nào đi với hăn, em cũng không có cách nào để hạnh phúc, tại sao lại lựa chọn cô đơn một mình để đi? Anh không muốn nhìn thấy em, dặt Hi Văn tay, cô đơn bước đi, để lại cho anh bóng dáng thê lương, anh mong muốn có thể cho em tình yêu lớn nhất, hạnh phúc lớn nhất. Yêu một người, không phải khát vọng có được, mà là cho. Đừng rời xa anh. Anh van cầu em "

"Không được. " Hạ Tuyết khổ sở nhìn Daniel khóc nói: "Em không thể đối xử với anh như vậy!! Em không thể. Em van cầu anh, đi tìm hạnh phúc đi, rời khỏi em, nhanh chóng đi tìm hạnh phúc đi. "

"NO. " Daniel ôm chặt Hạ Tuyết trong ngực, khẽ hôn lên tóc cô, thâm tình rơi lệ, kích động nói: "Đừng rời xa anh. Nếu trước mặt em không có hạnh phúc, đừng rời xa anh. Em nỡ bỏ được sao? 6 năm qua, chúng ta cùng nhau đối mặt, sớm chiều có nhau sáu năm rồi, em nỡ bỏ được sao? Những ngày mưa bay, ngày tuyết bay, chúng ta tay nắm tay, cùng nhau hạnh phúc, em nỡ bỏ được sao? Anh mặc kệ bây giờ em yêu ai ? Nhưng chỉ cần em ở bên cạnh anh, chính là hạnh phúc lớn nhất. "

"Daniel! !" Hạ Tuyết kích động nhìn hăn, khóc kêu to: "Đừng nên như vậy! ! Cho em một cơ hội, trả lại cho anh một vài thứ. Ví như, trả lại cho anh quyền để yêu, ví như tìm một người toàn tâm toàn ý yêu anh, tiếp nhận con người hoàn mỹ của anh, đừng yêu em nữa, đừng yêu em như vậy. Buông tay em đi. Van cầu anh. Buông tay em đi."

"NO." Daniel khổ sở lắc đầu, ôm chặt Hạ Tuyết, rơi lệ nói: "Anh không làm được, bảo bối, anh không làm được. Thật xin lỗi. Anh không thể tách ra. Không. Không được."

Hạ Tuyết ôm chặt hăn, hưởng thụ giây phút cuối cùng trong ngực hăn, cuối cùng ôn tồn, lòng như dao cắt, khóc nói: "Tối nay. Là buổi tối cuối cùng của chúng ta, ngày mai em sẽ mang Hi Văn rời khỏi."

"Không." Daniel đau khổ, rơi lệ, kích động run rẩy nói: "Không. Đừng đi. Đừng rời xa anh. Đừng bắt Hi Văn rời xa anh, con bé là con gái của anh, con bé ở trong lòng của anh lớn lên, anh thương yêu nó, anh vì nó, có thể cả đời anh không cần em sinh bảo bối, em và con bé là của riêng anh. Bảo bối, đừng nói tách ra. Đừng rời xa anh. 6 năm qua, ba người chúng ta gắn bó cùng nhau, trải qua cuộc sống yên ổn, anh nguyện ý cho nó tất cả của anh. Bảo bối, đừng rời xa anh, điều này đối với anh quá tàn nhẫn. anh không thể không có em và Hi Văn. anh yêu các người. cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ đến, các người sẽ rời xa anh. Cho tới bây giờ cũng không có."

Hạ Tuyết cắn răng, khổ sở lắc đầu, khóc không thành tiếng, mặc cho nước mắt từng giọt tràn mi ra.

"Không." Daniel lại khóc xin.

Hạ Tuyết rơi lệ, thân thể mềm nhũn, quỳ gối bên chân của hăn, khóc nói: "Daniel, em van cầu anh, buông tay em đi, em không xứng đáng để anh

muốn có Buông tay em đi."

"Không." Daniel quỳ xuống, ôm lấy thân thể vô lực của Hạ Tuyết, kích động, run rẩy rơi lệ nói: "Không."

Hạ Tuyết không muốn, ngẩng đầu lên, nhìn Daniel, nhớ tới lúc mới gặp mặt, hân như ánh mặt trời ấm áp, cuộc sống tràn đầy lãng mạn, chân tình và nhiệt tình, thân thể của cô lại bị thống khổ to lớn đánh úp, nước mắt từng giọt lăn xuống, ánh mắt lộ ra bi thương, một lần cuối cùng nhìn người đàn ông này, trái tim bị vụn nát, giờ khắc này, cô không thể báo đáp cho hân được gì, chỉ nhắm mắt lại, dâng nụ hôn của mình, hôn lên môi mỏng của hân

Daniel rơi lệ, khổ sở ôm cô, cuồng nhiệt hôn cô, hai người cùng nhau nước mắt, cùng nhau khóc, cùng nhau triền miên, cùng nhau khổ sở. Thật ra thì khổ sở cũng muốn ở cùng nhau. Cũng muốn ở cùng nhau.

Cô bé Hi Văn đứng ở bên ngoài phòng, nhìn PAPA và mẹ ôm nhau khóc, cùng nụ hôn nóng bỏng, cô bé cũng mím môi khóc nước mắt, nước mắt giọt lăn xuống, mặc dù rất đau lòng, cũng không dám khóc thành tiếng, nhưng cô bé vừa khóc vừa nhìn cánh cửa, sau đó một mình lau nước mắt đi trở về phòng của mình, đóng cửa phòng, nằm úp sấp trên giường, khóc rống lên, kêu to: "PAPA, con không nỡ bỏ người, PAPA. Con yêu người. Con không muốn rời xa người, mẹ nói, Hi Văn về sau lập gia đình, chính là PAPA dắt Hi Văn tay, bước trên thảm đỏ. PPA, mặc dù con cũng yêu cha. Nhưng con cũng yêu người. Con rất yêu, rất yêu người. PAPA, con không muốn rời khỏi người. PAPA. Nếu người không thích Hi Văn yêu cha, Hi Văn sẽ không thương cha nữa, được không? PAPA, đừng rời xa Hi Văn. Hi Văn muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng PAPA. sau này Hi Văn cũng không dám thích cha nữa. PAPA, thật xin lỗi."

Cô bé Hi Văn nằm khăn trải giường, khóc rống lên, thân thể nhỏ bé, co quắp thành một đoàn, run rẩy đáng thương, rơi lệ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Không Nỡ Rời Xa

Trong thế giới ái tình, ai có thể tuyệt đối không câu chấp? Tuyệt đối kiên cường? Ai có thể mềm yếu đến cùng ? Nếu như bạn thật sự quý trọng một người, đó chính là khát vọng hân được hạnh phúc, nếu như bạn thật sự quý trọng một người, ngay cả quyền mềm yếu cũng không có.

Hạ Tuyết chỉ là một cô gái đơn thuần, chỉ muốn sống cuộc sống bình thường, bất đắc dĩ số mạng cuốn cô vào vòng xoáy đáng sợ, cô không thể không kiên cường, không thể không quyết liệt, cô không hiểu làm thế nào để hận một người, cô vẫn luôn khát vọng yêu người bên cạnh, mặc dù cô biết, một khắc cuối cùng, cô có thể cô đơn một mình, cô cũng không có cách nào ích kỷ nữa

Một đêm này, cô sắp phải buông tay người đàn ông thích nhất trong cuộc đời mình, cô khổ sở, tan vỡ, giống như sinh mệnh sắp biến mất, thân thể của cô chịu đựng bi thương to lớn, cuối cùng không chịu nổi, một đêm này cô đã ngất đi, người đàn ông dùng tánh mạng yêu cô, thâm tình rơi lệ, ôm nằm trên giường, sau đó nắm chặt tay của cô, lặng lẽ khế hôn bàn tay của cô, suốt cả đêm, giống như không muốn rời xa, vừa khóc, vừa hát bài ca dao ru cô

Cô nằm trên giường, mơ màng đã ngủ, nhưng số mạng chết cũng không buông tha cô, để cho cô trong giấc mơ cũng khổ sở, đau đớn như dao cắt, trong giấc mơ cô vẫn rơi lệ, nước mắt từng giọt từ trong đôi mắt khép chặt tràn ra ngoài.

Daniel vừa rơi lệ, vừa đau lòng lau đi khóe mắt cho cô, thâm tình hôn bàn tay của cô, trong bóng đêm tuyệt vọng tan nát cõi lòng, người đàn ông

này đã rơi xuống bao nhiêu nước mắt.

Số mạng tàn nhẫn như vậy, rốt cuộc nó muốn làm gì? tương lai sẽ hạnh phúc sao? Tương lai khi nào mới đến, cứu vớt cô gái chưa bao giờ nguyện ý làm tổn thương bất cứ ai đi. Cô luôn chìm trong khổ sở, mâu thuẫn, tuyệt vọng, tan nát cõi lòng cứ quẩn lấy nhau, cô bắt đầu mềm yếu, mềm yếu đáng thương, dần dần, đến khi trời rạng sáng, cô đột nhiên sốt cao 40 độ, thân thể lâm vào trạng thái hôn mê, toàn thân nóng rực đến đáng sợ, trên mặt ửng đỏ, đôi môi nứt ra, hơi thở nóng rực, vô cùng đáng sợ.

Chuyện này, làm cho Daniel sợ hãi, hẩn nhanh chóng mời bác sĩ tới xem bệnh cho cô, sau đó sáng sớm, tất cả các bác sĩ, y tá đều bận rộn, vừa đo nhiệt kế, vừa truyền dịch cho Hạ Tuyết, nhưng đã truyền dịch mấy lần, vẫn không hạ sốt, bác sĩ biến sắc, lập tức thông báo giáo sư cao cấp nhất sang đây xem chẩn, vừa tăng thêm hiệu quả của thuốc, vừa khẩn cấp làm mát cơ thể cho cô, giằng co một ngày, Hạ Tuyết mới may mắn hạ sốt, mọi người xem sắc mặt của cô khôi phục lại màu hồng bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám rời đi, vẫn canh giữ ở bên cạnh cô, đề phòng cô phát sốt lại

Hi Văn vừa khóc vừa canh giữ ở bên giường, nhìn mẹ hôn mê chìm trong giấc ngủ, cô bé đau lòng lắm bầm nói: "Mẹ. Có phải bởi vì con nên mẹ khổ sở như vậy không? Nếu như không có con, có phải mẹ sống dễ dàng hơn một chút? Cậu cũng đã từng nói với con, nếu không phải bởi vì chúng con, có thể cuộc sống của mẹ sẽ tốt hơn. Mẹ đừng đau lòng, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Hi Văn vẫn ở bên cạnh mẹ, mẹ. con yêu mẹ."

Hạ Tuyết vẫn nằm trên giường mơ màng ngủ, hai mắt khép chặt, nhưng vẫn rơi lệ, nước mắt từng giọt tràn ra ngoài.

Hi Văn vừa chảy nước mắt, vừa đưa ra bàn tay nhỏ bé của mình, lau nước mắt cho mẹ, vừa lau, vừa khóc nói: "Mẹ! Con yêu người. Cám

ơn mẹ, mẹ, cảm ơn mẹ đã sinh ra con. Mẹ. Cảm ơn mẹ."

Cô có thể nghe được lời con gái nói, nhưng cô không có cách nào mở mắt, trong lòng khổ sở, trong thân thể đầy hiệu lực của thuốc, làm cho cô hôn mê ngủ mất.

Hi Văn vừa hít hít mũi, vừa tự mình kéo chăn đắp cho mẹ, sau đó giống như một người lớn, nói với Thanh Nhã ở sau lưng : "Các người chăm sóc mẹ cháu nha Cháu đi ra ngoài một chút"

Thanh Nhã nhìn cô bé Hi Văn, lo lắng gật đầu nói: "Vâng, Tiểu Chủ Nhân, cô cũng đừng lo lắng. Tiểu thư đã bớt sốt rồi"

Hi Văn hít hít cái mũi đỏ bừng, vành mắt đỏ bừng gật đầu, sau đó nện bước chân nhỏ xíu đi ra khỏi phòng mẹ, cẩn thận đi đến thư phòng, vươn tay nhẹ nhàng dùng tay mở nhẹ cửa phòng, liếc về phía trong phòng, quả nhiên thấy PAPA ngồi ở trước bàn đọc sách, một tay chống trán, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. PAPA lúc mệt mỏi, sẽ một mình trốn nghỉ ngơi một chút, cho nên cho tới bây giờ người bên ngoài cũng không biết hăn vô cùng mệt mỏi, vô cùng khổ cực.

Hi Văn meo máo, nước mắt lăn xuống, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng, đi tới trước mặt của PAPA, đưa bàn tay nhỏ bé, nhẹ kéo tay áo PAPA

Daniel chợt bừng tỉnh, thấy Hi Văn đang đứng trước mặt mình, ngẩng mặt nhìn mình, hăn giống như người cha, mỉm cười nói: "Thế nào? Bảo bối?"

Hi Văn thấy vẻ mặt PAPA mệt mỏi, hai mắt đỏ bừng, lại nhớ tới lời của mẹ, mình sắp rời khỏi PAPA rồi, nước mắt của cô bé đau buồn lăn xuống, nhưng vẫn ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn PAPA, cất giọng trong vắt nói: "PAPA, người đã chăm sóc mẹ cả buổi tối rồi, người ngủ một chút đi."

Daniel mỉm cười nhẹ nắm tay Hi Văn, dịu dàng nói: "PAPA không mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa đi qua chăm sóc cho mẹ, con đừng quá lo lắng, mẹ không sao, biết không?"

Hi Văn lại mếu máo, rơi lệ nhìn PAPA, kiên cường nói: "Con tuyệt đối không lo lắng cho mẹ, người cũng không cần lo lắng cho mẹ, PAPA, người khát không?"

Đây là lần đầu tiên cô bé hỏi hăn giống như hỏi cha mình

Daniel đột nhiên sững sờ, nhìn Hi Văn, cảm động cười nói: "PAPA có chút khát nước."

"Vậy người chờ một chút, con đi lấy nước cho người. Rót nước cho người." Hi Văn lau nước mắt, sợ đợi lát nữa mẹ tỉnh lại sẽ phải rời khỏi rồi, cô bé khóc vội vã chạy ra khỏi phòng, sau đó đi vào phòng bếp, người giúp việc vội vàng đi lên trước nói: "Tiểu Chủ Nhân, cô muốn làm gì?"

"Cháu muốn rót nước cho PAPA." Cô bé Hi Văn vừa khóc vừa chạy đến bàn ăn, cầm cái ly thủy tinh.

"Tôi giúp cô." Người giúp việc vội nói.

"Cháu tự mình làm." Cô bé Hi Văn vừa cầm cái ly đặt trên bàn ăn, vừa nhắc bình thủy tinh, rót nước cho PAPA, vừa làm vừa khóc, nước mắt to bằng hạt đậu rơi xuống.

Người giúp việc kỳ quái nhìn, lại không dám nói cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn cô, hốc mắt cũng không nhin được đỏ lên.

Cô bé Hi Văn rót đầy một ly nước, sau đó hút lỗ mũi đỏ bừng, đi vào thư phòng, thấy PAPA đang ngồi ở trước bàn đọc sách, kinh ngạc nhìn mình,

hai tròng mắt của cô rưng rưng đi đến trước mặt của PAPA, nâng ly nước nghẹn ngào nói: "PAPA, người uống nước."

Daniel vừa kinh ngạc nhìn cô bé Hi Văn, vừa nhận lấy nước, cảm động cười nói: "Cám ơn."

Cô bé Hi Văn nhìn PAPA vừa uống nước, vừa nhìn mình cười, mặt nó ngẩng lên, miệng mếu máo, nước mắt lại từng giọt lăn xuống.

"Xong rồi, cám ơn Hi Văn." Daniel cười khổ để ly nước xuống.

Cô bé Hi Văn nắm hai tay, nhìn Daniel, rơi lệ không muốn, hỏi: "PAPA, người còn cần con làm gì cho người không ?"

Lời này vừa hỏi xong, miệng cô bé mím chặt, nước mắt lăn xuống .

Hai mắt Daniel đỏ lên, rưng rưng không muốn nhìn cô bé Hi Văn mặc chiếc váy nhỏ màu hồng nhạt, áo sơ mi nhỏ màu trắng, đôi mắt to tròn đầm lệ nhìn chăm chăm mình, hăn đột nhiên nhớ đến ngày ấy cô bé mới sinh ra, bộ dáng nhỏ mềm mại đáng yêu, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, lúc ngáp rất đáng yêu, lại nhớ lúc cô bé biết cười, biết ngồi, biết bò, biết đi, tất cả là thời gian tuyệt vời nhất, tất cả hăn đều ghi nhớ trong lòng, cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ muốn rời xa, thậm chí lo lắng công chúa nhỏ của hăn trưởng thành, gặp phải tình yêu không tốt đẹp, bị thương thì làm thế nào? Hăn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng ôm khuôn mặt mềm mại, nhỏ nhắn của Hi Văn, muốn nói lời gì, thiên ngôn vạn ngữ, lại nuốt trong cổ, cái gì cũng không nói ra được, nhưng nhìn con gái đang khóc trước mặt, hăn ngồi xổm trước mặt của con gái, không nỡ rời xa mà đem cô bé ôm vào trong lòng, hôn nhẹ lên tóc con gái, nước mắt không cách nào ức chế lăn xuống.

"PAPA. Hôm qua người vì mẹ hát bài hát đó chưa?" Cô bé Hi Văn bên rơi lệ bên hỏi PAPA.

Daniel ôm chặt con gái, gật đầu nghẹn ngào nói: "Hát rồi."

"Mẹ có đồng ý với người không, cùng người vĩnh viễn ở chung một chỗ?" Cô bé Hi Văn khóc hỏi.

Hai mắt Daniel lộ ra bi thương, cắn chặt răng, không lên tiếng.

"Mẹ là một con heo!" Cô bé Hi Văn khóc ôm PAPA nói: "Nhưng. Con tin mẹ yêu người, nhất định mẹ rất thích, rất thích người."

Daniel cười khở gật đầu, thở dài một hơi, chớp đôi mắt đắm lệ, ôm chặt con gái, nghẹn ngào nói: "Mặc kệ tương lai như thế nào, con vĩnh viễn đều là con gái tốt của PAPA"

Cô bé Hi Văn mếu máo, đau lòng thân thể không nhịn được run rẩy, nói: "PAPA, người phải tin con và mẹ, chúng tôi yêu người, chúng tôi yêu người Con thay mẹ hát cho người nghe có được không? Con hát cho người nghe. Có được không vậy ?."

Daniel ôm chặt cô bé Hi Văn, đau lòng mỉm cười, gật đầu nói: "Tốt."

Cô bé Hi Văn ôm cổ của PAPA, vừa vỗ nhẹ sau lưng của PAPA, vừa rơi lệ nghẹn ngào hát. "Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình yêu của anh là chân thật,

Tình yêu anh dành cho em cũng là chân thật

Ánh trăng đã nói hộ lòng anh....."

"Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình yêu của anh không thay đổi,

Tình yêu anh dành cho em cũng không thay đổi,

Ánh trăng đã nói hộ lòng anh.....”

Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim anh đập rộn rã.

Mỗi tình nồng thắm của em, anh sẽ ghi nhớ suốt đời”.

Daniel nghe giọng hát của con gái đầy tình cảm, ôm tai, đột nhiên ôm chặt con gái, cúi mặt xuống bờ vai nhỏ nhỏ của cô bé, rơi lệ nghẹn ngào nói: "Hi Văn. PAPA không nỡ xa con"

Cô bé Hi Văn nghe những lời này, rơi lệ khổ sở hát.

“Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình yêu của anh là chân thật,

Tình yêu anh dành cho em cũng là chân thật

Ánh trăng đã nói hộ lòng anh.....”

VUI LÒNG KHÔNG COMMENT VÀO TOPIC NÀY!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Theo Đuổi

Mộng ước vỡ tan, pha lê trong suốt cũng vỡ tan, những ngày tháng Xuân Hạ Thu Đông, tập hợp thành một luồng ánh sáng phản chiếu nụ cười của Daniel, quan tâm, đau lòng, vỡ vụn rơi vào trong vũ trụ vô tận.

Nước mắt Hạ Tuyết rơi xuống, bên trong thân thể từng mảnh hư nhược, mềm yếu vô lực, bắt đầu đưa tay muốn bắt luồng ánh sáng, nhưng luồng sáng kia dần dần cách mình, rất xa, cô nghẹn ngào khóc "Daniel. Daniel."

Một bàn tay dịu dàng nhẹ tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, hơi ấm từ từ truyền vào trong lòng bàn tay của cô.

Hạ Tuyết ở trong giấc mộng vỡ tan, lạnh lẽo, tiếp xúc được dịu dàng, tất cả thế giới của cô dường như trở nên mềm mại và thông dong, cô ở trong mộng quay đầu, rơi lệ kêu nhỏ: "Ai đó ?"

". Ta." Một giọng nói dịu dàng, trong thế giới Hạ Tuyết vang lên.

Hạ Tuyết đột nhiên vừa mở đôi mắt nhắm lệ, đầy sương mù, thấy một bóng dáng màu xanh dương đậm, cô chớp đôi mắt nhắm lệ, đã nhìn thấy Lam Anh hiền từ mỉm cười ngồi bên giường mình, đang dùng ánh mắt dịu dàng, tràn đầy ấm áp nhìn mình, phía sau của bà là ánh nắng ban mai mùa thu chan hòa, cửa sổ sát đất mở ra, rèm cửa sổ cũng mở ra, nghe tiếng sóng biển lãng mạn, trên không trung lướt nhẹ điệu múa.

Hạ Tuyết chợt cảm thấy thân thể hư nhược vô lực nhìn Lam Anh, trên trán còn mồ hôi ướt đầm, hai mắt lộ ra một loại thâm trầm bi thương.

"Ồi chào." Lam Anh bất đắc dĩ cười, nhìn Hạ Tuyết nói: "Thế nào mới một khoảng thời gian không gặp, con trở thành như vậy? Nhớ trước đây con ở Pháp, không phải thật tốt sao ? Suốt cả ngày, mặc quần áo thể thao, chân trần chạy khắp nơi, vui vẻ hoạt bát, núp phía sau ghế sa lon, chơi trốn tìm với Hi Văn"

Nước mắt và mồ hôi trên trán Hạ Tuyết lăn xuống, nhìn Lam Anh, nhớ những ngày tháng ở Pháp. Đúng vậy, đó là những ngày tháng thật hạnh phúc.

Lam Anh nhìn bộ dáng Hạ Tuyết như vậy, cũng không nói chuyện, cẩn thận quay mặt nhìn cô, hai mắt theo thói quen nhìn tỉ mỉ

"Mẹ. Chuyện gì ?" mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn Lam Anh.

Lam Anh mỉm cười, nắm tay Hạ Tuyết cảm khái, nói: "Con thật. Rất giống mẹ lúc còn trẻ"

"À?" Hạ Tuyết không hiểu nhìn Lam Anh.

Lam Anh thở dài một hơi, bật cười cúi đầu, nhìn ngón tay trắng tinh, thon dài, xinh đẹp của Hạ Tuyết, nói: "Nếu như ưa thích cái gì đó, mà phải đau đớn thấu tim gan, mới có thể buông tha. Trong tâm trí có thể sẽ thay đổi, nhưng chỉ là thay đổi không vui."

Trong lòng của Hạ Tuyết đau xót, cổ nén áy náy, nhìn Lam Anh, kêu nhỏ: "Mẹ"

Lam Anh ngẩng đầu lên đau lòng nhìn Hạ Tuyết, thở dài nói: "Đứa ngốc. Mặc kệ con quyết định thế nào, chúng ta vẫn là người một nhà, đừng nói rời xa, con quyết định như thế, con có nghĩ đến cảm thụ của Hi Văn hay không? Chúng ta không có bất kỳ người nào ghét bỏ nó, chúng ta cũng yêu con bé, nhất là Daniel Từ lúc nó ra đời, Daniel xem nó như là con gái

ruột, cho nó mọi thứ tốt nhất, cho nó giáo dục tốt nhất, bọn họ rất hài hòa và yêu thương nhau

Lam Anh nói tới đây, đột nhiên muốn cười.

Hạ Tuyết lại cúi đầu, hai mắt rưng rưng.

Lam Anh thu hồi nụ cười, chăm chú nhìn cô nói: "Bảo bối. Mẹ nhắc nhở con Con là một cô gái rất kiên cường, dũng cảm, con theo đuổi mơ ước, theo đuổi thành công, trên bước đường đời, con không ngừng theo đuổi, càng không ngừng theo đuổi, nhưng con quên theo đuổi một thứ rồi."

Hạ Tuyết không hiểu nhìn về phía Lam Anh.

Lam Anh nhìn Hạ Tuyết thở dài một hơi, nói: "Con quên theo đuổi hạnh phúc của mình rồi. Con luôn quan tâm cảm thụ của người khác, người yêu, người không yêu, con đều quan tâm đến cảm thụ của người khác, nhưng có bao giờ tự hỏi mình, rốt cuộc làm thế nào để cho mình được hạnh phúc ?"

Hạ Tuyết rơi lệ nhìn Lam Anh.

Lam Anh cũng đau lòng nhìn Hạ Tuyết nói: "Con đã quên, chỉ cần con hạnh phúc, những người yêu con, sẽ hạnh phúc, tình yêu chính là như vậy, tan tan, hợp hợp, bảo bối. Nếu con cự tuyệt, có thể mang lại cho con hạnh phúc, vậy thì nên cự tuyệt, không cần nghĩ đến cảm thụ của tiểu tử kia. Hẳn không yếu đuối đâu, hẳn chỉ quá quý trọng con. Mọi người chúng ta cũng sẽ không trách con. Hiểu chưa? Nhưng mà. Không muốn để cho con rời đi, chúng ta đã ở chung sáu năm rồi, những ngày tháng đó, người cả nhà chúng ta cũng cùng một chỗ, nhìn tuyết, nhìn mưa, hưởng thụ thời gian tươi đẹp Còn nữa, đối với tương lai của Hi Văn, chúng ta cũng đã vạch ra kế hoạch rất tốt giống như người nhà, lúc chúng ta làm ra kế hoạch này, đã có nghĩ tới, nếu một ngày nào đó, con và Daniel chia tay .

. Mẹ cũng đã từng hỏi hăn, nếu như có một ngày, con mất đi Hạ Tuyết thì làm thế nào? Hăn nói. Chỉ cần cô ấy hạnh phúc là tốt rồi, tối hôm qua hăn không muốn thả con rời đi, thật sự là vì bây giờ con chỉ có một mình, hăn thương yêu con như vậy, làm sao có thể trong tình huống con không có hạnh phúc, thả con ra? Hăn đang lo lắng, trong lòng đau khổ, buồn rầu. Được rồi, con của mẹ tâm hồn tốt đẹp. Chỉ là, khi duyên phận gặp thoáng qua, con chân chính yêu người kia, hăn sẽ phải tôn trọng lựa chọn của con. Chúng ta cũng dễ chịu một chút, không có chuyện gì. Hãy để cho chúng ta vẫn chăm sóc Hi Văn và hạ hân. Chúng ta thương yêu bọn họ."

Lam Anh nói xong câu đó, hai mắt đột nhiên đỏ lên.

Hạ Tuyết cũng cảm kích nhìn Lam Anh, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống.

"Ôi chào." Lam Anh đột nhiên cười, đau lòng rưng rưng, vươn tay, lau đi khóe mắt của cô, nghẹn ngào nói: "Đừng khóc, đừng khóc, chia tay luôn làm cho người ta thương cảm, nhưng chúng ta vẫn yêu con, hiện tại đừng bảo tách ra, nếu như các con không yêu nhau, đừng cố ý tạo ra khoảng cách, không yêu nhau chính là khoảng cách lớn nhất Chúng ta không có một ai trách con Hả? Con còn có rất nhiều chuyện phải làm, ví như quay phim, tương lai của con, kế tiếp là tương lai của Hi Văn Hiểu không ?"

Hạ Tuyết nghe đến đó, đột nhiên nhớ đến Daniel, liền nhìn Lam Anh yếu ớt hỏi: "Mẹ Daniel đâu? Hăn không sao chứ?"

"Không có gì a" Lam Anh thoải mái, cười nói: "Sáng nay lúc mẹ và PAPA chạy tới, nhìn thấy hăn đang xem tài liệu, vô cùng chăm chú!"

Hạ Tuyết không tin nhìn Lam Anh, vì mẹ là một người bướng bỉnh.

Lam Anh nhướn mày, nhìn Hạ Tuyết bật cười nói: "Là thật! Mẹ cảm thấy tách ra cũng tốt, cả hai, khẳng định còn có chút gì đó, các con không nhìn thấy nhau, xa nhau sẽ sinh ra tốt đẹp thôi Hẳn đẹp trai như vậy, tại sao con phải sợ hã không có ai thích? Buông lỏng một chút. Ở bên ngoài có một thân sĩ, đợi rất lâu rồi, con để cho hã vào chứ?"

Hạ Tuyết cho là Daniel, trong lòng không khỏi đau nhói, liền nhìn về phía cửa.

"Khụ khụ!" Lam Anh nhẹ nhàng ho!

Blake, người đàn ông cơ trí mặc áo sơ mi màu xanh dương, quần tây đen, vóc người to lớn, mới hơn 40 tuổi, y hệt Lão Suất Ca, nở nụ cười đầy hấp dẫn, vô cùng thoải mái đi tới, vừa nhìn thấy Hạ Tuyết, liền cố ý nhướn mày, vẻ mặt lộ ra một chút cứng chiu và trách cứ, mỉm cười đi tới nói: "Ôi chào, con gái của chúng ta thế nào? Cũng chỉ là chia tay thôi. Ngày trước, trước khi papa cưới mẹ con, đã nói yêu 12 lần, cuối cùng mới bị đâm chìm đấy! Ha ha ha!"

Lam Anh ngẩng đầu nhìn Blake, đột nhiên cười nói: "Không phải anh nói, anh đã nói yêu 10 lần sao? Tại sao lại thành 12 lần rồi."

"Lớn tuổi! Quên!" Blake ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của Hạ Tuyết tái nhợt, ông ta đau lòng nói: "Thật xin lỗi, tối hôm trước sau khi tham gia hết bữa tiệc, liền cùng một số quan chức chánh phủ tiến hành hội đàm, không chú ý đến con. Hôm nay, sắc mặt công chúa của chúng ta quá nhợt nhạt, phải thoa một chút phấn, mẹ con ngắt rất nhiều cánh hoa hồng, tự mình ôm cái mà người Trung Quốc gọi là chung đó, bỏ vào rất nhiều hoa hồng đậm nết, trời ạ. trong đầu của bà ấy luôn có rất nhiều ý nghĩ của người tuổi trẻ"

"Em rất già sao?" Lam Anh nhìn chồng nói.

"Em vĩnh viễn đều là bảo bối nhỏ của anh" Blake mỉm cười nói dứt lời, liền nắm Hạ Tuyết tay, từ ái hôn, cúi đầu cụng lên trán Hạ Tuyết, nói: "Các con chia tay, có phải không cần PAPA nữa phải không ?"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, phù một tiếng nở nụ cười, thân thiết nhìn Blake cùng nhau cười.

"Tiểu tử kia hẳn là nên bị cự tuyệt, từ nhỏ đến lớn, hẳn đẹp trai luôn bị theo đuổi, không có chút thất bại thì làm thế nào? Buông lỏng một chút, nhưng mà. thân sĩ bị con cự tuyệt, lúc nãy cùng papa và các lãnh đạo cao tầng công ty họp xong, rất lễ phép muốn vào thăm con, có thể không?" Blake nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, cười hỏi.

Hạ Tuyết lại đau lòng, áy náy nhìn Blake.

"Bây giờ hẳn không phải là vị hôn phu của con, con hoàn toàn có thể cự tuyệt! ! Nếu con không thích hẳn đi vào, papa sẽ cầm lấy ...cái gì ?" Blake nhìn vợ !

Lam Anh lập tức nhắc nhở nói: "Cây chổi!"

"Đúng! Cây chổi! Cầm cây chổi đuổi hẳn chạy đi! !" Blake nhin cười nói.

Hạ Tuyết đột nhiên phù một tiếng, đỏ mặt, bật cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Xoay Người

"VẬY. Cho hăn vào thăm con hả ? Hôm nay hăn cố gắng thu xếp rất nhiều công việc phải xử lý. Các con tán gẫu một lát thôi."
Lam Anh nói dứt lời, liền quay đầu nhìn về phía cửa.

Hạ Tuyết cũng nhin không được, nằm trên giường, quay đầu ra, nhìn về phía cửa.

Daniel mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tay cầm một đĩa táo đã gọt xong, cắt thành từng khối thịt, tựa trước cửa phòng, cũng không nhìn Hạ Tuyết, chỉ cúi đầu mỉm cười.

Hạ Tuyết nhìn thấy hăn dịu dàng, quay mặt đi, hai mắt lập tức đỏ bừng, rơi nước mắt.

"Tốt lắm, các con tán gẫu một chút, chúng ta không quấy rầy."
Lam Anh mỉm cười đứng lên, sau đó dắt chồng tay, cùng nhau đi ra ngoài, đi qua bên cạnh con trai, liền cho hăn một nụ cười khích lệ, Daniel dịu dàng nhìn mẹ, hơi thả lỏng mình, thở dốc một hơi, cầm đĩa táo đi vào phòng, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Hạ Tuyết vẫn gắt gao nhìn hăn, muốn từ trong ánh mắt của hăn nhìn ra một chút tâm tình khác, bất đắc dĩ, lúc này hai mắt của hăn bình tĩnh và tự nhiên, không thấy được một chút gợn sóng, tâm tình của cô có chút phập phồng lo lắng.

Daniel không lên tiếng, cầm đĩa táo đi tới bên giường, nhưng không theo thói quen bình thường ngồi ở mép giường, mà đi tới mép giường trước bàn

trang điểm, kéo một cái ghế, dựa sát bên này. Hạ Tuyết nhìn thái độ hăn như vậy, trong lòng đau nhói, càng thêm khổ sở, rơi lệ nhìn hăn.

Daniel vẫn không nhìn Hạ Tuyết, chỉ dời cái ghế đến bên giường ngồi xuống, sau đó sẽ cẩn thận đem táo đặt trên bàn, rót cuộc dịu dàng ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hạ Tuyết, đôi mắt sưng đỏ, hăn nhướn mày, đột nhiên cười, dịu dàng cảm tính nói: "Nếu chăm sóc em sáu năm, sau khi chia tay, làm cho em khổ sở như vậy, không bằng ban đầu chúng ta đừng gặp nhau."

Trong lòng Hạ Tuyết bị vặn chặt, đau đớn, nhìn Daniel, nước mắt lại lăn xuống.

Ánh mắt Daniel bình tĩnh nhìn vẻ mặt sốt ruột của Hạ Tuyết, hăn đột nhiên cười, cố ý nói: "Hạ tiểu thư, không cần bi thương như vậy, không phải anh không chịu đựng nổi bị cự tuyệt. Anh tôn trọng sự lựa chọn của em. Tối hôm trước, tâm tình có chút kích động, anh rất xin lỗi."

Trong lòng của Hạ Tuyết lại đau, nhưng không biết phải nói gì, chỉ nhìn Daniel.

Daniel nhìn Hạ Tuyết chăm chú, mỉm cười nói: "Em tùy ý ở chỗ này nghỉ ngơi đi, nơi này cũng không phải là chỗ của anh, đây là khách sạn của Hàn Tổng Tài"

"Daniel! !" Hạ Tuyết lập tức gọi hăn!

"NO!" Daniel mỉm cười nhìn về phía Hạ Tuyết nói: "Giữa anh và em, sẽ không tồn tại kẻ thứ ba, anh hiểu rõ. Anh chỉ muốn nói rõ với em chuyện này, anh không có ý gì khác. Nhà của anh ở Pháp, không phải ở chỗ này, chúng ta đã từng có một quá khứ tốt đẹp, đã qua rồi, vậy hãy để cho nó qua đi, nhưng quá khứ không mất đi, anh cũng có khoảng thời gian hạnh phúc mà em cho anh, anh rất cảm ơn em. sau khi hoàn thành dự

án ở đây, anh sẽ rời khỏi, nhà mới của em, anh đã bảo Sophie sắp xếp, cố gắng tìm một căn nhà để em cảm thấy thoải mái, đừng từ chối một chút tâm ý của anh. Về phần Hạ Hân, hiện tại, cuộc sống của hân ở Pháp rất tốt, trường học cũng rất được, hãy để cho hân ở đó hoàn thành việc học hành Hi Văn."

Daniel cúi đầu cười, suy nghĩ một chút, ánh mắt dịu dàng, bình tĩnh cười nói: "Chúng tôi sẽ thường xuyên liên lạc qua MSN, anh còn phải chăm sóc tốt con bé, con bé lúc nào cũng là con gái nhỏ của anh. Lúc này, em lựa chọn rời khỏi, có thể đi, nhưng đừng đi khắp nơi. chỉ cần chúng ta không yêu nhau, chính là khoảng cách lớn nhất. Sau này, có thể anh sẽ bận rộn công việc, không có bao nhiêu thời gian trở về, tốt nhất em nên sống ở chỗ này, em còn bận rộn chuyện quay phim, nếu tạm thời em còn bối rối về chuyện tình cảm, vậy thì lo thực hiện giấc mộng của mình trước, lúc nào anh cũng nhớ, em không dễ dàng đi tới được ngày hôm nay, nhớ đến buổi lễ trao giải, trong tiếng vỗ tay kích động lòng người Cố gắng lên."

Đôi mắt đắm lệ của Hạ Tuyết kích động nhìn chăm chăm Daniel, ngàn vạn lời muốn nói khổ sở nuốt vào trong cổ họng.

Daniel vẫn không nhìn vào ánh mắt của cô, chỉ lịch sự đưa tay cười nói: "Ăn chút táo đi. Bác sĩ nói, phải hấp thu nhiều vitamin C."

Hạ Tuyết vẫn gắt gao nhìn Daniel, giờ khắc này, trong lòng đau đớn, nước mắt ngừng lăn xuống.

Ánh mắt Daniel chớp một cái, vui vẻ, nhớ đến lúc trước hân từng miếnng đút cô ăn, hôm nay hai bàn tay trống trơn, cũng nhàn nhã, hân lạnh nhạt cười một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Tuyết, lại thấy nước mắt của cô, hân thở dài một hơi, lại cố ý nói: "Hạ tiểu thư. Đừng khóc. Không cần lo lắng cho anh, anh không sao. Tin anh đi, bằng sức quyến rũ của anh, anh nhất định có thể tìm được một người yêu anh thật lòng, anh thật sự

lòng yêu người đó. Hả? Hơn nữa, có thể là một cô gái Trung quốc xinh đẹp ? Thả lỏng, thả lỏng. hôm nay công việc của anh tương đối bận rộn, có thể hai ngày nữa cũng không trở lại, anh đã nói Thanh Nhã và mẹ chăm sóc cho em thật tốt Em cũng tự chăm sóc mình thật tốt, bảo trọng. Hả? Anh có việc phải đi trước."

Daniel nói dứt lời, nhìn cô thật sâu, vươn tay chạm vào khuôn mặt của cô, Hạ Tuyết theo thói quen hưởng thụ lòng bàn tay ấm áp của hắn. Daniel lại mỉm cười, đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng nắm lấy, giọng khàn khàn nói: "Cố gắng lên. Em sẽ hạnh phúc"

Hạ Tuyết lại ngẩng lên đầu, căng thẳng nhìn hắn, ghen ngào nói: "Anh. Muốn đi sao?"

Daniel nhìn cô, mỉm cười nói: "Ừ. Đi nha. Nghỉ ngơi thật tốt."

Hắn nói dứt lời, nhìn cô một chút, rồi trầm mặc đứng lên, đẩy cái ghế sang một bên, nhưng không nhìn Hạ Tuyết, chậm rãi thẳng bước đi ra ngoài.

Hạ Tuyết vội vàng nhìn hắn, muốn nói tiếng xin lỗi, nói tiếng thật xin lỗi. Daniel lại trầm mặc ra khỏi phòng, nhẹ khép cửa lại.

Daniel trầm mặc đi ra cửa phòng, vẫn bình tĩnh suy nghĩ, đi vào phòng khách, nhìn thấy cha mẹ của hắn đang ngồi trên ghế sa lon, ôm Hi Văn vừa nói vừa cười, hắn cũng mỉm cười, đi về phía cha mẹ nói: "SORRY, hôm nay công việc tương đối bận rộn, đã hẹn Hàn Tổng Tài tiến hành một cuộc họp quan trọng, không thể trò chuyện cùng mọi người rồi."

Lam Anh nhìn con trai, cười nói: "Tốt!"

"PAPA!" Hi Văn lập tức từ trong ngực Lam Anh, chạy xuống, đứng trước mặt của PAPA, ánh mắt như rất vô tội và đáng thương nhìn chăm

chăm hẳn, Daniel đột nhiên cười, ngồi xổm người xuống khẽ vuốt vuốt cái đầu nhỏ Hi Văn, nói: "Hi. Thế nào?"

Hi Văn cũng không nói lời nào, chỉ tròn mắt nhìn PAPA, sợ một chút nữa, PAPA lại biến mất.

Daniel thở dài một hơi nói: "Được rồi. Hôm nay có muốn cùng PAPA về công ty hay không ?"

"Vâng !" Hi Văn vội vàng gật đầu, nước mắt rớt xuống! Cô bé muốn cùng PAPA ở chung một chỗ, cô bé sợ PAPA đi cũng không trở lại.

Daniel mỉm cười, nói: "Được, vậy con đi thay quần áo. Thay quần áo của cô gái nhỏ nhé !"

"A ồ!" Chỉ có ở trước mặt của Daniel, Hi Văn mới giống như một đứa bé, vội vàng chạy vào phòng nhỏ của mình, đóng cửa lại, một lúc lâu, bọn người Daniel và Lam Anh nói chuyện trời đất, Hi Văn mặc âu phục nhỏ màu đen, quần nhỏ màu đen, áo sơ mi nhỏ trắng, đội cái mũ tròn vàng nhạt, xách ba lô nhỏ màu đen, sốt ruột đi ra ngoài, sau đó đi vào phòng của mẹ, đôi mắt đầm lệ nhìn mẹ chăm chăm, nghẹn ngào nói: "Mẹ, con muốn cùng PAPA về công ty, mẹ phải tự chăm sóc mình a, một chút nữa con về thăm mẹ, con muốn cùng PAPA ở chung một chỗ."

Hạ Tuyết đau lòng nhìn con gái, có lẽ cô không nghĩ đến con gái rất hy vọng có một người cha. Nước mắt của cô lăn xuống.

Hi Văn đi tới trước mặt mẹ, hôn mẹ một cái, lau đi nước mắt, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Con muốn tranh thủ thời gian ở cùng PAPA, mẹ hết bệnh rồi, có thể chúng ta không thể ở cùng một chỗ nữa"

Hạ Tuyết cúi đầu rơi lệ.

Hi Văn lau nước mắt, vừa hút cái mũi đỏ, đi ra phòng khách, vừa vặn thấy Daniel đang mỉm cười cùng ông nội, bà nội nói chuyện, vừa nhìn thấy cô bé đi tới, PAPA lập tức oa."Rất đẹp ! Đi thôi, công chúa nhỏ !"

Daniel đứng lên, Thanh Nhã lập tức đưa âu phục cho hân mặc vào, hân tự mình cài lại cúc áo, vừa dắt Hi Văn đi thẳng ra ngoài, rồi xoay người lại nhìn thấy bóng dáng của Hạ Tuyết, nhưng hân không dừng lại, mà sải bước rồi đi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Êm Ái

Hôm nay thật là một ngày rất bận rộn ! ! Không chỉ là một ngày rất bận rộn, mà là một ngày lễ lớn!

Hôm nay tập đoàn tài chính Hàn thị và tập đoàn Toàn Cầu chính thức ký hiệp ước hợp tác dự án xây dựng khách sạn thế giới! Nghi lễ được tổ chức tại nội bộ tập đoàn Toàn Cầu, nghi lễ ký kết được đài truyền hình kinh tế phát sóng trực tiếp, Hạ Tuyết nghe nói chuyện này, được Thanh Nhã nâng đỡ, cẩn thận đi ra phòng khách, rúc vào trong ngực Lam Anh, nhìn Daniel và Hàn Văn Hạo cùng bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce, trong ánh đèn sáng chói, cùng đi vào tập đoàn Toàn Cầu, gần 1.000 cổ đông cũng đi theo sau, đi vào trụ sở Toàn Cầu.

Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, có chút căng thẳng nhìn Daniel và Hàn Văn Hạo trong ống kính, hai người cùng mặc âu phục đen cao quý, thắt cà vạt tơ tằm, cùng nhau mỉm cười đi về phía phòng hội nghị, nhìn ánh mắt bọn họ đầy cơ trí, cơ hồ không có một chút gợn sóng, dường như không có chuyện gì xảy ra, cô thoáng kinh ngạc, nhìn hai đàn ông đi vào phòng hội nghị, cùng nhau ngồi ở vị trí đứng đầu trong phòng hội nghị, thư ký hai bên cùng nhau cầm hợp đồng riêng bên mình, cẩn thận đặt xuống trước mặt của hai người Tổng Tài, sau khi Daniel và Hàn Văn Hạo ký tên vào hợp đồng, lại chia cho đối phương ký vào bản hợp đồng của mình.

Lúc này, tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên.

Daniel và Hàn Văn Hạo cùng mỉm cười đứng dậy, quay đầu nhìn về phía đối phương một cái, bắt tay nhau.

Hạ Tuyết nhìn cảnh tượng này, trong lòng của cô giật bắn! Nhìn ánh mắt Daniel trầm ổn kín kẽ, nhìn ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng rực sắc bén, ánh mắt của cô lại rối loạn, lúc này, điện thoại vang lên, cô tiện tay nhận điện thoại, alô một tiếng

"Bảo bối!" Isha cầm điện thoại di động, vừa sơn màu móng tay của mình, vừa nói: "Thân thể của cô khỏe chưa? Phó đạo diễn cũng không thúc giục cô, nhưng muốn hỏi thăm cô một chút."

Hạ Tuyết hiểu ý, cô lập tức nhớ tới bản thân mình cũng có một ước mơ và cuộc sống, nếu tình cảm không biết giải quyết thế nào, không bằng tiến hành thực hiện ước mơ thôi. Trên mặt của cô mỉm cười nói: "Ừm! Tôi nghỉ ngơi một ngày, sẽ trở lại tổ diễn kịch!"

"Lần này cô trở lại, tôi phái 7 người theo dõi tất cả hành trình của cô! Đề phòng Hàn Tổng Tài vĩ đại của chúng ta lại chụp hình với cô !" Isha đột nhiên cười nói.

Lúc này, thân thể Hạ Tuyết cũng nhẹ nhàng, không còn nặng nề nữa, sắc mặt của cô lạnh lùng, ngẩng mặt nói: "Không cần lo lắng điều đó ! Chỉ cần chúng ta không tham lam, cũng không cần nghỉ nhiều như vậy! !"

Isha không hiểu, chỉ mỉm cười hỏi: "Có ý gì?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ mỉm cười nói: "Không có gì! ! Ngày mai tôi trở về tổ diễn kịch trình diện! Tôi muốn xem kỹ thuật diễn xuất của Cần Nhu !" Cô vẫn nghi ngờ chuyện Cần Nhu quyến rũ Daniel.

"Đúng rồi! Cô phải chuẩn bị chiến y, giải thưởng Bách Hoa sắp bắt đầu rồi ! Trầm Ngọc Lộ lọt vào danh sách vòng trong, rất được khen ngợi! Nói thật, tôi cũng đã xem cô ta diễn vài bộ phim rêu, diễn xuất rất tốt !" Isha nói.

"Tôi không có ý định quan tâm đến giải thưởng!" Hạ Tuyết nói thẳng.

"Đừng căng thẳng ! Tôi biết cô đã chia tay với Daniel! Sau khi chia tay hẳn, cô phải dành nhiều thời gian suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền nuôi gia đình rồi ! Một ảnh hậu đại biểu cho một cấp bậc! Cô nói cho tôi biết, nếu bây giờ cô trả lại cho Daniel tất cả, cô có cái gì? Kiếm tiền ! ! Bảo bố, tôi nhận cho cô hai quảng cáo! Một là quảng cáo bạch kim, một là quảng cáo xe nổi tiếng thế giới! Tôi thật vất vả mới tranh thủ được ! Một cái 30 triệu, một cái 70 triệu ! Chỉ cần 100 triệu ! ! Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu, Ex.Boyfriend của cô chiếm ba phần, khấu trừ chi phí tiêu dùng, cô còn lại 50 triệu! Thoải mái a!"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười, đành phải nói: "Cô xem đó mà làm thôi!"

"Đúng rồi! Cô cũng không có ý định trở về Pháp nữa, năm nay có người mời xem kịch bản phim Hạ Tuế Phiến, tôi xem rất tốt nha, muốn cô nhận lấy !" Isha mỉm cười nói.

"OK" Hạ Tuyết tin tưởng ánh mắt xem xét phim của Isha, mỉm cười nói.

Lúc này Isha muốn nói chuyện thù lao đóng phim với cô, lại nghe tiếng gõ cửa vang lên, cô thối thối sơn trên móng tay mình, nói: "Có thể thể tôi bận rồi, đúng rồi, sau khi cô chia tay với Tổng Tài Toàn Cầu chúng tôi, tâm tình thế nào?"

"Tại sao tôi phải nói cho cô biết ?" Hạ Tuyết không vui nói với Isha.

Isha cười trêu chọc Hạ Tuyết, nói: "Có xúc động muốn làm cho hẳn một bữa cơm hay không? Sau đó vừa làm, trong lòng vừa êm ái ?"

Hạ Tuyết chớp mắt, vừa nghe Isha nói xong, tức giận nói: "Cô có ý gì ?"

Isha không lên tiếng, chỉ cười nói: "Không có ! Không có ý gì, cô không nghĩ tới, vậy quên đi, hôm nay tôi nghe nói người trước và người sau của cô ký hiệp ước, nếu cho tôi có một phút để quán quít với hai người đàn ông này, tôi sẵn sàng cam tâm tình nguyện ăn đậu hũ!"

"Cút, cút !" Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười, sau khi nói, lại ngẩng lên nhìn Daniel và Hàn Văn Hạo đang đứng trước ống kính trước, bắt tay cùng các cổ đông, đều nhẹ nhàng, phong độ!

"Được rồi, không ghẹo cô nữa !" sau khi Isha cúp điện thoại, mỉm cười nhìn cánh cửa khép chặt, nói nhỏ: "Vào đi"

"Không xong! Chúng ta muốn chết ! !" Niệm Niệm phát điên đi vào phòng làm việc, vừa vào đã nói hai câu như vậy ! Isha lập tức cầm một tập tài liệu trước bàn, không nói tiếng nào, nhắm vào trên người của cô, ném tới, vừa ném vừa tức giận hét lên: "Tôi thấy cô muốn chết! ! Cô lập tức chết đi ! ! Cô lập tức đi chết đi! ! Mới sáng tinh mơ ! Cô phát điên hả ! !"

Niệm Niệm vừa né tài liệu tập Isha ném tới, vừa lăm bằm, cúi thấp đầu nói: "Không phải, chuyện này thật sự rất gấp nha ! Mới vừa nhận được tin tức của phóng viên từ one-king chuyển đến a! Rất đáng sợ!"

Isha nghe xong, kỳ quái ngồi trước bàn làm việc, nhìn cô hỏi: "Chuyện gì ? Lại là chuyện liên quan đến one-king ? Chúng ta và bọn họ có xung đột không? Ghê tởm ! !"

Niệm Niệm lập tức đi tới, lo lắng nói với Isha: "Tôi nghe tin tức bên one-king truyền ra nói, bọn họ ký hợp đồng với anh hậu Nhật Bản Trần Ngọc Lộ!"

Trong lòng của Isha lập bộp một chút, nhìn Niệm Niệm nói: "Sau đó thế nào ?"

Niệm Niệm căng thẳng nhìn Isha, gương mặt nhăn nhó nói: "Trần Ngọc Lộ đoạt lại hai cái quảng cáo bạch kim và quảng cáo xe hơi mà lúc này cô tranh thủ cho Hạ Tuyết, còn đoạt luôn vai nữ chính trong Hạ Tuế Phiến ! ! Hơn nữa, nghe nói hôm nay đã bắt đầu ký hợp đồng!"

Isha lập tức từ trên ghế đứng lên, tức giận hét lên : "Cái gì?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Tranh Giành

Điện thoại Lynda không ngừng vang lên, vang lên càng làm cho lòng người phiền não, vang lên làm người ta khó chịu, cô thở dài, cầm một phần tài liệu lên xem, có chút không tin, giống như một bà lão, thật gian nan nói: "Rốt cuộc. . . . Trầm Ngọc Lộ kia có bản lĩnh gì, đoạt lấy quảng cáo và vai diễn của Hạ Tuyết trong tay bà lão Isha kia?"

Tiểu Thanh cũng lẩm bẩm nói: "Ai biết? Hơn nữa chúng ta cũng không nghe nói, Trầm Ngọc Lộ này không dính dáng đến xì căng đan, ví dụ như cùng ai lên giường"

Lynda liếc mắt nhìn tiểu Thanh, mắng cô ngu ngốc: "Đầu óc cô bị ngập nước à? Cô ta là em gái của hoàng phi Nhật Bản! Cô ta cần lên giường với người khác sao?"

"Cho nên nói người ta có thực lực chứ sao. Cái đó, chị thật không nghe điện thoại à?" Tiểu Thanh liếc điện thoại trên bàn làm việc Lynda.

Vẻ mặt của Lynda nhú lại, tròn mắt hơi híp, nhìn tiểu Thanh tức giận nói: "Cô đi theo tôi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không biết đây là điện thoại của ai sao?"

Tiểu Thanh lại thật không biết, hỏi: "Ai vậy?"

Lynda lập tức nện tài liệu xuống, nhìn cái đồ vô dụng Tiểu Thanh, tức giận nói: "Còn có thể là ai à? bà lão Isha kia gọi điện thoại chứ ai? Khẳng định cô ta cho rằng one-king chúng ta tranh giành quảng cáo và vai diễn của cô ta! Hiện tại Trầm Ngọc Lộ là người của chúng ta, cô ta muốn hoài nghi cũng là hoài nghi trên đầu bà già tôi đây ! Hiếu chưa ? Rốt cuộc, Trầm

Ngọc Lộ là người Trung Quốc hay người Nhật Bản ? Giới giải trí Nhật Bản muốn tranh đoạt quảng cáo của người khác sao? Hơn nữa bảng hiệu Hạ Tuyết lớn như vậy, còn không kiêng kỵ chút nào ! Cô nói tranh giành với con tôm nhỏ, chúng ta liền nhắm một mắt, mở một mắt, nhưng Hạ Tuyết ai vậy? bà chủ tập đoàn Toàn Cầu a! lại còn cướp đoạt trong tay người sắt Isha ! Chuyện này không tìm đến tôi sao? Huống chi, Văn Vũ biết chuyện này, hẳn sẽ bỏ qua cho tôi sao?"

Nói tới đây, điện thoại trong phòng làm việc của Lynda vang lên, cô lập tức cầm điện thoại lên: "Alô !"

"Thế nào? Không dám nhận điện thoại của tôi à?" Isha giận đến toàn thân phát run, cầm điện thoại ngồi trên ghế, lạnh lùng nói.

Lynda trừng mắt thật to, đầu tiên là nhìn tiểu Thanh lộ ra vẻ mặt cay cú, rồi ho khan một tiếng, cao giọng nói: "Có chuyện gì sao?"

"Cô đừng giả bộ cho tôi! !" Isha tức giận, một tay vỗ vào trên bàn, mới nói với Lynda: "Nếu như cô không mất trí nhớ, lúc người của cô tranh giành quảng cáo với người của tôi, tôi là người tới trước a! ! Nhưng không chen ngang ! ! Cô cho rằng lão nương không chen ngang thì muốn cướp tiền sao ? Lão nương nếu không phải thấy Hàn Văn Vũ của các người và Hạ Tuyết nhà chúng tôi có giao tình, lần trước chúng ta uống rượu kết tình, lão nương cũng sẽ không mềm lòng như vậy! ! Cô đã lên mặt sao? Tôi cho cô biết, chuyện này cô không cho tôi một lời giải thích, tôi không để yên cho cô đâu ! ! ! ! !"

Lynda lấy ống nghe ra khỏi tai, tránh nghe Isha rít gào, do dự một lát, thờ dãi, cũng đi thẳng vào vấn đề, nói với Isha: "Nói thật! ! Tôi làm trong ngành này cũng vài chục năm rồi."

"Tôi hi vọng cô có thể làm đến chết ! ! Cô làm vài chục năm thì có thể cướp quảng cáo của người ta sao? Đi ngân hàng lấy tiền, không cần xếp

hàng cũng là người già 70 tuổi trở lên ! !" Isha tức giận nói!

"Cô hãy nghe tôi nói trước đi. Tôi làm trong ngành này nhiều năm như vậy, chuyện đưa đẩy tôi đều hiểu! ! Tôi cũng không nói muốn cướp quảng cáo và vai diễn của Hạ Tuyết ! Nhưng chuyện này thật sự là hiểu lầm, ngày hôm qua chúng tôi mới ký hợp đồng với Trầm Ngọc Lộ, hôm nay lại phát hiện cô ta nhắm vào hai quảng cáo và vai diễn ! Đây là cô ta làm ra ! ! Cô hiểu không? Isha tỷ tỷ!" Lynda nhanh chóng giải thích!

Isha lập tức giận đến sắc mặt tái nhợt, ngồi trên bàn nói: "Vậy ý của cô nói là chuyện này không liên quan đến one-king các người ?"

Vẻ mặt Lynda cười khố, nói: "Đúng vậy."

"Vậy thì đừng trách tôi không khách khí!" Isha bộp một tiếng, cúp điện thoại!

Lynda bất đắc dĩ cầm điện thoại, thở dài nói: "Chuyện này thế nào? Chuyện đã tính lên đầu chúng ta rồi!"

Tiểu Thanh không hiểu, nói: "Không phải chị mới vừa giải thích sao?"

"Cô ta có tin hay không? Xem như tin, đến lúc đó có chuyện, khẳng định sẽ bắt one-king chúng ta chịu tội! Đi họp trước thôi! Phiền chết rồi ! Sáng sớm!" Lynda tạm thời gác lại chuyện này, cầm văn kiện lên, dọc theo bên ngoài phòng làm việc đi ra ngoài, lại thấy hai diễn viên mới đi vào chuẩn bị ký hợp đồng, xem ra cả hai khoảng 18 tuổi, cô cầm tài liệu gõ một cái lên cửa phòng kính nói: "Phái người nói cho các cô ấy một chút, đừng để Sắc Quỷ Trác Bách Quân ăn! Hắn mỗi ngày tinh lực tràn đầy, cũng không sợ gặp chuyện không may sao ?"

"Nói người nào?" Trác Bách Quân mặc tây trang màu đen bóng, mang cà vạt nhỏ, đi ra thang máy, nhìn Lynda, vẻ mặt lạnh lùng nói.

Lynda cũng không sợ hãi, không lên tiếng, đi tới phòng họp!

Trác Bách Quân cũng hừ một tiếng, cũng đi vào phòng họp, vừa vặn nhìn thấy Trần Ngọc Lộ mặc váy dài màu đỏ, cổ chữ V, bên trái xếp ly, bộ ngực sữa như ẩn như hiện, ngồi trên ghế trong phòng họp nhỏ, cầm cái gương nhỏ đang tô son môi, Lynda nhìn cô ta một cái, đặt tài liệu xuống, mỉm cười nói: "Hôm nay xem ra, Ngọc Lộ vô cùng rạng rỡ nhỉ".

Trần Ngọc Lộ mỉm cười, để gương xuống, ngẩng đầu nhìn Lynda nói: "Cô muốn nói cái gì?"

Lynda vừa nghe, cũng biết cô ta là lão hồ ly, liền mỉm cười ngồi xuống, nói: "Quảng cáo bạch kim và quảng cáo xe nổi tiếng, cô tiếp nhận không nường tay à? trong cái vòng tròn này có quy củ đó, không phải là cô không biết chứ? Rõ ràng là cướp đoạt của người ta, sợ rằng."

Trần Ngọc Lộ đóng gương, nhìn Lynda, sắc mặt có chút lạnh lùng nói: "Hừ! Ngày hôm qua lúc tôi ký hợp đồng, các người bắt 8 cây cầu lớn mời tôi vào! Tôi mới vừa vào, thì mang đến cho công ty các người 30 triệu, hôm nay lại nói với tôi chuyện này? Cái vòng này có quy củ gì ? Tôi thật đúng là không biết đó, cô nói cho tôi nghe một chút đi? Người ta muốn ký hợp đồng với tôi tôi ký, chẳng lẽ không được?"

Lynda không phản đối, biết tiện nhân này đang giả bộ ngu.

"Nói chuyện gì vậy ?" Hàn Văn Vũ lấy thân phận Tổng Tài one-king, mỉm cười đi tới chào hỏi Trác Bách Quân.

Lynda trừng mắt, nhún nhún vai, không muốn nói chuyện.

"Chuyện gì ?" Hàn Văn Vũ cau mày hỏi.

"Hàn Tổng Tài! !" Trần Ngọc Lộ rất không vui vẻ, có chút buồn bực nói với Hàn Văn Vũ: "Trần Ngọc Lộ tôi tới Trung Quốc phát triển, cũng

không phải không có công ty ký hợp đồng với tôi ! Tôi nhìn trúng one-king cũng là vì nhìn trúng thực lực của nó, mới đồng ý ký hợp đồng với Tổng giám của các người! Lúc tôi nhận quảng cáo, cũng không nghĩ đến thái độ của các người như vậy, chuyện này làm cho người ta cảm thấy nhân viên của công ty các người không chuyên nghiệp và không tôn trọng người khác !!!"

Hàn Văn Vũ nghe xong, không hiểu nhìn về phía Lynda!

Lynda thở dài, nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Ngọc Lộ đã giành hai quảng cáo của Hạ Tuyết đấy!"

"À?" Hàn Văn Vũ giật mình!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Lại Chọc Giận Con Bé Chỗ Nào Sao?

Trác Bách Quân giống như nghe được một câu chuyện cười, một mình, hai tay đặt trên mặt bàn, không ngừng cười, cười đến chảy nước mắt.

Lynda nhìn hẩn.

Hàn Văn Vũ có chút không được tự nhiên nhìn hẩn thật lâu, nhìn Trác Bách Quân không ngừng cười, hẩn cau mày nói: "Được rồi, được rồi, được rồi ! Anh có chuyện gì ? Anh cười cái gì ?"

Trác Bách Quân vừa cười vừa ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Tôi nói. Hai người lúc nãy nói những lời đó, hai người không cảm thấy khôi hài sao? Chủ, tớ đã nhiều năm, các người lại không ăn ý như vậy, còn nói ra những lời này !"

Hàn Văn Vũ và Lynda quay đầu nhìn nhau, có chút ngượng ngùng, ho khan.

Trác Bách Quân vẫn cười hỏi Hàn Văn Vũ : "Anh vừa nói gì ? Anh nói khuyên Trầm Ngọc Lộ hủy bỏ đại diện phát ngôn lần này ? Người ta dựa vào cái gì ? Anh nói chúng ta ký hợp đồng với cô ấy bao lâu rồi ? À? Một ngày a! ! Mới ký một ngày, người ta đã mang tới hai quảng cáo, cầu Thần cũng cầu không được ? Ngược lại các người đem Thần Tiên đẩy ra ngoài ! Lý do là gì? Sợ Hạ Tuyết mất hứng? Ha ha ha ha ha."

Người này lại nhào lên bàn cười châm biếm.

Lynda cau mày nhìn hẩn, tức giận nói: "Anh cũng nên suy nghĩ một chút! Lúc nãy Trầm Ngọc Lộ giả bộ ngu! Cô ấy nói không biết quảng cáo

đó là của Hạ Tuyết ! Có thể sao? Cô ấy bây giờ đặc tội, không chỉ là Hạ Tuyết, mà là đặc tội với công ty Toàn Cầu ! Hôm nay kết thù, về sau khó giải ! Nếu là nghệ sĩ của công ty, tôi coi như xong! Cần gì phải bị giày vò như thế? Huống chi, chúng ta tranh giành công việc của bọn họ ! Anh cho rằng bọn họ sẽ im lặng sao? ở trong giới giải trí này, Isha nổi tiếng là thủ đoạn tàn nhẫn đấy! Chuyện này chúng ta làm rất trắng trợn! Ngành nào có quy củ của ngành đó ! Cần gì dùng sức đập lưng người ta như vậy ?"

"Toàn Cầu thì thế nào ?" Trác Bách Quân đột nhiên thu nụ cười, trong đôi mắt xẹt qua tia sáng, nhìn Lynda, lộ ra một chút tàn nhẫn nói: "Ở trong giới giải trí, ai mà không đập trên lưng của người khác ? Chẳng lẽ Toàn Cầu cũng không như vậy ? Bọn họ đấu không thắng chúng ta, chúng ta còn phải nhường bộ cô ta ? Các người có biết, tôi rất khó khăn để giành được Trầm Ngọc Lộ về sao? Văn Vũ, lúc đó anh mời tôi về quản lý công ty, tôi đã có nói rồi, từ trước đến giờ tôi làm việc công và tư rõ ràng! ! Tôi có tính toán một chút, tôi thừa nhận! Nhưng làm việc hiệu quả, tôi đã không khiến anh bận lòng nhiều chứ !! ? Các người biết, tôi mất bao nhiêu khó khăn, mới mời được cô ấy về? Các người thì ngược lại, không giúp tôi thì thôi, còn ngán chân tôi ? Hôm nay chúng ta nhường một bước, ngày mai nhường một bước, cô ta sớm muộn cũng sẽ đập trên lưng của chúng ta! Nếu các người vì một Hạ Tuyết mà nhân từ, nhân viên trên dưới của one-king sẽ coi thường cố gắng chúng ta!"

Hàn Văn Vũ và Lynda có chút bất đắc dĩ đi ra khỏi phòng làm việc!

"Rốt cuộc tôi cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái!" Lynda nói thẳng!

Hàn Văn Vũ quay đầu nhìn Lynda hỏi: "Cái gì?"

Lynda quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Hôm qua chúng ta mới ký hợp đồng với Trầm Ngọc Lộ, cô ta đã mang tới 2 hợp đồng quảng cáo, theo lý

mà nói, cô ta hào phóng như vậy, tại sao sau khi ký hợp đồng xong, mới để cho công ty chúng ta và các nhà quảng cáo tiến hành các công việc tiếp theo, làm cho chúng ta không có lý do tách ra ?"

Hàn Văn Vũ mỉm cười nói: "Cô ta muốn lấy lòng chúng ta? Đắc tội công ty đối với cô không có lợi !"

Lynda lắc đầu một cái, sắc mặt lạnh lùng nói: "Không đúng ! Trong lòng của tôi cảm giác hồi hộp! Chuyện này có chút quỷ dị! Cô ta quá hào phóng rồi ! Công ty chúng ta đã chia 3 triệu rồi, 30 triệu trừ Hàn gia các người không để vào mắt, còn có ai không để vào mắt?"

Hàn Văn Vũ vươn tay, kéo Lynda vai cười hỏi: "Cô muốn nói gì?"

"Không biết! Tóm lại vì chuyện này, one-king chúng ta và Toàn Cầu đã kết cừu oán rồi !" Lynda phiền não nói.

"Tôi gọi điện thoại cho Hạ Tuyết giải thích một chút?" Hàn Văn Vũ nói. (anh vũ lúc nào cũng gây thơ đến tức giận! may mà HT không lấy anh, lấy hần khổ cả đời vì gây thơ).

Lynda quay đầu lại nhìn đứa nhỏ gây thơ Hàn Văn Vũ, nói: "Anh thôi đi, Hạ Tuyết tôi hiểu rất rõ, ngược lại cô ấy sẽ không tức giận! Nhưng mấu chốt là, công ra công, tư ra tư! Đắc tội với Isha, không phải là dễ chọc!"

"Chuyện này tôi giao cho cô đi giải quyết! Tôi gọi điện thoại cho Hạ Tuyết!" Hàn Văn Vũ lập tức xoay người đi ra ngoài!

"Anh đứng lại đó cho tôi! Người ta đã có vị hôn phu, anh vẫn cứ lẩn qua lẩn lại như thế! Anh muốn chết sao!" Lynda vừa đi về phía trước, vừa nghĩ tới chuyện của Trần Ngọc Lộ

Chuông điện thoại vang lên.

Hạ Tuyết đang nằm trên ghế dựa ngoài ban công, hưởng thụ tia nắng ban mai cuối cùng, nhìn mặt biển mênh mông lấp lánh, cô mỉm cười nhận điện thoại, có chút mệt mỏi nói: "Lúc này cô ấy gọi điện thoại cho tôi, tôi đã khuyên cô ấy không nên đem chuyện này để trong lòng."

Hàn Văn Vũ thở dài, ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Hạ Tuyết, rất xin lỗi nói: "Chuyện này, chúng tôi thật không biết rõ tình hình. Cô đừng để trong lòng."

Hạ Tuyết cười nói: "Anh không cần để trong lòng, tôi không sao. Tôi chưa bao giờ quan tâm đến những thứ này, chờ một chút nữa, tôi sẽ gọi điện thoại cho Isha giải thích một chút Yên tâm đi."

Hàn Văn Vũ mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Cô thật không tức giận? Tôi giành chuyện làm ăn của cô đó !" (anh vũ quá vô sỉ!)

Hạ Tuyết rộng rãi cười nói: "Có thể được một người bạn như anh, anh cướp tất cả của tôi, cũng không quan trọng".

Hàn Văn Vũ gật đầu, nói: "Cám ơn. Nghe giọng nói của cô, giống như không quá thoải mái. Sao thế ?"

Hạ Tuyết cười khố nói: "Bị sốt"

"À? Có muốn bảo Văn Kiệt sang đây xem một chút không?" Hàn Văn Vũ lập tức nói.

Ánh mắt Hạ Tuyết xẹt qua một chút ảm đạm, nói: "Tôi cũng quên mất, tôi từng có người bạn là bác sĩ, hẳn có thể giúp tôi giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng bây giờ tốt rồi, không sao."

"Hạ Tuyết! Cô thật không có chuyện chứ?" Hàn Văn Vũ lo lắng hỏi.

"Không có gì." Hạ Tuyết nói chuyện vài câu với Hàn Văn Vũ, đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu lên, đón gió biển, nhìn sóng biển đang cuộn trào.

"Tiểu thư. Lúc này Sophie điện thoại tới, nói Tiểu Chủ Nhân ở công ty rất vui, xin cô yên tâm." Thanh Nhã mỉm cười đi tới bên cạnh Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết nghe xong, ánh mắt hơi chớp, nhìn Thanh Nhã hỏi: "Daniel có điện thoại không?"

"Không có. Chắc là đang bận. nhưng Sophie nói, lát nữa để người đưa Tiểu Chủ Nhân trở về, tối nay chủ nhân nghỉ ngơi ở công ty, sau đó phải bận rộn một thời gian." Thanh Nhã nói.

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, cười khổ nói: "Ừ, tôi biết rồi. Cô đi làm việc đi."

"Vâng !" Thanh Nhã lui xuống.

Sắc mặt của Hạ Tuyết bình tĩnh quay đầu, đón gió biển, nghe trong TV phát tin Hàn Văn Hạo và Daniel cùng một quan chức chánh phủ, ký cam kết liên quan đến việc bảo vệ môi trường, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh đèn flash không ngừng nhoáng lên tại buổi làm việc !

Hàn Văn Hạo và Daniel ký hiệp nghị thứ ba, Hi Văn như công chúa nhỏ, ngồi ở dưới đầu sảnh nghe mọi người bàn luận, mỉm cười nhìn PAPA, còn có người kia. Cô bé không khách khí trợn mắt nhìn ông chú trước mặt !!

Sau khi Hàn Văn Hạo và Daniel ký hợp đồng xong, bắt tay lần nữa, cùng nhau nhìn về phía phóng viên dưới sân khấu, Hàn Văn Hạo nhìn một vòng toàn trường, vừa nhìn thấy con gái ở dưới sân khấu, vẻ mặt mất hứng,

không thoải mái, không thích tròng mắt nhìn mình, hấn nhượng mày, nhìn cô bé, trong lòng nghĩ, mình lại chọc giận con bé bất mãn chỗ nào sao ?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Hands - Free

Sau buổi lễ ký kết hiệp nghị hợp tác, Hàn Văn Hạo ở lại phòng làm việc của Daniel nghỉ ngơi, trong khi Daniel phải mở một hội nghị cổ đông nhỏ, sau đó sẽ cùng Hàn Văn Hạo bàn bạc vấn đề luân chuyển tài chính, kế tiếp sẽ mở cuộc hội nghị lần thứ năm!

Hàn Văn Hạo vừa lật xem tài liệu, vừa liếc mắt nhìn Hi Văn đang ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt không chớp nhìn mình, kể từ ngày cô bé nói: Nếu chú không phụ trách được cuộc sống của người khác, xin giao cho chú cảnh sát, cũng chưa gặp lại cô bé, hắn vừa lật xem tài liệu, vừa nhìn Hi Văn, có chút bất đắc dĩ cười nói: "Tại sao cháu luôn nhìn chú ? Tôi lại chọc giận gì cháu sao ?"

Hi Văn vẫn nhìn Hàn Văn Hạo, chớp mắt một cái, khuôn mặt không khách khí, nhưng lúc này điện thoại vang lên, cô bé lập tức đưa tay vào trong túi, lấy điện thoại di động ra, nhận máy, nghiêm trang nói: "Alô !"

"Hôm nay lúc nào con về ? Mẹ muốn con ôm mẹ ngủ" Hạ Tuyết làm nũng với con gái.

Hi Văn thở dài, nói với mẹ: "Con đã nói rồi, mẹ độc lập một chút được không? bây giờ mẹ bị sốt, thân thể không khỏe! Nghỉ ngơi sớm đi !"

Hàn Văn Hạo từ bên trong tài liệu, liếc mắt nhìn con gái.

"Ừm! Con muốn ở cùng PAPA đến tối, sau đó con sẽ về với mẹ ! Mẹ uống thuốc hạ sốt chưa ?" Hi bảo bố hỏi mẹ.

Hạ Tuyết gật đầu nói: "Uống rồi. Mẹ đặc biệt muốn ăn trứng cá! Miệng bị nhạt quá, nhưng khách sạn làm không ngon!"

"Lúc này, mẹ còn muốn ăn trứng cá? Mẹ bệnh như vậy ! Không cho phép ăn! Cúp điện thoại đi, tối nay con về ngủ cùng mẹ ! Ừm! Cứ như vậy!" Hi Văn lập tức cúp điện thoại.

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, nhìn con gái hỏi: "Mẹ cháu bị ốm sao ?"

Vẻ mặt Hi Văn không thay đổi, nhìn cha một cái, nói: "Vâng ! Mẹ ngã bệnh! Bệnh rất nặng ! Phát sốt rất nghiêm trọng!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp một cái, vừa muốn nói chuyện.

Con gái nói: "Bất quá chú đừng xem vào ! Cháu và PAPA sẽ chăm sóc tốt cho mẹ!"

Hắn bình tĩnh nhìn vẻ mặt con gái bình tĩnh như vậy, trong lòng của hắn than thở, nhượng mảy, nhìn con gái mỉm cười nói: "Cháu chán ghét tôi như vậy sao? Ở trong mắt cháu, dường như lúc nào tôi cũng khi dễ mẹ cháu !"

"Cháu không cho là vậy! Cảm ơn!" Hi Văn nói thẳng.

"Mẹ cháu hết sốt chưa ?" Hàn Văn Hạo hỏi ngay.

"Bớt rồi !" Hi Văn nói.

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, cau mày nói: "Không phải mới hát xong ánh trăng hiểu lòng tôi sao ? Tại sao lại không chăm sóc tốt cho cô ấy ?"

"Bởi vì ánh trăng không hiểu lòng tôi a. Ánh trăng cũng không có biện pháp." Hi Văn nhún nhún vai nói.

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ nhìn cô bé, một lần nữa phát hiện cuộc đời quả thật có báo ứng, hắn cúi đầu cười, thở dài một hơi, vẫn xem tài liệu.

Hi Văn cũng không để ý đến hẳn, quay đầu nhìn ánh mặt trời phía cửa sổ sát đất, nhưng ánh mặt trời từ từ lặn xuống, sau đó bầu trời sẫm tối, cả phòng làm việc có chút âm u, hai cha con vẫn im lặng ngồi ở đó, một người giống như đang chuyên tâm xem tài liệu, một người giống như đang chuyên tâm nhìn mặt trời ngoài cửa sổ ánh.

Hàn Văn Hạo lật một tờ tài liệu, chậm rãi hỏi: "Mẹ cháu muốn ăn trứng cá sao?"

"Vâng ! Mẹ rất thích ăn hàng rong ! Cái đồ vô dụng này !" Hi Văn cất giọng toang vẳng nói.

"Bị sốt, khẩu vị nhất định rất nhạt! Để cho mẹ ăn đi!" Rốt cuộc Hàn Văn Hạo đóng tài liệu, ngẩng đầu nhìn con gái mặc chiếc váy nhỏ màu đen, ngồi trên ghế sa lon màu trắng sữa, nghiêng người nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt to sáng ngời, giống như hai tia nắng mặt trời, lúc nhìn cái gì, ánh mắt rạng ngời, lỗ mũi nhọn và cái miệng nhỏ xinh đẹp, cô bé rất giống mẹ, vì được dạy dỗ tốt, cho nên lúc ngồi trên ghế sa lon, bộ dáng rất nghiêm trang, giống như người lớn, sắc mặt của hẳn dần dần trở nên nhu hòa, chỉ cần nhìn thấy con gái, trái tim của hẳn không hiểu sao lại tan ra

"Không cần ! Không hợp vệ sinh!" Cô bé Hi Văn vẫn nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ: "Cháu muốn bảo vệ mẹ thật tốt ! Nhưng trong tương lai, làm sao biết ai đi cùng mẹ chứ?"

Hàn Văn Hạo nhướng mày, hỏi: "Là thế nào ?"

Cô bé Hi Văn không lên tiếng, chỉ lắc đầu một cái.

Dường như Hàn Văn Hạo nghe trong lời của cô bé có ý gì khác, lúc vừa muốn hỏi, đột nhiên Daniel mỉm cười đi tới, nhìn Hàn Văn Hạo thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên ghế sa lon, ôm Hi Văn hôn, nói với Hàn Văn Hạo : "Thật xin lỗi, hội nghị quá khẩn cấp! Để anh chờ lâu. Nhưng vừa rồi cố

đồng hội nghị phát sinh ra một số vấn đề, cho nên hôm nay có thể tôi không có cơ hội bàn lại với anh rồi!"

"Hả?" Hàn Văn Hạo bình tĩnh hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Vấn đề góp vốn, đột nhiên xảy ra phân chia. Bất quá cũng không có gì! Tôi có thể giải quyết." Daniel mỉm cười khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ của Hi Văn, hai mắt trở nên nhu hòa nói: "Bảo bối, hai hôm nay mẹ con bị sốt, khẳng định khẩu vị không tốt, cô ấy phát sốt, liền thích ăn trứng cá ven đường, papa biết con không đồng ý, nhưng hay là mua cho mẹ một phần thôi. Để cho mẹ thoải mái một chút. Con ngoan, đợi lát nữa đi mua cho mẹ phần trứng cá đem về, cô ấy biết con mua, nhất định rất vui vẻ!"

Hi Văn không muốn, bữu môi nói: "Con không biết mua ở đâu ! Cho tới bây giờ con cũng chưa mua thứ này! Nơi này cũng không phải là Pháp, có thể xin quản gia làm!"

"Tìm một chút là được! Mẹ con đặc biệt thích ăn trứng cá ở thành phố này ! Hàn Tổng Tài có biết hoặc có ấn tượng gì không ?" Daniel đột nhiên cười hỏi Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nhìn hẩn một cái, mỉm cười nói: "Dường như có chút ấn tượng."

"Chút nữa nhờ anh giúp Hi Văn một chút?" Daniel nhìn Hàn Văn Hạo nói.

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: "Tôi đưa con bé đi vậy !"

"Tốt! Cám ơn!" Daniel lập tức thả lỏng, khẽ vuốt ve đầu con gái nói: "Con phải cùng đi với chú! Đừng làm loạn ! Biết không?"

"Ồ!" Hi Văn không tình nguyện.

Cửa phòng làm việc mở ra, Hàn Văn Hạo dắt tay Hi Văn xoay người đi về phía trước, Daniel đứng ở bên cửa, nhìn bóng lưng hai cha con cô bé, một cao, một thấp, hân cười nhẹ

Bên ngoài trời mưa!

Cả con đường lớn cây Phong xanh mơn mớn, có chút lạnh.

Hàn Văn Hạo dắt cô bé Hi Văn ngồi vào trong xe, nhận lấy chìa khóa của tài xế, tự mình ngồi vào chỗ tay lái, vừa nổ máy xe vừa nói: "Mẹ cháu thích ăn mùi vị trứng cá gì?"

"Tương ớt!" Hi Văn ngồi vị trí kế bên tài xế, co duỗi ngón tay út, giống như có chút nhàm chán nói.

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, ánh mắt lóe lên, nói: "Hỏi một chút đi. Gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút."

Hi Văn nghĩ nghĩ, nhấn số điện thoại của mẹ.

"Hands-free đi! Tôi tự mình nghe! Tôi sợ cháu nghe không được rõ !" Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa bình tĩnh nói.

Hi Văn nắm điện thoại, suy nghĩ một chút, nhấn điện thoại hands-free.

"Alô." Một giọng nói mềm nhũn, khàn khàn từ trong buồng xe phát ra, ánh mắt Hàn Văn Hạo chăm chú, nắm chặt tay lái, lồng ngực hơi phập phồng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Trứng Cá

"Mẹ! Mẹ muốn ăn trứng cá vị nào ?" Hi Văn cầm điện thoại di động, nhẹ giọng hỏi.

Hạ Tuyết nghe con gái cho mình ăn, cô vẫn có chút suy yếu, nhưng thật vui vẻ nói: "Con chịu mua cho mẹ hả ?"

Đuôi mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một nụ cười, lái xe chạy nhanh tới phía trước, cảm giác cây Dương trên đường lớn thật xinh đẹp, màu lá xanh biếc.
.....

"Vâng." Hi Văn gật đầu nói.

"Mẹ. Mẹ suy nghĩ đã." Hạ Tuyết suy nghĩ trong chốc lát, mỉm cười nói: "Muốn ăn cái đó. trứng cá tương chua cay, giúp mẹ mua hai cái hot dog, cái này phải nướng chín nở ra, ăn rất ngon a. thêm một ly nước cam nữa. Ừ! Đúng! Chỉ bao nhiêu đó thôi !"

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa nghe giọng nói khàn khàn do bị cảm của Hạ Tuyết, dường như có chút mơ màng, tim của hắn xẹt qua một chút đau tiếc, cô gái này hôm nay đã có tất cả, ước mơ vẫn đơn giản như vậy, hắn thở khẽ dài.

"Được rồi! Vậy mẹ ngoan ngoãn ở nhà chờ con con sẽ mua cho mẹ ngay!" Hi Văn cúp điện thoại, quay đầu nhìn cha nói: "Đi thôi Hàn Tổng Tài"

"Ừm!" Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, cầm tay lái chạy nhanh tới phía trước !

Xe lao đi trong mưa, đi qua đường lớn Tây Hoa, đường lớn Đông Hoa, sau đó đi qua đường Ngân Chứng, rồi chạy vào con đường không tên, đường càng đi càng rối loạn, sắc mặt của Hi Văn càng lúc càng không tốt, cô bé ôm cái ba lô nhỏ, nhìn kỹ từng đoạn đường, nín thở, bắt đầu tràn đầy tức giận.

Hàn Văn Hạo có chút lúng túng, ho khan hai tiếng, sau đó quay đầu vừa định nói chuyện với con gái, lại thấy con gái đột nhiên quay đầu sang, đôi mắt con báo nhỏ nhìn mình chăm chăm, rất không khách khí!

Hàn Văn Hạo có chút bất đắc dĩ quay đầu đi, quả nhiên là ruột thịt, ánh mắt cũng giống nhau như vậy, chán ghét như vậy!

"Nếu chú cảm thấy không làm được chuyện này, chú hoàn toàn có thể giao cho người khác! Cháu không nhất định cần chú, OK?" Hi Văn quay đầu đi, bắt đầu căn nhắc Hàn Văn Hạo !

Hàn Văn Hạo lái xe, cũng có chút ách não, nói: "Tôi. Tôi nhớ mang máng có thể mua trứng cá ở nơi nào đó, nhưng bất chợt không nghĩ ra."

"Cuộc sống có rất nhiều chuyện làm cho người ta không nhớ nổi, người bình thường chỉ cần nghĩ đến chuyện làm thế nào để được ăn cơm !" Cô bé nhú mày, nhìn hằm hằm, nói.

"Tại sao tôi có cảm giác cháu đang mắng tôi vậy ?" Hàn Văn Hạo nhướng mày nói.

"Chú cảm thấy thế nào?" Hi Văn trợn to mắt nhìn Hàn Văn Hạo nói.

"Cuộc sống có rất nhiều chuyện làm cho người ta không nhớ nổi Người bình thường chỉ cần nghĩ đến chuyện làm thế nào để được ăn cơm. .

. . . ." Ánh mắt Hàn Văn Hạo nheo lại, vừa lái xe, vừa quay đầu nhìn Hi Văn, có chút bất mãn nói: "Cháu châm chọc tôi chỉ biết ăn cơm sao ?"

"Chú muốn nghĩ như vậy, cháu cũng không có cách nào." Hi Văn rất thản nhiên, vén sợi tóc trên trán mình.

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ nhìn con gái, hẳn thật sự nhịn không được, vươn tay nắm khuôn mặt nhỏ bé của con gái, nói: "Daniel và mẹ cháu không thể nào cãi nhau, làm thế nào nuôi vật nhỏ hay sinh sự như cháu vậy ?"

Đôi mắt Hi Văn trợn to, nhìn cha nói: "Mẹ nói, bản tính hay sinh sự đáng ghét của cháu, tất cả đều là cha cháu ban tặng!"

Hàn Văn Hạo lại ho khan hai cái, tiếp tục lái xe, giống như con chuột chũi vọt lên phía trước.

"Rốt cuộc chú còn phải chạy lòng vòng đến khi nào ? Nếu chú không biết thì gọi điện thoại cho bạn bè hoặc người thân thích ăn trứng cá, hỏi một chút không được sao ? Ghét! !" Hi Văn không khách khí nữa, mắng hăn ! !

Hàn Văn Hạo thở dài, đành phải bấm điện thoại của Hàn Văn Vũ.

Phòng làm việc Tổng Tài One-king!

Hàn Văn Vũ và Tiểu Thanh cùng Lynda, ba người đang ngồi xung quanh bàn trà, ăn trứng cá nóng hổi, ăn được một lúc, vừa ăn vừa cười, điện thoại vang lên, Văn Vũ vừa nhai trứng cá, vừa nhận điện thoại cười hỏi: "Alô ?"

"Chú thích ăn trứng cá chứ?" Hàn Văn Hạo biết em trai từ trước đến giờ thích ăn những thức ăn không tốt cho sức khỏe, cho nên khi còn bé cha thường nói nhặt được hăn ở bãi rác! !

"Đang ăn !" Hàn Văn Vũ quơ quơ cây tăm, cười nói, nói xong lại xiên một cái, nhúng đầy tương cà bỏ vào trong miệng, Lynda vỗ bờ vai của hắn, nói: "Anh muốn chết hả! Có một chút vậy mà nhúng đầy tương cà ! nhúng hết rồi chúng tôi còn ăn cái gì ?"

"Biết ở đâu mua được không ! !" Hàn Văn Hạo hỏi ngay.

Hàn Văn Vũ vừa ăn, vừa ngạc nhiên cười nói: "Thế nào? Anh đừng nói với em, mỗi ngày anh nhạo báng em ăn hàng rong, bây giờ muốn ăn trứng cá?"

Hàn Văn Hạo có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn nói ngay: "Anh. Cái đó. Muốn thu mua các hàng quán trứng cá để hợp tác xây dựng quầy hàng thực phẩm của thành phố, được chưa?"

Vẻ mặt Hi Văn khinh bỉ nhìn khuôn mặt của cha, khóe miệng cong lên, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo đỏ lên.

"Ha ha ha. Ôi trời, mẹ của tôi ơi! Anh đừng làm như vậy ! ! Anh phí sức làm gì, bỏ ra hai trăm đồng được một chén đầy ! Anh nghe cho kỹ, trứng cá ăn ngon nhất, bán ở ngay chợ Ngân Chứng, phía sau một dãy phố sầm uất. Nơi đó có một con đường bán trứng cá, nơi cuối cùng bị che chắn, có một ông lão 80 tuổi mở quầy hàng, làm trứng cá ăn ngon nhất! Cái món tương ăn nghiệm giống như hút bạch phiến ấy !" Hàn Văn Vũ cười nói!

Hàn Văn Hạo nghe xong, lập tức quay đầu xe, chạy về phía chợ Ngân Chứng! !

Mưa rơi càng lúc càng lớn, ào ào vang dội.

Hàn Văn Hạo lái xe vào chợ, phát hiện khắp nơi trong chợ đầy người, hơn nữa đường trơn ướt, khắp nơi tung tóe bùn, nước bẩn, trên mặt đất đầy

lá vàng trôi nổi và một ít vỏ chuối, rác rến ..., Hàn Văn Hạo thoát nhìn đám người bên ngoài xe, bọn họ dựng lều, ở trong thời tiết lạnh lẽo, từng người vây quanh một quầy hàng nhỏ, ăn cá trứng, ăn món khác nữa, rất buồn cười, hắn nhìn con gái, nói: “Đám người bên ngoài kia mỗi ngày chỉ biết ăn thôi! Mưa lớn như thế, còn ăn được như vậy, thật buồn nôn !”

"Đi xuống ! !" Hi Văn bất chấp, trừng mắt nhìn cha cô bé !

Hàn Văn Hạo không biết làm sao, liền cầm cây dù, mở ra, đi xuống xe, sau đó đóng cửa xe, đội mưa lớn, vòng qua xe, đi tới ghế lái phụ, mở cửa xe, ôm con gái thật chặt vào trong ngực, che dù, đóng cửa xe bước đi ra phía trước.

"Chú đậu xe ở chỗ này, sẽ bị phạt !"

"Mặc kệ ! !" Hàn Văn Hạo tay ôm con gái sải bước đi về phía trước, nói.

"Chú có rất nhiều tiền sao ?" Hi Văn ôm cổ của cha, ở khoảng cách thật gần, nhìn cha, hỏi.

"Đúng vậy !" Hàn Văn Hạo đáp lời, ôm con gái, đội mưa to, đi tới cái lều
.....

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Tư Cách

"Rốt cuộc ông lão mở quầy hàng cuối cùng ở nơi nào ? Chú có nghe lầm hay không ?" Hi Văn ôm cổ của cha, tức giận, đi bộ khắp nơi trong chợ đều ướt, nước trên lều, rào rào trút xuống, rào rào trút xuống! Hắt thẳng lên người bọn họ, vô cùng kinh hiểm!

"Tôi làm sao biết? Từ nhỏ, chú Văn Vũ đã biểu đạt có vấn đề, nếu không, hẳn làm sao trở thành ngôi sao được ?" Hàn Văn Hạo không tiếc tổn hại em trai của mình.

Hi Văn quay đầu lại, nhìn hẩn chăm chăm, nói: "Ý của chú là. Mẹ cháu cũng vì ngốc nghếch, cho nên mới làm ngôi sao?"

Đột nhiên Hàn Văn Hạo hết ý kiến, con gái di truyền cá tính của mình vô cùng ác liệt, bản thân mình có có thể trách móc người khác, còn người khác trách móc là không được! Bạn đừng nhìn lúc cô bé và cô mẹ tâm tình không tốt, chó cắn chó, liền cho rằng các cô là kẻ địch.

"Tôi không có ý đó." Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ nói.

"Chú có ý đó!" Hi Văn chu miệng nói ngay, giống như pháo nổ! !

Hàn Văn Hạo không tâm tư nói chuyện với con gái nữa, hẳn cảm thấy phiền não đi về phía trước, một tay che dù, một tay ôm con gái gần sáu tuổi, hẳn có chút mệt mỏi, liền quay đầu vô sỉ nhìn con gái nói: "Cháu có thể tự mình đi hay không, tôi ôm cháu rất mệt !"

Dường như Hi Văn vừa nghe được tin Tổng Thống quốc gia nào đó bị bắn chết, nhìn hẩn, hỏi: "Chú nói cái gì? Chú ôm cháu rất mệt sao ?"

Hàn Văn Hạo nói ngay: "Ừ, ôm cháu rất mệt ! Cháu rất nặng! !"

Hi Văn trừng mắt, nhìn cha chăm chăm, nói: "Chú biết ở Pháp, cô gái sợ nhất là nghe điều gì không ?"

Hàn Văn Hạo nhìn con gái.

"Chính là người khác nói mình nặng! ! Chú. quá đáng! !" Hi Văn chỉ vào cha tức giận la hét!

"Được rồi! ! Tôi mệt chết đi !" Hàn Văn Hạo đột nhiên đem con gái đem thả xuống.

Bản tính Hi Văn rất thích sạch sẽ, đôi giày nhỏ xinh đẹp của cô bé bỗng chốc đập nước bắn trên đất, cô bé tức giận, ầm ỹ gào to: "Cháu muốn ôm á!"

"Không muốn! Như vậy đi sẽ không được nhanh! Không có hiệu suất!" Hàn Văn Hạo đang tìm cớ, tay của hắn muốn tê dại!

"Cháu muốn ôm! bình thường PA-PA cũng sẽ không giống như chú, ném cháu xuống! !" Hi Văn đứng ở dưới lều một sạp hàng, dậm chân muốn ôm! Trên tóc cô bé đã bị nước mưa trên lều nhỏ xuống làm ướt.

"Không thể nuông chiều như vậy!" Hàn Văn Hạo không giống người khác, hắn cũng khác hơn người khác, hắn duy nhất một chuyện! Hắn không quen cô bé, hắn lập tức xoay người bước đi.

"Oa " Hi Văn đột nhiên đứng ở trước sạp hàng, giữa đám người, há miệng khóc to lên, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống."Cháu muốn ôm..... cháu muốn ôm"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ đứng lại, bị gấp đến độ không có cách nào, xoay người nhìn con gái.

Mọi người trong chợ nghe tiếng khóc của Hi Văn, xôn xao tò mò quay đầu lại, nhìn hai cha con cô bé, có một bà lão mua thịt bò nạm, cầm cái muỗng, nói: "Ôi chao, cái người cha này cũng thiệt là! Con gái muốn cha ôm, chú cứ ôm con bé đi ! Chú nhìn con bé khóc rất đáng thương đi! Bây giờ nó muốn ôm, chú mau ôm, đợi đến khi con bé lớn chút nữa, nó ngại ba mẹ phiền, sau đó đủ lông đủ cánh rồi lại bay. Mau ôm, mau ôm! Đứa nhỏ này khóc rất thương tâm rồi !"

"Đúng vậy a." Một người khách ngồi trong chiếc lều nhỏ cũng nói.

"Oa....." Hi Văn ngẩng đầu lên, khóc thét, nước mưa trên lều lại nhỏ vài giọt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, giày của cô bé ướt, quần áo nhỏ cũng ướt, áo sơ mi trắng cũng dơ bẩn, tóc cũng ướt. hăn nhìn cô bé, thở dài một cái, đành phải xoay người đi đến trước mặt của cô bé Hi Văn nói: "Được rồi, được rồi, được rồi, đừng khóc, tôi ôm. Tôi ôm."

"Chú công đi! Không mệt!" Bà lão lập tức nói!

Hàn Văn Hạo không có cách nào, xoay người, cô bé Hi Văn cũng lập tức lên lưng của cha, vừa lau nước mắt, vừa ôm cổ của cha, thẳng lợi, nghẹn ngào nói: "Nhìn đi, nhìn đi, Chú làm cho cháu mất mặt trước mặt nhiều người như vậy !"

Hàn Văn Hạo không muốn nói chuyện, thở dài, công con gái queo trái, rẽ phải trong chợ, đi mệt gần chết, vẫn không tìm được ông lão 80 tuổi, Hi Văn vốn muốn nói, không bằng tùy tiện mua đi, nhưng Hàn Văn Hạo vẫn muốn tìm được cái ông lão đó, nhưng làm sao cũng tìm không ra, mở miệng hỏi người, mới biết hôm nay bị trật tự đô thị đuổi chạy tới một cái chợ khác, Hàn Văn Hạo không biết làm sao, chỉ đành phải công con gái đi đến cái chợ khác, người nơi đây càng đông hơn, nhưng rốt cuộc nhìn thấy một chỗ nhỏ dưới sát gốc cây Dương, một ông lão 80 tuổi, mặc áo sơ mi

màu xám tro, bao tạp dễ màu xanh dương đậm, vừa nhiệt tình làm trứng cá cho mọi người, trước mặt xếp hàng ít nhất 50 người!

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo lạnh lùng, nói: "Chúng ta. Hay là tùy tiện mua thôi."

Lần này, con gái không chịu nghe lời, ghé trên cổ của cha nói: "Đã tới rồi, phải mua thôi."

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ thở dài, đành phải công con gái đứng ở trong đám người xếp hàng!

Thời gian thật lâu, thật lâu, xếp hàng chờ đợi là một chuyện khó chịu, rốt cuộc đã đến lượt Hàn Văn Hạo, hãnh thở ra nhẹ nhõm, thả con gái xuống, dưới cơn mưa to nặng hạt, không khí ẩm ướt, nói với ông lão: "Cho tôi 10 phần ! ! Lấy tất cả các mùi vị !"

"Được ! Một phần hai đồng ! 10 phần 20 đồng ! !" Ông lão tuổi đã hơn 80, vẫn còn rất khỏe khoắn, cầm cái chén trứng cá màu hồng nhẹ nhàng đặt trong lò lửa, thật sự là thơm ngào ngạt, một đám trứng cá co dãn, vàng óng ánh trong nước lăn lộn, nhìn rất muốn ăn, vô cùng muốn ăn.

Hàn Văn Hạo đứng trong bùn lầy ẩm ướt, nhanh chóng rút ví tiền, chuẩn bị lấy tiền, nhưng sắc mặt của hắn tối sầm lại, trái lật, phải lật, phát hiện ra mình không mang theo tiền bên người, trong lòng của hắn thầm kêu không ổn, xoay người nhìn phía sau lưng còn 50 người, sau đó cúi đầu nhìn con gái, đầu tóc và khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm, hai mắt thật to, ngẩng đầu lên nhìn hắn chăm chăm, trong ánh mắt có tia lửa giận, chờ bộc phát, cô bé ôm vai không khách khí nói: "Chú đừng nói với cháu, chúng ta mất bao nhiêu khó khăn, rốt cuộc xếp hàng mua được trứng cá rồi, sau đó chú lại nói cho cháu là không có tiền đi? Chú làm Tổng Tài như thế hả ?" (hahahaha, buồn cười chết ta!)

Mọi người cùng nhau xôn xao bàn tán nhìn Hàn Văn Hạo!

Vẻ mặt của Hàn Văn Hạo lúng túng, cứng đờ, đời này cũng chưa từng mất mặt như vậy, hần nhìn con gái nói: "Tôi. Tôi chỉ là"

"Chú phiền chết đi ! !" Hi Văn đột nhiên từ trong ba lô nhỏ của mình, rút ra một cái túi thêu nhỏ, từ trong túi đổ ra một ít tiền xu, từng cái, từng cái đưa cho ông lão, nói: "Một đồng. Hai đồng. Ba đồng. Bốn đồng. Năm đồng."

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ nhìn con gái mặc váy đen xinh đẹp, lại nhếch nhác đứng trong mưa, ánh mắt to sáng rực, chăm chú làm chuyện này, rất giống người lớn, hần đột nhiên cười một tiếng, vươn tay véo lỗ tai của cô bé !

"Cút!" Hi Văn một chút cũng không khách khí nói: "Đây là tiền sau khi cháu tới Trung Quốc, rất vất vả mới kiếm được ! Bây giờ bị chú lấy hết rồi !"

Hi Văn nhanh chóng đưa đồng tiền cuối cùng cho ông lão, 19 đồng! Cô bé lập tức ngẩng đầu nhìn ông lão hơn 80 tuổi, chớp đôi mắt to đáng yêu, hai tay chấp lại, cười ngọt ngào nói: "Gia gia, ông có thể bớt cho cháu một đồng tiền không? Nếu ông bớt cho cháu một đồng tiền, lần sau cháu sẽ giới thiệu nhiều người tới đây! Có được không vậy?" Cô bé giả vờ ngây thơ, đáng yêu !

Hàn Văn Hạo khi dễ con gái của mình!

"Được rồi, được rồi! Nhìn dáng dấp của cháu xinh đẹp như vậy ! ! Được rồi, được rồi! Đem đi đi! Lần sau nhớ mang tiền a!" Ông lão nói.

"Cám ơn gia gia ! !" Hi Văn lập tức vui vẻ nhận lấy 10 hộp trứng cá, sau đó quay đầu, trợn mắt nhìn Hàn Văn Hạo một cái, không khách khí nói: "Chú xem cháu mất bao nhiêu sức lực mới mua được?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô bé, vươn tay muốn véo lỗ tai của cô bé!

"Cút!"

Rốt cuộc, hai cha con cô bé mua xong trứng cá, ngồi lên xe, đã 4 giờ chiều! lúc này Hi Văn vừa nhìn đồng hồ, cô bé lại tức giận, quay đầu sang, nhìn chăm chăm cha, nói: "Chú xem đi! Đã lãng phí bao nhiêu thời gian của cháu hả ?"

"Đi thôi, đi thôi!" Hàn Văn Hạo thật sự rất mệt mỏi, không muốn nói chuyện, cầm khăn tay lau mặt, lái xe, chạy đến phòng tổng thống ! !

Phòng tổng thống!

Hạ Tuyết nằm trên giường, vẻ mặt nhợt nhạt, đang muốn ngủ, nhưng nhắm mắt mà bụng lại sôi lên ùng ục, cô mở mắt, nhìn xung quanh, thở dài nói: "Con gái a, con mua đồ ăn cho mẹ, mua ở đây vậy ? Có phải con định cho lão nương đói chết sao ?"

Lúc này, chuông cửa vang lên, Thanh Nhã lập tức sải bước đi tới mở cửa, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo và Hi Văn, hai người ướt nhem, cả người nhếch nhác đứng trước cửa, cô kêu khẽ một tiếng, nói: "Chuyện gì. xảy ra chuyện gì? Mau vào! Bên ngoài lạnh lắm !"

"Đúng vậy! Đều là người này làm hại! Chúng tôi đi mua cá trứng cho mẹ, sau đó bị ướt mưa " Hi Văn vừa phủi quần áo của mình, vừa đi vào phòng, không hài lòng nói.

Hàn Văn Hạo cũng tức giận lườm cô bé một cái, xách cái túi đựng 10 hộp trứng cá, đi tới, hai mắt xoay vòng, chậm rãi hỏi: "Hạ tiểu thư đâu? Còn sốt không ?"

Thanh Nhã mỉm cười, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy Hạ Tuyết kích động chạy đến, vui vẻ nói: "Con gái, mua trứng cá về rồi sao ?"

Sắc mặt của cô lạnh lùng, nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo lập tức quay đầu nhìn cô, hai mắt trở nên nóng rực.

"Anh tới chỗ này làm gì?" Hạ Tuyết nhìn hăn, cắn răng nghiêng lợi hỏi, tại sao hăn không đi họp, lại đến đây ?

"Tôi. Nghe nói cô thích ăn trứng cá. Tôi chỉ muốn"
Hàn Văn Hạo nói chưa hết lời

"Tôi không cần anh giả vờ tốt bụng mua trứng cá cho tôi! Muốn ăn tôi không biết tự mình mua à? Anh không biết tôn trọng người khác à? Anh có tư cách gì tới nơi này?" Hạ Tuyết đột nhiên tức giận đi lên trước, giật túi trứng cá trong tay Hàn Văn Hạo ném xuống sàn, tất cả trứng cá thơm ngon cùng nước sốt bắn tung tóe ra ngoài, thậm chí bắn vào đôi giày da đầy bùn đất của Hàn Văn Hạo, hăn lập tức ngẩng đầu lên, cắn chặt răng, ánh mắt nóng bỏng, chịu đựng nhìn cô!

"Mẹ." Hi Văn nhìn trứng cá trên sàn, trong lòng đau nhói, gọi.

"Anh cú! ! Cút cho tôi! !" Hạ Tuyết chỉ vào Hàn Văn Hạo, sắc mặt tái nhợt, vô lực nói! !

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, cũng không nhúc nhích.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Hận

"Cô nổi điên làm gì ! ? Không phải cô nói miệng bị nhật muốn ăn trứng cá sao?" Hàn Văn Hạo cau mày nhìn Hạ Tuyết nói.

"Tôi muốn ăn cái gì, không có quan hệ tới anh ! Anh đi cho tôi ! ! Cút ra khỏi chỗ này!" Hạ Tuyết không nói nữa, vẻ mặt lạnh lùng tiến lên, hai tay đẩy lồng ngực Hàn Văn Hạo, muốn đẩy cả người ra ngoài, Hàn Văn Hạo lui về phía sau hai bước, nắm chặt cổ tay của cô, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, vất vả, thở hổn hển, mồ hôi trên trán rịn ra, trong lòng của hắn đau nhói, vừa mới muốn nói chuyện.

"Anh đi đi! !" Hạ Tuyết tức giận cả người run rẩy, nước mắt lăn ra, đẩy thân thể hắn, bất đắc dĩ, dùng quá sức, cả người đột nhiên choáng váng, suy yếu ngã vào trong ngực Hàn Văn Hạo!

"Tiểu thư."

"Mẹ." Mọi người cùng nhau nhìn Hạ Tuyết kêu lên.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh, nhanh chóng đón lấy thân thể của cô, bế ngang người cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, nghe tiếng hít thở mỏng manh, hắn lặng thinh không nói gì, nhanh chóng ôm cô đi vào trong phòng, mọi người cũng cùng nhau đi theo vào.

"Cô muốn giày vò người khác, cô phải có sức! Đừng để người khác không có gì, còn mình thì dở sống dở chết !" Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết trong ngực, phát hiện thân thể của cô nhẹ hơn, xem ra không có ăn uống tốt, hắn bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ôm Hạ Tuyết đi vào phòng, đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, ngồi xuống bên cạnh cô, vươn

tay sờ lên trán cô, hoàn toàn mát lạnh, không có phát sốt, hần buông lỏng người, nhìn người này nằm trên giường, vẫn mệt mỏi thở phì phò, hần ngẩng đầu nhìn Thanh Nhã phân phó: "Rót cho cô ấy một ly nước ấm ! lấy khăn lông nóng! Chắc là lúc nãy cô ấy phát điên !"

"Anh mới phát điên !" Hạ Tuyết nằm trên giường, đưa hai tay muốn đẩy Hàn Văn Hạo ra mép giường.

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô, nhìn Thanh Nhã nói: "Đi đi! Rót ly nước ấm tới đây! Không có gì! Tôi bảo đảm!"

Thanh Nhã nhìn vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt muốn đuổi người của Hàn Văn Hạo, cô không khỏi dãi, im lặng, xoay người đi ra ngoài rót nước, hai người giúp việc lập tức đi làm khăn lông nóng, Hi Văn đứng một bên, nhìn cha đang ngồi ở bên cạnh của mẹ, cô bé bối rối xoay người, đi ra khỏi phòng, trong lòng của cô bé nghĩ đến những hộp trứng cá.

Hàn Văn Hạo thấy con gái đi ra ngoài, hần lập tức nhắc cầm Hạ Tuyết, nói: "Cô có biết trứng cá này tôi rất khổ cực mới mua được không ? Cô muốn nổi giận với tôi, cũng không cần lãng phí thức ăn, không phải cô nói thích ăn món nhạt ?"

"Ai cần anh lo!" Hạ Tuyết mặt lạnh quay đầu đi !

"Cô" Hàn Văn Hạo muốn nói chuyện, lại thấy Thanh Nhã và hai người người giúp việc đi vào, hần lập tức nghiêm nghị nhận lấy khăn lông nóng, cẩn thận lau mồ hôi trên trán cô, rồi cầm ly nước, muốn nâng cô lên uống..., Hạ Tuyết tức giận vươn tay, đẩy cổ tay của hần, ly nước đổ ngay xuống thảm lông cừu !

Thanh Nhã thở hốt vì kinh ngạc, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ kích động của Hạ Tuyết, cô không biết làm sao, kêu nhỏ: "Tiểu thư. Cô có chuyện gì ?"

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn chòng chọc Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết mặt lạnh quay đầu, không thèm nhìn hăn!

Hàn Văn Hạo tức giận, nới lỏng cúc áo âu phục, trừng mắt nhìn cô, rồi nói với Thanh Nhã: "Làm phiền mọi người ra ngoài cửa đợi chút, tôi có việc muốn nói với Hạ tiểu thư ! ! Chuyện rất quan trọng!"

Thanh Nhã không dám đồng ý, không biết làm sao, nhìn Hạ Tuyết, do dự một lúc, lại nhìn Hi Văn đau lòng đi tới, nói: "Dì Nhã, thu dọn trứng cá một chút. Thật vất vả mới mua được trứng cá."

Trong lòng của Hi Văn rất xót, nhìn rất đau lòng.

"Được rồi, được rồi, được rồi." Thanh Nhã quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết một cái, có cảm giác bọn họ rất quen thuộc lẫn nhau, đành phải dẫn người giúp việc cùng Hi Văn đi ra ngoài, Hàn Văn Hạo vừa nhìn thấy mọi người rời đi, hăn lập tức nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết, kéo cả người cô dậy, tức giận nói: "Cô nổi điên làm gì? Tôi chọc giận cô cái gì, tại sao đối với tôi như vậy ? Cô nói rõ cho tôi !"

Hạ Tuyết tái mặt, cố gắng giật tay ra, không muốn dây dưa với hăn, cô đột nhiên gào nhỏ: "Anh buông tay!"

"Cô nói rõ cho tôi !" Hàn Văn Hạo lập tức kéo Hạ Tuyết lại, một tay ôm chặt hông của cô, kéo thân thể của cô dán vào lồng ngực ấm áp rắn chắc của mình, cúi đầu cơ hồ dán vào mặt của cô, thấp giọng nói: "Nói! Xảy ra chuyện gì!"

"Tôi không muốn có bất kỳ liên hệ nào với loại người như anh ! ! Tôi chán ghét anh ! Anh không có tư cách tới đây !" Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, cố gắng muốn tránh thoát ngực của hăn, sắc mặt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, cắn răng liều mạng ôm cô vào trong ngực, tức giận, cúi đầu bất đắc dĩ nói: "Cô làm sao vậy ! !? Đã xảy ra chuyện gì? Hay là bởi vì đêm hôm đó ở

trước mặt Thư Lôi mắng cô? Đứa ngốc! Tôi đang bảo vệ cho cô mà! Cô không có việc gì thì đừng đến gần người và mọi thứ xung quanh tôi! Đừng đối với tôi như vậy! Đừng từ chối tôi như vậy !"

"Anh buông tay! Tôi không có hứng thú với người và mọi thứ xung quanh anh ! Anh rút cho tôi! Cả đời tôi cũng không muốn gặp lại anh !" Hạ Tuyết tức giận rời lệ vươn tay ra sức đẩy hắt ra, Hàn Văn Hạo lại ôm chặt cô vào trong ngực, mặt dán mặt của cô, vội nói: "Đêm đó, tôi nhìn thấy Daniel đối với cô như vậy, tôi phát hiện tôi không có bất kỳ lập trường và tư cách dây dưa cùng cô nữa!"

Trong lòng của Hạ Tuyết đau nhói, nước mắt lăn xuống, lại muốn đẩy hắt ra, nói: "Anh biết là tốt rồi! Anh rút cho tôi !"

"Cô nhìn tôi đi!" Hàn Văn Hạo ôm khuôn mặt của Hạ Tuyết, hai mắt nóng rực nhìn nước mắt trong hốc mắt của Hạ Tuyết, hắt lại dùng sức hỏi: "Mặc dù không yêu, nhưng có hận không ?"

"Tôi hận anh ! !" Hạ Tuyết tức giận, ngửa đầu nhìn hắt, sắc mặt tái nhợt, nói!

Hàn Văn Hạo trừng mắt nhìn khuôn mặt cô tức giận và run rẩy, đột nhiên ôm chặt cô vào trong ngực, cúi đầu hôn! !

"Ừm." Hạ Tuyết miệng bị lấp kín, cô vội đẩy vai Hàn Văn Hạo, muốn tránh thoát nụ hôn của hắt, bất đắc dĩ bị Hàn Văn Hạo mút lấy môi đỏ mọng mềm mại và lạnh lẽo của Hạ Tuyết, thân thể hắt lập tức nổi lên phản ứng, đem cô đè xuống dưới, đưa chân sau đè chặt hai chân của cô muốn co lại đá lung tung, hai tay hắt đan vào mười ngón tay của cô, nắm chặt, chà xát ga giường, cuồng nhiệt hôn xuống đôi môi đỏ mọng của Hạ Tuyết, biết cô cố chấp không chịu mở cánh môi, hắt đột nhiên cúi đầu cắn cằm của cô, Hạ Tuyết khẽ kêu một tiếng, Hàn Văn Hạo mạnh mẽ hôn lên môi cô, mút đầu lưỡi của cô, muốn dây dưa, chết cũng muốn dây dưa ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Không Có Tiền

"Anh buông tay." Hạ Tuyết cố hết sức xoay người muốn đẩy hẳn ra, Hàn Văn Hạo lại mạnh mẽ đè trên người cô, hai tay nắm chặt hai tay của cô, không ngừng mút đầu lưỡi của cô, hơi thở nóng bức từ trong mũi phát ra dồn dập biểu hiện người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu sốt ruột, cả người Hạ Tuyết mặc dù mềm nhũn không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn tức giận xoay thân thể, Hàn Văn Hạo không cho cô cơ hội chạy trốn, vẫn cúi đầu ở tai của cô thổi nhẹ khí nóng.

Một cảm giác rã rời nhất thời kích thích cả người, lồng ngực Hạ Tuyết bắt đầu đập phồng không ngừng, muốn xoay người cự tuyệt kích tình này, bất đắc dĩ Hàn Văn Hạo vẫn khế cắn vành tai của cô, làm cho cô thân thể đang kháng cự dâng lên một dòng nước ấm dục vọng, mười ngón tay cô bị mười ngón tay Hàn Văn Hạo nắm chặt, tay hai người nắm chặt nhau, Hàn Văn Hạo vẫn đè trên người của Hạ Tuyết, di chuyển trọng lực, cảm nhận bộ ngực sữa của cô co giãn thật mê người, hai chân cô chồi đạp làm cho hẳn bị kích thích liên tục, hẳn vẫn tăng tốc hôn mặt của cô, cổ của cô, xương quai hàm của cô, cuối cùng lúc Hạ Tuyết muốn bắt đầu mắng người, hẳn bịt chặt cái miệng nhỏ, bá đạo, biểu lộ vô cùng tinh tế! ! Hẳn muốn cô! Cho đến bây giờ, hẳn cũng không cảm thấy cô trở thành người phụ nữ khác, mặc dù mọi thứ xung quanh cô, không ngừng thay đổi, vô cùng lãng mạn !

"Anh buông tôi ra! Tại sao anh có thể ở chỗ của Daniel làm chuyện như vậy?" Hạ Tuyết thừa dịp Hàn Văn Hạo dừng lại, cô bắt đầu dùng lời nói tệ hại: "Anh thật quá đáng! Anh hoàn toàn không tôn trọng hẳn! Mẹ Lam cũng là thế giao nhà anh!"

Hàn Văn Hạo lập tức nâng người lên, cúi ngẩng đầu, đôi mắt như con báo nhỏ nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, mạnh mẽ gầm nhẹ: "Đây là khách sạn của Hàn Văn Hạo tôi !"

"Trong mắt anh không có người sao !" Hạ Tuyết tức giận, đỏ mồm hôi lạnh, nói!

"Tôi vẫn không để ai vào trong mắt! không ai tàn nhẫn hơn tôi !" Ánh mắt sắc bén của Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc cô nói: "Chỉ cần cô không nói thật chính mình, tôi có thể làm ra chuyện đáng sợ hơn !"

"Rốt cuộc anh muốn tôi nói thật cái gì?" Hạ Tuyết tức giận gào nhỏ!

"Em yêu tôi sao?" Hàn Văn Hạo đột nhiên nhìn Hạ Tuyết hỏi!

Ánh mắt Hạ Tuyết ngưng tụ, dừng động tác, thở hỗn hển nhìn hẩn.

"Em yêu tôi sao?" Hàn Văn Hạo nắm chặt mười ngón tay Hạ Tuyết, cúi đầu, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm cô, không để cho cô có chút trốn tránh!

"Anh có tư cách gì hỏi để hỏi chuyện này?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, hỏi!

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt hơi ảm đạm, nói: "Tại sao tôi không thể hỏi chuyện này? Yêu hay không yêu?"

Hạ Tuyết đột nhiên cười lạnh, nhìn Hàn Văn Hạo, nước mắt trong khóe mắt lặn ra, nói: "Đến bây giờ anh vẫn chưa tỉnh sao? Thật có lỗi? Lúc ở chỗ của gia gia, chỉ là tình cảm xúc động nhất thời, nếu như không ngã xuống vách núi, tôi cũng vĩnh viễn không có cảm giác với anh! Loại người như anh, có cái gì tốt để yêu? Tàn nhẫn, vô tình, lạnh lùng, luôn khinh thường, vũ nhục tôi, bây giờ tôi chỉ có một ý nghĩ, muốn rơi vào vòng luân hồi,

nhận hết ngàn năm đau khổ, tôi vẫn cầu nguyện thượng đế, không muốn gặp lại anh!"

Hàn Văn Hạo cũng cười lạnh nói: "Nếu em không gặp tôi, em sẽ gặp Tam Á lão tổng, làm đàn bà của lão già mấy chục tuổi, người luôn như vậy, được tiện nghi còn biết nghe lời ! Em không ngừng nói như thế, tôi sẽ tin em hận tôi?"

Hạ Tuyết nhìn hăn, cố nén nước mắt trong suốt trong hốc mắt.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, hai mắt chớp một cái, bá đạo hỏi: "Hỏi em lần nữa! Có yêu hay không?"

"Không yêu ! ! !" Hạ Tuyết cao giọng nói xong liền hối hận, quả nhiên Hàn Văn Hạo cúi đầu hôn lên môi đỏ của mình, vừa hôn, vừa bá đạo không biết xấu hổ nói: "Cho nên em muốn đấu thắng tôi sao? Em có biết tôi có bao nhiêu vất vả để mua trứng cá không ? Tôi có bao nhiêu khó khăn mới được gặp mặt em ?"

"Anh tránh ra! Tôi không muốn anh hôn tôi!" Hạ Tuyết quay mặt sang tức giận kêu to xong, xoay người, Hàn Văn Hạo không để ý người này, vẫn đè thân thể của cô, hôn nhẹ cổ của cô, hôn nhẹ lên bả vai lúc này cô xoay người, áo ngủ chảy xuống bả vai trơn bóng, hôn lên làn da thơm mát của cô, giờ khắc này, hăn như có loại cảm giác bị luân hãm, cả người hăn đột nhiên dâng lên mãnh liệt tin tức, muốn ở chỗ này, muốn cô gái này, loại tin tức này truyền đến thân thể của hăn nhưng hăn đột nhiên dừng lại, ngừng đầu nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng tức giận, nhìn hăn chăm chăm.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô, rút cuộc rời khỏi thân thể của cô, ngồi trên giường, nhìn người này đầu tóc rối bời, bị hăn trêu đùa sắc mặt ửng đỏ, cánh môi đỏ tươi, thân hình cuộn rút, lưỡi biếng giống như một con mèo, vô cùng mềm mại đáng yêu, tức giận nhìn mình, hăn không nhìn cô nữa, cố

đề nén dục vọng, thở dài, vươn tay bóp huyết Thái Dương của mình, rồi quay đầu lại nhìn Hạ Tuyết, cau mày nói: "Nghe lời không tốt sao? Tại sao cứ muốn chọc giận tôi!"

"Anh đi chết đi!" Hạ Tuyết nắm cái gối đầu, đánh lên người của hắn, Hàn Văn Hạo né tránh cái gối đầu trắng như tuyết, sau đó giận dữ trừng mắt, tiến tới gần cô, Hạ Tuyết lập tức thức thối nằm xuống giường, kéo cái chăn trắng như tuyết che người lại, Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhìn cô như con đà điểu nói: "Ngồi dậy uống nước! Lúc này thiếu chút nữa bất tỉnh rồi !"

"Tôi không muốn!" Hạ Tuyết tức giận, nói!

Hàn Văn Hạo tức giận, một tay kéo Hạ Tuyết giống như vạ con Gà ngồi dậy !

"Tôi uố...ng!" Hạ Tuyết ánh mắt lóe lên! Con báon nhỏ ghê tởm, chết tiệt này!

Hàn Văn Hạo thả cô xuống giường, đứng dậy, vừa sửa sang lại âu phục, vừa nhìn mái tóc xoăn của Hạ Tuyết đầy hấp dẫn rũ xuống cái gối đầu trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ chôn trong khăn trải giường xanh đậm, chỉ có cặp mắt kia vẫn tức giận nhìn hắn. Hàn Văn Hạo vừa nhìn thấy đôi mắt này, lại không vui, cúi đầu lắc lắc khuôn mặt của Hạ Tuyết nói: "Em là cô gái không có giáo dục, nuôi dạy con gái cũng ầm ĩ như vậy! Lúc nào cũng chỉ biết tranh luận với tôi! Lớn mạnh miệng, nhỏ mạnh miệng! Nếu không phải là do người bạn tốt của em, tôi cũng không có hôm nay! Tôi nên sửa chữa cô ta rồi !"

"Có ý tứ gì?" Hạ Tuyết lập tức ngồi dậy nhìn Hàn Văn Hạo hỏi!

Hàn Văn Hạo không muốn trả lời cô chuyện này, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tôi bảo người rót nước cho em ! ! Tôi đi mua trứng cá khác cho em."

"Ai muốn ăn thức ăn của anh mua! ? Tôi không thích ! !" Hạ Tuyết vẫn không chịu tiếp nhận tấm lòng của hẳn ! !

Cửa đột nhiên mở ra!

Trong tay Hi Văn đang cầm một hộp trứng cá lúc nãy chưa bị đổ, có chút tức giận đi tới nói: "Lúc nãy còn một hộp, chưa bị làm hư"

Lúc này, Hạ Tuyết mới mềm nhũn ra, nhìn con gái có chút xin lỗi.

Hi Văn vừa cầm trứng cá đi tới, vừa nói: "Mẹ có biết con có bao nhiêu khổ cực mới mua được hộp trứng cá này? Con đi qua hai con nhỏ đường, đi qua hai cái chợ, xếp hàng 50 người mới mua được trứng cá!"

Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn con gái đi qua bên cạnh mình, lúc nói lời này, cũng không biết đỏ mặt.

"Hơn nữa. 10 hộp trứng cá này, là con bỏ tiền ra mua!" Hi Văn vẫn nhớ chuyện này, cắn răng ngẩng đầu lên, tức giận nói!

"Có ý tứ gì?" Hạ Tuyết đầu tiên là nhìn Hàn Văn Hạo, sau đó nhìn con gái.

"Người này không có tiền! !" Hi Văn lập tức quay đầu trừng mắt, giận dữ nhìn Hàn Văn Hạo, nói! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Chia Rẽ Uyên Ương

Không có tiền? Hắc không có tiền? Chuyện cười! ! Hắc có rất nhiều tiền tỷ, hắc chỉ không có 20 đồng mà thôi!

Nhưng vì nguyên nhân này, hắc bị con gái đuổi ra cửa!

"Tôi ở lại một chút nữa!" Hàn Văn Hạo đứng trước cửa phòng, nhìn vào, Hạ Tuyết đang nằm trên giường, đắp chăn cũng không thèm nhìn hắc, hắc lập tức muốn tiến vào, lại thấy con gái không ngừng đẩy mình đi ra ngoài nói: "Chú đi cho cháu á! ! Đi! ! Chú không có tiền đứng ở đây làm gì? Trứng cá cũng không phải chú mua!"

"Cháu còn như vậy, lần sau tôi không ôm cháu đi mua trứng cá ! Tôi để cho cháu đi một mình!" Hàn Văn Hạo cố ý nói xong, thừa dịp, hơi đẩy con gái ra, đi tới bên giường, ngồi xuống nhìn Hạ Tuyết cố ý nằm trên giường, nhắm mắt lại, hắc không yên tâm, vươn tay sờ lên trán Hạ Tuyết

"Cút" Hạ Tuyết lập tức vươn tay, đẩy tay của hắc, lạnh lùng nói!

"Lớn bảo biến, nhỏ bảo cút!" Hàn Văn Hạo phát hiện hai mẹ con này trời sanh là khắc tinh của mình, nhưng hắc vẫn đưa tay đặt lên trán Hạ Tuyết, thăm dò nhiệt độ, cảm thấy hoàn toàn mát lạnh, hắc cúi đầu liếc mắt nhìn khuôn mặt của Hạ Tuyết dính vào trên gối đầu, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng lại rất mềm mại, con người hắc đảo một vòng, rồi quay đầu nhìn con gái nói: "Lúc nãy tôi đi tới cửa, nhìn thấy có một bạn nhỏ rất đẹp trai, tuổi cháu còn nhỏ như vậy, đi học người ta nói yêu thương rồi sao ? Dạy dỗ không tốt !"

Ánh mắt của Hi Văn nheo lại, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Chú nói dối ! Nhà chúng ta làm sao bạn nhỏ rất đẹp trai có thể vào ?"

"Đang ở cửa lớn đó ! Cháu đi xem một chút đi ! Còn cầm một bó hoa hồng nhỏ nữa!" Hàn Văn Hạo lại nhìn lại con gái, nói!

Hi Văn có chút không tin, nhưng dù sao cô bé cũng là một đứa bé, hơn nữa rất xinh đẹp, có chút hư vinh, chính xác gần đây cô bé có biết một đứa bé trai xinh đẹp ở sát vách phòng tổng thống, cô bé giật mình, mặt ửng đỏ, liền hừ một tiếng, ôm vai nói: "Cháu ra ngoài xem một chút!"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm con gái đi ra cửa phòng, theo thói quen đóng cửa lại, hần lập tức cúi đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Tôi phải đi rồi, hôn em một cái"

"Anh điên a! Anh muốn hôn thì về nhà hôn vợ của anh đi! ! Đừng để cho tôi như kẻ thứ ba ! !" Hạ Tuyết quay mặt sang, muốn đẩy người hần ra, bất đắc dĩ bị Hàn Văn Hạo tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Hạ Tuyết, mút lấy bờ môi, ánh mắt hần trở nên dịu dàng.

"Ừm." Hạ Tuyết miệng lại bị lấp kín, một tay bắt được, một tay khác không ngừng kéo áo sơ mi trắng trước ngực hần, cuối cùng làm một cúc áo bạch kim trên ngực bị bung ra, lộ ra lồng ngực răn chắc màu đồng, Hàn Văn Hạo vẫn hôn chặt môi của cô, vừa hôn vừa khàn khàn nói: "Tôi không muốn cô gái khác, tôi chỉ muốn em !"

Trái tim Hạ Tuyết phanh phanh nhảy, không nghĩ tới ở trong miệng Hàn Văn Hạo nghe được câu này, cô vẫn cố hết sức muốn đẩy hần ra, bất đắc dĩ bị Hàn Văn Hạo nắm chặt eo nhỏ của mình, nâng người cô lên, cuồng nhiệt hôn cô, một tay của hần ở phía sau lưng cô không ngừng vuốt ve, thậm chí chuyển tới cái bụng tròn nhẵn hôn xuống dưới, từ bộ ngực sữa cho đến cái bụng tròn nhẵn của cô, kéo cái áo thể thao trắng, vén nhẹ, lộ ra cái rốn đáng

yêu mê người, hăn lập tức khẽ mút lấy cái rốn, thậm chí hôn nhẹ xung quanh cái rốn, cảm nhận cái bụng phập phồng, làn da mát lạnh, càng khiến cho dục vọng của hăn nổi dậy

"Anh làm gì thế ?" Hai tay của Hạ Tuyết bị hăn nắm thật chặt, cô muốn ngồi dậy nhưng không nhúc nhích được, chỉ đành phải xoay người, mệt mỏi đầu đầy mồ hôi nói: "Tại sao mỗi lần ở gần anh, toàn thân tôi dường như mất hết sức lực vậy! Tôi đã sinh đứa nhỏ cho anh nên mất sức sao ?"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cảm tính cười một tiếng, kết thúc nụ hôn, ôm Hạ Tuyết lên, nhìn tóc mái xoăn gợn sóng rũ trên khuôn mặt cô, lộ ra đôi mắt hạnh, cương trực đang tức giận và mê ly nhìn mình, hăn im lặng cười, vươn tay vén mái tóc trên khuôn mặt của cô, chậm rãi nói: "Nếu không, em sinh thêm cho tôi một đứa con nữa ?"

"Anh nằm mơ ! Sinh con cho anh là người ở nhà anh đó ! Chú ý đến cảm thụ của người ta một chút ! Tại sao tôi không có cách nào với anh vậy ? Tôi chưa từng thấy qua người nào như anh !" Hạ Tuyết cố sức tránh ra khỏi ngực của hăn, lại bị hăn hôn lên môi cô, khẽ mút đôi môi đỏ mọng, nói: "Ở cùng với em, tôi không có cách nào nghĩ đến người khác!"

"Tránh ra! Đừng như vậy!" Hạ Tuyết bất đắc dĩ năn nỉ hăn.

Hàn Văn Hạo lại hôn môi của cô, rồi dịu dàng nói: "Nghe lời đi, nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối ngủ một giấc."

"Tôi không cần anh lo !" Hạ Tuyết quay đầu đi.

Hàn Văn Hạo quay mặt cô lại, vừa hôn, khẽ cắn vành tai của cô, thân thể Hạ Tuyết lập tức mềm nhũn, cô vội vã quay đầu tránh nụ hôn của hăn, rồi lại bị hăn hôn chặt hơn, hăn khẽ liếm tai của cô, giọng nói khàn khàn : "Tôi nhớ em hai hôm nay tôi luôn nhớ em"

"Ai muốn anh nhớ !" Hạ Tuyết muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn hôn, tay cũng mềm nhũn.

"Tối nay tôi sẽ gọi điện thoại cho em. Nếu em không nhận, tôi sẽ gọi tới phòng tổng thống Cho nên phải ngoan ngoãn nghe lời."
." Hàn Văn Hạo lập tức đứng dậy, buông cô xuống, sải bước đi ra ngoài!

"Tôi thật sự muốn cầm dép ném sau lưng anh!" Hạ Tuyết quay mặt sang, tức giận đến phát run, nói!

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô, mang theo nụ hôn của cô trên môi mình và cảm giác tê dại, cùng mùi thơm tươi mát, mềm mại đi ra khỏi phòng, đuôi mắt xẹt qua nụ cười, lại nhìn thấy Hi Văn thật sự đang nói chuyện với một bé trai nào đó, hơn nữa đứa bé trai này thật sự đang cầm một bó hoa hồng, sắc mặt của hắn lập tức lạnh lẽo, đi nhanh tới liếc mắt nhìn con gái, lại nhìn một đứa bé trai kia, mặc áo sơ mi ca rô nhỏ, màu xanh và quần dài màu đen, đeo một gọng kính màu đen thật to, thật sự đẹp trai, hắn lập tức bày ra tư thế cha nhìn con rể, nói: "Tiểu tử này là."

"Cái gì gọi là tiểu tử này! ? Hắn là công tử của công ty Thế Phong á!" Hi Văn ngẩng đầu nhìn cha, bĩu môi nói!

Hàn Văn Hạo nhíu mày, duỗi tay ra, dí lên trán con gái: "Cháu biết công tử của công ty Thế Phong là gì sao ?"

"Chào chú !" Đứa bé trai kia đang cầm bó hoa hồng, quà tặng tuyệt vời, mỉm cười gật đầu!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, rất không khách khí, ừ một tiếng nói: "Không có gì thì đừng tới chơi!"

"Này!" Hi Văn tức giận ngẩng đầu lên, nhìn cha nghiêng răng, cả người run rẩy, tức giận càn hông, nói: "Vừa rồi không phải chú nói cháu ra ngoài nhìn trai đẹp sao?"

"Tôi." Hàn Văn Hạo đột nhiên không biết nói gì, hắn chỉ đánh lừa, muốn dụ con gái đi ra ngoài, muốn hôn mẹ cô bé mà thôi, hắn cau mày nói: "Đường như. lúc này cầm hoa tiến vào không phải là trai đẹp này ?"

"Còn có trai đẹp khác sao?" khuôn mặt của Hi Văn hơi nghiêng, hai mắt lập tức biến thành màu hồng!

"Không có! Chúng ta cùng nhau chơi đùa a! Chúng ta vẫn luôn cùng nhau chơi đùa nha!" Bé trai lẩm bẩm nói xong, đẩy mắt kính đen của mình một cái, nói!

"Rõ ràng có mà ! ! Đứa bé kia đẹp trai hơn!"

"Sẽ không! Chúng ta vẫn cùng nhau chơi đùa a!" Đứa bé trai vẫn ngoan ngoãn cầm bó hoa, lẩm bẩm nói!

"Rõ ràng đứa bé kia đẹp trai hơn!" Hàn Văn Hạo cố gắng chế tạo người thứ ba, muốn chia rẽ đôi uyên ương tốt đẹp này !

"Tôi đi ra ngoài xem một chút!" Hi Văn có chút căng thẳng, gần đây cô bé cảm giác lúc đi bộ ngoài vườn hoa, dường như có một đứa bé trai xinh đẹp đang nhìn mình, cô bé là cô gái Pháp điển hình, cô gái Pháp vĩnh viễn sẽ không để cho mình nhếch nhác bước ra cửa, họ vĩnh viễn sẽ mặc trang phục lộng lẫy, bởi vì các cô nghĩ tình yêu bất cứ lúc nào cũng có thể đến, lãng mạn chân tình làm cho các cô trở nên nhạy cảm, mê người hơn !

"Đừng đi ! Không có trai đẹp đâu ! Chúng ta vẫn cùng nhau chơi đùa a!" Bé trai có chút sốt ruột, cầm bó hoa muốn đuổi theo !

"Tôi đi ra ngoài xem một chút thôi! Nếu quả thật có thì sao ?"

"Không có đâu ! Cậu phải một lòng một chút a!"

"Tại sao tôi phải một lòng ? Tôi còn chưa kết hôn a!"

"Vậy cậu gả cho tôi đi !"

"Nhưng cậu bị cận thị a!"

"Vậy tôi không mang mắt kính nữa !"

"Vậy chắc chắn là cậu không nhìn thấy tôi rồi, tại sao tôi phải gả cho cậu chứ !"

"Tôi chỉ cận 1000 độ a."

"1000 độ còn chưa đủ à? Hả? không phải lần trước cậu nói mới 100 độ sao? Cậu là một tên lường gạt! Tôi không thích cậu ! !"

"Đừng mà ! Tôi vẫn cùng chơi đùa mà !"

"Ôi chao, cậu thật phiền a! người xưa đã nói những lời này, tôi không cần cậu nhắc nhở tôi cùng nhau chơi đùa! !" Hi Văn tức giận kêu to.

Thành công chia rẽ! !

Hàn Văn Hạo nhướng mày, khoe miệng xẹt qua một chút ý cười, đi ra ngoài. Hạ Tuyết ôm vai, đứng ở bên cửa, nhìn chăm chăm người đàn ông này, “chặc” một tiếng, cười nhạt, cảm thấy hẫng thật sự vô sỉ cực độ, cô vừa định xoay người trở về phòng, lại nghe điện thoại di động vang lên, cô cầm điện thoại lên alô một tiếng, giọng nói của Isha truyền tới: "Tối nay cô sẽ không chết chứ ?"

"Phi!" Hạ Tuyết cảm thấy cô thật ác độc !

"Nếu tối nay cô không chết, còn sức lực để nói chuyện, cô đến tham dự vũ hội hóa trang cho tôi !" Isha nói ngay!

"Tại sao ?" Hạ Tuyết kỳ quái hỏi: "Thân thể tôi còn chưa khỏe !"

Isha lạnh lùng, tức giận nói: "Dù sao cô tới là được, tôi tự sắp xếp ! !"

"Không phải cô đang nói chuyện liên quan đến Trầm Ngọc Lộ chứ ?
Isha, đừng như vậy."

"Cô tới hay không tới?" Isha ngắt lời cô, tức giận nói!

"Tôi không muốn cướp quảng cáo!" Hạ Tuyết bất đắc dĩ nói! !

"Ai muốn cô tranh giành quảng cáo hả ? Tôi còn chưa đến mức làm chuyện nhỏ nhặt này, mất thân phận của tôi!" Isha nói thẳng.

"Vậy cô muốn tôi đi làm gì?" Hạ Tuyết kỳ quái hỏi.

"Tôi tự có tính toán! Cô tới là được! Còn nữa, tôi nhắc nhở cô một lần nữa, nếu sau khi chia tay, trong lòng của cô đột nhiên cảm thấy mềm yếu, dành một chút thời gian, làm cho hẳn một bữa cơm Bye! Chút nữa chuyên gia trang điểm tới giúp cô ! !"

Hạ Tuyết sững sốt, thật không biết cô có ý gì?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Tổng Giám One - King (1)

Đêm đến.

Ánh sao lấp lánh, toàn bộ không gian có chút náo nhiệt.

Hội Sở VIP Kim phu nhân, tối nay ánh sao rực rỡ, rất nhiều minh tinh, danh viện, công tử giới thượng lưu và nhóm thân sĩ xôn xao mặc quần áo phối hợp chủ đề vũ hội hóa trang đêm nay là "Rừng rậm tinh linh" xuất hiện tại buổi tiệc tối trong vũ hội, Karla, một người đàn ông hào phóng, hơn 30 tuổi, đã từng ba lần tham gia tư vấn làm đẹp cho hoa hậu thế giới, lúc này hẳn đang cùng Lưu phu nhân là bà chủ thương hiệu châu báu nổi tiếng thế giới, đang bàn luận các nữ minh tinh đương kim có thể đảm đương phát ngôn cho thương hiệu, thật sự quá ít, mà Trần Ngọc Lộ, Lê Hiếu Hân cũng xem là nữ minh tinh nhạy cảm nhất, tân tấn ảnh hậu Hạ Tuyết, phía sau có hậu trường giúp đỡ, phong cách cá nhân của cô, vẫn chưa hoàn toàn lộ ra, cho nên hơi thiếu sức theo đuổi, trước mắt, là đứng đầu lễ phục dạ hội tiêu biểu của Giải Kim Mã ngày đó, nhưng ấn tượng quá nặng, tạm thời nhận xét không tốt.

Lưu phu nhân đang cầm ly rượu đỏ lắng nghe Karla bàn luận, cô cũng nghe ra vài phần tán thưởng, cười nói: "Tôi nghe trong lời nói của cậu, mặc dù đối với Hạ Tuyết có chút bất mãn, nhưng lại rất mong đợi ở cô ấy !"

Karla ha ha cười to, cầm ly cocktail uống một ngụm lớn, để cho rượu dịch trong khoang miệng không ngừng nổi lên thật lâu, rồi chậm rãi nuốt xuống, khẽ giơ cái ly màu xanh lá lên, nói: "Có lẽ Hạ Tuyết cũng không nhạy cảm hơn hai nữ minh tinh kia, nhưng bản thân cô ấy có thể tỏa sáng rất đặc biệt ở nhiều mặt. Ngài phải biết, một cô gái mà trong thân thể

có đặc điểm của ba người, một là hồn nhiên, một là gợi cảm, một là lý tính. Mà có thể đem ba cô gái này chung lại một chỗ, tôi nhìn thấy trước mắt, nữ minh tinh Trung Quốc cũng chỉ có Hạ Tuyết."

"Hả?" Lưu phu nhân ngạc nhiên cười nhìn Karla mỉm cười nói: "Cậu đánh giá cô ấy cao như vậy sao ?"

Karla đặt ly rượu trong tay lên bàn, nhìn Lưu phu nhân nói: "Khi Hạ Tuyết bước vào cửa chính Quốc Nội, tất cả biên tập tạp chí thời trang đã bắt đầu nhắm vào trang phục mỗi lần cô ấy xuất hiện, đây là lấy con mắt nhà nghề để bình luận!"

Lưu phu nhân không lên tiếng, cô đang nghĩ đến chuyện này.

"Chút nữa. Phu nhân ngài có thể xem ba nữ minh tinh này thể hiện trang phục vô cùng thanh tao và tuyệt đẹp. Tối nay tôi rất mong đợi biểu hiện của ba nữ minh tinh này." Karla mỉm cười nói.

Isha mặc chiếc váy dài màu vàng hung, chải đuôi tóc xù, tựa vào quầy rượu ngồi xuống bên này, nghiêng người nhìn Karla và Lưu phu nhân đang nói chuyện phiếm, hộp một ngụm rượu đỏ.

"Isha! Lần này cô để cho Hạ Tuyết tham gia vũ hội hóa trang, có ý nghĩa gì đặc biệt sao?" Niệm Niệm kỳ quái nhìn Isha hỏi.

Isha nhú mày, nói: "Tôi nhận được tin tức, lần này Lưu phu nhân mở vũ hội hóa trang, muốn mời đông đảo nữ minh tinh tham gia, có ý muốn chọn lựa người phát ngôn cho khu vực Trung Hoa, cho nên bà ta đặc biệt mời Karla tới đây, tôi đã xem qua Karla bình luận về phục sức và phong cách ăn mặc của các ngôi sao, đối với Hạ Tuyết không phải rất hài lòng, nhưng hẳn đánh giá cao Hạ Tuyết, mà hẳn còn vừa ý hai thí sinh, một là Trầm Ngọc Lộ cho hẳn ngạc nhiên, một là Lê Hiếu Hân, người này là nữ hoàng thảm đỏ, tối nay one-king sẽ do Lynda và Trầm Ngọc Lộ, Lê Hiếu Hân cùng

nhau tham dự, khẳng định đang chạy tới giành phát ngôn khối này bánh ngọt này"

"Hạ Tuyết chúng ta sẽ biểu hiện tốt sao?" Niệm Niệm nghe xong, bắt đầu có chút căng thẳng.

Isha cũng không biết, uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ nói: "Không biết, ai biết trong phút chốc xảy ra chuyện gì? one-king dám cướp quảng cáo của tôi, tôi không đoán được sau một khắc có chuyện gì xảy ra đâu, lão nương chỉ biết không phải là chỉ có một mình tôi có cảm giác cơ hội bởi thường đã đến !"

Một chiếc Ferrari màu bạc trắng gấp trước cửa Hội Sở !

Lê Hiếu Hân mặc váy tua màu xanh lá cây, gắn mái tóc giả màu xanh lá cây, hóa trang thành viên kẹo óng ánh, một thịnh hành năm nay, nhất là cánh môi màu xanh lá cây, ở trong màn đêm lóe ra ánh sáng màu xanh, tất cả người bên ngoài hội trường và danh viện xôn xao kinh ngạc, cô ăn diện quả nhiên như tinh linh trong rừng, cô cười khẽ một tiếng, cầm một túi xách trên châu màu trắng, đi vào trong đại sảnh hội sở bày trí cảnh rừng rậm âm u

Karla tay nâng ly rượu đỏ ngửa đầu lên, nhìn trang phục hôm nay của Lê Hiếu Hân, hần đột nhiên lắc đầu một cái, thở dài một hơi nói: "Vốn tối nay không xuất sắc? Tại sao phải cầm túi xách trên châu ? Tục!"

Lưu phu nhân nhu hòa cười một tiếng.

Chiếc xe Mercedes màu đen dừng trước thảm đỏ Hội Sở, phóng viên xôn xao cầm máy ảnh giả trang chụp Bên trong xe, Trần Ngọc Lộ mặc váy dài trễ ngực màu trắng bước xuống, hôm nay cô ta đội mái tóc dài màu trắng đến gối, trang điểm thành con ma màu bạc, tay cầm một cây gậy tinh linh dọc theo thảm đỏ thật dài đi vào hội trường, một trận gió thổi tới, tấm

lụa mỏng màu xanh nhạt sau lưng cô ta mở rộng ra giống như cánh chim. . .
. . .

Mọi người xông xáo, xông xáo cầm Camera nhắm vào Trần Ngọc Lộ quá tuyệt vời, rất nhiều phóng viên Fashion Magazine cho rằng tối nay nữ hoàng thảm đỏ hẳn là cô ta. Trần Ngọc Lộ nghe tiếng cảm thán như thế, cô ta cúi đầu mỉm cười, giống như nữ vương, sải bước đi vào đại sảnh hội sở, chỉ cần Karla thấy người xinh đẹp, sẽ uống một hợp cocktail, bởi vì đây là một sự hưởng thụ.

"Ngọc lộ. Hôm nay." Lưu phu nhân nhìn Trần Ngọc Lộ nhẹ bước đi vào hội sở, nhìn mọi người quyến rũ cười một tiếng, Karla thở dài một hơi, bật cười nói: "Tôi sợ nhất phụ nữ nở nụ cười với ai, nửa ngậm răng, nửa quyến rũ mắt, vĩnh viễn cũng không có gì mới mẻ, chỉ có trang phục lộng lẫy trên người cô ta có thể cải biến thân thể của cô ta rồi. Mỗi khi thế này, tôi không khỏi nghĩ đến ngọc trai còn kém một bậc. lần trước, Robert có nụ cười đẹp nhất thế giới. vô cùng hấp dẫn, từ trong ra ngoài."

"Khi nào Hạ Tuyết thì tới à?" Niệm Niệm có chút lo lắng, bởi vì cô nhìn thất Lưu phu nhân và Karla quả thật đang ngồi một bên bình phẩm các nữ minh tinh.

Isha liếc mắt nhìn, đã 8:30, cô có chút sốt ruột nói: "Người này chắc chắn tới chứ? Cô ấy lại phát điên sao ?"

Chiếc Kennedy màu xanh dương đậm thẳng gấp trước thảm đỏ, ánh đèn flash không ngừng lóe lên.

Cửa xe mở ra, chỉ thấy một đoàn bóng đen quỷ dị xuất hiện trước thảm đỏ, cô mặc trang phục phù thủy màu đen trong chuyện cổ tích, đội chiếc mũ đỉnh nhọn rộng vành màu đen, cúi đầu thần bí, sâu kín bước ra xe, nhẹ nhàng đi về phía đại sảnh hội sở. áo choàng đen thật dài quét qua

thảm đỏ vang lên tiếng soàn soạt, phóng viên không khỏi đi theo bước tiến của cô đi về phía trước.

Jack, chuyên gia trang điểm cho Hạ Tuyết đã từng tiếp nhận phỏng vấn nói: "Tôi nhận công việc trang điểm cho Hạ Tuyết, là bởi vì trên người của cô ấy thích nghi rất mạnh, đầy tiềm lực! Ở bên ngoài xã hội, cô ấy không chút để ý, giống như tất cả không để vào mắt, vừa vặn đây chính là thái độ của một nữ vương. Bởi vì cô ấy có dã tâm, nhưng người bình thường không thấy, trong xương cốt của cô ấy rất xinh đẹp, rất quyến rũ, nhất là lúc cô ấy yên lặng, bạn sẽ có cảm giác, hai tròng mắt của cô ấy phát ra vô cùng tịch mịch và phong tình, nhưng khi cô ấy vui vẻ cười to, bạn lại cảm thấy ánh mặt trời chói chang, tôi thích lúc cô ấy chăm chỉ làm việc, đeo mắt kính đen, chăm chú quan sát tạo hình của mình, cô ấy tôn trọng tôi, nhưng giữ vững lập trường của mình, đây là điều đặc biệt hiếm có ! Đến nay, tôi vẫn cho là, phụ nữ phải có nhiều mặt! Lúc bạn đối diện với sân khấu, bạn phải hết sức biểu lộ chính mình, nhưng lúc bình thường, thì một cái quần jean, một cái T-shirt trắng, là có thể làm cho bạn trở nên xinh đẹp, duyên dáng. Trong quá trình này, bạn phải sáng suốt. Hạ Tuyết là nữ minh tinh mà tôi đã gặp qua, là người sáng suốt nhất! Bởi vì cô ấy không lưu luyến! Đáng sợ nhưng đáng kính!"

Cô mặc trang phục phù thủy màu đen đi vào hội sở, tất cả tân khách đều xôn xao một hồi, giật mình với phong cách ăn mặc tối nay của Hạ Tuyết, Isha và Niệm Niệm bị hoảng sợ đến chân cũng mềm nhũn, Karla lại nắm chặt ly cocktail, nhìn chòng chọc chiếc mũ nhọn dưới một đôi mắt màu vàng óng ánh!

Trong tiếng xôn xao và cái nhìn chăm chú, cô đột nhiên cởi mũ đội đầu của mình, tháo áo choàng màu đen của mình, chỉ nghe “soạt” một tiếng, áo choàng vừa mới rơi xuống đất, liền thấy Hạ Tuyết chải hai bím tóc xù, bầu đôi mắt được phủ màu vàng óng ánh, nhẹ nhàng chớp một cái, lộ ra ánh sáng thần bí huyền hoặc, cô mặc chiếc váy ngắn bó sát người bằng vàng

ròng, sáng lấp lánh, bên ngoài váy là lụa mỏng màu vàng bao xung quanh, lộ ra đôi chân dài trắng như ngọc bên trong lớp lụa mỏng thật mê người, nhìn tỉ mỉ, trên chân ngọc xăm hoa văn tinh linh, giống như tinh linh đang ẩn núp trong đó, điều này hiển nhiên là một lần cực hạn sáng tạo ! !

"Điều tôi thường thức Hạ Tuyết nhất chính là cô ấy luôn có một loại thái độ trên cao nhìn xuống ẩn núp trong thân thể, nhưng cô ấy không dám bày ra, cảm giác thái độ này không tốt, cho nên tôi thường nói với cô ấy, nếu cô cảm thấy cô giỏi nhất, nhất định phải thể hiện chính mình. Bởi vì cuộc sống vốn là một quá trình thể hiện. Chỉ cần cô dám thể hiện, công việc của chúng ta mới có thể tiến hành được tốt hơn". Chuyên gia trang điểm lại nói.

Toàn trường xôn xao, không khỏi hâm mộ Hạ Tuyết có hậu trường quả nhiên thực lực phi phàm, tối nay một màn kinh điển, có lẽ sẽ được truyền tụng thật lâu! Isha hả hê, trên mặt nở nụ cười, biết tối nay mình thắng lợi!

Karla hài lòng cười, vừa nhìn Hạ Tuyết đứng trong sàn nhảy, nhìn mọi người lộ ra nụ cười nữ vương, trong lồng ngực hân hoan như máu huyết sôi trào, kích động cầm ly cocktail uống một hơi cạn sạch, Lưu phu nhân cũng mỉm ý mỉm cười đi về phía Hạ Tuyết, trong ánh mắt đổ kỵ và hâm mộ của nữ minh tinh, bắt tay với Hạ Tuyết

"Cám ơn cô đã đến tham gia vũ hội hóa trang của tôi, tối nay cô rất xinh đẹp, đẹp đến nỗi tôi không dám nhích tới gần." Lưu phu nhân mỉm cười nói.

Hạ Tuyết cũng đưa tay bắt tay với Lưu phu nhân, mỉm cười nói: "Đây là vinh hạnh của tôi."

"Mời ngồi." Kim phu nhân nhẹ cùng Hạ Tuyết đi về phía ghế salon.

"Hạ Tuyết, cũng lại là Hạ Tuyết!" Lê Hiếu Hân có chút không phục ôm vai ngồi trên ghế sa lon, nhìn Lynda tức giận nói: "Chúng ta cũng chưa có đoàn thể phục dịch như vậy!"

Lynda quay đầu nhìn Hiếu Hân một cái, lại quay đầu nhìn về phía Isha, cô đang đang cầm ly rượu đỏ nhìn mình, thẳng lợi nâng ly một cái, sắc mặt của Lynda lạnh lùng, nhớ Văn Vũ nói Hạ Tuyết sẽ không để ý? Buổi sáng nói không để ý, buổi tối tới giành quảng cáo rồi !

Trầm Ngọc Lộ ngồi trên ghế sa lon khách mời, trong con người lạnh lẽo, nâng ly cocktail, uống một hơi cạn sạch, cô ta thật sự không thích thất bại! ! ngay cả khi cô ta thối lui khỏi cái vòng này, cũng không thua rồi đi! Nhưng tối nay, đích xác Hạ Tuyết thể hiện một màn kinh điển!

"Mất hứng à?" Trác Bách Quân mỉm cười ngồi bên cạnh Trầm Ngọc Lộ, nói.

Hai mắt Trầm Ngọc Lộ thoáng qua tia tàn nhẫn, lại cười nói: "Tôi làm sao mất hứng? Cái này đủ thấy Toàn Cầu muốn đối phó one-king các người rồi, tôi vui mừng còn không kịp, nhưng quảng cáo, tôi thật lòng muốn có được! Bởi vì phát ngôn gần một tỷ cứ như vậy mất đi, tiện nghi cho con đề tiện Hạ Tuyết !"

Trác Bách Quân lại đột nhiên cười một tiếng nói: "Nếu muốn đối phó cô ta, tôi giúp cô giành lại quảng cáo này, chúng ta rất có thủ đoạn!"

Trầm Ngọc Lộ chậm rãi quay đầu nhìn Trác Bách Quân, không hiểu hỏi: "Cái gì?"

Trác Bách Quân nhìn tâm tình Hạ Tuyết và Lưu phu nhân vui vẻ phía đối diện, hân đột nhiên mỉm cười nói: "Trong tay chúng ta còn một con cờ. Đến lúc lấy ra rồi."

Trầm Ngọc Lộ mỉm cười nhìn Trác Bách Quân nói: "Anh nói
Cần Nhu?"

"Trên tay cô ta còn một USB! Tôi có thể chế tạo USB này là từ one-king phát ra, sau đó khiến Toàn Cầu biết one-king rất hèn hạ! Đến lúc đó không phải một hòn đá hạ hai con chim sao! Còn có thể khiến Hàn Văn Hạo trực tiếp giết Cần Nhu! Hắn sẽ giết cô ta đấy!" Trác Bách Quân suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy buồn cười, liền cúi đầu cười đến run người.

Trầm Ngọc Lộ cũng hả hê cười, nhìn Trác Bách Quân nói: "Tôi còn tưởng rằng anh không bỏ được cô gái kia."

"Không bỏ được? Hừ! Vì đạt tới mục đích, tôi có thể khiến bất luận kẻ nào phải chết!" Hai mắt Trác Bách Quân đột nhiên lộ ra tia tàn nhẫn ! !

Trầm Ngọc Lộ chột nhú mày, nói: "Vậy tôi thì sao ?"

Trác Bách Quân quay đầu, hai mắt tràn đầy dự vọng nhìn cô gái này nói: "Tôi làm sao nỡ giết cô? Cô giết không chết! Con là con hồ ly, có chín cái mạng Có chín khuôn mặt! Cũng không ai biết cô là ai. Cô đoán xem, Hàn Văn Hạo có thể nhận ra cô hay không ?"

Trầm Ngọc ngẩng mặt, lại nghĩ đến trong bóng tối, hắn chiếm đoạt nụ hôn của mình, nói ngay: "Hắn rất hoài nghi. Để cho hắn hoài nghi. Để cho hắn ở trên người của tôi tìm đáp án."

"Hắn sẽ tìm được đáp án trên người cô sao?" Trác Bách Quân hỏi.

Trầm Ngọc Lộ rất có lòng tin, cười nói: "Có lẽ sẽ. Có lẽ không"

Trác Bách Quân đột nhiên có chút mất hứng nói: "Lúc cùng hắn lên giường, giảm bớt các động tác tiêu hồn đi"

Trầm Ngọc Lộ cười, lại nhìn thấy Hạ Tuyết và Lưu phu nhân cùng Karla vẫn nói chuyện phiếm, sắc mặt của cô ta trầm xuống, cô từ trước đến giờ đều muốn thắng, chưa bao giờ muốn thua, khi còn bé cô ta tranh búp bê với bạn, đối phương thắng, cô ta liền đẩy bạn tốt ra giữa đường cái.

"Lúc nào thì tung USB này ra ?" Trầm Ngọc Lộ hỏi Trác Bách Quân! Cô ta có cảm giác không chờ nổi !

Trác Bách Quân nhú mày nói: "Rất nhanh! !"

Hạ Tuyết và Lưu phu nhân cùng Isha đàm phán chuyện phát ngôn, cô rất vui vẻ cảm ơn Lưu phu nhân, sau đó hẹn thời gian, ba ngày sau chính thức ký hợp đồng, Hạ Tuyết phải thực hiện phát ngôn tuyên truyền hoạt động tại Trung Quốc một năm, lúc cô đồng ý, theo thói quen cô cho rằng phải trở về Pháp, nhưng đột nhiên phát hiện, không có lý do gì trở về nữa rồi, mình phải bắt đầu lại !

Trầm Ngọc Lộ mỉm cười tao nhã đi tới phía Lưu phu nhân, Hạ Tuyết vừa định cách xa một mình tinh khó coi, lại bị Trầm Ngọc Lộ đón đầu, hai ảnh hậu một lần nữa đến gần đối phương, nhìn chăm chăm đối phương. Lần này, Trầm Ngọc Lộ không che giấu chiến tranh chút nào, cười nói: "Chúc mừng cô, tin rằng cô đã giành được làm người phát ngôn khu vực Trung Quốc với Lưu phu nhân Tối nay cô thật đẹp."

Hạ Tuyết biết Trầm Ngọc Lộ trắng trợn cướp đoạt quảng cáo của mình, cô không biểu hiện gì, chỉ mỉm cười nói: "Cảm ơn cô, đây là lần thu hoạch ngoài dự đoán của tôi, bởi vì tôi cũng không tranh thủ."

Trầm Ngọc Lộ chột nhú mày, nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết chỉ cười nhạt, muốn xoay người rời đi.

"Lần này giải thưởng Bách Hoa. Mặc dù tôi lọt vào vòng trong, nhưng vẫn hi vọng cô có thể đoạt ảnh hậu xinh đẹp"

mỉm cười xoay người nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết không muốn nhiều lời, chỉ mỉm cười gật đầu nói: "Cám ơn. . . .
.. " Cô đi ra ngoài.

Sắc mặt của Trầm Ngọc Lộ sa sầm, lạnh lùng nhìn cô chòng chọc, nói: "Tôi xem cô có thể hài lòng tới khi nào, sáu năm trước, bất quá cô chỉ là một nha đầu chết tiệt! Cô muốn đấu thắng tôi sao?"

"O? Thế nào ? Xem ra đêm nay, one-king các người không vui ha.
." Isha đang cầm ly rượu cố ý đến gần Lynda nói.

Lynda lạnh lùng quay đầu nhìn Isha, khẽ mỉm cười, cũng không khách khí nói: "Thắng bại là chuyện thường bình gia, không cần thiết để ở trong lòng, chị là người chống lại sóng to gió lớn."

"Ha ha ha. " Isha cầm ly rượu đỏ, cười đến nhánh hoa rung rinh, rượu rơi vãi, nói: "Ôi chao, thật sự là người trải qua sóng to gió lớn, nhưng không có trải qua tình yêu, cho nên cái nhìn kỳ quái như vậy. Thật là khiến người ta thật hâm mộ a! Tôi không giống, con người của tôi không thích thua! Hiểu chưa? Cô không biết! Cô sẽ ngạc nhiên thế nào đâu ? Ngày mai, cô chuẩn bị chi ra 50 triệu tiền phát ngôn quảng cáo cho ba tiểu thiên hậu one-king các người đi. Nếu ngày mai có thể ký hợp đồng thành công!"

Sắc mặt của Lynda lạnh lẽo, nhìn Isha nói: "Cô có ý gì?"

"Không nghe rõ à? Tôi đã nói rồi, cô cho rằng chị đây sẽ không chen ngang lấy tiền? Chuyện cười! ! Chúng ta chờ xem ! !" Isha nói vừa xong, lập tức xoay người rời đi.

Lynda tức giận đến cả người phát run, không khách khí nói: " Trầm Ngọc Lộ kia vào công ty chúng ta cũng không biết là tốt hay xấu, mang đến một đống chuyện phiền toái!"

Trác Bách Quân và Trầm Ngọc Lộ vẫn đứng ở nơi xa, nhìn Lynda và Isha hai người đánh nhau, bọn họ cười lạnh, nâng ly chạm cốc, ăn mừng.

Phòng làm việc Tổng Tài!

Hứa Mặc và Nhậm Phong nhanh chóng đi vào phòng làm việc, tay cầm một phần tài liệu, đặt trước bàn Hàn Văn Hạo nói: "Theo dõi một nhà Lưu phóng viên cũng không phát hiện tình huống khả nghi, về phần lần trước hai người phóng viên gặp chuyện không may, điều tra bà chủ quán, cũng tra hỏi ra một ít"

Hàn Văn Hạo vẫn cúi đầu nhìn tài liệu, mặt lạnh phân phó: "Nói!"

Hứa Mặc lập tức nói: "Bà chủ thừa nhận đêm đó phát hiện hai người phóng viên ăn Đoạn Trường thảo, thấy chết nhưng không cứu ! Chỉ là bà ta quỳ xuống khóc nói với chúng tôi, bà ta không hạ độc, nhưng phát hiện có người hạ độc, bởi vì bị uy hiếp, cho nên không dám nói! Lần này là Hi Thần thăm vấn, cũng không có sai sót."

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ngưng tụ, cầm văn kiện mở ra xem, vừa xem vừa nói: "Bà ta có khai ra người nào uy hiếp bà ta hay không ?"

"Bà ta nói với chúng tôi, đối phương chỉ liên lạc qua điện thoại, thật sự không biết đối phương thế nào." Hứa Mặc lại nói!

Hàn Văn Hạo nhìn kỹ bà chủ trong hình, quỳ trên mặt đất khóc lóc, bên cạnh đứa bé cũng ngồi dưới đất khóc, hân lạnh lùng nhìn chăm chăm

Nhậm Phong nói tiếp: "Chúng tôi phái người theo dõi Cần Nhu 24/24h, phát hiện cô ta trừ gọi điện thoại về công ty nói quay phim bên ngoài, cũng không phát hiện cô ta đến gần người nào khả nghi, nhưng có một lần vì

chuyện đào tạo, nhận điện thoại của Trác Bách Quân, cuối cùng hai người vì thông báo mà gây gổ"

"Trác Bách Quân?" Hàn Văn Hạo tỉnh tở nhớ tới cái tên này.

"Tên Trác Bách Quân này, năng lực rất lớn, sau khi tự gia nhập vào One-king, đảm nhiệm chức Tổng giám, có đoạn thời gian vì công ty kéo về rất nhiều diễn viên có thực lực, còn nuôi dưỡng rất nhiều người có năng lực kinh tế hơn người Nhưng cuộc sống riêng rất thác loạn, cùng rất nhiều nữ ngôi sao ở chung một chỗ, bao gồm Cần Nhu, lúc chúng tôi đi lên điều tra sự kiện CD, phát hiện Cần Nhu và Trác Bách Quân ở trong phòng làm việc kinh hoàng khác thường, lúc ấy tôi rất hoài nghi bọn họ cùng một nhóm, nhưng sự kiện CD, Trác Bách Quân có giải thích hợp lý, chúng tôi cũng theo dõi hẩn một vài ngày, nhưng cũng không có điều tra ra manh mối, bất quá trong quá trình, phát hiện Trác Bách Quân này thật cùng nhiều nữ diễn viên ở chung một chỗ, rất tùy tiện cùng người khác." Hứa Mặc lại nói.

Hàn Văn Hạo lật một tờ tài liệu, nhìn tấm hình Trác Bách Quân mặc áo sơ mi trắng, áo khoác áo len xanh, ngồi trước bàn làm việc, nói: "Như vậy quá lộ liễu?"

"Đúng vậy ! Rất lộ liễu !" Hứa Mặc nói.

Hàn Văn Hạo đặt tài liệu xuống, nhìn chăm chăm một điểm trước mặt nói: "Tất cả đầu mối, cũng rối loạn. làm mọi thứ không chệ vào đâu được như vậy, hẩn cảm thấy chúng ta một lỗ cũng không chui lọt"

Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo để văn kiện xuống, tựa vào trên ghế da, nhắm mắt, nghĩ đến rất nhiều hình ảnh, hẩn chậm rãi mở miệng nói: "Phái Tĩnh Đồng ẩn vào one-king, sau đó các người điều tra Trác Bách Quân cho tôi. Tôi nói là điều tra kỹ. Còn phải điều tra kỹ một người!"

"Người nào?" Hứa Mặc và Nhậm Phong hỏi.

"Trầm Ngọc Lộ. Tôi muốn ghi chép chụp lại hình ảnh của cô ta từ nhỏ đến lớn và tất cả chuyện cô ta làm những năm qua !" Hàn Văn Hạo đột nhiên mở mắt nói.

"Ngài hoài nghi cô ta là" Nhậm Phong không hiểu hỏi.

"Cô ta rất giống Hồ Điệp !" Hàn Văn Hạo đột nhiên gằn giọng.

"Sáu năm trước chúng ta cương quyết đưa cô ta ra khỏi nước, ảnh hậu kia chính là. Hồ Điệp ?" Nhậm Phong và Hứa Mặc nói!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng xoay người lại, nhìn bầu trời đêm quỉ dị, nói:
"Đúng vậy ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Nữ Chính Trên Đài

Hạ Tuyết tham gia vũ hội hóa trang xong, lúc trở về đã gần mười một giờ đêm, cô mệt mỏi lái xe, hướng vườn hoa chạy tới, lại nhìn thấy một bóng dáng màu hồng, chống cây dù ren nhỏ màu trắng đứng trong mưa đi tới đi lui, cô nhướn mày, lại gần một chút nhìn về phía trước, quả nhiên thấy con gái đã trẻ thế này, vẫn còn ở bên ngoài, sắc mặt của cô lạnh lùng, dừng xe ở ngoài vườn hoa, cầm túi xách bước xuống xe, từ đằng xa nhìn con gái tức giận, nói: "Con điên sao? Bây giờ là mấy giờ rồi, vẫn còn ở bên ngoài đi tới đi lui ? Sương mù rất nặng? Rốt cuộc con muốn làm gì?"

"Ai cần mẹ lo!" Hi Văn chống cây dù nhỏ, cầm túi xách màu hồng, ngửa đầu lên, mắt to tròn không khách khí nhìn mẹ chăm chăm, sau đó lại đi tới đi lui đang trong vườn hoa, dáng vẻ giống như cô gái Pháp, thỉnh thoảng còn nhìn trái, nhìn phải mỉm cười, Hạ Tuyết vừa đi gần cô bé, vừa nhướn mày, nghi ngờ nhìn vẻ mặt và thái độ của cô bé, lúc đang không hiểu chuyện gì, cửa chính mở ra, Thanh Nhã vội vàng đi ra, nhìn vẻ mặt bối rối của Hạ Tuyết, cười nói: "Tiểu thư, cô về rồi ?"

"Nó làm sao vậy ?" Hạ Tuyết kỳ quái lên tiếng hỏi.

Thanh Nhã cũng có chút dở khóc dở cười, nhìn bộ dáng Hi Văn, có chút do dự, nói: "Tiểu Chủ Nhân. Cái đó. Tôi cũng vậy không rõ ràng lắm, dường như cô cảm giác có một đứa bé trai xinh đẹp ở gần đang nhìn cô, cho nên cô như vậy."

Hạ Tuyết “a” một tiếng, bất đắc dĩ cười nói: "Ý của cô là, đã trẻ thế ở bên ngoài đi tới đi lui là vì nó cho là có một đứa bé trai xinh đẹp đang nhìn nó? Cho nên nó ăn mặc giống như con chim công ?"

Thanh Nhã cũng bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết, khẽ mỉm cười.

Hạ Tuyết cắn răng nghiêng lợi mắng Hàn Văn Hạo thật là hại người rất nặng, cô lập tức xoay người nhìn con gái nói: "Con !! Nếu không về phòng ngủ cho mẹ!! Con xem mẹ thu thập con thế nào ?"

"Không muốn !" Hi Văn chống cây dù nhỏ, nhìn bên ngoài vườn hoa một cái.

Hạ Tuyết lập tức sai bước đi tới trước mặt của Hi Văn, nắm chặt cổ của cô bé, tức giận nói: "Con không cút về ngủ cho mẹ, ngày mai mẹ sẽ đem hình chụp sinh nhật năm ngoái con ăn bánh ngọt xấu xí dán đầy đường!"

"Ghét ghê! ! Người ta chỉ ra ngoài đi một chút thôi ! !" Hi Văn tức giận giãy giụa mở tay mẹ, liền sai bước che dù đi trở về, vừa đi vừa ngẩng mặt nhìn ngoài vườn hoa nhìn một chút.

"Còn nhìn! ! Có ai thích loại cô gái như con chứ ! Mỗi ngày miệng giống như ăn phải ớt!" Hạ Tuyết nhìn con gái trách móc !

"Miệng mẹ ăn bánh ngọt cũng không thấy có bao nhiêu người thích mẹ !" Hi Văn vừa đi vào phòng khách, bắt đầu huyên náo với mẹ.

"Lúc mẹ mới sinh con ra nên bóp chết con!" Hạ Tuyết “phịch” một tiếng đóng cửa lại, tức giận nói.

"Vậy mẹ nên để cho bà ngoại bóp chết mẹ lúc mẹ vừa mới ra đời a!" Hi Văn xách cây dù nhỏ, giữa khuôn mặt nhỏ nhắn không khách khí cãi lại!

Hạ Tuyết vừa nghe, muốn xông lên véo lỗ tai của cô, Hi Văn hừ một tiếng, đi vào phòng.

"5 phút nữa, mẹ vào phòng, nếu không thấy con chưa thay áo ngủ.
."

"Mẹ lại bóp chết con chứ gì ?" Hi Văn “phịch” một tiếng, đóng chặt cửa !

Hạ Tuyết tức giận, chỉ vào bóng dáng nhỏ nói: "Phách lối như vậy! PA-PA nó đâu ? Sao không quản nó ?"

Thanh Nhã nhìn Hạ Tuyết nói: "Tối nay chủ nhân cũng không trở lại. . . .
.."

Sắc mặt của Hạ Tuyết trầm xuống, lòng không khỏi căng thẳng, hơi nghiêng người nhìn cánh cửa thư phòng đóng chặt, nhớ bình thường lúc này, hẳn đã trở lại, hoặc là ở thư phòng xem văn kiện, hoặc ngồi trên ghế sa lon trong phòng của mình, vừa gọt trái cây cho mình, nghe mình nằm trên giường la hét, nói nhảm một chút. Cô sâu kín nhìn cánh cửa kia, ngây ngốc hỏi: "Hắn. Không có gọi điện thoại về sao?"

"Không có." Thanh Nhã lắc đầu một cái.

Hạ Tuyết gật đầu, quay đầu nhìn Thanh Nhã mỉm cười nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn cô. Cô cũng nghỉ ngơi sớm đi, Hi Văn không cần hầu hạ, để cho tự mình nó, không nên quá nuông chiều nó".

"Tôi giúp cô rửa mặt a." Thanh Nhã nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói.

"Không cần." Hạ Tuyết lắc đầu, nói: "Đi về nghỉ ngơi đi" Phòng người giúp việc ở kế bên phòng tổng thống.

"Vâng." Thanh Nhã nói dứt lời, mỉm cười rời khỏi phòng tổng thống, nhất thời cả căn phòng trở nên yên tĩnh, Hạ Tuyết không có thói quen nhìn bốn phía im lặng thế này, không nhịn được, nhớ tới bóng dáng nhàn nhạt của Daniel đã ở cùng với mình sáu năm qua, hai tròng mắt của cô không khỏi mơ hồ chột lóe, thở dài, bước vào phòng, ném túi xách trên ghế sa lon, cả người nhào lên giường, trợn to cặp mắt mờ mịt nhìn trần nhà,

phát giác tâm trạng của mình bỗng bẽ mặt, hoàn toàn không có cách nào tập trung tinh thần.

Lúc này điện thoại di động vang lên.

Hạ Tuyết nhàm chán nhận. "Alô!"

"Tại sao cô về sớm vậy ?" Giọng nói của Isha truyền đến.

Hạ Tuyết nhìn chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, lúc này mới phát hiện, chỉ có cánh quạt quay quay, cô sâu kín nói: "Thói quen."

Isha đột nhiên cười nói: "Thế nào? Sau khi chia tay, phát hiện không nhẹ nhõm như tưởng tượng của mình chứ?"

Hạ Tuyết không biết nên nói gì.

Isha thở dài, nói với Hạ Tuyết nói: "Người khác không phải nói nha, chia tay đau khổ, thường cũng là vì không có thói quen, cùng một người ở chung một chỗ, mọi thứ đều dây dưa, buổi sáng, quen nhìn thấy hân, cùng hân ăn điểm tâm, sau đó nói quen nói nhảm, sau đó cùng nhau đi ra ngoài, cùng trở về, cùng nhau dùng cơm, cùng nhau trò chuyện thân mật, sau đó lập kế hoạch thói quen trong tương lai một chút, tương lai của chúng ta luôn cùng thói quen này gắn liền nhau. Đột nhiên, hân biến mất, giống như thân thể thiếu đi một khối. Cuộc sống luôn có rất nhiều bài học, sau khi cô xảy ra chuyện, một chút thống khổ và mất mát cũng như thất vọng sẽ đổ vào thân thể cô."

"Không biết hân nghĩ thế nào?" đột nhiên trong lòng Hạ Tuyết đau nhói, không muốn Daniel khổ sở như vậy.

"Khi hưởng thụ tình yêu ngọt ngào, cô phải dự đoán được tương lai mình sẽ phải gặp thống khổ tất cả mọi thứ đều là tương đối Ông chủ chúng tôi thật ra là một đàn ông rất cơ trí, hơn nữa ở phương diện tình

yêu, đàn ông xử lý có thể thành thực hơn so với phụ nữ một chút, yên tâm đi." Isha suy nghĩ nghĩ, đột nhiên cười nói: "Nếu không quen, làm cho hẳn một bữa cơm thôi. . . ."

Hạ Tuyết nghe xong, cô tức giận nói: "Rốt cuộc cô nói những lời này là có ý gì ? Hẳn bảo tôi nấu cơm cho hẳn à?"

"Chỉ cần phát hiện sau khi chia tay, trong lòng mềm yếu, thì làm cho hẳn một bữa cơm thôi. . . . cuối cùng tôi có cảm giác, giữa các người sẽ không kết thúc." Isha nói như vậy.

Hạ Tuyết cảm giác vô lực, nói với Isha: "Isha, tạm thời tôi không có hơi sức suy nghĩ tiếp chuyện khác. Tôi chỉ muốn nghiêm túc đóng phim !"

(chỗ này thiếu 1 đoạn, ta nghĩ là vậy!)

"Mẹ! ! Ha ha!" Isha cười nói: "Cô đó! Không cần gọi mẹ nữa! Người ta đã không phải là mẹ chồng của cô rồi !"

Hạ Tuyết cúp điện thoại, sau đó ném sang một bên, đứng dậy, đi vào phòng tắm, lột sạch quần áo, thả hoa hồng vào trong bồn tắm nước nóng, nhấn công cụ mát xa, hưởng thụ một chút, chậm rãi nhớ lại lời Isha nói lúc nãy, đột nhiên hẳn biến mất, giống như thân thể thiếu đi một khối. Cô nhướng mày, nhắm mắt, cả người chìm vào đáy bồn tắm không muốn nghĩ!

Qua một lúc lâu, Hạ Tuyết tắm xong, mặc áo ngủ tơ tằm màu tím thắt dây lưng, bên ngoài khoác màu trắng, chân trần đi ra khỏi phòng, sau đó cẩn thận đi tới phòng con gái, nhẹ nhàng vặn mở khóa cửa nhìn vào bên trong, thấy con gái đã thay áo ngủ màu hồng, đội mũ, đầu nghiêng qua một bên, đã ngủ, trong lòng của cô không khỏi ấm áp, nhẹ nhàng đóng cửa lại, chuẩn bị trở về phòng, khi đi qua thư phòng Daniel thì đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, suy nghĩ một chút, tay cầm khóa tâm, mở cửa phòng, nhất thời tối đen, trong phút chốc trong lòng cô cảm giác có một loại tịch mịch thật

sâu ập đến, cô thuận tay mở đèn, nhìn thấy cả thư phòng đều là sách, Daniel là một người yêu sách, lúc hần yên tĩnh, sẽ lấy một quyển sách, xem rất chăm chú, chân mày cau nhẹ

Hạ Tuyết từng bước, từng bước đi vào phòng, đi tới trước bàn đọc sách, nhìn trên bàn sách gỗ lim để mô hình địa cầu, đồng hồ, ống đựng bút, Laptop và một khung hình. Cô chạm rãi bật sáng đèn nhỏ trên bàn sách, sau đó cầm khung hình màu cà phê, đây là bức ảnh cô và con gái ngồi bên lò sưởi trong tòa lâu đài ở Pháp, cô mặc váy dài trắng, khoác áo choàng tơ, ôm con gái nằm trên thảm lông dê, nhìn ống kính mỉm cười, chụp được tấm hình này chính là Daniel, lúc hần chụp hình, cười nói đây là hai con dê nhỏ, mũm mĩm.

Hạ Tuyết nắm khung hình, hai mắt không khỏi ửng đỏ, nhớ lúc ấy là mùa đông giá rét, nhưng lò sưởi trong nhà đốt cháy hừng hực, chiếu vào khuôn mặt của ba người cũng thật là đỏ. Cô cúi đầu, nhìn mình trong tấm ảnh, khi đó là thật vui vẻ, hoạt bát cười nói. Cô khẽ thở dài, bất đắc dĩ mỉm cười, đặt khung xuống, lại phát hiện cạnh cửa đã sớm có một bóng đen, cô hoảng sợ hét to một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy Daniel mặc âu phục màu đen, đang đứng ở cạnh cửa, nhàn nhạt nhìn mình.

"Ách." Nhất thời Hạ Tuyết đỏ mặt, thân thể dán vào bàn đọc sách, nhìn Daniel đột nhiên xin lỗi, cười nói: "Em. Cái đó. Cái đó. Bởi vì. Trở về không có việc gì. nên đi vào xem một chút."

Daniel vẫn đứng bên cửa, nét mặt không có biểu cảm gì, nhìn mình, trong tròng mắt lạnh nhạt dần dần lộ ra một chút dịu dàng, mỉm cười nói: "Ừ..... Biết"

Hai người đồng thời im lặng lại, không khí trở nên có chút lúng túng, sau đó Daniel ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết khẽ mỉm cười nói: "Em còn có việc sao? Có lẽ Có cần giúp gì không ?"

"Không có!" Hạ Tuyết vội nói, sau khi nói xong, lại nhìn hẩn một cái, nói: "Anh Cái đó. Vừa mới về sao? Đường như em nghe nói tối nay anh không về."

"Anh về thay bộ quần áo, bên ngoài còn có người bạn đang đợi anh. phải đi ra ngoài ngay, tiếp tục bàn công việc." Daniel nói xong, nhìn cô nở nụ cười, một mình rời thư phòng, sau đó đi tới phòng của mình. Hạ Tuyết sững sờ đứng trong thư phòng, đột nhiên mặt đỏ lên, đáng chết, vào phòng người ta làm gì? Cô nặng nề thở dài, liền sai bước ra khỏi phòng, lúc này lại nhìn thấy một cô gái ngồi trong phòng khách, mặc váy dài lộ lưng xinh đẹp, đầu tóc quần gọn sóng, ngồi trên ghế sa lon, đang cúi đầu xem kịch bản của cô

Hạ Tuyết sững sờ, thật sững sờ, đứng ở hành lang, không biết nên tới chào hỏi hay thôi, rồi lại nghe thấy tiếng động trong phòng, cô lập tức xoay người, phát hiện con gái mở cửa phòng, cô lập tức nhấc váy đi tới, đi tới cạnh cửa nhìn vào bên trong, thấy Daniel đang ngồi bên giường con gái, vẻ mặt thương yêu mỉm cười mê người, dịu dàng đưa ngón tay thon dài trắng tinh, nhẹ nhàng sửa lại tóc cho con gái, hai mắt lộ ra ôn nhu, ở trong mắt cha, mỗi một cái chớp mắt của con gái, đều rất trân quý, bởi vì bất cứ lúc nào bọn họ cũng sẽ nghĩ tới, con bé con này, tương lai phải lập gia đình, sẽ rời đi mình, từ đó sẽ lo lắng, đường tình yêu của cô bé có thể sẽ chịu đựng trắc trở, hôn nhân cũng sẽ không thuận lợi.

Daniel nhàn nhạt nhìn con gái thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi Hi Văn đã cảm thấy PAPA trở lại, cô bé liền nhẹ nhàng vươn tay, ôm hông của PAPA nói: "PAPA, người đã về?"

"Ừ." Daniel mỉm cười nhìn con gái nói: "Hôm nay có khỏe không? công chúa nhỏ của PaPa."

"Không có. Con cùng bé trai sát vách cãi nhau." Hi Văn theo thói quen nhắm mắt lại, mặt dán sát thân thể PAPA, nói.

"Hả?" Daniel đột nhiên cười, nói: "Con không cần tha thứ cho hấn nhanh như vậy. . . ."

Hạ Tuyết sững sờ, nhìn chăm chăm người này.

"Tại sao?" Hi Văn đột nhiên đỏ mặt, hả hê cười, hỏi.

"Thực nữ phải chờ con trai nói xin lỗi, sau đó chúng ta sẽ kiêu ngạo nói, được rồi, tôi tha thứ cậu. Nhưng nhất định phải tha thứ, hiểu không?" Daniel cầm bàn tay nhỏ bé của con gái, để trên môi hôn, đây là động tác quen thuộc của hấn, mặc kệ là đối với cô, hay đối với con gái.

"Hôm nay dường như có một người bạn nhỏ khác cũng đến nhìn con."

.. " Hi Văn lại cười ngọt ngào nói.

"Hả? Vậy cũng không thể quá nhanh tiếp nhận hấn. Con phải nói với hấn, nếu cậu yêu thích tôi, thì theo đuổi tôi đi. Dùng tấm lòng thành thật theo đuổi tôi. Mà tôi không nhất định sẽ thích cậu."

Daniel đột nhiên cười, nói.

"OH, MY GOD!" Hạ Tuyết không nhìn trộm nên không biết, cô còn tưởng rằng con gái kiêu ngạo như vậy, đều là do Lam Anh, thì ra là còn có lời nói thì thâm này.

"Vâng. Biết rồi."

Hi Văn lại mệt mỏi.

"OK! Ngủ ngon nhé! PAPA yêu con"

"Con cũng yêu người, PAPA."

Hi Văn mỉm cười nói, sau đó hai cha con cô bé nhẹ nhàng miệng đối miệng hôn một cái, sau đó Daniel dịu dàng cẩn thận đắp chăn cho Hi Văn, cẩn thận đứng lên, đi ra khỏi phòng, liền thấy Hạ Tuyết, hấn cười khê, lạnh nhạt hỏi: "Còn chưa ngủ?"

Hạ Tuyết miễn cưỡng cười, tay chỉ về phía sau, thật sự tò mò hỏi: "Người kia là."

"Một người bạn hợp tác." Daniel đi tới phòng ngủ của mình.
Hạ Tuyết theo thói quen đi theo phía sau hắn, sau đó đi vào phòng, cô đi tới phía sau hắn vẫn rất lịch sự hỏi: "VẬY. có muốn em đến chào hỏi không ? Nhưng xưng hô như thế nào ?"

Daniel vừa đưa lưng về phía Hạ Tuyết, buông lỏng cúc áo, vừa mỉm cười nói: "Không cần, chỉ là bạn làm việc chung."

"MẶC. đồ dạ hội lộ lưng làm việc chung?" Hạ Tuyết trợn mắt nhìn chằm chằm Daniel, nói.

"Ừ." Daniel cởi ra tây trang của mình, Hạ Tuyết thuận tay nhận lấy, tay của cô mới chạm vào tây trang của hắn, chợt sững sốt nghĩ, tại sao cô theo người ta vào đây? Mà Daniel hiển nhiên cũng có chút kỳ quái, hắn xoay người ngạc nhiên nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười hỏi: "Em còn có việc gì sao?"

"Không có gì! Em về phòng trước." Hạ Tuyết đưa âu phục, trả lại cho Daniel, nhìn hắn ha ha miễn cưỡng cười nói.

"ĐƯỢC, cảm ơn." Daniel cầm lấy âu phục, sau đó lịch sự nói: "VẬY anh. . . .đi tắm. . . . Ngủ ngon. . . . Đi ngủ sớm đi. . . ."

"ĐƯỢC." Hạ Tuyết xoay người, ngực có chút buồn buồn đi vào phòng, sau đó muốn trở về phòng của mình, lại không khỏi xoay người đi đến phòng khách, vẫn thấy cô gái đó đang xem kịch bản của mình, cô nhú mày, bình thường ở trong nhà không ai dám động đến kịch bản của mình, cô cố gắng giữ lịch sự xoay người rời đi, đi vào phòng của mình, ngồi trên giường, nghĩ tới không khí bên ngoài kỳ quái, cô bất đắc dĩ thở dài, nằm xuống giường, đắp kín chăn ngủ.

Thời gian từ từ trôi qua, ngoài cửa vang lên tiếng đóng cửa phòng của Daniel, rồi đến tiếng bước chân, rồi đến giọng nói nhẹ nhàng với cô gái bên ngoài, sau đó hai người cùng nhau ra khỏi cửa

"Phịch....." cuối cùng tiếng đóng cửa vang lên, Hạ Tuyết lại nhắc chân ngồi dậy, nhìn bốn phía, sau khi Daniel đi, không gian càng yên tĩnh, đầu óc suy nghĩ rối loạn, cô cười khổ nói: "Đúng thật ! Thất tình là một loại không quen! Được rồi. Chúc phúc hăn vậy."

Đại sảnh khách sạn!

Hàn Văn Hạo vừa cùng lãnh đạo cao tầng công ty tham gia buổi tiệc xong, vừa hưởng bên ngoài đại sảnh đi, vừa nói: "Ngày mai sắp triển khai dự án khách sạn thế giới, ông nhất định phải toàn diện theo dõi! !"

"Dạ!" Tổng Giám đốc lập tức trả lời!

Hàn Văn Hạo lại phân phó cho Tả An Na bên cạnh : "Lần này chúng ta phân chia cổ đông, có xu hướng nào mới nhất không ?"

"Không có! Tất cả hoàn hảo!" Tả An Na lại nói!

Hàn Văn Hạo nghe xong, liền gật đầu, vừa muốn đi ra bên ngoài, lại thấy nơi thang máy trước mặt, có một bóng dáng quen thuộc, hăn sững sờ, đứng dừng bước chân, nhìn thấy Daniel đang cùng một cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh thang máy cười nói, phụ trách tầng lầu nhấn nút thang máy, tất cả tầng lầu đều là khu giải trí, có nhà hàng tây, nhà hàng Trung Quốc, còn có câu lạc bộ xông hơi cao cấp. Hăn nhướng mày, không hiểu sao.

"Đây không phải là Tổng Tài Toàn Cầu. Tại sao hăn?" Tả An Na cũng không hiểu nhìn Daniel cư nhiên cùng một cô gái xa lạ vừa nói vừa cười, có chút thân thiết, sau đó thang máy mở ra, Daniel rất lịch sự cô gái kia đi trước vào, hăn cũng đi vào, thang máy đóng lại.

Tả An Na không hiểu nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng không hiểu nhìn cảnh tượng này, con người hẩn quay vòng, nghĩ nghĩ, sai bước đi ra đại sảnh, vừa lấy điện thoại di động, vừa ngồi vào xe, bấm số điện thoại của Hạ Tuyết.

Tiếng chuông chậm rãi vang lên! !

Hàn Văn Hạo vừa nhìn xe từ từ khởi động, vừa chờ giọng nói của Hạ Tuyết, một lát sau, Hạ Tuyết nhận điện thoại, giọng nói khàn khàn “alô” một tiếng.

"Đây là trình diễn chuyện gì ?" Hàn Văn Hạo không hiểu hỏi.

"Cái gì trình diễn ?" Hạ Tuyết ngủ mơ mơ màng màng, hỏi.

"Vừa rồi tôi nhìn thấy Daniel tiên sinh của em và một cô gái xinh đẹp đi vào khu giải trí khách sạn chúng tôi. Có chuyện gì xảy ra?" Hàn Văn Hạo kỳ quái hỏi.

"Mắc mớ gì tới anh ?" Hạ Tuyết không khách khí cầm điện thoại nói với Hàn Văn Hạo.

"Giữa các người có xảy ra chuyện gì rồi phải không ?" Hàn Văn Hạo nghi ngờ hỏi.

Hạ Tuyết mặt chôn trong gối nằm, nói: "Không có gì! Chúng tôi rất tốt! ! Không cần anh nhiều chuyện! Chỉ cần anh không tới đây dây dưa với tôi thì tôi mọi sự tốt đẹp rồi !"

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, nghe giọng nói của Hạ Tuyết, cảm giác cô có chút không bình thường, nói: "Nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hạ Tuyết tức giận từ trên giường nhảy dựng lên, cầm điện thoại di động, lớn tiếng: "Tôi và anh không có chút quan hệ nào ! Tại sao tôi phải nói cho anh, tôi xảy ra chuyện gì? Anh có ý gì ? Chuyện của tôi, anh muốn trông nom, chuyện của chúng tôi, anh cũng muốn trông nom! Ai cần anh trông nom ? Anh quản tốt chuyện của anh là được rồi? Quản chuyện anh và vợ chưa cưới của anh đó ! ! Anh đừng đến đây đưa tôi! ! Tôi không muốn làm người thứ ba!"

"Em không phải là người thứ ba! Em là người sáu năm trước sinh con gái cho tôi! Em cũng có quyền lợi phải thu hồi!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

Hạ Tuyết cười khố, hai mắt rưng rưng, nắm điện thoại nói: "Thật sao? Tôi có thể thu hồi cái gì? Tôi không muốn cái gì hết! Tôi không muốn thu hồi cái gì hết! Tôi chỉ muốn cuộc sống bình yên ! Hàn Văn Hạo, tôi là một diễn viên, tôi chịu đựng áp lực rất nhiều anh có biết không? Lúc anh hôn tôi, anh có nghĩ tới cảm thụ của tôi hay không? Có nghĩ tới hay không, nếu có một ngày, mọi chuyện bị phơi bày, tôi có thể sẽ chết trong lời đồn đãi lịch sử ! ! !"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo mãnh liệt chớp lóe, cầm điện thoại di động, nhìn xe nhanh chóng chạy nhanh phía trước, xẹt qua từng ngọn đèn đường.
.....

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, đêm nay tịch mịch vô biên làm cho cô trở nên rất nhạy cảm, cô ghen ngào nói: "Bọn họ sẽ oán trách tôi làm kẻ thứ ba, quyến rũ đàn ông của phụ nữ mang thai, nói tôi là một hồ ly tinh, có lẽ khó nghe hơn, anh sẽ phá hủy cuộc đời của tôi và con gái ! Chúng ta sống trên đời này, không thể nào không để ý đến lời đồn đãi thị phi, tôi vì con gái, muốn sống bình yên một chút, sống quang minh lỗi lạc một chút, bởi vì thân phận của tôi, vốn đã gánh vác rất nhiều ngôn luận không chân thật, nhưng Daniel vẫn ở bên cạnh tôi, bên cạnh hãn cơ hồ không có bất kỳ cô gái nào, là vì muốn tránh lời đồn đãi làm tổn thương tôi ! Hàn Văn Hạo!

Tôi không phải nữ chính dưới đài! Tôi là người trên đài! dưới đèn sân khấu, tôi tận hưởng những tràng pháo tay, tôi nhất định phải trả giá thật lớn!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, im lặng nghe.

"Vợ chưa cưới của anh đã mang thai, anh lại chạy tới hôn tôi! ! Anh có biết trong lòng của tôi có bao nhiêu khó chịu sao? rất nhiều xấu hổ sao? Tôi cũng là một phụ nữ, tôi cũng cảm động ! Tôi không muốn làm tổn thương phụ nữ ! Tôi không muốn có một ngày, lúc tôi đối mặt với cô ấy, tôi phải cúi đầu xuống! Tôi làm sai chuyện gì, tôi phải cúi đầu xuống?" Hạ Tuyết rơi lệ, kích động hỏi.

Hàn Văn Hạo cầm điện thoại di động, ánh mắt lóe lên đau lòng, có lời nuốt trong cổ.

"Sau này xin đừng tới tìm tôi nữa! ! Tôi quyết định tách khỏi anh ! ! Những ngày chúng ta ở dưới chân núi. . . . xem như một chút thời gian chấp vá, lẩn tránh ánh mắt của Thượng Đế đi! Tôi quyết định phải sống, quang minh chính đại mà sống! Dùng năng lực của chính mình, đứng trên sân khấu, làm cho sự nghiệp của tôi tỏa sáng! Tôi không muốn gánh vác bất kỳ lời đồn đãi nào ! ! Tôi đã rất nỗ lực để đi đến hôm nay, từ ngày mẹ tôi mất đi, tôi công em trai hơn một tuổi, từ hai bàn tay trắng, cắn răng chịu đựng trăm ngàn cay đắng để đi đến hôm nay, tôi chỉ theo đuổi mơ ước ! ! Tôi muốn theo đuổi mơ ước, theo đuổi đến cuối cùng! Cuối cùng tôi vẫn cô đơn một mình, nhưng ít ra, tôi đứng trên sân khấu, còn có tiếng vỗ tay cùng với tôi! !" Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, cúp điện thoại ! !

Hàn Văn Hạo cầm điện thoại di động, nghe tiếng tút tút tút, nhìn ánh đèn lóe lên ngoài cửa sổ

Đêm! !

Rất sâu, rất sâu!

Trác Bách Quân đứng trong bóng tối, cầm điện thoại di động, hỏi: "USB đâu ?"

"Ở đây."

"Đưa cho tôi"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Dem Usb Cho Tôi

Sáng sớm!

Trong tiếng sóng biển ào ạt, Hạ Tuyết tỉnh lại, nhìn ánh nắng ban mai chiếu vào cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ màu trắng theo gió lay nhẹ, cô mơ hồ, đang lúc kỳ quái, đêm qua rõ ràng cô đã đóng cửa sổ rồi, tại sao sáng nay cảm giác gió biển mát mẽ dễ chịu lừa vào? Cô không nghĩ nữa, chỉ nhìn chằm chằm ánh nắng ban mai chiếu vào phòng, hưởng thụ gió biển mát mẽ thật sảng khoái, thậm chí có cảm giác sâu xa bừng lên, giống như trở về thời con gái lúc còn ở Pháp, nhưng có chút thương cảm và buồn bã.

Con người luôn bị mất đi mới biết quý trọng, quý trọng thời gian trong quá khứ.

Tiếng đàn dương cầm bên ngoài phòng khách chậm rãi truyền đến, ánh mắt cô sáng lên, tiếng đàn trong veo, rung động lòng người, không giống như con gái khảy đàn, cô ho khan một tiếng, nhắc chân, cầm áo khoác, vừa định đi chân trần ra ngoài, lại phát hiện áo khoác đặt ở bên giường, từ tờ tằm biến thành bông vải nhẹ, cô mỉm cười nói: "Thanh Nhã là quản gia tốt nhất trên thế giới."

Cô vừa khoác áo, vừa đi ra ngoài, ánh nắng ban mai chiếu vào trong phòng khách, nhìn thấy Daniel mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần tây đen, ngồi trước dương cầm, tay gảy nhẹ khúc "Nguyện cầu nhân thế dài lâu", ánh mắt dịu dàng quay về phía tia nắng ban mai, sống mũi cao cao phác họa đàn ông Tây Phương rất hoàn mỹ, đôi môi hấp dẫn khẽ mím, đang chăm chú dùng ngón tay thon dài trắng tinh đặt trên phím dương cầm, tay khảy khúc hát làm rung động lòng người, khoan thai, chậm rãi, khiến người

ta say mê, cảm thấy trên thế giới này, mọi chuyện xảy ra đều không quan trọng nữa

Hi Văn chuyên tâm ngồi bên cạnh PAPA, quay đầu nhìn PAPA cười khê.

Daniel vừa khảy đàn, vừa nhìn Hi Văn cũng dịu dàng cười, hẳn luôn là thầy giáo dạy dương cầm tốt nhất của Hi Văn, từ bốn tuổi Hi Văn bắt đầu học dương cầm, đều là Daniel ôm cô bé ngồi trên đùi của mình, nắm bàn tay nhỏ bé của nó, nhẹ nhàng chỉ trên phím nói: "Piano có bảy thang âm, lại có rất nhiều thanh điệu, âm nhạc là từ bảy thang âm, diễn hóa và chuyển biến ra. Có thể diễn hóa rất nhiều, rất nhiều âm nhạc. về sau Hi Văn chúng ta, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng phải làm cho bảy thang âm này phát triển với con, bởi vì chúng nó sẽ trợ giúp cho con trải qua cuộc sống và chuyện xưa, một chút bi thương và mất mát."

Hạ Tuyết đứng trong phòng khách, nhìn Daniel và Hi Văn phối hợp như thế, cô cười khê, nói: "Sớm như vậy?"

Daniel vừa khảy đàn, vừa mỉm cười quay đầu nhìn Hạ Tuyết, nói: "Ừ. hôm nay anh phải về công ty sớm, nhưng muốn xem mấy ngày nay Hi Văn có bỏ luyện đàn hay không, chút nữa mẹ sẽ tới đây cùng em"

"Không cần, chút nữa em trở về tổ diễn kịch rồi." Hạ Tuyết vội vàng mỉm cười nói.

Daniel nghe xong, liền dừng tay, nhìn Hạ Tuyết nói: "Nhanh như vậy? Thân thể đã khỏe chưa ?"

"Cũng không thể kéo thời gian của tổ diễn kịch, vốn em phải đi quay phim rồi." Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Daniel nghĩ nghĩ, mỉm cười, chuông cửa lại vang lên, người giúp việc ra mở cửa, Sophie đi nhanh tới, nói với Daniel : "Hội nghị khẩn cấp, tỉ suất hối đổi của Mỹ đã tụt dốc."

Daniel lập tức đứng lên, khẽ hôn Hi Văn, mỉm cười nói: "Bảo bối, PAPA có việc phải đi rồi".

"PAPA, hẹn gặp lại!" Hi Văn mỉm cười nói.

"Hẹn gặp lại." Daniel nói dứt lời, đứng lên, nhìn Hạ Tuyết một cái, lúc đi qua bên cạnh cô, nắm vai của cô nói: "Đến tổ diễn kịch, mọi thứ phải cẩn thận, anh mua cho em chiếc xe Kennedy màu xanh nhạt, cũng đã kiểm tra kỹ lưỡng rồi, lúc lái xe cẩn thận một chút."

"Ách." Hạ Tuyết vừa định nói chuyện.

Daniel nhanh chóng mặc âu phục vào do Thanh Nhã đưa tới, thẳng bước đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Cuộc sống có rất nhiều chia ly, có rất nhiều vội vã, có rất nhiều hấp tấp, có rất nhiều chuyện không như ý, nhưng Hạ Tuyết không phân biệt rõ loại chia ly này, cô chỉ biết, mình cũng phải xoay người, bởi vì phải bận bịu cho sự nghiệp của mình rồi !

Nửa giờ sau, Hạ Tuyết mặc áo len màu trắng, quần jean màu xanh dương, buộc tóc thật cao, ngồi vào chiếc xe Kennedy xanh lam, vừa nhai sandwich, vừa ăn bên nhìn Hi Văn đứng bên ngoài xe, mỉm cười nói: "Đừng lo lắng, nhớ mặt mày, làm cho mẹ cảm thấy con không muốn xa mẹ !"

"Chậc!" Hi Văn rất khinh bỉ nhìn cô, "à" một tiếng, ôm vai mĩa mai cô : "Lần này đi, mẹ đừng để mọi người tìm mẹ khắp núi, khắp nơi đi ?"

Hạ Tuyết quay đầu, vừa khởi động xe, vừa nhìn ánh mắt xem thường của Hi Văn, nói: "Tại sao lúc đó mẹ lại sinh ra đứa con gái như con vậy?"

"Mẹ phải hỏi cha! Mẹ không có thông minh này!" Hi Văn nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, rất phách lối, nói.

Hạ Tuyết hung hăng trừng mắt liếc cô bé, nắm chặt tay lái, đạp chân ga, trong tiếng dạn dò cẩn thận của Thanh Nhã, lái xe vọt thẳng ra phía trước
.....

Lúc giữa trưa, nhân viên làm việc Tổ diễn kịch, thấy Hạ Tuyết bình an trở lại tổ diễn kịch, tất cả mọi người xôn xao vỗ tay hoan hô, Hạ Tuyết cũng khom lưng mỉm cười xin lỗi mọi người : "Vô cùng xin lỗi, xảy ra chuyện như vậy, khiến mọi người đau lòng".

"Không sao, người không có việc gì là tốt! Mặc dù nhà đầu tư có chút lo lắng, nhưng cũng cố nán lại, cô yên tâm!" Phó Thiên Minh thật sự vui vẻ cười xong, nhìn Hạ Tuyết nói: "Kim Thăng Nguyên luôn lo lắng cho cô, sau khi biết cô không sao, muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng lại sợ hôn phu của cô sẽ hiểu lầm, nên không dám gọi!"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nở nụ cười, lại nói: "Chiều hôm nay, tôi có vai diễn, tôi phải đi hóa trang ! Kéo dài nhiều ngày như vậy, làm cho mọi người đợi lâu!"

"Được rồi, được rồi, được rồi! Cần Nhu cũng đang ở bên trong hóa trang!" Phó Thiên Minh cười nói.

Hạ Tuyết nghe, miễn cưỡng nở nụ cười, liền cùng Niệm Niệm đi tới phòng hóa trang.

Cần Nhu mặc y phục thiếu phụ nhân xinh đẹp thời kỳ dân quốc, chải búi tóc thời kỳ dân quốc tao nhã, cầm điện thoại di động nhìn Trác Bách Quân nói: "Chuyện này, chờ tôi chút đi, bây giờ có cần thiết lấy USB ra không ?"

"Bây giờ là thời cơ tốt nhất, một lần đánh đổ cô ta, mà cô có thể thuận lợi tiếp nhận vai “Trà Hoa Nữ”.” Trác Bách Quân lại nói!

Cần Nhu vẫn còn do dự, nhớ lúc Hạ Tuyết ngã xuống vách núi, mình có chút mềm lòng, cô ta hơi vội vàng nói: "Nhưng. Nếu như vậy làm, Hạ Tuyết thật sự sẽ hai bàn tay trắng, bị lịch sử nguyên rủa đến chết. Hàn Văn Hạo và Daniel sẽ chịu để yên sao ?"

"Mềm lòng rồi sao ?" Trác Bách Quân đột nhiên nhìn Cần Nhu có chút buồn cười hỏi, trong giọng nói lộ ra một chút châm chọc và lạnh lùng: "Mắt thấy cô sắp có được tất cả, để cho tôi giúp cô, bây giờ cô mềm lòng sao ?"

Ánh mắt Cần Nhu lóe sáng.

"Đem USB cho tôi! Tôi giúp cô thực hiện mơ ước!" Trác Bách Quân vội vàng nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Không Nên Chọc Tôi

Cần Nhu vẫn còn đang do dự nói: "Tôi để tôi suy nghĩ một chút nữa"

"Cần Nhu! !" Trác Bách Quân nhìn Cần Nhu căng thẳng nói: "Chẳng lẽ cô muốn buông tay tất cả? Buông tha “Trà Hoa Nữ”, có thể cô không còn thời gian trở mình rồi ! Cô suy nghĩ kỹ chưa ?"

Cần Nhu còn muốn nghĩ. Vẫn kiên trì nói: "Tôi suy nghĩ một chút nữa Tôi Có chút kiêng kỵ Hàn Văn Hạo và Daniel Tôi sợ bọn họ"

"Bọn họ để tôi đối phó! Không cần cô lo lắng!" Trong giọng nói của Trác Bách Quân đột nhiên cứng rắn, vô tình, tàn nhẫn.

Ánh mắt của Cần Nhu nghi ngờ nhú lại, có chút kỳ quái giọng điệu của hẳn.

Trác Bách Quân ý thức được vấn đề, đột nhiên cười, nói: "Bảo bối, nếu không phải tôi có chút hảo cảm với cô, tôi cũng không vì cô làm nhiều chuyện như vậy! Người bình thường tôi cũng không quan tâm, mặc kệ cô rồi."

Cần Nhu cúi đầu suy nghĩ chuyện này!

Trác Bách Quân lại khẩn trương nói: "Bảo bối, đừng do dự nữa, tôi đang chờ cô Sự kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn đấy!"

Cần Nhu khẽ thở dài, ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Hạ Tuyết cùng Niệm Niệm và Chí Tú đi tới, đứng ở cửa phòng hóa trang, vẻ mặt đanh nghi ngờ nhìn mình chăm chăm, Cần Nhu cười lạnh, liền nói: "Cô nhìn chăm chăm tôi làm gì?"

Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Tôi không thể nhìn chăm chăm cô sao?"

Cần Nhu cũng không cúp điện thoại, nhìn cô trong gương, mỉm cười nói: "Bây giờ cô là ảnh hậu, nhìn chăm chăm tôi cũng được." Sắc mặt của cô ta lạnh lùng, chậm rãi cúp điện thoại, để qua một bên, ánh mắt chột lóe lên.

Hạ Tuyết không vẫn để ý đến cô ta, ôm vai đi vào phòng hóa trang, ngồi xuống gương soi của mình, đột nhiên cười, nói: "Chúc mừng cô, vinh dự trở thành thiếu phu nhân rồi, quyến rũ Tướng quân."

Cần Nhu cầm bông phấn quét nhẹ trên mặt mình, lạnh lùng nói: "Không nên chọc tôi !"

Hạ Tuyết đột nhiên cúi đầu có chút kỳ quái cười nói: "Tại sao cô làm ra những chuyện ghê tởm kia, còn kêu gào người khác không nên chọc cô..... cô nói con người mình có kỳ quái hay không?"

Cần Nhu vẫn trang điểm, nhìn kỹ trong tròng mắt bình tĩnh của mình, có chút gợn sóng.

Hạ Tuyết nhìn chuyên gia hóa trang đi vào, xoa tóc cho mình, cung kính nói: "Hạ Tuyết, hôm nay hóa trang thành nha hoàn trong phủ tướng quân, nhưng vì trong phim cô sinh ra đứa bé, cho nên hóa trang hơi thô một chút. Đây là tổ diễn kịch yêu cầu"

"Ừ." Hạ Tuyết lạnh lùng trả lời, lại chuyển ánh mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Cần Nhu, cô ngạc nhiên cười nói: "Tại sao hôm nay im lặng như vậy?"

Cần Nhu vẫn trang điểm, nói: "Tôi vốn không thích nói chuyện! Nhất là nhìn người ghê tởm, càng không thích nói chuyện!"

Sắc mặt của Hạ Tuyết lạnh lẽo, nắm chặt nắm tay, thở phì phò nói: "Lúc quyến rũ người khác, tại sao lại không thấy cô nói một chút?"

Bông phấn trong tay Cần Nhu ngừng lại, cô ta liếc mắt nhìn chuyên gia hóa trang, trên mặt có chút mất tự nhiên, ánh mắt vội liếc qua bên phải, trong tròng mắt bùng lên lửa giận nhìn Hạ Tuyết một cái, sắc mặt cứng đờ nói: "Tôi đã nói với cô rồi, không nên chọc tôi ! !" (HTngứa miệng nên mang họa mà!)

Sắc mặt của Hạ Tuyết lạnh lẽo, nhìn Cần Nhu không khách khí nói: "Tại sao cô làm thương người khác, còn dám kêu gào người khác không nên chọc giận cô ? Cô có tư cách gì? Cô còn dám vênh váo hống hách như vậy? Vai phụ vĩnh viễn đều là vai phụ! ! Không hiểu rõ thân phận của mình! Còn phách lối như vậy! !"

"Bum! !" Cần Nhu tức giận nện mạnh hộp phấn trên mặt bàn, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô cũng không cần phách lối như vậy! ! Không ai cả đời thuận buồm xuôi gió! ! Cũng không có ai làm cả đời có thể đóng vai chính ! !"

Hạ Tuyết lập tức đứng lên, nhìn chòng chọc Cần Nhu, mặt lạnh lùng nói: "Xem như tôi là vai phụ khắp thiên hạ, Hạ Tuyết tôi cũng muốn thắng Cần Nhu cô! ! !"

Cần Nhu cũng đứng lên, lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết, mặt ngẩng mặt lên, cau mày ác hung ác nói: "Vậy chúng ta chờ xem ! ! Tôi xem, rốt cuộc tôi và cô, ai sẽ thắng! !"

"Không cần chờ xem! ! Hiện tại là tôi thắng! ! Cho dù cô xinh đẹp đến đâu, trong gương ăn mặc cao quý thế nào, nhưng tôi cũng thắng! !" Hạ Tuyết tức giận nói! !

"Tốt! ! Tốt! !" Cẩn Nhu nhìn Hạ Tuyết gật đầu nói: "Tốt! ! Chúng ta chờ xem ! ! Cô thắng, cô từ từ thắng! Tôi thua! Được chưa? Chống mắt mà nhìn, nhìn kỹ tương lai đi! !"

Cẩn Nhu vừa nói xong, lập tức đứng dậy, thấy Tiểu Mễ vừa đi vào, nhắc chiếc sườn xám của thiếu phu nhân thời kỳ dân quốc, đi ra ngoài, cô ta vừa đi ra ngoài, vừa thở phì phò, hai mắt xốc xếch chột lóe, hốc mắt đỏ bừng, sắc mặt lạnh lùng, co quắp nói: "Tôi vốn còn muốn tha cho cô một cái mạng! Xem ra là không cần tha! ! Tôi muốn xem cả đời này, cô có thể làm vai chính bao lâu ! !"

Cô ta nói xong, lập tức bấm điện thoại cho Trác Bách Quân! !

"Ừ." Đường như Trác Bách Quân ý thức được mình thắng.

"Mười phút sau, tôi sẽ truyền dữ liệu USB cho anh ! ! Hình ảnh này đủ phá hủy cô ta ! ! Tôi muốn phá hủy cô ta ! ! Tôi muốn để cho cô ta trọn đời thoát thân không được! !" Cẩn Nhu cắn răng nói! !

Tiểu Mễ vừa ôm hộp hóa trang đi ra ngoài, vừa mỉm cười nói: "Cẩn Nhu, càng lúc cô càng giống Hồ Điệp rồi ! ! Cô sẽ là ảnh hậu đấy!"

Cẩn Nhu không lên tiếng, cắn chặt răng, đi ra đại sảnh khách sạn, nhìn trời xanh mây trắng, ngẩng mặt nói: "Tôi muốn nhìn một chút, người nào thắng, người nào thua! !"

Phó Thiên Minh đứng trước ống kính, nhìn ngoài sân Cẩn Nhu hóa trang thiếu phu nhân, Hạ Tuyết hóa trang thiếu phụ quê mùa, hẩn nhìn ống kính kêu to: "Tốt! ! Chuẩn bị! ! Action!"

Nhiếp ảnh gia lập tức đè xuống ống kính nhắm ngay Cẩn Nhu! !

Vẻ mặt Cần Nhu lạnh lùng, đưa lên tay, hung hăng quăng một bạt tai nóng rát trên mặt Hạ Tuyết nói: "Tiện nhân !! Phủ Thiếu phu nhân là chỗ cô có thể tiến vào sao ?"

Trên mặt Tiểu Trà đau rát, ánh mắt không thể tin, uất ức nhìn chăm chăm em gái của mình, nói: "Tại sao cô có thể đối với tôi như vậy? Cô biết rõ Tướng quân là"

Em gái lại hung ác quăng một bạt tai trên mặt chị mình, làm rơi hoa tai của cô, lạnh lùng nói: "Tướng quân là cái gì? Tướng quân và tôi không chút quan hệ !! Cô chính là tiện nhân, vọng tưởng muốn làm Phượng Hoàng? Nằm mộng! !"

"Em gái !" Hai mắt Tiểu Trà rưng rưng, khuôn mặt sừng đỏ nhìn em gái, nói: "Tôi chỉ muốn gặp Tướng quân một lần. Tôi không muốn quyền rũ hãnh."

Em gái lại hung ác quăng một bạt tai lên mặt người chị, vẻ mặt cứng ngắt, hai mắt lạnh lùng nói: "Cút! ! Về sau không cho phép đến nơi này! ! Nếu cô vào nữa, tôi sẽ cho cô chết! ! Cút! !"

"CUT!" Phó Thiên Minh hài lòng nói: "Tốt! Hôm nay thật thuận lợi, một lần đã quay xong !! Cảm ơn! ! Kết thúc công việc! !"

Tất cả nhân viên tổ diễn kịch xông xáo vỗ tay vui mừng, nhưng Niệm Niệm lập tức cầm nước đá và khăn lông chạm trên khuôn mặt sừng đỏ của Hạ Tuyết, đau lòng dậm chân nói: "Mẹ nó, tại sao đánh hung ác như vậy ? Mặc dù đạo diễn nói phải thật đánh, cũng không đánh như vậy chứ ?"

Hạ Tuyết có chút tức giận, nhưng vẫn lắc đầu, khóe miệng lại tràn ra máu .

"Chảy máu!" Niệm Niệm lại đau lòng lau tía máu.

Cần Nhu ôm vai nhìn Hạ Tuyết, đột nhiên cười, nói: "Người tâm địa thiện lương, muốn sống thì phải chịu người bạt tai! ! Người ác độc, coi như không sống được, cũng sẽ lần lượt bạt tai người !"

Hạ Tuyết tức giận trợn trừng mắt nhìn cô ta ! ! (ai bảo ngu ngốc mà lì làm chi!)

Trong máy vi tính thể hiện truyền dữ liệu thành công! !

Trác Bách Quân lập tức ngồi trước máy vi tính, mở ra dữ liệu kia, vừa nhìn hình ảnh bên trong, mặc dù u ám, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp , thanh xuân của Hạ Tuyết, hắn đột nhiên cười, cười thỏa mãn, cười thoải mái

"Lúc nào thì phát?" Có một giọng nói hỏi.

"Tối nay."

Phòng làm việc Tổng Tài!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hàn Văn Hạo ngồi trước bàn làm việc, lên tiếng: "Ừ."

Hứa Mặc và Nhậm Phong đi vào, trong tay cầm một phần tài liệu, đặt trước mặt của Hàn Văn Hạo nói: "Đây là tư liệu của Trần Ngọc Lộ."

Hàn Văn Hạo vẫn xem một phần văn kiện cuối cùng, xem xong nội dung văn kiện, cầm bút ký tên của mình, khép văn kiện lại, cầm lấy tư liệu Trần Ngọc Lộ, mở ra xem, Trần Ngọc Lộ từ thời kỳ tiểu học xem lên, vẫn từ từ lật xem, cho đến lúc cô ta lớn lên. Hắn lạnh lùng nói: "Xác định. Trần Ngọc Lộ không phải Hồ Điệp?"

Hứa Mặc nói ngay: "Từ chứng cứ mới nhất cho thấy, không phải vậy. . . .
.."

Hàn Văn Hạo vẫn lật xem nội dung phía trên, hai mắt bao hàm số liệu phân tích, tư liệu giống nhau cũng không bỏ qua, nhìn hình Trần Ngọc Lộ 18 tuổi, giống như chú thiên nga nhỏ, nụ cười xán lạn, đứng dưới cây anh đào, hân chăm chú nhìn, nhưng trong đầu vẫn nhớ lúc Trần Ngọc Lộ bắt tay với mình, thói quen này

"Ngài có hoài nghi?" Nhậm Phong hỏi.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng, vẫn lật xem tài liệu nói: "Có người nói tôi là động vật họ mèo, khứu giác của tôi luôn luôn bén nhạy, tôi có thể ngửi mùi hương trên người cô ta và mùi hương của Hồ Điệp rất giống. Một người dù thay đổi thể nào, cũng không thể cải biến mùi vị thân thể. Thế nhưng tài liệu. Các người bảo đảm tài liệu là thật?"

"Chúng tôi khẳng định! !" Nhậm Phong nói ngay!

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nhíu lại, đặt tài liệu xuống, tựa vào trên ghế da, nghĩ tới một chuyện.

Lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn về phía cửa, nói: "Vào đi
.."

Tần Thư Lôi mỉm cười, đẩy cửa ngoài phòng làm việc đi tới, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Văn Hạo. đến lúc chúng ta đi xem áo cưới rồi. lễ kết hôn đã định vào đầu mùa xuân hai tháng sau"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi hòa hoãn, mỉm cười nói: "Nhưng hôm nay anh có chút việc bận rộn, có thể không có cách nào đi với em"

Tần Thư Lôi hơi thất vọng nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Có thật không? Áo cưới cũng muốn một mình em đi xem à?"

Hàn Văn Hạo trầm mặc mỉm cười nhìn Tần Thư Lôi.

Nhậm Phong và Hứa Mặc thức thời đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hàn Văn Hạo đành phải nhìn Tần Thư Lôi nói: "Tới đây."

Tần Thư Lôi đi về phía Hàn Văn Hạo, vòng qua bàn làm việc, có chút ủy khuất đi tới bên cạnh hắn, nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi thật sâu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, giống như hoa sen, ban đầu chọn cô làm vợ, có lẽ là thường thức một chút khí tức tao nhã của cô, hắn lại nhìn kỹ một cái bụng nhỏ của cô, mới chậm rãi cười nói: "Thế nào? Đã làm mẹ rồi, vẫn tính trẻ con như thế?"

Tần Thư Lôi có chút bất đắc dĩ ngồi trên đùi Hàn Văn Hạo, sau đó tựa vào trong ngực của hắn cười nói: "Em cũng không biết, nhưng trong lòng có chút hoang mang rối loạn, mẹ nói phụ nữ mang thai, tính tình và khẩu vị cũng sẽ thay đổi, em cũng không biết chuyện gì xảy ra."

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, nhẹ kéo hông của cô, cảm thụ sinh mệnh nhỏ trong bụng của cô, nhớ tới lời nói Hạ Tuyết, phụ nữ không nên tổn thương phụ nữ, nếu anh thật lòng tốt với tôi, xin hãy đối xử tử tế vợ chưa cưới của mình. Hắn ánh mắt ngưng tụ, ôm chặt Tần Thư Lôi nói: "Vất vả cho em rồi."

Tần Thư Lôi nghe lời này, ôn nhu cười, sau đó đem mặt tựa vào lồng ngực của hắn, dịu dàng nói: "Không vất vả, em sinh con cho anh, em rất hạnh phúc."

Hàn Văn Hạo cười, ôm chặt Tần Thư Lôi, ánh mắt nhìn xa xa nói: "Hãy khỏe mạnh. Chăm sóc con của chúng ta."

Hốc mắt Tần Thư Lôi đỏ lên, cảm kích gật đầu, mỉm cười nói: "Ừ Em hiểu rồi"

"Hôm nay em đi thử áo cưới trước đi, hôm nào anh sẽ đến xem. Chọn cái em thích." Hàn Văn Hạo mỉm cười nói.

Tần Thư Lôi đành phải ủy khuất nói: "Được rồi."

"Nghe lời. Đi đi. Hôm nay có rất nhiều chuyện bận rộn, kế hoạch hợp tác khách sạn thế giới làm anh rất nhức đầu." Hàn Văn Hạo lại nói.

Tần Thư Lôi biết Hàn Văn Hạo thích phụ nữ biết nghe lời, cô đành phải đứng dậy, nhìn Hàn Văn Hạo làm nũng, cười nói: "Em đi đây cha đưa bé."

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, ánh mắt ngưng tụ.

Tần Thư Lôi nhìn nét mặt Hàn Văn Hạo không đúng, cúi đầu hỏi khẽ: "Sao vậy?"

Hàn Văn Hạo lập tức mỉm cười nói: "Không có gì. Đi đi. Nói vệ sĩ bảo vệ cho em thật tốt."

"Biết rồi!" Tần Thư Lôi mỉm cười xoay người, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc, Hàn Văn Hạo nhìn cửa phòng làm việc đóng lại, liền nhớ tới hôm qua dường như Hạ Tuyết nói chuyện như muốn phát điên, hẳn đang muốn biết, rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì. Suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động lên, mở màn hình, di chuyển đến dãy số của Hạ Tuyết, quét lên lại quét xuống, ánh mắt hẩn lạnh lùng, lại nhấc số điện thoại của Hạ Tuyết.

Tiếng chuông bên kia vang lên, một lát sau, giọng nói đàn hồi của Hạ Tuyết truyền đến: "Chuyện gì?"

"Vừa nghe giọng nói của em, không phải nhớ tới trứng cá, chắc là nhớ tới bánh trứng, lúc ăn, lúc mắng, lúc nói chuyện, cũng không khách khí như vậy! !" Hàn Văn Hạo lạnh lùng, nói!

"Mắc mớ gì tới anh? Gọi điện thoại cho tôi làm gì? Không phải tôi đã nói anh đừng gọi điện thoại nữa sao ?" Hạ Tuyết không khách khí, nói!

"Gọi điện thoại cho em, nhất định là hỏi chuyện của em sao? Tôi nghe em nói như vậy, cũng biết em không sao! !" Hàn Văn Hạo cũng không khách khí nói: "Tôi chỉ nhớ con gái, cho nên gọi điện thoại cho em !"

"Bây giờ tôi ở Vườn trà! Anh nhớ con gái, thì gọi tới phòng tổng thống! !" Hạ Tuyết nói! !

"Bây giờ em đang ở Vườn trà?" Hàn Văn Hạo vừa nghe, lại nhắc nhở cô, nói: "Tôi cảnh cáo em, nếu em ngã xuống núi lần nữa, tôi mặc kệ em !"

"Phi!" Hạ Tuyết cúp điện thoại của hắn !

Hàn Văn Hạo nghe giọng điệu này của Hạ Tuyết, đặt điện thoại xuống, yên lòng cười.

Hôm nay thời tiết rất kỳ quái, buổi sáng nắng chói chang, buổi chiều lại nổi gió, thời tiết lại âm u, làm cho lòng người mờ mịt, còn đổ cơn mưa thê lương, thời tiết ảm đạm khiến người ta nghĩ đến một số chuyện xảy ra, lại trùng hợp là tiết trời cuối thu !

Tần Thư Lôi ngồi trong xe, quay đầu nhìn về phía bầu trời âm u, cơn mưa ảm đạm, khiến tâm tình cô không tốt nói: "Nếu Văn Hạo đi cùng tôi thì tốt quá"

Người giúp việc Nguyệt Dung mỉm cười nói: "Tiểu thư. Cô nên nhẫn nại một chút, sắp đến hôn lễ rồi"

Tần Thư Lôi đột nhiên cười nói: "Tiểu nha đầu!" Xe chạy trong mưa dừng trước cửa tiệm "Áo cưới Hoàng thất", Nguyệt Dung chống dù, mở cửa xe cho Tần Thư Lôi, Tần Thư Lôi vừa đi ra bệb ngoài, nhìn vệ sĩ nói: "Các người bên ngoài chờ tôi đi, tôi đi thử áo cưới, không có chuyện gì"

"Vâng !" Bọn vệ sĩ đáp lời!

Tần Thư Lôi cẩn thận đi vào tiệm áo cưới, quản lý lập tức dẫn nhân viên làm việc dìu Tần Thư Lôi lên lầu nói: "Tần tiểu thư, mời cô Chúng tôi đã phối áo cưới xinh đẹp nhất thế giới. Nhất định sẽ làm cô hài lòng."

Tần Thư Lôi cũng mỉm cười đi lên lầu, nói: "Chỉ tiếc, bởi vì thời gian quá gấp, tôi không có cách nào đặt đo vừa người"

"Tiệm áo cưới của chúng tôi nhất định khiến cô hài lòng. " Mọi người cùng nhau vừa nói, vừa cười đi lên trên, Tần Thư Lôi đi tới bậc cuối cùng, vừa nhìn sảnh triển lãm áo cưới đầy xa hoa mộng ảo, lại thấy một cô gái, mặc một bộ váy áo cưới trễ ngực màu trắng mộng ảo dài năm mét, đứng trước gương toàn thân, vóc người uyển chuyển mê người, đưa lưng về phía mình.

Tần Thư Lôi không nhận được, nhìn cô gái đó thêm lần nữa, mỉm cười nói: "Bóng lưng này rất quen thuộc a."

Nói vừa xong, trước mặt Trần Ngọc Lộ mỉm cười, quyến rũ mê người xoay người lại, tôn quý nhìn Tần Thư Lôi.

Tần Thư Lôi sững sờ nhìn cô ta.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Video

"Tần tiểu thư?" Trần Ngọc Lộ cũng hơi kinh ngạc nhìn Tần Thư Lôi nói: "Hôm nay cô cũng tới thử áo cưới sao?"

Tần Thư Lôi nghe, có chút xấu hổ cười nói: "Đúng vậy a."

"Chúc mừng cô và Hàn Tổng Tài, nở hoa kết trái." Trần Ngọc Lộ nhẹ giọng nói đùa.

"Cám ơn." Tần Thư Lôi mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc Lộ nói: "Cô. Cũng tới thử áo cưới? Cô cũng muốn kết hôn?"

Đột nhiên Trần Ngọc Lộ bất đắc dĩ cười nói: "Không có."

"Bắt đầu từ hôm nay Trần tiểu thư là người đại diện phát ngôn cho áo cưới Hoàng thất chúng tôi, hôm nay cô ấy tới thử áo cưới, để chuẩn bị quay ảnh cưới làm phát ngôn." Quản lý lập tức nói.

"A." Tần Thư Lôi nghe xong, khẽ mỉm cười nói: "Trần tiểu thư hình tượng cao quý, ưu nhã, rất thích hợp làm người phát ngôn."

"Cám ơn" Trần Ngọc Lộ mỉm cười xoay người, nhìn vóc dáng của mình vừa khít áo cưới, hai tay khẽ vuốt nhẹ ren bên hông, trong đầu cô ta vang lên tiếng nói từ nhiều năm trước, trong bóng tối, cô ta hôn nhẹ môi của hắn, cầu khẩn: "Chúng ta sinh bảo bảo, có được không?"

Giọng nói lạnh lùng kia truyền đến."Em không cần suy nghĩ nhiều."

Hai mắt Trầm Ngọc Lộ lạnh lùng, từ trong gương nhìn thấy Tần Thư Lôi cẩn thận khẽ vuốt ve cái bụng nhỏ, ngồi trên ghế sa lon, chuẩn bị xem kiểu dáng áo cưới, vẻ mặt của cô ta bắt đầu sa sầm đáng sợ, trong đầu lờn vờn hiện lên giọng nói trong phòng đêm qua"Ai cũng không thể sinh con cho Hàn Văn Hạo, chỉ có tôi Hạ Tuyết!! Tần Thư Lôi! ! Tôi muốn các người phải chết! !"

Trầm Ngọc Lộ đột nhiên cười, hơi ngẩng mặt nhìn mình trong gương, tao nhã mê người, lại nhìn thấy Tần Thư Lôi đang cười ngọt ngào nhìn áo cưới, cô ta cũng mỉm cười, khẽ nhấc váy cưới, đi tới bên cạnh Tần Thư Lôi ngồi xuống, nhìn kiểu dáng áo cưới thiết kế từ ngàn đóa hoa nhỏ, tán thưởng nói: "Chiếc áo này thật xinh đẹp, phía trên đính kim cương, lóe sáng rất hấp dẫn, váy áo là ngàn vạn đóa hoa, rực rỡ náo nhiệt, cũng không đoạt hào quang của chủ nhân..... "

"Tôi cũng cảm giác như vậy, nhưng người Hàn gia đối với áo cưới yêu cầu rất cao, nhất định phải rực rỡ chói mắt, nhưng váy vạn hoa thôi thì không đủ rực rỡ chói mắt Tôi còn nghiêng về ren và sợi kim tuyến đính hoa văn kim cương....." Tần Thư Lôi vô cùng khéo léo và lịch sự cười nói.

Ánh mắt Trầm Ngọc Lộ lạnh lẽo, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Ý kiến của Tần tiểu thư thật thú vị"

Tần Thư Lôi hơi mỉm cười, không phải cô không biết cô gái này, ngày đó ở buổi tiệc, thể hiện một chút mập mờ với Hàn Văn Hạo, chỉ vì cô có giáo dục tốt đẹp, cũng bị mẹ thường xuyên chỉ bảo, làm một tiểu thư khuê các, tương lai là vợ của một công tử tập đoàn lớn, phải dùng loại thủ đoạn nào để đối phó với cô gái dạng nào.....

"Cô đang bận rộn, tôi không quấy rầy nữa, tôi đi thay áo cưới trước, tôi cảm thấy tôi mặc bộ này, bên hông có chút chật" Trầm Ngọc Lộ mỉm cười khẽ nhấc váy thôi, đứng lên nói.

"Tốt." Tần Thư Lô ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn Trần Ngọc Lộ nói.

Trần Ngọc Lộ xoay người, sắc mặt lạnh lẽo, cùng hai người nhân viên làm việc, đi vào phòng hóa trang của mình, cô ta đi vào trước, nhìn hai người nhân viên làm việc nói: "Các người ở bên ngoài chờ tôi."

"Vâng !" Nhân viên làm việc lập tức đồng ý.

Trần Ngọc Lộ xoay khóa cửa, đi vào phòng hóa trang xa hoa màu vàng, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, sắc mặt lạnh lẽo, vẻ mặt nhanh chóng co quắp, cười nói: "Cái gì? Người Hàn gia đối với áo cưới yêu cầu rất cao, nhất định phải rực rỡ chói mắt Tôi xem cô có thể tự hào đến khi nào? Cô đừng vội vui mừng quá sớm với tôi, một lát nữa có kịch hay cho cô xem, nếu cô còn giữ được đứa bé, tôi liền để cho cô làm thiếu phu nhân Hàn gia ! !"

Trần Ngọc Lộ tức giận kéo trâm ngọc trên tóc mình xuống, lạnh lùng nhìn gương, lấy điện thoại di động của mình ra, gửi một tin nhắn "Cô ta tới đây" Gửi xong tin này, Trần Ngọc Lộ đặt điện thoại di động trên bàn trang điểm, đột nhiên cười, cười đến gương mặt cơ hồ biến hình, khôi phục diện mạo cũ Sắc mặt của cô ta lập tức thu lại, cắn răng tàn nhẫn nói: "Tôi không lấy được, các người, ai cũng đừng nghĩ lấy được ! !"

Tần Thư Lô tỉ mỉ nhìn tất cả kiểu dáng áo cưới, mỉm cười nhìn trúng thiết kế nổi tiếng đến từ Paris, tác phẩm mềm mại, thơm mát, toàn bộ váy cưới đều đính Mẫu Đơn bằng kim cương, hơn nữa chiếc váy phù hợp phong tục tập quán Trung quốc, phía trên thêu hình chim Phượng Hoàng, xinh đẹp, ưu nhã và cổ điển Đây mới là phong cách người Hàn gia, cô mỉm cười nói: "Tôi sẽ mặc thử cái này....."

"Mời....." Quản lý lập tức sai nhân viên làm việc đỡ Tần Thư Lô vào phòng hóa trang, sau đó giúp cô thay chiếc váy thật sự xinh đẹp và vừa

người, giống như áo cưới đo người đặt may, đứng trước kính toàn thân, nhân viên làm việc lập tức mỉm cười nói: "Ôi! Tần tiểu thư, áo cưới này rất thích hợp với cô a."

Tần Thư Lôi mỉm cười, đứng trước kính toàn thân, đầu tiên là nhìn trái phải áo cưới màu trắng chiếu sáng lấp lánh, quả thật làm cho mình tỏa sáng lấp lánh, cảm giác hấp dẫn, sống động. thậm chí cô rất yêu thích, khẽ nhấc váy nhìn hoa văn thêu chim phượng hoàng, thật sự rất ưa thích, cười nói: "Thật đẹp"

"Chúng ta đi ra ngoài xem tất cả ánh sáng và hiệu quả tạo hình"
Nhân viên làm việc đỡ Tần Thư Lôi đi ra phòng hóa trang.

"Tốt. " Tần Thư Lôi mỉm cười bảo nhân viên làm việc nhấc đuôi váy, vừa muốn đi ra ngoài, lại nghe tin nhắn điện thoại đặt trên bàn trang điểm vang lên, Nguyệt Dung ngạc nhiên, cầm điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn, rồi đưa tới trước mặt của Tần Thư Lôi nói: "Tiểu thư..... tin nhắn của cô !"

Tần Thư Lôi mỉm cười nhận lấy điện thoại, sau đó mở tin nhắn ra, vừa nhìn, lại thấy hình ảnh một đôi nam nữ trên giường hôn, hình ảnh mơ hồ, rõ ràng là thủ pháp cắt ghép hình ảnh sống động, sắc mặt của cô lạnh lẽo, phát hiện người nam quay mặt lại là. Cô lập tức cầm điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn nhân viên làm việc và Nguyệt Dung nói: "Các người đi ra ngoài trước."

"Vâng !" Nhân viên làm việc và Nguyệt Dung liền cùng nhau đi ra ngoài. Tần Thư Lôi nhanh chóng đóng cửa lại, khóa trái, thở phì phò, trên trán rịn mồ hôi lạnh, hai tay run rẩy mở đoạn video đột nhiên gửi đến, rõ ràng cô nhìn trong phim có một giọng nói rất quen, mơ mơ màng màng kêu nhỏ: "Anh tránh ra a.....Tránh ra..... Đừng hôn tôi"

Tần Thư Lôi ngừng thở, trừng to mắt nhìn trong bóng tối, có một bóng đàn ông, là chồng chưa cưới của mình, hẳn đang quay mặt hôn cô gái kia Cô gái kia..... Lại là Hạ Tuyết! !

Đầu ngón tay Tần Thư Lôi lạnh run, khẽ che miệng, trừng to mắt nhìn người đàn ông trong phim, ôm lấy Hạ Tuyết đi tới trên giường, nước mắt của cô từng giọt, từng giọt nhỏ xuống, một loại đau tê liệt tm phổi, bóp chặt trái tim, cô điên cuồng lắc đầu, nhìn người đàn ông trong phim đang đè Hạ Tuyết xuống giường, vẫn bá đạo hôn cô, sau đó kéo chăn, che mất thân hình hai người

"Không muốn! Không muốn!" Giọng nói mơ hồ của Hạ Tuyết bên trong chăn kêu nhỏ

Sắc mặt của Tần Thư Lôi trắng bệch, ngã xuống sàn, lòng bàn tay run rẩy cầm điện thoại di động, chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, nước mắt ào ào lăn xuống, cuối cùng, cô chợt cảm thấy bụng đau đớn kịch liệt, cô ôm bụng, đau đến đổ mồ hôi, kêu nhỏ ra ngoài, cô vừa đau đớn vừa nhìn hình ảnh kia, nước mắt cứ tuôn ra, tay ôm chặt bụng, cời váy, tháo bỏ kim cương.

Cô sợ hãi, vội vàng đem đoạn video còn chưa xem xong xóa sạch, sợ bị người khác phát hiện, sau đó ôm chặt bụng, rơi lệ đau lòng, bò dậy, xông ra ngoài.

"Phanh" một tiếng, cửa mở ra, Tần Thư Lôi đau đến đổ mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt, ôm chặt bụng xông ra ngoài, muốn đi tìm Hàn Văn Hạo, mọi người vừa nhìn thấy cô như vậy, cũng hoảng sợ, vội vàng chạy tới đỡ

"Buông tôi ra!" Tần Thư Lôi đột nhiên nổi điên, rồi thất thanh khóc rống, sau đó chạy tới cầu thang, có một nhân viên làm việc nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Tần Thư Lôi, cô lập tức đi tới nói: "Tần tiểu thư, cô mặc áo cưới rất bất tiện a."

Cô vừa mới đi đến sau lưng Tần Thư Lôi, dường như lơ đãng, bước chân đạp lên váy cô ngay bậc thang lầu

Tần Thư Lôi kích động, muốn bước xuống bậc thang, ai ngờ, đuôi váy bị kéo căng, chân cô vừa bước vào khoảng không, cô hét lên một tiếng, cả người lăn thẳng xuống cầu thang ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Tài Liệu

Hàn Văn Kiệt chạy xuống lầu, lao nhanh ra cửa bệnh viện, xông thẳng tới xe cứu thương

Cửa xe cứu thương “soát” một tiếng mở ra, bốn y tá nhanh chóng khiêng Tần Thư Lôi mặc áo cưới màu trắng, toà thân đầy máu, Tần Thư Lôi nằm trên băng ca, vừa khóc, vừa ôm chặt bụng, suy nhược kêu nhỏ: "Con của tôi. Cứu con của tôi."

Hàn Văn Kiệt lập tức vọt tới trước mặt chị dâu, cúi đầu căng thẳng nắm chặt tay của cô nói: "Chị dâu, xảy ra chuyện gì? Tại sao chị lại té ngã ?"

Tần Thư Lôi nằm trên băng ca, hai mắt đã chìm vào vô thức nhìn Hàn Văn Kiệt, nước mắt không ngừng lăn xuống, cô nắm tay Văn Kiệt, thân thể lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, làm cho cô nhất thời không chịu nổi, cố gắng sức lực cuối cùng kêu nhỏ: "Con của tôi. Cứu con của tôi."

Cô vừa nói xong, cả người đã hôn mê! !

"Chị dâu!" Hàn Văn Kiệt đau lòng gọi nhỏ, lập tức theo băng ca khẩn cấp chạy vào phòng cấp cứu ! !

Cửa chính phòng Tổng Tài “oanh” một tiếng mở ra, Hàn Văn Hạo nhanh chóng từ bên trong đi ra, gương mặt căng thẳng, hai mắt lạnh lẽo bộc lộ sát khí, kích động gầm nhẹ: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hôm nay, lúc ở chỗ này của tôi đi ra, còn rất tốt, tại sao đột nhiên không khống chế được tâm tình mà gào khóc ? Lại còn vấp ngã! ! Tôi đã phái nhiều vệ sĩ đi theo, cũng không có cách nào ngăn chặn chuyện này ? ? ?"

Hi Thần tiến lên nói: "Lúc nãy tôi tự mình đến tiệm áo cưới tìm hiểu tình huống, họ nói trước khi Tần tiểu thư gặp chuyện không may, nhận được một tin nhắn, sắc mặt có chút quái lạ, sau đó tự giam mình một lúc lâu, rồi khóc rống xông ra ngoài, bởi vì quá tâm tình kích động, bước hụt chân, cả người ngã xuống cầu thang !"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh như băng, nhanh chóng đi vào thang máy, tàn nhẫn nói: "Nhất định Tiệm áo cưới sẽ nói với chúng ta không có liên quan gì với bọn họ! ! Người của tôi tốt đẹp đi vào tiệm áo cưới, sau đó lại ra xảy chuyện ! ! Tôi nhất định phải tra ra rõ ràng! ! Nếu để tôi phát hiện, đây không phải là chuyện ngoài ý muốn, tôi muốn từng người của tiệm áo cưới chôn theo cho tôi ! ! ! !"

"Vâng! !" Bọn Nhậm Phong gật đầu đáp lời ! !

Cửa phòng Tổng Tài One-king mở ra! !

Hàn Văn Vũ vừa mặc âu phục bên xông ra ngoài, vừa chạy vừa nói với Lynda và Tiểu Thanh theo sát ra ngoài: "Một chút nữa chúng ta đi đến bệnh viện, nhất định có rất nhiều phóng viên! Cô phải mang đủ vệ sĩ ra ngoài! Một người đang rất tốt, tại sao đột nhiên xảy ra chuyện như vậy ?"

Lynda cũng cảm thấy kỳ quái nói: "Đúng vậy! ! Không phải là. Có người hãm hại chứ?"

Hàn Văn Vũ suy nghĩ, sốt ruột đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Đừng nói lung tung! Dựa vào tính cách của anh cả tôi, hẳn sẽ giết từng người một !"

Lynda và Tiểu Thanh không lên tiếng, cũng bước nhanh theo!

Trác Bách Quân nhìn bọn người Hàn Văn Vũ đi ra ngoài, hăn đột nhiên cười, kéo tấm rèm cửa sổ hoa bách hợp, sau đó cầm điện thoại di động, đi tới ghế làm việc trước cửa sổ sát đất, nhìn bầu trời xám xịt, mịt mờ, khắp nơi đều là màn mưa giăng lối, nhìn như một tấm lụa mỏng, mọi thứ trở nên mơ hồ, xinh đẹp hăn đột nhiên rất yêu, rất yêu phong cảnh trước mặt, sâu kín nói: "Bảo bối, đứa bé kia chắc là không giữ được rồi, cô vui vẻ chứ?"

Trầm Ngọc Lộ đột nhiên cười, cầm điện thoại di động, cũng đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn màn mưa mịt mờ, khẽ hớp một ngụm rượu đỏ, nói: "Còn có một người chưa giải quyết đấy."

"Rất nhanh. Còn vài giờ nữa." Trác Bách Quân đột nhiên mỉm cười nói: "Cô ta sẽ mất đi tất cả, thân bại danh liệt! ! Hai đàn ông cũng theo này video sẽ thân bại danh liệt ! !"

Trầm Ngọc Lộ hả hê cười, nói: "Ở chỗ Daniel, anh tra ra được cái gì?"

"Hàn Văn Hạo ngằm phái cổ đông đầu tư vào bên Daniel, lần trước ngằm làm một lần, để thử năng lực Daniel, bị tôi điều tra được !" Trác Bách Quân đột nhiên hả hê cười, cười thật vui vẻ ! !

Ánh mắt của Trầm Ngọc Lộ sáng lên, vui mừng nói: "Chuyện Daniel và Hàn Văn Hạo hợp tác, không phải."

"Cô phải nói thế này " Trác Bách Quân lạnh lùng nhướn mày nói: "Blake và Hàn gia tiêu rồi."

Trầm Ngọc Lộ vừa uống một ngụm rượu, thiếu chút nữa kích động mà cười lên, hỏi: "Vậy cha của anh không phải rất vui vẻ sao ?"

Trác Bách Quân hừ một tiếng, nói: "Mối hận của cha con tôi, đã đến lúc phải báo thù rồi!"

Chiếc Rolls-Royce và chiếc Jicha thẳng gấp trước cửa bệnh viện! !

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Hạo nhanh chóng xuống xe, nhanh chóng đi vào bệnh viện, hướng lối đi thật dài đi tới phòng cấp cứu, liếc mắt thấy em trai của mình đang đứng ngoài phòng cấp cứu lo lắng, chờ đợi, Hàn Văn Vũ lập tức kêu to: "Chú ba!"

Hàn Văn Kiệt quay đầu, thấy hai người anh trai đều tới, tâm trạng buồn bực, ngọt ngào của hắn mới giảm xuống, nhìn bọn họ nói: "Hai người đã tới rồi ! ! Ba, mẹ và hai bác Tần đều đến!"

"Thư Lôi thế nào? Con của tôi thế nào?" Hàn Văn Hạo căng thẳng hỏi!

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn anh trai, có chút bất đắc dĩ nói: "Bây giờ còn chưa biết, lúc này bác sĩ đi ra, có nói, tạm thời người mẹ thoát khỏi nguy hiểm, nhưng đứa bé. Đang tận lực cấp cứu!"

"Mẹ kiếp!" Hàn Văn Vũ tức giận kêu to: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Phế vật kia đi theo cô ấy vào tiệm áo cưới thì sao?"

Nguyệt Dung ôm quần áo của Tần Thư Lôi, cầm điện thoại di động của cô, đầu ngón tay lạnh run, sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ đến cả người run rẩy, đứng ở góc tường, rơi lệ nói: "Tôi."

Hàn Văn Hạo tức giận, nhanh chóng đảo mắt nhìn về phía Nguyệt Dung, sau đó bước nhanh tới, một tay nắm chặt bả vai của cô, rống to: "Nói! ! ! Xảy ra chuyện gì?"

Nguyệt Dung nhìn ánh mắt của Hàn Văn Hạo tràn đầy sát khí, không dám nói gì, nước mắt lăn xuống! !

"Nếu cô dám làm cho tôi tức giận! Tôi sẽ giết chết cô ! Tôi không có thời gian chờ cô khóc xong! !" Hàn Văn Hạo gầm nhẹ! !

"Anh cả, anh đừng kích động, lúc này em có hỏi rồi, cô ấy nói với em, vốn là cô ấy theo chị dâu đi vào phòng hóa trang thay quần áo, không ngờ cô ấy nhìn thấy một tin nhắn gửi tới, nên đưa cho chị dâu, sau khi chị dâu nhận xong, đột nhiên có chút hốt hoảng, bảo tất cả mọi người ra ngoài, một mình trong phòng hóa trang, chưa được bao lâu thì vội lao ra ngoài, xông tới cầu thang, rồi ngã xuống" Hàn Văn Kiệt nói nhanh.

Hàn Văn Hạo trừng mắt nhìn Nguyệt Dung! !

Nguyệt Dung nhìn Hàn Văn Hạo, vừa khóc, vừa run rẩy, kích động nói: "Vâng Là như vậy. Tôi thật không biết xảy ra chuyện gì, tiểu thư xông thẳng xuống lầu, chúng tôi kéo lại cũng không được. "

Hàn Văn Hạo lấy điện thoại trong tay Nguyệt Dung, vừa tức giận mở ra, vừa không tin nổi, nói nhanh: "Ngược lại, tôi muốn xem, rốt cuộc là tin nhắn gì?" Nhưng hắn mở điện thoại, nhìn vào trong, thực sự có một tin nhắn lúc 6 giờ ngày hôm qua, hắn lập tức trừng mắt, giận dữ nhìn Nguyệt Dung nói: "Cô giải thích cho tôi! ! Rõ ràng trong máy không có tin nhắn! ! Tại sao cô nói có tin nhắn?"

Nguyệt Dung sợ hãi, nước mắt không ngừng rơi, bật khóc, nói: "Thật sự có tin nhắn! ! Nhân viên làm việc đi theo tiểu thư vào phòng có thể làm chứng cho tôi! ! Cũng vì tin nhắn vang lên, chúng tôi mới rời khỏi phòng! !"

Hàn Văn Hạo để cho mình tỉnh táo, xem điện thoại một lần nữa, nhưng mà xem tới xem lui, cũng không có tin nhắn hôm nay, lửa giận thiêu đốt, hắn ném mạnh điện thoại xuống mặt đất, ánh mắt muốn giết người, nói: "Để tôi điều tra ra, tôi sẽ đem hắn lột da róc xương! !"

Văn phòng Tổng Tài Toàn Cầu!

Sophie khẩn cấp đi vào, nhìn Daniel đang chăm chú xem văn kiện, nói: "Tổng Tài, phòng thư ký của tập đoàn Hàn thị gọi điện thoại tới nói, hôm nay. vợ chưa cưới của Hàn Tổng Tài ở tiệm áo cưới xảy ra chuyện, cho nên cuộc họp 3 giờ chiều nay, phải dời lại !"

Daniel kinh ngạc nhìn Sophie nói: "Cái gì? Xảy ra chuyện không may? Xảy ra chuyện gì?"

"Tình huống cụ thể, còn chưa rõ, nhưng người từ trên cầu thang ngã xuống, e rằng đứa bé khó giữ được." vẻ mặt Sophie nghiêm túc nói.

Daniel khiếp sợ xoay người, nhìn Sophie nói: "Trời ạ. Chuyện này rất đáng sợ ! ! Bây giờ Hàn Tổng Tài ở bệnh viện chứ?"

"Vâng ! !" Sophie vừa đáp lời, vừa cầm một phần tài liệu đưa tới trước mặt của Daniel, nói: "Phần tài liệu này là EMS hôm nay mới đưa tới, muốn đích thân ngài ký nhận"

Daniel cầm lấy tài liệu, vừa mở ra , vừa biểu lộ quan tâm và lo âu nói: "Vốn nên tới thăm Tần tiểu thư một chút, nhưng lúc này, người nhà hai người bọn họ rất bận rộn, tôi không thể đến quấy rầy bọn họ, bất cứ lúc nào cô phải lưu ý tình hình, thông báo cho mẹ tôi biết, bà ấy và hai bác Hàn là thế giao, nhất định phải tới trước tiên !"

"Vâng !" Sophie lập tức đáp lời.

"Cô ra ngoài trước đi!" Daniel rút tài liệu ra.

"Vâng !" Sophie gật đầu, liền đi ra ngoài.

Daniel mở tài liệu ra vừa xem, hẩn nhứu mày thật chặt, ánh mắt chăm chú xem nội dung trên tài liệu, tài liệu thể hiện, bên trong đoàn cổ đông của mình, lại có người của Hàn Văn Hạo nằm vùng, sau sự kiện cổ đông náo động lần trước, lại cũng là Hàn Văn Hạo chỉ thị làm, chính là ngày hẩn tạo

cơ hội để cho hai cha con Hàn Văn Hạo và Hi Văn gặp nhau Hãn đột nhiên đặt văn kiện xuống, tròn mắt tức giận, đông cứng

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Cô Muốn Đi Đâu?

Vận mạng xoay chuyển, thời gian không ngừng xoay chuyển, nhưng đáng sợ nhất chính là vận mệnh, nó làm tất cả thay đổi không một tiếng động.

Ánh đèn màu đỏ phòng cấp cứu lóe sáng. Người của Hàn gia và Tần gia, hai nhà đều tới, Lam Anh cũng đến, tất cả các trưởng bối cũng nóng nảy như đốt, nhất là Hàn Trung Trí, trông đứng trông ngồi, trông được một một đứa cháu, cứ như vậy mất đi, hai mắt ông ta đỏ ngầu, tức giận nói: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao con bé không tự chăm sóc mình cho tốt? Cho dù gặp phải chuyện gì, cũng nên suy nghĩ vì đứa bé của Hàn gia chúng ta!"

Trang Minh Nguyệt muốn tiến lên, ngăn chừa nói tiếp, Lam Anh lạnh lùng nhìn Hàn Trung Trí nói: "Ông nói không phải rất vô nghĩa sao? Người mẹ nào sẽ buông tha con của mình? Nhất định là có gì chuyện bất đắc dĩ! Bây giờ tâm trạng của mọi người không tốt, ông còn muốn đổ lỗi tới, đổ lỗi lui!"

Hàn Trung Trí lập tức quay đầu lại, tức giận trợn trừng mắt nhìn Lam Anh, nhưng thấy người Tần gia hai mắt đỏ bừng, lo lắng con gái bị nguy hiểm, ông ta không thể làm gì khác hơn là đi tới trước hai xui gia, xin lỗi an ủi.

Lam Anh nhìn ông ta như vậy, quay đầu đi ôm vai thở dài, lại thấy vẻ mặt Trang Minh Nguyệt đang lo lắng, ghen ngào rơi lệ nhìn cửa phòng cấp cứu, bà bước tới bên cạnh Trang Minh Nguyệt, kéo nhẹ vai của bà ta, nói: "Bà không sao chứ?"

Tính tình Trang Minh Nguyệt từ trước đến giờ rất ôn nhu, dễ xúc động, bà thở dài một hơi, có chút mệt mỏi nói: "Làm Thiếu phu nhân của nhà giàu có không phải dễ dàng, một lát lo lắng cha mẹ chồng không hài lòng, một lát lo lắng mình làm không được tốt, tôi mang thai đứa con đầu lòng, cũng bởi vì một chuyện không có, khi đó, cả gia tộc đều đổ lỗi cho tôi. Chỉ có Trung Trí tin tôi Trong lòng của ông ta có thể hiểu, nhưng nói chuyện lại khó nghe như vậy".

Lam Anh thở dài, nhìn bà ta cười khổ nói: "Cũng chỉ có bà mới hiểu tên đầu gối kia"

Trang Minh Nguyệt không muốn nói chuyện, thở dài một hơi, thời gian trôi qua thật lâu ! !

Ánh đèn phòng cấp cứu đã tắt, Hàn Văn Hạo bước tới trước cửa phòng giải phẫu, mọi người cũng lo lắng đi theo sát.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi ra, trên mặt nghiêm túc nhìn mọi người nói: "Xin lỗi, đứa bé không thể giữ lại. Chúng tôi đã cố gắng hết sức".

Các trưởng bối vừa nghe, tất cả đều đau lòng rơi lệ, ngay cả Hàn Trung Trí, hốc mắt cũng đỏ lên, cúi đầu, lắc đầu thở dài, vừa mất đi đứa bé!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng đứng một bên, nín thở, hằn nắm chặt hai tay, hai mắt bộc lộ sát khí mãnh liệt, nói: "Ai dám phá hủy vợ con tôi, tôi muốn hấn chết!"

Anh em Hàn Văn Kiệt cùng lo lắng nhìn anh cả.

"Tránh một chút cho bệnh nhân ra." Tiếng Y tá từ bên trong truyền tới.

Hàn Văn Hạo và mẹ Tần kích động bước lên trước, nhìn Tần Thư Lôi nằm trên trên giường nệm trắng như tuyết, sắc mặt tái nhợt, hai mắt khép chặt, giống như người chết, nhìn vô cùng thê lương làm cho người ta đau lòng, Hàn Văn Hạo nắm chặt tay Tần Thư Lôi, lần đầu tiên cho cô một chút dịu dàng, đem bàn tay nhỏ bé đặt lên môi hôn, mẹ Tần cũng đau lòng bật khóc: "Trời ơi, Phải làm sao đây ? Sáng nay Thư Lôi mới đến tìm tôi, nói buổi sáng cho đứa bé ăn, nó rất thương đứa bé này a, mấy ngày nay, trên mặt rất vui vẻ, hạnh phúc. Nếu nó tỉnh lại, biết đứa bé không còn, nó sẽ làm sao ?"

Hàn Văn Hạo không nói lời nào, chỉ nắm tay Tần Thư Lôi thật chặt, nhìn hai mắt cô khép chặt, sắc mặt tái nhợt, tròng mắt xẹt qua một chút đau lòng, thở dài một hơi, trên mặt bắt đầu vận vẹo đáng sợ

"Bệnh nhân trước hết phải trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, có thể ba giờ sau cô ấy sẽ tỉnh lại." Bác sĩ nói.

Người cả nhà vừa nghe, tất cả đều đi theo giường di động, đi tới phòng bệnh VIP.

Ba anh em Hàn Văn Hạo vừa đi, vừa đẩy chiếc giường di động của Tần Thư Lôi, Hàn Văn Kiệt kỳ quái nói: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đây là tai nạn ngoài ý muốn, hay do người làm?"

"Ngoài ý muốn! ?" Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, ánh mắt chột lóe nói: "Thế giới này không có cái gì ngoài ý muốn! Chuyện xảy ra ở bên cạnh Hàn Văn Hạo tôi sẽ không có chuyện ngoài ý muốn! Chỉ chờ Tần Thư Lôi tỉnh lại, tôi có thể biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!"

Tĩnh Đồng mặc áo sơ mi màu trắng kẻ sọc, váy ngắn màu đen, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, đeo mắt kính đen, đeo thẻ công tác one-king, trong tay

đang cầm một ly cà phê đi tới trước cửa phòng làm việc của Tổng giám, nhẹ nhàng gõ cửa.

Trác Bách Quân nắm điện thoại hỏi Trần Ngọc Lộ, mỉm cười nói: "Tài liệu đã gửi đi ra ngoài, Daniel ký nhận rồi, lúc này chắc là hấn đang tức giận ngồi trước bàn làm việc, tính toán xem phải đối phó Hàn Văn Hạo thế nào."

Trần Ngọc Lộ đang cầm ly rượu đỏ mỉm cười, nói với Trác Bách Quân: "Lúc nãy gọi điện thoại cho Hồ Diệp bên Canada, cô ta đang ở phòng tranh, nói tôi nếu không có việc gì thì đừng quấy rầy cô ta"

Trác Bách Quân nhắc nhở Trần Ngọc Lộ: "Cô phải cẩn thận, Hàn Văn Hạo làm việc vô cùng sắc bén và nhanh chóng, hấn sẽ rất nhanh tra ra được cô! ! Lúc Tần Thư Lôi ngã xuống lầu, vừa khéo cô cũng ở trong tiệm áo cưới, cô có thể chịu đựng được sao?"

Trần Ngọc Lộ không lên tiếng, ngẩng mặt nhìn sắc trời càng lúc càng tối, khắp bầu trời, giầy giữa màu xanh cuối cùng

Tiếng gõ cửa vang lên.

Rốt cuộc Trác Bách Quân để điện thoại xuống, có chút mất hứng nói: "Vào đi!"

Tĩnh Đồng cẩn thận cầm cà phê, sắc mặt bình tĩnh đi vào, mỉm cười nói: "Tổng giám, mời anh muốn cà phê."

Trác Bách Quân nhìn khuôn mặt mới của Tĩnh Đồng, nói: "Cô là ai? Thư ký của tôi đâu?"

Tĩnh Đồng cũng có chút kỳ quái nhìn Trác Bách Quân nói: "Hiếu Vân mang thai, tháng trước cô ấy đã yêu cầu từ chức, sau đó tôi được bộ phận nhân sự điều tới đây làm thư ký của anh, tôi là Tĩnh Đồng."

Trác Bách Quân vừa nghi ngờ nhìn Tĩnh Đồng, vừa mở cơ sở dữ liệu, tra xét tư liệu của Tĩnh Đồng, phía trên biểu hiện thật sự cô đã làm việc tại bộ phận nhân sự hơn hai năm rồi, sắc mặt của hắn có chút hòa hoãn, nói: "Thư ký của tôi luôn do tôi lựa chọn, hôm nay cô làm việc xong, trở về bộ phận nhân sự đi"

"Vâng" Tĩnh Đồng mỉm cười, cầm cà phê cẩn thận đặt lên bàn Trác Bách Quân, nhưng bởi vì khom người một cái, hai cúc áo trên ngực "cốc" một tiếng, bung ra, lộ ra bộ ngực sữa thật sự mê người, khuôn mặt của cô lập tức đỏ lên, nắm chặt cổ áo trên ngực, vội vàng nói tiếng xin lỗi, muốn xoay người rời đi, Trác Bách Quân lại nắm chặt tay Tĩnh Đồng, nhìn cô, ánh mắt lộ ra ánh sáng dâm tà nói: "Cô muốn đi đâu ?"

Cử động của Trác Bách Quân làm cho Tĩnh Đồng có chút hoảng sợ, run run hỏi: "Tổng giám! Anh muốn làm gì?"

"Không phải cô muốn làm thư ký của tôi sao?" Trác Bách Quân lập tức nắm chặt cổ tay Tĩnh Đồng, làm cho cả người cô nằm vắt ngang bàn làm việc nghiêng ra trước, áo lót ren và bộ ngực sữa lập tức bày ra không bỏ sót, thậm chí bởi vì quá đầy đặn, trong áo lót lộ ra một chút điểm hồng làm cho người ta muốn mút lấy, ánh mắt của hắn sáng lên.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Đứa Bé

"Tổng giám. Anh đừng như vậy." Tĩnh Đồng bị Trác Bách Quân ném lên ghế sa lon, cô hoảng sợ thất thanh khóc rống, cố gắng đẩy Trác Bách Quân ra, mặt đỏ tới mang tai, lo sợ, nói: "Đừng như vậy, tôi đã có bạn trai rồi ! !"

Trác Bách Quân vừa nghe, sắc mặt lạnh lẽo, đứng thẳng người dậy, hơi ngẩng đầu nhìn bộ dáng nhát gan, vâng vâng dạ dạ của Tĩnh Đồng, giống như con thỏ nhỏ, cô gái như vậy lại có bạn trai rồi sao ? Hắn nhướn mày, hỏi: "Bạn trai của cô là ai vậy?"

"Phó đạo diễn đài truyền hình." Tĩnh Đồng vừa khóc, vừa sợ hãi nói.

Trác Bách Quân cúi đầu, ánh mắt giống như độc xà nhìn chằm chằm cô, nói: "Vẫn là xử nữ sao?"

Tĩnh Đồng sợ hãi, không dám cử động, không dám nói gì, nước mắt không ngừng lăn xuống, đáng vẻ như vậy, làm cho Trác Bách Quân cảm thấy mới mẻ, rất có tính khiêu chiến, hắn lập tức nở nụ cười nói: "Được rồi! Tôi cho rằng cô là loại người tùy tiện, để cho tôi trèo lên! Cô cũng biết, cái vòng này chính là như vậy, đứng lên đi Không đùa với cô nữa, yên tâm làm thư ký của tôi"

"Tôi." Tĩnh Đồng dường như miễn cưỡng và sợ hãi!

"Cố gắng làm việc, đi ra ngoài đi!" Trác Bách Quân nói ngay.

Tĩnh Đồng không có cách nào, chỉ đành phải gật đầu, vừa úy khuất lau nước mắt, vừa sợ hãi đi ra khỏi phòng làm việc, sai khi đóng cửa lại, mặt ửng đỏ, lẩn tránh ánh mắt đồng nghiệp, đi vào thang máy, nhấn nút cửa thang máy, cửa đóng lại, xung quanh im ắng, sắc mặt của cô đột nhiên lạnh lẽo, tháo mắt kính đen của mình, lộ ra một đôi mắt lạnh lùng, cầm điện thoại di động lên, gọi cho Nhậm Phong nói: "Giải quyết xong !"

Phòng làm việc Tổng Tài Toàn Cầu !

"Bọn họ làm như vậy, thực sự quá quá đáng !" Sophie là tâm phúc của Daniel, lúc này biết Hàn Văn Hạo đầu tư vào đoàn cổ đông Toàn Cầu, tính toán đường lui, một lưới bắt hết, nhất thời cô thất lễ nhìn Daniel nói: "Chúng ta nên làm gì? Dự án đã ký hợp đồng, nếu chúng ta hủy bỏ, sẽ phải bồi thường khoản tiền khổng lồ!"

Daniel không lên tiếng, ngồi trên ghế da, mặt không thay đổi nhìn phần tài liệu này, hừ một tiếng.

Sophie nhìn Daniel trầm mặc như vậy, thật sự tò mò hỏi: "Tổng Tài, ngài. Thế nào?"

Daniel vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm nhìn phần tài liệu này, nói một câu: "Tại sao lại trùng hợp như vậy ?"

"Hả?" Sophie không hiểu nhìn Daniel, hỏi: "Ý của ngài là."

Daniel vẫn nhìn phần tài liệu kia, nói tiếp: "Lúc này vợ chưa cưới của Hàn Tổng Tài vừa khéo gặp chuyện không may, tôi lại nhận được phần tài liệu này. Chuyện này không khỏi quá trùng hợp đi."

Sophie lập tức ngẩng đầu nhìn Daniel nói: "Ngài đang hoài nghi cái gì?"

Daniel nhướn mày, vẫn không lên tiếng, suy tư thật lâu, mới nói với Sophie: "Lập tức điều tra tất cả đoàn cổ đông, xem một chút, ngoại trừ cổ đông của Hàn gia phái đến, còn có kẻ thứ ba hay không."

"Tại sao phải điều tra kẻ thứ ba? Không phải chúng ta nên thanh trừ gián điệp của Hàn gia tiến vào công ty chúng ta sao?" Sophie không hiểu, nói.

Daniel nhếch miệng mỉm cười, nhưng không vạch trần, nhìn Sophie nói: "Cô làm theo lời của tôi! Không nên hỏi nhiều như vậy!"

"Vâng." Sophie thật sự không hiểu.

Daniel tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt, nhưng có thể cảm nhận trong hai tròng mắt sâu thẳm của hắn ở bóng tối chuyển động, hắn lặng lẽ nhớ kỹ tên một người "Hàn. Văn. Hạo."

Điện thoại của phòng làm việc vang lên.

Trác Bách Quân vừa đang xem tài liệu, vừa nhận máy: "Ừ."

"Tần Thư Lôi sắp tỉnh lại, xem ra chúng ta phải hành động trước, không để cho Hàn Văn Hạo có thời gian ngăn chặn Video!" Trần Ngọc Lộ nhìn Trác Bách Quân nói!

Trác Bách Quân đột nhiên cười, cười rất đặc ý, nói: "Nhanh như vậy, trò chơi lại bắt đầu rồi ?"

"Bắt đầu đi!" Giọng nói Trần Ngọc Lộ cứng rắn, mang hơi thở tàn nhẫn.

Bệnh viện.

Phòng bệnh VIP, Tần Thư Lôi nằm trên giường, chậm rãi chuyển động tròn mắt, ngón tay duỗi nhẹ, nỗi đau sâu thẳm theo tiếng thở của cô, lan ra khắp cả phòng bệnh, tất cả mọi người đau lòng nhào tới bên giường, lo lắng nhìn cô, Hàn Văn Hạo càng thêm nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, đau lòng nhìn mí mắt cô giãy giụa, kêu nhỏ: "Thư Lôi."

Tiếng gọi này giống như từ chân trời đưa đến, trong tròn mắt khép chặt của Tần Thư Lôi, lập tức tràn ra giọt lệ, tay của cô kích động nắm chặt tay Hàn Văn Hạo, nước mắt lăn xuống.

"Thư Lôi. " Hàn Văn Hạo căng thẳng kêu nhỏ: "Em tỉnh lại đi.
."

Tất cả mọi người cũng lo lắng gọi nhỏ. "Thư Lôi. "

Rốt cuộc Tần Thư Lôi trong tiếng gọi của mọi người, hơi thở mong manh, chậm rãi mở mắt, lập tức ngờ ngàng nhìn thấy gương mặt mơ hồ của Hàn Văn Hạo, nước mắt cô tuôn ra như suối, đau thương nhìn hẩn kêu nhỏ: "Văn Hạo. Con của chúng ta có khỏe không?"

Mọi người vừa nghe, trầm mặc không lên tiếng, Văn Kiệt đứng một bên, càng thêm lo lắng nhìn Tần Thư Lôi, sợ tâm trạng của cô bị kích động, liền bảo y tá chuẩn bị xong thuốc an thần!

Tần Thư Lôi chuyển mắt nhìn tất cả gương mặt thương tâm và bất đắc dĩ của mọi người, nhìn thấy mẹ mình đang giấu vẻ mặt ghen ngào, đáy lòng của cô run lên, quay đầu lại, dùng ánh mắt hỏi thăm, nhìn Hàn Văn Hạo, khẩn cầu, rơi lệ, đau thương, vô lực hỏi: "Văn Hạo. Con của chúng ta có khỏe không?"

Hàn Văn Hạo nắm chặt tay của cô, nhìn nét mặt thê lương và khẩn cầu của cô, trong lòng của hẩn đau nhói, nói với Tần Thư Lôi: "Thật xin lỗi
..... Đứa bé. "

"Thư Lôi!" bà Tần đau lòng khóc nói với con gái: "Đứa bé mất rồi.
đứa bé đáng thương đã mất rồi."

Nước mắt Tần Thư Lôi tuôn ra như suối, linh hồn bỗng bẽ bàng, trôi nổi không biết đến tận rơi đâu, nhớ sáng nay mình ngồi vuốt bụng nói với đứa bé : "Bảo bảo a, rốt cuộc con là trai hay gái ? Mẹ hi vọng con là trai, đẹp trai giống như cha vậy, thông minh giống như cha vậy. Con phải mau cao lớn, hôm nay đi thử áo cưới, phải đi cửa hàng trẻ em, mua giường nhỏ cho con. Con đừng trách cha không đi cùng mẹ a, bởi vì cha rất bận. Cho nên con phải tha thứ cho cha. Nghe nói hơn một tháng bảo bảo đã biết ngáp rồi, con có ở mẹ trong bụng, ngáp hay không? Hai mắt thật to, cái mũi cao cao, cái miệng nho nhỏ như cha không ?Bây giờ mẹ mong đợi ngày con ra đời Mẹ nghĩ, nhất định con sẽ là mặt trời nhỏ trên thế giới."

Nước mắt Tần Thư Lôi vẫn lăn xuống, cô nhìn trái, nhìn phải, xung quanh một màu trắng xóa, đột nhiên nghẹn ngào, kích động gọi: "Con của tôi. Con của tôi."

Hàn Văn Kiệt lập tức đẩy mọi người ra, ngồi bên cạnh Tần Thư Lôi, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, tay ấn vào huyệt vị nơi cổ tay cô, lập tức nói: "Chị dâu! Chị đừng kích động! Đứa bé mất rồi, chị có thể cùng anh trai tôi sinh lại, nhưng ngàn vạn lần, chị không được kích động."

Tần Thư Lôi lại lắc đầu, khẽ cắn môi, cả người bắt đầu run rẩy mãnh liệt, nước mắt tuôn ra như suối, không chịu đựng nổi chuyện này, năm ngón tay kích động nắm chặt vào khăn trải giường màu trắng, ôm bụng, buồn rầu nhìn khắp xung quanh đều màu trắng, nhìn những người thân như có như không, còn có người đàn ông mà mình dùng tánh mạng để yêu, nhưng cốt nhục trọng yếu trong bụng mình đã mất đi không còn, đó là con của mình. Cốt nhục của mình. Cô đột nhiên nắm chặt khăn trải giường, tâm tình rốt cuộc tan vỡ cất tiếng khóc to: "Con của tôi, Con của tôi con thật đáng thương, con cứ như vậy mà đi, là mẹ không tốt, mặc

kệ xảy ra chuyện gì, mẹ nên bảo vệ con trước. con ơi, con thật đáng thương. con của tôi, trời ơi, tại sao nỡ đối xử với tôi như vậy?"

"Thư Lôi, con đừng kích động. Thư Lôi." Bà Tần đau lòng gọi con gái.

"Con của tôi, con thật đáng thương a, những khốn kiếp đáng chết! Tại sao muốn đối xử với tôi như vậy? Tại sao lại tàn nhẫn như vậy! ! Tất cả các người đi chết đi....." Tần Thư Lôi điên cuồng từ trên giường ngồi dậy, nắm khăn trải giường, ngửa đầu khóc lớn!

"Thuốc an thần!" Hàn Văn Kiệt lập tức lấy ống kim!

"Chú tránh ra! ! Con ơi, mẹ xin lỗi con, mẹ xin lỗi con, sớm biết như vậy, mẹ một mình trốn đi, cố gắng nuôi con lớn lên, không đến nỗi bị người ta hãm hại!!" Tần Thư Lôi tức giận gào lên ! !

Hàn Văn Hạo nghe xong, lập tức ngăn em trai chích thuốc an thần, hần tiến lên, nắm chặt vai của cô nói: "Thư Lôi! ! Nói cho anh biết, hôm nay ở tiệm áo cưới xảy ra chuyện gì?"

Tần Thư Lôi điên cuồng nắm chặt khăn trải giường màu trắng, gào lên: "Con của em bị những người đáng sợ hại chết rồi! Văn Hạo, những người đó hại chết con của chúng ta, con của em."

"Thư Lôi! ! ! Em hãy nghe anh nói! ! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hàn Văn Hạo nắm chặt vai Tần Thư Lôi, nói nhanh: "Em phải nói cho anh biết, anh mới có thể làm chủ cho em ! !"

"Vậy anh giết Hạ Tuyết cho em ! !" Tần Thư Lôi đột nhiên oán giận nhìn chăm chăm Hàn Văn Hạo, giận đến cả người run rẩy nói! !

Hàn Văn Hạo sửng sờ, không hiểu nhìn vẻ mặt Tần Thư Lôi, mọi người cũng không hiểu, nhất là Lam Anh, sắc mặt của bà sa sầm, lập tức hỏi:

"Chuyện gì liên quan đến Hạ Tuyết ?"

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt chớp một cái, nghĩ chuyện này không đơn giản, lập tức cầm ống kim thuốc mê, nói: "Để em chích thuốc cho cô ấy trước, cho cô ấy nghỉ ngơi, hiện tình thần cô ấy không tốt, tạm thời nói chuyện không rõ ràng, chúng ta để cho cô ấy nghỉ ngơi một lúc"

"Chú cút đi! !" Tần Thư Lôi một tay đẩy ống kim trong tay Hàn Văn Kiệt, tức giận đến run rẩy rơi lệ, giọng nói run run, sắc mặt tái nhợt, cắn răng nghiêng lợi nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh giết Hạ Tuyết cho em ! Là cô ta. Là cô ta hại con của chúng ta!"

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?" Tâm tình Hàn Trung Trí lập tức kích động hỏi! !

"Thư Lôi! ! Em đang nói cái gì?" Hàn Văn Hạo kích động nhìn Tần Thư Lôi nói: "Em đừng nói xằng nói bậy! Em nên nói rõ ràng chuyện này ! !"

Tần Thư Lôi kích động nhìn Hàn Văn Hạo, tức giận, bật khóc gào to: "Cô ta gửi cho em video yêu đương của anh và cô ta ! ! Cô ta muốn cho em chết! ! Con tiện nhân đó làm ra chuyện như vậy, cô ta chết không được tử tế ! ! Cô ta vì muốn cướp đoạt anh, chuyện gì cũng làm được ! ! Cô ta nhất định không chết tử tế, cô ta nhất định sẽ bị sét đánh chết !"

Tất cả mọi người cũng kinh hãi, sắc mặt Hàn Văn Hạo đông cứng ! ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Enter

"Ý của em là." Hàn Văn Hạo gắt gao nhìn vợ chưa cưới, chậm rãi nói: "Em đã nhìn thấy CD tình ái của anh và Hạ Tuyết ?"

Tần Thư Lôi khóc kích động nói với Hàn Văn Hạo: "Đúng vậy ! ! Em đã xem ! ! Em ở phòng hóa trang xem ! ! Cô ta gửi video này cho em là muốn giết chết đứa bé trong bụng em, cướp anh đi ! !"

"Cô ta thật quá đáng! ! Lúc trước tôi vừa nhìn một cái đã biết cô ta không phải là một người tốt! !" Hàn Trung Trí lập tức nói! !

"Thư Lôi! !" Sắc mặt Lam Anh đột nhiên lạnh lẽo, thái độ cứng rắn không thể xâm phạm nói: "Ăn có thể ăn lung tung, nhưng lời nói không thể nói loạn! ! Dì không biết cháu nhìn thấy là thật hay giả, nhưng bây giờ Hạ Tuyết vẫn là con dâu của chúng tôi, nếu cháu dám lung tung nói nửa câu, Dì Lam sẽ không vui ! ! Dì nhận biết Hạ Tuyết không thể nào biết cướp đoạt đồ của người khác! !"

"Là cô ta ! !" Tâm tình Tần Thư Lôi kích động, nổi điên gào khóc: "Là con tiện nhân đó phá hủy con của cháu ! ! Nếu không phải vì cô ta, cháu cũng sẽ không té ngã xuống thang lầu ! !"

"Cho dù có video này, cũng không nhất định là Hạ Tuyết gửi! ! Bây giờ con bé có tất cả mọi thứ, cũng không làm chuyện này để hủy hoại danh tiếng của mình ! !" Lam Anh lạnh lùng nói ! !

Tần Thư Lôi ngẩng mặt lên, nhìn Lam Anh nói thẳng: "Bây giờ cô ta có được tất cả, có nhiều hơn Văn Hạo sao ?"

Lam Anh cười lạnh nói: "Bây giờ con bé có được tất cả, cũng không ít hơn với Văn Hạo ! Cháu quá khinh thường người nhà chúng tôi rồi ! !"

Tần Thư Lôi tức giận nhìn Lam Anh, vừa định nói tiếp, nhưng thân thể lại bị người mạnh mẽ bóp một cái, cô xoay người, lập tức tiếp xúc một đôi mắt giống như con báo nhỏ

Hàn Văn Hạo nắm chặt vai Tần Thư Lôi, nhìn cô chăm chăm nói: "Thư Lôi! ! Em nói cho anh biết, em xác định em thấy CD tình ái của anh và Hạ Tuyết ! !? Xác định có chuyện này! ? ?"

"Đúng vậy ! ! Em nhìn thấy ! !" Tần Thư Lôi khóc nói: "Mặc dù trong phòng kia rất tối, nhưng em có thể nhìn rõ khuôn mặt của các người ! ! Nghe được những âm thanh đáng sợ! !"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lập tức nổ tung, gắt gao nhìn Tần Thư Lôi, trong đầu nhanh chóng thoáng qua hình ảnh, khí thế khổng lồ trên người hấn đập vào mặt, lập tức “soạt” một tiếng, xoay người sải bước rời đi, trước khi đi, gầm nhẹ: "Văn Kiệt ! ! Chăm sóc tốt cho chị dâu chú ! Văn Vũ đi theo anh ! !"

"Văn Hạo, đừng bỏ em !" Tần Thư Lôi khóc nói.

Nhưng Hàn Văn Hạo quá khẩn cấp, lập tức đi ra ngoài! !

"Lúc này các con còn muốn đi đâu ?" Hàn Trung Trí bất mãn thái độ của con trai, gọi to! !

"Cha! ! Hàn Văn Kiệt nhìn các trưởng bối lập tức nói: "Chuyện này rất mập mờ, thật hay giả không rõ ràng, nhất định anh cả phải đi điều tra chân tướng, bởi vì không phải là chuyện riêng của Hạ Tuyết nữa ! ! Nếu như video này không phải Hạ Tuyết gửi, vậy thì chuyện này rất nguy hiểm! ! Hiện tại Hạ Tuyết là vợ chưa cưới của Daniel, nếu như gặp chuyện không

may, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác hai nhà và lòng tin của các nhà đầu tư! ! Để cho hẵn đi đi!"

Lam Anh chợt nghĩ tới, cũng phát hiện chuyện này quan hệ trọng đại, lập tức rời đi! !

"Anh cả ! ! Anh và Hạ Tuyết, thật sự có quay CD tình ái sao?" Hàn Văn Vũ vừa đi theo anh cả đi ra khỏi bệnh viện, vừa nhanh chóng hỏi!

Hàn Văn Hạo dừng trước cửa bệnh viện, xoay người nhìn Hàn Văn Vũ cao giọng nói: "Chú cảm thấy anh sẽ làm chuyện như vậy sao? Chuyện này là một âm mưu, Hạ Tuyết không thể nào gửi cho Thư Lôi thứ này, có người đang ở trong bóng tối, lạnh lùng nhìn chúng ta! Anh không biết hẵn muốn đối phó người nào! ! Nhưng nhất định anh là một người trong đó! ! Hiện tại đáng sợ nhất chính là bọn họ đem video này phát ra ngoài, rất có khả năng sẽ phá hủy Hạ Tuyết ! !"

Hàn Văn Hạo nói vừa xong, lập tức nhìn mọi thứ lạnh lẽo xung quanh dưới cơn mưa phùn mờ mịt, nhớ đến Hạ Tuyết khóc nói : "Chúng ta sống trên đời này, không thể nào không để ý đến lời đồn đãi thị phi, tôi vì con gái, muốn sống bình yên một chút, sống quang minh lỗi lạc một chút, bởi vì thân phận của tôi, vốn đã gánh vác rất nhiều ngôn luận không chân thật, nhưng Daniel vẫn ở bên cạnh tôi, bên cạnh hẵn cơ hồ không có bất kỳ cô gái nào, là vì muốn tránh lời đồn đãi làm tổn thương tôi ! Hàn Văn Hạo! Tôi không phải nữ chính dưới đài! Tôi là người trên đài! dưới đèn sân khấu, tôi tận hưởng những tràng pháo tay, tôi nhất định phải trả giá thật lớn! Tôi đã rất nỗ lực để đi đến hôm nay, từ ngày mẹ tôi mất đi, tôi công em trai hơn một tuổi, từ hai bàn tay trắng, cắn răng chịu đựng trăm ngàn cay đắng để đi đến hôm nay, tôi chỉ theo đuổi mơ ước ! ! Tôi muốn theo đuổi mơ ước, theo đuổi đến cuối cùng! Cuối cùng tôi vẫn cô đơn một mình, nhưng ít ra, tôi đứng trên sân khấu, còn có tiếng vỗ tay cùng với tôi! !"

"Nếu như ngay cả tiếng vỗ tay cũng không có, cô ấy còn lại cái gì?" Trong lòng Hàn Văn Hạo chột đầu nhói, cắn chặt răng bước đi, Hàn Văn Vũ cũng khẩn trương suy nghĩ mọi chuyện từ đầu đến cuối, lập tức nói: "Em phải gọi điện thoại cho Lynda trước ! Hạ Tuyết là người trong giới giải trí, nếu CD bị lưu hành, nhất định sẽ nguy cơ đến quan hệ xã hội! Nhưng xử lý nguy cơ quan hệ xã hội tốt nhất vẫn là công ty Toàn Cầu ! !"

Hàn Văn Hạo đứng trong mưa, nhìn bức tượng nữ thần tịch mịch đứng trong mưa, hấn siết chặt nắm tay, nói: "Lập tức liên hệ với Daniel! ! Nói rõ chuyện này với hấn, sau đó lập tức phái người đến bao vây lại vườn trà, bảo vệ tốt cho Hạ Tuyết! ! Anh phải lập tức đến one-king!"

"Được ! !" Hàn Văn Vũ cũng lập tức gật đầu! !

Văn phòng làm việc Tổng Tài Toàn Cầu! !

Daniel bình tĩnh nghe mẹ nói rõ tình huống này, sắc mặt của hấn càng lúc càng lạnh lùng, càng lúc càng cứng rắn, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, hấn vẫn ngủ đông trong thế giới này, ngoại trừ ở chỗ hẻo lánh, giờ phút này ánh mắt hấn rất lạnh lùng, nhưng vẫn bình tĩnh nghe, chỉ có một vài người mới biết rõ mọi thứ xung quanh hấn đều là dữ liệu.

"Ừm! Tôi biết rồi, được rồi Anh không cần lo lắng, chuyện này tôi sẽ xử lý. " Daniel chậm rãi để điện thoại xuống, sau đó nhìn điện thoại của mình

Sophie kỳ quái nhìn Daniel nói: "Tổng Tài Ngài đang đợi điện thoại"

Chuông điện thoại vang lên.

Daniel lập tức cầm điện thoại lên. "Ừ. "

Hàn Văn Hạo ngồi trong buồng xe tối tăm, lập tức nói: "Tôi và Hạ Tuyết sáu năm trước đã từng quen biết."

"Tôi biết rõ" Daniel bình tĩnh nói, ánh mắt thâm trầm, bình tĩnh "Anh là cha của Hi Văn."

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo sáng lên, nói: "Anh"

"Nói điểm chính đi! Bây giờ tôi muốn biết sự thật, mới có thể giải quyết tốt chuyện này sáu năm trước, các người có quay video không ?" Daniel bình tĩnh hỏi.

"Không có! Đây là một âm mưu!" Hàn Văn Hạo lại nói: "Nhưng tôi từng nhận được tin tức trong nội bộ one-king, nói có CD như vậy ! !"

Daniel nghe xong, gật đầu nói: "Ừ, tôi thông báo cho bên quan hệ xã hội! Hàn Tổng Tài, nếu anh thật tâm đặt Hạ Tuyết trong lòng, xin anh âm thầm làm chủ tất cả mọi chuyện cho tốt, bởi vì bây giờ anh càng đến gần cô ấy thì càng gây bất lợi cho cô ấy! Hiện tại chúng ta phải đề phòng video bị phát tán ! ! Lập tức thông báo với chính phủ, dùng tất cả năng lực ngăn chặn chuyện này xảy ra! cô ấy vô tội như thế, tất cả âm mưu nhất định không có quan hệ gì với cô ấy ! Cô không thể tiếp nhận nổi !"

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, nắm điện thoại, do dự một lúc.

Daniel lại nói: "Trên thế giới này, khi chân tướng phơi bày, mọi bí kịch đều quan trọng hơn tình yêu ! Tranh thủ thời gian đi ! !"

Hàn Văn Hạo lập tức cúp điện thoại, gọi điện thoại cho Tả An Na, nhanh chóng nói: "Lập tức giúp tôi liên hệ với Thị trường!"

Tiệm Internet! !

Có một cô gái nhỏ 18 tuổi nhai kẹo cao su, mặc đồ thể thao, đội mũ rộng vành màu đen, ngồi một mình trong phòng, vừa nhai chiếc kẹo cao su, vừa xem đoạn video kia, khẽ coppy, sau đó một tay nhấn phím Enter! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Xin Lỗi, Mẹ Yêu Con!

Isha ngồi trước bàn làm việc, sắc mặt lạnh lẽo nhìn một trang web nhanh chóng phát tán video trên Internet, tấm hình phía trên, thực sự có thể cảm giác được Hạ Tuyết đang cùng Hàn Văn Hạo triền miên trên giường, khi tấm chăn rơi xuống, bả vai bóng loáng của Hạ Tuyết trong bóng tối lóe sáng thật mê người, mà người đàn ông trong video này chính là Hàn Tổng Tài của tập đoàn Hàn thị, hai tròng mắt của cô nhanh chóng đảo qua, lắc đầu không tin, bụm chặt miệng, giờ khắc này, vô cùng hoảng sợ kêu lên: "Trời ơi! Rõ ràng có CD thật ! !"

Cửa phòng làm việc “phịch” một tiếng mở ra, Tiểu Lưu, phòng quan hệ xã hội lập tức đi tới nhìn Isha nói: "Video Hạ Tuyết vừa mới phát ra 5 phút, đã bị download 60.000 lần! ! Phía chính phủ hết sức khống chế, nhưng vẫn không khống chế được! ! !"

Isha lập tức đứng lên, kêu to: "Không cần video đáng chết này! ! Lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Niệm! ! bảo tìm Hạ Tuyết cho tôi ! Cô ấy là người sạch sẽ, không chịu được chuyện như vậy! ! Lúc cô ấy quay phim, chắc chắn sẽ tắt điện thoại di động ! Niệm Niệm ở đó trông nom, khẳng định cũng tắt điện thoại! Mặc kệ các người dùng biện pháp gì, nhất định phải lập tức tìm được Hạ Tuyết! Nhanh lên ! !"

"Vâng !" Tiểu Lưu lập tức đi ra ngoài!

Hai tay Isha run rẩy, lật xem tất cả tài liệu trên bàn, lúc này thư ký cũng đi tới nói: "Isha! ! Tổng Tài đến rồi! !"

Isha vừa lật tìm cách liên hệ với tổ diễn kịch “Trà Hoa Nữ”, vừa hai mắt rưng rưng nghẹn ngào nói: "Cho dù hẳn là Thiên Vương lão tử tới! Lão nương cũng không quản nữa! ! Tôi phải nhanh chóng thông báo cho Hạ Tuyết! ! Cô ấy sẽ chịu không được chuyện như vậy, cô ấy rất nỗ lực để được sống còn, chưa từng tính toán với bất cứ ai, tại sao ông trời đối xử với cô ấy như vậy"

Sau khi Isha hét lên chói tai, rốt cuộc tìm ra số điện thoại của Tổ diễn kịch ở khách sạn, giống như cô tìm được một cọng cỏ rơm cứu mạng, lập tức bấm điện thoại.

Vườn trà trên đỉnh núi!

Tiểu Trà đứng ở bên cạnh vách núi đen, căng thẳng, sợ hãi nhìn vẻ mặt kinh khủng của em gái, hai mắt rưng rưng nói: "Tại sao cô lại phải đối xử với tôi như vậy? Tại sao nhất định phải bức tử tôi? Chúng ta không phải là chị em sao?"

"Chị em?" Người em gái mặc áo gấm xa hoa, nhìn chị hả hê nói: "Cô đừng cho là mấy năm trước, cô và Tướng quân ở trong phòng làm chuyện gì, không có ai phát hiện! ! Tôi sớm đã biết, loại người như cô, còn vọng tưởng lấy được Tướng quân? Phi! ! Đừng có nằm mơ ! Đồ tiện nhân! ! Hôm nay cô có hai lựa chọn, hoặc là cô liền nhảy xuống, hoặc là cô ngoan ngoãn lấy chồng, tối nay cùng người động phòng."

"Không. Không." Tiểu Trà khóc lui về phía sau một bước, căng thẳng nói: "Đừng đối xử với tôi như vậy, em gái, đừng đối xử với tôi như vậy, cùng một mẹ sinh ra em gái."

"Cô đi chết đi!" Người em gái đột nhiên tiến lên, đẩy vai Tiểu Trà, nói: "Cút! !"

"CUT!" Phó Thiên Minh hài lòng cười nói: "Rất tốt, kết thúc công việc! Cực khổ rồi ! Cảnh quay tiếp theo! Cần Nhu ở lại tổ diễn kịch, Hạ Tuyết đi về nghỉ ngơi trước đi."

"Cám ơn." Hạ Tuyết mỉm cười đi qua Niệm Niệm lấy áo khoác, sau đó nói: "Hôm nay tiến bộ ha, không chơi game điện thoại để chờ tôi."

"Phó đạo diễn yêu cầu nghiêm khắc, yêu cầu hiện trường im lặng, hôm nay lúc tôi lên núi, còn bị nhân viên nghiệp vụ bắt tôi để di động ở khách sạn! Mau trở về thôi. Lạnh quá." Niệm Niệm mỉm cười nói.

"Ừ." Hai người cùng dắt nhau xuống núi.

Cần Nhu đứng chỗ đỉnh núi cao nhất trong Vườn trà, cúi đầu nhìn Hạ Tuyết đi xuống sườn núi, cô ta đột nhiên cười, hả hê nói: "Hãy chờ xem. Cô đã đi xuống rồi. Hiện tại, người đứng trên đỉnh cao nhất chính là tôi. Là tôi."

Vừa rồi, Hạ Tuyết và Niệm Niệm đi tới cửa khách sạn, đã thấy quản lý khách sạn lập tức đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, thở hỗn hển, có chút cố kỵ nhìn Hạ Tuyết một cái, nói: "Hạ tiểu thư, bây giờ người của toàn thế giới đều đến đây tìm cô! ! Tôi vừa mới nhận được điện thoại, muốn tôi lập tức đưa cô trở về phòng. Xin mời!"

Hạ Tuyết ngạc nhiên, cười nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Quản lý nhìn cô một cái, nói: "Hay là cô trở về phòng trước thôi."

"Được rồi." Hạ Tuyết có chút ngạc nhiên, bèn cùng Tiểu Niệm vừa nói, vừa cười đi vào khách sạn, lại phát hiện nhân viên phục vụ khách sạn xôn xao dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, cô kỳ quái, suy nghĩ một chút, cũng không để ý nhiều, xoay người đi vào thang máy, quản lý cũng

khẩn trương đi vào, bên trong thang máy, không khí thật kỳ quái, dường như có chuyện đáng sợ tụ hợp trong không khí, Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn quản lý một cái, nhìn ánh mắt hẩn lóe lên, cô cũng không nói chuyện, cửa thang máy mở ra, hai người cùng đi ra khỏi thang máy.

"Quản lý này là lạ! Hôm nay mọi người cũng là lạ! Xảy ra chuyện gì sao?" Niệm Niệm kỳ quái nói.

Hạ Tuyết vẫn không suy nghĩ nhiều, chỉ cầm thẻ ra vào, đi tới phòng của mình, mở cửa phòng, điện thoại di động của cô vang lên tiếng chuông dồn dập, tiếng chuông kỳ quái vang lên lúc nửa đêm có chút đáng sợ, trong lòng của cô không khỏi giật mình, vẻ mặt vặn vẹo, không được tự nhiên, quản lý im lặng đóng cửa phòng lại, Hạ Tuyết lập tức quay đầu, nhìn cánh cửa đóng chặt, có một chút âm u, trong lòng của cô không khỏi run rẩy, mí mắt không ngừng nháy, nháy rất loạn, thật là đáng sợ, cô kỳ quái dụi mắt, cầm điện thoại từ tay Niệm Niệm, nhận máy nói: "Alô"

"Hạ Tuyết!" Isha lập tức khóc nói: "Rốt cuộc, tôi tìm được cô rồi, tôi nói với cô một chuyện, cô nhất định phải bình tĩnh, cuộc sống này không có gì to tát cả, vượt qua được sẽ tốt thôi! Đừng sợ! !"

Hạ Tuyết nắm điện thoại, đột nhiên bình tĩnh khác thường, cô chớp mắt, hỏi nữa: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cô nói đi!"

"Cô đừng lên internet. Đừng lựa chọn cách này để kích thích mình." Isha vẫn không có dừng khí nói.

Hạ Tuyết lập tức mở máy vi tính của mình, màn hình màu xanh dương phản chiếu hai tròng mắt bình tĩnh của cô rất đáng sợ, cô từ từ chuyển ánh mắt chờ máy vi tính máy khởi động, một loại dự cảm chẳng lành kẹp chặt mình, cô nín thở, hỏi tiếp: "Nói. Xảy ra chuyện gì?"

Cô vừa nói xong, cũng đã mở trang web giải trí.

"CD tình ái của cô và Hàn Tổng Tài đã phát tán! !" Isha đột nhiên kích động nói!

Trong nháy mắt, Hạ Tuyết nhìn trang giải trí, dòng chữ đỏ cực lớn viết: "Tan tãn ảnh hậu và Hàn Tổng Tài hoan ái 12 giờ! Người vợ mang thai vì bị kích thích, mặc áo cưới ngã lầu sinh non!"

Niệm Niệm nhìn tin tức này, cô sợ hãi kêu lên: "Tại sao có loại này tin tức này chứ?"

Linh hồn Hạ Tuyết phiêu dang ở nơi nào trong thế giới hư ảo, sau đó nín thở, đưa tay run rẩy, mở video clip, sau đó nhìn thấy mình lúc sáu năm trước, thanh xuân non nớt bị Hàn Văn Hạo đè xuống giường, cuồng nhiệt hôn, trong clip, hai người ở trên giường triền miên, mặc dù hình ảnh mờ mờ, nhưng có thể nhìn thấy gương mặt của mình quay qua, lúc bị tiến vào, khổ sở rơi lệ, nói: "Đau quá"

Đôi mắt Hạ Tuyết đăm lệ, nhìn mình trong phim, vì đêm đó bị Cần Nhu chuốc thuốc mê, cho nên cô cũng không biết đêm đó xảy ra chuyện gì, lần đầu tiên mất đi thế nào, nhưng từ trong video này, nhìn bản thân mình luống cuống và đau đớn như vậy, hai tròng mắt của cô sâu kín chớp động, vẫn nhìn mình ngây ngô trong phim, nhớ đến những ngày tuyết rơi, mình cỡi xe đạp, máu mũi rơi trên mặt tuyết trắng tinh, một giọt, hai giọt, ba giọt, mình vừa đạp xe, vừa lau máu tươi, lúc đó, mình còn lo lắng bản thân có thể còn sống hay không.

Một giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt to xinh đẹp. Bây giờ còn có thể còn sống sao? Lúc đi ra ngoài, còn có thể nhìn thấy mặt trời sao? Còn có thể kéo tay của con gái, đi dưới ánh mặt trời, tiếp nhận tiếng vỗ tay sao? Bảo bối, xin lỗi, mẹ xin lỗi con, không sao, con hãy sống khỏe mạnh, cùng PAPA sống thật tốt, mẹ đi nha. Mẹ mệt mỏi quá, sống mệt mỏi quá, con biết không? Mẹ vẫn còn trẻ, mang theo cậu của con chỉ mới hơn một tuổi, khắp nơi lưu lạc, nhặt ve chai, nhặt thức ăn trong thùng rác, còn phải

chạy đến bên ngoài lò sưởi của người ta để ngủ, lúc đó, trong lòng nghĩ, chết là một chuyện rất đáng sợ, cho nên rất cố gắng sống sót, còn phải nói với cậu của con, em trai, nhất định chị sẽ nuôi sống em, chúng ta cùng nhau sống, tương lai chúng ta có một ngôi nhà lớn, có một phòng bếp, chúng ta cùng nhau làm bữa sáng, vừa ăn, vừa kể chuyện cuộc sống.

Hạ Tuyết rơi lệ xem đoạn video kia, sau đó xem không ít người bình luận, nói mình là hồ ly tinh, cướp chồng người, không phải thứ người tốt. Cô cười khổ, xem video cười, thậm chí thân thể bắt đầu nhanh chóng rét lạnh và run rẩy, sau đó thê lương khóc, nhìn đoạn video kia: Hi Văn. Mẹ đi, nếu ở Địa ngục không có ai giải thích cho mẹ, xin thiên sứ giữ lại một chút tình yêu cho con, mẹ xin lỗi con, mẹ đi nha. Mẹ không còn mặt mũi gặp con nữa, mẹ cũng không thể lên tiếng phê phán người nào. Đây là số mệnh của mẹ Mẹ rất cố gắng, rất cố gắng để sống. Bảo bối. xin lỗi, mẹ yêu con.

"Hạ Tuyết! Cô làm sao vậy?" Niệm Niệm cầm di động, bật khóc, lo lắng nhìn Hạ Tuyết nói.

"Không có gì. Tôi không sao." Hạ Tuyết sâu kín xoay người, vừa đi về phía phòng tắm, trong lòng nguội lạnh như tro tàn, vừa nói: "Tôi muốn tắm. Muốn tắm sạch sẽ người. Cô ở bên ngoài chờ tôi."

"Hạ Tuyết! !" Niệm Niệm lo lắng nhìn cô.

Hạ Tuyết chậm rãi đi từng bước, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, bình tĩnh đi tới trên vách tường phòng tắm, lấy một dao cạo lông mày, nhanh chóng cắt qua cổ tay mình, máu tươi lập tức phun ra.

Cô nhìn máu tươi trong cổ tay tuôn chảy, cô tựa vào trên mặt tường, sắc mặt tái nhợt, nhìn xung quanh, nước mắt vẫn lăn xuống, cô buồn bã nghẹn ngào nói: "Mẹ. Con gái tới tìm mẹ đây. Con sống rất khổ.

. Con gái tới tìm mẹ đây. Mẹ ở nơi đó phải nắm tay của con gái. . . .
. Biết không? Con gái rất cô đơn."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Vợ Trước Tổng Tài Giá Trên Trời

"Hạ Tuyết. Hạ Tuyết." Có một giọng nói giống như là tiếng của mẹ, từ phía bên kia truyền đến, thật dịu dàng gọi cô. . . .

Máu, từng dòng máu trên cổ tay trắng như tuyết tuôn ra, toàn thân Hạ Tuyết bắt đầu dần dần lạnh băng, hơi thở mong manh, hai tròng mắt hé mở, từ trong màn sương mù trắng xóa, nhìn mẹ đang ở một góc, khẽ mỉm cười với cô, Hạ Tuyết nhìn thấy mẹ, đột nhiên kích động rơi lệ nói: "Mẹ. Mẹ tới đưa con đi sao."

Nhưng mẹ chỉ rất dịu dàng nhìn con gái, nhàn nhạt mỉm cười.

"Mẹ." Hạ Tuyết nhìn mẹ, nước mắt lăn xuống nói: "Mẹ tới đưa con đi sao."

"Hạ Tuyết." Mẹ mỉm cười gọi cô: "Con muốn cùng mẹ đi sao?"

Hạ Tuyết vội vàng nhìn mẹ.

"Mẹ ở nơi này, không có vui vẻ, không có đau buồn, không có tranh cãi, không có hạnh phúc, chẳng có cái gì cả, con muốn cùng mẹ đi sao? Mặc dù mẹ luôn ở bên cạnh con, nhưng vẫn lạnh lẽo, con không thể cảm nhận được yêu thương và dịu dàng, con vẫn muốn đi cùng mẹ sao?" Mẹ lại dịu dàng mỉm cười nhìn con gái.

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nói: "Nhưng con mệt mỏi quá, con không thể chịu nổi, con không thể tiếp nhận nổi những lời nhận xét đáng sợ đó"

"Hạ Tuyết không phải con đã từng nói, con hưởng thụ tiếng vỗ tay dưới sân khấu, con phải tiếp nhận danh phận này mang tới cho con mọi hậu quả sao, đừng tham lam." Mẹ vẫn mỉm cười nói.

"Con rất sợ hãi, con không biết đối mặt ra sao." Hạ Tuyết đau khổ, bật khóc, nước mắt từng dòng lăn xuống.

"Nếu chết con còn không sợ, tại sao phải sợ sống ?" Mẹ mỉm cười nhìn con gái nói: "Khi còn sống, chúng ta sẽ cảm thụ nỗi thống khổ, mới có thể hiểu được sự vui vẻ. Bảo bối, cố gắng lên. cố gắng vượt qua. cha và mẹ sẽ luôn luôn ủng hộ con, mặc dù con không tin nhưng con nhất định phải tin tưởng bản thân mình."

Sắc mặt của Hạ Tuyết tái nhợt, đôi mắt đầm lệ, đáng thương nhìn mẹ chăm chăm. "Đừng ảo tưởng rằng tất cả mọi người có thể cho con ấm áp, phải biết yêu bản thân. Mẹ đi rồi, giữ gìn sức khỏe cho tốt." bóng dáng của mẹ từ từ biến mất trong hư không trắng xóa.

Hạ Tuyết chớp mắt, chợt nghe một giọng nói già nua, ánh mắt cô nhanh chóng tìm kiếm, rốt cuộc ở một nơi nào đó, nhìn thấy một bóng dáng, Trần lão đang ngồi trong phòng củi, bên bếp lò đang cháy hừng hực, nhìn mình nói: "Cháu phải vượt qua chuyện này, mới có thể đi đến hạnh phúc kế tiếp, cháu có thể vượt qua được không, phải xem cháu có đủ dũng khí hay không, mạnh mẽ quyết tâm bỏ ra chân tướng, sinh mạng không có nhiều kỹ xảo như vậy, bản thân mình phải có cách và phải nhịp nhàng, sống vì bản thân mình mới thắng, không cần để ý ánh mắt người khác, không phải cháu là một diễn viên sao? Một diễn viên diễn xuất chính mình, đánh giá hay không, để lại cho thời gian và lịch sử Nha đầu, tương lai cuộc sống còn một đoạn đường thật dài phải đi, đây chỉ là một bước trong đó mà thôi, đây chỉ là trong đó một bước mà thôi! Cháu phải nhớ, mỗi một chuyện đều nhất định có hai mặt, có tốt, có xấu ! Một người thành công, có thể phải có hai mặt này, phải nắm giữ hai mặt này! !"

Hạ Tuyết nhớ tới lời của Trần lão, trong đầu cô trở nên tỉnh táo, hốc mắt còn vương vãi nước mắt, cúi đầu nhìn cổ tay máu vẫn nhỏ giọt, cả người cô đột nhiên run rẩy sợ hãi khóc, nói: "Tôi không muốn đi đến nơi lạnh lẽo kia, tôi không muốn. Tôi không muốn. Tôi có con gái, tôi còn có Hi Văn, tôi còn có những người yêu thương tôi, còn có mơ ước của tôi. Tôi không muốn đi."

Cô vừa khóc, vừa nắm chặt cổ tay đầy máu tươi, cắn răng, cố chịu đựng thân thể lạnh băng, nhào tới đến bên tường, kéo khăn lông trắng, cả người mềm nhũn nằm trên mặt sàn băng lãnh, cô cắn răng nhịn đau, toát mồ hôi lạnh, nước mắt thi nhau lăn xuống, nhưng vẫn quấn chặt vết thương.

"Hạ Tuyết, cô ở bên trong làm gì? Cô mở cửa đi, cô đừng làm tôi sợ a." Niệm Niệm ở bên ngoài bật khóc, nói: "Nếu cô không ra, tôi phải xô cửa vào ! ! Hộ vệ sẽ rất nhanh tới đây, cô yên tâm, chúng tôi sẽ bảo vệ tốt cho cô ! !"

Hạ Tuyết vẫn toát mồ hôi lạnh, quấn chặt vết thương của mình, nước mắt vẫn thi nhau lăn xuống nói: "Tôi không cần bất kỳ người nào! !" Cô nói vừa xong, cắn răng, cố gắng chống lại thân thể lạnh băng và hoa mắt, vội vã đi ra ngoài, mở cửa phòng tắm, cả người vừa khóc vừa xông ra ngoài! !

"Hạ Tuyết, cô đi đâu ?" Niệm Niệm vừa muốn xoay người chạy theo, lại cảm thấy có chút khác thường, quay đầu lại, nhìn về phía toilet, rõ ràng nhìn thấy trên sàn nhà trắng tinh có một vũng máu tươi, cô "a" một tiếng, thét chói tai, vừa khóc chạy ra ngoài, vừa gọi điện thoại cho Isha.

công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu !

Phòng quan hệ xã hội cùng Isha và Daniel đang căng thẳng mở cuộc họp, điện thoại Isha vang lên, cô lập tức nhận."Nói!"

"Lúc này Hạ Tuyết ở toilet tự sát! !" Niệm Niệm sợ hãi, chạy vào thang máy khóc! !

Isha khiếp sợ đứng lên, cầm điện thoại di động, la hét: "Cái gì? Tự sát? Cô chết sao! ! Cô trơ mắt nhìn cô ấy tự sát ?"

Daniel lập tức khiếp sợ đứng lên nhìn Isha.

"Lúc này cô ấy muốn vào toilet, tôi cho rằng cô ấy thật sự là đi tắm, ai biết qua một lúc lâu, cô ấy khóc chạy ra, tôi liền phát hiện trên sàn nhà có một vũng máu!" Niệm Niệm khóc nói.

"Mẹ cô! ! Cô ấy đâu?" Isha bật khóc hét lên !

"Lúc này cô ấy chạy ra ngoài, bây giờ tôi đang đuổi theo cô ấy !" Niệm Niệm lại khóc nói! !

"Chạy theo sát người cho tôi ! !" Isha hét xong, đột nhiên lại nghẹn ngào nói với Niệm Niệm: "Tiểu Niệm, nhất định phải theo sát cô ấy, tôi cầu xin cô. cô nói với cô ấy, chúng ta đang tìm biện pháp."

Niệm Niệm đành rơi lệ gật đầu.

Isha cúp điện thoại, ngẩng đầu lên đã thấy Daniel nhanh chóng đi ra ngoài, cả người run rẩy đi ra ngoài, Daniel vừa đi, vừa phân phó cho Sophie nói: "Lập tức thông báo cho Mặc Nhã và Hạo Vũ từ phòng tổng thống lên đường đến Vườn trà! Nếu thấy Hạ Tuyết, chặn cô ấy lại, tôi sẽ đến ngay !"

"Vâng !" Sophie vội nói! !

One-king! !

Điện thoại của phòng làm việc Tổng Tài vang lên!

Hàn Văn Vũ nhắc điện thoại, sau đó vừa nghe bên Toàn Cầu thông báo tình huống, hấn khiếp sợ nhảy dựng, kêu to: "Cái gì? Tự sát! ?"

Hàn Văn Hạo khiếp sợ đứng dậy nhìn em trai: "Tự sát?"

Hấn nói xong, giống như một trận gió, lập tức xoay người xông ra ngoài, vừa xông ra ngoài, vừa nhìn Tả An Na nói: "Lập tức phát động tất cả hệ vệ tiến về phía Vườn trà cho tôi!"

"Anh cả! !" Hàn Văn Vũ đi ra nói: "Trợ lý của Hạ Tuyết nói cô ấy muốn toilet tự sát, sau đó chạy ra ngoài! ! Hay là để em đi cho, bây giờ anh"

Hàn Văn Hạo tức giận quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ gầm nhẹ: "Tại sao lúc này còn quan tâm đến lời đồn đãi thị phi? Cô ấy đã tự sát, là anh đã phá hủy cô ấy! ! ! Bây giờ mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải đi tìm cô ấy ! Cô ấy không nên chịu đựng mọi chuyện !"

Hấn bước nhanh đến thang máy

"Tổng Tài." Thư ký đang cầm một đồng lớn tài liệu khẩn cấp đi tới, nói: "Lúc này, video vừa phát ra, tất cả nhà đầu tư đã phản ứng, cho rằng Toàn Cầu và chúng ta không thể hợp tác nữa, yêu cầu rút cổ phần, cổ phiếu cũng đã hạ giá."

Hàn Văn Hạo đi qua bên cạnh thư ký, tức giận vươn tay đem tài liệu trong tay cô ném mạnh đi, nhất thời rất nhiều giấy tờ, tung bay trên không, ánh mắt hấn lóe lên như một con báo nhỏ, bước qua rất nhiều giấy tờ

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Cầu Xin Cha

Thế giới này tại sao phải có dư luận? Cũng là bởi vì không có tri thức!

Thế giới này cái gì là sự thật? Rốt cuộc có ai có thể xác định, ánh mắt mình nhìn thấy chính là sự thật? Nhưng mặc kệ như thế nào, không thể phủ nhận, chúng ta vì bản thân mình thì có thể sống an toàn một chút, chúng ta có thể che giấu một chút sự thật, người có chút may mắn, có thể đem chân tướng vùi lấp cả đời, người không may mắn, chỉ cần một bước ngoặt thời gian, số mạng sẽ đẩy bạn rơi xuống vực sâu vạn trượng, tối nay khắp thành phố trở nên ồn ào, người dân khắp mọi nơi đều xôn xao bàn chuyện gian tình giữa Hàn Tổng Tài và Hạ Tuyết, rất nhiều bình luận chỉ trích Hạ Tuyết là hồ ly tinh, quyến rũ chồng người ta, làm hại vợ chưa cưới người ta sinh non, sinh mệnh nhỏ đáng thương, rất nhiều ngôn luận tràn ngập khắp nơi, giống như cơn bão khổng lồ cuốn tới, càn quét khắp thành phố

Hi Văn mặc đồ ngủ, đội mũ, đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn bầu trời đêm tối tăm, lạnh lùng với cơn mưa phùn rơi xuống, cô bé không suy nghĩ gì, vừa chuẩn bị mở ti vi, xem tin tức.

"Tiểu Chủ Nhân!" Thanh Nhã và Lam Anh mỉm cười đi tới, nhìn Hi Văn nói: "Hôm nay đường truyền bị hỏng, cho nên không có cách nào xem ti vi như ngày thường."

Hi Văn ngược đôi mắt to, nhìn Thanh Nhã và Lam Anh đang nhàn nhạt mỉm cười, nhưng hai mắt lại có chút đỏ bừng, cô bé “a” một tiếng, mỉm cười nói: "Được rồi! Vậy con đi ngủ, ngủ ngon!"

"Tốt!" Lam Anh lập tức ôm Hi Văn đi đến giường, đặt xuống, sau đó cẩn thận kéo chăn nhẹ nhàng đắp lên cho cô bé, đau lòng nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô bé, đôi mắt to lấp lánh như hai vì sao đang chớp mắt mình, hốc mắt Lam Anh đỏ lên, nghĩ tới mẹ của cô bé vì sinh ra cô bé mà phải chịu bao nhiêu đau khổ. Trong lòng của bà đau xót, liền cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Hi Văn, nói: "Công chúa nhỏ của bà, ngủ ngon nhé."

"Ngủ ngon." Hi Văn nhìn Lam Anh cười khẽ.

Lam Anh gật đầu, vươn tay tắt tất cả đèn trong phòng, chỉ chừa lại chiếc đèn bàn trong suốt. Bà cẩn thận nhìn Hi Văn một cái, xác định cô bé nhắm hai mắt lại, ngoan ngoãn ngủ, cười khẽ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Hi Văn chậm rãi mở mắt, nhìn một nửa không gian tối tăm, cô bé bình tĩnh ngồi dậy, sau đó kéo ngăn kéo của mình, lấy điện thoại di động của mình, lướt web trên điện thoại di động, thật bình tĩnh mở trang tin tức giải trí, sau đó hai mắt thật to của cô bé nhìn vào chăm chăm, bình tĩnh nhì tựa đề trên trang web viết: Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết hoan ái 12 giờ, vợ chưa cưới mang thai ngã xuống lầu sinh non.

Còn có một tựa đề là: Tân tấn ảnh hậu khó khăn chống đỡ lời đồn đãi, mất tích bí ẩn!

Hi Văn chu môi, đôi mắt to như chuông đồng, nhanh chóng hiện lên một mảng sương mù, rất nhanh tạo thành nước mắt, từng giọt, từng giọt lăn xuống, cô bé hít mũi, cẩn thận duỗi ra ngón tay trượt màn hình xem tin tức phía dưới, sau đó, cô bé trừng mắt xem các bình luận, rất nhiều dân cư mạng đang mắng chửi: Cô ta cướp chồng người khác, cô ta là hồ ly tinh, cô ta không được chết tử tế

"Tôi không biết tương lai cô có con hay không, sao cô không tích tích phúc cho con mình."

"Loại phụ nữ đê tiện này, nên róc xương lóc thịt!"

"Để cho cô ta đi đi! ! Chết sớm, đào thai sớm!"

Hi Văn xem từng bình luận, nước mắt to bằng hạt đậu nhỏ xuống, cái miệng nhỏ bắt đầu không nhin được run rẩy, nước mắt từng giọt giắt trên cằm thật lâu, mới nhỏ giọt trên điện thoại di động. Cô bé vừa cầm điện thoại di động, vừa lau nước mắt trên mặt, lại xem tiếp tựa đề phía trên, phía trên có ảnh chụp của mẹ mặc váy dài ảnh hậu, đứng trước thảm đỏ, miệng của cô bé lại mếu máo, đau lòng nghẹn ngào gọi nhỏ: "Mẹ."

Hi Văn lại lau nước mắt, vẫn rất bình tĩnh nhấn số di động của mẹ, nhưng mẹ đã tắt máy, cô bé đột nhiên sợ hãi, thân thể co quắp, nước mắt thi nhau lăn xuống, cô bé lặng thinh, cầm điện thoại di động, tụt xuống giường, sau đó chân trần đi đến trước cửa sổ sát đất, kéo cửa sổ ra, ngồi xồm một góc ngoài ban công, gió biển lạnh lẽo thổi tới, nghe tiếng sóng biển mênh mông, đón gió lớn, cô bé nhìn điện thoại di động, suy nghĩ một chút, biết chắc chắn PAPA đang tìm mẹ, cô bé rơi lệ bấm số điện thoại một người khác.

Chiếc Rolls-Royce màu bạc đang lướt nhanh trong đêm mưa !

Trong lòng Hàn Văn Hạo như có lửa đốt, nhìn ánh đèn ngoài cửa xe, đèn đường chiếu lên khuôn mặt hắc lúc sáng, lúc tối.

Lúc này, tiếng di động vang lên.

Tả An Na nhận máy, rồi cầm điện thoại di động, nhìn Hàn Văn Hạo bên cạnh, nói: "Tổng Tài. Hi Văn tiểu thư gọi điện thoại."

Hàn Văn Hạo sững sờ, quay đầu nhìn Tả An Na một cái, do dự một lát, cuối cùng nhận lấy điện thoại, đè nén tâm trạng kích động, hỏi: "Đã trễ thế này, tại sao còn chưa ngủ?"

Thân thể nho nhỏ của Hi Văn, đứng ở 1 góc ban công, cầm điện thoại di động, đón gió thổi càng lúc càng lớn, mưa to trút xuống, cô bé cúi đầu, vùi mặt ở trên đầu gối, nhỏ giọng sợ bị người nghe được, rơi lệ gọi nhỏ.
."Cha."

Khuôn mặt Hàn Văn Hạo ngẩng mặt lên, kích động nghe tiếng gọi này, hai mắt lập tức ửng đỏ.

Nước mắt gió thổi lăn xuống, mím môi nghẹn ngào nói: "Con vì chuyện của mẹ, nói tiếng xin lỗi với vợ chưa cưới của cha, khiến cha và dì mất đi bảo bảo, thật xin lỗi."

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, nước mắt di động trong hốc mắt, đau lòng khàn khàn nói: "Đưa ngốc, đây không phải là lỗi của con và mẹ, tại sao con muốn nói xin lỗi."

Hi Văn đón gió lạnh, cả người lạnh giá, nhưng vẫn nắm điện thoại khóc nói: "Mẹ thường nói với con, mẹ sinh ra con rất khổ sở, đó là vì mẹ rất quý trọng con con thấy dì mất đi bảo bảo, con hiểu trong lòng của dì nhất định rất đau khổ, cho nên con thay mặt mẹ nói tiếng xin lỗi với dì, xin dì tha thứ cho mẹ, nếu như nói mẹ có lỗi, hết thái đều là lỗi của con, không liên quan đến mẹ Mẹ của con là người mẹ tốt nhất trên thế giới này, mẹ vì sinh ra con, cần phải chịu đựng rất nhiều thống khổ, nhất định mẹ bị hiểu lầm, nhất định mẹ không cố ý, xin người nhất định phải nói rõ ràng với dì." Hàn Văn Hạo kích động cúi đầu, cố nén rơi nước mắt

"Cha. Con đã sớm biết người là cha của con, nhưng con không thể nói, bởi vì người đã có dì rồi, cha không thể cùng mẹ ở chung một chỗ, con muốn mẹ hạnh phúc, con cũng muốn cha hạnh phúc, con không muốn cha

mẹ vì hạnh phúc của con mà hy sinh hạnh phúc của các người. Cho nên con không thể nói, xin lỗi." Hi Văn nắm điện thoại, thân thể nhỏ nhỏ, cuộn rúc vào trên ban công, nhỏ giọng khổ sở khóc lên, nước mắt thi nhau lăn xuống.

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, nắm chặt điện thoại, hai tròng mắt tràn đầy nước mắt và đau lòng, nhưng không nói lời nào

"Cha." Hi Văn lại khóc nói: "Lần này Hi Văn trở về nước vì muốn nhìn cha một chút, bởi vì Hi Văn không tin lời của mẹ, con sợ người đã chết, mẹ nói với con, cha đi đến một nơi rất xa, con vừa nghe cha đi nơi rất xa, con sợ lắm Con thà rằng biết cha ở đâu, con biết cha còn sống. Chỉ cần cha của con hạnh phúc, còn sống là tốt rồi. Cha. Không phải vì con quá tham lam, cho nên muốn cầu xin về nước, để mẹ gánh chịu tội lỗi này?"

Hàn Văn Hạo khổ sở lắc đầu.

"Cha. Hi Văn ở chỗ này, cầu xin cha hãy cứu mẹ, mẹ của con là người mẹ tốt nhất trên thế giới Cha. Người vất vả rồi, nếu cha có thể cứu mẹ, con đồng ý với cha, con và mẹ sẽ trở về Pháp, cả đời không quấy rầy hạnh phúc của cha và dì" Hi Văn khóc quỳ trên mặt đất, vẫn khóc cầu xin: "Cha, cầu xin cha. Nhất định phải cứu mẹ con, mẹ đã rất đau khổ rồi, cầu xin cha."

Hàn Văn Hạo cúp điện thoại, ngẩng mặt lên, nhìn mưa bay mịt mờ ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm trầm, rồi cuộc rơi xuống giọt lệ !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Tự Sinh Tự Diệt

Đêm tối! !

Không cách nào ngủ say! Rất nhiều phóng viên, kích động chạy nhanh đến Vườn trà! !

Lúc Daniel và Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Vũ tới Vườn trà thì đã thấy có rất nhiều phóng viên bao vây khách sạn kín mít như nước chảy không lọt, khi bọn họ nhìn thấy Hàn Văn Hạo và Daniel cùng xuất hiện, tất cả phóng viên nhào tới, trong đêm mưa, ánh đèn flash lóe sáng, xôn xao muốn tiến lên phỏng vấn, hai nhân vật hiển hách không lên tiếng, trầm mặt đi vào đại sảnh khách sạn, vừa mới đi vào, Isha đi phía sau lưng bọn hắn, lập tức nhìn thấy Niệm Niệm một mình sợ hãi đứng ở đại sảnh khóc rống lên, cô nhanh chóng chạy đến trước mặt Tiểu Niệm, kích động hét lên: "Hạ Tuyết đâu ! ? Đã đi đâu? Gọi điện thoại di động cũng tắt máy! !"

Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn Isha khóc nói: "Lúc này, tôi đuổi theo Hạ Tuyết ra ngoài, thấy cô ấy nhảy lên xe, lái xe chạy, tôi lập tức bảo quản lý khách sạn lái xe cùng tôi đuổi theo, nhưng vì xe của chúng ta là xe thương vụ, xe cô ấy là Kennedy màu xanh chạy rất nhanh, chúng tôi theo không kịp! ! Ở trên đường tối tìm thật lâu cũng không đuổi kịp theo cô ấy, không thể làm gì khác hơn là trở về báo lại tình hình cho mọi người, thật sự tôi đã cố gắng hết sức rồi."

Niệm Niệm vừa khóc, vừa nói: "Cô ấy chảy rất nhiều máu, nếu như gặp chuyện không may thì làm sao ?"

Hàn Văn Hạo, Daniel, Hàn Văn Vũ, ba người vừa nghe xong, lập tức ăn ý bước nhanh tới cầu thang, đi qua hành lang thật dài, đi vào phòng của Hạ Tuyết, vặn khóa cửa, cùng nhau đi tới phòng tắm, quả nhiên nhìn thấy trên sàn nhà trắng tinh có một vũng máu, Hàn Văn Hạo cắn răng, tay đâm vào cửa gỗ, ánh mắt Daniel đông lại, nhìn vũng máu kia, trong hốc mắt xẹt qua đau lòng, hai mắt Hàn Văn Vũ đỏ bừng quay đầu đi, thở hổn hển nói: "Người này tại sao lại ngốc như vậy ? Có chuyện gì mà không thể giải quyết, tại sao lại muốn chết?"

Sắc mặt Isha lạnh lẽo, vừa khóc, vừa đi vào phòng tắm, xả hết nước trong bồn tắm ra ngoài, tức giận nói: "Đã không muốn chết! Thì đừng để cho mọi người biết mình tự sát! Chuyện CD không đáng sợ, nói cô ấy tự sát mới đáng sợ! ! Ngôi sao không thể yếu đuối! Cô ấy còn là ảnh hậu nữa! ! Chúng ta nhanh chóng đi tìm người, chắc là tâm tình kích động, không biết trốn ở chỗ nào đó ! Cô ấy còn bị thương, cũng có thể đến bệnh viện!"

Hàn Văn Hạo vừa nghe, lập tức nhìn Tả An Na nói: "Liên hệ với Thị trưởng, xin hãn xuất động tuần tra giao thông đường bộ, tra ra biển số xe của Hạ Tuyết chạy tới chỗ nào !"

"Vâng !" Tả An Na đáp lời, lập tức cầm điện thoại đi ra ngoài!

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Daniel nói: "Cô có thể trở về tìm con gái không ?"

Daniel vẫn nhìn chăm chăm vũng máu trên mặt sàn, lắc đầu nói: "Sẽ không! Nếu cô ấy có tâm sự, lúc bị thương, cô ấy sẽ không tìm đến con gái, lúc con gái có tâm sự, bị thương, thật ra cũng sẽ không nói với mẹ"

"Hai người đó làm sao giải quyết ?" Hàn Văn Hạo nhìn Daniel hỏi!

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo, khẽ mỉm cười nói: "Tôi Họ tới tìm tôi."

Hàn Văn Hạo nhìn Daniel thật sâu, ánh mắt bao dung, thiện lương, hơi kích động nói: "Cám ơn anh. Nhiều năm như vậy. Cám ơn anh."

Daniel hiểu lời nói của Hàn Văn Hạo, hăn đột nhiên cười khổ, cúi đầu nhìn vũng máu nói: "Cô ấy không có việc gì. Tôi sẽ không để cho cô ấy có chuyện. nhưng tôi có chuyện muốn thương lượng với anh một chút! Căn bản có thể giải quyết chuyện này! Không biết anh có nguyện ý hay không."

Hàn Văn Hạo nhìn Daniel thật sâu, hỏi: "Chuyện gì?"

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo, hai mắt lộ ra ánh sáng cơ trí.

Một tiếng sau ! !

Cửa phòng của Hạ Tuyết “phịch” một tiếng mở ra, Tả An Na và Sophie cùng đứng bên ngoài cửa, nhìn sắc mặt hai người đàn ông rất nghiêm túc đi ra ngoài, họ không khỏi sửng sờ, theo bản năng nghĩ tới chuyện này nên giải quyết thế nào?

Hàn Văn Hạo vừa đi ra ngoài, vừa nhìn Tả An Na nói: "An Na ! ! Nói cho phóng viên bên ngoài, chuyện CD, ngày mai tôi sẽ mở cuộc họp báo, nói rõ tất cả!"

"." Tả An Na sửng sốt nhìn ông chủ mình

"Sophie!" Daniel phân phó thư ký.

"Vâng !" Sophie lập tức đáp lời!

"Sau khi Hàn Tổng Tài mở cuộc họp báo với các phóng viên, 6 giờ chiều chúng ta cũng mở cuộc họp báo !" Daniel cũng nói.

"Vâng !" Sophie đành phải đáp lời ! !

Hai đàn ông vẫn đi về phía trước, Hàn Văn Vũ vẫn đứng ở hành lang, nhìn theo bóng lưng bọn họ, thở dài thật sâu, rồi nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho em trai.

Hàn Văn Kiệt đang trông chừng Tần Thư Lôi chậm rãi ngủ say, vừa định khuyên ba mẹ cũng đi nghỉ ngơi, lại cảm thấy điện thoại trong túi rung lên, hần lập tức cầm điện thoại di động, nhanh chóng đi ra ngoài, nhấn phím trả lời, hỏi: "Chuyện thế nào ?" Hàn Văn Vũ thở dài, nói với em trai: "Lúc này Hạ Tuyết tự sát!"

Trong đầu Hàn Văn Kiệt bùng một tiếng, cả người cứng đờ tại chỗ, một cổ lạnh lẽo làm cho hần không cách nào nhúc nhích!

"Đừng căng thẳng! Sau đó, không biết xảy ra chuyện gì, cô ấy đã nghĩ thông suốt, nhưng vì lúc cô ấy chạy ra ngoài, tay bị thương, tất cả mọi người chúng tôi đang tìm cô ấy, anh nghĩ cô ấy bị thương có thể sẽ đi tìm chú, nếu đúng như suy đoán, chú ở lại bệnh viện, đừng rời đi !" Hàn Văn Vũ nói!

Hàn Văn Kiệt nghe xong, lúc này mới thở nhẹ, lập tức gật đầu nói: "Em biết rồi"

"Ừ, vậy anh cúp máy đây, anh đi tìm cô ấy !" Hàn Văn Vũ vừa nói xong, lập tức cúp điện thoại, xoay người rời đi.

Hàn Văn Kiệt cũng lo lắng cúp điện thoại, vừa mới xoay người, đã nhìn thấy khuôn mặt bất mãn của cha, ánh mắt hần lóe lên, không biết nói gì cho phải, chỉ nhìn cha.

"Vừa rồi con nghe điện thoại của ai ? Có phải là anh cả và anh hai của con đều đang đi tìm con hát đó ? Con hát đó chết sống mắc mớ gì đến chúng ta? Người lừa dối ông bướm như vậy, tại sao còn phải quan tâm? Ở bên ngoài cùng đàn ông khác sinh con hoang, rồi quyến rũ Văn Hạo, làm cho Thư Lôi sinh non, cô gái này quá độc ác ! !" Hàn Trung Trí gầm nhẹ:

"Bảo bọn chúng trở về! Không cho tìm nữa, một người xem thường sinh mạng, để cho cô ta tự sinh tự diệt đi!"

"Cha! !" Hàn Văn Kiệt nắm chặt điện thoại, tức giận nói: "Cha nói chuyện không nên quá đáng ! ! Hạ Tuyết đắc tội cha ở chỗ nào ? Bọn con biết cha không thích con hát, nhưng cũng không nên công kích người ta như vậy! Thật quá đáng!"

"Con hát không phải là thứ tốt lành !" Hàn Trung Trí đau lòng, nói: "Trong mắt của con, rốt cuộc có chị dâu con hay không? Cũng bởi vì con tiện nhân đó, con của chị dâu con mới mất đi, đứa cháu Hàn gia chúng ta không còn ! !"

"Cha! !" Hàn Văn Kiệt lời nói vọt tới khóe miệng, rồi lại khổ sở nuốt xuống, tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, lại tức giận xoay người nói: "Con không nói chuyện với cha nữa, con phải đi! Cha luôn dùng cách này đẩy bọn con ra xa!"

"Con." Hàn Trung Trí tức giận đi lên trước, vừa muốn mắng chửi người, Trang Minh Nguyệt mệt mỏi đi đến bên cạnh chồng, khổ sở khuyên: "Được rồi, được rồi, đừng tranh cãi nữa, bây giờ là lúc nào? Thư Lôi vẫn còn đang nghỉ ngơi, không thể ngừng nghỉ một lát sao ?"

Tần Thư Lôi chậm rãi mở mắt, tức giận rơi lệ nói: "Hạ Tuyết. . . .Cô giết con của tôi, cho là tự sát thì có thể lấy được Văn Hạo? Đừng si tâm vọng tưởng!" Cô vừa nói xong, một tay tháo ống tiêm nơi cổ tay, máu tươi theo dây truyền nước biển rơi vãi trên sàn nhà trắng như tuyết !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Chờ Đợi

Trang Minh Nguyệt sốt ruột, từ trong phòng bệnh lao ra, nhìn con trai đang đứng ở hành lang nói chuyện với y tá, khóc kêu to: "Văn Kiệt, chị dâu con tự sát!"

Hàn Văn Kiệt nghe xong, giật mình thất sắc, ném sổ ký tên phẫu thuật, chạy thật nhanh tới phòng bệnh, lại chạm mặt rất nhiều phóng viên cũng hướng bên này lao tới, trong tay cầm máy chụp hình liều mạng chụp, vừa chụp, vừa hỏi: "Bác sĩ Hàn, lúc nãy chúng tôi nghe Hàn phu nhân nói Tần tiểu thư tự sát, có phải không tiếp thụ nổi chuyện CD mà tự sát không?"

Hàn Văn Kiệt tức giận đẩy các phóng viên ra, vọt vào phòng bệnh, thấy Tần Thư Lôi sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, tay buông thõng một bên, một lòng muốn chết, sắc mặt tái nhợt, hần lập tức nhắc cổ tay của cô, đè lên vết thương trên cổ tay cô, sau đó nhấn chuông cấp cứu, bác sĩ và y tá chạy tới, lập tức trừ độc băng bó cho cô, Tần Thư Lôi lại một lòng muốn chết, khóc: "Buông tôi ra, tôi không muốn các người cứu tôi! Con của tôi"

Tất cả phóng viên chõng chất ngoài cửa, xôn xao quay phim, chụp hình, kêu to: "Tần tiểu thư, lúc nãy tại sao cô muốn chết?"

Sắc mặt của Hàn Văn Kiệt lạnh lẽo, lập tức chạy như bay đến cửa phòng bệnh, bảo hộ vệ đuổi bọn phóng viên ra ngoài, đóng chặt cửa phòng, kéo cửa sổ, rồi nhanh chóng đi tới trước mặt của Tần Thư Lôi, thừa dịp bác sĩ và y tá tự băng bó vết thương cho cô, hần đột nhiên dùng một vẻ mặt nghiêm túc và nguội lạnh, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện, nhìn chòng chọc đôi mắt trong suốt đầy nước mắt của Tần Thư Lôi, nói: "Chị

dâu! ! Bên ngoài bây giờ đã rối loạn rồi, tôi khuyên chị vào lúc này, tốt nhất đừng khiêu chiến lý trí và ranh giới cuối cùng của anh cả tôi! Tôi biết lúc này là chị cố ý muốn tự sát, cũng là chị khiến hộ vệ Tần gia để phóng viên đi vào chế tạo đề tài! !"

Tần Thư Lôi đau lòng khóc, nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Con của tôi mất đi, Văn Hạo cũng đã chạy theo phụ nữ khác, chú kêu tôi làm sao mà chịu nổi? Ai vì tôi lên tiếng phê phán ?"

Hàn Văn Kiệt đau lòng nhìn Tần Thư Lôi nói: "Nếu như chị biết sáu năm trước, vì anh cả, Hạ Tuyết chịu bao nhiêu khổ sở, chị cũng sẽ không nói ra những lời này! ! Chị cho rằng cô ấy không có tư cách lên tiếng phê phán sao ? Cô ấy vẫn vì hạnh phúc của rất nhiều người mà im hơi lặng tiếng, bây giờ bị người ta lợi dụng, đi đến bước đường này, rốt cuộc cô ấy làm sai chuyện gì? Chị không nên hận cô ấy ! !"

"Vậy tôi nên hận ai ?" Tần Thư Lôi nhìn Hàn Văn Kiệt gào khóc! !

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt đông cứng, nhìn chòng chọc Tần Thư Lôi, nói: "Nếu chị không muốn hận anh cả, vậy chị chỉ có thể hận tình yêu thôi ! Đây là cách tốt nhất đấy! ! Cũng không có ai sống được tốt!"

Nước mắt Tần Thư Lôi run rẩy lăn xuống, nhìn Hàn Văn Kiệt.

Hai mắt Hàn Văn Kiệt đột nhiên đỏ lên, trong lòng có nỗi khổ, lại thờ dãi, nhìn Tần Thư Lôi bình tĩnh lại, sắc mặt hãn hòa hoãn nói: "Hiện tại mọi chuyện cũng không chưa ổn định, anh cả tôi cũng không muốn chia tay với chị, chị cần gì phải không buông tha? Tôi luôn kính trọng chị, biết chị nhẫn nhịn, nhưng vào lúc này xin chị ngừng nghĩ một lát đi, nếu như tất cả mọi người mệt mỏi, tất cả buông tay, một mình chị bình yên sống thôi!"

Nước mắt Tần Thư Lôi lăn xuống.

Hàn Văn Kiệt nhìn Tần Thư Lôi một cái, thở dài một hơi, buông lỏng tay Tần Thư Lôi, xoay người lại, nhìn vợ chưa cưới của mình đang đứng ở cạnh cửa, hai mắt rưng rưng nhìn mình. Hàn Văn Kiệt cũng bất đắc dĩ nhìn cô.

Trong lòng Mộng Hàm đau nhói, cúi đầu đi vào, bởi vì cùng Tần Thư Lôi đều là con dâu tương lai của Hàn gia, cho nên cũng rất quen thuộc, cô đứng bên cạnh Hàn Văn Kiệt, nhỏ giọng hỏi: "Hạ Tuyết. Không sao chứ."

Hàn Văn Kiệt đau lòng nhìn vợ chưa cưới, hốc mắt nóng lên, cảm kích cười nói: "Không có gì."

Mộng Hàm gật đầu, đôi mắt đầm lệ chớp một cái, hít lỗ mũi đỏ bừng, nói: "Anh đi tìm cô ấy đi. Nghe nói cô ấy bị thương, có lẽ lúc này cô ấy đang cần anh, lúc trước cô bị thương, anh luôn là người ở bên cạnh cô ấy."

Hàn Văn Kiệt gắt gao nhìn vợ chưa cưới.

"Đi đi. Em ở bệnh viện chờ anh. Nếu như cô ấy tới, tôi lập tức thông báo cho anh." Mộng Hàm lại nói.

Hàn Văn Kiệt nhìn vợ chưa cưới, cắn răng cảm kích, nói: "Cám ơn em." Hãn nói xong, liền lập tức chạy như bay ra ngoài, vừa chạy vừa nhớ đến sáu năm trước, vào cái ngày đó, có một cô gái mặc váy đỏ, đứng trước cửa phòng làm việc của mình, lặng lẽ rơi lệ, khi phát hiện bản thân mình còn có thể sống, vui vẻ mỉm cười, nụ cười sáng ngời.

Tối nay người người trong khắp thành phố vẫn mừng Hạ Tuyết, mừng cô là đề tiệp, mừng cô là hồ ly tinh, tờ báo mới nhất viết, nói Tần gia tiểu thư, một danh viện thế giới bị hồ ly tinh Hạ Tuyết làm hại muốn tự sát, đồng loạt, lời mắng chửi nổi lên bốn phía, dân cư mạng vẫn còn đang ngu ngốc chửi rửa, mà cả giới giải trí cũng kinh hãi, bởi vì trong mắt của rất nhiều

ngôi sao, Hạ Tuyết là một diễn viên sạch sẽ hiếm thấy, thân phận cao quý, lại là cô gái vô cùng hiền lành, sự cố gắng của cô, bao nhiêu người hiểu rất rõ, có ngôi sao đang tiếp thu phỏng vấn thì ngấm chế giễu, lại có rất nhiều ngôi sao có cảm giác, trước tất cả ống kính, người trong cuộc còn chưa nói ra thì không nên phán đoán suy luận bừa bãi, ngay cả Tiêu Văn Linh trong tổ diễn kịch “Trà Hoa Nữ”, trong giới giải trí đều biết bà ta luôn bất mãn với Hạ Tuyết, nhưng lúc đối mặt với truyền thông, bà ta nói: "Tôi lại cảm thấy chuyện này, không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng của mọi người, Hạ Tuyết trong mắt của tôi, là một cô gái vô cùng hiền lành, ở trong kịch tổ diễn kịch cũng hòa đồng với mọi người, là một đứa bé cơ trí khéo léo, mà CD là loại chuyện cá nhân, xin mọi người cho nghệ sĩ một chút không gian, tất cả chờ người trong cuộc nói rõ đi!"

Mà ngoài ý muốn nhất là Cẩn Nhu, xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, Phó Thiên Minh vẫn kiên trì cho Hạ Tuyết đảm nhiệm vai nữ chính, tuyệt đối không thay đổi người! Cẩn Nhu tức giận cầm điện thoại di động lên, hung hăng đập vào gương trang điểm, tấm kính vỡ vụn, chia năm xẻ bảy! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Sáu Năm Trước, Sáu Năm Sau

Sáng sớm.

Sương mù vẫn chưa tan.

Tôn Minh cả đêm từ Nhật Bản bay về, Hạ Tuyết là người do ông ta phát hiện đưa vào giới giải trí, ông ta cũng biết sáu năm trước Hạ Tuyết vì mang thai mà rời đi, ông ta có cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy, ông ta đến phi trường, nói với trợ lý: "Lập tức liên hệ Trương Đạo diễn !"

Sáng sớm bọn phóng viên nhận được tin tức, nói sáng nay Tôn đạo diễn từ Nhật Bản chạy về, nên sáng sớm đã chờ đợi bên ngoài phi trường, thấy Tôn Minh đi ra, lập tức hỏi thăm cách nhìn của Tôn đạo diễn đối với chuyện CD của Hạ Tuyết, Tôn Minh vừa bước đi, vừa trầm mặt nói: "Trong giới giải trí vốn đã đủ rối loạn, một người thật vất vả bước ra ngoài như thế, ở trên đấu trường quốc tế bộc lộ tài năng giỏi nhất, các người có biết chuyện này đối với giới điện ảnh Trung quốc chúng ta bao nhiêu quan trọng sao ? Ở trong mắt các người, chỉ có tin tức, chỉ có hủy hoại, nhưng ở trong mắt của chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn bảo vệ, tôi tuyệt đối tin tưởng Hạ Tuyết, 100% tin tưởng, tôi hi vọng cô ấy có thể dũng cảm đứng ra, đối mặt với truyền thông. Cô ấy là một đứa bé ngoan, tôi sẽ đem toàn lực bảo vệ cô ấy, giúp cho cô ấy ! Cũng xin tất cả truyền thông xuống tay lưu tình"

Một phóng viên tạp chí không phục nói: "Tôn đạo diễn, theo như cách nói của ông, cho rằng người trong giới giải trí chúng tôi hủy diệt Hạ Tuyết? Nhưng nếu như không có chuyện CD, chúng tôi cũng không đánh đổ cô ấy, báo chí chúng tôi chỉ viết lên chân thật mà thôi!"

"Hi vọng cậu nhớ lời nói hôm nay." Tôn Minh không muốn cùng loại người như thế nói chuyện, sải bước đi ra khỏi phi trường, lên xe, nhìn tài xế nói: "Đến nhà sư phụ !"

Hạ Tuyết là người như vậy, nếu như cô cố ý muốn lẩn tránh, mọi người, ai cũng không tìm được cô!

Mọi người đem hết toàn lực tìm kiếm, nhưng một chút tin tức cũng không có, mà cảnh sát đang đuổi bắt người phát tán ra CD này, phóng viên khắp thành phố chia làm mấy đội ngũ, vây cao ốc Thế Kỷ, cao ốc Toàn Cầu, chờ đợi hợp báo, tiếp theo liên tục phỏng vấn cách nhìn của Hàn gia và Tần gia đối với chuyện này, còn hỏi thăm bọn người Blake và Lam Anh nghĩ thế nào về lời gièm pha con dâu tương lai

Người toàn thế giới nhất trí ngậm miệng, làm cho sự kiện CD bap phủ bầu không khí quý dị, giống như tiết trời thu tối tăm tràn đầy sương mù, mùa thu lá phong bắt đầu ngã màu có chút đỏ rực, nhưng vì ở trong sương mù, người ta nhìn không thấy nó rực rỡ bao nhiêu !

Tràng kiểm đạo Nhật Bản.

Trác Bách Quân đem Trầm Ngọc Lộ váy dài màu đen mặc bó sát người ném trên sàn nhà ván gỗ, nhanh chóng đè lên người cô ta, môi mỏng bao trùm lên đôi môi đỏ rực của cô ta, hân cuồng nhiệt hôn cô, vừa thở gấp nói: "Tại sao nhất định phải thoa son môi màu đỏ rực ? Tôi phát hiện phụ nữ bị Hàn Văn Hạo mê hoặc, cũng thích thoa son môi màu đỏ ? Tại sao? Hân rất hấp dẫn như vậy sao?"

Trầm Ngọc Lộ vừa cuồng nhiệt hôn Trác Bách Quân, vừa đưa tay buông cúc áo sơ mi của hân nói: "Trên người hân có một cổ độc, có thể mê hoặc lòng người, làm cho người ta không cưỡng nổi."

Trác Bách Quân đứng thẳng người dậy, giận dữ trừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Ngọc Lộ, nói: "Vậy bây giờ cô vẫn thích hân sao?"

Trầm Ngọc Lộ mỉm cười, cời áo sơ mi của hần nói: "Bây giờ không phải tôi đang ở cùng với anh sao?"

Trác Bách Quân vươn tay, bóp chặt cổ của cô, nhìn chòng chọc vào đôi mắt của cô ta, nói: "Tôi muốn trái tim của cô cũng thuộc về tôi !"

Trầm Ngọc Lộ đột nhiên cười một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng tuột xuống váy đen của mình, lộ ra bộ ngực sữa mê người, dùng hơi thở mời mọc, nhìn Trác Bách Quân, nói: "Vậy anh có muốn nghe tiếng nói của trái tim tôi không ?"

Sắc mặt của Trác Bách Quân lạnh lẽo, hai mắt đỏ ngầu, hần chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng liếm điểm nhỏ màu hồng trên ngực cô ta, dùng đầu lưỡi trêu chọc, đầu gối cũng đang ở giữa hai chân của cô ta nhẹ nhàng di chuyển, Trầm Ngọc Lộ nhắm mắt lại, say mê hỏi: "Chuyện làm đến đâu rồi ?"

Trác Bách Quân vừa cắn điểm hồng, vừa khàn khàn nói: "Tài liệu đã đưa cho Daniel, chắc là hần đã biết chuyện Hàn Văn Hạo đùa bỡn hần, hôm nay tôi chú ý đến giá cổ phiếu của hai nhà, đột nhiên hạ xuống, thậm chí có cổ đông liên quan dự án ngân hàng thế giới đều muốn rút cổ phần, bởi vì đồng thời xảy ra tiếng gièm pha, bọn họ đều cho rằng Daniel và Hàn Văn Hạo không có cách nào hợp tác nữa"

Hần đột nhiên cười, mặt dính vào ngực của cô ta, hai mắt chột lóe lên, nói: "Lần này tôi muốn nhìn xem rốt cuộc Hàn Văn Hạo và Daniel có bản lĩnh gì có thể thay đổi thế cục? Có bản lĩnh gì để cứu cô gái ngọc ngà kia !"

Trầm Ngọc Lộ hả hê cười, rồi nhớ đến một chuyện khác, nói: "Nhưng bọn hần đang điều tra chuyện CD, bằng vào năng lực của Hàn Văn Hạo, đoán chừng sẽ rất nhanh tra được bên này."

"Chuyện CD, chẳng quan hệ tới tôi." Trác Bách Quân hôn nhẹ hai bầu ngực Trần Ngọc Lộ, nói: "Đó là chuyện của Cần Nhu."

"Anh không sợ. Cô ta sẽ khai ra chúng ta sao ?" Trần Ngọc Lộ nhìn Trác Bách Quân hỏi.

"Tôi tự có biện pháp." Trác Bách Quân đột nhiên cười nói.

Trần Ngọc Lộ lập tức ngẩng đầu lên, hơi nghi ngờ nhìn Trác Bách Quân!

Trác Bách Quân lại hôn chặt môi của cô ta, nói: "Chúng ta cứ từ xem trò vui đi, xem Hàn gia và Daniel, hai nhà rốt cuộc chết như thế nào ở trong lòng bàn tay tôi."

Tĩnh Đồng đứng bên ngoài đạo tràng, chờ đợi có chút nhàm chán, gửi một tin nhắn cho bạn trai mình, nhớ anh, thân ái. Điện thoại di động lập tức bị đoạt lấy, cô giật mình, xoay người nhìn Trác Bách Quân lạnh lùng nhìn cô, mở điện thoại di động ra xem tin nhắn bên trong, sau khi xem xong, đột nhiên nhướn mày cười một tiếng, năm mặt của cô nói: "Cô gái nhỏ, nói cho cô biết, đừng đùa với tình yêu, sẽ chết người đấy! Đi thôi!"

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, đành phải đi theo Trác Bách Quân !

Gần 11 giờ, sự kiện CD đang bị khống chế đến 16 giờ, tập đoàn Toàn Cầu và Hàn thị đột nhiên thay đổi thời gian họp báo, lựa chọn một địa điểm khác, đồng thời mở cuộc họp báo chiêu đãi các phóng viên!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng lái xe, vẫn đang chạy khắp nơi trên đường phố, hands-free trong xe vang lên giọng nói của Tả An Na: "Tổng Tài. một giờ nữa mở cuộc họp báo."

Hai mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, nắm chặt tay lái, nhìn rừng phong màu đỏ rực hai bên đường không ngừng lui về sau, trước mắt của mình, giống

như cuộn phim quay nhanh, hăn cắn răng, nói ngay: "Tôi lập tức trở lại!"

Phòng tổng thống! !

Thanh Nhã và người giúp việc vội cầm âu phục trắng, sau khi Daniel mặc xong âu phục, lấy cà vạt màu xanh dương đeo vào, đứng trước kính toàn thân, nhìn tròng mắt ẩn giấu ánh sáng lấp lánh.

"Chủ nhân. Lần này mở hộp báo, Hạ tiểu thư có thể trở về không?" Thanh Nhã lo lắng, hỏi.

Daniel bước nhanh ra khỏi phòng, cũng không quay đầu lại nói: "Cô ấy sẽ trở về!"

Tòa nhà 100 tầng !

Tả An Na khẩn cấp đứng giữa phòng khách, nhìn cầu thang xoắn ốc, chờ đợi.

Cửa phòng tắm mở ra, Hàn Văn Hạo cởi trần lạnh lùng đi vào phòng, lấy áo sơ mi trắng mặc vào, nhìn kính toàn thân cài cúc áo, vừa cài cúc áo, trong hai tròng mắt vừa bắn ra ánh sáng, hăn bình tĩnh cài xong cúc áo sơ mi, lại kéo bộ âu phục đen treo phía trên mặc vào, nhìn trong kính toàn thân, sau đó lấy cà vạt tơ tằm màu bạc, chậm rãi thắt vào.

Tả An Na nhìn đồng hồ còn 15 phút, cẩn thận đi tới trước cửa phòng, nhìn Hàn Văn Hạo trầm tĩnh thắt cà vạt, sau đó xoay người đi tới trước bàn đọc sách, kéo ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một cái hộp nhung màu xanh dương đậm, hăn nhìn chăm chú, mở hộp ra, đây là một cái kẹp cravate màu đen trắng, hăn vẫn giữ, giữ cái kẹp cravate sáu năm nay, hăn cầm nó trên ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn, rồi sải bước đi tới trước kính toàn thân, đem cái kẹp caravat gắn vào ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Thằng Thẩn

Mạng lưới TV và Internet khắp thành phố đều tung tựa đề lớn nhất, nói hai người đứng đầu tập đoàn tài chính sắp mở hợp báo với ký giả về chuyện CD ! Tất cả mọi người đang quan tâm theo dõi, hai gia tộc lớn nhất bị cuốn vào vụ tai tiếng liên quan đến tân tấn ảnh hậu, rốt cuộc sẽ có kết quả như thế nào, mà hai gia tộc lớn chấp nhận chuyện này, sẽ phát biểu cách nhìn gì ? Tất cả mọi người im lặng chờ đợi

Tại trụ sở tập đoàn Toàn Cầu và cao ốc Thế Kỷ Hàn thị, Nhân viên nghiệp vụ đang nhận nhiệm vụ sân khấu và dãy bàn hình chữ nhật, hôm nay hai bên đều có đoàn luật sư và cố vấn công ty tham dự, bọn họ ngồi ở đầu hàng, nghiêm túc nhìn các nhân viên đang sắp xếp trên sân khấu, cẩn thận điều chỉnh Microphone thật tốt! Cùng nhau thay trang phục, nghiêm chỉnh đứng chờ trước đại sảnh, ngăn tất cả phóng viên ở bên ngoài đại sảnh, nhân viên tiếp tân trong đại sảnh nhanh chóng mang những chiếc bàn hình chữ nhật, trái cây, điểm tâm và nước suối, trên mặt của mỗi người cũng im lặng đến đáng sợ!

Các phóng viên canh giữ ở hai nơi đều căng thẳng ngắm nhìn, cho đến khi bức tường người được mở ra, tất cả tên phóng viên lập tức xông vào hội trường, ngồi trên dãy ghế dài màu trắng đã được sắp xếp, vừa nhìn lên sân khấu, vừa hỏi xong khi nào Tổng Tài sẽ đến

Trước đại sảnh cao ốc Thế kỷ! Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, hai người mặc âu phục màu đen đi vào, gật đầu chào tất cả phóng viên hội trường, trong ánh đèn flash chiếu sáng, ngồi xuống.

Tại đại sảnh tập đoàn Toàn Cầu, khắp mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí do thân phận Daniel quan hệ quốc tế, cho nên hấp dẫn rất nhiều truyền thông trong và ngoài nước, cuối cùng, Đệ Nhất Phu Nhân được người giúp việc dìu đỡ, mặc sườn xám màu cam, khoác khăn choàng ren, trong ánh đèn flash của mọi người, đoan trang tao nhã đi tới vị trí đầu trên sân khấu, đầu tiên là liếc mắt nhìn hoa quả, trà nước chiêu đãi phóng viên đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, thậm chí còn bảo nhân viên làm việc cách 10 phút phải thay một lần trà nóng, bà nói thời tiết lạnh, mọi thứ sẽ bị nguội, đám phóng viên vốn đang nóng hừng hực, cũng không khỏi bị khí chất tao nhã của bà làm rung động.

Đúng 12 giờ trưa!

Bên trong phòng khách biệt thự trên đỉnh núi!

Trương Kính Trung nghe nói Hàn thị và Tổng Tài Toàn Cầu muốn mở cuộc họp báo, liền bảo Hạ Tuyết và Tôn Minh cùng ngồi ở trong phòng khách, xem tin tức, sắc mặt Hạ Tuyết nhợt nhạt, mặc váy dài màu trắng do sư nương đưa cho mình, khoác khăn choàng tua, ngồi trên ghế sa lon, căng thẳng nói: "Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?"

Trương Kính Trung và Tôn Minh không lên tiếng, đàn ông và phụ nữ không giống nhau, từ trước đến giờ đàn ông luôn bình tĩnh và lý trí hơn phụ nữ, sư nương ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, nắm tay bị thương của cô, ôm vai trái của cô nói: "Không sao! ! Không sao! !"

Đại sảnh One-king ! !

Trác Bách Quân và Trầm Ngọc Lộ cùng một số diễn viên cũng ngồi trước màn ảnh lớn trong đại sảnh, nhìn đám phóng viên đột nhiên yên lặng, cũng biết Hàn Văn Hạo xuất hiện rồi, mọi người càng yên lặng, nín thở ! !

Trước đại sảnh Thế kỷ!

Rốt cuộc trong không khí căng thẳng, Hàn Văn Hạo đi tới hiện trường họp báo, ánh đèn flash lập tức rọi lên người của hắn, ánh sáng trắng chiếu lên khuôn mặt của hắn, chỉ thấy hai tròng mắt của hắn thâm thúy, ẩn giấu bình tĩnh, cơ trí và tính toán đáng sợ, chỉ cần người đàn ông này xuất hiện, rất nhiều người cũng không nhịn được trở nên bình tĩnh, nhìn gương mặt mạnh mẽ, uy hiếp, dường như có thể cảm nhận hắn sắp đem đến cho mọi người một trò hay !

Trong từng loạt ánh đèn flash, cuối cùng Hàn Văn Hạo đã đi đến hiện trường, đứng trên sân khấu họp báo, đám phóng viên ở phía sau đoàn luật sư, lập tức giơ Camera quay chụp, ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, liếc mắt nhìn toàn trường một cái, cũng không lên tiếng, cho đến khi Tả An Na bước nhanh lên sân khấu, cầm một điều khiển từ xa, màn hình lớn phía bên trái Hàn Văn Hạo mở ra, trong màn hình, Daniel trong ánh đèn flash, chậm rãi đi lên sân khấu họp báo, người đàn ông tao nhã, hấp dẫn này, mặc kệ đặt mình trong bất kỳ hoàn cảnh nào, hắn cũng có thể bình tĩnh, cười nhẹ, giống như mọi thứ xảy ra trước mắt hắn, đều không quan trọng, nghe nói hắn sẽ tiến hành tranh cử Tổng Thống sáu năm sau, nếu hắn tranh cử thành công, hắn sẽ là Tổng Thống trẻ tuổi nhất của nước Pháp

Hàn Văn Hạo nhìn trong màn hình, thấy Daniel đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn chậm rãi vươn tay điều chỉnh Microphone một chút, nói một câu: "Cám ơn các vị tới tham gia buổi chiêu đãi phóng viên của tôi, buổi họp báo lần này, tôi sẽ cùng với Toàn Cầu cử hành trực tuyến".

Có một phóng viên không kèm chế được, đã đứng lên, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Hàn Tổng Tài, lần này ngài mở cuộc họp báo, liên tuyến cùng Toàn Cầu để giải thích rõ chuyện CD liên quan đến Hạ Tuyết, có phải là để ngăn chặn cổ phiếu rớt giá của hai công ty hàng đầu ?"

"Đúng vậy! Có tin đồn, nhà đầu tư cho rằng, ngài vì sự kiện CD mà chấm dứt hợp tác, xin hỏi có đúng không !"

"Nghe nói hôm qua, vợ chưa cưới của ngài vì không chịu nổi sự thật bị sinh non, mà muốn tự sát?"

"Rất cuộc, ngài và Hạ Tuyết có quan hệ thế nào?"

Phóng viên thi nhau đặt câu hỏi, Hàn Văn Hạo lạnh lùng lắng nghe

Hạ Tuyết căng thẳng ngồi ở trước TV, nhìn Hàn Văn Hạo, hai mắt rưng rưng suy nghĩ, rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì? Đang lúc con người quay vòng, cô lại nhìn thấy trước cà vạt của Hàn Văn Hạo có cài một kẹp đen trắng, đó là món quà sáu năm trước cô đưa cho hắn, hắn còn giữ lại? Hạ Tuyết kích động ngẩng đầu nhìn ánh mắt Hàn Văn Hạo ! !

"Hàn Tổng Tài. Tôi để ý hôm nay tại cuộc họp báo chính thức này, dường như một người đàn ông đã kết hôn, mang kim cài, đây là sự trùng hợp, hay nhất định có ý nghĩa gì bên trong?" Có một nữ phóng viên sắc bén phát hiện vấn đề này, đặt câu hỏi ! !

Hàn Văn Hạo nhìn nữ phóng viên kia, cười khẽ một tiếng, cầm Microphone nói: "Đối với chuyện này, tôi sẽ giải thích rõ!"

Hắn vừa nói xong, hơi quay đầu nhìn Giám đốc của khách sạn Đông Á và tất cả nhân viên phòng quan sát trong hội trường đi tới, ngoài ra còn có chuyên gia phân tích phim ảnh, bọn họ chia nhau đem cuộn băng theo dõi chuyện 6 năm trước Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo đã đến khách sạn, phát lên, sau đó chuyên gia phân tích phim đứng ở vị trí đầu, cầm lấy Microphone nói: "Chúng tôi đã từng phân tích cuộn phim này mất 10 mấy giờ đồng hồ, thông qua các loại số liệu phân tích, nhận định CD này là loại camera ngấm mới nhất của 6 năm về trước, hơn nữa tất cả báo cáo phân tích chứng minh, thời gian quay CD này từ 3 đến 5 năm về trước!"

Báo cáo phân tích này vừa công bố, tất cả phóng viên đều xôn xao, có một vài phóng viên tinh mắt chú ý đến tình huống này, liền hỏi tiếp: "Hàn

Tổng Tài, ngài công bố số liệu này theo."

Cố vấn đoàn Luật sư, Lưu luật sư lập tức đứng lên nhìn đám phóng viên nói: "Tài liệu này cho thấy, hình ảnh của Hàn Tổng Tài và Hạ tiểu thư trong CD thuộc về 6 năm trước, cũng chứng minh Hàn Tổng Tài và Hạ tiểu thư hiện tại không có xảy ra bất kỳ hành động nào, chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm luật pháp đối với tất cả truyền thông đưa tin không đúng sự thật !"

Tất cả phóng viên đều nhấn nút cameras, ánh đèn flash nhoáng lên, nhưng cũng không lên tiếng.

Có một phóng viên đứng lên hỏi: "Xin hỏi Hàn Tổng Tài, sáu năm trước ngài và Hạ tiểu thư có quan hệ như thế nào, tại sao xảy ra sự kiện CD ?"

Hạ Tuyết căng thẳng nhìn Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo nghe xong, đột nhiên sắc mặt dịu lại, nhìn ống kính, dường như thấy đôi mắt đầm lệ của Hạ Tuyết đang căng thẳng nhìn chăm chăm mình, hân mĩm cười, điều chỉnh Microphone chậm rãi nói: "Cô ấy. Là vợ của tôi sáu năm trước."

Hạ Tuyết khiếp sợ nhìn Hàn Văn Hạo, hai mắt trợn to, không thể tin được, nước mắt cũng không nhịn được lăn xuống.

Tất cả phóng viên ồn ào đứng lên, lập tức cầm máy ảnh chụp lấy thời khắc quá chấn động lòng người! ! 6 năm trước, Hàn Tổng Tài và Hạ Tuyết có quan hệ hôn nhân !! ?

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt im lặng ngồi ở dưới sân khấu, nhìn anh trai, hai mắt lộ ra một chút đau lòng.

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, hơi cười khổ, nhìn ống kính nói: "Lúc tôi biết cô ấy, cô ấy chưa đầy 20 tuổi, một cô gái thanh xuân, xinh đẹp động lòng người."

Hạ Tuyết nhìn màn hình, nước mắt lăn xuống, cúi đầu, thân thể bắt đầu khổ sở run rẩy.

"Tôi quen biết cô ấy vào một đêm trời đầy tuyết, đêm đó, đèn rất tối, ánh mắt của cô ấy sáng lấp lánh, giống như hai vì sao. có lẽ tình yêu cũng bắt đầu từ đây, thường thường không cần trải qua một ít thời gian sống cùng nhau. Nhưng." Hàn Văn Hạo nhìn ống kính, trong lúc Hạ Tuyết thở dài, mới mỉm cười nói: "Nhưng sáu năm trước, tôi đã làm rất nhiều việc tổn thương cô ấy, đến nỗi để cho cô ấy đau lòng rời đi, hơn nữa lúc ấy. Là tôi đuổi cô ấy đi. Tôi rất hận đuổi cô ấy đi."

Đám phóng viên tham gia họp báo, thậm chí bao gồm cả dân cư mạng đang theo dõi chuyện này, đều im lặng nhìn Hàn Văn Hạo.

Hạ Tuyết cúi đầu, nghe Hàn Văn Hạo nói như vậy, nước mắt từng giọt lăn xuống, đau lòng nói, tại sao anh phải nói như vậy ? Tại sao.

Hai tay của Hàn Văn Hạo chống lên bục lễ đài, liếc mắt nhìn phóng viên toàn trường, đau lòng nói: "Một cô gái chưa đầy 20 tuổi, bị tôi làm tổn thương, mang bảo bảo còn chưa thành hình trong bụng, buông tha tiền đồ tốt nhất trong cuộc đời, dắt em trai 3 tuổi, đi đến một thị trấn nhỏ, sống một mình. Mà khi đó tôi không biết gì cả, vẫn hưởng thụ cuộc sống xa hoa, bao gồm cả lúc cô ấy mang thai, khó sinh, đưa bé ra đời, đưa bé lớn lên, không hề quan tâm! Cô ấy chính là người như vậy, cắn chặt răng, giữ kín bí mật kia, qua sáu năm. Sáu năm sau chúng tôi lại vô tình gặp nhau, tôi đã từng hỏi cô ấy, hận tôi không? Cô ấy nói không hận. Cô ấy muốn tha thứ cho từng người, chỉ muốn bình yên trải qua cuộc sống khó có được của mình. nhưng một người thiện lương như vậy, vận mệnh lại không muốn buông tha cho cô ấy, chuyện CD bị phát tán, tất cả ngôn luận ác ý nhắm vào cô ấy, làm cho tôn nghiêm của cô ấy vỡ nát, rơi rụng xuống mặt đất. Tôi nghĩ, cô ấy có lỗi gì? Tại sao phải gánh chịu tội lỗi này ? Là lỗi của tôi, tôi không chịu trách nhiệm tình cảm ! Tại sao muốn cô ấy gánh chịu tất cả? Cô ấy là một cô gái hiền lành, vì tôi mà chịu đau

khổ sáu năm Nhưng sáu năm sau, cô ấy vẫn. vì tôi mà gánh chịu đau khổ."

Hạ Tuyết ôm mặt khóc thất thanh, nước mắt từ trong tay tràn ra, 6 năm qua chịu khổ, dường như vào lúc này, tất cả đã phóng thích

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, có một vài nữ phóng viên nghe xong, trong lòng không khỏi đau xót, cúi đầu len lén lau nước mắt

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, cầm Microphone, kích động nói: "Sự thật là cái gì? Rốt cuộc sự thật là cái gì? Sự thật chính là sáu năm qua, Hàn Văn Hạo tôi đã phụ bạc Hạ Tuyết ! Mà cô ấy không hề có lỗi với bất kỳ ai, sai chính là người bất lương rắp tâm, đào bới chuyện sáu năm trước, vô hình phóng đại, muốn tiến hành hủy hoại! ! cuối cùng, tôi và Tổng Tài Toàn Cầu cũng đã hiểu rõ chuyện này, có một số người ở trong bóng tối cho rằng muốn đùa bỡn chúng tôi trong lòng bàn tay! ! Cho nên bây giờ, tôi quyết định phải đền bù cho người vợ sáu năm trước của tôi!"

Đám phóng viên xôn xao, hồi hộp nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo lại ngẩng đầu nhìn Daniel trong màn ảnh lớn, Daniel lập tức quay đầu nhìn về phía Sophie, Sophie khẽ gật đầu, sau đó mời luật sư cố vấn xách theo túi công văn đi lên phía trước, đem tất cả tài liệu đưa ra trước sân khấu, từng cái trưng bày ra ngoài, đám phóng viên không hiểu, chỉ xôn xao ngăm nhìn.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chột lóe, nhìn đám phóng viên nói: "Tôi quyết định, đem 10% cổ phần của tôi trong dự án khách sạn thế giới chuyển tặng cho con gái tôi"

Daniel cũng mỉm cười, nắm Microphone nói: "Là nhà đầu tư lớn nhất đối với tập đoàn tài chính Hàn thị trong dự án "Khách sạn Thế giới", tôi quyết định đem 10% cổ phần của tôi, chuyển tặng con gái của tôi, Hi Văn! !"

Phóng viên ở hai bên đại sảnh đều ồ lên! Ước tính 10% cổ phần là một cái giá thế nào !!

Hạ Tuyết khiếp sợ nhìn hai người đàn ông trong TV !!

Hàn Văn Hạo mời luật sư đưa ra một loạt chứng minh, lại nhìn ống kính nói: "Cho nên tôi và Tổng Tài Toàn Cầu có chung đứa con gái Hi Văn, 20% cổ phần khách sạn thế giới, trong lúc con bé chưa đầy 18 tuổi, cổ phần này để cho người vợ trước của tôi, Hạ Tuyết thay mặt quản lý! Từ nay, tập đoàn Toàn Cầu và Hàn thị, có phước cùng hưởng, có họa cùng chia, không có bất kỳ hành động hủy bỏ hiệp ước nào !! Chúng tôi sẽ cùng triển khai dự án này! !"

Đám phóng viên xôn xao bàn tán 20% cổ phần nói: "Trời ạ! 20%, là bao nhiêu cái trăm triệu? Thật là vợ trước giá trên trời mà"

Hạ Tuyết lập tức đứng lên, nhìn màn hình kêu to: "Không được! ! Tôi không thể nhận! !"

Hàn Văn Hạo nhìn ống kính mỉm cười, đau lòng nói: "Hạ Tuyết. Sáu năm qua, em đã chịu khổ, xin lỗi em."

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nhìn ống kính, đưa mắt nhìn thật lâu, thật lâu, trong tròng mắt xẹt qua nét thâm tình.

Hạ Tuyết cũng nhìn thấy ánh mắt thâm tình kia, trong lòng đau nhói, nước mắt rơi xuống, nghĩ đến sáu năm trước, thật ra hẳn giúp đỡ cho mình rất nhiều, cho dù hẳn mắng chửi mình thế nào, nhưng vẫn đem mình trong trời đầy tuyết giá mang về nhà, lần lượt giúp mình giải quyết các vấn đề khó khăn, còn giữ lại kẹp cravate sáu năm qua, cùng với mình nhảy xuống vách núi, công mình đi trên con đường chông gai, gập ghềnh, đi tới nhà

Trần lão, buổi tối cho mình ấm áp, lúc ban ngày, nắm tay bước đi trên con đường nhỏ và câu nói kia. "Tôi muốn ở cùng em."

Trong lòng của cô chợt đau nhói, không nhin được, rơi lệ.

"Sự kiện CD, đó là hành vi cá nhân, chúng tôi cũng không có làm bất kỳ hành động vô đạo đức nào, sáu năm trước, chúng tôi yêu nhau, đây là hành động bình thường! Cho nên đối với chuyện này, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm luật pháp đối với tất cả các tờ báo đăng tin không đúng sự thật ! ! Hơn nữa yêu cầu tất cả trang web dừng truyền tải nội dung liên quan đến CD! Hàn Văn Hạo tôi xin thề, vì bảo vệ người vợ trước của tôi, nếu có bất luận kẻ nào còn dám lén lút lưu hành nội dung CD, tôi sẽ truy cứu tới cùng! !" Hàn Văn Hạo nói vừa xong, chuẩn bị xoay người rời đi!

"Hàn Tổng Tài, ngài vẫn thích vợ trước của ngài sao? Đối với vợ chưa cưới hiện tại, ngài có lời gì muốn nói?" Nữ phóng viên nổi danh đột nhiên đứng lên hỏi! !

Hàn Văn Hạo dừng lại, quay mặt nhìn đám phóng viên: "Sáu năm trước, tôi không cho cô ấy có cơ hội lựa chọn, chúng tôi đã ở cùng nhau rồi. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ tôn trọng tất cả sự lựa chọn của vợ trước tôi bản thân tôi đã không còn quan trọng nữa. Xin mọi người chú ý hạnh phúc của cô ấy là tốt rồi." Hãn nói vừa xong, lạnh lùng đi ra hội trường.

Ngay sau đó Daniel cũng đứng dậy, hôm nay hãn không cần nói nhiều, nhưng cũng như đã nói hết mọi thứ ! !

"Daniel Tổng Tài, chuyện này đã sáng tỏ, hôn ước giữa ngài và Hạ Tuyết vẫn cử hành như bình thường sao?" Có phóng viên nhìn lại Daniel hỏi.

Daniel nhìn đám phóng viên, mỉm cười nói: "Ý kiến của tôi và với Hàn Tổng Tài giống nhau, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi tôn trọng bất kỳ sự lựa chọn nào của cô ấy. Cảm ơn mọi người."

Hắn nói vừa xong, dưới sự bảo vệ của đám hộ vệ, đi ra khỏi tập đoàn Toàn Cầu!

Hạ Tuyết sửng sốt nhìn hai người đàn ông trong TV rời khỏi, trong lòng của cô đau nhói, lại cảm kích nở nụ cười. Trương Kính Trung khẽ mỉm cười đứng lên, nhẹ nắm tay Hạ Tuyết, nói: "Con thật hạnh phúc, có hai người đàn ông vì bảo vệ cho con, mà hy sinh lớn như vậy. Tại sao muốn đi đến thế giới lạnh lẽo? Chúng ta còn sống, phải cảm nhận tất cả. Hiện tại mọi người chờ con kia."

Hạ Tuyết quay đầu không hiểu, nhìn sư phụ, hỏi: "Chờ con? Chờ con làm gì?"

Tôn Minh cũng đứng lên, mỉm cười nói: "Chờ con ra ngoài nói cho mọi người, cảm ơn vị hôn phu đã cho con thương yêu, cảm ơn chồng trước của con đã thẳng thắn nói tất cả, cho con một thân phận chân chính giá trên trời ! ! Từ nay về sau, con có thể dắt tay của con gái, đi dưới ánh mặt trời rồi. Lớn tiếng nói, sáu năm trước, tôi đã từng sống thế nào, làm thế nào đi đến hiện tại. Hơn nữa sẽ tiếp tục bước thẳng về phía trước! ! Hạ Tuyết, vất vả rồi! Vì có nhiều người thương yêu như vậy, phải dũng cảm đi về phía trước! ! ! Cố lên! !"

Hạ Tuyết nhìn hai người thầy, xúc động cười, nước mắt lăn xuống

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Tiền Nhiều Quá

Một ly Hồng Trà "Xoảng" một tiếng, rơi trên mặt đất, vỡ vụn, chỉ còn lại xác trà, vì chuyện bất ngờ xảy ra !

Hàn Trung Trí không thể tin, ngồi trước ti vi, nhìn mình con trai của để lại một câu nói, dường như mất đi, dường như không liên quan đến tôi, nhưng hần lại ném ra một quả bom đáng sợ, nét mặt của ông ta cứng đờ, hai mắt nhanh chóng lưu chuyển, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại của cô bé con, chỉ có duyên gặp gỡ một lần, đôi mắt lanh lợi, giọng nói trong vắt, mạnh mẽ, lại xuất thân từ con trai của mình, con bé lại là cháu gái của mình, lại quan hệ thân thiết với gia đình Daniel, đầu óc ông ta đột nhiên bị choáng váng.

"Trời ạ." Trang Minh Nguyệt cũng che miệng, không thể tin được, nói: "Cô bé con tên Hi Văn đó lại là máu mủ Hàn gia chúng ta! Không trách được lúc ấy nhìn con bé lại có một loại cảm giác quen thuộc, con bé là máu mủ Hàn gia chúng ta! ! Trời ạ! Chẳng lẽ ông trời thương xót Hàn gia chúng ta? Vừa mất đi một đứa cháu, lại được một cháu gái? Mà Hạ Tuyết và Văn Hạo, sáu năm trước thực sự từng có duyên phận."

Trang Minh Nguyệt vốn là người thiện lương, khi phát hiện ra sự thật này, bà lập tức vui sướng, tươi cười nhìn chồng, nhưng thu lại sắc mặt, hoảng sợ, bởi vì bà nhìn thấy vẻ mặt cau có đáng sợ của chồng, bà sốt ruột cho cháu gái, chắn trước mặt của chồng hỏi: "Ông muốn làm gì?"

"Tôi muốn tự mình điều tra chuyện này! ! Tôi muốn tự mình xác định con bé con kia có phải máu mủ của Hàn gia chúng ta hay không! !" Hàn

Trung Trí không cách nào tin tưởng đây là sự thật, nói xong, lập tức muốn xoay người đi ra trà phòng!

"Ông điên rồi!" Trang Minh Nguyệt căng thẳng theo sát chồng, hai mắt rưng rưng van xin nói: "Đừng như vậy, Trung Trí! ! Ba đứa con trai của chúng ta, chỉ có Văn Hạo nguyện ý ở lại bên cạnh chúng ta, ông còn muốn ép buộc chúng nó ra đi sao ?"

"Bà cảm thấy tôi ép buộc đứa nào ra đi ? Bọn chúng đều là cốt nhục của tôi! ! Tôi chỉ hy vọng bọn chúng thành tài, tôi có lỗi gì ?" Hàn Trung Trí tức giận trợn trừng mắt nhìn vợ, hỏi! !

Trang Minh Nguyệt lại khổ tâm khuyên: "Bởi vì ông quá mong mỏi mà hoàn toàn không chú ý đến cảm thụ trong lòng của chúng nó, mới đẩy chúng nó càng xa! ! Hôm nay, vốn là chúng ta nên vui mừng, thật may là Daniel không tính toán hiềm khích lúc trước, giúp Hàn gia chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này, vào lúc này, ngàn vạn lần ông không được làm chuyện gì nữa! Phải biết Hạ Tuyết là người được gia đình Daniel vô cùng thương yêu."

"Chính vì như vậy, tôi mới phát hiện cô gái này quá đáng sợ! !" Hàn Trung Trí sắc mặt lạnh lẽo nói với Trang Minh Nguyệt: "Rõ ràng cô ta mang thai máu mủ Hàn gia chúng ta, lại cùng Daniel ở chung một chỗ, đây không phải là muốn trả thù gia đình chúng ta, muốn cướp đoạt cổ phần công ty sao? Nếu Hi Văn thật sự là máu mủ gia đình chúng ta, vậy cũng được, nhưng dù thế nào đi nữa, cô ta cũng không thể là người giám hộ! Tôi nhất định muốn đoạt lại Hi Văn! ! Tuyệt đối sẽ không để cho cháu gái của tôi có một người mẹ như thế ! !"

Trang Minh Nguyệt khổ sở nhắm hai mắt, nước mắt lăn xuống, nhìn chồng bất đắc dĩ, lắc đầu, khóc nói: "Rốt cuộc ông muốn thế nào? Đừng như vậy! ! Đừng tổn thương cô gái vô tội đó nữa! ! Cô ấy đã đủ khổ! ! Hơn nữa ông tổn thương cô ấy, Lam Anh cũng sẽ không bỏ qua cho ông !"

Hàn Trung Trí vừa nghe đến tên Lam Anh, sắc mặt lạnh lẽo nhìn vợ, nói: "Chỉ có loại người như bà, mới nhắc tới Lam Anh nhẹ nhàng như vậy!" Trong giọng nói ông ta tràn đầy khi dễ!

Trang Minh Nguyệt sững sốt nhìn Hàn Trung Trí, nước mắt lăn xuống.

Ánh mắt Hàn Trung Trí hơi lóe lên, nhanh chóng đi ra ngoài, vừa rời đi, vừa nói: "Tôi không thích bà chảy nước mắt! Nếu bà chỉ có một phần giống bà ấy, thì học theo bà ấy đi, đừng khóc lóc mà phải kiên trì một chút! Mọi việc đừng luôn dựa dẫm vào tôi! Ba mẹ đều đã chết, không phải những ngày an nhàn của bà đã đến rồi sao? Mỗi ngày lo lắng, giống cái gì?"

Trang Minh Nguyệt không lên tiếng, chỉ ngây ngô đứng một bên.
Hàn Trung Trí nói vừa xong, vội vàng đi tới khách sạn! !

Khách sạn, phòng tổng thống !

Lam Anh ôm vai, cùng Thanh Nhã và những người giúp việc nhìn Hi Văn mặc áo sơ mi nhỏ màu trắng, quần dài đen, khoác com lê màu hồng, đeo kính mát, ngồi trên ghế sa lon, nhìn các đại gia, vẻ mặt đầy khí thế kiêu ngạo!

Lam Anh đột nhiên cười, nhìn Hi Văn có chút bất đắc dĩ, hỏi: "Bây giờ, ngài muốn làm gì ?"

"Ai nha." Hi Văn như một lãnh đạo nhìn xung quanh, hai tay vịn ghế sa lon, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Tiền nhiều quá, cháu làm sao xài hết ?"

"Phốc!" Thanh Nhã nhin không được, cười ra tiếng!

Lam Anh nhướn mày, nhìn Hi Văn bật cười nói: "Bảo bối, ngài không có sao chứ! Số tiền kia, đến khi cháu 18 tuổi mới có thể cầm!"

"Tại sao phải để cho Hạ tiểu thư làm người giám hộ?" Hi Văn ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, đẩy mắt kính trên mặt mình một cái, nhìn Lam Anh, nói: "Hạ tiểu thư ăn trứng cá, cũng muốn đi bộ 10 phút để mua rẻ hơn một đồng để ăn, cô ta xài tiền như vậy, làm sao có thể xài hết ? Xài không hết, làm sao kích thích kinh tế tăng trưởng ?"

Phốc! Thanh Nhã và người giúp việc lại không nhịn được, cúi đầu nở nụ cười!

"Tại sao cháu không lo lắng cho mẹ ?" Lam Anh cúi người xuống, mặt đối mặt, nhìn Hạ Hi Văn nói, lúc ở Pháp, gần như Hi Văn chính là do Daniel và Lam Anh nuôi lớn!

"Trên thế giới này, có tiền không giải quyết được vấn đề sao?" Hi Văn nghĩ tới hôm nay, lúc hai người cha của mình cùng xuất hiện, thật sự là quá MAN rồi ! ! Cô bé đột nhiên rất có cảm tình với cha của mình ! !

"Nói chuyện với cháu thật giống ông nội của cháu!" Lam Anh đứng lên, lắc đầu, cười nói.

"Ông nội nào ?" Hi Văn hiểu ý nhưng nhìn Lam Anh, hỏi.

"Chính là ông nội ruột thịt của cháu đó!" Lam Anh tức giận nói!

"Đừng nói đến ông ta với cháu!" Hi Văn quay đầu nói: "Cháu không thích ông ta !"

"Nhưng ông ta là ông nội của cháu! Cháu không thể vô lễ! Bảo bối!" Lam Anh nghiêm nghị dạy dỗ cô bé.

Chuông cửa vang lên!

Thanh Nhã lập tức đi tới mở cửa, lại thấy Hàn Trung Trí tức giận dùng dùng đi tới nói: "Rốt cuộc Hi Văn có phải là cháu gái của tôi hay không? Hay Hạ Tuyết giờ trò ?"

Hi Văn nghe xong, lập tức ngồi thẳng lưng, đẩy mắt kính một cái, nhìn ông nội, miệng nhếch lên! !

"Cha! !" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt nghe mẹ nói cha muốn đi qua hỏi thăm tình huống, tất cả vội chạy theo, lo lắng, vừa định kéo cha, lại bị Hàn Trung Trí đẩy ra, tức giận nói: "Tôi nhất định muốn hỏi chuyện này rõ ràng! ! Cô gái kia thật quá đáng! Lại dám lên sinh đứa bé Hàn gia chúng ta!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Có Thời Gian Tới Chơi

"Hàn Trung Trí! !" Lam Anh tức giận đến xanh mặt, nói: "Hôm nay con trai của ông đã nói rõ ràng mọi chuyện, vừa mới giải quyết xong sự tình, ông lại tới nói lung tung cái gì? Ông đừng đem chán ghét của mình áp đặt lên người khác! !" "

"Bất kể xảy ra chuyện gì, tự mình sinh đứa bé, lại muốn Văn Hạo gánh chịu tiếng xấu này, là không đúng! !" Hàn Trung Trí xót cho con trai, nói!

Lam Anh nghe xong, nhìn Hàn Trung Trí tức giận nói: "Một mình Hạ Tuyết có thể mang thai sao ? Hay con trai ông gây họa? Hàn gia các người vĩnh viễn đúng! Người ta vĩnh viễn sai sao ?"

"Lam Anh! !" Hàn Trung Trí nhìn Lam Anh tức giận, nói: "Đây là việc nhà của chúng tôi! ! Bà không cần nhúng tay vào ! !"

"Bây giờ, người mà ông đang mắng là con dâu của tôi, tại sao trở thành việc nhà nhà của các người?" Lam Anh nhìn lão già ngang bướng, nói! !

"Cô ta sinh đứa bé Hàn gia chúng tôi! !" Hàn Trung Trí càng tức giận, nói: "Tiền trăm hậu tấu làm cho chúng tôi ứng phó không kịp! Chẳng lẽ tôi không nên tức giận?"

Lam Anh tức giận đến cả người phát run, chỉ cần vừa nhìn thấy người đàn ông này, bà không bình tĩnh nổi, vừa muốn phản bác, đã thấy Hi Văn đột nhiên từ trên ghế salon nhảy xuống, sau đó ôm vai, khí thế tràn đầy, bộ dáng nhỏ nhen bước đi tới trước mặt của Hàn Trung Trí, không đợi Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt mở miệng nói, đã mình dõng cái ghế ngồi cao, trèo lên

ghế, đứng lên, lập tức cao bằng Hàn Trung Trí, tức giận đưa ngón trỏ ra, chỉ vào mũi Hàn Trung Trí kêu to: "Ông câm miệng cho cháu ! !"

Hàn Trung Trí sững sốt, sau đó nhìn bộ dáng cháu gái gần 6 tuổi, trừng to mắt nhìn chăm chăm ông ta, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, có chút giống Văn Vũ khi còn bé!

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt sợ hết hồn, đi nhanh lên trước mặt của Hi Văn, vuốt giận, nói: "Tổ tông a."

"Tránh ra! !" Hi Văn tức giận đẩy hai ông chú ra, sau đó ngẩng mặt lên nhìn ông nội ruột thịt, không nhin được mà tiếp tục dạy dỗ: "Ông có tư cách gì mắng mà mẹ cháu ? Chúng tôi ở chung sáu năm nay, các người đã giúp được cái gì không? Con trai ngoan của ông muốn mua trứng cá cho mẹ cháu, lái xe giống như con chuột chũi, chạy tới chạy lui, chạy cả ngày, cũng không tìm được chỗ bán trứng cá, sau đó còn không chịu ôm cháu đi mua trứng cá! Lại còn nói cháu quá nặng! Còn có a, chúng tôi trăm cay nghìn đắng, xếp hàng chờ đến 50 người, rốt cuộc đến lượt chúng tôi, con của ông lại không có tiền! ! !"

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt đột nhiên không nhin được cười, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Văn, trừng đôi mắt thật to, như muốn nổ tung, nhìn chăm chăm ông nội! ! Bộ dáng như người ta thiếu cô bé 18.000 đồng ! !

Vẻ mặt của Hàn Trung Trí đỏ lên, sau đó có chút lúng túng mím môi, nhìn Hi Văn, do dự một chút vẫn cất giọng như muốn giáo dục nói: "Cha của cháu tại sao không có tiền! ? Cha cháu có rất nhiều tiền!"

Hi Văn nghe xong, đột nhiên nhướng mày, khoe miệng vênh lên, nhìn người ông này, khí thế tràn đầy nói: "Nghe nói cha của cháu IQ 180, nhưng cháu cảm thấy kiến thức của hã ở phía trên, tư tưởng của hã ở phía dưới, hã nhiều lắm cũng chỉ là một quyển tự điển mới mà thôi! Tại sao mẹ cháu

phải quý trọng? Một quyển tự điển mới ở bên ngoài mua chỉ có 12 đồng ! !"

"Mẹ ơi." Hàn Văn Vũ quả thực khiếp sợ nhìn cháu gái, thật sự là thán phục, hỏi: "Hi Văn, IQ của cháu bao nhiêu?"

Hi Văn ôm vai, quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ, giống như một cô gái Pháp, kiêu ngạo nói: "Thật bất hạnh! ! IQ của cháu cũng 180! ! Cháu vô cùng phiền não cha của cháu di truyền IQ cao cho cháu, chuyện này làm cho cháu rất sớm không tin chuyện cô bé quàng khăn đỏ và sói xám lớn, cũng không tin có ông già Noel lúc nửa đêm leo ống khói tụt xuống, đặt quà tặng trong bít tất! ! Các người cho là thứ đáng giá nhất, nhưng tất cả cháu không thèm ! ! Bởi vì IQ của cháu cao, làm cho cháu sớm đánh mất niềm vui thú của tuổi thơ rồi ! !"

Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ, cúi đầu cười một tiếng.

Hàn Trung Trí để cho cháu gái phản bác lại, mặt lúc đỏ lúc trắng, lại ngượng ngùng muốn nổi giận, thấy Lam Anh đứng một bên, cố nén giận nói với Lam Anh: "Đều tại bà, xem đi, bà dạy cháu gái của tôi thành cái dạng gì?"

"Gia gia! !" Hi Văn lập tức cất giọng cao vút: "Vừa rồi cha làm một chuyện rất có trách nhiệm, về sau, xin ông đừng đem sai lầm của mình đẩy cho người khác!! Cũng bởi vì ông như vậy, mới làm cho cha xin lỗi mẹ! ! Bản thân mình làm chuyện sai quấy, không thừa nhận, còn muốn đổ lỗi cho người!"

Đầu óc Hàn Trung Trí đột nhiên rối loạn, không biết nên nói gì, nhìn xung quanh có chút hốt hoảng, nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu lên nhìn cháu gái một cái, Hi Văn lập tức ngẩng mặt nhìn người ông này, lại nói: "Gia gia, mẹ cháu rất cao quý, nếu cha muốn qua thăm mẹ, xin hãy mang đủ tiền mua trứng cá rồi hãy tới ! ! Cũng xin ông về sau đừng mắng mẹ cháu giờ

trò gì! ! Ông quá xem trọng chỉ số thông minh của mẹ cháu rồi, mẹ không có bản lĩnh này! Mẹ cũng không có lén lút sinh cháu mà là con trai của ông không đi tìm chúng tôi thôi! !"

"Thật miệng lưỡi." Đời này của Hàn Trung Trí, cho tới bây giờ luôn kiêu ngạo, không tha người khác, bây giờ nghe cô bé nói như vậy, thật sự không có biện pháp nào bắt bẻ cô bé.

"Hi Văn" Hàn Văn Vũ nhìn cha như vậy, có chút không thuận mắt, cầu xin tha thứ nói: "Cháu tha thứ cho ông nội, hôm nay ông nội có chút xúc động."

Hi Văn trừng mắt, lập tức ngẩng mặt lên nói: "Lam nữ sĩ nói xúc động là ma quỷ! Có thể thấy được, ma quỷ rất đáng sợ!"

Cô bé chửi xiên chửi xỏ người ta! ! Hàn Văn Vũ trừng to mắt, há to mồm nhìn Hi Văn, có chút lo lắng nói: "Hi Văn! Không thể vô lễ như thế !"

"Gia Cát Lượng cũng không tán thành việc lấy đức để thu phục người, đó là bởi vì ông ta biết, có một số người không có đức hạnh đó !" Hi Văn lập tức chuyển đề tài về thời kỳ Tam Quốc Diễn Nghĩa để nói !

"Ôi chao, tổ tông a! Đừng nóng giận! Như vậy đi, về sau có thời gian chúng ta mời cháu tới nhà chơi?" Hàn Văn Vũ lấy lòng Hi Văn, cười nói.

Hi Văn trừng mắt nhìn ông chú đáng yêu này, hơi nở nụ cười nói: "Tốt, chú à, cũng xin ngài nói với lão gia gia này, lần sau mời ông ta đừng tới nữa! Ở nước Pháp, mạnh mẽ xông vào nhà của người khác, là phạm pháp!"

"Hi Văn." Hàn Trung Trí hoàn toàn bị đánh bại, nhìn đứa cháu gái này, bất đắc dĩ nói: "Đừng nói chuyện với ông nội như vậy!"

Hi Văn hừ một tiếng, nhảy xuống ghế, đi thẳng tới trước cửa phòng khách, kéo cánh cửa phòng khách, nhìn ba người đàn ông trong phòng nói:

"Có thời gian tới chơi!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Tôn Trọng

Sau 3 giờ báo chí đưa tin, giá cổ phiếu của công ty Hàn thị và tập đoàn Toàn Cầu, trong nháy mắt tăng vọt, đạt đỉnh cao chưa từng có từ trước đến nay, mà danh tiếng của Hạ Tuyết càng được hoan nghênh, số lần truy cập đứng đầu cả nước và đứng thứ 27 trên thế giới, các tờ báo bắt đầu ào ạt đưa tin tức có liên quan đến Hạ Tuyết, khắp nơi đều là bóng dáng xinh đẹp của cô, còn có hình ảnh cô và con gái đứng trên bục trao giải thưởng, đang cầm chiếc cúp rưng rưng, với tất cả lời nhắn với Hạ Tuyết, chúng tôi ủng hộ cô, cảm ơn cô đã kiên cường đứng lên vì chúng tôi, là tấm gương dũng cảm tiến tới, Hạ Tuyết, cầu mong cho cô và Hi Văn có cuộc sống hạnh phúc nhất!

Khán giả luôn là người rất dễ dàng bị dẫn dắt, bọn họ là một quần thể mẫn cảm nhất, thiện lương nhất, cũng là sắc nhọn nhất trong xã hội ! Bọn họ sẽ đem đến cho bạn hủy hoại lớn nhất, phỉ báng, khiển trách, nhưng cũng có thể đem đến cho bạn khích lệ lớn nhất, ủng hộ, tình yêu.

Tất cả truyền thông vẫn quan tâm đến hợp đồng 100 triệu của Hạ Tuyết làm người đại diện phát ngôn cho cửa hàng châu báu Lưu phu nhân, đến giữa trưa, Lưu phu nhân đứng trước mặt truyền thông, mỉm cười nói: "Châu báu chính là ánh sáng rực rỡ từ bên trong phát ra ngoài một cách phong phú, từ bên trong ra bên ngoài phải có câu chuyện sắc màu xinh đẹp, mà Hạ Tuyết là một phụ nữ có câu chuyện xưa xinh đẹp hoàn chỉnh, cho nên hợp đồng đã ký kết của chúng tôi sẽ không bị hủy bỏ! ! Cảm ơn!"

Một đoàn xe chậm rãi lái về phía biệt thự Trương Kính Trung, sau đó chuyên trang điểm, nhà tạo mẫu đi trước vào trong biệt thự, tự mình xách theo hộp trang điểm, trợ lý nhanh chóng đi theo.

Ngoài cửa sổ, trên lá phong còn nhỏ giọt mưa đêm qua, Hạ Tuyết được người giúp việc giúp đỡ, mặc chiếc váy lá sen bằng ren màu trắng không tay, mái tóc xoắn dài quăn rũ buông xuống, chuyên gia trang điểm đem vải lụa mỏng kết thành một con bướm bướm nhẹ nhàng cài lên một bên, Niệm Niệm cẩn thận cầm vòng tay thật to bằng vàng ròng đính kim cương đeo lên cổ tay trắng tinh của Hạ Tuyết, vừa khéo che khuất vết cắt, cô có chút đau lòng, ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết.

Sắc mặt Hạ Tuyết vẫn bình tĩnh nhìn lá phong đỏ rực ngoài cửa sổ, chậm rãi mang giày cao gót màu trắng, bước tới trước gương toàn thân, nhìn mình trong gương, bình tĩnh và kiên định, cô không nghĩ nhiều, nói: "Đi thôi." Đoàn xe chậm rãi rời khỏi nhà Trương Đạo diễn, Hạ Tuyết đau lòng quay đầu lại, nhìn Trương Kính Trung và Tôn Minh, hai người thầy của mình đang đứng ở cửa mỉm cười nhìn mình, cô mỉm cười cảm kích, đoàn xe khuất dạng.

Công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu! !

Rất nhiều phóng viên đổ xô tới, sau khi Hàn Văn Hạo và Daniel mở xong cuộc họp báo, Isha lập tức muốn mời phóng viên tham gia cuộc họp báo của Hạ Tuyết lúc 2 giờ chiều, tất cả phóng viên xôn xao đứng ở đại sảnh chờ đợi, rất nhiều người trong giải trí chú ý biểu hiện lần này của Hạ Tuyết, thậm chí một số người có suy nghĩ phóng khoáng, thầm nghĩ hôm nay Hạ Tuyết sẽ mặc trang phục gì để tham dự trường hợp đặc biệt này ?

Mọi chuyện xảy ra, rất nhiều người cũng không biết, lúc này Hạ Tuyết đã chân chính trở thành nữ vương trong giới giải trí, giới giải trí vĩnh viễn không thiếu người mới, nhưng lại thiếu đề tài! ! Một đề tài làm kinh ngạc thế giới! ! Chỉ cần đề tài này vẫn tồn tại, cô gái này có tất cả, cũng sẽ trở thành Truyền Kỳ! ! Nếu cô cẩn thận, lại vì cuộc sống và mơ ước cố hết sức làm ra một ít thành tích, nhất định cô sẽ được ghi vào trong lịch sử! !

Rốt cuộc, đoàn dừng trước cao ốc công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu, đám phóng viên lập tức hưng phấn, vội ủa lên, đám vệ sĩ ngăn bọn họ lại bên ngoài, cửa xe rốt cuộc mở ra, Hạ Tuyết mặc váy dài màu trắng, thanh lệ thoát tục bước ra, trong ánh đèn flash, cô chậm rãi đi vào cao ốc Toàn Cầu, sau đó đi về phía hành lang dẫn tới sân khấu, đứng trước bức lễ đài, vòng nhìn mọi người, ánh mắt trong suốt, thật sâu!

Các phóng viên lập vội ủa đến trước sân khấu, tranh nhau đặt câu hỏi. . .
...

"Hạ Tuyết, lần này cô chịu ảnh hưởng của sự kiện CD, có sợ danh tiếng bị tụt dốc hay không?"

"Xin hỏi chuyện tình cảm của cô và Hàn Tổng Tài sáu năm trước, có làm ảnh hưởng đến hôn sự của cô và Tổng Tài Toàn Cầu ?"

"Sáu năm trước, Hàn Tổng Tài bỏ rơi cô thật sự cô không hận hấn sao?"

"Sự kiện CD có ảnh hưởng lớn đối với cô không ? Có làm cho cuộc sống của cô không trọn vẹn hay không?" Có một nữ phóng viên sắc bén nêu câu hỏi ! !

Hạ Tuyết cười nhẹ, nhìn nữ phóng viên trẻ tuổi, chậm rãi nói: "Cuộc đời của tôi, cho tới bây giờ cũng chưa từng trọn vẹn"

Tất cả phóng viên cùng nhau im lặng lại nhìn cô, chỉ còn lại ánh đèn flash.

Hàn Văn Hạo và Daniel ngồi trong phòng làm việc của mình, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Hạ Tuyết trong màn hình máy vi tính.

Hạ Tuyết nhìn tất cả ánh đèn flash cuồng nhiệt chiếu lên trên người của mình, trong lòng của cô đột nhiên đau nhói, hai mắt rưng rưng nhìn mọi

người sâu kín nói: "Trước kia, bởi vì cuộc sống của tôi không trọn vẹn, một mực theo đuổi nghiệp diễn viên, đó là mơ ước của tôi, tôi nghĩ rằng đi tới nơi đó, tôi có thể hạnh phúc. Nhưng hiện tại tôi phát hiện, thế giới này vốn không được hoàn mỹ, hoàn mỹ bất quá cũng chỉ là một điểm trong lòng người, cái điểm kia là điểm kết thúc cũng là điểm bắt đầu. Chỉ cần tôi nguyện ý xuất phát một lần nữa, mỗi một phút, đều là cơ hội của tôi, đều là bắt đầu của tôi! Cám ơn Hàn Văn Hạo tiên sinh và Daniel Tống Tài đã ủng hộ và quan tâm đến tôi ! ! Cám ơn hai người ! Cám ơn mọi người!"

Cô nói vừa xong, cũng trầm mặc rời khỏi sân khấu, mỉm cười xoay người đi ra ngoài, phóng viên thấy cô rời đi, lập tức xông lên trước muốn phỏng vấn, đương nhiên chính là những chuyện liên quan như bây giờ, người cô yêu là ai ? Cô và Daniel Tống Tài vẫn tiếp tục hôn sự không ? Đối mặt với vợ chưa cưới sinh non của Hàn Tống Tài, cô có gì muốn nói, cô dùng thái độ gì để đối mặt?

Tất cả câu hỏi này, Hạ Tuyết không trả lời, chỉ xoay người đi ra cao ốc Toàn Cầu, phóng viên muốn đuổi theo đi ra ngoài, nhưng đám vệ sĩ lập tức ngăn chặn phóng viên, để cho Hạ Tuyết một mình đi ra đại sảnh, đi qua rất nhiều người đã xem CD, đi qua rất nhiều ánh mắt tò mò, kéo váy dài, dưới xuống bậc thang, đôi giày cao gót bước xuống từng bước một, sau đó đứng dưới ánh mặt trời nhàn nhạt, hai tròng mắt của cô lập tức ửng đỏ, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu lấp lánh trên bầu trời xanh thẳm, cô đột nhiên dịu dàng cười, xòe bàn tay ra nhắm ngay vị trí của mặt trời, nhẹ nhàng xoay tròn một vòng, rồi đem tia sáng mặt trời tóm chặt trong lòng bàn tay của mình, nắm thật chặt lòng bàn tay, cô nở nụ cười, cười thật vui vẻ!

Máy vi tính nhẹ nhàng đóng lại, hai mắt nóng rực của Hàn Văn Hạo, chậm rãi thu lại, thay vào đó là ánh sáng dịu dàng, chứ đừng một chút tình yêu nồng đậm, hân thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười dựa trên ghế da, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tả An Na đứng một bên, rưng rưng nhìn Hàn Văn Hạo, người đàn ông này vẫn luôn gánh vác trách nhiệm, vì tự do của em trai, gánh vác tất cả trọng trách của Hàn thị, vì yêu người, tự hủy thanh danh, chịu đựng tất cả, thế nhưng hăn chưa bao giờ để cho người ngoài nhìn thấy hăn mệt mỏi, nhưng vào lúc nửa đêm tịch mịch, Tả An Na thường mang cà phê đi vào phòng làm việc, sẽ thấy Tổng Tài tựa vào trên ghế da, nhắm mắt nghỉ ngơi, vào lúc đó, trạng thái thân thể của hăn mới hoàn toàn buông lỏng, nghỉ ngơi một chút, cũng có vẻ quý báu như thế !

"Tổng Tài." Tả An Na đau lòng gọi Hàn Văn Hạo nói: "Không bằng anh về nhà nghỉ ngơi đi? Hai ngày nay, anh quá mệt mỏi rồi" Cô nói vừa xong, nhớ tới lúc Hàn Văn Hạo nhìn mọi người, thừa nhận mình phụ bạc Hạ Tuyết, nước mắt của cô như thiếu đê, toàn bộ tuôn ra, thậm chí không nhận được nhẹ giọng khóc sụt sùi! (aiz, TAN này yêu HVH 8 năm nha!)

Hàn Văn Hạo chậm rãi mở mắt, hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn Tả An Na, trầm giọng hỏi: "Cô khóc cái gì?"

Tả An Na vừa lau nước mắt, vừa không nhận được ghen ngào nói: "Người bên ngoài đều nói anh phụ bạc người ta, nhưng có ai biết, sáu năm trước, sáu năm sau, anh vì Hạ Tuyết làm biết bao nhiêu chuyện? Chuyện này đối với anh, thật không công bằng cho tới bây giờ tôi cũng chưa thấy anh đối xử với cô gái nào tốt giống như đối xử với Hạ Tuyết vậy. Dốc hết tất cả để yêu cô ấy, lại muốn gánh chịu tất cả, tại sao ở trước mặt truyền thông, cô ấy không vì anh nói một câu ? Nói một câu, để cho mọi người đừng hiểu lầm anh."

Hàn Văn Hạo nghe xong, chậm rãi cười, nói: "Cô ấy không thể nói."

Tả An Na ngược đôi mắt đắm lệ, ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không nói gì thêm, chỉ tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt, hỏi: "Hai ngày nay, Thiếu phu nhân có khỏe không?"

"Tam thiếu gia chăm sóc cho cô ấy, tình hình dường như đã ổn định, nhưng xảy ra chuyện như vậy, không biết bây giờ tâm tình cô ấy như thế nào?" Tả An Na vội vàng lau khô nước mắt nói.

Hàn Văn Hạo mở mắt, nhìn phong cảnh yên tĩnh và bầu trời xanh thẳm trước mặt

Isha kỳ quái đuổi theo ra công ty, nhìn Hạ Tuyết ngồi vào trong xe Kennedy, cô ngạc nhiên hỏi: "Này! Bây giờ danh tiếng như cồn, cô muốn đi đâu?"

Hạ Tuyết nắm chặt tay lái, cười khẽ, quay đầu nhìn Isha, dịu dàng nói: "Tôi Lúc này không thể nói quá nhiều trước giới truyền thông, nhưng có mấy lời, muốn tự mình nói với hân"

Isha nhìn cô, bất đắc dĩ cười hỏi: "Ý của cô là, bây giờ đi tìm hân?"

Hạ Tuyết nhìn lá phong đỏ rực bên đường lớn, nói: "Hân" muốn tôi tự mình nói tiếng cảm ơn. Tôi đi nha."

Cô vừa nói xong, lập tức nổ máy xe, bật máy điều hòa, chạy đi, lập tức một làn gió cuối thu mát lạnh, nhẹ nhàng, khoan khoái phả vào mặt, cô cười khẽ, đạp chân ga phóng về phía trước, trong đầu nhớ tới câu nói kia: Sự thật là cái gì? Rốt cuộc sự thật là cái gì? sự thật chính là Hàn Văn Hạo tôi, sáu năm qua, đã phụ bạc Hạ Tuyết ! Hai tròng mắt của cô đỏ lên, thờ dài, lái xe chạy tới cao ốc Thế Kỷ, nhưng xe vừa mới chậm rãi dừng trước cao ốc, cô nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục đen, lạnh lùng ngồi vào trong xe, chiếc xe nhanh chóng chạy đi

Hạ Tuyết cầm tay lái, có chút sửng sốt, trong lòng xẹt qua một chút mềm mại, không nhìn được bật máy điều hòa, nổ máy xe chậm rãi chạy đi theo,

cô vừa lái xe, vừa nhìn chiếc Rolls-Royce trước mặt, rốt cuộc muốn đi đâu? Cô đang suy nghĩ, trên mặt không nhin được thoáng qua nụ cười dịu dàng, đạp chân ga đi theo chiếc xe kia.

"Tổng Tài, dường như tôi nhìn thấy có một chiếc Kennedy chạy theo phía sau chúng ta." Tài xế vừa lái xe, vừa nói.

Tả An Na nghe xong, có chút ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn ngoài cửa sổ, có một chiếc xe theo sát, cô nói: "Hả? Xe kia giống như đi theo chúng ta, có muốn thông báo hộ vệ hay không ?"

Hàn Văn Hạo chậm rãi mở mắt, hơi xoay mặt nhìn chiếc Kennedy trong kính xe phía trước, ánh mắt hẩn trở nên dịu dàng, chậm rãi nói: "Đổi hướng xe, chạy tới bờ biển gần đây"

"Vâng" Tài xế lập tức đáp lời, sau đó sẽ chuyển làn xe, cho xe chạy vào đường lớn Kim Hoa, sau đó chạy nhanh lên đường cao tốc

Hạ Tuyết vừa lái xe chạy theo, vừa kỳ quái nghĩ: "Hả? Rốt cuộc muốn đi đâu ?"

Chiếc "Rolls-Royce" xuống đường cao tốc, dọc theo bờ biển thật dài chạy nhanh tới, Hạ Tuyết cũng lái xe chạy dọc theo đường bờ biển, vừa chạy, vừa kỳ quái nghĩ: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hẩn muốn đi đâu?"

Cuối cùng chiếc "Rolls-Royce" dừng lại bên bờ biển, Hạ Tuyết cũng không nhin được dừng xe ở cách đó không xa, kỳ quái cầm tay lái nhìn về phía trước, nhưng cô lại thấy Hàn Văn Hạo đón gió biển, bước xuống xe, đứng ở bên cạnh cửa xe, quay đầu nhìn về phía mình khẽ mỉm cười, Hạ Tuyết giật mình há to mồm, hẩn biết mình chạy theo hẩn? Trong lòng của cô ấm áp, trên mặt không nhin được đỏ lên, không biết nên làm sao, cắn môi cúi đầu suy nghĩ một chút, dừng xe lại, vén váy thật dài, từ từ bước ra khỏi xe.

Sóng biển mãnh liệt gào thét, làm cho trời đất ồn ào, từng trận gió biển thật to thổi tới! !

Hàn Văn Hạo đón gió, nhìn Hạ Tuyết mặc chiếc váy màu trắng đơn giản, chậm rãi bước xuống xe, chiếc váy dài tung bay trong gió, giống như đám mây trắng phía chân trời, mái tóc dài buông thả đến eo cũng theo gió tung bay, trên không trung cuồng vọng, dọc theo bên người cô, vui đùa, mái tóc trên trán xốc xếch, ẩn chứa một nụ cười ngượng ngùng nhìn sang.

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười khẽ, đi về phía Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết vẫn mỉm cười, đi về phía Hàn Văn Hạo.

Xung quanh dường như hai màu trắng, đen hợp thành, hai màu sắc bất đồng, dần dần gắn vào một chỗ, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết đạp trên cát vàng mềm mại, cuối cùng đi tới trước mặt của đối phương, cùng đứng chung một chỗ, đón sóng lớn và cuồng phong, nhìn chăm chăm đối phương thật sâu, hai mắt cũng lộ ra một chút đau lòng và quý trọng, thiên ngôn vạn ngữ nuốt ở trong cổ họng, không cần nói nữa.

Thời gian dường như trải qua thật lâu, thật lâu, từ khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt của Hạ Tuyết, Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn cổ tay của cô đang đeo một chiếc vòng tay màu trắng, ánh mắt hẩn xẹt qua một chút đau lòng, tiến lên một bước, nắm nhẹ cổ tay của cô, xoay lại gần, liền nhìn thấy băng gạc màu trắng quấn bên trong, hẩn nhìn chăm chăm băng gạc, bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng nhìn Hàn Văn Hạo, có chút chột dạ, mỉm cười, lại cúi đầu nhìn vết thương của mình

Hàn Văn Hạo chậm rãi tháo vòng tay màu trắng ra, nhìn thấy băng gạc quấn cổ tay mảnh khảnh, có tia máu đỏ tràn ra ngoài, ánh mắt hẩn đau nhói, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve băng gạc trắng, nói: "Tại sao lại ngốc như vậy?"

Ngốc muốn làm chuyện như vậy, nếu như không chịu nổi, không bằng tìm một chỗ trốn đi, trốn giống như sáu năm trước vậy."

Hạ Tuyết không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt đau lòng của Hàn Văn Hạo, trong lòng của cô vừa động, lại thấy Hàn Văn Hạo vẫn mang cà vạt, trên cà vạt đang cài kẹp cravate sáu năm trước, cô đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào chiếc kẹp cravate trên cà vạt của hắn, chậm rãi nói: "Kẹp cravate này. đã nhiều năm như vậy, còn cất giữ sao ?"

Hàn Văn Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt xẹt qua một chút thâm tình, Trong lòng của Hạ Tuyết nóng lên, cúi đầu, không dám lên tiếng.

Hắn hiểu ý, cười một tiếng, cúi đầu, vẫn nắm cổ tay nhỏ bé của cô nói: "Có một số thứ, có muốn vứt bỏ cũng không được. Cảm thấy giữ lại, có lẽ tương lai sẽ có một chút cơ hội gặp thoáng qua"

Hai mắt Hạ Tuyết đỏ lên, vẫn cúi đầu không dám lên tiếng.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn về phía chân trời, sâu kín nói: "Có lẽ tôi thật sự quá tàn nhẫn, cho nên người ta không tin tôi có chút tình cảm nào."

Hạ Tuyết vội vàng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, nhớ mình từng ở dưới chân núi nói với hắn một câu vô cùng tàn nhẫn: "Tôi sẽ không để cho anh phá hủy cuộc đời của tôi, mang tiếng làm kẻ thứ ba ! ! Tôi không làm gì sai! Vẫn luôn là anh ! ! Thấy một người yêu một người ! Bên cạnh anh phụ nữ không ngừng thay đổi ! Anh cho rằng tôi sẽ tin vào tình cảm của anh ? Anh đừng nằm mơ! Tôi một chút cũng không tin anh! !"

"Thật xin lỗi. Về chuyện trước kia" Cô vội vàng muốn phân trần.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, không quan tâm, khẽ mỉm cười, nói: "Không sao cả. Tôi vốn là một người vô cùng tàn nhẫn. tất cả cũng không phải là hiểu lầm."

"Không." Trong lòng của Hạ Tuyết đau nhói, nhìn Hàn Văn Hạo, tha thiết nói: "Anh đối với tôi rất tốt. Rất tốt. Tôi rất cảm ơn anh lần này đã cứu tôi, cảm ơn anh."

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Muốn cảm ơn, cũng phải thể hiện một chút thành ý."

Hạ Tuyết sững sờ nhìn hăn.

Hàn Văn Hạo đứng trong gió, nhìn Hạ Tuyết, hai mắt đột nhiên lộ ra một chút kích động nói: "Hai ngày nay, tôi tìm em muốn phát điên, trong lòng suy nghĩ qua 1001 triệu lần hậu quả em sẽ xảy ra chuyện, lúc lái xe, tôi cũng chỉ có một khát vọng, chính là sau khi gặp được em Muốn ôm em"

Hai mắt Hạ Tuyết rưng rưng, cắn chặt môi, cố nén tình cảm trong lòng, đón gió nhìn hăn.

Hàn Văn Hạo đau lòng, đưa mắt nhìn Hạ Tuyết thật lâu, thật lâu, rồi chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng vươn tay, ôm cô vào trong ngực, khi thân thể mềm mại và mùi thơm quen thuộc, ở trong ngực của mình, hai mắt hăn đột nhiên ửng đỏ hai tay siết lại, ôm chặt thân thể của cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, chôn mặt trong mái tóc cô, cắn chặt răng, không lên tiếng nữa.

Nước mắt Hạ Tuyết đột nhiên lăn xuống, hai tay rũ xuống, dựa sát vào trong ngực hăn, nghe tiếng tim đập quen thuộc, nước mắt từng giọt lăn xuống.

Sóng biển vẫn mãnh liệt, giống như tình yêu nồng nàn ở xung quanh thét gào, nhưng đó chỉ là âm thanh, không tiếng động.

Hàn Văn Hạo ôm chặt Hạ Tuyết, tha thiết không thôi, nói: "Phải quý trọng Daniel thật tốt, hẳn là một người đàn ông tốt, lần này phần lớn kế sách là do hẳn đưa ra, chúng tôi mới có thể giải quyết chu toàn tất cả, tôi cảm ơn hẳn không tính toán hiềm khích lúc trước mà thương yêu con gái tôi, yêu em. Nhiều năm qua, cho tới bây giờ, tôi cũng chưa từng cảm phục bất cứ người nào, nhưng lần này, tôi bị sự vĩ đại và cơ trí của hẳn cảm phục! Em và hẳn đang ở cùng nhau, sẽ hạnh phúc Nhất định sẽ hạnh phúc!"

Trong lòng của Hạ Tuyết đau nhói, nhưng không lên tiếng, tựa vào trong ngực của hẳn, nghe tiếng trái tim của hẳn đập mạnh, đột nhiên đưa hai tay ôm ngang hông của hẳn, giống như người vợ ôm chồng, nước mắt không nhìn được lẫn xuống. Khi sự thật được phơi bày tất cả, có lẽ tình cảm che giấu trong lòng nhau lúc xưa, lại tiếp tục quý trọng trong lòng, những năm tháng xưa, kẹp cravate, nụ hôn nóng bỏng trong toa xe, tình yêu mãnh liệt, tất cả đều phơi bày dưới ánh mặt trời, nhận lấy sự giám sát công bằng và vô tư nhất của mọi người, bọn họ không thể ở chung một chỗ, bởi vì thân phận cả hai người đều có người yêu, bởi vì ranh giới đạo đức, nên quyết định tôn trọng lẫn nhau, giống như dây ngân hà khổng lồ, ngăn cách bọn họ giữa hai đầu cầu ô thước

Sóng biển vẫn cuộn trào, bầu trời trong phút chốc tối sầm lại, mây đen kéo đến, sau khi cơn gió quét đến, mưa phùn bay tán loạn, nhưng bọn họ vẫn ôm nhau thật chặt chung một chỗ, mặc cho mưa phùn phủ xuống xung quanh người.

Sóng biển dâng lên, mưa phùn phát phơ bay, thời gian dừng lại, Hàn Văn Hạo chậm rãi buông Hạ Tuyết ra, nâng mặt của cô, thâm tình nhìn chăm chăm hai mắt đầy nước mắt của cô, rồi đau lòng, dùng ngón cái vuốt nhẹ nước mưa trên khuôn mặt, nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, xẹt qua giọt nước mắt, hẳn nhìn cánh môi này, trong lòng lại đau nhói, trong đầu lại nhớ đến một người đàn ông khác đã bỏ ra, bình tĩnh và thành toàn, hẳn cắn chặt

răng, lại ôm Hạ Tuyết vào trong lòng, hai mắt xuất hiện giọt lệ, nghẹn ngào nói: "Đi thôi."

Hạ Tuyết vẫn ôm chặt Hàn Văn Hạo, nước mắt lã xuống, muốn lắc đầu, lại cắn chặt răng gật đầu một cái.

Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng buông Hạ Tuyết ra, lại nhìn cô chăm chăm thật sâu.

Hạ Tuyết cũng đứng trong mưa nhìn hăn, rất nhiều lời muốn thốt ra, lại nghĩ tới người phụ nữ kia đã vì mình sinh non, trong lòng của cô đau nhói, nước mắt lã xuống, cắn răng chậm rãi xoay người, nước mắt và nước mưa hòa tan trong trời đất, cô lại dọc theo con đường lúc đến, bước đi.

Hàn Văn Hạo đứng trong mưa, nhìn bóng dáng màu trắng trước mặt, nắm chặt quả đấm, cắn chặt răng, ánh mắt nhìn theo cô, Tả An Na thật sự không hiểu nổi, bước ra xe, nhìn ánh mắt thâm tình của Hàn Văn Hạo, nhìn theo bóng lưng Hạ Tuyết rời đi, cô bật khóc hỏi: "Tổng Tài, tại sao muốn thả cô ấy đi? Tại sao? Tất cả sự thật đã phơi bày, không phải có thể ở cùng nhau sao? Tôi nhìn ra, rõ ràng các người yêu nhau. Tại sao phải tách ra?"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn theo Hạ Tuyết chậm rãi đi về phía trước, sâu kín xoay người, đi về phía ngược lại.

Cuối cùng hai chấm màu trắng và đen, một lần nữa rơi vào không gian mênh mông.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Thật Hạnh Phúc

Văn phòng làm việc Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu!

Tiếng gõ cửa chậm rãi vang lên.

Daniel mặc âu phục màu trắng, cổ áo mở ra, đang ngồi trước bàn làm việc, chăm chú xem tài liệu chuyển phát đưa tới ngày hôm đó, qua một lúc lâu, lên tiếng: "Mời vào."

Sophie vui vẻ đẩy cửa phòng làm việc, sau đó đi tới nhìn Daniel mỉm cười nói: "Tổng Tài, ngài xem ai tới đây?"

Daniel kỳ quái ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy Hạ Tuyết mặc váy dài có chút ướt đầm, gương mặt có chút tiều tụy, nhưng vẫn ẩn chứa nụ cười hờn dỗi.

Daniel thấy bộ dáng kia của Hạ Tuyết, kinh ngạc một lúc, lập tức đứng lên, đi tới bên cô, cứng chiu nói: "Sao lại thế này? Bên ngoài trời mưa, tại sao còn chạy tới đây?"

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Daniel thân thiết như vậy, trong lòng của cô đau xót, nhìn hắn làm nũng, cười nói: "Em cho là anh không để ý tới em nữa."

Daniel đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười, không lên tiếng, đỡ cô đi tới ghế sa lon, vừa đi, vừa nhìn Sophie nói: "Chuẩn bị một ly sữa nóng và bánh ngọt dâu tây."

"Vâng!" Sophie lập tức mỉm cười gật đầu.

Daniel đỡ Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, trầm mặc cởi ra âu phục, cẩn thận khoác lên trên người cô, cầm cổ tay bị thương của cô, vừa nhìn, sợ vết thương thấm nước sẽ nhiễm trùng, liền nhấn hands-free, bảo thư ký mang hòm thuốc nhỏ vào, thư ký vừa đáp lời, hắn liền bình tĩnh cuộn tay áo sơ mi của mình lên, cẩn thận mở băng gạc trắng, dùng ngón tay thon dài, trắng tinh tháo ra từng vòng, thật dịu dàng tháo ra.

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Daniel đang cúi đầu, khuôn mặt nghiêng vẫn rất đẹp trai, ánh mắt sáng rực, bình tĩnh, dịu dàng lộ ra thương yêu, giống như loại thương yêu bẩm sinh, Hạ Tuyết nhìn Daniel, nhớ lúc nãy Isha gọi điện thoại cho cô nói: "Trong cuộc đời, luôn có một người cho mình cảm giác tương lai tốt đẹp cả đời." Trong lòng của cô đau xót, mềm lòng, không muốn làm cho người đàn ông trước mặt bị thương tổn, nói: "Daniel."

"Ừ." Daniel rút cuộc đem băng gạc đỡ sạch, thả vào một bên, bảo thư ký vừa vào tới để hòm thuốc một bên, hắn mới cẩn thận lấy ra thuốc khử trùng, cùng băng gạc.

Hạ Tuyết nhìn ánh mắt dịu dàng của Daniel, nói: "Không bằng. Chúng ta cùng nhau trở về nước Pháp thôi."

Daniel dừng động tác trong tay, cầm bình thuốc trừ độc, dịu dàng, thấu hiểu, cười một tiếng, vẫn lấy bông băng, dịu dàng nói: "Nước Pháp là nơi chúng ta đã từng rất hạnh phúc, khi đó chúng ta chỉ có nhau, mặc dù không yêu nhau, nhưng vẫn là duy nhất, hôm nay trái tim của em đã mất mát ở chỗ này, trở về nữa thì không thể hạnh phúc, đến cùng."

Trong lòng của Hạ Tuyết đau nhói, nhìn hắn.

Daniel cẩn thận nhận cầm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, khẽ đặt trên đầu gối mình, sau đó cầm bông băng dính nước sát trùng, hỏi: "Hàn Tổng Tài biết chúng ta chia tay không?"

Hạ Tuyết lắc đầu một cái.

Daniel mỉm cười nhắc cổ tay của cô, hỏi: "Tại sao không nói?"

Hạ Tuyết không biết trả lời làm sao, chỉ nhìn hẩn.

Daniel giống như lơ đãng nhanh chóng cầm băng hướng trên vết thương Hạ Tuyết quét qua, Hạ Tuyết “a” một tiếng, vẻ mặt đau khổ kêu lên: "Đau quá."

Daniel lại cười một tiếng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, vẫn thoa nước sát trùng trên vết thương của cô, nói: "Biết đau, lần sau yếu đuối cũng đừng làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa. Cái nơi lạnh lẽo đó, có gì tốt để đi?"

Hai mắt Hạ Tuyết lóe lên nhìn Daniel, quên mất đau đớn.

Daniel thoa xong thuốc, nhìn vết thương đã bắt đầu có chút khép lại, hẩn chậm rãi cầm băng gạc mới, tỉ mỉ quấn vết thương cho cô, vừa chậm rãi nói: "Hôm nay tất cả sự thật đã được sáng tỏ, rốt cuộc em có thể đứng dưới ánh mặt trời, lớn tiếng hò hét, lớn tiếng nói yêu, không thể che giấu nữa. Đã đến lúc thổ lộ trái tim của mình rồi."

Hạ Tuyết lại cúi đầu, cười khổ nói: "Thổ lộ thế nào? Bên cạnh hẩn còn có một người khác. Em không thể ích kỷ."

"Em yêu thì em cứ yêu, hẩn lựa chọn thì hẩn lựa chọn, chỉ cần em trung thành với tình yêu của mình là đủ rồi. Không cần bận tâm suy nghĩ của người khác, anh tin vào năng lực xử lý của Hàn Tổng Tài, hẩn sẽ làm cho tất cả trở nên chu toàn." Daniel quấn xong băng gạc, sau đó tỉ mỉ thắt một nút phía trên, mới cầm kéo, cẩn thận cắt đứt băng gạc, cầm cổ tay của cô, nhìn kỹ băng gạc trước mặt, có hoàn mỹ chưa, rồi mỉm cười hài lòng.

Hạ Tuyết nhìn Daniel thương yêu mình như thế, trong lòng của cô đau xót, hai mắt đỏ lên nói: "Anh không cần luôn suy nghĩ vì em"

Daniel thu dọn xong bình thuốc và băng gạc, bỏ vào trong hòm nhỏ, quay đầu nhìn Hạ Tuyết, thấy hai mắt cô đỏ bừng, rớt cuộc vươn tay, nhẹ nhàng véo cằm của cô, nói: "Lại khóc nữa."

Hạ Tuyết cố gắng nén nước mắt, nhìn hắn, lại hỏi: "Daniel. Thật không cần em trở về Pháp với anh nữa sao?"

Daniel nhìn cô chăm chăm, thật lâu, thật lâu, lắc đầu một cái.

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống.

Daniel đau lòng nhìn cô, một lúc lâu, mới nhẹ nhàng vươn tay, ôm cô vào trong ngực, hôn lên tóc cô, thở dài nói: "Đứa ngốc, tình yêu không cần thành toàn, hai trái tim nếu yêu nhau, tự nhiên sẽ ở chung một chỗ. Không cần suy tính hạnh phúc của anh." Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Daniel, hưởng thụ lồng ngực thật dịu dàng của hắn, trong lòng đau nhói, nói: "6 năm qua, chúng ta không phải tựa sát vào nhau sao?"

Daniel không lên tiếng, chỉ ôm chặt cô, khẽ vuốt ve tóc của cô nói: "Đứa ngốc. Tất cả khổ sở cũng đã hết, đã trải qua sống chết, phải thật hạnh phúc, mạnh mẽ để yêu, mới có thể không thất vọng với cuộc sống. anh đã đồng ý với em, sau khi anh trở lại Pháp, căn phòng kia vĩnh viễn giữ lại cho em và Hi Văn, lúc cuối mùa thu, anh sẽ cho sóc con ăn, cho đến một ngày nào đó, em được hạnh phúc phải vui vẻ một chút. Hạnh phúc trở lại."

Hạ Tuyết nắm chặt ngực áo sơ mi Daniel, co quắp khóc lên, nói: "Đứa ngốc, anh mới là đứa ngốc, tại sao không mang em đi? Bây giờ anh dẫn em đi đi, không phải anh yêu em sao? Anh không cần phải lo lắng em thế nào, dẫn em đi. Anh ích kỷ một lần, được không? Anh ích kỷ một lần! Anh vì em làm nhiều chuyện như vậy! Sau khi chia tay, còn phải gánh chịu

mọi thứ vì em, trả lại cho Hi Văn tất cả, anh không thể ích kỷ một lần sao? Cho dù thừa dịp người gặp nguy, hèn hạ, vô sỉ một lần, không được sao?"

Daniel đau lòng cười, ôm thân thể cô, nói: "Được rồi, đừng nói mê sảng nữa, ba mẹ và Hi Văn đều ở nhà chờ em, phải trở về rồi. Anh còn có việc bận rộn, tối nay không có cách trở về ăn cơm với em. Em ngoan ngoãn về nhà ngủ một giấc, tối nay nếu có thời gian, anh sẽ trở về với em"

"Daniel! !" Hạ Tuyết nhìn hẩn, kích động khóc nói: "Anh đừng như vậy! !"

Daniel lại ôm Hạ Tuyết lên, buộc cô đứng dậy, sau đó kéo nhẹ vai của cô, đưa cô đến trước cửa phòng làm việc.

"Daniel!" Hạ Tuyết rơi lệ xoay người lại, vội vàng nhìn hẩn.

Daniel mỉm cười, nhẹ nhàng mở cửa phòng làm việc cho Hạ Tuyết, sau đó nắm nhẹ vai của cô, nói: "Trở về đi thôi."

Hạ Tuyết gắt gao nhìn hẩn, hai mắt chớp động, tuôn nước mắt, Daniel nhìn bộ dáng cô như vậy, lại cúi người xuống, vươn tay, nhẹ nhàng sờ gương mặt của Hạ Tuyết, nói: "Ôi chao, vừa trải qua biến cố lớn như vậy, bây giờ chỉ cần em có hơi sức, khôi phục ý thức, lại bắt đầu chảy nước mắt Cuộc sống không nặng nề như vậy, bảo bối. Được rồi, trở về đi thôi, hôm nay anh thật sự có việc bận rộn Nghe lời nào."

Hạ Tuyết không biết làm sao, nhìn hẩn, Daniel không có cách nào với cô, cười một tiếng, sau đó nhẹ nắm vai của cô, căn dặn thư ký cẩn thận đưa Hạ tiểu thư trở về, rồi nhẹ nhàng đưa cô ra khỏi phòng làm việc.

Hạ Tuyết căng thẳng quay đầu lại nhìn hẩn.

Daniel không nói gì, mỉm cười nhìn cô, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Hạ Tuyết lập tức đi tới cánh cửa đóng chặt trước mặt, nhẹ nhàng gõ cửa, lại khóc xin nói: "Daniel, đừng như vậy."

Daniel xoay người, đưa lưng về phía tiếng gõ cửa, cố chịu đựng, khẽ cắn răng, thở dài một hơi, chậm rãi đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn mưa phùn bay tán loạn ngoài cửa sổ, hai mắt lộ ra một chút đau thương.

Sophie đau lòng đi tới sau lưng Daniel, không hiểu nói: "Tổng Tài. Tôi không hiểu rõ, tại sao ngài lại để Hạ tiểu thư đi? Ngài đã chờ cô ấy cả ngày nay, hơn nữa ngài biết rõ Hàn Tổng Tài đã từng đối với ngài như vậy, ngài cũng đã đưa ra 10% cổ phần, mọi việc ngài làm, không phải là để cho Hạ tiểu thư trở lại bên cạnh ngài sao?"

Daniel nghe xong, không lên tiếng, chỉ nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi: "Sophie. Lúc nào thì đến mùa đông?"

"Nửa tháng nữa, sắp tới lập đông rồi." Sophie nói.

Daniel gật đầu, nhớ tới mùa tuyết năm trước, mình cùng Hạ Tuyết, hai người tay nắm tay, đi dọc theo rừng núi từng, khi đó, là thật hạnh phúc.

"Ầm! !" Một tràng tiếng thủy tinh vỡ nát bắn tung tóe ra, Trác Bách Quân tức giận đứng trong trường đấu Kiếm, nhìn thủy tinh vỡ nát, bóng ảnh của mình cũng bị chia năm xẻ bảy, hắn không thể tin được, lắc đầu, lần đầu tiên tức giận nói: "Không thể nào! Không thể nào! Hắn không thể nào làm như vậy! ! Tôi lại xem thường hắn! Tôi lại xem thường hắn! ! !"

Trần Ngọc Lộ đứng trong đồng thủy tinh đổ nát, nhìn Trác Bách Quân nói: "Anh xem thường ai ? Hàn Văn Hạo sao ?"

"Không!" Trác Bách Quân lắc đầu, ánh mắt lạnh lẽo, bắn ra ánh sáng thật tàn nhẫn, hấn cắn răng, nắm chặt trường kiếm trong tay, lại từ mảnh vụn nhìn thấy khuôn mặt vụn vẹo của mình, tràn đầy mồ hôi và khuôn mặt xệt qua tơ máu, tức giận nói: "Tôi đã xem thường Daniel! Tôi tính sai rồi! Tôi không nghĩ tới người đàn ông này lại lý trí, bình tĩnh đáng sợ như vậy! !"

Trầm Ngọc Lộ cũng lạnh lùng không lên tiếng! !

"Tôi không nên gửi cho hấn phần tài liệu kia." Trác Bách Quân hối hận nói!

Trầm Ngọc Lộ ngẩng đầu nhìn hấn hỏi: "Tại sao?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Nguyện Vọng Của Con Gái

Sắc mặt Trác Bách Quân lạnh lẽo nói: "Bứt dây động rừng!"

Trầm Ngọc Lộ nghe xong, quả thật có mấy phần lo lắng nói: "Nếu sự thật là như vậy, bọn họ có thể đề cao ảnh hưởng hay không? Như vậy kế hoạch của chúng ta không phải rất không dễ dàng trắng tay?"

Trác Bách Quân hừ một tiếng, cười lạnh nói: "Thật sao? Vậy thì chờ xem! Nhưng cô phải cẩn thận một chút, đừng để thân phận bị bại lộ!"

Trầm Ngọc Lộ đập mảnh thủy tinh vỡ, tiến lên một bước, nhìn ảnh mình trong mảnh thủy tinh vỡ, lạnh lùng, cao ngạo cười một tiếng nói: "Hôm nay mới vừa nhận được điện thoại của nước ngoài, nói Hàn Văn Hạo đã phái người đang điều tra tin tức của Hồ Điệp."

Trác Bách Quân đắc ý cười, nói: "Để cho hắn từ từ điều tra."

Trầm Ngọc Lộ cũng lạnh lùng cười, nhưng nhìn khuôn mặt Trác Bách Quân bị kính thủy tinh bắn trúng làm bị thương, liền nói với hắn: "Anh bị thương rồi, đi xem một chút đi."

Trác Bách Quân cũng không lên tiếng, lạnh lùng xoay người rời đi, đi ra Kiềm tràng, vừa vặn nhìn thấy Tĩnh Đồng vẫn mặc áo sơ mi trắng ngàn năm không đổi, váy ngắn màu đen, mang mắt kính đen, đang cầm tài liệu, thân thể dán vào mặt tường gỗ, lộ ra vẻ mặt thật thà, hắn nhìn chòng chọc cô một cái, cắn răng, trầm giọng hỏi: "Cô tới có chuyện gì?"

Tĩnh Đồng lập tức đứng thẳng người, nhìn Trác Bách Quân, có chút căng thẳng nói: "Bản hợp đồng của 17 diễn viên mới của công ty chúng ta xảy ra

một chút vấn đề, Lynda bảo tôi mang tới cho anh xem qua!"

Trác Bách Quân ừ một tiếng, một tay cầm qua tài liệu, im lặng đi ra hành lang thật dài, sau đó bước vào một sân cỏ xanh biếc, đi tới bờ hồ, đến bên cạnh một tảng đá lớn ngồi xuống, không lên tiếng, lật ra cặp tài liệu ra xem bản hợp đồng, cúi đầu cẩn thận xem.

Tĩnh Đồng đứng một bên, vẫn ôm tài liệu còn lại, đứng bên bờ hồ, lại thấy có mấy con cá vàng trong nước đang bơi lội, cô lộ ra nụ cười đơn thuần khả ái, không nhịn được nói: "Những con cá này không cần ngủ đông sao? Tại sao còn bơi tới bơi lui thế này? Đến lúc nhiệt độ xuống thấp sẽ lạnh chết."

Trác Bách Quân vẫn xem tài liệu, nhàm chán kéo ra một nụ cười, nói: "Đơn thuần đến này trình độ, thế giới này còn có người để ý đến chuyện bên ngoài cuộc sống nhân loại sao?"

Tĩnh Đồng khẽ đẩy đẩy mắt kính, lập tức giống như một đứa bé, nói: "Tại sao lại không để ý? Tôi là người trong hiệp hội bảo vệ động vật, nhà tôi có ba con chó nhỏ và mèo nhỏ".

Trác Bách Quân chỉ xem thường cười cười, vẫn xem tài liệu.

Tĩnh Đồng nhìn Trác Bách Quân không để ý tới mình, cô cũng hơi cúi đầu cười một tiếng, vừa vặn nhìn đến một bên khuôn mặt bị thương của hắn, lập tức kinh ngạc nói: "Tổng giám, anh bị thương sao?"

"Bị thương thì bị thương, có gì ngạc nhiên!?" Trác Bách Quân vẫn xem từng tờ từng tờ tài liệu.

Tĩnh Đồng nghĩ nghĩ, từ trong cái túi nhỏ của mình rút ra miếng băng keo cá nhân, sau đó mỉm cười xé ra, đứng trước mặt Trác Bách Quân, nói: "Hôm qua tôi bị đứt tay, mua hai cái, bây giờ còn có một cái, cho anh dùng, không cần cảm động." Cô nói xong, cẩn thận dùng ngón tay thon dài

mềm mại, đem băng keo cá nhân nhẹ dính vào vết thương trên mặt Trác Bách Quân

Trác Bách Quân lập tức ngửi được một mùi thơm anh đào, hẩn liếc mắt nhìn Tĩnh Đồng một cái, vừa lúc thấy cô đang cẩn thận dán băng keo cá nhân cho mình, đôi mắt thuần khiết giống như lúc hoa anh đào nở, hẩn nhìn cô, chậm rãi nói: "Tay của cô rất thơm. thoa mùi thơm gì vậy ?"

Đôi mắt to có chút mê mang của Tĩnh Đồng nhìn Trác Bách Quân nói: "Không có a, đây là kem hoa anh đào tôi chế tạo, hay làm hỏng lắm."

Trác Bách Quân cầm bàn tay nhỏ bé của cô, thả vào trên mũi vừa ngửi, chợt có một cảm giác thư thái tốt đẹp, hẩn hài lòng cười một tiếng, nhưng Tĩnh Đồng lại đỏ mặt, lập tức rút tay của mình, có chút hốt hoảng nhìn Trác Bách Quân nói: "Tổng giám, anh không nên như vậy. Tôi có bạn trai."

"Tôi biết rồi! !" Trác Bách Quân tức giận đứng lên, đi ra ngoài, nói: "Cô không cần nhắc nhở tôi tôi không có chút hứng thú nào với cô"

"Tổng giám, anh đừng đi nhanh như vậy, tôi phải đuổi theo, hôm nay tôi mang giày cao gót có chút cao." Tĩnh Đồng như đứa ngốc ôm tài liệu chạy theo phía sau !

Trầm Ngọc Lộ đứng đầu đường Kiểm tràng, lạnh lùng nhìn bóng lưng Trác Bách Quân nhanh chóng đi về phía trước, Tĩnh Đồng tươi trẻ gấp gấp rút bước theo sau, mặt ngẩng mặt lên, hai mắt phát ra ánh sáng không thể nắm bắt

Khi Hạ Tuyết về đến nhà, mới biết Hàn Trung Trí đã tới, cô thất kinh, nhìn Lam Anh hỏi: "Mẹ! Người nói ai tới đây ?"

Lam Anh vừa uống cà phê, vừa nhìn Hạ Tuyết, có chút tình nghịch nói: "Còn có thể là ai ? Là cha chồng trước của con chứ ai."

Gương mặt của Hạ Tuyết nhăn nhó, cố ý bĩu môi một cái, biết Lam Anh đang hưởng ứng khẩu hiệu vợ trước của Hàn Văn Hạo, cô không có cách nào, cười nói: "Mẹ, đừng như vậy, người cũng biết đây chỉ là một cái có!"

Lam Anh mỉm cười ngồi trên ghế sa lon, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cớ gì? Bạn bè của mẹ bên Pháp cũng gọi điện thoại hỏi thăm con dâu của mẹ, là vợ trước của người ta à ? Mẹ nói đúng vậy a."

"Mẹ! !" Hạ Tuyết thật sự không có cách nào với bà, cười nói: "Đừng nói đùa nữa, nhưng bác Hàn tới đây làm gì?"

Lúc này Lam Anh nhướn mày, để ly cà phê xuống, giống như có chút nhàm chán nói: "Còn có thể tới làm gì? Muốn biết đầu đuôi câu chuyện ? Con người ông ta suy nghĩ kỳ quái, con đừng để ý đến ông ta! Dù thế nào đi nữa, không phải ông ta chỉ là cha chồng trước của con sao !"

"Đúng vậy! Con không thích ông ta ! ! Có thể ông ta cảm thấy bây giờ con có tiền, cho nên mới tới nịnh bợ con !" Hi Văn vẫn đeo mắt kính đen, bĩu môi, vẻ mặt kiêu ngạo đi ra nói!

Hạ Tuyết lập tức quay đầu lại, trải qua nhiều chuyện như vậy, về đến nhà thấy con gái, vốn là rất kích động, lại thấy bộ dạng cô bé như vậy, lập tức có chút ít cẩn thận, hỏi: "Này! ! Lúc nãy ông nội của con tới, con có vô lễ với ông nội hay không ?"

Hi Văn ngồi trên ghế sa lon, cầm hộp điều khiển ti vi, mở kênh hoạt hình, rồi quay đầu trợn mắt nhìn mẹ một cái, bắt chước Lam Anh chột nhứn mày hỏi: "Mẹ hỏi ông nội nào ? Con chỉ có một ông nội, là ông nội đang họp với các thủ tướng! Nếu người già nào cũng đều là ông nội, nhiều ông nội như vậy, mẹ muốn hỏi ông nội nào ?"

Hạ Tuyết vừa nghe con gái nói xong, liền nổi đóa, cô lập tức đi lên phía trước, hậm hực véo lỗ tai con gái, tức giận mắng: "Một ngày nào đó, mẹ sẽ xé nát cái miệng này của con! ! Xé ra xem rốt cuộc răng chó mọc ở chỗ nào ! !"

"Đau chết! !" Hi Văn kêu to, đẩy tay mẹ ra, nói: "Con không thích ông ta !!"

"Con không thích người ta thì có thể nói chuyện không lễ phép sao ?" Hạ Tuyết thật sự là bất tự không hợp, vừa đụng đến loại chuyện như vậy, cô không nhịn được muốn giáo huấn con gái: "Lúc ông nội đến, con có mời người ta ăn trái cây không ! !"

Hi Văn cầm hộp điều khiển ti vi, ngưỡng mặt lên, đôi mắt to nhìn chăm chăm, cất giọng cao vút nói: "Con không mời ông ta ăn trái cây! Tại sao con phải mời ông ta ăn trái cây? Như vậy thì tiện nghi cho ông ta quá !"

Hạ Tuyết vừa nghe, liền biết con gái làm cho Hàn Trung Trí mất mặt, cô lập tức tiến lên, lại lắc lắc lỗ tai con gái, nói: "Mẹ biết rồi, mẹ biết rồi! ! vừa rồi nhất định con làm cho ông nội tức giận!"

"Con không có! !" Hi Văn lại tức giận đẩy tay mẹ ra.

"Nhất định con có! !" Hạ Tuyết ngồi bên cạnh con gái, muốn đẩy ngã cô bé xuống ghế sofa, đánh mông cô bé. Hi Văn liều mạng giãy giụa, hăng giọng nói: "Con không có! !"

"Được rồi, được rồi !!" Lam Anh đi nhanh tới, ôm lấy Hi Văn nói: "Không có việc gì thì đừng ép buộc con gái ! Lão già Hàn Trung Trí đáng chết kia vừa nhìn đã buồn nôn, con bé dạy dỗ ông nội có gì quan trọng đâu ? Con cho rằng ông ta sẽ không yêu thích cháu gái sao?"

Hạ Tuyết nghe lời này, trong lòng không khỏi căng thẳng, ngẩng đầu nhìn Lam Anh hỏi: "Mẹ. Việc này. Ách. Ông ấy thích

cháu gái sao?"

Lam Anh nghe xong, cười một tiếng, quay đầu nhìn Hi Văn, Hi Văn hừ một tiếng khinh thường, bà quay đầu nhìn Hạ Tuyết thật lòng nói: "Người khác không hiểu Hàn Trung Trí, nhưng mẹ hiểu ông ta, miệng ông ta cứng rắn không buông tha, đó là tính cách, nhưng nhìn ánh mắt của ông ta, không biết biết có bao nhiêu là thương yêu."

Trong lòng của Hạ Tuyết ấm áp, nhịn không được mỉm cười.

Lam Anh ôm Hi Văn ngồi trên ghế sa lon, nhìn Hạ Tuyết nói: "Hiện tại tất cả mọi việc đều rõ ràng, đứa bé phải nhận tổ quy tông, mẹ thấy Văn Hạo vô cùng có trách nhiệm và tôn trọng con, sẽ không bác bỏ quyền làm mẹ của con, Hàn Trung Trí nhiều lắm là miệng mồm một chút mà thôi, mẹ tin Văn Hạo có thể xử lý tốt! Cho nên để cho Hi Văn và người Hàn gia đoàn tụ một nhà đi, làm một ít chuyện mà nhiều năm qua chưa làm Tỷ như, để cho ông nội mua chút món đồ chơi cho cháu, để bà nội thương yêu, để cho các chú thân thiết với cháu, để cho cha đưa con đi khu vui chơi."

"Khu vui chơi?" Hạ Tuyết không thể tin được bật cười nói: "Hi Văn chúng ta chắc chắn sẽ không cùng cha đi chơi những thứ trong khu vui chơi." Lam Anh lập tức bật cười, nhìn Hạ Tuyết kinh ngạc nói: "Hi! ! Bảo bối! ! Tất cả những đứa trẻ đều có khát vọng cùng cha mẹ đi khu vui chơi! ! Hi Văn đã biết sự thật, chắc chắn nó sẽ khát vọng làm những việc này, cho tới nay, đó là chuyện con bé muốn làm nhất và kiêu ngạo nhất!"

"Thật sao ?" Hạ Tuyết “a” một tiếng, nở nụ cười, quay đầu nhìn con gái nói: "Bảo bối, con khát vọng cùng cha mẹ đi khu vui chơi sao?"

Hi Văn cong miệng lên, cầm hộp điều khiển ti vi, chân nhỏ vung vẩy, mắt tỏa sáng, nhìn TV, không lên tiếng!

Hạ Tuyết nhìn cô bé nhướng mày, quay đầu không thể tin được nhìn Lam Anh.

Lam Anh đột nhiên cười, nói: "Gọi điện thoại cho cha con bé, hẹn một chút thời gian thôi."

"Không được ! !" Hạ Tuyết vội từ chối chuyện này, cô giống như một đứa bé nói: "Thật ngây thơ ! !"

"Cộp! !" Hi Văn lập tức đem hộp điều khiển ti vi nện lên bàn trà, sau đó ôm vai sai bước đi vào trong phòng, “phịch” một tiếng đóng cửa lại! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Kẹo Đường

9 giờ tối!

Phòng làm việc Tổng Tài Toàn Cầu!

Daniel đang cùng lãnh đạo cao tầng công ty họp, điện thoại di động lại đột ngột vang lên, hắn vừa nghe báo cáo, vừa trả lời: "Hello?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một chút âm thanh lo lắng, Daniel vừa nghe, khẽ cau mày, cúi đầu kêu nhỏ một tiếng: "What?"

Tất cả lãnh đạo cao tầng xôn xao ngẩng đầu nhìn Daniel.

Daniel vẫn cầm điện thoại, im lặng lắng nghe, sau đó đáp nhẹ nói: "Được rồi, tôi biết rồi, chút nữa tôi sẽ về nhà."

Hắn nói xong, lập tức cầm âu phục màu trắng phía sau lưng, vừa mặc vào, vừa cười cười nói với cấp dưới: "Sor-ry, trong nhà đột nhiên có chút chuyện, buổi họp hôm nay đến đây kết thúc".

Tất cả lãnh đạo cao tầng lập tức đứng lên, ngạc nhiên nhìn Daniel bước nhanh ra cửa chính phòng họp, hôm nay xảy ra chuyện lớn cũng không thấy hắn sốt ruột như vậy, mọi người đều tò mò không biết trong nhà xảy ra chuyện gì.

"Con mở cửa cho mẹ ! Con không mở cửa, chờ mẹ vào được, sẽ lấy giá áo quần con!" Hạ Tuyết vừa đập cửa, vừa tức giận kêu to! !

"Tiểu chủ nhân, cô mở cửa đi, từ trưa đến giờ cô chưa ăn cơm, cần thận bị đau bụng!" Thanh Nhã cần thận hơn, gõ cửa kêu nhỏ.

"Không ăn, không ăn, không ăn! Đói chết tôi đi!" Giọng nói Hi Văn từ bên trong truyền tới! !

Hạ Tuyết vừa nghe, tức giận vỗ cửa, vừa định mắng, Lam Anh lập tức nắm nhẹ vai Hạ Tuyết, bình tĩnh đi tới trước cửa phòng, mỉm cười nói: "Bảo bối, cháu nghe bà nói nhé, bây giờ đã gần 10 giờ, cháu còn chưa ăn cơm, đói bụng, tối nay làn da không tốt, ngày mai hai má không thể trắng trẻo mũm mĩm nha."

"Làn da đẹp cũng không có ai thương!" Hi Văn nói xong, đột nhiên trong lòng uất ức, liền oa một tiếng khóc lên.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ nghe xong những lời này, càng tức giận hơn, thét lên: "Ai không thương con hả ? Mọi người đều xem con như tâm can bảo bối, chỉ thiếu đem con ngâm trong miệng, con còn muốn thế nào?"

"Con là đứa bé đáng thương, không có cha!" Hi Văn tiếp tục ầm ĩ, ngẩng đầu lên lớn tiếng khóc!

Lúc này chuông cửa vang lên.

Thanh Nhã lập tức chạy ra phòng khách, tự mình mở cửa, thấy Daniel sải bước đi tới, vừa đi vừa lo lắng hỏi: "Còn chưa chịu ra ngoài?"

Thanh Nhã vội vàng lắc đầu.

Daniel sắc mặt nghiêm túc đi vào hành lang, vừa nhìn thấy Hạ Tuyết và mẹ hẳn đang gõ cửa, hẳn nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Hạ Tuyết, nắm nhẹ vai của cô, ý bảo cô đứng sang bên, sau đó lắng nghe Hi Văn ở bên trong oa oa khóc lớn, hẳn nghe xong, sắc mặt buồn lòng, vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa, dịu dàng gọi: "Công chúa. Làm sao thế?"

Hi Văn nghe được tiếng của PAPA, đột nhiên tiếng khóc giảm bớt, nhưng vẫn thút thít Daniel đứng cửa bên, dịu dàng nói: "Bảo bối, mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhất định cũng biện pháp giải quyết, không nên sốt ruột. PAPA hứa với con, nếu yêu cầu của con hợp lý, là có thể cho phép, PAPA nhất định cố gắng làm cho con, được không? Bây giờ nghe lời, mở cửa ra, để PAPA vào, chúng ta nói rõ ràng một chút, Hi Văn là một tiểu thực nữ bình tĩnh, đáng yêu, nhất định sẽ mở cửa cho PAPA, có đúng không?"

Bên trong tiếng khóc dần dần ngừng lại.

Người bên ngoài cũng thở phào nhẹ nhõm, Hạ Tuyết vẫn muốn đập cửa mắng con gái, Daniel lại nhẹ nắm vai của cô, ý bảo tất cả mọi người lui ra phía sau, cửa lập tức mở ra một cái khe nhỏ, Daniel cẩn thận đi vào, đóng cửa lại, quay đầu, mỉm cười nhìn Hi Văn mặc áo sơ mi nhỏ, quần dài đen, trên mặt hai dòng nước mắt, ngồi ghế sa lon khẽ sụt sùi khóc, rất đáng thương.

Daniel cười khẽ, đi đến ngồi bên cạnh con gái, khẽ ôm vai con gái, cúi đầu thật dịu dàng hỏi: "Nói cho PAPA biết, xảy ra chuyện gì?"

Hi Văn vừa chảy nước mắt, vừa cúi đầu mạnh miệng nói: "PAPA, người tin con yêu người chứ, đúng không?"

Daniel suy nghĩ một chút, liền mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy ! SO?"

Hi Văn vừa lau nước mắt, vừa lầu bầu nói: "Nhưng người cũng biết con rất khát vọng gặp cha, có đúng không? Con yêu người, con cũng yêu hẳn, điều này cũng không xung đột đúng không?"

"Ừ." Daniel đáp lời, chăm chú lắng nghe.

"Con cũng không nhất định nói muốn cùng cha ruột ở chung một chỗ, con cảm thấy chỉ cần hẳn vui vẻ là được rồi! Nhưng sau khi con gặp cha,

con rất nhớ hẳn, bởi vì hẳn thật đẹp trai, rất đẹp trai a, ngoại trừ PA-PA ra (cô bé còn biết không nên đặc tội hai bên), cha của con đẹp trai nhất.
." Hi Văn nhớ tới Hàn Văn Hạo, nước mắt của cô bé lại rơi: "Con rất muốn, nhưng có thể sau này con phải về Pháp rồi, một thời gian rất dài sẽ không nhìn thấy hẳn, cho nên bây giờ con muốn cùng hẳn thân thiết, con hi vọng cũng được giống như những người bạn nhỏ khác, có ba mẹ nắm tay, đi trên đường, chuyện này đối với Hi Văn mà nói, là một chuyện rất hạnh phúc! Lần trước con ở Pháp, cùng với Minna và ba mẹ của cô đi khu vui chơi, con thấy ba của Minna chơi bóng rổ, lại ném trúng 100%! Con nghĩ cha của con nhất định cũng là một người thông minh, chắc hẳn hẳn cũng có thể ném trúng 100%!"

Daniel không nhịn được mỉm cười nói: "Tối nay con phiền não chính là chuyện này? Con hi vọng cha và mẹ của con cùng đi khu vui chơi, có đúng không?"

"Đúng vậy! !" Hi Văn lập tức nước mắt lưng tròng, khóc oa oa nói: "Mặc dù IQ của con là 180, nhưng con vẫn có thất tình lục dục! !"

"Này thành ngữ dùng không đúng. Nhưng PAPA có thể hiểu, PAPA cảm thấy chuyện này giải quyết rất dễ dàng." Daniel nói.

"Tôi cũng cảm thấy chuyện như giải quyết rất dễ dàng, nhưng tại sao mẹ lại xem như việc rất khó vậy? Đi khu vui chơi một lần, cũng không phải là muốn mạng của mẹ, vậy mà mẹ còn nói đi khu vui chơi là ngây thơ!" Hi Văn vừa nghĩ tới, lại ngửa đầu khóc lớn.

"OK!" Daniel nhìn con gái bảo đảm nói: "Chuyện này để PAPA nói với mẹ! Hơn nữa PAPA bảo đảm, nhất định sẽ giúp con đạt thành nguyện vọng này, được không?"

"Có thật không?" Hi Văn có chút không tin ngẩng đầu nhìn PAPA, hỏi: "Lúc nào thì có thể ?"

Daniel suy nghĩ một chút, véo nhẹ khuôn mặt nhỏ bé của Hi Văn, cứng chùi nói: "Rất nhanh!"

"Không được!" Hạ Tuyết ôm vai, ngồi trên ghế sa lon trong phòng của mình, lạnh lùng nói: "Bây giờ Hàn gia đang nước sôi lửa bỏng, Tần tiểu thư vừa mới mất đứa bé, em và Hi Văn nói có yêu cầu này, thật quá đáng!"

Daniel vô cùng thân sĩ, vươn tay, mỉm cười nói: "Bảo bối, anh không hiểu người khác xử lý thế nào, nhưng anh cho rằng mỗi người đều phải có trách nhiệm với cảm xúc của mình, dĩ nhiên, chúng ta cần phải chú ý, nhưng ở trong mắt của anh, vì hạnh phúc của con cái, mặc kệ là ai, cũng phải nhượng bộ. con gái gần sáu tuổi rồi, tuổi thơ tươi đẹp biết bao nhiêu ? Chúng ta không nên để cho con bé bỏ lỡ thời gian vui vẻ như thế"

Trong lòng của Hạ Tuyết mềm nhũn, nhưng vẫn kiên trì nói: "Không được! Em làm sao nói ra được?"

"Oa" bên kia phòng, con bé lại khóc lên, khóc đến kinh thiên động địa ! !

Người giúp việc ở bên kia đang khuyên nhủ.

Hạ Tuyết ngã vào ghế sa lon, cầm một cái gối ôm, che lên má trái của mình nói: "Em không thể vì con gái của mình, làm chuyện như vậy! !"

"Hạ tiểu thư." Daniel lại gọi cô nói: "Con bé không chỉ là con gái của em, mà còn là con gái của Hàn Tổng Tài, hẳn có nghĩa vụ chăm sóc con bé Anh tin hẳn sẽ nguyện ý làm như vậy." Daniel lập tức nói: "Em đối với mọi chuyện, phải rõ ràng một chút, nếu tạm thời buông tha tình yêu, như vậy thì phải học điều chỉnh tâm tính của mình. Chỉ có một ngày thôi, đối với chúng ta, có lẽ là một ngày dư thừa, nhưng đối

với trẻ con mà nói, có lẽ giống như cây kẹo đường, ước mơ xinh đẹp.
."

Hạ Tuyết thở dài một hơi, không lên tiếng.

Điện thoại di động vang lên.

Phòng bệnh thật yên tĩnh, cho nên tiếng chuông điện thoại di động vang lên, vừa vặn phá vỡ yên tĩnh trong nháy mắt.

Hàn Văn Hạo chậm rãi cầm điện thoại di động lên, sắc mặt bình tĩnh đáp lời: "Ừ."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Điện Thoại

"Alô." Giọng nói êm ái của Hạ Tuyết vang lên.

Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi nằm trên giường, tái mặt sắc đang nhìn mình, hần không biến sắc đáp lời: "Ừ."

Hạ Tuyết nắm điện thoại, vẻ mặt lúng túng, nhưng vẫn quan tâm hỏi: "Tần tiểu thư có khỏe không? Thân thể có chuyển biến tốt một chút nào chưa? Anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt."

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, vẫn nhìn ánh mắt bi thương của Tần Thư Lôi, nhàn nhạt hỏi: "Anh tìm tôi có việc gì ?"

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, nghe Hàn Văn Hạo lạnh nhạt như vậy, trong lòng cô chột lạnh, không dám nói gì nữa, vội vã cười nói: "Không có gì, chỉ có chút lo lắng Tần tiểu thư, cho nên gọi điện thoại hỏi thăm anh thôi, chắc anh bận rộn, tôi cúp máy đây."

Hàn Văn Hạo chưa cúp điện thoại, nhìn chăm chăm Tần Thư Lôi một lúc lâu.

Hạ Tuyết cũng không dám cúp điện thoại, không biết vì sao

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, ngón áp út nhẹ nhàng vuốt điện thoại, rốt cuộc trầm mặc cúp máy, ngẩng đầu nhìn Tần Thư Lôi cười khẽ.

Tần Thư Lôi nghe trong lời nói Hàn Văn Hạo có chút mập mờ, dịu dàng hỏi: "Ai vậy ?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi do dự, chớp một cái, lạnh nhạt nói: "Hạ Tuyết. Cô ấy gọi điện thoại hỏi thăm em".

Tần Thư Lôi nghe xong, cười khổ, nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, tức giận nói: "Cô ta đương nhiên gọi điện thoại tới hỏi thăm em, cô ta sinh con cho anh, dường như tuyên bố quyền sở hữu anh với mọi người, cho dù chúng tôi yêu anh bao nhiêu, cuối cùng ai sẽ ở lại bên cạnh anh, trong thế giới của chúng tôi cũng bị hằn sâu vết thương, cô ta cả đời cứ dây dưa với chúng ta. Chúng ta cũng không thể hạnh phúc. Mà cho dù cô ta có lấy được anh hay không, cô ta cũng đã thắng."

"Thư Lôi." Hàn Văn Hạo nhàn nhạt gọi cô."Em vừa mới mất đi đứa nhỏ, đừng suy nghĩ quá nhiều, sẽ không tốt cho thân thể, hôm nay phát sinh chuyện này, là vì quá gấp gáp, chưa kịp thương lượng với em, là anh không đúng. Anh xin lỗi em."

Tần Thư Lôi chớp mắt nhìn Hàn Văn Hạo, trong lòng đau xót, ghen ngào uất ức rơi lệ nói: "Lúc anh công bố mọi chuyện, có nghĩ tới cảm thụ của em hay không? Chẳng lẽ trong lòng của anh, em không có một chút vị trí nào sao? Tình cảm của em có thể tùy ý giảm lên? Em nằm trên giường, nhìn anh trả lời, lòng đau như cắt, nhưng không làm gì được, mặc cho bão táp, trái đất nổ tung, mỗi một bước đi, em đều cảm thấy run sợ, thật ra lúc đó, em không có cách nào đến yêu, hận của bản thân mình, em nghĩ đến vị hôn phu của mình, cuộc đời sau này, sẽ bị ngàn người chỉ trích, rất nhiều người sẽ chửi rủa anh là kẻ phụ bạc, trong lòng của em rất đau. Rốt cuộc, tình cảm đó như thế nào mà có thể làm cho anh chấp nhận chịu đựng tất cả? Tôi mặc kệ chuyện đó đúng hay sai, nhưng rõ ràng anh có cách xử lý tốt hơn, lại lựa chọn cách này để lưu danh hậu thế! Anh nói trong lòng của em làm sao không hận?"

Hàn Văn Hạo không khỏi ngẩng đầu nhìn vợ chưa cưới, nước mắt tràn mi, hằn bất đắc dĩ tiến lên, ngồi bên giường, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt trên môi hôn, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi."

Tần Thư Lôi cười khố, ngẩng đầu lên, nhìn trên vách tường trắng, có treo một bức tranh sơn dầu, đó là một mùa đông, một cô gái mặc áo khoác màu đỏ, xách theo rương hành lý, chống màu đỏ cây dù, đi trong tuyết rơi. Hình ảnh thật xúc động, tịch mịch là thứ tình cảm vô cùng sâu sắc và duy mỹ, nhưng cảm thấy một chút cũng không chân thật, cô tức giận kích động nói: "Có lẽ tất cả mọi thứ chỉ là âm mưu, tất cả đều là âm mưu, đứa con đáng thương của em, vẫn sống sờ sờ làm vật hy sinh cho trò chơi này ! ! Em chỉ đau lòng cho đứa bé đáng thương kia, đứa con của em và anh. có lẽ nó cũng rất xinh đẹp, có lẽ là một đứa bé trai đáng yêu, có lẽ là một cô gái nhỏ xinh đẹp"

Tần Thư Lôi nói tới đây, nước mắt lại nhỏ giọt xuống, cô run rẩy đưa hai tay, đặt nhẹ lên bụng của mình, trong lòng đau xót, cúi đầu, run rẩy khóc ngất. Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ, khẽ thở dài, đến gần Tần Thư Lôi, ôm cô vào trong ngực, mặt cọ vào tóc cô, hai mắt xẹt qua đau lòng nói: "Đừng khóc, đều đi qua rồi, chỉ tiếc nó và chúng ta không có duyên phận. nhất định anh sẽ điều tra kỹ chuyện này, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!"

Tần Thư Lôi ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo, hai tay nắm chặt cổ áo của hắn, rơi lệ buồn bã hỏi: "Văn Hạo. Chúng ta tương lai còn có thể có đứa bé không? Còn có thể có đứa bé nữa không?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ ôm chặt Tần Thư Lôi, cảm thấy cô gái này thật yếu đuối, thật sự rất yêu thích sinh mệnh nhỏ đáng thương đó, ánh mắt hắn nhanh chóng chuyển động, thở dài, gật đầu nói: "Được Tương lai chúng ta sẽ có đứa bé....."

"Anh thích con trai hay con gái?" Tần Thư Lôi hỏi xong, nhìn hắn, trong lòng chua xót nước mắt lăn xuống, giống như sinh mệnh nhỏ kia vẫn còn ở trong bụng mình.

Hàn Văn Hạo hôn nhẹ Tần Thư Lôi, đau lòng nói: "Trai hay gái đều thích."

Trong lòng của Tần Thư Lôi chợt đau nhói, tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, khổ sở nhắm hai mắt lại, nước mắt lăn xuống, hai tay vẫn nắm chặt một góc tây trang của hắn, đau lòng nói: "Văn Hạo, em thật sự rất yêu anh, dường như lần đầu tiên nhìn anh, em liền yêu anh hết thuốc chữa, em không ngại chuyện trước đây giữa anh và Hạ Tuyết, chỉ cần anh yêu em là đủ rồi, cho dù em chịu bao nhiêu uất ức, em cũng nguyện ý. Nếu Hạ Tuyết để cho con gái hai người nhận tổ quy tông, em cũng nguyện ý tiếp nhận. Đừng bỏ em Em cầu xin anh, em đã mất con rồi, em chỉ còn anh thôi"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, cắn răng, ôm chặt vợ chưa cưới, nhớ ngày đó đính hôn, là muốn cưới cô, thật sự muốn kết hôn với cô, cũng muốn tôn trọng cuộc hôn nhân này, tôn trọng lẫn nhau.

Ngoài cửa sổ gió thổi rất nhẹ, lướt qua cửa sổ, không một chút tiếng động, bây giờ Thượng Đế có nhìn vào, đối với đôi vợ chồng chưa cưới rúc vào nhau như vậy, có lẽ Thượng Đế cũng lắc đầu, xoay người rời đi.

Hạ Tuyết ngồi trên giường nệm, nhìn cửa sổ sát đất mở ra, gió biển mạnh mẽ thổi vào, phất lên mái tóc dài của cô, hai tròng mắt của cô mờ mịt nhìn ánh trăng sáng treo trên bầu trời ngoài cửa sổ, sóng biển đang xô bờ, cô chớp mắt, giọt lệ đọng đầy trong khóe mắt, có lẽ cô cũng không còn dám chạm vào tình yêu, chính xác là tình yêu đầu đời, từ nhỏ đã bị người ta vứt bỏ, chỉ còn sót lại một mình, nếu chạm vào tình yêu, cuối cùng bản thân mình cũng sẽ bị vứt bỏ

Cô nhớ đến giọng nói lạnh nhạt lúc nãy của Hàn Văn Hạo, cô chợt phát hiện, tim của mình mất mát giống như rơi vào vực sâu vạn trượng, hai

tròng mắt của cô vẫn lấp lánh, nhìn trắng sáng trên cao, cô thở dài một hơi, cúi đầu cười khổ, cô biết ngày mai mình sẽ tốt hơn, đây là thói quen cảm xúc trong những năm gần đây, cô không suy nghĩ nữa, đứng dậy, chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng lúc này điện thoại di động lại vang lên, cô sửng sốt, cầm điện thoại ở trên giường, mở ra xem, lại thấy số điện thoại của Hàn Văn Hạo.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Ngày Và Đêm

Hạ Tuyết cầm điện thoại, nhìn cái dây số kia đang lóe lên, trái tim cô đột nhiên đập dồn dập, khuôn mặt đỏ lên, cô khẽ cắn môi, không biết nên làm sao ? Ngón cái nhẹ nhàng di động màn hình, cứ nghĩ không biết nên làm thế nào.

Hàn Văn Hạo đứng ở vườn hoa bên ngoài phòng VIP bệnh viện, nắm điện thoại, nghe tiếng chuông đổ, nhìn một bụi cây tương tự trước mặt, tán lá thật sum suê che kín, ngọn đèn nhỏ màu hồng, chợt sáng chợt tối, chợt sáng chợt tối, cứ thế thay nhau đổi lập.

Hạ Tuyết nắm điện thoại, nghe tiếng chuông, nghĩ tới nghĩ lui, rồi chậm rãi ngồi bên giường, nhấn nút nhận điện thoại, đáp nhẹ: "Vâng."

"Ngủ sao ?" Giọng nói đầy hấp dẫn, dịu dàng của Hàn Văn Hạo truyền đến.

Trái tim Hạ Tuyết lại phanh phanh nhảy, trong thân thể nhanh chóng nóng lên, ngay cả đầu ngón tay cũng nóng lên, cô sâu kín lắc đầu, nói: "Không có."

Hàn Văn Hạo nghe, vẫn nhìn lên ngọn đèn nhỏ trước mặt, chậm rãi nói: "Lúc này. . . . nhận điện thoại của em, Thư Lôi đang ở bên cạnh, tâm tình của cô ấy rất kích động, cùng tôi trao đổi một vài chuyện quan trọng, cho nên không thể nói quá nhiều với em, xin lỗi."

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, chớp mắt, không lên tiếng.

"Đừng cắn môi." Hàn Văn Hạo nói ngay.

Hạ Tuyết buông ra, bất đắc dĩ cười nói: "Không có gì, tôi biết rõ tâm tình cô ấy không được tốt, an ủi cô ấy chưa? Bây giờ cô ấy đỡ chút nào không?"

"Ừ." Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đáp lời.

Hạ Tuyết đột nhiên cảm thấy không biết nói gì, nên không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, dịu dàng hỏi: "Hôm nay em tìm tôi có chuyện gì?"

Hạ Tuyết nghe hỏi thế, đột nhiên không biết làm sao lên tiếng, chỉ à một tiếng

Hàn Văn Hạo nghe cô do dự, hơi mỉm cười nói: "Thật hiếm thấy, em cũng có lúc thậm thà thậm thụt, thường ngày nói chuyện với tôi, ba câu không hợp, hai câu đã mất rồi".

Hạ Tuyết vừa nghe, lập tức trừng mắt, nói: "Ai thậm thà thậm thụt hả ? Tôi thật sự có chuyện muốn tìm anh, bị Hạ Hi Văn giày vò không chịu nổi."

"Chuyện gì ?" Hàn Văn Hạo nghiêm túc ngồi trên ghế dài bên cạnh cây tương tư, hỏi.

"Con gái tốt của anh, cho tới nay, đều giống như một người lớn, so với đứa bé khác cũng trưởng thành hơn, anh thấy đúng không?" Hạ Tuyết hỏi Hàn Văn Hạo. Đúng là hai mẹ con a, vừa rồi con gái cô nói chuyện với PAPA cũng như vậy.

"Ừ." Trên mặt Hàn Văn Hạo không khỏi tràn ra nụ cười nói.

"Nhưng nó lại muốn cùng cha mẹ đi khu vui chơi, đây không phải là rất ngây thơ, rất khôi hài sao?" Hạ Tuyết nói xong, mặt đỏ lên.

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, nắm điện thoại, mỉm cười hỏi: "Ý của em là. Con gái hi vọng cha và mẹ đưa nó đi khu vui chơi?"

"Đúng vậy! Vì chuyện này, nó khóc cả buổi tối, còn không chịu ăn cơm, nói mình đứa bé không có ai thương! Tôi. Tôi thật sự không có cách nào với nó, thật may là Daniel trở về khuyen nhu, nó mới ăn được một chút, lúc ngủ, còn la hét mình là một đứa bé không ai thương. Daniel bảo tôi gọi điện thoại cho anh, hỏi ý kiến của anh một chút, xem anh có thể nhin chút thời gian đưa nó đi khu vui chơi hay không. Aiz. Nói thật, bây giờ Tần tiểu thư thân thể không tốt, tôi thật sự không muốn đề nghị như thế. Cho nên tôi chỉ hỏi xem ý kiến của anh thôi, cũng không có ý mong mỗi anh làm chuyện này. . . ." Hạ Tuyết sợ gây áp lực cho hẳn, đành phải tăng thêm câu nói phía sau.

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười: "Đứa trẻ muốn đi khu vui chơi, đây là bản tính của nó, nó không có phức tạp như người lớn, em cũng đừng suy nghĩ phức tạp như thế, sẽ có một ngày Thư Lôi phải đối mặt với sự thật này. Nếu Hi Văn thật muốn đi, ngày mai tôi chăm sóc Thư Lôi một ngày, hôm sau nhin chút thời gian đưa nó đi là được rồi. Có một số việc, chỉ cần giải quyết thuận lợi và thỏa đáng, dĩ nhiên sẽ không làm thương tổn đến người khác. phải biết tận dụng biện pháp".

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, khẽ cắn môi, trên mặt hơi mỉm cười, nhưng cảm thấy không nên, có chút miễn cưỡng, cười hỏi: "Thật. Muốn đi sao? Tôi."

"Em đừng suy nghĩ cho thêm áp lực, đây là ý muốn của con gái, em cứ xem như tôi vui vẻ đồng ý là được rồi, em cũng không có lỗi gì" Hàn Văn Hạo mỉm cười nói.

"Tôi." mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, cuối cùng thừa nhận nói: "Được rồi, có lẽ trong lòng tôi nghe anh đồng ý yêu cầu của Hi Văn, tôi có chút vui vẻ vì người cha nguyện ý làm chút chuyện cho con gái. loại

chuyện như vậy có cảm giác rất quý giá, quang minh chính đại, cùng nhau dắt tay của con bé, đây là điều tôi mong đợi từ lâu"

Hàn Văn Hạo nghe xong, cúi đầu cười một tiếng.

Hạ Tuyết có chút vui vẻ, nói với Hàn Văn Hạo: "Cám ơn anh."

Hàn Văn Hạo nghe giọng nói êm tai của cô truyền đến, trầm ngâm chút lát, dịu dàng hỏi: "Chuẩn bị nghỉ ngơi rồi sao? Hôm nay cũng mệt rồi."

"Ừ.". Hạ Tuyết không lên tiếng, nắm điện thoại, hơi nằm trên giường, kéo chăn lên, nắm điện thoại, mặt dán vào điện thoại, cảm giác có chút lạnh lẽo, liền kéo chăn lên đến cổ một chút.

"Bên em gió rất lớn à.". Hàn Văn Hạo nói chính xác.

"Ừ.". Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Không đóng cửa sổ, tôi có thói quen ngủ không thích đóng cửa sổ, không khí thật thoải mái, tôi thích gió biển đêm khuya, thổi vào thật thoải mái. Hơn nữa, tôi thấy phía ngoài trăng tròn thật sáng, tâm tình của tôi sẽ tốt hơn một chút, tôi thích trăng sáng."

Hàn Văn Hạo nghe xong, quan tâm nói: "Coi chừng bị cảm lạnh, đóng cửa sổ lại đi"

Trong lòng của Hạ Tuyết ấm áp, đành phải nói: "Được rồi, chút nữa tôi sẽ đóng, anh cũng sớm nghỉ ngơi đi, đừng để quá mệt mỏi".

Hàn Văn Hạo nghĩ một chút, gật gật đầu nói: "Ừ."

"Vậy tôi cúp máy đây.". Hạ Tuyết mỉm cười cúp điện thoại, rút cuộc mặt đỏ lên, đưa điện thoại di động dè lên ngực, nhìn bầu trời đêm

thăm thẳm, giống như có thể nhìn trên không trung có một khe hở thật nhỏ, giấu kín một chút tâm tư, cô mỉm cười, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Hàn Văn Hạo ngồi bên cây tương tư, cầm điện thoại di động, ngón cái nhẹ nhàng trượt tới trượt lui trên dãy số, có một chút đè nén, hạnh phúc và tình yêu càng ngày càng bành trướng, hần căn răng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng lấp lánh trên bầu trời, đột nhiên nở nụ cười.

Sóng biển vỗ bờ, vầng trăng sáng lấp lánh vẫn treo trên cao, trầm tịch, dịu dàng giống như một người mẹ hiền.

Ai có biết bí mật của ngày và đêm sao? Ban ngày có một bí mật không muốn nói cho ban đêm, ban đêm cũng có một bí mật không nguyện nói cho ban ngày, thời gian ngày và đêm đan xen nhau, hần hiểu rõ, kết quả rất gần gũi trong chớp mắt, không thể nói ra.

Có một bóng đen, đứng bên cạnh bờ biển dài mênh mông, đón gió biển, sau lưng là nóc ngói đỏ phòng tổng thống xa hoa, phía sau lưng hần có người vợ trước và con gái, hần vẫn luôn bảo vệ, chậm rãi canh giữ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Đứa Trẻ Không Có Cha

Sáng sớm! ! Sóng biển cuộn trào mãnh liệt! !

Ánh nắng ban mai cũng chiếu rọi khắp nơi! !

"Con là đứa trẻ không có cha!" Hi Văn vừa cầm bánh mì sandwich, vừa nhìn Daniel và Lam Anh ở phía đối diện, vẻ mặt đứng đắn nói: "Ngay cả đi khu vui chơi, tôi cũng phải một khóc, hai nháo, ba thất cổ! Kết quả cuối cùng, còn chưa xác định! ! Con là đứa trẻ không có cha !"

Daniel vừa ăn bánh mì sandwich, vừa nhìn Hi Văn cười khẽ, cầm ly sữa tươi uống một hớp, không biết Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo nói như thế nào, hẳn sẽ không dễ dàng lên tiếng.

Lam Anh cũng chỉ cười cười nhìn đứa nhỏ này, lúc này tốt nhất đừng nói chen vào.

Hi Văn vô cùng tức giận ăn bánh mì sandwich, vừa nhai, ánh mắt vừa có chút không nắm chắc, tâm tình rất không tốt, như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, lại ngẩng đầu nhìn Daniel, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Có thể con là một đứa trẻ nhặt được! Có thân thế bí mật gì đó !"

"NO!" Daniel lập tức bật cười, nói: "Làm sao có thể? PAPA tự mình ôm mẹ con vào phòng sanh! ! Hơn nữa PAPA là người đầu tiên ôm con!"

"PAPA" Hi Văn vận dụng IQ cao của con bé, suy diễn mọi khả năng, nhìn Daniel nghiêm trang nói: "Người đừng tin sự thật trước mắt! ! Sự thật thường thường là một kẻ gian trá, nó núp trong bóng tối, papa nhìn không thấy! ! Có thể con là được nhặt ! Chuyện này nhất định có vấn đề !"

"NO!" Daniel lại bật cười nói: "Con và mẹ con giống nhau như đúc! ! Con thông minh giống như cha của con ! ! Làm sao con có thể là nhặt được?"

Hi Văn không còn lời để nói, vung vẩy hai chân, cắn chân giò hun khói và bánh mì sandwich, cô bé biết hôm qua mẹ của mình nói chuyện với cha, nhưng không biết kết quả như thế nào, lúc này cô bé lại căng thẳng, ngẩng đầu nhìn Daniel nói: "PAPA cảm thấy, mẹ của con thích hợp làm chuyên gia đàm phán không ? Rất có thể mẹ sẽ phá hủy một cơ hội nói chuyện!"

"Bảo bối." Daniel có chút bất đắc dĩ, cười nói: "Mẹ và cha của con nói về chuyện đưa con đi khu vui chơi, đây là thương lượng, không phải là đàm phán, bởi vì không có đối với lập, OK! ?"

"NO!" Hi Văn lập tức ngẩng mặt lên, cắn bánh mì sandwich, tiếng nói mơ hồ không rõ : "Bọn họ đi cùng một chỗ, giống như bị chó cắn chó, luôn luôn đối lập, PA-PA thân ái của con !"

Lam Anh lập tức để sữa tươi xuống, dạy dỗ nói: "Hey! ! Không thể vừa ăn, vừa há mồm ra nói chuyện! ! Không thực nữ!"

Hi Văn bất đắc dĩ cúi đầu, nhai hết bánh mì sandwich, cầm ly sữa tươi uống một hớp, rồi nhìn Daniel nói: "Con cảm thấy lần đàm phán này, con làm thì tốt hơn ! ! Nhất định con có thể giết không chừa mảnh giáp! !"

"Mọi người không cần đàm phán! !" Daniel tiếp tục nói vấn đề này, sau đó mọi người nghe thấy tiếng động, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạ Tuyết mặc áo ngủ màu xanh dương nhạt, ngáp đi ra, Thanh Nhã lập tức đỡ cô đi tới chỗ ngồi xuống, sau đó bảo người giúp việc đưa lên điểm tâm.

"Mẹ, Daniel, chào buổi sáng." Từ đầu đến cuối, Hạ Tuyết căn bản không nhìn đến con gái, cầm ly sữa tươi uống ! !

Hi Văn nghiêm trang buông bánh mì sandwich trong tay, sau đó kéo khăn tay màu trắng, lau tay, cố ý ho. "Khụ khụ!"

Hạ Tuyết cầm một miếng bánh mì sandwich bỏ vào trong miệng, khẽ cắn một miếng lớn, bữa sáng cô muốn ăn thật nhiều.

Hi Văn có chút chống đỡ không được, lại ho. "Khụ khụ!"

Daniel và Lam Anh cùng nhìn hai mẹ con này, có chút lo lắng.

"Khụ cái gì ? Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi." Hạ Tuyết vẫn nhai bánh mì sandwich, nói.

"Mẹ không cần giả bộ ngốc! ! Đầu óc của mẹ không linh hoạt, nhưng trí nhớ của mẹ rất tốt! ! Ngày nào mẹ cũng nhớ 11 giờ phải ăn 3 cái bánh trứng, một ly sữa tươi, một viên dâu tây, lại thêm hai thỏi chocolate! !" Hi Văn nhanh chóng nói.

Rốt cuộc Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn con gái, hôm nay mặc một chiếc váy len màu xanh nhạt, tóc thả xuống vai, bên trái gắn một kẹp tóc thủy tinh dâu tây, rất xinh đẹp, đáng yêu, cô đột nhiên cười, vươn tay véo gương mặt con gái nói: "Nghe nói con giống mẹ như đúc, vậy khi còn bé, không phải mẹ giống con sao, xinh đẹp như vậy?"

Hi Văn lập tức đẩy tay mẹ ra, tức giận nói: "Bây giờ mẹ nói lời ngon ngọt với con, sau đó cho con ăn tát tai sao ?"

Hạ Tuyết “phốc” một tiếng, bất đắc dĩ thở dài nói: "Được rồi, không ghẹo con nữa, tối qua mẹ đã nói với cha con rồi, hân bảo ngày mai dẫn con đi khu vui chơi!"

Hi Văn nghe xong, chớp mắt một cái, lại chớp mắt một cái nữa! ! Sắc mặt vẫn thật bình tĩnh! !

Daniel và Lam Anh có chút không hiểu, nhìn cô bé, không biết rốt cuộc cô bé đang suy nghĩ gì.

Hi Văn lại khụ khụ, nhún nhún vai nói: "Được rồi, ngày mai sẽ là một ngày rất vui vẻ. Hơn nữa, con cho hăn có cơ hội dẫn con ra ngoài dạo chơi, đây là vinh hạnh của hăn! ! Hăn phải quý trọng cơ hội này, rất tốt!"

Hạ Tuyết “chậc” một tiếng, cầm ly sữa tươi uống, không để ý tới cô bé nữa!

Daniel vừa ăn bát cháo, vừa mỉm cười nói: "Bảo bối, nếu con muốn đi khu vui chơi, có phải nên chuẩn bị quần áo để mặc sao ? Ở nơi đó, không thể ăn mặc quá thực nữ ! Con có quần áo nhỏ phù hợp không ?"

"Chuyện cười! !" Hi Văn lập tức ngẩng đầu nhìn Daniel, tức giận nói: "Con làm sao không có quần áo?"

Ầm! ! Cửa tủ treo quần áo mở ra! !

Hi Văn ôm vai, đứng trước tủ dài 5 mét, cao 2 mét, treo y phục lên, đầu tiên là liếc mắt nhìn, sau đó giống hệt như mẹ của mình, chui vào trong tủ treo quần áo, ở bên trong chui tới, chui lui.

Người giúp việc đứng một bên lo lắng, không biết nên làm gì, rồi lại lo lắng nói: "Tổ tông a, chắc ngài mệt muốn chết rồi, nếu không, chúng tôi giúp ngài nhé ?"

"Không cần! !" Hi Văn vừa cự tuyệt xong, lại đi ra, đi vào phòng Daniel hỏi: "PAPA, người cảm thấy cha của con, hăn yêu con mặc quần áo thế nào ?"

"Con xinh đẹp như vậy, con mặc cái gì hăn cũng thích. nhưng đừng chọn váy nhỏ, phải đem theo một bộ áo tắm, bởi vì có thể sẽ đi chỗ

vui chơi nhạc nước, tối hôm qua PAPA lên mạng tìm giúp con rồi, hồ nước nóng đã mở" Daniel mỉm cười nói.

Hai mắt Hi Văn lập tức sáng lên, lại chui vào trong tủ treo quần áo, Daniel nhìn cô bé vui vẻ như vậy, bất đắc dĩ mỉm cười, lúc này điện thoại di động vang lên, hân nhận điện thoại di động"hello?"

Hân im lặng nghe hộ vệ báo cáo, rồi chậm rãi nói: "Mời cô ấy về công ty, mời về công ty một cách tôn trọng, tôi có việc muốn tìm cô ấy !"

"Vâng!" hộ vệ lập tức cúp điện thoại.

Phòng làm việc Tổng giám One-king! !

Ánh mắt Trác Bách Quân chột lóe, nhanh chóng nói: "Cậu nói. Daniel phái xe đi đón Cần Nhu?"

"Vâng !"

Trác Bách Quân nghe xong, ánh mắt đột nhiên lộ ra ánh sáng tàn nhẫn.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Khu Vui Chơi (1)

Sau khi thân phận của Hi Văn được phơi bày, không khí bên trong Hàn gia từ lâu u ám, đã dần dần trở nên sinh động.

Chuyện này phản ánh sớm nhất trên người của Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt, sáng nay bọn họ dậy rất sớm, đi qua hành lang thật dài, đi đến đại sảnh, cuối cùng lúc bước lên vài bậc thang đi tới trong phòng ăn, lại bất ngờ nhìn thấy ba anh em Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Vũ cùng Hàn Văn Kiệt, về nhà dùng cơm, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt sửng sốt, có chút ngạc nhiên, sau đó đi vào phòng ăn nói: "Hôm nay có chuyện gì vậy? Tại sao người đông đủ như vậy?"

Hàn Văn Vũ ngẩng đầu nhìn cha, cười nói: "Ôi chào, cha! ! Người không cần nói chuyện như vậy, làm như con được nhật về vậy !"

"Mẹ vất vả mang thai 10 tháng sinh ra con, mẹ nhật ở đâu?" Trang Minh Nguyệt bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Vũ, ngồi xuống, nhìn bọn họ cười nói: "Hôm nay thật là. đông đủ, có chuyện gì vậy ?"

"Không có a." Hàn Văn Vũ đột nhiên cười nói: "Bọn con cũng đã lâu chưa có về nhà, cho nên về ăn bữa ăn sáng!"

"Thật vinh hạnh a." Hàn Trung Trí ngồi vào bàn ăn, nói: "Nuôi các con lớn như vậy rồi, có thể trở về nhà ăn bữa ăn sáng, chúng ta cảm động đến rơi nước mắt!"

Hàn Văn Vũ miễn cưỡng nở nụ cười, sau đó đá chân em trai bên cạnh, Hàn Văn Kiệt đang chăm chú ăn bữa ăn sáng, đành phải ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn cha mẹ nói: "Cha, mẹ, các người đừng nóng giận, chuyện

hôm qua, bọn con sợ hai người lo lắng, nên muốn về ăn một bữa cơm với hai người, lúc ấy không nói trước, lén lút quyết định như vậy. Rất xin lỗi, khiến hai người tức giận"

"Hừ! Vì một con hát, các con đều u mê rồi !" Hàn Trung Trí nói xong, không nhin được, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn đứa con lớn nhất.

Hàn Văn Hạo chăm chú ăn bữa sáng, gương mặt lạnh lùng, không nói gì.

"Con không có chuyện gì muốn nói với cha sao ?" Hàn Trung Trí đột nhiên nhìn con trai, nói.

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn cha một cái, lạnh nhạt nói: "Con không có gì để nói, bởi vì 10% cổ phần Hàn thị, là của cá nhân con!"

Vẻ mặt của Hàn Trung Trí chợt sa sầm, lập tức trừng mắt tức giận nhìn con trai, nói: "Con nói cái gì! ! Con làm như vậy, mất hết mặt mũi Hàn gia chúng ta, con còn không biết xấu hổ? Hôm nay trở về, cha còn nghĩ rằng con muốn nói tiếng xin lỗi! !"

"Cha! ! Anh cả chưa bao giờ nói xin lỗi sao!" Hàn Văn Vũ đang nịnh nọt cười nói.

"Hôm qua, lúc hẳn nói xin lỗi con hát đó, thái độ không biết bao nhiêu là thành khẩn! !" Hàn Trung Trí ngẩng mặt lạnh lùng, nói.

"Ôi trời! !" Hàn Văn Vũ mỉm cười nhìn cha nói: "Không phải người ngày nào cũng muốn bông cháu sao? Bây giờ cha có một cháu gái 6 tuổi, đáng dấp lại xinh đẹp như vậy, sau này, lúc cha dắt tay của con bé đi khắp nơi, không phải cha cảm thấy rất vui vẻ sao? nghĩ đến ngày đó đã cảm thấy hạnh phúc a!"

Hàn Trung Trí mặt lạnh cúi thấp đầu uống sữa tươi, Trang Minh Nguyệt lập tức vui vẻ nhìn ba đứa con, nói: "Đúng vậy! Lần đầu tiên, lúc mẹ nhìn

thấy con bé, đã cảm thấy nó thật xinh đẹp, đáng đáp xinh đẹp giống hệt mẹ.
....."

Trên mặt Hàn Văn Hạo tràn qua một chút nụ cười nhìn mẹ của mình
.

"Khụ khụ! !" Hàn Trung Trí cố ý trừng mắt nhìn vợ.

Trang Minh Nguyệt có chút hưng phấn nhìn chồng nói: "Tối qua, không phải ông lên mạng, tìm kiếm ảnh của cháu gái bị truyền thông chụp sao? Ông còn nói con bé thật buồn cười, giống như Văn Vũ."

"Giống con ?" Hàn Văn Vũ đột nhiên cười ha hả, đang cầm sữa tươi, quay đầu nhìn anh trai nói: "Anh cả! ! Anh có nghe không? Mẹ nói Hi Văn giống em ! !"

Hàn Văn Hạo vẫn ăn bát cháo nói: "Chú không có bản lãnh sinh ra đứa bé như vậy !"

"Nghe nói IQ của con bé là 180? Con bé tên Hi Văn hả ? Hi gì? Văn gì?"
Trang Minh Nguyệt rất hứng thú mỉm cười hỏi.

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn mẹ, mỉm cười nói: "Hi trong tia nắng ban mai, Văn trong tĩnh văn."

"Hay Văn Tĩnh! !" Trên mặt Hàn Trung Trí lơ đãng lộ ra nụ cười nói: "Con bé kia trên miệng thoa ớt hay sao ấy, đối với ai cũng không khách khí, cũng không biết giống ai?"

Mọi người cùng im lặng nhìn ông ta.

Hàn Trung Trí lập tức ngẩng đầu nhìn mọi người, nói: "Các người nhìn tôi làm gì?"

Mọi người cùng nhau cúi xuống ăn điểm tâm.

"Bất quá. Hàn Hi Văn cũng không tồi! Cái tên này rất tốt, ai đặt vậy?" Hàn Trung Trí đột nhiên hỏi.

"Mẹ của con bé!" Hàn Văn Vũ ngẩng mặt, tươi cười nhìn cha nói.

Hàn Trung Trí lập tức không lên tiếng.

"Cha! Hôm nay anh cả muốn dẫn Hi Văn đi khu vui chơi, muốn nói cho cha biết!" Hàn Văn Vũ cười nhìn cha nói: "Cha muốn đi cùng không ?"

"Các con đi khu vui chơi, cha đi làm gì? Đi chơi khu vui chơi chắc chắn sẽ rất mệt, hay là dẫn nó về nhà ăn một bữa cơm đi!" Hàn Trung Trí giống như lơ đãng nói: "Hỏi mẹ của con bé một chút, xem con bé thích ăn cái gì, bảo đầu bếp sáng nay chuẩn bị một chút"

Rốt cuộc vẻ mặt Hàn Văn Hạo có chút dịu lại nhìn cha.

"Cha!" Hàn Văn Vũ có chút lấy lòng, cười nói: "Cha phải biết Hi Văn rất yêu mẹ của mình, nếu cha cứ trái con hát, phải con hát, bảo bối kia một sợi tóc cũng thềm không bay vào !"

Hàn Trung Trí lập tức không lên tiếng, suy nghĩ.

"Con no rồi !" Hàn Văn Hạo cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng đứng lên, chuẩn bị rời đi.

"Rốt cuộc có mang Hi Văn trở về ăn cơm hay không ?" Hàn Trung Trí đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn con trai.

Hàn Văn Hạo đột nhiên quay đầu nhìn cha, hơi cười, nói: "Lần đầu tiên con gặp Hi Văn, đã bị ăn thua thiệt, cha có ăn rồi chưa ! ?"

Sắc mặt của Hàn Trung Trí không khỏi nhíu lại, ánh mắt lóe lên một cái.

"Lúc đó con dùng hết các phương pháp để lấy lòng, nhưng không có cách nào, bởi vì con chỉ mắng mẹ của con bé một câu ! Con bé vẫn ghi hận đến bây giờ! Đây chính là người Hàn gia chúng ta!" Hàn Văn Hạo bỏ lại bữa ăn, một mình rời đi.

Hàn Trung Trí đột nhiên sững sốt.

Hiện tại là sáng sớm, Hi Văn từ trên giường nhảy dựng lên, cầm điện thoại gọi cho bạn học nhỏ của cô bé ở nước Pháp, nói hôm nay muốn cùng cha cùng đi khu vui chơi, hơn nữa toàn bộ hành trình này, đều có quay phim giữa mình và cha vô cùng tuyệt vời! ! Bạn học nhỏ có chút không tin tưởng, Hi Văn giận nói: "Với chỉ số thông minh cần gì phải nói dối sao? Hẳn là cha của tôi, hẳn thật rất đẹp trai, rất đẹp trai ! !"

Cô bé nói xong, đang lúc người giúp việc bận rộn dọn dẹp, cầm điện thoại di động chạy vào phòng của mẹ, nhìn mẹ còn nằm trên giường, cô bé tức giận nhảy lên giường, ngồi ở bên hông mẹ, tức giận la hét: "Mẹ! ! ! Mau thức dậy á! ! Phải đi khu vui chơi á! !"

Hạ Tuyết hoàn toàn quên đi chuyện này, hai ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, hôm qua quay lại Vườn trà quay “Trà Hoa Nữ”, 3 giờ sáng nay mới trở về, hiện tại cô chỉ muốn nằm yên trên giường! !

"Mẹ! ! Thức dậy đi! !" Hi Văn lại hét lên ! !

"Mẹ ngủ một lát thôi." Cô kéo chăn dậy kín đầu, lúc này điện thoại di động vang lên! !

"Nghe điện thoại! !" Hi Văn cảm thấy có thể là cha gọi tới, lập tức cầm điện thoại di động nhét vào bên tai mẹ.

Hạ Tuyết mơ màng ngủ, nhưng cũng nhẹ nhàng đáp một tiếng. "Ừ."

"Còn chưa chịu rời giường? Tôi đã đến khách sạn mở một cuộc họp nhỏ, 5 phút nữa là đến chỗ em. " Hàn Văn Hạo ngồi trong xe nói.

Hạ Tuyết vẫn còn đang mơ màng ngủ, điện thoại di động cũng rút ra ngoài.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Khu Vui Chơi (2)

Ánh nắng mặt trời nhanh chóng chiếu lên giường của Hạ Tuyết, cô tắt điện thoại, chợp cái gối đầu đập mặt mình lại, che ánh mặt trời sáng chói.

"Mẹ! ! Dậy đi! Nhanh lên một chút! !" Hi Văn liều mạng lắc lắc người mẹ, nói: "Hôm nay PAPA đến công ty, đã gọi mẹ một lúc rồi ! !"

Hạ Tuyết không nói lời nào, nhắm chặt mắt, muốn nằm yên trên giường!
!

"Mẹ, mẹ dậy đi ! ! vừa rồi cha gọi điện thoại nói gì vậy ? Có phải nói không đến được không ?" Hi Văn đẩy vai mẹ kêu to!

Hạ Tuyết vẫn không nói lời nào, cô rất mệt mỏi, vẫn ngủ say như chết, không để ý tới con gái! !

"Mẹ! !" Hi Văn thật sự tức giận hét to ! !

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, Hi Văn vừa nghe tiếng chuông, lập tức vui vẻ nhảy xuống giường, thùng, thùng thùng giống như con thỏ nhỏ, chạy đi mở cửa, nhưng cô vừa mới đi ra phòng khách, đã thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, vô cùng đẹp trai, phong độ đứng bên cửa, tròn mắt cô bé sáng lên, nhưng lại sắc mặt cố ý xụ xuống, đi đến trước mặt của hắn, nói: "Người tới chậm nhé!"

Hàn Văn Hạo đứng ở cửa, tròn mắt hơi nheo lại, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, vừa đúng 9 giờ, lại nhìn Hi Văn nói: "Cha không tới muộn! ! vừa đúng 9 giờ! Cha rất ý thức về thời gian ! Cha sẽ không đến trễ ! Mẹ đâu !"

"Mẹ còn đang ngủ! !" Hi Văn tức giận tố cáo nói: "Cái đồ lười biếng ! !"

Hàn Văn Hạo nghe xong, bật cười, nhìn xung quanh một vòng hỏi: "PAPA đâu?"

Thanh Nhã lập tức mỉm cười nói: "Chủ nhân và phu nhân đã đi ra ngoài, bọn họ chúc một nhà ba người của ngài, hôm nay đi chơi vui vẻ"

Hàn Văn Hạo mỉm cười gật đầu, ôm nhẹ đầu con gái, sau đó đi về phía phòng.

"Người đừng ôm đầu của con ! ! Đường như con rất thấp!" Hi Văn lầm bầm nói!

"Con rất thấp mà!" Hàn Văn Hạo nói ngay.

"Con sẽ cao lên đấy! !"

"Con có cao hơn nữa cũng không cao bằng cha!" Hàn Văn Hạo lại nói: "Hôm nay đi chơi, cha không muốn ôm con con rất nặng! !"

"Cha có thể công con a! ! Hôm qua mẹ nói, các người lúc ở dưới chân núi, cha vẫn công mẹ đi mấy ngọn núi!"

"Đó là bởi vì lúc ấy cha sợ bị con cộp cấn!" Hàn Văn Hạo không khách khí phản bác!

Thanh Nhã kỳ lạ nhìn Hàn Văn Hạo và cô bé Hi Văn lúc ở chung một chỗ, bọn họ đều không nói chuyện, người lớn dắt trẻ con, dĩ nhiên có một loại cảm giác ăn ý trời sinh là máu mủ, thậm chí thấy Hi Văn quay đầu nhìn cha, rất bất mãn ôm vai, nói: "Tại sao cha mặc âu phục? Chúng ta đi khu vui chơi, không phải cha nên mặc thường phục sao?"

"Cha cảm thấy như vậy rất đẹp trai !" Hàn Văn Hạo trả lời ngay.

"....." Hi Văn không nói gì, cứ như vậy lắc lắc cái mông nhỏ đi theo phía sau cha, đi vào phòng. Lúc Hàn Văn Hạo đi vào phòng, Hi Văn lập tức nhớ tới mình vẫn chưa thay quần áo, dậm chân kêu to: "A, a, con phải đi thay quần áo!" Cô bé nói xong, lập tức nhảy tưng tưng đi ra ngoài, kêu to: "Dì Nhã, mau giúp cháu thay quần áo!"

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng con gái như vậy, trầm mặc cười một tiếng, rồi nhìn Hạ Tuyết đang nằm ngủ trên giường giống như heo, hăn nhướng mày, đi tới bên giường, ngồi xuống nhìn cô đẩy cái gối đầu lên mặt, không còn cách nào, hăn đưa tay chộp cái gối đầu, muốn kéo ra, người nào đó nằm yên kéo lại, hăn nhướng mày, nhìn mười cái móng vuốt của Hạ Tuyết bấu chặt cái gối đầu, hăn cố ý lạnh lùng, nói: "Rõ ràng em gọi điện thoại hẹn tôi đi khu vui chơi cùng hai người, bây giờ em thế này hả? Ngồi dậy!! Đã hơn 9 giờ rồi !"

Hạ Tuyết vẫn không nói gì, liều mạng nắm chặt hai góc cái gối đầu, bấu thật chặt, thật chặt!

Hàn Văn Hạo không có cách nào, hơi dùng sức một chút, liền kéo cái gối đầu ra ngoài, tròng mắt Hạ Tuyết hơi nheo, lại kéo cái chăn màu xanh dương đậm, che lên đầu muốn xoay người ngủ tiếp

"Ngồi dậy !" Hàn Văn Hạo kéo cái chăn Hạ Tuyết, nhưng Hạ Tuyết lại liều mạng chui vào trong, vừa chui vừa nói: "Ôi, anh để cho tôi ngủ một chút nữa, hôm qua tôi quay phim đến 3 giờ sáng mới ngủ! ! Tôi mệt mỏi lắm ! Anh để cho tôi ngủ tiếp một tiếng nữa !"

"Chút nữa lên xe rồi ngủ! Làm việc phải đúng giờ!" Hàn Văn Hạo lại kéo chăn!

"Hai cha con các người cứ cùng nhau đi đi ! !" Hạ Tuyết tức giận kéo khăn trải giường, che mình lại, nói: "Đi khu vui chơi sao! ! Hai người IQ 180, có thể hủy diệt toàn thế giới rồi, tại sao còn muốn đi khu vui chơi ?

Chị đây đối với cái loại địa phương đó, một chút cũng không hứng thú ! !
Đi đến đó làm gì ? Ngồi Yun-night Speed sao? Thật ngây thơ ! ! Kỳ cục ! !

"Em có dậy hay không ? Con gái là em sinh, khu vui chơi là em muốn đi đây! Bây giờ em phát cái gì? Ngồi dậy ! !" Hàn Văn Hạo tức giận lại muốn kéo khăn trải giường! !

"Tôi không muốn! ! Tôi muốn ngủ tiếp một lát thôi!" Hạ Tuyết lùi người về sau, chui vào trong chăn, chỉ còn một cái chân lộ ra bên ngoài, cuối cùng cái chân cũng rúc vào trong chăn, Hàn Văn Hạo thấy thế, đột nhiên cắn răng, đứng dậy, không nói tiếng nào, vén chăn lên, im lặng ôm cả người Hạ Tuyết đứng lên! !

Hạ Tuyết “a” một tiếng, lim dim mơ màng, mái tóc rối tung, ôm cổ của Hàn Văn Hạo, kinh ngạc tròn to cặp mắt sưng vù, hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Làm cho em tỉnh táo một chút!" Hàn Văn Hạo nói xong, nhanh chóng ôm Hạ Tuyết đi tới phòng tắm ! !

"Anh muốn làm gì? Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết ôm cổ của Hàn Văn Hạo, căng thẳng ầm ĩ kêu to, nắm chặt cổ áo tây trang của hắn, không ngừng vung vẩy đôi chân dài của mình, kêu to."Anh thả tôi xuống! ! Nhanh lên! !"

Hàn Văn Hạo không nói tiếng nào, ôm Hạ Tuyết đi vào phòng tắm, một chút cũng không khách khí ném cả người của cô vào trong bồn tắm nước nóng ! !

"A....." cả người Hạ Tuyết rơi xuống nước, nhất thời tỉnh táo lại, oa oa kêu to, ngồi trong bồn nước, cả người ướt đẫm nhìn Hàn Văn Hạo, vỗ nước thét lên: "Anh bệnh thần kinh hả ! ! Anh muốn gọi tôi dậy, có nhiều cách! ! Tại sao phải đối xử với tôi như vậy ?"

"Tôi không thể chịu được người dậy muộn !" Hàn Văn Hạo nói vừa xong, nhìn thấy bên cạnh bồn tắm để một giỏ cánh hoa hồng, hắn không nói nữa, đem cánh hoa hồng vẩy vào người Hạ Tuyết, sau đó ném cái sọt qua một bên, xoay người đi ra ngoài, lúc đến cửa, để lại một câu: "Cho em 10 phút! Lập tức! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Chết Cũng Không Chơi (1)

Hạ Tuyết tức giận tắm xong, khoác khăn trắng như tuyết đi ra, lại thấy Hàn Văn Hạo đem quần áo chuẩn bị cho cô mặc đi khu vui chơi, phủ lên đỉnh đầu cô, nói ngay: "Nhanh lên một chút! Tôi ở bên ngoài chờ em, 5 phút !"

Hạ Tuyết nhìn hẩn chăm chăm, gạt phăng y phục giắt trên đỉnh đầu của mình, nhìn hẩn la hét: "A.....! !"

Hàn Văn Hạo đứng ở bên cửa, nhanh chóng xoay người, nhìn cô chòng chọc.

Hạ Tuyết hừ một tiếng, nhưng vẫn lẩm bẩm nói: "Hi vọng bầu trời nổi sấm chớp, đổ trời mưa! Đi không được, tôi xem các người còn đặc ý nữa không, không biết tôi phải kiếm tiền nuôi gia đình sao?"

"Phịch ! !" Hàn Văn Hạo đóng cửa lại !

Hạ Tuyết không có cách nào, đành phải cởi áo ngủ, thay một cái áo sơ mi bằng len sợi, màu xanh nhạt, lộ vai mà Hàn Văn Hạo chuẩn bị cho mình, quần soóc trắng, phối hợp với ủng ngắn màu đen, cô vừa buộc dây ủng cho mình, vừa ngáp, sau khi cô cột chắc dây giày, cô lại mệt mỏi, mí mắt của cô càng lúc càng nặng, càng lúc càng nặng, rốt cuộc vẫn không chịu nổi, cứ như vậy nằm trên thảm lông cừu ngay tủ áo, nhắm mắt ngủ !

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, nhìn con gái đã thay áo len sợi màu xanh rộng rãi, quần soóc màu trắng, mang ủng da màu đen, tóc buông xuống, bên trái kẹp một cái kẹp dâu tây đỏ, nét mặt vui vẻ đi tới đi lui trong phòng khách, chạy nhảy tung tăng, người giúp việc cũng bắt không được,

hắn cười khẽ một tiếng, lại nhắc cổ tay nhìn đồng hồ, được rồi, đã qua mười lăm phút rồi, người phụ nữ này lại không cần trang điểm, rốt cuộc cô đang làm gì?

Hắn không nói gì, đứng lên, sau đó sải bước nhanh chóng đi về phía phòng, lại thấy trong phòng trống rỗng, hắn chau mày, bước nhanh vào trong tủ áo, quả nhiên nhìn thấy người này đã mang giày, nằm trên thảm lông ngừ, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, nhưng không có biện pháp, đi tới trước mặt cô, đá lên mông của cô một cái! !

"Ôi chào! !" Hạ Tuyết lập tức tỉnh ngủ, mắt mở lim dim, ngồi dậy, thấy Hàn Văn Hạo đen mặt đang nhìn cô chăm chăm, cô tức giận vươn tay đánh một cái trên đầu gối của hắn, xanh mặt kêu to: "Nha! ! Anh không có lương tâm! ! Dẫu sao tôi cũng sinh con cho anh, tại sao anh đối xử với tôi như vậy! ! ? Ghét! ! Tôi không đi! !"

Hàn Văn Hạo cau mày nói: "Em còn không bằng con gái mình nữa ! !"

"IQ của nó cao như vậy ! ! Để cho nó đi kiếm tiền! !" Hạ Tuyết tức giận nói, ngồi dưới sàn, không chịu đứng lên!

Hàn Văn Hạo không có cách nào, đột nhiên khom người xuống, bế ngang người cô, nhanh chóng đi ra ngoài!

"Này! Thả tôi xuống ! ! Tôi tự đi! !" Hạ Tuyết không có cách nào, ôm cổ của hắn kêu to, nhưng Hàn Văn Hạo không để ý tới cô, nhanh chóng ra khỏi phòng, nhìn con gái đang chạy nhảy, nói: "Đi thôi!"

"Ồ! !" Hi Văn lập tức đeo ba lô nhỏ của mình, sau đó vội vàng vui vẻ uốn éo cái mông, đi theo phía sau cha mẹ lên đường!

"Chúc mọi người đi chơi vui vẻ!" Thanh Nhã dẫn người giúp việc đứng ở bên cửa, mỉm cười tiễn chân bọn họ.

"Anh thả tôi xuống ! Để cho người khác thấy thì làm thế nào?" Hạ Tuyết lại cố sức vỗ vai của hấn kêu to ! !

Hàn Văn Hạo vừa ôm Hạ Tuyết đi ra ngoài, vừa quay mặt sang nhìn cô một cái, nói: "Hiện tại ai cũng biết em mẹ của con tôi ! ! là vợ trước của tôi !"

Hấn nói xong, đã đặt cô ngồi trước xe thể thao màu đen, Hi Văn lập tức leo lên chỗ ngồi phía sau, tự mình thắt dây an toàn, ngẩng đầu nhìn bầu trời hôm nay xanh thẳm, tia nắng mặt trời óng ả, vui vẻ ha ha ha kêu to, giơ hai tay lên cao giọng, nói: "Lên đường ! ! Chúng tôi muốn đi khu vui chơi ! !"

Hàn Văn Hạo cũng ngồi vào vị trí tài xế, thắt dây an toàn cho mình xong, sau đó quay đầu nhìn Hạ Tuyết đang ôm vai tức giận, mặt quay sang một bên, hấn cũng không lên tiếng, nghiêng người sang, đột nhiên phủ lên người cô. Cô lập tức giật mình, quay đầu lại, hai tay chống trước ngực hấn, đề phòng, hỏi: "Làm gì?"

Hàn Văn Hạo cúi đầu, cơ hồ dán lên trán cô, nhìn hai tròng mắt to xinh đẹp, đang không khách khí nhìn mình chăm chăm, khóe miệng của hấn đột nhiên cong lên, đưa tay tới chỗ ngồi bên trái của cô, kéo dây an toàn, nói: "Có thể làm gì? Thắt dây nịt an toàn cho em ! !"

Vẻ mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy Hàn Văn Hạo đang cài dây an toàn cho mình, sau đó vừa khởi động xe, vừa nói: "Lên đường ! ! Lấy mắt kính phía trước xe tôi mang theo, đeo vào để người khác không nhận ra em, ảnh hậu!"

"Hừ!" Hạ Tuyết không có cách nào, đành phải cầm mắt kính mang lên, kỳ quái nhìn chiếc xe, nói: "Xe này nhìn quen vậy?"

"Của Văn Vũ đấy!" Hàn Văn Hạo vừa nói, vừa phát động xe, chạy nhanh ra bên ngoài.

"À?" Hạ Tuyết bật cười, quay đầu, thật vất vả mới tìm được một chủ đề, nhìn hần, nói: "Anh lại mượn xe em trai mình sao !"

"Cha là con quỷ nghèo! !" Hi Văn cũng không khách khí nói.

Hàn Văn Hạo lái xe thể thao nhắm hướng rừng phong, chạy nhanh ra ngoài đường lớn khách sạn, vừa lái, vẻ mặt không có biểu cảm gì, vừa nói: "Cha thật sự là con quỷ nghèo ! Tiền đều đưa hết cho con rồi !"

Miệng Hi Văn cũng cong lên, nói: "Khoản tiền kia, con phải đến 18 tuổi mới có thể dùng! !"

Hàn Văn Hạo chỉ hơi cười một tiếng, nhìn đám bảo vệ khách sạn nhón nhíp đứng một bên, khom lưng chào hần, hần ngẩng mặt lên, cầm lấy mắt kính, đeo lên, rồi lái xe chạy ra khỏi khách sạn! !

Khu vui chơi! ! Giống như một tòa thành khổng lồ đứng sừng sững dưới bầu trời xanh thẳm, tạo hình buồn cười làm cho người ta vừa nhìn liền muốn cười!

Trong tay Hạ Tuyết đang cầm một lon cola, gương mặt vẫn buồn ngủ chưa tỉnh táo, từ cửa lớn đi vào, lại nhìn thấy Yun-night Speed như con rắn, trên không trung không ngừng vùng vẫy, cô vừa nhìn thấy, một trận buồn nôn ập đến, thở phì phò, quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo, vì hôm nay trời nắng gắt, hần cởi tây trang ra, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, vô cùng đẹp trai, phong độ, dặt tay con gái, đứng xếp hàng mua vé, bên cạnh có một phụ nữ, có thể là mẹ của một đứa bé, nhìn Hàn Văn Hạo, mặt lại đỏ lên, không ngừng nhìn hần.

Hàn Văn Hạo vốn là người đàn ông vô cùng đẹp trai, vì tác phong của hần quá mạnh mẽ, làm cho người ta cảm thấy khí thế của hần quá lớn, bỏ qua vẻ bề ngoài của hần, chỉ thấy hần lịch sự quay đầu qua, liếc mắt nhìn mẹ của đứa bé kia, có chút thân sĩ nở nụ cười, cả người phát ra hơi thở tôn

quý, nhất thời, mẹ của đứa bé kia tim đập rộn lên, thở hổn hển, không biết nên thế nào cho tốt.....

Sắc mặt của Hạ Tuyết lạnh lẽo, “chậc” một tiếng, tay cầm lon coca, lập tức sải bước đi tới, chen trái, chen phải, lách vào đám người nói chồng và con gái của tôi ở bên trong, cố gắng chen vào phía bên trong, đẩy Hàn Văn Hạo sang bên cạnh, đẩy mắt kính thật to, hút coca, vừa hút, vừa nhìn chăm chăm người phụ nữ bên cạnh ! !

Mẹ của đứa bé kia lập tức ho khan một tiếng, quay đầu đi !

Hàn Văn Hạo thấy Hạ Tuyết chen vào, ngạc nhiên, nghiêng đầu hỏi: "Thế nào?"

"Vừa rồi có một người đàn ông nhìn tôi! Dường như hẳn rất thích tôi!" Hạ Tuyết hút coca, nói như vậy! !

Hàn Văn Hạo vừa nghe, liền quay đầu nhìn sang bên cạnh, quả nhiên có một người đàn ông, như lơ đãng liếc mắt nhìn cặp đôi của Hạ Tuyết, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, lập tức tay trái vòng qua ôm chặt cái eo nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, để cho cô tựa vào trong ngực của mình! !

Hi Văn cũng chen vào trong đám người, kéo kéo áo sơ mi của cha, ngẩng khuôn mặt nhỏ bé nhìn cha, lâu bầu nói: "Lúc này có một bé trai đang nhìn con ! !"

Hàn Văn Hạo lập tức tay phải ôm lấy vai nhỏ của con gái, quay đầu sang, quả nhiên nhìn thấy một thằng bé rất đẹp trai đang nhìn con gái của mình, hắn nói ngay: "Con phải nhớ, trước khi con chưa đến 18 tuổi, tất cả đàn ông đều là Sài lang!"

"Ồ! ! Vậy cô gái thì thế nào ?" Hi Văn lại hỏi !

"Cô gái đều là con cừu nhỏ!" người một nhà Hàn Văn Hạo rút cuộc xếp thành hàng, bọn họ cùng đứng ở cửa sổ nói: "Muốn ba vé ! !"

"Vé gia đình 500 đồng! Một số trò chơi có thể miễn phí! Nếu 800 đồng, thì có thể chơi tự do !" Người bán vé cũng không ngần đầu lên nói!

"Tôi muốn mua loại vé 500 đồng !" Hàn Văn Hạo lại nói!

Hi Văn và Hạ Tuyết không thể tin được, nhìn người có tiền này, Hạ Tuyết kêu một tiếng nói: "800 đồng chơi tự do, anh tiết kiệm 300 đồng làm gì?"

"Lúc này tôi ra ngoài, vì không có thời gian, quên mang tiền mặt! mượn đỡ của Tả An Na 1000 đồng ! Nếu tôi mua loại vé 800 đồng, còn lại 200 đồng, vào trong làm sao tiêu phí ?" Hàn Văn Hạo nhanh chóng nói xong, liền rút ra 500 đồng để mua vé, người phụ nữ bán vé liếc nhìn Hàn Văn Hạo một cái, liền “chặc” một tiếng, buồn cười nói: "Nhìn anh thật giống người có tiền, nhưng lại không có tiền!"

Cô xé ba tấm vé đưa cho Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo cũng không để ý đến cô ta, kéo vợ và con gái mình đi vào khu vui chơi ! !

"Anh ra cửa không mang theo tiền, làm Tổng Tài như thế sao!" Hạ Tuyết vừa bước đi, vừa mắng! !

"Đúng vậy a! !" Hi Văn cũng tức giận chu miệng, nói: "Lần trước đi mua trứng cá, trên người cũng không theo mang tiền! ! Trong khu vui chơi, cái gì cũng thật đắt a! ! Con đói bụng rồi !"

"Tôi cũng đói bụng rồi! ! Ăn xong mới có hơi sức để chơi !" Hạ Tuyết cũng tức giận nói: "Lúc này cứ như vậy ôm người ta lên xe, cũng không cho người ta lấy theo túi xách! Cũng không cho người ta ăn điểm tâm!"

Hàn Văn Hạo đi lên trước, hỏi thăm người ta, thật ra 500 đồng cũng có thể chơi hết các trò chơi, hăn cũng yên lòng quay lại, nói: "Đi thôi! Đi ăn cái gì đó đi !"

Hạ Tuyết lo lắng, giống như một người vợ nói với Hàn Văn Hạo: "Trong khu vui chơi, thức ăn rất đắt đỏ ! Nếu anh không có tiền, chúng ta nên ở bên ngoài ăn một chút gì rồi đi vào ! ! Được không ?"

"Có thể rất đắt sao ?" Hàn Văn Hạo hoàn toàn không thèm để ý, nói xong, liền lôi kéo hai người phụ nữ đi qua vòng quay ngựa gỗ, lại đi qua khu vui chơi nhạc nước, đi đến cổng nhà hàng, bọn họ vừa chuẩn bị đi vào, Hàn Văn Hạo lại nhìn thấy nhân viên phục vụ đứng ở cửa bán hot dog, một cây 20 đồng! ! 20 đồng sao! ! Sắc mặt của hăn lạnh lẽo, lập tức nói: "Tại sao một cây hot dog giá 20 đồng ? Cướp tiền sao !"

Hi Văn tức giận dậm chân, ngẩng đầu nhìn cha kêu to: "Khu vui chơi mọi thứ đều rất đắt a! ! Ở bên trong ăn một bữa, ít ra cũng mấy trăm đồng ! !"

"Vậy chúng ta ăn hot dog và uống cola là được rồi ! !"

"Tôi không muốn! ! !" Hạ Tuyết và Hi Văn đồng thời dậm chân kêu to! ! Hàn Văn Hạo lập tức quay đầu nhìn hai người phụ nữ này ! !

Năm phút sau!

Hàn Văn Hạo đeo kính đen, ngồi ở phòng ăn lộ thiên, vừa coca lúc này Hạ Tuyết đem vào, 3 đồng một lon, vừa nhìn vợ và con gái đang ngồi trước mặt, từng ngậm, từng ngậm ăn túi hot dog và uống coca! Một cái hot dog mất hết 30 đồng, một chai coca 10 đồng! Hạ Tuyết muốn ăn 5 cái hot dog, một lon coca, Hi Văn muốn ăn 2 cái hot dog, một lon coca. Tổng cộng là bao nhiêu tiền?

230 đồng ! !

Hàn Văn Hạo vừa uống coca, vừa nhìn hai mẹ con các cô, nói: "Ngày mai tôi sẽ cho người lập kế hoạch, tôi muốn xây một khu vui chơi! ! Tôi muốn bán một cái hot dog 35 đồng! Chắc chắn sẽ có người ăn! Cam tâm tình nguyện ăn!"

"Tôi một chút cũng không cam tâm tình nguyện! !" Hạ Tuyết tức giận, vừa gặm hot dog, vừa nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh không đói sao ?"

Hàn Văn Hạo vừa uống coca, vừa nhìn Hạ Tuyết nói: "Lúc này tôi ăn rồi, mới đến!"

"Hừ! Tôi biết ngay mà ! !" Hạ Tuyết vẫn cúi đầu gặm hot dog, hỏi: "Đợi lát nữa đi đâu chơi?"

"Nhất định phải đi chơi thuyền hải tặc, Yun-night Speed, nhảy lầu, khu nhạc nước, Động Thần Tiên, động ma quỷ a! !" Hi Văn cắn hot dog, hăng giọng nói !!

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn con gái, nhướn mày nói: "Không phải con gái nên chơi vòng quay ngựa gỗ, xe điện đung sao?"

"Ai muốn chơi cái loại trò chơi thấp kém đó ! !" Hi Văn lập tức kêu to! !

Vẻ mặt Hạ Tuyết vẫn không thay đổi, ăn hot dog! !

Hàn Văn Hạo nhìn cô bé một cái, trên mặt có chút chống đỡ không được nói: "Yun-night Speed, 6 tuổi có thể chơi sao?" Hạo nói xong, nhìn thấy Yun-night Speed cao mấy chục mét, giống như dây chuyền từ trên không trung rơi xuống, sau đó lại vọt lên, sau đó giống như bánh quai chèo xoay một vòng tròn lớn 365 độ! ! !

"Tại sao không thể chơi! ?" Hi Văn lập tức đưa bàn tay nhỏ bé, giơ cho cha nhìn, nói: "Con không khác đứa bé 6 tuổi lắm ! ngày tháng như thôi đứa, 6 tuổi là có thể chơi! !"

"Nhưng con chưa đầy 6 tuổi! !" Hàn Văn Hạo nhìn con gái nói!

"Bố có thể làm tròn thành năm"

"Chế độ này không thể thay đổi!"

"Đợi lát nữa nói với bọn họ con 6 tuổi là được! ! Con còn thông minh hơn người 18 tuổi! Con muốn chơi Yun-night Speed Trung quốc từ lâu rồi ! Ở Pháp không cao và nguy hiểm như thế ! !" Hi Văn lập tức nói.

"Nguy hiểm thì đừng chơi!" Hàn Văn Hạo nói.

Sắc mặt Hi Văn tối sầm lại, ôm vai nhìn cha, chợt nhú mày nói: "Chẳng lẽ cha không dám chơi sao ?"

"Chuyện cười! !" Hàn Văn Hạo cầm coca uống, sau đó ngẩng mặt lên, liếc mắt nhìn cái kia chạy như bay, giống như bánh quai chèo xoay tròn, hơn nữa còn uốn qua uốn lại, những người ở trên đó, rốt cuộc đang nghĩ gì? Hắn có chút không bình tĩnh nghĩ nghĩ, lại nhìn Hạ Tuyết một cái, cô gái này đến giờ vẫn chưa nói chuyện, chỉ cúi đầu rất chuyên tâm ăn hot dog! !

"Cùng nhau chơi đi!" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết nói!

"Chuyện cười!" Hạ Tuyết vừa gặm hot dog, vừa nói: "Khu vui chơi là các người muốn tới chơi, có quan hệ gì với tôi ? Tôi không chơi! Tôi chết cũng không chơi! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Yun-Night Speed (Tàu Lượn Trên Không)

Lối vào Yun-night Speed!

"Tôi không muốn tôi chết cũng không muốn chơi" Hạ Tuyết cố sức ôm chặt lan can lối vào, cao giọng kêu to! !

"Cùng nhau chơi đi! !" Hàn Văn Hạo nắm chặt tay Hạ Tuyết, muốn dắt cô đi vào trong."Nhanh lên một chút! Còn 5 phút nữa thôi ! ! Con gái em đã lên rồi! Con bé ngồi ở hàng thứ nhất, con bé là con nhóc liều mạng ! Ai bảo em sinh một đứa con gái như vậy?"

"Cũng tại anh làm hại! ! Tôi không muốn ! ! Anh tự dắt con gái đi chơi đi ! ! Từ nhỏ đến lớn tôi cũng chưa chơi qua trò chơi Yun-night Speed này! Tôi cả đời cũng sẽ không chơi! Tôi chết cũng không chơi! !" Hạ Tuyết cố sức ngồi xổm xuống đất, ôm chặt lan can! !

Hàn Văn Hạo cố kéo tay của cô nói: "Đi! ! Nhanh lên một chút! !"

"Chúng ta chơi trò Thật tâm nói đại mạo hiểm, được không?" Hạ Tuyết đột nhiên bật khóc, năn nỉ !

"Đó là trò gì?" Hàn Văn Hạo đeo kính đen, nhìn Hạ Tuyết yếu ớt, ôm lan can hỏi!

"Là trò hỏi đáp, mình nguyện ý nói thật lòng, sau đó không cần chơi trò chơi nguy hiểm a!" Hạ Tuyết lập tức ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Hạo nói!
!

Hàn Văn Hạo ngồi xổm người xuống, vươn tay mở từng ngón tay của Hạ Tuyết ra, nói: "Ai muốn chơi đùa với em loại chuyện này? Em không phải là người xấu, em cũng không có âm mưu!"

"Anh có thể hỏi tôi có yêu anh không, có thích anh không!" Hạ Tuyết vì mạng sống, chuyện gì cũng làm được !

"Tôi mới không cần biết loại chuyện ngây thơ như vậy ! !" Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo kéo được bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết ra ngoài, sau đó kéo cô đứng lên, đến lối vào, nhân viên hỏi: "Có bệnh tim không ?"

"Không có!" Hàn Văn Hạo lập tức nói, Hạ Tuyết lại nhìn nhân viên vỗ ngực nói tôi có. Nhưng thân thể đã bị Hàn Văn Hạo kéo đi, sau đó vì hai người tới chậm, ngồi hàng sau cùng, Hạ Tuyết ngồi một chỗ, nắm chặt tay vịn, sắc mặt trắng bệch, cả người mồ hôi đầm đìa, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo bên cạnh, vẻ mặt giống như đang bình tĩnh ngồi ở đó, hơi thở cũng có chút không ổn định

"Hàn Văn Hạo, tôi có di ngôn muốn nói với anh." Hạ Tuyết khóc dính sát mặt, nhìn hăn nói!

"Nói hươu nói vượn! Không phải chỉ một chuyến Yun-night Speed sao?" Hàn Văn Hạo vươn tay, ôm đầu Hạ Tuyết, nói: "Yên tâm! Có tôi !"

"Có cái rắm ! !" Hạ Tuyết sợ hãi, nắm chặt tay vịn, quay đầu nhìn nhân viên làm việc kêu to: "Cứu mạng a! ! Cứu mạng a tôi không chơi nữa! !"

"Cứu mạng cứu mạng" Trước mặt có rất nhiều người cũng ngồi trên thùng xe, vừa nói vừa cười, kêu to, giống như gọi người yêu cứu mạng! !

"Hàn Văn Hạo chúng ta không cần đồng sanh cộng tử a! ! Một lát nữa, tôi có thể bị té xuống! !" Hạ Tuyết nhìn thùng xe chậm rãi chạy lên

cao, cô hoảng sợ đến nước mắt cũng chảy xuống, nắm chặt tay Hàn Văn Hạo kêu to: "Đừng buông tôi ra"

Hàn Văn Hạo cau mày nhưng vẫn cố giả vờ bình tĩnh nắm chặt tay Hạ Tuyết, nhìn xe vừa mới chậm rãi trượt đi phía trước một chút, đột nhiên trong nháy mắt, cả chiếc xe ào ào hạ xuống, rồi nhanh như chớp, bay vọt lên, sau đó từ 90 độ rơi thẳng xuống đất

Hạ Tuyết kinh hoàng, trái tim muốn vọt ra ngoài, gào lên: "A mẹ ơi con sắp chết rồi mẹ ơi cứu mạng"

Rất nhiều tiếng thét chói tai ở trên không trung không ngừng kêu gào, một lần nữa, Yun-night Speed lại từ trên không trung, rơi thẳng xuống đất, sau đó giống bánh quai chèo uốn lượn không ngừng, uốn lượn làm người ta trời đất quay cuồng, tiếp theo lại chạy loạn hoa cả mắt, quăng loạn, quăng đến nỗi làm cho lục phủ ngũ tạng người ta cũng muốn bay ra ngoài! ! Loại xoay tròn đường như xoay trên không trung thật lâu, thật lâu chưa dừng lại, có một ông Kỹ Sư già đang đứng ở lối ra vào hút thuốc lá, trò chuyện với học trò, model này là mạnh nhất trên thế giới, vừa nói xong, sau đó nhìn chiếc xe đột nhiên bay lên, chỉ nghe tiếng xe chạy nhanh cực lớn và tiếng kêu gào của khách chơi, giống như một giấc mộng, đầu của bọn họ vừa ngẩng lên, xe lại chạy như bay, uốn éo như bánh quai chèo, bọn họ cười to!

Nhưng bất kể trò chơi gì cũng sẽ chấm dứt! "Bánh quai chèo" sau khi uốn lượn 7 vòng, rốt cuộc chậm rãi ngừng lại, nhân viên làm việc vừa mở lối đi, đã thấy Hạ Tuyết bưng chặt miệng cố gắng xông ra ngoài, hướng toilet phát điên vọt vào, nhân viên làm việc bật cười, lại nhìn thấy một đứa bé 6 tuổi rất vui vẻ nhảy nhót chạy ra ngoài, vỗ tay kêu to thật kích thích, thật vui vẻ, thật là sáng khoái, cô bé vừa chạy xuống, vừa quay lại sau lưng kêu to: "Cha! ! Nhanh lên một chút! ! Chúng ta đi chơi nhảy lầu ! !"

Tại lối đi ra, có rất nhiều du khách, nhưng không thấy bóng dáng của Hàn Văn Hạo, thật lâu, thật lâu, nhân viên làm việc đi kiểm tra, nhìn thấy

trong xe có một người đàn ông, hắn đang ngồi trên xe tàu lượn, im lặng, tóc tai hơi xốc xếch, có thể vừa rồi mới hạ xuống, xem như chinh tề, lúc này những đàn ông kia đi xuống, tóc mọi người đều giống như siêu nhân ! !

"Tiên sinh, ngài không sao chứ!" Nhân viên làm việc có chút buồn cười nhìn người đàn ông trai đẹp này !

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nhiều năm đều mặt lạnh làm người, cho tới bây giờ cũng không cảm thấy có chuyện gì để cho mặt mình đổi màu, nhưng hôm nay rốt cuộc hắn phát hiện, khu vui chơi là một nơi rất tốt để phát hiện mình là cái gì phế vật và cặn bã! Hắn không muốn nói chuyện, cố nén nôn nao trong dạ dày, hít thở nhẹ, bình tĩnh một chút, mới đứng lên, chậm rãi đi ra bên ngoài, vừa đi tới lối ra vào, nhìn thấy con gái đang đứng ở đó, nhảy nhót, nói chuyện với một đứa bé trai, hắn nhướng mày, có chút hoài nghi, rốt cuộc con bé này có ngồi lên tàu lượn hay không ? Hắn bất đắc dĩ đi ra, dạ dày vẫn có chút không thoải mái, hỏi: "Mẹ con đâu ?"

Vừa dứt lời, liền nghe một tiếng nôn mửa dữ dội, hắn quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Tuyết che miệng, lại chạy thục mạng vào toilet, đột nhiên, hắn đứng dưới ánh mặt trời, trên gương mặt nở nụ cười, ánh mắt sáng lóe lên một chút dịu dàng.

Hạ Tuyết đem 5 cái hot dog và 2 ly Coca hôm nay vừa ăn, phun hết ra ngoài, khó chịu ôm chặt bụng, trời đất quay cuồng, trời đất mù mịt, đầu óc choáng váng, dạ dày nôn nao, hai chân bủn rủn, bước nhỏ đi ra, trái tim nhảy thình thịch, cô vừa thở hỗn hển, vừa muốn khóc đi ra ngoài, vừa muốn nói chuyện, lại cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, cô lại khó chịu, che miệng chạy đến lan can, nhìn cây tùng lâu năm, lại muốn nôn, lần này không còn thứ gì để nôn ra, vẫn cứ nôn, vừa nôn, vừa mắng: "Sinh cái thứ không bình thường! ! Sinh ra để bị giày vò thế này! !"

Hàn Văn Hạo mỉm cười đi tới sau lưng Hạ Tuyết, đỡ nhẹ cô đứng lên, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô hỏi: "Tốt chút nào chưa ?"

"Tốt cái quẻ đó! !" Hạ Tuyết nói vừa xong, cả người choáng váng, chân mềm nhũn, lại lão đảo bước, Hàn Văn Hạo thuận tay đỡ chặt eo nhỏ của cô, sửa sang lại tóc trên trán cô, nói: "Được rồi Nghỉ ngơi một chút"

"Tránh ra! Còn không phải tại anh làm hại! ! Giày vò người ta rồi trở lại lấy lòng! Không biết xấu hổ! !" Hạ Tuyết vừa nói hết lời, lại che miệng nôn, nước mắt rơi ra! !

Hàn Văn Hạo lại muốn cười, sau đó Hi Văn chạy tới nhìn cha mẹ nói: "Cha, mẹ, chúng ta đi chơi nhảy lầu đi ! ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Cao Nhất Thế Giới

Trò chơi nhảy lầu ! !

Trò chơi nhảy lầu này là trò mới nhất, cao nhất thế giới, 70 mét, gần 23 tầng lầu! 23 tầng lầu! Muốn chết sao ! !

Hạ Tuyết không ngừng khóc lắc đầu, nhìn nhân khu vui chơi thắt dây an toàn cho mình, sau đó cô quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo khóc nói: "Hàn Văn Hạo, tôi thật sự không muốn chơi! ! Không chơi nữa! ! Nó rất cao! ! Nó cao nhất thế giới a! !"

"Cha, mẹ cố gắng lên! !" Hi Văn đứng trước trò nhảy lầu, đeo ba lô nhỏ của mình, cầm máy quay phim, thật vui vẻ nói: "Chơi đi cha!"

"Chơi cái đầu con! !" Hạ Tuyết tức giận nắm chặt tay vịn, nhìn con gái la hét: "Tại sao chỉ có chúng ta chơi! ! Con cũng phải chơi! Chúng ta cùng nhau chơi đùa! !"

"Con không thể chơi ! ! Con cũng muốn chơi a! !" Hi Văn chu miệng kêu la, nhìn cha nói: "Cha! ! Người phải cố lên a! !"

Hàn Văn Hạo nhìn con gái, miễn cưỡng cười cười, nói: "Nhìn xem, em sinh ra đứa con như vậy!"

"Nó là do tôi nhặt được! ! Nhặt được từ thùng rác! ! Từ trong tảng đá nổ ra! ! Từ trong con sông trôi tới! ! Tóm lại chính là khúc ruột của tôi! ! !" Hạ Tuyết tức giận nói xong, nghe nhân viên khu vui chơi nói chỉ còn 1 phút nữa, cô vội vã quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, năn nỉ: "Hàn Văn Hạo, tôi thật

sự không muốn chơi nữa! Tôi cầu xin anh, chúng ta chơi trò thật tâm nói Đại Mạo Hiểm đi ! !"

"Em vội vã muốn thổ lộ với tôi sao?" Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết cười hỏi!

"Sự thật cũng có thể là tôi không thích anh a!" vẻ mặt Hạ Tuyết đau khổ, lại nói.

"Vậy em tự chơi đi!" Hàn Văn Hạo cười nói.

"Cứu mạng" Hai chân Hạ Tuyết run rẩy, ngẩng mặt khóc nói: "Người ta mới trải qua một biến cố, tại sao muốn cho người ta chịu đựng loại khổ nạn này, tôi không phải là một người được hàng vạn người sùng ái sao? Mẹ ơi! ! Cứu con a! !"

Máy Nhảy lều chậm rãi bay thẳng lên không trung, sắc mặt của Hạ Tuyết lại trắng bệch, nắm chặt tay vịn, thân thể cách mặt đất quá cao, bởi vì lực hút của trái đất, cả người giống như mất trọng lực muốn rơi xuống dưới, vẻ mặt của cô tuyệt vọng, bị hoảng sợ đến gan mật muốn vỡ ra, nói: "Cứu tôi Tôi không muốn nhảy lều! ! Tôi không muốn chết !"

Máy Nhảy lều chậm rãi bay lên tới chỗ cao nhất, Hạ Tuyết mở mắt, đã nhìn thấy phong cảnh toàn thành phố trên không trung thu hết vào đáy mắt, tất cả nhà cao tầng trước mặt của mình đều trở thành đám mây, thậm chí cô cảm thấy mình đã đến đỉnh của bầu trời, mây trắng đang trôi lững lờ bên mặt của mình, cô sợ hãi đến cả người run rẩy, khóc nói: "Thật là cao a!"

Hàn Văn Hạo cũng có chút không bình tĩnh, nhìn cảnh tượng này, có chút lo lắng nghĩ nghĩ, cái này cũng không khỏi quá cao đi ?

"Cứu mạng" Rất nhiều du khách cũng bắt đầu hoảng sợ kêu to, có cười, có khóc, có người nói lá gan muốn vỡ ra rồi, có người nói không chơi nữa! !

Máy Nhảy lều hướng trên đỉnh vọt lên, “ầm” một tiếng, chạm đỉnh, tất cả người đều hoảng sợ ầm ĩ kêu la, Hạ Tuyết cũng hoảng sợ muốn nhìn xuống, nhưng phía dưới cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy đầu người nho nhỏ di chuyển khắp nơi, giống như là một địa ngục! Cả người cô lập tức bị dọa sợ đến mặt cũng trắng bệch, khóc kêu: "Cứu mạng"

Giây. Ba! Hai! Một!

"Ầm" ở độ cao gần 70m, máy nhảy lều đột nhiên “ầm” một tiếng, giống như từ bầu trời rơi xuống, tiếng "ầm" vừa vang lên, như một tia chớp hướng mặt đất lao xuống, mọi người ngồi phía trên, cảm giác thân thể của mình bị vật nặng đè nén, hướng mặt đất hung hăng đập mạnh! ! “ầm” một tiếng, trái tim muốn vỡ tan ra! ! Lục phủ ngũ tạng cũng bể nát! ! Thân thể vỡ tan, đau ê ẩm!

"A" tất cả mọi người cũng bị kích động, sợ hoảng gào to! !

Máy Nhảy lều “bịch” một tiếng, sau khi hạ xuống, lại bay lên, rồi đập xuống đất một lần nữa! !

"A....." Hạ Tuyết khàn giọng, cố sức kêu gào: "Cứu mạng ! ! Tôi sắp ngã chết! ! Ngã chết tôi rồi ! !"

Cô phát điên, lý trí hoàn toàn không còn nữa, la hét, nước mắt lăn xuống, cố sức gào to: "Tôi muốn chơi thật tâm nói lời Đại Mạo Hiểm"

Tất cả nhân viên khu vui chơi và Hàn Văn Hạo đứng trước mặt của Hạ Tuyết, vẻ mặt quái dị nhìn cô, Hạ Tuyết đang cố gắng la hét, cho đến khi khôi phục một chút ý thức, mới ngừng tiếng khóc, nhìn trái, nhìn phải, mọi người cũng đã xuống, chỉ còn một mình cô vẫn nắm chặt tay vịn, thần trí mơ hồ nhìn nhân viên khu vui chơi ở trước mặt, bọn họ thở phào nhẹ nhõm nói: "Trời ơi, thật may cô không có việc gì, lần trước có một cô gái, cũng giống như cô vậy, sau khi khóc một chập thì chết luôn. Hù chết người ta."

Hạ Tuyết vừa nghe, tuyệt vọng, hoảng sợ, chảy nước mắt, nhìn Hàn Văn Hạo cố sức vươn tay ra, như muốn dựa vào, thần trí mơ hồ, cái gì cũng không để ý, khóc gọi: "Chồng ơi. Cứu em"

Hàn Văn Hạo “phốc” một tiếng, vội vàng đi lên phía trước, tháo dây an toàn cho cô, muốn đỡ cô xuống, lại phát hiện cô đã khóc đến chân mềm nhũn, đành phải ôm lấy cô, đi tới ghế ngồi nghỉ ngơi phía trước mặt, Hi Văn cũng vội vàng đi theo, kêu to: "Mẹ là quỷ nhỏ nhất gan! ! Mới có 70m, lại bị sợ như vậy rồi ! Nghe nói Trung Quốc còn muốn xây 172 mét đấy!"

Hạ Tuyết đã hoảng sợ đến mất hết sức lực, tựa vào trong lồng ngực Hàn Văn Hạo, cả người đang run rẩy, cố sức ôm cổ của Hàn Văn Hạo ! !

Hàn Văn Hạo nhin cười, ôm cô thả vào trên ghế, ngồi xuống, cả người Hạ Tuyết nghiêng một cái, cứ như vậy tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, hân ôm khê Hạ Tuyết, cười có chút xấu xa, nói: "Có thời gian chúng ta thường tới đây chơi!"

"Cút! !" Hạ Tuyết vô lực nhưng vẫn muốn cong miệng mắng người ! !

"Mẹ! ! Chúng ta đi động ma quỷ chơi! !" Hi Văn hăng hái chạy đến trước mặt mẹ kêu to!!

"Đó là cái gì ?" Hạ Tuyết khổ sở, nghiêm mặt, khóc kêu to! !

"Là đi mê cung a, nếu mẹ đi đúng phương hướng, thì không có quỷ và cương thi tới hù dọa ! !" Ánh mắt Hi Văn lập tức tỏa sáng, vui vẻ nhảy nhót, nói! !

"Nếu đi nhầm thì sao ?" Hạ Tuyết sụp đổ khóc ! !

Động ma quỷ!

Một tòa ngọn núi lớn màu đen được xây dựng sừng sững ngay trước mắt, tạo hình con quỷ há to cái miệng máu ở lối vào, phát ra tiếng kêu đáng sợ và đầy quỷ dị, còn có tiếng phụ nữ ở đâu đó ô ô ô khóc, đáng sợ, thỉnh thoảng có làn sương mù màu trắng bay qua, “âm” một tiếng, khiến đám người vừa đi vào, ai cũng bị hoảng sợ, nắm chặt tay người bên cạnh

Hạ Tuyết sợ hãi đến hồn bay phách tán, nhìn lối vào âm u thật sâu, lông tóc đều dựng lên, liều mạng lắc đầu, nói: "Tôi không muốn chơi, tôi không vào nữa, chắc chắn tôi sẽ đi lạc đường."

"Sẽ không đâu ! ! Con đi trước ! ! Nhất định con sẽ nhanh chóng đến điểm cuối! ! Con tuyệt đối không bị lạc đường! !" Hi Văn vui vẻ chạy vào bên trong ! !

"Tôi nhất định sẽ bị lạc đường! ! Nhất định là có rất nhiều quỷ! ! Tôi không vào nữa! Tôi chết cũng không đi vào! !" Hạ Tuyết không nói nữa, xoay người muốn rời khỏi, Hàn Văn Hạo lại kéo tay của cô, nói: "Có tôi đây! ! Không phải IQ của tôi cao như con bé sao ! ! ? Đi nào ! !"

"Tôi không muốn!" Hạ Tuyết liều mạng cũng không muốn đi vào, nhưng Hàn Văn Hạo kéo cô đi vào, nói: "Đi nào"

"Không muốn ! !" Hạ Tuyết lại phát điên gào lên ! ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Trò Chơi Lời Nói Thật Lòng Mạo Hiểm Lớn

"Hàn Văn Hạo." vẽ mặt Hạ Tuyết đau khổ, cố kéo tay của hắn, năn nỉ, nói: "Anh hãy bỏ qua cho tôi đi! ! Từ nhỏ tôi đã sợ thứ này rồi, lần trước ở chỗ Trần gia gia, không phải anh không biết!"

"Đây là giả! !" Hàn Văn Hạo nói xong, kéo Hạ Tuyết đi vào động ma quỷ! !

"A....." một luồng khói mê không lồ từ trong động ma quỷ phun ra ngoài, nhất thời một khói mù tràn ngập, Hạ Tuyết hoảng sợ, buông lỏng tay Hàn Văn Hạo, không ngừng quạt khói mê, có chút sợ hãi muốn lui về phía sau một bước, lại nghe có một giọng nói của ma nữ đáng sợ, sâu kín bên tai mình thối lất phất khí nóng, nói."Người. đây rồi. Ta. Đợi. Người. Vô cùng. lâu."

"A" Hạ Tuyết hoảng sợ, con người muốn rút ra ngoài, phát điên xông vào bên trong, vừa xông, vừa gào lên: "Hàn Văn Hạo anh ở đâu ?"

Cô vừa dứt lời, cả người giống như bị người ta đẩy một cái, cô hét một tiếng, liền ngã vào trong lối đi đầy bùn đất đáng sợ, thở hổn hển, khóc nhìn trên mặt đất, lại thấy có một người đàn ông mặc quần áo thời nhà Thanh, toàn thân đầy máu đang nằm trên đất, hai mắt trợn to, kinh khủng nhìn lên phía trên tối đen, khoe miệng đang tràn ra tia máu đáng sợ.

"A" Hạ Tuyết kinh hoàng khiếp đảm, hét lên thật to, cả người liên tiếp lui về phía sau, liều mạng chạy vào, vừa chạy vừa kêu to mẹ ời, Hàn Văn Hạo, anh ở đâu, cứu mạng cô giống như phát điên, vọt

vào một con đường nhỏ, chạy vào trong một không gian rừng rậm, khắp nơi đều là rừng rậm và cây cối kỳ dị, có gốc cây cổ thụ trăm năm, tán lá khổng lồ xòe rộng, trên cành treo một cái xích đu. Khắp nơi có vài con thỏ nhỏ kỳ lạ, có lẽ là tiếng dã thú, hơn nữa còn có tiếng cầm thú, hư hư ảo ảo, khắp nơi phát ra ánh sáng màu xanh biếc

Cô thở phì phò, hai mắt trừng lớn, nhìn khắp xung quanh, con người nhìn chăm chăm vào trong rừng cây, dường như không nhìn thấy con vật kỳ lạ, cổ quái nào, cô thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn xoay người rời đi, trong nháy mắt đang lúc xoay người, lông tóc cả người cô đều dựng lên, sâu kín, cô chậm rãi xoay người lại, nhìn cây cổ thụ trăm năm, không biết từ lúc nào đã có một người phụ nữ mặc chiếc váy chiffon màu trắng ngồi trên xích đu, trông mắt cô ta tối đen nhìn mình, thì ra không có con mắt, hai cánh tay trắng như tuyết nắm chặt dây xích đu, nhìn Hạ Tuyết, giọng nói đầy ưu oán: "Người đã đến rồi. Ta chờ người đã lâu."

"A đừng đùa nữa ! ! ! Thật đáng sợ á! !" Hạ Tuyết hoảng sợ, liều mạng chạy ra ngoài, nước mắt lã ra, cô hoàn toàn quên mình chỉ đang ở trong một trò chơi không gian, cô vừa chạy vừa hét chói tai: "Mẹ ơi, cứu con con muốn đi ra ngoài"

Cô vừa khóc vừa chạy về phía trước, khắp đường nhỏ tối tăm, quỷ dị đáng sợ, căn bản cũng không biết hướng kia là đúng, cô giống con chuột chũi chạy loạn khắp nơi, kêu to cứu mạng, khi cô chạy lung tung về phía trước, rốt cuộc nhìn thấy rất nhiều con đường nhỏ, trong đó có một con đường có ánh sáng, con người cô lập tức phát sáng, muốn xông về phía trước, không ngờ bả vai của mình bị người ta nắm chặt! !

"A" Hạ Tuyết xoay người phát điên, phát tay gào lên: "Đừng có giết tôi! ! Đừng dẫn tôi đi! ! Thiên Hoàng Lão Tử a, hoàng mẫu nương nương a, cứu mạng"

"Được rồi! ! Đừng âm ỉ nữa! Là tôi ! !" Một giọng nói của người bình thường vang lên ! !

Hạ Tuyết sững sốt một chút, đang lúc ngẩng đầu nhìn trong làn sương mù, Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, vẻ mặt bất đắc dĩ đang nhìn mình, cô “oa” một tiếng, đáng thương kêu khóc, lập tức đi cà nhắc tiến lên, ôm cổ của Hàn Văn Hạo la hét: "Lúc này anh đi đâu? Tại sao vứt bỏ tôi ?"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ ôm thân thể đang run lẩy bẩy của cô, nói: "Làm sao tôi vứt bỏ em ? sau khi khỏi mê xuất hiện, cô buông tay của tôi ra, xông vào bên trong! Vốn mê cung không phải đi đường này, rất nhanh sẽ có thể đi ra! !"

Hạ Tuyết vẫn hoảng sợ, oa oa khóc to, thân thể không ngừng run rẩy, bị dọa sợ muốn mất mạng nói: "Làm sao bây giờ ? Chúng ta có thể đi ra ngoài không ?"

"Có thể! Chỉ cần em tin tôi ! ! Đi thôi, đừng khóc nữa ! ! Em nhìn xem, tại sao lại khóc như vậy ?" Hàn Văn Hạo cau mày, đẩy nhẹ thân thể Hạ Tuyết ra, sau đó vươn tay ôm mặt của cô, lau nước mắt đang lăn xuống, vừa lau, giữa ngón tay không khỏi có chút dịu dàng, hai mắt vừa xẹt qua một chút mập mờ, mưu tính.

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, mới phát hiện mình và hân đến gần như vậy, vừa nghĩ lui về sau một bước, Hàn Văn Hạo lại ôm chặt eo nhỏ của cô, kéo cả người cô tới gần trước ngực mình, cúi đầu, dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô!

Hạ Tuyết không khỏi giật mình, hai tay nhẹ chống trên lồng ngực của hân, cúi đầu lâu bầu nói: "Làm gì nhìn người ta như vậy? Còn ngại người ta bị dọa sợ không đủ khó coi à?"

Tròng mắt Hàn Văn Hạo khẽ chớp, phát ra một chút dịu dàng và nụ cười xấu xa, hắn đột nhiên cúi đầu ở bên tai Hạ Tuyết, môi mỏng quét nhẹ qua vành tai của cô, nói: "Có muốn chơi trò lời nói thật lòng mạo hiểm lớn không?"

"Tôi không chơi!" Hạ Tuyết đột nhiên giãy giụa muốn mở hai tay của Hàn Văn Hạo Hàn Văn Hạo lại mạnh mẽ ôm cô vào trong lòng, bá đạo ở bên tai của cô, khàn khàn nói: "Lời thật lòng là Tôi muốn ôm em"

Trong lòng của Hạ Tuyết nhảy dựng, cặp mắt mê ly vội vàng nhìn chăm chăm hắn.

Nhưng Hàn Văn Hạo chỉ cúi đầu cười cười, nắm tay của cô, mười ngón tay của hắn và cô đan nhau, đi về phía trước, nói: "Cuối cùng tôi cũng tìm được một nơi mà thượng đế không nhìn thấy, có thể trộm đi của em một chút ngọt ngào! Yên tâm, tôi sẽ không đụng đến em"

Hạ Tuyết ngây ngốc bước đi theo hắn, nhìn bờ vai cao lớn của hắn, khuôn mặt nghiêng nghiêng đầy khí suất và đẹp trai, cô khẽ cắn môi

Hàn Văn Hạo muốn dẫn Hạ Tuyết đi về phía một gốc cây phủ đầy dây leo, con đường nhỏ gập ghềnh, Hạ Tuyết lại kéo tay của hắn lại, giật mình chỉ vào giữa con đường khắp nơi tràn đầy những bức tranh hoạt hình, xuất hiện một lối đi sáng sủa, xinh đẹp, nói: "Anh làm sao thế? Có con đường đẹp anh không đi, lại muốn đi con đường kia? Đường kia nhìn một cái cũng biết bên trong có quỷ! !"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ nhìn người này, thở dài nói: "Em phải tin tôi! ! Nghe theo tôi, đi đường này, rất nhanh có thể ra ngoài! !"

"Tôi không tin! Con đường kia nhất định có quỷ! ! Tôi muốn đi đường này! ! Hoặc là chúng ta tách ra đi! ! Hoặc là anh đi theo tôi! !" Hạ Tuyết

ngoan cố đứng trên con đường nhỏ tràn đầy bức tranh hoạt hình, vẽ mặt bướng bỉnh giống như một đứa bé nhìn Hàn Văn Hạo nói!

Hàn Văn Hạo đành phải nhìn cô, có chút khinh bỉ cười nói: "IQ của em bao nhiêu? IQ của tôi bao nhiêu? Em không tin tôi sao?"

"Tôi tin vào chính mắt của tôi! !" Hạ Tuyết vẫn muốn đi bên này, nói: "Anh có muốn đi theo tôi không thì tùy anh ! Tôi tự đi"

Cô vừa nói xong, cả người đã hướng lối đi nhỏ đầy tranh hoạt hình đi tới, Hàn Văn Hạo đứng ở lối vào, nhìn theo bóng lưng nhẹ nhõm của cô, lắc đầu một cái đi theo cô vào trong, đi tới phía sau của cô, nắm tay của cô, mười ngón tay nắm chặt nhau, nói: "Em phải cẩn thận, đi đường này, phải nắm chặt tay của tôi"

Hạ Tuyết rất dễ dàng nhìn thấy bức tranh Disneyland trên tường, vừa nhìn vừa nói: "Tôi cũng không tin sẽ có chuyện gì !"

"Ầm" một tiếng, đột nhiên một trận nước đổ xuống trên đỉnh đầu, làm cho cả hai người đều ướt đầm ! !

Hạ Tuyết giật mình trợn to đôi mắt, không thể tin được, chỉ vào tiếng nước róc rách, nhìn toàn thân của Hàn Văn Hạo cũng đã ướt đầm, chấp nhận lắc đầu một cái, nói: "Tôi đã nói rồi, em phải tin tôi"

"Nước ở đâu tới vậy ?" một tay Hạ Tuyết vuốt mặt của mình, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy xác chết của một tên ăn mày rơi ra, nửa người rũ xuống, đang lờm ánh mắt đáng sợ nhìn Hạ Tuyết ở khoảng cách thật gần

"A" Con người Hạ Tuyết muốn rớt ra, không nhìn được buông lỏng tay Hàn Văn Hạo, bật khóc, lập tức xoay người chạy trở về, Hàn Văn Hạo lập tức xoay người theo kêu to: "Đừng trở lại! ! Mê cung không thể trở lại! !"

Nhưng hần vừa nói xong, Hạ Tuyết mới bước được mấy bước, tảng đá dưới chân lập tức “ầm” một tiếng mở ra, cả người cô cứ như vậy rớt xuống, Hàn Văn Hạo thấy thế, cũng lập tức nhảy theo Hạ Tuyết, sau đó hai người theo tiếng thét chói tai như một tên điên của Hạ Tuyết, cùng nhau lăn tròn, cuối cùng ngã trên một đồng mềm nhũn, Hạ Tuyết kinh hoàng đến nước mắt lăn xuống, nhìn vách tường bốn phía, da đầu càng tê dại tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, lúc mình chưa tỉnh hồn, bốn phía vách tường đột nhiên sáng lên, cô trơ mắt nhìn, lại thấy mình ngồi lên một đồng "Thi thể", người ở đây không phải đôi mắt bị khoét ra, chính là đầu lưỡi rơi ra

"A" Rốt cuộc Hạ Tuyết sụp đổ, da đầu tê dại, nước mắt lăn ra, gào khóc, tất cả tinh thần và lý trí mất sạch, cả người nổi điên xông vào trong ngực Hàn Văn Hạo, mặt dính vào lồng ngực nóng bỏng của hần, liều mạng kéo áo sơ mi của hần, cất tiếng khóc rống lên: "Không muốn chơi nữa! ! Bọn họ chưa chết! Gọi bọn họ mau dậy! ! Nhanh lên! ! Hàn Văn Hạo! ! Nhanh lên! ! Tôi van cầu anh ! ! Tôi bằng lòng chơi trò lời nói thật lòng mạo hiểm lớn ! ! !

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ ngồi trên đồng "Thi thể", để mặc cho Hạ Tuyết ngồi ở trên đùi của mình làm loạn, hai tay nắm chặt áo sơ mi của mình, mặt dính vào lồng ngực cọ cọ loạn xạ, đôi môi mềm xuyên xẹt qua da thịt, hần nướng mảy, dục vọng cả người bùng lên, hần lập tức nắm chặt bả vai của cô, kéo thân thể của cô ra một chút, nói: "Được rồi ! ! Những người này cũng là giả đấy! Mô hình! Không nhìn ra sao !"

"À?" Trong lúc nhất thời đôi mắt đắm lệ của Hạ Tuyết nhìn chằm chằm ngây ngốc, ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn mờ mờ, nhìn những thứ kia lúc này còn cho là "Thi thể", thật sự là mô hình, cô thở phào nhẹ nhõm, mặt cứ dính vào trong ngực Hàn Văn Hạo, tức giận xõ một câu nói tục: "Mẹ kiếp! Động ma quỷ cái gì! Như vậy sẽ đùa chết người đấy!"

"Thì để cho người ta tìm kiếm kích thích mà ! !" Hàn Văn Hạo cũng có chút mệt mỏi nhìn vách tường bốn phía nói.

Hạ Tuyết nghe giọng nói của hắn, trong ngực của hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Hàn Văn Hạo cũng cúi đầu, nhìn cô một cái.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên cũng không khỏi bật cười, thân thể Hạ Tuyết vẫn còn ở trong kinh hoàng vừa rồi, cảm giác mình thật sự là rất khôi hài, bật cười, hai tay nắm chặt vai Hàn Văn Hạo, cười đến lần toàn thân run rẩy, bình tĩnh, bất đắc dĩ, nói: "Tôi xong rồi, sao lại tin là thật chứ ? Khăng định đều là giả a! ! Tôi bệnh thần kinh a!"

Hàn Văn Hạo cũng bất đắc dĩ cười nói: "Em vốn là ngốc mà! ! Cái gì cũng dễ dàng tin người!"

Khuôn mặt Hạ Tuyết dính vào trên ngực Hàn Văn Hạo, nghe tiếng tim đập bang bang, trong lòng không khỏi động, lúc này, chỉ có hai người, khi chỉ có hai người, ý nghĩ của nhau cũng trở nên rõ ràng như vậy, bởi vì trải qua một trận hoảng sợ, linh hồn của con người giống như lắng đọng, còn sót lại chỉ là đầu óc trống rỗng, suy nghĩ đơn giản nhất, hai tay của cô không nhịn được nhẹ kéo cổ của hắn, mặt dính sát vào lồng ngực của hắn, nói: "Trái tim của anh đập thật mạnh a. anh cũng sợ sao ?"

Hàn Văn Hạo nhìn vách tường bốn phía, suy nghĩ xem làm thế nào đi ra ngoài, vừa suy nghĩ vừa nói: "Tôi không sợ. Nhưng em đừng tới tôi tôi khó tránh khỏi có ý tưởng"

Lúc này, mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, khẽ cắn môi, nhích người ra, lại bị Hàn Văn Hạo nắm chặt hai tay, để cho cô nằm trong ngực mình, nói: "Nằm. Nghỉ ngơi một chút đi"

"Không cần. Anh cũng mệt rồi." Hạ Tuyết vẫn muốn chống người ngồi dậy, Hàn Văn Hạo lại ôm chặt Hạ Tuyết, nắm cằm của cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt mê ly có chút ngượng ngùng của cô,

hỏi: "Nói lời thật lòng mạo hiểm lớn. Bây giờ em muốn tách ra khỏi tôi sao ? Giữ một khoảng cách sao?"

Hạ Tuyết trừng mắt nhìn hấn, trái tim phanh phanh nhảy, giọng nói dịu dàng có chút khàn khàn hỏi: "Anh thì sao?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo có chút do dự nhìn cô, chậm rãi nói: "Ở trên thế giới này, em là người duy nhất làm cho tôi không có cách nào khống chế mình." Hấn vừa nói xong, đã cúi đầu hôn lên môi của cô, khẽ cắn môi dưới của cô

"Hả? Đau ?" Hai tay của Hạ Tuyết đẩy trên ngực của hấn, trong lòng nhảy dựng, lại ngượng ngùng, nói.

Hàn Văn Hạo vẫn cắn nhẹ môi dưới của cô, ôm lấy thân thể cô, cúi xuống đè trên người của cô, hai tay véo nhẹ eo của cô, chậm rãi buông bỏ môi của cô ra, ngẩng đầu nhìn cô nói: "Tôi muốn hôn em, có thể xem như một tuồng kịch sao?"

Hạ Tuyết vẫn nhìn chăm chăm hấn, hai tay không nhịn được ôm chặt cổ của hấn, sau đó thẳng người dậy, khẽ hôn một cái lên làn môi của hấn.

Hàn Văn Hạo sững sờ, trái tim đập vỡ tan tành, con người thường sẽ chết trong dục vọng, giờ khắc này, hấn tình nguyện chết trong dục vọng, trong nháy mắt, hấn lập tức cúi đầu hôn lên môi mềm của Hạ Tuyết, khi đầu lưỡi của hấn quần đầu lưỡi nhỏ của cô chung một chỗ thì trong thân thể đã kịch liệt thay đổi, hấn vừa cuồng nhiệt hôn cô, đầu lưỡi ướt át quần lấy, thậm chí có thể nghe được âm thanh mập mờ, khiến cả hai nhiệt tình cao vút, Hàn Văn Hạo không khỏi tạm thời kết thúc nụ hôn nóng bỏng, khẽ thở một hơi khí nóng nhìn cô, nói: "Tôi nghĩ tôi muốn em, tôi. em quá hấp dẫn người ta. Nói cho cùng, người xấu nhất chính là em !"

Hạ Tuyết đột nhiên bật cười, nhìn ánh mắt cố chấp của hấn vẫn không muốn chấp nhận sai lầm, cô không nhịn được, vươn hai tay, ôm cổ của hấn,

nhẹ nhàng hôn trên môi hân !

"Lại hôn một cái!" Đuôi mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút vui mừng, liền ra lệnh! !

Hãy để cho chúng ta chết trong dục vọng đi! !

Hạ Tuyết đột nhiên chuyển ra khỏi người Hàn Văn Hạo, lật mình nằm trên người của hân, sau đó ngồi dậy, có chút bướng bỉnh, trong không gian nhỏ ở nơi này trộm được một chút hạnh phúc, cô giống như một cô gái nhỏ nhìn Hàn Văn Hạo, nhìn cha đứa bé, người đàn ông nghiêm túc, rất mạnh mẽ này, giống như làm nũng hỏi: "Yêu thích tôi sao?"

"Thích em! ! Rất ưa thích!" Hàn Văn Hạo ôm cái eo nhỏ của cô, hai tay ở phía sau lưng của cô nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo một chút cưng chiều của người chồng, vuốt ve cô nói.

Hạ Tuyết đột nhiên bật cười, sau đó hai mắt đỏ lên, liền cúi đầu hôn nhẹ lên môi mỏng của hân

Hàn Văn Hạo đón nhận nụ hôn của cô, mở môi mỏng, mút đầu lưỡi của cô, hai tay dò vào trong áo len của cô, véo nhẹ cái eo nhỏ của cô, quét qua dây áo lót dây của cô, nhẹ nhàng tháo ra, liền buông lỏng dây nội y của cô ra, hân lập tức ôm lấy Hạ Tuyết xoay người, đè nén trên người của cô, cuồng nhiệt hôn cô, hai tay dò vào trong thân thể của cô, khẽ xoa nắn bộ ngực sữa của cô, thậm chí véo nhẹ điểm hồng trên ngực cô

"Ừmh." Hạ Tuyết không chịu nổi trêu chọc này, thở hổn hển, hai chân từ từ cuộn tròn, xoay chuyển vô cùng hấp dẫn.

Dù sao Hàn Văn Hạo vẫn giữ lại một chút bình tĩnh, biết không thể ở chỗ này muốn cô, liền chậm rãi giúp cô cài lại dây áo

Hạ Tuyết dừng lại tất cả động tác, nằm trong đồng mô hình kinh khủng, cảm thấy bị một loại kích thích âm thầm làm cho thân thể cô từ từ chìm xuống, còn thừa lại một chút dục vọng. Hàn Văn Hạo vẫn không bỏ được thân thể của cô, cách quần áo hôn nhẹ bộ ngực sữa của cô, eo của cô, bụng của cô, rồi tới bên thắt lưng.

Khuôn mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, hai lỗ tai nóng bừng, đỏ rực, có rất nhiều hình ảnh và cố kỵ trong đầu lướt qua, lại lóe lên, nhưng gần như cô không thể kiểm soát, để mặc cho Hàn Văn Hạo cách lớp quần soóc hôn nhẹ giữa chân của mình, thậm chí rất ra sức hôn vào nơi này theo tưởng tượng, lỗ tai của cô nóng lên, giữa hai chân đã ướt ướt.

Hàn Văn Hạo cảm thấy Hạ Tuyết nóng lên, hắn chậm rãi đi xuống, hôn hai chân của cô, đầu gối của cô, bắp chân của cô, khẽ liếm lấy mỗi tấc da thịt của cô

Nơi đó trong thân thể của Hạ Tuyết ướt át, khiến tư tưởng đạt tới đỉnh cao, rốt cuộc nước mắt lăn xuống, đang lúc cảm ơn người đàn ông này đã đưa mình tiến vào cảnh giới hạnh phúc và kích thích như vậy thì cô cảm thấy hắn đang nhẹ nhàng buông lỏng giày của mình ra, hôn nhẹ mũi chân của mình, cô đột nhiên cười một tiếng, nước mắt lại lăn xuống, rốt cuộc thả lỏng bản thân nhìn hắn, mềm mại nói: "Thật là nhột! Hàn Văn Hạo thật là nhột!"

Hàn Văn Hạo cười một tiếng, lại hôn nhẹ mũi chân của cô.

Hạ Tuyết lại cất tiếng cười lên, rút chân về, thân thể lật qua, mặt đỏ lên quẩn rũ, hai mắt phát ra một chút mập mờ. Hàn Văn Hạo biết ý của cô, vẫn hôn căng chân cô, bàn chân, rồi đến mông, rồi đến thắt lưng, rồi đến bả vai, khẽ cắn da thịt lộ ra trên bả vai trơn bóng, thơm mát, ngửi được mùi hương này, hai tay của hắn không khỏi lại dò vào trong áo lót của cô, nhẹ nhàng xoa nắn

Hạ Tuyết lại tinh quái xoay người, hai chân nhẹ nhàng cuộn rút, mỉm cười tràn đầy hấp dẫn nhìn hấn.

Con mắt Hàn Văn Hạo khẽ chớp, khẽ cau mày, không thể tin được nhìn cô, cười nói: "Em quyến rũ tôi sao ?"

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, mỉm cười nhìn hấn, hai mắt lại khẽ chớp, mê ly nhìn hấn

"Cô gái này " Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, đè trên người của cô, nhẹ nuốt cổ họng khát khô, tách ra hai chân của cô, cách lớp quần áo nhẹ nhàng di chuyển, giống như đã tiến vào bên trong thân thể của cô.

"À?" Hạ Tuyết vẫn bị kích thích nở nụ cười, nước mắt lăn xuống, có lẽ cô biết giờ phút này không nên, nhưng cô không cách nào nữa ngăn được tình yêu của mình và hấn. Cô lại bị kích thích bật cười, lúc Hàn Văn Hạo khẽ dời di động thở dốc, cô ôm cổ của hấn, hôn môi của hấn, hôn cổ của hấn, thậm chí ở bên tai của hấn nhẹ nhàng khẽ cắn.

Thân thể Hàn Văn Hạo nhanh chóng nóng lên, đè trên người của cô, tay dò vào quần lót của cô, tìm nơi ướt át, thậm chí vươn tay dò vào trong sâu thẳm, chọc ngoáy ! !

"A " Hạ Tuyết kêu nhỏ ra tiếng, nước mắt lăn xuống, cô kích tình khó chịu, trong lòng muốn một lần ôm hấn, vừa cùng hấn hôn, vừa hưởng thụ tay của hấn giữa đùi mình chọc ngoáy, mang tới kích tình, phát ra khát vọng trong lòng, nói: "Anh là của em "

"Anh là của em. " Hàn Văn Hạo vừa nói dứt lời, tay lại tiến vào giữa hai chân của cô !

"A....." Hạ Tuyết lại kêu lên

Thân thể hai người không ngừng di động, chọc ngoáy, di chuyển, khó khăn chia lìa quăn quít cùng nhau, ôm nhau, lẫn lộn ôm lấy, nụ hôn nóng bỏng, khẽ cắn đầu lưỡi, chọc ngoáy giữa hai chân, truyền đến một loạt âm thanh kích tình khó chịu, tất cả thứ này đều cùng ướm át có liên quan! Cuối cùng Hạ Tuyết ở trong ngón tay đầy ma lực của Hàn Văn Hạo trùng kích vào, dường như đã đạt đến cao trào.

Thân thể giống như nhẹ nhàng, Hạ Tuyết trợn to cặp mắt, cảm giác nhẹ nhàng mang đến cho mình hạnh phúc và hưng phấn khắp nơi, cảnh giới như vậy, mê người như vậy, cô cười, chậm rãi cười, nước mắt lại lăn xuống .

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 436: Lúc Đó Các Người Ở Đâu?

Hi Văn tức giận ôm vai, nhìn cha mẹ của mình cuối cùng từ trong động ma quỷ đi ra cửa, cô bé hừ một tiếng, nhìn bọn họ la hét: "Các người làm rất mất mặt, mắc cỡ chết người! Tất cả mọi người từ trong động ma quỷ đi ra, chỉ có hai người ra ngoài trễ nhất! Con đứng ở chỗ này chờ các người, con cũng cảm thấy đỏ mặt! !"

Hạ Tuyết lập tức ngẩng đầu lên nhìn con gái, mắc cỡ mặt đỏ lên, có chút lúng túng không dám lên tiếng, lúc này ở trong phòng tối có chút rung động, trái tim vẫn còn đang nhảy phanh phanh.

Hàn Văn Hạo cũng có chút mập mờ che đậy, nở nụ cười nhìn con gái, nói: "Nếu là cha, đã sớm đi ra rồi !"

Hạ Tuyết nhú mày chặt, lại không nhìn được quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo chăm chăm!

Trên mặt của Hàn Văn Hạo hơi cười, sau đó vươn tay ôm khẽ Hạ Tuyết đi về phía trước, tay ở bên eo của cô nhẹ nhàng vuốt ve, mặt của Hạ Tuyết lập tức đỏ lên, lại đưa ra tay véo cánh tay Hàn Văn Hạo !

Hàn Văn Hạo chỉ cười cười, đi tới đến trước mặt của con gái, cúi đầu nhìn khuôn mặt tức giận của con gái, mỉm cười nói: "Được rồi, được rồi ! Ra ngoài không phải là chơi đùa thôi sao ? Ra sớm hay muộn có gì quan trọng đâu ! ?"

"Nhưng rất mất mặt mà! ! cha mẹ của người bạn nhỏ khác đều đi ra rồi ! Các người đi ra trễ nhất, đi vào lại mất một canh giờ! ! Mất mặt chết được ! ! Đi thôi!" Hi Văn tức giận ôm vai sai bước đi về phía trước, nếu không

phải nhìn thấy ở đây có nhiều người, cô bé đã sớm nín thở của mẹ mắng!
! Thật là!

Hạ Tuyết đứng ở đầu này, mặt vẫn đỏ bừng, cô không dám lên tiếng, vội vàng vờ tay, sờ nhẹ trên mặt, thở một hơi.

Hàn Văn Hạo đứng ở đầu kia, quay đầu nhìn Hạ Tuyết, hai mắt xẹt qua tình ý nồng đậm, cô ngẩng đầu nhìn tình ý trong hai tròng mắt của hắn, cô vội vã căn môi, đi về phía trước, lúc đi qua bên cạnh hắn, lại bị tay của hắn nhẹ nhàng nắm chặt, vai kề vai, khi vừa tiếp xúc với da thịt của hắn, cô vội vàng im lặng, những thứ ở trong phòng tối lúc này, chợt hiện lên, làm cho cô có chút ngượng ngùng cúi đầu cười.

Hàn Văn Hạo vừa dẫn cô đi về phía trước, nhìn về phía sân chơi trước mặt phải đi qua rừng cây anh đào, chỉ thấy lá cây xanh biếc rậm rạp, tất cả đều tạo thành một tầng màu xanh biếc, bóng dáng con gái trong bụi cây như ẩn như hiện, hai tay của hắn nhẹ nhàng vươn ra, ôm lấy eo nhỏ của cô, để cho cô nhẹ dán vào ngực mình, cúi đầu dịu dàng hôn lên mặt cô, Hạ Tuyết đột nhiên bật cười, hai tay chống trước ngực của hắn, nhỏ giọng xấu hổ nói: "Đừng như vậy. Con gái đang ở phía trước."

"Cha mẹ vốn là nên ân ái, bị con bé biết có gì quan trọng đâu?" Hàn Văn Hạo vừa nói xong, đã hôn nhẹ lên môi mềm của cô, nhưng vừa tiếp xúc nơi mềm mại này của cô, không nhịn được hôn sâu xuống, Hạ Tuyết vội vàng đẩy thân thể hắn ra, vừa cười đi về phía trước, vừa quay đầu lại, cố ý cau mày nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Được rồi! ! Đừng làm rộn!"

Hàn Văn Hạo đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Em đừng để cho tôi bắt được em, tôi nhất định hôn chết em luôn ! !"

Hạ Tuyết đột nhiên vui vẻ đứng dưới tàng cây hoa anh đào nhìn hắn cười một tiếng, ánh mặt trời chiếu xuống, xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại của cô, cặp mắt sáng lấp lánh giống như ánh sáng thủy tinh, môi nhỏ

mềm, hàm răng trắng tinh như ẩn như hiện. Cô nhìn Hàn Văn Hạo hừ một tiếng, nói: "Bắt được cũng không nhất định là của anh ! !"

Cô vừa nói xong, xoay người rời đi!

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, nghe lời này, đột nhiên chậm rãi đi về phía trước, nhìn thấy bóng dáng của cô sắp biến mất trong rừng anh đào, từ từ, từ từ, hai tròng mắt giống như con báo nhỏ đang săn mồi, bắt đầu phát ra ánh sáng, làm cho hắc chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh. . . .

Hạ Tuyết không để phòng chút nào, vui vẻ đi về phía trước, vừa đi vừa bẽ gãy một cành đào vẩy nhẹ trên không trung, vừa chuẩn bị đi ra khỏi rừng anh đào, đột nhiên bên hông bị người ta mạnh mẽ nắm lấy, cô “a” một tiếng, la hoảng lên, thân thể cũng đã bị người ta nhấc lên, cô giật mình thất sắc quay đầu sang, nhìn thấy Hàn Văn Hạo đã ôm mình, bá đạo nói: "Tôi đã nói rồi, để tôi bắt được sẽ hôn chết em luôn ! !"

"Anh đừng như vậy! ! Đang ở bên ngoài đó ! !" Hạ Tuyết bật cười, vỗ vai Hàn Văn Hạo, kêu to!

Hàn Văn Hạo lập tức đem Hạ Tuyết đến tàng cây anh đào sum xuê, ôm chặt eo nhỏ của cô, cúi đầu muốn hôn cô.

"Đừng mà." Hạ Tuyết quay đầu, hai tay đã mềm nhũn rũ xuống một bên.

Hàn Văn Hạo hôn nhẹ khuôn mặt của cô, hôn nhẹ cổ của cô, khẽ liếm xương quai hàm, hai tay dò vào trong áo len của cô, vuốt ve chỗ trũng nơi thắt lưng trơn bóng, thậm chí chạm đến dây áo lót của cô, mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, rớt cuống ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ánh mắt nồng đậm tình ý của hắc. Hắc cũng dừng lại động tác, lúc nhìn cô dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, nhớ tới sự kiện CD, hai mắt của hắc lướt một chút đau lòng, khẽ luồn ngón tay, quét nhẹ sợi tóc trên trán cô, khẽ vuốt vuốt khuôn

mặt nhỏ nhắn tròn mịn, lại dùng ngón cái quét nhẹ qua môi đỏ mọng trơn mềm của cô, hân chậm rãi cười, chậm rãi khẽ cúi đầu muốn hôn cô.

"Cha! Mẹ! Các người ở đâu ? Không muốn đi ra, hay đi lạc đường hả ?"
Cô bé Hi Văn không ngừng tìm người khắp nơi !

Hai người chậm rãi nhìn nhau, chậm rãi tách ra, có chút mất mát mỉm cười

"Đi thôi!" Hàn Văn Hạo nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, sau đó thẳng bước đi về phía trước, rốt cuộc ra khỏi vườn hoa anh đào, thấy con gái đứng ở nơi đó sốt ruột nhìn xung quanh, rốt cuộc Hi Văn nhìn thấy cha mẹ, cô bé lại tức giận nói: "Các người rốt cuộc đi đâu hả ? Đi mau lên ! Chúng ta phải đi vào khu vui chơi chơi bắn súng! !"

Phía sau rừng hoa anh đào có một công viên Disney nhỏ, tại lối vào, có một người mặc đồ hoạt hình thật lớn đang ở nơi đó lắc lư thân thể cồng kềnh hướng du khách vui vẻ giơ tay chào mời! Một nhà ba người bọn họ đi vào, sau đó Hi Văn kéo cha mẹ đi vào khu vui chơi, rồi đi vào khu mô hình hoạt hình, bên trong có xe hoạt hình, giường lò xo, sân banh mềm, còn có mô hình lâu đài nhỏ của công chúa Bạch Tuyết, cung điện nhỏ của công chúa Bạch Tuyết, phòng ngủ, tất cả đều mộng mơ huyền ảo, chơi rất vui

Hạ Tuyết tò mò cởi giày của mình, nhìn phía bên trong khu vui chơi màu sắc tươi đẹp, cô thật không ngờ còn có địa phương đáng yêu như vậy, cô và Hàn Văn Hạo cởi giày xong, cùng nhau đạp sà nhà mềm mại, đi vào khu vui chơi, lập tức nhìn thấy con gái đứng trên giường lò xo nhảy lên nhảy xuống, chơi rất vui, nhất thời trong lòng Hạ Tuyết nổi lên cao hứng nói: "Tôi cũng muốn chơi!"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ kéo cô lại, nói: "Không được! Người lớn không thể chơi! ! Em không nhìn thấy sao? Phía trên có ghi chú rõ người lớn

không thể chơi! !"

Hạ Tuyết nhất thời không vui, đổ kỵ nhìn con gái đứng trên giường lò xo, nhảy lên nhảy xuống, không biết bao nhiêu vui vẻ, sau đó cô bé đột nhiên nhảy xuống, cùng hai đứa bé gái nhảy vào trong phòng banh vải nhiều màu, đứng trên cầu thang thật cao, "Bùm" một tiếng, nhảy xuống, banh vải nhiều màu bay khắp nơi, bên trong phòng, ba đứa bé gái đều rất xinh đẹp, chảy mồ hôi cười nói thật to, còn đem banh vải nhiều màu cho ném vào trong miệng con cạp, chỉ nghe "Phịch" một tiếng, sau đó Hi Văn lại leo ra phòng banh vải nhiều màu, đi vào bên trong phòng ngủ nhỏ của công chúa Bạch Tuyết, hai đứa bé gái khác mặc quần áo sọc màu nâu, mang tất trắng, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, cũng rầm rầm bò vào, cất giọng trong trẻo gọi: "Công chúa đến ! !"

Hạ Tuyết đang đứng nhìn vui vẻ!

Hàn Văn Hạo ở một bên trông chừng, nhìn bên cạnh có một bé trai, là đứa bé vừa rồi đi vào cửa, không biết tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, sau đó cũng muốn đi vào phòng ngủ nhỏ của công chúa, hăn nhướng mày, lúc đứa bé trai chuẩn bị đi vào, hăn lập tức bước nhanh tới, nắm cái đầu nhỏ của đứa bé trai, ngăn lại nói: "Cháu không nhìn thấy sao? Đây là phòng ngủ của con gái !"

Bé trai không phục ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, lầu bầu nói: "Chú ơi, nơi này ai cũng có thể chơi a! Lại không nói rõ con trai không thể chơi!"

"Tôi nói không thể chơi thì không thể chơi!" Hàn Văn Hạo lập tức nhướng mày, hơi nghiêm nghị nhìn đứa bé trai kia!

Đứa bé trai kia mếu miêng, lập tức ô ô ô chạy đi mất !

"Này! ! Anh cũng thiệt là!" Hạ Tuyết bất đắc dĩ nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Chúng nó vẫn mấy đứa bé, chẳng lẽ anh muốn ngăn cản con gái lui tới với

người khác phái sao? Daniel chưa bao giờ ngăn cản chuyện này ! ! Anh đừng như vậy được không?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, trên mặt có chút cứng rắn!

Hạ Tuyết nhìn hắn chăm chăm, đột nhiên bật cười, nói: "Anh có chút giống cha của anh !"

"Đừng đem tôi so với ông ta!" Hàn Văn Hạo vừa nói xong, vẫn có chút không yên lòng, sợ bên trong phòng ngủ nhỏ còn có người khác, hắn liền cúi người, ngồi xổm người xuống, mở cánh cửa sổ nhỏ ra, muốn quan sát ở trong cửa sổ có mấy người bạn nhỏ, nhưng Hi Văn lại bò đến bên cửa sổ, nhìn Hàn Văn Hạo trừng mắt kêu to: "Con trai không thể vào, không thể nhìn lén! ! Cha thiệt là! ! Không hiểu chuyện! !"

"Ầm!" một tiếng, cửa sổ đóng chặt, cánh cửa nhỏ cũng đóng chặt, Hàn Văn Hạo hài lòng cười một tiếng, sau đó hắn nhìn thấy có ba đứa bé trai ở tầng hai cung điện công chúa chui khắp nơi, chui tới chui lui, rất đáng yêu, hắn không khỏi nghĩ đến cốt nhục của Tần Thư Lôi, thoáng một chút đau lòng

Hạ Tuyết cũng đến bên cạnh Hàn Văn Hạo, nhìn hai mắt hắn đột nhiên rờn rạc, liền hiểu ngay, cười một tiếng, nói: "Nhớ tới đứa bé đã mất sao ?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn nhìn đứa bé trai phía trên, nằm trong một cái thùng gỗ tròn, chơi xe lửa, mắt to sáng như viên kim cương rất đáng yêu. Hắn có chút kỳ lạ, bật cười nói: "Em làm thế nào kiên trì nổi vậy ?"

"Cái gì?" Hạ Tuyết kỳ quái quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo hỏi.

Hàn Văn Hạo nhìn mấy bé trai, vẫn hỏi: "Tôi muốn biết, em làm thế nào kiên trì nổi vậy ? Tôi biết sau khi em sinh Hi Văn, nhớ lại chuyện sáu năm

trước, vẫn thắc mắc em làm thế nào kiên trì nổi? Tôi nhớ lúc em mang thai, đã trải qua rất nhiều chuyện, té ngựa, lăn xuống núi Tuyết"

"Còn bị người ta đập mấy cái trên bụng trong vườn cây, sau đó trốn vào bụi Tiên Nhân Chương" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo nhướn mày, quay đầu nhìn Hạ Tuyết, không hiểu hỏi: "Em ở trong bụi Tiên Nhân Chương ? Lúc tôi đi tìm em, không phát hiện ra em !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 437: Thất Thủ

Hạ Tuyết khẽ mỉm cười nói: "Tôi nhìn thấy anh. Mặc thường phục, lần đầu tiên cảm thấy anh rất thân thiết, đứng trong trời đêm tối tăm, thở luồng khí trắng, lần đầu tiên rất thân thiết, rất quan tâm kêu tên của tôi, có chút lo lắng nhìn khắp nơi."

"Lúc đó em ở đâu?" Hàn Văn Hạo có chút không hiểu nhìn Hạ Tuyết hỏi.

"Tôi ở trong bụi Tiên Nhân Chưởng a! Bị gai nhọn đâm tôi rất đau, còn chảy máu nữa !" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

"." Hàn Văn Hạo không thể tin được nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, đột nhiên bật cười, nói: "Thế nào? Sao không nói gì ?"

"Vậy em nhìn thấy tôi rồi, tại sao không ra?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết vội hỏi.

Hạ Tuyết nhìn mấy đứa bé trai ở trong thùng chơi đùa vui vẻ, cô mỉm cười nói: "Tôi làm sao có thể ra ngoài, những người đó vẫn chưa đi, nếu tôi nhảy ra, không phải anh sẽ xảy ra chuyện sao ? Mặc dù lúc đó, tôi rất ghét anh, nhưng tôi cũng không muốn anh gặp chuyện không may. Bởi vì tôi biết, trong lòng anh cũng không xấu, chỉ là tính khí có chút thối thôi!"

Hàn Văn Hạo đột nhiên nhìn Hạ Tuyết thật sâu.

Hạ Tuyết cũng quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, đột nhiên bật cười hỏi: "Thế nào?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn nhìn Hạ Tuyết thật sâu

"Làm gì nhìn người ta như vậy, rất dọa người đấy!" Hạ Tuyết bật cười nói.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn nhìn mấy người bạn nhỏ phía trước, thật lòng nói: "Đến bây giờ tôi cũng chưa nghĩ ra, Hàn Văn Hạo tôi sẽ có con !"

Hạ Tuyết nhìn hẩn.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn mấy người bạn nhỏ phía xa, cười khẽ một tiếng nói: "Có lẽ em không hiểu một người nhẩn tâm gánh chịu một sự nghiệp khổng lồ của gia tộc phải trả giá cao như thế nào. Trong mắt của tôi chỉ có giang sơn sự nghiệp của tôi, tương lai đối với tôi rất mơ hồ. Cho nên đến bây giờ tôi cũng không nghĩ qua, tôi sẽ có được phúc phận này, có đứa bé thuộc về mình."

Hạ Tuyết đột nhiên nhớ đến lúc ở trong núi Hàn Văn Hạo công mình đi về phía trước đã từng nói: Cuối cùng tôi sẽ gặp báo ứng, trong lòng của cô đau nhói, vừa nhớ tới chuyện đã qua, lại nhìn thấy hẩn đột nhiên bước lên, đỡ một đứa bé trai té ngã, hẩn hai mắt xẹt qua nụ cười ôn nhu, cô chợt phát hiện, người đàn ông này, thì ra rất nhiều lúc, không cần nhiều người, bởi vì hẩn đã có thói quen tịch tịch, cho nên rất tịch tịch.

Cô chậm rãi đi lên trước, ngồi xổm xuống, hai tay chống trên đầu gối, nhìn một bên khuôn mặt của người đàn ông này, mỉm cười nói: "Cho nên. . . . lúc này anh nhớ tới đứa con của Tần tiểu thư sao?"

Hàn Văn Hạo nhìn những người bạn nhỏ kia, chạy vào trong khu vui chơi, thật vui vẻ, hẩn chậm rãi nói: "Đứa trẻ luôn vô tội."

Hạ Tuyết nhìn hăn, cười khẽ.

Hàn Văn Hạo cũng quay đầu lại, có chút xin lỗi nhìn cô nói: "Có phải nghe tôi nói những thứ này, không vui hay không?"

Hạ Tuyết cười lắc đầu.

Hàn Văn Hạo có chút không tin nhìn cô.

"Nếu anh hoàn toàn xem thường, vậy có thể tôi sẽ thất vọng. . . ." Hạ Tuyết thật lòng cười nói.

Hàn Văn Hạo nhìn lại cô, sau đó vươn tay nhẹ nhàng véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Làm gì vậy?" Hạ Tuyết cau mày nhìn hăn!

"Thật đáng yêu!" Hàn Văn Hạo đột nhiên cười nói.

"Này ! Hôm nay khen tôi sao !" Hạ Tuyết cố ý ngồi trên sàn nhà mềm mại, bắt chước một số phụ huynh nằm xuống, Hi Văn chạy tới, lập tức ngồi trên mẹ bụng, ánh mắt phát sáng vui vẻ kêu to: "Mẹ! ! Con muốn đi qua chơi ném bóng!"

"Con muốn chơi, thì con qua chơi, con ngồi trên bụng mẹ làm gì?" Hạ Tuyết lập tức đẩy Hi Văn ra, cười nói! !

Toàn thân Hi Văn đầy mồ hôi lập tức chạy mất, chui vào trong phòng banh, cùng người bạn nhỏ chơi đùa ném banh vải nhiều màu vào miệng con cọp, một số phụ huynh cũng chơi bên trong, nghe nói cách 5 mét ném vào 20 trái banh là được phần thưởng!

Hàn Văn Hạo cũng ngồi xuống, nhìn Hạ Tuyết nằm trên mặt đất, cố ý nhắm mắt lại, lại đột nhiên bật cười, hăn nằm xuống, đầu gát nhẹ lên bụng của cô. Hạ Tuyết “phù” một tiếng, không nhìn được bật cười, bụng

run lên, nhưng vẫn mặc cho hăn nằm, rồi chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mặt của hăn, từ lông mày cho đến sống mũi thật cao, rồi tới bờ môi.

Hàn Văn Hạo hơi nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc cho ngón tay của cô dịu dàng trên mặt mình nhẹ nhàng di động

Hi mắt Hạ Tuyết đột nhiên nóng lên, nhẹ nhàng ở trên môi hăn vẽ vẽ, quét nhẹ.

Hàn Văn Hạo mở miệng ra khẽ cắn.

"A! Đau !" Hạ Tuyết lập tức rút ngón tay lại, bật cười! !

"Cha, mau tới đây! !" Hi Văn lại nhào tới trước mặt của cha, vỗ vào lồng ngực của cha kêu to: "Mau dậy đi á! ! Mọi người đang chơi ném bóng, cha của bọn hăn cũng chơi! Con cũng muốn cha chơi! Lúc nãy cha của Châu Châu ném được 15 điểm a! Tạm thời là điểm cao nhất! Nếu như ném 20 điểm, có thể được một con gấu nhỏ nha !"

Hàn Văn Hạo không muốn động dậy, cười nói: "Con muốn gấu bông, cha có thể ra ngoài mua cho con! !"

"Không muốn! ! Con muốn cha đi vào chơi với con ! ! Nhanh lên! !" Hi Văn vừa nói xong, lại ngồi trên bụng cha, nín lấy hai lỗ tai của cha, hăng giọng kêu to!

Hạ Tuyết nằm yên không nhúc nhích, rất hả hê nói: "Không phải anh muốn phúc phận này sao! Thì phải trả giá thật lớn a!"

Hàn Văn Hạo không có cách nào, chỉ đành phải cười một tiếng, ngồi dậy, nhìn Hạ Tuyết một cái, đi vào sân banh, bên ngoài có rất nhiều phụ huynh và người bạn nhỏ đều ở nơi đó nhìn, Hi Văn dắt tay người cha đẹp trai của mình đi vào, không biết có bao nhiêu là kiêu ngạo. Hạ Tuyết chậm

rãi mở mắt, cũng ngồi dậy, ôm đầu gối nhìn Hàn Văn Hạo nói lỏng cúc áo sơ mi, cả người phát ra hơi thở tôn quý trí mạng, đứng bên trong sân banh, trong tay cầm một banh vải màu đỏ, nhìn cái miệng lớn của con cạp cách 5 mét, sắc mặt yên tĩnh.

Hạ Tuyết không lên tiếng, mỉm cười nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng rất đẹp trai của Hàn Văn Hạo, sau đó cô nghe tiếng của một số người bên cạnh, trời ạ, đây là ông chồng của nhà nào vậy ? Rất đẹp trai a, ngôi sao điện ảnh cũng không đẹp trai như vậy! !

"Đúng vậy. Rất đẹp trai, tôi nhìn thấy cũng không nhịn được nhớ lại mỗi tình đầu của tôi."

"Ôi trời, cô đừng đỏ mặt nữa. Mau nhìn hăn ném bóng. Oa, cô xem cơ ngực của hăn. Quá đẹp trai rồi."

Hạ Tuyết nghe lời này, khẽ cắn môi, không khỏi mỉm cười tự hào, nhìn Hàn Văn Hạo đứng trong đám người, phong độ nhà nhả như một Đế Vương, trong lòng của cô không khỏi ấm áp.

"Cha, cố gắng lên! !" Hi Văn nhìn cha, siết nắm tay, gật đầu chắc chắn !

Hàn Văn Hạo bật cười, nắm trái bóng trong tay, ánh mắt chột lóe, quay đầu sang, trúng! ! Miệng con cạp gầm to lên ! !

"Cha thật là giỏi!" Hi Văn vỗ tay, nhảy dựng lên gọi! !

Hàn Văn Hạo lại nắm cầu, cố gắng ném vào một trái, hai trái, ba trái, bốn trái. 18 trái, 19 trái. Một trận tiếng vỗ tay liên tiếp, xôn xao kinh ngạc kêu lên: "Hăn làm sao lợi hại như vậy chứ ?"

Hạ Tuyết cũng có chút căng thẳng đi tới bên cạnh phòng banh, nhìn Hàn Văn Hạo cầm trong tay một trái banh màu xanh lá cây, lại dọc theo cái miệng con cạp ném ra.

Tất cả mọi người sững sốt, không nhìn được nhìn về phía Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo nhướn mày, có chút ngượng ngùng cúi đầu nhìn con gái. .
.

Hi Văn phòng má tức giận, hừ một tiếng, một chút cũng không thông cảm, nhún nhún vai, vừa đi ra ngoài, vừa nói: "IQ 180 có ích lợi gì? Còn không phải có lúc sẽ thất thủ sao ?"

Hàn Văn Hạo có chút xin lỗi nhìn con gái, cũng muốn đi theo ra ngoài, Hạ Tuyết lập tức nắm cánh tay của hắn, cũng có chút kinh ngạc nói: "Này! ! Tôi xem bộ dáng của anh không giống như sẽ ném trật a. Tại sao bất chợt thất thủ vậy ?"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết một cái, đuôi mắt xẹt qua nụ cười, nói: "Tại vì lúc này em đi tới."

Hạ Tuyết sững sốt nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo đột nhiên cúi đầu cười, nhẹ nắm bả vai của cô, tiếp tục đi về phía trước.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 438: Đến Nhà Tôi Ăn Một Bữa Cơm

Một nhà ba người ở trong khu vui chơi, chơi vô cùng vui vẻ, sau đó lại chạy đến chỗ vui chơi nhạc nước, giăng co một buổi chiều, rốt cuộc hai mẹ con một lớn, một nhỏ đói bụng, la hét muốn ăn thứ gì đó, Hàn Văn Hạo bảo hai mẹ con các cô ngồi dưới tán cây hoa anh đào, hắn đi tới nhà hàng mua thức ăn, vừa đến nhà hàng rất đắt, hắn đứng trước nhà hàng, nhìn trên thực đơn của nhà hàng thiên viết, một đĩa cơm rang trứng, 50 đồng một phần! Một phần bánh mì sandwich phải hơn 80 đồng.

Hàn Văn Hạo nhú nhú mày, móc trong túi mình còn thừa hơn hai trăm đồng, nghĩ tới nghĩ lui, mới đi vào nhà hàng ! !

Dưới cây hoa anh đào ngoài trời, Hạ Tuyết và Hi Văn thật vui vẻ ngồi tại chỗ, nhìn Hàn Văn Hạo dọn lên một phần cơm rang trứng, ba chai cola, và một phần cơm rang trứng khác, thêm một hộp bánh trứng bên ngoài.

Khuôn mặt của Hi Văn lập tức vo thành một nắm, ngẩng đầu nhìn cha, tức giận nói: "Cha! ! Con muốn ăn bít tết! Con không muốn ăn cơm rang trứng! !"

"Chấp nhận một chút. Nơi này không có bít tết." Hàn Văn Hạo đem hai phần cơm rang trứng, vừa đưa tới trước mặt của Hạ Tuyết, vừa đưa tới trước mặt của Hi Văn, lại đem hộp bánh trứng mở ra. Tổng cộng 6 cái, hắn vừa mở bánh trứng, vẫn không chán ghét nói với Hạ Tuyết: "Những thứ này có đủ cho em nhét kẽ răng hay không ?"

Hạ Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, lại nhìn thức ăn trước mặt mình và con gái, có chút kỳ quái nhìn hắn hỏi: "Anh thì sao?"

Hàn Văn Hạo cầm lên một chai cola, vô cùng đẹp trai ngồi trên ghế, nhìn bọn họ vẫn một bộ dáng phách lối và thái độ kiêu ngạo, nói: "Tôi không đói bụng. Tôi cũng không quen ăn thức ăn bên ngoài"

"Chặc!" Hi Văn khinh bỉ nhìn cha một cái, cầm cái muỗng, không muốn ăn cơm rang trứng, nhưng đói bụng đến nỗi ăn rất ngon.

Hàn Văn Hạo vừa nhìn con gái ăn cơm ăn ngon như vậy, hăn đột nhiên bật cười, có chút vui vẻ uống cola.

Hạ Tuyết lại nhìn phần này cơm rang trứng trước mặt mình, một lúc lâu, đột nhiên vỗ nhẹ bả vai con gái, chỉ chỉ nơi xa nói: "Hà? Cô bé đó không phải Châu Châu sao? Đường như cô bé đang gọi co kìa !"

Hi Văn cầm cái muỗng, ngạc nhiên quay đầu vừa nhìn, quả nhiên nhìn thấy Châu Châu ngồi ở một cái bàn khác, đang ăn cơm chiên, cà phê thật ngon, hơn nữa trên bàn đang bày đầy cánh gà, bánh ngọt, ánh mắt của cô bé lập tức sáng lên, nhưng ngay tức khắc bất mãn nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cha xem đi, cha của Châu Châu người ta, mua nhiều thức ăn ngon cho Châu Châu như vậy, cha thì sao? Cha cũng không có tiền như cha người ta! Hừ! Con đi sang ngồi cùng bọn họ!"

Hi Văn vừa nói xong, hết sức cơ trí cầm cơm rang trứng của mình, thùng thùng chạy đến trước mặt của Châu Châu, nhìn cả nhà bọn họ ngọt ngào gọi: "Chào chú, chào dì! Cháu là Hi Văn!"

Ngoan! ! Tới đây ngồi!" ba mẹ Châu Châu rất thích Hi Văn, để cho cô bé ngồi bên cạnh con gái của mình, mới hỏi: "Các người cũng ở đây ăn uống hả? Có muốn nếm thử một chút chân gà coca lúc nãy dì mua hay không?"

"Không cần, cảm ơn dì! Con đang giảm cân! ! Không thể ăn nhiều thức ăn có dầu mỡ! Con chỉ đến chơi với Châu Châu một lát." trên khuôn mặt Hi Văn lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, nói.

"Trẻ con có thể giảm cân sao? Mau ăn đi!" Mẹ của Châu Châu lập tức gấp một miếng chân gà coca bỏ vào trong chén Hi Văn, mỉm cười nói: "Con phải ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể mau cao lớn! ! Biết không? Không cần giảm cân! !"

"Ách. Được rồi. Cám ơn dì, cám ơn chú." Hi Văn vừa nói xong, lập tức vươn tay cầm cánh gà ăn không biết bao nhiêu là sướng khoái

Hạ Tuyết rất đau lòng nhìn con gái, thở dài một hơi, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh nhìn đi, anh nhìn đi ? Đều tại anh ! ! Có tiền! lại ra cửa không mang theo tiền! Làm cho con gái anh phải đi nhà người ta hết ăn, lại uống đấy! ! Anh cũng không ngại mất mặt ?"

"Tôi có gì mất mặt ! ? Cái này gọi là thức thời vụ, tôi không hy vọng sau khi con bé lớn lên, biến thành một bình hoa không thể dùng! Em nhìn xem, đầu óc của con bé rất linh hoạt phải không?" Hàn Văn Hạo vẫn hút coca, không biết xấu hổ nói.

"Chậc, chậc, chậc!" Hạ Tuyết cố ý trừng mắt liếc hằm, cầm cái muỗng chuẩn bị ăn cơm rang trứng, nhưng vừa mới ăn một miếng, lại nhìn Hàn Văn Hạo một cái, nhin cười, múc một miếng cơm, đưa tới miệng Hàn Văn Hạo, nói: "Ăn một miếng!"

"Tôi không đói bụng!" Hàn Văn Hạo từ chối !

"Ăn một miếng đi! Đứa bé cha! Đồng cam cộng khổ, cả đời này, tôi cũng không biết có cơ hội cùng anh nhảy xuống vách núi hay không, nhưng như vậy cũng không tồi." Hạ Tuyết mỉm cười nhìn hằm nói.

Hàn Văn Hạo quay đầu, nhìn cô một cái, trong hai tròng mắt tràn qua một chút nụ cười, chậm rãi mở to miệng, ăn muỗng cơm kia, vừa nhìn cô, vừa nhẹ nhàng nhai, vừa nói: "Có lẽ em làm cơm ăn ngon."

Hạ Tuyết vừa mới ăn một miếng cơm, liền ngẩng đầu nhìn hăn, khẽ mỉm cười nói: "Anh. Còn muốn ăn cơm tôi nấu cho anh sao ? Thật sự rất ăn sao? Nhiều năm rồi, còn nhớ mùi vị sao ?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết đột nhiên cười nói: "Còn nhớ rõ, cái mùi vị kia vẫn chưa quên."

Hạ Tuyết lại nhìn hăn một cái, lại múc một muỗng cơm, đưa tới trước mặt của Hàn Văn Hạo

Hàn Văn Hạo vừa nhìn cô, vừa mở to miệng ăn cơm, hỏi: "Lúc nào thì rồi đến nhà tôi, làm bữa cơm cho tôi ăn?"

Hạ Tuyết đột nhiên bật cười, nhẹ nhàng múc một muỗng cơm nữa, đút cho hăn, trên mặt tràn qua một chút dịu dàng, cười nói: "Lúc tuyết rơi. Nếu thời gian, có thể lùi lại lời hứa."

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn cô, nhớ đến những ngày tuyết rơi, nói: "Có thể cùng nhau ăn bữa cơm, cũng là hạnh phúc. cha tôi biết, hôm nay tôi và hai mẹ con em ra ngoài chơi, cho nên muốn mời em thuận tiện đến nhà tôi ăn cơm tối."

"Ồ?" mặt của Hạ Tuyết tức khắc đỏ lên, trợn to cặp mắt, có chút không dám tin nói: "Mời chúng tôi ? Hay là. mời Hi Văn a. Thôi để cho Hi Văn theo anh về Tôi không đi. Nghe nói cha của anh không thích con hát!"

Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng nhai hạt cơm thật sự không thơm, nhìn cô nói: "Cha tôi không thích con hát, không có quan hệ gì với tôi ! Em là mẹ của Hi Văn, không có em cũng không có con bé! Cho dù tương lai của chúng ta như thế nào? Em cũng là người Hàn gia."

"Ai làm người Hàn gia anh chứ ?" Hạ Tuyết vẫn ăn cơm chiên, trái tim phanh phanh nhảy, có chút sợ hãi nói: "Tôi. Tôi. Tôi không đi.

....."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Giống Một Người Vợ

Không đi! Có thể không đi không? Cho dù Hạ Tuyết không hiểu chuyện, cũng biết Hi Văn trước sau muốn nhận tổ quy tông, hơn nữa cô khẳng định gia đình lớn giống như Hàn gia, nhất định sẽ có an bài cho tương lai Hi Văn, cô không thể ích kỷ như vậy, dù sao biết ông bà nội có thể sẽ nhớ tới cháu gái. Lam Anh cũng đã nhắc nhở cô, nhưng Cô thường nghe nói, người Hàn gia không thích minh tinh, có lẽ Dạ Thiên Thiên cũng bởi vì nguyên nhân này mà tách khỏi Hàn Văn Hạo.

Hạ Tuyết vẫn cảm thấy trong lòng của Hàn Văn Hạo có tình cảm cũng như không, vừa nghĩ tới đây, cô ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo đang đứng dưới tàng cây hoa anh đào, nhìn con gái đang vui đùa với con Chuột Mickey, hẳn cố nhịn cười, hai tròng mắt xẹt qua một chút dịu dàng

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, tò mò đi lên phía trước, đứng bên cạnh Hàn Văn Hạo, cũng nhìn con gái đang chơi vui vẻ, nói: "Hàn Văn Hạo."

"Ừ." Hàn Văn Hạo đáp lời.

"Anh và Dạ Thiên Thiên ở chung sáu năm, cuối cùng tại sao lại tách ra? Có phải bởi vì bác trai không thích thân phận minh tinh của cô ấy không?" Hạ Tuyết hỏi.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn nhìn con gái đang chơi đùa.

Hạ Tuyết quay đầu nhìn hẳn.

"Có lẽ có liên quan đến quá khứ." Hàn Văn Hạo nói dứt lời, cũng xoay người rời đi.

"Có lẽ có liên quan đến quá khứ?" Hạ Tuyết sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo đã đi vào trong rừng hoa anh đào, cô hỏi tiếp: "Cái gì gọi là có lẽ có liên quan đến quá khứ?"

Hàn Văn Hạo lại quay đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Tối nay đến nhà tôi ăn một bữa cơm thôi. Cả nhà chúng tôi sẽ hoan nghênh em"

Hạ Tuyết vẫn do dự, lại đột nhiên cảm thấy chân mày có chút ươn ướt, cô sửng sốt ngẩng đầu, phát hiện cả bầu trời nổi cơn mưa phùn, thậm chí thổi đến một chút gió lạnh, cô "ôi" một tiếng, lấy tay che mưa, vội vàng nói: "Thời tiết cuối mùa thu cứ như vậy, nói mưa là mưa, thiệt là!"

Hàn Văn Hạo vội vàng đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, nhẹ đặt tay trên đầu cô, nói với con gái: "Hi Văn! ! Nhanh lên, trời mưa rồi. Nhanh lên"

"A ồ!" Hôm nay Hi Văn cũng chơi chán rồi, cũng thật vui vẻ chạy theo sát phía sau cha mẹ

Bầu trời đột nhiên lại nổi lên cơn mưa phùn lạnh lẽo, hơn nữa hạt mưa có chút buốt, gió lạnh phất đến, xẹt qua rừng cây anh đào, những chiếc lá cũng xôn xao lung lay, tạo ra tiếng róc rách, cả nhà bọn họ ba người cứ như vậy, tay nắm tay, chạy như bay xuyên qua rừng cây anh đào

Ba người cùng ra khỏi khu vui chơi, sau đó ngồi vào trong xe, cũng một mỗi thở dốc một hơi, lại thấy ngoài cửa sổ mưa trút xuống thê lương, mông lung mờ mịt, tòa thành khu vui chơi cũng chìm vào mờ mịt, có vẻ như chân thật, dường như hôm nay tất cả vui vẻ ở trong khu vui chơi, xảy ra trong đồng thoại. . . . Hạ Tuyết nhìn tòa thành phía xa, có chút sửng sờ nói: "Thời khắc vui vẻ, sao lại trôi qua nhanh như vậy a."

Hàn Văn Hạo cũng ngồi ở chỗ tài xế ngồi, nhìn tòa thành, nghe tiếng mưa róc rách, hai mắt xẹt qua một chút thâm trầm, hắn đột nhiên mở chiếc dù, để chiếc dù quét nước mưa ngoài cửa xe, sâu kín nhìn phong cảnh ngoài

cửa sổ đã trở nên rõ ràng. Bọn họ đều không lên tiếng, nhưng Hi Văn ngồi ghế sau, úp sấp lên phía trước, ngây thơ hỏi: "Cha, mẹ, lúc nào chúng ta trở lại đây chơi?"

Hạ Tuyết chỉ cười nhẹ, hiểu rõ trộm được một chút hạnh phúc, cuối cùng phải trả lại.

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn con gái, mỉm cười nói: "Hi Văn! Hôm nay về nhà ông bà nội ăn cơm được không? Bọn họ cũng rất nhớ con ! Ông nội còn cố ý hỏi cha, con thích ăn cái gì, bảo đầu bếp chuẩn bị trước cho con."

Hi Văn vừa nghe, đột nhiên trừng mắt, cả người lập tức ngồi trở lại trên ghế xe, ôm vai suy nghĩ, giống như có chút không nguyện ý.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn thái độ con gái như vậy, liền hỏi: "Không thích nhà ông bà nội sao ? Bọn họ cũng sẽ rất yêu con !"

"Bọn họ không thích mẹ!" Hi Văn chỉ thẳng vào vấn đề này!

Hạ Tuyết lập tức nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

"Không phải bọn họ không thích mẹ. Chẳng qua ở một phương diện biểu đạt nào đó của ông nội, có thể có chút vấn đề, cha nhận lỗi với con." Hàn Văn Hạo nói với con gái.

"Bọn họ nên nói xin lỗi với mẹ." Hi Văn nghiêm túc nói.

"Được rồi!" Hạ Tuyết nhìn con gái nói: "Ông nội cũng không làm chuyện gì có lỗi với mẹ! Đây là chuyện của người lớn, trẻ con cũng đừng quản. Hôm nay ông nội và bà nội cùng các chú, đặc biệt mời con đến, không đi không được, bọn họ là người thân của con nha! Bảo bối! ! Người thân đó! Con vẫn mong ước gặp ông bà nội và các chú đẹp trai Bọn họ cũng sẽ hoan nghênh con, hơn nữa sẽ rất yêu con"

Hi Văn bữu môi một cái, quay mặt sang một bên!

"Ôi chào! Đừng hẹp hòi như vậy! ! Nghe nói nhà ông nội rất lớn, rất đẹp! !"
Hạ Tuyết cố ý dụ dỗ con gái !

"Con không có hứng thú với chỗ đó !" Hi Văn lại quay mặt nhìn mưa ngoài cửa sổ nói!

"Mẹ mặc kệ! ! Con nhất định phải đi nhà ông bà nội ! ! Con thích hay không thích cũng không thể phản đối! !" Hạ Tuyết dùng mềm không được, dùng cứng rắn! !

"Con mặc quần áo thế này đi à? Như vậy con sẽ mất mặt!" Hi Văn đột nhiên ôm vai nói! !

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết, hai người nhìn nhau một cái, cùng nở nụ cười.

Bên trong phòng khách, chuông điện thoại reo lên!

Quản gia tự mình đi tới nghe điện thoại. "Cậu cả."

"Nói với ba mẹ, hôm nay tôi và Hi Văn cùng Hạ Tuyết về nhà ăn cơm, về phần món ăn tùy tiện là tốt rồi, bọn họ cũng không kén ăn, còn nữa, thông báo cho cậu hai và cậu ba, hôm nay cũng trở về dùng cơm."

"Vâng, cậu cả!" Lý thẩm lập tức mỉm cười cúp điện thoại, xoay người đi qua phòng khách lớn sàn nhà gỗ lim xa hoa cổ kính, sau đó đi lên lầu hai, đứng giữa cầu thang, đi dọc theo hàng lang thật dài, đi tới cuối hành lang, nhẹ nhàng gõ cánh cửa gỗ lim, nhẹ giọng gọi: "Lão gia. Phu nhân."

Trang Minh Nguyệt tự mình đến mở cửa, Hàn Trung Trí đang ngồi trước bàn đọc sách, xem báo chí cũ, chau mày nhìn sang

Lý thắm vui vẻ, mỉm cười nói với Trang Minh Nguyệt và Hàn Trung Trí: "Lão gia, phu nhân, lúc này Cậu cả gọi điện thoại về nói, Hi Văn tiểu thư và Hạ tiểu thư, 7 giờ tối nay tới dùng cơm, còn nói không cần cố ý chuẩn bị, bởi vì các cô cũng không kén ăn."

Trang Minh Nguyệt nghe xong, vui mừng tiến lên bắt được tay Lý thắm, kích động nói: "Có thật không? Bọn họ thật muốn tới sao?"

"Đúng vậy !" Lý thắm thật sự vui vẻ nói.

"Trung Trí. Ông có nghe không? Bọn họ sắp tới!" Trang Minh Nguyệt vui vẻ xoay người, nhìn chồng vui mừng nói.

Hàn Trung Trí cũng hơi đặt tờ báo xuống, nhưng vẫn mặt lạnh nói: "Hi Văn là người Hàn gia chúng ta, vốn nên về nhà. Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"5 giờ." Lý thắm vội vàng cười nói.

"Bảo đầu bếp chuẩn bị một chút Nói cho cậu hai và cậu ba về ăn cơm." Hàn Trung Trí nói tiếp.

"Ôi!" Lý thắm vẫn mỉm cười nói.

"Bà cũng ra ngoài cùng Lý thắm thu xếp một chút!" Hàn Trung Trí khề giờ tay.

"Được, được !" Trang Minh Nguyệt vui vẻ cùng Lý tẩu đi ra ngoài !

Hàn Trung Trí nhìn vợ và quản gia vừa mới đi, ông ta lập tức đặt xuống tờ báo, ngồi trên ghế bành, trên khuôn mặt cứng ngắc, kéo ra nụ cười kinh ngạc, rồi lại không dám quá hài lòng, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, nhìn đồng

hồ trên cổ tay, còn 2 tiếng nữa, ông ta có chút sốt ruột, cầm điện thoại trên bàn sách, gọi điện thoại cho Lưu đồng sự trưởng.

"Alô. Lưu đồng sự trưởng." Hàn Trung Trí nắm điện thoại, mỉm cười nói với ông bạn tốt nhiều năm: "Thật xin lỗi, lúc này quấy rầy ông, tôi muốn hỏi ông một chút, cháu gái của ông, khoảng 4, 5 tuổi, bình thường nó thích đồ chơi thế nào ?"

"Thích cái gì hả ? Bạch Tuyết công chúa? Búp bê vải? Ồ. Còn gì nữa không? Ồ. Được rồi, được rồi, được rồi, cảm ơn ông. Nào có, nào có. Ai ai, xuất hiện tin tức như vậy, thật là không còn mặt mũi nào, chẳng qua đứa bé kia, cũng rất thông minh, tinh nghịch. Ha ha ha ha ha." Hàn Trung Trí nghe Lưu đồng sự trưởng khen Hi Văn rất xinh đẹp, vừa nhìn giống như nhà tiểu thư nhà quý tộc, ông ta cất tiếng cười to, nói: "Nào có, nào có, chẳng qua con bé thật sự rất xinh đẹp, đôi mắt to, rất giống Văn Vũ nhà chúng tôi. Ha ha ha ha ha." Hàn Văn Hạo ngồi trước cửa hàng bán quần áo, quay đầu nhìn về phía mưa rơi ngoài cửa sổ, vẫn còn đang róc rách nhỏ giọt xuống đất, hẩn nhắc đồng hồ đeo tay, nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ rồi, rốt cuộc hẩn nghe tiếng cửa mở vang lên bên ngoài phòng thay quần áo, Hi Văn đã mặc váy nhỏ màu trắng kiểu cao cổ, chải bím tóc nhỏ thật cao, lại dùng hai sợi dây gắn hình đầu thỏ, buộc lên, trông mộng mơ, huyền ảo, rất đáng yêu.

"Vừa rồi trời mưa, thời tiết lạnh, lấy thêm áo khoác!" Hàn Văn Hạo căn dặn.

"Đúng vậy !" Quản lý lập tức đi tới, mỉm cười nói: "Hôm nay có luồng gió lạnh vào thu sớm nhất, có chút lạnh, chúng tôi chuẩn bị một cái áo khoác nhỏ kiểu cung đình, mời Hi Văn tiểu thư mặc vào thử xem !"

Vừa dứt lời, nhân viên bán hàng lập tức đưa tới một cái áo khoác nhỏ lông cừu màu trắng, cổ tròn, tay áo lộn lên, hai bên có túi nhỏ, tất cả đều dùng bạch kim và kim tuyến thêu thành hoa văn tuyệt đẹp, Hi Văn mặc

vào, đứng trước gương toàn thân, xinh đẹp giống như một công chúa nhỏ tôn quý

"Ôi chào. Hi Văn tiểu thư thật xinh đẹp." Nhân viên cửa hàng không nhịn được tán thưởng.

Hàn Văn Hạo ngồi ở một bên, nhìn con gái xinh đẹp như vậy, cũng kiêu ngạo mỉm cười.

"Hi Văn tiểu thư, mời xuống lầu, chúng tôi chọn cho cô vòng tay." Nhân cửa hàng mời Hi Văn xuống lầu.

"Tốt!" Hi Văn thật vui vẻ chạy nhảy xuống lầu.

Hàn Văn Hạo lập tức quay đầu nhìn con gái nói: "Con cẩn thận một chút! Không nên quá nhanh, coi chừng té ngã!"

"Biết rồi!" Giọng nói Hi Văn đã ở dưới lầu truyền đến, lúc này trong phòng thay quần áo khác, tiếng cửa mở cũng vang lên, Hàn Văn Hạo quay đầu lại nhìn.

Hạ Tuyết mặc áo bằng lụa mỏng màu trắng, tay phòn, quần dài màu đen, bên ngoài khoác áo vest nhỏ màu đen, tóc vén thật cao, giống như cô gái hoàng gia Anh, xinh đẹp, cao quý nhã nhặn, lộ ra khí chất của một người vợ hiền tuệ, có chút xấu hổ, đứng trước gương toàn thân, nhìn Hàn Văn Hạo.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo vẫn không thay đổi, nhìn Hạ Tuyết, hai tròng mắt không thể nắm bắt.

Hạ Tuyết có chút lo lắng nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Thế nào. Khó coi sao? Không thích hợp sao ? Tôi cũng biết, nhà anh nề nếp rất nghiêm, tôi mặc thế nào cũng không cảm thấy đoan trang, tôi Tôi Hay là không đi nữa"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn Hạ Tuyết đứng trước gương nơm nớp lo sợ, đột nhiên cười một tiếng, đứng lên, đi tới phía sau lưng cô, đột nhiên khẽ ôm cô vào trong ngực, hai tay ôm chặt eo nhỏ của cô, mặt cúi xuống, hôn nhẹ bên tai của cô, hơi thở nóng hực, nhẹ nhàng nói: "Thật là đẹp, rất giống như một người vợ."

"Đi!" Lúc này, Hạ Tuyết có chút yên lòng mỉm cười, muốn vặn bung ra tay của hắn nói: "Đừng như vậy, đang ở bên ngoài đấy."

Hàn Văn Hạo lại ôm chặt Hạ Tuyết, vẫn ở sau lưng hôn nhẹ bên má cô, cổ của cô, lại hôn nhẹ tai của cô, cả người Hạ Tuyết nhất thời mềm nhũn, mặt của cô đỏ lên, muốn xoay mặt, cự tuyệt hắn, lại bị hắn ôm càng chặt hơn, ở bên tai của cô mỉm cười nói: "Tôi muốn hôn em"

"Anh đừng như vậy." Hạ Tuyết có chút bất đắc dĩ, muốn đẩy hắn ra, lại bị Hàn Văn Hạo xoay người lại, cúi đầu muốn hôn đôi môi mềm mại của cô.

"Được rồi! ! Đã là lúc nào rồi, đừng đi trễ!" Hạ Tuyết giả vờ nghiêm túc đẩy hắn ra, muốn xoay người đi xuống lầu, nhưng vừa mới đi hai bước, tay của mình bị người ta lôi kéo, cô bất đắc dĩ quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo đang mỉm cười kéo tay của mình, bá đạo, lộ ra một chút vô lại, nói: "Một chút nữa. Lại ở lại một chút nữa"

"Đi thôi!" Hạ Tuyết vừa nói, vừa đỏ mặt muốn đi.

"Một chút nữa." Hàn Văn Hạo đột nhiên dùng lực kéo Hạ Tuyết lại, véo nhẹ cằm của cô, lại muốn cúi đầu hôn cô.

"Đừng mà." Hạ Tuyết lập tức đẩy hắn ra, bật cười đi xuống lầu.

Hàn Văn Hạo đứng trước ở cầu thang, nhìn bóng dáng của Hạ Tuyết xuống lầu, đột nhiên bật cười, bất đắc dĩ, lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên, hắn nhanh chóng nhận điện thoại, lại nghe tiếng Tạ An Na

nói nhỏ: "Tổng Tài, đã điều tra trong nội bộ chúng ta, chuyện CD bùng phát hôm ấy, Daniel Tổng Tài nhận được tài liệu cổ đông chúng ta bí mật nắm vùng trong đoàn cổ đông của hần, thậm chí chúng ta làm ra cử động kiểm tra tất cả tiền bạc của tập đoàn Toàn Cầu, cũng như lòng bàn tay."

Hàn Văn Hạo nhướn mày! !

Trời tối! Mưa vẫn rơi ! rơi càng nhiều! Có chút lạnh! Không! Có chút giá buốt!

Hàn Văn Hạo cũng mặc vào âu phục, ôm Hi Văn, dắt tay Hạ Tuyết, đi ra cửa hàng quần áo, đội mưa, ngồi vào trong xe, sau đó hần mới vòng qua xe, ngồi vào ghế lái, tay cầm lái, xoay người nhìn hai người Hạ Tuyết và Hi Văn kề cùng một chỗ, vỗ nhẹ bàn tay, vui vẻ hát ca, hần nhìn chăm chăm cảnh tượng này, đột nhiên hai mắt xẹt qua một chút cảm động, nở nụ cười.

Phòng VIP tầng 28 khách sạn Hoàn Á!

Cần Nhu mặc váy dài màu vàng, bên hông quấn một đai lưng màu trắng, dáng vẻ có vẻ mềm mại, hấp dẫn, cô đang đứng trước cửa sổ sát đất nhìn mưa phùn rơi xuống, bay lả tả, hai tròng mắt của cô rất bình tĩnh.

Tiếng cửa mở nhẹ nhàng vang lên.

Hai tròng mắt của cô chợt lóe, mặt hơi nghiêng.

Daniel mặc âu phục trắng, cổ quấn khăn màu xanh nhạt, lộ ra tôn quý, vẻ mặt bình tĩnh đi tới, cánh tay cầm một cái áo choàng lông cừu, nhìn bóng lưng Cần Nhu.

Cần Nhu Y đứng trước cửa sổ sát đất cũng không nhúc nhích.

Hắn nhìn cô một cái, trầm mặc đóng cửa lại, khóa trái, chậm rãi đi tới phía sau lưng của cô, cẩn thận phủ thêm áo choàng cho cô, mới nói: "Đây là luồng khí lạnh đầu tiên trong năm. Khoác đi, đề phòng bị cảm lạnh."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Ma Quỷ Và Thiên Sứ

Cần Nhu không lên tiếng, mặc cho hăn khoác áo.

Sau khi Daniel khoác áo choàng xong, cũng đứng tới bên cạnh cô, cùng nhau nhìn mưa rơi bay tán loạn ngoài cửa sổ, nhìn một lúc lâu, mỉm cười nói: "Nghe mẹ tôi nói, ở đây, khi mùa đông sắp tới, ban ngày trời sẽ nắng chói chang, đột nhiên mưa phùn suốt đêm, đưa tới một luồng khí lạnh làm cho mọi thứ xung quanh trở nên giá rét và ẩm ướt. Cho đến khi tuyết rơi xuống khắp nơi, xua đi tối tăm."

Cần Nhu nghe Daniel nói, cũng sâu kín nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, hai mắt lóe ra một chút mờ mịt nói: "Thật sao? Là như thế sao? Tôi đặt mình vào trong đó, tại sao không có cảm giác?"

Daniel mỉm cười nói: "Người trong cuộc thì mơ hồ."

Ánh mắt Cần Nhu hơi lóe lên, hơi nghiêng mặt, nhìn người đàn ông dịu dàng bên cạnh, chậm rãi nói: "Tôi đói rồi."

Daniel lập tức quay đầu, mỉm cười nhìn Cần Nhu nói: "Thật sao? Đói bụng? Muốn ăn chút gì không?"

Cần Nhu sâu kín nhìn mưa rơi lạnh lẽo ngoài cửa sổ, nói: "Muốn uống một chút gì đó nóng nóng. Chui vào trong cơ thể, có thể làm ấm áp."

Daniel suy nghĩ một chút, mỉm cười, đỡ Cần Nhu đến ngồi xuống ghế sofa, nói: "Cô nghỉ ngơi một chút, tôi đi làm cho cô chút gì ăn."

Cần Nhu ngồi trên ghế sa lon xa hoa, mềm mại, nhìn Daniel phủ thêm cái chăn cho mình, khẽ đặt ở cạnh chân, mới xoay người rời đi vào phòng bếp lộ thiên ở đầu bên kia, cô nghe âm thanh êm tai, cô mỉm cười giống như nữ chủ nhân chỗ này, hưởng thụ một chút âm thanh ôn nhu từ phòng bếp truyền ra, cầm hộp điều khiển ti vi, không ngừng chuyển đài, đây là cuộc sống nhiều năm qua cô hưởng thụ.

Daniel thật bình tĩnh ở trong phòng bếp bận rộn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Cần Nhu, hân hỷ mỉm cười.

Dường như Cần Nhu có thể cảm nhận được nụ cười dịu dàng từ Daniel, nhẹ nhàng xoay người, dịu dàng nở nụ cười nhìn hân."Anh biết làm cơm sao?"

"Ừ. Tôi thích kéo mì sợi." Daniel làm việc từ trước đến giờ rất trật tự, không một chút nhiễu loạn, chỉ thấy hân từ trong tủ lạnh cẩn thận lấy ra một chút chân giò hun khói và trứng gà, lúc này thông qua máy vi tính nhập vào, bảo nhân viên khách sạn đưa đến nguyên liệu mình cần
..

"Rất tốt." Cần Nhu nhìn hân, mỉm cười nói.

"Cô thì sao?" Daniel chuẩn bị cắt đồ, nhưng tay đã dính ướt, liền đi ra phòng bếp, đi tới bên cạnh Cần Nhu nói: "Làm phiền cô, giúp tôi xắn ống tay áo"

Cần Nhu nghe xong, mỉm cười đưa bàn tay thon dài trắng tinh, cuộn ống tay áo cho hân, vô cùng hiền tuệ và dịu dàng."Tôi còn nhớ, tôi giúp mẹ cuộn ống tay áo, sau đó ngồi một bên, chờ bà làm cho tôi ăn, đáng tiếc bà chết sớm, tôi không thể hưởng thụ được bao nhiêu dịu dàng, cuộc sống của cha tôi càng ngày càng giàu có, đi ra ngoài ăn, cũng rất nhặt nhẻo. . . .
."

"Hả?" Daniel khẽ mỉm cười, đưa một tay khác.

Cần Nhu lại cuộn ống tay áo khác cho hẳn, mỉm cười nói: "Đã thật lâu tôi chưa hưởng thụ cảm giác giống như tối nay, có người nguyện ý vì tôi làm bữa cơm"

Daniel im lặng chờ cô cuộn ống tay áo cho mình xong, mới hỏi: "Sau khi mẹ rời đi, vẫn chưa quên ? Cha không quan tâm sao ?"

Cần Nhu lắc đầu, ánh mắt cô đột nhiên dừng lại một chút, động tác trong tay cũng tạm ngừng."Cha tôi không có thời gian trông nom tôi, cũng từng có một quãng thời gian, Hạ Tuyết cũng cho làm cho tôi ăn, tôi ngồi ở trong phòng bếp nhỏ nhà cô ấy, cô ấy im lặng nấu cơm cho tôi, lúc đó, cô ấy còn mặc đồng phục học sinh, cũng rất hiểu chuyện, tôi rất lệ thuộc vào cô ấy, rất tín nhiệm cô ấy."

Daniel im lặng nghe, mặc cho cô cuộn ống tay áo cho mình.

Cần Nhu cuộn xong ống tay áo, chợt cảm thấy có chút lạnh lẽo, ngồi trên ghế sa lon, nhìn mọi thứ xung quanh, nhớ đến tháng ngày trong quá khứ, cô đột nhiên cười, hai mắt rưng rưng.

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, nhân viên khách sạn đưa vào nguyên liệu nấu ăn, rồi im lặng lui ra ngoài.

Daniel lại đi vào phòng bếp, chuẩn bị nấu một chút cháo, làm một chút thức ăn, Cần Nhu tò mò đi tới, mỉm cười nói: "Anh muốn làm món gì cho tôi ăn vậy ?"

"Ách." Daniel có chút ngượng ngùng nhìn Cần Nhu cười nói: "Đây là món Hạ Tuyết đã từng làm cho tôi ăn, cô ấy nói món này người bạn thân của cô ấy rất thích ăn, sau này mới biết là cô. Tôi thường thức không chỉ một lần, cảm thấy cái mùi kia, không tệ, rất thơm. Phải biết ăn uống có thể thể hiện sở thích và tính cách của một người, một người thích ăn thức ăn nhẹ, hơn phân nửa là tâm địa của họ đơn thuần, suy nghĩ thẳng thắn, người thích ăn thức ăn nồng cay, có lẽ mùi vị thức ăn rất

nặng, tính tình phức tạp một chút, không dễ dàng chung đụng, hơn nữa rất khó tính. Thậm chí, trong cuộc sống, những người này luôn thiếu cảm giác an toàn."

Cần Nhu ngồi trên quầy bar, chăm chú nhìn người đàn ông này thật sâu.

Daniel vẫn tiếp tục bận rộn, cầm dao, cắt chân giò hun khói, nói: "Khi đó tôi ăn món ăn cô thích, trong lòng suy nghĩ đây là một cô gái như thế nào. . . . Mùi vị đó quá phức tạp, lại có hương vị thật nặng".

Cần Nhu lại nhìn Daniel nói: "Vậy trong mắt anh, tôi và người anh đã từng tưởng tượng có giống nhau không ?"

Daniel nhếch miệng mỉm cười, vẫn cắt chân giò nói: "Tôi không đưa ra đánh giá, bởi vì cuộc sống quá phức tạp, chúng ta có thể làm được, là sống thật vui vẻ, cuộc sống luôn có vườn hoa bí mật của mình, cần gì phải bối móc ?"

Cần Nhu nhìn hẩn, trong lòng thoáng ấm áp, hai mắt nóng lên, lại mỉm cười nhìn hẩn nói: "Tôi rất bội phục anh, đối mặt với tôi mà anh vẫn có thể bình tĩnh như vậy. anh không biết quá khứ của tôi sao? Hạ Tuyết có ngày hôm nay cũng là do tôi làm hại, là tôi vì hạnh phúc của mình, cởi hết quần áo của cô ấy đưa lên giường Hàn Tổng Tài. Nếu không phải như vậy, cô ấy vẫn có thể là một cô gái trong sạch, là tôi bán đứng người bạn tốt nhất của mình, cuối cùng tôi cũng không có kết quả tốt"

Daniel cũng chỉ cười một tiếng, vẫn cắt chân giò hun khói, nói: "Ở trong mắt của mẹ cô, cô cũng chỉ là một đứa bé."

Cần Nhu nhìn người đàn ông đang chăm chú nấu cơm, nói: "Anh gọi tôi tới đây, rốt cuộc là vì sao ?"

Daniel vừa cắt thức ăn, vừa ngẩng đầu nhìn Cần Nhu, khẽ mỉm cười nói: "Thì không thể để cho tôi làm bữa cơm cho cô ăn sao? Cô đói bụng, người

cũng rất lạnh."

Cần Nhu nhìn chăm chăm hẳn.

Daniel nhìn cô dịu dàng, nói: "Tối ghé sa lon ngồi đi, tôi làm cho cô một bữa cơm làm ăn ngon giống như Hạ Tuyết."

Cần Nhu không lên tiếng, chỉ xoay người trở lại ghế.

Ngoài cửa sổ mưa phùn bay tán loạn, rất nhiều, lúc đầu mùa đông, khắp mặt đất đông đặc thành khối băng khổng lồ, bất kể người ta núp ở đâu, cũng vô cùng rét lạnh, mà Cần Nhu đang nơi này, hưởng thụ một chút ấm áp, ấm áp thiếu chút nữa làm cho mình luân hãm.

Thời gian không lâu, Daniel đã nấu một nồi cháo chân giò hun khói, hành lá cắt nhỏ, sau đó xào cay nấm mèo bằm, dưa hấu ướp lạnh, sủi cảo chiên, ...

Cần Nhu sững sốt nhìn tới trước cả bàn đầy món ăn, tất cả đều là món mình thích ăn, thậm chí ngay chỗ của mình còn để một chén mỳ trường thọ. Hốc mắt cô đỏ lên, ngẩng đầu, nhìn Daniel, dưới ánh đèn màu vàng nhạt, mặc áo sơ mi màu đen, cổ áo mở ra, bên hông thắt dây lưng màu bạc, quần tây, bày ra hai chân thon dài, chỉ thấy hẳn đẹp trai, hấp dẫn, đứng tại nơi công tắc mở đèn, bấm ngọn đèn màu xanh dương dưới bàn cơm.

"OK!" Daniel mỉm cười đi tới sau lưng Cần Nhu, đỡ cô ngồi xuống, sau đó cúi đầu, cơ hồ dán vào nửa gương mặt cô, cùng nhìn chén mỳ trường thọ, trầm giọng, hấp dẫn nói: "happy birthday, sinh nhật vui vẻ! chúc cô tươi trẻ, hạnh phúc mỹ mãn."

Hai mắt Cần Nhu chớp mắt đỏ bừng, nhìn trong chén mỳ trường thọ còn để một cái trứng luộc, chiêm vừa phải.

"Ăn đi. Tôi nghĩ mẹ của cô ở thiên đường, chắc cũng hi vọng cô có sinh nhật thật vui vẻ." Daniel nhìn Cần Nhu, dịu dàng cười nói.

Cần Nhu không lên tiếng, chỉ cầm đũa, gấp sợi mì, nhẹ nhàng ăn mấy đũa, nước mắt lã xuống.

Daniel ngồi ở đối diện với cô, im lặng nhìn cô.

Cần Nhu không lên tiếng, vẫn ăn mì sợi, vừa ăn, môi vừa run rẩy, nghẹn ngào nói: "Đây là Hạ Tuyết dạy anh làm sao, hàng năm sinh nhật của tôi, cô ấy đều làm mì trường thọ cho tôi."

Daniel nhìn cô cười khẽ, nói: "Rất may cô còn có thể nhớ đến quá khứ."

Nước mắt Cần Nhu vẫn lã xuống, không nói gì thêm, vẫn ăn mì sợi, nhớ tới mỗi năm sinh nhật, mùa đông giá rét, trời đổ mưa to, Hạ Tuyết khoác áo mưa, lúc 12 giờ rạng sáng, mang tới cho mình một chén mì trường thọ, cái trứng chiên nhìn rất đẹp mắt nhất."Anh muốn nói gì, cứ nói đi."

Daniel múc thêm một chén cháo cho cô, vừa ăn vặt một chút, vừa mỉm cười nói: "Mỗi người làm việc, luôn có mục đích của riêng mình, tôi cũng rất bài xích cách làm này, trong mắt của tôi cách làm này rất mệt mỏi, nhưng tôi biết chuyện CD, có lẽ có chút quan hệ với cô, tôi muốn tìm hiểu rõ ràng, chuyện này vô cùng nghiêm trọng, có lẽ cô không thể tưởng tượng được."

Trong lòng của Cần Nhu run lên, ngẩng đầu nhìn Daniel hỏi: "Tại sao anh biết chuyện CD có liên quan đến tôi?"

Daniel ngẩng đầu nhìn cô cười nói: "Chuyện 6 năm trước, không có bao nhiêu người biết, nhưng quay lại để lợi dụng quan hệ, có lẽ chỉ có một

mình cô, bởi vì lúc ấy, Hạ Tuyết gặp phải mọi chuyện, chỉ có cô. là người được lợi. Cái này không khó nghĩ, ai mới là người có."

Cần Nhu không thể tin được nhìn ánh mắt dịu dàng của người đàn ông này, ẩn chứa bao nhiêu trí khôn. "Vậy anh làm thế nào biết chuyện CD lần này liên quan đến tôi ?"

Daniel chăm chú nhìn Cần Nhu nói: "Chuyện CD lần này, không nhất định liên quan tất cả với cô, nhưng nhất định có liên quan đến cô, bởi vì chỉ có cô mới có CD Về phần lợi, có lẽ chính là vai chính “Trà Hoa Nữ” thôi."

Cần Nhu “a” một tiếng, hai mắt lóe lên nhìn hắn nói: "Cái gì anh cũng biết, tại sao còn kêu tôi tới đây, là muốn giết tôi sao ? Hay trừng phạt tôi ?"

Daniel chăm chú nhìn Cần Nhu, lắc đầu một cái, thật lòng nói: "Bữa cơm này thật lòng làm cho cô"

"Tôi hãm hại vợ chưa cưới của anh như vậy, anh vẫn còn thật lòng nấu cơm cho tôi ?" Cần Nhu không nhịn được, cất cao giọng.

"Bởi vì cô đã từng là người bạn tốt nhất của cô ấy, nếu như cô gặp chuyện không may, cô ấy chắc chắn sẽ không khoanh tay ngồi nhìn"

Daniel nói thẳng.

"Có ý gì?" Cần Nhu nhìn Daniel.

Daniel thật lòng nghiêm mặt nói với Cần Nhu: "Cần Nhu, chuyện CD, chỉ bằng vào sức một mình cô, không thể nào điều khiển một chuyện lớn như vậy, hơn nữa chuyện này, mắt thấy là muốn đả kích Hạ Tuyết, nhưng thật ra là khiêu chiến với Hàn gia và tập đoàn Toàn Cầu, trong quan hệ lợi hại này, không cần tôi nói rõ, cô cũng biết rất đáng sợ. Lần này mời cô tới đây, thứ nhất là bảo vệ cô, thứ hai. Là hy vọng cô có thể hợp tác với tôi, chỉ ra người đứng phía sau lưng cô."

Cần Nhu đột nhiên cười lạnh nhìn hấn nói: "Tôi không biết anh đang nói gì Sau lưng của tôi không có ai, sau lưng của tôi chỉ có ma quỷ, ma quỷ muốn tôi giết chết người bạn tốt nhất của mình, cho nên phải hy sinh sự trong sạch của cô ấy, ma quỷ sau lưng tôi dạy tôi làm thế nào lợi dụng lòng dối kỵ, đi đối phó người bạn tốt nhất của tôi Tất cả mọi chuyện, đều do một mình tôi tạo ra Không có ai khác! !" (con này bị khống chế, mà điên quá, có 1 mình còn sợ đêch gì?)

Daniel lại nhìn Cần Nhu nói: "Trong thân thể của con người có Thiên sứ và ma quỷ cùng ngự trị. Nếu như cô tha thứ cho những hành động ma quỷ, tại sao không cho mình cơ hội cứu vớt ?"

Cần Nhu quay đầu, tức giận, nói: "Anh nhiều nhất cũng chỉ muốn lợi dụng tôi thôi! !"

"Loài người quá khinh thường giá trị lợi dụng, nếu cô còn có giá trị lợi dụng, chứng minh cô còn sống, vẫn có ý nghĩa Đến tận bây giờ, tôi làm việc đều chu đáo, nếu như sau khi chuyện này bộc phát, tất nhiên cô sẽ trở thành vật hy sinh cho người phía sau lưng cô, hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, bởi vì cô biết quá nhiều bí mật. Cho nên bữa cơm này, tôi thật lòng làm cho cô" Daniel nhìn Cần Nhu nói.

Nước mắt Cần Nhu lăn xuống, trong lòng của cô đột nhiên tràn đầy cảm giác tê lương sâu sắc.

"Chuyện đã tới mức này! Tôi không nói đúng hay sai, tôi chỉ hy vọng có thể giảm tổn thương đến mức thấp nhất, thông qua sự kiện CD, Hạ Tuyết坦然 nhiên sống dưới ánh mặt trời, nếu cô đồng ý hợp tác với tôi, tôi sẽ bảo vệ chu đáo. Cho cô cuộc sống hoàn toàn mới. Dù sao cô đã từng là bạn tốt nhất của Hạ Tuyết, với tính tình của cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ không nhìn cô gặp chuyện không may, mà bỏ mặc." Daniel sâu chăm chú nhìn Cần Nhu nói: "Tôi không tin trong thân thể của cô, không có Thiên sứ."

Nước mắt Cấn Nhu lặn xuống, sâu kín cúi đầu nhìn một bàn bày biện đầy thức ăn trước mặt

Mưa phùn vẫn bay tán loạn, chứng minh chuyện xưa hay muốn vẫn tái diễn.

Cấn Nhu rời rời khách sạn, nhìn mưa bay trong đêm tối, thấm đượm lạnh lẽo, cô thở một hơi khí trắng, ngẩng đầu nhìn cả bầu trời tối tăm, ngược lại bởi vì tối tăm, mà thấy mưa rơi rất rõ ràng. Nhớ tới chén kia mỳ trường thọ lúc nãy, lại nhớ tới trước khi đi, Daniel đã nói câu: Sinh mạng rất đáng quý, tôi hi vọng sinh nhật hàng năm, cô đều đến ăn mỳ trường thọ, đây là nguyện vọng của Hạ Tuyết, cũng là nguyện vọng của người mẹ của cô trên thiên đường. Ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, thời gian không nhiều lắm, xin mình suy nghĩ kỹ càng.

Cấn Nhu cắn chặt môi, chống dùi, đi vào trong mưa bay tán loạn, đạp trên con đường mưa ướt nhem, giày cao gót ở giữa đêm mưa tối tăm, từ từ vang lên, cô đi thẳng về phía trước, cứ nghĩ tới câu nói kia của Daniel: Tôi không tin trong thân thể của cô, không có Thiên sứ. Nước mắt của cô vẫn lặn xuống, đột nhiên đưa ngón tay lạnh lẽo, lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Hạ Tuyết.

Bên trong buồng xe thật yên tĩnh, Hi Văn đã ngủ, Hạ Tuyết mở điện thoại di động, nhìn ánh sáng trong màn hình là dãy số của Cấn Nhu, cô do dự một lát, nhận điện thoại, cô dịu dàng nói: "Sinh nhật vui vẻ. Cấn Nhu."

Cấn Nhu dừng ở giữa đường mưa, chạm mặt một chiếc Ferrari thoáng qua bên cạnh mình, bắn lên một trận nước bắn, sát qua gương mặt trắng tinh của cô, nhưng hai mắt cô lại chiếu sáng lấp lánh, cầm điện thoại di động.

"Cô tìm tôi có việc sao ?" Hạ Tuyết đột nhiên hỏi.

Cần Nhu nắm điện thoại, nghe tiếng mưa nhỏ giọt, sâu kín nói: "Cái hộp giấu dưới ở gốc cây hoa anh đào, chừng nào cô có thời gian thì đi xem một chút....."

Hạ Tuyết kỳ quái nắm điện thoại, cười lạnh nói: "Cô còn nhớ rõ. Tôi cũng không quên."

Đầu ngón tay lạnh run của Cần Nhu nắm điện thoại, nước mắt lăn xuống, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, giống như bình thường nói: "Có thời gian đi xem một chút thôi. Trong cái hộp kia có thiên sứ trong thân thể của tôi Đi xem một chút thôi"

"Cô nói cái gì ?" Hạ Tuyết không hiểu hỏi.

Cần Nhu nắm điện thoại, nhìn con đường mưa khá dài phía trước mặt, hai mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói: "Nói cho Hàn Tổng Tài, cẩn thận one-king, Trác."

"Phanh"

Cần Nhu sửng sờ, hai mắt hiện lên ánh sáng vô cùng khủng khiếp, ngón tay thon dài, trắng tinh, bắt đầu run rẩy kịch liệt, muốn nắm chặt điện thoại trong tay, cuối cùng lại ngã vào trong nước. trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hạ Tuyết: "Alô Alô Cần Nhu Cần Nhu"

Cần Nhu loạng choạng, cây dù đỏ thắm trong tay rớt xuống, toàn thân cô ướt đẫm, đứng trên mặt đất, sâu kín cúi đầu, nhìn điện thoại trong nước, vẫn truyền đến giọng nói của Hạ Tuyết, nước mắt của cô lăn xuống, cắn răng chịu đựng đau đớn phía sau lưng, quỳ xuống muốn đưa tay cầm điện thoại di động lên. “Phanh” một tiếng súng nửa vang lên, từ sau lưng của cô xuyên qua, mặt của cô khổ sở nhú lại, kịch liệt phun ra một búng máu, cuối cùng nước mắt lăn xuống, trong tay nắm chặt điện thoại, nằm trong mưa lạnh lẽo.

Mưa phùn vẫn bay tán loạn, ào ào trút xuống. Cô gái xinh đẹp đó, đã từng ở dưới gốc cây hoa anh đào, cuối cùng vì dự vọng đáng sợ, ngã xuống trong đêm mưa lạnh lẽo, tối tăm, đi theo sinh mạng của cô chỉ có cây dù màu đỏ thẫm.

Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, đột nhiên xuất hiện thương cảm.

"Thế nào?" Hàn Văn Hạo kỳ quái cầm tay lái, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết bên cạnh, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hạ Tuyết sâu kín lắc đầu, nói: "Không biết Cần Nhu tìm tôi có chuyện gì. Hôm nay là sinh nhật của cô ấy"

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, không ủng hộ cô, nói: "Em bớt can thiệp vào chuyện của cô ấy đi".

Hạ Tuyết không biết nói gì, chỉ nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, hai mắt xẹt qua một chút giọt lệ, trong lòng không khỏi thương cảm.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Súc Miệng

Xe xuyên trong mưa, chạy vòng qua một con sông nhỏ độc đáo thật dài, trong một ánh đèn lồng màu đỏ, vẫn chạy thẳng về phía trước.

Hạ Tuyết tò mò nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nhìn về phía trước có ba cây cầu hình vòm, ánh đèn màu xanh lam trên ba cái cầu hình vòm, phản chiếu ba cái cầu nhỏ màu xanh lam và Thiên Nga Trắng đáng yêu đang giương cánh trên cầu, hai bên cây dương liễu im lìm rủ xuống lá đứng yên, khung cảnh ấm áp khiến lòng người ta trở nên thư thái.

Hạ Tuyết nhìn kiến trúc cổ kính trước mắt, tòa nhà tường đỏ, mái xanh, cao 5 mét phủ xuống cửa sổ thủy tinh, ánh đèn chiếu rọi bên trong sang trọng và ấm cúng, thậm chí có thể nhìn thấy bên trong, trên ghế sa lon gỗ lim to lớn đặt nệm màu vàng, ánh mắt của cô sáng lên, vốn nghĩ Hàn Trung Trí là người rất khó chịu, gia đình kia rất trang nghiêm, âm u, lạnh lẽo mới phải, không ngờ tòa nhà này lại cổ kính, chịu ảnh hưởng của Trương Kính Trung, cô cũng cảm thấy, mỹ cảm kiểu gia đình Trung Quốc lạnh lẽo, không bằng phong cách châu Âu tập trung hơn, làm cho người ta ấm áp, nhưng đêm nay thời tiết lạnh lẽo, nhìn tòa nhà lớn này tràn đầy ánh đèn màu vàng nhạt, kiến trúc cổ kính, làm cho người ta có cảm giác của gia đình.

Hàn Văn Hạo lái xe chạy qua giữa cầu hình vòm, chạy lên vườn hoa phía trước, nhìn ngôi nhà đang ở trước mặt, hần đột nhiên vừa lái xe, vừa vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé Hạ Tuyết, nắm nhẹ ngón áp út của cô.

Hạ Tuyết sửng sốt, quay đầu nhìn về phía hần

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ quay mặt nhìn sang, hai mắt lóe ra ánh sáng đè nén, trầm tĩnh, có lẽ hẩn lo lắng, Hạ Tuyết nhìn hẩn, đột nhiên bật cười, nói: "Anh yên tâm đi! Tôi không sao, chuyện gì mà chưa từng trải qua? Không cần lo lắng cho tôi".

Trên mặt Hàn Văn Hạo nổi lên nụ cười.

Xe ở trong mưa phùn mờ mịt dừng lại trước đài phun nước trước tòa nhà Hàn gia, một cột đá thủy tinh khổng lồ ở trong đài phun nước không ngừng chuyển động, phun ra bọt nước tuyệt đẹp.

Trên khuôn mặt của Hạ Tuyết nở nụ cười nói: "Tôi thật thích nơi này a"

Hàn Văn Hạo khẽ cau mày, cầm tay lái có chút không dám tin, quay đầu nhìn cô, cười nói: "Em thích nơi này sao ? "

"Anh không cảm thấy nơi này rất đẹp sao? Có chút cảm giác gia đình" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, hai mắt đột nhiên lộ ra một chút dịu dàng.

"Hi Văn, chúng ta đến nhà ông bà nội rồi" Hạ Tuyết quay đầu nhìn con gái đang nằm phía sau xe, Hi Văn lầu bầu một lát, hít hít cái mũi nhỏ, đoán chừng có chút bị lạnh, ho khan một tiếng, mới lim dim trở người, mở đôi mắt mông lung, đột nhiên nhìn thấy phía ngoài có cột đá thủy tinh khổng lồ màu xanh sáng lấp lánh ở trong đài phun nước, sau đó còn nhìn thấy một tòa nhà kiến trúc cổ kính giống như hoàng cung trên ti vi, thật sự là tường đỏ mái xanh, thậm chí từng góc mái nhà cong vút, còn có vài bức tượng con chim Điêu.

"Oa! ! Đây là nhà ông bà nội sao ? Thật là xinh đẹp a! Xinh đẹp giống cung điện chúng ta ở Pháp! Không trách được cha đã nói với con, con người đúng là thế giới! Thật là xinh đẹp a, con rất thích a! " Hi Văn áp hai

tay vào trên cửa kính, đôi mắt to nhìn chăm chăm kiến trúc cổ tuyệt vời bên ngoài cửa sổ, kêu to lên.

Hàn Văn Hạo đột nhiên bật cười, tâm tình rất vui vẻ, sau đó nhanh chóng nói: "Xuống xe đi, ông bà nội đang chờ, một chút nữa, không cho phép con vô lễ, biết không? "

Hi Văn hoàn toàn không nghe được ba mẹ nói gì, cô bé chỉ nhìn cảnh sắc tuyệt vời bên ngoài cửa sổ, cô bé còn nhìn thấy bên trái tòa nhà có một hồ nước nhỏ như chiếc gương, chính giữa hồ có một tiểu đảo xinh đẹp, trên đảo có vài con Thiên Nga Trắng, cả bờ hồ nhỏ, có cây liễu xung quanh, cô bé thật kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết vừa xuống xe, cũng đã thấy Lý thẩm mặc áo sơ mi trắng, quần soóc đen bó sát người, dẫn mấy người giúp việc cùng nhau đẩy gốc cây đỏ giữa cửa lớn màu vàng, đồng phục xinh đẹp, mỉm cười đi ra, đứng xếp thành hai hàng, cùng Lý tẩu khom lưng cúi chào, nhìn Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết, còn có Hi Văn cùng nhau nói: "Hoan nghênh Hạ tiểu thư, Tôn tiểu thư về nhà".

Hi Văn vừa mới xuống xe, đã thấy các người giúp việc vội vàng che dù, đi tới nói: "Cuối cùng đã trở về, lão gia và phu nhân đang chờ trong nhà".

Thậm chí Lý thẩm tự mình che dù, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết và Hi Văn, cung kính nói: "Hạ tiểu thư, Tôn tiểu thư, xin chào, tôi là quản gia Lý thẩm, cũng chờ đợi mọi người, hoan nghênh, hoan nghênh, mời vào".

Hạ Tuyết cảm thấy ấm áp, liền dắt tay Hi Văn cùng đi với Hàn Văn Hạo, trải qua sân cỏ xanh biếc, sau đó đi lên bậc thang, đi vào phòng khách sang trọng giống như cung điện, hơi ấm tỏa vào mặt, trên giá gỗ nhỏ đặt đồ cổ các triều đại, hai bên là 9 đỉnh lư hương, đỉnh lư hương khói đang lượn lờ bay lên, điêu khắc Hạc trắng ngậm đào tiên trông rất sống động, đứng ở phòng khách và cửa hình vòm bên trái, phía bên phải là Thần Điều ngậm đồng tâm kết, phòng ăn giống như ở đầu bên kia đại sảnh, bức rèm lụa cao 5 mét tách ra, rất nhiều người giúp việc bên trong đang bận rộn, mà đầu này

phòng khách, cũng có rất nhiều người giúp việc thanh lịch, đang bưng khay chạy tới chạy lui, thấy Hàn Văn Hạo, Hạ Tuyết và Hi Văn, họ xôn xao mỉm cười, cung kính chào: "Cậu cả, Hạ tiểu thư, Tôn tiểu thư"

"Ừ" Hàn Văn Hạo đỡ Hạ Tuyết và con gái cùng nhau đi qua cổng hình vòm lớn, đi vào đại sảnh, chỉ thấy trên ghế sa lon hình tròn bằng gỗ lim, tất cả đều thêu hoa văn hình con rồng vàng trên ghế ngồi, hai bên tay đặt gối tròn, dưới mặt ghế để lò sưởi chân, trên bàn trà ngay chính giữa 4 ghế sa lon, rất nhiều bánh ngọt được đặt ngay ngắn, trông rất ngon, rất đẹp, không phải là Hạ Tuyết và Hi Văn chưa từng thấy qua phô trương, nhưng bài biện kiểu Trung Quốc và cách thức phục dịch vẫn làm cho các cô có chút ngây người.

"Ngồi đi" Hàn Văn Hạo đỡ Hạ Tuyết, bảo Hạ Tuyết dắt con gái ngồi xuống, hai người ngồi trên ghế sa lon bên trái, ba cô gái gần 20 tuổi, búi tóc thanh lịch, nở nụ cười thật tươi, đang cầm ly hoa sen, cẩn thận đặt trước mặt của Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết cùng Hi Văn, hai mẹ con Hạ Tuyết lập tức nhìn về phía cái ly trên bàn, hoa văn hoa sen, trên hồng dưới trắng, giống như hoa sen giương cánh, nở ra bốn phía, nhìn rất sống động, giống như đóa hoa sen thơm ngát, mà giữa đóa hoa trong ly sứ, lộ ra một chút tim trà màu vàng thì uống làm sao a?

Hàn Văn Hạo mỉm cười nghiêng người tới trước, cẩn thận mở nắp ly, tách tim trà màu vàng, sau đó tùy tiện dùng ngón tay cái và ngón trỏ, giống như uống trà nghệ thuật, đem tim trà trong ly hoa sen lấy ra ngoài, nhẹ hớp một cái, Hạ Tuyết cùng Hi Văn lập tức vươn tay, cũng học Hàn Văn Hạo, cầm lấy ly trà, rất nhanh uống một hớp, cảm thấy trà này thơm mát vô cùng, có một mùi hương sen u tịch, hai mẹ con các cô đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy vui vẻ, lại uống một hớp lớn, rồi nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Văn Hạo, thấy hắn đem trà lúc nãy uống vào, nhả vào trong chén bạc do người giúp việc bưng tới.

Mắt của các cô tròng lớn, lại nhìn người giúp việc bên cạnh cố gắng nín cười, họ có chút ngượng ngùng nói: "Trà này là để súc miệng".

"Phụt" Hạ Tuyết và Hi Văn cùng phun ra ngoài!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Ông Bà Nội

"Anh cố ý" Hạ Tuyết lập tức lại gần bên cạnh Hàn Văn Hạo, tức giận nói.

Trên mặt Hàn Văn Hạo tràn qua một chút nụ cười, nhìn Hạ Tuyết, có chút oan uổng, cười nói: "Tôi làm sao cố ý được, động tác của các người nhanh như vậy, tôi nhìn thấy, muốn ngăn cản cũng không kịp".

Hạ Tuyết và Hi Văn cùng nhau nhìn hẩn chăm chăm!

"Cậu cả, Hạ tiểu thư, Tôn tiểu thư, mời uống trà" Lý thẩm dẫn ba người giúp việc đang cầm chén sứ màu xanh, cẩn thận đặt ở trước mặt của các cô, Hạ Tuyết và Hi Văn nhìn chén trà thật kỹ, lại nói đến Lam Anh, cho tới bây giờ là một người vô cùng duy mỹ, cho nên vô luận bà ta xử lý trên mọi phương diện, từ vật chất, hay ẩm thực, đều vô cùng coi trọng mỹ cảm, nhưng phô trương xa xỉ, cuộc sống tỉ mỉ giống như Hàn gia, thật đúng là làm cho người ta cảm thán, ngay cả chén trà Hoa Quả, cũng rất trong suốt, tinh tế, bên trong bay lên mùi hương hoa và trái cây không biết tên, thật làm cho người ta cảm thấy thú vị.

"Uống đi" Hàn Văn Hạo nín cười, cầm chén trà lên, uống trà.

Hạ Tuyết và Hi Văn cũng nâng chén trà uống....., lập tức cảm giác mùi thơm Hoa Quả phối hợp với Long Tỉnh Tây Hồ thượng đẳng và hoa hồng khô, phát ra một mùi thơm kỳ lạ, cô bé Hi Văn vui vẻ nhìn cha nói: "Cha! Trà này uống rất ngon!"

Hàn Văn Hạo mỉm cười đặt ly trà xuống, nhìn con gái nói: "Đây là Hoa Trà bà nội pha"

Hạ Tuyết kinh ngạc nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Bác gái cũng hiểu trà?"

Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ, nhưng cũng không nói rõ.

Hạ Tuyết vừa uống trà, vừa nhìn nụ cười thần thần bí bí của Hàn Văn Hạo, lại nhìn Hàn gia phô trương thực sự dọa người, cô không nhịn được lại gần hẳn nói: "Anh và Văn Vũ cùng Bác sĩ Hàn ở nơi đây lớn lên sao?"

"Ừ" Hàn Văn Hạo vẫn nhàn nhạt đáp lời.

Hạ Tuyết lập tức không nhịn được nhìn hẳn, ai da, lắc lắc đầu, lộ ra ánh mắt rất khinh bỉ.

Hàn Văn Hạo quay đầu, khẽ cau mày không hiểu nhìn cô.

"Một ngôi nhà tốt như vậy, các người không ở, muốn chạy ra ngoài tìm tự do, thật là lãng phí ngôi nhà riêng của các người, ở đó có trà ngon để uống, có nhiều người hầu hạ như vậy sao" Hạ Tuyết cố ý nhìn hẳn chăm chăm nói.

Đuôi mắt Hàn Văn Hạo lộ ra một chút nụ cười, cầm chén trà uống một ngụm, dường như nhớ ra cái gì đó, nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Đúng rồi, lúc chúng ta từ trên núi trở về, gia gia đã tặng cho em hai phần quà gì vậy?"

Hạ Tuyết mỉm cười đang cầm chén trà, tò mò nhìn hoa văn hình con rồng trên chén trà, mỉm cười nói: "Tôi cũng không biết, tôi còn chưa mở ra xem".

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, cũng không lên tiếng.

"Lão gia, phu nhân xuống lầu" Lý thẩm lập tức mỉm cười đi tới nói.

Hạ Tuyết vừa nghe, lập tức để chén trà xuống, kéo Hi Văn đứng lên, nhìn về phía cánh cửa hình vòm bằng gỗ lim thêu rồng vàng bay lên, đối diện với phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Hàn Trung Trí mặc áo sơ mi

trắng, áo khoác màu xanh dương, hơi gấp rút đi xuống, phong cách ăn mặc luôn thông dong, Trang Minh Nguyệt mặc sườn xám màu trắng, đoan trang xinh đẹp, bọn họ nghiêm nghị nhìn Hạ Tuyết.

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, vội vàng nhìn Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt khom lưng, cung kính gọi: "Chào bác trai, bác gái".

"Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống, vất vả cho hai người". Trang Minh Nguyệt lập tức vượt qua chông, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết và Hi Văn, vẻ mặt của bà kích động nhìn phía Hạ Tuyết, có ngàn vạn lời muốn nói nhưng nuốt trong cổ họng, rất nhiều lời không thể nói ra, lại nhìn về phía Hi Văn, bà nhìn Hi Văn, cảm động nhìn đứa bé gái này, mặc váy nhỏ xinh đẹp, áo khoác nhỏ cung đình, dáng dấp thật là xinh đẹp, hai mắt thật to tròn, ngẩng đầu lên nhìn mình chăm chăm, vô cùng đáng yêu, mắt của bà đỏ lên, vì máu mủ thiên tính, lập tức đưa hai tay đỡ chặt bả vai Hi Văn, kích động gọi: "Hi Văn, bà nội rất nhớ cháu".

Đôi mắt to của Hi Văn nhìn chăm chăm bà nội thật sự còn rất trẻ này, chải búi tóc xinh đẹp, trang điểm trang nhã, quý phái, kích động nhìn mình, trong tròng mắt lộ ra thương yêu thật sự làm người thấy xót lòng, Hi Văn vốn muốn đến làm bề mặt Hàn Trung Trí, nhưng nhìn Trang Minh Nguyệt, khẽ cắn môi, không lên tiếng

"Gọi bà nội" Hạ Tuyết nhìn con gái nháy mắt! !

Hai bàn tay nhỏ bé của Hi Văn nắm lại, con người quẹo trái, quẹo phải, vẫn có chút không cam tâm tình nguyện.

Hạ Tuyết có chút căng thẳng, cúi thấp đầu, len lén đưa tay về phía sau lưng, véo con gái một cái mạnh !

"Ôi chao!" Mặt của Hi Văn khổ sở nhú lại !

"Thế nào, nơi nào không thoải mái nói cho bà nội, bà nội lập tức gọi bác sĩ đến xem một chút!" Trang Minh Nguyệt muốn đứng dậy đi kêu bác sĩ ! !

"Không sao, không sao, con bé không có việc gì" Hạ Tuyết nói xong, cúi đầu nhìn con gái, cau mày, hai mắt nhìn chăm chăm, dùng mắt ra hiệu cho cô bé là có muốn về nhà lần lượt ăn roi không ! !

Hi Văn có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt tha thiết của Trang Minh Nguyệt, trong lòng của cô bé cũng không khỏi đau xót, liền cúi đầu, lầu bầu khẽ gọi: "Bà nội".

"Aiz" Trang Minh Nguyệt kích động đáp lời, nước mắt không ngừng lăn xuống, ôm Hi Văn vào trong ngực, nghẹn ngào nói: "Kể từ khi bà nội biết sự thật, vẫn muốn đi thăm cháu, nghĩ đến cháu gái của bà ở bên ngoài nhiều năm, lúc ra đời, cũng không có chuẩn bị cho cháu một cái tả nhỏ, một cái quần áo nhỏ, giày nhỏ, cũng không có người thân ở bên cạnh, cũng chỉ có mẹ và cháu, nghĩ đến những ngày tháng đó, bà nội không nhận được đau lòng, khổ cực mẹ, cũng vất vả cháu, Hi Văn, là bà nội và ông nội không tốt, đều do chúng ta không tốt, coi thường cháu, cháu phải tha thứ cho ông bà nội, sau này chúng ta nhất định sẽ bồi thường cho cháu gấp bội".

Hạ Tuyết nghe xong, hai mắt không nhận được đỏ lên, vốn đã là chuyện sáu năm rồi, những ngày tháng trong quá khứ, không cần thiết nhắc lại, nhưng lúc Trang Minh Nguyệt nhắc lại, cô cảm động, cảm động nghẹn ngào không biết nên nói gì cho phải.

Hi Văn cũng hít hít lỗ mũi đỏ bừng, hai tay không nhận được ôm vai Trang Minh Nguyệt, vẫn không nhận được nhìn về phía Hàn Trung Trí, Hàn Trung Trí cũng đứng ở đó, có chút kích động nhìn cô bé, tròn mắt cô bé trừng to, quay đầu đi, không để ý tới ông ta ! !

Hàn Trung Trí sửng sốt!

"Hi Văn, đây là ông nội của cháu" Trang Minh Nguyệt lập tức đem Hi Văn đẩy tới bên cạnh chồng, bà biết bởi vì Hi Văn muốn tới, lúc nãy chồng mình cứ 5 phút lại lơ đãng nhìn đồng hồ một lần, mặc dù trong lòng lo âu, nhưng lại không dám biểu lộ ra, đè nén thật sự khổ sở. "Hi Văn, mau gọi ông nội đi, ông nội biết cháu muốn tới, đã chuẩn bị cho cháu món quà nhỏ kìa".

Hi Văn vừa đến trước mặt của Hàn Trung Trí, lập tức nhường mào, bắt chước mẹ cắn chặt môi, mặt hắt qua một bên, im lặng ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Thế Giới Của Hân

Hàn Trung Trí vừa nhìn thấy Hi Văn mặc váy đầm ngắn xinh đẹp, bộ dạng nhỏ nhắn đứng trước mặt của mình, mềm mại, đáng yêu biết bao nhiêu, trong lòng của ông ta không biết có bao nhiêu gấp gáp, ánh mắt không thể bình tĩnh nữa, trên khuôn mặt lớn tuổi có chút vội vã, ông ta muốn bắt làm cao, nhưng đáng vẻ thật sự không bỏ được, nhiều năm đã như vậy, là nhân vật làm mưa làm gió trên thương trường, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhượng bộ với người nào, chỉ đành phải đứng đó, nhìn con trai.

Hàn Văn Hạo cũng thật sự không nhìn nổi bộ dáng của cha như vậy, mỉm cười đi tới trước mặt của Hi Văn, dịu dàng nói: "Hi Văn nghe lời, gọi ông nội"

Hi Văn chu miệng !

Không khí lập tức trầm xuống, người Hàn gia và tất cả người giúp việc cũng lo lắng nhìn Hi Văn.

Lẽ ra Hạ Tuyết không dám tiến lên vì cô rất sợ Hàn Trung Trí, nhưng thấy tình huống như thế, vội vã đi đến trước mặt của con gái, ngồi xổm xuống, ôm chặt con gái, muốn khuyên nhủ.

"Cô đừng khuyên cháu gái của tôi, con bé là cháu gái của tôi, tự nhiên có một ngày, sẽ gọi tôi". Hàn Trung Trí rất không khách khí nhìn Hạ Tuyết nói.

Trong lòng của Hạ Tuyết run lên, sửng sốt một chút

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ, vẻ mặt cau lại, thở dốc một hơi.

Quả nhiên, Hi Văn híp mắt, trên mặt như xuất hiện cả đồng thuốc nổ, ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trung Trí, đột nhiên dùng hết sức lực của mình kêu to: "Mẹ"

"À?" Hạ Tuyết không nhịn được ngẩng đầu nhìn con gái, ngây ngốc đáp lời !

"Chúng ta về nhà! !" Hi Văn đột nhiên rất không khách khí trừng mắt nhìn Hàn Trung Trí, kéo tay mẹ, muốn kéo mẹ đi ra ngoài.

Chuyện này đã dọa Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt, bọn họ luống cuống, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, Hàn Văn Hạo cũng bất đắc dĩ nhíu mày, vừa nghĩ muốn khuyên nhủ, Hạ Tuyết lại kéo chặt tay của hắn, cô lại ngồi xổm xuống, kéo con gái, khổ tâm khuyên: "Con muốn làm gì?"

"Ông ta đối với mẹ không tốt ! ! Tại sao ông ta muốn lớn tiếng với mẹ ? Sinh ra con, là lỗi của một mình mẹ sao? Tại sao ông ta không chửi con trai của mình?" Hi Văn miệng lưỡi sắc bén, đưa ngón trỏ chỉ vào Hàn Trung Trí, mắng to! !

Mí mắt Hàn Trung Trí giật giật, ho khan một tiếng, thật sự rất mất mặt, quay đầu đi chỗ khác, rồi lại có chút gấp rút, kéo tay của vợ, Trang Minh Nguyệt hiểu ý, lập tức đứng trước mặt Hi Văn, sốt ruột nói: "Bảo bối, cháu đừng để ý, ý của ông nội không phải như vậy, từ trước đến giờ, ông nội nói chuyện đều là như vậy".

"Vậy cũng không ai nói ông ta sửa đi?" Hi Văn quay mặt, trừng mắt nhìn bà nội nghiêm túc hỏi!

"Ách" nhất thời Trang Minh Nguyệt sửng sốt, không biết nên làm sao, Lý thẩm và các người giúp việc cũng xôn xao, khiếp sợ nhìn về phía Hi

Văn.

"Hi Văn! !" Hạ Tuyết lập tức nhìn con gái quát khê: "Người phải thay đổi đầu tiên là con! ! Con còn không biết lễ phép như vậy nữa, không nghe lời, đó chính là lỗi của mẹ ! Là mẹ không dạy dỗ con tốt! Con như thế là đang bảo vệ mẹ sao? Con đang làm mất mặt của mẹ, con không thể ngoan một chút sao ?"

Hi Văn chu miệng ! !

"Con có muốn cùng PAPA trở về Pháp không? Con có muốn chúng ta ở chung một chỗ hay không? Con còn như vậy, mẹ không cần con nữa! !" Hạ Tuyết không nhìn được, nói lời hung ác ! !

"Dù sao con cũng là đứa bé không có cha! ! Không có mẹ cũng được! !" Hi Văn bướng bỉnh, ai khuyên cũng không được !

"Nói bậy!" Hàn Trung Trí sốt ruột nói với Hi Văn: "Sao cháu có thể là đứa bé không có cha? Cha của cháu không phải ở chỗ này sao?"

"Có cũng như không có! ! Các người, ai cũng nhìn mẹ cháu không quen, cháu cũng không nhìn quen người nào! !" Hi Văn bĩu môi, con người trừng lớn, giận đến miệng không ngừng trút giận, gò má phồng lên thối phù phù ! !

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, không nhìn được vươn tay, muốn véo khuôn mặt con gái một cái.

"Không được! ! Sẽ đau !" Hàn Trung Trí lập tức nghiêng người tới trước, nhìn Hạ Tuyết nói.

Hạ Tuyết sừng sốt, quay đầu, nhìn về phía Hàn Trung Trí.

Hàn Trung Trí thật không có biện pháp, gương mặt già nua cứng rắn, đành vỗ nhẹ bả vai Hạ Tuyết, nói: "Cô đã vất vả nhiều năm rồi, cảm ơn cô đã mang Hi Văn trở về, cảm ơn".

Lời nói cảm ơn này, thật đúng là chịu đựng không nổi, Hạ Tuyết khẩn trương không thể nổi, nắm chặt bả vai con gái, nhưng lại vội vàng gật đầu nói: "Không có, không có, đây là việc nên làm".

Hi Văn chợt nhú mào, ôm vai, mặt ngẩng mặt lên, nhìn trần nhà.

Hạ Tuyết miêng cưỡng quay đầu lại nhìn con gái, nghiêng răng muốn cắn mặt của cô bé, nhưng trong đôi mắt lại không nhìn được đau lòng, nở nụ cười.

"Tốt lắm, tốt lắm, tất cả mọi người không nên chen lấn chung một chỗ, ngồi đi" Trang Minh Nguyệt lập tức giơ tay bảo Hạ Tuyết và Hi Văn ngồi.

Hạ Tuyết kéo con gái ngồi xuống, lúc này mới phát hiện có chút lạnh, hơi run run, chắc là luồng khí lạnh đột nhiên tới, Trang Minh Nguyệt để ý thấy, lập tức căn dặn Lý thẩm: "Lý thẩm, mau đem khăn choàng lông cáo của tôi đưa cho Hạ Tuyết, chuẩn bị lò sưởi tay".

"Vâng" Lý thẩm vội vàng đi lên lầu!

"Không cần đâu, bác gái" Hạ Tuyết lập tức nói.

"Mời tới nhà chúng tôi, giống như về nhà mình, đừng khách sáo, bác sẽ rất thương yêu con con yên tâm". Trang Minh Nguyệt thật sự không nhìn được vui mừng nhìn Hạ Tuyết, bà là người ôn hòa, thẳng thắn, coi như gả vào hào môn, bà vẫn là một người rất nhu thuận, nếu đem so sánh giữa Tân Thư Lôi và Hạ Tuyết, nói thật lòng, Trang Minh Nguyệt nhất định thích Hạ Tuyết hơn, bởi vì thoát nhìn Hạ Tuyết vô cùng thẳng thắn và dễ chung sống, khó tìm nhất chính là ánh mắt thiện lương kia.

Hạ Tuyết cũng không nhịn được, đỏ mặt cảm động mỉm cười.

Hàn Văn Hạo cũng không nhịn được nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Mẹ tôi là người dễ chung sống tốt nhất trên đời này".

"Ủm! Đúng vậy! Cảm ơn bác gái thương yêu!" Hạ Tuyết không nhịn được, cười nói.

Tất cả tâm tư của Hàn Trung Trí đều ở trên người của Hi Văn, ông ta nhìn Hi Văn ngồi trên ghế sa lon, vừa mới bắt đầu còn quy củ ngồi xuống, sau đó không nhịn được, cầm một miếng bánh táo đỏ ăn, rất hài lòng, ông ta lập tức nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, lo lắng nói: "Văn Vũ và Văn Kiệt tại sao đến giờ còn chưa về?"

Lý thẩm vội vàng đưa tới khăn choàng, tự mình quần lên cho Hạ Tuyết, nói: "Sắp trở về rồi, lúc này tôi vừa gọi điện thoại cho bọn họ, cậu hai nói sẽ về ngay, cậu ba làm xong ca phẫu thuật sẽ về".

"Được rồi, Hi Văn có đói bụng chưa, nếu không, chúng ta ăn cơm trước?" Hàn Trung Trí lấy lòng nhìn về phía Hi Văn!

Hi Văn ăn bánh táo đỏ, lắc đầu, nói: "Không đói bụng, cháu phải chờ hai chú về ăn cơm! Bọn họ rất vất vả".

"Ồ!" Hàn Trung Trí hết sức kích động ngửa đầu nhìn mọi người, cười nói: "Hi Văn của chúng ta rất hiểu biết, tốt bụng, là đứa bé rất đáng yêu! ! Nhỏ như vậy, đã biết chờ các chú về ăn cơm! Rất thông minh !"

Hạ Tuyết nhướn mày, trong lòng vui vẻ nở nụ cười nhìn con gái.

Trên mặt Hi Văn có chút đặc ý, cầm hạt dưa muốn tách đầu !

"Ông nội giúp cháu tách đầu hạt dưa?" Hàn Trung Trí nhìn cháu gái ngồi thật xa, lấy lòng cười nói.

"Không muốn!" Hi Văn đột nhiên quay đầu nhìn bà nội, hỏi: "Bà nội! ! Cha của cháu và hai chú, lúc nhỏ ở nơi này sao? Cháu có thể đi thăm nơi này một chút không ? Nơi này thật là đẹp, cháu rất thích a"

"Cháu thích à?" Hàn Trung Trí không đợi Trang Minh Nguyệt nói, nóng lòng cười nói: "Ông nội dẫn cháu đi thăm có được không?"

"Cháu không có nói với ông !" Cô bé nói thẳng.

Hàn Trung Trí thất vọng nhìn về phía Hi Văn.

"Tôi đưa Hạ Tuyết và Hi Văn đi lên xem phòng của hai chú và của cha một chút, dù sao bọn hăn cũng chưa về, Hi Văn thích là tốt rồi". Trang Minh Nguyệt lập tức đứng lên, ý bảo chồng chớ nhúng vào, muốn kéo Hi Văn, Hi Văn cũng sáng khoái đi theo bà nội, Hạ Tuyết ngồi một bên, quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Lúc này, điện thoại của Hàn Văn Hạo vang lên, hăn mỉm cười nói với Hạ Tuyết: "Em lên trước đi, tôi nghe điện thoại".

"Được" Hạ Tuyết hiểu ý của Trang Minh Nguyệt, biết mình và Hàn Trung Trí khó khăn chung đụng, liền mượn cớ tránh ra, cô vội vã đứng lên, đi theo Trang Minh Nguyệt lên lầu, đi lên thang lầu, tầng hai Hàn gia, phân ra ba nơi, hành lang thật dài, tất cả đều bày biện kiến trúc cổ, trên hành lang đặt Hoa Mẫu Đơn thật xinh đẹp, cao quý ưu nhã, tươi tốt.

"Ồ" Hi Văn đứng hành lang phía bên trái, nhìn thấy cửa sổ sát đất, bên ngoài cửa sổ là cái hồ nhỏ xinh đẹp, cô bé vui vẻ chạy về phía trước, Trang Minh Nguyệt cũng vội vàng đi theo, Lý thẩm vẫn đứng ở cánh cửa phòng đầu tiên tại hành lang, nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Đây là phòng của cậu ba".

"À?" Hạ Tuyết sửng sốt, trong lòng không khỏi động, đứng bên cửa, suy nghĩ đã bay thật xa, cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu rõ thế giới của

Hàn Văn Kiệt, hẳn để lại ấn tượng cho cô, vĩnh viễn chỉ có nụ cười nhàn nhạt, áo trắng bác sĩ, phòng của hẳn sẽ như thế nào?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Thời Gian

"Tôi có thể đi vào thăm một chút không" Hạ Tuyết cảm giác dường như Lý thẩm có ý này, thật sự nhịn không được lòng hiếu kỳ, mỉm cười hỏi.

"Có thể!" Lý thẩm mỉm cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Ba cậu chủ, quanh năm suốt tháng, cũng không về được mấy ngày, trở về ít nhất là cậu ba, Cậu cả một tuần lễ về nhà một chuyến, nhưng về, cũng chỉ cùng lão gia và phu nhân ăn một bữa cơm rồi đi, cho nên những gian phòng này, bọn họ cũng không có ở qua, bên trong gần như giữ lại bày trí nhiều năm trước bọn họ còn ở trong nhà.

Hạ Tuyết trầm mặc, mỉm cười gật đầu.

"Mời vào" Lý thẩm mỉm cười đi trước vào gian phòng, sau đó Hạ Tuyết mỉm cười đi vào, đạp trên sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, nhìn cả căn phòng, cô sững sờ, thiết kế ngoài phòng khách, ôn nhu, tao nhã, mặt tường màu trắng kem, mặt tường bên trái treo một bộ tranh chữ rất lớn bằng gỗ Đàn Hương, bốn cái ghế sa lon màu đỏ, làm cho người ta chột cảm thấy ấm áp, giữa bàn trà, để một chậu sứ trắng trơn cỏ ngọc trai, bên cạnh ghế sa lon để một chiếc bình cao, trong bình cắm một bó mai vàng, chưa tới cuối mùa thu, mai vàng ở đâu tới ?

Cô đang kỳ quái, lại thấy Lý tẩu mỉm cười đứng bên ghế sa lon, giơ tay vén bức rèm che cánh cửa hình vòm, mỉm cười nói: "Bên trong là thư phòng của cậu ba, trong ba cậu chủ, cậu ba sách nhiều nhất, cậu cả thật sự không cần, bởi vì trí nhớ của hắn rất tốt".

Hạ Tuyết mỉm cười gật đầu, sau đó không nhìn được, đi vào thư phòng, quả thật thấy gần 50 quyển sách, khắp nơi đều là giá sách, còn có một tầng lầu nhỏ, nơi đó cũng bày đầy sách, Hạ Tuyết đi tới trước bàn đọc sách, dùng ngón tay quét nhẹ trên mặt bàn, chợt cảm thấy trơn bóng, giống như chủ nhân của nó, hốc mắt cô không khỏi ươn ướt, sau đó đi qua góc vuông bàn đọc sách, thấy cây đèn bàn cổ, trên cây đèn phủ một tấm da thêu hoa mai trắng, lịch sự tao nhã, tuyệt vời, cô cẩn thận nhìn ngọn đèn kia thật lâu, sau đó nhìn về phía quả địa cầu, trên bàn sách còn để một quyển “Hậu Học”, lại nhìn thấy một khung hình, cô chăm chú, cầm khung hình lên xem, lại thấy Hàn Văn Kiệt mặc áo bác sĩ trong buổi lễ tốt nghiệp, đội mũ bác sĩ, trong tay cầm một cuộn giấy, đứng dưới tàng cây hoa anh đào, mỉm cười, lúc đó hân ôn nhu và bình tĩnh như thế.

Hạ Tuyết không nhìn được cầm khung hình đó, sâu kín nhìn ánh mắt bình tĩnh, dịu dàng của Hàn Văn Kiệt trong hình, trong lòng không nhìn được đau xót, đối với người đàn ông này, có lẽ cả đời cô không thể quên, bởi vì hắn đã từng mang đến cho cuộc đời cô ấm áp đầu tiên, cô thở nhẹ, hai mắt sụp xuống ửng đỏ, cô vội vã muốn để khung hình xuống, đột nhiên phát hiện mọi thứ xung quanh rất yên tĩnh, cảm giác yên tĩnh này rất quen thuộc, hơn nữa xuất hiện một hơi thở sâu kín, bình yên, cô lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên kinh ngạc nhìn thấy Hàn Văn Kiệt không biết lúc nào đã đứng trước cửa hình vòm, mỉm cười nhìn mình, hắn mặc áo sơ mi màu trắng, áo chèn màu xanh kẻ ô vuông, quần tây màu xám tro, áo khoác ngoài màu xanh lá cây, giống như thường ngày, bình tĩnh, tao nhã.

"Anh về lúc nào ?" Dường như Hạ Tuyết sợ hãi biết bí mật gì, tranh thủ đặt khung hình xuống, cố nén nước mắt, miễn cưỡng cười nói.

Hàn Văn Kiệt vẫn nhìn Hạ Tuyết một lúc lâu, hơi cười, dịu dàng, quan tâm hỏi: "Cô tới lúc nào ?"

"Mới đến không bao lâu" Hạ Tuyết không biết giải thích thế nào, vội vàng cười, nói: "Hi Văn nói thích ngôi nhà này, muốn đi thăm khắp nơi,

bác gái dẫn chúng tôi lên lầu, lúc này đi qua phòng của anh, cũng chưa được anh đồng ý, đã vào rồi, rất xin lỗi".

Hàn Văn Kiệt vẫn trầm mặc nhìn Hạ Tuyết, trên mặt vẫn giống như thường ngày, bình tĩnh và không thể nắm bắt.

Hạ Tuyết vừa nhìn thấy ánh mắt kia có thể chọc thẳng lòng người, trái tim của cô đập mạnh, có chút lúng túng, bắt đầu cười ngây ngô.

Hàn Văn Kiệt nhìn cô cười ngây ngô, hắn cũng không nhịn được, cúi đầu cười một tiếng, đi tới, dịu dàng nói: "Cô muốn vào thăm một chút, dĩ nhiên là tôi hoan nghênh và cảm thấy vinh hạnh, nhưng ở trong này, bây giờ cũng không có bí mật gì"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, không nhịn được nhìn hắn, nói: "Ôi! Thiệt là! Tôi làm sao muốn vào ăn cắp bí mật của anh"

Hàn Văn Kiệt chỉ lặng lẽ cười, chậm rãi đi đến trước bàn đọc sách, tay đỡ nhẹ hồ sơ trên đứng thẳng lên, rồi ngẩng đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Hạ Tuyết, ánh mắt hắn lóe lên một cái, mỉm cười xoay người, cởi áo khoác của mình, đi ra khỏi cửa hình vòm, Hạ Tuyết nhìn bóng lưng của hắn rời đi, mặt của cô đỏ lên, đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như vậy, cô có chút ngượng ngùng đặt khung hình của hắn ngay ngắn, không nói lời nào nữa, muốn đưa chân chạy.

"Đi đâu?"

Tay Hạ Tuyết đã nắm khóa cửa muốn chạy ra đi, lại dừng ở cửa, có chút lúng túng xoay người, nhìn Hàn Văn Kiệt cười, hắn đã thay một cái len màu trắng, tháo mắt kính, mỉm cười đứng nơi tấm bình phong xanh biếc ngăn giữa phòng khách và phòng ngủ, nhìn Hạ Tuyết hỏi.

"Tôi không quấy rầy anh nữa, tôi đi tìm Hi Văn, ha ha" Hạ Tuyết không biết vì sao a, ở trước mặt của Hàn Văn Kiệt, mình luôn là cô gái 20 tuổi

ngốc nghếch.

"Tới đây, tôi bắt mạch cho cô, trông sắc mặt của cô tái nhợt" Hàn Văn Kiệt mỉm cười đi về phía ghế sa lon phòng trong khách nhỏ, ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, nhìn cô, gương mặt điềm nhiên nở nụ cười.

Hạ Tuyết đành chịu, bất đắc dĩ thở dài, mỉm cười, đi đến bên cạnh Hàn Văn Kiệt ngồi xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hắn.

Hàn Văn Kiệt không nói gì, cầm chiếc gối nhỏ xem mạch theo con rồng màu vàng bên cạnh, đặt trên bàn thủy tinh, tự nhiên cầm tay Hạ Tuyết đặt lên chiếc gối nhỏ, tự mình xấn cổ tay của cô, liếc mắt nhìn thấy vết cắt nơi mạch môn của cô, ánh mắt hẩn ngưng tụ, Hạ Tuyết muốn xoay tay lại, nhưng hẩn lại đè cổ tay của cô, không lên tiếng, cúi đầu xem mạch.

Cô sửng sốt nhìn hẩn.

Hẩn cũng không lên tiếng, hai mắt bắt đầu chăm chú.

Không khí trở nên thật yên tĩnh, thật yên tĩnh thật yên tĩnh, chỉ cần chỗ nào có Văn Kiệt, tất cả sẽ chậm lại, dấu vết thời gian cũng sẽ chậm lại.

Xung quanh Hạ Tuyết đột nhiên trở nên rất an bình và chậm rãi, dường như bồng bênh trong đám mây, có một loại tư tưởng tự nói với mình, tôi đến thế giới này, giống như một cơn gió, một áng mây, một hạt đậu đỏ, một đóa mai vàng, nghĩ đến đây, cô đột nhiên cười, cho đến khi có chút tiếng động ngoài cửa, cô kỳ quái vừa ngẩng đầu, sửng sờ, lại thấy vẻ mặt Hàn Văn Hạo trầm tĩnh và không thể nắm bắt, đứng bên cửa, trông mắt phát ra một loại tin tức có chút đáng sợ.

Cô có chút vội vàng, tay cử động một chút, Hàn Văn Kiệt lại cúi đầu nghiêm túc, đè cổ tay của cô vẫn nghe mạch, cũng không ngẩng đầu lên, giống như biết ai đang tiến vào.

Hàn Văn Hạo cũng không để ý đến em trai, chỉ chậm rãi đi vào, sau đó ngồi trên ghế sa lon, ôm vai cười như không cười nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng nhìn Hàn Văn Hạo, lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, cuối cùng, chỉ đành phải cúi đầu, có chút sững sờ, khẽ cắn môi.

"Đừng cắn xuống môi, đây là một thói quen xấu, lúc mùa đông, sẽ làm cho khoe môi bị nứt, làn môi sẽ bong tróc, nghiêm trọng một chút sẽ bị nhiễm trùng, nghiêm trọng một chút nữa, đôi môi xinh đẹp như vậy, nhìn không đẹp" Hàn Văn Kiệt cúi đầu, vẻ mặt thành thật nói.

"A" Hạ Tuyết ngoan ngoãn nghe lời.

Hàn Văn Hạo nhìn cô, tròn mắt hơi híp!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Không Được Đi

Hàn Văn Kiệt đổi lại một cái tay khác, vẫn nghe mạch.

Lẽ ra Hạ Tuyết không để ý, nhưng cảm thấy ánh mắt trước mặt càng lúc càng mãnh liệt, cô nhú mày, ngẩng đầu lên, thấy Hàn Văn Hạo đã rất không vui, cô kỳ quái trợn to hai mắt nhìn hắn, dùng ánh mắt hỏi hắn, anh làm sao vậy?

Hàn Văn Hạo vẫn không nói chuyện, bình tĩnh, tao nhả ôm vai, ngồi trên ghế nhìn cô.

Hạ Tuyết không hiểu nhìn hắn.

"Đổi tay" Hàn Văn Kiệt nghe xong tay bên này, sau đó cẩn thận sửa lại ống tay áo cho cô, rồi cầm một cái tay khác của cô, cẩn thận xem mạch.

Rốt cuộc, con người của Hàn Văn Hạo chuyển động, nhìn về phía em trai, trầm giọng hỏi: "Tại sao Mộng Hàm không tới?"

Hàn Văn Kiệt vẫn chăm chú nghe mạch, một lúc lâu hắn mới chậm rãi nói: "Cô ấy biết cha ở nhà, không dám đến, cô ấy mà đến, cha lại muốn cô ấy học chuyện làm ăn"

Hạ Tuyết không nhịn được cười, nhìn Hàn Văn Kiệt hỏi: "Không nghĩ tới có nhiều người sợ như vậy"

Mặt của cô vừa thu lại, biết là không lễ phép, cũng không dám nói nữa.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười ngẩng đầu lên, dịu dàng, cứng chiu nhìn Hạ Tuyết một cái, hỏi: "Cô cười cái gì? Muốn nói, thì ra có nhiều người sợ tôi cha như vậy? Trong lòng cô cũng vậy sao? "

"Phốc! " Hạ Tuyết không nhịn được, cười thoải mái, ánh mắt lấp lánh trong suốt, cả khuôn mặt tươi cười, hoạt bát, Hàn Văn Hạo nhìn nụ cười này chòng chọc, vẻ mặt càng trầm xuống, có chút không vui, nói: "Cho dù cô ấy sợ cha thế nào, hôm nay là ngày quan trọng như vậy, cô ấy nên đến, bây giờ làm thế thật không có lễ phép".

Hạ Tuyết lập tức ngẩng đầu nhìn người này.

Hàn Văn Kiệt giống như không nghe thấy, sau khi bắt mạch xong, liền cầm điện thoại trên bàn, căn dặn Lý thẩm ở dưới lầu: "Chuẩn bị một chút xanh, nửa chén nước lạnh, chừng 15 phút cho Hạ tiểu thư uống".

"Vâng ! " Lý thẩm lập tức đồng ý.

"Tại sao phải uống nước đậu xanh? " Hạ Tuyết kỳ quái nhìn Hàn Văn Kiệt.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười, vươn tay kéo sữa khăn choàng mà mẹ rất yêu thích cho Hạ Tuyết, nói: "Hôm nay đột nhiên luồng khí lạnh đến, có thể cô bị cảm, cho nên tôi bảo Lý thẩm nấu nước đậu xanh cho cô uống".

"A, khi tôi cảm cũng có thể làm như vậy? " Hạ Tuyết tò mò nhìn hẩn hỏi.

Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ nhìn cô, cười nói: "Được, cảm lạnh chia làm rất nhiều loại, cũng phải xem thể chất của người bệnh mà quyết định, cho nên có chuyện phải tìm đến bác sĩ, là ý tứ này, hiểu không ?"

"Ồ! " Hạ Tuyết rất nghe lời gật đầu.

Hàn Văn Hạo nhìn thái độ này của cô, ánh mắt nheo lại.

Hàn Văn Kiệt sửa sang xong khăn choàng cho Hạ Tuyết, mới quay đầu nhìn anh cả một cái, giống như lơ đãng, khẽ mỉm cười hỏi: "Hôm nay không đi thăm chị dâu sao?"

Trong lòng của Hạ Tuyết hơi hồi hộp, có chút căng thẳng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nhìn ánh mắt bình tĩnh của em trai, chợt nhú mày, nói: "Anh muốn đi thăm cô ấy hay không, không cần chú nói nhiều".

Hàn Văn Kiệt nghe xong, chỉ hơi gật đầu, cúi người, hai tay đan nhau.

Không khí này không đúng lắm, Hạ Tuyết có chút sợ, cười khúc khích nói: "Tôi ra ngoài xem Hi Văn ở đâu một chút".

"Em vừa tới đây làm gì hay sao?" Hàn Văn Hạo đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hạ Tuyết hỏi.

Hạ Tuyết nhất thời nhìn Hàn Văn Hạo, mặt đỏ lên nói: "Tôi chỉ vào thăm một chút, thật tò mò".

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, nói: "Nếu vậy, cũng đến phòng tôi thăm một chút đi".

"Không muốn! ! Tôi cũng không phải chưa từng đến nhà anh, chắc chắn cũng giống như vậy" Hạ Tuyết vội vàng từ chối.

"Chắc chắn không giống nhau" Hàn Văn Hạo “Soạt” một tiếng đứng lên, lập tức nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết, kéo cô đi ra ngoài, cô lại đứng chặt bên cạnh cửa, quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt một cái, Hàn Văn Hạo sốt ruột nói: "Đi"

Hàn Văn Kiệt bình tĩnh ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười nhìn anh trai.

Hàn Văn Hạo cắn răng, dùng sức kéo ra, cũng đã kéo được Hạ Tuyết ra khỏi phòng của em trai, sau đó bước nhanh qua hành lang thật dài đi tới đầu bên kia.

"Tôi không muốn đến phòng của anh, đến lúc đó, cha của anh nhìn thấy, nhất định sẽ mất hứng!" Hạ Tuyết sốt ruột giãy giụa cổ tay, đứng lại trên sàn nhà, nắm chặt khóa cửa một gian phòng khác, không chịu đi về phía trước, Hàn Văn Hạo lập tức quay đầu nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt phát sáng giống như đinh đâm vào lòng Hạ Tuyết "Em sợ cha tôi ? Hay sợ Văn Kiệt ?"

Hạ Tuyết sững sờ, nhìn hẩn hỏi: "Anh có ý gì ?"

Hàn Văn Hạo đột nhiên tiến tới gần Hạ Tuyết, khôi phục lại vẻ bén nhọn và đáng sợ của hẩn, nói: "Tôi chưa quên, người em yêu là Văn Kiệt ! !". Ở trong lòng của hẩn, hẩn không ngại Daniel, nhưng ở trong lòng của Hạ Tuyết, em trai như ngàn vạn ngọn núi lớn, loại cảm giác này mới là nguy hiểm lớn nhất !

Sắc mặt của Hạ Tuyết lạnh lẽo, cũng nhìn hẩn nói: "Thì sao ?"

Hàn Văn Hạo lập tức nắm chặt cổ tay của cô, để cho cô dựa sát vào mình, vẻ mặt lạnh lùng, cứng nhắc, nói: "Tôi muốn biết, trong lòng của em, rốt cuộc hẩn có bao nhiêu phân lượng? Em đối với em trai của tôi, rốt cuộc yêu đến bao nhiêu?"

"Tại sao tôi phải nói cho anh ? Đến bây giờ, anh vẫn sợ tôi sẽ quấy nhiễu cuộc sống của em trai anh? " Hạ Tuyết không thích thái độ của hẩn như vậy.

Tròng mắt sắc bén Hàn Văn Hạo chợt lóe lên nhìn Hạ Tuyết, tay dùng sức, kéo cô nhanh chóng đi về phía trước.

Hạ Tuyết khẽ cắn chặt môi, tức giận hất tay nói: "Tôi không muốn vào phòng với anh !"

Hàn Văn Hạo không để ý tới cô, chỉ kéo Hạ Tuyết đi tới cuối hành lang thật dài, cánh cửa chính trang trí hoa văn đang ở trước mắt, hắn nắm chặt ổ khóa cửa bằng vàng, vặn một cái, cửa mở ra, hắn kéo Hạ Tuyết vào, “phịch” một tiếng đóng cửa lại! !

Hàn Văn Kiệt dựa tại cạnh cửa, hai mắt lóe ra ánh sáng dịu dàng, nhìn cánh cửa khép chặt, suy nghĩ một chút, chỉ cười cười, đi xuống lầu.

"A" Cả người Hạ Tuyết ngã trên ghế sa lon, nắm chặt cổ tay của mình, không thể tin được, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo, tức giận nói: "Anh muốn làm gì ?"

Hàn Văn Hạo đứng trước mặt của Hạ Tuyết, vươn tay siết chặt cằm của cô, nâng mặt của cô, nhìn kỹ hai tròng mắt của cô, sắc mặt khẽ biến thành co quắp, nói: "Ở trước mặt của tôi, giống như một con hổ nhỏ! ! Ở trước mặt của Văn Kiệt, lại như một con thỏ nhỏ! ! Cho tới bây giờ, tôi cũng chưa từng nhìn thấy bộ dáng dễ bảo như vậy, em làm cho tôi cảm giác, dường như em muốn chết trong thế giới dịu dàng của hắn ! ! Cứ như vậy động lòng? Sáu năm rồi, vẫn yêu thái quá sao? Nếu thật yêu thái quá như vậy, sao lại đồng ý Daniel ?"

Hạ Tuyết “soạt” một tiếng, tức giận đứng lên, nhìn thẳng ánh mắt giống như con báo nhỏ của Hàn Văn Hạo, nói: "Tôi muốn yêu người nào, thích người nào, lựa chọn người nào, mắc mớ gì tới anh ? Không phải là anh cũng có vợ chưa cưới sao? Anh có tư cách gì lên tiếng phê phán tôi ?"

Hàn Văn Hạo một tay kìm chặt cánh tay Hạ Tuyết, cắn răng, tức giận gầm nhẹ: "Nếu thật giống như em nói, chẳng quan hệ đến tôi, vậy hôm nay em để cho tôi hôn khắp toàn thân của em, là tại sao?"

"Bốp" Hạ Tuyết hung hăng tát một bạt tai lên khuôn mặt Hàn Văn Hạo, tức giận đến toàn thân run rẩy, thật sự không muốn nói nữa, mặt lạnh xoay người rời đi.

Sau khi Hàn Văn Hạo bị một bạt tai, càng tức giận hơn, lập tức nắm chặt cổ tay của cô, ném cả người cô ngã trên ghế sa lon, nói: "Không cho phép đi! ! Không được đi ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 446

Truyện đang cập nhật

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Hai Chữ

Hạ Tuyết bị ném trên ghế sa lon, tức giận đến xanh mặt, cô “soạt” một tiếng, đứng lên, vừa đi ra ngoài, vừa tức giận gào lên: "Tôi muốn đi, muốn ở, tại sao anh ngăn cản tôi ?

Hàn Văn Hạo nắm chặt cánh tay của cô, cứng rắn kéo cô trở về, nói: "Không cho đi! !

"Anh buông tay! ! " Hạ Tuyết tức giận đẩy hẳn ra, liều mạng xông đến bên cửa, Hàn Văn Hạo nhìn hai tròng mắt của cô, đích xác là nổi giận, hẳn lập tức thừa dịp cô muốn tông cửa xông ra ngoài, nắm chặt cánh tay của cô, mạnh thở một hơi, thái độ dịu lại, thấp giọng nói: "Đừng như vậy!

"Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh là kẻ điên, lôi tôi vào, anh cũng không sợ người trong nhà của anh nói xấu! ! Tôi muốn đi ra ngoài! " Hạ Tuyết lại muốn vặn khóa cửa, Hàn Văn Hạo lại bắt chặt cánh tay của cô, nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Không được đi !

"Cút! " Hạ Tuyết thật sự tức giận đến không thể nhịn nổi nữa, cô cắn chặt răng, liều mạng giãy giụa, bây giờ Hàn Văn Hạo không có biện pháp, từ sau lưng nhanh chóng ôm lấy cô, mặt chôn ở cổ của cô, nói: "Được rồi, tôi xin lỗi !"

"Anh tát người ta một bạt tai, rồi cho người ta một viên kẹo, có ích lợi gì? " Hạ Tuyết lạnh lùng nói xong, lại muốn ra cửa, Hàn Văn Hạo nắm chặt tay của cô, sau đó kéo cả người cô trở lại, ôm vào trong ngực, cúi đầu muốn hôn cô, cô lại cắn răng, hai mắt đỏ bừng, đẩy hẳn ra, tránh né nụ hôn của hắn, nói: "Tôi không muốn anh hôn tôi ! !

Dưới tình thế cấp bách, Hàn Văn Hạo đột nhiên ôm cả người cô, đập trên thảm lông cừu màu nâu, đi tới phòng ngủ của mình.

"Anh muốn làm gì? Anh buông tôi ra! " Trong lòng của Hạ Tuyết bị ủy khuất, đánh hấn, cố sức vỗ bờ vai của hấn, kéo áo sơ mi của hấn.

Hàn Văn Hạo không để ý tới cô, chỉ nhanh chóng ôm cô đặt xuống giường màu xanh dương đậm thêu hoa văn hạnh phúc, sau đó cả người đè lên người cô, ôm mặt của cô muốn hôn cô.

"Buông tay! ! Con báo chết tiệt này ! ! " Hạ Tuyết tức giận đến sắc mặt đỏ bừng đẩy hấn ra, muốn nhảy xuống giường, nhưng Hàn Văn Hạo lại phía sau lưng ôm lấy cô lăn xuống, sau đó đè lên người của cô, cắn chặt răng, đè mạnh xuống người cô, sau đó ngẩng đầu, hai mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào cô, gầm nhẹ: "Tôi đã nói xin lỗi với em rồi, còn không được? Cho tới bây giờ tôi cũng không nói xin lỗi với cô gái nào! Không! ! Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nói xin lỗi với bất cứ ai ! ! "

"Đó là chuyện của anh! Tại sao tôi phải chịu đựng cho anh vũ nhục ? Anh thật là cái gì cũng nói ra được !" Hạ Tuyết tức giận muốn giãy giụa, nhưng lại không thể động đậy, vừa mệt, đầu đầy mồ hôi, cô bất đắc dĩ cố sức nói: "Tại sao sáu năm trước rồi sáu năm sau, chúng ta cũng như vậy? Tại sao anh muốn đối xử với tôi như vậy? "

"Em không muốn biết sao ? " Hàn Văn Hạo nhìn cô nói!

Hạ Tuyết tránh né vấn đề này, thở phì phò nói: "Tôi không muốn biết! Tôi chỉ biết anh làm cho tôi mệt chết đi ! "

Hàn Văn Hạo không ngờ cô có loại cảm xúc này, cúi đầu ăn vạ, nói: "Hôn một chút".

"Không muốn" Hạ Tuyết xoay mặt đi.

Hàn Văn Hạo lại hôn lên mặt của cô, sau đó cúi đầu, khẽ hôn tai của cô, giọng khàn khàn, ở bên tai của cô, giống như đang thì thầm: "Cho tới bây giờ, cũng không có ai nằm lên cái giường này, em là người thứ nhất".

Hạ Tuyết nghe xong, giật mình, ánh mắt giận dữ cũng giảm bớt, nhưng vẫn tức giận muốn đẩy hắn ra, nói: "Chỉ một mình tôi thì thế nào? Có gì đặc biệt hơn người?"

Hàn Văn Hạo lại ôm chặt cô, cúi đầu, giọng nói khàn khàn: "Tôi rất thích hai chữ mà em gọi tôi ở khu vui chơi".

"Ở khu vui chơi, tôi nói rất nhiều lời, tôi đều quên mất" Hạ Tuyết vẫn tức giận nói.

"Em quên sao?" Hàn Văn Hạo ôm lấy cô, đuôi mắt nơi xẹt qua một chút dịu dàng, cúi đầu nói: "Em gọi tôi là chồng ới"

Hạ Tuyết giật mình, sắc mặt đỏ bừng, cô chớp mắt, nhìn chồng chọc hăn, có chút lúng túng nói: "Tôi có sao? Tôi có sao? Tôi không có"

"Tại sao lại không có?" Hàn Văn Hạo biết không thể lấy cứng đối cứng với Hạ Tuyết, cũng không dám chạm vào cô, liền cúi đầu hôn nhẹ tai của cô, làm cho cô toàn thân ngứa ngáy, rồi kêu nhỏ: "Vợ ới".

Trái tim Hạ Tuyết phanh phanh nháy, cả người nhanh chóng tràn qua dòng nước ấm, cô khẽ cắn môi, hai mắt xốc xếch nhìn hăn một cái, nói: "Nói bậy! Ai là vợ của anh? Vợ của anh đang nằm trong bệnh viện, không nên nói lời quá đáng như vậy"

"Không phải gia gia bảo chúng ta nghe theo tiếng nói trái tim sao? Tiếng nói trái tim không phải là hạnh phúc sao? Tôi thích gọi em là vợ" Hàn Văn Hạo vừa nói, vừa hôn nhẹ lên khuôn mặt của cô, tai của cô, cổ của cô, hôn rất tình thâm.

"Anh đừng như vậy" Hạ Tuyết lập tức mềm nhũn, trên mặt tràn qua một chút nụ cười, nhưng không phản kháng, chỉ nhẹ giọng gọi hân.

"Tôi muốn em gọi tôi như vậy một lần nữa" Hàn Văn Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, hai mắt đầy dịu dàng nói.

"Tránh! " Hạ Tuyết cố ý đẩy hân ra!

"Vợ ời" Hàn Văn Hạo kêu xong, cũng không nhận được cười, muốn cúi đầu khẽ hôn cô.

"Anh như vậy, đây là nhà của anh, đến lúc đó cha mẹ anh biết, không phải đem tôi ra trách mắng ? Đứng đắn một chút, một chút nữa Lý thẩm còn đưa nước lên cho tôi uống đó" Hạ Tuyết mặt của vừa đỏ bừng.

"Cho đến bây giờ tôi cũng không để ý đến ánh mắt và tâm tư của bất kỳ ai" Hàn Văn Hạo bá đạo nói.

"Vậy tôi thế nào ? " Hạ Tuyết nhìn hân, đột nhiên hỏi.

Hàn Văn Hạo đột nhiên cúi đầu nhìn cô, xẹt qua nụ cười thần bí, mới đột nhiên đưa tay khều nhẹ sợi tóc trên trán cô, nhìn hai tròng mắt lấp lánh, trong suốt của cô, nói: "Em nói đi?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Tắm Ảnh

"Tôi làm sao biết". Hạ Tuyết không muốn nghe, lại không khỏi cười một tiếng.

Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn Hạ Tuyết nằm dưới người mình, trên mặt đỏ bừng, lộ ra nụ cười thẹn thùng, cảm giác dây dưa triền miên làm cho trong lòng hân trào lên suy nghĩ vô hạn, kiềm chế không được nữa, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giọng khàn khàn, hai mắt nóng rực nhìn cô, nói: "Hôn một chút".

Hạ Tuyết xoay mặt, không lên tiếng, lại xấu hổ cười.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng cô như vậy, bật cười, từ từ cúi đầu, vừa muốn khẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cô, lúc này tiếng gõ cửa cũng vang lên, hân sững sờ, trên mặt không vui ngẩng đầu, hỏi: "Ai ?".

"Cậu cả, nước đã nấu xong rồi" Lý thẩm mỉm cười đứng ở bên ngoài nói.

Hàn Văn Hạo thở dốc một hơi, nhìn Hạ Tuyết phía dưới, có chút không cam lòng, véo nhẹ cằm của cô nói: "Chờ một chút !?"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó đẩy hân ra nói: "Được rồi! ! Mau dậy đi! Không nên để người khác nói xấu! Tôi cũng muốn đi ra ngoài!"

"Chờ một chút!" Hàn Văn Hạo đứng dậy, sau đó chậm rãi đi ra bình phong, đi tới cửa, mở cửa, liền nhìn thấy Lý tẩu đang cầm một chén nước đậu xanh, đứng ở cửa chờ mình.

"Đưa cho tôi được rồi!" Hàn Văn Hạo nhận lấy chén, sau đó vừa muốn xoay người, lại thấy Văn Kiệt lúc nãy lên lầu muốn về phòng, hai mắt hần phát ra một chút ánh sáng khiêu khích nhìn em trai, Hàn Văn Kiệt cũng đứng ở bên cửa, mỉm cười nhìn anh trai.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, mặt lạnh cầm chén nước xanh, hai mắt nhìn chòng chọc em trai, cửa đóng “phịch” một tiếng ! !

Hạ Tuyết giật mình, ngồi bên trong, nhìn Hàn Văn Hạo mặt lạnh đi tới, nói: "Anh làm gì đóng cửa lớn tiếng như vậy".

Hàn Văn Hạo đang cầm chén đi tới, vừa nhớ đến ánh mắt bình tĩnh của em trai, lồng ngực của hắn đột nhiên phập phồng kịch liệt, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh sáu năm trước, rồi sáu năm sau, Hạ Tuyết ném cái khăn tay trắng của mình, cô yêu em trai của mình ! ! Cô yêu em trai của mình ! ! Hắn cắn răng, đem chén nước để xuống bên giường, đột nhiên giống như mãnh thú nhào về phía Hạ Tuyết, đè trên người của cô, hôn lên môi của cô.

"Ừm" Hạ Tuyết bị hắn đột nhiên mãnh liệt có chút giật mình, cô bị đè chặt, thân thể không thể động đậy, hai tay vỗ bờ vai của hắn, vừa định muốn nói chuyện, lại bị Hàn Văn Hạo cuồng nhiệt mút đầu lưỡi mình, trong hơi thở truyền tới khí nóng dồn dập, hắn lộ ra tham muốn giữ lấy mãnh liệt, lẽ ra cô nên cự tuyệt, nhưng cô phát hiện, nụ hôn của hắn như có ma lực, làm cho không một ai có thể cự tuyệt, thậm chí chống đỡ không được, cô nhắm mắt lại, đón nụ hôn của hắn, hai tay ôm cổ của hắn.

Hàn Văn Hạo vừa mút đầu lưỡi ngọt ngào của cô, vừa nhanh chóng cởi áo khoác âu phục của mình, ném xuống sàn, rồi cởi bỏ giày, từng bước đè lên thân thể của cô lăn vào bên trong giường, hai tay không chút cố kỵ xông vào cổ áo của cô, xoa nắn cô.

"Ừm" Hạ Tuyết vẫn đón nhận nụ hôn của hắn, hơi thở hỗn hển, hai tay không nhịn được xoa nhẹ lồng ngực của hắn, khi xẹt qua lồng ngực rắn chắc, nhớ tới đã từng nhìn thấy hắn xích lửa trên người, đang lúc mặt của cô nóng lên, đầu ngón tay hơi hơi run run, trong lòng dâng lên một luồng hơi nóng, thật ra cô cũng nhiệt tình yêu thương thân thể của hắn, muốn chết trong thân thể của hắn một lần nữa, hắn vô lại, bá đạo, mọi thứ của hắn, cũng làm cho người ta mê muội.

Hàn Văn Hạo kết thúc nụ hôn thật lâu, lại nhanh chóng hôn lên mặt của cô, cằm của cô, cổ của cô, nhanh chóng cách lớp quần áo hôn cô.

Hạ Tuyết ngẩng mặt lên, thở phì phò, hai tay khẽ xoa đầu tóc mềm mại của hắn, Hàn Văn Hạo cảm thấy cô có chút dịu dàng, rốt cuộc trong lòng cảm giác cô gái này có lẽ có chút yêu của mình, hắn lập tức kết thúc nụ hôn kia, ngẩng đầu lên, thở phì phò, ôm mặt của cô, nhìn vào hai tròng mắt của cô, hỏi: "Rốt cuộc em yêu ai ?"

"Tôi không có phức tạp như thế" Hạ Tuyết nhìn hai tròng mắt cuồng nhiệt của Hàn Văn Hạo, không nhịn được đau lòng, vươn tay nhẹ nhàng ôm mặt của hắn, nhìn khuôn mặt hắn lộ ra bá đạo, giống như trẻ con, cô đột nhiên bật cười, hơi nâng cao đầu hôn lên môi hắn.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng lên, không nói lời nào, cúi đầu mãnh liệt ôm hôn cô, thậm chí không ngừng di động, tay của hắn đã muốn dò vào trong quần, kéo chặt cô, muốn kéo quần xuống.

"Hàn Văn Hạo! Đang ở nhà của anh! !" Hạ Tuyết giữ một chút bình tĩnh nhìn hắn nói.

"Nếu không phải ở nhà tôi, em nguyện ý cho tôi không?" Hàn Văn Hạo nhanh chóng hỏi cô! Thật là bá đạo! !

"Đi đi! " Trong lòng của Hạ Tuyết vừa động, nhưng vẫn đẩy hắn ra, lộ ra một chút nụ cười nói: "Không phải anh dẫn tôi vào thăm phòng của anh

sao".

Hàn Văn Hạo nhìn cô, đột nhiên bật cười, nắm cằm của cô, nói: "Em từ từ thăm đi, tôi đi tắm, thay đồ xong ra ngoài với em".

Hạ Tuyết đành phải cười khẽ một tiếng.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng cô như vậy, không nhìn được, cúi đầu hôn lên môi của cô, ở bên tai của cô thì thầm nói: "Vợ ời"

Hai mắt Hạ Tuyết đỏ lên, sau đó vỗ vai của hắn, mỉm cười nói: "Được rồi! Mau đi đi "

Hàn Văn Hạo vừa nhìn cô, vừa cười khẽ, đứng dậy, chậm rãi đi vào một trong cửa nhỏ sau phòng ngủ, Hạ Tuyết vẫn nằm trên giường, tay nhẹ nhẹ vuốt trên khăn trải giường tơ tằm mềm mại, nhìn phía trên đèn chỉ vàng thêu hoa văn đôi chim uyên, trông rất sống động, không trách được, gia đình hiển hách như Hàn gia, người bên ngoài vẫn nói chuyện say sưa, cuộc sống tinh xảo, hoàn mỹ như vậy, trên đời này có bao nhiêu người có thể có.

Giờ khắc này, trong lòng của cô lạnh lẽo, lúc này thu lấy nhiệt độ từ trên người của Hàn Văn Hạo đã nhanh chóng lạnh lẽo, cô khẽ chuyển đầu nhìn một chiếc đèn bàn bên mép giường, đang phát ra ánh sáng màu vàng, một màn lụa mỏng bao bọc chiếc đèn bàn, thêu vài con chim sơn ca đậu trên đầu cành, trong các loài chim, chim sơn ca được ví như linh hồn, nghiêng nhìn phía trước, hai mắt cũng lộ ra trong suốt.

Cô sâu kín nhìn con chim sơn ca này một lúc lâu, vừa muốn dời tầm mắt, lại phát hiện trên tủ nhỏ trước giường, trưng bày tấm ảnh Tần Thư Lôi lúc đính hôn, đang cầm bó hoa, cô sững sờ, nhìn tấm ảnh này, trái tim của mình giống như bị quả chùy nặng nề đập một cái!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 449: Ông Thọ

Hạ Tuyết ngồi dậy, hai mắt bắt đầu lóe lên lo lắng, chậm rãi vươn tay, cầm khung hình lên, nhìn Tần Thư Lôi đứng trước bánh ngọt dính hôn, đang ngậm răng cười khê, thật quyến rũ và hạnh phúc, hai tròng mắt của cô đỏ lên, nhớ mình đã từng nói lời thề son sắt: Phụ nữ không nên tổn thương phụ nữ!

Thực tế giống như một cái tát tai thật mạnh, hung ác tát vào mặt của mình! Mặt đỏ tới mang tai, ô ô vang dội! Mất hết mặt mũi!

Hạ Tuyết tranh thủ trả khung hình về chỗ cũ, không dám nhìn lại, một tay chặn ngực, biết lòng tham của mình đã qua, bắt đầu trừng phạt mình, chút kích động đã qua, về nguyên tắc, về trong sạch, giống như con chim sơn ca in trên lụa mỏng, nó đẹp nhất, nhưng có lẽ mất đi sinh mạng và chân thật. Hạ Tuyết chậm rãi đứng dậy, nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm ở phía sau phòng ngủ, đối với người yêu nhau, âm thanh này, thật ra nghe cảm động nhất, giống như bọn họ trải qua cuộc sống gia đình bình yên, rất gần gũi, rất quen thuộc.

Hạ Tuyết từ từ đi tới cạnh cửa phòng tắm, nhẹ tay đỡ trên khung cửa, lắng nghe tiếng nước chảy, hai tròng mắt của cô lộ ra nụ cười, chẳng qua rất khổ sở, cô thở dài một hơi, không nghĩ nhiều, chậm rãi xoay người rời khỏi phòng của Hàn Văn Hạo, cẩn thận khép cửa lại.

Tiếng nước chảy dần dần ngưng lại, trên người Hàn Văn Hạo, quần khăn tắm bao chặt bên hông, vừa xới mái tóc ướt đầm của mình, vừa đi ra ngoài nói: "Ở trong phòng của tôi chờ lâu, em thích không?"

Tĩnh lặng! Một mảnh tĩnh lặng! Rất tĩnh lặng.

Hàn Văn Hạo ngây ngô đứng bên cửa, nhìn bốn phía yên tĩnh, hăn nhướn mày, lại đi ra phòng khách, thư phòng, tầng lầu nhỏ, hồ tắm lộ thiên, cũng không thấy người, hăn lại trở về phòng ngủ, nhìn nếp nhăn nơi nệm giường, ánh mắt chột lóe, rốt cuộc phát hiện có chút không ổn, hăn nhìn thấy tấm ảnh của Tần Thư Lôi đang đặt ở dưới đèn bàn, hăn căng thẳng quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa.

Hạ Tuyết bước nhanh ra khỏi phòng, đột nhiên thấy Hàn Văn Vũ mặc áo len cao cổ màu trắng, bên ngoài khoác áo khoác màu cà phê, cổ đang quấn khăn choàng màu đỏ thẫm, đang đứng ở cửa cầu thang, quả nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết đến nhà mình như mọi người nói, hăn lập tức cười lên ha hả, nhào tới đến trước mặt của Hạ Tuyết, ôm cả người cô lên, xoay vòng tròn, nói: "Ôi, mẹ ời! ! Cô thật sự tới nhà của tôi à! ! Ôi, tôi vui quá đi ! Ngày nào cô cũng tới nhà của tôi ! ! Chúng ta ngày nào cũng ở chung !

Hạ Tuyết bị Hàn Văn Vũ ôm xoay tròn choáng váng, cô “a” một tiếng, cười to nói: "Ôi chao, tổ tông ời! Tôi choáng váng rồi, đừng xoay nữa !

Hàn Văn Kiệt nghe tiếng nói, cũng ra khỏi phòng, thấy anh hai như vậy, hăn đột nhiên bật cười.

Hàn Văn Vũ ôm Hạ Tuyết, nhìn cô, thật nhiệt tình cười nói: "Không nói gạt cô, tôi muốn bắt chước hôn lễ của người bạn thân, nếu nói sáu năm sau, chúng ta còn chưa kết hôn, chúng ta ở cùng nhau đi! Tôi muốn kết hôn với cô ! Tôi ôm cô vào động phòng !"

Hạ Tuyết nghe không khỏi cười một tiếng, sau đó vỗ vào vai của hăn nói: "Này! Lời như thế anh cũng dám nói! "

"Tới đây! ! Vào phòng tôi!" Hàn Văn Vũ trực tiếp ôm Hạ Tuyết đi vào phòng của mình, Hạ Tuyết nhìn thấy một phòng khách tương đối hiện đại, nhưng bên bộ ghế sa lon màu cà phê, lại đặt một bức tượng điêu khắc Ông Thọ trông rất sống động, đang cầm quả đào tiên, cười ha ha nhìn mình, cô vừa nhìn thấy bức tượng ông Thọ này, không nhịn được cất tiếng cười to nói: "Đây là có chuyện gì, ở đâu có Ông Thọ cao bằng người vậy?"

Hàn Văn Kiệt mỉm cười đi tới nói: "Ông Thọ này vốn bày biện trong phòng của cha mẹ chúng tôi, nhưng từ lúc anh hai biết chuyện tới giờ, hẳn vẫn nói mình là cháu của ông Thọ, muốn mang vào trong phòng của mình, lúc đầu, cha mẹ không đồng ý, sau đó hẳn thừa dịp người cả nhà đi du lịch, tự mình dời qua đây! Người này không biết xấu hổ !"

"Ôi chao! Bây giờ nó thuộc về tôi ! Cô thích không, tôi đưa cho cô" Hàn Văn Hạo lập tức nhìn Hạ Tuyết nhiệt tình cười hỏi.

Hạ Tuyết đứng ngay ngắn, thật sự cảm thấy Ông Thọ này rất đáng yêu, tò mò đi tới, tay nhẹ xoa xoa mặt của Ông Thọ, kỳ quái hỏi: "Cái này làm bằng vật liệu gì mà rất trơn bóng a".

"Đây là đồ cổ ! ! " Hàn Văn Vũ lập tức đi tới sau lưng Hạ Tuyết, ôm chặt bả vai của cô, giống như vợ chồng, cười nói: "Nếu cô gả cho tôi tôi liền mang nó về nhà của chúng ta! !"

Hàn Văn Hạo thay áo len màu xanh dương nhạt, quần dài màu xám tro, nhanh chóng ra khỏi phòng, lo lắng muốn đi xuống lầu, lại nghe trong phòng của em trai có tiếng cười, hẳn nhanh chóng đi tới, vừa tới cửa, nghe được câu này, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, liền đi vào nói: "Ngay cả khi chú kết hôn, Ông Thọ này chú cũng không mang đi được ! Gần 10 triệu đó, chú có thể bảo toàn hòn đá này sao?"

"10 triệu ?" Hạ Tuyết kinh ngạc nhìn Ông Thọ này "Không thể nào"

Hàn Văn Kiệt cười nhẹ nói: "Cái này làm từ ngọc tinh khiết!"

"Ôi chào! Tiền tài là vật ngoài thân, Hạ Tuyết thích, vác đi đi! " Hàn Văn Vũ lập tức sáng khoái nói.

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ cười nói: "Vậy tôi không cần gả cho anh!"

Hàn Văn Vũ lập tức nắm chặt hai tay của Hạ Tuyết, nhìn cô đắm đuối đưa tình nói: "Cô nguyện ý hôn tôi một cái, tôi sẽ cho cô !"

Hàn Văn Hạo lập tức cắn chặt răng, nắm chặt vai Hàn Văn Vũ, nghiêng người ra trước, mặt lạnh nói: "Chờ chú về ăn cơm lâu như vậy, bây giờ mới trở về, không có lễ phép! Đi xuống đi! "

"Không!" Hàn Văn Vũ muốn nhào vào Hạ Tuyết!

"Đi xuống! ! " Hàn Văn Hạo lại quát em trai! !

"Hừ! Hạ Tuyết, chúng ta đi!" Hàn Văn Vũ tức giận trợn mắt nhìn anh trai một cái, kéo tay Hạ Tuyết muốn đi xuống, Hàn Văn Hạo căng thẳng nhìn Hạ Tuyết nở nụ cười nhàn nhạt, hẩn âm thầm nắm nhẹ tay của cô, hai mắt nóng rực nhìn cô.

Hạ Tuyết cúi đầu không lên tiếng, nhẹ nhàng tránh thoát, sau đó cùng Hàn Văn Vũ đi ra ngoài.

Hàn Văn Hạo đứng ở trong phòng, cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm, ánh mắt mãnh liệt chớp lóe.

Phòng khách Hàn gia bởi vì cháu gái mà tất cả đèn lồng được thắp sáng, bởi vì chuẩn bị dùng bữa ăn, tất cả người giúp việc rồi rút đi tới đi lui, trong tay bưng các loại bánh ngọt đem về phòng bếp, một nhóm người giúp việc khác, mang trà khai vị trước bữa ăn tối, đứng thành một hàng, từ bên trong phòng bếp đi ra, để đi tới phòng ăn.

Trong lúc Hi Văn chờ hai chú về, đã đi xem trong nhà từ trên xuống dưới, càng xem càng thích nhà của cha, chỗ nào trong nhà cô bé cũng thích, nhưng không thích ông nội!

Hàn Trung Trí vẫn ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt cũng không rời cháu gái, nhìn cháu gái lớn, dáng dấp thông minh hoạt bát, ông ta càng nhìn càng vui vẻ, cất tiếng cười to lên.

"Các cậu chủ và Hạ tiểu thư đã xuống, chúng ta có thể ăn cơm" Lý thẩm đi vào phòng khách nhìn Hàn Trung Trí nói.

"Được rồi, được rồi, được rồi, Hi Văn, ăn cơm" Hàn Trung Trí nhìn cháu gái ngoắc tay, sau đó mọi người cùng nhau đi tới phòng ăn, Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ cũng mỉm cười, cùng với Hạ Tuyết đi xuống lầu.

Hàn Văn Hạo đứng trên cầu thang, nhìn bóng lưng Hạ Tuyết, sắc mặt tối tăm, có chút lo lắng đi theo.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 450: Ao Sen

Lúc người Hàn gia dùng cơm, vô cùng nghiêm túc, mặc kệ từ lễ nghi dùng cơm, đến trà khai vị, món ăn khai vị, tất cả do chuyên gia phân tích dinh dưỡng thể trạng của từng người, sau đó sẽ tiến hành chế món ăn.

Hàn Trung Trí dắt Hi Văn, ngồi vào bàn ăn gỗ lim khảm Phỉ Thúy hình chữ nhật, Lý thẩm nhìn ý tứ của Hàn Trung Trí, muốn Hi Văn ngồi vị trí bên cạnh mình, lập tức bảo người giúp việc mang một cái ghế nhỏ, cao, bằng gỗ thanh đàn, đặt nhẹ bên cạnh Hàn Trung Trí, sau đó bảo người giúp việc đặt chiếc nệm màu đỏ thẫm thêu chim Phượng Hoàng, thành ghế dựa đặt nệm màu tím đậm thêu hoa văn ông Thọ nhỏ ôm đào tiên, rồi cẩn thận ôm Hi Văn ngồi bên cạnh ông nội, từ trước đến giờ, vị trí này, trong gia tộc, thế hệ chú bác ở Hàn gia, cũng không người nào có thể ngồi, có thể thấy Hàn Trung Trí rất thương yêu Hi Văn.

Hi Văn ngồi trên chiếc ghế cao, mỉm cười nhìn bà nội ngồi ở vị trí đầu tiên phía bên phải, mẹ và bà nội ngồi chung một chỗ, sau đó cha theo chỗ ngồi xuống, hai người chú ngồi phía bên trái, cô bé đột nhiên tò mò hỏi: "Lễ nghi bàn ăn ở Trung quốc, trước là chủ nhân, kế là khách nữ, sau là khách nam sao? Khách chính, ngồi bên phải?"

"Đối chiếu thật thông minh! " Hàn Trung Trí nghe cháu gái nói ngắn gọn, rõ ràng như vậy, ông ta rất vui vẻ, khẽ vuốt tóc Hi Văn.

Trang Minh Nguyệt cũng vui vẻ nói: "Mang thức ăn lên đi".

"Vâng !" Lý thẩm nháy nháy mắt, người giúp việc lập tức đi về phía bên cạnh bàn ăn, đặt một cái bàn tròn nhỏ, dùng khay màu vàng, trước mặt của

mỗi người, đặt xuống để lột dưa, đôi dưa, cái đĩa, chén kim loại, muống canh, chén canh, chén nước, sau khi đặt chỉnh tề, lại cẩn thận bưng trà khai vị lên, đưa đến trước mặt của mọi người, chờ mọi người uống xong, mới mang thức ăn lên.

Bởi vì hôm nay khó có được các cậu chủ và Tôn tiểu thư về nhà ăn cơm, cho nên Lý thẩm là quản gia rất có uy tín của Hàn gia, tự mình đứng ra mang thức ăn lên, trước tiên bà nhận lấy các loại món ăn nguội, món ăn thập cẩm. Món ăn nguội làm từ 9 củ cà rốt cắt tỉa thành 9 con rồng, mà dưới con rồng bày biện các loại món ăn nguội thành hình con chim nhỏ, Hoa Mẫu Đơn, loại món ăn nguội này là món ăn yêu cầu cao nhất Trung Quốc. (mịa nó, edit mấy đoạn này muốn phát điên, văn miêu tả đáng ghét, đồ mờ hôi).

Hi Văn vốn theo Tổng Thống gia gia đi khắp thế giới, cho nên rất nhiều những thứ mới lạ đều gặp, nhưng hôm nay thức ăn này, thật đúng là để cho cô bé mở rộng tầm mắt, chỉ thấy cô bé thật tò mò nghiêng người tới trước, đôi mắt to trong suốt nhìn chăm chăm, nhìn các món ăn nguội, cô bé thấy con chim nhỏ này làm từ dưa chuột, dưa cải, và đậu đen chế biến thành, thật sự rất xinh đẹp, cô bé kỳ lạ nói: "Cháu thường nghe Tổng Thống gia gia nói, ẩm thực Trung Quốc có từ lâu đời, kỹ thuật tinh xảo, phong cách đặc biệt, có mấy ngàn năm văn hóa kết tinh, nổi tiếng thế giới, là một trong ba món ăn nổi tiếng trên thế giới, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên không giống bình thường, thế nhưng con chim nhỏ, là có thể ăn được sao?

"Ăn được ! Dĩ nhiên ăn được! Ăn rất ngon! " Hàn Trung Trí mỉm cười, nói xong, cũng không đợi món ăn đem xong, liếc mắt nhìn Lý thẩm, Lý thẩm hiểu ý, lập tức cầm cái đĩa kim loại, nhẹ nhàng dùng đôi dưa nhẹ nhàng gắp lên thức ăn nguội dưa chuột lúc nãy Hi Văn muốn ăn, nhẹ nhàng đặt vào đĩa, nghiêng nhiên một con "chim nhỏ" đưa đến trước mặt của Hi Văn, người giúp việc chăm sóc cho Hi Văn, lập tức mỉm cười cầm đĩa nhỏ, đôi dưa, nhẹ nhàng kẹp lên, đưa đến khóe miệng Hi Văn, Hi Văn lập tức há

miệng ra ăn, cảm thấy mùi vị dưa chuột ngọt ngọt, cay cay, giòn giòn, ăn ngon miệng, nhất là kết hợp chung với dưa cải, có vị kỳ lạ, cô bé “oa” một tiếng, nhìn mẹ kêu to: "Mẹ! ! Ăn rất ngon a! Cho tới bây giờ con cũng chưa ăn dưa chuột ngon như vậy! ! Mẹ cũng ăn đi !

Hạ Tuyết nhìn con gái vui vẻ như vậy, cô cũng mỉm cười nói: "Chờ lát nữa mẹ ăn, con không cần hô to gọi nhỏ, phải có lễ phép”

"Mang thức ăn lên tiếp đi" Trang Minh Nguyệt mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn Lý thẩm nói.

"Vâng" Lý thẩm tự mình đưa món ăn nguội lần nữa, món ăn nguội lần này làm từ đậu hũ chế biến thành các loại cá nhỏ, đặt trong đĩa có hình hoa sen, sau đó bên cạnh "cá nhỏ" cắm các loại thức ăn nguội, nơi xa giống như hồ sen nho nhỏ chưng cất mà thành, người đầu bếp này có kỹ năng nấu ăn thật sự tuyệt vời, mới có thể làm món ăn nguội này thật hiệu quả, đây quả thực là một tác phẩm nghệ thuật.

Từ trước đến giờ Hạ Tuyết thích đồ chơi nhỏ, nhìn các món ăn nguội bày ra, lại có thể sáng tạo rất nhiều sắc thái, nhất là dùng các loại đậu hũ chế biến thành cá nhỏ, thật sự có chút không nhịn được.

Hàn Văn Hạo ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, nhìn ánh mắt của cô, vội chạm vào người cô, như là đang lấy lòng, nói: "Món ăn nguội này gọi ‘ao sen’, đậu hũ này không phải đậu hũ bình thường, là nhất dùng cây đậu tươi tốt, chế biến bằng thủ công, thêm vào nước suối sau núi nhà chúng tôi, chế biến thành, còn phải có trình độ điều chỉnh hiệu quả ướp lạnh, ăn vào dễ chịu, tươi ngọt, có muốn nếm thử hay không?"

"Ách, được" Từ trước đến giờ Hạ Tuyết rất thẳng thắn, giờ có chút ngượng ngùng gật đầu.

Người giúp việc lập tức đưa tay cầm cái đĩa kim loại, cầm cái muỗng đẹp, cẩn thận múc một phần nhỏ đậu hũ, giống như con cá nhỏ đưa tới bên

cạnh Hạ Tuyết, Hạ Tuyết mỉm cười nói cảm ơn, trong cái nhìn chăm chú của cả nhà, nhẹ nhàng ăn một miếng đậu hũ, ánh mắt cô lập tức sáng lên, quả thật cho tới bây giờ cũng chưa từng ăn đậu hũ ăn ngon như vậy, đây là mùi vị nguyên thủy nhất, hơn nữa, vì có chút hiệu quả ướp lạnh nên ăn rất mềm, mà còn thấm một chút mùi vị của nước sôi.

"Ăn rất ngon" Hạ Tuyết lễ phép hưởng mọi người gật đầu, nói.

Mọi người cùng nhau mỉm cười, Hàn Văn Hạo khẽ chuyển động ánh mắt nhìn Hạ Tuyết, sau đó len lén đưa tay tới dưới bàn, nhẹ nắm bàn tay cô đặt ở giữa hai chân, khẽ xoa ngón áp út của cô, cô chợt sửng sốt, nhấp nhẹ phần môi mùi đậu hũ, nhìn Hàn Văn Vũ ngồi đối diện đang nhiệt tình vui vẻ, mình cũng cười ngây ngô, muốn kéo tay của hắn, nhưng người này nắm thật chặt, còn nhẹ nhẹ dùng ngón cái của hắn, xoa nhẹ ngón áp út của mình, giống như nói xin lỗi, cô ha ha cười lên, sau đó đưa chân hung hăng đạp hắn một cái!

"Ui chao!" Hàn Văn Vũ đột nhiên sửng sốt, quay đầu nhìn em trai nói: "Tại sao chú đạp anh hả ?"

"Em có đạp anh đâu ? " Hàn Văn Kiệt nhìn anh hai, không hiểu, cười nói.

"Rõ ràng chú mới đạp anh! ! Thiệt là! " Hàn Văn Vũ trợn mắt nhìn em trai một cái.

"Được rồi, em đạp anh" Hàn Văn Kiệt nhàn nhạt ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Tuyết và anh trai một cái.

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, cúi đầu, trở tay ở dưới bàn bóp tay Hàn Văn Hạo, lại bị hắn nắm thật chặt, cô bất đắc dĩ thở dài, rốt cuộc quay đầu nhìn hắn một cái, lập tức tiếp xúc hai tròng mắt lộ ra mập mờ, cô trừng mắt liếc hắn, cố ý giả vờ như không phát sinh chuyện gì, nhìn Lý thẩm liên tục đặt

lên bàn Cá đuối phượng, Tường Long Song Phi, Vịt Tiềm Bát Bửu, Nhất Phẩm Quan Yến, thịt kho tàu, da heo thái sợi, Nhị Long diến châu.

Hàn Văn Hạo vẫn như có như không, dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô, tay lại nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay của cô, làm cho cô toàn thân ngứa ngáy, nóng rực, cô thở nhẹ, rốt cuộc vẫn phải quay đầu nhìn hắn.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Nhận Tổ Quy Tông

Bữa cơm hôm nay, xem như ăn được thuận lợi, làm Hạ Tuyết thật thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì hôm nay xem như là một ngày Hi Văn nhận tổ quy tông, cũng xem như một lễ lớn, có lẽ tất cả mọi người có cảm giác không khí hài hòa này thật không dễ có, cũng vui vẻ ăn cơm, cho đến lúc Hàn Trung Trí ăn món bánh ngọt, đột nhiên cúi đầu kêu nhỏ: "Hạ Tuyết "

Hạ Tuyết nghe Hàn Trung Trí kêu rồi bình tĩnh nhìn mình, cô lập tức thả tay xuống khăn, nhìn ông ta lễ phép nhẹ gật đầu nói: "Vâng, bác trai".

Mọi người có chút căng thẳng nhìn ông ta, chỉ sợ ông ta nói lời gì khó nghe.

Hàn Trung Trí không có hảo cảm với Hạ Tuyết, nhưng vì cháu gái, ông ta đành phải có thái độ mềm mỏng, nói: "Hôm nay Hi Văn có thể trở về Hàn gia chúng tôi, thật sự có một phần công lao của cô, nhưng tôi có chuyện muốn nói cho cô, dù sao Hi Văn là cháu gái của Hàn gia chúng tôi, lấy họ Hạ của cô, vẫn có chút không thích hợp, tôi hi vọng con bé có thể thay đổi thành họ Hàn. Về phần tên Hi Văn cũng thật dễ nghe, cứ quyết định như vậy đi".

Ông ta nói chuyện, luôn tự mình quyết định, cũng không hỏi cảm thụ của người khác.

Không khí lập tức có gì không đúng, mọi người có chút lo lắng nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết vội vàng miễn cưỡng cười cười, nhìn con gái một cái.

Đôi mắt thật to của Hi Văn cũng nhìn chăm mọi người, sau đó nói: "Nói cách khác, sau này cháu họ Hàn sao?"

Hàn Văn Hạo bình tĩnh buông đũa, sau đó giơ tay cầm khăn đứng lên lau miệng, nhìn cha nói: "Cha, dù sao trước đây con có lỗi với Hạ Tuyết, sáu năm qua, cô ấy rất vất vả nuôi nấng Hi Văn, nếu như nói muốn sửa họ, không bằng chậm lại một chút đi, ruột thịt là ruột thịt, không cần thiết để ý đến chuyện họ này".

"Tại sao không để ý?" Hàn Trung Trí lập tức bỏ khăn ăn để xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn con trai nói: "Cháu gái của nhà chúng ta, tại sao có thể họ Hạ? Hơn nữa, Hạ Tuyết là vợ chưa cưới của Daniel, cô ấy phải gả cho Daniel! Chẳng lẽ muốn Hi Văn theo họ nhà Blake? Như vậy mặt mũi của Hàn gia chúng ta ở chỗ nào? Hi Văn là cháu gái của nhà chúng ta! ! Con bé phải vào gia phả đấy! ! Tương lai trong gia phả xưng hô thế nào? Một đồng họ Hàn, bên trong có một đứa bé gọi Hạ Hi Văn? Cái này thành thể thống gì?"

Không khí lại rơi vào yên tĩnh.

Hạ Tuyết đột nhiên không có chủ ý, ánh mắt nhấp nháy, có chút lo lắng đổ ập vào lòng.

"Cha" Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn cha nói: "Cha cũng nói, Hạ Tuyết là vợ chưa cưới của Daniel, Daniel xem Hi Văn là con gái, nếu như Hi Văn theo họ Hàn chúng ta, vậy tương lai bọn họ kết hôn, Hi Văn họ Hàn, như vậy cũng không thích hợp, gia đình Daniel sẽ nghĩ sao! "

"Khắp thiên hạ đều biết Hi Văn là cháu gái nhà chúng ta, họ Hàn cũng chỉ là một loại hình thức mà thôi! " Hàn Trung Trí nhanh chóng nói.

Hàn Văn Kiệt nở nụ cười nói: "Cha cũng nói, đây chỉ là một loại hình thức, vậy họ thì có quan hệ gì ? Nếu Con bé là máu mủ Hàn gia chúng ta,

thật ra thì Hi Văn theo họ của mẹ là tốt nhất, tương lai mặc kệ Hạ Tuyết cùng ai ở chung một chỗ, cũng có thể tránh khỏi lúng túng".

"Không được! ! " Hàn Trung Trí mặt lạnh nói: "Hi Văn nhất định phải theo họ Hàn chúng ta, nếu như có một ngày, Hạ Tuyết muốn gả cho Daniel, cô ấy lập gia đình là tốt, Hi Văn giữ lại! "

"Cha! " Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng kêu lên.

Hàn Văn Hạo cũng bắt đầu nhìn cha.

Trang Minh Nguyệt sốt ruột nói với chồng: "Trung Trí, bữa cơm hôm nay vui vẻ như vậy, chuyện sửa họ có thể nói sau đi!"

"Đàn bà thì biết cái gì?" Hàn Trung Trí lập tức nhìn Trang Minh Nguyệt chỉ trích nói: "Hạ Tuyết rất nhanh sẽ kết hôn với Daniel, Văn Hạo cũng phải kết hôn với Thư Lôi, chuyện của Hi Văn tình nhất định phải xử lý tốt! ! Nếu không sẽ làm cho người ta bàn tán! ! Hơn nữa hôm nay thừa dịp mọi người có mặt, tiện thể nói một tiếng cho mọi người, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, mặt mũi của Hàn gia chúng ta gần như mất hết, vì vẫn hồi mặt mũi, tôi quyết định hôn sự của Văn Kiệt và Mộng Hàm, Văn Hạo và Thư Lôi, cùng sớm cử hành! Định ngày 28 tháng này!"

Sắc mặt của Hạ Tuyết lúc trắng bệch, hai tròng mắt xoay tròn đến đáng sợ.

Hàn Văn Hạo lập tức không vui, nhìn cha nói: "Cha! ! Chuyện hôn nhân, con sẽ nói chuyện với Thư Lôi rồi quyết định!"

"Con không cần nói chuyện với Thư Lôi nữa, lúc này các người ở trên, cha đã gọi điện thoại cho Thư Lôi, truyền đạt ý kiến của hai nhà chúng ta, con bé cũng tán thành! Ngày các con kết hôn, Hi Văn sẽ chính thức lấy thân phận hoa đồng gặp truyền thông, từ một tầng ý nghĩa khác, cũng con gái của con và Thư Lôi! "

"Cha! " ba anh em Hàn Văn Hạo cùng nhìn về phía cha!

Hai mắt Hạ Tuyết xốc xếch, tư tưởng hoàn toàn trống rỗng, trong nháy mắt, trái tim như bị bóp chặt, tay đặt nhẹ trên bàn ăn, vịn chặt khăn ăn màu trắng.

Dù sao Hi Văn vẫn là đứa bé, nghe chuyện phức tạp như vậy, bắt đầu có chút nghi ngờ, liếc nhìn vẻ mặt của mẹ không đúng, liền hỏi: "Mẹ, các người đang nói chuyện rất không vui sao?"

"Không có" Hàn Trung Trí lập tức mỉm cười nhẹ đỡ bả vai Hi Văn, cố gắng giải thích nói: "Chẳng qua ông nội cảm thấy, cháu là con gái ruột của cha đúng không? Đương nhiên là phải cùng họ Hàn với cha, đây là truyền thống bình thường nhất của Trung Quốc, bất quá ông nội chỉ nói lên ý nghĩ này mà thôi, hơn nữa cha cháu sẽ kết hôn với dì Tần, nói cách khác, dì Tần cũng là mẹ của cháu, giống như chú Daniel là PA-PA của cháu, đúng không? Về sau, chỉ cần Hi Văn thích, ông nội hiểu nhất Hi Văn! Cái nhà này Hi Văn thích, cũng cho Hi Văn ở, có được không? "

Hi Văn suy nghĩ, nhưng về mặt đề phòng nhìn mẹ !

Hạ Tuyết thở hỗn hển, nhưng không muốn bầu không khí trở nên bất thường, dù sao khó có được hài hòa, cô miễn cưỡng nhìn con gái cười cười, Hi Văn nhìn mẹ cười, cũng gật đầu một cái "Vâng".

"Con xem đi?" Hàn Trung Trí lập tức nói: "Đứa bé cũng không có ý kiến, người lớn cũng đừng kiên trì, sau này, bất kể Hạ Tuyết lựa chọn cuộc sống thế nào, người Hàn gia chúng ta tuyệt đối không ngăn cản cô, có lẽ tôi còn có thể cho cô một phần tài sản, coi như con gái của mình xuất giá, hơn nữa cô là diễn viên, phải đi khắp nơi, không yên một chỗ, giống như Văn Vũ, Hi Văn ở lại nhà chúng tôi, chúng tôi sẽ chăm sóc tốt"

Đầu ngón tay Hạ Tuyết bắt đầu lạnh run, hai mắt bắt đầu đỏ bừng, cô có ngốc đi nữa cũng nghe ra, Hàn Trung Trí muốn cướp đi con gái trong tay

của mình, bảo Hi Văn nhận Tần Thư Lôi làm mẹ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 452: Bất Chấp Tất Cả

"Được rồi! ! " Rốt cuộc Trang Minh Nguyệt không thể nhịn được nữa lên tiếng, bà biết rõ tính khí của Văn Hạo, nghe đến mấy câu này nhất định sẽ cùng cha đối nghịch, bà liền mở miệng trước, nhìn chồng kích động nói: "Trung Tín! ! Mới ăn cơm tối xong! Ông nói nhiều chuyện như vậy, làm cho mấy đứa nhỏ làm sao tiêu hóa? cả nhà Lam Anh xem Hi Văn như ruột thịt, chuyện muốn sửa họ, ông cũng phải tôn trọng cả ý kiến nhà bọn họ, dù sao bọn họ nuôi nấng Hi Văn nhiều năm, bây giờ chúng ta không thể tự tiện làm chủ a! Còn chuyện kết hôn, không phải nên hỏi trước mấy đứa nhỏ một chút sao ?

"Bà biết cái gì? Đàn bà! " Hàn Trung Trí mặt lạnh nhìn vợ, bực tức nói: "Đã nhiều năm rồi, Hàn gia chúng ta là danh môn vọng tộc, nhưng vì xảy ra chuyện CD của Hạ Tuyết, mới đưa đến mấy lời đồn nhảm nhí này! Thậm chí người xung quanh cũng nói".

Ông ta bất mãn ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, lạnh lùng nói: "Người xung quanh đều nói, hiện tại sự thật đã sáng tỏ, Hạ Tuyết muốn giành Văn Hạo với Thư Lôi! ! Tôi đương nhiên biết Hạ Tuyết không có tâm tư đó, cô ấy cũng không phải là loại người kia, tuyệt đối sẽ không trộn lẫn cùng một chỗ với Văn Hạo! Nếu đã như vậy, tại sao không nhanh chóng làm rõ quan hệ? Vẫn giày vò nhau làm gì?

Trái tim Hạ Tuyết uốn éo thành một đoàn, rốt cuộc cảm thấy trong lời nói Hàn Trung Trí có lời gì, không nhịn được ngẩng đầu nhìn ông ta, nhưng nhìn thấy cặp mắt âm trầm của Hàn Trung Trí, cô lập tức cúi đầu.

Hàn Văn Hạo vẫn rất bình tĩnh lắng nghe, nghe, nghe, nghe xong, rồi cuộc hăn lộ ra nụ cười quay đầu nhìn về phía cha nói: "Cha, hôn sự của con và Thư Lôi, là do cha quyết định, con đã theo ý của cha, cưới cô ấy, con cũng thường thức cô ấy, cũng không muốn nói quá rõ là bởi vì gia tộc. Nhưng ít nhất hiện tại, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tạm thời con không muốn suy tính đến chuyện hôn nhân, tôi muốn nói chuyện với Thư Lôi".

"Con muốn nói chuyện gì?" Hàn Trung Trí nhìn con trai, nghiêm túc hỏi: "Thư Lôi vì xì căng đan của con và Hạ Tuyết mà sinh non, danh tiếng mất hết, sau đó nói với Tần gia, tạm thời không tính đến chuyện hôn sự? Con muốn vứt bỏ con bé? Tương lai con bé sẽ ra sao ? Văn Hạo, cha cho con biết, mặc dù cha cũng là một kẻ rất tàn nhẫn, nhưng chuyện như vậy, cha thật làm không được! Con đã xin lỗi Hạ Tuyết, công khai tất cả, đã chịu đủ lời chỉ trích rồi ! Bây giờ nếu dám vứt bỏ Thư Lôi, như vậy danh tiếng của con sẽ bị hủy hết ! Con có suy nghĩ kỹ chưa?

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng!

Hàn Trung Trí có chút đau lòng nhìn con trai nói: "Lúc con công khai tất cả, con có nghĩ tới đường lui không ? Là con tự buộc mình đi đến bước này!

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười một tiếng, quay đầu nhìn cha mỉm cười nói: "Nếu như theo lời cha nói, vì mình lưu nhiều đường lui, cũng không thấy chỗ nào tốt để đi!"

"Con" Hàn Trung Trí tức giận nhìn con trai, mặt đỏ lên, Hàn Văn Kiệt thấy thế, lập tức đứng lên, đi tới trước mặt cha, nắm chặt mạch môn của cha, nhìn anh trai nói: "Anh cả! ! Trước tiên chậm một chút, những việc này, để nói sau đi! "

Mặt của Hàn Văn Hạo cứng ngắc, co quắp đáng sợ, ánh mắt hăn đỏ ngầu, nhìn cha nói: "Mặc dù cha nói suy nghĩ cho con, nhưng thật sự đang

suy nghĩ vì con sao ? Mở miệng ra là giữ uy tín và danh tiếng, không phụ lòng và xin lỗi, nếu quả thật muốn nói xin lỗi, người con phải xin lỗi đúng là Hạ Tuyết! Chuyện CD, con và Daniel đều nhìn ra, tuy thể hiện là đối phó Hạ Tuyết, nhưng là bí mật đối phó con và Daniel! Bất kể Hạ Tuyết và Thư Lôi đều là vật hy sinh! ! Chẳng lẽ con là người được hưởng lợi duy nhất trong nhiều người ? Con được lợi ích gì? ngàn vạn người chỉ trích, cũng không bằng một tiếng tha thứ của Hạ Tuyết! Nếu như con để ý đến ánh mắt của người khác, con sợ báo ứng, con sẽ không vì Hàn gia làm nhiều chuyện muốn xuống Địa ngục như vậy! !"

"Văn Hạo!" Trang Minh Nguyệt nghe xong, cảm thấy kinh hãi, hai mắt rưng rưng nhìn con trai nói: "Con làm sao vậy? Nói ra chuyện này làm gì? Chúng ta cũng biết con vì người trong nhà bỏ ra rất nhiều, cha con cũng vì thương yêu con mới nói như vậy!"

"Thương yêu con! ? " Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhìn cha chăm chăm, nói: "Nếu thương yêu con, phải xem trọng ý kiến của con mà không phải ăn một bữa cơm tối, trong lúc con hiếm có được vui vẻ, lại nói lên nhiều yêu cầu vô lý như vậy! Cha có để ý đến cảm thụ của con không ? Nếu ở trong lòng của con, Hạ Tuyết chỉ là một áng mây, một cơn gió, con sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để bảo vệ mình! Cố gắng bảo vệ mình ! ! Nhưng cô ấy ở trong lòng của con, không phải là một áng mây, một cơn gió! ! "

Hạ Tuyết lập tức ngược đôi mắt đầm lệ nhìn khuôn mặt kiên nghị của Hàn Văn Hạo, ánh mắt kiên định, trong lòng của cô đau xót, muốn vươn tay ngăn cản hẳn nói tiếp.

"Con có ý gì? " Hàn Trung Trí nhìn chòng chọc con trai, hỏi! !

"Con có ý gì cha vẫn không rõ sao? " Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, nhìn thẳng cha nói: "Con yêu Hạ Tuyết! Con muốn đấy! Con muốn cưới đấy! Chỉ cần cô ấy nguyện ý gả! Con sẽ cưới! Nhưng cô ấy một mực cự tuyệt con, vì chu toàn cho tất cả mọi người, cô ấy cự tuyệt con! ! Con cũng chỉ có

thể tiếp nhận cự tuyệt của cô ấy! ! Hôm nay đã đến mức này, là vì đã có rất nhiều ngã tư đường cứ đè ép cô ấy không thở nổi ! ! Hôm nay ngay một bữa cơm, cha cũng không thể để cô ấy ăn xong! ! Hôm nay cha muốn lựa chọn làm rõ ràng mọi chuyện, cha cũng đừng trách con tàn nhẫn ! ! Nếu con bất chấp tất cả, cha nên hiểu, con có bao nhiêu lực lượng để hủy diệt tất cả! ! Đi! !"

Hàn Văn Hạo nói nói xong, lập tức kéo Hạ Tuyết đi ra ngoài.

"Đừng như vậy" Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, đau lòng nhìn Hàn Văn Hạo.

"Con dám đi! ! thì vĩnh viễn con đừng trở về cái nhà này! ! " Hàn Trung Trí tức giận đến cả người run rẩy nói với Hàn Văn Hạo ! !

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng nhìn cha nói: "Cha không cần uy hiếp con, Hàn Văn Hạo con chưa bao giờ chịu sự uy hiếp! ! Đây là huyết thống Hàn gia cho con ! !"

Hắn vừa nói xong, dắt Hạ Tuyết rời đi! ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 453: Chỉ Biết Hy Sinh

"Hàn Văn Hạo, anh đừng như vậy! ! Anh rời đi, rốt cuộc có suy nghĩ cho tôi hay không ? Anh đi lần này, tôi thật sự không còn mặt mũi nào nhìn mặt người trong nhà của anh! Tôi làm sao gánh vác nổi ! " Hạ Tuyết nghẹn ngào rơi lệ, kéo tay của hắn, hai người dừng ở cửa nhà!

Trong nháy mắt, Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, ánh mắt kiên định chột lóe, nói: "Nếu em gánh vác không nổi, thì giao em cho tôi! ! Tôi sẽ gánh vác cho em!

"Không được! " Hạ Tuyết liên tiếp lắc đầu.

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, dắt Hạ Tuyết đi xuống bậc thang, đón mưa phùn, cùng đi đến xe, mở cửa xe, đem Hạ Tuyết ném vào trong xe, mình cũng nhanh chóng ngồi vào trong xe, không nói tiếng nào, bực tức nổ máy xe, phóng xe đi mất!

"Tạo phản! ! Tạo phản! ! Người xưa nói hồng nhan họa thủy! ! Đúng là hồng nhan họa thủy! ! Tôi vô cùng tự hào về con trai của mình, cũng không tin có một ngày hắn rơi vào trong vòng nước xoáy của phụ nữ! ! Không nghĩ tới, hắn lại như vậy! ! Làm tôi quá thất vọng! !" Hàn Trung Trí ngồi tại chỗ, giận đến mặt đỏ tới mang tai, rống lên.

"Tại sao ông muốn ép con đi?" Trang Minh Nguyệt kích động, khóc nói với Hàn Trung Trí: "Văn Vũ và Văn Kiệt đã sợ ông, cũng không muốn về nhà, chỉ có Văn Hạo bình thường bận rộn thế nào, cũng trở lại thăm chúng ta, mỗi tuần trở lại cùng chúng ta ăn bữa cơm, bây giờ ông ép mọi người đi hết, ông mới cam tâm sao?

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt ngồi đó, đều không lên tiếng.

"Bà biết cái gì? " Hàn Trung Trí tức giận nhìn Trang Minh Nguyệt nói: "Đàn ông mà động tình với phụ nữ, đều không có kết quả tốt! ! Tâm tính hần mềm yếu như vậy làm sao gánh vác trọng trách của Hàn gia ?

Trang Minh Nguyệt đôi mắt đăm lẹ nhìn Hàn Trung Trí, khóc nói: "Ông đang nói chính mình, hay đang nói con trai ?

"Bà" Hàn Trung Trí nhất thời tức giận chỉ vào Trang Minh Nguyệt, rống giận: "Chuyện của Văn Hạo, bà vẫn luôn cùng tôi so đo! Tôi biết rõ bà hợp ý Hạ Tuyết! Bởi vì số mạng của Hạ Tuyết và bà giống nhau! ! Sống trộm, ép buộc tôi cưới bà! ! Tôi thống hận phụ nữ như vậy!"

"Cha! ! " Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng ngẩng đầu nhìn Hàn Trung Trí, khiếp sợ gọi! !

Trang Minh Nguyệt im lặng, đôi mắt đăm lẹ nhìn chăm chăm người chồng mà mình khổ tâm hầu hạ mấy chục năm, tự khi bước vào Hàn gia, cũng chưa nói nhiều hơn một lời, nhiều hơn một câu, cẩn thận từng ly từng tí, thận trọng chăm sóc mỗi người trong gia đình, khổ tâm làm bốn tròn phận con dâu Hàn gia, mặc dù bị cha mẹ chồng cư xử lạnh nhạt, nhưng vẫn cắn chặt răng, vì cho con trai một gia đình, vì người đàn ông trước mặt này, chịu khổ hơn 30 năm, cuối cùng quay đầu lại nói một câu như vậy, bà đột nhiên không muốn nói chuyện, sắc mặt tái nhợt, hai mắt rời rạc ngồi ở một bên.

"Cha, cha có quá đáng không ? Rốt cuộc mẹ làm gì sai? Cha phải đối xử với mẹ như vậy? " Hàn Văn Vũ nhìn mẹ như vậy, gấp đến độ hốc mắt đỏ bừng đi tới bên cạnh mẹ, ngồi xổm xuống ôm chặt bà, nhìn cha tức giận kêu to: "Đã nhiều năm rồi, mẹ vẫn chịu đựng lời nói lạnh nhạt của cha, một mình trốn không biết khóc bao nhiêu lần! ! Cha cho rằng mẹ nguyện ý gả cho cha sao? Nếu không phải là vì anh trai, bà sẽ không gả cho cha! ! Cũng

hiều năm vợ chồng, xem như không yêu, cũng có ơn chứ? Tại sao cha nhẫn tâm ngay trước mặt người giúp việc nói mẹ như vậy?"

Hàn Trung Trí vẫn mặt lạnh cứng ngắt, ngồi đó, thở hển hển, không lên tiếng.

Trang Minh Nguyệt hai mắt rưng rưng, ngẩng đầu nhìn chồng lạnh lùng ngồi đó, ánh mắt vẫn lóe lên tia tàn nhẫn, đã nhiều năm rồi, ánh mắt của ông ta nhìn bà cho tới bây giờ đều là như vậy, muốn một chút dịu dàng cũng không được, đây chính là cuộc sống không thích, bà chịu đựng năm chặt 1 góc khăn trải bàn, nhìn chồng khóc nói: "Tôi biết, người trong lòng ông là Văn Giai, cho nên trong tên của ba đứa con, đều có chữ Văn".

Hàn Trung Trí nhanh chóng tức giận trừng mắt nhìn Trang Minh Nguyệt!
!

Nước mắt Trang Minh Nguyệt không ngừng rơi xuống, xẹt qua gương mặt có chút son phấn, gắt gao nhìn chồng khổ tâm, khóc nói: "Cho nên tôi biết rõ, ông xem con của tôi giống như con của người phụ nữ mà ông yêu mến, tôi vẫn câm nín chịu đựng, nhưng ông có biết hay không, đứa con mà tôi khổ tâm sinh ra, lại bị chồng của mình mang theo để theo đuổi một người phụ nữ khác thì có bao nhiêu thống khổ? Lúc này ông nói với Hạ Tuyết như vậy, cô ấy có bao nhiêu thống khổ? Con cái là khúc ruột của mình! ! Không có người mẹ nào nguyện ý để người khác cướp đoạt con của mình! ! Vì Văn Hạo hiểu được nỗi khổ sở của tôi, cho nên hắn vẫn xót thương người mẹ tôi đây, hắn hi vọng mình có tiền đồ, không để cho người Hàn gia các người xem thường tôi! ! Hắn vì cái nhà này bỏ ra nhiều như vậy, gánh vác mọi thứ, chăm sóc tôi, chăm sóc tương lai của hai em trai, hy sinh nhiều như vậy! Chẳng lẽ ngay cả một chút hạnh phúc, ông cũng không đồng ý cho hắn? Hắn muốn cưới cô gái mình yêu, cũng không được? Ông thật sự thương hắn sao?"

Hàn Trung Trí cứng ngắt, mặt lạnh nhìn chăm chăm phía trước! !

"Xem như năm đó tôi hèn hạ đi, vô sỉ đi nữa, cũng chỉ là muốn cho con trai mình một gia đình mà thôi! ! Ông nghĩ năm đó Hạ Tuyết mới gần 20 tuổi, tuổi còn trẻ, người mang thai, cũng đã biết muốn thành toàn cho người khác, mà mang theo đứa bé rời đi, đối với một cô gái mà nói, phải có bao nhiêu dũng khí? Chẳng lẽ Văn Hạo yêu thương cô ấy, thương thức cô ấy, thì không nên sao? Nếu như tình yêu có thể ngăn cản, ông cũng không khổ sở hận tôi nhiều năm như vậy! Qua nhiều năm rồi, tôi vẫn dụng tâm hầu hạ ông, chẳng lẽ cũng không chút xúi mềm lòng nào sao ? Văn Giai đã chết, tôi biết ông hận tôi, tôi biết rõ! ! Nếu quả thật muốn vạn kiếp bất phục, hãy để cho ông trời giết tôi đi! ! Không cần làm khó Văn Hạo! Nếu hẳn thật yêu Hạ Tuyết, người làm mẹ tôi đây, nguyện ý tác thành cho hã, tôi đi quỳ xuống, cầu xin Thư Lôi tha thứ! ! Tôi cầu xin cô ấy thành toàn cho con trai của tôi! !" Trang Minh Nguyệt đột nhiên rơi lệ khóc rống lên, chạy như bay ra ngoài! !

"Mẹ" Hàn Văn Kiệt vội vàng đứng lên, nắm chặt tay của mẹ, khổ sở nói: "Đây là chuyện của người tuổi trẻ, mẹ có lỗi gì? Mẹ không có lỗi, là lỗi của chúng con, không bảo vệ tốt cho mẹ!"

"Không" Trang Minh Nguyệt khóc, nói: "Là lỗi của mẹ! ! Lỗi của mẹ lúc ấy không nên tham lam, chỉ vì muốn cho con mình có một gia đình, mà tiếp nhận một đoạn hôn nhân không thích, cho nên rất nhiều năm thống khổ sở như vậy! !"

"Mẹ! Đừng như vậy! Chúng con cũng biết mẹ khổ cực! " Hàn Văn Kiệt vội vã ôm lấy mẹ, lúc xoay người lại, rốt cuộc nhìn thấy Hi Văn ngồi trên ghế, từ nãy đến giờ, vẫn không nói lời nào, nhưng gương mặt lạnh lùng, nhìn các món ăn nguội cá nhỏ bằng đậu hũ, nhìn chăm chăm, trong đôi mắt to trống rỗng.

"Hi Văn! " Hàn Văn Kiệt đau lòng gọi cháu gái!

Mọi người cũng vội vàng nhìn cô bé.

Hi Văn không lên tiếng, vẫn nhìn chăm chăm đĩa cá nhỏ, thật lâu, thật lâu, trong đôi mắt to hiện lên một lớp sương mù, cuối cùng tạo thành nước mắt, rơi xuống!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Lại Vay Tiền!

Đêm tối!

Lá Phong đỏ rực, trong màn mưa phùn, vẫn nổi lên màu sắc xinh đẹp, như trang trí cho thế giới này, nhưng không thể nhìn rõ từng lá Phong Diệp, chỉ có một vùng màu sắc, rất hài hòa.

Xe lao đi trong màn mưa, bọt nước văng lên cây ngô đồng ven đường, lá phong rơi xuống.

Hạ Tuyết ngồi kế bên tay lái, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo vẫn lái xe thật nhanh, sắc mặt lạnh lẽo, đông cứng, hai mắt lóe ra ánh sáng kiên định, tay cầm chặt vô lăng, hướng phía trước lao đi, cô sâu kín nhìn người đàn ông này, đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp, có chút ngọt ngào trong sâu kín, tràn ra từng chút, từng chút.

Cô bất đắc dĩ cười nhìn hắn hỏi: "Anh lái xe nhanh như vậy, muốn dẫn tôi đi đâu?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, vừa cầm tay lái, vừa nhấn hệ thống định vị và theo dõi TV trên xe mình, xem một kênh giải trí, vì sự kiện CD của Hạ Tuyết, có người đang vây ở dưới lầu nhà, hắn nhường mày, thở dốc một hơi, tiếp tục đạp chân ga phóng về phía trước!

"Rốt cuộc chúng ta phải đi đâu ? Nhà riêng của anh không thể về, nhà cũng không thể trở về! Chẳng lẽ anh muốn mang tôi, lái xe lưu lạc chân trời góc biển?" Hạ Tuyết cố ý nhìn hắn hỏi.

Hàn Văn Hạo lái xe, rớt cuộc trên mặt hiện lên nụ cười hỏi: "Lưu lạc cùng tôi không tốt sao?"

Hạ Tuyết nghe xong, mỉm cười cúi đầu.

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa quay đầu nhìn cô một cái, nhưng cũng không nói gì, chỉ vươn tay, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, nhẹ nhàng vuốt ve ngón áp út của cô.

"Tại sao anh cả ngày cứ bóp ngón áp út của tôi vậy?" Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, kỳ quái hỏi.

"Không biết, thuận tay" Hạo vừa nói xong, lại quen nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn lên hàng cây phong trên đường lớn trước mặt, tự lúc nào một màu đỏ rực, xe cứ chạy như bay về phía trước trên con đường đỏ rực, nhưng cũng không thể chạy về phía trước mà không có mục đích gì, nghĩ tới đây, ánh mắt hạo chợt lóe lên trong bóng tối, sâu kín hỏi: "Hạ Tuyết muốn đi với tôi không? Đêm nay ngủ cùng tôi".

Trong lòng của Hạ Tuyết vừa động, quay đầu nhìn hạo, đôi mắt kia đầy quyến rũ, cô đột nhiên sâu kín cười một tiếng, trong đầu có chút lâng lâng, lâng lâng, giống như mùi hương thơm trong bóng đêm, tròn mắt dịu dàng chợt lóe sáng, ngón tay thon dài nhỏ bé, nhẹ nhàng nắm tay của hạo.

Đuôi mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên lướt trên nụ cười, vẫn lái xe chạy về phía trước, nói: "Cũng không thể cả buổi tối vòng tới vòng lui ở chỗ này, dưới lầu nhà tôi có phóng viên, lúc này tôi không muốn em gặp phải tin tức xấu, cho nên chúng ta không thể trở về".

"Về nhà của tôi?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo cho hạo ý kiến!

Hàn Văn Hạo tức giận quay đầu nhìn Hạ Tuyết.

"Ách" Hạ Tuyết nhún nhún vai, mặt đỏ lên, biết không thể.

"Tùy tiện tìm một khách sạn ở vậy" Hàn Văn Hạo lái xe nói.

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, có chút căng thẳng nhìn hắn nói: "Ở khách sạn ? cái này "

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, trong hai tròng mắt vừa thoáng qua một chút mập mờ, vui vẻ, quay đầu nhìn Hạ Tuyết, nói: "Thế nào? Sợ tôi khi dễ em sao? Còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt sao?"

"Cút, cút, cút, cút! " Hạ Tuyết cố ý trừng mắt nhìn hắn, lại nghĩ đến một chuyện gì, cô đỏ mặt, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo kích động kêu to: "Này! ! Anh dẫn tôi chạy trốn ra ngoài, anh có tiền hay không ?"

"Két " Xe thẳng gấp trên đường cái! ! !

Hàn Văn Hạo sửng sốt cầm tay lái, xoay đầu lại nhìn Hạ Tuyết, trên mặt có chút lúng túng.

Hạ Tuyết tức giận nhìn hắn, nói: "Tôi ngã bệnh, mua cho tôi trứng cá, anh không có tiền! Đi khu vui chơi, anh không có tiền, anh dẫn tôi chạy ra ngoài, anh cũng không có tiền? Anh như vậy bảo tôi làm sao đi với anh? Anh thật là làm cho tôi không có một chút cảm giác an toàn!"

Hàn Văn Hạo có chút bất đắc dĩ nhìn cô!

Hạ Tuyết tức giận nghiêng người sang, đánh vào người hắn, nhìn toàn thân của hắn, gấp rút hỏi: "Ví tiền của anh đâu? Thẻ của anh đâu ?"

Hàn Văn Hạo thở khê dài, nhìn mưa phùn trước mặt, nói: "Để ở nhà!"

"Đừng nói đùa ! ! " Hạ Tuyết tức giận nhìn hắn nói: "Vậy trên xe anh không có chi phiếu, thẻ tín dụng sao?"

"Không có" Hàn Văn Hạo cảm thấy đây là chuyện nhỏ, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cái này thì có gì quan trọng đâu, tôi tiêu phí mỗi nơi, đều là ký số!"

Nếu không được, thì về nhà tôi!"

"Không muốn! ! " Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Bây giờ chúng ta đều là nhân vật của công chúng, công khai vào khách sạn, thì xem thế nào? Thôi, anh đưa tôi về nhà đi, anh cũng trở về nhà của anh, mọi người nghỉ ngơi cho khỏe một chút"

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, quay đầu nhìn Hạ Tuyết.

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, quay đầu nhìn người này, có chút bất đắc dĩ buông tay nói: "Vậy bây giờ làm sao? Trên người anh một phen tiền cũng không có, bây giờ tôi khát nước, tôi muốn uống nước, nhưng có thể một lát nữa, nhất định tôi sẽ đói bụng, tôi muốn ăn cơm, anh có thể ký số cái gì? Cái này thì tính là gì? Anh nhìn xem, xe của anh cũng sắp hết xăng! Chẳng lẽ đi trạm xăng đầu anh cũng ký số?"

Hạ Tuyết chỉ vào kim xăng, nhìn Hàn Văn Hạo nói!

Hàn Văn Hạo nhìn cô nghiêm nghị nói: "Tiền đối với tôi là chuyện nhỏ! Em lo lắng làm gì?"

"Đừng nói đùa ! !" Hạ Tuyết cúi đầu lâu bầu nói: "Bây giờ đối với chúng ta, số tiền lớn là chuyện nhỏ, tiền lẻ mới chuyện lớn! Muốn nói chuyện tình yêu, uống ly trà sữa tình lữ cũng không được!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo khẽ chớp, thoáng qua nụ cười nhìn cô, dịu dàng hỏi: "Em muốn uống trà sữa tình lữ?"

"Tôi chỉ so sánh thôi! Tôi cũng không có cách nào!" Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, cười khổ nói.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn đường mưa phía trước, cắn răng nói: "Bây giờ cũng không phải là khu vui chơi, không cần phiền não chuyện này!"

Hạ Tuyết quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

10 giờ đêm!

Dưới ánh đèn màu hồng, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên trong phòng, nhưng khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh, không gian này không một chút để ý đến tiếng chuông, nhưng nó cứ không ngừng vang lên, cuối cùng làm cho người ta có chút phiền lòng, sau đó một cái tay lạnh lẽo có chút run run vươn tay, nắm điện thoại di động, lại co tay trở về trong chăn, giọng khàn khàn nói "Alô".

"Ngủ sớm vậy?" Một giọng nói trầm trầm vang lên.

Tả An Na đầu tóc rối tung, “soạt” một tiếng ngồi dậy, ánh mắt mơ màng, cầm điện thoại di động, vội nói: "Tổng Tài, Anh tìm tôi có việc gì?"

"Bây giờ tôi có chút việc muốn cô giúp một tay" Giọng nói của Hàn Văn Hạo chậm rãi truyền đến.

"Anh nói đi!" Tả An Na vuốt vuốt tóc nói.

"Trên người cô có tiền không?" Hàn Văn Hạo không biết xấu hổ, hỏi.

"Ồ?" Tả An Na không nhận được cầm điện thoại di động, thuận miệng kinh ngạc chạy ra ngoài: "Lại vay tiền?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 455: Tối Nay Nói Chuyện Yêu Đường

Phố xá sầm uất!

Hàn Văn Hạo đứng trong trạm điện thoại công cộng, nhìn rất nhiều cặp tình nhân che dù, người đến, người đi, hỏi nhau vừa rồi xem phim có hay không, chocolate ăn ngon không, bàn về lễ Giáng Sinh muốn đi nơi nào ăn bữa tiệc lớn, hần chặm rãi thấy một nam sinh vừa che dù, vừa ôm bạn gái, hỏi cô có lạnh hay không? Đợi lát nữa cùng đi ăn lẩu, bạn gái vui vẻ gật đầu.

Hắn còn nhìn thấy một cô gái tuổi còn trẻ, đi ra từ rạp chiếu phim, khẽ tựa vào trong ngực bạn trai, nhìn bạn trai nói: "Lúc nãy em nhìn trúng một cái túi xách màu vàng, em muốn mua, nhưng rất đắt, đến 300 đồng !"

"Em muốn sao! ? Tốt! Mua cho em! Chỉ cần em thích, tất cả đều cho em!" bạn trai nhẹ nhàng xoa đầu bạn gái, đầy yêu thương nói.

Hàn Văn Hạo cau mày nhìn cô gái kia, vì túi xách 300 đồng, vui vẻ đến muốn nhảy dựng lên, hai mắt sáng lấp lánh, giống như Hạ Tuyết sáu năm trước, hắn không khỏi cười khẽ, rồi cuộc quay đầu lại, nhìn về phía Hạ Tuyết đang ngồi bên trong trạm điện thoại công cộng, vì trời mưa gió lạnh, cô đang ngồi trong phòng thủy tinh nho nhỏ, nhìn đôi tình nhân vừa rồi từ trong rạp chiếu bóng đi ra, bọn họ đang cầm cola uống vui vẻ, cô nuốt cổ họng, ánh mắt lộ ra đáng thương.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng đáng thương của cô, không khỏi đau lòng, cười một tiếng, lúc muốn đi vào buồng điện thoại, ánh mắt liếc nhìn thấy Tả An Na mặc áo lông cừu trắng, váy ngắn, bên ngoài khoác áo khoác màu

cà phê, mái tóc dài buông thả, có chút lạnh run run, nắm chặt túi xách, che dù hướng bên này chạy tới.

Hàn Văn Hạo vừa nhìn thấy Tả An Na, vẻ nặng nề trên mặt lúc này, rốt cuộc thả lỏng, đi ra đón.

Tả An Na nhìn thấy Tổng Tài đội mưa đi tới, cô vội vàng che dù đi tới trước mặt hắn, có chút đau lòng nhìn hắn, nói: "Tổng Tài, mưa gió rất lớn, anh ở trong xe chờ tôi là được, không cần cố ý ra ngoài a, còn ăn mặc mỏng manh như vậy".

"Không có gì! Lúc này tôi đi ra ngoài, quên mang ví tiền rồi, mượn cô một tháng tiền lương, ngày mai về công ty bảo kế toán thanh toán cho cô!" Hàn Văn Hạo có chút lúng túng ho khan một tiếng, nhìn Tả An Na có chút ngượng ngùng nói.

"Được!" Tả An Na tò mò, gần đây tại sao hắn luôn mượn tiền? Cô đi theo cấp trên này lâu như vậy, thật đúng là chưa từng thấy hắn giống như thời gian này, mượn tiền người ta xài, cô càng nghĩ càng buồn cười, từ trong ví tiền rút ra 30.000 đồng đưa cho Hàn Văn Hạo nói: "Đây là 30.000 đồng! Anh cầm đi, có gì cần giúp nữa không ?

"Không cần, nhưng" Hàn Văn Hạo tay cầm tiền, nhìn Tả An Na, lại không biết xấu hổ hỏi tiếp: "Chỉ có 30.000 đồng thôi sao? Tiền lương của cô ít như vậy à?

Tả An Na sững sốt ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, có chút ủy khuất, lại có chút tức cười, cười nói: "Đúng vậy, làm thư ký, 30.000 đồng đã cao hết mức rồi, anh bận rộn, đã 5 năm quên tăng lương cho tôi".

"Ít vậy? Cô cũng không nhắc cho tôi biết, ngày mai về công ty, sẽ tăng tiền lương cho cô". Hàn Văn Hạo cầm tiền, nhú nhú mày xoay người đi.

Phốc! Tả An Na nhin cười nhìn ông chủ này lại đón mưa đi vào trong Trạm điện thoại công cộng, một bóng dáng màu lam, đứng trong đám người, vẫn hấp dẫn và xuất sắc.

Hạ Tuyết đứng trong buồng điện thoại, nhìn cả người Hàn Văn Hạo có chút ướt đi tới, lúc nhìn mình, bộ dáng tràn đầy hài lòng, cũng không chờ cô nói chuyện, đã dắt tay của cô bước đi.

"Này! Đừng như vậy! !" Hạ Tuyết cẩn thận vỗ mạnh vai của hắn nói: "Có rất nhiều người sẽ nhận ra tôi, anh muốn dẫn tôi đi đâu ?"

Hàn Văn Hạo suy nghĩ, đứng trong mưa quay đầu nhìn Hạ Tuyết, hai tròng mắt nóng rực và kiên định nói: "Tôi nay chúng ta giống như tất cả đôi tình nhân trên thế giới, nói chuyện yêu đương, thế nào?"

Hạ Tuyết đứng trong mưa, nhìn người đàn ông này đứng trong đám người, vẫn rất đẹp trai, rất đẹp trai, hai mắt cô đột nhiên ửng đỏ, bật cười.

Mưa vẫn tiếp tục bay qua phố xá sầm uất, rực rỡ, bởi vì gần đến lễ Giáng Sinh, cho nên cuộc sống ban đêm, giờ mới bắt đầu.

Rất nhiều người đi qua cửa quán rượu, rất nhiều người đi qua tú kính xinh đẹp, không khí nhộn nhịp.

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon trong tiệm trang phục, nhìn đám người đi qua tú kính, bình thường và vui vẻ, trên mặt tràn đầy nụ cười, cửa phòng thay quần áo mở ra, hắn quay đầu lại, đã thấy Hạ Tuyết mặc quần jean màu xanh dương, Tshirt màu trắng bó sát người, bên ngoài khoác áo khoác màu trắng đáng yêu, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, mang mắt kính đen, mặt tràn đầy ý cười, mát mẻ tự nhiên, giống như cô hàng xóm nhìn mình.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng Hạ Tuyết như vậy, hai tròng mắt đột nhiên sáng lên, đứng dậy, đi tới trước mặt cô, cúi đầu, nhẹ hôn lên trán của cô, ở bên tai của cô nói: "Rất đẹp"

Hạ Tuyết bật cười, đưa ra hai tay nhét vào trong khuỷu tay Hàn Văn Hạo, nói: "Đi thôi, bạn trai"

Hàn Văn Hạo cũng bật cười, dắt Hạ Tuyết đi về phía quầy thu ngân, trả tiền, cầm một cây dù trong suốt lúc nãy mưa, đi ra ngoài, người thu ngân vừa thu tiền, vừa kỳ quái nhìn về phía hai vị khách vừa mới đi ra nói: "Người vừa rồi có phải là Hạ Tuyết không?"

"Tôi cũng thấy vậy" Có vài nhân viên cửa hàng cũng lại gần nói.

"Người nam kia là ai vậy?"

"Khá quen mắt".

Tất cả lời đồn đại và mưa gió tới dồn dập, nhưng Hàn Văn Hạo lại ôm lấy Hạ Tuyết, che dù, đi trong phố xá sầm uất, hai người nhìn nhau đầy thâm tình, lâu lâu cũng không cố kỵ, hôn một cái, lại đi về phía tiệm trà sữa, Hạ Tuyết muốn một ly trà sữa tình lữ, trên thực tế, trà sữa tình lữ là hai ly dính nhau, sau đó một cây ống hút tách ra làm hai cây, để hai người cùng nhau hút.

Mưa bắt đầu tạnh dần.

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết đứng ở dưới dù, hai người nhìn nhau, sau đó cúi đầu cùng nhau hút ly trà sữa dâu tây, vừa hút, vừa mỉm cười, Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết vui vẻ như vậy, sau khi hút một hơi trà sữa, đột nhiên đoạt lấy cái ly.

"Anh làm gì thế? " Hạ Tuyết tức giận nhìn hằm.

Hàn Văn Hạo lại mỉm cười vươn tay, ôm khẽ cô, để cho cô nhích lại gần lồng ngực mình, cúi đầu hôn nhẹ lên môi của cô, khiến vị trà sữa dâu tây chậm rãi lan vào môi của cô, Trái tim Hạ Tuyết nháy lên, có chút cố kỵ, đưa ra hai tay, nắm chặt bờ vai của hằm, nhưng vì nụ hôn kia ngọt như vậy,

cô say, vừa ngọt nghe vị ngọt của trà sữa, vừa chạm vào đầu lưỡi của hân, mềm mại quấn lấy nhau, cuối cùng hai người ở nơi đầu đường phố xá sầm uất này ôm nhau hôn.

Nói yêu thương có phải như vậy không ? Quên mình? Ngọt ngào? Tuyệt vời? Nghe nói còn có một chút tranh cãi.

"Tôi không chụp! !" Hàn Văn Hạo ngại mất mặt, không chịu đi vào trong máy chụp hình tự động, nói: "Cái này rất buồn cười!"

"Tôi muốn chụp! ! Tôi muốn chụp! ! Nhanh lên! Vào đi! !" Hạ Tuyết cố sức kéo Hàn Văn Hạo đi vào trong phòng nhỏ, cùng nhau nhìn màn ảnh máy vi tính, nhìn bộ dáng hai người, xuất hiện trong màn hình, rất xứng đôi, Hạ Tuyết chỉ vào màn hình cười ha ha, Hàn Văn Hạo lại nhú mày, không chịu nổi muốn đi ra ngoài.

"Anh vào đây cho tôi ! Là anh muốn nói yêu thương! !" Hạ Tuyết mạnh mẽ kéo Hàn Văn Hạo vào đi! !

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ đứng nơi đó, mới chăm chú nhìn bộ dáng Hạ Tuyết xuất hiện trong màn ảnh, rất đáng yêu, Đôi mắt to sáng lấp lánh giống nhân vật trong phim hoạt hình, hân khẽ mỉm cười.

"Tới đây! ! Mau! ! Chúng ta cùng chụp!"

"Chụp thế nào ?"

"Mặt dán mặt! !"

"Vậy tôi hôn em là được!"

"Không được! !" Hai tay Hạ Tuyết đột nhiên nắm chặt cánh tay Hàn Văn Hạo, cùng nhau nhìn về phía màn hình máy vi tính, nói: "Tôi muốn đè xuống cái nút màu đỏ! Trong ba giây một bôi! ! Một, hai, ba! ! Bắt đầu! !"

Hàn Văn Hạo có chút bất đắc dĩ mặt dán mặt Hạ Tuyết, mỉm cười nhìn ống kính, chỉ nghe một tiếng “tách”, hai người cùng nhau mỉm cười nhìn màn hình đối diện, trong nháy mắt được chụp lại, Hạ Tuyết đột nhiên sững sờ, hai tròng mắt nghiêng đỏ thắm quay đầu sang, nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng ngạc nhiên nhìn cô, hỏi: "Thế nào?"

Hạ Tuyết đột nhiên bật cười, đưa ra hai tay cổ của Hàn Văn Hạo, hôn lên môi của hắn.

Có lẽ Hàn Văn Hạo cảm nhận được nhiệt tình của Hạ Tuyết, liền ôm lấy cô, cùng với cô tình thâm hôn nhau!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Vùng Trời Tình Yêu

Ngọt ngào, ngọt ngào kéo dài, dường như trong thời gian yên tĩnh này, số mạng cũng bỗng chốc yên tĩnh. Cho bọn hắn một chút thời gian, duyên phận từ 6 năm trước kéo dài đến tận giờ phút này, rốt cuộc trải qua rất nhiều khó khăn, trắc trở, một thiện lương khoan dung, một tàn nhẫn cố chấp, để cho hai quý này đạo gặp nhau, hợp thành ngọn lửa! Bọn họ đã tránh được ánh mắt của Thượng Đế, kết hợp ngoài ý muốn của Thượng Đế, một chút duyên phận này, rốt cuộc sẽ tạo ra nghiệt ngã gì.

Phố xá sầm uất càng lúc càng náo nhiệt! Người càng lúc càng đông đúc !

Hạ Tuyết vừa bước đi, vừa nhìn tấm hình của mình và Hàn Văn Hạo dán mặt, đa số đều là vẻ mặt vô cùng miễn cưỡng của Hàn Văn Hạo, cô không nhìn được bật cười, lâu lâu quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo đi bộ trên đường, cũng thầm mỉm cười, hai tròng mắt vẫn phát sáng, cô sâu kín nhìn nửa gương mặt hắn rất đẹp trai, đột nhiên bật cười.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết cười, liền hỏi: "Cười cái gì ?"

Hạ Tuyết có chút xúc động, vừa bước đi, vừa nhìn những đôi hạnh phúc đi trong màn mưa phùn ẩm đậm, vừa nói: "Tôi không nghĩ, có một ngày, tôi và anh không gây gổ, lặng yên đi trên đường phố, có lẽ trải qua quá nhiều chuyện, đã không dám khát vọng bình thường".

Hai mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua đau lòng, quay đầu nhìn cô.

Hạ Tuyết cẩn thận đem hình cất vào trong túi, đột nhiên vươn tay, nhét vào trong khuỷu tay Hàn Văn Hạo, nhìn đám người chung quanh, sâu kín ghen ngào nói: "Không biết, lúc bọn họ và chúng ta gặp thoáng qua, có

thể hiểu một chút chuyện xưa của chúng ta không, nếu hiểu một chút, có lẽ chúng ta cũng sẽ không cô đơn, cô đơn chỉ còn lại hai người, không chiếm được một phần ủng hộ.

Cô nói tới đây, đột nhiên trong ánh mắt lộ ra buồn bã, rơi lệ.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo mãnh liệt chớp lóe, vươn cánh tay, ôm chặt vai của cô, thẳng bước đi về phía trước, len vào trong thế giới người bình thường, tất cả mọi người bên cạnh của bọn hắn vui vẻ kề vai.

Hạ Tuyết vừa bước đi, vừa dựa sát vào trong ngực Hàn Văn Hạo, nghĩ đến hình ảnh lúc này hai người chụp, một khắc kia đã thành mãi mãi rồi, có lẽ cái này đủ rồi, đâu còn dám có mong muốn xa rời ở bên nhau, phải tách ra. Đột nhiên cô ngược đôi mắt đắm lệ nhìn Hàn Văn Hạo, nhìn khuôn mặt người đàn ông này, thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, nhưng đôi mắt kia quá kiên định, kiên định làm cho người ta có cảm giác hắn có chút ác liệt.

Trong lòng của cô đau nhói, mặt tựa vào trên vai của hắn, đưa ra hai tay vòng chặt hông của hắn, nước mắt dọc theo khóe mắt lăn tới cánh mũi, cuối cùng thấm ướt một lốm trước ngực hắn, tạo thành vệt nước lờ mờ.

Có lẽ Hàn Văn Hạo cảm nhận được nước mắt của Hạ Tuyết, ánh mắt hắn mãnh liệt chớp lóe lên, ôm chặt vai Hạ Tuyết, để cho cô dựa sát vào trong ngực mình, thẳng bước về phía trước, lúc đi qua cửa hàng kẹo que 24 h, ánh mắt Hạ Tuyết đột nhiên nhìn chăm chú, trái tim như bị nện một chùy, ánh mắt cô lóe lên, giống như lơ đãng tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, dịu dàng cười nói: "Tôi muốn ăn kẹo que!"

"Ừ, muốn ăn mùi gì" Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn Hạ Tuyết, dịu dàng hỏi.

"Ách, mùi táo".

"Được !" Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết đi tới trước cửa hàng kẹo que, muốn hai cây kẹo que mùi quả táo, sau đó ngồi trên ghế đặt ở dưới gốc cây

phong dọc bên đường.

Hạ Tuyết vui vẻ ngồi trên ghế, nhìn Hàn Văn Hạo cũng ưu nhã, cao quý ngồi trên ghế, bóc lớp vỏ bên ngoài cây kẹo cho Hạ Tuyết, bóc xong, vừa nhìn cô, vừa đưa cho cô.

"Cám ơn! " Hạ Tuyết vui vẻ cầm cây kẹo que, bỏ vào trong miệng, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh cũng ăn đi! Ăn xong rồi chúng ta lưu lạc chân trời!"

Hàn Văn Hạo đột nhiên bật cười, cầm cây kẹo que, cũng im lặng bóc lớp vỏ bên ngoài, bỏ vào trong miệng, ngậm nhẹ một chút, lại đem ra ngoài, xoay tròn cây kẹo que màu xanh nhạt, mỉm cười nói: "Mùi này thật không tệ".

Hạ Tuyết ha ha ha cười, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh có nghĩ, cây kẹo que là kỷ niệm trân quý nhất trong đời tôi không, cho nên tôi vẫn không dám ăn".

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn đám người bên trong phố xá sầm uất, ai cũng vui mừng hơn hởi, lui tới, giống như bọn họ chỉ là khán giả dưới đài đã mất đi linh hồn, tất cả ánh sáng huyền hoặc bao quanh, cô sâu kín, xúc động nói: "Hôm nay lúc đi đến nhà của anh, tôi ôm một tia hi vọng, bởi vì tôi không có nhà, cha của tôi chỉ để lại cho tôi một chút ấn tượng, dường như năm ấy tôi sáu, bảy tuổi, ông dắt tay của tôi, đi vào phố xá sầm uất, vừa đi, vừa nói với tôi: Tuyết Nhi muốn ăn cái gì, cha mua cho con, tôi nói muốn ăn kẹo que, tôi thấy rất nhiều người bạn nhỏ đều ăn kẹo que, ông liền dẫn tôi đi tới một cửa hàng kẹo que 24 h, cửa hàng kẹo que kia rất đắt, một cây 3 đồng, lúc đó, thật là đắt, thật là đắt, nhưng cha nói, cuộc sống mặc kệ rất khó khăn vất vả, mùi vị gì, chúng ta đều phải nếm thử. Ông vừa nói xong, từ trong túi quần của mình, trái móc, phải móc, rốt cuộc móc ra 2,5 đồng

tiền, lúc đó tôi còn nhỏ, ngẩng đầu nhìn ba, lúc đó, cha nhìn tôi cười xấu hổ, cầm 2,5 đồng tiền, nhìn nhân viên phục vụ nói, có thể giảm bớt 5 xu tiền không, con gái của tôi rất muốn ăn".

Hàn Văn Hạo im lặng nghe, hai tròng mắt bắn ra tinh quang võ vụn.

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, cô vội vàng cúi đầu lau, hít mũi một cái, nghẹn ngào, cười khổ nói: "Có lẽ nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của cha tôi, nhân viên phục vụ cảm động, hẳn đưa cho cha tôi một kẹo que vị táo nói, cha là một cây đại thụ, đội trời đạp đất, vì con cái, vì cây con mà che gió mưa, một thân khổ cực, nặng nề, tôi rất yêu, rất yêu cha tôi, rất yêu thương ông, ngày ấy, một giọt nước mắt tôi cũng không khóc nổi, bởi vì trái tim đã chết, tan nát cõi lòng, đối với mọi thứ xung quanh hoàn toàn trống rỗng".

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, cúi đầu, nhìn cây kẹo que trong tay.

"Cho nên hôm nay tôi đến nhà anh, tôi hy vọng tìm lại quá khứ xa vời, có lẽ nhà các người là loại xa hoa trên thế giới, nhưng mang đến cho tôi khát vọng có một chút ấm áp của cha mẹ, nếu như có thể xoay ngược thời gian, cha mẹ tôi còn sống, tôi tình nguyện gánh chịu nhiều vất vả, tôi tình nguyện để bọn họ dạy dỗ tôi, trách mắng tôi, cái gì tôi cũng nguyện ý chịu đựng, chỉ cần bọn họ còn sống".

Hạ Tuyết lại khóc, nói: "Không có cha mẹ nào không thương yêu con của mình, không có con cái nào không yêu cha mẹ của mình, tôi có thể hiểu hôm nay anh dẫn tôi ra ngoài, anh rất mâu thuẫn, nhưng tôi muốn nói, không nên oán trách cha của anh, bây giờ anh cũng là một người cha, Hi Văn làm cho anh rất mâu thuẫn, anh cũng nên thông cảm, ông ấy luôn thương yêu anh, ông ấy nói, tất cả đều là vì nghĩ cho anh, đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, thật ra cha mẹ làm rất nhiều, con cái có thể không hiểu và đánh giá cao, giống như tôi, hôm nay ngồi ở chỗ này, nhớ đến cha của tôi, ông đã để lại nụ cười ngượng ngùng, vĩnh viễn không cách nào thỏa mãn cho tôi, nếu cha tôi ở trên thiên đường, có thể nghe được lời của

tôi nói, tôi muốn nói với ông, thật ra cây kẹo que kia, còn hơn rất nhiều, rất nhiều tình yêu, bây giờ cha mẹ của anh vẫn còn sống, có cơ hội đối mặt nhau, tức giận, gây gổ, đã là hạnh phúc rồi, đừng oán hận".

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy lệ, nhìn cảnh vật phồn hoa, đột nhiên trong lòng có chút khổ sở.

Hạ Tuyết ngược đôi mắt đầm lệ, nhìn cảnh vật phồn hoa trước mặt, lại khóc nói: "Nghĩ đến gia gia một mình quạnh quẽ, nếu quả thật muốn hạnh phúc, chúng ta nên hết sức cố gắng, để cho bọn họ tiếp nhận chúng ta mà không phải xem thường hạnh phúc người khác, chỉ lo cho hạnh phúc chúng ta".

Hàn Văn Hạo đột nhiên quay đầu nhìn Hạ Tuyết, đau lòng nói: "Vậy em sẽ ở chung một chỗ cùng tôi không ?"

Hạ Tuyết nghe hỏi, trong lòng của cô đau nhói, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, nước mắt không ngừng lăn xuống.

Hàn Văn Hạo nhìn ánh mắt Hạ Tuyết, trong lòng đau nhói, hần xoay người lại, nắm chặt kẹo que trong tay, nhìn cô, giọng nói mạnh mẽ, kiên quyết: "Tôi đã nghe Daniel hát một ca khúc tặng cho mẹ của em, tôi có thể đồng ý với cha của em, tôi sẽ chăm sóc con gái của ông thật tốt, tôi sẽ cho em rất nhiều kẹo que, tôi dốc hết toàn lực cho em kẹo que ngọt nhất thiên hạ! !"

Trong lòng của Hạ Tuyết kích động, nhìn Hàn Văn Hạo, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn ra Hạ Tuyết quyết tâm muốn rời khỏi, hần nắm tay của cô, đặt lên trái tim của mình, cắn chặt răng, hai mắt ửng đỏ, nói: "Hạ Tuyết! Cho tôi một cơ hội! ! Tôi muốn sống chung với em, mặc kệ phải đối mặt với bao nhiêu chuyện đáng sợ và nguy hiểm, tôi cũng muốn sống chung với em, tôi cũng không có cách nào sống chung với người

khác, nếu như đòi hỏi mọi người tha thứ, vậy tôi ! ! Tôi sẽ buông bỏ mọi thứ để cầu xin mọi người tha thứ! ! Hôm nay tôi cùng em và con gái bên nhau, tôi sợ rằng không có cách nào trả em về bên cạnh Daniel, nếu phải làm một người ích kỷ, tương lai có xuống Địa ngục, vậy hãy để tôi gánh chịu tội! Trước hết cho tôi tình yêu của em trong đời này, sau khi chết, tôi nguyện ý xuống Địa ngục, chịu ngàn vạn năm bị róc xương lóc thịt!"

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, trong lòng đau nhói, đột nhiên khóc rống.

Hai mắt Hàn Văn Hạo cũng rưng rưng ôm lấy Hạ Tuyết vào trong ngực, hôn nhẹ lên tóc cô, nghẹn ngào nói: "Tôi thề với trời, thề với cha mẹ của em ở trên trời, tôi nhất định sẽ chăm sóc con gái của bọn họ thật tốt, tất cả lỗi lầm và đau khổ, tôi sẽ gánh chịu ! ! Tôi nhất định sẽ cho em hạnh phúc! Em hãy dừng cảm! ! Đi về phía tôi! !"

Hạ Tuyết nắm chặt cổ áo của hắn, khóc rống lên.

Hàn Văn Hạo ôm chặt Hạ Tuyết, ông thật chặt, thật chặt, mặt dính vào trong tóc cô, hai mắt rưng rưng nói ra bí mật nhiều năm: "Yêu em sáu năm rồi, muốn đuổi em đi, bởi vì không biết có thể đem đến cho em hạnh phúc hay không, bây giờ tôi đánh cược một lần với số mạng! ! Sống thì sống, chết thì chết! !"

Hạ Tuyết đau khổ, run rẩy khóc.

"Tôi biết em muốn đi, đừng đi, tôi muốn sống chung với em, tôi muốn sống chung với em". Hàn Văn Hạo ôm chặt Hạ Tuyết, giọng nói khàn khàn, nghẹn ngào, khổ sở cầu xin.

Mưa phùn vẫn bay bay, chúng vẫn còn đang tình tự, nếu không, tại sao phải tan tác như vậy.

Hạ Tuyết đứng trước cửa sổ sát đất cao ốc 100 tầng, nhìn mưa phùn bay tán loạn ngoài cửa sổ, hơn nữa có thể nhìn một khách sạn ở nơi xa, đèn

bảng hiệu màu xanh dương của khách sạn, trong màn sương mù, nhấp nháy màu sắc thật ấm áp động lòng người, tiếng thang máy sau lưng vang lên, trong lòng của cô vừa động, xoay người lại thấy Hàn Văn Hạo từ trong thang máy đi ra, đang nhìn mình, nở nụ cười dịu dàng nói: "Xác định, bên dưới không có phóng viên, tôi đã bảo hộ vệ giữ chặt cửa rồi".

Hai mắt Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng chớp một cái, lúc này hai người lái xe dọc đường, chạy thẳng về nhà riêng Hàn Văn Hạo, có lẽ vì đêm khuya, vừa vặn nhìn thấy tất cả phóng viên rời khỏi, bọn họ đi thẳng về nhà.

Hàn Văn Hạo đứng ở cửa thang máy, nhìn Hạ Tuyết Hạ Tuyết có chút ướm dầm, mỉm cười nói: "Toàn thân đều ướm rồi, đi tắm đi, tôi còn có phần tài liệu, muốn xem hết".

Không khí lúc này, có chút lúng túng.

"Được" Hạ Tuyết thở nhẹ, cũng sờ mái tóc ướm dầm của mình, nhìn Hàn Văn Hạo, có chút tinh nghịch hỏi: "Vậy tôi tắm ở phòng sáu năm trước nhé".

Hàn Văn Hạo nghe xong, vừa mập mờ cười, vui vẻ đi về phía Hạ Tuyết, cho đến đi tới trước mặt cô.

Trong lòng của Hạ Tuyết vừa động, thân thể dán vào bức tường thủy tinh, cúi đầu, khẽ cắn môi.

Hàn Văn Hạo vươn tay véo nhẹ cằm của cô, giọng nói khàn khàn chậm rãi: "Giàn phòng kia dĩ nhiên ở trong phòng của tôi".

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, nói: "Tôi vừa vào phòng của anh, tôi lại nghĩ đến chuyện của anh và Dạ Thiên Thiên năm ấy".

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo không vui, nheo lại, nói: "Chẳng lẽ trời sinh nhớ phụ nữ luôn nhớ tới một số chuyện không cần thiết ?".

"Tôi không có" Hạ Tuyết lầu bầu nói.

"Đi nào" Hắc đột nhiên bật cười, nhẹ nắm tay của cô, kéo cô đi qua phòng khách, sau đó đi lên lầu, từng bước, từng bước đi về phía trước, Hạ Tuyết không nhìn được, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của Hàn Văn, trái tim cô không khỏi rung động, Hàn Văn Hạo dắt Hạ Tuyết đi tới trước cửa phòng, nhẹ nắm khóa cửa, vặn ổ khóa, hai người đi vào.

Hạ Tuyết bước vào phòng của Hàn Văn Hạo, chuyện sáu năm trước, đột nhiên ủa về trong tâm trí mình, lúc đi vào phòng này, vẫn là một cô gái ngây thơ, mặc dù khổ cực một chút, nhưng cũng không chịu đựng quá nhiều, thì ra lúc đó, mình cũng hạnh phúc, cô cười khẽ, nhìn Hàn Văn Hạo một mình đi vào trong tủ áo, lấy ra một cái áo sơ mi, đưa cho Hạ Tuyết, nói: "Tắm rửa một chút đi, tôi bên ngoài chờ em".

Mặt của Hạ Tuyết nữa đỏ lên, nhưng vẫn nhận lấy áo sơ mi, “a” một tiếng, nhỏ giọng đi vào phòng tắm, khép nhẹ cửa lại.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng động kia, hai tròng mắt hắc đột nhiên xốc xếch, chớp một cái, đuôi mắt xẹt qua vui vẻ và nụ cười ngọt ngào, dường như có chút không chân thật, cảm giác cả người bay bổng, hắc chậm rãi đi tới trước bàn làm việc của mình, ngồi xuống, một tay chống lên trán, ánh mắt không nhìn được, liếc về phía cánh cửa phòng tắm kia, đột nhiên nghe bên trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, trên mặt của hắc không nổi, tràn lên nụ cười, vẫn có cảm giác không chân thực.

"Hàn Văn Hạo! ! " Tiếng Hạ Tuyết từ bên trong truyền ra!

"Ừ" Hàn Văn Hạo lập tức lên tiếng.

"Khăn lông của anh để ở đâu" Tiếng Hạ Tuyết lại truyền ra!

"Trong hộc ngay phía trên bồn rửa tay" Hàn Văn Hạo đột nhiên cười, cúi đầu, lơ đãng mở phần tài liệu của mình, phát hiện phần tài liệu này mới đưa tới hôm nay, có lẽ do Tả An Na hôm nay đưa tới, hắn tò mò mở ra xem, lập tức nhìn thấy vụ án điều tra Cần Nhu trúng đạn, hắn ánh mắt chăm chú, vẫn xem phân tích tình huống và số liệu phía trên, hắn cầm điện thoại bàn bên cạnh, bấm số điện thoại Hứa Mặc.

"Vâng! Tổng Tài! " Hứa Mặc lên tiếng.

"Theo tài liệu phân tích vụ án Cần Nhu trúng đạn, có thể sát thủ đến từ Nhật Bản" Hàn Văn Hạo thấp giọng hỏi.

"Vâng! " Hứa Mặc lập tức nói: "Đầu đạn kia là ‘sa mạc chi ưng’ đạn súng lục ! Đầu đạn này, tôi chết cũng nhận ra được! Ở trong đầu tôi còn một viên! Trên thế giới có thể giữ thứ này, chỉ có hai người! "

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nghe.

"Một là Sơn Bồn Nhất Phu! Một chính là tôi! ! " Hứa Mặc lập tức nói.

Hàn Văn Hạo nhướng mày, nói: "Tại sao Sơn Bồn Nhất Phu xen vào chuyện của Cần Nhu?"

"Chúng tôi đang âm thầm điều tra! Hơn nữa tôi phát hiện trong đó có một chuyện rất kỳ quặc! " Hứa Mặc lại nói.

"Ừm! " Hàn Văn Hạo đáp lời.

"Trầm Ngọc Lộ đến từ Nhật Bản! Làm em gái nuôi của hoàng phi, nhưng tôi xem một trong những tấm hình của các thám tử tư, thấy cô ta đã từng xuất hiện tại bữa tiệc do hắc bang Nhật Bản tổ chức, sự thực là thế nào, còn chưa chắc chắn! Thật ra chúng ta còn có một biện pháp có thể biết cô ta có phải là Hồ Điệp thật không! " Hứa Mặc lại nói.

Hàn Văn Hạo im lặng nghe.

"Xé mặt của cô ta, sẽ biết là phải hay không! " Hứa Mặc đột nhiên tàn nhẫn nói.

Hàn Văn Hạo nghĩ tới chuyện này, sau đó nói: "Muốn xé, đã sớm xé, bây giờ thân phận của cô ta đặc biệt, không thể hành động thiếu suy nghĩ! Tiếp tục điều tra đi! "

"Vâng!" Hứa Mặc đồng ý.

Hàn Văn Hạo cúp điện thoại, vẫn nhìn số liệu trên tài liệu, sau đó không lâu, lại nghe được tiếng mở cửa vang lên, hắn đột nhiên mở mắt, đầu tiên thấy một đôi bàn chân trắng như tuyết, sau đó thấy một đôi chân dài, nhìn lên nữa, thấy Hạ Tuyết chỉ mặc áo sơ mi trắng của mình, tóc hơi ướt, đứng tựa cửa, có chút ngượng ngùng nhìn mình.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe lên, nhẹ nhàng khép lại tài liệu, sau đó đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt cô, sau đó ngửi được một mùi thơm cơ thể thật mê người, cảm xúc của hắn tuôn trào mãnh liệt, nhưng vẫn cố gắng đè nén, đưa hai tay nhẹ nắm cánh tay của cô, nói: "Lạnh không ? Có muốn lấy cho em cái chăn hay không?"

"Không lạnh, chỉ có chút khát nước" trái tim của Hạ Tuyết đột nhiên phanh phanh nhảy dựng, hơi thở có chút khó khăn, tay nhẹ nắm 1 góc áo sơ mi, muốn che giấu một chút.

Mí mắt Hàn Văn Hạo khẽ chớp, nhìn động tác nhỏ của cô, đột nhiên bật cười, vươn tay véo nhẹ cằm của cô, cúi đầu mê người hỏi: "Uống chút rượu đỏ ?"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, hiểu ý của hắn, không dám nhìn ánh mắt của hắn, chỉ đành phải gật đầu: "Ừ"

Hàn Văn Hạo nhẹ nắm tay của cô, dắt cô đến gian phòng bên cửa sổ sát đất, ngồi xuống ghế sa lon, hân hoan xoay người đi ra khỏi phòng.

Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, nhìn mưa phùn bay bay ngoài cửa sổ, khẽ cắn môi, trái tim đang phanh phạch vang dội, chút kiên trì, giờ khắc này đã vỡ vụn, người đàn ông này luôn có một loại hấp dẫn, làm cho cô không nhìn được tiến vào trong thế giới của hắn, không cách nào thoát khỏi, cô biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì, cô không có cách nào ngăn cản, cô không có cách nào trông nom, dường như tình yêu và hạnh phúc đến từ tương lai khẽ gọi, có lẽ trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Cửa mở ra, cô giật mình, nhanh chóng xoay người, nhìn Hàn Văn Hạo tay cầm một chai rượu đỏ và hai cái ly, mỉm cười đi vào, Hạ Tuyết có chút căng thẳng nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo mỉm cười ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, đặt cái ly trước mặt của hai người, sau đó rót rượu vào ly, đặt chai rượu đỏ xuống, cầm ly rượu lên nhìn Hạ Tuyết nói: "Cạn ly, đây là Phẩm Lệ Châu năm 90, thích hợp với khẩu vị của em".

"Tại sao anh biết tôi không thích uống Xích Hà châu" Hạ Tuyết ngạc nhiên cầm ly rượu đỏ, hỏi hắn.

Hàn Văn Hạo nhìn cô, mỉm cười, khẽ giơ ly lên cùng ly với Hạ Tuyết, sau đó uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ, quay đầu, hai mắt nóng rực nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết giật mình, nhưng vẫn nâng ly, cũng uống một hơi cạn sạch, có lẽ vì uống quá mau, cô chợt cúi đầu ho khan một tiếng, lồng ngực phập phồng, thở phì phò, Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng kia của cô, đột nhiên bật cười, ngồi sát vào bên cạnh cô, vươn tay nhẹ kéo vai của cô, để cho cô tựa vào trong ngực của mình, khẽ vuốt tóc của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn

của cô ửng đỏ, cúi đầu mang theo vài phần cứng chịu hỏi: "Sợ nên uống vội
vả như vậy sao ?"

"Tôi có sợ sao" Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, cảm thấy
lồng ngực của hắn truyền tỏa ra hơi nóng bỏng, mặt của cô đỏ lên, hai chân
có chút rét lạnh, hơi co lại, nhưng vì ở dưới cúc áo không quá chặt, dễ dàng
lộ ra quần lót màu tím đậm, cô lúng túng, lập tức kéo áo sơ mi che lại giữa
hai chân.

Tròng mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe lên, mỉm cười, cúi đầu ở bên tai của cô
nói: "Xấu hổ như vậy, không phải là vì ngoại trừ tôi ra, em không tiếp xúc
với đàn ông khác chứ".

"Anh" Hạ Tuyết lập tức tức giận ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Tôi tùy
tiện như vậy sao ?"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo lơ đãng sáng lên, nhìn gương mặt xinh đẹp,
dịu dàng của Hạ Tuyết, hắn đột nhiên vui vẻ cười một tiếng, nâng khuôn
mặt nhỏ nhắn của cô, rồi lại đau lòng gọi: "Đứa ngốc !"

Hạ Tuyết đột nhiên bật cười, tựa vào trong ngực của hắn, nghe tiếng trái
tim đập, hai tay không nhịn được sờ vào, nói: "Tim của anh đập dễ nghe
nhất"

"Vậy sao" Hàn Văn Hạo đột nhiên thần bí cười "Vậy tối nay cố gắng
nghe một chút" Một tay hắn nâng cằm của cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi
mềm mại của cô.

Hạ Tuyết giật mình, cũng không cự tuyệt, nhẹ cuộn rút hai chân, hai tay
ôm cổ của hắn, đón nhận nụ hôn của hắn, mở đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi
nhẹ nhàng dây dưa với hắn, Hàn Văn Hạo chậm rãi đè Hạ Tuyết xuống ghế
sa lon, vẫn ôm lấy thân thể của cô ôm hôn, tay khẽ vuốt ve bộ ngực không
có mặc áo lót cô, săn chắc và co giãn, thậm chí hắn véo nhẹ đốm nhỏ, khiến
nó hơi thẳng đứng.

"Ừm" Hạ Tuyết khó chịu, nhẹ nhàng cuộn rút hai chân, vẫn không nhận được ôm hông của hắn, cảm nhận bắp thịt phía sau lưng của hắn rắn chắc.

Hàn Văn Hạo vừa ôm hôn Hạ Tuyết, vừa đưa tay nhẹ mở từng cúc áo sơ mi của cô xuống, sau khi mở xong, bộ ngực sữa như ẩn như hiện, ngay sau đó hắn hôn cổ của cô, dọc theo ngực, khẽ cắn điểm phần hồng.

"A" Hạ Tuyết mặt ngửa ra sau, cuộn tròn hai chân, cảm giác giữa hai chân đã ẩm ướt, hai tay của cô không nhận được khẽ vuốt ve cổ của hắn, kêu nhỏ: "Hàn Văn Hạo"

"Ừ" Sau khi hắn đáp lời, nhanh chóng ôm lấy cô, đi đến bên giường, thân thể Hạ Tuyết bỗng bênh, kích động nhìn hắn.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng rực nhìn cô, đè trên người cô, vừa cuồng nhiệt hôn cô, vừa cởi áo của mình, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng, hắn dùng cánh tay trắng kiết, ôm Hạ Tuyết thật chặt, không ngừng hôn lên mặt của cô, tai của cô, Hạ Tuyết ngẩng mặt lên, thân thể bắt đầu bị kích thích ướt át, thậm chí hơi run rẩy.

Hàn Văn Hạo hôn càng lúc càng đi xuống, khẽ cắn điểm hồng của cô.

"A!" Hạ Tuyết khó nhận kích tình kêu nhỏ.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng thở của cô gấp áp, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, hai mắt nóng bỏng, bá đạo hỏi: "Yêu tôi không ?"

Hạ Tuyết chăm chú nhìn hắn, đột nhiên hai mắt ửng, cười cười mà nói: "Yêu"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên sáng lên, lập tức nhắc chân dài của cô, cắn chặt răng, dùng sức đè xuống nơi thần bí đang ướt át kia !

"A! Đau! !" Hạ Tuyết kêu lên, đột nhiên níu bả vai Hàn Văn Hạo, hai mắt rưng rưng nói: "Đau quá"

"Lúc nào em cũng khít khao như vậy! Tôi thích!" Cảm xúc Hàn Văn Hạo đột nhiên xung động, nói dứt lời, ôm chặt thân thể Hạ Tuyết, thân thể đè mạnh xuống dưới, lập tức một hồi kích thích làm cho hần cảm giác cô gái trong ngực mềm mại mê người, một loại cảnh giới thật sâu làm hai tròng mắt của hần ửng đỏ, hần ôm chặt thân thể của cô, hôn môi của cô, đè mạnh người xuống dưới! !

"Uhm" Hạ Tuyết kích động nắm chặt ga giường, cảm giác như tê liệt, bị thân thể Hàn Văn Hạo tiến vào, mang đến hàng loạt cảm giác kích động, cô vừa đón nhận nụ hôn của hần, vừa đón nhận hần tiến vào, nước mắt lăn xuống, cảm giác giống như say rượu, bồng bênh, thậm chí van xin hần tiến vào sâu một chút.

Hàn Văn Hạo vừa ôm chặt Hạ Tuyết, vừa nhanh chóng tiến vào, từ lúc bắt đầu thương tiếc, đến từng trận dục vọng chưa thỏa mãn tiến vào, từng lần, từng lần đè ép, đè xuống giữa hai chân ướt át của cô, làm cho hần dường như khó nhin, ở bên tai của cô thở khẽ "Hạ Tuyết, anh yêu em"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, ngẩng đầu nhìn hần xích lỏm trên người, cũng ngược mặt, hai mắt nóng bỏng nhìn mình, cô khẽ mỉm cười, cảm động nói: "Em cũng yêu anh".

Hàn Văn Hạo mỉm cười, ánh mắt chột lóe, ôm chặt thân thể của cô, tiến mạnh vào! !

"A" Hạ Tuyết níu chặt ga giường, nâng hai chân, ngẩng đầu lên đón nhận tất cả cảm giác bồng bênh, Hàn Văn Hạo nhanh chóng tiến vào, nhịp nhàng, tiết tấu đánh thẳng vào, ép cả cái giường nhẹ nhàng đụng mặt tường, cả căn phòng khắp nơi xông lên một mùi kích tình thật sâu, hai người càng không ngừng triền miên, cuộn tròn, hần vẫn tiếp tục, vừa khẽ

liếm tai của cô tế nói: "Anh muốn mỗi đêm ngủ cùng em, ôm chặt em đi vào giấc mộng! ! Mỗi đêm đều muốn em! !"

Hạ Tuyết cảm động mỉm cười, ôm lấy hân vẫn hôn cuồng nhiệt, hưởng thụ thân thể hân tiến vào giữa hai chân của mình! !

Giờ khắc này vui vẻ, tuyệt vời, giờ khắc này, người đàn ông này hoàn toàn luân hãm vào trong thân thể cô gái này, chỉ thấy hân đè trên người của cô, vì cô vui vẻ mà hôn nhẹ, cho tới bây giờ, cho tới bây giờ hân cũng chưa từng cư xử như vậy với bất kỳ cô gái nào! Hân yêu cô, thương tiếc thân thể của cô, cho đến lúc cuối cùng tiến vào, hân còn muốn hôn khắp toàn thân của cô, ở giữa hai chân của cô nhẹ nhàng hôn, để cho cô hưởng thụ buổi tối tuyệt vời nhất.

Tất cả phải có lúc tạm dừng, sau khi Hàn Văn Hạo kết thúc tiến vào cô khá lâu, hân đột nhiên ôm thân thể xích lỏa của cô, thân thể quá tiêu hồn, nhẹ xoa bộ ngực sữa của cô, hôn lên khuôn mặt mệt mỏi của cô, vô cùng cưng chiều, nói: "Ngủ ngon bảo bối"

Thân thể Hạ Tuyết mềm yếu ở trong ngực hân, khẽ mỉm cười, cuối cùng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, trước khi ngủ, còn lẩm bẩm nói: "Ngày mai em dậy chuẩn bị bữa sáng cho anh"

Hàn Văn Hạo mỉm cười, ôm cô vào trong ngực, cùng nhau nhắm mắt ngủ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Điểm Tâm

Sáng sớm! Mưa phùn vẫn rơi! Bầu trời có chút trắng nhạt.

Không gian yên tĩnh, thật yên tĩnh, yên tĩnh đến bụi bậm cũng bỗng bèn, dường như có thể nghe được tiếng động trong không khí.

Mùi cháo và một chút mùi hành lá cắt nhỏ, chậm rãi bay vào phòng.

Người trên giường nhẹ nhàng cử động, kéo nhẹ chăn. Hạ Tuyết nằm trên giường, mặt dán vào chiếc gối đầu tơ tằm màu xanh dương đậm, ôm cái chăn mềm mại, đang ngủ say, nhưng vì ngửi được mùi cháo, vốn ngày hôm qua gặp một cơn ác mộng nho nhỏ, làm cho mày cô nhú chặt, bắt đầu giãn ra, cả người cũng thả lỏng, lông mi bắt đầu nhẹ nhàng di động, ý thức khôi phục một chút, chậm rãi cảm giác thân thể mình đang xích lỏng, hơn nữa trống rỗng, cảm giác phóng túng, cô thở nhẹ, rốt cuộc mở mắt, lập tức nhìn thấy trước mặt, một màu xám trắng, giống như ảo ảnh, quen thuộc, chưa quen thuộc.

Hai tròng mắt của cô nhẹ nhàng nhấp nháy, rốt cuộc thấy rõ trước mặt là cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ mưa phùn vẫn bay bay, dịu dàng theo bởi bạn thế giới này, cô có chút mờ mịt nhìn về phía ghế sa lon trước cửa sổ sát đất, trước sa lon có khay trà bằng thủy tinh trà, trên khay trà có hai ly không, cô nhìn thấy hai cái ly cao cổ trong suốt, nhìn xong nhớ lại đêm qua, Hàn Văn Hạo ôm mình, liên tục hôn lên môi mình, triền miên day dưa.

Rốt cuộc ánh mắt cô sáng lên, mặt đỏ bừng, đây là lần đầu tiên cô chính thức đồng ý cùng đàn ông trải qua một đêm như vậy, trên mặt của cô xẹt qua nụ cười ngượng ngùng, lúc này mới nhớ tới, Hàn Văn Hạo đâu?

Cô lập tức xoay người, nhìn vị trí bên cạnh trống trơn, chỉ còn lại chặn bị xốc xếch, khoác lên nơi trống không, cô chậm rãi vươn tay, khẽ vuốt gối đầu đêm qua Hàn Văn Hạo nằm, nhớ tới đêm qua hai người ở trên chiếc giường này triền miên, hân hỉ lên người mình, lồng ngực to lớn, cánh tay rắn chắc và từng trận tiến vào thân thể cô, giờ phút này, trong lòng cô dường như dâng lên ngọt ngào.

Hạ Tuyết đột nhiên cười, lại ngửi thấy mùi cháo, cô lơ đãng liếc mắt, nhìn về phía cửa phòng đang mở ra, cô hơi nghi ngờ suy nghĩ một chút, khẽ kéo áo ngủ màu trắng bên mép giường, cẩn thận khoác lên trên người của mình, cột dây bên hông, chân trần chậm rãi đi vào phòng tắm rửa mặt, nhưng mới đi tới bồn rửa tay trước mặt, thấy trước bồn rửa tay để hai cái ly, hai bàn chải đánh răng, đều là màu trắng, đứng thẳng đối nhau.

Cô sửng sờ, có chút giật mình cầm một cái lên, đặt trong tay nhẹ nhàng di chuyển, đột nhiên bật cười, trong lòng có chút cảm giác không thực tế, cô không suy nghĩ nữa, vội vàng dùng bàn chải này đánh răng rửa mặt, sau khi rửa mặt xong, cô vội vã ra khỏi phòng, đi qua hành lang dài, đi xuống cầu thang, vừa đi xuống cầu thang, cô lại nhìn thấy một buổi sáng thanh tĩnh, bầu trời vẫn chưa sáng tỏ, Hàn Văn Hạo mặc áo len màu xám tro, cổ chữ V, quần dài màu trắng, mái tóc vô cùng mềm mại, có lẽ sáng sớm tắm rửa rồi, tóc khẽ rũ xuống, xẹt qua ánh mắt chăm chú, hân đang cẩn thận cắt gừng thành sợi, xoay người đặt cái chảo nóng trên bếp

Hạ Tuyết sửng sốt, trong lòng đột nhiên rung động, không dám tin, nhẹ bước đi tới, nhìn bóng lưng của hân, càng đi càng gần, rốt cuộc đã đi đến bên cạnh phòng bếp, quay mặt nhìn sang, lại thấy Hàn Văn Hạo đang đứng trước chảo nóng, cầm cái muỗng, nhẹ nhàng khuấy trong nồi cháo, nhìn nồi cháo đã nở mềm, ánh mắt chăm chú hưởng thụ, đột nhiên nghe tiếng động, liền chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy Hạ Tuyết đứng trước bàn ăn, mặc áo ngủ trắng, mái tóc khô gợi buồn xuống, đang kinh ngạc nhìn mình, hân mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

"Anh. Anh." Hạ Tuyết kinh ngạc đi tới bên cạnh hắn, chỉ vào nồi cháo, không thể tin được nhìn hắn, trừng mắt thật to nói: "Anh ở đây. Làm điểm tâm? Đang nấu cháo ?"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút tình ý nhìn Hạ Tuyết, nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn cô hỏi: "Thế nào? Không được sao?"

"Nhưng. anh đang làm điểm tâm. Cho ai ăn sao?" Hạ Tuyết hỏi một câu rất ngớ ngẩn.

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, nhìn Hạ Tuyết ừ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Cho em ăn."

"Em ? Điều này có thể sao?" Hạ Tuyết quên mất chuyện tối qua mình với Hàn Văn Hạo, lập tức chân trần tiến lên, đưa tay cầm cái muống, cẩn thận múc một chút cháo, húp thử một ngụm nhỏ, vào miệng tan đi, vô cùng thơm ngon, cô khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo đứng bên cạnh, nhìn nồi cháo, cúi đầu nhàn nhạt cười, rồi liếc mắt nhìn cô, hơi trầm giọng cười nói: "Thế nào? Không tin anh sao ?"

"Người như anh làm sao nấu cơm?" Hạ Tuyết vẫn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Hàn Văn Hạo chỉ cười, không nghĩ để ý đến cô, tắt lửa, sau đó cầm lên hai chén kiểu màu trắng, múc hai chén cháo, nhẹ nhàng đặt trên bàn trong suốt, bữa ăn trên bàn lại bày ra cả bánh trứng, Hạ Tuyết khiếp sợ đi tới trước bàn ăn, nhìn bánh trứng, lại ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo cầm cái muống, đi ra phòng bếp, cẩn thận đặt vào trong chén, hai tay chống nhẹ trên bàn ăn, quay đầu nhìn Hạ Tuyết, cười có chút đẹp trai, hỏi: "Thế nào? Không đói bụng? Nửa đêm hôm qua, trước khi ngủ, không phải nói đói bụng sao ?"

Mặt của Hạ Tuyết lập tức đỏ bừng, nhớ tới đêm qua triền miên, sau nửa đêm, bụng của mình sôi lên, ở trong ngực của hân làm nũng nói đói bụng, lúc đó hân thương yêu ôm khế mình, hôn lên mặt, ghi nhớ lời nói của mình trong lòng, cô có chút ngượng ngùng nhìn hân hỏi: "Anh. thức dậy bao lâu rồi?"

Không bao lâu. Ngồi đi." Hàn Văn Hạo tự mình đi tới sau lưng Hạ Tuyết, cẩn thận nhẹ nắm bả vai của cô, đỡ cô ngồi vào bàn ăn, sau đó nói: "Em nhất định đói bụng rồi. Từ từ ăn."

Lúc này Hạ Tuyết đột nhiên có cảm giác mình có chút không biết xấu hổ nhìn hân, ngây ngốc cười nói: "Thật xin lỗi, tối hôm qua rõ ràng nói hay lắm, em chuẩn bị điểm tâm cho anh."

Hàn Văn Hạo không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng ngồi đối diện cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

Hạ Tuyết tiếp xúc ánh mắt hân, mặt đỏ bừng, lập tức cúi đầu, nhìn chén cháo, cô vẫn có chút không dám tin, ngẩng đầu lên nhìn hân cười hỏi: "Cháo này. là anh nấu thật sao ? Sẽ không giống chúng ta đóng phim, ách, bảo người lên nấu, chờ em thức dậy, anh mới bảo người ta đi."

Hàn Văn Hạo nghe xong, đột nhiên bật cười nhìn cô, chậm rãi nói: "Anh không phải diễn viên, anh không biết đóng phim, hơn nữa, anh là người có yêu cầu rất cao về ăn uống, cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ tự mình làm, nhưng làm không nhiều lắm"

"Tại sao phiền toái như vậy? Tự mình làm sao ? Anh có thể đánh thức em dậy." Hạ Tuyết thở nhẹ, cầm cái muỗng, khuấy chén cháo, có chút ngượng ngùng nói.

Hàn Văn Hạo vẫn mỉm cười nhìn cô nói: "Anh có gọi em, nhưng em ngủ rất sâu."

Sắc mặt của Hạ Tuyết đen lại, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Ý của anh nói, bởi vì anh gọi em không được, cho nên anh mới làm điểm tâm cho em ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Sinh Nhật Của Em

"Ừm!" Hàn Văn Hạo cố ý nhìn cô nói!

Hạ Tuyết hung hăng nhìn hằm hằm, không nhin được hỏi: "Thật hay giả?"

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn cô, ánh mắt càng lúc càng nóng rực, thậm chí phát ra một chút mập mờ.

Hạ Tuyết nhìn ánh mắt kia, gương mặt đột nhiên đỏ lên, vội vàng cầm một cái bánh trứng nhỏ, bỏ vào trong miệng nhai, lại giật mình ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Đây không phải là. mùi vị bánh trứng ở khách sạn chúng ta sao?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô, mỉm cười nói: "Sáng nay anh gọi điện thoại đến khách sạn, bảo nhân viên đưa tới".

Hạ Tuyết nhai bánh trứng đột nhiên có chút ngượng ngùng, vội vàng cúi đầu húp cháo, nhớ lại đêm qua hai người kích tình không còn lý trí chút nào, hôm nay có cảm giác như một giấc mơ, nhưng dường như có rất nhiều việc không chắc chắn, lại được hằm sắn sốc, làm cho mình có chút thoải mái, nhưng lại sợ hãi, sợ lát nữa đây, mọi thứ đều biến mất, cô là một cô gái có cảm giác rất không an toàn, mặc dù kiên cường.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết im lặng ăn bánh trứng, ăn cháo, ánh mắt chột lóe, cũng không lên tiếng, cũng cúi đầu ăn cháo.

Hai người đột nhiên im lặng, không khí có chút ngột ngạt vờn quanh giữa bọn họ.

"Hôm nay. Phải rời khỏi sao?" Hàn Văn Hạo vừa ăn cháo, vừa dường như có chút bình tĩnh, hỏi

"Ừ. từ hôm nay “Trà Hoa Nữ” phải quay cảnh chiến tranh, không có cảnh diễn nữa. Cho nên. Về nhà." Hạ Tuyết vừa ăn cháo, vừa cúi đầu đáp lời.

Hàn Văn Hạo nghe xong, hơi gật đầu, vẫn ăn cháo.

Không khí lại yên tĩnh, thật yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng muống va chạm vào chén sứ lúc Hạ Tuyết múc cháo, cô rất nhanh ăn hết chén cháo, lại có chút không không biết xấu hổ, ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Cái đó. em ăn xong, em muốn ăn thêm. Anh ăn nữa không ?"

"Không cần." Hàn Văn Hạo vừa ăn chén cháo, vừa ngẩng đầu lên cười nhạt nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng.

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, thở nhẹ, cắn chặt môi, cầm chén đi vào phòng bếp, cầm muống múc cháo.

Hàn Văn Hạo vừa ăn cháo, vừa quay mặt sang, hai tròng mắt xẹt qua một chút ánh sáng không thể nắm bắt, nhìn bóng lưng Hạ Tuyết mặc áo ngủ, vẫn mái tóc dài nhẹ rũ xuống ngang lưng, hấn húp nhẹ ngụm cháo, nhớ đêm qua lúc đè cô dưới người, mái tóc bông bênh, tạo nên cảm giác thật đẹp.

Hạ Tuyết thật sự rất thích ăn cháo của Hàn Văn Hạo nấu, vừa cầm chén đi tới, vừa hứng thú nhìn hăn hỏi: "Anh nấu cháo này thế nào ? Em cũng muốn học! Rất mềm rất thơm, lúc nãy em ở bên trong ăn một chút cháo có mùi vị khô mực và hành lá cắt nhỏ, cũng không còn cái gì khác ? Nhưng không chỉ có hai loại mùi vị này, nhất định anh có bí quyết! Dạy em đi!"

Khỏe miệng Hàn Văn Hạo cong lên, vừa ăn cháo, vừa nhìn cô, dịu dàng hỏi: "Muốn học không?"

"Ừm!" Hạ Tuyết sốt sắng gật đầu!

Hàn Văn Hạo mỉm cười cúi đầu hớp một ngụm cháo, nhàn nhạt nói: "Hôm nay em ở lại, anh sẽ dạy cho em."

Hạ Tuyết giật mình, mặt đỏ lên, khẽ cắn môi, nhìn hăn.

Hàn Văn Hạo cũng không ngẩng đầu, vẫn ăn cháo.

Hạ Tuyết nhìn hăn, dịu dàng hỏi: "Anh. Không đi thăm Tần tiểu thư sao?"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Nếu thật lòng đi về phía anh, chuyện anh phải giải quyết, hãy để cho anh giải quyết, chỉ cần tin tưởng anh là được Ngược lại. em không muốn ở lại là vì Daniel sao?"

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Thật ra Em và Daniel."

Chuông điện thoại chột vang lên. Cô sửng sốt. (ách, tiếng chuông này đã cướp mất cơ hội của HVH một lần nữa).

Hàn Văn Hạo liếc nhìn cô, đứng dậy, đi về phía phòng khách, nhận điện thoại.

"Văn Hạo." Tần Thư Lôi mỉm cười nhẹ giọng gọi hăn.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chăm chú, mỉm cười đáp lời: "Ừ. Thân thể khỏe chưa? Gọi điện thoại sớm như vậy có chuyện gì?"

"Nhớ anh. đêm qua em lại nằm mơ thấy mình mang thai, em rất vui, rất vui". Tần Thư Lôi mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo nằm điện thoại, không lên tiếng, chỉ im lặng lắng nghe.

Hạ Tuyết ngồi trong phòng ăn, vừa ăn bánh trứng, vừa quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, nhìn ánh mắt hần đột nhiên mơ hồ, nghe giọng nói dịu dàng của hần, cũng biết Tần Thư Lôi gọi tới, trái tim của cô nháy lên, cảm thấy hơi thở có chút khó khăn, ăn bánh trứng không có mùi vị gì, cô không dám nghĩ nữa, vội vàng ăn 2, 3 cái bánh trứng xong, ăn hết chén cháo, nhanh chóng dọn dẹp chén của mình và Hàn Văn Hạo, cẩn thận bưng vào trong phòng bếp, dùng tay mở vòi nước chảy róc rách trong phòng bếp, giả vờ như không nghe gì hết, mà đang rửa chén.

Hàn Văn Hạo vừa nghe điện thoại, vừa nhìn Hạ Tuyết đứng trong phòng bếp rửa chén, hần nhàn nhạt đáp lời Tần Thư Lôi nói: "Ừ. Anh biết rồi, chút nữa đến công ty có cuộc họp quan trọng, sau đó sẽ đi thăm em".

Hần nói xong, nhẹ nhàng buông điện thoại xuống, sau đó từng bước đi về phía phòng bếp, cuối cùng đi tới sau lưng Hạ Tuyết, đột nhiên đưa hai tay, ôm eo của cô, kéo cô gần sát lồng ngực của mình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô, nhỏ giọng nói: "Tốt như vậy? Giúp anh rửa chén?"

Hạ Tuyết miễn cưỡng cười cười, vẫn mở vòi nước, nhẹ nhàng rửa chén.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp một cái, nhẹ nhàng dùng môi hôn lên cái cổ mềm mại của cô, nói: "Tin tưởng anh, anh sẽ giải quyết. Nếu được sống với em, anh có thể chịu đựng nhiều hơn, bao gồm cả việc em trở về nhà của Daniel"

Hạ Tuyết dừng động tác trong tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng, mặc bọt nước xối vào trong tay mình.

"Thật xin lỗi." Hàn Văn Hạo ôm chặt thân thể của cô, hôn nhẹ tóc cô.

Trong ánh mắt của Hạ Tuyết, rốt cuộc xẹt qua một chút vui vẻ bất đắc dĩ, cô chậm rãi xoay người, nhìn Hàn Văn Hạo, nhíu lông mày nói: "Ý của anh là. . . . Em không thể chịu được, nhưng anh có thể chịu được, anh nói em hẹp hòi?"

Hàn Văn Hạo ôm khế Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Anh không có ý này."

"Rõ ràng anh có ý này, em không muốn nói chuyện với anh nữa! Em đi về!" Hạ Tuyết lập tức xoay người, rửa chén xong, đặt trong ngăn tủ chính tề, chuẩn bị đi ra phòng bếp, Hàn Văn Hạo lại từ phía sau lưng cô, ôm lấy cô vào trong ngực, cúi đầu, hôn nhẹ vành tai của cô nói: "Hôm nay đừng về, theo anh. Anh thật sự không muốn em đi về."

Hạ Tuyết đột nhiên mỉm cười, nói: "Em không về, ở lại làm gì? Chờ anh họp xong? Chờ anh đi thăm Tần tiểu thư? Chờ đến tối, nấu cơm cho anh? Chờ anh trở lại sao ? Vậy không phải em rất buồn bực sao ?"

"Đó không phải là chuyện một người vợ làm sao?" Hàn Văn Hạo hôn nhẹ cổ của cô, tay nhẹ nhàng xoa ngực của cô, nhẹ nhàng xoa nắn, ở bên tai của cô, nhỏ giọng nói: "Tối hôm qua có làm đau em không ?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, tuy nhiên vì bị hấn trêu chọc, trong thân thể nóng lên, hai mắt bắt đầu thay đổi, có chút mê ly, tay lơ đãng rũ xuống.

Hàn Văn Hạo hôn nhẹ vai của cô, thậm chí lần xuống áo ngủ của cô, hôn nhẹ bờ vai thơm mát của cô, tay nhẹ nhàng xoa nắn ngực, vẫn hỏi: "Tối hôm qua vui không?"

Trái tim của Hạ Tuyết nhảy loạn, lại thẹn thùng nói: "Ghét! Lại hỏi loại chuyện này."

Hàn Văn Hạo bật cười, đột nhiên xoay cả người Hạ Tuyết lại, áp cô tựa vào trên tường, hai tròng mắt nóng rực nhìn cô, tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trên trán cô, xúc động nói: "Loại chuyện này không thể hỏi sao ? Anh hi vọng em có thể trả lời anh."

Hắn nói xong, đột nhiên đè trên người cô, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, khi vừa tiếp xúc môi đỏ mọng mềm mại, hắn lại không nhịn được hôn sâu, vừa hỏi, tay vừa ở sau lưng cô vuốt ve, nói: "Tối nay ở lại. . . . Chờ anh Anh đã sửa lại mật mã nhà, dùng sinh nhật của em."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 459: Một Ngày Mùa Đông

"Sinh nhật của em?" Hạ Tuyết đột nhiên sững sốt nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn cô, khẽ mỉm cười.

Hạ Tuyết nhìn hắn, dịu dàng hỏi: "Tại sao là sinh nhật của em?"

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, hơi cúi đầu, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của cô nói: "Đột nhiên trong một ngày mùa đông tuyết rơi đầy, vừa muốn về nhà, đúng lúc nhớ tới ngày sinh nhật của ai đó, nên thuận tay sửa lại"

Hạ Tuyết sững sốt ngẩng đầu lên, kích động nhìn hắn, hai mắt ửng đỏ.

Hàn Văn Hạo đột nhiên mỉm cười, cúi đầu,蹭 nhẹ lên trán cô, sau đó chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô.

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, lại nhìn hắn, đột nhiên khẽ cười.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng cô mềm mại đáng yêu như vậy, không nhịn được, cúi người xuống ôm lấy thân thể của cô, đi tới phòng khách.

Hai tay Hạ Tuyết không nhịn được ôm cổ của hắn, nhìn hắn, nở nụ cười ngọt ngào.

Hàn Văn Hạo đặt Hạ Tuyết trên ghế sofa, sau đó cúi người xuống nhìn cô, sợi tóc rũ nhẹ xuống mắt, xẹt qua một chút ánh sáng nóng bỏng.

Hạ Tuyết nhìn ánh sáng kia, trái tim phanh phanh nhảy, mặt đỏ lên.

Hàn Văn Hạo vừa nhìn cô, vừa vươn tay, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, nhẹ nhàng đờ trên người cô, nói: "Tối nay không ở lại sao?"

Ánh mắt Hạ Tuyết xốc xếch, nhấp nháy, nhìn trong hai tròng mắt của hắn có chút khát vọng, trong lòng đau nhói.

Hàn Văn Hạo vừa nhìn hai tròng mắt của cô, vừa nhẹ nắm một cái tay nhỏ bé của cô, đặt lên môi hôn nhẹ.

Hạ Tuyết giật mình, vẫn nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo vẫn hôn nhẹ ngón tay thon dài, rồi chuyển qua lòng bàn tay, nhẹ nhàng hôn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lòng bàn tay của cô.

Hạ Tuyết đột nhiên tê dại, mặt đỏ bừng, muốn xoay tay lại, lại bị hắn nắm thật chặt, vẫn hôn nhẹ trong lòng bàn tay, mới chậm rãi cúi đầu, nhìn cô.

Hai tròng mắt Hạ Tuyết mê ly nhìn hắn.

Có chút bi thương, là vì hai người vẫn không thể ở chung một chỗ, không phải bọn họ không đủ mạnh mẽ, không phải bọn họ không đủ dũng cảm, mà là vì bên cạnh của bọn họ luôn có một khoản nợ phải trả, ai bảo từ nhỏ lúc, bọn họ dựa vào ánh mặt trời rực rỡ trên trái đất, một chút dòng nước mát, một chút ấm áp của cuộc sống, cho nên không thể thoát khỏi gia đình, tình bạn, tình yêu, vây quanh bọn họ.

Nhưng chính vì như vậy, cho nên bắt đầu rạn nứt từ đây.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn cô, đột nhiên cười khẽ, tay sờ nhẹ trên môi Hạ Tuyết, rồi tới cằm, tới chiếc cổ trơn mịn, lại muốn đi xuống, mí mắt hắn đột nhiên liếc nhìn cô.

Hạ Tuyết thở phì phò nhìn hăn, từ trong hai tròng mắt giống như con báo nhỏ của hăn, cô nhìn thấy xuất hiện ý muốn chiếm đoạt, vẻ mặt này làm cho trái tim người ta không khỏi sợ hãi, hai chân của cô không nhịn được cuộn rút, một góc áo ngủ nhẹ rơi xuống.....

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng rực, cúi người xuống, hôn lên đôi môi của cô, vừa hôn, vừa ôm lấy cả người cô đứng dậy, từng bước đi lên lầu.

đã che giấu

"A" Rốt cuộc Hạ Tuyết không nhịn được bị kích thích, kêu nhỏ ra tiếng.

đã che giấu

Lúc này chuông cửa vang lên.

Bọn họ ôm nhau, nhìn nhau chăm chăm, thở phì phò, cùng nghĩ, rốt cuộc ai lại đến vào lúc này?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 460: Nói Cho Tôi Biết Trước Một Chút

Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng đi ra thang máy, đứng trong phòng khách to lớn, nhìn bốn phía tĩnh lặng, cũng im lặng không lên tiếng.

Tiếng mở cửa trên lầu hơi vang lên.

Bọn họ cùng ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi màu trắng, quần tây đen, vẻ mặt thâm trầm, từng bước, từng bước đi xuống lầu.

"Tổng Tài." Bọn họ cùng cung kính gọi.

Hàn Văn Hạo chậm rãi đi về phía ghế sa lon, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bọn họ hỏi: "Điều tra thế nào?"

Hứa Mặc lập tức đem tài liệu đưa đến trước mặt của Hàn Văn Hạo, nói: "Đây là tư liệu Hi Thần vừa chuyển về từ nước ngoài."

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi lóe lên, chậm rãi nhận lấy tài liệu, bình tĩnh mở ra, thấy trong tấm ảnh "Hồ Điệp" quỳ gối, khóc, tấm ảnh này cô cùng đáng sợ. . . . Hai tròng mắt như con báo nhỏ nhìn chăm chăm ánh mắt đáng thương của Hồ Điệp trong tấm ảnh, lại chậm rãi hỏi: "Cô ta là ai?"

"Cô ta gọi là Lý Minh Tuệ, ba năm trước đây được một tổ chức cứu, sau đó uy hiếp cô ta chinh dụng thành bộ dáng Hồ Điệp, vẫn lẫn trốn tại Canada! ! Lần này Hi Thần điều tra tìm hiểu rõ tất cả quá khứ, đáng lẽ nếu cô ta không nhận tội, chúng tôi sẽ phải xé mặt của cô ta! Nhưng cô ta hoảng sợ, rất nhanh quỳ trên mặt đất năn nỉ!" Hứa Mặc nói

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe sáng, hơi ngẩng đầu lên, nhìn một góc nào đó trong phòng, nói: "Nếu như vậy thì nên điều tra Trần Ngọc Lộ một chút.

"Có chút kiêng kỵ giống như ngài đã nói, cô ta là em gái nuôi của vương phi Nhật Bản, chúng ta không thể dễ dàng động vào cô ta, cho nên chúng ta cần phải có thời gian" Nhậm Phong nói.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng cười khế, nói: "Nếu muốn biết, luôn có biện pháp.

Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng nghi ngờ nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo cũng không nói rõ, chỉ chậm rãi mở một phần tài liệu khác, xem lại vụ án Cẩn Nhu bị trúng đạn, đã xác định là "Sa mạc chi ưng" Sơn Bốn Nhất Phu làm! Hắn chậm rãi nói: "Nếu đúng là Sơn Bốn Nhất Phu, như vậy. Chúng ta chỉ cần điều tra kỹ Sơn Bốn Nhất Phu, có thể biết nguyên nhân thực sự cái chết của Cẩn Nhu, người đứng phía sau màn muốn quấy phá quan hệ của Toàn Cầu và người của Hàn gia cũng sẽ rất nhanh nổi trên mặt nước."

"Đúng vậy!" Hứa Mặc và Nhậm Phong đáp lời.

"Xoảng " Một cái ly sứ đột nhiên “xoảng” một tiếng, từ trên cầu thang vang lên !

Hứa Mặc và Nhậm Phong lập tức nhìn về phía tầng hai, lại sững sờ, rõ ràng nhìn thấy Hạ Tuyết đứng nơi cầu thang, ánh mắt bọn họ chợt lóe, suy nghĩ một chút, biết rõ xảy ra chuyện gì, không dám nhiều lời, chỉ ngây ngô đứng một bên.

Trái lại Hàn Văn Hạo không lên tiếng, ngồi trên ghế sa lon, cầm phần tài liệu kia, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết đã thay lại áo sơ mi và quần dài của mình, đi chân trần, nhìn Hàn Văn Hạo, từng bước, từng bước đi xuống cầu thang, không tin hỏi: "Anh vừa nói gì? Anh nói. nguyên nhân cái chết của ai ?"

Hàn Văn Hạo đau lòng nhìn Hạ Tuyết, cũng không lên tiếng.

Hạ Tuyết đứng trước mặt của Hàn Văn Hạo, khó tin nhìn hai tròng mắt đông lạnh của hắn, nín thở, nghẹn ngào hỏi: "Anh vừa nói gì? Anh vừa nói nguyên nhân cái chết của ai ? Nói đi ! ! !"

Cuối cùng, cô kích động gào lên! !

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Tuyết, bất đắc dĩ nói: "Tối hôm qua, khoảng 6, 7 giờ, cũng chính là lúc Cần Nhu gọi điện thoại cho em, cô ấy đã trúng đạn. người trúng hai súng, đã chết"

Hai mắt Hạ Tuyết đông cứng, nhìn một chỗ nào đó trong phòng khách, đột nhiên mờ mịt, thân thể rét lạnh, cả người bắt đầu bồng bềnh, linh hồn như đã chết, nuốt cổ họng của mình, khuôn mặt co quắp, hai mắt ửng đỏ, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc 16 tuổi, hai người tay nắm tay, đi dưới tàng cây hoa anh đào, vui vẻ thổi bong bóng kẹo cao su, lúc đó, Hoa anh đào màu hồng, ánh mặt trời màu hồng, sinh mạng màu hồng.

Cả người cô bắt đầu khố sở run rẩy, hai tròng mắt đọng đầy nước mắt, trong đầu rối loạn, tất cả suy nghĩ như nổ tung, những lời xin lỗi, oán hận, trả thù trong nháy mắt đều vỡ vụn, chỉ còn lại một giọng nói vang lên, cô cố gắng bắt lấy giọng nói đó, đó là giọng nói cuối cùng tối hôm qua, Cần Nhu để lại cho mình "Cái hộp giấu dưới gốc cây hoa anh đào, khi nào cô có thời gian thì đi xem một chút. " Có thời gian thì đi xem một chút thôi. Trong cái hộp kia có thân thể là thiên sứ của tôi. Đi xem một chút thôi. "

Giọng nói của cô, luôn lộ ra một chút lạnh lùng, rõ ràng là giọng nói rất ngọt ngào, nhưng luôn lộ ra một chút lạnh lùng.

Hạ Tuyết đột nhiên cúi đầu khóc không thành tiếng, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng Hạ Tuyết như vậy, hần đứng dậy, nặng nề đi tới trước mặt cô, nhẹ nắm bả vai của cô, nhưng vẫn muốn nói rõ cho cô biết: "Sự kiện CD, nhất định có liên quan đến Cần Nhu. Hơn nữa anh chắc chắn, cô ấy chính là người phát CD, hiện nay chuyện bị bại lộ, để tránh cô ấy khai ra, cho nên người sai khiến cô ấy đã giết cô ấy"

Hạ Tuyết đột nhiên sững sốt ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, nước mắt vẫn từng giọt lăn xuống.

Hàn Văn Hạo nhìn trong hai tròng mắt của cô, không khỏi khẽ thở dài, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, sâu kín nói: "Sinh mạng là như vậy, trong chớp mắt có thể mất đi, con người nếu cần tàn nhẫn, rốt cuộc phải tàn nhẫn, dù thế nào cũng không thể mềm lòng. Cho nên thế giới này, không có đúng hay sai, tất cả đều là số mệnh".

Hạ Tuyết cắn chặt đôi môi run rẩy, đưa hai tay, nắm chặt hai tay cánh tay của hắn, nghẹn ngào hỏi: "Cho nên. Cô ấy bị giết, đúng không? Cô ấy cho rằng mình có thể sống được, đang. làm chuyện gì đó, hoặc có lẽ đang đi trên đường."

"Tối hôm qua trời mưa, cô ấy che dù, đi trên đường, lúc vừa gọi điện thoại cho em, sau lưng trúng đạn." Hàn Văn Hạo giải thích cho cô.

Hạ Tuyết nghe, gật đầu một cái, hai tròng mắt mờ mịt, nước mắt lăn xuống, buồn bã cười khẽ, rồi lại sâu kín chế nhạo. "Thượng Đế cũng thật kỳ quái, để cho chúng ta khóc, đến mức khổ sở, lúc muốn kết thúc, cũng không cho chúng ta vùng vẫy, cô ấy đi trên đường, có thể cô ấy muốn trở về ăn một bữa cơm, tìm bạn bè trò chuyện, sau đó đi tắm, nằm đợi ngày mai. Ngày hôm qua là sinh nhật của cô ấy. thật châm chọc. Nếu muốn trừng phạt cô ấy, không phải nên hỏi em, có muốn tha thứ cho

cô ấy hay không sao? Chỉ cần cô ấy còn sống, cái gì em cũng tha thứ. . . .
."

Hàn Văn Hạo lắng nghe, chỉ cắn răng, chậm rãi tiến lên, ôm cô vào trong ngực, mặt dính vào tóc cô, hai mắt chột lóe lên, bảo đảm nói: "Hãy tin anh! Nhất định anh sẽ làm cho mọi chuyện rõ ràng ! Bao gồm sự thật của Cần Nhu !"

"Người cũng không còn, muốn biết sự thật để làm gì nữa?" Hạ Tuyết tựa vào trong ngực của hắn khóc.

Mưa phùn phất phơ bay.

Hạ Tuyết lái xe, phóng như bay về phía trước, chạy qua rừng phong đỏ như lửa, nước mắt nhạt nhòa, lại nhớ tới nụ cười xinh đẹp của Cần Nhu lúc 16 tuổi, nước mắt của cô lăn xuống, sinh mệnh trước mặt, tất cả đều là bụi bặm, cô xoa nhẹ nước mắt trên mặt, tiếp tục lái xe về hướng rừng hoa anh đào, nhớ năm ấy 16 tuổi, hai người hẹn nhau gốc cây hoa anh đào lâu năm, chôn giấu mơ ước của nhau, hẹn sau khi lớn lên, cùng nhau đào cái hộp kia, trong hộp, có mơ ước của hai người.

Rừng hoa anh đào chỉ còn lại hồn hoa năm xưa và màu xanh của lá bây giờ.

Trong cơn mưa phùn lạnh lẽo buổi sáng, Hạ Tuyết chống cây dù trong suốt, theo con đường nhỏ quen thuộc, đi vào cửa lớn rừng hoa anh đào, đứng ở lối vào cửa, nhìn những chiếc lá hoa anh đào màu xanh dưới mưa phùn, lá xanh yếu ớt, liên miên bất tận theo một con đường nhỏ màu trắng, bạn tốt mãi xa, hai tròng mắt cô rưng rưng, bước trên con đường đá trắng, đột nhiên từ trong thế giới của bọn họ, thoáng qua một hình ảnh, hình ảnh tràn đầy bong bóng kẹo cao su và ánh mặt trời vàng chói.

"Hạ Tuyết, cậu nhanh lên một chút!" Cần Nhu tóa xòa đến vai, mang cài tóc màu xanh dương, mặc váy học sinh tây trang màu xanh dương đậm, đeo cặp sách, trong tay đang cầm một hộp sắt, nhìn Hạ Tuyết đang thối bong bóng, mỉm cười kêu nhỏ: "Nhanh lên một chút! ! Chúng ta cùng nhau đi về phía trước! ! Nhớ! ! Tổng cộng 108 bước! ! Đến 108 bước, chắc chắn sẽ có gốc cây anh đào già nhất trong rừng, chúng ta đem cái hộp, giấu ở đó."

"Tốt!" Hạ Tuyết ha ha cười, vừa thối bong bóng, vừa cùng Cần Nhu đi trong ánh hoàng hôn , một, hai, ba, bốn bước.

Chuyện cũ như khói mây, chuyện cũ như mộng ảo, chuyện cũ đã đi qua, nó bay vào không gian, rơi vào trong bụi đất.

Hạ Tuyết che dù, đếm từng bước, từng bước. . . ."106 107. . . . 108. . . ."

Cô dừng trước con đường nhỏ đá trắng, sừng sốt chuyển qua bên trái, quả nhiên nhìn thấy gốc cây hoa anh đào già nhất, nhánh cây vươn ra con đường nhỏ đá trắng, như lặng lẽ bảo vệ cái gì? Cô sâu kín nhìn gốc cây anh đào này, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh nhiều năm trước, có hai cô gái cao hứng bưng bưng chôn cái hộp sắt dưới gốc cây này, nước mắt của cô lăn xuống, sâu kín xoay người, cất bước đi về phía cây anh đào, vứt cây dù trong tay, quỳ gối xuống gốc cây già theo hướng kim đồng hồ chỉ số 7, hai tay bắt đầu vừa khóc, vừa đào bởi bùn đất ướt đầm, vừa đào, vừa không ngừng khóc, gọi: "Cần Nhu. Cần Nhu. Tôi tới đây."

Mưa phùn rả rít, đập từ lá cây này, sang lá cây khác, cuối cùng, giọt mưa rơi xuống trên người của Hạ Tuyết, cô vừa khóc vừa đào bởi lớp bùn đất ẩm ướt, đào bởi đến ngón giữa rướm máu, vẫn bởi tung lớp bùn đất, đào thật lâu, thật lâu, rốt cuộc nhìn thấy ánh sáng kim loại, cô sửng sốt, nước mắt lại lăn xuống, cố sức đào bởi xuống phía dưới, rốt cuộc lôi được cái hộp lên, cô ôm lấy cái hộp sắt vào trong ngực, cúi đầu, khổ sở rơi lệ, mở cái

hộp sắt ra, trong hộp sắt đột nhiên xuất hiện hai lá thư cũ kỹ đã bị năm tháng phai màu, nhưng vẫn còn thoang thoảng mùi thơm của giấy, xếp thành chiếc bè màu hồng, đó là thứ mình viết xuống mơ ước, hi vọng tương lai có thể cùng em trai có cuộc sống tốt đẹp, nguyện cầu cho Căn Nhu mỗi ngày vui vẻ.

Nước mắt của cô lăn xuống, cầm lá thư màu xanh dương của Căn Nhu, nhẹ nhàng mở ra xem.

"Hạ Tuyết, không biết mười năm sau, chúng ta có thể xuất hiện ở nơi này hay không? Là tình bạn vĩnh cửu? Hay đường ai nấy đi? Nhưng mặc kệ tương lai, chúng ta xảy ra chuyện gì, mình đứng dưới tàng hoa anh đào thề, nếu có một ngày, mình làm chuyện có lỗi với Hạ Tuyết, mình chết không được tử tế ! Mình chấp nhận dùng linh hồn của mình, để đổi lấy cho Tuyết Nhi của mình được hạnh phúc. . . . Cho nên Tuyết Nhi, không cần lo lắng, cho dù có một ngày, mình làm chuyện có lỗi với cậu, ông trời cũng sẽ trừng phạt mình, cướp đi sinh mệnh của mình, nếu cậu có thể hạnh phúc. Mình chỉ có một mình cô đơn, mà cậu không phải thế, cậu có em trai, có mơ ước, có tương lai. Cho nên cuộc đời của mình và cậu, nếu có một ngày chết đi, mình nguyện ý chết trước Nếu như bông hoa có linh hồn, xin làm chứng tình bạn của Căn Nhu đối với Hạ Tuyết ! Nguyện cầu cho Tuyết Nhi của mình được hạnh phúc!"

Hai tay Hạ Tuyết run rẩy cầm lá thư từ từ bị mưa to thấm ướt, thân thể khổ sở co quắp, nói không nên lời, quỳ trên mặt đất, cúi đầu mặc cho nước mắt lăn xuống, cất tiếng khóc rống: "Căn Nhu Căn Nhu Căn Nhu"

Aiz, cuộc sống không có nếu như. Nếu như có nếu như, có thể nói cho tôi biết một chút bí mật của tương lai hay không, nói cho tôi biết tương lai ai đau khổ, ai bị thương, nói cho tôi biết trước một chút, cứu vãn cho tôi một chút thôi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 461: Đuổi Theo Xe

Sóng biển dưới cơn mưa phùn càng cuộn trào mãnh liệt, gió lớn mang đến sóng biển khổng lồ.

Daniel mặc âu phục vàng nhạt, đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn sóng biển cuộn lên một con nước xoáy, còn có bọt biển màu trắng, hai tròng mắt cơ trí của hắn, nhìn chăm chăm bọt biển màu trắng, nhớ đến lời Hạ Tuyết đã nói, trong chuyện cổ tích, cô cảm thấy bi thương nhất chính là chuyện mỹ nhân ngư, yêu một cuộc, quay đầu lại hai bàn tay trắng, mình vẫn là bọt biển huyền hoặc, ở giữa trời và đất, nhỏ bé không đáng kể.

Chuông cửa vang lên, sóng biển cuộn sâu.

Thanh Nhã vội vàng đi mở cửa, liếc nhìn Hạ Tuyết cả người ướt đầm đứng ở cửa, cô há hốc vì kinh ngạc, vội vàng đi lên trước, nắm tay Hạ Tuyết nói: "Tiểu thư! Cô làm sao vậy?"

Daniel lập tức xoay người, nhìn thấy Hạ Tuyết đứng ở cửa, bộ dáng vẫn trầm mặc rơi lệ, ánh mắt hắn thoáng qua đau đớn mãnh liệt, liền lập tức đi tới trước mặt cô, nhìn hai tròng mắt bi thương của cô, giao Thanh Nhã: "Lập tức chuẩn bị nước nóng, để cho cô ấy tắm, nấu một chút cháo nóng."

"Vâng !" Thanh Nhã lo lắng bước đi, Daniel nhìn Hạ Tuyết một cái, rồi bế ngang cô, đi tới phòng tắm.

Bức tranh tuyệt đẹp trong phòng tắm xa hoa.

Thanh Nhã và người giúp việc thay quần áo cho Hạ Tuyết, đỡ cô ngồi vào trong bồn tắm đầy cánh hoa hồng nổi bông bành, một người giúp việc

dùng tinh dầu ngọc trai nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho cô, một người giúp việc khác cầm một chai tinh dầu hoa hồng, trút hai giọt tinh dầu hòa tan trong bồn nước, đưa bàn tay thon dài, nhẹ khuấy động nước ấm, Hạ Tuyết vừa rơi lệ vừa nhìn họ hầu hạ như vậy, nhớ tới Cần Nhu đã mất, lạnh lẽo ra đi, trong lòng của cô lại đau.

Cánh cửa phòng tắm mở ra.

Hi Văn mặc áo len cổ lọ màu tím đậm, quần dài, chải hai bím tóc đáng yêu, mắt thật to nhìn chăm chăm mẹ, cũng không nói gì, rồi đi tới trước mặt mẹ, đứng bên cạnh bồn tắm, cuốn tay áo lên, đưa bàn tay nhỏ bé non mềm, tát nhẹ nước ấm, nhỏ giọt lên bả vai trơn bóng của mẹ.

Đôi mắt Hạ Tuyết đắm lệ nhìn chăm chăm con gái.

Con gái mỉm cười, chớp đôi mắt to tròn nhìn mẹ, khéo léo tát nhẹ nước ấm hoa hồng lên bả vai mẹ, nhìn cánh hoa hồng dính vào trên bả vai mẹ, thật là đẹp.

Hạ Tuyết chăm chú nhìn con gái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt của cô bé, rất ăn ý, đột nhiên bừng tỉnh, có lẽ lúc cảm thán cuộc đời mình quá rối rắm, nhưng nếu không có cuộc đời rối rắm như vậy, làm sao có đứa con gái khéo léo? Làm sao có thể giới tuyệt vời như vậy ? Mặc kệ đã trải qua chuyện gì, chỉ cần còn sống, luôn có thể vượt qua, cô đột nhiên khổ sở cười một tiếng, nhìn con gái.

Hi Văn cũng không lên tiếng, không nói chuyện xảy ra giữa ông bà nội ngày hôm qua, nhưng cô bé biết mẹ đau lòng, vươn tay tát nhẹ nước ấm, sưởi ấm thân thể lạnh lẽo của mẹ.

"Tối hôm qua có khỏe không? Xin lỗi, hôm qua cha mẹ ném con đi" Hạ Tuyết đau lòng nhìn con gái, thật ra cô tin tưởng con gái hơn bất kỳ ai.

Khỏe miệng Hi Văn cong lên, nhẹ nhàng tát nước ấm, nói: "Trong phim truyền hình, tình tiết cũng giống như vậy, con có thể hiểu rõ"

Hạ Tuyết nhú mào, nhìn cô bé.

Thanh Nhã cúi đầu nở nụ cười.

"Cái gì trong phim truyền hình tình tiết cũng giống như vậy?" Hạ Tuyết nhìn con gái hỏi.

"Tỷ như người lớn phản đối, không phải là dắt tay nhau chuẩn bị lưu lạc sao, ngày hôm qua lúc con trở về, xem phim Hàn chính là như vậy, đến cuối cùng, nữ chính vẫn không có biện pháp cùng nam chính ở chung một chỗ, sau đó, sáng sớm, nữ chính xách túi lên xe, sau khi nam chính tỉnh lại, phát hiện không thấy nữ chính, lúc trời còn chưa sáng, liều mạng đuổi theo, liếc mắt nhìn thấy nữ chính lên xe taxi, người nam kia nổi điên đuổi theo, đuổi theo, cuối cùng vẫn không đuổi kịp, một người ở trên xe khóc, một người ở trên đường khóc! !" Hi Văn lắc đầu, nhàm chán nói.

Hạ Tuyết cũng nghĩ đến chuyện này, vừa muốn nói, con gái lại nói ra: "Con cũng không tin cha sẽ làm chuyện như vậy!"

"Tại sao?" Hạ Tuyết nhìn con gái, không nhịn được cười.

"Thật buồn nôn a! Mẹ cảm thấy cha sẽ đuổi theo xe sao? Chỉ bằng IQ 180, lúc hần đang ngủ, chắc chắn đã nghĩ tới đem cửa trong, cửa ngoài khóa lại, còn để cho mẹ có cơ hội ra cửa? Chuyện cười! !"

"Này" Thanh Nhã không nhịn được, mỉm cười lên tiếng nói: "Nếu như là chủ nhân thì sao? Chủ nhân sẽ làm thế nào?"

"Để cho mẹ đi thôi, PA-PA nhất định sẽ nói, là của mình, ai cũng giành không được ! Hai người này không giống nhau a ?" Hi Văn bĩu môi nói.

Hạ Tuyết nhướn mày, vươn tay nhẹ nhàng lắc lắc khuôn mặt nhỏ bé của Hi Văn, nói: "Con nói xem, con trưởng thành sớm như vậy, còn ngây thơ, chất phác và vui vẻ, thú vị không ?"

"Nếu để cho con nhìn vài lần chuyện tối hôm qua ông bà nội và cha gây gổ, có thể trong một đêm con liền trưởng thành, tiết kiệm của mẹ không ít cơm!" Hi Văn ha ha cười, rất không thành ý, chu miệng nói.

"Chắc, chắc, chắc!" Hạ Tuyết nhìn con gái nói: "Con cũng nên nghĩ đến loại trường hợp này đi! Ông nội của con không thích mẹ mẹ cũng không muốn lừa gạt con!"

"Lòng dạ của ông già kia làm bằng đá !" Hi Văn nói.

"Lời này không phải con nói, ai nói thế?" Hạ Tuyết nhìn con gái hỏi.

"Lam nữ sĩ ! Sáng sớm hôm nay bà nội tới đây ăn xong điểm tâm rồi mới về, rõ ràng con kể lại chuyện tối hôm qua, bà vừa cắn bánh mì sẵn quít, vừa nhìn con nói, trong Hàn gia, ngoại trừ những cây liễu và Trang Minh Nguyệt luôn cong lưng thì lưng của tất cả những người còn lại đều thẳng !" Từ trước đến giờ Hi Văn và Lam Anh đối đáp tương xứng, ông nội Tổng Thống nói như vậy.

Phốc! Hạ Tuyết không nhịn được cười, nhìn con gái, lại có chút đề phòng nói: "Lam nữ sĩ không có dạy con, làm thế nào để đối phó ông nội chứ?"

Hai tròng mắt của Hi Văn đột nhiên lóe sáng, ngẩng đầu nói: "Không có a! ! Tuyết đối không có! !"

"Mẹ nhìn ánh mắt của con" Hạ Tuyết lập tức vươn tay, nắm khuôn mặt nhỏ bé của con gái, nói: "Mẹ cảnh cáo con, nếu con dám bất kính với ông nội, con xem mẹ sẽ thu thập con thế nào ?"

"Mẹ và cha lại chạy trốn lần thứ 2! IQ của con sẽ nghiêm trọng tăng trưởng, mẹ có tin hay không?" Hi Văn chột nhứ mày nói xong, miệng cong lên nói: "Sau này con lớn lên, cũng muốn bắt chước mẹ và cha, tâm tình không tốt, liền rời nhà trốn đi! !"

"Con dám! !" Hạ Tuyết lập tức căng thẳng nói.

Hi Văn hừ một tiếng, đi ra khỏi phòng tắm! !

"Con trở lại cho mẹ! Con dám như vậy!" Hạ Tuyết tức giận phân phó người giúp việc lấy điện thoại, bấm điện thoại cho Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo đang ngồi trước mặt hàng ngàn người trong phòng họp, khẩn trương mở cuộc họp, nhưng cảm thấy điện thoại trong túi áo trước ngực rung lên, hấn giơ tay, tạm ngừng hội nghị, lấy điện thoại di động ra nhìn, là Hạ Tuyết, trên mặt của hấn tràn qua nụ cười, nhận điện thoại "Ừ"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 462: Cả Một Buổi Tối

"Cho nên nói, đây tất cả đều là báo ứng!" Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, tức giận nói với Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo nhướng mày, lại giơ tay lên, tạm ngừng cuộc họp, sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đi ra khỏi phòng họp, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Lúc này con gái nói với em, muốn bắt chúng ta tối hôm qua, trốn nhà đi! ! Anh nói chuyện này có đáng sợ không, về sau chúng ta không thể làm gương cho trẻ con như vậy! !" Hạ Tuyết không nhịn được lo lắng, nói

"Em tin lời của con bé sao? Con bé làm sao có thể trốn nhà đi?" Hàn Văn Hạo có chút bất đắc dĩ nói với Hạ Tuyết: "Con bé sẽ bức cho tất cả mọi người phải rời khỏi nhà nó sẽ một mình thoải mái ở nhà!

Hạ Tuyết nằm trong bồn tắm, nắm điện thoại sững sờ, suy nghĩ một chút, rồi nói với Hàn Văn Hạo: "Là như vậy sao? Tại sao anh biết rõ như vậy?"

"Đúng thế! Bởi vì anh cũng như vậy! Ngày hôm qua dẫn em chạy đến, là lần đầu tiên của anh" Hàn Văn Hạo chậm rãi cười cười, nói

Hạ Tuyết giật mình, sau đó mặt đỏ bừng.

"Em đang làm gì?" Hàn Văn Hạo đi vào phòng làm việc, ngồi xuống, thuận tay mở ra tài liệu nhìn bản kế hoạch hợp tác với Toàn Cầu một chút, hỏi

"Ừm đang tắm" Hạ Tuyết nhìn Thanh Nhã biết điều, dẫn người giúp việc đi ra ngoài, cô nằm trong bồn tắm, nhẹ nhàng khuấy động những cánh hoa hồng lơ lửng trên mặt nước.

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế da, dịu dàng cười, nhìn thấy Tả An Na gõ nhẹ cửa đi tới, có phần tài liệu quan trọng muốn ký, hắn nói với Hạ Tuyết: "Trong lòng tốt chưa ?"

Hạ Tuyết ngồi ấm áp trong bồn tắm, nhớ tới chuyện Cần Nhu, trong lòng đau nhói, hốc mắt đỏ lên, ghen ngào nói: "Em muốn nghỉ ngơi một ngày, sau đó xin tổ diễn kịch nghỉ mấy ngày, làm tang lễ cho cô ấy".

"Anh đã phân phó người đi chuẩn bị rồi" Hàn Văn Hạo nói.

"Em muốn tự mình đến" Hạ Tuyết dịu dàng nói.

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, không lên tiếng.

Hạ Tuyết cố nén nước mắt nói: "Em muốn làm cho cô ấy một ít chuyện cuối cùng, được không?"

"Ừ" Hàn Văn Hạo đành phải nói: "Tắm rửa xong, nghỉ ngơi cho thật khỏe tối nay"

Hai tròng mắt Hạ Tuyết đột nhiên xẹt qua một chút rời rạc.

"Anh chờ em" hai tròng mắt Hàn Văn Hạo chăm chú, cầm điện thoại di động, nói ngay.

Hạ Tuyết cắn môi, không lên tiếng, chỉ im lặng cúp điện thoại, nhìn không gian mờ mờ, huyền hoặc, thở dài một hơi.

Hàn Văn Hạo cầm điện thoại di động, đặt trong tay, xoay tròn mấy cái, lồng ngực hơi phập phồng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: "An Na, giúp tôi hẹn Tổng Tài Toàn Cầu, nói tôi muốn cùng hắn ăn cơm trưa".

Tả An Na đáp lời: "Vâng !" Cô nói xong, khẽ mỉm cười nhìn Tống Tài.

Hàn Văn Hạo đứng lên, cài lại cúc áo âu phục, muốn đi ra ngoài họp, lại nhìn thấy nụ cười thần bí của Tả An Na, hần hơi nhú, nhìn cô, hơi cười hỏi: "Thế nào ?"

Tả An Na hơi cúi đầu, khẽ mỉm cười, rồi ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, thật lòng nói: "Cho tới bây giờ tôi cũng không biết, Tống Tài trở nên gần gũi, thân thiết với phụ nữ như vậy, xem ra sức mạnh tình yêu, đủ để thay đổi một con người".

Hàn Văn Hạo nghe xong, đuôi mắt xẹt qua nụ cười nói: "Cô biết tôi yêu sao?"

Tả An Na mỉm cười, nhìn hần nói: "Tôi làm sao không biết ? Tất cả đều thể hiện trên khuôn mặt anh".

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp nhẹ, cố ý nhìn Tả An Na một cái, nói: "Đi họp thôi"

"30.000 đồng hôm qua, Tống Tài dùng hết bao nhiêu ?" Tả An Na mỉm cười đi theo Hàn Văn Hạo ra khỏi phòng làm việc, đứng bên cạnh người đàn ông cao lớn này, trong lòng thoáng qua một chút cô đơn, buồn phiền, nhưng vẫn mỉm cười chúc phúc, hỏi.

Hàn Văn Hạo vừa đi về phía trước, vừa cau mày suy nghĩ, nói: "Dường như tốn mấy trăm đồng"(đơn vị tiền của bọn họ tính thế nào cũng không hiểu nổi!)

"Lẽ ra, yêu nhau không cần bao nhiêu tiền" Tả An Na mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo cũng mơ hồ cười khẽ, tiếp tục bước thẳng ra phía trước.

Phòng tổng thống!

Daniel ngồi trên sofa phòng khách, nhìn mấy tấm hình nhật được lúc này ôm Hạ Tuyết đi vào phòng tắm đánh rơi, hắn tỉ mỉ nhìn vẻ mặt tinh nghịch của Hạ Tuyết, ôn tình cưng chiều cười khẽ, lại lật tiếp, nhìn thấy hình Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo dán vào nhau, ánh mắt hắn có chút sững sờ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn tấm hình này.

Hạ Tuyết mặc áo ngủ xếp ly màu hồng, tóc thả bên vai trái, đi ra, nhìn thấy Daniel đang xem hình của mình, sắc mặt của cô thoát trắng.

Daniel ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Tuyết, rốt cuộc đã tắm rửa xong, hắn mỉm cười để hình xuống, nói: "Tới đây ngồi....."

Hạ Tuyết bắn khoăn nhìn hắn một cái, chậm rãi đi tới, có thói quen ngồi bên cạnh hắn, Daniel thuận tay, cầm cái chăn, khoác nhẹ lên trên người của Hạ Tuyết, chậm vừa nói: "Mới mắc mưa, còn ăn mặc mỏng manh như vậy "

Hạ Tuyết có chút căng thẳng nhìn hắn, không nói nên lời.

Daniel im lặng, dịu dàng nhìn ánh mắt Hạ Tuyết có chút vội vàng và căng thẳng, hắn cười nhẹ, vươn tay khẽ vuốt ve mặt của Hạ Tuyết, dịu dàng nói: "Vì tình yêu, đừng cảm một lần, cảm giác thế nào ?"

Trong lòng Hạ Tuyết căng thẳng, vẫn có chút đau lòng nhìn hắn.

Daniel nhìn ánh mắt Hạ Tuyết vẫn sáng ngời, tuy rằng hai ngày nay bởi vì khóc quá nhiều, cho nên hai mắt có chút sưng đỏ, hắn đau lòng cười khẽ, suy nghĩ muốn nói gì, nhưng không có nói nữa, chỉ hơi gật đầu, đứng dậy.

"Anh muốn đi đâu" Hạ Tuyết bắt nhẹ tay hắn, nhìn hắn hỏi.

Daniel mỉm cười nhìn cô, cầm ngược tay của cô nói: "Lúc này Hàn Tổng Tài hẹn anh ăn cơm, đã gần đến giờ hẹn, cho nên anh phải đi ra ngoài một

chuyển, buổi chiều có cuộc họp, anh sẽ không về, tối nay em nghỉ ngơi sớm một chút, dường như tiết trời càng ngày càng lạnh rồi" Hân vươn tay nhẹ nhàng sờ mặt của cô, mới xoay người, nhẹ đẩy tay cô ra, nhận lấy tây trang vàng nhạt do Thanh Nhã đưa tới mặc vào.

"Tài xế đang chờ ngoài cửa" Thanh Nhã nói.

"Hôm nay tôi tự mình lái xe, không cần người đi theo, bảo Mặc Nhã đi với tôi là được" Daniel nói dứt lời, vẻ mặt quá mức bình tĩnh đi ra ngoài.

"Daniel!" Hạ Tuyết kỳ quái kêu hân.

Daniel nghe, nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Hạ Tuyết mờ mịt nhìn bóng dáng hân biến mất, có chút nghi ngờ, Thanh Nhã cẩn thận khép cửa lại, có chút bất đắc dĩ và đau lòng đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, nói: "Tối hôm qua chủ nhân thấy Hi Văn tiểu thư trở lại, nghe được tình huống của cô ở Hàn gia, hân rất lo lắng, vẫn gọi điện thoại cho cô, nhưng không ai nhận, sợ cô xảy ra chuyện, nhưng không biết tìm cô ở đâu, chỉ một mình canh giữ ở phòng khách, vẫn ngồi trên ghế salon, không lên tiếng, chờ cô cả một buổi tối, cho đến hôm nay cô trở lại, đi tắm, hân mới ngồi trước bàn làm việc, nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát hiện tại lại có chuyện phải đi ra ngoài, tôi thật sự lo lắng thân thể hân không chịu nổi Trong khoảng thời gian này, chủ nhân đã gầy đi không ít, rất nhiều chuyện phải bận rộn"

Trong lòng của Hạ Tuyết đau nhói, áy náy cúi đầu, rơi nước mắt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 463: No

Buổi trưa, bầu trời trắng xám!

"Di Thúy Sơn trang" nằm trên đỉnh núi, là nhà hàng kiểu Trung Quốc do một người phụ nữ Hoa Kiều mở ra, không vì cái gì khác, mà là vì phong cảnh rừng phong hữu tình.

Hàn Văn Hạo ngồi ở vị trí lộ thiên trong "Di Thúy Sơn trang", nhìn rừng phong đỏ rực, nhớ đến đêm qua thổ lộ, trên mặt hắn đột nhiên tràn qua một chút nụ cười, tiếng xe hơi từ đầu kia chậm rãi truyền đến, hắn từ từ quay đầu, nhìn thấy chiếc Mercedes màu bạc chậm rãi lái tới bên này, lướt qua rất nhiều lá phong ướm đỏ, ánh mắt hắn chăm chú.

Quả nhiên xe dừng lại, Daniel mặc âu phục màu trắng sữa, vô cùng phong độ đẹp trai đi ra khỏi xe, mỉm cười, giao chìa khóa cho nhân viên phục vụ, xoay người liếc mắt đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo, hơi nhỏ gật đầu cười nhẹ.

Hàn Văn Hạo cũng mỉm cười đứng lên, nhìn Daniel.

"Xin lỗi, đã tới chậm" Daniel đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, vươn tay

Hàn Văn Hạo bắt tay với hắn, mỉm cười nói: "Là tôi đến sớm".

Hai đàn ông đều vô cùng bình tĩnh ngồi xuống, nhân viên phục vụ tới đưa thực đơn, Daniel khẽ giơ tay nhìn Hàn Văn Hạo cười nói: "Nơi này tôi chưa quen thuộc, tôi tin Hàn Tổng Tài yêu cầu món ăn cho nên mời anh vậy"

Hàn Văn Hạo mỉm cười nhận lấy thực đơn, chọn một vài món ăn mình yêu thích, sau đó giao thực đơn cho nhân viên phục vụ, nhìn Daniel một cái, mỉm cười nói: "Daniel tiên sinh, lúc nào cũng phong độ và nhúng nhường như vậy, có thể làm bạn bè của anh, thật là một chuyện may mắn trong cuộc đời !

Daniel mỉm cười nói: "Nhúng nhường không phải là cách tiếp khách của người Trung Quốc sao ? tôi nhập gia tùy tục thôi"

Hàn Văn Hạo nhìn hẩn một cái, nâng ly trà nổi tiếng "Di Thúy Sơn trang" uống một hớp nhỏ, cảm thấy trong miệng có mùi thơm ngát.

Daniel cũng hớp một ngụm nhỏ trà kia, có chút vui vẻ nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Trà ngon"

Hàn Văn Hạo mỉm cười đặt ly trà xuống, chậm rãi nói: "Tôi và anh chịu ảnh hưởng của người mẹ, đều là người yêu thích trà, bất quá phương diện thưởng thức trà của dì Lam, kỹ thuật hàng đầu, tôi thường nghe mẹ tôi nói, trà là linh hồn của dì Lam".

Daniel cũng mỉm cười nói với Hàn Văn Hạo: "Tôi cũng thường nghe mẹ tôi nói, mặc dù, dì Trang quý là thiên kim đại tiểu thư, nhưng trà đạo là số một, đã từng là học trò xuất sắc của bậc thầy trà ở Trung Quốc".

Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ, tay đặt nhẹ trên bàn ăn, xoay tròn ly trà.

Daniel cũng không lên tiếng, nhìn cảnh rừng phong, hớp một ngụm trà xanh, thật sự có cảm giác thoải mái.

Hai đàn ông cùng trầm mặc, bọn họ đều là cao thủ che giấu cảm xúc, Hàn Văn Hạo khí phách, nhưng giấu giếm sát khí đáng sợ, Daniel mềm mỏng, nhưng cơ trí thâm trầm, khả năng vô hạn.

Hàn Văn Hạo xoay ly trà trong tay, có cảm giác trà xanh trong ly đã nguội, mới chậm rãi nói: "Lần trước, sự kiện CD của Hạ Tuyết, có Daniel tiên sinh ra sức giúp đỡ, ba người chúng ta cuối cùng cũng đạt được thắng lợi. Thật ra, trong lòng tôi vô cùng cảm ơn anh. Anh đã giúp đỡ và thành toàn, không phải người bình thường có thể làm được".

Daniel khẽ mỉm cười, nâng ly trà thơm ngát, nhắm một ngụm, đặt ly trà xuống, cầm bình trà lên, châm một ly trà xanh cho Hàn Văn Hạo, khi lá trà chậm rãi rơi vào trong ly của Hàn Văn Hạo, mới mỉm cười nói: "Người Trung Quốc xưa nay nói đến lễ nghi, rót nước 7 phần, trà 8 phần, rượu rót đầy ly. Trà 8 phần là trong lòng tôn trọng đối với khách đến từ xa, rượu rót đầy là rượu gặp được tri kỷ ngàn chén vẫn thấy ít, tôi và Hàn tiên sinh, trên thương trường là chiến hữu, trong cuộc sống là bằng hữu, cùng tôn trọng lẫn nhau, mặc dù không thể làm bạn trọn vẹn, nhưng cũng có mấy phần hiểu nhau, đều có chung lý tưởng cùng theo đuổi, giống như tri kỷ. Lần này, sự kiện CD, trong lòng của chúng ta nhất trí, cho nên mới có thể làm chu đáo như vậy, muốn nói đến cảm ơn, tôi cũng muốn cảm ơn anh, nguyện ý hy sinh vì nghĩa, vì bạn tâm đến danh tiếng của Hạ Tuyết mà trả giá thật lớn!"

Hàn Văn Hạo chậm rãi đưa ngón tay trở và ngón giữa chạm nhẹ vào ly trà, cảm ơn Daniel châm trà cho mình.

Daniel cũng tự mình rót một ly trà, tao nhã, lịch sự hướng về phía Hàn Văn Hạo nâng ly.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn hân, từ từ nâng ly.

Hai người đàn ông cùng uống ly trà xanh, phát giác, thời gian càng lâu, mùi vị bình trà này càng nồng đậm, Daniel mỉm cười thỏa mãn nói: "Xem ra thời gian là món đồ đáng giá nhất trên thế giới, trong lúc vô tình, nó tạo ra nhiều giá trị to lớn trên thế giới, có thể làm cho những thứ không đầy đủ, trở nên đầy đủ, những thứ không tốt đẹp, trở nên tốt đẹp"

Hàn Văn Hạo cũng nhìn hăn nói: "Còn có thể làm cho những thứ tốt đẹp trở nên tan vỡ"

Daniel ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Hàn tiên sinh kinh nghiệm rất nhiều, việc đời khó đoán, không phải đã tạo thành thói quen thứ tốt đẹp trở nên tan vỡ sao ?" (hai người này đánh thái cực)

Hai trông mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên đông lại, nhìn Daniel nói: "Thế giới của tôi, cũng có thể tan vỡ trong tay của tôi, nhưng tôi chỉ muốn cất giữ hai người trong thế giới của tôi, là tốt rồi, mặc dù sinh mạng có chỗ thiếu hụt"

Daniel mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nhìn Daniel, thu liễm lại ánh mắt sắc bén của mình, có chút chân thành nhìn người đàn ông ôn nhu trước mặt, nói: "Tôi kính trọng anh, như trà! Tôi tôn trọng anh, như rượu! Có lẽ tôi cũng đã đấu tranh, tôi cũng nghĩ tới muốn buông tay, tôi cũng khát vọng Hạ Tuyết và con gái có thể có một cuộc sống chu toàn hơn, chẳng qua, khi họ xuất hiện trong thế giới của tôi, tôi đã không có cách nào buông tha các cô nữa, dường như đó là một loại bản năng sống, nắm tay, không muốn buông ra, tôi biết trong lòng Hạ Tuyết mâu thuẫn, bởi vì ở trong lòng của cô ấy, có lẽ anh còn quan trọng hơn tôi, anh đối với cô ấy cũng như người anh trai, như người cha, như bạn bè, cũng như người yêu"

Daniel nhìn hăn, khẽ mỉm cười, đặt ly trà xuống, không nhìn được, nhẹ nhàng xoay tròn ly trà nhìn lá trà trong ly như Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn Daniel, ánh mắt lộ ra một chút khẩn cầu nói: "Xin anh hiểu, tôi và Hạ Tuyết tâm đầu ý hợp, tình yêu này không dễ có, có lẽ anh cảm thấy tôi hèn hạ, nhưng lần này, hẹn anh ra ngoài, rất hi vọng anh có thể thành toàn cho tôi và Hạ Tuyết cùng Hi Văn, để cho chúng tôi một nhà đoàn tụ"

Ánh mắt ôn hòa của Daniel, lóe lên một chút ánh sáng ấm áp nhìn hẳn.

Hàn Văn Hạo có chút căng thẳng nhìn Daniel.

Daniel đưa mắt nhìn Hàn Văn Hạo thật lâu, thật lâu, rốt cuộc chậm rãi lắc đầu, nói "NO!"

Hàn Văn Hạo nhìn hẳn, sửng sốt!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 464: Chính Thức Độ Sức

"Daniel Tổng Tài" Hàn Văn Hạo không nhận được, gọi hân.

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo, cười khẽ một tiếng, chậm rãi nói: "Mặc dù Hàn Tổng Tài kết bạn với tôi, tự nhiên Daniel tôi lấy lễ đối đãi, hơn nữa làm việc tương đối chu đáo và cẩn thận, từng bước tính toán tỉ mỉ, chẳng qua, tính cách một người và cách làm có thể khác một chút ? 6 năm qua, tôi làm tất cả vì Hạ Tuyết, nhưng trong ánh mắt của anh, chỉ là một hạt bụi mà thôi"

Hàn Văn Hạo nhìn hân.

Daniel nhìn hân, khẽ cười, ôn hòa nói: "Mặc dù tôi không có IQ180, nhưng tôi cũng đủ thông minh, hơn nữa cũng có đủ tự tin, tương lai sau này, làm cho Hạ Tuyết yêu tôi, để cho cô ấy hạnh phúc mỹ mãn! Anh tin tôi có thể làm được không?"

Hàn Văn Hạo nắm ly trà trong tay, nhìn Daniel: "Ở trong mắt anh, tình yêu dường như có thể tùy thời sinh ra, tùy thời biến mất ?

Daniel khẽ mỉm cười nói: "Ở trong mắt của tôi, tình yêu không bị hạn chế bởi không gian và thời gian, tình yêu chỉ cần không ngừng bỏ ra, cũng sẽ cảm động được người khác Ít nhất, tôi cho là như thế, hơn nữa từ xưa đến giờ, tôi chưa từng thất bại cũng không mất gì tôi cũng tin tưởng, chỉ cần tôi cướp đoạt, cũng không phải là không được.

Hàn Văn Hạo gắt gao nhìn Daniel, hai tròng mắt từ chân thành trở nên sắc bén, nhìn hân, vẻ mặt đột nhiên co rúm, nở nụ cười miễn cưỡng, ánh mắt nhìn chằm chằm là lá trà trong ly trà xanh, có chút thất vọng nói: "Xem

ra, cuộc đời thật sự không thể quá trọn vẹn, quá trọn vẹn, tự nhiên lòng dạ sẽ trở nên mềm yếu, bởi vì muốn chu toàn, khó tránh khỏi hy sinh một chút, tôi và Daniel tiên sinh đã cùng trải qua nhiều chuyện như vậy, thật không nghĩ tới, cuối cùng, chúng ta vẫn ở vào thế đối đầu !

Daniel mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Hàn tiên sinh và tôi là bạn bè trên thương trường, tự nhiên hiểu đạo lý, thương trường không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn.

Hàn Văn Hạo khẽ mỉm cười, tròng mắt lóe sáng, nói: "Anh còn là một chính trị gia ưu tú, phòng thủ và tiến công, cũng làm rất tuyệt vời, rất rung động lòng người, khí khái thẳng thắn.

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo, ôn hòa nói: "Tôi từng hứa, có một ngày, tôi phải làm cho Hạ Tuyết trở thành Đệ Nhất Phu Nhân của nước Pháp".

Hàn Văn Hạo cắn răng, hai tròng mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng và tàn nhẫn nói: "Anh chí nguyện to lớn và lý tưởng tự nhiên không ai bằng, nhưng chẳng qua cũng chỉ là của cá nhân anh mà thôi, Hạ Tuyết ở cùng anh sáu năm, nếu có thể yêu nhau thật lòng, có lẽ đã sớm ở chung một chỗ, cần gì chờ đến sáu năm sau, để cho tôi có cơ hội ?"

Daniel đột nhiên cười khế, ngẩng mặt nhìn khung cảnh lá phong đỏ rực dưới cơn mưa phùn bay bay, chậm rãi nói: "Nếu sáu năm qua, tôi thật sự muốn thừa dịp nước đục thả câu thì hôm nay anh cũng không có cơ hội đâu"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, trong lồng ngực phập phồng khó chịu, có lẽ đối thủ quá mạnh mẽ, đã từng thật lòng là tri kỷ và kết bạn, hay vì khiêu chiến, mà sinh ra rất nhiều năng lực chiến đấu, hẳn cố gắng đè ép loại tâm tình khiêu chiến này, khẽ mỉm cười nói: "Có lẽ ở trong mắt anh, yêu cầu của tôi quá mức, nhưng là người đàn ông đội trời đạp đất, thành toàn cho một nhà sum hợp, tại sao không làm được ?"

Daniel chăm chú nhìn Hàn Văn Hạo, mỉm cười nói: "Hàn Tổng Tài thân phận hiển hách, vì Hạ Tuyết và Hi Văn, giọng nói và thái độ nói chuyện với tôi như vậy, thật sự là khó có được"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, lồng ngực phập phồng, nhưng cũng không lên tiếng.

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh cảm thấy tôi thành toàn anh anh có thể cho Hạ Tuyết và Hi Văn hạnh phúc?"

Hàn Văn Hạo nhìn Daniel, hỏi hẩn một câu buồn cười như vậy, cười hỏi: "Anh cảm thấy tôi không thể?"

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo, nắm chặt ly trà, thâm trầm nói: "Tôi tới Trung Quốc nhiều ngày, trên thương trường đã đấu với anh cũng không dưới trăm lần, tự nhiên cảm thấy được năng lực siêu cường của anh, trong nháy mắt, đã lĩnh giáo bản lãnh của anh hô mưa gọi gió, xoay chuyển tình thế, tôi có thể có đồng bạn như hợp tác vậy, cảm giác rất vinh hạnh, nhưng thông qua dự án đầu tư 100 tỉ của tôi, việc anh đã từng lo lắng tôi phá rồi, đã phái người tiềm phục vào trong nhóm cổ đông của tôi, làm cho tôi không thể không đề phòng anh !"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo đông cứng, đột nhiên cười cười nói: "Daniel Tổng Tài muốn cùng tôi đấu trên thương trường, lửa gạt lẫn nhau ?"

"Không!" Daniel nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Chuyện này cũng từ tôi mà ra, anh phải làm như vậy, tôi có thể hiểu. Chính vì vậy, tôi mới biết anh không chỉ có cơ trí và năng lực, tôi còn biết anh thâm trầm và tàn nhẫn! Dĩ nhiên, nếu làm một người bạn, tự nhiên tôi sẽ thưởng thức năng lực và thái độ của một người lãnh đạo tối cao như anh, nhưng từ chuyện Cần Nhu, tôi đã đóng băng ba ngày, tuyệt đối không phải vì sợ hãi! Bao năm qua, Hàn Tổng Tài vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, tác phong dứt khoát và tàn nhẫn, nổi tiếng trên thương trường. Mà chuyện của Cần Nhu, nói cho cùng,

có lẽ từ Hàn Tổng Tài mà ra. Thử hỏi tình cảnh bây giờ của anh, tôi làm sao có thể yên tâm giao Hạ Tuyết và Hi Văn vào tay của anh? Anh cũng đã nói, tôi ở trong lòng của Hạ Tuyết, cũng người yêu, cũng người thân, cũng người nhà, các cô đã cùng Daniel tôi một nhà vượt qua sáu năm, tôi phải suy tính, không chỉ thành toàn cho anh! Nếu Hàn Tổng Tài thật muốn một nhà đoàn tụ, vậy thì mời anh giải quyết xong tất cả món nợ, rồi mới quyết định! Anh đừng quên, còn có một người vợ chưa cưới đã vì anh mà hy sinh một sinh mệnh nhỏ đáng thương ! ! Anh có thể tuyệt đối tàn nhẫn sao? Nếu anh có thể làm như thế, tôi cũng sẽ không đem Hạ Tuyết giao cho anh ! ! Bởi vì anh quá tàn nhẫn, tương lai nhất định sẽ vui chôn hạnh phúc của Hạ Tuyết! ! Còn nữa, bác Hàn cũng không thích Hạ Tuyết, hôm qua đưa cô ấy đến nhà của anh đã bị nhiều uất ức như vậy, tôi không muốn người tôi yêu, vì một đoạn tình yêu, mà khiến cuộc sống trở nên hèn mọn! Nếu anh thật lòng yêu cô ấy, xin giải quyết tất cả mọi chuyện rồi nói. Bất quá, tôi chắc chắn nói cho anh biết, bắt đầu từ bây giờ, Daniel tôi không thành toàn cho anh nữa!"

Daniel nói xong, lúc nhân viên phục vụ bưng tới đĩa thức ăn "Sum hợp", đã rời đi.

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, ngồi trên ghế, nhìn trong đĩa thức ăn "Sum hợp" bánh trôi nhỏ, bảy màu, như giấc mơ kỳ diệu xếp thành một vòng tròn.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Không Có Chuyện Gì Xảy Ra

Lúc này, mưa vẫn rơi, tiêu điều, lạnh lẽo, mông lung, vắng ngắt.

Hàn Văn Hạo lái xe, hướng bệnh viện chạy tới, nghĩ lời nói của Daniel, sắc mặt đông cứng, cầm tay lái rẽ trái, rồ cuộc chạy nhanh tới trước cửa bệnh viện, nhưng đột nhiên đạp chân thắng, dừng bên ngoài cửa bệnh viện, nhìn đài phun nước trong mưa, bọt nước vẫn tung lên bắt mắt, hắn nhìn chăm chăm bọt nước, cũng không nhúc nhích, giống như thời gian đang dừng lại.

Hàn Văn Kiệt vừa làm xong một ca phẫu thuật, vừa đi ra ngoài, vừa hỏi y tá bên cạnh, tình hình của Tần Thư Lôi như thế nào, y tá nói, hôm nay tình hình ổn định, thật ra thì ngày mai không có gì đáng ngại, có thể về nhà nghỉ ngơi, hắn yên lòng gật đầu, lúc muốn đi vào khu nội trú, lại nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc, kỳ quái đi tới trước nhìn, quả nhiên chính là biển số xe nhà mình, lại đi ra mấy bước, nhìn thấy anh cả đang dừng trước cửa bệnh viện, không đi vào, cũng không đi ra ngoài, thậm chí trong màn mưa đêm, hắn thấy anh trai đang ngồi trong xe, chìm vào suy nghĩ, ánh mắt hắn chợt lóe lên, do dự một lúc, muốn đội mưa, chào hỏi anh trai, nhưng thấy anh trai đã chậm rãi lái xe lái vào cửa bệnh viện dừng lại, sau đó mặc âu phục màu đen, cà vạt màu bạc, cài cúc áo, lạnh lùng đi về phía này.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn anh trai nói: "Em và Văn Vũ cho là, hôm qua anh và Hạ Tuyết rời đi, sẽ không gặp anh nữa".

"Anh thật sự muốn lựa chọn ở chung với cô ấy, cũng sẽ không nông nổi bỏ trốn, anh chỉ không thích chỗ đó thôi!" Hắn vừa nói xong, nhanh chóng

hướng hành lang bệnh viện đi tới, vừa đi vừa hỏi: "Tình hình Thư Lôi thế nào rồi?"

"Không có đáng ngại, thật ra có thể xuất viện về nhà điều trị rồi, sáng nay lúc hai bác Tần sang đây thăm cô ấy, còn hỏi hôm qua tại sao anh không tới." Hàn Văn Kiệt đi theo phía sau anh trai, lạnh nhạt nói

Hàn Văn Hạo nghe xong, ánh mắt lóe lên, sải bước đi về phía trước, đi qua phòng bệnh bình thường, sau đó đi qua một đầu hành lang thật dài, bước vào vườn hoa nhỏ, rồi cuộc đi vào VIP, vừa đi vào, liền nghe Tần Thư Lôi có vẻ khó chịu nói: "Tôi thật sự không muốn ăn, các người đừng ép tôi"

"Tiểu thư, ăn một chút đi, bây giờ thân thể cô không tốt, phu nhân cũng nói cô phải bổ sung nhiều thực phẩm." Người giúp việc lo lắng, đang cầm chén súp, đứng một bên nói.

"Tôi thật sự không muốn ăn. Cô đem đi đi." Tần Thư Lôi nửa nằm trên giường, gương mặt tụy tiêu nói.

Hàn Văn Hạo mỉm cười đi qua phòng khách, đi vào, chậm rãi nói: "Thân thể không tốt, còn không chịu ăn? Không tự chăm sóc mình."

Tần Thư Lôi vui mừng nhìn Hàn Văn Hạo, lập tức nói: "Anh đến rồi?"

Hàn Văn Hạo mỉm cười đi tới bên giường bệnh, nhận lấy chén súp trong tay người giúp việc, sau đó ngồi bên giường, cầm cái muỗng sứ trắng, nhẹ nhàng khuấy súp nóng, nói: "Mặc kệ cái này có thể vừa miệng hay không, muốn thân thể khỏe mạnh, thì phải ăn."

Hắn nói xong, rồi cuộc ngừng đầu lên, mỉm cười nhìn Tần Thư Lôi.

.

Tần Thư Lôi thấy Hàn Văn Hạo, kích động hai mắt đỏ bừng, vươn tay nhẹ nhàng đặt trên đầu gối hắn, nói: "Tại sao đến lúc này anh mới tới?"

"Vừa vặn hết bận, thì tới thăm em thôi. Hôm nay thân thể khá hơn chút nào không?" Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi, dịu dàng hỏi.

"Tốt hơn một chút nhưng miệng rất nhạt, muốn ăn cái gì chua cay, nhưng mẹ không cho." Tần Thư Lôi nhìn Hàn Văn Hạo, đột nhiên xấu hổ cười nhỏ, dịu dàng nói.

Hàn Văn Hạo cười khẽ, nói tiếp: "Anh cũng không cho." Hắn nói xong, múc một chút súp, đưa lên môi, thổi thổi, rồi đưa đến bên môi cô, mỉm cười nói: "Uống đi."

Trái tim Tần Thư Lôi nhảy lên, nhìn Hàn Văn Hạo dịu dàng như vậy, lập tức ngọt, tâm tình sáng sủa, hơi nghiêng người tới trước, há miệng ra, uống súp nóng.

Hàn Văn Hạo nhìn cô ngoan ngoãn uống, mỉm cười, lại múc một chút súp, đưa lên môi thổi thổi, lại đưa đến bờ môi cô, nhìn cô như ra lệnh.

Tần Thư Lôi không nhịn được cười, tiếp tục uống muống súp.

Hàn Văn Kiệt đứng bên cửa phòng bệnh, nhìn thấy tất cả, ánh mắt hơi lóe lên, ai tay cắm vào túi bác sĩ áo, mỉm cười đi tới nói: "Sức hấp dẫn của anh cả thật lớn, hôm qua chị dâu khẩu vị không tốt, cũng chưa ăn gì."

"Điều tại chú không làm tròn bốn phận, còn nói là bác sĩ giỏi, mặc cho cô ấy khẩu vị không tốt, cũng không biết kê đơn thuốc, điều trị cho chị dâu" Hàn Văn Hạo đút Tần Thư Lôi uống một hớp súp, nói.

"Tâm bệnh thì cần phải trị đúng cách!" Hàn Văn Kiệt mỉm cười ngồi một bên giường, nhẹ nắm tay Tần Thư Lôi, bắt mạch cho cô.

"VẬY chỉ có khẩu vị không tốt, không phải cố ý muốn làm nũng, em biết anh bận rộn, cho nên không thể quấy rầy." Tần Thư Lôi vội vàng giải thích, cô không có thói quen làm ra chuyện không khéo léo, gây phiền lòng cho chồng chưa cưới.

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên nhìn Tần Thư Lôi một cái, mỉm cười nói: "Hiểu chuyện như vậy ?"

"Nghe nói Hàn gia muốn yêu cầu con dâu rất cao, cho nên. em làm còn chưa đủ, em sẽ cố gắng nhiều hơn." Tần Thư Lôi mỉm cười nói

"Ừ" Hàn Văn Hạo đáp lời, lại đút cho Tần Thư Lôi uống một muỗng súp.

Hàn Văn Kiệt liếc mắt, kín đáo nhìn anh trai.

Hàn Văn Hạo trước sau vẫn mỉm cười, không có một chút phức tạp, giống như không có chuyện gì xảy ra, cũng không có chuyện gì xảy ra.

"Hôm qua anh rất bận sao?" Tần Thư Lôi lơ đãng mỉm cười hỏi.

"Ừ. Có chút việc." Hàn Văn Hạo cẩn thận đút Tần Thư Lôi uống súp.

Tần Thư Lôi đột nhiên cười nhỏ, vừa ngọt ngào nhìn Hàn Văn Hạo, vừa uống súp, dịu dàng nói: "Nếu như mỗi ngày đều được anh dịu dàng đối với em như vậy, em tình nguyện cả đời nằm trên giường bệnh."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 466: Hình Chụp

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, nhìn cô, bất đắc dĩ mỉm cười nói: "Nói hươu nói vượn!

Tần Thư Lôi đột nhiên cười khẽ, nhìn hằm, xúc động nói: "Em nói thật, hôm qua anh không tới, em cho là anh không cần em nữa, em cho là anh tức giận, em không thể bảo vệ tốt cho đứa bé, hai ngày trước em có chút kích động, em thật sự rất yêu thích đứa bé này, cho nên mới làm ra hành động như vậy, anh tha thứ cho em nha em hứa với anh, mặc kệ tương lai có xảy ra chuyện gì, em cũng nhất định sẽ bình tĩnh xử lý, tuyệt đối sẽ không đem lại phiền toái cho anh".

Hàn Văn Hạo có chút đau lòng nhìn Tần Thư Lôi, mái tóc mềm mại đen nhánh, sắc mặt xanh xao tụy tiêu, hai mắt nhấp nháy ánh sáng mờ nhạt, đầm đìa đáng yêu, thỏa hiệp nhìn mình, hằm nhìn cô, con người quay vòng, trầm giọng nói: "Em đừng dùng uất ức nhìn anh như vậy, em không có làm gì sai, có chút chuyện trước đây còn tồn tại, chỉ trách anh và đứa bé kia không có duyên phận, bây giờ em không cần suy nghĩ quá nhiều, chăm sóc thân thể thật tốt, mau chóng bình phục".

"Ừm!" Tần Thư Lôi gật đầu, nước mắt lăn ra.

Hàn Văn Hạo nhìn cô, cười khẽ, nhẹ nhàng dùng cái muỗng, múc súp nóng, đưa tới bờ môi cô.

Tần Thư Lôi vừa nhìn hằm, vừa uống xong muỗng súp kia, vừa cười ngọt ngào.

Hàn Văn Kiệt đặt nhẹ tay Tần Thư Lôi vào trong chăn, mỉm cười nói: "Chị dâu khôi phục rất nhanh, thân thể cũng không có gì đáng ngại, nếu có thể, nên về nhà nghỉ ngơi".

"Có thật không" Tần Thư Lôi thở phào nhẹ nhõm nhìn Hàn Văn Kiệt, bất đắc dĩ cười một tiếng nói: "Ở bệnh viện, thật sự buồn bức làm cho em không thở nổi em muốn về nhà, nằm trên giường ấm áp, sau đó em có thời gian đi với anh hiện tại em muốn đi với anh, có được không?"

Hàn Văn Hạo không nhịn được, cười nhạt, dứt cô uống một hớp súp, rồi nói: "Em mới vừa khôi phục, lại muốn đi theo anh ? em nên về nhà nghỉ ngơi đi"

Tần Thư Lôi có chút giận dỗi nhìn Hàn Văn Hạo, ủy khuất nói: "Anh không hi vọng em đi theo anh sao ?"

"Về nhà nghỉ ngơi thật tốt" Rốt cuộc Hàn Văn Hạo đã dứt xong chén súp, lấy khăn giấy, nhẹ nhàng lau miệng cho cô, Tần Thư Lôi đưa bàn tay thon dài, nhẹ nắm cổ tay Hàn Văn Hạo, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo dừng lại động tác, nhìn cô.

Hàn Văn Kiệt và người giúp việc im lặng đi ra khỏi phòng.

Tần Thư Lôi nhẹ nắm tay Hàn Văn Hạo, đặt trên nệm, sắc mặt ửng đỏ, hai mắt khẽ chớp, nghiêng người tới gần phía trước, ôm cổ của hắn, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn trên môi hắn.

Hàn Văn Hạo cũng không nhúc nhích, cảm thấy môi Tần Thư Lôi lạnh lẽo.

Tần Thư Lôi khẽ mỉm cười, mắt phượng quỳnh rũ nhấp nháy, nhìn Hàn Văn Hạo, cúi đầu, nói: "Nụ hôn của anh, luôn tuyệt vời nhất, có thể làm cho người ta khao khát" cô vừa nói xong, lại muốn khẽ hôn lên môi hắn.

Hàn Văn Hạo nắm cổ tay của cô, nhìn cô khẽ mỉm cười nói: "Được rồi, thân thể không tốt, vừa mới uống súp xong, sớm nghỉ ngơi một chút".

Sắc mặt của Tần Thư Lôi hơi thu lại, ánh mắt trong suốt có chút thất vọng nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhìn cô, cười khẽ, vươn tay, khẽ vuốt mặt của cô, chậm vừa nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, sắc mặt nhợt nhạt như vậy, có thể xuất viện sao ?"

"Ừ" Tần Thư Lôi gật đầu, hai mắt nhìn hắn chăm chú, cảm thấy nụ hôn kia vẫn chưa kết thúc.

Hàn Văn Hạo nhìn cô, lại cười khẽ, lại nhắc cổ tay, nhìn đồng hồ.

"Anh phải đi rồi sao ?" Tần Thư Lôi nhìn động tác hắn như vậy, trong lòng luống cuống.

"Không có" Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi, cười nhẹ nói: "Anh xem mấy giờ rồi, em nghỉ ngơi một chút, anh có việc muốn nói với Văn Kiệt, một lát nữa sẽ quay lại với em"

"Tốt" Tần Thư Lôi nhìn hắn chăm chăm, tay vẫn nắm chặt tay Hàn Văn Hạo, không muốn buông lỏng.

"Nghỉ ngơi đi!" Hắn vỗ nhẹ bả vai của cô, rút tay ra khỏi tay của cô, sau đó đứng dậy, dìu cô nằm xuống, đắp chăn cho cô, hôn lên trán của cô, mỉm cười nói: "Ngủ một giấc cho tốt".

"Ừ" Tần Thư Lôi đành nhu thuận gật đầu.

"Anh đi ra ngoài đây" Hàn Văn Hạo nói xong, nhìn cô một cái, đứng thẳng người, cất bước rời đi.

Tần Thư Lôi sâu kín nhìn bóng lưng Hàn Văn Hạo biến mất trong phòng, lập tức cảm thấy cả phòng bệnh lạnh lẽo, hai tròng mắt của cô không khỏi đỏ lên.

Hàn Văn Kiệt đang ngồi trong phòng làm việc, đem tấm phim X quang đặt dưới ánh đèn, mở ra, đang chăm chú nhìn, nghe được tiếng gõ cửa, hần cất tiếng: "Mời vào"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng đẩy cửa bước vào hỏi: "Hôm qua tình huống trong nhà thế nào ?"

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn anh trai một cái, mỉm cười nói: "Anh còn hỏi trong nhà thế nào nữa ? Đương nhiên là cha tức chết, mẹ cũng bị đau lòng muốn chết, nói là vì anh, có thể tới cầu xin chị dâu thành toàn anh và Hạ Tuyết"

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế đối diện em trai, nghĩ tới mẹ, hần không khỏi mềm lòng, ánh mắt chột lóe lên, nhưng vẻ mặt không biểu hiện gì, hỏi: "Có phải lại khóc cả buổi tối nữa không ?"

"Cũng không có" Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ nói: "Nhưng không nói lời nào, hôm đó mẹ ở phòng khách nghỉ ngơi, Văn Vũ ở cùng với mẹ Nhưng con gái của anh đau lòng cả buổi tối, cuối cùng em đưa con bé về nhà"

Hàn Văn Hạo nhíu chặt mày, nhớ tới con gái, hần nói ngay: "Cha luôn như vậy, đối xử với người khác, cũng không nhìn người ta bị xấu hổ thế nào"

Hàn Văn Kiệt nhìn anh trai, đột nhiên cười khẽ, nói: "Không phải có chút giống anh sao ? Trước kia, mỗi ngày anh đối xử với Hạ Tuyết không có một câu nào hay, làm em và văn Vũ cũng cảm thấy nóng ruột, nhưng anh cả lừa gạt mọi người, che giấu tình cảm đối với Hạ Tuyết sâu như vậy, thật khiến cho người ta bất ngờ"

Hàn Văn Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn em trai, hai tròng mắt lộ ra ánh nhìn sắc bén.

Hàn Văn Kiệt nhìn ánh mắt anh trai, mỉm cười hỏi: "Thế nào ?"

Hàn Văn Hạo nhìn em trai, lạnh lùng mở miệng: "Trong ba anh em, ngoại trừ Văn Vũ có thể hiểu được, đoán chừng giữa anh và chú, cũng không thể hiểu rõ lẫn nhau rốt cuộc, trong lòng của chú cất giấu người nào, anh vẫn không thể xác định được".

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, quay đầu đi, vẫn chăm chú nhìn tấm phim dưới ánh đèn, vừa nhìn, vừa hỏi: "Anh cả không cần xác định cảm tình của em, đây là chuyện của em, ngược lại anh nên xác định tốt tình cảm của anh, em tin anh không dung đưa giữa chừng, nhưng chuyện này, cần phải xử lý cho tốt"

Hàn Văn Hạo nhìn em trai, không lên tiếng.

Ánh mắt Hàn Văn Kiệt lóe lên, cũng không lên tiếng, biết người anh trai này làm bất cứ chuyện gì, xử lý bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không dễ dàng để cho người ta phát hiện ra tâm sự của hắn.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tần Thư Lôi nằm trên giường bệnh, kêu nhỏ: "Vào đi"

Hai người cô gái mặc váy đen tây trang, nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh, đem một phần tài liệu đưa cho Tần Thư Lôi nói: "Tiểu thư, đây là tài liệu hai ngày nay, cô muốn tôi điều tra chuyện có liên quan đến Hạ Tuyết".

Tần Thư Lôi nằm trên giường, đột nhiên cảm giác cả người mệt mỏi, nói: "Thôi, không cần tra xét nữa, cô ta muốn làm cái gì, chẳng quan hệ tới tôi, tôi không muốn mệt mỏi nữa, tôi chỉ muốn cùng Văn Hạo ở chung một chỗ, là đủ rồi"

"Cô nên xem một chút đi, đây là tất cả hình mà ngày hôm qua chúng tôi chụp được Cả ngày hôm qua, cô ta và Hàn Tổng Tài ở chung một chỗ"

Tần Thư Lôi nhanh chóng mở mắt ra!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 467: Uy Hiếp

Tần Thư Lôi nửa nằm trên giường bệnh, đầu ngón tay có chút run rẩy cầm lấy túi giấy, cảm giác bên trong có một đoạn hình nặng trĩu, cô giật mình, gương mặt nóng lên, đầu ngón tay run tấy, từ bên trong rút ra từng tấm hình, tấm thứ nhất là hình ở trong khu vui chơi, Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi trắng, dắt tay Hạ Tuyết, đi dưới tán cây hoa anh đào, lúc đó vẻ mặt của Hàn Văn Hạo thông thả, thậm chí hai mắt lộ ra một chút dịu dàng khác thường.

Trái tim như bị bóp chặt, hơi thở nghẹn ứ trong cổ, không thở nổi.

Tần Thư Lôi nín thở, rút tấm hình tiếp theo xem, nhìn thấy Hàn Văn Hạo ôm ngang eo Hạ Tuyết, đi về phía chỗ nghỉ ngơi, lúc hai người đi chung với nhau, thân mật khăng khít, trong tấm hình, Hạ Tuyết ở trong ngực của Hàn Văn Hạo, ôm cổ của hắn, mặt tựa vào trên bả vai hắn, vô cùng phóng túng như thế!

Về mặt Tần Thư Lôi co quắp, vẫn nhìn từng tấm, từng tấm hình cả nhà bọn họ ba người, hoà thuận vui vẻ đi chung với nhau, vẻ mặt của cô càng lúc càng trở nên bình tĩnh, hai mắt thoáng qua hận ý, đầu ngón tay của cô vẫn run rẩy, lúc lật hình cảm giác ngón tay tê dại, cô cắn chặt răng, tiếp tục lật xem một xấp hình khác, tấm thứ nhất, trong bóng đêm, hai tròng mắt của cô trừng lớn, rốt cuộc cả người như vỡ tan, bị thương tràn lấp, trong nháy mắt xâm chiếm trái tim mình, nước mắt từ trong hai tròng mắt lăn ra, nhìn trong tấm ảnh, Hàn Văn Hạo mặc thường phục, thân thiết, dịu dàng ôm lấy Hạ Tuyết, đứng ở đầu đường cuồng nhiệt hôn, người người đi tới, đi lui, giống như khán giả trong thế giới của bọn họ, mặc dù không hoan nghênh, nhưng đã đủ đặc sắc!

Tay Tần Thư Lôi mềm nhũn, hình rơi xuống giường, quay đầu, nhìn mưa phùn mờ mịt ngoài cửa sổ, hai tròng mắt chớp một cái, không thể tin nổi, nước mắt buồn bã rơi xuống, cô vừa rơi lệ, vừa cảm thán cuộc sống này, việc đời quả thật khó đoán, bạn nghĩ cuộc đời đơn giản, nhưng người khác lại phức tạp hơn bạn nhiều, sau đó từng bước, từng bước đẩy bạn xuống vực sâu vạn trượng, những gì được dạy dỗ trước kia, vào lúc này, tất cả đều trở nên rất mỉa mai.

Cô chớp mắt, hai dòng nước mắt lại lăn xuống, lúc mở mắt ra, nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, hai tròng mắt của cô xẹt qua màu trắng thật dày, màu trắng mờ mịt, trong mờ mịt có chút gì nhỏ bé đang từ từ nảy sinh, từ từ nảy sinh, cô cắn chặt răng, trong tròng mắt xuất hiện hai ngọn lửa, cuối cùng đem tất cả mọi thứ xung quanh cô đốt cháy hừng hực.

Hạ Tuyết phát hiện mình thật sự là quý đái đầu thai, vừa rồi cùng con gái đang ngủ trưa, đỡ cô bé ngủ xong, cô đột nhiên cảm thấy rất đói bụng, tự mình làm lấy, trộn một đĩa salad thật to, đem quả táo, chuối, Lê, dưa chuột, quả thạch anh, và rau mầm, cắt vài lát thịt nguội, đem tất cả sắp phía trên đĩa salad, rắc chút muối, cái đĩa salad thật lớn giống như đang cầm một cái chậu rửa mặt, ngồi xõm trước TV, vừa xem ti vi, vừa ăn, mắt nhìn, tay vờ vét salad, lúc này điện thoại di động vang lên.

Cô vừa cầm cái muỗng ăn salad, vừa trả lời: "Alô"

"Hạ Tuyết" Tần Thư Lôi nắm điện thoại, hai mắt lạnh lùng nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, giống như nhìn thấy trong mưa, bay bay từng chút, bay bay từng chút máu tanh, từng chút máu tanh, bay bay trong mưa, ào ạt rơi rụng.

Trong miệng Hạ Tuyết đang nhai dưa chuột, nhưng vì sừng sốt, cắn nhầm đầu lưỡi, vệt mặt của cô nhăn nhó đau đớn, nuốt xong miếng dưa chuột, có chút căng thẳng hỏi nhỏ: "Tần tiểu thư, thân thể cô khỏe chưa?"

Tần Thư Lôi đột nhiên khẽ mỉm cười, hai mắt bùng lên lãnh ý, nói: "Cô còn nhớ rõ, tôi mới vừa sinh non? Tôi cho rằng đây là chuyện mấy thế kỷ, không ai còn nhớ tới Tần Thư Lôi tôi nữa, bởi vì sự kiện CD của Hạ Tuyết cô, mà tôi mất đi đứa con quý báu".

Hạ Tuyết căng thẳng, hai tròng mắt mãnh liệt chớp lóe, hơi thở càng lúc càng khó khăn, cô vội vàng muốn giải thích một chút gì đó, nhưng lại không nói ra được lời nào, chỉ đành im lặng.

"Một nhà ba người của cô, ngày hôm qua cùng hưởng khung trời hạnh phúc, có nghĩ tới hay không, Tần Thư Lôi tôi đáng thương nằm trên giường bệnh, nhớ nhung con của mình ? Vận khí cô thật tốt, đứa bé được sinh ra, mà không phải vừa ra đời đã bị người ta bóp chết" Ánh mắt Tần Thư Lôi đột nhiên lạnh lẽo, nói.

Hạ Tuyết có chút căng thẳng, nói: "Tần tiểu thư, cô có chuyện gì cứ nhắm vào tôi, trẻ con vô tội, đừng nói lời tàn nhẫn như vậy".

"Cô làm ra chuyện tàn nhẫn, cô còn sợ tôi nói lời tàn nhẫn sao ? Con của tôi, ngày hôm qua vẫn còn gọi ta, mẹ ơi, con chết thật thảm đó là con của tôi và Văn Hạo, đáng lẽ nó là đứa bé xinh đẹp đáng yêu, nhất định một thân hào quang đi tới thế giới này, hưởng thụ tình yêu của hai gia đình hiền hách chúng tôi, là cô, là cô làm cho tôi mất đi đứa bé, tôi vừa mất đi đứa bé ngày thứ ba, cô lại cùng với chồng chưa cưới của tôi công khai đi khu vui chơi, vui chơi quên cả trời đất! vui chơi thật là hạnh phúc! ! Rốt cuộc cô có còn lương tâm hay không? Nếu cô là một người phụ nữ có chút lương tâm, vào lúc này, cô không nên nhảy ra kích thích tôi! ! Bây giờ cô muốn công khai so tài với Tần Thư Lôi tôi sao? Cô dựa vào cái gì ? Bất quá, cô chỉ là một con hát mà thôi! !" Tần Thư Lôi tức giận toàn thân phát run, nói!

Sắc mặt của Hạ Tuyết trắng bệch, cả người run run và mềm nhũn, thở phì phò, tay chống xuống sàn, di chuyển thân thể, thối lui đến bên giường, hai mắt đỏ bừng, trong lòng ghen ngào, không nói nên lời.

Tần Thư Lôi tức giận đến nước mắt lăn ra, nói: "Rốt cuộc tôi đã làm gì sai ? Ông trời trừng phạt tôi như vậy? Để cho tôi và loại phụ nữ như cô trở thành đối thủ? Cô thắng được tôi sao? Chẳng qua cô chỉ sinh ra một đứa con hoang!"

"Không! Cô đừng nói con gái của tôi như vậy! Con bé là con của Hàn Văn Hạo , con bé là mạng của tôi, con bé là tôi dùng tánh mạng để đổi lấy! ! Cô không có tư cách nói con bé như vậy ! !" Nước mắt Hạ Tuyết run rẩy lăn xuống.

"Cô danh chánh ngôn thuận sinh con của Hàn Văn Hạo, đứa con chết đi của tôi cao quý hơn đứa con hoang của cô vạn lần! Cô làm ra chuyện như vậy, còn sợ xấu mặt đứa bé ? Cô công khai trở thành người thứ ba, chẳng lẽ không sợ trở thành tội nhân lịch sử? Chỉ cần tôi nhảy xuống lầu, để lại lá thư tuyệt mệnh, hận cô một vạn năm, tôi xem cô và con gái cô làm thế nào để trở mình! !" Tần Thư Lôi mất hết lý trí, nói.

"Cô không cần làm loạn! Sinh mạng không phải dùng để hủy hoại như vậy! Mọi chuyện đều có thể giải quyết! ! Ngàn vạn lần không được lấy sinh mạng lại nói giỡn!" Hạ Tuyết lo lắng gọi!

"Nếu cô vẫn cùng Văn Hạo dây dưa, tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết! ! Tôi cho cô biết, tôi sống là người của Hàn gia, chết là quỷ của Hàn gia! Tôi đến chết cũng sẽ không buông tha Văn Hạo! Tôi muốn sinh cho hắn đứa bé thứ hai, sớm muộn tôi sẽ phải cùng với hắn, sinh đứa bé thứ hai! Nếu cô còn dám tiến lên một bước, chúng ta cùng nhau gặp ở địa ngục, bao gồm đứa con gái đáng yêu của cô, cùng nhau chết! !" Tần Thư Lôi "phịch" một tiếng, đem điện thoại ném trên tường, tức giận đến sắc mặt tái nhợt run rẩy!

Hạ Tuyết nắm điện thoại, trừng mắt nhìn bức tường trắng xanh, nước mắt lăn xuống, đột nhiên cảm giác thân thể muốn nôn mửa dữ dội, cô lập tức che miệng, vọt vào toilet, nằm trên bồn cầu, không ngừng nôn mửa! !

Vừa nôn, vừa cảm thấy ỷ khuất, nước mắt chảy xuống, cuối cùng khóc
rống lên.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 468: Nói Tiếng Yêu

Isha đang ngậm điều thuốc, ngồi trong phòng làm việc, nghe hai diễn viên vì ăn trứng cá ở đầu đường bị chụp hình, cô lập tức liếc mắt nhìn, điều thuốc trong tay dụi xuống, nhìn họ, tròn mắt hơi nheo lại, nói: "Các người nghĩ các người là Hạ Tuyết? Công khai xuất hiện ở ngoài quầy hàng, cũng có thể nổi tiếng như cô ấy? Các người là thứ gì? Nhân vật của công chúng thì phải chú trọng hình tượng! ! Nếu các người không có hình tượng, làm sao trở thành ngôi sao?"

Hai cô gái đứng đó, cúi đầu, không dám lên tiếng.

"Không phục sao, học không được à? Vậy thì đừng ăn cơm ? Còn ăn cơm làm gì? Lần sau triển lãm ảnh quốc tế, các người đừng đi, đi cũng uổng phí!" Isha đem tài liệu cho nện trên bàn

"Không cần a" Một người trong đó khóc, nói: "Tôi chờ thật lâu, mới có cơ hội này? Isha, cô đừng nóng giận, lần sau tôi sẽ không như vậy nữa".

"Đúng vậy, đúng vậy, chẳng qua tôi xem báo đăng tin, cũng không có người hâm mộ điện ảnh phản ứng xấu" Một người khác lại nói.

Isha liếc mắt, nhìn chòng chọc cô gái chết tiệt kia, cười lạnh nói: "Nếu cô muốn làm Hoàng Hoa Thái, Lương Chiêu Ba, thì tùy tiện"

Hai cô gái lập tức không nói.

Isha nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: "Nếu các người muốn ăn vây cá, giá cả đắt đỏ, bây giờ, tốt nhất đừng làm chuyện tầm thường cho tôi ? Công ty tôi hàng năm tiêu tốn nhiều tiền như vậy, bao bọc cho các người, để rồi có một

ngày các người thềm ăn, đưa tới lời đánh giá rất vô tư của công chúng? Nếu là như vậy, cũng có thể không cần bao bọc nữa! Nếu các người muốn làm ngôi sao, các người ở nhà ăn chao đậu phụ, cũng không có ai để ý đến! Tốt nhất ở bên ngoài đàn hoàng một chút cho tôi! ! Đừng để một ngày nào đó, hình ảnh của các người xuất hiện tại triển lãm ảnh quốc tế, tôi tranh thủ mang tới cho các người mấy chục triệu châu báu tài trợ, sướng như tiên trên trời, sau đó lại bị bọn người lòng dạ hiểm độc, đem hình ảnh các người ăn mặc cao quý và ăn trứng cá đặt cùng nhau, để người khác phê bình, các người muốn chết ở quây trứng cá rồi ! Cút! ! Cút ra ngoài! ! Trong vòng ba ngày, đừng để cho tôi nhìn thấy các người! Ra thông báo lại, nói tôi không tiếp khách, đi làm Hoàng Hoa Thái, Lương Chiêu Ba đi!" Isha chì chiết, nói

"Vâng" Hai nữ diễn viên lập tức vừa muốn đi ra khỏi phòng làm việc, nhưng cửa phòng làm việc “phịch” một tiếng, mở ra!

"Ai không muốn sống?" Isha lập tức ngẩng đầu, tức giận hét lên, lại nhìn thấy Hạ Tuyết mặc T shirt màu trắng, quần short màu đen, giày bó, trong tay cầm túi xách, cả người bị ướt mưa, đứng ở cửa, hai mắt rưng rưng nhìn mình.

Isha nhìn cô sững sờ, lập tức nhìn hai người nữ diễn viên, nói: "Cút! ! Cút ra ngoài! ! Đóng cửa lại! !"

"A ồ!" Hai cô gái nhìn thấy Hạ Tuyết tới, trên khuôn mặt có chút sùng bái, sau đó thuận tay đóng cửa lại, Isha lập tức đi tới trước cửa sổ, kéo cửa xuống, kéo Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, lo lắng nhìn cô hỏi: "Cô làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Bộ dáng như vậy? Cô lại khóc nữa? Có phải vì chuyện Cần Nhu hay không?"

Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, hai mắt rưng rưng, ngây ngốc lắc đầu.

Isha nhìn kỹ bộ dáng cô, đau lòng, nắm tay của cô hỏi: "Cô làm sao vậy hả ?"

Hạ Tuyết cũng không nói gì, chỉ ngồi trên ghế sa lon, mờ mịt rơi lệ.

Isha nhìn bộ dáng của cô, thở dốc một hơi, nói: "Tổ tông a! ! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô nói ra xem ! ! Cô tìm đến tôi, nhất định là muốn tôi giúp cô a! Cô nói đi ! !"

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Isha, hai mắt rưng rưng, trở tay nắm chặt tay bạn tốt, nghẹn ngào, nói: "Tôi yêu Hàn Văn Hạo, tôi yêu hẳn"

Isha sững sờ, nhìn cô, hai mắt cũng không nhịn được đỏ lên, trong lòng hiểu rất rõ, nhìn cô.

Hai mắt Hạ Tuyết rưng rưng nhìn bạn tốt, nói: "Cho nên bây giờ tôi đã gặp báo ứng rồi, tôi biết, tôi đã bị báo ứng rồi."

Isha nhú chặt mày nhìn tới Hạ Tuyết, không hiểu hỏi: "Cái gì? Là thế nào ?"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, nhìn bạn tốt, linh hồn run rẩy, khổ sở, nói: "Có thể tôi sẽ chết, có thể sẽ chết"

"Cô nói gì vậy ?" Isha nghe cô nói như vậy, trong lòng đau nhói, nghẹn ngào hỏi.

Hạ Tuyết khổ sở nhìn về một góc trước mặt, nở nụ cười thê lương, nói: "Tôi yêu người đàn ông đó, tôi muốn dùng thân phận ảnh hậu của tôi, cuối cùng, có một ngày, đứng trên khán đài, hướng về Microphone, lớn tiếng nói, Hàn Văn Hạo, em yêu anh tôi muốn lúc đó, nhất định hẳn sẽ ở dưới khán đài nhìn tôi, sau đó chúng tôi cùng nhau mỉm cười"

Isha lo lắng nhìn cô.

Thân thể Hạ Tuyết càng run rẩy, nước mắt lăn xuống "Ba mẹ của tôi đã ra đi trước, em trai bị đưa đi Cô Nhi Viện, lúc ấy, tôi chỉ có một mình, loại

cảm giác đó, giống như ngày mai tôi sẽ ngã xuống vực sâu vạn trượng, nếu tôi không tự bảo vệ mình, có thể tôi sẽ chết, tôi mất đi tình yêu của ba mẹ, thiếu chút nữa tôi mất đi đứa em trai yêu quý, trong cuộc đời tôi, tình yêu rất quan trọng, rất quan trọng, tình yêu có thể giết chết tôi, phá hủy tôi, ngoại trừ tình yêu của ba mẹ tôi ra, tôi cũng không dám tiếp nhận những tình yêu khác, tôi sợ có một ngày, tôi chấp nhận tình yêu của ai đó, có thể tôi sẽ chết, bởi vì cảm giác giông tố, sẽ giết chết tôi tôi đã từng yêu Bác sĩ Hàn, nhưng tôi không thể bơi đen tình yêu của hắn, không thể bơi đen thế giới của hắn, cho nên một mình tôi ngẩng ngốc nhìn chiếc khăn tay 7 năm"

Nước mắt Isha lăn xuống, nhìn cô.

Hạ Tuyết khổ sở nhìn bạn tốt, khóc nói: "Cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ ra, muốn tham lam cuộc đời của ai, nhưng Hàn Văn Hạo, hắn là người duy nhất cầu xin một cái hôn của tôi, từ đó về sau, sẽ xem như người xa lạ, nếu một người đàn ông như vậy quý trọng nụ hôn của tôi, tôi làm sao không động lòng ? Cùng với tôi nhảy xuống vách núi, cùng trải qua sống và chết, làm sao không động lòng ? Cùng tôi leo qua mấy ngọn núi hoang dã, mệt mỏi vất vả đi nữa, cũng không bỏ tôi lại, làm sao không động lòng? Hắn nói với tôi, muốn sống với tôi, mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng muốn ở cùng một chỗ với tôi, làm sao tôi không động lòng ? Hắn không che giấu tình yêu của hắn, thật ra tình yêu của hắn đối với tôi quá mãnh liệt, tình yêu của hắn, nụ hôn của hắn, mỗi lần hắn đụng chạm, làm cho tim tôi đập rộn lên, lúc tôi phát hiện ra mình yêu hắn, tôi đã không có cách nào thoát khỏi nữa!"

Isha đau lòng nhìn cô.

Hạ Tuyết buồn bã rơi lệ nói: "Cho nên tôi tham lam, cũng vì tôi tham lam, không bận tâm đến cảm thụ người khác, cho nên bây giờ tôi gặp báo ứng! Hiện tại tôi tình nguyện chết dưới phong ba bão táp! Tôi nguyện ý tôi nguyện ý tôi nguyện ý mang theo tình yêu của hắn, chết đi"

Isha khiếp sợ nhìn cô.

Hạ Tuyết khổ sở nhìn Isha khóc nói: "Isha, tôi không muốn cầu xin cô cứu tôi, cũng không cầu xin bất cứ ai cứu tôi, cô chỉ cần lặng yên nghe tôi nói về tình yêu của tôi đối với hân là được tôi chỉ muốn có một người biết tôi yêu hân, bởi vì tôi là ngôi sao, tôi là ảnh hậu, tôi nói một câu, khắp thiên hạ người thiên hô bách ứng, đời núi lấp biển, cho nên tôi chỉ có thể đè nén tình yêu trong lòng, đối mặt với khán giả, đối mặt với tương lai, gượng cười! ! Nếu có một ngày, sự thật bị phơi bày, tôi biến mất khỏi sân khấu, tôi sẽ vì một chút tình yêu này, mà lớn tiếng nói ra! tôi bị cuốn vào trong dòng nước lũ lịch sử, để lại tiếng xấu muôn đời, tôi cũng sẽ không tiếc! ! Cho nên cô không cần cứu tôi! !"

Trong lòng của Isha đau nhói, vội vàng tiến lên ôm chặt cô, nghẹn ngào nói: "Đứa ngốc này, rốt cuộc nói cái gì ?"

"Không" Hạ Tuyết nắm chặt tay bạn tốt, khóc nói: "Isha, đời người là một bến mê, mà tình yêu là một trò chơi lớn nhất trong đời, trong nháy mắt, cô sẽ vì sự biến đổi khôn lường của tình yêu, mà chết đi sống lại. Nếu cô không muốn khổ sở, không muốn chết nhanh, cô phải cắn chặt răng, dùng cảm thừa nhận tình yêu! ! Trước đây tôi khổ sở, cũng vì tôi không dám nói tiếng yêu! ! Mà tình yêu của Hàn Văn Hạo, thật ra vẫn luôn rõ ràng nhất! ! Từ lúc hân đeo kẹp cravate lên, tôi đã biết ngay rồi ! Tôi mặc kệ quá khứ của hân có bao nhiêu người yêu, nhưng hân đối với tôi rõ ràng, tôi cam tâm tình nguyện bị chìm đắm !"

Trong lòng Isha đau nhói, ôm chặt Hạ Tuyết, kinh tâm khiếp đảm, hỏi: "Vậy phải làm thế nào? Rốt cuộc nên làm thế nào ?"

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nước mắt lăn xuống, giống như đóng chặt linh hồn cô sâu kín nói: "Nếu như biết yêu hiểu được tình yêu hiểu được tình yêu nói tiếng yêu thì đã làm tốt mọi thứ rồi".

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 469: Dạy Dẫn

Một phòng tập yoga nhiệt độ.

Một cô gái, chân trần đi tới, trong tay xách theo giỏ trúc trống không, nhẹ nhàng kéo gỗ cửa sau lưng, chỉ nghe từ trong khe hở bay ra bài nhạc tập yoga Ấn Độ, du dương bên trong, âm thanh nghe có chút quỷ dị.

Trầm Ngọc Lộ mặc đồng phục tập yoga màu đen, ngồi ở giữa cánh hoa đủ màu sắc bay bay bên trong phòng tập yoga, xếp bằng thiền định. Chỉ thấy đầu cô ta hơi ngửa lên, trên mặt tràn đầy giọt mồ hôi vừa mới tập xong yoga, nhẹ nhàng hít thở, hai tay đặt trên đầu gối, toàn thân buông lỏng, giống như tư tưởng đã thanh tĩnh, nhớ lại một chút hình ảnh liên quan đã qua, cô ta nằm trên giường, mặc cho đàn ông xa lạ xoa nắn, tiến vào.

Hai tròng mắt của cô ta đột nhiên chớp động, lông mi rung động rất nhẹ.

Có người nhẹ nhàng kéo cửa gỗ.

Một cô gái mặc ki-mô-nô màu xanh lá cây, cẩn thận đi vào, hai tay nhẹ nhàng kéo cửa đóng lại, nửa quỳ gối trước mặt của Trầm Ngọc Lộ, nhỏ giọng nói: "Đã đem hình đưa đến phòng bệnh Tần Thư Lôi rồi.

Trầm Ngọc Lộ vẫn ở trong thiền định, nhưng có một tư tưởng, nhẹ rơi vào trong thân thể của cô ta, làm cho cô ta chậm rãi mở mắt phượng ra, nhìn chăm chăm vào một bức tranh thiếu nữ phía trước, chẳng qua là thiếu nữ xích lỏa khoác một tấm lụa mỏng nằm tránh trên ghế, đầu ngửa ra sau, hai chân hơi cuốn lên, trên giữa đùi có một con bò cạp, dáng vẻ muốn bò vào bên trong, dường như thiếu nữ đang sợ, kinh hãi, kích thích, mong đợi.

Trầm Ngọc Lộ vừa nhìn bức họa này, cảm giác trong thân thể của mình đột nhiên chảy ra dòng nước ấm, làm cho cô talập tức nằm xuống giữa những cánh hoa, cô ta yêu thích mùi hoa, yêu rất nhiều mùi hoa, khoe miệng cô ta cong lên, mỉm cười nói: "Trò chơi đã bắt đầu rồi."

Cô gái mặc Ki-mô-nô cũng mỉm cười gật đầu, hỏi tiếp: "Những tấm hình này, muốn truyền thông phát ra không ?"

"Chúng ta không cần lặp lại trò chơi." Trầm Ngọc Lộ cười khẽ.

"Vậy bữa tiệc tối nay." Cô gái mặc ki-mô-nô nhìn Trầm Ngọc Lộ, hỏi thăm ý tứ.

Trầm Ngọc Lộ đột nhiên cười một tiếng, nói: "Bữa tiệc tối nay, nhất định sẽ rất đặc sắc. Có người muốn tìm kiếm đáp án!"

Hàn Văn Hạo vừa nói chuyện với em trai xong, chậm rãi đi tới phòng bệnh của Tần Thư Lôi, nhưng tay phải vừa mới chạm cửa, đã nghe một tiếng "xoảng", hần ánh mắt hần đông lại, lập tức đẩy cửa đi vào, đã thấy Tần Thư Lôi mặc áo len cao cổ màu tím thanh nhã, váy dài, đứng trước cửa sổ sát đất, dường như đang muốn trang điểm, nhưng vì tay mềm nhũn, chiếc gương rơi xuống sàn.

"Em đang làm gì thế?" Hàn Văn Hạo ngạc nhiên nhìn Tần Thư Lôi, hỏi.

Tần Thư Lôi lập tức quay đầu lại, hai mắt thoáng qua một chút buồn bã nhìn Hàn Văn Hạo, người đàn ông này vẫn khí thế nghiêm nghị đứng đó, không cho phép kháng cự, không cho phép phản bác, hai tròng mắt phát ra ánh sáng kiên định, hình ảnh trong hình chợt lóe lên, hai tròng mắt cô xốc xếch, lập tức nước mắt lưng tròng nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo có chút ngạc nhiên nhìn Tần Thư Lôi.

Thân thể Tần Thư Lôi vẫn có chút suy yếu, nhưng vì mềm mại, mà dáng vẻ quyến rũ bước đi trên đôi giày cao gót màu vàng đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, ánh mắt dịu dàng có chút biến hóa nhìn Hàn Văn Hạo, sâu kín nói: "Hôm nay là tiệc mừng thọ của Lãnh phu nhân, em là thập đại danh viện, được mời tham dự Anh cũng nhận được lời mời chứ? Lãnh Tổng Tài và anh là đồng bạn hợp tác trên thương trường."

"Ừ" Hàn Văn Hạo tùy tiện đáp lời, nhìn Tần Thư Lôi mặc đồ, có chút lo lắng nói: "Thân thể em như vậy có thể đi được không?"

"Em có thể đi được" Tần Thư Lôi sâu kín nhìn Hàn Văn Hạo, vì cô cao gần 1,7 mét, mang giày cao gót, vóc người uyển chuyển, phối hợp chiều cao ấn tượng, đứng chung một chỗ với Hàn Văn Hạo rất xứng đôi, cô sâu kín đưa hai tay, đặt nhẹ trên ngực Hàn Văn Hạo, nhìn hắn mỉm cười nói: "Anh để cho em tham dự đi, gần đây vì chuẩn bị chuyện hôn lễ, hiếm khi tham gia các bữa tiệc, bữa tiệc này cũng không thiếu bạn bè của em, em không muốn bọn họ nghị luận âm ỉ với em, anh là chồng chưa cưới của em, anh là sự kiêu ngạo của em, em là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới, tất cả cô gái khác, nhìn đến em cũng phải ngẩng đầu"

"Thư Lôi!" Hàn Văn Hạo nhìn ra không ổn, gọi cô.

Tần Thư Lôi nhìn Hàn Văn Hạo, đột nhiên làm nũng, cười khê, mặt tựa vào bờ vai của hắn, dịu dàng nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Đường như em biết, em sắp gả cho anh, em vui sướng phát điên rồi."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ đứng tại chỗ.

Tần Thư Lôi lập tức ngẩng đầu lên, tình tứ chăm chú nhìn Hàn Văn Hạo, mỉm cười giống như lúc mới gặp mặt, nở nụ cười quyến rũ, kêu nhỏ: "Hôn em đi. Văn Hạo. Hôn em đi."

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo nhấp nháy, nhìn cô.

Tần Thư Lôi chăm chú nhìn vào ánh mắt của hân, đột nhiên có chút ủy khuất nói: "Có phải em không đẹp hay không? Cho nên anh không muốn hôn em nữa ? Hay bởi vì. Em mất đi đứa bé, anh trách em ? Một cái hôn, cũng không nguyện ý cho em sao ?"

"Đừng nói mê sảng." Hàn Văn Hạo sững sờ, mở hai mắt, nhìn Tần Thư Lôi đã sáp đến, hôn lên môi của mình, đầu lưỡi nhẹ nhàng ở ngoài môi xẹt qua, hân nhướn mày, hai tay nắm cánh tay Tần Thư Lôi, đẩy nhẹ thân thể của cô ra, nhìn cô, nghiêm túc, nói: "Bây giờ anh chỉ hy vọng thân thể của em có thể mau sớm khôi phục, bữa tiệc tối nay, anh không cho em tham gia, thân thể của em còn chưa khỏe mạnh"

"Không! Em muốn tham gia. . . ." Tần Thư Lôi đột nhiên cố chấp nhìn hân nói!

Lam Anh ngồi trong xe, cầm tay lái, dừng xe ngoài cửa phòng tổng thống, nhìn lão già Hàn Trung Trí, trong tay xách theo một đồng lớn món đồ chơi, đứng ngoài cửa, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không dám vào đi, bà đột nhiên cười đắc ý, chắc lưỡi chặc, chặc, chặc, lắc đầu nói: "Hàn Trung Trí ơi, Hàn Trung Trí, ông cũng có hôm nay. ông trời thật có mắt!"

Bà nói xong, đạp chân ga, lái xe chạy tới phía trước.

Hàn Trung Trí nghe tiếng xe hơi, lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Lam Anh vẽ mặt hả hê, mặc áo đầm màu xanh dương, bước xuống xe, giả vờ như không nhìn thấy ông ta nhấn chuông cửa, xem ông ta như không khí, muốn lướt qua bên người !

"Đứng lại!" Hàn Trung Trí đột nhiên gọi Lam Anh lại !

Lam Anh lập tức quay đầu, nhìn Hàn Trung Trí, kỳ quái hỏi: "Ông là ai vậy? Ông gọi ai vậy?"

"Nói bà đó ! Điếc sao ?" Hàn Trung Trí nhìn Lam Anh nói thẳng.

"Ôi chào! Ông gọi tôi sao! ? Tại sao tôi không nghe được vậy? Tôi là Đệ Nhất Phu Nhân nước Pháp, ông là cái thứ gì ? Không phải vì có mấy tiền dơ bẩn sao? Ông chết, có thể mang theo xuống địa ngục sao ?" Lam Anh đột nhiên nhìn Hàn Trung Trí không khách khí nói.

"Bà." Hàn Trung Trí tức giận đến sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Lam Anh nói: "Từ trước đến giờ, tính khí của bà vẫn như thế! ! Bà không trông nom tốt cho mình, cũng không trông nom con dâu của bà cho tốt!"

"Tại sao không nói ông dạy dỗ con trai mình không tốt, để cho con trai ông tới trêu chọc con dâu tôi?" Lam Anh đứng ở cửa, nhìn chòng chọc Hàn Trung Trí, không khách khí nói! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 470: Quyết Định

"Con mắt nào của bà nhìn thấy con trai tôi trêu chọc con dâu của bà" Hàn Trung Trí không khách khí nhìn Lam Anh hỏi!

"Ánh mắt của ông bị mù, mới nhìn thấy con cô dâu tôi trêu chọc con trai ông!" Lam Anh không khách khí đáp trả!

"Tôi thật sự không hiểu, bộ dáng của bà như vậy, làm sao có thể làm Đệ Nhất Phu Nhân!" Hàn Trung Trí tức giận đến sắc mặt xám ngắt, nhìn Lam Anh nói!

"Ồ, ông xem lại bản thân của mình đi! Sáng nay tôi đã nghe nói, tối hôm qua ông và bà vợ ông chia phòng ngủ, ông vui vẻ sao? ông cao hứng sao? ngay cả làm một người chồng, ông cũng làm không được, còn dám tới dạy dỗ tôi làm sao làm Đệ Nhất Phu Nhân, ông có xấu xa hay không?" Lam Anh không khách khí mắng chửi ông ta.

"Chuyện nhà tôi, không cần bà lắm mồm!" Hàn Trung Trí chỉ vào Lam Anh, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nói

"Tôi mới không thềm quản chuyện trong nhà của ông đấy ? Nhưng ông tới nhà tôi làm gì?" Lam Anh đột nhiên cười khẽ, nhìn Hàn Trung Trí.

"Tôi tới thăm cháu gái của tôi! !" Hàn Trung Trí lập tức nói.

"Cháu gái của ông bây giờ không rảnh! Con bé cùng ông nội nó đi thăm viếng rồi ! ! Ông không có việc gì thì đừng thường xuyên đến chơi! !" Lam Anh đẩy cửa ra, sải bước đi vào, “phịch” một tiếng, đóng cửa lại!

"Bà." Hàn Trung Trí bị không cho vào cửa, tức giận đến cả người run rẩy nói: "Tôi cho bà biết, Lam Anh, bà không thể, bà cũng không có quyền ngăn cản tôi tới gặp cháu gái của tôi! !

Ông ta vừa nói xong, lập tức xoay người, lại vừa lúc nhìn thấy Hạ Tuyết đứng ở ngoài hoa viên, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mình, ông ta vừa nhìn thấy Hạ Tuyết, toàn thân bốc lửa, nện bước đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, tức giận trừng mắt nhìn cô, nói: "Tôi cho cô biết, tôi còn có một lý do để chán ghét cô, tôi chưa nói với cô!

Sắc mặt của Hạ Tuyết trắng bệch, cả người mệt mỏi muốn chơi vơi, nhìn Hàn Trung Trí, không nói nên lời.

Hàn Trung Trí nhìn chòng chọc Hạ Tuyết, vẻ mặt giận dữ nhìn cô nói: "Bởi vì cô rất giống Lam Anh! ! Cô và bà ta cùng một loại người! ! Là phụ nữ ghê tởm ! Tự cho là thông minh, rất giỏi, cầm một chút xú tử, đã cảm thấy có thể chiến thắng khắp thiên hạ! ! Tôi sẽ không chấp nhận cô là con dâu của tôi, tuyệt đối không! ! Cô chết tâm đi! ! Nếu cô dám cùng Văn Hạo ở chung một chỗ, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô! ! Cô sẽ phá hủy cả đời của hã! ! Bao gồm sự nghiệp của hã và người thành ra hã! Đây là tình yêu của các người sao! ! Hừ!"

Ông ta nói xong, lập tức xoay người rời đi.

"Bác trai." Hạ Tuyết đột nhiên sâu kín xoay người gọi ông ta.

Hàn Trung Trí dừng trên sân cỏ, cũng không xoay người.

Hạ Tuyết nhìn bóng lưng Hàn Trung Trí, đột nhiên trong lòng đau xót, hỏi: "Bác còn lý do khác để chán ghét cháu hay không. "

Sắc mặt của Hàn Trung Trí miễn cưỡng, nhưng cũng không lên tiếng.

Hạ Tuyết mệt mỏi nhìn Hàn Trung Trí, nói: "Nói ra một chút lý do khác. Có thể thuyết phục cháu rời khỏi Văn Hạo. Lý do khác."

Hàn Trung Trí đột nhiên không nói lời nào.

Hạ Tuyết nhìn bóng lưng Hàn Trung Trí, hai mắt đột nhiên ửng đỏ, giống như ông ta là trưởng bối của mình, không hận ông ta, chỉ muốn xin chỉ bảo : "Cháu yêu con trai của bác, cháu rất yêu con trai của bác, nhưng bác không cho phép cháu yêu hẳn, có thể nói ra lý do khác hay không ?"

Hàn Trung Trí lập tức xoay người, nhìn Hạ Tuyết, cười lạnh nói: "Cô còn muốn ở cùng với hẳn ? Cô có nghĩ tới, nếu cô ở cùng với hẳn, Toàn Cầu và Hàn thị thật sẽ bị phá hủy hay không! ! Cô là cô gái xui xẻo! Cô không cảm thấy, từ khi cô bắt đầu xuất hiện đến bây giờ, cô làm đảo loạn cuộc sống bao nhiêu người ? Cô muốn phản bội Daniel, cùng con trai của tôi ở chung một chỗ, phá hủy Thư Lôi, hủy diệt công ty hai trăm năm Đến bây giờ, cô còn dám nói yêu ? Còn có tư cách nói yêu ? Nếu cô không muốn yêu Daniel, sáu năm trước cô không nên đi cùng hẳn! ! Sau 6 năm cùng với hẳn, cô lại còn cùng con trai tôi quẩn chung một chỗ? Cô có liêm sỉ hay không? Trong lòng cô có xấu hổ hay không?"

Hạ Tuyết sâu kín nhìn ông ta, nước mắt lã xuống, nói: "Phải. hiện tại cháu ngoại trừ dám nói yêu, cái gì cháu cũng không thể làm. Cho nên cháu muốn hỏi bác."

Hàn Trung Trí đột nhiên sững sờ nhìn Hạ Tuyết.

"Cháu đột nhiên rất nhớ cha mẹ của cháu." Hạ Tuyết quay đầu, nhìn về phía rào chắn biển thật dài ở đầu kia khách sạn, nghe mặt biển mênh mông mãnh liệt vô cùng, cô đón gió, để gió thổi phất vào người mình, nói tiếp: "Cháu muốn hỏi bọn họ, cháu nên làm thế nào ? cháu ích kỷ một lần được không? Hay để xuống tôn nghiêm, cùng người yêu của mình

chung sống? Để cho cuộc đời trở nên hèn mọn ? Có ai dạy cháu nên làm thế nào không !"

"Trong lòng của cô hẳn đã rõ ràng!" Hàn Trung Trí nói với Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết chớp mắt, không lên tiếng.

Hàn Trung Trí lạnh lùng nhìn cô nói: "Nếu cô đã rõ ràng rồi, thì làm theo suy nghĩ của cô đi! Tuyết đối đừng hối hận! ! Nếu cô hối hận, mọi người sẽ coi thường cô! Bao gồm chính bản thân cô! !"

Ông ta nói xong, liền xoay người rời đi!

Hạ Tuyết đứng tại chỗ, mặc cho cho mưa gió thét gào, phất lên mái tóc dài đen nhánh của mình, từ lúc nhỏ, cô chỉ vì nhìn một chút gió, một chút mây, một chút mưa, đây cũng là giới hạn, cô khẽ chớp mắt, nước mắt lăn xuống.

Hàn Văn Hạo từ bệnh viện đi ra ngoài, lập tức gọi điện thoại cho Hạ Tuyết "Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi, tạm thời không liên lạc được !"

Ánh mắt hắn đông cứng, đứng trong mưa, đột nhiên nhớ lại chuyện nhiều năm trước, buổi tối đó ánh mắt hắn mãnh liệt chớp lóe, nhanh chóng ngồi lên xe, sau đó nổ máy xe phóng như bay về phía trước ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 471: Mở Cửa

Gió mưa bay tán loạn! ! Mưa to gió lớn trút xuống!

Hàn Văn Hạo vội vã lái xe, lao đi trong mưa, chạy như bay về hướng khách sạn, nhìn thấy gần đến phòng tổng thống, vẫn chưa kịp đến, Hàn Văn Hạo đã đạp chân ga, xông qua lan can, lan can gãy lìa trong mưa gió, “âm” một tiếng, hấn cắn chặt răng, tiếp tục đạp chân ga, để cho xe xông thẳng tới phía trước

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa nhìn phòng tổng thống xuất hiện trong mưa to, ánh mắt hấn lóe lên, cắn răng, cho xe xông thẳng đến cửa chính phòng tổng thống!

"Chi....." Một tiếng thảng gập! Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhanh chóng bước xuống xe, sau đó đi tới trước cửa phòng tổng thống, vươn tay dùng sức gõ cửa rầm, rầm, rầm, kêu to: "Hạ Tuyết Hạ Tuyết mở cửa! !

"Rầm, rầm, rầm ! !" Hàn Văn Hạo thấy bên trong không có phản ứng, tiếp tục gõ mạnh cửa, lo lắng kêu to: "Mở cửa! ! Mở cửa cho anh ! ! Anh biết em đang ở bên trong! !

Nhưng cánh cửa kia vẫn đóng thật chặt, đóng thật chặt! ! Giống như ngăn cách giữa thiên đường và địa ngục, một cánh cửa đóng thật chặt!

Hàn Văn Hạo đứng ngoài cửa, mặc cho mưa gió thét gào trút lên người, hấn cũng không để ý, cả người ướt đẫm đứng ngoài cửa, cố sức vỗ cánh cửa kia, gầm lên: "Anh biết em ở bên trong! ! Em ra đây cho anh! ! Rốt cuộc em có chuyện gì, nói với anh ! ! Đừng tắt máy! ! Đừng dừng lại cách

đó giày vò anh ! ! Sáu năm trước, cuộc điện thoại đêm đó, đã giày vò anh sáu năm rồi ! ! Hạ Tuyết! ! Mở cửa! ! Có chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt! Mở cửa! ! Cho anh gặp em đi đừng để cho anh cảm giác em biến mất, biến mất giống như sáu năm trước! !

"Anh cầu xin em ! ! Anh cầu xin em ! ! Mở cửa! ! Mở cửa! !" Hàn Văn Hạo đứng trong mưa gió, toàn thân ướt đẫm, mặc cho gió lớn quất lên mặt của hắn, mưa to xẹt qua hai tròng mắt đỏ ngầu đang rưng rưng của hắn, chảy dọc theo cằm nhỏ, hắn tức giận nói: "Anh mặc kệ em gặp phải chuyện gì! Anh mặc kệ mình sẽ gặp phải chuyện gì! ! Anh vẫn tin là cuối cùng chúng ta có thể ở bên nhau! ! Anh biết là lỗi của anh! Anh biết anh nợ rất nhiều người trên thế giới này ! ! Anh đã nói rồi, nếu muốn có người chịu tội, vậy để anh gánh vác là được! Em chỉ cần ở bên cạnh anh là được! Tất cả mọi việc giao cho anh! ! Tất cả mọi thứ đều cần có thời gian để giải quyết! ! Hạ Tuyết! ! Mở cửa mở cửa anh cầu xin em mở cửa hãy tin anh nhất định phải tin tưởng anh ! !

Hắn sâu kín nhìn cánh cửa này, hai mắt đỏ lên, hai tay ướt đẫm chống trên cửa, rớt cuộc nghẹn ngào, giọng nói khàn khàn : "Anh biết anh làm cho em khổ! ! Lúc ở chân núi, không phải đã nói, ở bên anh, có thể phải chịu đựng rất nhiều sao? Nhưng anh nguyện ý công em vượt núi băng đèo, mặc kệ anh mệt mỏi thế nào, anh cũng nguyện ý công em leo núi vượt đường xa! Sống chết có nhau! ! Đừng dễ dàng buông tha đoạn tình cảm không dễ có này ! ! Hạ Tuyết! ! Mở cửa cho anh gặp em một chút, anh cầu xin em! Mở cửa chúng ta. Cùng nhau vượt qua? Chúng ta cắn chặt răng, cùng đi về phía trước! Được không? Anh không muốn buông tay em ra. Anh yêu em. anh yêu em Hạ Tuyết."

Gió lốc thổi lên rất nhiều chuyện xưa, mưa to phát phối rất nhiều chuyện xưa.

Hàn Văn Hạo đứng trong mưa gió, mặc cho nước mưa trút mạnh lên người mình, vẫn cố chấp nhìn cánh cửa kia, trong hai tròng mắt sáng rực,

chợt ửng đỏ, cuối cùng mùi vị khổ sở, hòa vào trong nước mưa, hội tụ vào một chỗ, ở trên gương mặt rơi xuống. Ánh mắt hẩn ẩm ướt, cắn chặt răng, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vịn trên cửa, đột nhiên đau lòng hỏi: "Có phải em ở bên trong khóc hay không ? Có phải em đang khóc hay không ?"

Cuộn rút thân thể, run rẩy, cô cắn chặt ngón trỏ, đứng ở cạnh cửa, mặc cho nước mắt lăn xuống, số mạng bấm chặt cổ họng của cô, cô không thể động đậy, nhưng khổ sở, run rẩy rơi lệ.

Hàn Văn Hạo đột nhiên bình tĩnh lại, nhìn cánh cửa kia, nói: "Em khóc phải không ? Em không bỏ được anh! Sẽ không rời khỏi anh ! Có đúng không? Mặc kệ xảy qua chuyện gì, em cũng sẽ không rời khỏi anh, đúng không? Mặc dù chúng ta ở bên nhau, chịu đựng tiếng xấu của người khắp thiên hạ, chúng ta cũng sẽ ở bên nhau, có đúng không? Em không có lỗi với ai, em chỉ có lỗi với chính mình! ! Là anh có lỗi với mọi người! ! Vậy hãy để cho anh xuống địa ngục! Chỉ cần em ra gặp mặt anh một chút, anh sẽ xuống Địa ngục! ! Cho anh gặp em một chút thôi! Một chút thôi!"

Lam Anh đứng một bên, hai mắt rưng rưng nhìn Hạ Tuyết.

"Em không thể vì anh cố gắng một lần sao?" Hàn Văn Hạo đau khổ nói tiếp: "Dừng cảm một chút, cố gắng một lần nữa! ! Em đừng vì bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì, rời khỏi anh! Chuyện này đối với anh, quá tàn nhẫn! ! Chuyện này đối với anh không công bằng! ! Đáng lẽ có một con đường rất bằng phẳng, chúng ta đi đường của mình! Cũng không thiếu nợ nhau! Là số mạng để cho chúng ta rối rắm chung một chỗ! Anh chấp nhận chịu đựng số mạng như vậy! ! Anh chịu đựng nó để anh được yêu em, nhưng cuối cùng lại để em chịu khổ! ! Em phải tin tưởng anh, anh sẽ mang cho em hạnh phúc! ! Chỉ cần chúng ta đừng để ý thời gian! anh nhất định sẽ cố gắng! Lúc này đừng buông tay của anh! ! Anh cần em, Hạ Tuyết! ! Anh cần em! !"

Hạ Tuyết khổ sở vịn chặt cánh cửa, ánh mắt vội vàng nắm chặt khóa tâm, lại nhớ tới lời của Hàn Trung Trí và Tần Thư Lôi: Nếu cô ở cùng với hắn, Toàn Cầu và Hàn thị thật sẽ bị phá hủy hay không! ! Cô là cô gái xui xẻo! Cô không cảm thấy, từ khi cô bắt đầu xuất hiện đến bây giờ, cô làm đảo lộn cuộc sống của bao nhiêu người ? Cô muốn phản bội Daniel, cùng con trai của tôi ở chung một chỗ, phá hủy Thư Lôi, hủy diệt công ty hai trăm năm Đến bây giờ, cô còn dám nói yêu ? Còn có tư cách nói yêu ? Nếu cô không muốn yêu Daniel, sáu năm trước cô không nên đi cùng hắn! ! Sau 6 năm cùng với hắn, cô lại còn cùng con trai tôi quần chung một chỗ? Cô có liêm sỉ hay không? Trong lòng cô có xấu hổ hay không?"

"Cô công khai trở thành người thứ ba, chẳng lẽ không sợ trở thành tội nhân lịch sử? Chỉ cần tôi nhảy xuống lầu, để lại lá thư tuyệt mệnh, hận cô một vạn năm, tôi xem cô và con gái cô làm thế nào để trở mình! !"

"Tuyết." Lam Anh đau lòng ngồi xồm xuống, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cuộc đời thật ra rất khó tìm được chân tình, tìm được một người yêu mình, mình yêu người đó thật không dễ dàng. Con đã suy nghĩ kỹ chưa ? Muốn buông tay tình yêu như vậy sao ? Có thể cả đời này, con cũng không có cách nào có được tình yêu như vậy."

Hạ Tuyết cắn chặt răng, lặng lẽ rơi lệ, lắc đầu, trong ánh mắt lóe lên quyết định của mình.

Lam Anh đau lòng nhìn cô.

"Hạ Tuyết" Hàn Văn Hạo vỗ mạnh cửa, kêu to: "Mở cửa! ! Anh cầu xin em, mở cửa! ! Anh cầu xin em! ! Bây giờ anh muốn phát điên rồi! ! anh chỉ muốn nhìn em một chút! ! Anh và em ở bên nhau, anh cũng biết rõ, anh có lỗi với mọi người! ! Nhưng anh không cách nào kiềm chế được! ! Đó là tình yêu của anh! ! Anh yêu em chân thật ! ! Mặc dù tất cả mọi người không hiểu anh! ! Nhưng em nên hiểu, anh đối với em không thể kiềm chế

được! ! Hạ Tuyết! ! Cầu xin em, mở cửa! ! Anh chấp nhận bỏ hết tất cả, cùng em đi đến chân trời góc biển! ! Anh cầu xin em! Mở cửa đi"

Hạ Tuyết đột nhiên ôm mặt khóc rống lên, khóc đến đau xé tim gan.

"Hạ Tuyết....." Hàn Văn Hạo đập mạnh cửa, kêu to: "Mở cửa! ! Rốt cuộc anh làm sai chuyện gì để em đối xử tàn nhẫn với anh như vậy! ! Số mạng để cho anh gặp em! Số mạng để cho anh yêu em! Rốt cuộc anh đã làm sai điều gì ? Em mở cửa đi Anh cầu xin em"

Cánh cửa “soạt” một tiếng, chậm rãi mở ra.

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên chăm chú, vội vàng đứng bên cửa, cả người ướt đầm nhìn vào bên trong.

Bóng dáng nhỏ nhắn của Hi Văn đứng bên cửa lớn, có chút tức giận rưng rưng nhìn cha.

"Hi Văn." Hàn Văn Hạo muốn vội vã tiến lên.

Hi Văn lại đi ra, hai mắt tràn đầy nước mắt đi đến trước mặt của cha, đẩy hẳn, nghẹn ngào nói: "Cha đi đi! ! Cha đi đi! ! Con không muốn gặp lại cha nữa! ! Cha đã làm cho mẹ khóc, cha không phải là người cha tốt ! Cha đi đi! Cha đi đi!"

"Hi Văn!" Hàn Văn Hạo lui về phía sau một bước, đau lòng nhìn con gái.

"Con không muốn người cha này nữa, con một chút cũng không thích cha, cha nói cha yêu mẹ, mỗi ngày cha đều làm cho mẹ khóc! ! Còn khóc đau lòng như vậy! Cha đi đi. Cha đi cho con. Con không muốn gặp lại cha nữa. Cha đi đi."

Thân thể nhỏ nhắn của Hi Văn đứng trong mưa, không ngừng đẩy cha lui về phía sau.

Hàn Văn Hạo đau lòng lui về phía sau, vừa lui vừa nhìn con gái nói: "Hi Văn. Đừng đối xử với cha như vậy, cha yêu con và mẹ. Đừng như vậy"

"Cha đi đi ! ! Cha đứng chỗ này dầm mưa làm gì ! Mẹ cũng nói không thích cha! Cha đi đi! Cha dầm mưa làm gì ?" Hi Văn đứng trong mưa, ngẩng đầu nhìn cha, khóc nói: "Cha đi đi! ! Cha đừng đứng ở cửa, bây giờ khí trời rất lạnh ! ! Cha dầm mưa làm gì ? Hãy về nhà đi! ! Cha đi đi ! ! Cha không cần dầm mưa ! ! Chúng tôi cũng không muốn cha nữa! ! Con và mẹ không cần cha nữa! Chúng tôi sẽ trở về Pháp! Cha và dì sống hạnh phúc đi! ! Khi nào con có thời gian, sẽ từ Pháp trở về thăm cha, cha cũng đừng quấy rầy mẹ! Con không muốn nhìn thấy mẹ khóc! Bởi vì mẹ sinh ra con rất khổ sở! Con không muốn mẹ khóc! Cha đi đi! ! Con cũng không muốn nhìn thấy cha dầm mưa! Dầm mưa sẽ rất lạnh, sẽ sinh bệnh! Cũng không thể sống cùng nhau, cha còn đứng đó làm gì ! Về đi thôi! Cha! Về đi thôi.".

Hi Văn nói dứt lời, thân thể nhỏ nhắn, chặn trước mặt của cha, đứng trên con đường đá trắng, ngửa đầu khóc rống lên, mưa to gió lớn trút xuống thân thể nhỏ nhắn của cô bé, toàn thân ướt đẫm, lạnh lẽo run rẩy, nhưng vẫn nắm chặt nắm tay nhỏ, mặc váy nhỏ màu hồng, khóc đến thảm thiết.

Trong lòng của Hàn Văn Hạo đau đớn, ngồi xổm xuống, muốn ôm lấy con gái.

"Cha đi đi! !" Hi Văn lập tức lại đẩy cha ra, không ngừng đẩy lui về phía sau, vẫn khóc nói: "Về sau không cần trở lại nữa! ! Con và mẹ đã quyết định rời khỏi cha! ! Cha đi mau! ! Nhanh về nhà đi! ! Đi đi! !"

Hàn Văn Hạo tuyệt vọng đứng trong mưa, đau lòng nhìn con gái, hai tay nắm chặt quả đấm, nhìn con gái.

Hi Văn lại khóc sai bước, xoay người, vừa đi vừa lau nước mắt và nước mưa trên mặt, lau lau, rồi oa một tiếng, khóc rống lên, chạy thật nhanh vào cửa nhà, phịch một tiếng, đóng chặt cửa!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ở trong mưa lóe lên, nhìn cánh cửa kia, sâu kín thu vào trong thế giới của mình, hẩn cúi đầu, cắn chặt răng, cố nén nước mắt, chậm rãi cất bước, đạp sân cỏ ướt đầm, xoay người từng bước, từng bước đi về phía trước. Vừa đi vừa nắm chặt quả đấm, thở hỗn hển, hai mắt xẹt qua tia tuyệt vọng.

Cửa nhẹ nhàng mở ra lần nữa, Hi Văn rơi lệ nhìn theo bóng lưng của cha biến mất trong màn mưa, cái miệng nhỏ của cô bé mếu máo, nước mắt lăn xuống, khóc nói: "Cha, về nhà phải tắm nước nóng, đừng để lạnh, sẽ bị cảm. Phải chăm sóc tốt cho mình."

Bóng dáng kia cuối cùng biến mất trong màn mưa tối tăm.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 472: Kết Hôn

Daniel im lặng nghe Hi Văn kể lại chuyện xảy ra hôm nay của cha và mẹ, nhìn bảo bối Hi Văn, mặc váy lông thỏ màu trắng, ngồi trên ghế sa lon, vừa nói vừa không ngừng lau nước mắt, hắc hắc mỉm cười, vươn tay khẽ vuốt tóc Hi Văn, dùng ngón cái lau nhẹ nước mắt trên mặt cô bé, dịu dàng nói: "Được rồi, đừng đau lòng, nhưng lúc này con làm như vậy là không đúng"

Hi Văn ngẩng đầu nhìn PAPA, không hiểu hỏi: "Tại sao?"

Daniel cười khẽ, trầm giọng nói: "Dù sao người đàn ông vì chứng minh mình thật lòng, đứng ở trong mưa, đứng dưới ban công, con phải để cho hắc đứng lâu một chút, mưa ướt chết cũng xứng đáng".

"Điều này không có chất lượng, cũng không có hiệu suất" Hi Văn nói ngay.

Daniel không nhin được, cười khẽ, lại đưa tay vuốt nhẹ mặt của Hi Văn, nói: "Được rồi, con nghỉ ngơi trước, đừng khóc, sau khi về nước con luôn khóc, khó coi hả? PAPA đi xem mẹ một chút".

Hi Văn lại ngẩng đầu nhìn Daniel, thật lòng hỏi: "PA-PA, người thích mẹ sao?"

Daniel nhìn Hi Văn thật sâu một lúc lâu, rồi khẽ mỉm cười, lại trầm mặc ôm nhẹ Hi Văn, hôn lên trán của cô bé, nói: "Nghỉ ngơi trước một chút, hai ngày nay, PA-PA đang chọn lựa trường học Trung Quốc cho con, xem có trường học thích hợp IQ cao với Hi Văn chúng ta hay không nghỉ ngơi đi"

Hắn nói xong, ôm Hi Văn lên, đặt cô bé nằm trên giường, khẽ mỉm cười, trầm mặc rời đi.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Hạ Tuyết vẫn nằm trên giường, cũng không nhúc nhích, chỉ trơ mắt nhìn sắc trời màu xám trắng ngoài cửa sổ, nước mắt vẫn lăn xuống.

Daniel đẩy nhẹ cửa, một trận gió biển mãnh liệt ào đến, phà vào mặt, cả căn phòng lạnh lẽo, hắn sững sờ, quay đầu nhìn về phía bên kia phòng ngủ, thấy Hạ Tuyết đang co rúc trên giường, không đắp chăn, lạnh lẽo nằm đó, như người chết, hắn chau mày, đi tới trước cửa sổ sát đất, đóng cửa sổ lại, cầm hộp điều khiển từ xa, hạ rèm cửa sổ, đóng chặt, cả căn phòng rơi vào bóng tối, bao gồm thân thể Hạ Tuyết đang co rúc.

Daniel trở lại bên giường, bật sáng hai chiếc đèn nhỏ hoa hồng, ánh sáng ấm áp, chiếu lên người của Hạ Tuyết, hắn ngồi xuống, nhẹ đắp chăn cho cô, nói: "Có một số việc, nếu phải làm như vậy, mà cảm thấy vui vẻ, thì phải cắn chặt răng chịu đựng, nếu không vui vẻ, có lẽ cách làm này không đúng rồi".

Hạ Tuyết không lên tiếng, vẫn nhìn rèm cửa sổ trước mặt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Daniel chú chú nhìn cô, gương mặt nhợt nhạt và ánh mắt mờ mịt, hắn đau lòng vươn tay, đặt nhẹ trên gương mặt lạnh lẽo của cô, cũng không lên tiếng.

Mặt Hạ Tuyết dán vào gối đầu, hai mắt nhấp nháy, nước mắt lại từ khóe mắt lăn ra.

Daniel nhìn Hạ Tuyết, thật lòng nói: "Nếu anh là em, khi thật lòng yêu, nhưng bị vận mạng từ chối, anh có giống như em nằm đây? Không lên tiếng, âm thầm khóc sao?"

Hạ Tuyết chớp mắt.

"Trái đất mỗi ngày đều quay, nghĩ đến lúc trước anh và Hàn Tổng Tài vất vả kéo em trở về cuộc sống, nhớ lúc em rơi xuống vách núi, cắn răng sống lại, lúc mang thai Hi Văn, nằm trong mưa kêu cứu mạng, tất cả những chuyện này em đều quên sao ? một người kiên cường như vậy, lại vì tình yêu mà bị phá hủy?" Daniel thật lòng nói với Hạ Tuyết: "Có nhiều người mong em kiên cường và hạnh phúc, biết không?"

Hạ Tuyết vẫn không lên tiếng, nằm trên giường, lặng lẽ khóc.

Daniel rất quen thuộc tính cách của cô, nên không nói thêm gì nữa, vươn tay cẩn thận kéo chăn đắp cho cô, tay đặt nhẹ trên mặt của cô, cảm giác không còn lạnh nữa, chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị rời đi, một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo, nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay của hắn, hắn ngồi bên giường, cúi đầu nhìn cô.

Hạ Tuyết không lên tiếng, nước mắt làm cho hai tròng mắt cô sáng ngời.

Daniel đột nhiên cười khẽ, hiểu ý của cô, hơi tựa vào trên giường, vươn tay nhẹ kéo vai của cô, xoa xoa cánh tay lạnh lẽo của cô, sâu kín nói: "Nếu bây giờ em không biết nên làm thế nào ? Vậy giao tất cả cho thời gian đi Mọi chuyện đều cần thời gian để giải quyết, trước hết làm chuyện quan trọng trong đời của em, đừng u mê nữa, chỉ cần em chịu đựng, bước về phía trước, cánh cửa mê cung sẽ mở ra, bởi vì nó cũng không chịu được thời gian khảo nghiệm, anh sẽ ở bên cạnh em, cùng em vượt qua từng phút tình yêu đang ở trước mặt của em, thời gian với anh mà nói, không sao cả"

"Anh không hận em sao? Em ở trong thế giới của anh, khàn giọng khóc than tình yêu của em " rốt cuộc Hạ Tuyết nghẹn ngào nói.

Daniel cười nhẹ, tay xoa xoa bả vai của cô, có cảm giác ấm lên, mới dịu dàng nói: "Cám ơn em ở trong thế giới của anh, khàn giọng than khóc tình

yêu với anh, tốt hơn tên kia nhiều, hắn chỉ có thể đứng ngoài cửa khán
giọng than khóc"

Rốt cuộc Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, đôi mắt dăm lệ nhìn chăm chăm
Daniel.

Daniel cũng cúi đầu, nhìn Hạ Tuyết cười khẽ.

Hàn Văn Hạo lái xe, thẳng gấp trước tòa biệt thự Hàn gia, vẻ mặt lạnh
lùng dầm mưa, bước xuống xe, sải bước đi tới cửa chính, khuôn mặt căng
cứng, hai tròng mắt rét lạnh, lúc vừa đi tới phòng quan sát, quả nhiên từ bên
trong màn hình theo dõi từ xa phía bên kia cảnh biển, nhìn thấy cha của
mình và Hạ Tuyết đứng chung một, một lúc lâu, hắn cắn chặt răng, nắm
chặt quả đấm, sải bước đi vào bên trong.

"Cậu cả? Cậu đã về ?" Lý thẩm kinh ngạc nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo mặt lạnh không đáp lời, tức giận đi vào phòng khách, vừa
muốn găm nhẹ, nhưng dừng trước cánh cửa gỗ hình vòm, hai tròng mắt
đông cứng, nhìn thấy gia đình Mộng Hàm và gia đình mình đang ngồi
chung một chỗ, vừa nói vừa cười, trước bàn chất đống rất nhiều các loại
thiệp mời đỏ thắm.

Mọi người hết sức vui vẻ, xoay người nhìn hắn, nhất là gia đình Mộng
Hàm, mỉm cười nhìn hắn nói: "Văn Hạo, cháu đã về ?"

Hàn Trung Trí cũng hiểu rốt cuộc con trai tới làm gì, vẻ mặt lạnh lùng
nhìn hắn.

Hàn Văn Kiệt cũng mỉm cười ngẩng đầu lên, nhìn anh trai nói: "Anh cả
..... em muốn kết hôn trước muốn kết hôn trước anh".

Hàn Văn Hạo nhìn em trai.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 473: Tối Nay Sexy Một Chút Đi

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon gỗ lim trong phòng của mình, trầm mặt nhìn em trai.

Hàn Văn Kiệt cũng mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh trai nói: "Anh nhìn em làm gì?"

"Tại sao đột nhiên muốn kết hôn vào lúc này ?" Hàn Văn Hạo nói rõ: "Có phải muốn nhà Mộng Hàm hợp tác với nhà chúng ta, cha buộc chú làm như vậy không ?"

"Anh không cần nghĩ cha như vậy" Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ nhìn anh trai, cười nói: "Là em chủ động nói muốn kết hôn, quen Mộng Hàm nhiều năm rồi, bây giờ muốn kết hôn, cũng chưa từng ở cùng nhau, nhưng em phát hiện có một số việc, không thể suy tính quá chu đáo, quá chu đáo, chuyện gì cũng không làm được, nhất là tình cảm.

Hàn Văn Hạo lại chăm chú nhìn em trai

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn anh trai, mỉm cười nói: "Trong nhà đã thật lâu không có chuyện vui rồi, như vậy cũng tốt".

"Chẳng lẽ chú vì muốn giảm bớt tin tức cho anh mà nghĩ ra biện pháp này chứ?" Hàn Văn Hạo nói thẳng.

Hàn Văn Kiệt cũng không bác bỏ, nhưng con người quay vòng, cúi đầu mỉm cười nói: "Ít nhất em và Mộng Hàm thật lòng yêu nhau, lúc này kết hôn cũng không có gì không ổn, cha và mẹ cũng rất vui vẻ. Em không biết anh và cha xảy ra chuyện gì, nhưng ít nhất, trong lúc em và Mộng Hàm kết

hôn, xin anh dừng lại chiến tranh. Em là một bác sĩ chữa trị vết thương người khác, nhưng đối với chuyện xảy ra gần đây, em cũng có chút mệt mỏi, cho nên lần này kết hôn, em hi vọng có thể được hạnh phúc xin anh cả nường tay bữa ăn tối sắp đến rồi, cùng nhau ăn một bữa cơm đi, hôm nay là đại thọ của Lãnh phu nhân, cả nhà chúng ta đều muốn cùng nhau tham dự, đợi lát nữa chị dâu cũng muốn tới đây, cùng đi"

Hắn nói hết lời, sắc mặt hơi nặng nề đứng lên, đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, nghĩ tới lời của em trai, lúc này đi vào cửa nhà tràn ngập lửa giận, đè nén tiếng thở dốc, chỉ đành phải tháo cà vạt, đứng dậy, cởi âu phục ra, đi vào phòng tắm.

Trang Nguyệt Minh đau lòng đứng trước cửa phòng con trai lớn, nhìn cánh cửa khép chặt, hai mắt rưng rưng.

"Bà đứng ở chỗ này làm gì? còn không đi xuống chiêu đãi khách?" Hàn Trung Trí vừa muốn trở về phòng thay quần áo, đi qua hành lang thật dài, nhìn thấy vợ đứng trước cửa phòng con trai, mặt lạnh đi tới, nói.

Trang Minh Nguyệt đứng ở trước cửa, hơi quay mặt nghe chồng nói như vậy, liền im lặng không lên tiếng, đi thẳng tới đầu bên kia.

"Bà đứng lại" Hàn Trung Trí đột nhiên không vui nhìn bóng lưng vợ, bất mãn nói: "Rốt cuộc bà muốn dẫn vật đến khi nào? Suốt hai ngày nay không nói chuyện với tôi, bà tính cả đời im lặng sao? nếu bà thật có ý định này, vậy thì bà rút ra khỏi Hàn gia cho tôi!"

Trang Minh Nguyệt lạnh nhạt nói: "Tốt Chờ Văn Kiệt kết hôn xong, tôi sẽ đi ngay, các con đều trưởng thành rồi, cũng không cần tôi giúp đỡ nữa, đã nhiều năm rồi, chỉ là sợ một mình ông trông coi ngôi nhà lớn như vậy, khó tránh khỏi sẽ buồn bực, bây giờ tôi cũng không còn bận tâm nữa".

"Bà" Hàn Trung Trí tức giận đến gương mặt cứng ngắt, hai mắt trợn trừng nhìn Trang Minh Nguyệt nói: "Nếu vài chục năm trước, bà nói như vậy thật tốt a! Cũng không biến cục diện thành như bây giờ, hai bên tổn hại nhau! !"

"Đúng vậy! là lỗi của tôi sau khi tôi chết xuống Địa ngục tôi sẽ không chết được tử tế, tôi trọn đời không thể siêu sinh, tôi đã phá hủy tình yêu của ông và Văn Giai, tốt nhất là bây giờ ông trời muốn mạng của tôi, tránh cho tôi làm chướng mắt trước mặt ông" Trang Minh Nguyệt không muốn nói nhiều, bước thẳng về phía trước.

Hàn Trung Trí tức giận đứng tại chỗ, bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng lạnh nhạt của vợ, đã nhiều năm qua, trong lòng bà như tro tàn, luôn lạnh nhạt và cam chịu như vậy.

Cửa “phịch” một tiếng mở ra, Hàn Văn Hạo mặc âu phục trắng, áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, vẻ mặt lạnh lùng đi ra ngoài, không khách khí nhìn cha một cái, mặc dù lửa giận lại bùng lên, nhưng vì nhớ tới lời của em trai, nên mặt lạnh xoay người đi ra ngoài, Hàn Trung Trí cũng nghĩ đến xui gia ở dưới lầu, cũng mặt lạnh đi xuống lầu.

Hàn Văn Kiệt ngồi trên ghế sa lon trong phòng, nghe tiếng bước chân dần xa, hai tròng mắt hẩn lạnh lùng, hiện lên một chút vui vẻ bất đắc dĩ.

Đã qua hoàng hôn, màn đêm buông xuống, mưa phùn mờ mịt, đối với cuộc sống sang trọng của một số người, thời tiết ẩm ướt cũng không làm phiền được bọn họ.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ ngồi ở trên ghế sa lon, sắc mặt nhợt nhạt nhìn Lam Anh sai người lấy lễ phục mang từ Paris về cho mình, từng cái, từng cái bày ra giường, cô bất đắc dĩ nhìn Lam Anh nói: "Mẹ con thật sự không muốn đi tham gia bữa tiệc này, cả người con không còn hơi sức, rất mệt mỏi, mắt cũng đau".

"Ừm! !" Lam Anh cố ý trợn mắt nhìn Hạ Tuyết, nói: "Đứa ngốc! ! Thất tình có gì đặc biệt hơn người ? Lúc con và con trai của mẹ tách ra, con đâu có khóc đến chết đi sống lại như vậy! Cuộc sống này vẫn phải trải qua ! Con không thể cùng Văn Hạo, thì hãy cùng con của mẹ thôi!"

Hạ Tuyết nặng nề thở dài, nhìn Lam Anh.

"Con may mắn hơn mẹ nhiều !" Lam Anh cầm bộ lễ phục màu hồng lộ lưng, đứng trước kính toàn thân, so với vóc người của mình, nói: "Năm đó, mẹ đã đánh mất một đoạn tình yêu tốt đẹp, lúc xoay người, vẫn chưa gặp được PAPA con, giống như con may mắn có Daniel bên cạnh ?"

Hạ Tuyết không nhìn được nhìn Lam Anh, cầm một bộ lễ phục màu tím đậm, nhưng lúc mới cầm lên, lại nhướn mày bỏ xuống, cầm lấy một bộ khác màu vàng, đứng đối diện trước kính toàn thân, hài lòng với bộ dáng như vậy, cô không khỏi nghi hoặc, mỉm cười hỏi: "Mẹ đã trải qua tình yêu rồi ? bị đánh mất sao?"

Lam Anh không lên tiếng, đem bộ váy màu vàng bỏ xuống, đổi lại một bộ màu đen, sâu kín nói: "Trong cuộc đời người, ai mà không gặp thoáng qua một người? Không có một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm ? chẳng qua tình yêu của mẹ và người khác không giống nhau mà thôi, mẹ càng muốn cho mình một cơ hội sống sót, bởi vì yêu mình quan trọng hơn, con đó, ngoài mặt thì có chút giống mẹ, nhưng lòng dạ quá đơn thuần, dễ dàng so đo, mẹ không như vậy, mẹ là loại người khéo đưa đẩy"

Phốc! Hạ Tuyết nhìn không được mỉm cười nhìn Lam Anh, thoát nhìn bà, trẻ như người 30 tuổi, lần trước, lúc bà và Daniel tay trong tay đi dạo phố, trên đường có người nói, Daniel dắt bạn gái ra ngoài cô mỉm cười nhìn Lam Anh nói: "Mẹ không so đo sao? Lần trước PAPA cùng một nữ ngoại giao xảy ra xì căng đan nhảm chán, mẹ đem đồ cổ trong phòng đập vỡ hết, dọa PAPA sợ, lại tiếp tục mở tủ đồ cổ, để cho mẹ đập xong, mới chây mồi hôi giải thích"

Lam Anh không nhịn được bật cười, lập tức xoay người nhìn Hạ Tuyết, có chút kín đáo, nheo mắt nói: "Mẹ nói cho con biết, con trai của mẹ hoàn toàn không giống dòng máu lãng mạn của cha hẳn, chỉ cần các con ở bên nhau, nhất định con sẽ hạnh phúc cả đời"

Hạ Tuyết chỉ cười nhẹ.

Tiếng gõ cửa vang lên, hôm nay Daniel mặc âu phục màu bạc, áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, trên cổ áo cài một cái nơ bướm bướm lụa mỏng, hai tay cầm nhẹ vào túi quần, tựa vào cạnh cửa, khẽ nở nụ cười mê người, hoàn mỹ đẹp trai làm cho người ta vừa nhìn tim đập nhanh.

"Ồ! ! Hoàng tử của mẹ đến rồi!" Lam Anh nhìn Daniel mỉm cười nói: "Tới đây giúp Hạ Tuyết lựa chọn lễ phục! ! Mau lên! Đường như mẹ chọn thế nào, cũng không chọn được! hôm nay Lãnh phu nhân chỉ đích danh muốn gặp con dâu của mẹ!"

Daniel nhìn Hạ Tuyết một cái, mỉm cười đi vào phòng, nhìn kỹ Hạ Tuyết một lúc lâu, hẳn nhìn một lượt lễ phục trên giường, đi một vòng, liền cầm lên một bộ váy dài màu đen lộ lưng, lúc nhìn chuỗi ngọc trai đen thiết kế ngang lưng, mỉm cười giơ về phía Hạ Tuyết nói: "Bảo bối, tối nay sexy một chút đi"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ, khẽ chống trán, nở nụ cười khổ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 474: Nổ Tung

Buổi tối.

Khách sạn Castleton !

Trước cửa khách sạn có 4 cột sáng, phùng phục chiếu sáng, ánh sáng chiếu cả một vùng trời tăm tối, làm mưa cũng sợ hãi, vì nó quá sáng chói.

Các loại xe nổi tiếng, nhộn nhịp chạy tới, trong không khí, mùi nước hoa sang trọng, hòa lẫn vào trong mưa gió dày đặc, theo gió tỏa ra khắp nơi.

Rất nhiều giai nhân và thân sĩ mặc hoa phục, hoặc nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị rồi rít xuống xe, khẽ cười nói, đi lên thăm dò, đi tới đại sảnh, Lãnh phu nhân mặc sườn xám màu tím, khoác áo choàng ren màu trắng, được chồng dìu đỡ, mang theo con dâu người Anh của mình, đi ra ngoài , bởi vì bà nghe nói toàn thể Hàn gia nể mặt, cùng đến, nên bọn họ ra nghênh tiếp.

Ba chiếc Rolls-Royce chạy tới bên ngoài thăm dò, đầu tiên là Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt cùng bước xuống xe, sau đó Hàn Văn Hạo dắt Tần Thư Lôi mặc váy dài màu vàng lông ngỗng, bước xuống xe, chỉ thấy cô vẫn không chút huyết sắc, cho nên tối nay to son phấn hơi dày, càng thêm quyến rũ, tựa vào bên cạnh Hàn Văn Hạo, mỉm cười đi về phía gia đình Lãnh Tổng Tài.

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ cùng Mộng Hàm đi chung xe, vừa nói vừa cười đi ra, cũng cùng nhau đi về phía Lãnh phu nhân.

Cho dù Hàn gia phát sinh bao nhiêu xì căng đan, có bao nhiêu tin tức kinh người, nhưng cũng không ngăn được gia thế bọn họ hiển hách, từ trong nước đến quốc tế, cũng có chí sức ảnh hưởng to lớn, thao túng lựa chọn một số nhà lãnh đạo nước ngoài, bọn họ tượng trưng cho tài lực và quyền thế.

Hàn Trung Trí ở trước mặt người, nhẹ ôm vợ đi tới trước mặt của Lãnh Tổng Tài, giống như nhân vật hô mưa gọi gió nhiều năm trước, cùng lãnh Tổng Tài bắt tay, phát ra ánh sáng rực chói lọi, có lẽ trong nhà ông ta là một ông già ầm ỹ, nhưng ở bên ngoài, ông ta đã từng là một truyền thuyết, làm cho người ta sợ hãi, giống như gia thế Hàn gia.

Người hai nhà chào hỏi lẫn nhau, nhất là Lãnh phu nhân nghe nói người con trai thứ ba của Hàn gia sắp sửa kết hôn với thiên kim tiểu thư Lăng gia, càng thêm sôi nổi bàn về chuyện này.

Một chiếc xe Rolls-Royce màu trắng, chậm rãi dừng trước thảm đỏ.

Một mùi hương trăm hoa thần bí lan tỏa vào mặt, tất cả mọi người cảm nhận sâu sắc được mùi thơm vô cùng quyến rũ, theo bản năng quay đầu nhìn về phía đầu bên kia thảm đỏ, liền nghe thông truyền nói: "Em gái nuôi của hoàng phi Nhật Bản và em trai ruột của vương phi cùng đến"

Tối nay Trầm Ngọc Lộ mặc váy dài sợi tơ màu trắng bước ra khỏi xe, đồ trang trí trên váy chẳng qua để che đậy bộ ngực khêu gợi và giữa hai chân, phần thân thể kiều diễm còn lại, che giấu dưới làn lụa mỏng trong suốt, chỉ thấy cơn gió nhẹ phất lên, lụa mỏng bay múa, làm mê hoặc dụ người, bên trong làn lụa mỏng trong suốt, dường như chỉ còn lại dục vọng đang rục rịch trỗi dậy.

Hàn Văn Kiệt lập tức quay mặt sang chỗ khác, bình tĩnh nhìn nơi xa.

Hàn Văn Vũ cũng quay mặt sang chỗ khác, đối với nữ nghệ sĩ hấp dẫn tatan xương cốt giống như Trầm Ngọc Lộ, thật đúng là hiếm thấy.

Hàn Văn Hạo nhìn cô ra, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn khuôn mặt cô gái này mê người như vậy, nụ cười tràn đầy quyến rũ, thân thể mặc sớ tơ quyến rũ, hai tròng mắt hấn nhìn từ bộ ngực đầy đặn đến cái bụng hấp dẫn bên trong làn lụa mỏng, thấy giữa rốn cô ta có dính một viên kim cương, lại nhìn giữa hai chân có sớ hoa đu đưa, dĩ nhiên, còn có chân dài khêu gợi không một nơi rơi xuống.

Tần Thư Lôi chớp mắt, biết Hàn Văn Hạo bị cô gái trước mặt hấp dẫn, cô không nhìn được trong lòng đau xót, hai tay nắm chặt cánh tay của hắn, mất hết tự tin, trong lòng nhẹ run rẩy.

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn Trầm Ngọc Lộ. (oạch, tên này đang diễn cho TTL xem)

Dường như Trầm Ngọc Lộ đã quen với ánh mắt của người đàn ông này, chỉ thấy cô ta nhẹ nắm túi xách, cùng vương tử bên cạnh, đi tới chào hỏi gia đình Lãnh phu nhân, vóc người khêu gợi, lúc đứng thẳng cũng có vẻ tao nhã hấp dẫn động lòng người như vậy, cô gái này dường như có nhiều thân thể, mê người, kiêu ngạo.

Sau khi Trầm Ngọc Lộ chào hỏi Lãnh phu nhân xong, lễ phép hướng người Hàn gia khẽ gật đầu chào hỏi: "Hàn Tổng Tài"

"Ừm!"

"Ừm!"

Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Vũ cùng đáp lời, bởi vì Hàn Văn Vũ là Tổng Tài one-king, cho nên hai anh em bọn họ người cùng đáp.

Trầm Ngọc Lộ mỉm cười nhìn về phía Hàn Văn Vũ nói: "Hôm nay thật vui, có thể cùng Tổng Tài dự chung bữa tiệc"

Ánh mắt nóng bỏng của Hàn Văn Hạo vẫn nhìn cô ta!

Hàn Trung Trí nhìn Trầm Ngọc Lộ vô cùng không vừa mắt, nhú mày, liền xoay người không vui nói: "Đi thôi! Không cần lãng phí thời gian ở chỗ này."

Mọi người nghe, liền cùng nhau đi về phía trước, nhưng vừa mới đi chưa được mấy bước, lại nghe thông truyền kêu lên một lần nữa: Đệ Nhất Phu Nhân nước Pháp - Lam Anh và Daniel Tổng Tài cùng vợ chưa cưới đến.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chăm chú, giống như cột sáng trước khách sạn, vẻ mặt lập tức cứng ngắc, lồng ngực bắt đầu phập phồng, Tần Thư Lôi níu chặt cánh tay Hàn Văn Hạo, hai mắt xóc xếch nhấp nháy, rồi lại cắn chặt răng, đè nén cơn giận bùng lên!

Hàn Trung Trí cũng đã bình tĩnh, cùng mọi người xoay người, nhìn bên trong xe, Daniel phong cách nhã nhặn đi ra đầu tiên, hắn vẫn nở nụ cười đặc biệt mê người, phong độ thân sĩ tới trước cửa xe bên trái, dắt Lam Anh mặc sườn xám ren màu trắng, sau đó chậm rãi đi đến cửa xe phía bên phải, dắt Hạ Tuyết bước ra, tối nay cô hóa trang vô cùng hấp dẫn, mặc váy dài lộ lưng tới khe hông, bên hông chuỗi ngọc trai đen tuyệt vời bám vào chỗ trũng hấp dẫn, chải búi tóc thật cao, trên trán treo một sợi dây kim cương sáng lấp lánh, gương mặt không một chút trang điểm, ẩn giấu vẻ đẹp quyến rũ tận trong xương, làm cho người ta không thể bỏ qua, cũng không dám dễ dàng đến gần.

Hạ Tuyết luôn luôn là một diễn viên thành công, cô có thể điều chỉnh các loại phục sức theo cảm giác của mình, tạp chí thời trang đã từng nói, Hạ Tuyết luôn là linh hồn ăn mặc của chuyên gia thiết kế, cô có thái độ tôn trọng và thành kính người khác.

Hạ Tuyết mang bao tay màu đen, đem cái tay thon đưa vào cánh tay Daniel, sau đó nhìn hắn, cười nhẹ, nắm chặt túi xách màu đen trong tay đi về phía trước, trong lúc bước đi, dây chuyền ngọc trai đen sau lưng nhẹ nhàng đung đưa, phát ra âm thanh hấp dẫn, giày cao gót đập nhẹ mặt đất,

đôi chân dài hấp dẫn vươn ra, phối hợp chiếc hông tròn, vòng eo khẽ vạm vẹo, hơi đong đưa, tất cả đều vô cùng tiêu hồn.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết, cười khẽ một tiếng.

Tần Thư Lôi lập tức nhìn Hàn Văn Hạo.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, lòng bàn tay dần dần siết chặt, vô luận là lúc nào, chỗ nào, cho đến bây giờ, hẳn đều không phải là người thua cuộc, nghiêm nghị, chậm rãi xoay người, lập tức nhìn thấy Hạ Tuyết mặc váy dài màu đen hấp dẫn, thon dong mím cười dựa vào bên người Daniel, thậm chí hai người nhìn nhau mím cười say đắm, lúc bước lên phía trước, lồng ngực của cô dán nhẹ vào cánh tay Daniel, giống như đây là một loại che đậy cảm xúc, lồng ngực của hắn giận dữ như muốn nổ tung! ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 475: Cẩn Thận Một Chút

Lúc Hạ Tuyết cùng Daniel vừa nói vừa cười đi về phía trước, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, cô sững sờ, thân thể cứng ngắc trên thảm đỏ, kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Hàn Văn Hạo đang đứng ở phía trước, trong tròng mắt đang ẩn chứa lửa giận, không thể tin được, nhìn mình, vẻ mặt của cô trắng bệch, lồng ngực bị đè nén, sắp không thở nổi!

Tần Thư Lôi cũng tay níu chặt Hàn Văn Hạo, không khách khí nhìn về phía Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn về phía ánh mắt nóng rực của Hàn Văn Hạo, vẫn không thể dời đi, nhớ hôm nay lúc trời mưa gió, hắn đứng ở ngoài cửa khố sở van xin, cô cúi đầu, hai mắt ửng đỏ, nhưng cố gắng đè nén.

Hàn Văn Hạo lại nhìn cô chăm chăm, tròng mắt hơi híp.

"Bác Hàn, Hàn Tổng Tài" Daniel mỉm cười dắt Hạ Tuyết đi về phía bọn người Hàn Văn Hạo.

Hàn Trung Trí lấy một thân phận của trưởng bối nhìn Daniel một cái, hoàn toàn xem Hạ Tuyết như không khí, nói: "Các người tới chậm, đi vào chung thôi".

Ông ta nói xong, đỡ Trang Minh Nguyệt bước đi.

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn Hạ Tuyết, cắn răng, khí thế ép tới.

Tần Thư Lôi lại mỉm cười nhìn về phía Hạ Tuyết, dịu dàng nói: "Hạ tiểu thư, đã lâu chúng ta không gặp nhau, mới cách mấy ngày, cô càng thêm xinh đẹp".

Hạ Tuyết nhìn về phía Tần Thư Lôi, nhớ đến những lời nói hung ác của cô ta hôm qua, đối với con gái của mình rất quá đáng và vô tình, lúc này, đầu óc bình tĩnh, mỉm cười nhìn cô ta, dịu dàng nói: "Xinh đẹp đến đâu cũng không bì kịp Tần tiểu thư khéo léo, sang trọng, thanh lịch và cao quý"

Sắc mặt của Tần Thư Lôi co rúm, cũng không lên tiếng, chỉ tựa sát vào người Hàn Văn Hạo, nói: "Em có chút không thoải mái, anh đỡ em vào trong".

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn Hạ Tuyết, nghe vợ chưa cưới nói vậy, ánh mắt hơi chớp một cái, mặt lạnh nhẹ kéo cô xoay người, từng bước, từng bước rời đi.

Hạ Tuyết căng thẳng nhìn về phía bóng lưng của hắn, hai tròng mắt nhấp nhô giọt lệ, thấm ướt hai mắt.

Trầm Ngọc Lộ đứng ở sau cột đá, mặt hơi nghiêng, bóng mắt màu đồng nhấp nháy, bắn ra ánh sáng quỷ dị.

Lãnh Tổng Tài là người Hoa, đứng hàng thứ 5 trong 10 người nổi tiếng giàu có, luôn được giới kinh doanh tôn sùng, mà vợ còn là nữ tổng giám đốc, cho nên hôm nay các tân khách đến đây, không giàu có thì cũng phú quý, khắp nơi đều là giới thương nhân hoặc chính khách nổi tiếng, còn có không biết bao nhiêu công tử và danh媛 tham dự, mà con của Lãnh Tổng Tài, Lãnh Khiêm, nhiều năm qua giao thiệp khá nhiều với chính khách, dường như có ý tứ muốn tham chính, cho nên cùng giới chính khách nói chuyện nhiều hơn, nhất là hắn và Trầm Ngọc Lộ, cùng em trai ruột vương phi Nhật Bản trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Lãnh Khiêm vừa nói chuyện với vương tử, ánh mắt vừa không nhìn được nhìn về phía sợi tơ hoa lững lơ trên da thịt trắng ngần bên trong làn lụa mỏng của Trần Ngọc Lộ, còn có bộ ngực sữa như ẩn như hiện, hắn không khỏi nhìn Trần Ngọc Lộ than thở nói: "Trần tiểu thư, cô thật là tao nhã có một không hai, nữ tân khách toàn thành phố, cũng không quyến rũ động lòng người như vậy".

Trần Ngọc Lộ tao nhã mỉm cười nhìn về phía hắn, cô ta đối với đàn ông quá thường thức mình, không có hứng thú, ánh mắt cô ta không nhìn được nhìn về phía Hàn Văn Hạo, tác phong nhanh nhẹn, đang đứng trong đám người, tuyệt đối giống như một ông vua, phát ra khí phách đặc biệt hấp dẫn, đang cùng một tân khách nói chuyện, uống rượu đỏ, ánh mắt cũng đang di chuyển, nhìn lại.

Trần Ngọc Lộ tiếp xúc được ánh mắt Hàn Văn Hạo, lập tức dùng một loại ánh mắt rất mập mờ đáp lại hắn, đây là một loại ám hiệu, đây là ám hiệu thuộc về giới thượng lưu, đây là một loại lời mời gọi, một loại mê hoặc.

Hàn Văn Hạo đang cầm rượu đỏ, lúc nhìn chăm chăm cô ta, đôi mắt giống như con báo nhỏ phát ra ánh sáng, chiếm đoạt, xé rách và giết chóc, ánh sáng nóng rực, hôm nay ánh mắt Trần Ngọc Lộ vô cùng mê ly, cô ta không che giấu chút nào, giờ lên ly rượu trong tay về phía hắn.

Hàn Văn Hạo cũng giờ lên ly rượu trong tay, nhìn về phía cô ta.

Hai người giống như cạm ly, cùng nhau nhìn chăm chăm nhìn đối phương, uống

Tần Thư Lôi đang cùng bạn bè nói chuyện phiếm, nhìn thấy cử chỉ của Hàn Văn Hạo nâng ly uống rượu với Trần Ngọc Lộ như vậy, nghĩ tới tin đồn phụ nữ muốn quan hệ với Hàn Văn Hạo trong quá khứ, nào bộ cô như

thiếu dưỡng khí, đi tới, vươn tay nhét vào trong khuỷu tay Hàn Văn Hạo, mỉm cười nói: "Chúng ta đến ghế sofa nghỉ ngơi đi"

Hàn Văn Hạo vẫn là người vô tình, khi hắn theo đuổi tư tưởng, nhất định sẽ tàn nhẫn đối với rất nhiều người, hắn khẽ gạt đầu, xoay người rời đi, sau đó đi về phía cầu thang xoắn ốc trong đại sảnh bữa tiệc, đi tới chỗ ngồi dành cho khách quý cao cấp nhất, những vị trí đó có thể nhìn xuống cả đại sảnh bữa tiệc xa hoa, nhưng lúc hắn mới vừa đỡ Tần Thư Lôi đi về phía bữa tiệc khách quý, liền nhìn thấy Hạ Tuyết đang ngồi bên cạnh Daniel, nghe Hàn Văn Vũ nói Văn Kiệt muốn kết hôn với Mộng Hàm, vẻ mặt cô vui vẻ nói lời chúc mừng.

Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm cùng nhìn Hạ Tuyết, rồi rít cảm ơn.

Daniel vừa ôm eo Hạ Tuyết, vừa nâng một ly rượu cocktail màu xanh lá, đưa đến bờ môi cô, dịu dàng nói: "Uống chút cocktail, thân thể của em có chút lạnh, anh thích nhìn bộ dáng em uống say".

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn Daniel, khẽ mỉm cười, cúi đầu hớp nhẹ một ngụm rượu, lập tức có cảm giác cay và kích thích, làm cô ho nhẹ một tiếng, Daniel thấy thế, lại đưa tay ôm nhẹ eo Hạ Tuyết, tay dán vào da thịt nhẵn bóng của cô, cúi đầu ở bên tai của cô nhẹ nhàng hôn, nói: "Tốt"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo chứa đựng tức giận, ánh mắt chột lóe lên, đỡ Tần Thư Lôi đi về phía bữa tiệc khách quý, chậm rãi nói: "Nghe nói trong tương lai Daniel tiên sinh trong muốn tham gia tranh cử Tổng Thống, hôm nay giới chính khách hào hoa tụ hội, tại sao lại rời rãnh, ở chỗ này tiếp đãi nhân vậy ?"

Hạ Tuyết thấy Hàn Văn Hạo cùng vợ chưa cưới ngồi đối diện với mình, cũng không cố kỵ chút nào, phóng túng vô lễ nhìn mình, sắc mặt của cô lại trắng bệch, thân thể không nhịn được tựa vào trong lồng ngực ấm áp của Daniel.

Daniel lại mỉm cười nhìn về phía Hàn Văn Hạo nói: "Giới chính khách xem trọng bề ngoài đối trá, bây giờ giao dịch, cùng bọn họ nâng ly trò chuyện với nhau thật vui, chẳng qua cũng chỉ là lời xã giao khách sáo. Không có giai nhân bên cạnh tôi, càng làm lòng tôi xao động có cô ấy, tôi có cả thế giới"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng đông cứng.

Ánh lửa chớp lên, cơn sóng ngầm Trường Giang trời dậy.

Hạ Tuyết mỉm cười đứng lên, nhìn mọi người nói: "Xin lỗi, em không tiếp được rồi, lúc này mẹ muốn em xuống chào hỏi con dâu tương lai của Lãnh phu nhân, mọi người từ từ tán gẫu".

Cô vừa nói xong, vội vàng muốn nhanh chóng bỏ chạy, nhưng vì lúc rời khỏi, đi quá nhanh, cả người loạng choạng một chút, muốn té ngã, cô sợ hãi kêu lên một tiếng một bàn tay giống như gọng kìm, kìm chặt cánh tay của mình, đau quá cô thở phì phò, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo phát ra tức giận, hẩn chậm rãi nhìn cô nói: "Cẩn thận một chút đi nhầm một bước, té ngã, sẽ bị thương"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 476: Duyên Và Phận

Hạ Tuyết nhìn về phía hăn, sâu kín nói: "Chỉ cần không sợ bị thương, là có thể đi về phía trước, trong cuộc đời của tôi bị té ngã, cũng không đáng sợ"

Cô nói xong, liền vươn tay nhẹ trùm trên tay hăn, cố sức rút tay kia ra, ngẩng mặt đứng thẳng người bước đi, đi qua hàng ghế xa hoa, để lại một bóng lưng lạnh diễm, tuyệt tình.

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, gắt gao nhìn Hạ Tuyết kéo nhẹ váy, từng bước, từng bước tao nhã đi xuống bậc thang đi, vóc người xoay đi, gợi lên cảm giác mê hoặc và trêu chọc người ta, trong óc của hăn xẹt qua hình ảnh đã từng cùng cô ở trên giường dây dưa các kiểu xé rách, ánh mắt xẹt qua đau đớn hơn là hận ý, nhìn lại hướng cô đi, đã thấy cô ở dưới lầu, tay nâng rượu đỏ, đang cùng một nam tân khách nói chuyện với nhau, ánh mắt nam sĩ kia, không cách nào rời khỏi người Hạ Tuyết.

Hàn Văn Hạo nâng một ly rượu đỏ, uống một hơi cạn sạch.

Daniel cũng mỉm cười xoay người, cánh tay nhẹ đặt trên ghế sa lon, nhìn Hạ Tuyết dưới đại sảnh bữa tiệc, hài lòng nói: "Lúc nào cô ấy cũng quyến rũ như vậy, mê hoặc mọi người lần đầu tiên lúc tôi nhìn thấy cô ấy, đã cảm thấy cô ấy là một ngôi sao sáng lấp lánh"

Phốc! Mộng Hàm là người ngây thơ, nở nụ cười, nhìn Daniel sáng khoái nói: "Daniel tiên sinh là người khôi hài, mỗi lần nghe anh nói đến tình yêu dành cho Hạ Tuyết, cũng làm cho người ta say mê..... làm cho người ta

cảm giác ngôn ngữ Trung quốc còn có thể vận dụng lãng mạn như vậy, thật tuyệt vời”.

"Cho tới bây giờ Người Pháp cũng không từ chối lãng mạn"
Daniel cầm ly rượu đỏ, hướng Mộng Hàm nâng chén "Chúc mừng hai người, hi vọng hai người trăm năm hạnh phúc, đời người còn khá dài, có thể may mắn dắt tay nhau cả đời, điều này thật sự là thật duyên phận khó có được....."

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn về phía Daniel nói: "Có duyên có phận, còn phải có tình mới được, nhiều năm qua, Mộng Hàm vẫn làm bạn với tôi, đối mặt công việc của tôi, có sự hiểu biết và khoan dung, không gò bó, không làm khó, cũng chỉ lặng yên chờ đợi, tôi là một người hơi hợm, có thể được cô ấy thông cảm và khoan dung như vậy, tiếp tục ủng hộ, điều này hết sức khó khăn cho nên, có thể lấy được cô ấy là may mắn của tôi. Dù sao chúng tôi cũng yêu nhau, tôi sẽ cho cô ấy hạnh phúc"

Hai tròng mắt Mộng Hàm đột nhiên đỏ bừng, ngẩng đầu lên nhìn chồng chưa cưới của mình.

Hàn Văn Kiệt cũng cúi đầu, nhìn Mộng Hàm, cười khẽ, vươn tay ôm cô vào trong ngực.

Tần Thư Lôi ngồi trên ghế sa lon, hai mắt xẹt qua một chút mất mát, nhìn Mộng Hàm tựa vào trong ngực Hàn Văn Kiệt, lúc nhìn vị hôn phu, tình ý nồng đậm như vậy, cô sâu kín nhìn về phía Hàn Văn Hạo đang lạnh lùng ngồi đó, vẻ mặt không chút thay đổi, trái tim của cô bị bóp chặt, chợt cảm thấy trong bụng đau đớn dữ dội, liền vươn tay nắm chặt cánh tay Hàn Văn Hạo, kêu nhỏ: "Văn Hạo"

Lúc này Hàn Văn Hạo mới quay đầu, nhìn về phía Tần Thư Lôi, lo lắng hỏi: "Thế nào?"

"Em có chút không thoải mái, anh đưa em đến phòng nghỉ ngơi một chút" cô khẽ vuốt bụng, thở nhẹ nói.

Hàn Văn Kiệt nghe vậy, lập tức tiến lên, cầm cổ tay của cô, đặt trên đầu gối mình nghe mạch trong chốc lát, hơi nghiêm mặt, nói: "Vừa mất đứa bé, đáng lẽ nên ở nhà điều dưỡng cho tốt, bất quá bây giờ cũng không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, tôi đi dọn đầu bếp khách sạn nấu canh bổ máu, dưỡng thần cho chị lót dạ"

"Đi thôi" Hàn Văn Hạo lập tức đỡ Tần Thư Lôi đi xuống lầu, đi qua đại sảnh bữa tiệc, đi tới phòng nghỉ ngơi phía sau đại sảnh bữa tiệc, nhưng Tần Thư Lôi vừa đi, vừa chột cảm thấy cả người mềm nhũn không còn hơi sức, sắc mặt tái nhợt dựa vào người Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn Tần Thư Lôi, có chút lo lắng nói: "Hay là trở về bệnh viện đi, bây giờ anh nhìn thấy em không tốt lắm....."

"Không..... nghỉ ngơi một chút sẽ tốt mà" Tần Thư Lôi nhìn hắn, khẽ mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo không có cách nào, lập tức bế ngang Tần Thư Lôi, cùng với quản lý khách sạn, đi vào phòng nghỉ ngơi xa hoa, lúc này Trang Minh Nguyệt nghe nói thân thể Tần Thư Lôi không tốt, cũng đã vội vàng chạy đến, cùng nhau đỡ cô nằm xuống, Trang Minh Nguyệt biết bữa tiệc sắp bắt đầu, liền nói với con trai: "Con ra ngoài trước đi, hôm nay con và cha là khách quý"

Hàn Văn Hạo đứng bên mép giường, nhìn Tần Thư Lôi đã nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, nhìn mình, mỉm cười gật gật đầu nói: "Đi ra ngoài đi em không sao, nghỉ ngơi một chút, em sẽ ngồi dậy....."

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, gật đầu, nhìn cô nói: "Em nghỉ ngơi cho tốt, chút nữa, anh vào xem em. Có lẽ Văn Kiệt sẽ tới ngay thôi đừng lo lắng"

Tần Thư Lôi nhìn hẩn, khẽ mỉm cười.

Hàn Văn Hạo xoay người rời đi, đi ra phòng khỏi nghỉ, xoay người đi qua hành lang thật dài, từng bước, từng bước đi về phía trước.

Có một giọng nói, cười nhẹ nhàng, lộ ra một chút mê hoặc từ trên sân thượng truyền đến.

Ánh mắt hẩn lạnh lẽo, dừng nơi hành lang, quay đầu, nhìn về phía sân thượng, Trần Ngọc Lộ đang nâng rượu đỏ uống cùng Lãnh Khiêm, lâu lâu nói một chút chuyện cười, cô ta không nhịn được cười lên, nhẹ tay khoác lên trên ban công, ngón áp út quơ nhẹ qua lan can màu trắng, giống như khẽ vuốt ve lồng ngực một người đàn ông, Lãnh Khiêm vừa nhìn cô ta, vừa vươn tay phủ lên bàn tay thon của cô ta.

Con người Trần Ngọc Lộ đảo một vòng, cười nhẹ, rút tay ra.

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo giống như con báo nhỏ, từ bên này hành lang, xa xa nhìn tới cô ta.

"Thiếu gia, phu nhân tìm ngài?" Đầu hành lang bên kia, đi tới một nhân viên phục vụ, nhìn Lãnh Khiêm, nói.

"Tôi xuống lầu một chút, cô ở nơi này chờ tôi" Lãnh Khiêm nói xong, mỉm cười nhìn Trần Ngọc Lộ một cái, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Trần Ngọc Lộ cũng mỉm cười, gật đầu hiểu ý, chậm rãi xoay người, cũng đang quay đầu về phía hành lang bên kia, nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu trắng, nghiêm nghị, hấp dẫn như một ông vua đang nhìn mình, hai tròng mắt của cô ta lập tức lóe lên ánh sáng câu hồn, sâu kín cầm túi xách, xoay người hướng bên phải hành lang đi tới.....

Hàn Văn Hạo đi theo bước chân của cô ta, từng bước, từng bước đi về phía trước, nhìn cô ta mặc váy dài sợi tua, trong đêm tối vô cùng quyến rũ

và uyển chuyển, nhất là làn lụa mỏng phơi bày thân thể quyến rũ của cô ta, sợi tua hoa khê chen lẫn vào hai cái mông tròn, vòng eo khê vắn vẹo, đong đưa giống như như con rắn nước.

Ánh mắt Trần Ngọc Lộ lóe lên, biết hẳn đi theo phía sau mình, liền quyến rũ cười một tiếng, đi qua hành lang yên tĩnh thật dài, từ từ đi vào thang máy, xoay người, đưa ra ngón tay thon chuẩn bị đề xuống nút đóng cửa, một bóng người lại vượt lên trước mặt, Hàn Văn Hạo xuất hiện trước thang máy, nhìn cô ta

Trần Ngọc Lộ chớp đôi mắt màu đồng, không lên tiếng, nắm túi xách của mình, đứng một bên.

Hàn Văn Hạo vừa nhìn cô ta, vừa đi vào thang máy, cửa thang máy thần bí và yên tĩnh đóng chặt lại.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 477: Nụ Hôn Tình Nhân

Trầm Ngọc Lộ không hài lòng nhìn hấn, quyến rũ cười, chậm rãi nói: "Vậy anh không bị tôi hấp dẫn sao?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô ta, ánh mắt chớp một cái.

Trầm Ngọc Lộ nhìn hai tròng mắt của hấn đầy thâm thúy, hấp dẫn, đột nhiên gương nhẹ khoe miệng cười một tiếng nói: "Nghe nói Hàn Tổng Tài có yêu cầu rất cao đối với phụ nữ bên cạnh? Trong thành phố có người đã từng vì tình yêu "Ngọc Hồ Điệp" của anh mà làm đề tài tán gẫu cho giới thượng lưu ? Sau khi tôi về nước, nghe được truyền thuyết hay như vậy, tôi sớm Đối với anh. có lòng say mê truyền thuyết thật sâu."

Hàn Văn Hạo chớp mắt liếc nhìn cô ta, nói: "Xem ra, cô đối với chuyện của tôi vô cùng quan tâm."

"Không." Trầm Ngọc Lộ không cam lòng, cười nói: "Tôi chỉ rất quan tâm truyền thuyết về anh"

Cô ta vừa mê ly nhìn hấn? Vừa nhẹ nhàng cất bước đi tới trước quầy rượu, lấy ra hai ly rượu đỏ, quyến rũ xoay người, nhìn hấn nói: "Cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ ra, thời đại hiện nay, vẫn còn nhân vật hiển hách như thế? Yêu cầu nữ sinh phải trong trắng, tay cầm Ngọc Hồ Điệp mới có thể đi gặp anh ? Tôi nghe thật sự có cảm giác kinh ngạc sâu sắc. Nhưng đã nhiều năm qua, tình yêu của Hàn Tổng Tài và Dạ Thiên Thiên hết sức say đắm, nghe nói anh vì cô ấy mà hủy bỏ truyền thuyết "Ngọc Hồ Điệp"?"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một tia sáng kỳ dị, nhìn cô ta, thâm trầm mở môi mỏng, nói: "Cô nghe được rất nhiều chuyện, nhưng cô lại nghe sót một người."

"Hả?" Trầm Ngọc Lộ kỳ quái ngẩng đầu lên? Vừa đặt ly rượu xuống, vừa nhìn hẩn mỉm cười nói: "Còn ai nữa ?"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo chớp lóe? Nhìn Trầm Ngọc Lộ, mê đắm, nói: "Hạ Tuyệt!

Trầm Ngọc Lộ kinh ngạc nhìn về phía Hàn Văn Hạo, sau đó không nhịn được cười, nói: "Hạ Tuyệt? Cô ấy nhưng."

"Từng có quá một đoạn nhân duyên." Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn Trầm Ngọc Lộ, nói: "Sáu năm trước, hai cô gái cùng sau xuất hiện trong cuộc đời của tôi, những người khác, cũng chỉ là đồ bỏ đi!"

Trầm Ngọc Lộ giật mình nhìn Hàn Văn Hạo, mỉm cười nói: "Tôi vẫn luôn suy nghĩ, Hàn Tổng Tài là một người trên cao với không tới, người đàn ông giống như một ông vua, cho tới bây giờ cũng không đặt phụ nữ vào trong mắt, không nghĩ tới, sáu năm trước, anh đã từng có hai vị nữ vương trong giới giải trí, trước sau ở chung một chỗ."

Hàn Văn Hạo lại chớp mắt, lộ ra hơi thở cuồng ngạo, nói: "Trong cuộc đời, dù sao cũng phải có một, hai người có thể làm đưa tới cho mình cảm giác cái này không có liên quan gì đến địa vị ở trên cao."

Trầm Ngọc Lộ lại nở nụ cười quyến rũ, nhìn Hàn Văn Hạo, dịu dàng nói: "Hàn Tổng Tài. anh còn có mặt chân thật, hãy để tôi."

Cô ta nói xong, cầm chai rượu đỏ, cúi đầu cười khẽ, hai tròng mắt lộ ra mập mờ và ngọt ngào.

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn cô ta, từng bước, từng bước đi về phía cô ta, thậm chí đi tới trước quầy rượu? khoảng cách càng lúc càng đến gần nhìn cô ta.

Trầm Ngọc Lộ vừa rót rượu, vẻ mặt ửng đỏ, vừa ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, dịu dàng hỏi: "Anh nhìn tôi làm gì?"

Hàn Văn Hạo âm trầm nhìn cô ta, hai tròng mắt không che giấu chút nào, trong đầu lại xẹt qua hình ảnh đã từng xé rách, đóa hoa "Hồng đen" xâm phá phía đông trời, thân thể lúc phát ra hấp dẫn, đóa hoa hồng đen này dường như nhuộm máu, đây là một loại hình xâm đặc biệt, trên thế giới không có mấy người có thể thử hình xâm này. ánh mắt hẩn chợt lóe lên, nhìn Trầm Ngọc Lộ đã nâng ly rượu, gió về phía Hàn Văn Hạo, mỉm cười, nói: "Hàn Tổng Tài. Nghe nói anh thích Xích Hà châu, nhưng hôm nay có thể uống với tôi một ly "Edinburgh" Pháp, 85 năm "Xà Long châu" ? Nó không có mùi thơm kỳ dị của Xích Hà Châu, cũng không có phẩm chất của Lộ Châu? Mùi vị vô cùng đặc biệt."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nhàn nhạt nâng ly rượu? đối đãi với phụ nữ, hẩn luôn kiêu ngạo và bá đạo, cũng không tính toán gì, phụ nữ trong cuộc đời của hẩn, tất cả đều là đồ chơi tung bay dưới bầu trời màu hồng. hẩn nhìn cô ta, nhẹ nhàng lắc ly rượu, nghe mùi rượu đặc biệt, liếc mắt nhìn dịch rượu giống như viên bảo thạch đổi màu động lại, nhẹ nhàng dùng đưa trong ly, sau khi chờ cho dịch rượu đỏ tỏa ra không khí, tao nhã, hấp dẫn nâng ly rượu, mút nhẹ một ngụm rượu đỏ, nhấp nhẹ rượu dịch trên môi, cũng không đưa ra lời bình luận, không lên tiếng.

Trầm Ngọc Lộ nhìn Hàn Văn Hạo, nâng nhẹ ly rượu đỏ, hớp một ngụm nhỏ, mỉm cười nói: "Nghe nói Hàn Tổng Tài là cao thủ phẩm rượu? Loại rượu nào cũng không qua mắt anh, đối với rượu nổi tiếng này, Hàn Tổng Tài vẫn không thể hài lòng ?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô ta, hơi nụ cười, trầm giọng nói: "Tôi nhìn rượu và phụ nữ giống nhau. loại phụ nữ làm cho tôi nhớ đến cô ta, cũng không có nhiều. Càng không cần nói đến việc nếm rượu, nhất định tôi sẽ phản ứng ngay Chẳng qua hôm nay, tôi không say rượu, cũng không thể đánh giá"

Trầm Ngọc Lộ mỉm cười, khẽ cắn môi, dịu dàng nói: "Anh hử. Bất quá tôi thích rượu này, bởi vì. Nó còn có một cái tên rất cảm động."

"Hả?" Hàn Văn Hạo nhìn cô ta.

Trầm Ngọc Lộ chớp mắt quyến rũ, dịu dàng nói: "Nụ hôn tình nhân."

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười khẽ.

Trầm Ngọc Lộ đặt chai rượu xuống, chậm rãi vòng qua quầy rượu, đi tới trước mặt của hắn, đưa bàn tay thon ra, xoa lồng ngực của hắn, nhón gót chân, sát gần mặt của hắn, phát ra hấp dẫn và mập mờ nói: "Anh. Không có nếm thử mùi rượu trên môi tôi?"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn Trầm Ngọc Lộ, chậm rãi vươn tay véo nhẹ cằm của cô ta, nâng mặt của cô ta, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, một đôi mắt phượng quyến rũ, sống mũi cao, đôi môi hấp dẫn không chê vào đâu được

Rốt cuộc, Trầm Ngọc Lộ nhắm hai mắt lại, lông mi giả bao trùm mí mắt dưới.

Hắn nhìn cô ta, vẫn cúi đầu như chuẩn bị hôn lên môi của cô ta.

Cô ta nhắm mắt, đôi môi hơi hé mở, đầu lưỡi quyến rũ bên trong đang uốn lượn vòng quanh.

Môi mỏng Hàn Văn Hạo chỉ sâu kín dừng trước môi của cô ta, cách một kẽ hở thật nhỏ, nhưng hăn lại khẽ nhếch khóe miệng cười một tiếng, tay buông cầm của cô ta ra, cả người cũng chậm rãi buông lỏng, chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái, vẻ mặt lạnh lùng, xoay người rời đi.

Trầm Ngọc Lộ sửng sốt, mở mắt, nhìn Hàn Văn Hạo rời đi, hai tròng mắt cô ta nhấp nháy, nhìn chòng chọc bóng lưng của hăn giống như một ông vua, biến mất trước cửa, cô ta tức giận trừng mắt, nắm chặt quả đấm, cắn chặt răng, sắc mặt trắng bệch, lồng ngực phập phồng, thở hỗn hển

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 478: Nhìn Cái Gì

Xã hội thượng lưu, mỗi người gặp thoáng qua cũng có thể quét qua từng trận hơi thở xa hoa, quý dị. Ở trong vòng phức tạp này, bất kể người đàn ông đã lập gia đình hay chưa, bên cạnh vĩnh viễn không thiếu tình nhân, cho nên cho tới bây giờ, xì căng đan cũng không rời khỏi cái vòng này!

Vừa rồi, Hàn Tổng Tài và ảnh hậu Nhật Bản Trầm Ngọc Lộ bí mật biến mất một giờ? Một chút "Bí mật" này đang lấy tốc độ của ánh sáng, xông vào trong đám người. Có người đối với chuyện này, thấy bình thường, cũng có người có hơi kinh ngạc, vốn dĩ nhân vật như Hàn Văn Hạo, có phụ nữ bên cạnh không ngừng, gần như đây không phải là tin tức quá lớn, chỉ cần nó không phát ra bên ngoài.

Phụ nữ thích tán gẫu chuyện nhiều chuyện, bình thường bọn họ sẽ không nói chuyện nhiều chuyện của đàn ông, bọn họ thích nói chuyện nhiều chuyện của phụ nữ, tốt nhất là phụ nữ hạ lưu, ghê tởm, mất thể diện, bọn họ càng xôn xao, vui vẻ hơn, nhất là một phụ nữ như Trầm Ngọc Lộ. Cách ăn mặc cũng đại biểu cho việc mời gọi đàn ông, dĩ nhiên trở thành phụ nữ tâm điểm. Từ lúc cô ta đi cùng Hàn Văn Hạo đến giờ, đã truyền ra xì căng đan, tất cả các cô gái đều âm thầm khinh bỉ cô ta, từ bắt đầu hẹn hò một giờ, tin đồn từ từ biến thành cô ta và Hàn Tổng Tài ở trong thang máy hôn cuồng nhiệt, sau đó mới đi vào phòng, có vài người còn nói, nhìn thấy bọn hân hôn không biết bao nhiêu là sôi trào, đi vào phòng, suy nghĩ một chút có thể biết.

"Xoảng" Tần Thư Lôi đang cầm ly nước trái cây trong tay, không thể tin được nhìn về phía người giúp việc bên cạnh, cho là mình nghe lầm,

sắc mặt tái nhợt, hỏi: "Cô nói cái gì ? Cô nói Văn Hạo và Trần Ngọc Lộ lên lầu 20 một giờ?"

Người giúp việc có chút đau lòng nhìn tiểu thư, gật gật đầu nói: "Tôi nghe nói như vậy, còn có người tận mắt nhìn thấy bọn họ đi vào phòng, có một người đứng bên cạnh bọn họ nói. Cử chỉ của bọn họ ở trong thang máy nhẹ nhàng, nhưng cũng có một số người nói rằng bọn họ ở trong thang máy trao nụ hôn nóng bỏng.

Trái tim Tần Thư Lôi bị bóp chặt rất đau, cặp mắt hiện lên một tầng sương mù trắng xóa, cắn chặt răng, tâm tình ngàn vạn mùi vị phức tạp, mâu thuẫn, toàn bộ ép tới, cô đã đánh giá cao tình yêu, hay đánh giá thấp tình yêu? Đột nhiên cô cảm giác thân thể mình nhẹ tênh, không còn có một chút sức nặng, cô tuyệt vọng nằm trên giường, sâu kín nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh đèn gần xa, tất cả giống như một hạt bụi trong vũ trụ, chính mình cũng là một hạt bụi. . .

Hàn Văn Hạo nhanh chóng đi ra khỏi thang máy, đã thấy Hàn Văn Vũ bước nhanh về phía anh trai, sốt ruột theo sát bước chân của hắn, vừa bước đi, vừa căng thẳng nói: "Anh cả! Anh. . . . Có chuyện gì vậy ? Lúc này tại sao lại dính dáng đến Trần Ngọc Lộ? Cô ấy là người của giới giải trí, không thể dính a. . . .

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ lạnh lùng đi về phía trước.

"Anh cả! !" Hàn Văn Vũ lại chặn trước mặt anh trai, vội vàng nói: "Anh có chuyện gì, phải nói với em đi, tin đồn của các người, đã lan khắp cả đại sảnh rồi."

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo dừng bước lại, nhìn em trai, ánh mắt lạnh lùng nhấp nháy, trầm giọng nói: "Ở trong mắt của các chú, anh vẫn luôn là người như vậy, bây giờ tại sao lại cảm giác không ổn? Từ trước đến giờ, anh đối

với phụ nữ đều như vậy, hôm nay chú mới biết sao? Từ trước đến giờ, lòng dạ anh rất tàn nhẫn, bây giờ chú mới hiểu sao ?"

Hàn Văn Vũ sững sốt nhìn anh trai.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, liền đi vào đại sảnh bữa tiệc lầu hai, tay vịn trên lan can màu trắng, nhìn thẳng xuống, đã nhìn thấy Hạ Tuyết đang cùng một nam khách quý khiêu vũ, thảnh thơi, cô cúi đầu lắng nghe thân sĩ kia nói, không nhin được, nở nụ cười, cười thật tươi, hẩn sâu kín nhìn cô, sâu kín đi xuống lầu dưới, lúc này mới phát hiện, đại sảnh bữa tiệc khách quý ở lầu một, Daniel đang cùng em trai và em dâu của mình ngồi chung một chỗ, vừa nói vừa cười, dường như cha mẹ của mình đang nói đến hôn sự của em trai, cũng không nhin được cười lên, xem ra người một nhà hoà thuận vui vẻ.

Hắn chậm rãi nhìn cảnh này, nhớ đến lời của Daniel ngày đó lúc thưởng thức trà, ánh mắt hắn lóe lên, lại nhìn thấy Hạ Tuyết đã nhảy xong vũ điệu, đi về phía Daniel, ngồi xuống bên cạnh Daniel, tựa vào trong ngực của hắn, Daniel đút cho cô uống một ít rượu đỏ, Hạ Tuyết uống một hớp, giống như thói quen thường ngày, thở nhẹ một hơi, mới phì cười.

Daniel thích nhất nhìn bộ dáng cô uống rượu, cứng chịu hôn lên tóc cô.

Hàn Văn Hạo nhìn thấy cảnh tượng đó, hai tròng mắt dường như tỉnh mịch, lại muốn đi xuống lầu.

"Anh cả." Hàn Văn Vũ cũng nhìn thấy Hạ Tuyết như vậy, đứng bên cạnh anh trai nhẹ nhàng nói: "Em tin Hạ Tuyết đối với anh."

"Không nói chuyện này." Hàn Văn Hạo nói dứt lời, liền đi thẳng xuống lầu, đi tới chỗ ngồi khách quý, lạnh lùng cởi cúc áo, ngồi bên cạnh cha, đối diện Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết không nhìn được, ở trong ngực Daniel, không khách khí nhìn hẳn, Đối với xì căng đan của hẳn và Trầm Ngọc Lộ, dĩ nhiên cũng bay vào trong tai cô.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo liếc qua nhìn mọi người, nói: "Nói chuyện gì vui vẻ vậy?"

"Anh cả." Mộng Hàm tựa vào trong ngực Hàn Văn Kiệt, ngọt ngào cười nói: "Chúng tôi đang bàn, bảy ngày sau, lúc chúng tôi kết hôn, cần mấy hoa đồng? Văn Kiệt nói không cần! em nói không được! Nhất định phải cần! Em muốn Hi bảo bố làm hoa đồng của chúng tôi? Cô bé phải đi ở vị trí đầu tiên, cầm váy cho em."

Hàn Văn Hạo hơi cười.

Hàn Trung Trí thấy con lớn nhất tới, sắc mặt lạnh lẽo, không khách khí nói: "Con nhìn em trai đi, một lòng một dạ đối đãi với Mộng Hàm như vậy, còn con thì sao? Mới biến mất ở bữa tiệc này một chút, thì đã nghe được lời nói lung tung! ! Bọn con đi một chút, trực tiếp đã loại bỏ ân ái với Thư Lôi ra ngoài! ! Không cho người Hàn gia một chút mặt mũi!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

Ánh đèn trên đại sảnh tối xuống, điệu nhạc Waltz vang lên, lúc này Mộng Hàm và Daniel bàn về điệu nhạc Waltz, cô liền sáng khoái đứng lên, mời Daniel khiêu vũ, Daniel cũng rất thân sĩ đứng lên, dắt tay Mộng Hàm đi ra ngoài. Trong điệu nhạc này, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt liền dẫn Hàn Văn Kiệt đi chào hỏi mấy người bạn thân, bàn chuyện vui nhà mình, Hàn Văn Vũ nhìn thấy tình huống này, liền chạy đến ngồi gần cô.

Chỗ ngồi cứ như vậy chỉ còn lại hai người, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết ngồi đối diện nhau? Dĩ nhiên còn có điệu nhạc Waltz lãng mạn chết người, ánh đèn nhanh chóng chuyển thành lờ mờ.

Hàn Văn Hạo ngồi tại chỗ, càn rỡ nhìn chăm chăm Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết lại quay đầu đi, liếc mắt nhìn Daniel và Mộng Hàm nhảy điệu Waltz, Quả nhiên vô cùng tuyệt vời, nhảy vô cùng hay, nhất là lúc Daniel khiêu vũ, rất giống như một người đàn ông đầy tình cảm và lãng mạn, cô nhìn hắn, chậm rãi cười.

Hàn Văn Hạo nhìn tròn mắt dịu dàng của cô.

Hạ Tuyết cảm giác hắn vẫn đang nhìn mình, mặt lạnh nói: "Nhìn cái gì? Có gì hay đâu mà nhìn? Mới không thấy một giờ, anh có thể làm cho xì căng đan phát ra ngoài? Nhanh thật a!"

Hàn Văn Hạo không để ý chút nào, nói với Hạ Tuyết: "Chính xác là 1:50 phút! Bởi vì lúc anh vào phòng của cô ta, ngẫu nhiên nhìn đồng hồ!"

Hạ Tuyết cắn răng!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 479: Nhảy Với Anh Một Bản Đi

Trong phòng. rất tối. rất tối, chỉ có ánh đèn neon ngoài cửa sổ chiếu vào một chút ánh sáng mê hoặc lòng người.

Một bóng dáng xinh đẹp, ngồi trên ghế sa lon, nếu cô ta không cử động, thật đúng là không biết rốt cuộc cô ta yên lặng đến khi nào, giờ phút này hai tròng mắt cô ta lóe ra tức giận, nhớ lúc nảy nụ hôn của hần, muốn rơi trên môi của mình, lại khinh bỉ cười nhẹ một tiếng, nhớ đến câu nói kia của hần về Dạ Thiên Thiên và Hạ Tuyết, những người phụ nữ khác đều là đồ bỏ đi, “oanh” một tiếng, tất cả ma quỷ trong thân thể giường nanh múa vuốt, thức tỉnh, bộc phát ra ngoài, không khí trong phòng ào ạt gào thét, gương mặt xinh đẹp của cô ta bắt đầu co quắp, hai mắt trở nên lạnh lùng, tay nắm chặt thành ghế, kéo ra một chút nếp nhăn.

Lúc này, điện thoại di động vang lên.

Cô ta vẫn còn đang tức giận, không thể nhận điện thoại.

Điện thoại lại vang lên lần nữa, cô ta chợt đưa ngón tay thon dài, run rẩy nắm lấy điện thoại, nhấn phím nghe, rồi đưa đến bên tai, tức giận nói không ra lời.

"Thế nào?" Giọng nói lạnh lùng, từ trong điện thoại truyền đến. . . .
."Hoàn thành nhiệm vụ chưa ? Hần từ chối cô không?"

Trầm Ngọc Lộ cắn răng, nắm chặt điện thoại di động, khuôn mặt lại bắt đầu vặn vẹo đáng sợ, lại tiếp tục vặn vẹo."Chưa."

"Chưa?" Hần hơi kinh ngạc.

"Tôi cho rằng hần sẽ tìm đáp án trên người của tôi, nhưng hần không làm" Trầm Ngọc Lộ muốn biết vấn đề xảy ra ở đâu, nhưng lại không thể biết được.

"Không phải hần đã nghĩ ra thứ gì?" Hần hỏi.

Trầm Ngọc Lộ chậm rãi lắc đầu, nhìn bầu trời tối tăm ngoài cửa sổ, nhớ tới lúc này hần đi theo mình đi vào phòng, không chút băn khoăn, nhìn chòng chọc mình, giống như biết rõ mình là ai, lại giống như không rõ ràng lắm, cho tới bây giờ, cô ta và hần cũng không có tranh cãi, nhiều năm trước, hần để lại cho mình ấn tượng chinh phục, lạnh lùng, kiêu ngạo. "Tôi không biết hần đang nghĩ gì. Tôi chỉ có một loại cảm giác mãnh liệt, hần đang đối phó tôi, hần làm như vậy, còn đáng sợ hơn là xé rách mặt của tôi".

Hần không lên tiếng.

Trầm Ngọc Lộ chợt nở nụ cười, nói: "Bất quá anh yên tâm, hần vĩnh viễn không tìm được đáp án trên người của tôi".

"Cô phải cẩn thận một chút." Trác Bách Quân nói dứt lời, liền cúp điện thoại.

Đại sảnh bữa tiệc!

"Tốt. thời gian của anh chính xác!" Hạ Tuyết đột nhiên không muốn nói chuyện, đành phải cắn răng, lạnh lùng đứng lên.

"Đi đâu?" Hàn Văn Hạo nhìn cô, nhàn nhạt hỏi.

"Em đi đâu ai cần anh lo?" Hạ Tuyết không muốn để ý hần, muốn rời khỏi bữa tiệc khách quý.

"Nhảy với anh một bản đi." Hàn Văn Hạo đột nhiên đứng lên, nắm tay Hạ Tuyết, kéo cô đi vào trong sàn nhảy mờ mờ, Hạ Tuyết cố sức giằng lấy cổ tay, nhìn bóng lưng hắt hắt rút, sốt ruột nói: "Anh buông em ra! Ai muốn cùng anh khiêu vũ chứ! !"

“Anh muốn là được!”. Hăn vừa nói xong, cũng đã bá đạo ôm Hạ Tuyết vào trong lòng, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, một tay kéo eo nhỏ của cô, cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt ẩn giấu một tia ánh sáng làm cho người ta không nhìn thấu.

Hạ Tuyết không muốn khiêu vũ với hăn, tức giận giãy giụa, muốn tránh vòng tay của hăn, rời khỏi sàn nhảy.

"Mới lúc này cùng đàn ông khiêu vũ rất vui vẻ mà, nhưng đến trong ngực anh, lại khổ sở như vậy? Anh làm cho em chán ghét sao?" Hàn Văn Hạo nhanh chóng nói.

Hạ Tuyết tựa vào trong ngực của hăn, cảm nhận hơi nóng từ lồng ngực của Hàn Văn Hạo đang đập vào mặt, bên ngoài của hăn mặc dù lạnh lùng, nhưng hơi thở của hăn lại nồng đậm khiến người ta rất thư thái. Hai tròng mắt cô lóe lên, cắn chặt môi, vẫn muốn ngăn tay của hăn, lại bị hăn cầm thật chặt, cô tức giận, ở trong ánh đèn mờ mờ, ngẩng đầu lên nhìn hăn, không khách khí nói: "Anh ôm em khiêu vũ làm gì? Em cho rằng em cự tuyệt anh anh có thể cư xử tốt với vợ chưa cưới của anh !"

"Chuyện cười!" Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, hai tròng mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết nói: "Em cho rằng anh sẽ trung thành với một người phụ nữ? Lúc trước cũng là bởi vì em cầm “Ngọc Hồ Điệp” của anh, mới đến trên giường của anh!"

Thân thể Hạ Tuyết cứng ngắc, nhìn chăm chăm Hàn Văn Hạo, ở trong ánh sáng mờ mờ không nhìn rõ mặt, lập tức kéo tay của hăn xuống, nói: "Em không muốn nói chuyện với anh! Hôm nay anh rất lạ!"

Hàn Văn Hạo lại ôm chặt Hạ Tuyết vào trong ngực, tức giận nói: "Không muốn nói chuyện với anh ? Cứ như vậy bỏ anh ngoài cửa, không hi vọng anh như vậy? Anh còn tưởng rằng hôm nay em không thể tới đây? Không nghĩ tới, khôi phục nhanh như vậy. Anh nên bội phục tâm tình của em như cỏ dại, không ngờ thoát một cái, liền chìm vào trong tình yêu của Daniel? Có phải cảm thấy yêu anh quá mệt mỏi, quá khổ sở, không chịu nổi loại cảm giác này, sau đó vẫn cảm thấy vị hôn phu của em tốt hơn? Trái tim của em, có đôi khi thật làm cho người ta kỳ quái! Đung đưa trái, phải không chừng, một lát yêu người này, một lát yêu người kia!"

"À." Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, lắc đầu một cái, thật sự khiếp sợ cảm thán nói: "Trên thế giới này, còn lại loại người như anh, thật là thế gian hiếm có! Anh buông em ra, em không muốn nói chuyện với anh, một phút em cũng không muốn ngây ngô, nói chuyện với anh, em rất buồn nôn! !"

Cô nói xong, muốn kéo tay Hàn Văn Hạo xuống, Hàn Văn Hạo nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo, hai tay đuổi tới ngang lưng cô, lén ngắt sợi dây ngọc trai đen ngang lưng cô, chuỗi ngọc trai lập tức buông lỏng, Hạ Tuyết kêu khê một tiếng, phát hiện chuỗi ngọc trai vừa đứt, vạt áo vấy trước ngực mình, sẽ phải rớt xuống, cô hốt hoảng biến sắc, lập tức nhào vào trong ngực của hắn, dán chặt vào lồng ngực của hắn, ngăn vạt áo vấy rơi xuống, hai tay ôm cổ của hắn, ngẩng đầu lên, trợn to cặp mắt, cắn răng nghiêng lợi, nói: "Cái người này, điên sao! !"

"Nếu không điên, làm sao ở cùng một chỗ với em ? Làm sao yêu em ?" Hàn Văn Hạo ôm chặt cái eo nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, vuốt ve chỗ trứng khêu gợi trên eo của cô, khê xoa da thịt mềm mại của cô, lòng bàn tay ấm áp, dục vọng trên người bị kích thích, ánh mắt hắn chăm chú, nóng bỏng, cúi đầu nhìn cô.

Hạ Tuyết bất đắc dĩ ôm cổ của hắn, rất thân mật cùng hắn dán chặt ở chung một chỗ, mặt tựa vào trên bả vai của hắn, nhìn về phía nơi khác.

Cuối cùng điệu Waltz cũng kết thúc, đoạn cuối điệu nhạc vẫn nhẹ nhàng du dương, đầy lãng mạn vũ khúc hai người. Đột nhiên, các đôi tình lữ trong sàn nhảy, cuồng nhiệt ôm nhau khiêu vũ, Hàn Văn Hạo cũng ôm Hạ Tuyết, tay dùng lực, ôm chặt eo nhỏ của cô, nhẹ bước theo vũ điệu trong sàn nhảy, nhẹ nhàng chuyển động thân thể.

Hạ Tuyết thở hỗn hển, tựa vào trong ngực của hắn, cảm nhận hơi nóng từ lồng ngực hắn, còn có trái tim đang nhảy lên, hai tròng mắt của cô ửng đỏ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 480: Đi Theo Anh!

"Em nói. Anh làm người hèn hạ như vậy, cũng không sợ người ta ghê tởm anh! Loại chuyện này, anh cũng làm được, nếu như mà tôi mới lúc này không cẩn thận cơ chứ?" Hạ Tuyết mặc dù trong lòng mềm mại, nhưng miệng lưỡi không nhịn được, cứng rắn nói

Hàn Văn Hạo trực tiếp ôm chặt cô nói: "Anh làm việc, cho tới bây giờ cũng không suy nghĩ đến cảm thụ của đối phương, bây giờ em mới biết? Anh làm việc, cho tới bây giờ đều là một người bá đạo, bây giờ em mới biết?"

Sắc mặt của Hạ Tuyết lạnh lẽo, tức giận đến nói không ra lời, tựa vào trong ngực của hắn, cảm giác hai cánh tay mạnh mẽ của hắn, ôm chặt thân thể của mình, bắp thịt trước ngực, sâu in vào trước ngực của mình, hôm nay vì phối hợp hiệu quả với chiếc váy, bắt đầu dễ nghe theo ý kiến của Lam Anh, không mặc áo lót, trực tiếp để chân không khoác áo, cho nên khi dán chặt vào lồng ngực hắn, giống như khê xoa nắn điểm gợi cảm của mình, mặt của cô ửng đỏ, lại lo sợ, đành phải đưa hai tay mảnh khảnh khêu gợi, đỡ chặt bờ vai của hắn.

Hàn Văn Hạo cúi đầu, nhìn khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ bừng, hai tròng mắt mê ly, đôi môi khêu gợi, hôm nay cô bôi son môi, vô cùng nóng bỏng, gợi cảm, giống như một ngọn lửa dục vọng, hắn xúc động, ở bên tai của cô trầm giọng nói: "Tối nay môi thật đẹp"

"Mắc mớ gì tới anh?" Hạ Tuyết cúi đầu.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nhìn chăm chăm cô, tay đang sau lưng cô nhẹ nhàng di chuyển, vuốt ve da thịt trơn bóng của cô, thậm chí dưới ánh đèn hơi tối, khẽ xoa cái mông, cách lớp quần áo mềm mại xoa xoa, thậm chí bóp mạnh một cái.

Hạ Tuyết hít một hơi, thân thể không khỏi dán sát trước lồng ngực của hắn, giày cao gót bên trái hơi nâng lên, hướng tới bắp đùi của hắn. . . .
."Anh đừng như vậy! ! Người khác nhìn thấy thì làm thế nào?"

Hàn Văn Hạo cúi đầu nhìn Hạ Tuyết, đột nhiên rất thâm ý, ánh mắt lóe sáng, nói: "Vậy thì không cho người khác nhìn thấy! !"

Hắn nói xong, tiếng búng ngón tay đột nhiên vang lên! !

Cả đại sảnh lập tức tối xuống, tất cả mọi người ở xôn xao sợ hãi, ngạc nhiên, sau một phút đồng hồ, cả đại sảnh một lần nữa sáng lên, vũ khúc êm ái, vui vẻ vang lên, tuy rằng mọi người có chút kỳ lạ, nhưng vẫn bắt đầu khiêu vũ sôi nổi, chẳng qua thiếu đi hai người, không ai phát hiện.

Tại hành lang khách sạn, truyền đến tiếng hít thở lo lắng, còn có tiếng giày da, tiếng giày cao gót giẫm xuống sàn.

"Hàn Văn Hạo! ! Anh muốn làm gì?" Váy của Hạ Tuyết lại bị hắn nhanh chóng quấn vào chuỗi ngọc ngọc trai, nhưng đến khi cô tỉnh thần, mình đã bị hắn kéo ra khỏi đại sảnh bữa tiệc, đi vào hành lang, sau khi cô theo hắn nhào tới phía trước, tức giận xoay cổ tay, kêu to: "Anh phát điên cái gì?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ mặt lạnh nắm chặt tay của cô, dắt cô đi về phía trước, khuôn mặt nặng nề xẹt qua không khí, giống như ma sát với không khí, phát ra dòng điện, hắn nắm chặt cổ tay nhỏ bé của cô, vẫn dắt cô đi qua hành lang thật dài, sau đó kéo cánh cửa thoát hiểm, bước thẳng xuống bậc thang! !

"Anh buông tay! !" Hạ Tuyết bị hấn không thương tiếc kéo xuống dưới khu vực cầu thang, vài lần suýt trượt chân, cô một tay nắm chặt lan can, nhìn hấn tức giận kêu to: "Em không thể đi theo anh như vậy! ! Đến lúc đó, không thấy hai chúng ta, cha anh biết lại không vui, người khác cũng sẽ nghị luận âm ỉ! ! Anh buông tay!"

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, kéo tay của cô, để cho cô dán vào trên tường, mình cũng thuận thế đè trên người của cô, hai mắt nóng bỏng, thờ phỉ phò nói: "Em kiêng dè người khác từ lúc nào, điều này có thể vui vẻ không?"

"Chúng ta ở chung một chỗ tuyệt đối không vui vẻ! !" Hạ Tuyết tức giận nhìn hấn, chợt nhìn thấy ánh mắt tức giận và đau buồn của hấn, cô quay đầu chỗ khác!

"Nhìn anh! !" Hấn ra lệnh cho cô!

Hạ Tuyết quay đầu đi, không nói lời nào!

"Anh bảo em nhìn anh ! !" Hàn Văn Hạo nắm chặt cằm của cô, xoay khuôn mặt của cô lại!

Hạ Tuyết bất đắc dĩ, đành trừng mắt, tức giận nhìn hấn!

Hàn Văn Hạo nhìn hai tròng mắt vô tình của cô, đột nhiên cười lạnh nói: "Em thật sự là không tim không phổi! ! Tại sao bỏ anh ở ngoài cửa, nhẫn tâm như vậy! !"

Hạ Tuyết vẫn bị buộc nhìn chăm chăm vào hấn, hai mắt hơi ửng đỏ, nhưng vẫn cắn răng nghiêng lợi nói: "Đừng tưởng rằng có chút tình yêu, thì cho là rất giỏi! ! Em đã từng yêu Văn Kiệt, tương lai của em có thể sẽ yêu Daniel! ! Không phải anh nói sao? Em chính là người thấy một người, yêu một người! !"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo dấy lên ngọn lửa nhìn cô, đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi của cô! Ấn thật chặt, thật chặt!

"Ừmh." Hạ Tuyết một tay nắm chặt bờ vai của hắn, cố sức không chịu mở đôi môi, không chịu nghe theo!

Hàn Văn Hạo cảm giác Hạ Tuyết cương quyết, hắn lập tức ngẩng đầu lên, nhìn cô tức giận gầm lên: "Anh muốn xem em cứng rắn đến khi nào! ! Anh trở mắt nhìn Daniel ôm em, hôn em, không để anh vào mắt, anh muốn xem em cứng rắn đến khi nào! ! Anh muốn xem rốt cuộc em có còn tình cảm với anh hay không! !?"

Hắn mặt lạnh vô tình nói dứt lời, liền dắt Hạ Tuyết bước đi bằng lối thoát hiểm! !

"Anh buông tay! Anh đừng như vậy! !" Hạ Tuyết cắn răng, cố sức kéo tay của mình lại, nhưng bị Hàn Văn Hạo cứng rắn kéo xuống cầu thang, cửa ầm ầm mở ra, cô cứ nhiên nhìn thấy Hứa Mặc và Nhậm Phong đã ở dưới bậc thang trầm mặc chờ đợi, Hạ Tuyết nhìn bọn họ, trong lòng chợt lạnh, lúc phục hồi tinh thần, cô đã bị Hàn Văn Hạo kéo ra bãi đỗ xe ngầm.

"Anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết giật mình nhìn hắn, lại nhìn bị Hàn Văn Hạo nhanh chóng ôm lấy mình ném vào trong xe, cài dây nịt an toàn! Đóng cửa lại! !

Hạ Tuyết vội tháo dây nịt an toàn, muốn đẩy cửa bước ra ngoài, Hàn Văn Hạo cũng đã ngồi lên chỗ tài xế ngồi, một tay ngăn Hạ Tuyết, một tay nổ máy xe, cho xe lao nhanh về phía trước

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 481: Chết Cùng Anh

Giống như xe tốc hành, trong đêm mưa phùn mờ mịt, lướt về phía trước!
!

"Hàn Văn Hạo! ! Anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo mặt lạnh lái xe, đạp chân ga 180 km/h, lao thẳng về phía trước, bánh xe lướt qua bọt nước văng tung tóe, thậm chí lúc bánh xe lướt nhanh, nhẹ cách mặt đất, cô hoảng sợ run rẩy, nắm chặt tay vịn mũi xe, xoay đầu nhìn hăn kêu to: "Anh bình tĩnh một chút cho em! ! Cho tới bây giờ anh cũng không phải là người không bình tĩnh, hôm nay anh làm sao vậy? Chúng ta đã xảy ra chuyện, con gái làm thế nào? Hàn Văn Hạo"

Hàn Văn Hạo giống như không nghe thấy, tiếp tục đạp lút chân ga, khiến cho vô số quỷ thần phía sau lưng cũng phải tránh xa mình, hăn cắn chặt răng, lái xe lao thẳng ra phía trước! !

"Hàn Văn Hạo! !" Hạ Tuyết vừa nhìn con đường phía trước, càng lúc càng hẹp, từ đường cao tốc xuống cầu, rồi đến con đường nhỏ vắng vẻ trong rừng, mưa phùn bay tán loạn, cuối cùng chạy qua vườn cây, chạy như bay qua đỉnh núi!

"Anh muốn đi đâu ? Em cho anh biết, mặc kệ anh làm chuyện gì, bây giờ em cũng không thể đi cùng với anh! !" Hạ Tuyết nhìn hăn, mặt lạnh nói.

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, cảm giác lồng ngực vỡ tung ra một lần nữa, ánh mắt hăn đông cứng, cắn chặt răng, đạp chân ga 200 km/h nhanh chóng hướng đỉnh núi chạy như bay!

Hạ Tuyết bị hoảng sợ đến tròng to mắt, thở hốc vì kinh ngạc, cảm giác xe phóng nhanh được làm cho thân thể người ta trôi lững lờ, trong tai tiếng ô ô vang lên kinh khủng, nước mắt của cô lăn xuống, nắm chặt tay lái, gào lên: "Rốt cuộc anh muốn làm gì ? Anh đừng như vậy! ! Anh không thể bình tĩnh sao? Tại sao trở nên như vậy! ! Anh dừng xe cho em! Em cầu xin anh! !"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, nắm chặt tay lái, đạp hết chân ga, hướng đỉnh núi bay vọt đi.

"Hàn Văn Hạo. Em cầu xin anh đấy.....anh bình tĩnh một chút cho em! !" Hạ Tuyết khóc kêu to, nước mắt lăn xuống.

"Không muốn nghe nói chuyện! ! Đừng giải thích! ! Biện pháp như thế hữu hiệu nhất! !" Hàn Văn Hạo nắm chặt tay lái, cho xe vòng quanh đường núi, càng không ngừng chạy xoay tròn, chạy xoay tròn, sau khi chạy rất nhiều vòng, sau đó trực tiếp hướng đỉnh núi cuối cùng, cuối con đường nhỏ chạy tới, con người Hạ Tuyết muốn nổ tung, mặc dù trong đêm tối, cô cũng biết đó là đỉnh núi cao nhất, trái tim của cô “phịch” một tiếng, vỡ tan, bị sợ đến hồn bay phách tán, ôm đầu. "A....."

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng lên, nắm chặt tay lái, cắn răng, đạp thẳng xe, chi xe thẳng gấp ở đường nhỏ bên vách núi, ngừng lại, chỉ còn lại ánh đèn đầu xe cùng không gian tịch mịch và mưa bay phất phới bên ngoài, trên đỉnh núi có rất nhiều rừng cây, còn có một vài loài hoa thật nhỏ ngày thu, chẳng qua tất cả bọn chúng cũng không có màu sắc, tĩnh lặng canh giữ ở nơi đó.

Hạ Tuyết ôm đầu, vẫn còn đang sợ hãi khóc rống lên, nước mắt lăn xuống, nhẹ giọng nức nở, lại không ngờ phát hiện thân thể mình ngừng đứng đưa, cô cảm thấy mình còn sống, cô ngược đôi mắt đắm lệ, bị dọa sợ cho mặt hoa biến sắc, nhìn phía trước xe, cư nhiên dừng ở bên đường núi

cao nhất, dưới xe chính là vách đá vụn trượng, cô tức giận xoay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo! !

Hàn Văn Hạo cũng quay đầu nhìn Hạ Tuyết, lúc này vẻ mặt hần cũng bình tĩnh nói: "Là chết đáng sợ hay đi cùng anh đáng sợ?"

"Đều đáng sợ! !" Hạ Tuyết tức giận đến cả người phát run, nước mắt lăn xuống, trừng mắt nhìn hần nói: "Anh điên rồi! !"

Cô vừa nói xong, hai tay run rẩy muốn cởi bỏ dây nịt an toàn, rời khỏi người này!

Hàn Văn Hạo lại ôm chặt bả vai của cô, để cho cô ngã vào ghế, cắn răng, lạnh lùng cởi bỏ dây an toàn của mình, “soạt” một tiếng, giống như dã thú chồm lên, nhìn chòng chọc hai tròng mắt của cô nói: "Em tình nguyện chết cũng không muốn đi cùng với anh sao ? Rốt cuộc anh làm gì để em chán ghét vậy? Bất kể em làm ra chuyện gì, anh vẫn tin rằng em yêu anh! !"

"Trong cuộc đời của em, cho tới bây giờ, cũng không xem trọng tình yêu! !" Hạ Tuyết nhìn hần, nước mắt lăn xuống, tức giận nói: "Nếu em xem trọng tình yêu của mình, em đã không chùn bước mà thổ lộ với Bác sĩ Hàn! ! Nhưng mà lúc đó, ngay cả bản thân mình cũng hèn mọn, huống chi là tình yêu của em? Lúc đó em đã muốn chết! !"

Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc hai tròng mắt của cô!

Hạ Tuyết không muốn nói Tần Thư Lôi lấy chết uy hiếp, Hàn Trung Trí lấy tình huống hai nhà ép buộc mình, cô chỉ tức giận nói: "Anh biết rõ, lúc này em đang đứng giữa ngã tư đường, cho dù em lựa chọn đường nào cũng không thể trở lại được, em muốn vì con gái cất giữ một điểm cuối cùng, tại sao anh không thể thành toàn cho em ? Em muốn tất cả mọi người có thể sống tốt, tại sao anh không thể thành toàn cho em?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, lập tức hỏi: "Ai lấy tánh mạng uy hiếp em?"

"Anh" Hạ Tuyết tức giận nhìn hăn nói: "Lúc nãy anh lấy tánh mạng uy hiếp em! !"

Hàn Văn Hạo nhìn cô, lạnh lùng bá đạo hỏi: "Em nói mau! ! Rốt cuộc em có muốn sống bên anh hay không!"

"Không muốn! !" Cho tới bây giờ Hạ Tuyết cũng không phải là một người cố chấp, có thể nói, về tính cách cô tuyệt đối là một người ôn hòa, nhưng không biết vì sao, chỉ cần đụng phải Hàn Văn Hạo lạnh lùng, cô liền cắn răng nghiêng lợi, muốn dùng sinh mạng chọi đến anh chết em sống!

"Không muốn ?" Tròng mắt Hàn Văn Hạo nóng lên, cúi đầu hôn lên môi cô! !

"Ừmh." Lồng ngực Hạ Tuyết tỏa ra 1 luồng hơi nóng, cô cố sức kéo ống tay áo Hàn Văn Hạo, liều mạng tránh ra môi của hăn, cô thật không muốn vào lúc này, cùng hăn có mối quan hệ không rõ ràng! ! Cô dùng hết hơi sức toàn thân, quay mặt sang chỗ khác, tay liều mạng đẩy hăn ra, thừa dịp khe hở, mở cửa xe, cố sức bước ra ngoài, Hàn Văn Hạo từ trong xe nhanh chóng bước ra, nắm chặt cánh tay trắng như tuyết của cô, kéo thân thể của cô ném vào chỗ ngồi phía sau!

"Anh làm gì thế?" Hạ Tuyết bị Hàn Văn Hạo quăng ngã vào chỗ ngồi phía sau xe, nhìn hăn đè lên thân thể của mình, cô cố sức kêu to, cả người mệt mỏi, đổ mồ hôi ròng ròng, vừa định nói đã bị Hàn Văn Hạo bao trùm lên đôi môi đỏ mọng, trái tim của cô nóng lên, hai tay vội nắm cổ áo của hăn, bất đắc dĩ đã kéo xuống vài cúc áo trước ngực hăn, lộ ra lồng ngực rắn chắc, da thịt khêu gợi, tay của cô đã nắm chặt bắp thịt rắn chắc của hăn, tức thì, thân thể càng bị hăn làm cho nóng lên!

Hàn Văn Hạo không ngừng mút môi của cô, thậm chí tay nắm chặt cằm của cô, buộc cô mở đôi môi, gấp gáp xông vào trong môi, quấn lấy đầu lưỡi của cô, trong hơi thở nóng bỏng, cũng trở nên rất hấp dẫn, trái tim Hạ Tuyết bị nụ hôn này làm cho mềm nhũn, tay nắm áo sơ mi của hắn, dần dần buông lỏng, lồng ngực phập phồng đón nụ hôn của hắn, loại cảm giác chìm đắm lại tràn tới, tình nguyện chết vào lúc này, nhưng trong đầu thoáng qua lời nói của Tần Thư Lôi: nếu cô còn dám đến gần Văn Hạo, chúng ta sẽ gặp nhau ở địa ngục!

Trong lòng của cô chợt lạnh, nước mắt lặn xuống, vừa bất đắc dĩ đón nhận nụ hôn của hắn, thừa dịp hắn thở dốc, cô lại kéo áo sơ mi của hắn, kêu to: "Chúng ta không thể như vậy! ! Tại sao muốn vào lúc này, làm chuyện loại này! ! Em cầu xin anh ! ! Bỏ qua cho em đi!"

Hàn Văn Hạo không để ý cô, chỉ nhanh chóng buông lỏng cúc áo âu phục của mình, kéo rơi âu phục của mình, ném tới trước xe, lại vừa hôn chặt Hạ Tuyết, vừa buông lỏng cúc áo sơ mi, lộ ra lồng ngực hoàn chỉnh, sau đó lập tức nâng Hạ Tuyết, buộc cô tựa vào ghế, dùng sức bứt đứt chuỗi ngọc trai, nhìn bầu ngực sữa lộ ra, trong màn đêm, cảm dỗ như vậy, hắn nặng nề cúi đầu khẽ cắn!

"A" Hạ Tuyết xoay người, muốn đẩy hắn ra, nhưng thân thể giống như linh hồn, lại nổi lên cảm giác kích thích.

Hàn Văn Hạo cắn điểm hồng, cảm thấy bầu ngực đầy đặn của cô trong nháy mắt kích thích mình, không có phụ nữ nào giống như vậy, làm cho hắn mê muội, bất kể là tâm hồn hay thể xác, hắn càng không ngừng mút, một cái tay khác không ngừng xoa nắn!

"Hàn Văn Hạo! !" Hạ Tuyết nắm vai của hắn, thở phì phò, kêu to: "Đừng như vậy!"

"Em không muốn?" Hàn Văn Hạo gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt đè xuống thân thể của cô, lại nâng chân cô lên, quét bỏ giày cao gót của cô, hôn nhẹ mũi chân của cô, rồi đến bắp chân, rồi dọc theo bắp đùi đi lên, nụ hôn nóng bỏng, thậm chí ở giữa rốn của cô không ngừng mút, liếm, Hạ Tuyết thở phì phò, đành cam chịu, đầu hơi ngẩng lên, nước mắt lã xuống.

Hàn Văn Hạo dọc theo rốn hôn lên, nụ hôn nóng bỏng, vừa hôn giữa hai chân ẩm ướt của cô, tức giận nói: "Em là của anh! !"

"A ——" Hạ Tuyết đột nhiên giữa hai chân bị hấn mập mờ khẽ cắn tới cắn lui, lập tức bị kích thích, cả người bắt đầu tuôn ra từng dòng nước xiết, thân thể bắt đầu căng lên đáng sợ, máu đang nhanh chóng lưu chuyển.

Hàn Văn Hạo càng không ngừng mút vào thân thể của cô, cảm giác nơi thần bí của cô dẫn tới sự phấn khích chưa từng có của hấn, hấn chọt ôm lấy thân thể của cô, tựa vào bên cửa xe, vừa cúi đầu cắn bộ ngực sữa của cô, vừa cời áo, nới dây lưng, cuối cùng nhắc lên hai chân tiêu hồn của cô, ở đầu gối của cô vừa hôn, thân thể cũng đã nhanh chóng hạ thấp xuống, trong nháy mắt liền tiến vào bên trong thân thể ấm áp!

"A ——" Thân thể Hạ Tuyết lập tức bị một trận tiến vào mãnh liệt, cả đại não tê dại, cảm giác máu trong người tăng cao, cấp tốc vọt lên, cô nắm chặt ghế da, kêu to: "Hàn Văn Hạo! !"

"Anh yêu em! !" Hấn cắn răng, ánh mắt nóng lên, mạnh mẽ đè xuống, nơi thần bí ẩm ướt đem đến cho thân thể hấn khoái cảm chưa từng có từ trước đến nay, đầu của hấn ngẩng lên, nhắm hai mắt, cố sức đè xuống, sau cùng tầng tầng tiến thẳng vào! !

"A —— a —— a ——" Hạ Tuyết nắm chặt ghế da, nhớ tới truyền thuyết liên quan đến Hàn Văn Hạo, hấn chinh phục dục vọng có thể làm cho phụ nữ sống mơ mơ màng màng, hai tròng mắt cô đột nhiên đục ngầu, thân thể trong từng trận trận rung động, rơi lệ kêu nhỏ ra tiếng!

"Kêu! anh muốn nghe em kêu! !" Hàn Văn Hạo vừa nói xong, lại nhấc chiếc váy dài của cô lên, nhấc chân lên, không gian ở bên trong buồng xe thật nhỏ, tầng tầng nặng nề xông về phía trước, từng đợt, từng đợt tiến vào, cô gái này cũng mang đến cho mình hưởng thụ vô hạn.

"A ——"có lẽ trong lúc này, trong đầu Hạ Tuyết một mảnh tê dại, thân thể không ngừng rung động, rơi lệ đón nhận người đàn ông này, phía dưới thân thể mình bị kích thích và hưởng thụ cảm giác phấn chấn!

Bóng đêm dày đặc, mưa phùn vẫn mờ mịt, từng trận trận tiếng thở gấp, tiếng thở dài bên trong xe, nhẹ nhàng đung đưa, ước chừng đã là lúc nào ? Đường như trời đất tồn tại vĩnh cửu.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 482: Sớm Có Tính Toán

Đêm mưa, vẫn là đêm mưa, đêm mưa lạnh lẽo!

Hạ Tuyết mặc mỏng manh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, đầu tựa vào bên cửa xe, nhìn xe chậm rãi chạy nhanh xuống núi đỉnh, đang chạy tới vườn cây, khuôn mặt của cô u ám, hai tròng mắt mờ mịt, bất đắc dĩ, tức giận bật khóc.

Hàn Văn Hạo vừa lái xe, vừa quay đầu, nhìn Hạ Tuyết, kích động đi qua, triền miên đi qua, bình tĩnh lại, xác thực cảm thấy mình quá đáng, cũng im lặng không lên tiếng, im lặng lái xe đưa cô xuống núi.

Trước mặt mưa phùn bay bay, đèn đỏ giao thông sáng lên.

Hàn Văn Hạo cầm tay lái, nhìn chăm chăm nhìn đèn đỏ ngoài cửa sổ xe, đếm từng giây thay đổi, thời gian dường như không nhiều lắm, hắn quay mặt sang, muốn nói chuyện với cô, lại thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, hai tròng mắt mờ mịt giọt lệ, lặng thinh giống như không có linh hồn, hắn im lặng nhìn chăm chăm cô Thật lâu, thật lâu.

"Anh dẫn em ra ngoài, người trong đại sảnh nghĩ về em như thế nào?"
Hạ Tuyết nhìn chăm chăm phố xá sầm uất nào đó, một đứa bé trong cửa tiệm cầm kẹo que đi tới đi lui.

Hàn Văn Hạo lại nhìn đèn xanh đèn đỏ đếm từng giây, chậm rãi nói:
"Cho nên anh đã bảo Hứa Mặc và Nhậm Phong cố ý tung tin của anh và Trần Ngọc Lộ, như vậy sẽ không có ai chú ý tới em".

Rốt cuộc Hạ Tuyết quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo, cười lạnh nói: "Ý của anh là. tất cả mọi chuyện, anh đã sớm có tính toán? Bao gồm mọi lời đồn đãi liên quan đến Trần Ngọc Lộ, đến chuyện khách sạn bị cúp điện?"

Hàn Văn Hạo nhìn thời gian đã đủ, phát động xe, chạy tới phía trước.

Thân thể Hạ Tuyết đột nhiên run rẩy, cười lạnh, nước mắt lăn xuống, hằn để âu phục bên chân muốn khoác lên trên người mình, một tay cô nắm chặt âu phục, tức giận đánh vào bả vai Hàn Văn Hạo! !

Hàn Văn Hạo để mặc cho cô đánh, vẫn nắm chặt tay lái !

Hạ Tuyết vừa khóc, vừa đánh bờ vai của hắn, nói: "Anh biết em và anh như vậy, trong lòng của em rất khổ sở không? Em đã suy nghĩ mọi chuyện, em muốn bình yên một chút, em không muốn làm người thứ ba, tại sao anh không thể thông cảm cho em ? Em vừa từ trong sóng gió bước ra ngoài, thật vất vả sống lại, anh lại muốn cho em rơi vào hoàn cảnh không quay đầu lại được! Chúng ta làm như vậy, là không đúng, anh biết không? Nếu anh thật lòng yêu em, anh hãy giải quyết xong mọi chuyện, rồi tới tìm em được không? Bây giờ chúng ta không thể làm mọi thứ, chẳng lẽ anh không biết?"

Hàn Văn Hạo để mặc cho cô đánh, thậm chí ống tay áo còn phất đến trên mặt của hắn, đầu của hắn nghiêng qua một bên, nhưng vẫn hoàn toàn không để ý, hai tròng mắt nóng rực nhìn phía trước, nắm chặt tay lái!

"Cái tên chết tiệt này! ! Rốt cuộc em làm sao với anh mới phải?" Hạ Tuyết vừa ra sức cầm âu phục đánh hắn, vừa khóc nói: "Em đã nói anh đừng trở lại trêu chọc em, anh không nghe! anh làm chuyện sai, em đều gánh chịu thay anh, anh không biết phải không? Gần đây em ở bên cạnh anh, ngay cả thời gian thở cũng không có, em rất mệt mỏi, em rất mệt mỏi! !"

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, nắm chặt tay lái, chạy thẳng về phía trước!

"Em không muốn ở cùng một chỗ với anh! ! Anh hãy bỏ qua cho em đi!
! Dừng xe! ! Em muốn xuống xe! !" Hạ Tuyết nhìn hăn, điên cuồng kêu to!

Hàn Văn Hạo nắm chặt tay lái, vẫn lái xe, chạy qua vài con đường lớn, chạy tới một con phố xá sầm uất khác.

"Rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?" Hạ Tuyết nhìn hăn, suy sụp, gào khóc.

Cuối cùng Hàn Văn Hạo lái xe, dừng xe trên đường một con phố nhỏ, rồi cuộc bình tĩnh quay đầu sang, nhìn hai tròng mắt Hạ Tuyết khổ sở chảy xuống nước mắt, hăn lạnh nhạt nói: "Em đói bụng không?"

Hạ Tuyết nhìn hăn, nước mắt lại chảy xuống, nhưng không muốn để ý tới hăn, vươn tay mở cửa xe, muốn xuống xe.

"Không cần đi. Nếu em đi, anh có biện pháp, để cho em ngoan ngoãn ngồi trên xe, IQ của anh đến 180, anh có rất nhiều phương pháp."

Hàn Văn Hạo lại lạnh nhạt nói.

Hạ Tuyết tức giận quay đầu nhìn hăn, không khách khí nói: "Anh luôn như vậy, làm việc không để ý đến cảm thụ của người khác!"

Hàn Văn Hạo gật gật đầu nói: "Phải Anh biết rõ. Anh vẫn như vậy! Chuyện anh làm lúc này có lỗi với em. xin lỗi."

Hạ Tuyết lạnh lùng nhìn hăn.

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo cũng xẹt qua một chút mệt mỏi, quay đầu nhìn về phía cô, hỏi tiếp: "Em đói bụng không? Nơi này có một quán trứng cá rất ngon, là bà chủ quán lâu tự tay làm, anh đã bảo Tả An Na dẫn trăm người, ăn thử trứng cá khắp thành phố, mọi người đều nói, quán này rất ngon."

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ.

Hàn Văn Hạo lại nhìn Hạ Tuyết, nghiêng người tới trước, giọng xúc động, khàn khàn hỏi: "Em đói bụng không? Anh nhớ, buổi tối vào lúc này, em sẽ đói bụng"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, từng hạt nước mắt thật to trong suốt.

Hàn Văn Hạo nhìn ánh mắt cô, dường như có chút thỏa hiệp, liền trực tiếp đi xuống xe, ánh mắt Hạ Tuyết chớp một cái, nhìn trong kính trước xe, Hàn Văn Hạo đi tới sau buồng xe, từ bên trong lấy ra một túi giấy bảo vệ môi trường, dầm mưa phùn, cầm đến cửa sổ xe bên cô, nhìn cô. Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo đứng trong mưa ngoài cửa sổ, thân thể có chút ướt đẫm, trên mặt cũng đã ướt ướt, nhưng hai tròng mắt nóng rực, lộ ra một chút hy vọng.

"Anh đang làm gì vậy?" Hạ Tuyết nhìn hẩn, hỏi.

"Quần áo. . . . em mặc như vậy đi ăn lẩu, không thích hợp" Hàn Văn Hạo nhìn cô nói.

"Anh chuẩn bị lúc nào?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhìn cô, mặc dù không muốn thừa nhận, biết sẽ bị mắng, nhưng vẫn nhìn cô, thật lòng nói: ". Lúc em vừa xuất hiện trước cửa khách sạn, anh đã bảo Tả An Na chuẩn bị. Anh biết, anh sẽ dẫn em ra ngoài."

Hạ Tuyết nhìn hẳn, tròn mắt hơi híp, cắn răng nói: "Anh"

Lời đến khéo miệng, nhưng cô không mắng được, chỉ quay đầu đi, cười lạnh, xem như đã lãnh giáo sư thông minh của hắc ròi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Tình Yêu Bất Diệt

Mưa phùn bay tán loạn!

Hàn Văn Hạo vẫn đứng trong mưa, hai tay cầm túi quần, cúi đầu, đập một cục đá nhỏ, rồi cuộc phía sau xe có tiếng động nhẹ vang lên, cửa xe mở ra, sắc mặt hần bình tĩnh nhìn Hạ Tuyết, cô một cái áo sơ mi màu cà phê, quần sọt màu nâu, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, mang mắt kính đen, vẫn đi giày cao gót lúc mặc dạ phục, bước ra xe, không cần thận loạn choạng một chút, hần vội vàng vươn tay, nắm chặt cổ tay của cô, để cho cô đứng vững người.

Hạ Tuyết không nhìn được ngẩng đầu, nhìn gương mặt ướt đầm của hần, tức giận nói: "Anh đứng bên ngoài làm gì? Không ra phía trước chờ ? Cả người cũng ướt hết rồi"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn cô.

Hạ Tuyết không muốn nói chuyện, xoay người chuẩn bị muốn bước đi, Hàn Văn Hạo lại nắm chặt cổ tay của cô, tay nhè nhẹ đi xuống lòng bàn tay, nắm chặt tay bàn tay nhỏ bé của cô.

Hạ Tuyết không muốn giãy giụa, để mặc cho hần dắt, không nhìn được nhớ tới, hai người đã từng mười ngón tay đan nhau đi ở trên đường, vô cùng thân mật ôm nhau, tình ý nồng nàn hôn nhau, hôm nay lại xa xôi như vậy, cô không nhìn được buông lỏng cả người, lòng bàn tay cũng dần dần mềm nhũn, Hàn Văn Hạo nhìn cô như vậy, lập tức mười ngón tay đan nhau, nhẹ nhàng dắt cô đi về phía trước.

Mưa phùn bay tán loạn, bông bèo lề loi, người người trong phố xá sầm uất, vẫn náo nhiệt, cảm ơn thế gian có các người, để cho thế giới này trở nên rực rỡ náo nhiệt, để cho một số người tịch mịch, sẽ không quá tịch mịch.

Hàn Văn Hạo dắt Hạ Tuyết đi về phía trước, hai người cùng im lặng, đều không lên tiếng, ở trong đám người, đẩy đẩy chen chen bước thẳng qua, lâu lâu, bả vai Hạ Tuyết bị người va chạm vào một phát, Hàn Văn Hạo lập tức khẽ kéo Hạ Tuyết vào trong ngực của mình, vươn tay nhẹ nắm bả vai của cô, một đường đi về phía trước. im lặng như vậy, im lặng cho đến khi Hạ Tuyết đi qua một phòng ảnh, trong lòng cô lập tức lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Hạo nói: "Anh. anh cứ như vậy kéo em ra ngoài, lại không có mang tiền chứ? Nếu là vậy, em thật sự sẽ không đi với anh nữa"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Hạ Tuyết, đột nhiên giật mình.

Hạ Tuyết nhìn hắn, trừng to mắt.

Hàn Văn Hạo nhìn cô, lại cười khẽ, cuối cùng từ trong túi áo ngực của mình, móc bóp ra, nhìn cô nói: "Anh sẽ không phạm phải sai lầm thấp kém này, lần thứ ba!"

Hạ Tuyết không tức giận nhìn hắn.

"Đi thôi." Hàn Văn Hạo lại dắt cô, mỉm cười đi về phía trước, vừa đi vừa nhẹ giọng hỏi: "Còn tức giận không?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, tay cũng không nhịn được thả lỏng trong lòng bàn tay của hắn.

Hai người đi bộ dọc theo đường tới phía trước, rốt cuộc theo lời Hàn Văn Hạo đi tới quán lẩu, nhưng vừa đi đến trước cửa quán lẩu kia, Hạ Tuyết kinh hãi, ngẩng đầu nhìn giữa quán, bà chủ quán lẩu thoát nhìn như người

một nhà, quán thật sự không quá tươm tất, bảng hiệu trước cửa quán bị gãy một khúc, dùng một loại nhựa dẻo trong suốt dán không quá chắc chắn, sau đó cô còn nhìn thấy người bên trong tường thủy tinh, hai, ba người ngồi kiểu Nhật trên sàn nhà, vừa uống rượu, vừa ăn lẩu, rất náo nhiệt, thỉnh thoảng còn chơi đoán số.

Hạ Tuyết thật sự không dám tưởng tượng, người như Hàn Văn Hạo, có thể tìm đến loại địa phương này? Cô chỉ vào quán lẩu, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Anh nói. quán lẩu, chính là chỗ này?"

"Ừ. Anh đã tới một lần. Mùi vị không tệ." Hàn Văn Hạo nhìn lại Hạ Tuyết, thật lòng nói.

"Anh." Hạ Tuyết không tin nổi, nhìn hẩn.

Hàn Văn Hạo cũng không lên tiếng, lấy ra cái mũ, đổi lên cho Hạ Tuyết, rồi vươn tay, ôm khế cái eo nhỏ của cô, dẫn cô đi vào trong, vừa đi vừa nói: "Vào thôi."

Hạ Tuyết vừa kinh ngạc, vừa không nhịn được tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, đi vào quán lẩu nóng hừng hực !

"Hoan nghênh đến quán!" Trong quán truyền đến giọng nói của một người già và giọng nói trong trẻo một người tuổi còn trẻ, cùng lúc vang lên, nghe vô cùng cảm động, Hạ Tuyết sợ bị người khác nhận ra, vẫn cúi đầu, nhưng nghe giọng nói như vậy, không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn trước mặt một cái, liền thấy một bà già đã hơn 70 tuổi, mặc áo bông màu tím, đeo tạp dề màu trắng, đang dùng khăn lau, lau tay, mặt đỏ bừng nhìn mình, cô gái nhỏ trẻ tuổi đó, khoảng 19 tuổi, để tóc ngắn, nở nụ cười hoạt bát, tươi trẻ, rất nhiệt tình, cười nói với mình: "Hoan nghênh ghé đến quán lẩu! !"

Hạ Tuyết nhướn mày, có chút khó khăn xoay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo ôm lấy Hạ Tuyết, nói với bọn họ: "Chỗ hai người. sát tường, bạn gái của tôi sợ lạnh"

"Tốt ! ! Đi theo tôi! !" Cô gái nhỏ sảng khoái vội dẫn Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết đi vào bên trong quán, đi tới gần vị trí bên trong tường, dùng khăn lau, lau tới lau lui mấy cái, mới lại nhìn anh chàng trai đẹp Hàn Văn Hạo, ngây ngốc cười nói: "Anh đẹp trai! Chị gái xinh đẹp, mời ngồi! quán lẩu chúng tôi, rất lãng mạn lại ăn ngon! Bảo đảm các người hài lòng! ! !"

"Đan Đan a! !" Bà già đứng trước quá, cười gọi: "Người anh em này đã tới, nói bạn gái của hân thích ăn trứng cá của quán chúng ta ! ! Cháu mau lấy nồi lẩu, bỏ nhiều viên trứng cá nhỏ, thịt dê và thịt bò, làm ba món ăn a!"

"Dạ được ! !" Đan Đan vui vẻ xoay người, để cho bọn họ ngồi trước, tự mình đi chuẩn bị.

"Ngồi đi." Hàn Văn Hạo đỡ Hạ Tuyết ngồi xuống chiếc ghế vuông, mình cũng ngồi đối diện, sau đó nhìn nét mặt ngạc nhiên của cô, mỉm cười nói: "Thế nào? Không thích nơi này? Hay quen xa hoa cuộc sống, không thích ứng?"

Hạ Tuyết ngồi trước bàn, nhìn Hàn Văn Hạo “chật” một tiếng, cầm cái muỗng trong ống đũa, gõ mặt bàn, nói: "Em nhìn thân phận cao quý của anh, cảm thấy anh chọn loại địa phương này, thật sự là quá chịu thiệt cho anh"

"Em thích là tốt rồi." Hàn Văn Hạo nhìn nụ cười của cô gái nhỏ kia thật xinh đẹp, tươi trẻ, đang bưng một mâm món lẩu đi tới trước mặt bọn họ nói: "Món lẩu của quán chúng tôi, bảo đảm các người ăn xong sẽ thèm thường! ! cầu còn không được! !"

Hạ Tuyết nghe lời này, không nhin được, cười một tiếng.

Cô gái nhỏ kia bên đặt lẫu xuống, vừa cúi đầu, tò mò nhìn Hạ Tuyết nói: "Tiểu thư, nhìn cô rất quen mặt nha? Có chút giống ngôi sao lớn à?"

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, đẩy mắt kính to, nhìn cô gái nhỏ kia mỉm cười nói: "Có người nói, tôi rất giống Hạ Tuyết, cô cảm thấy tôi giống không?"

Hàn Văn Hạo mỉm cười cầm đũa lên, ngẩng đầu nhìn cô bé kia.

Cô gái nhỏ nhướn mày, nhìn cô thật lâu, thật lâu, ha ha cười to, nói: "Làm sao có thể? Nếu cô là Hạ Tuyết, cô làm người phát ngôn cho quán lẫu chúng tôi được không? Tôi cho cô biết nha, Hạ Tuyết là thần tượng của tôi, trên tường có dán áp-phích của cô ấy! Thấy không?"

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết vừa nghe, ngẩng đầu lên, nhìn trên tường, quả nhiên có dán hình của Hạ Tuyết mặc chiếc váy dài pha lê trễ ngực, lúc còn ở Pháp, đứng giữa không gian hư ảo tung bay, nhìn ống kính, dáng dấp mê hoặc, kỳ ảo.

"Hạ Tuyết của tôi xinh đẹp chứ? Hừ! ! Quán của Tiểu Vương sát vách, lại trưng bày hình Trần Ngọc Lộ Nhật Bản, rất đáng đánh đòn! ! Cho nên tôi không thêm lui tới với hắn! !" Cô gái nhỏ vừa bày xong lẫu, vừa lảm nhảm nói: "Ảnh hậu, không phải bình thường có thể làm được! ! Trần Ngọc Lộ là ảnh hậu ngoại quốc, làm sao giống Hạ Tuyết chúng ta a! Ảnh hậu của chúng ta, vừa đẹp, vừa đáng yêu, lần đó tôi xem sự kiện CD kia, tôi lo lắng muốn chết! Còn theo dõi Đài Truyền Hình cả buổi tối, muốn ở trước mặt cô ấy nói, chúng tôi tin tưởng cô ấy, ủng hộ cô ấy! ! Tôi xem bộ phim "Dị dạng" của cô ấy, thi vào học viện điện ảnh, theo đuổi giấc mộng! ! Trần Ngọc Lộ có gì sao? Giải thưởng Bách Hoa lần này, mọi người bàn chuyện cô ta tranh giành ảnh hậu với Hạ Tuyết, tôi nhổ vào! ! Tại sao cô ta muốn tranh giành với Hạ Tuyết chúng ta?"

Hạ Tuyết ngây người nhìn cô gái nhỏ, cúi đầu nói một chút chuyện của giới giải trí, cô mới phát hiện, gần đây bởi vì xảy ra rất nhiều chuyện, mà

làm trẻ nãi công việc, cũng không có nghĩ tới, cuộc sống của mình, có thể đem lại nhiều ảnh hưởng cho người khác như vậy, cô xúc động, trong lòng cảm thấy một chút ấm áp, nhìn cô gái nhỏ, lơ đãng hỏi: "VẬY Có thích Hạ Tuyết không?"

"Thích a!" Cô gái nhỏ mỉm cười nhìn Hạ Tuyết, rất nhiệt tình nói: "Lúc tôi xem buổi lễ trao giải Kim Mã, căng thẳng con người muốn rớt ra ngoài, lúc nhìn thấy cô ấy đoạt giải, tôi cũng muốn khóc! ! Cô cũng không biết, tôi rất sùng bái cô ấy, cô ấy là thần tượng hoàn mỹ nhất trong cảm nhận của tôi! ! Cô nhìn hình cô ấy chụp trong bộ phim “Dịu dàng” đi, nhìn thật đẹp a! Vì ước mơ ấp ủ lâu như vậy, rốt cuộc đã tiến tới phía trước rồi"

Hai tròng mắt Hạ Tuyết đột nhiên ửng đỏ, nhìn cô gái nhỏ, nhìn cô gái trẻ tuổi này, nụ cười động lòng người, nhớ chưa bao lâu, mình cũng có nụ cười chân thật, hồn nhiên như vậy, mặc dù mang thai ở trong một trấn nhỏ, cũng dễ dàng vui vẻ sống tốt, đối với tương lai, còn chưa mờ mịt. Hai tròng mắt của cô lóe lên, vội vàng cúi đầu, không lên tiếng.

"Tới đây! Trứng cá đến rồi! Cá trứng các loại đã tới! ! Còn có các loại món ăn kèm theo! ! Cô phải từ từ ăn a! !" Bà già đột nhiên nắm bả vai Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Người anh em này lần trước tới đây thử trứng cá quán chúng tôi, nhưng chúng tôi bị hù chết! ! Mấy đội hộ vệ đem quán chúng tôi vây lại, vừa vặn ngày đó cháu gái của tôi không có ở đây, một mình tôi trông quán, thấy một người như vậy đi tới, sau đó thử tất cả món trứng cá nơi này của chúng tôi, nhưng không nói gì, Ôi chao, làm trái tim tôi treo ngược lên, thật căng thẳng a, hôm nay xem ra, không có phô trương, chắc chắn là cùng bạn gái tới ăn, ăn cái gì nha, phải hưởng thụ cho tốt, không cần ủng hộ rầm rộ!"

Hạ Tuyết không nhin được nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ, nhìn nồi lẩu đã sôi trào lên, hân cầm tất cả đĩa trứng cá, cho vào nồi.

"Hai người từ từ ăn ha...! !" Bà lão và cháu gái lập tức đi ra ngoài, có một người khách gọi một đĩa thịt dê.

Hạ Tuyết nhìn bà lão này, cháu gái thật vui vẻ bên trước bên sau, cô đột nhiên cười khẽ."Thật ra thì vui vẻ, có thể rất đơn giản."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, cầm đũa lên, khuấy nhẹ trứng cá trong nồi, chậm rãi nói: "Trứng cá nơi này thật không tệ, em ăn nhiều một chút."

Hạ Tuyết không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn hăn nói: "Em đối với thức ăn, yêu cầu không cao."

"Anh yêu cầu cao! Sự lựa chọn của anh, vĩnh viễn đều là tốt nhất!" Hàn Văn Hạo thêm một đĩa trứng cá khác.

Hạ Tuyết nhìn hăn, không biết nên nói gì, lại phát hiện, tóc của hăn còn ướt đầm, liền kéo khăn giấy, đưa cho hăn nói: "Lau một chút đi."

Hàn Văn Hạo nhìn cô một cái, cầm lấy khăn giấy, lau nhẹ nước mưa trên mặt.

Hạ Tuyết nhìn hăn là người cao quý như vậy, lại cùng với mình ngồi trong một cái quán bình thường ăn, ánh mắt cô đột nhiên chớp một cái, có chút ươn ướt, lập tức cúi đầu, nhìn nồi lẩu đang sôi, trứng cá nổi lên phía trên, cô vui vẻ cầm đũa, nâng chén lên, cầm đũa muốn gắp nhưng lại không gắp được, Hàn Văn Hạo liền cầm cái muỗng, múc một ít viên thả vào trong chén của cô.

Hạ Tuyết không nhìn hăn, chỉ nói tiếng cảm ơn, lập tức gắp lên ăn, có mùi thơm rất quen, lan ra khắp khoang miệng, cô vui vẻ ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Ăn thật ngon a! ! rất thơm, rất thơm! ! Mặc dù ăn ngon nhất, nhưng em lại phát hiện, nó có một mùi vị rất quen"

Hàn Văn Hạo nhìn cô, mỉm cười nói: "Còn nhớ anh đã từng đưa qua cho em trứng cá không?"

Hạ Tuyết vừa ăn, vừa nghĩ nghĩ, nhìn hẳn nói: "Nhớ! Thế nào?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô mỉm cười nói: "Ông lão kia và bà lão này là vợ chồng."

"À?" Hạ Tuyết giật mình quay đầu, nhìn bà lão vẫn vui vẻ đi tới đi lui ở trong quán, thu xếp ăn uống, cô quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo, không thể tin được nói: "Không thể nào! Làm sao lại trùng hợp như thế? Làm sao anh biết?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết một lát, khẽ mỉm cười nói: "Lúc Tả An Na dẫn người đi ném thử trứng cá, ông lão kia ngạc nhiên, nói với cô ấy, nếu muốn tìm trứng cá ăn ngon nhất thì đến tới nơi đây, bởi vì vợ của ông ta làm ra trứng cá ăn ngon nhất."

Hạ Tuyết giật mình nghe xong, nói: "Vậy tại sao bọn họ không ở cùng nhau?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, đưa mắt nhìn thật lâu, chậm rãi nói: "Bọn họ tách ra, vẫn không ở cùng nhau, lại làm cùng một món ăn."

"Tại sao?" Hạ Tuyết kỳ quái nhìn hẳn hỏi.

Hàn Văn Hạo lắc đầu, lấy thêm cái muỗng múc một khối trứng cá, thả vào trong chén của cô, rồi chậm rãi nói: "Con người có rất nhiều bí mật, ai có thể hiểu hết? Lúc tách ra, chỉ trong nháy mắt, tuy nhiên phải chịu đựng cả đời".

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ tiếp tục ăn trứng cá, cô là người cuồng ăn, ăn được rất nhiều món, ăn như hổ đói, Hàn Văn Hạo nhìn cô ăn rất nhanh,

liền cầm một chai cola rót vào trong ly, đưa cho cô nói: "Uống chút, đừng ăn nhanh quá"

"Ăn rất ngon !" Hạ Tuyết vừa ăn, vừa hài lòng cười nói, nhưng vì có chút cay, cho nên ho khan một tiếng, Hàn Văn Hạo có chút đau lòng nhìn cô, nói: "Em có cảm thấy cô gái nhỏ trong quán này, rất giống em hay không?"

Hạ Tuyết cười khẽ, gắp một khối trứng cá, vừa ăn vừa nói: "Cô ấy xinh đẹp hơn em, may mắn hơn em, ít ra còn có bà nội thương yêu. Có bà nội gọi tên của cô ấy, trước kia em thường ngủ đến lúc nửa đêm, ngủ xong, nhìn trong phòng trống rỗng, bắt chước người ta có ông nội, bà nội, nhẹ nhàng kêu mình. Hạ Tuyết a. Hạ Tuyết. em suy nghĩ, người thân gọi em, rốt cuộc có cảm giác như thế nào? Chắc chắn rất hạnh phúc. cho đến bây giờ em vẫn nhớ cha mẹ của em gọi tên em, giọng nói kia. Bọn họ sẽ gọi. Tuyết Nhi. Tuyết Nhi a. Tuyết Nhi đừng bướng bỉnh, tới đây với mẹ. Mẹ thương."

Hàn Văn Hạo nhìn cô.

Có lẽ vì lẩu quá cay, Hạ Tuyết hít mũi một cái, hốc mắt đỏ bừng, nói: "Những người như các anh, làm sao có thể hiểu, những người như chúng tôi, cả đời cũng không thể có lỗi với bản thân mình, loại cảm giác thế nào?"

"Anh không thương em sao?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết đột nhiên hỏi.

Hạ Tuyết chớp mắt, không lên tiếng, có mấy lời, không thể nói.

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo có chút thăm thiết nhìn Hạ Tuyết nói: "Anh yêu em không đủ sao? Anh đã nói yêu thì cả đời anh, có thể chỉ biết nói tiếng yêu với một người thôi. Anh. Anh cũng sẽ gọi em là Tuyết Nhi, cho em tình yêu thương nhiều nhất, cho anh một chút thời gian, để cho anh giải quyết mọi chuyện Lần trước, không phải dưới tàng cây anh đào, anh đã thề rồi sao? Em không tin anh sao?"

Hạ Tuyết cúi đầu, nhìn nôi lẫu, nóng hổi.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết im lặng như vậy, hấn cắn răng, hai tròng mắt xẹt qua một chút đau lòng nói: "Em có chuyện gì hãy nói với anh, anh sẽ giải quyết tất cả, nếu em cảm thấy thái độ của anh cư xử với Thư Lôi không đúng, em nói với anh. Được không?"

Hạ Tuyết đột nhiên cười nhẹ, ghen ngào, cầm đũa, ăn trứng cá.

Hàn Văn Hạo nhìn thái độ của cô như vậy, có chút bất đắc dĩ nói: "Không thể nói với anh sao? Cứ quyết ý tách khỏi anh sao? Hay Lựa chọn Daniel, làm cho em vui vẻ hơn?"

Hạ Tuyết đột nhiên phát hiện nơi cổ họng có chút đắng chát, hai mắt nhấp nháy.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, có chút hoài nghi nói: "Rốt cuộc em có yêu anh không? Hay không yêu anh? Anh không nhìn ra được, em đối với anh có một chút dừng cảm! Tất cả mọi thứ, đều do anh may mắn chiếm đoạt trở về, sáu năm trước cũng thế, sáu năm sau cũng thế! !"

Hạ Tuyết không lên tiếng, lại cầm đũa, đang gấp trứng cá ăn, thật cay, thật cay, đầu đầy mồ hôi, nước mắt chảy ròng, nhưng vẫn ăn rất nhanh, nóng bỏng như vậy, nhưng vẫn liều mạng nuốt xuống, Hàn Văn Hạo nhìn không đành lòng, nắm chặt cánh tay của cô nói: "Hơi nóng! ! Đừng ăn nhanh như vậy!"

"Anh đẹp trai! ! Bà nội tôi mời hai người uống rượu Anh đào! !" Cô gái nhỏ không biết từ nơi đó nháy ra, cầm bình rượu và cái ly đặt trước mặt bọn họ, lại nhìn sắc mặt của hai người bọn họ không đúng, cô miễn cưỡng cười ha ha, nói: "Hai người từ từ uống..... rượu này không say."

"Cám ơn" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, nói cám ơn.

"Không cần cảm ơn!" Cô gái nhỏ sáng khoái đáp, lại liếc nhìn Hạ Tuyết một cái, có chút kỳ quái cười ha hả nói: "Cô thật có chút giống Hạ Tuyết, càng nhìn càng giống, nếu đúng thì thật là tốt, ảnh hựu tới nhà chúng ta rồi, ha ha."

Cô gái nhỏ vừa nói vừa cầm cái khay chạy mất!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 484: Bộ Phim Truyền Hình

Bóng đêm! ! Rất sâu! ! Mưa vẫn rơi, bầu trời dường như tối đen, không! nó đan xen một màu xanh! ! Rất xanh! !

Có một bóng dáng lặng yên trong bóng tối, giống như dã thú.

Cô ta vẫn mặc chiếc váy dài sợi tua màu trắng xuyên thấu, ngồi trên ghế sa lon, nhìn mưa phùn rơi tán loạn bên ngoài cửa sổ, sắc mặt lạnh lùng, rất lạnh lùng, lạnh đến tận cùng, lạnh thấu tim phổi, cô ta cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm, nhớ đến hăn ở trong bóng đêm nhìn chòng chọc mình nói: ngoại trừ Dạ Thiên Thiên và Hạ Tuyết, tất cả phụ nữ khác, ở trong mắt của tôi, đều là đồ bỏ đi! !

Mười ngón tay xanh miết nắm chặt thành ghế, cắm vào trong khe ghế, dường như muốn kéo thịt, nhớ lại một khoảng thời gian trong sáu năm trước, hăn lạnh lùng ngồi trên ghế sa lon, thái độ đối với mình nguội lạnh và dứt khoát, cô ta cắn chặt răng, tức giận khó khăn đứng lên, từng bước, từng bước đi về phía phòng đi, khi cô ta khẽ kéo cánh cửa ra, lúc chuẩn bị bước vào bên trong, lòng của cô đột nhiên đau đớn kịch liệt, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, những hình ảnh đau thấu tim gan, đóa hoa hồng, nở rộ, nhuộm máu, xé rách, cô ta tức giận, khóc lóc, sụp đổ gào thét: "Tôi muốn báo thù! Tôi nhất định muốn báo thù! Bất cứ kẻ nào cũng không thể vứt bỏ tôi! ! Tất cả các người đều có tội!"

Trong quá khứ, giống như độc thấm sâu vào máu, tưới lên thân thể của cô ta, mặt của cô ta, cả người của cô ta, trong nháy mắt gương mặt của cô ta kéo ra thành khuôn mặt khác, ánh mắt cô ta lạnh lẽo, đi tới trước gương trang điểm, ở trong bóng tối, nhìn gương mặt của mình, cô ta đau lòng

vươn tay, khẽ vuốt ve nó, đầu ngón tay quét qua lông mày, mắt, rồi đến lỗ mũi, cùng bờ môi khẽ gọi.

Cô ta cắn chặt môi, nước mắt lã xuống, sâu kín nhìn mình, đột nhiên bật cười, cười đến thỏa mãn, giống như ở trong gương, nhìn thấy một người khác, cô ta đang trong từng trận vỗ tay, đi lên bậc lĩnh thưởng, sau đó trong từng trận tiếng hoan hô, nhận lấy giải thưởng ảnh hậu, sau đó vui vẻ rưng rưng nhìn về phía mọi người, giơ lên cao cúp, mỉm cười thẳng lợi.

Trầm Ngọc Lộ bật cười, nước mắt lã xuống, vươn tay nhẹ sờ mình trong gương, hai mắt đột nhiên bắn ra tia sáng, cô ta lạnh lùng nói: "Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ báo thù cho cô. Chúng ta vì gương mặt này, hy sinh bao nhiêu chuyện, giết bao nhiêu người? Chúng ta nhất định sẽ thành công, Hàn Văn Hạo muốn từ trên người của tôi tìm đáp án, hãm đờng mơ, ngay cả ngón tay tôi cũng thay đổi, tôi sẽ cho các người xuống địa ngục. Tôi sẽ cho bọn họ chết một cách nhục nhã, mặc kệ là Tần Thư Lôi, hay Hạ Tuyết."

Ánh mắt cô ta đột nhiên sáng lên, như nhớ ra cái gì nhìn mình trong gương, mỉm cười nói: "Cô biết không? Sẽ phải hành động thôi. Tần Thư Lôi sẽ bị người xé mặt, xé thành nát tan tành, tất cả đều do Hạ Tuyết làm, cô biết không?"

Cô ta chợt cầm gương lên, nhìn người trong gương, nghiêng răng nói: "Đến lúc đó sẽ có kịch hay để xem! ! Tôi muốn xem một chút, trong mắt Hàn Văn Hạo anh, trừ Hạ Tuyết, Dạ Thiên Thiên, có Hồ Điệp tôi hay không! !"

Cô ta tức giận trừng mắt, ngẩng đầu lên, nhìn bên trong gương, giống như nhìn thấy được mình ngày trước xinh đẹp, lạnh lùng cắn răng lại nói: "Đừng tưởng rằng, tôi không biết cái nhà này có người đã tới! Bọn họ muốn tìm ra bí mật của tôi? Hừ! Chúng ta chờ xem! ! Hạ Tuyết, Tần Thư Lôi, các người chôn theo tình yêu Hàn Văn Hạo đi! !"

Sau khi sâu kín nói xong, dường như cô ta nghe thấy tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay, cô ta lập tức nhìn gương mặt trong gương, đang nhìn cô ta, mỉm cười nói: "Cô cũng biết sao? Cô cũng biết, Hàn Trung Trí phải người kích động chuyện của tôi? Dường như là một bí mật, không ai biết, không quan hệ gì, tôi sẽ trả thù, gặp nhau chăm sóc một chút! Sáu năm trước, tất cả tội lỗi, cũng sẽ kết thúc!"

Trái tim cô ta lạnh lẽo, tròng mắt, tay nắm chặt gương, cảm giác ở nơi nào đó run rẩy bất an, nhưng cổ ta găng cứng chặt rằng, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, thề: "Hồ Diệp tôi xin thề, tôi nhất định muốn phụ nữ của Hàn Văn Hạo anh, ném hết đau khổ! ! Sống không bằng chết! !"

Lúc này điện thoại vang lên, ánh mắt cô ta lạnh lẽo, cầm điện thoại di động lên, lạnh lùng đáp lời: "Ừm!"

"Ngọc Lộ." Lý Đạo diễn mỉm cười gọi cô ta.

Trầm Ngọc Lộ vừa nghe tiếng nói này, lập tức cầm điện thoại di động, vẻ âm hiểm độc ác trên mặt, khẽ lay động, như bông hoa rực rỡ, thậm chí hai tròng mắt hơi nheo lại, như một cô gái Nhật Bản, nhìn đạo diễn thật dịu dàng cười nói: "Lý Đạo diễn? Thế nào? Trẻ như thế nhớ tới tôi, tôi sẽ hiểu lầm a?"

"Đừng nói như vậy, chỗ tôi có một kịch bản, tên là “Song Thành Ký”, đặc biệt đang xem xét hai nữ chính, tôi nghĩ tới cô, sẽ tìm cô bàn chuyện này một chút!" Lý Đạo diễn mỉm cười nói.

"Ồ! ! Đây không phải là đơn giản? phim của Lý Đạo diễn, không dám từ chối! Tôi không cần nhìn kịch bản, tôi đồng ý rồi !" Trầm Ngọc Lộ ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười phong tình nói.

"Vậy thì tốt. Quyết định, qua hai ngày nữa, tôi sẽ bảo trợ lý đưa kịch bản cho cô, cô phải xem một chút, chúng ta sẽ nói chuyện thù lao đóng phim!"

Đúng rồi, nghe nói lần này giải thưởng Bách Hoa, cô và Hạ Tuyết là ứng cử viên sáng giá, cũng lọt vào vòng 4 nữ chính, tôi chúc mừng cô trước".

Trầm Ngọc Lộ không lên tiếng, nắm điện thoại, quẩn rũ chớp mắt một cái, dịu dàng nói: "Lý Đạo diễn, nghe nói ông và thầy của Hạ Tuyết, là bạn kết giao, giải thưởng Bách Hoa lần này, ông hi vọng tôi đoạt giải hay Hạ Tuyết đoạt giải?"

Lý Đạo diễn chỉ mỉm cười không lên tiếng, một lúc lâu, mới nói tiếp: "Cô đừng làm khó tôi, nếu có thể lựa chọn, tôi hi vọng các cô cũng có thể đoạt giải, đáng tiếc tôi không phải là giám khảo, không thể có hai giải! Được rồi, không nói trước được, chuyện này đã xác định rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức, xem kịch bản!"

"Tốt." Trầm Ngọc Lộ cũng mỉm cười đáp lời.

Lý Đạo diễn cúp điện thoại, Trầm Ngọc Lộ cầm điện thoại di động, hai mắt lập tức lạnh lẽo, nhìn mưa phùn bay tán loạn ngoài cửa sổ, hừ một tiếng, sâu kín nói: "Hạ Tuyết, cô thắng được tôi sao? Cô có thể thắng tôi sao? Chỉ bằng vào kỹ thuật diễn xuất của cô, có thể thắng tôi sao? Cô đừng mơ tưởng! Có Hồ Điệp tôi ở đây, giới phim ảnh Trung quốc, là của tôi!"

Đêm tối thăm thẳm, dường như không nghe được lời của cô ta, dường như không nghe được! Mưa đêm! Vẫn rơi!

Trong phòng tổng thống, xa hoa và tịch mịch, ánh đèn vẫn sáng, các người giúp việc cũng đi ngủ, chỉ có một mình Daniel, mặc áo sơ mi trắng, cổ áo hơi nới lỏng, quần tây màu xám tro, đứng trước bàn ăn phòng bếp, nhìn trước bàn đặt đồ dùng bằng sứ trắng và các loại quả thạch anh đã cắt xong, dưa xanh cắt sợi, cải trắng ngọt, chỉ thấy hẩn nhìn tất cả thức ăn trước bàn, ánh mắt lóe lên, cầm một cái tô thủy tinh, cùng một cái muỗng sứ trắng, đem tất cả rau quả màu xanh, màu trắng, xanh ngọc, xanh lá cây,

tất cả trộn chung một chỗ, sau đó cho vào một chút sốt salad, một chút sốt XO, sau đó trộn salad hoa quả.

Từ từ, một mùi thơm ngát dần dần lan ra.

Daniel cười khẽ, tiếp tục trộn, cho đến sốt salad thấm đều, mới cẩn thận đem ra đĩa.

Cánh cửa một tiếng, mở ra, mang vào tiếng mưa rơi, hần lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết toàn thân ướt đẫm đứng nơi hành lang, mặt mũi, khó chịu nhìn mình, hần đưa mắt chăm chú nhìn bộ dáng kia của cô, khẽ thở dài, cũng không nói lời nào, chỉ im lặng đi tới trước mặt của cô, Hạ Tuyết lại cảm giác mình quá nhỏ bé, cúi thấp đầu, tóc nhỏ giọt, rơi vào trên sàn nhà nhẵn bóng.

Daniel mỉm cười, tế nhị nhìn cô, suy nghĩ một chút, sâu kín nói: "Bảo bối, từ sau khi em về nước, đã lần thứ ba ướt róc rách đứng ở trước mặt của anh rồi."

Hai mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhưng không biết nên nói gì, thân thể run rẩy, có chút lạnh lẽo đứng tại chỗ.

Daniel hơi nghiêng mặt sang bên, nhìn bộ dáng của cô một chút, thở dài, lại nói: "Anh là một người không dễ dàng quay đầu nhìn lại quá khứ, nhưng hiện tại, anh thật có chút nhớ nhung quá khứ của em. Thậm chí phát hiện, những ngày lãng mạn, ngọt ngào, hạnh phúc ở Pháp, 6 năm qua bên nhau, cũng không sánh bằng, sáu năm trước, lúc em mang thai, nụ cười thật xinh đẹp".

Hai tròng mắt Hạ Tuyết nhấp nháy, sắc mặt bình tĩnh như tro tàn.

Daniel nhìn cô mờ mịt như vậy, hần khẽ cau mày, thở khẽ dài, không còn cách nào khác, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, im lặng dắt cô, đi vào phòng, chẳng qua bật một số ngọn đèn nhỏ không quá sáng, sau đó dẫn cô đi vào

phòng tắm, phát hiện hôm nay Thanh Nhã quên pha nước cho Hạ Tuyết, hẩn im lặng không lên tiếng, buông tay Hạ Tuyết, đi tới trước bồn tắm, nhẹ xăn ống tay áo, tự mình mở chốt nước nóng, thậm chí ngồi xổm xuống, vươn tay thử nước ấm.

Hạ Tuyết im lặng đứng bên cửa, nhìn Daniel nửa ngồi xuống quay mặt, phát hiện, gần đây hẩn thật yên tĩnh, thậm chí cũng không hỏi mình tối nay đi đâu, im lặng pha nước cho mình, hai tròng mắt của cô đỏ lên, nhìn hẩn nghẹn ngào, thật lòng nói: "Anh không cần để ý đến em nữa. thật sự không cần phải để ý đến em, em đã làm cho anh tan nát trái tim." (aiz, ta bắt đầu ghét HT!)

Daniel không lên tiếng, chỉ nhắc giỏ hoa hồng lên, nhẹ đổ vào trong bồn tắm, mới nói: "Hoa này là tối nay Hi Văn dầm mưa hái cho em"

Hạ Tuyết nhìn những cánh hoa đỏ tươi trong bồn tắm, cô đột nhiên sửng sốt.

Daniel lấy thêm chai tinh dầu hoa hồng, nhỏ vài giọt vào trong bồn tắm, rồi chậm rãi nói: "Hi Văn biết gần đây tâm tình của mẹ có thể không tốt, cho nên luyện xong đàn dương cầm rồi đi hái. Lúc bị cúp điện, anh cũng về sớm Cho nên vừa lúc nhìn thấy con bé hái hoa, người nhỏ nhỏ, che dù, đứng trong vườn hoa, hái từng đóa hoa, hái xong rồi, cầm về, đứng ở cửa, xé từng cánh từng cánh, vừa xé vừa nói cười với Thanh Nhã, mình rất thích"

Hạ Tuyết sửng sốt nhìn hẩn.

Daniel biết cô tò mò cái gì, bất đắc dĩ thở dài nói: "Khách sạn bị cúp điện, anh đoán ngay có việc xảy ra, vì sợ em lại chọc xì căng đan nữa, nên lúc đèn sáng lên, anh cũng đứng dậy đi".

Trái tim Hạ Tuyết bị đè nặng, cơn đau khổ thật lớn, chợt dâng lên toàn thân, cô lập tức nhào tới trước mặt của Daniel, vừa định vội vàng nói.

Daniel lại nhỏ xong hết tinh dầu, mới nhú nhú mày nói: "Thật sự anh đối với cách làm của Hàn Tổng Tài, có chút bất mãn, mặc dù biết hẳn trong hoàn cảnh bị bức bách, cũng có khả năng cứu vãn tất cả mọi chuyện, nhưng lại không để ý tới tình huống của bản thân em, cái này không ổn. Nhưng anh không có cách nào ngăn cản, bởi vì hai người yêu nhau, thúc đẩy hai người, không phải là bản thân, mà là tình yêu. Về mặt tình yêu đúng hay sai, luôn rất rõ ràng. Cho nên, anh chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ em không bị thương tổn."

Hạ Tuyết nhìn hẳn, nước mắt lặn xuống.

Daniel mỉm cười quay đầu, nhìn Hạ Tuyết, ướm dẫm nửa quỳ trước mặt của mình, hẳn đau lòng, vươn tay, bưng khuôn mặt của cô, sâu kín nhìn cô, bất đắc dĩ nói: "Làm thế nào để cho em hạnh phúc? Làm thế nào để cho em vui vẻ? Em nói cho anh biết, anh sẽ làm. Rốt cuộc anh phải làm thế nào để nói cho em biết, cuộc đời rất ngắn ngủi, thời gian vui vẻ rất ít, đối với một số người và một số chuyện, phải hiểu, phải học cách xử lý cơ trí một chút, em và anh tách ra, cuối cùng có một ngày, chúng ta phải chia tay nhau, lúc gặp thoáng qua, ai có thể ở lại để bảo vệ cho em đến phút cuối cùng? Ngay cả ảo tưởng quyền lợi tương lai của em, anh cũng không có, anh làm sao không lo lắng cho em? Chẳng lẽ sáu năm yêu em, chồng chất hạnh phúc và nụ cười, cũng không sánh bằng mấy ngày ngắn ngủi? Em không cần suy tính hạnh phúc của anh, nhưng em có thể suy tính hạnh phúc của em hay không? Ít nhất, lúc em muốn yêu, thì cứ yêu đi, lúc bị thương, thì phải khóc, nhưng đừng dầm mưa, bởi vì mới chưa lâu, trong sáu năm anh và em chung sống, ngay cả hai bàn tay nhỏ bé của em, anh cũng không để tổn thương, anh quý trọng em như vậy, chẳng lẽ trong mắt của em, anh không tồn tại một chút nào sao? Lúc em làm tổn thương mình, cũng không nghĩ tới anh một chút nào sao? Anh lo lắng, anh khổ sở, anh chờ đợi, cho đến một ngày, anh rời khỏi cuộc sống của em. Hạ Tuyết. Không cần làm tổn thương mình nữa, muốn xoay người, muốn tiến tới, phải dũng cảm một chút".

Nước mắt Hạ Tuyết lại tuôn ra như suối, nhìn hấn, kích động thân thể run rẩy khổ sở.

Daniel đau lòng nhìn Hạ Tuyết, thật lòng nói: "Tình yêu là gì? Tình yêu là phải đi về phía trước, anh yêu em, nhưng em không đáp lại, xin lỗi, anh vẫn yêu em. Cho nên bất kể là được ở bên nhau, hay chia, cũng là một loại yêu."

Hai mắt Hạ Tuyết sáng lên, nhìn hấn.

Daniel nhìn cô, bất đắc dĩ thở dốc một hơi, rốt cuộc đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, cuối cùng nhẹ nhàng đóng cửa lại, mặc cho Hạ Tuyết một mình đứng bên cạnh bồn tắm, nhìn trong bồn tắm, những cánh hoa hồng xinh đẹp bồng bềnh, cô sâu kín vươn tay, chạm nhẹ vào cánh hoa, giống như chạm vào linh hồn của hoa.

Daniel từng bước từng bước đi vào phòng của Hạ Tuyết, quay đầu, nhìn xuyên qua không gian u ám, nhìn chiếc giường nệm xa hoa trống rỗng, nhớ đến trước kia, Hạ Tuyết tựa vào trong ngực của mình, làm nũng nói: "Em thích biển, em muốn phòng kế bên biển, anh có đồng ý nhường cho em không? Con trai Tổng Thống"

Daniel nhìn tất cả không gian, cười khổ nói: "Em muốn cái gì, anh đều cho em, chỉ cần em được hạnh phúc".

Tiếng sóng biển truyền tiến tới, thổi màn lụa mỏng nơi cửa sổ, tung bay trong gió, giống như nữ thần tình yêu, uyển chuyển nhảy múa theo vũ điệu xinh đẹp của mình, nàng thần bí làm cho người ta mơ mộng, hấn nhìn chăm chăm không gian tịch mịch này, cuối cùng thầm lặng đi ra khỏi phòng, nặng nề thở dốc một hơi, rồi lại không yên tâm đi vào phòng của Hi Văn, nhìn cô bé đội mũ nhỏ, đã chìm sâu vào giấc ngủ, hấn dịu dàng cười khẽ, bước nhẹ vào phòng, đi tới bên cạnh cô bé, ngồi trước giường nệm, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, phát hiện cô bé và cha rất giống

nhau, làm việc có trật tự, cũng không rối loạn tí nào, nhưng ai có thể hiểu, giữa cha và con gái đều có một cái gì mềm mại và trái tim nhiệt tình?

Daniel lo lắng rất nhiều, ánh mắt nhấp nháy, suy nghĩ một chút, liền đứng lên, bước đi ra ngoài, vẫn đứng ở cửa phòng bên này, nhìn Hạ Tuyết đã nhanh chóng tắm xong tự lúc nào, mặc áo ngủ bông vải màu xanh dương, đứng ở ngoài cửa, nhìn hắn, cười gượng, nói: "Em. Em. Đói bụng."

Daniel cười như không cười nhìn cô.

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng nói với hắn: "Em thật sự đói bụng, muốn ăn chút gì đó."

Daniel chăm chú nhìn cô, đột nhiên cười khẽ, nói: "Đã nấu cháo cho em rồi. Đang ở phòng bếp."

Hạ Tuyết nhìn hắn, đột nhiên cười một tiếng.

Có chút đau đớn, người không dũng cảm, không chịu nổi, biểu hiện ra ngoài, khổ sở, giãy giụa, khóc lóc, suy sụp. Người dũng cảm, chịu đựng, quyết định phải tiến tới, mỉm cười tiến tới ! !

Sáng sớm, ánh nắng ban mai rực rỡ! bầu trời xanh thẳm, từng đám mây trắng bồng bênh! !

Hạ Tuyết đã thức dậy rất sớm, đi về phía cửa sổ sát đất, vươn tay lên, rèm cửa sổ màu tím đậm, soạt một tiếng kéo ra, lập tức thấy đá Nham trắng đứng cuộn trào, rất nhiều bọt sóng bắn tung tóe, bay lên không trung sôi sục tỏa ra, cô nhìn chăm chăm bọt nước trắng, đột nhiên nhớ đến mẹ mỉm cười nói với mình : "Tuyết Nhi, thật ra tên của con rất đẹp, bởi vì trên thế giới này, chỉ có tuyết, mới có thể từ mềm mại kết thành băng, trở nên cứng rắn nhất!"

Cô nghĩ tới những lời này, trong lòng kích động, lúc này tiếng gõ cửa cũng vang lên, cô xoay người lại, bất ngờ nhìn thấy Isha mặc T shirt màu đỏ rộng rãi, quần sọt màu đen, mang giày bốt đến gối, phía trên T shirt vẽ một bức hình con hổ đang giương nanh múa vuốt, hôm nay xem ra cô khí thế tràn đầy, Hạ Tuyết sững sờ nhìn cô, mỉm cười hỏi: "Ồ? Đây là thế nào?"

Isha vừa cầm túi giấy đi tới, vừa nhìn cô, tức giận nói: "Cho tới bây giờ cũng không có một ảnh hậu nào giống như cô vậy, di động tắt máy cơ đấy! Rốt cuộc bỏ qua bao nhiêu cơ hội hả?"

Hạ Tuyết sững sờ nhìn cô hỏi: "Thế nào?"

Isha đặc ý nhìn cô, mỉm cười giơ túi giấy trong tay lên, nói: "Tối hôm qua Lý Đạo diễn muốn tự mình nói với cô, ông ta quyết định muốn quay bộ phim “Song Thành Ký”, là bộ phim tình cảm trong tổ chức chống khủng bố, tôi xem trước kịch bản rồi, cảm thấy rất hay, nên giúp cô tiếp nhận rồi! ! Tôi muốn, còn một tháng nữa, sẽ phải tranh cử giải thưởng Bách Hoa, đến lúc đó tổ diễn kịch cũ tham dự, còn có tham gia tiết mục dự diễn, chuyện này đối với cô là một cơ hội rất tốt! Tôi cũng đã xem lịch trình quay “Trà Hoa Nữ” rồi, bởi vì Căn Nhu đã chết, cho nên tạm dừng lại, để tuyển người mới, Phó Thiên Minh muốn chọn diễn viên có kinh nghiệm, nhân vật em gái này, có thể sẽ mất một ít thời gian, tôi muốn tháng này, cô nhận “Song Thành Ký” trước, Lý Đạo diễn quay cũng rất nhanh! Có thể chỉ ba tháng là kết thúc, cô vừa quay xong, hẳn không có vấn đề!"

Hạ Tuyết là một người nghiêm túc trong công việc, mà tác phong của Isha, từ trước đến giờ cũng nổi tiếng rất mạnh mẽ, cô vừa nghe xong, liền mỉm cười nói: "Được rồi! Tôi nghe theo cô!"

Isha hài lòng mỉm cười.

"Nhưng." Hạ Tuyết kỳ quái nhìn về phía Isha, hỏi: "Bộ “Song Thành Ký” còn Nam chính và một nữ chính khác là ai ?"

Isha mỉm cười nói với cô: "Nam là Văn Vũ! Một nữ chính khác, tôi không rõ lắm, bởi vì tổ diễn kịch bên kia nói muốn chờ cô gặt đầu, mới mở hộp báo, sáng nay vội vã chạy tới, quên hỏi rồi".

Hạ Tuyết bật cười, tràn ngập mong đợi nói: "Một người khác là ai không quan trọng! Nhưng. Tôi lại có thể cùng đóng phim với Văn Vũ, thật sự là hoàn thành mơ ước của tôi sáu năm trước rồi."

"Tại sao không quan trọng?" Isha ôm vai, nhìn cô mỉm cười nói: "Ngược lại muốn xem, là ai sẽ là đối thủ cùng Hạ Tuyết tiếng tăm lẫy lừng quay bộ phim đặc sắc này!"

Phòng Phó Tổng Giám One-king!

Lynda cầm bản hợp đồng và tài liệu liên quan đến bộ phim “Song Thành Ký” lên xem, cô trừng mắt thật to, nhìn thấy tên nữ chính viết thành một hàng: Hạ Tuyết và Trầm Ngọc Lộ, trời ạ! ! Trời ạ! ! Lynda nhăn mặt, đem tài liệu nện xuống bàn, gào lên: "Tôi lại phải cùng cô gái chết tiệt Isha qua lại! Đây thật là kiếp trước oan gia a! ! Chẳng lẽ one-king và Toàn Cầu thật sự có thù sao? Mỗi ngày xúm lại, cũng không ngại buồn bực! ! Phiền chết rồi ! ! Trầm Ngọc Lộ, công việc này, tôi chết cũng không theo! !"

Hai phòng tổng thống, cùng lúc đó, trên sân thượng lớn!

Hai ảnh hậu Trầm Ngọc Lộ và Hạ Tuyết, không cùng không gian, cùng ngẩng đầu lên, đón gió biển mãnh liệt, nhìn trợ lý kinh ngạc hỏi: "Cùng ai đóng chung?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 485: Mang Thai?

Hạ Tuyết vừa nhìn nơi nào đó phía trước mặt, vừa cầm bánh trứng nhỏ, bỏ vào trong miệng, mặt không chút thay đổi.

Isha liếc mắt nhìn Hạ Tuyết, vội vàng cười ha hả, nói: "Ôi chào! Bảo bối, đây chỉ là công việc, mặc kệ cô ta là ai ? Nếu cô từ chối bộ phim này, họ còn tưởng rằng Hạ Tuyết cô sợ cô ta đó ? Chuyện cười! Tại sao chúng ta lại sợ cô ta? Đây là một thủ đoạn bịp bợm rất lớn! Hai ảnh hậu cùng đóng phim chung, hơn nữa cô ta còn là ảnh hậu Nhật Bản"

Hạ Tuyết không muốn nói chuyện, vẫn cầm bánh trứng, từng miếng, từng miếng bỏ vào miệng, nhớ đến ánh mắt của Trần Ngọc Lộ quyến rũ như con hồ ly, còn có hôm qua cô ta cùng Hàn Văn Hạo dính xì căng đan, nghĩ tới đây, cô nhường mày.

Daniel mặc áo sơ mi màu xanh dương đậm, âu phục màu đen, vô cùng phong độ đẹp trai tự mình pha trà lài cho Hạ Tuyết, đặt ở trước mặt của Hạ Tuyết, mỉm cười cúi đầu, hôn lên mặt của cô, ngồi bên cạnh cô hỏi: "Nói chuyện gì, nghiêm trọng như thế?"

Isha liếc mắt nhìn Daniel cưng chiều Hạ Tuyết, bộ dáng mê người kêu gọi, thật là làm cho người ta muốn say chết trong dáng vẻ đẹp trai của hắn, cô vẫn nhìn Daniel sau khi ngồi xuống, nhìn Hạ Tuyết, nụ cười vẫn dịu dàng như nước, giống như chồng nhìn vợ, cô cười khỏ, thật là cảm thán, người như vậy, tại sao lại chia tay ?

Hạ Tuyết nâng ly Trà, sau khi uống một hớp, dường như hơi hột nói: "Em mới vừa nhận một bộ phim, trong phim có hai nữ chính, một là em,

một là ảnh hậu Nhật Bản, Trần Ngọc Lộ, cô ta là khách mời danh dự"

Daniel nghe xong, nâng ly cà phê uống một ngụm, nhìn cô hỏi: "SO?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, vẫn ăn bánh trứng, cô cũng không biết tại sao không có hảo cảm đối với Trần Ngọc Lộ? Nhất là hôm qua cô ta cùng Hàn Văn Hạo truyền xì căng đan, hôm nay nếu mình cùng với cô ta chạm mặt, truyền thông lại muốn chế tạo đề tài đối với mình, cô thật sự phải bình tĩnh một chút, hơn nữa cô luôn có cảm giác, đóng phim chung với Trần Ngọc Lộ, tình huống sẽ không được yên ổn.

Daniel vừa ăn bánh mì sandwich, vừa nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Em ngại cái gì?"

Hạ Tuyết chỉ miễn cưỡng cười cười.

"Hey, em là diễn viên chuyên nghiệp." Daniel mỉm cười nói.

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn Daniel một cái, nhếch miệng mỉm cười.

"Mẹ. Mẹ phải quay phim mới à?" Hi Văn mặc áo len cao cổ màu trắng, váy ngắn sọc đen trắng, mang tất dài và đôi giày màu trắng, đang cầm đĩa thạch anh ướp lạnh mà hôm nay cô bé và PA-PA mình làm, đi tới trước bàn ăn, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm mẹ, nói: "Quay bộ phim mới gì vậy?"

Hạ Tuyết vừa nhìn thấy con gái bưng đĩa thạch anh, cô lập tức cầm cái muỗng, muốn xúc một muỗng thạch anh ướp lạnh, con gái đang cầm cái đĩa đi phía bên trái vừa đặt xuống, nhìn mẹ bĩu môi nói: "Đây là con và PA-PA cùng làm, tự mình lo cơm no áo ấm a!"

Hạ Tuyết nghe con gái nói, càng ngày càng giống người Trung Quốc, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của con gái, tràn đầy khí thế, cô đột nhiên cười một tiếng, đưa ra hai tay muốn véo lỗ tai con gái, Daniel lập

tức vươn tay, nhẹ nắm bả vai của cô, dịu dàng nói: "Đau lỗ tai, đây là thói quen xấu."

"Hừ!" Hi Văn đang cầm đĩa thạch anh, ngồi trên bàn ăn, cầm cái muỗng nhỏ, xúc một muỗng thạch anh, há to mồm tới ăn, vừa ăn vừa hỏi giống như người lớn: "Mẹ, mẹ vẫn chưa trả lời con, có phải mẹ muốn đóng không? Mẹ có thể đừng đóng phim tình cảm được không?"

Hạ Tuyết và Isha vừa nghe, buồn cười nhìn cô bé Hi Văn, Isha càng cười nhìn cô bé hỏi: "Bảo bối, tại sao cháu không thích mẹ đóng phim tình cảm hả? Người ngoài đều nói mẹ của cháu là diễn viên Trung Quốc, đóng phim tình cảm tốt nhất!"

Hạ Tuyết cũng tràn đầy tự tin nhìn con gái.

Hi Văn lại cầm cái muỗng, lại múc một khối thạch anh, nói: "Khóc là sở trường của mẹ mà, một con kiến chết, một chiếc lá rơi, mẹ cũng có thể khóc, cái này thì có khó khăn gì đâu? Hơn nữa, cháu không thích phim tình cảm, cả ngày khóc suốt suốt, cháu xem phim của người Trung Quốc, cảm thấy nước mắt người ta sao dễ dàng chảy xuống như vậy? Rõ ràng không cần khóc, lại khóc hơn nửa ngày! Tối hôm qua cháu xem một bộ phim thần tượng, người đàn ông kia mua cho cô gái đó một đóa hoa, cô ta cũng che miệng khóc đến khó coi, cháu xem phải cái đó thật buồn bực!"

Daniel bật cười, vừa ăn cháo, vừa nhìn Hi Văn.

Isha cũng bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hạ Tuyết chắc, chắc, chắc lắc đầu, không nhin được vươn tay, ngắt gương mặt con gái, nói tiếp: "Tại sao mẹ mang thai 10 tháng sinh ra loại người như con hả?"

"8 tháng!" Hi Văn nhanh chóng nhắc nhở mẹ, lại ăn một quả thạch anh nữa, thạch anh ướp lạnh này, cô bé càng ăn càng hài lòng.

"Mẹ mang thai 8 tháng, sinh ra con như vậy, nếu mang thai 10 tháng, không phải là thành yêu tinh sao?" Hạ Tuyết nhìn chăm chăm Hi Văn nói.

"Con thật sự rất muốn biết mang thai con 10 tháng, là cái dạng gì! Đáng tiếc con không có cơ hội này!" Hi Văn lại nói.

Hạ Tuyết “phù” một tiếng, lúc muốn nói chuyện, đột nhiên nướng mày, cảm giác dạ dày cuộn lên, cô nhăn mặt, che miệng, xông tới phòng tắm, Daniel và Hi Văn cùng tò mò nhìn bóng lưng gấp gáp của cô, Isha “ơ” một tiếng, vọt miệng nói: "Người này không phải mang thai chứ? Gần đây hay nôn!"

Daniel và Hi Văn cùng xoay đầu lại nhìn cô.

Isha nhìn bọn họ “a” một tiếng, có chút khó khăn nói: "OK! Tôi nói sai rồi!"

Daniel không lên tiếng, vẫn ăn bữa sáng, Hi Văn lại quay đầu, nhìn phòng khách trống rỗng.

Hạ Tuyết nằm trước bồn cầu, cố sức nôn mửa, mùi vị chua cũng tuôn ra, cô thở phì phò, cảm giác trời đất mù mịt, tựa vào trên bồn cầu, cả người rùng mình, Isha tò mò đi tới, nhìn bộ dáng kia của cô, tò mò nói: "Này! gần đây cô xảy ra chuyện gì? Nôn mửa như vậy, không phải là mang thai chứ?"

Hạ Tuyết lườm cô một cái, đột nhiên dạ dày lại sôi trào đến đáng sợ, lại nằm trên bồn cầu, vẫn nôn mửa, mặc dù biết không thể nào mang thai, nhưng vì hai lần cùng Hàn Văn Hạo ở chung một chỗ, lo lắng nguyệt sự tháng sau không tới, trong lòng của cô khẽ run lên.

"Cô có muốn đi bác sĩ xem một chút? Không phải dạ dày xảy ra chuyện gì chứ." Isha nhìn Hạ Tuyết kỳ quái nói.

Hạ Tuyết ôm bồn cầu, thở phì phò nói: "Có thể có chuyện gì? Chỉ cần không phải mang thai, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 486: Tin Cười

Hạ Tuyết quyết định nhận bộ phim này, cũng bởi vì con gái nói mình chỉ biết đóng phim tình cảm?

Cô lập tức thông báo Isha, quyết định tiếp nhận bộ phim này, buổi trưa hôm nay phải đi bàn chi tiết thù lao đóng phim, cho nên sau khi ăn điểm tâm xong, hôm nay chọn váy ngắn màu be theo phong cách cổ xưa, cô đứng trước kính toàn thân, sửa lại cổ áo màu trắng hai bên vai mình, nhìn người giúp việc lấy ra một đoạn gấm lớn màu đỏ thẫm bằng tơ tằm, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, cùng với Thanh Nhã, đem đoạn gấm lớn bằng tơ tằm từ từ bao quanh hông của cô, dần dần quấn chặt lại.

Hạ Tuyết hít vào một hơi thật sâu, hai tay không nhịn được soi gương khẽ vuốt ve bụng phẳng lì, không nhịn được nhớ tới, Hàn Văn Hạo mỗi lần tiến vào thân thể của mình, hai tròng mắt nóng rực, còn có cảm giác kích động chạy nước rút tiến vào, mỗi lần ở chung một chỗ tự nhiên như vậy, bất kể biện pháp phòng tránh nào, khẳng định ai cũng không nhớ, cô vuốt bụng, có chút mất hồn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cau mày nói: "Không thể nào Làm sao có thể?"

Thanh Nhã và hai người người giúp việc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, liền hỏi: "Tiểu thư, cô nói gì?"

Hạ Tuyết hơi bình tĩnh một chút, cười nói: "Không có gì! Có thể, tự tôi chọn mang giày, các người ra ngoài đi, xem chừng Hi Văn luyện Piano, đừng để cho con bé lười biếng".

"Vâng" Thanh Nhã dẫn hai người người giúp việc đi ra ngoài, Hạ Tuyết đứng trước kính toàn thân, rõ ràng cảm thấy không thể, nhưng lại cảm thấy trong lòng nao nao, liền đi tới trước bàn trang điểm, nắm lên điện thoại di động, tìm số điện thoại của Hàn Văn Kiệt.

Bệnh viện

Hàn Văn Kiệt đang xem bệnh nhân, nghe điện thoại di động kêu, lấy ra xem, là điện thoại Hạ Tuyết, hắn để cho chuông điện thoại reo, bình tĩnh xé toa thuốc trong bệnh án, nhìn lão bà mỉm cười nói: "Không có chuyện gì, bà cầm toa thuốc đi lấy thuốc là được, nhớ đem theo bảo hiểm xã hội, đừng như lần trước không mang theo, như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền"

"Tốt. Cám ơn cháu" Lão bà nghe lời đứng lên, cầm đơn thuốc đi ra ngoài, Hàn Văn Kiệt mỉm cười cầm điện thoại di động lên, đưa mắt nhìn bà lạo rỏi đi, nhấn nút nghe, đáp lời: "Xin lỗi, chờ lâu, lúc này có một bệnh nhân"

Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, nghe giọng nói của Hàn Văn Kiệt, không nhìn được mỉm cười, nói: "Không có gì, biết anh sẽ không thể không nhận điện thoại của tôi."

"Cô tìm tôi có chuyện gì sao?" Hàn Văn Kiệt nghe giọng nói của Hạ Tuyết có chút không ổn, mỉm cười hỏi.

"Ách." Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, suy nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng cười nói với hắn: "Gần đây trong người tôi có chút không tốt, ăn cái gì nôn ra cái đó"

Cô nói xong mặt đỏ lên, ngay sau đó cùng hắn nói: "Không phải mang thai!"

Hàn Văn Kiệt nắm điện thoại cười khẽ, nhìn y tá ngoài cửa nháy nháy mắt, tạm thời không chẩn bệnh, dịu dàng nói: "Tôi không nói cô mang thai,

ngoại trừ nôn mửa ra, cô còn có những bệnh trạng khác không?"

Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không có, chỉ nôn mửa thôi. Ăn vào giống như ngồi tàu cao tốc, thật khó chịu."

Hàn Văn Kiệt suy nghĩ một chút, nói: "Có thời gian, cô tới bệnh viện kiểm tra".

"A!" Hạ Tuyết ngại phiền toái nói: "Không cần! Cũng chỉ là buồn nôn thôi. Có thể là gần đây ăn thức ăn lạnh tương đối nhiều, từ trước đến giờ dạ dày tôi bị hàn, lúc mang thai Hi Văn, ăn rất nhiều củ cải trắng!"

Hàn Văn Kiệt nhướng mày, mỉm cười nói: "Đây không phải là lý do. 3 giờ chiều mai, tới phòng tìm tôi."

"Không cần." Hạ Tuyết lập tức nói.

"Cô không còn là cô gái 19 tuổi nữa, thân thể của con người trưởng thành theo tuổi tác, sẽ dần dần trở nên yếu đi, hướng chi, tôi vẫn không yên lòng lúc cô mang thai Hi Văn, không bồi bổ thân thể cho tốt, sức miễn dịch không quá mạnh, gần đây tôi còn muốn nói cho cô, tốt nhất dùng thuốc bắc điều trị thân thể một chút." Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói.

Hạ Tuyết nghe lời của hắn, bất đắc dĩ cười nói: "Anh cũng phải kết hôn, còn nhớ tới chuyện của tôi làm gì?"

Hàn Văn Kiệt cúi đầu, sắp xếp bệnh án ngay ngắn, chậm rãi nói: "Đây là hai chuyện khác nhau, đừng cãi lại"

"Hôn lễ của anh chuẩn bị thế nào rồi? Nhất định rất sang trọng chứ?" Hạ Tuyết mỉm cười hỏi.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Chuyện này, đều do Mộng Hàm xử lý, tôi gần như không có thời gian, cô biết tôi rất bận mà, cho nên sẽ không vì chuyện như vậy làm phiền tôi".

Hạ Tuyết nghe xong, mỉm cười nói: "Anh thật là có phúc, cưới một người vợ tốt, Mộng Hàm tiểu thư và anh thật sự là trời sinh một đôi".

Hàn Văn Kiệt nắm điện thoại, hai mắt bình thản xẹt qua một tia ngọt ngào, sau đó nói: "Cám ơn cô".

"Được rồi, ngày mai tôi nghe lời anh, ngoan ngoãn đi bệnh viện đi xem, xế chiều hôm nay tôi còn có việc, cho nên tôi đi trước." Hạ Tuyết mỉm cười lại nói.

"Tốt." Hàn Văn Kiệt mỉm cười cúp điện thoại, sau đó bình tĩnh vươn tay chuẩn bị móc cây bút trong túi, không ngờ lại không cẩn thận làm rơi bóp tiền xuống đất, hấn cong người xuống, nhặt lên bóp tiền kia, mở ra, liền thấy hình Mộng Hàm, đứng dưới cây hoa anh đào, mặc váy dài màu trắng, tóc ngắn, xinh đẹp tươi trẻ nhìn ống kính, mỉm cười. Hấn nhìn hình vợ chưa cưới, trong hai tròng mắt lướt qua ánh sáng thâm thúy, trong tĩnh mịch che giấu rất nhiều chuyện xưa, ngày chuyện xưa, có quan hệ đến tuổi trẻ, theo đuổi, chia tay, chờ đợi, bỏ lỡ. Tất cả chuyện xưa, tất cả biến thành ảo ảnh.

Hấn không lên tiếng, chỉ im lặng đóng bóp tiền lại, cầm bút lên nói: "Người kế tiếp"

Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn mặt biển mênh mông ngoài cửa sổ, không khỏi nhớ lại nhiều năm trước, buổi sáng Tuyết rơi, mình kéo hành lý rời khỏi bệnh viện, làm bạn với mình, chỉ có dấu chân, bởi vì tách ra quá khổ sở, đau lòng cũng không thể chịu đựng nỗi đau lòng như vậy.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn Isha đẩy cửa đi vào, nhìn mình mỉm cười nói: "Phải lên đường rồi"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, liền gật đầu, nói: "Tốt!"

“Song Thành Ký” để cho đạo diễn Lý Vũ làm đạo diễn, hẳn là đạo diễn trường phái chủ nghĩa hiện thực, bộ phim lấy tổ chức khủng bố làm đề tài điện ảnh, tham gia trong tổ chức chống khủng bố vai Vi Giai (Trần Ngọc Lộ đóng) cùng tổ chức khủng bố vai Tử Hàm (Hạ Tuyết đóng) triển khai một cuộc gió tanh mưa máu, đấu trí, đấu dũng, chiến tranh, mà trong quá trình này, Tổ chống khủng bố Hạo Hiên (Văn Vũ) và Vi Giai, nguyên là tình lữ say đắm, nhưng trong quá trình điều tra, đã đem lòng yêu Tử Hàm trong Tổ chức khủng bố, từ đó hai người có một tình yêu long trời lở đất, bộ phim này dính đến nhiều cảnh nổ, hai nữ chính gặp nhau trong một tác phẩm, thể hiện bản lĩnh, mà vai diễn Tử Hàm - Hạ Tuyết và vai diễn Vi Giai - Trần Ngọc Lộ, hai người chạm mặt nhau trong biển, Trung tâm hội triển lãm và toà nhà cao tầng, có nhiều cảnh đánh nhau, còn có rất đông cảnh sát phối hợp trong bộ phim này, mà nguyên ý tự trả tiền để tham gia diễn xuất, có thể nói là vô cùng thú vị!

Tuồng vui này, đạo diễn Lý Vũ tiêu tốn hết 3 tỷ bạc, phá kỷ lục hàng năm, hơn nữa, lần này danh tiếng lớn mạnh, hai ảnh hậu lớn và ảnh đế nổi tiếng cùng nhau hợp tác, đề tài vô cùng hấp dẫn rất nhiều phóng viên xông xáo canh giữ bên ngoài phòng làm việc Cinemax, đợi đến lúc Hạ Tuyết đi tới Cinemax, đã tập trung rất nhiều phóng viên, Hạo Vũ lái xe, cùng Niệm Niệm cùng quay đầu nhìn Hạ Tuyết, cô vẫn ngồi bên cửa xe, vén rèm cửa sổ màu xanh lá cây có chút ánh sáng mờ nhạt, giành thời gian xem từng tờ từng tờ kịch bản.

Isha ngồi bên cạnh, giống như muốn lấy lòng với Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Vai diễn này cũng chỉ là an bài tạm thời, sau đó còn có thể bàn lại".

Hạ Tuyết không lên tiếng, vẫn xem kịch bản, một lúc lâu, mới nói: "Cô sợ cái gì?"

Isha thật không hiểu nhìn Hạ Tuyết nói: "Tại sao. cô muốn đóng vai Tử Hàm?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ngoài cửa sổ một chút, phóng viên đang ở bên ngoài Cinemax, khắp nơi sôi nổi, cô liền hỏi: "Văn Vũ có tới không?"

Isha nói: "Không có. Nghe nói hôn sự của người con thứ ba của nhà họ Hàn gần kề, trên dưới nhà họ Hàn đều bận rộn, hai người anh trai, Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Vũ tự mình nhúng tay, tổ chức hôn lễ cho em trai, có lúc tôi suy nghĩ, ông già họ Hàn này, làm cho người cảm giác, mặc dù cứng rắn đáng sợ, nhưng người con thứ ba của ông ta, khí chất không giống như tất cả con em nhà giàu khác, ngày ngày cả trong lẫn ngoài tranh đoạt gia tài, huyên náo bể đầu chảy máu, ngược lại anh em hòa thuận, thật sự khó có được."

Hạ Tuyết nghe xong, nhìn phóng viên đẩy đẩy chen chen ngoài cửa sổ, nhớ tới mình đến nhà họ Hàn, trước bàn ăn, lời nói của Hàn Văn Hạo rất kiên quyết, trong lòng của cô không khỏi căng thẳng, vì hai em trai, người đàn ông này thật hy sinh rất nhiều, cô không khỏi cảm thán thở ra một hơi, lúc muốn xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng nhìn màn hình TV nhỏ bên trong chiếc BMW cao cấp, đang phát hình tin tức một kênh giải trí, bên trong màn ảnh Thiến Vân, là thế hệ mới của giới showbiz, vừa từ trong đài truyền hình ra ngoài, sau đó bị phóng viên phỏng vấn, nghe nói cô muốn đi làm dâu phụ cho người chị em tốt Mộng Hàm, liền hỏi một chút thông tin về người con thứ ba của nhà họ Hàn, Thiến Vân không nói nhiều, nhưng có phóng viên lập tức nắm chặt thời cơ hỏi: "Thiến Vân, tôi sớm đã nghe người nhà họ Hàn phát tin tức, mừng 8 tháng sau, người con cả của nhà họ Hàn, Hàn Tổng Tài, cũng chính thức hợp tác dự án ngân hàng thế giới giữa

hai nhà Tần - Hàn trong ngày cử hành hôn lễ, cô có nghe một chút tin tức nào không?"

Bên trong buồng xe nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, nổi lên rất nhiều không khí cổ quái, Isha lập tức quay đầu nhìn Hạ Tuyết!

Hai tròng mắt Hạ Tuyết lạnh lùng, vẫn nhìn phía ngoài cửa sổ, đầu ngón tay đang khẽ run, đột nhiên một đoàn không khí từ thế giới bên ngoài, âm ỉ đè nén trái tim cô, như sắp nổ tung!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Tiến Hành Hôn Lễ

Hạ Tuyết vừa đi ra khỏi xe, lập tức bị phóng viên xông tới hỏi chuyện liên quan đến hôn sự của Hàn Văn Hạo, là vợ trước của Hàn Tổng Tài, mẹ của đứa bé, là người Hàn Tổng Tài không thể bỏ qua trong cuộc đời, đối với tin tức hôn sự của hần lần này, có ý kiến gì không?

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ cúi đầu, dưới sự hộ tống của hộ vệ, từng bước từng bước đi vào trong, trên mặt hoàn toàn lạnh lùng.

"Hạ Tuyết, nghe nói cô còn tình cảm đối với Hàn Tổng Tài, vậy lần này hần kết hôn, cô có chúc phúc cho hần không? Hay không chúc phúc chứ? Như vậy quá hẹp hòi rồi !" Một lão phóng viên cầm ống nói bắt đầu ném ra lời nói bén nhọn, Isha lập tức tháo mắt kính, đứng bên trong đám người chen lấn, chỉ vào người phóng viên kia, tức giận nói: "Ông có ý gì? Ông đại diện cho truyền thông hay tạp chí hay sao? Nói ra những lời này?"

Lão phóng viên không để ý tới Isha, lại cầm ống nói hướng về phía Hạ Tuyết nói: "Hạ Tuyết, cô nói một lời đi!"

Hạ Tuyết thật sự bất đắc dĩ, chỉ đành phải đứng bên trong đám phóng viên, đối mặt với rất nhiều đèn flash, cô ngẩng đầu lên, đối mặt với ống kính, nhàn nhạt mỉm cười nói: "Đối với hôn sự của Hàn Tổng Tài, trước mắt tôi còn chưa nghe nói, cho nên không dám suy luận phán đoán, nhưng nếu tin tức này là thật, như vậy tôi chúc phúc cho bọn họ, trên thế giới này, lại thêm một cặp đôi hạnh phúc mới"

Các phóng viên nghe xong, vẫn cầm ống nói, muốn phỏng vấn, Isha lập tức dẫn hộ vệ, đẩy tất cả bọn họ ra, một đường hộ tống Hạ Tuyết đi vào

Cinemax.

Tất cả sự việc xảy ra, trong đầu Hạ Tuyết kêu ong ong, nhưng sắc mặt bình tĩnh nhớ đến ánh mắt nóng bỏng dưới tàng cây hoa anh đào, hai tròng mắt thâm tình trong quán lẩu, trong lòng của cô chua chát, nước mắt ở trong hốc mắt hơi run rẩy, biết có một số chuyện phải kết thúc, nhưng nếu như ứng phó không kịp sẽ vấp ngã, bởi vì không hề dự báo trước, cho nên ngã không nhẹ, cô nở nụ cười tự giễu.

Trầm Ngọc Lộ cũng ở trong tiếng kêu gào của đám phóng viên, mặc váy ngắn da beo bó sát người, bên ngoài khoác áo da màu đen lệch vai, mang giày cao gót 12 cm, đi xuống xe, không chút để ý phóng viên hỏi, đi vào Cinemax, liếc mắt một cái nhìn thấy chiếc xe BMW cao cấp đưa Hạ Tuyết, dưới ánh mặt trời lóe sáng, cô ta lạnh lùng cười một tiếng.

Trợ lý đứng bên cạnh cô ta, mỉm cười nói: "Lần này cô và Hạ Tuyết hợp tác, bị truyền thông tham dự vì tác phẩm đỉnh cao! Tất cả mọi người đều mãnh liệt chế tạo đề tài giữa cô và cô ấy!"

Trầm Ngọc Lộ mặt lạnh ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: "Chuyện cười! Chỉ bằng chút tài mọn của Hạ Tuyết, cũng muốn tranh với tôi? Cô ta có tư cách gì? Tôi muốn đi vào chính thức gặp cô ta!"

Cô ta nói xong, không bao lâu, đi vào phòng làm việc của tổ diễn kịch "Song Thành Ký", lúc này, đã thấy đạo diễn Lý Vũ đang mặc com lê màu xám tro, ngồi trước bàn làm việc chữ nhật, trong tay đang cầm một cốc mì ăn liền, ngồi bên cạnh nhà biên kịch, Phó Đạo Diễn, Giám chế, và Hạ Tuyết, bên cạnh còn hai vị trí trống.

Trầm Ngọc Lộ liếc mắt nhìn chỗ trống đối diện Hạ Tuyết, hai tròng mắt của cô ta hiện lên âm trầm, nhưng vẫn mỉm cười chào hỏi với đạo diễn, Giám chế.

Hạ Tuyết cầm kịch bản, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trần Ngọc Lộ, cũng lập tức đứng lên, nhìn Trần Ngọc Lộ mỉm cười vươn tay nói: "Cô khỏe chứ! Rất vui được hợp tác cùng cô lần này, có thể có cơ hội học tập cô, đây là vinh hạnh của tôi".

"Cô quá khách sáo" Trần Ngọc Lộ cũng mỉm cười nhìn cô, vươn tay nói: "Cô tốt nghiệp từ học viện, thực lực không tầm thường, hi vọng lần này chúng ta hợp tác vui vẻ, chỉ tiếc trong phim chúng ta diễn kẻ thù, tranh đoạt một người đàn ông. . . . Cuối cùng vẫn là cô thắng, nếu cô không muốn đổi vai"

Hạ Tuyết nhìn cô ta một cái, cảm thấy trong hai tròng mắt quyến rũ xinh đẹp, lóe một tia khiêu khích, đang muốn nói tiếp, đã nghe Lý Đạo diễn bảo bọn họ cùng ngồi xuống, khom người hai tay chống trên mặt bàn, nhìn hai người, mỉm cười nói: "Lần này “Song Thành Ký” có hai nữ chính, Vi Giai và Tử Hàm, trong bộ phim này, là nhân vật quan trọng nhất, bất kể là một bên chính nghĩa, hay một bên là tổ chức khủng bố, cũng cường điệu nội tâm đua giỡn biểu diễn vượt qua thử thách, ngôn ngữ tay chân đến nơi, tôi đã từng xem qua diễn xuất của các cô, cảm thấy ở phương diện này, các cô biểu diễn tốt nhất, cho nên lần này tìm các cô, một là nói đến việc ký hợp đồng, hai là quyết định cuối cùng với vai diễn hai người nữ chính Vi Giai và Tử Hàm. Tôi và nhà biên kịch không cùng cách nhìn, nhưng cuối cùng quyết định Hạ Tuyết diễn Tử Hàm, ngọc lộ diễn Vi Giai, các cô đối với sự sắp xếp này, có ý kiến gì không?"

Hạ Tuyết và Trần Ngọc Lộ liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng che giấu ánh sáng không thỏa hiệp chút nào, mỉm cười.

"Nếu các cô cũng không có ý kiến đối với sự sắp xếp vai diễn lần này! Chúng ta sau đó sẽ ký hợp đồng!" Đạo diễn rất hài lòng nói với bọn họ.

"Đúng rồi!" Trần Ngọc Lộ mỉm cười cầm hợp đồng, ngẩng đầu nhìn đạo diễn nói: "Tổng Tài one-king chúng tôi, Văn Vũ đâu? Hôm nay là ngày

quan trọng như vậy, tại sao hăn không tới?"

Đạo diễn và Văn Vũ cũng quen biết, mỉm cười nói với các cô: "Văn Vũ đã biết phải diễn chung với cô, nhưng hôm nay hăn phải đi thử đồ phù rế, cho nên không có thời gian !"

Isha nghe, đứng phía sau, mỉm cười nói: "Không thể nào? Mấy ngày nữa Em trai hăn cũng phải kết hôn, bây giờ mới thử đồ phù rế ?"

Lúc này, Lynda vừa đi vào tổ diễn kịch, vừa đi đi vào vừa nói: "Lần trước hăn thử là cho em trai, hôm nay thử là cho anh trai"

Hạ Tuyết nhìn cô, sắc mặt không nhin được cứng ngắc, không nhin được ho khan một tiếng.

Trầm Ngọc Lộ giống như rất quan tâm nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Cô làm sao vậy? Không thoải mái à?"

Hạ Tuyết vừa gạt khăn giấy, ho khan mấy cái, vừa nói: "Sáng nay, có chút nghẹt mũi, nhưng không để ý, lúc này lúc tới, cảm thấy cổ họng đã ho nhẹ. Có thể bị cảm lạnh một chút".

Trầm Ngọc Lộ nghe xong, đôi mắt quyến rũ nhấp nháy, nhìn bộ dáng Hạ Tuyết cầm khăn giấy che miệng ho khan nói: "Cô phải cẩn thận bảo vệ tốt cho mình a Bệnh khuẩn và ma quỷ giống nhau, thâm nhập rất đáng sợ"

Hạ Tuyết vừa ho khan, vừa nói: "Cám ơn cô. Tôi sẽ cẩn thận!"

"Tốt lắm!" Đạo diễn cũng mỉm cười vỗ tay, nhìn bọn họ nói: "Tiếp theo chúng ta ký hợp đồng, bắt đầu mời người chọn ngày, cúng bái thần linh làm nghi thức ghi hình! Đây là hợp đồng lần này, các cô tự mình xem qua một chút, chúng ta sẽ triệu tập phóng viên chính thức ký hợp đồng!"

Lynda và Isha nghe xong, liền tiến lên một lượt, cầm lấy hợp đồng tự mình xem, Trần Ngọc Lộ và Hạ Tuyết hai người nhìn nhau, đây là lần đầu tiên bọn họ chính thức nhìn đối phương! Trần Ngọc Lộ cố ý bộc lộ nhất định sẽ thắng, nhưng Hạ Tuyết chỉ khẽ mỉm cười, cho tới bây giờ cô vẫn là một người khiêm tốn, chỉ nhằm vào tác phẩm, bản thân thích diễn tốt tác phẩm là đủ rồi! Đây là hòa mình vào tác phẩm, thái độ chân thành nhất!

Nhưng trên thế giới này có rất nhiều loại thái độ, chỉ cần bạn thành công, thái độ của bạn chiến thắng! Chỉ cần bạn thất bại, thái độ của bạn là sai lầm !

Sau khi ký hợp đồng xong, Trần Ngọc Lộ và Hạ Tuyết cùng đi ra Cinemax, lúc này đã tụ tập rất nhiều người hâm mộ nhận được tin tức, do bộ phim “Dịu dàng” của Hạ Tuyết được công chiếu lần lượt ở trong nước, cho nên người hâm mộ càng ngày càng nhiều, phim của Trần Ngọc Lộ cũng ở trong nước dần dần chiếu, hơn nữa cô ta trở về nước đã lâu, tham gia không ít hoạt động từ thiện và những quảng cáo lớn, còn nhận chuyên gia phỏng vấn của Đài Truyền Hình và radio, một loạt hoạt động, làm cho cô ta tụ tập không ít người hâm mộ, cho nên khi họ đi ra, đã thấy tất cả fans hâm mộ của hai người, giờ cao áp-phích của các cô phát cờ hò reo, bên Trần Ngọc Lộ cờ tung bay kêu to: "Ngọc lộ —“Song Thành Ký” cố gắng lên! ! Chúng tôi ủng hộ cô! Chúng tôi yêu cô! !"

Người hâm mộ bên Hạ Tuyết do một cô gái tóc ngắn dẫn đầu, chỉ thấy nàng mặc váy ngắn thiên nga màu hồng, má trái dán nhẹ một chữ tuyết màu trắng, cờ tung bay dẫn đám người hâm mộ, lớn tiếng kích động hô hào: "Hạ Tuyết —— chúng tôi yêu cô ——“Song Thành Ký” tất thắng! ! giải thưởng Bách Hoa tất thắng! !"

"Phi! ! Ngọc lộ chúng ta nhất định sẽ là ảnh hậu giải thưởng Bách Hoa ! !"

Đám fans hâm mộ đối phương chỉ vào cô bé kia, tức giận kêu to: "Ảnh hậu nhất định sẽ về Ngọc Lộ chúng ta! !"

"Hạ Tuyết tất thắng! ! giải thưởng Bách Hoa tất thắng! !" Cô gái đứng trước mọi người, giơ cờ đỏ và poster cao hơn nữa, khàn giọng hô lên: "Cố gắng lên! ! Hạ Tuyết ——"

Đám fans hâm mộ hai bên quây lặt trời! Hạ Tuyết đối mặt tình huống này vẫn là lần đầu tiên, bởi vì ngoại trừ quay phim, cô rất ít tham gia các hoạt động, cũng ít tiếp xúc với người ái mộ, nhưng hôm nay có hơn ngàn người hâm mộ tới hiện trường, cô vẫn là lần đầu tiên, nhưng mà ngược lại lần này đám fans hâm mộ cứu cô, để cho cô không bị phóng viên nhắc lại câu hỏi liên quan đến hôn sự của Hàn Văn Hạo, cô thờ phào nhẹ nhõm, tính dưới sự bảo vệ của đám hộ vệ và Isha, đi vào xe BMW, không ngờ người hâm mộ quá nhiều, đem cô và Ngọc Lộ bên kia tất cả đều chen lấn không thể nhúc nhích, cả người đầy mồ hôi kẹp trong đám người, nhích từng bước di chuyển về phía trước! !

Các phóng viên lập tức căn cứ vào hai nhóm fans hâm mộ mãnh liệt chế tạo đề tài, lại cùng Giám chế tán gẫu một lát, cố ý thả ra rất nhiều tin tức, thậm chí trang đầu tin tức đã bắt đầu nói các cô bất hòa, mượn tình thế lần này để lăng xê “Song Thành Ký” nổi tiếng! ! Viết như vậy, liên như vậy, khi Trầm Ngọc Lộ và Hạ Tuyết cùng ngồi lên xe BMW thì tình huống của hai người bọn họ đã tạo thành thế đối lập! !

Hạ Tuyết ngồi vào xe BMW, nhìn rất nhiều người hâm mộ vì gặp mặt mình một lần, thậm chí có một số người kích động bật khóc, phe phẩy áp-phích của mình, kêu to: "Hạ Tuyết! ! Cố gắng lên! ! Chúng tôi ủng hộ cô! ! Cô mãi mãi là diễn viên giỏi nhất! !"

Có một bóng dáng rất quen thuộc, nữ sinh tóc ngắn, đôi mắt to sáng, ở bên trong đám người hâm mộ, cắn răng cố gắng chen qua bên này xe, cầm trong tay một bình thủy kêu to: "Hạ Tuyết —— tôi nghe có một người đại diện nói cô thích ăn trứng cá! Sáng nay tôi nói bà nội của tôi làm cho cô đây! ! Hạ Tuyết ——"

Hạ Tuyết lập tức nhìn nữ sinh kia, nhìn cô đẩy đẩy chen chen, hai mắt kích động đến đỏ bừng, cố gắng đi tới thì bị người kéo rơi áo khoác ngoài, nhưng vẫn giơ cao bình thủy, Hạ Tuyết nhìn chòng chọc bộ dáng kia của cô, liền nhớ đến, cô chính là cô gái nhỏ ngày đó ở quán lẩu, tên là Đan Đan, dưới tình huống Isha không kịp ngăn cản, cô tự mình mở cửa xe BMW, đám người hâm mộ hưng phấn nhào về phía trước mặt cô kêu to, thì cô tự mình đưa hai tay, dưới sự bảo vệ của hộ vệ, mỉm cười nhận lấy bình thủy trong tay Đan Đan vừa nhào tới nói: "Cám ơn cô! Đan Đan."

Đan Đan có chút sửng sốt, dưới tình huống bị người hâm mộ chen lấn trái đẩy, phải chen, bên trong tiếng kêu gào, lần đầu tiên chính mắt, nhìn thấy Hạ Tuyết người mặc quần áo hoa lệ, khuôn mặt mỹ lệ vẫn không son phấn, cùng hình ảnh đôi tình nhân tối hôm qua ở bên trong quán, người đàn ông đẹp trai bên cạnh cô gái xinh đẹp hiện lên, cô lập tức bụm chặt miệng, kích động nói không ra lời, càng không ngừng dậm chân, khóc kêu to: "Tối hôm qua là cô sao? Tối hôm qua thật là cô sao?"

Hạ Tuyết mỉm cười, hộ vệ mạnh mẽ hộ tống, đưa vào trong xe BMW, cô mạnh mẽ ngăn cửa đóng lại, ôm bình thủy, nhìn Đan Đan ngoài cửa, mỉm cười nói: "Cô yên tâm! Tôi sẽ cố gắng! Trứng cá ăn rất ngon! Bình thủy tôi rửa sạch, sẽ tự mình trả lại cho cô. Trở về đi thôi, mọi người cũng trở về đi thôi. Tôi sẽ diễn xuất thật tốt, không phụ lòng mong đợi của các bạn."

Đan Đan càng nghe càng kích động, muốn vươn tay, bắt tay Hạ Tuyết, lại bị hộ vệ đỡ ra, đóng chặt cửa xe, xe chậm rãi chạy thẳng đi phía trước, tất cả người hâm mộ vừa vỗ cửa xe, vừa kêu to: "Hạ Tuyết — cố gắng lên — chúng tôi vĩnh viễn yêu cô — Hạ Tuyết —"

Hạ Tuyết ôm bình thủy, nhìn phía ngoài cửa sổ có rất nhiều người hâm mộ, hai tròng mắt của cô không khỏi ửng đỏ, ngoài cửa sổ tiếng gió và tiếng kêu gào của người hâm mộ cùng nhau truyền đến.

Isha cũng nhìn nhóm fan ngoài cửa sổ, xúc động nói: "Ngôi sao là như vậy, khi cô chỉ còn hai bàn tay trắng, có lẽ làm bạn với cô, chỉ còn những âm thanh đáng yêu kia thôi"

Hạ Tuyết đón gió quay đầu, nhìn người hâm mộ cách mình càng lúc càng xa, trong lòng của cô đột nhiên mê mông vô cùng, có một loại kích động, có một loại cảnh giới, đột nhiên làm cho linh hồn của mình bỗng bồng bềnh, trên thế giới này nhẹ nhàng bay, có chút bi thương đang dần dần dâng lên, tất cả quay về quá khứ Cô ngẩng đầu lên, nhìn gió lùa phất phới ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Bắt đầu từ bây giờ, khởi động tất cả công việc cho tôi đi, đại diện phát ngôn, quảng cáo, thông báo, thăm hỏi, tất cả lời mời kịch bản, tất cả để tôi xem qua, tôi muốn bận rộn với công việc, nếu không bận rộn, thì có lỗi với những gì tôi đã từng cố gắng và tất cả tổn thương đã chịu đựng! ! Bắt đầu từ hôm nay, tương lai của tôi, tôi sẽ tạo ra! !"

Isha cùng Hạo Vũ và Niệm Niệm cùng nhìn cô!

Hai tròng mắt Hạ Tuyết chăm chú nhìn bầu trời xanh bao la, mây trắng bay phía ngoài cửa sổ, chậm rãi, nhắm mắt lại, hưởng thụ cơn gió mát mẻ, biết thời gian vô tình âm thầm lướt qua bên cạnh mình.

Năm ngày sau là hôn lễ của người con thứ ba nhà họ Hàn, địa điểm hôn lễ, ở sân golf rất lớn của Hàn gia! ! Đây là sự kiện quan trọng của thành phố, giới y học, giới doanh thương, giới chính trị, tất cả mọi người đến chúc mừng trước, vì ông ngoại của Mộng Hàm, thậm chí cùng hoàng tử của nhiều nước có mối quan hệ rất tốt, cho nên lần này trong tân khách, có rất nhiều hoàng tử của các nước, hơn nữa khu biệt viện của Hàn gia, gần đây thường có máy bay trực thăng quanh quẩn, vận chuyển đồ trang sức châu báu cao cấp nhất, tất cả có giá trị lên thành, gia tộc Hàn gia từ các nơi trên thế giới chạy tới, các bậc cha chú rồi rít tới phụ giúp chuẩn bị hôn lễ này, người trẻ tuổi ở Hàn gia vây quanh Mộng Hàm thay đổi 12 bộ áo cưới và dạ phục, rất nhiều người lui tới vô cùng hưng phấn, hơn nữa mọi người còn nghe nói, sau hôn lễ của Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm cử hành xong, kế tiếp

là hôn lễ của Hàn Văn Hạo, hôn lễ của Hàn Văn Hạo càng làm cho mọi người hưng phấn mong đợi, ngay cả truyền thông quốc tế cũng chú ý đến cuộc hôn lễ này của hắn!

Hi Văn là cháu gái Hàn gia, được Hàn Trung Trí xem trọng nhất, đáng lẽ ông ta muốn mượn cơ hội này, để cho Hi Văn chính thức nhận tổ quy tông, để cho khắp thiên hạ biết cháu gái nhỏ xinh đẹp nhất, cho nên mấy ngày gần đây, ông ta thường sai người tới đưa Hi Văn đến Hàn gia, gặp mặt tất cả các bậc cha chú của Hàn gia, hơn nữa còn bảo chuyên gia thiết kế nổi danh nhất, thiết kế cho Hi Văn các loại váy nhỏ đáng yêu khác nhau, trong đó có một cái váy, dùng tất cả trân châu nhỏ thượng đẳng nhất ở Hải Nam kết thành chim phượng hoàng nhỏ, xinh đẹp như thiên sứ, nhưng bất kể Hàn Trung Trí đưa Hi Văn trở về Hàn gia thế nào cũng không nói một câu với Hạ Tuyết, dường như xem cô như không khí, trong buổi hôn lễ, Lam Anh tức giận mắng Hàn Trung Trí là lão già đáng chết, làm việc hung ác, cũng không sợ bị sét đánh, bởi vì chuyện của Hạ Tuyết, đáng lẽ Lam Anh không muốn tham gia hôn lễ Hàn gia, nhưng Hàn Trung Trí gọi điện thoại cho bà, nói bà không đến, hai nhà cũng đừng qua lại nữa, vô luận Hàn Trung Trí mắng Lam Anh thế nào, nhưng ông ta vẫn muốn bà tham gia, ông ta muốn để cho bà nhìn thấy, Hàn gia là gia tộc lớn nhất trên thế giới! ! Lam Anh tức chết, nhưng cũng không có cách nào, cuối cùng, có một ngày, phòng tổng thống nhìn thấy hai tấm thiệp mời màu đỏ, một của Black, một của Hạ Tuyết, thiệp mời nói rõ một chuyện, cô là người ngoài, mặc dù con gái thường ra vào cửa chính Hàn gia. Mấy ngày nay cô vẫn bề bộn nhiều việc, một mình bận rộn, quay quảng cáo, học thuộc lời thoại, tham gia nghi thức ghi hình, đi thăm hỏi, trở về vẫn thuộc kịch bản, lạnh lẽ một mình, không nói với Hàn Văn Hạo, không có tin tức của Hàn Văn Hạo, nghe nói hắn cùng Tần Thư Lôi đi Anh quốc, tự mình yêu cầu thiết kế đồ trang sức Hoàng thất, cũng nghe nói chỉ là đi ký hợp tác với ngân hàng thế giới, tin tức dạng gì đều có, giữa bọn họ, giống như không khí tĩnh mịch, không sờ được, không chạm tới, không thấy được, giống như hai hành tinh không cùng quỹ đạo, tự mình rơi xuống

Đối với chuyện hôn sự này bận nhất đại khái là Hàn Trung Trí, đã từng là người hô mưa gọi gió của Hàn gia, ông ta dồn hết tâm lực vì con trai cưng cử hành hôn lễ thật long trọng, ông ta muốn vì hôn lễ đưa con trai nghe lời nhất, hiếu chuyện nhất, hiền lành nhất, có con dâu gia thế hiển hách, nằm mơ nghĩ, rốt cuộc ông ta đã đạt được, khi ông ta đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn vườn hoa ngoài phòng, trên cầu hình vòm, nhộn nhịp treo đèn lồng đỏ thắm, còn có đồng tâm kết, ông ta hài lòng cười khẽ, vô cùng yêu thích văn hóa Trung Quốc, hiện tại nồng đậm sắc thái Trung Quốc, từ trước đến giờ là truyền thống của Hàn gia !

Ngoài cửa một âm thanh vang lên! !

Trang Minh Nguyệt mặc sườn xám trắng thêu hoa Mẫu Đơn màu vàng, đi vào, trong tay đang cầm một cái hộp gỗ, cũng không lên tiếng, đem cái hộp cẩn thận đặt vào bên trong rất nhiều quà tặng hôn lễ, sau đó lặng lẽ muốn xoay người đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Hàn Trung Trí đột nhiên lạnh lùng quay đầu, nhìn Trang Minh Nguyệt!

Trang Minh Nguyệt không lên tiếng, đứng bên sofa, trong tay nắm 1 góc áo choàng tuyết trắng, nhàn nhạt hỏi: "Ông tìm tôi có việc ư?"

Hàn Trung Trí thâm trầm nhìn thái độ lạnh nhạt của Trang Minh Nguyệt, mặt lạnh nói: "Rốt cuộc bà còn muốn bày tỏ thái độ này tới khi nào? Nếu bà thật muốn rời khỏi cái nhà này, xem như bà không có sinh con trai, bây giờ dứt ngay cho tôi! !"

Hai mắt Trang Minh Nguyệt đỏ lên, nhưng không nói lời nào, chỉ cúi đầu.

Hàn Trung Trí vừa nhìn thấy thái độ của Trang Minh Nguyệt, ông ta càng tức giận đi về phía bà nói: "Rốt cuộc bà muốn thế nào? Nói chuyện với bà, bà lại không lên tiếng ?"

Trang Minh Nguyệt không lên tiếng, chỉ muốn lặng lẽ đi ra khỏi phòng này!

"Đứng lại! !" Hàn Trung Trí tức giận rống lên! ! Lý thẩm vừa muốn cầm hầm cách thủy do phu nhân nấu đưa vào cho lão gia, nghe tiếng rống giận, bà sững sờ tại cửa, không dám đi vào, không dám đi ra ngoài.

Hàn Trung Trí tức giận đi tới trước mặt của Trang Minh Nguyệt, cũng không để ý trước mặt của người giúp việc, trách mắng bà nói: "Bà nhìn lại bộ dáng bây giờ của bà đi, giống như người giúp việc cũng không bằng, sợ hãi rụt rè! Có phải bà thật muốn đấu với tôi đến cùng hay không? Lúc muốn ở lại bên cạnh tôi, biện pháp gì cũng dùng hết, tại sao lại không suy nghĩ kiên cường một chút? Loại phụ nữ như bà, có thể có được đàn ông sao? Nếu không phải bà sinh cho tôi ba con trai cũng ưu tú như vậy, tôi sớm Tam Phòng tứ thiếp rồi, bà còn không biết dừng?"

Trong lòng Trang Minh Nguyệt đột nhiên đau xót, chỉ nghẹn ngào nói: "Tôi hiện tại. Không biết rốt cuộc ông muốn làm thế nào? Tôi chỉ nghĩ chờ sau khi Văn Kiệt kết hôn, tôi sẽ rời đi. hôn lễ Văn Hạo, chỉ có một mình ông quan tâm đi, tôi không có cách nào, vì hôn lễ của con trai tôi như vậy, lại đi cố gắng. Nhìn bọn chúng, giống như nhìn thấy chúng ta năm đó, đi qua lễ đường, ông liền quăng tay của tôi, đi xem Văn Giai rồi. Hi vọng ông đừng hối hận. bây giờ ông vì mình, đánh cuộc hôn nhân của Văn Hạo, hẳn đồng ý ông, cũng chỉ là đồng ý mà thôi."

Hàn Trung Trí lập tức đi tới trước mặt của Trang Minh Nguyệt, ngăn cản bà đi ra khỏi phòng, tức giận nói: "Tại sao bà biết hẳn không hạnh phúc?"

"Từ lúc ông lấy tôi cho tới bây giờ, ông có hạnh phúc sao?" Trang Minh Nguyệt nói đến chuyện này, trong lòng lại đau xót, không khỏi thương cảm muốn đi ra ngoài.

"Bà muốn đi thật? Nếu muốn đi thật! Tôi sẽ bảo Lý thăm, lập tức đem đồ dùng của bà mười mấy năm trong phòng tôi ném ra ngoài, bắt đầu từ hôm nay, bà ngủ ở phòng khách! !" Hàn Trung Trí cao giọng nói.

"Tốt." Trang Minh Nguyệt lạnh nhạt nói xong, liền đi ra ngoài.

Lý thăm đột nhiên đau lòng nhìn phu nhân, an ủi nói: "Phu nhân. Cậu cả đã về."

Trang Minh Nguyệt giật mình ngẩng đầu lên, vui mừng nhìn Lý thăm nói: "Có thật không? Trở về? Hẳn đi Anh quốc mới hai ngày, nhanh như vậy đã trở về rồi hả ?"

"Đúng vậy! ! Ngồi máy bay tư nhân trở về." Lý thăm mỉm cười nói.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Có Mang Thai Không?

Người giúp việc trong ngoài Hàn gia đều bận rộn, có một cô gái 18 tuổi, mặc áo sơ mi trắng, váy đen, vui mừng đi tới nói: "Cậu cả vào nhà."

Trang Minh Nguyệt vui mừng đi xuống cầu thang, liếc mắt liền nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, bên trong mặc áo sơ mi trắng và com lê màu đen, cổ áo mở ra, phong độ nghiêm nghị, ánh mắt sáng loáng đi vào phòng khách cổ kính, chỗ đi qua, quét theo cơn gió, lúc nhìn người, luôn bước thẳng về trước.

"Văn Hạo." Trang Minh Nguyệt vui mừng đưa hai tay đi lên trước, nhìn con trai kích động nói: "Tại sao đi Anh quốc mới hai ngày đã trở về rồi ?"

Hàn Văn Hạo mỉm cười một tay, nắm lấy tay của mẹ, sau đó nhìn mặt mũi của mẹ hơi tiều tụy, hăn quan tâm và thương tiếc nói: "Mới hai, ba ngày không thấy, tại sao lại tiều tụy như vậy? Chuẩn bị hôn sự cho Văn Kiệt, rất vất vả sao? Có chuyện gì, giao cho người giúp việc đi làm là được, sao phải mình tự mình quan tâm?"

Trang Nguyệt Minh đau lòng nhìn con trai thần thái vẫn phấn khởi, tinh thần cẩn thận, ánh mắt sáng rực, trong lòng của bà đau xót, nắm tay của con trai nói: "Con không cần quan tâm mẹ, mẹ đã qua mấy chục năm, không may mắn hạnh phúc cũng không sao, mẹ lo lắng cho con"

Hàn Văn Hạo nghe xong, hơi nheo mắt, mỉm cười, liền đỡ mẹ đi về phía phòng khách ngồi xuống, mở cúc áo âu phục, đem âu phục giao cho Lý thẩm, nhìn người giúp việc đưa lên thanh trà mà mình thích uống, im cười

nhìn mẹ nói: "Về sau đừng nói như vậy, mẹ đừng như vậy, càng không vui, không hạnh phúc, trong lòng của bọn con sẽ không dễ chịu, nhất là Văn Vũ và Văn Kiệt, hai người tương đối nhạy cảm một chút, nghe sẽ khó chịu"

Trang Minh Nguyệt vẫn nắm tay của con trai, nhìn con trai thật lòng cười nói: "Các con thông minh, hiểu chuyện, mẹ rất an ủi, lần này đi Anh quốc, thuận lợi không?"

Hàn Văn Hạo nâng ly thanh trà, uống một hớp trà nóng, hơi hợt nói: "Ừm! Xử lý rất thuận lợi. Hiệp ước cũng ký rất thuận lợi."

Trang Minh Nguyệt cẩn thận nhìn con trai, nói: "Có đến châu báu Hoàng thất chọn một chút không?"

"Ừm!" Hàn Văn Hạo đặt ly trà xuống, nhàn nhạt đáp lời.

Trang Minh Nguyệt chăm chú nhìn con trai, muốn nói gì đó, rồi lại không dám nói, chỉ sâu kín nhìn con trai.

Hàn Văn Hạo đột nhiên quay đầu, nhìn mẹ mỉm cười nói: "Con nhìn thấy nơi đó có một cái dây chuyền ngọc trai, thiết kế tinh xảo, cao quý thanh lịch, rất thích hợp với mẹ, lúc con xuống máy bay, đã bảo người giúp việc trông coi tủ sắt, chắc là một chút nữa, sẽ đưa vào"

Trang Minh Nguyệt nghe xong, trong lòng ấm áp, nhìn con trai nói: "Con quan tâm đến mẹ như vậy, Văn Vũ và Văn Kiệt cũng không tỉ mỉ như con"

"Nhưng bọn hăn thân thiết, mẹ thích đưa bé thân thiết hơn" Hàn Văn Hạo nhìn mẹ mệt mỏi, muốn nói đùa với mẹ.

"Nào có! Con quan tâm mẹ rồi." Trang Minh Nguyệt nói dứt lời, nhìn con trai vẫn nguội lạnh quay mặt, liền cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Lần này đi, không mang về cho người yêu châu báu cô ấy thích sao?"

Hàn Văn Hạo tựa vào trên ghế sa lon, suy nghĩ một chút, dè dặt nói: "Con không có người yêu, lo làm gì?"

Trang Minh Nguyệt sững sốt nhìn con trai.

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo bình tĩnh nâng ly trà lên, uống một hớp, đã nghe người giúp việc bên ngoài mỉm cười nói: "Cậu ba đã về"

Trang Minh Nguyệt và Hàn Văn Hạo cùng xoay người, liền thấy Hàn Văn Kiệt mặc áo sơ mi kẻ ô màu xanh nhạt, quần tây trắng, bên ngoài khoác áo khoác màu xám tro, mỉm cười đi tới, trong tay cầm một túi giấy màu vàng, đi tới thấy anh cả, cũng hơi kinh ngạc cười nói: "Anh, nhanh như vậy đã về rồi ?"

"Ừ. Anh ở Anh quốc nghe Mộng Hàm nói với anh, chuyện gì chú cũng không hỏi tới, để mặc cho Mộng Hàm và người nhà quan tâm?" Hàn Văn Hạo hơi bất mãn nhìn em trai nói.

Hàn Văn Kiệt nhếch miệng mỉm cười, tay cầm tài liệu khế đặt trên khay trà, nhận lấy ly trà do Lý thẩm đưa tới, uống một hớp nói: "Đáng lẽ hôm nay không cần ở bệnh viện, ngày nghỉ đã sắp xếp xong, nhưng phải đi lấy kết quả xét nghiệm của Hạ Tuyết, cho nên quay lại một chuyến, vừa vắn gặp đồng nghiệp tan việc, em lấy rồi vội trở về, chưa kịp xem"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chột lóe, tay cầm ly trà, cứng ngắc.

Trang Minh Nguyệt nhìn con trai cả, lo lắng hỏi: "Hạ Tuyết xảy ra chuyện gì?"

Hàn Văn Kiệt nghe xong, cũng thuận tiện cầm túi giấy, vừa mở ra vừa nói: "Cô ấy gọi điện thoại cho con, nói gần đây cô ấy ăn cái gì cũng muốn nôn ra, con nghĩ không biết dạ dày cô ấy có chuyện gì, bởi vì cô ấy ăn nhiều nhưng cũng không mập lên."

Hắn vừa nói vừa mỉm cười, mở báo cáo xét nghiệm ra xem.

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, mặt không chút thay đổi, tay cầm ly trà, nhìn chăm chăm một một chỗ nào đó, từ từ uống trà.

Hàn Văn Kiệt ngừng thở, xem kỹ từng mục trong báo cáo.

"Có phải mang thai hay không?" Trang Minh Nguyệt nghiêng người tới trước, căng thẳng hỏi.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười lắc đầu, nhìn phần tài liệu kia nói: "Không có gì, chỉ là một bệnh giống như viêm dạ dày, con kê đơn thuốc bắc điều trị cho cô ấy một chút là tốt".

Lúc này Hàn Văn Hạo mới đem ly trà uống một hơi cạn sạch, nhìn em trai, cau mày nói: "Có phải chú quá quan tâm đến cô ấy hay không, sắp kết hôn rồi, còn muốn lo chuyện cho cô gái khác?"

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn anh trai, mỉm cười nói: "Anh cả, cô ấy không phải là cô gái khác, cô ấy đã từng là phụ nữ của anh, là mẹ Hi Văn ! Lần này hi vọng, hôn lễ của em, cô ấy có thể tham gia, dù sao kết bạn với cô ấy nhiều năm, muốn cô ấy chứng kiến hạnh phúc của em"

"Đây là chuyện của chú, không cần nói với anh !" Hàn Văn Hạo lạnh lùng đặt ly trà xuống, đứng dậy, xoay người đi ra ngoài! !

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng anh trai, có chút ngạc nhiên với phản ứng của hắn, hắn cúi đầu, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Hàn Văn Hạo mới vừa sai bước đi lên lầu, đã nhìn thấy Hàn Trung Trí chuẩn bị đi xuống lầu, hắn không lên tiếng, muốn đi qua.

"Hôn sự của con và Thư Lôi, cũng đã nói chuyện rồi, nếu con không phản đối, cha giữ nguyên kế hoạch tiến hành? Chuyện này sẽ làm một cuộc

hôn lễ long trọng!" Hàn Trung Trí mắt lạnh nhìn con trai nói.

Hàn Văn Hạo đứng tại chỗ, tròn mắt khẽ chớp, không người nào có thể biết hắn đang nghĩ cái gì, chỉ thấy hắn lạnh nhạt nói: "Tùy cha thôi. nhưng xin cha về sau, không cần lại đi rồi rắm với cô gái khác, đừng dùng lời nói âm hiểm độc ác đi tổn thương cô ấy, bởi vì không cần thiết nữa. Ở trong mắt của con, bây giờ cô ấy cũng không là gì nữa! !"

Hàn Trung Trí nghi ngờ nhìn hắn!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 489: Cảnh Diễn Của Em Trai

Sáng sớm hôm sau!

Có sương mù!

Hàn Văn Hạo ở lại Hàn gia nghỉ ngơi, hẳn đã có thể đánh hơi được mùi thơm đèn lồng đỏ đốt suốt đêm từ trong không khí, Hàn gia giữ vững từng truyền thống, truyền thống này, trước khi mất ông nội, còn nói qua hôn lễ của Văn Hạo, nhất định phải đốt ánh nến trong đèn lồng đỏ cháy hết 99 ngày, hẳn đang nghĩ tới hôn lễ của mình, mặc thường phục, đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn sương mù ngoài cửa sổ, đèn lồng vẫn chớp động từng đoàn, từng đoàn màu sắc, hẳn vẫn bình tĩnh nhìn đoàn màu sắc đỏ này, không nhìn ra bất kỳ suy nghĩ chên vênh nào.

Lúc này điện thoại vang lên.

Ánh mắt hắn chớp chớp, chậm rãi xoay người, đi về phía bên giường, cầm điện thoại di động trong học tủ, nhấn phím nghe, hắn đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đáp lời: "Ừ."

"Cha!" Giọng nói trong vắt của Hi Văn truyền đến!

Hàn Văn Hạo nghe được giọng nói con gái, vẻ mặt lạnh lùng lúc nãy đột nhiên tan ra, ánh mắt dịu dàng nói: "Ừ. thức dậy sớm như vậy?"

Hi Văn tức giận nói với cha: "Con không có cách nào a! ! Đáng lẽ con không muốn đi đến nhà các người đâu!"

Hàn Văn Hạo nghe con gái nói như vậy, chỉ khẽ mỉm cười, mặc dù trong lòng xúc động, bất quá cũng xem như không, liền nói: "Thế nào?"

"Nhưng ông nội và Lam nữ sĩ cùng PA-PA đều nói, nếu con không đi, thì không có lễ phép, con nói muốn suy nghĩ lại một chút, mẹ lại nói, chú Văn Kiệt là người bạn quan trọng nhất trong đời của mẹ, là tri kỷ, là người thân, hướng chi, hẳn còn là chú ba của con, nếu con không đi, mẹ sẽ rất thất vọng, rất đau lòng, rất đau lòng! ! Con cũng có chút thích chú Văn Kiệt, nên con mới đi! Hừ! !"

Hàn Văn Hạo nghe, không nhịn được mỉm cười nói: "Con thích chú Văn Kiệt, sao lại không đi? Phải chơi thật vui vẻ, chú Văn Kiệt luôn hi vọng mọi người thật vui vẻ"

Hi Văn chu miệng, suy nghĩ trong chốc lát, cẩn thận hỏi: "Cha, có phải cha và dì Tần cùng xuất ngoại hay không? Có phải các người chuẩn bị muốn kết hôn hay không?"

Hàn Văn Hạo nghe xong, không lên tiếng, nhìn sương mù ngoài cửa sổ, một mảnh trắng xóa, giống như đều có thể nhìn bọn chúng di chuyển thành từng cụm, từng cụm."Làm sao con biết?"

"Hiện tại trên ti vi khắp nơi đều đang nói tin tức của các người. Mấy ngày qua cha không gọi điện thoại cho con, chỉ có thể theo dõi tin tức a! Con cảm thấy con thật đáng thương a!" Hi Văn nằm điện thoại, ngồi trên salon nhỏ Pikachu do Daniel mua cho mình, chỉ cần ngồi xuống, Pikachu sẽ đưa hai tay tới ôm lấy mình.

"Thế nào?" Hàn Văn Hạo nằm điện thoại, hỏi con gái.

"Con muốn biết tin tức của cha và mẹ, đều phải xem tivi mới biết! Con cũng không biết bình thường các người đang làm gì? Con chỉ biết mẹ nhận một bộ phim, gần đây rất bận, thường suốt đêm học thuộc kịch bản, có lúc nửa đêm bò dậy tìm thức ăn, ăn được một nửa, lại nôn ra, nôn xong lại ăn,

con còn tưởng rằng, mẹ muốn sinh em trai nhỏ cho con rồi !" Hi Văn vẫn cầm điện thoại di động, ở trong ngực Pikachu, chuyển động khắp nơi, không ngồi yên!

Hàn Văn Hạo chỉ im lặng nghe, trong tròng mắt chỉ lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

"Cha! Có phải cha cãi nhau với mẹ không?" Hi Văn đột nhiên hỏi cha.

"Không có!" Hàn Văn Hạo chậm rãi đáp lời.

"Nhưng. Cha nghe nói thân thể mẹ không thoải mái, cũng không để ý đến, cũng không gọi điện thoại cho mẹ, đừng như vậy nha, không làm được vợ chồng, cũng có thể làm bạn bè a. đừng tức giận lẫn nhau!" Hi Văn vô cùng phóng khoáng nói. Hàn Văn Vũ thường nói, cô bé Hi Văn nói chuyện, so với người lớn còn tự nhiên hơn.

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn đoàn đèn lồng màu đỏ, trong ánh nắng ban mai, bắt đầu toả ra một màu sắc xinh đẹp.

"Cha! Tại sao cha không nói?" Lúc này Hi Văn có chút đau lòng hỏi cha.

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, im lặng như muốn hòa tan vào trong không khí lạnh lẽo, hần sâu kín nói: "Gần đây cha có chút mệt mỏi, vì sự nghiệp đã nhiều năm cha làm rất nhiều việc, thủ đoạn tàn nhẫn, làm thương tổn rất nhiều người, nhưng cha cũng không mệt mỏi. Nhưng trong khoảng thời gian này, cha có chút mệt mỏi. Cho nên gần đây cha chỉ quan tâm đến công việc và Hi Văn, chuyện khác, tạm thời cha không muốn suy nghĩ nhiều."

Hi Văn ngồi đó, nắm điện thoại, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, mặc cho hai tay của Pikachu, ôm lấy mình, sau đó cảm giác trên mặt có chút thành thực so với những người bạn nhỏ ngang lứa, nói: "VẬY. sau này, cha còn liên hệ với mẹ không ?"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo thoáng qua lạnh nhạt nói: "Sẽ, bởi vì Hi Văn, chúng ta sẽ thỉnh thoảng liên hệ."

Đột nhiên hai mắt Hi Văn đỏ bừng, chớp mắt to một cái, giọt nước mắt lăn ra, cô bé vẫn nắm điện thoại, không nói ra lời, muốn nói cho người cha đang hờ hững này, cha à, con gái hy vọng cha và mẹ ở bên nhau, cho nên con gái cố ý giả vờ thờ ơ, con gái đặc biệt muốn nói cho cha biết, gần đây mẹ rất vất vả, cha nhớ quan tâm một chút, nhưng cha nói không sao, có đôi khi thật không thể nói quá rõ, mặc kệ IQ của mẹ bao nhiêu, mẹ cũng chỉ là một đứa bé mà thôi.

Hi Văn hít mũi một cái, đột nhiên cảm giác mình quay về lúc ở Pháp, lúc đó không có cha, cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, nhưng cô bé không nói ra, chỉ nắm điện thoại, sâu kín quan tâm nói: "Cha, cha nhất định phải hạnh phúc, thường ngày phải ăn cơm đúng nha, đừng không ngủ, còn nữa, đừng gây gổ với dì, nếu khi nào cha và dì sống với nhau có em trai nhỏ, con nhất định sẽ thương yêu hẳn, con còn có việc bận, con cúp máy đây"

"Ừ." Hàn Văn Hạo đành cúp điện thoại, sau đó nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, hai tròng mắt có chút ươn ướt.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Hàn Văn Hạo hơi nghiêng người, đã thấy Hàn Văn Vũ vừa cầm ly mì ăn liền, vừa ăn, vừa đi tới, nhìn anh cả nói: "Anh về lúc nào vậy?"

Hàn Văn Hạo mím chặt đôi môi, mặt lạnh lùng nhìn đứa em trai thứ hai này, không khách khí nói: "Rốt cuộc có phải mẹ nhạt được chú không vậy? Làm việc thô lỗ, khi còn bé thành tích học tập không tốt, sau đó lại thích ăn hàng vỉa hè, không thích phụ nữ, trên thế giới này, tại sao lại có loại người ngoại tộc như chú vậy? Đã về nhà này, lại còn ăn mì ăn liền?"

"Em cũng nghi ngờ hẳn là do mẹ nhạt được!" Hàn Văn Kiệt cũng mím cười đi tới, nói.

"Phi! !" Hàn Văn Vũ ngồi trên ghế sa lon trong phòng anh trai, vẫn ăn mì ăn liền, nói: "Mẹ nói, anh ở trong bụng của mẹ 11 tháng mới ra ngoài! ! Làm sao anh không phải mẹ sinh chứ! ! Như hai người các người là đức phật à, không tim không phổi thì tốt sao? Mì ăn liền này ăn rất ngon đấy, là Hạ Tuyết giới thiệu cho anh đấy! Hai chúng tôi suốt ngày ở trong phòng luyện công, tập võ nha! không biết có bao nhiêu thoải mái! Cùng nhau ngồi ăn trứng cá, cùng nhau nghiên cứu loại mì ăn liền nào ăn ngon! Đùa giỡn rất vui vẻ! Còn nói, đến lúc diễn cảnh hôn và cảnh trên giường, nên làm gì?"

Hàn Văn Kiệt đột nhiên cười khẽ, cũng có chút lúng túng nói: "Anh. . . .
. Cùng Hạ Tuyết có cảnh diễn trên giường và cảnh hôn sao ?"

Hàn Văn Vũ đôi mắt to ngây thơ, nhìn chăm chăm hắn nói: "Đúng vậy! bộ phim này, bất cứ giá nào chúng tôi cũng phải tham gia. Bất quá không diễn bốc lửa như “Trà Hoa Nữ” thôi, nhưng trong bộ phim này, chúng tôi hôn 17 lần ! Nhất định sẽ hôn cho long trời lở đất, anh có ý định đem những tháng năm thầm yêu mến cô ấy, dồn hết vào cảnh hôn trong phim, hì hì!"

Hàn Văn Kiệt lập tức nhìn về phía anh cả.

Hàn Văn Hạo mặt lạnh không lên tiếng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 490: Nhẫn Cười

Phòng luyện công! !

Hạ Tuyết mặc đồ thể thao công sở màu đen hiệu Nike, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, toàn thân đầy mồ hôi, bày ra thế đánh võ, so chiêu cùng với Chỉ Đạo Võ Thuật, Chỉ Đạo Võ Thuật càng không ngừng dạy Hạ Tuyết chộp, nói: "Đã nói với cô mấy lần rồi, lúc vận chuyển bồ ngang, nhất định phải theo một đường ngang! ! ! Làm lại, ra tay bồ vào cổ của tôi! !"

Hạ Tuyết thở một hơi, sau đó mặc cho mắt nước lã xuống, 101 lần vươn tay, dưới sự chỉ đạo cố gắng vỗ tới, Chỉ Đạo Võ Thuật vừa nhìn thấy lúc cô ra chiêu, dựa vào sức mạnh của cơ thể, liền tức giận, tay làm tư thế như một con rắn, lập tức giữ lại cánh tay của cô, ấn nhẹ xuống một cái, rồi đột nhiên hung ác dùng sức, nắm móng vuốt, một trảo chặt vào cánh tay trơn mềm của cô!

"A ——" Hạ Tuyết đau đến nước mắt chảy ròng, cả người muốn ngồi xổm xuống, Isha và Niệm Niệm cùng Hạo Vũ đau lòng vội vàng chạy tới!

"Tại cô!" Chỉ Đạo Võ Thuật đột nhiên cao giọng nói, nắm ngón tay vẫn nắm chặt cánh tay của Hạ Tuyết nói: "Lúc này tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, dùng sức nhẹ và cứng rắn là hai loại, rõ ràng cô có thể nắm được một chút da lông rồi, lại vứt bỏ nó, làm việc không tập trung, cô có chuyện gì? Cô đừng quá khinh thường võ thuật, mặc dù nó chỉ dùng luyện thân thể khỏe mạnh, nhưng nó cũng có thể giết chết người! ! Cô phải làm cho mình trở thành người luyện võ chân chính, như vậy mới có thể chống đỡ, nắm được yếu quyết của nó, nếu như cô không muốn học, vậy thì đừng học, nếu muốn học, vậy thì tập trung học cho tôi! !"

Hạ Tuyết đau đến nói không ra lời, cắn chặt môi, vẫn bị chỉ đạo võ thuật giữ chặt cánh tay!

"Cô nói cho tôi biết, cô có muốn tập trung học hay không?" Chỉ Đạo Võ Thuật lại cao giọng hỏi.

"Muốn!" Hạ Tuyết đau đến trả lời yếu ớt.

Chỉ Đạo Võ Thuật nghe cô trả lời như vậy, đột nhiên ánh mắt chột lóe, lại hung ác khẽ bóp xuống chút nữa!

"A ——" Hạ Tuyết đau đến kêu to lên: "Gãy tay rồi!"

"Võ thuật là khi cô bảo vệ không tốt mình, thì cô sẽ phải bị thương! ! Sư huynh của tôi đang dạy Thẩm tiểu thư, dạy rất nhiều chiêu số, đạo diễn đã nói, muốn sử dụng súng đạn thật, nếu cô không muốn bị thương, cô phải học tốt cho tôi! ! đừng chờ đến lúc quay phim, cô lại đánh chường không có sức, nhũn như con chi chi đấy! ! Tôi ghét nhất thứ người như thế!" Chỉ đạo võ thuật lại nghiêm khắc nói.

"Tôi biết rồi, tôi nhất định biết, ông yên tâm!" Hạ Tuyết đau đến lặn lội, toàn thân đổ mồ hôi hột, thở phì phò, nói.

"Đem tất cả tạp niệm bỏ hết cho tôi! ! Hôm nay luyện 10 cái cọc cho tôi! !" Chỉ Đạo Võ Thuật vừa nói xong, đã kêu học trò đi tới, cũng không quản Hạ Tuyết đã khát nước, toàn thân đau đến đổ mồ hôi, mệt mỏi không thốt nên lời, chỉ nhắc bàn tay nhỏ bé của cô, dán vào hai miếng thuốc dán ở vị trí lòng bàn tay của cô theo lời yêu cầu của đạo diễn, sau đó đẩy tới 10 cái cọc, để cho cô xoay trái, xoay phải bổ vào 10 cái cọc!

Niệm Niệm đứng một bên, kẹp túi xách cá sấu số lượng có hạn trên thế giới của Hạ Tuyết, đau lòng nhìn mồ hôi trên trán Hạ Tuyết rơi xuống lộp độp, nhưng vẫn cố gắng bổ vào 10 cái cọc, có lúc bổ bị đau đòn, nước mắt ngấn ra ngoài, thu tay lại, rồi tiếp tục phát ra ! Chỉ Đạo Võ Thuật đứng ở

sau lưng cô, nhìn 10 cái cọc phía trước, xem sức gió, đột nhiên ông ta đưa hai tay ra, nắm chặt hông của cô, bóp mạnh một cái! !

"A ——" Hạ Tuyết bị đau kêu lên, đau đến muốn khóc!

Chỉ Đạo Võ Thuật ở phía sau cao giọng mắng: "Nếu thắt lưng của cô không vững, bàn tay của cô cũng không có sức chống đỡ! ! Không phải đã dạy cô rồi sao ? Hai chân đứng vững mặt đất! ! thắt lưng ngưng chặt! ! Từ lòng bàn chân vận kinh lên! Phát lực! !"

Hạ Tuyết cắn chặt răng, nín thở, toàn lực ra tay bổ xuống ! !

Chỉ Đạo Võ Thuật đứng trước mặt của Hạ Tuyết, nhìn cô rất cuộc đã hiểu rõ được đạo lý “ngưng thần tĩnh khí”, lúc phát chiêu, bắt đầu hơi có thể, thậm chí lúc phát chiêu, cắn chặt răng, hai mắt lạnh lùng chột lóe, ông ta có chút hài lòng nói: "Nhất định phải không thỏa hiệp! ! Hạng chế, không thỏa hiệp! !"

Hạ Tuyết nghe Chỉ Đạo Võ Thuật nói xong, vẫn phát chiêu bổ xuống, trong đầu của cô vang lên lời nói của sư phụ: “Chúng ta vì điện ảnh cống hiến, thật ra thì điện ảnh cũng mang đến cho chúng ta rất nhiều! ! Một đường đi về phía trước đi! ! Chúng ta chỉ có thể đi về phía trước, mới có thể tiến bộ và hạnh phúc, dừng bước lại, cuối cùng sẽ bị số mạng đào thải!”

Hạ Tuyết nghĩ tới lời của sư phụ, nhớ đến hôn lễ sắp tới, hai tròng mắt của cô đông đặc nước mắt, nghĩ tới số mạng giữ chặt cổ họng của mình, cô tức lực cắn răng, lại đưa bàn tay ra phía trước bổ xuống ! !

Buổi sáng luyện công xong, 2 giờ Hạ Tuyết đến phòng chụp ảnh, chụp hình áp-phích tuyên truyền châu báu của Kim phu nhân, cả ngày bận rộn, chuyên gia thiết kế thời trang, thợ kim hoàn, chuyên gia trang điểm không ngừng ra vào, tới tới lui lui, thu xếp 1.3 tỷ châu báu để cô chụp hình, Kim phu nhân tự mình đến, vừa nhìn Hạ Tuyết hóa trang, vừa vỗ tay nhìn nhiếp ảnh gia nói: "Tôi muốn để cho trang sức của tôi hòa vào thân thể của cô ấy,

mãnh liệt kết hợp với nhau! Cái loại cứng rắn đó, cảm giác giống như cứng rắn của kim cương! ! !"

Chuyên gia trang điểm nghe xong, lập tức gật đầu, hóa trang cho Hạ Tuyết trở nên khêu gợi, hai bên gương mặt của cô, tản ra phần kim cương, cánh môi từ màu hồng, thay thế môi đỏ mọng bốc lửa, nhân viên làm việc giúp mặc vào bộ váy dài 10 mét, màu bạc như mộng ảo, đứng tạo hình trong không gian rừng rậm, phát động 40 cái quạt gió, đặt ở trước mặt của Hạ Tuyết, nhiếp ảnh gia đứng ở trước mặt của Hạ Tuyết, nhìn cô, nói chờ lát nữa quạt gió vừa khởi động, có thể có một trận gió rất mạnh, tôi chỉ muốn một cố định hiệu quả bên ngoài, cô đón gió, tự nhiên bày ra các loại tư thế.

Hạ Tuyết gật đầu, quay đầu nhìn nhân viên làm việc phía sau đem bộ váy dài 10 mét ném ra sau bố cảnh bên ngoài rừng rậm, sau đó đồng loạt yên lặng, mọi người chuẩn bị!

Niệm Niệm nhìn những quạt gió lớn, có chút lo lắng nói: "Sẽ không thổi bay váy lên, người cũng bị thổi đi chứ !"

"Nói càn!" Isha có chút lo lắng, nghiêng người nhìn.

"OK! ! Một! Hai! Ba! Bắt đầu!" Nhiếp ảnh gia hô to một tiếng! !

40 cây quạt gió, chậm rãi bắt đầu chuyển động, cuối cùng nhanh chóng vận chuyển, mang đến trận gió khổng lồ, lao thẳng ra phía trước, Hạ Tuyết đứng trước rừng rậm, giống như một đứa bé sơ sinh, một tay nhẹ giơ lên không trung, một tay nhẹ che trên trán, mặc cho gió thổi rất lớn, chiếc váy dài lụa mỏng 10 mét sau lưng nhấc lên, thậm chí nổi lên cặp đùi đẹp uyển chuyển, cực hạn hấp dẫn! !

Cô giống như tinh linh trong rừng, lạc vào thế giới này, sắp sửa đi ra thế giới này! !

"Đẹp quá." Hạo Vũ và Niệm Niệm nhìn Hạ Tuyết, trợn mắt hốc mồm.

Isha hài lòng nói: "Nhiệm vụ của phụ nữ là thể hiện tình cảm và xinh đẹp nhất, Hạ Tuyết lơ đãng làm rất nhiều việc, cũng làm cho người cảm thấy cô rất đẹp. Khó trách nhiều người thích cô ấy như vậy!"

"Tốt lắm! Hôm nay vất vả cho Hạ Tuyết và các nhân viên làm việc trong tổ chụp ảnh! Vất vả rồi! !" Kim phu nhân hết sức hài lòng, hiệu quả chụp hình lần này, chờ sau khi kết thúc, chuẩn bị bảo mọi người đi nghỉ ngơi, lại nghe ngoài cửa có tiếng động, nhân viên làm việc mỉm cười đi tới, nhìn Kim phu nhân nói: "Phu nhân! Hàn Tổng Tài đưa Tần tiểu thư đến chọn nhẫn cưới!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Cha Tới Đón Chúng Ta

Chiếc Rolls-Royce màu bạc dừng trước cửa hiệu châu báu !

Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu bạc, áo quần áo màu đen, cổ áo mở ra, cảm tính cuồng dã hiếm thấy, đi ra khỏi xe, đỡ Tần Thư Lôi mặc váy dài chiffon màu trắng, cùng nhau đi vào cửa hiệu châu báu của Kim phu nhân, chỉ thấy Kim phu nhân vô cùng nhiệt tình đi ra, nhìn Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi mỉm cười nói: "Hoan nghênh đến thăm, Hàn Tổng Tài và Tần tiểu thư đến thăm cửa hiệu!"

Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ, Tần Thư Lôi cũng mỉm cười nhìn Kim phu nhân dịu dàng nói: "Phu nhân. Còn phải đích thân bà tiếp đãi, cảm thấy thật vinh hạnh!"

"Nào có, nào có, mời tới bên này!" Kim phu nhân lập tức nghiêng người, để cho bọn họ trước vào, sau đó bà cùng đi gần bên Tần Thư Lôi, mỉm cười nói: "Nghe nói hôm nay Hàn Tổng Tài và Tần tiểu thư sang đây xem nhẫn cưới, tôi đã sai người đem tất cả nhẫn cưới đẹp nhất cửa hiệu trên thế giới, trưng bày ra ngoài, sẽ chờ các vị tự mình chọn lựa, tôi tin các vị nhất định sẽ hài lòng!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ cùng với Tần Thư Lôi đi vào phòng khách xa hoa, vừa vặn nhìn thấy Hạ Tuyết mặc áo sơ mi màu đen, cổ áo hơi mở ra, hơi lộ ra bộ ngực sữa hấp dẫn, mặc váy ngắn màu đen, mang giày cao gót 10 phân, xách theo túi xách tay màu đen dây đeo bằng vàng sáng lấp lánh, dẫn nhân viên làm việc, đang từng bước, từng bước mặt lạnh đi xuống lầu dưới.

Tần Thư Lôi lập tức trừng mắt nhìn Hạ Tuyết, máu nóng cả người xông lên, cảm giác cô gái này giống như ma quỷ bám lấy mình, chỉ cần cô không chết, giống như cô ta sẽ dây dưa cả đời, cô nắm chặt cánh tay Hàn Văn Hạo, nắm chặt hằn một góc!

Hàn Văn Hạo lại nhìn chòng chọc hai mắt lạnh lùng của Hạ Tuyết, mím chặt môi, không lên tiếng!

Hạ Tuyết vừa muốn xoay người cùng nhân viên làm việc bước qua Kim phu nhân, vừa vặn nhìn thấy đôi vợ chồng chưa cưới Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi, cô mỉm cười, nện bước chân dài khêu gợi, đi tới trước mặt bọn họ, vô cùng tự nhiên nói: "Hàn Tổng Tài ? Tần tiểu thư? Hôm nay thật khéo, tôi vừa mới tới đây chụp hình, đã gặp các vị!"

Tần Thư Lôi từ ngày đó gào điện thoại lớn tiếng oán trách cô, sau đó không còn xuất hiện, nhưng đối mặt Hạ Tuyết, trên mặt cô vẫn hung ác, ma quỷ bên trong cơ thể, giương nanh múa vuốt!

Hàn Văn Hạo cũng lạnh lùng nhìn cô, nói: "Xem ra vô cùng không khéo! Tôi nghĩ, chúng ta cũng không muốn gặp đâu !"

Hạ Tuyết thờ ơ nhún nhún vai, nhìn hằn một cái, trong đầu thoáng qua hình ảnh hằn dưới tàng cây hoa anh đào, hai mắt ửng đỏ nói: "Trái đất luôn xoay tròn, mọi chuyện xảy ra đều có thể lặp lại! Về sau Hàn Tổng Tài đến chỗ nào, nói trước một tiếng, tôi có thể đi lối khác!"

"Thế giới này đều là của Hàn Văn Hạo tôi đây! Cô không có đường khác để đi!" Hàn Văn Hạo vừa nói xong, liền đỡ Tần Thư Lôi đi vào phòng khách quý!

Hạ Tuyết một mình đứng bên cửa, nhìn lá phong đỏ rực ngoài cửa, theo gió bay bay, lá bắt đầu ào ào rơi rụng, cảm giác từng mảng lửa đỏ, bắt đầu theo chiều gió bay khắp nơi, cô cắn chặt răng, không lên tiếng, cất bước đi ra khỏi cửa hiệu châu báu! !

Isha lập tức đuổi theo, ngạc nhiên nhìn về phía Hạ Tuyết: "Này! Các người xảy ra chuyện gì? Đều không phải là người hẹp hòi, tại sao lại căm ghét nhau như vậy?"

Hạ Tuyết không muốn nói chuyện, mặt lạnh ngồi vào trong xe, ôm lấy bó hoa Bách Hợp đã chuẩn bị xong, nói với Hạo Vũ: "Đi thôi. Chúng ta đi thăm Căn Nhu một chút, nói lời từ biệt với cô ấy"

Xe chậm rãi từ trong con đường lá phong đỏ rực, chạy lên phía trước.

Daniel vì sợ Hạ Tuyết khổ cực, đã tự mình tổ chức tang lễ cho Căn Nhu, cũng là vì sợ Hạ Tuyết đau lòng quá độ, cuộc sống nếu như đau lòng quá độ, luôn làm cho người ta mệt mỏi.

Hạ Tuyết ôm bó hoa bách hợp, từng bước, từng bước đi lên núi, cả ngọn núi, lá thu vàng óng ả, gió thổi khắp nơi, cô đón gió thổi mạnh, cuối cùng đi tới trước mộ của Căn Nhu, nhìn tấm ảnh trắng đen lúc Căn Nhu 18 tuổi, nụ cười nhạt dịu dàng, giống như tên của cô, Hạ Tuyết nhìn tấm hình của cô, rừng rừng mỉm cười, mặc cho gió lớn thổi tung bay mái tóc dài của mình, đem Hoa Bách Hợp đặt ở trước ngôi mộ, cười ngọt ngào nói: "Căn Nhu, tôi tới thăm cô này. Mấy hôm nay rất bận, Daniel không cho tôi đi, có lẽ sợ tôi quá đau lòng, thật ra thì tôi không sao. Tối hôm qua nằm mơ thấy cô, nằm mơ thấy cô muốn nói với tôi chuyện gì, nhưng lời đến khóe miệng, cô lại không nói. Tôi nghĩ, có thể cô nhớ tôi, nên tôi tới thăm cô"

Trong lòng của Hạ Tuyết đau xót, nhìn hình của Căn Nhu, cô đột nhiên nghẹn ngào nói: "Cô có khỏe không? Ở trên thiên đường có tốt hay không? Có gặp ba mẹ của tôi hay không, nếu gặp bọn họ, giúp tôi nói một tiếng bọn họ, tôi rất khỏe. Tốt vô cùng. Chẳng qua có chút cô đơn, bởi vì không thể yêu. Có phải cảm thấy tôi yếu đuối hay không? Tôi cũng cảm thấy tôi như vậy, có thể dễ dàng bỏ qua hai người đàn ông thích nhất trong đời."

Hạ Tuyết nặng nề thở một hơi, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, nước mắt dọc theo khóe mắt lăn xuống, cô miễn cưỡng cười cười, cảm giác gió thổi thật to, làm cho mình có chút lạnh thấu xương. Cô hít mũi một cái, nhìn hình Cần Nhu, lại có chút không biết xấu hổ cười nói: "Xin lỗi, có lẽ tôi bị cảm một chút, gần đây thân thể không tốt lắm, bởi vì công việc quá bận rộn, tôi muốn bận công việc lu bù, bận rộn có thể làm cho người ta quên mất một số chuyện, thậm chí xem nhẹ bị thương. Có phải cô không thể hiểu nổi tôi hay không? Không thể hiểu tại sao tôi buông tay Hàn Văn Hạo? Có thể không có ai có thể hiểu được tôi? Tôi vừa mới trải qua chuyện mất cô, Tần Thư Lôi uy hiếp tôi, cô biết tôi quý trọng mạng sống biết bao nhiêu, cô ta có thể dùng bất cứ chuyện gì để uy hiếp tôi, nhưng cô ta không thể dùng mạng sống để uy hiếp tôi, tôi vĩnh viễn đều nhớ, ngày đó biết tin cô chết, tôi đã đau lòng như thế nào Loại cảm giác này, tôi không muốn xảy ra trên người, người thứ hai. Cần Nhu, cô biết không? Số mạng đã nắm chặt cổ họng của tôi, rồi lại để cho tôi thở gấp một chút hơi Sống rất đau khổ, rất đau khổ."

Hạ Tuyết lau sạch nước mắt, rồi nhìn bạn tốt cố gắng mỉm cười nói: "Không có gì! Tôi không sao, tôi thật sự không có gì! Ít ra, tôi có thể làm được, nếu tôi không thể yêu, tôi sẽ không lấy mạng sống đi uy hiếp người khác! Tôi không muốn rơi vào trong vũng nước bẩn số mệnh, tôi chỉ nhận được một chút hương sen! Mặc dù tôi sẽ trả giá rất lớn, tôi cũng sẽ. Cần răng chịu đựng! Quang minh chính đại tranh thủ hạnh phúc của mình! Cần Nhu! Cô phải phù hộ tôi, cô nhất định phải phù hộ tôi, tôi nhất định phải sống! Cùng con gái sống tốt! ! Tạo ra thế giới thuộc về mình ! Nếu tôi không có tình yêu, hãy tôi chôn vùi tình yêu vào trong tang lễ này, trải đầy hoa! Cô nhất định phải phù hộ cho tôi, phù hộ Hạ Tuyết tôi sống một cuộc đời khác ! !"

Gió lốc thổi khắp nơi, trên không trung, nữ thần vận mạng bay bay đến nơi có linh hồn người chết, tất cả yêu ma, quỷ quái ở trước mặt Nữ thần vận mệnh, tất cả đều tránh lui ba phần! !

Thời gian lại trôi qua thật mau! ! Chỉ cần bạn dừng cảm buồn tha một chút, dừng cảm bước qua một chút, ngày mai là trời cao biển rộng! Không tin? Vậy hãy xem bạn có dám hay không! Một thế giới khác nhất định sẽ ở chỗ đó chờ bạn! Đừng quá xem thường thời gian, thời gian rất thần bí, nó có thể cướp đi vui vẻ, cũng có thể xóa mất khổ sở!

Chẳng qua, cuộc sống dù sao cũng phải có một chút vui vẻ gì đó, để tăng thêm một chút niềm vui thú trong cuộc sống!

Hôm nay là ngày kết hôn của Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm !

Sáng nay TV, Internet khắp thành phố, thậm chí xe điện ngầm cũng nghe thấy một chút tin tức, đều xôn xao đưa tin hôn lễ hôm nay! Trước cửa chính của Hàn gia, đã sớm có vài chục người giúp việc cầm bánh kẹo cưới, còn có phần điểm tâm nhỏ đặc chế phân phát cho phóng viên truyền thông, còn bằng lòng cho một Đài Truyền Hình tham gia phỏng vấn, khắp nơi Hàn gia giăng đèn kết hoa, vui mừng rộn rã, tân khách cũng dần dần tiến vào sân, rất nhiều phụ dâu, váy dài tung bay, thừa dịp còn không có bao nhiêu người, đứng trong sân cỏ xanh mướt, tụ chung một chỗ, vui vẻ chụp hình.

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt sáng sớm đã cùng với tất cả người trong gia tộc họ Hàn, bắt đầu thu xếp chỗ cho tân khách, Trang Minh Nguyệt còn dẫn mọi người đi tới trước chiếc cầu hoa chờ Văn Kiệt cử hành hôn lễ, nhìn cầu hoa dài 10 mét, tất cả dùng hoa hồng màu trắng kết thành, đỉnh hoa màu trắng cao nhất giống như cổng vòm ở Châu Âu, trưng bày 999 đóa hoa hồng đỏ thắm xếp thành khán đài, bọn họ sẽ ở chỗ này cử hành xong mỹ hôn lễ!

Sáng sớm Hàn Văn Vũ đã rời giường, không nói lời nào, xông vào phòng của em trai, phịch một tiếng, mở cửa, mắt lập tức sáng lên nhìn em trai đứng trước cửa sỗ sát đất, mặc âu phục màu đen sang trọng, cổ áo mở ra, đặc biệt trước cổ áo chú rể một cái đeo nơ hoa hồng, tôn quý, lần đầu

tiên chính thức xuất hiện trước mặt mình như vậy, vẫn quen nở nụ cười nhàn nhạt.

"Oa! !" Hàn Văn Vũ cất tiếng cười to, nhào về phía em trai, từ phía sau lưng ôm lấy cổ của em trai, liều mạng muốn đánh một quyền vào bụng của hắn, ha ha cười nói: "Thằng nhóc! ! Chú lợi hại a! ! Lại dám vượt qua hai anh trai kết hôn trước! ! Anh bội phục chú! Chú nhớ kỹ cho anh, sau này phải hết lòng hết dạ đối xử với Mộng Hàm! Nếu chú dám để cô ấy một chút, anh sẽ thu thập chú! ! Ôi chao! Chú nhanh sinh một thằng bé trắng trẻo mập mạp cho anh chơi! !"

"Được rồi, ghì chết em rồi!" rốt cuộc Hàn Văn Kiệt buông ra, mỉm cười, tránh thoát kiềm chế của anh trai, mới nói: "Tại sao em phải sinh một thằng bé trắng trẻo mập mạp cho anh, anh không biết tìm người khác sinh sao ?"

"Anh chỉ muốn chú sinh thôi!" Hàn Văn Vũ lại ghì chặt cổ của em trai, lại muốn bóp cổ họng của hắn, nói: "Có lẽ anh sẽ xem xét cùng Hạ Tuyết sinh nha! Chúng tôi đều là người ngây thơ, đưa bé sinh ra, nhất định đáng yêu giống như ông thọ!"

"Ghe tởm!" Hàn Văn Kiệt nhin không được, nở nụ cười, để mặc cho anh trai liều mạng ghì lấy, cười nói: "Anh còn không gọi điện thoại cho Hạ Tuyết? Anh không sợ cô ấy không đến sao ?"

"Cô ấy không dám đến! !" Hàn Văn Vũ hừ hừ nói: "Tối hôm qua anh và cô ấy chơi đoán số, nếu cô ấy thua, hôm nay cô ấy phải làm bạn gái anh, cô bé ngốc này, tại sao cùng người ta chơi đoán số, cũng biết ra cây kéo! Cô ấy cũng không có phát hiện mình ngốc như vậy!"

Hàn Văn Hạo mặc áo len màu xanh dương nhạt cổ chữ V, quần tây trắng, xuất hiện trước cửa phòng, nhìn hai em trai đùa giỡn vui vẻ như vậy, hắn cười khẽ, nhớ lại nhiều năm trước, ba anh em ngồi tại một bàn cơm nhỏ, mọi người viết ra lý tưởng lẫn nhau, hắn để cho hai em trai viết trước, bọn

họ cũng viết ra lý tưởng của mình rất rõ ràng, một là bác sĩ, một là ngôi sao, hẳn xem xong lý tưởng của hai em trai, lập tức thu lại hai tờ giấy kia, ném trên mặt đất, đạp xuống, nói tục!

Hắn nghĩ tới đây, trên mặt hơi cười, nhìn hai em trai, đứng trước cửa sổ sát đất, đón ánh sáng ban mai, trẻ trung và thông thả, trong hai tròng mắt hẳn xẹt qua một chút vui vẻ.

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ đùa giỡn, cũng đã thấy Hàn Văn Hạo xuất hiện tại trước cửa phòng, bọn họ cùng cười gọi: "Anh cả!"

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn bọn họ, khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Ừm!"

"Vào ngồi đi! Hai giờ nữa mới đến hôn lễ!" Hôm nay Hàn Văn Kiệt thật là có chút vui vẻ, nụ cười cũng thả lỏng, mời anh cả ngồi.

"Tại sao chú đối với tôi cũng không tôn kính như vậy? Tên nhóc xấu xa!" Hàn Văn Vũ lại hung hãn cố ý muốn đánh một quyền trên bụng của em trai!

"Được rồi! Đừng làm rộn!" Hàn Văn Kiệt đẩy anh trai ra, ngồi trên ghế sa lon, Văn Vũ còn chưa cam tâm, lại từ phía sau cổ của hắn, làm bộ muốn ghì chết hắn!

Hàn Văn Hạo nhướng mày, nhìn em trai thứ hai nói: "Được rồi! đừng làm rộn nữa! Hôm nay em trai kết hôn, chú ganh tỵ với hắn như vậy sao?"

"Khuya nay, em muốn cùng Hạ Tuyết trêu chọc cô dâu chú rể! Tối hôm qua chúng tôi bàn rất nhiều trò chơi thú vị để chinh chết tên nhóc này! Lại dám kết hôn trước anh!" Văn Vũ vừa nói xong, cũng đã thụi một quyền trên bụng của em trai.

"Đau a!" Hàn Văn Kiệt không nhịn được, cười hỏi: "Hạ Tuyết thật đến đây sao?"

"Đến chứ! !" Hàn Văn Vũ cười nữa nói.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, đứng lên, hai tay cầm túi quần, vừa xoay người vừa nhìn hai em trai ở sau lưng, nói: "Đùa giỡn một chút là đủ rồi! Mau đi xuống phụ giúp cha mẹ. Văn Kiệt, sau khi chú kết hôn, sẽ phải rời khỏi nhà, nên dành nhiều thời gian ở cùng cha mẹ một chút."

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ cùng nhìn bóng lưng anh trai biến mất ở trước cửa phòng, Văn Vũ một chút cũng không hiểu nổi, hỏi em trai: "Ngạc nhiên chưa, đây là chuyện gì thế! Người này xuất ngoại một chuyến, giống như không có thất tình lục dục. Anh ở trước mặt của hân, nói Hạ Tuyết như vậy, dường như sợi dây thần kinh của hân bị chập ! Mẹ nó !"

Hàn Văn Kiệt cũng nhìn anh trai mở cửa phòng đi ra, có lẽ hiểu, nói: "Lúc này, mọi người, ai cũng đang ở ngã tư đường, làm thế nào cũng mệt mỏi. Chẳng qua. Em cũng không biết rốt cuộc anh cả đang suy nghĩ gì"

Hàn Văn Vũ nghe lời này, ánh mắt của hân nhíu lại, đột nhiên trong đầu lóe lên chủ ý nghịch ngợm.

Phòng tổng thống!

Trong phòng của Hi Văn vang lên vô số tiếng động, còn có giọng nói đầy tức giận của Hi Văn. "Ai nha! ! Cháu không mặc đâu ! Cái váy này a! Quá khó nhìn! !"

Thanh Nhã và mấy người giúp việc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi ngẩng đầu lên, nhìn Hi Văn mặc một cái váy dài lông vũ trắng thật đẹp, bên trong tất cả lông vũ đính thủy tinh trong suốt rất xinh đẹp, hơn nữa phía sau lông vũ, lại còn giang một đôi cánh đại bàng, chiếc váy này nặng vài cân, làm cho cô bé ngửa ngáy không thoải mái, dậm chân tức giận, không để cho người giúp việc chải đầu nói: "Cháu không mặc á! Cũng không phải là mẹ

cháu kết hôn, tại sao muốn cháu mặc thành thiên sứ nhỏ cho ông lão kia nhìn chứ?"

"Ôi chào, Tiểu Tổ Tông! Đến nhà ông nội, cũng đừng nói lời như vậy a!" Thanh Nhã cẩn thận xếp lại đôi cánh phía sau lưng cho cô bé !

"Xếp lại không được sao! !" Hi Văn cắn răng nghiêng lợi, mặt lạnh kêu to: "Bây giờ cháu thật hy vọng có hai người xấu bắt cóc cháu đi, như vậy cháu sẽ không cần đi đến hôn lễ!"

Hạ Tuyết cầm đĩa salad trái cây, đi tới phòng con gái, nhìn con gái mặc quần áo này, cô phù một tiếng, không nhịn được bật cười, nói: "Ôi chào, con mặc quần áo này, giống như thiên nga a!"

Hi Văn ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, tròn mắt hơi híp nói: "Mẹ muốn nói con giống như con vịt chứ gì ?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, vẫn ăn salad trái cây!

Hi Văn nhìn cô chăm chăm, chặc, chặc, chặc nói: "Mẹ không cần ăn nữa đâu....., ăn nữa, mẹ sẽ thành heo! Chẳng trách, cha của con không nhớ đến mẹ!"

"Phi! !" Hạ Tuyết hứ con gái một tiếng, vẫn ăn rau xà lách, cuộn cuộn!

"Mẹ thay dạ phục nhanh đi! Cha sẽ tới đón chúng ta ! ! Mẹ đừng đến muộn a! !" Hi Văn nhìn Hạ Tuyết lớn tiếng la hét! ! !

Cả người Hạ Tuyết lập tức nhảy vào phòng con gái, không thể tin được nói: "Con nói cái gì? Cha con muốn tới đón chúng ta? Tại sao ?"

Hi Văn có chút ngạc nhiên nhìn Hạ Tuyết nói: "Hôm nay chú ba kết hôn, con là hoa đồng, nhất định cha phải tới đón con! Con chính là người quan

trọng a! Theo như phong tục, hôm nay thuận tiện để con nhận tổ quy tông, hẳn càng phải tới đón con a !"

"Con nhận tổ quy tông, liên quan gì tới mẹ ?" Hạ Tuyết đột nhiên nhìn con gái, như đứa ngốc.

"Mẹ có thể không đi a! Mẹ có muốn đi hay không? Vậy con không nhận tổ Quy Nguyên Tông nữa !" trên gương mặt cô bé, giả vờ khờ khạo đáng yêu.

Hạ Tuyết hừ một tiếng, tức giận nhìn con gái, vừa muốn kéo miệng mắng, đã nghe chuông cửa vang lên.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 492: Bài Hát Đó

Hi Văn nghe tiếng chuông cửa, lập tức giống như chú Thiên Nga Trắng xinh đẹp, nhảy ra ngoài tự mình mở cửa, quả nhiên liền nhìn thấy cha hôm nay mặc âu phục kẻ sọc màu đen sang trọng, trước cổ áo đeo một cái nơ hoa, đẹp trai nghiêm nghị đứng bên cửa, cúi đầu, hơi mỉm cười nhìn con gái.

"Oa! !" Con gái thấy ba đẹp trai như vậy, lập tức hai tay chấp lại, làm như siêu cấp vô địch fan hâm mộ, như đang nịnh nọt, cười nói: "Hôm nay cha của con rất đẹp trai! Chú ba làm chú rể cũng không đẹp trai bằng cha!"

Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ, vươn tay khẽ vuốt ve gương mặt con gái, chậm rãi hỏi: "Mẹ con đâu?"

"Mẹ vẫn còn ở ăn salad!" Hi Văn vừa nói xong, đã chạy đến phòng khách, nhìn đầu kia phòng ăn, mẹ đang ăn như hổ đói, nói: "Mẹ! ! Nhanh lên một chút! ! Mẹ còn như vậy nữa, chúng tôi không đợi mẹ đâu nha! !"

Hạ Tuyết vừa ăn salad, đưa lưng về phía con gái, vừa nói: "Các người đi trước đi! Một lát nữa tôi tự mình lái xe đi!"

Hàn Văn Hạo cũng đi vào phòng khách, lạnh lùng nhìn về phía chỗ lối đi, Hạ Tuyết mặc một cái áo 3 lỗ màu trắng, quần sọt màu đen, cả người mát mẻ đưa lưng về phía mình, đang ăn salad, hân không lên tiếng, liền nói với con gái: "Mẹ con nói mình đi, chúng ta đi trước đi!"

Hạ Tuyết nuốt một miếng táo, không lên tiếng.

"Không được! !" Con người Hi Văn trừng to, miệng chu ra, liền sải bước sải bước đi tới trước mặt mẹ, ôm vai, giả bộ tức giận nhìn mẹ nói: "Mẹ chưa xong à? Mẹ ăn salad từ 5 giờ đến bây giờ! Chúng ta là người một nhà, nhất định phải cùng đi a! ! Đi thôi! ! Nếu không phải mẹ mang thai 8 tháng sinh ra con, con không cần mẹ đấy!"

Hạ Tuyết nghe xong lời này, liền cắn chặt môi, giơ cái muỗng, gõ lên trán con gái một cái, nói: "Phải! ! Còn không cần mẹ đấy, bây giờ con trắng trẻo mập mập, không cần bởi vì lão nương ăn củ cải trắng nuôi con lớn rồi?"

"Mẹ đừng nói nhảm nữa! ! Nhanh đứng lên cho con ! Chúng ta phải cùng đi tham gia hôn lễ! !" Con gái liều mạng níu cánh tay mẹ!

Hạ Tuyết bị buộc, thật sự không có biện pháp, chỉ đành đem cái muỗng đập vào đĩa, tức giận đứng lên nói: "Nếu không phải xem trọng chú ba của con, mẹ mới không cần đi với con ! !"

Cô nói xong, liền xoay người, biết có một đôi mắt đang nhìn mình, không thèm quan tâm, đi thẳng vào phòng, “phịch” một tiếng, cửa phòng đóng lại!

Hàn Văn Hạo vẫn đứng đầu bên này, nhìn cánh cửa khép chặt ! !

Bọn Thanh Nhã cũng vội vàng chải tóc cho Hi Văn, sau đó theo lời căn dặn của Lam Anh, Thanh Nhã phái hai người người giúp việc thân cận, đi theo sau để hầu hạ.

Cánh cửa đóng một lúc lại mở ra !

Rốt cuộc Hạ Tuyết mặc dạ phục màu hồng trễ ngực mà Văn Vũ tự tay chọn lựa cho cô, mái tóc xoắn cuồng dã tạm thời người giúp việc chải thẳng, rũ xuống trước bộ ngực sữa hấp dẫn, cổ tay đeo một cái vòng tay thủy tinh cực lớn màu hồng, chỉ thấy cô vừa đeo hoa tai màu trắng cho

mình, vừa đi ra ngoài nói: "Thúc giục, thúc giục, thúc giục! thúc giục như đòi mạng! Không phải còn có hai giờ nữa mới đến Hôn lễ sao ?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết hôm nay mặc bộ váy thuần khiết gợi cảm, hãnh lạnh lùng quay đầu sang chỗ khác.

Hạ Tuyết cũng làm như không nhìn thấy hãnh, chỉ nói với con gái: "Được rồi! Có thể đi thôi!"

"Tốt! Lên đường!" Hi Văn tay trái dắt cha, tay phải dắt mẹ, sau đó thật vui vẻ nhảy nhót đi ra cửa, vừa đi ra cửa, vừa hỏi mẹ: "PAPA khi nào thì tới?"

"Họp xong sẽ đi!" Hạ Tuyết giống như là vợ của người khác.

Hàn Văn Hạo nghe, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Hi Văn kéo cha mẹ đi ra khỏi phòng tổng thống, tròn mắt cô bé sáng lên, vui vẻ buông lỏng tay của cha mẹ ra, chạy về phía vị trí bên tài xế, mở cửa nhảy vào, vui vẻ nói: "Hôm nay con muốn ngồi ghế lái phụ! Con muốn nhìn xe của chú ba nghênh đón cô dâu trên đường phố! Nghe nói có rất nhiều cảnh sát canh giữ nha!"

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết đứng ở sân cỏ, nhìn con gái từ ghế lái phụ, thò cái đầu nhỏ ra ngoài, tinh nghịch vẫy tay với mình, bọn họ cùng nhìn con gái, cũng không khỏi bật cười, cùng đi về phía cửa xe bên cạnh, Hàn Văn Hạo kéo cửa ra, nhưng không ngồi vào đi, mà đứng ở bên cửa chờ.

Hạ Tuyết không lên tiếng, nhưng vẫn đi qua bên cạnh hãnh, ngồi vào trong xe, Hàn Văn Hạo cũng không lên tiếng, ngồi vào trong xe, nghiêng người chạm phải Hạ Tuyết, cô lập tức ngồi nhích sang một chút, hãnh không lên tiếng, chỉ buông lỏng cúc áo âu phục, lạnh lùng nhìn về phía xe, nói: "Lái xe!"

"Vâng !" Tài xế lập tức nổ máy xe, cho xe chạy ra khỏi con đường nhỏ trong vườn hoa, chạy thẳng về phía trước.

Trong buồng xe, bầu không khí lúng túng, dần dần lan ra !

Hàn Văn Hạo nhìn về phía cửa sổ xe bên này. Hạ Tuyết nhìn về phía cửa sổ xe bên kia.

Cô bé Hi Văn mặc chiếc váy nhỏ thiên sứ, ngồi ghế trên, vung vẩy hai chân, cầm một thủy tinh cầu, thật vui vẻ cất tiếng hát: "Mai Lan, Mai Lan, tôi yêu em, em như hoa lan thật quyến rũ, em như hoa mai hàng năm xanh lá, ngắm Mai Lan tôi lại nghĩ về em."

Hạ Tuyết vừa nghe bài ca dao quen thuộc này, đột nhiên sững sờ, quay đầu nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ, tay có chút mất tự nhiên chống trán.

Hàn Văn Hạo cũng ho khan một tiếng, cũng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa xe.

Cô bé Hi Văn vẫn ngọt ngào hát: "Tôi mãi mãi yêu em, vì Mai Lan có hơi thở của em, tôi muốn mãi mãi làm bạn cùng em, đời này kiếp này mãi mãi chung đôi"

Tiếng hát ngọt ngào, trong vắt, thật sự rất êm tai, hơn nữa nghe có chút cảm động, ngay cả tài xế cũng không nhịn được mở miệng nói: "Tôn tiểu thư hát thật là dễ nghe, ca khúc người lớn, tiểu thư cũng hát?"

Cô bé Hi Văn lập tức quay đầu, nhìn chú tài xế vui vẻ cười nói: "Đây là mẹ cháu dạy cho cháu! Ngày nào mẹ cũng hát bài này, cháu nghe cũng rất hay!"

"Khụ khụ khụ." Hạ Tuyết quay đầu, cố ý nói: "Con nói nhầm nhiều vậy? mẹ thường hát khi nào ? Không phải chỉ thỉnh thoảng hát sao?"

"Cho nên con thỉnh thoảng nhớ!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Văn ngẩng mặt lên, vui vẻ, lộ ra hàm răng nhỏ, cười thật xinh đẹp, nói với mẹ : "Mẹ chúng ta cùng nhau hát! Mai Lan, Mai Lan tôi yêu em, em như hoa lan quyến rũ, em như hoa mai hàng năm xanh biếc, ngắm Mai Lan tôi nghĩ về em"

Giọng hát vui vẻ của con gái, rót cuộc đời tất cả mọi chuyện ở dưới chân núi, kéo ra ngoài, giống như thác nước dưới chân núi, cuốn lấy hai người bọn họ, hai người nghe tiếng hát của con gái, nhớ tới những ngày tháng đó đã trôi qua, hai tròng mắt Hạ Tuyết ửng đỏ, lập tức quay đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, nhớ tới những nụ hôn nóng bỏng, câu nói tôi muốn ở cùng em, những câu nói giống như đâm vào tim cô, trong lòng của cô dường như có con sóng cuộn lên, mà người đàn ông đã mất đi, đang ngồi ở bên cạnh, hơi thở mạnh mẽ của hắn đang đánh về phía mình.

Hi Văn lập tức chỉ vào bên đường cái kêu to: "Có con vịt!"

Tài xế bị Hi Văn kêu lên, vội vàng theo phương hướng của cô bé chỉ của quẹo trái gấp một cái, Hạ Tuyết thét chói tai, cả người ngã đổ về phía Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo mạnh mẽ đưa cánh tay ra, nắm chặt cánh tay của cô, nắm chặt thân thể của cô, để cho cô tách ra một khoảng cách, nói: "Cẩn thận một chút! Cua quẹo trái rất nhiều! Không cần hướng vào người không đáng, dựa sát vào!"

Hạ Tuyết sững sờ ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông lạnh lùng này!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 493: Cô Vào Phòng Tôi Làm Gì?

Hạ Tuyết nhìn hẩn, lạnh lùng khế hừ, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, lập tức tránh thoát tay của hẩn, sau đó nói: "Anh đừng lấn qua lấn lại! Không phải là của tôi muốn hưởng anh dựa vào! Người queo trái cua, không phải là của tôi!"

Tài xế sợ choáng váng, cầm tay lái, dừng xe lại, nhìn hai người chủ nói xin lỗi nói: "Xin lỗi! Xin lỗi! Cậu cả, Hạ tiểu thư, là tôi không tốt!"

Hạ Tuyết tức giận, đưa tay vén mái tóc phủ trên trán, ôm vai, quay đầu sang chỗ khác!

Hàn Văn Hạo nhìn tài xế, nghiêm nghị nói: "Làm tài xế cho tôi nhiều năm như vậy, chỉ vì một câu nói, đã không được bình tĩnh? Nếu như gặp chuyện không may thì làm thế nào? Tôn tiểu thư còn ngồi ở trước đó mặt ! Hi Văn, con xuống đây! ngồi bên cạnh cha !"

"Không muốn! !" Hi Văn lập tức xoay người lại, không để ý đến cha, nhìn phía ngoài cửa sổ.

"Lúc này con cố ý!" Hạ Tuyết hiểu con gái, nhìn con gái phát giận nói.

"Con không có! Lúc này thật sự có 1 con vịt!" Hi Văn quay đầu, nhìn mẹ lớn tiếng.

"Rõ ràng là con cố ý!" Hạ Tuyết muốn nghiêng người tới véo mặt con gái, Hàn Văn Hạo lại nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, kéo cô ngã ngồi trở về vị trí, cau mày thâm trầm nói: "Cô im lặng một chút! Đừng làm chậm trễ thời gian! 9 giờ hôm nay Hi Văn còn phải lạy tổ tông!"

"Tôi và con gái của mình nói chuyện, mắc mớ gì tới anh ?" Hạ Tuyết quay đầu nhìn người đàn ông đáng chết này, nói.

"Con bé không phải là con gái của tôi sao? Một mình cô có thể sinh ra được à?" Hàn Văn Hạo cũng không khách khí nhìn cô mắng!

"O? Anh và bao nhiêu cô gái lên giường? không phải anh chỉ để lại trên người tôi một con tinh trùng thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người?" Hôm nay xem như Hạ Tuyết tức giận phát điên lên, bùng nổ, một tay cô kéo cửa xe, nói: "Chị đây cũng không ngồi chung một chỗ với loại người như anh, có gì đặc biệt hơn người! Hừ! Các người về nhà lạy tổ tông đi đi!"

Cô không nói hai lời, liền xuống xe! !

Hàn Văn Hạo lập tức ngẩng đầu lên, ra lệnh cho tài xế: "Lái xe! !"

Tài xế sững sờ nhìn Hàn Văn Hạo ——

Hi Văn cũng trừng to mắt nhìn cha, kêu lên: "Cha!"

Hàn Văn Hạo tức giận nói với tài xế: "Lái xe! !"

Tài xế không có cách nào, cắn răng nhìn Hạ Tuyết ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ nắm chặt tay lái, đạp chân ga, nhanh chóng chạy thẳng đi phía trước, Hạ Tuyết sững sờ đứng trên đường, nhìn chiếc xe kia đi mất, một cơn gió thổi tấp vào mặt, làm cho cả người cô bị lạnh run, bây giờ là cuối mùa thu, đã bước ra khỏi xe, trên người cô mặc váy dài chiffon, lạnh thấm vào thân run run, lại tức giận cũng phát run, tay chỉ chiếc xe biến mất kêu to: "Hàn Văn Hạo —— anh thật quá đáng! ! Chia tay có gì đặc biệt hơn người! ! Không có chút phong độ! Tôi cự tuyệt anh là phải! ! Anh là thứ gì! ! Lúc này lại bỏ tôi lại! ! Anh chết đi — con báo chết tiệt! ! A ——"

Hạ Tuyết tức giận đến rơi nước mắt, giấu mặt ngồi xổm trên mặt đất lên tiếng khóc: "Con báo chết tiệt! ! Anh thật quá đáng! ! Tôi thật vất vả mới

giả vờ như như không có chuyện gì xảy ra! ! Tại sao anh lại muốn đối xử với tôi như vậy? Anh thật quá đáng! !"

Cô thất thanh, ngồi xổm trên mặt đất đau lòng khóc rống lên!

Xe vẫn vô tình chạy tới trước! !

Hi Văn tức giận xoay người, nhìn cha kêu to lên: "Tại sao cha muốn đối xử với mẹ như vậy! Bây giờ là cuối mùa thu, cha không thể đối xử với mẹ như vậy! ! Mẹ sẽ lạnh, mẹ bị cảm còn chưa lành, mẹ sẽ ho !"

Hàn Văn Hạo mặt lạnh quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa xe nói: "Con đường này, là mẹ con lựa chọn! ! Cha chỉ tôn trọng lựa chọn của mẹ con thôi! Mẹ con không đi được là chuyện của mình! !"

Xe nhanh chóng chạy vào trong sân Hàn gia, khắp nơi vui vẻ phấn khởi, sư phụ xem ngày nói hôm nay là ngày tốt nhất trong cả năm, ngày tốt nhất, cho nên hôm nay cũng là lễ lớn Hi Văn nhận tông quy tổ, cho nên khi xe của bọn họ chạy nhanh đến trước sân lớn, người giúp việc lập tức đi tới bên xe, vui vẻ nói: "Cậu cả, Tôn tiểu thư, cậu trở lại —— Lão gia đã sai người thắp cây hương 3 mét ở Từ Đường, mấy ngày nay tự mình may quỳ gối hoàng kim, chờ Tôn tiểu thư !"

Hi Văn tức giận đi ra xe, nhìn Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt hưng phấn đi tới, lập tức sai người giúp việc đến trước bài vị tổ tông, chuẩn bị xong, hai ông bà già dẫn Hi Văn đi lạy tổ tông, mà lúc tiến hành nghi thức thì Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt đi tới nhìn Hàn Văn Hạo ngạc nhiên hỏi: "Anh cả! Hạ Tuyết đâu?"

Hàn Văn Hạo nói thẳng: "Cô ấy muốn đi tới đây! Nhưng không chịu ngồi xe cùng anh, nên anh để cho cô ấy đi từ từ !"

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng khiếp sợ nhìn về phía anh trai!

"Anh cả!" Hàn Văn Kiệt sốt ruột nói: "Hai ngày nay Hạ Tuyết bị ho khan, tại sao anh lại để cho cô ấy đi một mình? Váy dạ phục, chắc chắn mỏng, ngộ nhờ nhiễm lạnh thì làm sao ? Các người dù không ổn thế nào, cũng không cần lấy sức khỏe ra để đùa giỡn !"

"Đúng vậy ! ! Anh đối xử với cô ấy như vậy! Nhất định cô ấy sẽ rất đau lòng đấy! !" Hàn Văn Vũ cũng vội nói với anh cả.

Hai trông mắt Hàn Văn Hạo chột lóe, nhưng vẫn cắn chặt răng.

"Văn Hạo ——" Hàn Trung Trí và tất cả người trong gia tộc, cũng phải đi xem Hi Văn lay tổ tông, dĩ nhiên Tần Thư Lôi cũng ở trong đây, nhưng ông ta vẫn có chút nghi ngờ hỏi: "Mẹ đứa bé đâu !"

"Không biết!" Hàn Văn Hạo vừa nói xong, cũng đã mặt lạnh bước đi.

Hi Văn tức giận đến muốn nổ tung phổi nói: "Cha không cần mẹ! Để cho mẹ tự sinh tự diệt! Mẹ con chết rồi, con cũng không sống được!"

"Nói bậy!" Hàn Trung Trí lập tức kéo tay cháu gái, nói: "Ngày vui, nói nói lời này làm gì, Lý thẩm, bảo người theo dọc đường tìm cô ấy một chút! Sẽ không có chuyện gì đâu!"

"Làm sao không có chuyện gì?" Trang Minh Nguyệt căng thẳng nói: "Nghe nói đứa bé kia mấy ngày trước bị cảm mạo ho khan, còn mặc lễ phục, ngộ nhờ có chuyện gì, làm sao nói chuyện với gia đình Lam Anh ? Phải đi tìm nhanh lên một chút, mang theo cái chăn! Nếu có một chút không cẩn thận, tôi sẽ trị tội các người !"

"Vâng !" Lý thẩm lập tức dẫn người giúp việc đi tìm!

Tần Thư Lôi đứng ở một bên, nhìn tất cả mọi người lo lắng cho Hạ Tuyết như vậy, trong lòng của cô bị nhéo thật chặt, cảm giác thân thể đột nhiên bỗng bẽ bàng vô lực.

"Tôi muốn tự mình đi tìm!" Hàn Văn Vũ lo lắng cho Hạ Tuyết, nói.

"Không chết được! Hôm nay chú là phù rể, đừng làm loạn!" Hàn Văn Hạo tức giận ra lệnh, tự mình dắt con gái đi về phía trước!

Hi Văn không muốn đi với cha, nhưng Hàn Văn Hạo vẫn dắt tay của con gái đi về phía trước, mọi người không có cách nào, chỉ đành phải đi theo phía sau!

Hạ Tuyết là cái gì? Chính là tuyết mùa hè, trải qua ánh mặt trời ấm áp, sẽ biến mất không còn bóng dáng, cô chính là như vậy, biến mất không thấy bóng dáng.

Nghi thức Hi Văn lạy tổ tông đã xong, tiếp theo là tiệc cưới chính thức của Hàn Văn Kiệt, 11 giờ bắt đầu hôn lễ, cho nên còn nửa giờ, Hàn Văn Kiệt sẽ phải dẫn Hi Văn và đội phù rể cùng hoa đồng đi đón Mộng Hàm, thế nhưng đến lúc này, Hạ Tuyết vẫn chưa xuất hiện, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt có chút lo lắng, Lam Anh và Daniel cũng sắp đến, trên mặt Hàn Trung Trí bắt đầu có chút không nén được tức giận, ông ta không sợ cha con Daniel, nhưng ông ta sợ Lam Anh, Lam Anh tức giận, luôn là rất đáng sợ, ông ta bắt đầu nhỏ giọng căn dặn Lý thẩm nói: "Tìm được người chưa? Hôn lễ cũng sắp bắt đầu rồi ——"

"Không có —— Tài xế lái xe dọc theo đường, nhưng không có gặp người ——" Lý thẩm cũng có chút lo lắng nói.

Trang Minh Nguyệt công khai che chở cho Hạ Tuyết, lo lắng nói: "Không biết đứa bé kia đã đi đâu? Lo chết tôi rồi. Gặp chuyện không may thì làm thế nào? Hi Văn nhất định rất lo lắng!"

Mọi người nghe nói xong, cũng không nhìn được, ngẩng đầu nhìn Hi Văn, đứng bên trong một đám hoa đồng, đang cầm bó hoa hồng trắng, nhìn nơi lối vào sân, lo lắng chờ mẹ.

"Văn Hạo! Tại sao con có thể đối xử với Hạ Tuyết như vậy?" Trang Nguyệt Minh đau lòng nhìn con trai, bất đắc dĩ nói.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ mặt lạnh đứng ở trong gia tộc, tất cả mọi người cũng ngạc nhiên nhìn hắn, ngay cả Tần Thư Lôi cũng không nhìn được nhìn hắn.

Còn 15 phút nữa Hôn lễ sẽ bắt đầu !

Hi Văn vẫn còn đang đứng chờ mẹ.

Mọi người cũng có chút lo lắng nhìn ra cửa, lại bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, nói sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ——

Đang lúc mọi người bàn tán ầm ĩ, đột nhiên nghe có người nhìn phía trước lớn tiếng kêu lên: "Đến rồi! !"

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ cùng lo lắng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết một mình, mái tóc bị sương mù làm ướt đầm, nhấc váy thật dài, xách theo giày cao gót, chân trần, thở hổn hển đi vào cổng hoa 10 mét của Hàn gia, mệt mỏi sắp té xỉu.

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm cô gái này, sắc mặt lạnh lùng!

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ lập tức chạy như bay đến, đỡ Hạ Tuyết mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, đau lòng nói: "Cô không sao chứ?"

Hạ Tuyết mệt mỏi sắp xỉu, quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt, thở hổn hển, nói: "Tôi biết tôi không tới, anh sẽ lo lắng, cho nên tôi theo đường chạy tới."

Hàn Văn Vũ đau lòng nói: "Đưa ngực! Người ta kết hôn mặc mớ gì tới cô ? Sao không nghỉ ngơi một chút."

"Không có chuyện gì—— Cũng không xa—— Tôi biết đường—— Còn tìm được một con đường nhỏ ——" Cô vừa nói xong, đột nhiên hoa mắt, thân thể loạng choạng, Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ vội vàng đỡ cô.

"Mẹ!" Hi Văn đau lòng đang cầm bó hoa cầu, đi tới trước mặt mẹ.

"Con ngoan ngoãn cùng chú ba đi rước thím ba về, mẹ không sao !" Hạ Tuyết nặng nề nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Tôi chết khát rồi ——"

Hàn Trung Trí cũng không nhịn được, nhìn cô một cái, tức giận nói: "Văn Hạo!"

"Vâng ——" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đáp lời cha.

"Dìu cô ấy lên lầu nghỉ ngơi! Đổi bộ quần áo, dù thế nào, cũng là mẹ đẻ bé ! Những người khác, chuẩn bị rước dâu đi!" Hàn Trung Trí đành phải phân phó cho mọi người.

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ nghe xong, vẫn đau lòng nhìn Hạ Tuyết, nhưng sợ làm trễ nãi thời gian, nên phải để anh cả chăm sóc, bọn họ vội vàng ôm lấy cô bé Hi Văn bước lên xe hoa.

Tần Thư Lôi đứng ở trong đám người, mặc dù trong lòng cảm thấy uất ức, nhưng Hàn Trung Trí cũng lên tiếng, muốn cho chồng chưa cưới của mình chăm sóc người ta, cô không dám lên tiếng, đành phải theo Lý thẩm cùng nhau đi thu xếp chuyện hôn lễ, Trang Minh Nguyệt vội nói với con trai: "Còn không qua đây, đỡ Hạ Tuyết lên lầu nghỉ ngơi?"

"Cháu không muốn hấn đỡ!" Hạ Tuyết tức giận đến sắc mặt trắng bệch, một mình, xách giày cao gót đi về phía trước, vừa đi vừa tức giận, đi qua bên cạnh Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng không sao cả, bước đi theo cô !

Hạ Tuyết cũng không biết tại sao lại thế này, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, mặt cũng tái đi, không nói lời nào, liền đi lên lầu hai, chân trần dọc theo hành lang đi thẳng về phía trước, dựa vào trí nhớ, theo thói quen đẩy cửa phòng của một trong hai anh em, muốn đi vào nghỉ ngơi, lại nghe được sau lưng có người lạnh lùng nói: "Cô vào phòng tôi làm gì?"

Hạ Tuyết dừng lại, nhìn bài biện trong phòng, quả nhiên rất khác biệt với phòng Hàn Văn Vũ, cô tức giận muốn đi ra, nhưng Hàn Văn Hạo lại lập tức đẩy cô vào, lạnh lùng nhìn cô ngã ngồi trên ghế sa lon, trở tay bấm khóa tâm !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 494: Dây Chuyền Mặt Trăng

Hạ Tuyết ngã trên ghế sa lon, tức giận muốn nổ tung nhìn Hàn Văn Hạo, la hét: "Anh làm gì đấy? Tôi không muốn vào phòng của anh, vợ chưa cưới của anh vẫn còn ở bên ngoài!"

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, đột nhiên cười lạnh, nhanh chóng đi lên phía trước, nắm chặt cánh tay của cô, kéo cả người cô lên, buộc cô đối mặt với mình, tròng mắt hơi híp nói: "Không cần cô nhắc nhở tôi — vợ chưa cưới của tôi ở bên ngoài, giống như tôi không có mắt, không nhìn thấy cô ấy! So với cô ấy, cô cũng không là cái gì!"

Hai tròng mắt Hạ Tuyết tức giận đỏ lên, lồng ngực muốn nổ tung, trừng mắt nhìn cặp mắt vô tình của hắn, cô cười lạnh nói: "Nếu là như vậy, anh kéo tôi vào đây làm cái gì?"

Hàn Văn Hạo nhìn chật cô nói: "Không nên hiểu lầm! Đó là cha tôi muốn tôi chăm sóc tốt cho cô! Mẹ đứa bé !"

Hắn vừa nói xong, liền quăng cả người cô ngã xuống ghế gỗ lim!

"A —" Cả người Hạ Tuyết ngã trên ghế sa lon, đau đến không chịu nổi, ôm bên hông, cô tức giận muốn nhào đi ra ngoài, Hàn Văn Hạo lại níu chặt cô, lớn tiếng nói: "Cô đừng ở trong gia đình tôi, không có chút tư thái, toàn thân lộ ra thô tục và ghê tởm! Tốt nhất là cô ở trong phòng này cho tôi, không nên ra ngoài làm mất mặt xấu hổ! Hôm nay các tân khách tới, không giàu cũng quý, ai cũng biết cô là vợ trước của tôi, cô cũng không ngại mất thể diện sao ?"

Hạ Tuyết thật sự nổi giận, trải qua tình yêu rồi rã làm cho cô mệt chết đi được, nhưng hôm nay cô hoàn toàn nổi giận, cô lập tức quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, vành mắt đỏ hồng, nghẹn ngào nói: "Coi như chia tay, tôi cũng không có hận anh! Tốt nhất anh không nên đối xử với tôi như vậy!"

Hàn Văn Hạo nghe cô nói lời vô căn cứ, thật sự cảm thấy rất buồn cười, nói: "Chia tay? Cô có quá ngây thơ hay không? Chúng ta yêu lúc nào mà chia tay?"

Hạ Tuyết nhìn hắn, linh hồn bắt đầu run rẩy, có chút lạnh lẽo xâm chiếm toàn thân.

Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc nét mặt kia của Hạ Tuyết, hai tròng mắt hắn chợt lóe, lạnh lùng nói: "Những ngày tháng trước kia, không tồn tại cái gì cả, đừng cho là tôi quan tâm giống như cô! Bây giờ trong mắt của tôi, cô không là gì cả! Chỉ là một trong ngàn vạn người phụ của tôi !"

Hạ Tuyết nhìn hắn, hai mắt trợn to, nước mắt lơ lửng ở phía trên!

Hàn Văn Hạo không nhìn thấy, lại ném cô về vị trí, sau đó ngồi bên cạnh cô, cầm bình trà lên, rót đầy một ly trà, đặt bình trà xuống, mới nói: "Uống đi! Uống xong rút ngay ra khỏi phòng này, đừng đi nhầm phòng cho tôi! Loại người như cô, tôi sợ nhất chính là cô đi nhầm vào phòng của hai em trai tôi, sau đó phá hư cuộc đời của bọn hắn!"

Hạ Tuyết vẫn nhìn hắn lạnh lùng quay mặt, giọt nước mắt thật to rơi xuống.

Hàn Văn Hạo nghe tiếng gõ cửa, nhàn nhạt lên tiếng "Vào đi".

Lý thẩm cầm một cái khay, đẩy cửa đi tới, lập tức cảm thấy bầu không khí vô cùng mập mờ, làm cho bà có chút căng thẳng nói: "Đây là lễ phục phu nhân muốn tôi đưa cho Hạ tiểu thư thay đổi".

Hạ Tuyết sững sốt, tạm thời đè nén xuống tâm trạng đau lòng, nhìn Lý thắm đem một cái khay kim loại nhẹ đặt ở trên bàn trà, trên khay là một bộ sườn xám màu trắng bạc, phía trên dùng bạch kim và kim tuyến vàng thêu đóa hoa mẫu đơn trông rất sống động, phía trên bộ sườn xám đặt một dây chuyền ngọc mặt trắng đắt tiền, một vòng ngọc màu tím, một cái trâm cài đầu hình con bướm bằng ngọc.

Hạ Tuyết vừa nhìn, cũng biết vô luận từ sườn xám hay là dây chuyền ngọc, cũng giá trị xa xỉ, cô có chút ngạc nhiên nhìn Lý thắm.

Lý thắm mỉm cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Bộ sườn xám này do thợ may tốt nhất trong nước may, phu nhân nói, lần trước nhìn thấy vóc dáng cô mặc sườn xám, nên ghi nhớ ba vòng của cô, sớm đã sai người thiết kế vài bộ sườn xám tinh xảo, nghĩ muốn tặng cho cô —"

Trong lòng của Hạ Tuyết ấm áp, không biết phải nói gì, chỉ sững sốt nhìn Lý thắm, cô ngây người, cũng không biết, ở Hàn gia có một quy củ truyền thống, chính là chỉ có nữ chủ nhân mới có tư cách mặc sườn xám màu trắng bạc, thêu hoa Mẫu Đơn, mà dây chuyền mặt trắng là bảo vật gia truyền cho con dâu cả của Hàn gia, bình thường chỉ có con dâu cả mới có tư cách đeo nó.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn chăm chăm dây chuyền mặt trắng, không lên tiếng.

"Thứ quý giá như thế, tôi không thể nhận. Bộ váy này của tôi, cũng không có bán. Tôi trang điểm sửa sang lại là được —" Hạ Tuyết vội vàng miễn cưỡng cười nói, cô luôn không muốn bất cứ ai lo lắng cho mình.

Lý thắm mỉm cười nói: "Cô hãy thu nhận đi, thịnh tình của phu nhân trong nhiều năm qua, dụng tâm suy nghĩ một lần, nếu cô không nhận, có thể bà sẽ rất thất vọng."

"Tôi———" Hạ Tuyết sững sốt, mặc dù gây gổ với Hàn Văn Hạo, nhưng đối với Trang Minh Nguyệt, cô vẫn vô cùng tôn trọng, cũng không dám ở tiệc cưới của Văn Kiệt nổi lên tính khí trẻ con, không nhin được nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ ngồi tại chỗ, mặt lạnh.

Hạ Tuyết hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, mới nhìn Lý tẩu mỉm cười nói: "Được rồi! Tôi sẽ thay".

Lý thẩm mỉm cười nói: "Vậ thì tốt. Cô thay sườn xám trước, sau đó tôi sẽ bảo người giúp việc đi lên chải tóc cho cô. Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi cũng không quấy rầy cô thay đổi quần áo nữa"

"Được———" Hạ Tuyết mỉm cười nhìn Lý thẩm đi ra ngoài, sắc mặt của cô lạnh lùng, liền nhìn Hàn Văn Hạo không khách khí nói: "Cút ra ngoài ! Tôi muốn thay quần áo !"

Hàn Văn Hạo quay đầu, nhìn cứng rắn nói: "Đây là phòng của tôi, tại sao tôi phải ra ngoài?"

"Rất tốt, xem như anh lợi hại! Anh có gan!" Hạ Tuyết nhất thời tức giận, liền vươn tay chụp lấy sườn xám màu trắng, kéo mạnh, quên mất ở phía trên vẫn còn sợi dây chuyền mặt trăng, mắt thấy sợi dây chuyền sẽ rơi xuống sàn, Hàn Văn Hạo một tay bắt lấy dây chuyền mặt trăng treo lủng lẳng, ngẩng đầu tức giận, trợn trừng mắt nhìn Hạ Tuyết nói: "Nó rơi xuống một chút, xem tôi có bóp chết cô không!"

"Tôi——— Tôi không cẩn thận mà!" Hạ Tuyết chớp mắt, có chút đau lòng, nhưng vẫn có chút ngạo nhiên nhìn hắt nói: "Rất ít thấy anh coi trọng đối với đồ trang sức như vậy, nó không có ý nghĩa gì đặc biệt chứ?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng nói: "Không có!"

Hạ Tuyết hừ một tiếng, cầm sườn xám lên, trực tiếp đi vào phòng tắm, phịch một tiếng đóng cửa lại!

Hàn Văn Hạo ngồi tại chỗ, nắm chặt sợi dây chuyền mặt trắng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Dường như thời gian trôi qua thật lâu, thật lâu, Hàn Văn Hạo bình tĩnh ngồi tại chỗ, giống như nghe được tiếng mặc quần áo bên trong, ánh mắt hần mãnh liệt lóe lên.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 495: Không Để Vào Mắt

Cánh cửa gỗ lê nhẹ nhàng theo gió quét qua một mùi thơm ngát, cửa chậm rãi mở ra.

Hàn Văn Hạo cũng không nhúc nhích mà ngồi tại chỗ, hai mắt nhìn sang một cái hướng khác, ánh mắt vẫn lóe sáng mãnh liệt, đợi một lúc lâu, nghe phía sau lưng có tiếng giày cao gót, biết có bóng dáng xinh đẹp đang ở phía sau mình, hần lạnh lòng gọi nhỏ: "Vào đi——"

Lý thắm lập tức dẫn người giúp việc đang cầm các loại lược để chải tóc, còn có dây kim tuyến, dây tơ đỏ tết vào nhau, cẩn thận đi vào, sau đó nhìn thấy Hạ Tuyết mặc sườn xám màu trắng thật sự tao nhã cao quý, đầu tóc thả ra, đứng nơi bình phong, duyên dáng, thanh nhã, xinh đẹp, giống như chỉ cần di động thân thể, là có thể nhảy vào bên trong bức tranh, hóa thành tiên nữ trong tranh.

Lý thắm thật sự cảm thán cười nói: "Hạ tiểu thư là cô gái mặc sườn xám đẹp nhất mà tôi từng thấy — Rất đẹp —"

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng cúi đầu.

"— Chúng tôi chải tóc cho cô —" Lý thắm vừa nói xong, liền tự mình đi đến bên cạnh Hạ Tuyết, đỡ cô đi tới bên cạnh bàn trước Hàn Văn Hạo, để cho cô ngồi xuống, sau đó bảo người giúp việc mang gương lên, đặt xuống khay, tự mình chải búi tóc cho cô, Hạ Tuyết nhìn họ bận rộn như thế, có chút không được tự nhiên, nói: "Lý thắm, không cần phiền toái như vậy! Một mình tôi làm là được rồi."

"Không được, phu nhân đã cản dận — Cô hãy để cho chúng tôi làm thôi —" Lý thẩm mỉm cười cầm lược, tự mình chải đầu cho Hạ Tuyết.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, người giúp việc tay cầm túi xách âu phục, đi vào phòng của Hàn Văn Hạo, mỉm cười nói: "Cậu cả, dạ phục để cho cậu dự tiệc cưới của cậu ba đã chuẩn bị xong rồi."

"Ừ —" Hàn Văn Hạo đứng lên, nhận lấy âu phục nói: "Tôi tự mặc là được, không cần hầu hạ——"

Hắn vừa nói xong, liền nhận lấy âu phục, mặt lạnh đi vào trong tủ quần áo.

Hạ Tuyết vừa để Lý thẩm chải lấy đầu, vừa từ trong gương nhìn chăm chăm cánh cửa tủ quần áo, sắc mặt lạnh lùng, quên mất có Lý thẩm đứng phía sau lưng, nói ngay: "Con báo chết tiệt ! Ghê tởm!"

Lý thẩm cầm lược ở phía sau, chú ý nghe, mỉm cười nói: "Hạ tiểu thư, cô bỏ qua cho, cậu cả của chúng tôi xem ra là người rất khó chung đụng, thật ra là người rất tốt, người giúp việc chúng tôi cũng rất ưa thích hắn, hắn là một cậu chủ thật tốt luôn suy nghĩ cho mọi người"

"Chậc! Có thể sao?" Hạ Tuyết nói.

"Là thật!" Có một người giúp việc trẻ cũng cười ngọt ngào, tự mình đeo vòng tay cho Hạ Tuyết, nói: "Cậu chủ của chúng tôi, một tuần trở về một lần, cùng phu nhân đi tản bộ, ăn điểm tâm, còn có thể nghe bà nói một chút tâm sự, đối với người làm chúng tôi cũng tốt, hắn không nói lời nào, nhưng có thể làm cho lòng người ta rất ấm áp"

Hạ Tuyết nghe xong, vừa muốn giấu cợt một câu, đã nghe tiếng cửa mở, thấy Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi trắng, âu phục đen, đi ra khỏi tủ quần áo, đứng trước kính toàn thân bên cạnh Hạ Tuyết, sửa sang lại cổ áo áo sơ mi, người giúp việc lập tức tiến lên, thắt cà vạt cho hắn.

Hạ Tuyết xuyên qua gương, nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi trắng, khí thế hiên ngang, nghiêm nghị đẹp trai, giống như một ông vua, ánh mắt cô lóe lên, trong lòng sinh ra một chút nghi ngờ, chớp mắt một cái, nhìn Hàn Văn Hạo trong kính đã sửa sang xong cà vạt, khoác thêm tây trang, tự mình cài lại hàng cúc áo, người giúp việc lại đem kẹp hình hoa hồng bằng vàng ròng cài vào vạt áo cho hắn.

Hắn sửa sang xong tất cả, liền ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, ngón tay nhẹ gõ trên ghế, giống như nhàm chán, lại không phải nhàm chán.

Lý thẩm cũng gia tăng tốc độ chải búi tóc nhỏ cho Hạ Tuyết thật trang nhã, rồi đem cái trâm cài đầu con bướm ngọc cẩn thận cắm nhẹ vào bên trái búi tóc, mọi người cùng nhìn vào Hạ Tuyết trong gương, gương mặt trắng như tuyết, đôi mắt sáng lấp lánh, có chút gợn sóng, môi đỏ mọng mềm mại, nhẹ nhảu mảy, cười khẽ, xinh đẹp, thoát tục, người giúp việc cảm thán nói: "Ôi——— Hạ tiểu thư rất xinh đẹp ——"

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, giống như chỉ lơ đãng quay mặt sang, con người chợt lóe lên nhìn Hạ Tuyết trong kiếng, cô hơi nghiêng người, để cho người giúp việc giúp mang vào đôi giày cao gót màu trắng, sau đó nhẹ hít sâu, hóp bụng quyến rũ đứng lên, vóc người mảnh mai, linh lung, quyến rũ, uyển chuyển, đứng trước kính toàn thân, hình ảnh phản chiếu các góc độ, đều tao nhã hấp dẫn, lộ ra khí chất của người phụ nữ trẻ.

Lý thẩm lại đem sợi dây ngọc mặt trăng đeo lên cho Hạ Tuyết, tạo thêm vẻ đẹp lấp lánh.

Tròng mắt của Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn cô.

Lý thẩm nhìn Hàn Văn Hạo một cái, liền im lặng dẫn người giúp việc đi ra ngoài, trước khi đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại, Hạ Tuyết một mình đứng trước kính toàn thân, làm thành không nhìn thấy Hàn Văn Hạo, dùng hai tay đặt nhẹ bụng, hơi quét qua vòng eo, sửa sang sườn xám của mình một

chút, vẻ mặt lạnh muốn đi ra ngoài, lại nghe được người bên cạnh nói: "Ở lại thì cứ ở lại đi! Xe rước dâu còn chưa về, đừng ở bên ngoài làm mất mặt xấu hổ!"

Hạ Tuyết tức giận cúi đầu nhìn hăn! (ngu ngốc, đi ra thì đi, đấu với hăn làm gì!)

Hàn Văn Hạo cũng ngẩng đầu lên, nhìn cô.

"Chậc! Bộ dáng bị người từ chối đây!" Hạ Tuyết không nhịn được nói ra, liền muốn chạy ra khỏi gian phòng, không ngờ cánh tay bị người mạnh mẽ bắt lấy, mặt của cô vo thành một nắm, kêu lên một tiếng, cả người bị cánh tay mạnh mẽ, kéo trở về trong lồng ngực cứng rắn như sắt, cô lập tức tức giận ngẩng đầu lên, nhìn hai tròng mắt giống như con báo nhỏ của Hàn Văn Hạo đang nhìn mình chòng chọc, thật đáng sợ, dường như muốn đem mình ăn hết!

"Anh buông tôi ra!" Hạ Tuyết tức giận muốn kéo cánh tay của mình ra, nhưng Hàn Văn Hạo lại cười lạnh nhìn cô nói: "Cái gì gọi là bị người từ chối? Tôi như vậy? Tôi vẫn luôn như vậy, chẳng qua bị cô mê hoặc thôi!"

"Đúng vậy! ! Tôi ngu ngốc, tôi vụng về! !" Hạ Tuyết tức giận đến cả người phát run nhìn hăn gào lên: "Tôi và anh ở chung một chỗ, là tôi ngu ngốc, là tôi vụng về ! Mặc kệ tôi chấp nhận tình yêu hay từ chối, tôi đều không có kết quả tốt! ! Anh buông tôi ra —"

Trong lòng của cô uất ức, đột nhiên hai mắt đỏ lên, cắn răng cố sức rút tay lại, không ngờ, thân trước chiếc sườn xám quá ôm sát, cúc áo ở trước ngực tới bên hông, lúc cô cố sức giãy giụa, tất cả bị bung ra, lộ ra áo lót ren màu đen và bầu ngực sữa khêu gợi, cô kêu lên một tiếng sợ hãi, muốn dùng tay đè chặt bộ ngực lại, không ngờ bị Hàn Văn Hạo nhanh chóng nắm chặt cổ tay của cô, nhìn chòng chọc khuôn mặt hốt hoảng của cô, lớn tiếng nói:

"Cô không cần ở chỗ này giả bộ tự phụ dùm tôi đi! ! Toàn thân của cô, chỗ nào mà không bị tôi xem qua?"

"Cái người điên này!" Hạ Tuyết giận đến hai mắt đỏ bừng, rơi lệ, muốn kéo tay của hắn ra, lại bị Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, mạnh mẽ ôm chặt eo nhỏ của cô, để cho toàn bộ vóc dáng mặc sườn xám hoàn mỹ của cô dán vào thân thể rắn chắc của hắn, thậm chí một tay từ vòng eo hấp dẫn quét tới cái mông tròn lẳn của cô, dùng sức bóp một cái!

"Anh làm gì đấy?" Vẻ mặt của Hạ Tuyết nóng lên, giày cao gót không khỏi kiễng một cái, hai tay cố sức muốn đẩy thân thể của hắn ra.

"Tôi làm gì?" Hàn Văn Hạo tức giận nhìn Hạ Tuyết, hai mắt nóng rực chột lóe, nói: "Cô nói tôi bị người từ chối? Trong mắt của cô, tôi chỉ là người bị từ chối ? Cô hoàn toàn không đặt tôi ở trong mắt!"

"Đúng vậy! ! Tôi hoàn toàn không coi trọng anh ! !Trong mắt của tôi, anh không có chút hấp dẫn nào !" Hạ Tuyết muốn tranh cãi với hắn.

Hàn Văn Hạo trừng mắt, đột nhiên cúi đầu dán lên môi của cô, thậm chí khẽ cắn môi dưới của cô!

"Ừm —" Hạ Tuyết nín thở vì sự mi của hắn, nước mắt chảy xuống, vì nụ hôn mạnh mẽ của hắn mà lòng dâng lên chua xót, bắt đầu cảm thụ hơi thở mạnh mẽ, ấm áp quen thuộc của hắn, phả vào mình, trải qua một chút buồn bã và ngọt ngào làm cho cô bị chìm đắm, cô vừa rơi nước mắt, vừa để mặc cho hắn khẽ cắn môi dưới của mình, cô không nhịn được mở đôi môi, hắn thuận thế trượt vào trong bờ môi của cô, mút đầu lưỡi của cô, ôm hôn cô cuồng nhiệt.

"Ừm —" Hạ Tuyết bị hắn cuồng nhiệt hôn mê hoặc thật sâu, hai tay không nhịn được ôm cổ của hắn, thân thể mềm mại tựa vào trên thân thể cứng rắn của hắn, cảm thụ mọi thứ trên người hắn.

Hàn Văn Hạo thừa dịp kết thúc nụ hôn kia, hôn cổ của cô, bộ ngực sữa của cô, thậm chí một nơi lỏng cúc áo bên hông, lấy tay luồn vào nắm thịt non mềm trên eo cô, bóp, bóp mạnh —

"Đau —" Hạ Tuyết ở trong nụ hôn cuồng nhiệt của Hàn Văn Hạo, kêu nhỏ ra tiếng, có chút làm nũng.

Hàn Văn Hạo dừng hôn trên cổ của cô, hai mắt bén nhọn chợt lóe, đột nhiên lạnh lùng nói: "Tôi chính là muốn cho cô đau! Không phải nói tôi không có sức quyến rũ sao? Cô ngăn cản được tôi sao?"

Trong lòng của Hạ Tuyết run lên, trợn mắt há hốc mồm tại chỗ, cảm giác cả người lạnh lẽo, hai tay đột nhiên rũ xuống cổ của hắn, cứng ngắc.

Quả nhiên, Hàn Văn Hạo lập tức đẩy Hạ Tuyết quần áo xốc xếch ra ngoài, lạnh lùng nhìn cô, vô tình nói: "Cô nhớ lấy, trong thế giới ái tình, Hàn Văn Hạo tôi vĩnh viễn sẽ không thua cuộc! Bây giờ là tôi không muốn cô ! !"

Hắn lạnh lùng nói xong, liền mở cửa đi ra!

Hạ Tuyết giận đến cắn răng nghiến lợi, đột nhiên nhấc cái gối ôm trên ghế, đập vào cửa phòng, oán hận gào lên: "Hàn Văn Hạo! ! Anh chết không được tử tế! ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 496: Ai Dạy Cho Cô?

Rốt cuộc đội ngũ rước dâu đã trở về, vì 11 giờ mới làm lễ kết hôn, cho nên Mộng Hàm ra gian nhà phụ cận của Hàn gia nghỉ ngơi, Hàn Văn Vũ vừa trở lại, vừa cắn cà rốt vừa vội vàng xông lên lầu, vừa vận nhìn thấy Hạ Tuyết mặc sườn xám màu trắng thêu hoa Mẫu Đơn, tượng trưng nữ chủ nhân Hàn gia, đeo dây chuyền ngọc mặt trăng mà chỉ có mẹ đeo trong những dịp gặp gỡ long trọng trong gia tộc, vừa từ trong phòng của anh trai đi ra, còn vừa quét nhẹ váy, giống như không có gì xảy ra, Hàn Văn Vũ hít vào một hơi, nửa củ cà rốt đang cắn trong miệng rớt xuống!

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dáng Hàn Văn Vũ giương mắt nhìn, cô cũng không có quá chú ý, chỉ có chút buồn cười nói: "Mọi người đã về rồi? Tất cả thuận lợi chứ?"

Hàn Văn Vũ vẫn khiếp sợ nhìn Hạ Tuyết đeo dây chuyền ngọc mặt trăng, bị dọa đến không nói nên lời.

Lúc này Hạ Tuyết mới ngạc nhiên nhìn hắn, có chút ngượng ngùng khẽ vuốt búi tóc một cái, miễn cưỡng cười nói: "Tôi — rất kỳ lạ sao?"

Cô vừa nói xong, liền đi về phía Hàn Văn Vũ, đang cất bước đi tới thì nhìn thấy những người giúp việc đi tới đi lui, nhìn cô, cũng vô cùng khiếp sợ, thực sự cô đã bị dọa sợ, không biết có chuyện gì, đi đến trước mặt của Hàn Văn Vũ, nhỏ giọng nhìn những thứ này người giúp việc, vẫn còn đang ở nơi đó bàn luận xôn xao, cô không nhịn được hỏi: "Văn Vũ, có chuyện gì xảy ra? Tất cả mọi người nhìn tôi — Chuyện gì xảy ra? Tôi rất kỳ lạ sao?"

Đôi mắt to hồn nhiên của Hàn Văn Vũ nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngây thơ của Hạ Tuyết, nét mặt không biết gì cả, hăn trừng to hai mắt!

"Anh — Anh — Nói mau nói đi! Gấp chết người!" Hạ Tuyết không nhịn được mặt hơi đỏ lên, nhìn Hàn Văn Vũ hỏi!

Rốt cuộc Hàn Văn Vũ duỗi ngón tay, chỉ chỉ toàn thân Hạ Tuyết từ cao đến thấp, còn có dây chuyền mặt trắng, có chút không thể tin nổi, con người trợn to nhìn cô hỏi: "Cô — quần áo này — và sợi dây chuyền mặt trắng này, ai cho cô ?"

"Mẹ của anh đó !" Hạ Tuyết vẫn hồn nhiên mở to mắt, giống như thiếu phụ khuê các đáng yêu trong thời kỳ dân quốc, trả lời xong câu hỏi của Hàn Văn Vũ, lại ngây ngô cười, khẽ vuốt búi tóc của mình nói: "Rất. Rất kỳ lạ sao? Khó coi sao?"

Hàn Văn Vũ muốn nở nụ cười, nhưng không cười được, chỉ ngây ngô gật đầu, nói: "Đẹp — rất đẹp — vô cùng đẹp —"

Hăn vừa nói xong, lại có chút sợ hãi, vươn tay làm dấu chữ thập trước mặt của Hạ Tuyết, từ trước đến giờ, Hạ Tuyết và Văn Vũ giống như là "Một mẹ" sinh ra, cô nhìn thấy động tác của Hàn Văn Vũ như kính bễ trên, cô hoảng sợ, hai tay chặn lồng ngực của mình, nói: "Này! Anh làm dấu chữ thập cho mình hay làm cho tôi vậy ? Anh đang cầu nguyện cho mình hay cầu nguyện cho tôi hả ?"

Hàn Văn Vũ cười ha ha, không dám nói ra, chẳng qua cười có chút khó coi, nhưng vẫn tò mò hỏi: "Anh cả biết cô thay quần áo, ăn mặc như vậy không ?!"

"Đương nhiên!" Hạ Tuyết nói ngay, cô lập tức xoay người, ngập ngừng nói: "Tôi mặc như vậy chắc chắn rất kỳ lạ, tôi muốn đổi lại!"

"Ai! Không cần! Cũng rất đẹp mà, cho nên tôi mới giặt mình kinh ngạc mà! Ha ha ha! Không có gì, không có gì!" Hàn Văn Vũ lập tức nắm chặt cánh tay Hạ Tuyết, kéo cô trở lại, khôì hài nói: "OK — OK — ngoan! Rất đẹp!"

"Tôi không tin anh! Anh và tôi cùng ăn cà rốt, anh và tôi đều không phải thứ tốt!" Hạ Tuyết muốn tìm người bình thường để hỏi.

"Các người đang làm gì?" Hàn Văn Kiệt đi lên lầu, chuẩn bị đổi lễ phục màu trắng, sau đó nhìn thấy Hạ Tuyết mặc sườn xám thêu hoa Mẫu Đơn, đeo dây chuyền mặt trăng, đoan trang xinh đẹp đứng ở hành lang, nhất thời thị giác của hắn chấn động mãnh liệt, khẩn trương lên.

"Văn Kiệt — Anh tới vừa đúng lúc — Tôi ăn mặc rất kỳ lạ sao?" Hạ Tuyết lập tức đi tới trước mặt của Hàn Văn Kiệt, muốn tìm người đàn ông hoàng tới hỏi.

Hàn Văn Kiệt ném ngay ra một cái vấn đề — "Bộ quần áo và dây chuyền này, ai đưa cho cô ?"

"Mẹ anh đó !" Hạ Tuyết muốn khóc!

"Đừng nói tục a !" Hàn Văn Vũ đứng ở phía sau cười nói.

"Tôi chỉ nói bộ quần áo là do người mẹ vĩ đại của các người cho!" Hạ Tuyết muốn điên rồi!

Hàn Văn Kiệt nghe xong, đột nhiên không khỏi dịu dàng cười khẽ, nhìn Hạ Tuyết hôm nay quả thật ưu nhã xinh đẹp động lòng người, như nữ chủ nhân, có lẽ hẳn hiểu ý định của mẹ, bất đắc dĩ thở dài, vươn tay, khẽ chạm vào cánh tay Hạ Tuyết nói: "Không có gì — Chẳng qua rất đẹp — nhìn rất đẹp — Mau đi xuống đi, Hi Văn và cha mẹ tôi, cùng các chú bác cùng ở chung một chỗ, vẫn còn đang tán gẫu chuyện mẹ của đứa bé rất xinh đẹp,

bất kể thân phận của cô và anh cả như thế nào, hay là nên đi xuống gặp bà con họ hàng — Đi đi —"

Mặc dù trong lòng Hạ Tuyết có chút lo lắng, nhưng đành phải nhắm mắt, nhìn anh em bọn họ một cái, mới chậm rãi đi qua hành lang thật dài, đi xuống bậc thang —

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt nhìn theo bóng lưng xinh đẹp uyển chuyển của Hạ Tuyết, trên mặt vẫn có chút cổ quái.

"Tại sao mẹ còn chưa xuống?" Hi Văn ngồi giữa ông bà nội, nhìn rất nhiều ông chú bác, Ông cả, Ông hai và các bà mợ, thím, dĩ nhiên còn có cha của mình vẻ mặt bình tĩnh đang ngồi một bên, lo lắng hỏi mẹ!

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, trên nét mặt tràn đầy thú vị, cầm ly trà Thiết Quan Âm lên, khẽ nhắm một hớp.

Vẻ mặt Hàn Trung Trí cũng có chút bất mãn, nhưng vẫn là nghĩ tới hôm nay cô bị con trai bỏ rơi trên đường, có thể quá mệt mỏi, cũng nhin lại một chút, kêu Lý thẩm nói: "Mời mẹ của đứa bé xuống —"

"Vâng —" Lý thẩm đi lên lầu.

Trang Minh Nguyệt ngồi ở ghế gỗ lim chủ nhân, nắm chặt nệm bên cạnh, vẻ mặt kiên định.

"Hạ tiểu thư xuống lâu rồi —" Lý thẩm đột nhiên mỉm cười đi tới, tất cả người trong gia tộc họ Hàn, cùng mỉm cười nhìn về phía cầu thang, liếc mắt liền thấy Hạ Tuyết cư nhiên mặc sườn xám màu trắng, chải búi tóc ưu nhã, đeo dây chuyền mặt trăng của nữ chủ nhân Hàn gia, từng bước từng bước, đoan trang, xinh đẹp, mỉm cười bước xuống lầu, tất cả mọi người kinh hãi, Hàn Trung Trí càng giật mình trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn Hạ Tuyết! Cái này rõ ràng là ở mọi người trước mặt, thừa nhận thân phận con dâu của Hạ Tuyết!

Tần Thư Lôi từ cánh cửa hình vòm mỉm cười đi vào phòng khách, sau đó nhìn thấy bộ dáng Hạ Tuyết như vậy, sắc mặt cô trắng bệch!

Trang Minh Nguyệt cũng không sợ ánh mắt tức giận và không hiểu của chồng, ngẩng mặt đứng lên, mỉm cười đi tới trước mặt của Hạ Tuyết đang có chút xấu hổ, nắm bàn tay nhỏ bé trơn mềm, nhẹ đỡ thân thể của cô, cùng đi tới bên mọi người, mỉm cười, dùng thái độ của nữ chủ nhân nói: "Đây là Hạ Tuyết, người sinh ra Hi Văn đáng yêu của chúng ta, mặc dù hiện tại cô ấy và Văn Hạo chỉ là quan hệ bạn bè, nhưng ở trong lòng của tôi, nếu cô ấy là mẹ của Hi Văn, cũng xem như là con dâu của tôi, tôi đặc biệt yêu thích cô ấy, nhớ đến 6 năm qua, cô ấy một mình nuôi dưỡng đứa bé không dễ dàng, hôm nay nhân dịp gặp gỡ hiếm có của gia đình, tôi muốn mời cô ấy tới đây cùng mọi người gặp gỡ một chút —"

Người lớn trong nhà họ Hàn, sắp theo thứ tự từ Hàn Trung Trí, Hàn Minh Trí, Hàn Văn Trí, Hàn Phân Trí, Hàn Linh Trí, ngoại trừ Hàn Trung Trí, bọn họ đều là người đứng đầu các công ty nổi tiếng thế giới, nhất trí nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Ngồi đi — Chúng tôi cũng đã nghe nói qua chuyện của cô, sau lần Văn Hạo thừa nhận quan hệ của hai người, đều vô cùng cảm động với cô — Tới ngồi đi —"

Hàn Linh Trí là em út của Hàn Trung Trí, tuổi gần 50, theo tạp chí Forbes là người phụ nữ giàu có đứng hàng thứ năm, bà là người ngay thẳng, phóng khoáng, lập tức kéo Hạ Tuyết đi tới bên cạnh mình!

Hạ Tuyết có chút lo lắng ngồi giữa các bậc cha chú nhà họ Hàn, tay chân không được tự nhiên, hiển nhiên là lo sợ, cô thật không ngờ, người nhà họ Hàn, có nhiều thân thích như vậy —

"Thư Lôi?" Trang Minh Nguyệt thấy Tần Thư Lôi đứng cứng ngắc ở cửa, cũng mỉm cười nhìn cô khẽ ngoắc, nói: "Tới đây ngồi — các chú bác đều biết rồi —"

Tần Thư Lôi không có cách nào, đành phải miễn cưỡng mỉm cười đi tới bên cạnh Hàn Văn Hạo, hẩn đỡ ngồi xuống, liếc mắt nhìn dây chuyền mặt trắng đeo trên cổ của Hạ Tuyết, lại nhìn Trang Minh Nguyệt một cái, bà chỉ nhàn nhạt mỉm cười, không nhìn ra một chút manh mối, cô đành mỉm cười chào hỏi với các chú bác.

Hạ Tuyết ngồi trong đám người, nhìn rất nhiều trẻ tuổi đứng bên ngoài ghế gỗ lim, cũng xôn xao tò mò nhìn dây chuyền của mình, trông mắt cô mở to, miễn cưỡng mỉm cười, tay không nhịn được nắm lấy sợ dây kia một chút, làm như lơ đãng cúi đầu, liếc mắt nhìn hình mặt trắng, suy nghĩ xem rốt cuộc món đồ này có gì kỳ lạ ?

Mặc dù Hàn Trung Trí cảm thấy chuyện rất đột nhiên, ho nhẹ một cái, không tiện phát tác, nói với Lý thẩm: "Lý thẩm, đem Đại Hồng Bào tốt nhất ra đây —"

Hạ Tuyết vừa nghe đến Đại Hồng Bào, trông mắt cô sáng lên, sau đó quả thật nhìn thấy Lý thẩm bảo chuyên gia pha trà mang bộ dụng cụ pha trà lần lượt bày ra, bình trà, chén trà, bếp than — sau khi chuẩn bị xong tất cả, chuyên gia pha trà mới cầm đũa sắt, có lẽ có chút căng thẳng, đang kẹp khối than đưa qua ly trà thì thiếu chút nữa rơi xuống, Hạ Tuyết nhanh chóng nắm chặt tay nữ chuyên gia pha trà, tốt bụng mỉm cười nói với cô: "Để tôi giúp cô —"

Cô nói xong, dưới ánh mắt của mọi người, theo lời ông nội dạy cho mình cách gắp than, gắp thán, kỹ thuật đốt than, từng bước, từng bước làm, bởi vì từ nhỏ cô là một cô gái chịu khó, nên thuận tay cầm ấm trà lên, còn dùng kỹ xảo rót nước đặc biệt ông nội dạy cho mình, dùng nước suối chứa trong lọ thủy tinh, rót vào trong ấm —

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt, còn có Lam Anh vừa mới đến sau, cùng nhau nhìn kỹ thuật pha trà của Hạ Tuyết, mặc dù không lưu loát, nhưng rất quen thuộc — Ba người bọn họ cùng giật mình nhìn cô.

Sau khi Hạ Tuyết rót nước vào ấm, đặt lên bếp lò, dùng đũa tác động tác ông nội thường làm, hai tay quạt giống như quạt gió, làm cho than nóng lên, Hàn Trung Trí lập tức khiếp sợ nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Kỹ thuật pha trà này, ai dạy cho cô ?"

Hạ Tuyết sừng sốt ngẩng đầu, nhìn Hàn Trung Trí.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Sự Thật Của Hôn Lễ

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo nhấp nháy, đối với mọi chuyện cũng không để ý, nhưng nhìn dáng vẻ của cha trong lúc này lộ ra khiếp sợ, hẩn nhứu mày. Lam Anh cũng ngừng thở, từ từ bước đến gần ghế sa lon.

Hạ Tuyết nhìn tất cả mọi người căng thẳng nhìn cô như vậy, cô cũng có chút lo lắng mỉm cười nói: "Lúc ấy chúng tôi rơi xuống vách núi thì có một ông lão đã cứu chúng tôi, dường như ông lão này rất tinh thông kỹ thuật pha trà, có vẻ rất hợp ý với tôi, cho nên dạy cho tôi một chút kỹ thuật pha trà. Mà tôi chỉ học được da lông, còn chưa hiểu hết —"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nhanh chóng quét về phía cha.

Sắc mặt của Hàn Trung Trí lạnh lẽo, nhìn chòng chọc Hạ Tuyết, gương mặt căng thẳng, cả người phát ra lạnh lùng, chậm rãi hỏi: "Ông lão kia họ gì?"

Hạ Tuyết không nhịn được nhìn về phía Hàn Văn Hạo, chỉ thấy hẩn ngồi cứng đờ tại chỗ, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Hàn Trung Trí mỉm cười nói: "Họ — Trần ——"

Ánh mắt của Lam Anh nhứu lại.

Trang Minh Nguyệt khiếp sợ trợn to hai mắt.

Hàn Trung Trí vừa nghe cái họ này, ánh mắt nhanh chóng chớp một cái, nắm chặt hai quả đấm trên đầu gối, cúi đầu mặt lạnh không muốn thừa nhận nói: "Không thể nào!"

Hàn Văn Hạo lại nhìn cha, chậm rãi mở miệng: "Thật sự bọn con gọi ông lão kia là Trần gia gia, ban đầu, con vẫn tò mò thân phận của ông ấy, bởi vì kỹ thuật pha trà của ông ấy rất cao, đối với trà đạo Trung quốc, có nghiên cứu rất sâu, hơn nữa ông ấy một mình sống ở rừng núi hoang dã, nhưng cũng không thiếu đồ dùng, con mơ hồ cảm giác có người luôn giúp đỡ cuộc sống của ông ấy lâu nay. Chân của ông ấy cử động có chút không thuận tiện. Nhiều năm trước, vợ con bị tai nạn xe cộ đã qua đời! Cháu gái gả cho người thôn trà dưới chân núi"

Hàn Trung Trí đột nhiên rất sốt ruột ngẩng đầu nhìn con trai, hai tay nắm chặt đầu gối, ngừng thở nhìn con trai, vẫn nghi ngờ hỏi: "Tại sao con biết rõ ràng như thế! ?"

"Ông ấy nói!" Hàn Văn Hạo nhìn cha, cũng có chút nghi ngờ nói.

Trang Minh Nguyệt đột nhiên cảm giác lồng ngực sắp hít thở không nổi, tay cầm chiếc khăn tay màu trắng, vẻ mặt bắt đầu căng thẳng và run rẩy.

Lam Anh lại khác, cảm thấy hứng thú nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Hạ Tuyết! Ông lão này dạy cho con kỹ thuật pha trà sao ? Ông ấy dễ dàng dạy cho con như vậy sao ? Phải biết rằng kỹ thuật pha trà này, không thể tùy tiện dạy cho người khác".

Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Lam Anh, mỉm cười nói: "Đúng vậy a—— Ông ấy rất thích con —— trước khi con đi, còn bảo con quỳ xuống, nhận con làm cháu gái, muốn con dâng trà cho ông, còn tặng quà cho con —— sau khi con rời núi vẫn rất nhớ ông, có ý định, sau khi quay phim xong, con đi thăm ông một chút—— Muốn ông rời núi một chút ——"

Trong nháy mắt, Hàn Trung Trí khiếp sợ quay đầu nhìn Hạ Tuyết!

Trang Minh Nguyệt nhìn Hạ Tuyết, cũng không thể tin nổi, lại càng căng thẳng hỏi: "Ông ấy tặng cho con quà gì vậy ? Con có xem chưa ?"

Hạ Tuyết nhìn Trang Minh Nguyệt ngây ngốc lắc đầu, cười nói: "Không có —— Vẫn chưa mở ra xem, sao vậy ?"

Cô nhìn mọi người, có chút lúng túng.

Sắc mặt Lam Anh lạnh lùng, nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Quà tặng này con để ở đâu ?"

"Đặt ở ——" Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, miễn cưỡng cười nói: "Đặt ở —— à —— Con đặt ở học đầu tiên trong tủ trang điểm ——"

"Lý thẩm, bà lập tức bảo người lái máy bay trực thăng đến phòng của Hạ Tuyết, lấy quà tặng này, hôm nay chúng tôi muốn chính mắt xem qua!" Lam Anh lạnh lùng dặn bảo.

"Nhanh đi!" Trang Minh Nguyệt lập tức nhìn Lý thẩm, tiếp tục dặn bảo.

"Dạ!" Lý thẩm vội vã đi ra ngoài.

Lúc này, Lam Anh lại nhìn Hàn Trung Trí, trong đáy lòng cười lạnh nói, Hàn Trung Trí, ông cũng có hôm nay!

Thời gian từng phút trôi qua, các bậc cha chú nhà họ Hàn, dường như đối với chuyện này, vẫn giữ thái độ vô cùng nghiêm túc, mọi người im lặng chờ đợi, Hạ Tuyết ngồi trong đó, rất căng thẳng, có chút thở không nổi, thậm chí cô nhìn thấy con gái cũng ngạc nhiên nhìn mình, cô nhướn mày, cắn chặt môi, cảm giác chuyện này thật không đơn giản.

Trong chuyện này, Hàn Trung Trí vẫn giữ thái độ không bình tĩnh nhất, thậm chí không khỏi dâng lên kính sợ.

Ngoài cửa nhanh chóng vang lên tiếng bước chân, Lý thẩm và hai người giúp việc cùng Thanh Nhã trong phủ của Daniel lo lắng đi vào, cẩn thận

đem một cái hộp gỗ đỏ cũ kỹ và một túi da cũ kỹ, cẩn thận đặt tất cả trên bàn trà!

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt cùng Lam Anh liếc nhìn cái hộp gỗ nhỏ màu đỏ như quyển sách trà đặt trên bàn, cũng không khỏi run lên!

"Mở ra! !" Hàn Trung Trí lập tức bảo Lý thẩm mở ra.

"Chậm đã!" Lam Anh lạnh lùng nhìn Hàn Trung Trí, chột nhứ mày nói: "Vật này là của ông sao?"

Trên mặt Hàn Trung Trí cứng ngắc, không khách khí nhìn Lam Anh một cái, mới quay đầu nhìn Hạ Tuyết, thái độ dịu lại, nói: "Hạ Tuyết, cô mở ra cho mọi người nhìn xem, ông lão này tặng cô thứ gì —"

"A —" Hạ Tuyết có chút căng thẳng, nhìn mọi người xung quanh, hơi nghiêng người tới trước, nhẹ nhàng chạm vào cái hộp gỗ đỏ, lập tức, cô nhớ tới ông nội đối với mình rất đau lòng và thương yêu, cô không khỏi dịu dàng cười nhỏ, cẩn thận vươn tay, mở nhẹ ở khóa đồng, mở cái hộp ra, nhất thời một mùi thơm ngát xông vào mũi, loại mùi thơm này, dường như chứa linh khí của trời đất, hấp thụ giọt sương trong núi, dường như có thể cảm giác đám mây trôi bồng bềnh, dòng chảy của nước suối —

Mọi người nhanh chóng nhìn lá trà được đặt bên trong cái hộp gỗ, từng viên, từng viên như có sức sống mạnh mẽ, Lam Anh kích động cười nói: "Quả nhiên là Đại Hồng Bào! !"

Rốt cuộc, Hàn Trung Trí khiếp sợ nhìn bên trong cái hộp gỗ, ông ta dốc cả một đời để theo đuổi Đại Hồng Bào, ánh mắt ông ta lóe lên sợ hãi.

Trang Minh Nguyệt nhìn chăm chăm lá trà đặt bên trong, hai mắt lập tức đỏ lên.

Hàn Văn Hạo thật sự không hiểu, cau mày, nhìn các bậc cha chú.

"Chuyện này —" Hàn Linh Trí cũng nghe nói chuyện năm đó, liền không nhìn được mở miệng, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt của anh hai, nên không dám lên tiếng.

Hàn Trung Trí nhìn chăm chăm Đại Hồng Bào trong hộp gỗ, thật lâu thật lâu, thái độ của người hô mưa gọi gió, giống như trong nháy mắt, già đi 10 tuổi, ông ta kích động duỗi ngón tay, chạm nhẹ vào túi da nói: "Cô — mở tiếp túi da này xem một chút —"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, liền cầm túi da, cẩn thận rút tài liệu trong đó, từng xấp, từng xấp ở bên trong túi ra ngoài, nhưng khi cô mở ra từng cái thì cô cũng hoàn toàn kinh hãi! !

Mọi người cũng khiếp sợ nhìn về phía tài liệu đang đặt trên bàn trà, bên trong có thư chuyển nhượng 127 vườn trà từ Trung Quốc đến Nhật Bản và Hàn Quốc trên toàn thế giới, trong đó có bút tích viết tay màu mực xanh: Trần Sĩ Hiên chuyển nhượng tất cả vườn trà cho cháu gái Hạ Tuyết, sau khi Hạ Tuyết tiếp nhận quyền tài sản 127 vườn trà, có nghĩa vụ thu hồi 103 vườn trà mà 38 năm trước, Hàn gia mượn dùng để “học tập”! Bên trái trang tài liệu cuối cùng, Hàn Trung Trí và Trần Sĩ Hiên ký tên xác nhận!

Hạ Tuyết sửng sốt nhìn chữ viết của ông nội phía trên, trong nháy mắt hốc mắt đỏ lên, nhớ tới ông nội một mình ngồi bên cạnh bếp lò, nhìn lửa đỏ cháy rừng rực bên trong, ánh lửa chiếu trên khuôn mặt già nua, đôi mắt trải qua thương tang, có lẽ ông đã mềm lòng, muốn tặng cho cho cháu gái mình thương yêu nhất, nhưng duyên phận cũng trong nháy mắt, chệch khỏi quỹ đạo, sinh mệnh được mất vô thường, chỉ cần dùng tâm đối đãi nhau, có lẽ Thượng Đế ban tặng món quà cuối cùng.

Cô sửng sốt ngơ ngác nhìn từng tờ quyền tài sản, không cần nghĩ cũng biết, phần quyền tài sản này là vô giá, cô lập tức nhớ tới lúc mình rời đi, bóng dáng già nua của ông nội đứng dưới máy bay trực thăng, cô xúc động, cúi đầu nước mắt rơi xuống.

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn cha nói: "Cha! ! Chẳng lẽ Trần gia gia này, chính là trà phụ Trung quốc chúng ta?"

Hàn Trung Trí cắn chặt răng, không lên tiếng!

Trang Minh Nguyệt cũng không lên tiếng.

Lam Anh lại cười lạnh nói: "Người ta nói việc đời khó đoán, không biết Hàn Trung Trí ông, trải qua chuyện hôm nay, rốt cuộc là họa hay là phúc! Ý tứ của Sư phụ, đều ở trong cái nhìn của ông đó!"

Hàn Trung Trí lại nhớ tới chuyện cũ, chỉ lạnh lùng ngồi tại chỗ, không lên tiếng.

"Trà phụ?" Lúc này, Hạ Tuyết đã hiểu tất cả ý muốn của ông nội với mình, liền ngẩng đầu nhìn Lam Anh, không hiểu hỏi: "Mẹ———— Trà phụ———— Phải ——"

Lam Anh mỉm cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Con nói, trà của Trung Quốc phân bố khắp trên thế giới, trà phụ là có ý gì? Cô không hiểu sao?"

Hai mắt Hạ Tuyết lập tức sáng lên, nhớ lại ánh mắt đầy cơ trí của ông nội, vô cùng có thần, lúc nói chuyện bình tĩnh, cô nhất thời kích động nói: "Những vườn trà này con không thể nhận! Tại sao con có thể muốn thứ quý trọng như thế? Con nên trả lại cho cháu gái ruột của ông!"

"Chớ đại dột!" Lam Anh mỉm cười nhìn Hạ Tuyết nói: "Những vườn trà này, không phải hoàn toàn là của con, còn có ngàn vạn cổ đông, nông dân trồng cây trà và cả chính phủ, con chỉ chiếm một phần trong đó, nhưng vì con sở hữu toàn bộ vườn trà, từ nay về sau trà nghiệp Trung quốc và con có cùng một nhịp thở! Dù sao cũng phải nói, vinh dự còn đáng quý hơn so với tài sản!"

Hạ Tuyết tròn tròn mắt————

Người cả gia tộc họ Hàn, tất cả dùng thái độ tôn kính và ngưỡng mộ nhìn Hạ Tuyết.

Sắc mặt của Tần Thư Lôi tái nhợt, nhìn Hạ Tuyết, tay nắm chặt váy trên đầu gối.

Lam Anh mỉm cười, liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo đang bình tĩnh ngồi một bên, trong lòng cảm thán, duyên phận kỳ diệu chính là ở chỗ này. Bà không lên tiếng, mặc dù trong lòng có chút thương cảm, vẫn không có tin tức của sư phụ, khổ công tìm kiếm mấy chục năm, không ngờ ông lão đã trải qua cuộc sống ẩn dật, bà đột nhiên cười, đứng lên vỗ vỗ bả vai Hàn Trung Trí nói: "Ông bạn già, một cơn này, đánh thật là ngoan độc chứ! Nhớ đấy, bây giờ là ông thiếu nợ Hạ Tuyết, rất nhiều! ! Nhớ phải trả! ! Tôi muốn ngày sau, sư phụ sẽ phái người tới phụ giúp Hạ Tuyết tiếp nhận vườn trà và thu hồi khoản nợ mà người nhà họ Hàn ông đã thiếu ! ! Tất cả mọi người đi dự lễ đi! !"

Bà vừa nói xong, đã mỉm cười đi ra ngoài, cũng không vạch trần trong còn che giấu bao nhiêu chuyện cũ thật chua xót giữa sư phụ, Hàn Trung Trí và Văn Giai! !

Trang Minh Nguyệt thật sự vô cùng vui mừng nhìn Hạ Tuyết, kích động sôi trào muốn nói nhưng không thốt nên lời.

Hàn Trung Trí cũng không nhịn được, nhìn Hạ Tuyết, tất cả thái độ lúc trước, đã để xuống, mặc dù dè nén, nhưng vẫn phân phó Lý thẩm sắp xếp chỗ dự lễ cho Hạ Tuyết, gần họ hàng, sau đó im lặng cùng Trang Minh Nguyệt đi ra ngoài.

Mọi người Hàn gia, cũng nhìn về phía Hạ Tuyết, ánh mắt thân thiện và ủng hộ nhìn về phía cô, rồi im lặng đi ra ngoài!

Hạ Tuyết vẫn còn đang kích động nhìn tất cả giấy tờ quyền tài sản này, nhớ ông nội dạy bảo mình rất nhiều, trong lòng của cô xúc động run rẩy.

Hàn Văn Hạo cũng ngồi tại chỗ, nhớ đến lúc mình rời đi, Trần gia gia nói một câu: đây là quà tặng cuối cùng ông cho cháu —— Hãn nghĩ đến những lời này, hai tròng mắt không khỏi lạnh lẽo, cắn chặt răng, cổ đờ nén tức giận trong lòng, không lên tiếng, đứng dậy, đỡ Tần Thư Lôi vẫn còn trong khiếp sợ, đi ra ngoài.

Hạ Tuyết không nhịn được, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hãn, nghĩ đến vào lúc quan trọng như vậy, hãn lại rời đi——

Lý thẩm lại dẫn người giúp việc bưng tới một cái khay màu vàng, bên trong để một đóa hoa hồng đỏ thắm và cái nơ thêu kim tuyến vàng, cẩn thận cài cho Hạ Tuyết, mới mỉm cười nhìn cô nói: "Hạ tiểu thư, lúc này lão gia đã căn dặn, hôm nay cô và phu nhân ngồi chung dự lễ ——"

Hạ Tuyết nghe, trong lòng lại không khỏi đau nhói, hai tay ôm cái hộp gỗ đỏ vào trong lòng, thầm nói: Ông nội, mới bao nhiêu ngày không gặp, nhưng tình huống lại chuyển biến, có lẽ ông liệu việc như thần, nghĩ đến Hạ Tuyết sẽ có ngày bị người coi thường và nhục nhã khinh khi, cảm ơn ông đã cho cháu mọi thứ quý giá, chẳng qua, cháu đành để cho ông thất vọng, cháu không thể cùng hãn ở bên nhau, nhưng lại phát hiện, kiêu ngạo trong lòng còn quan trọng hơn so với của cải. Cháu từ chối hãn, hôm nay cháu đã không có đường lui, chỉ có thể bước thẳng về phía trước, ông yên tâm! Cháu sẽ đi thẳng về phía trước thật tốt, không phụ kỳ vọng của ông. Cảm ơn ông, đã cho cháu mọi thứ hôm nay, ông nội, nghĩ tới những ngày ở chân núi, cháu rất nhớ, rất nhớ ông, cảm ơn ông đã cho cháu niềm kiêu ngạo —— Cảm ơn ông ——

Cô nghĩ đến đây, cảm thấy thật ấm áp, làm cho mình nở nụ cười, mặc dù nụ cười có chút khổ sở, rồi lại nhìn thấy Hàn Văn Vũ hùng hùng hổ hổ nhào xuống lầu, thấy trong phòng khách đã vắng bóng người, hãn khiếp sợ nhào tới trước mặt của Hạ Tuyết, nhìn cô nói: "Chuyện này đã xong rồi ? Cha tôi không giận dữ, giật tóc mắng to, sau đó tặng xông máu sao ?"

Hạ Tuyết nghe Hàn Văn Vũ nói như vậy, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì, Cha của anh sao lại giận dữ?"

Hàn Văn Vũ nhú mày, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô không biết? Cô không biết thật sao?"

"Anh đừng lại làm tôi sợ! !" Hôm nay Hạ Tuyết khiếp sợ đã đủ rồi, trong lòng của cô lại cảm giác lạnh lẽo nhìn Hàn Văn Vũ, gần như muốn gào lên, hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?"

Đôi mắt to tròn hồn nhiên củ Hàn Văn Vũ chợt lóe sáng, ngón tay duỗi ra chỉ chiếc ngọc bội trên ngực Hạ Tuyết!

"Chát!" Hạ Tuyết vươn tay, đập tay của hắn nói: "Đừng dẫn một chút!"

"Chặc, chặc, chặc!" Hàn Văn Vũ bị cô bắt lấy tay, không có cách nào, cười nói: "Cô thôi đi ! Còn chưa phải là nữ chủ nhân của Hàn gia, nhưng cứ giống như vậy đây?"

"Anh nói cái gì?" Hạ Tuyết còn chưa hiểu, nhìn Hàn Văn Vũ, cầm ly trà uống một ngụm lớn !

Hàn Văn Vũ cố ý lờm cô một cái, rốt cuộc bật cười nói: "Cô đeo dây chuyền ngọc mặt trăng là tượng trưng cho nữ chủ nhân của Hàn gia, dây chuyền này mẹ tôi đeo mấy chục năm nay —"

"Phốc ——" Cả người Hạ Tuyết không chịu nổi kích thích, phun hết nước trà ra ngoài! !

Hạ Tuyết tức giận đến cả người run rẩy đi ra khỏi cái sân lớn của Hàn gia, nhìn tân khách trái phải đông đủ, ở trên sân cỏ xanh mướt, đang cầm rượu đỏ lui tới, cô nghiến răng, tức giận nói: "Hàn Văn Hạo, anh đừng để cho tôi tìm thấy anh, nếu gặp được anh, tôi muốn cắn chết anh! !"

Cô vừa nói xong, cũng đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang cầm ly rượu đỏ, một tay cầm túi quần, đứng trước mặt một người khách nước ngoài, vừa mỉm cười vừa nói, vô cùng phong độ, nhưng Hạ Tuyết nhìn đến hăn, đã giận muốn gằn chết, một tay nắm chặt dây chuyền mặt trăng trên ngực, sải bước đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, các người giúp việc nhìn thấy Hạ Tuyết mặc trang phục như vậy, cung kính gật đầu, nhường ra, các tân khách có chút quen thuộc Hàn gia, cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết đỏ mặt, cô cắn răng đi đến trước mặt của Hàn Văn Hạo, đầu tiên là cố giả vờ mỉm cười nhìn người khách nước ngoài gật đầu một cái, sau đó dùng tiếng anh lễ phép nói: "Excuse me!"

Người khách nước ngoài vừa nghe, liền lập tức mỉm cười giơ ly rượu, xoay người rời đi.

Dường như Hàn Văn Hạo không nhìn thấy Hạ Tuyết, cầm ly rượu đỏ, mặt lạnh tránh đi.

"Đứng lại!" Hạ Tuyết cắn răng, cúi đầu nói: "Đến bên kia, tôi có việc muốn nói với anh!"

"Cô đừng cho rằng cô có hơn một trăm vườn trà, thì tôi sẽ nghe lời cô nói!" Hàn Văn Hạo đột nhiên lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết nói.

"Phi!" Hạ Tuyết tức giận, cũng không để ý xung quanh, liền đưa tay nắm chặt cánh tay Hàn Văn Hạo, kéo hăn đi tới dưới một cây liễu, tức giận nhìn tên đệ tiện này, nói: "Rõ ràng tôi mặc bộ quần áo này, đeo cái đồ vật này, là tượng trưng cái gì, anh lại không nói cho tôi biết ? Anh có quá đáng hay không? Anh cố ý để cho tôi mất mặt ! !"

Hàn Văn Hạo giống như nghe chó sủa, nói: "Đúng vậy! Tôi biết rõ tượng trưng cho cái gì? Nhưng cái này có quan hệ gì tới tôi ? Đây là mẹ tôi đưa cho cô, cũng không phải do tôi cho cô! Cô rơi vào tình trạng thế nào, chẳng quan hệ tới tôi!"

Hắn nói xong, nâng ly rượu đỏ, quay đầu nhìn cây cầu hoa xinh đẹp mộng ảo, uống một ngụm rượu đỏ.

"A—— Thì ra là như vậy—— Anh nghĩ đến vợ chưa cưới của mình nên đem tôi vào thành viên thịt phải không ? Nghĩ rằng cha của anh sẽ đem tôi ăn đi!" Hạ Tuyết vừa nói xong, nhìn người phục vụ rượu, búng ngón tay!

Phục vụ lập tức bưng tới một khay rượu đỏ.

Hạ Tuyết nhanh chóng cầm lên một ly rượu đỏ, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hàn Văn Hạo, ly rượu ở trong tay của mình làm xoay tròn 365 độ.

Hàn Văn Hạo cũng lạnh lùng nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, nói: "Thế nào? Muốn cầm rượu hất tôi à?"

Hạ Tuyết không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Văn Hạo, tức giận đến muốn nổ phổi, lại cười lạnh nói: "Hàn Văn Hạo! ! Đàn ông hẹp hòi tôi đã thấy nhiều, nhưng người hẹp hòi giống như anh, tôi thật đúng là hiếm thấy! ! Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Tôi đắc tội với anh sao? Tôi giết cả nhà anh sao, anh phải dùng thái độ đó đối xử với tôi như vậy ? Tôi mặc kệ ý tứ của mẹ anh đối với tôi như thế nào, không phải anh nên nhắc nhở tôi mặc quần áo này có nhiều lúng túng?"

Hàn Văn Hạo cười lạnh nhìn Hạ Tuyết nói: "Tại sao tôi phải nhắc nhở cô? Cô chịu tội gì, có bao nhiêu đau lòng, có bao nhiêu khổ sở, có quan hệ gì với tôi? A! Đúng rồi! lần trước cô uống chưa rượu, không phải nói cô là cỏ dại sao? Vốn là để cho người ta đạp đấy! !"

"Anh ——" Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, nâng lên rượu đỏ không còn lý trí, liền hướng Hàn Văn Hạo hất qua, không ngờ bị hắn nhanh chóng né ra, rượu hất về phía người phía sau!

Hạ Tuyết hít vào một ngụm khí lạnh, cầm ly rượu trống không, khiếp sợ nhìn Hàn Văn Hạo đứng ở trước mặt của mình, đang cố nén lửa giận nhìn

mình, trên mặt, trên lễ phục cao cấp, tất cả đều là rượu đỏ, cô bị sợ vội che miệng lại, vẻ mặt đau khổ, nghĩ tới lần này nhất định sẽ bị mắng không nhẹ.

Nhưng Hàn Trung Trí chỉ đứng trước tân khách, cắn chặt răng nhìn Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết cũng nín thở nhìn Hàn Trung Trí, nghĩ muốn cười, nhưng không dám cười, cẩn thận nhìn ông ta từng chút.

Lam Anh đứng ở một đầu khác, thật tò mò nhìn cười, nhìn Hàn Trung Trí, xem lão già chết tiệt này, rốt cuộc bày thái độ gì.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn cha, có chút tò mò.

Thời gian trôi qua một chút, Hàn Trung Trí vẫn còn mặt lạnh, làm như không có chuyện gì xảy ra, bước tới, vừa đi vừa trầm giọng nói: "Còn ở đây làm cái gì? Không vào nơi dự lễ?"

Hạ Tuyết sững sờ nhìn ông ta chăm chăm.

Phốc! Lam Anh lập tức không nhịn được bật cười.

"Ông ta bỏ qua cho tôi như vậy sao?" Hạ Tuyết không thể tin được nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, cầm ly rượu đỏ, rời đi.

"Hạ Tuyết ——" Lam Anh hướng Hạ Tuyết mỉm cười ngoắc tay, nói: "Mau tới đây! Giới thiệu cho con quen một người !"

"Tốt —— con đi xem cô dâu mới một chút, rồi tới —— " Hạ Tuyết xoay người vừa muốn đi về phía trước, lại không cẩn thận va phải một người, ví tiền lập tức rơi trên mặt đất, cô “ôi” một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy Hàn Văn Kiệt đã thay âu phục màu trắng, trông rất đàn ông, nho nhã cao

quý đứng ở trước mặt của mình, mỉm cười nhìn mình, cô mỉm cười nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Trời ạ! Chú rể đến rồi! Oa! Rất đẹp trai a!"

Hàn Văn Kiệt nhìn Hạ Tuyết, cười nhẹ, muốn cúi người xuống, nhặt ví tiền lên, nhưng Hạ Tuyết đã khom người giúp hắn nhặt ví tiền lên, không ngờ tấm hình của Mộng Hàm rơi xuống đất, cô lại khom người xuống, nhặt lên, mở ví tiền ra, nói: "Ngớ ngẩn như vậy, nếu hình Mộng Hàm rớt hư, nhất định cô ấy sẽ thu thập anh —— "

Cô sững sờ, cầm tấm hình của Mộng Hàm, lại nhìn thấy một chỗ trong suốt của ví tiền, là hình của cô gái gần 20 tuổi, cô gái kia, để tóc ngắn, mặc váy màu đen, mang giày trắng, đứng trong tuyết bay, tươi trẻ, yêu đời nở nụ cười, cặp mắt to, giống như vì sao lóe sáng trong tuyết bay —— Hai mắt cô ửng đỏ, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Văn Kiệt——

Hàn Văn Kiệt thấy không kịp ngăn cản cô nữa, nhất thời có chút lúng túng, nở nụ cười, dịu dàng nhìn Hạ Tuyết.

"—— " Hạ Tuyết nhất thời nói không ra lời, chỉ rưng rưng khiếp sợ nhìn Hàn Văn Kiệt.

Dường như Hàn Văn Kiệt không để ý, nhẹ nhàng mỉm cười, im lặng nhận lấy ví tiền trong tay Hạ Tuyết, sau đó từ trong ví tiền rút ra một tấm hình, đưa cho Hạ Tuyết, lạnh nhạt nói: "Đây là hình. Nhiều năm trước, tôi đi chụp cảnh tuyết, nhìn thấy cô và em trai ở dưới lầu chơi đùa lúc còn nằm bệnh viện. Vẫn giữ trong ví tiền, nghĩ có cơ hội sẽ đưa cho cô. nhất thời quên mất. Cô cầm đi, hình có chút cũ."

Hạ Tuyết không nhúc nhích, chỉ nhìn Hàn Văn Kiệt.

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, kín đáo đặt hình vào trong tay Hạ Tuyết, rồi im lặng rời đi, giống như sáu năm trước, gặp thoáng qua, Hạ Tuyết cầm tấm hình trong tay, ngốc tại chỗ, ánh mắt mờ mịt.

Khu nhà ở gần kề Hàn gia.

Tất cả người mặc trang phục dâu phụ màu trắng, các cô gái xông xáo ở trong phòng của Mộng Hàm, khắp nơi chơi đùa cười giỡn, Hạ Tuyết ngỡ ngác đi vào phòng của Mộng Hàm, nhìn cô đang mặc áo cưới trắng như tuyết áo, chải búi tóc cao nhã, ngồi trước gương trang điểm, vui vẻ cười nói với các cô bạn, lúc đang xoay người thì nhìn thấy Hạ Tuyết, cô hạnh phúc nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Hạ Tuyết. Cô đã đến rồi?"

Hạ Tuyết nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Mộng Hàm, cô lập tức buông lỏng đi tới, hôn lên mặt của cô ấy, cười nói: "Hôm nay cô rất đẹp. vẫn đẹp như xưa. Cô là cô dâu xinh đẹp nhất."

Hai mắt Mộng Hàm rưng rưng, vươn tay kéo Hạ Tuyết ngồi ở bên cạnh, đầu tiên chăm chú nhìn cô một cái, ngàn vạn lời nói đều nuốt ở trong cổ, muốn nói, rồi lại cố đè nén, nhìn các cô bạn, nói: "Mọi người ra ngoài trước đi. Tôi có chút chuyện muốn nói với Hạ Tuyết."

"Tốt. Phải nhanh lên một chút nhé. Phải dự hôn lễ."

các cô dâu phụ vui vẻ đi ra ngoài cửa, thuận tay đóng lại cánh cửa, để lại mùi thơm lan tỏa.

"Cô muốn nói chuyện gì với tôi ?" Hạ Tuyết có chút kinh ngạc nhìn Mộng Hàm cười nói.

Mộng Hàm nhìn chăm chăm nhìn Hạ Tuyết, thật lâu thật lâu, nắm chặt tay của cô, hai mắt loé lên, rồi cuộc quyết định thẳng thắn nói với cô.

"Hạ Tuyết. Tôi có một chuyện vẫn muốn tìm cơ hội nói cho cô biết, nhưng tôi không có dũng khí, nhưng hôm nay là ngày quan trọng nhất trong đời tôi, tôi không muốn có tiếc nuối trong hôn lễ với Văn Kiệt."

Hạ Tuyết nhìn sắc mặt nghiêm túc của cô, cũng có chút căng thẳng cười, hỏi: "Chuyện gì ?"

Mộng Hàm chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tuyết, trong lòng đau xót, nhưng vẫn nhe răng xin lỗi nói: "Sáu năm trước. Người Văn Kiệt yêu là cô"

Hạ Tuyết sững sờ nhìn cô, tròn mắt có chút gấp rút rưng rưng, buồn cười lại cười không nổi, trên mặt vẫn cứng ngắt.

Hai mắt Mộng Hàm rưng rưng nói: "Hắn vì cô, bảy lần nói chia tay với tôi, thậm chí sau khi biết cô mang thai, trong lòng kiên quyết đến với cô, tôi vĩnh viễn đều nhớ, một đêm tuyết rơi đầy, hắn đứng bên ngoài phòng của tôi, suốt cả đêm, cầu khẩn tôi buông tha hắn. Là tôi lấy cái chết uy hiếp hắn ba lần."

Hạ Tuyết khiếp sợ nhìn Mộng Hàm, nước mắt lăn xuống.

Mộng Hàm hồi hận cúi đầu, rơi nước mắt: "Hạ Tuyết. Có lẽ sáu năm trước, hai người hiểu nhau, quen biết yêu nhau, là do tôi ích kỷ, làm cho tình yêu của hai người dừng lại trong số mạng đáng sợ. Tôi không chịu buông hắn đi, chỉ cần hắn rời khỏi gian phòng kia của tôi, tôi sẽ dùng dao đâm hung hăng cắt xuống cổ tay của tôi, là tôi bức tử tình yêu của các người, nếu không phải vì tôi, có thể bây giờ hai người hạnh phúc bên nhau Là tôi. là lỗi của tôi. xin lỗi. Tôi rất xin lỗi cô"

Hạ Tuyết không thể tiếp thu được chuyện này, quay đầu nhìn bầu trời âm đạm bên ngoài cửa sổ, nước mắt lăn xuống.

"Buổi sáng đó, hắn quỳ gối bên giường của tôi, nắm tay của tôi, hôn tay của tôi, nói với tôi rằng, hắn thật rất thích, rất thích cô, muốn chăm sóc cô cả đời, bởi vì cô là một cô gái cô đơn khiến người ta đau lòng, hắn chưa bao giờ vì bất cứ chuyện gì, cầu xin bất cứ ai, nhưng hắn vì cô, quỳ gối trước mặt của tôi, cầu xin tôi suốt một ngày. Lúc đó tôi nằm trên giường, nhìn hắn khổ sở rơi nước mắt, lòng tôi mềm nhũn. Bỏ qua

hắn. Thật không ngờ, lúc hắn xoay người đi tới bên cô, cô đã ra đi. . .
. . . Là lỗi của tôi, là tôi phá hủy duyên phận giữa hai người Sáu
năm qua, tôi khổ sở cầu xin ở bên cạnh hắn, nhưng vào mùa đông mỗi năm,
tôi nhìn thấy hắn luôn nhìn chăm chăm tuyết bay bên ngoài cửa sổ, rơi vào
tịch mịch thật sâu, tôi rất đau lòng. xin lỗi, thật xin lỗi, là tôi quá ích
kỷ." Mộng Hàm khóc rống lên.

Hạ Tuyết cắn chặt răng, không lên tiếng, chỉ ngơ ngác rơi lệ.

"Hạ Tuyết. Cô tha thứ cho tôi. Tôi cầu xin cô tha thứ cho tôi.
. Tôi biết rõ cô thích Văn Kiệt. Tôi biết rõ, tôi luôn nghĩ đến. . .
. . Tha thứ tôi. Tôi rất xin lỗi cô. Tha thứ cho tôi. Tha thứ
cho tôi." Mộng Hàm khóc, quỳ gối trước mặt của Hạ Tuyết, nắm chặt
tay của cô, cầu xin.

Hạ Tuyết không lên tiếng, cắn chặt răng, đỡ Mộng Hàm dậy, nhẹ ôm
thân thể mong manh đáng thương của cô, muốn nói gì đó, nhưng không sao
nói ra lời, chỉ ôm cô dẫu trong ngực, thật lâu thật lâu, mới sâu kín nói:
"Nghe nói. Năm nay có thể làm vợ chồng, phải tu luyện nhiều kiếp. .
. . . . Hãy quý trọng duyên phận của hai người. Cô đừng cảm theo
đuối tình yêu của cô, tôi làm sao lại trách cô ? Lúc ấy, là tôi tổn thương cô
trước, nếu như không phải là tôi, có thể bây giờ hai người hạnh phúc hơn. .
. . . . Hãy quý trọng cơ hội hai người có thể yêu nhau ở bên nhau. Tôi
chúc hai người hạnh phúc. mọi chuyện đã qua rồi, đều đã qua rồi. . .
. ."

Mộng Hàm nghe xong, ôm chặt Hạ Tuyết, lặng lẽ rơi nước mắt.

Bên kia giáo đường tiếng chuông chậm rãi vang lên.

Cánh hoa hồng, bay tung đầy trời, chiếc cầu hoa hồng tỏa hương thơm
hạnh phúc.

Tiếng vỗ tay chúc phúc, vào giờ khắc này, vang dội khắp trời.

Hạ Tuyết đứng phía bên ngoài tân khách, nhìn Hàn Văn Kiệt dắt tay Mộng Hàm xinh đẹp, từng bước từng bước trong tiếng vỗ tay, đi tới chiếc cầu hoa, giờ khắc này, ca khúc hôn lễ chậm rãi vang lên, một đôi cô dâu chú rể, bọn họ nhìn nhau mỉm cười, chậm rãi đi tới tương lai hạnh phúc của bọn họ, Hạ Tuyết từng bước từng bước đi theo Văn Kiệt, đi về phía trước, cuối cùng nhìn hẳn dắt Mộng Hàm, đi tới trước người chứng hôn, chấp nhận lời thề với trời đất, thương yêu đối phương cả đời, cô khẽ mỉm cười, hai mắt tràn ra nước mắt.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 498: Nhận Được Gì?

Tập đoàn Toàn Cầu!

Sophie cùng 12 người thư ký căng thẳng kiểm tra tất cả tài liệu của cổ đông trong phòng Tổng Tài, Thái Văn Bác, Phó Tổng Tài tập đoàn Toàn Cầu bị Daniel triệu hồi gấp từ nước Mỹ, một người đàn ông 30 tuổi, mặc âu phục, đeo mắt kính, đứng trước mặt đám thư ký, ánh mắt lạnh lùng nhìn từng người đang bận rộn, liền nói: "Tất cả mọi người kiểm tra cho tôi! Kiểm tra thật kỹ càng ! ! Điều tra có cổ đông từ Nhật Bản tới hay không!"

"Vâng!" Đám thư ký cùng trả lời.

Thái Văn Bác suy nghĩ một chút, liền xoay người đi ra khỏi phòng thư ký, quẹo trái, gõ cánh cửa thủy tinh phòng làm việc Tổng Tài.

"Mời vào." Daniel ở bên trong đáp lời.

Thái Văn Bác lập tức đẩy cửa ra, nhanh chóng đi vào, thấy Daniel mặc âu phục đen, áo sơ mi kẻ sọc xanh đen, ngồi trước bàn làm việc, sắc mặt chăm chú nhìn vào tài liệu, biết là Thái Văn Bác đi vào, cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp hỏi: "Tình huống ra sao?"

Thái Văn Bác nhìn Daniel nói: "Trước mắt còn chưa có manh mối, vì lần này khoảng kinh phí đầu tư vào công ty Hàn thị quá lớn!"

Daniel lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực nhìn Thái Văn Bác nói: "Chỉ cần có trong đoàn cổ đông của hai bên công ty chúng ta và Hàn thị, tài chính từ từ bành trướng, như vậy hẳn có thể thông qua chuyện này, ra điều kiện nói chuyện với hai bên! Mấu chốt là không điều tra ra được người này

. Hàn Tổng Tài cũng dần dần mở rộng phạm vi điều tra! Hiện tại tôi có một chút không hiểu, rốt cuộc người này nhằm vào công ty chúng ta, hay nhằm vào cá nhân nào."

Vẻ mặt Thái Văn Bắc nặng nề nhìn Daniel nói: "Nghe nói Hàn Tổng Tài. Thủ đoạn."

Daniel lập tức giơ tay nói: "Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, Thiên tử lòng dạ không độc ác làm sao có thể được thiên hạ? Mặc dù Hãn làm việc có tiếng mạnh mẽ, cũng là vì hãn bị tình thế bắt buộc, tôi và Hàn Tổng Tài chung đụng đã lâu, cho nên biết thủ đoạn hãn dứt khoát, có thể làm việc, hoặc âm thầm lưu lại một chút đường sống, là một lãnh đạo thưởng phạt rất rõ ràng! Hơn nữa, lúc hãn xử lý công việc, luôn kiên quyết phiến toái sau này, không dùng được thì phải diệt cỏ tận gốc! Trong mắt của tôi, không thể xuất hiện tình huống kẻ thù đuổi giết, nhưng lần này, tôi và Hàn Tổng Tài chính xác có dự cảm, người này nhằm vào hai người nhà chúng tôi, sau khi cha tôi tranh cử Tổng Thống xong, tôi lập tức tham gia tranh cử, nếu trước khi tôi tranh cử, xuất hiện một chuyện như vậy, sau khi tôi tranh cử xong, nhất định sẽ khủng hoảng tài chính!"

Thái Văn Bắc vừa nghe xong, ngạc nhiên nhìn Daniel hỏi: "Các người làm sao phát hiện ra chuyện này?"

"Từ khi Cẩn Nhu chết đi, đã bắt đầu." Daniel đặt bút xuống, nghiêm mặt lạnh lùng đi tới trước cửa sổ sát đất, nói: "Chúng tôi cũng đã bắt đầu cảm giác một loạt chuyện, đang từng bước đến gần, lần đó phát sinh chuyện CD của Hạ Tuyết, cũng nói lên một vài vấn đề, hãn muốn hủy diệt hợp tác giữa hai nhà chúng tôi, thông qua thủ đoạn này để đạt được mục đích hãn muốn! bây giờ tôi lo lắng nhất chính là."

Daniel dừng lại trong chốc lát, nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, nói: "Tôi lo lắng nhất chính là. Ở bên trong chuyện này, sẽ liên lụy đến người bên cạnh."

Thái Văn Bác khẽ mỉm cười, đến gần phía sau hần, nhìn hần nói: "Anh lo lắng. Hạ Tuyết."

Daniel không lên tiếng, chỉ nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, trái tim cảm thấy nặng nề, nhưng vẫn cắn răng nhẫn nhịn.

Hạ Tuyết dự xong hôn lễ của Hàn Văn Kiệt, từng bước từng bước dọc theo sân cỏ, muốn trở về Hàn gia nghỉ ngơi, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng màu vàng, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt tức giận của Tần Thư Lôi, trong lòng của cô lạnh lẽo, trong nháy mắt, ánh mắt kiên quyết nhìn Tần Thư Lôi!

"Cô không biết xấu hổ. Còn xuất hiện ở đây ?" Tần Thư Lôi thật không thể hiểu nổi, nhìn Hạ Tuyết, cô đột nhiên cười lạnh, khuôn mặt dần dần trở nên kinh khủng, tức giận nói: "Mỗi bước đi của cô, đều có mục đích, bất kể là bác gái, hay đây chuyện hình mặt trăng trên người cô và tất cả mọi thứ mà Trà Phụ đưa cho cô lúc nãy, cô từng chút, từng chút cướp đoạt đồ của tôi! Tại sao cô ác độc như vậy? Chẳng lẽ cô không có trái tim sao? Lần trước cô đã nghe tôi nói rồi, nhưng vẫn dám đến gần Văn Hạo?"

Vẻ mặt Hạ Tuyết vẫn bình tĩnh nhìn cô, không lên tiếng.

Tần Thư Lôi lại tức giận nhìn cô, hai mắt rỉ ra nước mắt, thậm chí có thể nhìn thấy tia máu ở dưới đáy mắt ươn ướt "Loại người như cô, có tư cách gì bước vào cửa Hàn gia? Nhiều nhất chỉ là."

"Một gốc cây cỏ đại đúng không?" Hạ Tuyết lạnh lùng nhận lấy những lời này!

Tần Thư Lôi nhìn cô chăm chăm!

Hạ Tuyết đột nhiên cười lạnh nhìn cô, sâu kín nói: "Ở trong mắt cô, tôi chính là một cây cỏ dại! Tôi cũng đã từng vì điều này mà tự ti, nhưng sau khi tôi có rất nhiều vườn trà, tôi đột nhiên thấy mình là một cây cỏ dại may mắn! Ít ra, cây cỏ dại tôi đây, dám dũng cảm đối mặt tình yêu không thuộc về mình, nói chia tay! Cô thì sao?"

Tần Thư Lôi nhìn chòng chọc cô, nước mắt ở trong hốc mắt run rẩy.

Hạ Tuyết nhìn cô, nói tiếp: "Bất quá, cuộc sống chỉ là. Anh yêu tôi, tôi yêu anh. Nhưng trong tình yêu, cô nhận được cái gì? Căm ghét, tức giận, lòng dạ độc ác, tuyệt vọng, khổ sở, đau lòng. Cô còn chiếm được cái gì? Dĩ nhiên! Còn có lời nói ác độc để mắng một đứa trẻ vô tội! Cho tới bây giờ, tình yêu cũng là sự lựa chọn, lúc trước hẳn vì lựa chọn cô, bỏ qua Dạ Thiên Thiên, mới đi đến được trước mặt của cô! Hẳn đã từng chọn tôi, mà tôi không lựa chọn hẳn, đó là vì tôn trọng cô! Cô lấy cái chết uy hiếp Hạ Tuyết tôi, tách khỏi hẳn! Vậy sau này cô còn phải chết mấy lần để buộc hẳn tách khỏi người khác ? Nếu cô muốn hẳn ở lại bên cạnh cô, không phải thanh trừ người bên cạnh hẳn, mà là thu phục trái tim của hẳn! Con người của tôi không thích đi tranh giành đồ người khác! Nhất là tranh giành đàn ông! Tôi làm như vậy, vô cùng xấu hổ! Vô cùng xấu xí! Hôm nay tôi không lựa chọn hận cô, tha thứ cho cô lúc nhất thời kích động, nói ra lời sỉ nhục tôi và Hi Văn, nhưng sau này, xin cô đừng đến gần tôi nữa! tình yêu của cô và Hàn Văn Hạo, chẳng liên quan tới tôi! ! Nếu cô lại nói lời bất kính, tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi không cần thiết, chịu trách nhiệm với cuộc sống của cô !"

Ánh mắt Hạ Tuyết lạnh lẽo, ngay sau đó xoay người rời đi!

Tần Thư Lôi mặt của ngẩng mặt lên, nắm chặt hai quả đấm, tròng hai mắt phát ra tức hận, nước mắt từng giọt lăn xuống.

Trác Bách Quân và Hàn Văn Vũ đang cầm rượu đỏ, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, khi hẳn uống một ngụm rượu đỏ, nhìn thấy Hạ Tuyết rời đi, lập

tức nháy mắt, nhân viên phục vụ bên cạnh khẽ gật đầu, tay cầm ly rượu đỏ, đi theo sau lưng Tần Thư Lô

"Con ời. Mẹ nhất định sẽ không bỏ qua cho loại người khi dễ con." Tần Thư Lô ôm chặt cái bụng nhỏ của mình, hai mắt rưng rưng, từng bước từng bước đi về phía trước, cho đến khi đi qua một cây liễu.

"Tần tiểu thư." Có một tiếng nói lạnh lùng ở phía sau vang lên.

Tần Thư Lô xoay người, nhìn nhân viên phục vụ nam trước mặt, sắc mặt hồng hào, hơi trẻ tuổi, da thịt mịn màng nhìn mình, cười khẽ.

"Chuyện gì?" Tần Thư Lô nhìn hăn, ngạc nhiên hỏi.

Nam phục vụ kia đang cầm cái ly nước trong vắt như ly rượu, nhìn Tần Thư Lô mỉm cười nói: "Hạ Tuyết nói. a- xít sun-phu-rit là mời cô ! !"

Hăn vừa nói xong, cả ly chất lỏng trực tiếp hắt về phía Tần Thư Lô!

Một tiếng kêu thê thảm, vang lên trên sân cỏ !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 499: Giữ Lại Cái Mạng

Hứa Mặc và Nhậm Phong lạnh lùng bảo vệ Tần Thư Lôi, nhìn tên nam phục vụ kia ôm chặt mặt của mình, khổ sở lăn lộn trên mặt đất, dường như a-xít sun-phu-rit lan vào gương mặt, bắt đầu đốt cháy, Tần Thư Lôi bị sợ đến trợn to hai mắt, nhìn tên nam phục vụ kia bưng chặt mặt khổ sở gào lên, nhớ lại khuôn mặt da thịt mịn màng của hần lúc nãy, cô hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, can đảm núp sau lưng Hứa Mặc, nước mắt rơi xuống.

Hi Thần lạnh lùng bước nhanh vào trong đám tân khách, đi tới bên cạnh Hàn Văn Hạo, cúi đầu nói nhỏ bên tai của hần, hai tròng mắt Hàn Văn Hạo đông lại, ánh mắt giống như con báo nhỏ đang săn mồi, làm cho cả người hần phát ra hơi thở muốn giết người, chỉ thấy hần đặt ly rượu xuống, từng bước từng bước rời khỏi sân cỏ, đi ra ngoài!

Trác Bách Quân tay nâng ly rượu đỏ, biết kế hoạch thất bại, cắn răng uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ, vừa muốn xoay người đi khỏi, lại thấy Trang Minh Nguyệt và Lam Anh đứng trong đám người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, hần lập tức nở nụ cười vô cùng phong lưu, nhìn bọn họ cười nói: "Hai vị phu nhân, xin chào. Tôi là Trác Bách Quân, Tổng giám one-king".

Lam Anh nhàn nhạt nhìn tên tiểu tử trước mặt, một đôi mắt dài quá đa tình, đẹp trai, sống mũi cao thẳng, bờ môi dày khêu gợi, bà càng nhìn càng hấp dẫn, mỉm cười nói: "Cậu thật giống. một người bạn của chúng tôi."

"Hả?" Trác Bách Quân cung kính đi đến trước mặt Lam Anh và Trang Minh Nguyệt, mỉm cười nói: "Giống người bạn nào vậy ?"

Lam Anh suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không thể nào, cười cười.

Trang Minh Nguyệt lại rất nhạy cảm, nhìn Trác Bách Quân, cảm giác không thể tin được, nói: "Rất giống."

Trác Bách Quân nghe vậy, thật sự có chút ngạc nhiên nhìn bọn họ mỉm cười nói: "Hai vị phu nhân, hai vị nói. rất cuộc tôi giống ai?"

Lam Anh và Trang Minh Nguyệt nghe thấy, cùng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không thể nào, nên im lặng rời đi.

Trác Bách Quân sững sờ tại chỗ, thật ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng của bọn họ, khó hiểu bật cười.

"Chuyện gì vậy ?" Hàn Văn Vũ đang cầm ly rượu đỏ, đến gần Trác Bách Quân hỏi.

"Hai vị phu nhân nói dường như tôi giống ai đó, tôi đang kỳ quái, tôi giống ai đây?" Trác Bách Quân mỉm cười nói.

"Giống tôi! Chúng ta là anh em mà !" Hàn Văn Vũ lập tức vươn tay, ngoặt chặt bả vai Trác Bách Quân, nói đùa.

"Anh đi chết đi! Tôi không dám trèo cao! Anh là người con trai thứ hai của Hàn gia! Cả người cao quý! Tôi là cái gì?" Trác Bách Quân đang cầm rượu đỏ, mỉm cười nói.

"Tôi đã nói rồi, anh là anh em của tôi! ! Nhưng mà, Trác Tổng giám, lần này tôi và Hạ Tuyết quay bộ phim “Song Thành Ký”, anh nói Trần Ngọc Lộ xuống tay lưu tình a!" Hàn Văn Vũ lại ngoặt bả vai Trác Bách Quân nói!

Trác Bách Quân nhìn Hàn Văn Vũ nhướng mày, cười nói: "Anh và Hạ Tuyết quay phim, anh bảo tôi nói Ngọc Lộ xuống tay lưu tình? Quan hệ

chúng tôi thế nào, làm sao có thể nói cô ấy ?"

"Đừng giả bộ, ai mà không biết hai người có quan hệ!" Hàn Văn Vũ vừa nói xong, cũng đã cười chạy tránh ra, vừa kêu tân khách tránh dùm, Trác Bách Quân tay nâng ly rượu đỏ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của hân, vẫn nở nụ cười phong lưu, nhưng ánh mắt ẩn chứa một tia tàn nhẫn và sắc bén, Ngọc Lộ, lần quay phim này, phải xem cô rồi !

Trong căn phòng bí mật tại Hàn gia!

Bác sĩ, y tá mặc áo trắng, giống như ma quỷ của địa ngục, sau khi xử lý xong công việc, đi ra khỏi phòng bí mật, lên mặt đất, một bóng dáng cuộn tròn, vẫn ở nơi đó khóc rống gào lên. Cửa “kít” một tiếng mở ra, bóng dáng kéo dài, Tần Thư Lôi đắm lệ, nhìn thấy Hàn Văn Hạo lạnh lùng đứng ở cửa, cô lập tức khóc lên gọi: "Văn Hạo! !"

Hàn Văn Hạo sải bước đi tới, đầu tiên là quan tâm nhìn thoáng qua Tần Thư Lôi, mặc dù báo cáo biết cô không sao, nhưng vẫn nhẹ giọng hỏi: "Em không sao chứ ?"

"Không có gì! Thật may là Nhậm Phong và Hứa Mặc đến giúp em."
." Tần Thư Lôi lại căng thẳng nói.

Hàn Văn Hạo đỡ Tần Thư Lôi ngồi trên ghế sa lon duy nhất trong phòng bí mật, nhẹ giọng nói: "Là anh phái bọn họ bảo vệ em!"

Tần Thư Lôi nghe vậy, đáy lòng run lên, nhìn hân, căng thẳng nói: "Anh cũng biết Hạ Tuyết muốn hãm hại em sao ?"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ quay đầu nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Tần Thư Lôi, nói: "Em cảm thấy cô ấy có đủ thông minh để làm loại chuyện này sao?"

Tần Thư Lôi nhìn hân, không dám lên tiếng.

Hàn Văn Hạo nhìn Tần Thư Lôi lại nói: "Điều này rõ ràng có người chen vào giá họa!"

Hai mắt Tần Thư Lôi đột nhiên chột lóe, vì lúc này quá mức khiếp sợ, cho nên vẫn còn chưa hoàn hồn, nhưng vì hấn vì sợ mình bị người khác hãm hại mà phải hộ vệ quan trọng nhất bảo vệ mình, cho nên ấm ấp, sâu kín nhìn hấn nói: "Anh Vẫn phải bọn họ bảo vệ em sao?"

"Ừ." Hàn Văn Hạo đáp lời qua loa, liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn người trên đất cuộn rút, Hi Thần hiểu ý của hấn, lập tức lớn tiếng nhìn người trên đất, tức hận nói: "Nói! ! Ai phải cậu tới?"

"Tôi là người hãm mộ của Hạ Tuyết! ! Tôi muốn thay cô ấy trả thù! !" Tên con trai này vẫn co rúc trên đất, khổ sở ôm mặt kêu.

"Cái gì? Tại sao cậu biết giữa chúng tôi có chuyện gì?" Tần Thư Lôi lập tức nhìn hấn hỏi!

Tên con trai mặt gần như mắt hoa một cái, Hứa Mặc lập tức lấy a- xít sun-phu-rit lúc này hấn muốn hắt vào người, nhỏ một chút trên cánh tay của hấn!

"A ——" tiếng gào khổ sở vang lên, đau đớn rên rỉ.

Tần Thư Lôi hoảng sợ, núp trong ngực Hàn Văn Hạo, thở phì phò, không dám nhìn!

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn gã con trai kia, hai tròng mắt ẩn núp vô số linh hồn ma quỷ và dã thú.

"Người trong giới giải trí đều nói cô cướp đoạt đàn ông của Hạ Tuyết! Chúng tôi báo thù cho Hạ Tuyết! !" Tên con trai kia che mặt đau đớn, khóc nói.

Hi Thần nghe xong, có chút không kiên nhẫn, ngân đao trong tay chợt lóe, người đã đứng bên cạnh tên con trai kia, lạnh lùng nhìn hắn nói: "Tôi cảnh cáo cậu! ! Nếu như cậu còn dám nói dối lung tung với tôi, cậu muốn bị cắt đứt gân tay hay gân chân thì cậu xem đi! Còn nữa, chúng tôi còn rất nhiều a- xít sun-phu-rit, để hòa tan cậu đến xương cũng không còn! Tan thành bột ! ! Nói! ! Ai phái cậu tới! !"

"Tôi thật sự là người hâm mộ của Hạ Tuyết! Con trai chúng tôi thành lập nhóm fans hâm mộ báo thù cho Hạ Tuyết! ! Cứu tôi với! ! Không tin các người có thể đi tìm nhóm fans hâm mộ của chúng tôi chứng thực! ! Tôi không nói dối! Tôi không dám nói dối! !" Tên con trai kia không ngừng kêu khóc!

Tần Thư Lôi nhìn tên con trai kia thật sự đáng thương, lập tức quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo lo lắng nói: "Có lẽ thật sự là Hạ Tuyết làm."

Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu sang, nhìn Tần Thư Lôi nói: "Hạng người thế nào thì bên cạnh sẽ có người có nhân cách như thế. bên cạnh Hạ Tuyết sẽ không có người như vậy. Làm việc nhất thời mềm lòng, có thể sẽ hại chính bản thân em! Lúc này nếu anh không có chuẩn bị trước, người nằm trên mặt đất đau đớn kêu gào, có thể là em ! !"

Tần Thư Lôi nhất thời không dám lên tiếng.

Hàn Văn Hạo vẫn lạnh lùng quay đầu, nhìn về phía người cuộn rút trên đất, nói: "Đừng để cho tôi lặp lại lần thứ hai! Ai phái cậu tới!"

"Tôi thật sự là người hâm mộ của Hạ Tuyết."

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, lập tức đứng dậy, kéo Tần Thư Lôi đi ra ngoài, vừa đi vừa lạnh lùng bỏ lại một câu: "Có người nói với tôi, làm việc phải giữ lại một con đường sống, nhưng có một số người không để cho Hàn Văn Hạo tôi giữ lại một chút nào! ! Nếu muốn giữ lại, thì chỉ giữ lại cái mạng!"

Hi Thần nghe xong, ánh mắt chợt lóe, cầm dao găm lên vô tình đâm xuống!

Tiếng kêu thê thảm, từ trong phòng bí mật truyền ra! Tần Thư Lôi bị dọa nhảy dựng, sắc mặt trắng bệch.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 500: Người Hữu Tình Khó Gặp

Hàn Văn Hạo mặt lạnh chờ Tần Thư Lôi đi ra ngoài, vừa đi, vừa hỏi Hứa Mặc: "Có làm kinh động đến tân khách hay không?"

"Không có. Tất cả tình hình đều rất tốt." Hứa Mặc lập tức nói.

"Hôm nay là ngày vui của em trai tôi! Bất cứ ai cũng không thể lấy bất kỳ lý do gì, quấy rầy hấn ! Phái tất cả hộ vệ Hàn gia, bảo vệ chặt chẽ ngôi nhà này!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói xong, liền chờ Tần Thư Lôi đi vào cửa chính Hàn gia, vừa vặn nhìn thấy Hạ Tuyết vừa đi ra, hấn lạnh lùng, giống như không nhìn thấy cô, chỉ chờ Tần Thư Lôi đi vào trong!

Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn không khí giữa bọn họ nghiêm túc như vậy, dừng ở cạnh cửa, quay đầu nhìn bóng lưng bọn họ, Tần Thư Lôi không nhìn được ở trong ngực Hàn Văn Hạo, quay đầu lại nhìn cô, trong hai tròng mắt xẹt qua sự bình tĩnh.

Hạ Tuyết lại càng ngạc nhiên, nhìn vẻ mặt kia của cô.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ nhắc nhở Tần Thư Lôi phải đi lên cầu thang, rồi tự mình chờ cô đi lên lầu.

"Kỳ lạ thật đấy!" Hạ Tuyết lập tức xoay người đi khỏi, cô không biết, sau lưng người đàn ông này, hấn chờ cho mình một chút gió tanh mưa máu, thậm chí lại thiếu nợ Thượng Đế một linh hồn.

Hàn Văn Hạo tự mình chờ Tần Thư Lôi đi lên lầu hai, đi qua hành lang thật dài, sau đó chờ cô đi vào phòng của mình, để cho cô nằm trên giường

của mình, sau đó gọi Lý thẩm nói: "Chuẩn bị cho Thư Lôi một ly trà sâm! Nói mẹ tới đây một chút, nói cô bị kinh sợ, hầm cách thủy đồ ăn dinh dưỡng cho cô ấy ăn lót dạ! Báo cho bác sĩ gia đình đến"

"Không cần. Em uống chút trà sâm là tốt rồi." Tần Thư Lôi nằm trên giường, sâu kín nhìn Hàn Văn Hạo nói.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Em mới vừa mất đi đứa bé, lại bị kinh sợ, nhất định phải bồi bổ thân thể. Lúc này anh vô cùng lo lắng em gặp chuyện không may"

Tần Thư Lôi nghe trong lòng đau xót, nhìn người đàn ông này, nghĩ đến hẳn một mực phải người bảo vệ mình, trong lòng mềm mại, hai mắt rưng rưng nói: "Em Cho rằng trong mắt của anh cũng không quan tâm em"

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, hơi chớp mắt, đứng lên, cởi bỏ âu phục, giao cho người giúp việc, mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, thân thiện tự nhiên ngồi bên giường, nhìn cô gái này bị mình tổn thương quá sâu, mỉm cười nói: "Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, em đã từng là mẹ của con anh, anh làm sao không quan tâm em ? Anh làm sao không quan tâm em ?"

Tần Thư Lôi nghe xong, cảm thấy ấm áp, dịu dàng nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn phong độ anh tuấn như vậy, thậm chí khuôn mặt kiên nghị, tất cả đường cong cũng khắc học hoàn mỹ như vậy, ngay cả mình cũng bị hấn mê hoặc, nước mắt của cô lăn xuống .

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng Tần Thư Lôi như vậy, liền vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô, dịu dàng mỉm cười nói: "Em khóc cái gì?"

"Mệt không? Ở giữa em và Hạ Tuyết, có mệt không?" Tần Thư Lôi nhìn Hàn Văn Hạo, đột nhiên đau lòng hỏi.

Hàn Văn Hạo đột nhiên không hiểu lời của cô..... chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Trong lòng của Tần Thư Lôi đau xót, cúi đầu, nhớ đến lời của Hạ Tuyết: Ở trong tình yêu, cô nhận được cái gì? Oán hận, tức giận, lòng dạ độc ác, tuyệt vọng, khổ sở, đau lòng. Cô còn chiếm được cái gì?

Cô nghĩ tới những lời này, sâu kín ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo vẫn ngồi bên cạnh, đang nhìn mình chăm chăm, trong lòng của cô đột nhiên đau xót, nhớ đến một màn kinh hiểm lúc nãy, cô nhìn lại hắn, nghiêm túc hỏi: "Văn Hạo. Anh nghiêm túc trả lời em một lần, anh vẫn luôn phải người bảo vệ em sao? Sợ em gặp chuyện không may, quan tâm em, cho nên phải người bảo vệ em sao? Vẫn luôn quan tâm em sao ?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô, ngạc nhiên lời nói của cô.....nhưng vẫn chậm rãi gật đầu.

Trong lòng của Tần Thư Lôi ấm áp, nước mắt lăn xuống, cúi đầu hỏi: "Anh tính lúc nào thì nói chia tay với em ?"

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo hơi ngưng trọng, cúi đầu không lên tiếng.

Hai mắt Tần Thư Lôi lấp lánh giọt lệ, nhưng thật lòng nói: "Em biết rõ. Anh muốn nói chia tay với em, một mình đi Anh quốc, lúc trở về, quan tâm em, bảo vệ em, làm một ít chuyện, cẩn thận ở bên cạnh em Em biết, anh muốn nói chia tay với em, ở gần anh một thời gian, em cũng có một chút hiểu anh, anh đối xử với người càng yêu, anh là càng càng thẳng, có lẽ càng không gần gũi Anh đồng ý hôn sự, có phải đã biết cuộc nói chuyện giữa em và Hạ Tuyết không ? Biết em lấy cái chết uy hiếp cô ấy phải không ?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ hơi thở dốc, ngồi bên giường, nhìn lá thu bay ngoài cửa sổ.

Tần Thư Lôi ngẩng đầu nhìn hẳn, nước mắt lã xuống nói: "Tại sao anh không trách em tổn thương Hạ Tuyết như vậy ?"

Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ, đưa ra hai tay, kéo chần, đắp lên trên người của cô, mới nói: "Trách em làm gì? Em cũng là người bị hại, cô ấy cũng là người bị hại, anh thương cả hai cô gái."

Tần Thư Lôi nhìn chăm chăm hẳn.

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn Tần Thư Lôi, cười xin lỗi, chậm rãi đem lời nói chất chứa lâu nay, nói ra: "Chuyện anh ở bên Hạ Tuyết, thật sự là lỗi của anh Xin lỗi, làm cho em đau lòng. Xin tha thứ cho anh không thể kiềm chế được. Thật xin lỗi."

Tần Thư Lôi nhìn hẳn, nước mắt lại lã xuống.

Hàn Văn Hạo đè nén tình cảm trong lòng, nhìn cô nói: "Lúc anh muốn cưới em, là thật lòng muốn cưới em, cũng nghĩ muốn một lòng một dạ với em, lúc đó, anh không nhận rõ tình yêu là cái gì, anh chỉ biết, nếu cùng sống chung với một người, sẽ phải thật lòng cư xử với người đó. Nhưng chuyện xảy ra không như anh mong muốn, anh thật có lỗi với em Anh đi Anh quốc hai ngày, xem không ít châu báu Hoàng thất, từng món châu báu lấp lánh ánh sáng hạnh phúc và ngọt ngào, anh cũng chỉ xem thôi, rốt cuộc anh cũng không có lựa chọn cho em, bởi vì anh biết, anh không cách nào cho em hạnh phúc, châu báu xinh đẹp kia cũng chỉ là một món đồ vật mà thôi".

Tần Thư Lôi đột nhiên cười nhỏ, nghẹn ngào, quý trọng nhìn hẳn nói: "Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều với em như vậy, thậm chí còn nói ra lời trong lòng".

Hàn Văn Hạo lại đưa tay, khẽ vuốt ve mặt của cô, hai mắt xẹt qua một chút đau lòng nói: "Tất cả đều là lỗi của anh, chẳng qua anh muốn bồi thường một chút, chữa trị vết thương trong tâm hồn em, ít nhất lúc

còn ở bên cạnh anh, anh thật lòng hi vọng em có thể vui vẻ. Anh đã lãng phí không ít tình cảm của em. Nhưng Thư Lô. Anh không có cách nào sống chung với em, cũng không phải vì em không tốt, em không xinh đẹp. Em rất tốt, em là một cô gái hiền lành, em rất xinh đẹp. Tất cả đều là anh ép buộc em Nếu không phải vì anh, có thể bây giờ em còn là cô gái kiêu ngạo đáng yêu giống như lúc anh mới vừa gặp em"

Trong lòng Tần Thư Lô cảm động, nước mắt lã xuống.

Hàn Văn Hạo đau lòng nhìn cô nói: "Thư Lô, anh đang suy nghĩ, thả em ra, rốt cuộc là anh ích kỷ? Hay suy nghĩ cho em ?"

Tần Thư Lô lắc đầu, ghen ngào nhìn hăn, khóc thật lòng nói: "Không. Đều không phải"

Hàn Văn Hạo nhìn cô thật sâu.

"Đây là em nghĩ cho mình. Những ngày ở bên anh, đã trải qua hạnh phúc, mộng mơ, ngọt ngào, đau đớn, tuyệt vọng, đến bình thản. Hạ Tuyết nói đúng, ở trong tình yêu, em nhận được rất nhiều cái xấu xí, có đôi khi nửa đêm tỉnh giấc, nhìn mình trong kính, cũng cảm giác mình rất xấu xí, em vẫn không thể bình tĩnh, bởi vì em luôn để ý, rốt cuộc anh có thật lòng đối xử với em hay không. Em muốn một lời nói. Một lời nói thật lòng. Hôm nay anh thẳng thắn nói với em, em hiểu, anh cũng từng chọn lựa em em cũng đủ hài lòng rồi Tình yêu thực sự chỉ là sự lựa chọn. Anh cũng đã bỏ qua người khác để đi đến bên cạnh em, em có tư cách gì cảm thấy em là lựa chọn duy nhất của anh ?" Tần Thư Lô khóc nói với Hàn Văn Hạo.

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo thoáng qua một tia thương thức, nhìn cô.

Tần Thư Lô cũng cười khổ nhìn hăn nói: "Tình yêu. Thứ này thật sự rất đau khổ. thậm chí nó thật sự rất xấu xí, nó có thể làm cho một

người trở nên ích kỷ và hẹp hòi, thậm chí mất hết lý trí! Em rất bội phục Hạ Tuyết, cô ấy có thể dùng cảm buồn tha một người đàn ông như, giữ chặt tâm hồn của mình. Có lẽ đối với cô ấy, trong lòng của em vẫn thừa nhận, nhưng không cách nào thuyết phục mình. Hôm nay mọi chuyện xảy ra, làm cho em hiểu được, nếu không phải có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, em cũng không nhìn thấy sự quan tâm của anh dành cho em, em cũng không thấy rõ, mọi người đối xử với em bằng tấm lòng khoan dung. Đã như vậy, em làm sao có thể tiếp tục ích kỷ? Nếu em yêu anh, em phải thả anh ra, để cho anh hạnh phúc, đây mới là tình yêu chân chính. Cám ơn anh thời gian qua không bỏ rơi em, không lạnh nhạt và chê trách em, để cho em bình yên trong tình yêu, bình thản tìm lối ra"

Hàn Văn Hạo sững sờ, có chút không dám tin tưởng nhìn Tần Thư Lôi.

Tần Thư Lôi đột nhiên cười khẽ, nước mắt lăn xuống, nhìn người đàn ông kiên nghị này nói: "Có phải cảm thấy tại sao em lại dễ dàng buông tha hay không?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô chăm chăm.

Tần Thư Lôi nhìn lá phong đỏ rực phía ngoài cửa sổ, một lúc sau nói: "Vừa rồi lúc em ngồi trong căn phòng bí mật, thấy người kia đã bị phá hủy khuôn mặt, cuộc đời cũng bị phá hủy. Mà tại sao không phải em ? Ở trong cục diện tình yêu này, thiếu chút nữa khuôn mặt em cũng bị hủy đi, nếu không phải anh chu toàn bảo vệ, Hạ Tuyết lùi một bước, có thể em đã phá hủy cuộc đời của mình. Nếu em không tranh giành với Hạ Tuyết, người khác cũng sẽ không có cơ hội ra tay Tất cả mọi chuyện, cũng chỉ vì em ích kỷ."

"Không phải." Hàn Văn Hạo chân thành nhìn cô nói: "Không phải Tất cả đều là vì anh"

"Không." Tần Thư Lôi nhìn lại hân, nhớ đến lời Hạ Tuyết.
."Anh không cần thiết chịu trách nhiệm với cuộc sống của em lúc
hai chúng ta ở chung một chỗ. Anh đã chọn em, và. em cũng
lựa chọn anh. Giữa chúng ta, có cùng sai lầm. Hãy để cho
chúng ta cùng chung gánh chịu, cùng chung chia tay thôi."

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, trong lòng dâng lên cảm động, nói:
"Anh có tài đức gì, có thể có được một người vợ chưa cưới như vậy ?"

Tần Thư Lôi đột nhiên cười một tiếng, nhìn Hàn Văn Hạo một lần cuối
cùng làm nũng, nói: "Ôm em một cái. Ôm em một lần cuối cùng. . . .
. Chồng chưa cưới của em. Cảm ơn sự chăm sóc của anh Cảm
ơn anh."

Hàn Văn Hạo thật sâu nhìn cô, đột nhiên cười khẽ, đưa hai tay, ôm Tần
Thư Lôi vào trong lòng, hôn lên tóc cô, xúc động, giống như người thân
hỏi: "Sau khi rời đi, em tính thế nào ?"

Tần Thư Lôi tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, nước mắt lăn xuống,
nghẹn ngào nói: "Có thể em. Sẽ tưởng nhớ anh một thời gian
Sau đó sẽ vô cùng tự do Cha đứa bé Anh thỉnh thoảng sẽ
nhớ tới em sao?"

Hàn Văn Hạo ôm lấy cô, thật lòng mỉm cười nói: "Sẽ. Sẽ.
Vĩnh viễn nhớ đến em, em đã từng là mẹ của con anh. Cảm ơn em . .
."

Tần Thư Lôi đột nhiên cười khẽ, nhắm hai mắt, nước mắt lại lăn xuống.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 501: Buông Tha Một Thân Cây

Tần Thư Lôi một mình chạy bộ ra cửa chính Hàn gia, đúng lúc ánh nắng mặt trời, chiếu xuống người cô, hai tròng mắt của cô thoáng qua ánh sáng ấm áp, cô nhìn chăm chăm nhìn bầu trời cao, trời xanh mây trắng, chậm rãi cười nhỏ, lúc muốn cúi đầu đi tiếp, đã nhìn thấy Hạ Tuyết kéo cánh tay nhỏ bé của Hi Văn, vừa đi vào trong, vừa mắng nói: "Ai bảo con ăn bánh ngọt, ăn làm cả người bẩn hết rồi——"

"Đâu có! ? Chỉ làm dơ váy một chút xíu mà!" Hi Văn ngẩng đầu nhìn mẹ, bữu môi tức giận nói!

Lúc Hạ Tuyết muốn véo mặt con gái, lại cảm giác trước mặt có một bóng đen, cô dừng lại, đứng đó, ngẩng đầu nhìn Tần Thư Lôi đang đứng ở trước mặt của mình, vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng của cô kiên quyết, nhìn Tần Thư Lôi, nói với con gái: "Con vào trước đi, tìm khăn giấy lau!"

Hi Văn ngẩng đầu nhìn bà đi trước mặt, lại nhìn mẹ một cái, không lên tiếng nữa, đi vào trong.

"Cô lại muốn nói với tôi cái gì? Tôi cho cô biết, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô hãy nhắm vào tôi, đừng làm tổn thương đến con gái của tôi!" Hạ Tuyết nhìn Tần Thư Lôi vẻ mặt đông cứng, nói.

Tần Thư Lôi nhìn Hạ Tuyết, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt sạch sẽ lấp lánh, đột nhiên hơi nhú mày nói: "Thế nào? Sợ tôi sao ?"

Ánh mắt của Hạ Tuyết nheo lại, nhìn cô gái này, cười lạnh nói: "Tại sao tôi phải sợ cô? Cô là thứ gì ? Chẳng lẽ tôi không có tư cách ở bên hân?"

Chẳng qua chúng tôi buông tay thôi!"

"Dĩ nhiên các người phải buông tay!" Tần Thư Lôi nhìn chặt hai mắt Hạ Tuyết, nói: "Người đàn ông này là của tôi, cô phải buông tay thôi! Lúc này cô cũng đã nhìn thấy, tôi bị kinh sợ, hẳn rất lo lắng dù tôi đi vào phòng của hẳn, nằm trên giường mà chỉ có nữ chủ nhân mới có thể nằm, chúng tôi thân mật như thế, ở chung một chỗ — tại sao cô giành với tôi ? Hẳn còn nói, yêu tôi cả đời! Tuyết không thay đổi! ! Còn nói những cô gái khác, đều là đồ bỏ đi !"

Ánh mắt của Hạ Tuyết nhấp nháy, lồng ngực bị đè nén khó chịu, có một số việc, nếu nhắm mắt làm ngơ, còn có thể tốt một chút, nhưng chính tai nghe được, loại cảm giác đó, giống như trái cầu lửa, trong thân thể của mình kịch liệt bốc cháy, trong đầu của cô thoáng qua hình ảnh Hàn Văn Hạo bá đạo ôm chặt mình, cúi đầu hôn mình cuồng nhiệt, cảm giác hít thở không thông, cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, hẳn có thể xé rách một cô gái!

"Cô nói cho tôi biết, những thứ này làm gì?" Hạ Tuyết cười lạnh, có chút tức giận nhìn Tần Thư Lôi, nói: "Tôi không giống cô, tôi tuyệt không yêu thích người đàn ông này! Chẳng lẽ cô cho rằng tôi sẽ ghen? Đừng nằm mơ !"

Cô vừa nói xong, lập tức kéo váy dài, sai bước đi vào trong, đi qua bên cạnh Tần Thư Lôi —

"Người đàn ông này—— Là cô buông tha! Cô cũng đừng hối hận! Đời này kiếp này, hẳn không thuộc về cô nữa!" Tần Thư Lôi nói hết lời, cũng đã nhắc váy, từng bước từng bước đạp mặt cỏ xanh biếc, giống như đóa hoa mộng ảo, váy dài phất phới, từng bước một rời đi.

Hạ Tuyết không biết gì cả, bị chọc giận gần chết nhìn bóng lưng Tần Thư Lôi.

Tần Thư Lôi lại không nhìn được, cười nhỏ, lúc rời đi, để lại cho Hàn Văn Hạo một món quà nho nhỏ, hi vọng hắn không lấy làm phiền lòng.

Hạ Tuyết tức giận đến muốn nổ phổi, đạp giày cao gót, từng bước từng bước đi vào trong, vừa khéo nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi trắng, âu phục đen, đang làm nhân nhả đi xuống lầu, bộ quần áo mới vừa mặc trong nhà cùng vợ chưa cưới nghỉ ngơi xong, phổi của cô không kiềm chế được nổ tung, nghĩ tới mình dưới tàng hoa anh đào, lại tin tưởng người đàn ông này như vậy, cô khẽ cắn răng, vừa muốn đi lên lầu, thấy Hàn Văn Hạo cũng không thèm nhìn mình đi thẳng về phía trước, cô cắn răng nghiêng lợi làm chuyện xấu, khẽ đưa chân ra, muốn gạt cho hắn té ngã, không ngờ người đàn ông này nhanh chóng bước một bước, liền đi qua, rất không khách khí quay đầu lại nhìn cô!

"Hừ!" Hạ Tuyết không nói gì, đi lên lầu.

"Nếu cô phát điên! Tốt nhất rút ra khỏi gia đình này cho tôi!" Hàn Văn Hạo nhìn theo bóng lưng cô, lạnh lùng nói!

Hạ Tuyết đứng ở cầu thang, không thể tin được, quay đầu nhìn người đàn ông đề tiện này, tức giận nói: "Tôi sẽ rời khỏi chỗ này! Tôi đối với nơi này không hề có một chút lưu luyến! Từ nay, tôi cũng muốn đoạn tuyệt như người nào đó! Tìm một người đàn ông khác cùng hắn hôn say đắm, cùng hắn sống hạnh phúc ! ! Tôi sẽ tìm ngay thôi!"

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại nhìn cô!

"Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy qua mỹ nữ sao? đàn ông yêu thích tôi cả bó lớn đấy! Tôi sẽ không ở dưới ngọn cây này của anh, treo cổ chết! ! Chị đây buông tha một thân cây, tôi liền có cả khu rừng !" Hạ Tuyết nhớ đến lời Tần Thư Lôi nói với mình, mất hết lý trí nhìn hắn!

Hai tròng mắt thâm thúy của Hàn Văn Hạo, phát ra ánh sáng không vui nhìn Hạ Tuyết, nhưng lại không nói, chỉ lạnh lùng nhìn cô chăm chăm !

Hạ Tuyết cũng tức giận nhìn hấn!

Hi Văn lau tay, lau váy xong, đi ra phòng khách, nhìn thấy cha mẹ đứng ở chỗ đó, giống như siêu nhân điện quang nhìn quái thú, cô bé nhướng mày, đứng giữa Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết, nhìn chùng hai người bọn họ, lâu lâu nói: "Các người muốn làm gì? Chuẩn bị chiến đấu sao?"

"Mẹ của con điên rồi! Cô ấy cho rằng cha sẽ để ý cô ấy và người đàn ông khác ở chung một chỗ! Cố ý nói ra những lời chọc giận cha! Xem như bên cạnh cha không có phụ nữ, cha cũng không chọn loại phụ nữ này!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng bỏ lại một câu, cũng đã xoay người rời đi!

Hạ Tuyết nhìn bóng lưng cứng ngắc của hấn, năm ngón tay thon dài, nắm chặt tay vịn, tức giận đến trái tim vặn vẹo, đau đớn làm cho cô nghẹt thở, tức giận nói: "Đàn ông xấu xa, hãy đợi đấy!"

Hi Văn có chút đồng tình nhìn mẹ nói: "Mẹ—— Mẹ đấu không thắng cha đâu, thông minh quyết định tất cả!"

Hạ Tuyết tức giận nhìn con gái nói: "Thật sao? Vậy con IQ180, tại sao con không đấu với hấn?"

Hi Văn nhún nhún vai, cũng có chút bất đắc dĩ nói: "Nhưng IQ180 của hấn là người lớn, IQ180 của con là người nhỏ—— Aiz—— Có lúc con suy nghĩ, xuất hiện bọn người xấu, bắt cóc con đi, trên TV không phải chiếu như vậy sao? Chỉ cần bắt cóc con đi, các người sẽ ôm nhau khóc lóc nức nở, như vậy kết cục một nhà đoàn tụ——"

"Phi! Nói lung tung !" Hạ Tuyết tức giận nhìn thân thể nho nhỏ của con gái nói: "Người nào bắt cóc con, người đó bị xui xẻo! !"

Nơi đấu kiếm ! !

Trác Bách Quân mặc đồng phục đấu kiếm màu trắng, cầm gậy golf thật dài, đem hai mặt gương trong suốt, đánh nát văng tung tóe, vừa cầm giận đánh, vừa điên cuồng gào lên: "Tại sao? Tại sao kế hoạch lại thất bại? Hàn Văn Hạo — Tôi muốn cả nhà anh đều chết đi! !"

Hắn vừa điên cuồng đánh vào khuôn mặt mình trong gương, vừa điên cuồng gào lên!

Trầm Ngọc Lộ đang đứng một bên lạnh lùng nhìn hắn nói: "Trò chơi giờ mới bắt đầu, anh vì chút chuyện nhỏ này, mà đập vỡ linh hồn của mình?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 503: Muốn Đi Nơi Nào?

"Cha——" Trác Bách Quân nhìn người đàn ông hơn 60 tuổi trong màn hình máy vi tính, toàn thân mặc ki-mô-nô, ngồi đó, vẻ mặt lạnh lùng trầm ngâm nhìn mình!

Trác Bách Quân không dám lên tiếng, chỉ hơi cúi đầu thấp, làm động tác sám hối!

Người đàn ông lạnh lùng nhìn Trác Bách Quân, nói: "Ở Nhật Bản, con biết làm việc thất bại thì hậu quả như thế nào không ?"

Hai tròng mắt Trác Bách Quân chột lóe!

Ánh mắt người đàn ông trong xương cốt giấu cố chấp và tín ngưỡng đáng sợ, sâu kín nói: "Đó là chết! ! võ sĩ Nhật Bản, sau khi thất bại, chưa bao giờ tham sống sợ chết! Cũng vì vậy, chúng ta mới có thể trở thành một dân tộc kiêu ngạo trên thế giới! Con hành động thất bại hết lần này đến lần khác, con làm cho cha hoài nghi năng lực làm việc của con! Nếu con không có năng lực báo thù cho mẹ con, vậy con rút ngay ra khỏi Trung Quốc! Cha tự có biện pháp diệt trừ người Hàn gia!"

Trác Bách Quân ngừng thở, hai tay nắm chặt quả đấm trên đầu gối!

"Hàn Văn Hạo là một người lợi hại, lòng dạ tàn nhẫn! ! Nếu thân phận con bị bại lộ, con cũng chỉ có chết! Nhất định con phải đấu với hắn trong bóng tối! ! Cẩn thận con trai của Blake !" Người đàn ông cẩn thận nhắc nhở hắn!

Trác Bách Quân ngẩng đầu nhìn cha nói: "Cha nói Daniel sao !"

"Người đàn ông này đã để ý đến đoàn cổ đông Nhật Bản! Nếu hắn bắt tay với Hàn Văn Hạo, tất cả chân tướng chẳng mấy chốc sẽ bại lộ."
Giọng nói kín đáo của người đàn ông, từ trong máy vi tính bình tĩnh truyền ra.

"Vây——" Trác Bách Quân nhìn cha!

"Mặc cho bọn hắn điều tra thế nào, cũng không thể điều tra ra được Đại Nhật Bản ta!" Đàn ông lạnh lùng nhìn chăm chăm Trác Bách Quân nói: "Con phải nắm chặt thời gian, phải biết, có một số sự thật, không cần điều tra, theo thời gian đi về phía trước, bọn họ cũng sẽ từ từ nổi trên mặt nước! Thị trường chứng khoán Trung Quốc bị tụt dốc, ảnh hưởng kế hoạch hợp tác của Hàn thị và Toàn Cầu, con phải nắm chặt thời gian, làm cho người từ các nơi tiếp tục thu mua ——"

"Cái này con biết rõ! Con đã đi làm rồi ! khách sạn Thế giới đã bắt đầu khởi công, con đã mua chuộc được nhân viên phá vỡ của Hàn thị, đến lúc đó xảy ra án mạng, chắc chắn sẽ cho cha một kết quả hài lòng!" Trác Bách Quân lại nói.

"Không cần chắc chắn cho cha kết quả hài lòng! Cho người mẹ của con một câu trả lời chắc chắn đi! Cô ấy mới là người phụ nữ đáng thương!" người đàn ông trực tiếp nhấn cắt tín hiệu, Trác Bách Quân nhìn thấy phía dưới có một số tài khoản không ngừng nhanh chóng thâm nhập tin tức, cuối cùng hắn nhìn thấy 1.3 tỷ Đô-la đã thuận lợi đi vào trong tài khoản của mình, sắc mặt hắn lạnh lẽo, nơi đuôi mắt thoáng qua vẻ vui.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động!

Trác Bách Quân nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn phía ngoài cửa hỏi: "Ai!"

"Là tôi ——" Ngoài cửa truyền đến giọng nói yếu ớt.

Trác Bách Quân vừa nghe, sắc mặt hơi hòa hoãn, tắt máy vi tính, mới nói: "Vào đi ——"

Tĩnh Đồng điềm đậm đáng yêu kéo cánh cửa ra, ngẩng đầu lên, có chút cẩn thận nhìn Trác Bách Quân, phía sau có hai người hộ vệ đi theo, cô có chút uất ức, chỉ cần cô đi vào nơi này, luôn là có hộ vệ đi theo trông chừng mình, cô rất phiền não chuyện này, liền ngẩng đầu nhìn Tổng giám, yếu ớt hỏi: "Tổng giám, tôi có thể đi rồi chưa? Anh có thể trả lại điện thoại cho tôi hay không ? Tôi còn đang đợi điện thoại của hắc đến tối —— Tôi muốn —— Tôi muốn—— Cùng hắc đi xem ca nhạc ——Sau đó đi thử áo cưới ——"

"Cô đúng thật là không có đầu óc! Xem xong ca nhạc cũng mấy giờ rồi, còn đi thử áo cưới?" Trác Bách Quân vừa nói xong, đứng lên, đi tới trước kính toàn thân, cởi bộ quần áo đấu kiếm của mình và áo lót bó sát, lộ ra cơ ngực kiên cố.

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, xoay người!

Đôi mắt đào hoa Trác Bách Quân nhìn cô, mang theo một nụ cười xấu xa, nói: "Đi ra ngoài! Tôi phải thay quần áo! Chờ tôi ở bên ngoài !"

"Vâng ——" Tĩnh Đồng vội vàng đi ra ngoài, hộ vệ lập tức kéo cửa ra, sau đó đứng hai bên trông chừng Tĩnh Đồng!

Tĩnh Đồng đành phải ngừng thở, có chút ủy khuất cúi đầu, lầu bầu: "Tôi rõ ràng đã tan việc —— Còn phải ở chỗ này coi chừng a ——"

Trong phòng truyền đến tiếng nước chảy, qua một lúc, một loạt tiếng động đi qua, Trác Bách Quân soạt một tiếng, kéo cánh cửa ra, chỉ thấy hắc mặc áo sơ mi trắng, trên vai thêu hình chim Ưng, quần tây màu đen, dây lưng bên hông, lóe lên ánh sáng tinh nghịch nhưng quý giá, một mùi nước hoa quyến rũ, phả về phía Tĩnh Đồng ——

Tĩnh Đồng chợt giật mình, lui về sau một bước, rồi lại không nhìn được ngẩng đầu lên, nhìn Trác Bách Quân một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắc sáng lạn, đôi mắt đào hoa, cười như không cười nhìn mình.

Tĩnh Đồng chớp mắt, ngẩng đầu nhìn hắc, không hiểu hỏi: "Anh — Anh muốn đi đâu?"

Trác Bách Quân không lên tiếng, chỉ cười như không cười, đập lên mặt đất, hai chân thon dài, đi tới trước mặt của Tĩnh Đồng, cúi đầu nói: "Cùng con thỏ nhỏ này đi mộng du! Dù sao tôi cũng nhàm chán!"

"À?" Tĩnh Đồng lại không hiểu nhìn hắc!

Trác Bách Quân lập tức nắm chặt tay Tĩnh Đồng, dắt cô đi ra ngoài! !

"Muốn đi nơi nào?" Tĩnh Đồng căng thẳng nhìn hắc hỏi.

Trác Bách Quân không lên tiếng, chỉ kéo con thỏ nhỏ này đi về phía trước!

Trầm Ngọc Lộ mặt lạnh đứng ở hành lang, nhìn bóng lưng thon dài, còn có bàn tay thon dài của hắc, từ trước đến giờ, lại nắm tay cô gái chết tiệt này, một đường đi về phía trước! Cô ta hừ một tiếng, cười lạnh!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 504: Bộ Mặt Thật Của Hãn

"Tổng giám, anh muốn đưa tôi đi đâu?" Tĩnh Đồng bị hoảng sợ đi theo sau lưng Trác Bách Quân, căng thẳng hỏi.

Trác Bách Quân không lên tiếng, đi vòng sang chiếc BMW màu vàng, trực tiếp ném cô vào chiếc xe thể thao, cúi người xuống, cài dây nịt an toàn cho cô, lại phát hiện cúc áo sơ mi trên ngực cô bị bung ra, hãn nhanh chóng giúp cô cài lại!

"A! !" Tĩnh Đồng lập tức chặn ngực, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch nhìn hãn kêu to: "Anh muốn làm gì?"

"Kỳ quái!" Trác Bách Quân hừ lạnh một tiếng, mới vòng qua xe, ngồi vào ghế lái, cầm tay lái, nói: "Ngồi ngay lại!"

"Chúng ta đi đâu ?" Tĩnh Đồng ngạc nhiên nhìn hãn hỏi.

Trác Bách Quân nhìn cây ngô đồng bên đường trước mặt, đột nhiên đạp hết chân ga, cho xe phóng đi ra ngoài! !

"Tổng giám, rốt cuộc chúng ta phải đi đâu? Anh chạy nhanh như vậy, tôi sợ a ——" Tĩnh Đồng nắm chặt dây an toàn, bị sợ muốn chết, quay đầu nhìn nửa khuôn mặt tà mị của hãn, căng thẳng nói.

Trác Bách Quân nắm chặt tay lái, cho xe nhanh chóng xuống núi, hỏi: "Ở đâu?"

"Cái gì? Cái gì ở đâu?" Tĩnh Đồng ngạc nhiên nhìn hãn hỏi.

"Tiệm áo cưới!" Trác Bách Quân lạnh nhạt nói.

"A!" Tỉnh Đồng nhìn từng trận gió lớn phất tới, kêu lên: "Tại sao phải đi tiệm áo cưới?"

Trác Bách Quân không lên tiếng, chỉ nắm chặt tay lái, để cho xe phóng thẳng ra phía, trong đầu nhớ lại hình ảnh tối tăm, có một bé trai, nhẹ nhàng kéo cánh cửa ra, nhìn mẹ quay lưng với mình, mặc một chiếc váy áo cưới màu trắng như tuyết, đang cầm hoa cầu, cứng ngắc trước gương—— Hắc vĩnh viễn không quên được hình ảnh đó, nước mắt của mẹ từng giọt lăn xuống trước gương, tuyệt vọng, đau thương tất cả che giấu trong bóng tối, trốn tránh trong vô tận, vùng vẫy không lối thoát, cứ như vậy từng bước, từng bước đi về phía cái chết.

Hai tròng mắt hắc lạnh lẽo, nắm chặt tay lái, nhìn con đường xuống núi trước mặt, có một cua queo 180°, hắc đạp chân ga, tức giận xoay tròn tay lái, cho xe lao thẳng xuống! !

Tiếng kêu sợ mất mật của Tỉnh Đồng, từ xa xa vang vọng, rồi xông thẳng xuống núi!

Con đường mới Sông Hoài!

Mới lúc nãy trời mưa, trên đường có chút ẩm ướt !

Cây hoa anh đào bên tiệm áo cưới, lộ ra một vòm màu trắng tuyết đẹp, nhân viên làm việc cầm tờ rơi, đang chuẩn bị đi ra ngoài tiệm, thừa lúc tan việc, phát tờ rơi cho người đi đường, đột nhiên nơi xa truyền đến tiếng động cơ huyền não của xe thể thao, họ quay đầu lại, đã nhìn chiếc xe thể thao giống như từ thế giới bên kia phóng thẳng đến, dẫn theo một trận gió, thẳng gấp trước tiệm áo cưới !

Hai nhân viên làm việc, cầm tờ rơi trong tay, nhìn bên hai người trong xe, ngây người.

Về mặt Trác Bách Quân thoải mái tháo dây nịt an toàn, mới quay đầu sang, nhìn Tĩnh Đồng còn ngồi yên trong xe, đầu tóc rối bời, có mấy sợi còn tung bay ở không trung, bị sợ đến con người đều muốn rớt ra, ngồi yên tại chỗ, hai tay còn nắm chặt dây nịt an toàn, hàm răng đánh cách, hần đột nhiên cười một tiếng, tự mình tháo dây nịt an toàn cho con thỏ nhỏ, mới nói: "Đi thôi! Tiểu quỷ nhất gan! Tôi mới phóng có 200 km/h, cô đã bị hù thành như vậy rồi ! Nếu cô nhìn thấy tôi tham gia đua xe, không phải cô bị hù chết? Chưa từng thấy qua tốc độ chân chính, nhà quê!"

Hần vừa nói xong, đẩy cửa xe đi ra ngoài!

Tĩnh Đồng thở phì phò, có chút hoàn hồn, con người xoay vòng, mới quay đầu nhìn Tổng giám, người đã đi vào tiệm áo cưới, cô vội vàng xuống xe, chạy vào trong tiệm, hỏi: "Tổng giám, tại sao chúng ta lại phải tới nơi này?"

"Không phải cô đặt áo cưới ở chỗ này sao ?" Trác Bách Quân ngồi trên ghế sa lon, một chân bắt chéo, đặt nằm ngang trên đầu gối, rút ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, nhìn Tĩnh Đồng đang ngây ngô, đắc ý, nói: "Đi đi! Mặc lên tôi xem một chút, có xinh đẹp không !"

Tĩnh Đồng nghe xong, liền lầu bầu, mím môi nói: "Anh đừng trêu chọc tôi! Anh cũng không phải là chồng tôi, tại sao tôi phải mặc cho anh xem chứ ? Bạn trai tôi ——"

Ánh mắt sắc bén Trác Bách Quân chột lóe!

Tĩnh Đồng khẽ cắn môi dưới, cũng không nói chuyện, chỉ đẩy mắt kính đen của mình hắt, vội vàng từ trong túi xách cũ rích của mình, lấy ra tờ biên nhận, ngây ngốc giao cho nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ xem xong biên nhận, lập tức mỉm cười nhìn Tĩnh Đồng nói: "Là cô sao! Hôm qua tôi gọi điện thoại cho cô, còn tưởng rằng hôm nay cô không đến ?"

Tĩnh Đồng có chút uất ức và ngượng ngùng cúi đầu, đẩy mắt kính đen của mình một cái.

"Mời đi theo tôi —— Cô chọn áo cưới rất đẹp ——" Nhân viên phục vụ lập tức mời Tĩnh Đồng lên lầu.

Tĩnh Đồng “a” một tiếng, đem túi xách của mình đặt bên cạnh Trác Bách Quân, mới lâu bầu nói: "Tôi thử một chút cũng tốt, không bằng mặc xinh đẹp, bạn trai tôi sẽ suy nghĩ lại ——"

Trác Bách Quân không nói gì, nhìn cô ngây ngốc đi theo nhân viên phục vụ lên lầu, hắt “chậc” một tiếng, có chút nhàm chán cười, xoay người lại, nhìn thấy một ví tiền cũ kỹ bên cạnh, từ trong túi xách rút ra, hắt cầm ví tiền kia, mở ra, quả nhiên thấy trong ví tiền có một tấm hình, Tĩnh Đồng mặc một cái váy ngắn màu xanh dương, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, đứng trước mặt một người đẹp trai cao gần 1m80, xấu hổ mím chặt môi, lộ ra nụ cười ngọt ngào và thật thà.

Hắn im lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp, hiền lành của Tĩnh Đồng, không nhìn được lại nhớ tới mẹ, sau khi đau lòng chạy trốn tới Nhật Bản, thường mặc váy ngắn màu xanh dương, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, quỳ gối trên sàn nhà, cầm khăn lau, không ngừng lau sàn nhà, vừa lau vừa dùng mu bàn tay quét mồ hôi trên trán, cuối cùng có một người khách, mới vừa tắm xông hơi đi ra ngoài, đá bay cái thùng gỗ bên cạnh bà, mẹ ngẩng đầu nhìn người đàn ông hèn hạ kia, người đàn ông kia lại cười dâm đãng, cúi xuống, vươn tay muốn sờ vào trong ngực mẹ, mẹ hoảng sợ liên tiếp lui về phía sau, chạy đi khóc lớn.

Trác Bách Quân vẫn bình tĩnh nhìn tấm hình của Tĩnh Đồng, hai tròng mắt bình tĩnh không có chút gợn sóng, nhớ đến buổi sáng đó, mẹ đang ôm mình ngủ, đột nhiên cánh cửa chợt mở, mấy đàn ông đột nhiên giống như ma quỷ đi vào, lập tức nắm lấy mẹ ném ra gian phòng kia, mẹ liều mạng khóc kêu to, cố nắm cánh cửa không chịu đi ra ngoài, nhìn mình, nét mặt lộ

ra tuyệt vọng đau thương, mình liều mạng nắm chặt tay của mẹ, nhưng không nắm được, mẹ vẫn bị kéo đi ——

Trác Bách Quân không muốn nhớ lại mẹ ở căn phòng cách vách, truyền tới tiếng kêu thảm thiết, chỉ nắm chặt ví tiền, cắn chặt răng, trái tim đau như dao cắt, xẹt qua thân thể và linh hồn, lúc đang không có nơi phát tiết, lại nghe trên lầu có giọng nói vui vẻ: "Cô dâu xuống lầu ——"

Trác Bách Quân nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn chỗ rẽ cầu thang màu vàng, Tĩnh Đồng xoắn tóc, mặc áo cưới màu trắng, từng bước từng bước đi xuống lầu, Trác Bách Quân bình tĩnh ôm vai, nhìn vóc người cô quá mỏng manh, cho nên cô không mặc áo cưới xòe, mà mặc áo cưới quá gò, thêu bướm bướm nhỏ, đuôi lụa trắng sau váy rũ xuống, xinh đẹp đáng yêu, lộ ra sức hấp dẫn của một cô vợ nhỏ ——

Trác Bách Quân vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt thuần khiết của cô, không có một chút ô nhiễm, sau lưng lại truyền đến tiếng kêu thê thảm của mẹ ở một gian phòng khác, khuôn mặt hần đột nhiên trắng xanh, đứng lên, sải bước đi tới Tĩnh Đồng!

Tĩnh Đồng sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau một bước, ngẩng đầu lên, sợ hãi nhìn hần, yếu ớt gọi: "Tổng giám?"

Trác Bách Quân đi tới trước mặt của Tĩnh Đồng, nhìn khuôn mặt trắng nõn thuần khiết của cô, nhớ tới khuôn mặt mẹ đã từng thuần khiết như vậy, hần đột nhiên đem Tĩnh Đồng ôm vào trong lòng, vòng tay siết chặt tay phía sau lưng cô, mặt dán chặt sợi tóc mềm mại của cô, hai mắt mãnh liệt cảm giận run rẩy!

"Tổng giám! !" Tĩnh Đồng gấp đến độ sắc mặt đỏ bừng, nhìn nhân viên phục vụ xung quanh đang mỉm cười nhìn mình, cô làm bộ vội muốn đẩy hần ra ——

"Đừng cử động!" Trác Bách Quân ôm chặt thân thể gầy yếu mềm mại của Tĩnh Đồng cái, nghe trong thân thể của cô tỏa ra mùi hoa anh đào, mặt cúi xuống, ở bên tai của cô, giọng nói khàn khàn, hấp dẫn: "Ôm tôi! ! Ôm chặt tôi!"

Tĩnh Đồng động cũng không dám động, nhưng cảm nhận đau thương trong thân thể người đàn ông này, cô thở phì phò, không dám lên tiếng, hai tay rũ xuống.

"Ôm tôi đi ——" Hãn cầu khẩn.

Hiện tại, Tĩnh Đồng không có biện pháp, khổ sở ngẩng mặt, nhìn nhân viên phục vụ cũng thức thời đi ra ngoài, trong lòng của cô không khỏi mềm nhũn, đưa hai tay, chậm rãi vòng ra sau lưng Trác Bách Quân, nhưng vẫn ôm nhẹ hãn, thậm chí ở sau lưng của hãn, nhẹ nhàng vỗ vỗ ——

Trong lòng của Trác Bách Quân đau xót, nhớ tới mẹ cũng đã từng ôm mình như vậy, vỗ nhẹ sau lưng, dịu dàng nói với mình: "Bách Quân —— Không có chuyện gì —— Không có chuyện gì ——" Hãn lại ôm chặt Tĩnh Đồng, ôm thật chặt thân thể đó, hôn lên tóc của cô, nói: "Tôi rất thích mùi hương trên người cô ——"

Tĩnh Đồng không dám lên tiếng, chẳng qua miệng có chút không khỏi chu ra.

Sân vận động công nhân!

Tiếng người bàn luận sôi nổi! Rất nhiều người trẻ tuổi, cầm thanh huỳnh quang, hưng phấn xông vào cửa chính sân vận động, cũng đang bàn luận tối nay Mạn Ni biểu diễn ca nhạc đẹp mắt thế nào, ánh đèn sân vận động cũng sáng lên chói mắt, cùng âm nhạc kích động lòng người, Trác Bách Quân cúi đầu, ngậm một miếng thuốc, bật lửa, hít vào một hơi thật dài, ngẩng đầu lên, nhìn Tĩnh Đồng mặc một bộ T-shirt dài tay màu trắng, quần ống rộng màu đen, đội cái nón rộng vành màu đen có treo hai trái cầu nhỏ, ôm

Popcorn thật to, xách theo hai lon cola, ngậy ngốc đi tới, hăn bắt đặc dĩ nhả ra một luồng khói, nhìn cô gái này nói: "Cô không sao chứ! ? Cô đi xem chiếu bóng à? Cô còn mang Popcorn? Khó trách đàn ông của cô không muốn cô !"

Tĩnh Đồng bậm miệng, cúi đầu nói: "Tôi chưa từng xem biểu diễn ca nhạc mà ——"

Trác Bách Quân lờm cô một cái, bước xuống xe, nhận lấy Popcorn đặt lên xe, để cho cô cầm hai lon cola, nắm tay của cô, kéo cô đi về phía trước nói: "Vào sân đi!"

Tĩnh Đồng sợ muốn thu tay, Trác Bách Quân lại nắm chặt tay của cô, thậm chí lúc muốn vào sân, đám người chen lấn thì kéo chặt bả vai Tĩnh Đồng, làm cho môi của cô không cẩn thận dán vào lồng ngực hăn, hăn đột nhiên cười một tiếng, Tĩnh Đồng lại có chút xấu hổ, rồi lại không dám nói gì, chẳng qua cảm thấy lồng ngực của hăn rất rắn chắc, cùng nhau theo dòng người chen lấn đi vào trong!

Tĩnh Đồng mua vé, vị trí tạm được, dù sao cũng là ở công ty giải trí, Trác Bách Quân kéo Tĩnh Đồng ngồi trên ghế màu đỏ, mình cũng tự nhiên ngồi xuống, trái phải tất cả đều là tiếng kêu gào sôi nổi của người hâm mộ, tiếng nói nhao nhao hỗn tạp!

"Không biết hôm nay bạn trai tôi có tới xem không ?" Trong tiếng la hét ầm ĩ, Tĩnh Đồng có chút mất mát, nói.

Trác Bách Quân cúi đầu, sát bên tai của cô hỏi: "Cô nói cái gì?"

Tĩnh Đồng lại gần Trác Bách Quân, ở bên tai của hăn nói: "Không biết hôm nay bạn trai tôi có tới xem không?"

Trác Bách Quân vươn tay, kéo bả vai của cô, lại cúi đầu, sát gần mặt của cô hỏi: "Cái gì?"

Tĩnh Đồng khố não, xung quanh thật sự là quá ồn ào, cô liền đưa tay, vịn bờ vai của hấn, môi mềm ở bên tai của hấn thối lất phất khí nóng, nói: "Không biết hôm nay bạn trai tôi có tới xem không? Nếu như gặp phải tôi và anh ngồi một chỗ, hấn sẽ không hiểu lầm chứ?"

Trác Bách Quân đột nhiên cười khẽ, không lên tiếng, ngồi thẳng người, mới nói: "Đàn ông hèn như vậy, nhìn thấy, có lẽ quý trọng cô hơn!"

Tĩnh Đồng không lên tiếng, tâm trạng vẫn có chút không tốt.

Trác Bách Quân biết, cũng không có để ý đến cô, chỉ chăm chú nhìn lên sân khấu!

Toàn trường đột nhiên tối sầm lại, gần vạn người hâm mộ lại điên cuồng kêu lên, quả nhiên năm phút sau, giữa sân khấu tối đen, một điểm nhỏ màu xanh dương sáng lên, từ từ bay lên, bay lên trên không trung, “đùng” một tiếng, giống như vỡ tung, cả sân khấu đột nhiên lóe ra hoa anh đào mộng ảo!!

"Ồ ——" Tĩnh Đồng cũng theo những người hâm mộ kêu lên sợ hãi!

Trác Bách Quân cũng bình tĩnh nhìn hiện trường sân khấu.

Khói hoa bảy màu trong sân khấu bay lên, âm nhạc trở nên kích động lòng người, mạnh mẽ vang lên, tất cả người xem kích động nhìn khói hoa sau khi lửa tắt, thấy Mạn Ni mặc chiếc váy khiêu vũ màu vàng hấp dẫn, cùng tất cả bạn nhảy ở trong sân khấu bay lên, cô nhấn một bên tai nghe, bắt đầu kịch liệt nhảy vũ bộ hấp dẫn, cất tiếng hát: "Tình yêu là một cạm bẫy, lao vào rồi lại lao ra ——"

Tất cả người hâm mộ đều sôi trào, theo tiết tấu của cô, hát theo “Cạm bẫy tình yêu”

Tĩnh Đồng cũng đột nhiên sôi nổi, cùng đong đưa thanh huỳnh quang! Trác Bách Quân ngồi một bên, có chút nhàm chán mỉm cười.

"Anh cũng cùng đong đưa đi!" Tĩnh Đồng muốn Trác Bách Quân cầm thanh huỳnh quang cùng mình theo tiết tấu đong đưa !

"Không muốn!" Trác Bách Quân hất tay!

"Cùng nhau chơi đi!" Tĩnh Đồng giống như đứa bé cố chấp, vừa đong đưa, vừa hưng phấn nhìn Trác Bách Quân!

Vẻ mặt Trác Bách Quân bất đắc dĩ thở dài, đi theo cô cùng phe phẩy thanh huỳnh quang, vừa đong đưa, vừa thả lỏng, nở nụ cười.

"Anh vẫn còn chờ đợi điều gì? Tình yêu đến, lao vào đi, lao vào đi! Cho tâm hồn run rẩy hát ca, anh không thể nắm lấy, em không bị chinh phục! Tình yêu đến, lao vào đi, lao vào đi, đây là một cạm bẫy, em và anh cùng rơi vào! !" Mạn Ni vừa vũ động thân thể, vừa hào hứng hát!

Trác Bách Quân nghe lời của bài hát này, quay đầu nhìn Tĩnh Đồng vẫn vui vẻ đong đưa thanh huỳnh quang, ánh mắt hẩn thoáng qua một chút mập mờ!

Trầm Ngọc Lộ lạnh lùng ngồi ở phía sau Trác Bách Quân hai hàng ghế, mang kính đen, nhìn cử chỉ thân mật của hai người ở trước mặt, không lên tiếng.

Thậm chí Trác Bách Quân cầm cola lên, tự mình đưa đến bên môi Tĩnh Đồng, ánh mắt tà mị của hắn lóe lên, nhìn miệng cô uống cola, thậm chí hắn hả hê nhìn cô nuốt cola thì trái hầu kết nhỏ không ngừng phập phồng, hắn cảm thấy thật đáng yêu, cười khẽ.

Trầm Ngọc Lộ đột nhiên khinh bỉ cười một tiếng, thật sự bất đắc dĩ nói: "Xem ra những người con của nhà họ Hàn, là tình loại đa tình cũng không

sai biệt lắm, ngoại trừ Hàn Văn Hạo là ngoại tộc——"

Cô ta sâu kín nói xong, liền cầm điện thoại di động lên, nói: "Là tôi —— bắt đầu hành động đi —— Không đợi hần nữa ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 505: Bắt Cóc

Hàn Văn Vũ “phịch” một tiếng, mở thùng pháo hoa cuối cùng tối nay, chỉ thấy hoa giấy bay đầy trong phòng của Hàn Văn Kiệt, tất cả phù rể, dâu phụ đứng ngoài cửa xôn xao vỗ tay trên chóc cô dâu chú rể, cười to, cô dâu chú rể Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm, đứng ở trong phòng, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hàn Văn Kiệt nhìn anh trai, mỉm cười năn nỉ: "Được rồi, được rồi, bỏ qua cho chúng tôi đi, hôm nay thật sự rất mệt mỏi ——"

"Làm sao có thể? Chú vượt qua anh trai, tự mình kết hôn! Còn muốn anh bỏ qua cho chú?" Hàn Văn Vũ lập tức quần tơi trước mặt của em trai, ôm cổ của em trai, liều mạng nắm chặt, uy hiếp và bức ép hét lên: "Nói! Có nghe anh hay không? Tối nay anh muốn náo động hoa phòng, có nghe hay không?"

Hàn Văn Kiệt bị anh trai ghì chặt như vậy, khó chịu không thở nổi, Mộng Hàm đau lòng đi lại gần chồng, cười khổ nói: "Anh hai? Anh bỏ qua cho Văn Kiệt đi ——"

"Ôi chào!" Hàn Văn Vũ lập tức cùng mọi người trên Mộng Hàm, nói: "Vừa mới gả tới, liền che chở cho chồng rồi ! Mộng Hàm, tương lai vợ chồng các người gây gỗ, có nghĩ tới anh trai có thể sẽ bảo vệ em hay không!"

Ngược lại, Hàn Văn Kiệt bình tĩnh nhìn anh trai mỉm cười nói: "Anh hai, chúng tôi sẽ không gây gỗ!"

"Ai biết được ?" Hôm nay Hàn Văn Vũ hơi say, kêu gọi đám phù rể, nói: "!! Đưa rượu lên, hôm nay chúng ta muốn náo động hoa phòng!! Náo cho trời đất u ám!"

"Tốt ——" Tất cả bạn thời đại học của Hàn Văn Kiệt, bạn thân ở bệnh viện, xôn xao vỗ tay, đồng ý cười to.

Hạ Tuyết đứng ở cửa phòng Văn Kiệt, nhìn bọn họ huyên náo chung một chỗ, hoà thuận vui vẻ, cô cũng vui mừng mỉm cười, thức thời xoay người rời đi, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo lạnh lùng, mặc áo sơ mi trắng, cùng Hứa Mặc và Nhậm Phong đi vào phòng, vẻ mặt thần bí, cô khinh bỉ nói: "Suốt ngày giả vờ thần bí! Tôi cũng không tin Hàn Văn Hạo anh có việc quan trọng gì cần làm!"

Cô nói xong, cũng mặt lạnh chuẩn bị rời đi, nhìn đám tân khách đi tới đi lui trong sân Hàn gia, thậm chí cô nhìn thấy Lam Anh ở hành lang đầu kia vui vẻ trò chuyện cùng Trang Minh Nguyệt, cô mới nhớ tới, hôm nay Daniel lại vắng mặt trong hôn lễ, thật sự là rất ngạc nhiên, cô vừa đi vừa cầm điện thoại di động, bấm số điện thoại của Daniel ——

"Hạ tiểu thư" Lý thẩm đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Người có nhìn thấy Tôn tiểu thư không ?"

Hạ Tuyết vừa nghe tiếng chuông điện thoại của Daniel, vừa nhìn Lý thẩm cười nói: "Có thể nó ở bên ông bà nội, tôi và con bé nửa giờ trước vẫn còn gặp nhau, nhưng ông nội đã gọi nó đi để cho nó quen biết cháu gái của ông hai một chút —— Có thể ở bên ngoài chơi pháo hoa hay không ?"

Lý thẩm nghe thế, cười nói: "Vậy thì tốt. Lúc nãy phu nhân còn nói, hôm nay trên tiệc rượu, tôn tiểu thư cũng không có ăn bao nhiêu, cho nên bảo tôi nấu cháo tôm hùm cho Tôn tiểu thư lót dạ, tránh cho cô buổi tối nghỉ ngơi, sẽ bị đau dạ dày"

"Như vậy a! Cám ơn dì ——" Hạ Tuyết nghe tiếng của Daniel, liền nhìn Lý thăm, mỉm cười nói: "Dì đi tìm Hi Văn trước, tôi nói xong điện thoại sẽ tới, chúng tôi cũng nên về rồi"

"Tốt" Lý thăm lập tức đi xuống lầu, thấy đầu bếp, bếp trưởng đang kêu nhân viên khách sạn, đem thức ăn hôm nay mang lên xe, Lý thăm căn dặn nói: "Xe thức ăn nhất định đi cửa sau, không cần vòng qua đường lớn cửa chính, đường này để cho khách đi"

"Biết rồi!" Đầu bếp lập tức quay lại.

Hạ Tuyết đứng bên cạnh hành lang, cầm điện thoại di động, dịu dàng cười nói với Daniel: "Hôm nay tại sao không đến? Mẹ nói, quan hệ hai nhà rất tốt, ngày quan trọng như vậy, anh phải nên tới ——"

Daniel mệt mỏi, cười khẽ, lật tài liệu, xem dự án hợp tác với Hàn thị và chỉ số cổ phiếu, nói: "Rất xin lỗi, hôm nay có mấy cuộc hội nghị quan trọng, không ngờ họp xong, cũng đã trễ thế này, anh đã gọi điện thoại nói với cho bác trai rồi —— Hôm nay có khỏe không?"

"Ừ —— Rất khỏe ——" Hạ Tuyết mỉm cười nói.

Ánh mắt Daniel nhanh chóng chuyển đến số liệu dự án, rồi lại phân tâm, hỏi: "Lúc này em hỏi Hi Văn đi đâu ? Làm sao vậy ?"

Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Có thể chạy ra bên ngoài chơi với bạn nhỏ khác rồi, bà nội con bé nói lúc đi tiệc, nó chưa ăn gì, nên nấu một chút cháo tôm hùm cho nó bồi bổ thân thể ——"

Lúc này, Daniel mới chú ý, bất đắc dĩ cười nói với Hạ Tuyết: "Bảo bối, mau đi ngăn cản chuyện này, hai năm nay đột nhiên con gái em dị ứng với tôm, lần trước ăn, toàn thân đã sưng lên, hay là do anh chăm sóc, lúc ấy em ở trường học chưa về, cho nên anh không nói cho em biết ——"

"A!" Hạ Tuyết kinh ngạc kêu lên, nói ngay: "Em phải mau đi tìm nó mới được!"

Cô vừa nói xong, liền cúp điện thoại, lo lắng đi xuống lầu dưới, vừa đi tìm con gái, vừa dặn người giúp việc đi nói cho Lý thẩm, chuyện Hi Văn dị ứng với tôm, nhưng cô không sao tìm được, không nhìn thấy bóng dáng con gái, cô có chút ngạc nhiên suy nghĩ, rốt cuộc đi đâu rồi ?

"Cô có nhìn thấy Tôn tiểu thư không ?" Hạ Tuyết nắm tay một người giúp việc trẻ từ bên ngoài đi tới, hỏi.

"Có thấy ——" Người giúp việc trẻ mỉm cười nói: "Lúc nãy cô ấy cùng cháu gái của ông hai chơi pháo hoa ——"

Hạ Tuyết yên tâm, muốn đi ra ngoài, lúc này đụng phải người quen của Lam Anh, nên hàn huyên một lát, có một người phục vụ khách sạn, chuẩn bị kết thúc công việc, nhanh chóng đi ra khỏi sân lớn của Hàn gia, đi qua hành lang, nhìn thấy đầu bên kia hành lang, trên ngọn núi giả có rất nhiều trẻ nhỏ tụm lại chơi pháo hoa, mà chiếc xe chạy ra từ nhà ăn dừng sau ngọn núi giả, hắt ánh mắt chợt lóe, trong tay miếng vải tẩm thuốc mê, chậm rãi đi về phía đám trẻ con kia, hần từ từ bước tới tìm kiếm, rốt cuộc ánh mắt chợt lóe, nhìn thấy một cô gái nhỏ mắt to tròn, mặc nhỏ áo màu xanh lá cây, giày nhỏ màu đen, buộc tóc thật cao, đứng bên trong pháo hoa, không ngừng vỗ tay, cười to nhảy nhót ——

Con mắt lạnh lùng của hần chợt lóe!

Có một nữ phục vụ đi tới mỉm cười, đứng trước mặt của Hi Văn, nói: "Tôn tiểu thư —— Phu nhân nấu một chút cháo cho cô, muốn mời cô đi ăn ——"

"Tốt!" Hi Văn mỉm cười đi theo cô gái, xoay người đi ra ngoài, người đàn ông lập tức thừa dịp Hi Văn đi tới phía sau núi giả, nhanh chóng đi tới

phía sau cô bé, nắm chặt bả vai của cô bé, dùng vải trắng bưng chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, cắn răng dùng sức đè một cái! ! !

"Ừmh ——" Con người Hi Văn trừng to, hai tay nắm chặt bàn tay của ông chú, đột nhiên mềm nhũn, cả người mơ hồ ngất đi.

Nữ phục vụ lập tức ôm lấy Hi Văn, nhìn đồng hồ, sắp đến giờ hộ vệ giao ban rồi, lập tức thừa dịp xe thức ăn đi qua, đem ném cô bé vào trong thùng rác, “phịch” một tiếng, đập nấp lại! ! Nhìn lại nhà ăn, lái xe chậm rãi chuẩn bị cho xe chạy ra khỏi sân của Hàn gia, bọn họ nghĩ trên xe có người tiếp ứng, bọn họ sẽ đưa được Hi Văn ra ngoài, liền quay đầu lại, đã nhìn thấy Hạ Tuyết đi tới trước mặt của đám trẻ con, mỉm cười hỏi: "Người bạn nhỏ —— Có nhìn thấy em Hi Văn hay không ?"

"Có! ! Bạn đi vào trong nhà ăn, ăn cháo rồi!" Có một cô gái nhỏ 5 tuổi, vui vẻ nói.

"Không có gặp a ——" Hạ Tuyết ngạc nhiên xoay người, đi vào bên trong tìm tiếp!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 506: Thân Thế Nho Nhỏ

Hạ Tuyết hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, nước mắt lăn xuống, nhào vào trong phòng của Hàn Văn Hạo, vừa vặn nhìn thấy hắc đang bình tĩnh căn dặn công việc cho Hứa Mặc và Nhậm Phong, cô khóc chạy đến trước mặt của hắc, sững sờ gào lên: "Không tìm thấy Hi Văn! !"

Hứa Mặc và Nhậm Phong vừa nghe, biến sắc, lập tức xông ra ngoài.

Hàn Văn Hạo “soạt” đứng dậy, nhìn Hạ Tuyết, nhanh chóng hỏi: "Cô làm sao xác định không tìm thấy ?"

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ, xông ra khỏi phòng, căng thẳng xông tới hỏi: "Lúc này em nghe nói không tìm thấy Hi Văn ?"

Hạ Tuyết nhìn hắc, hoảng sợ đến cả người run rẩy, đầu óc rối loạn, lời nói không mạch lạc, bật khóc nói: "Lúc này tôi nghe Daniel nói, Hi Văn di ứng với tôi, tôi đã tìm nó khắp nơi, nhưng tìm thế nào cũng không thấy người! Thậm chí tôi sợ nó chạy loạn khắp nơi, có ra bên ngoài hay không, nhưng người gác cổng nói, không nhìn thấy đứa bé nào ra ngoài, lúc này tân khách nhiều như vậy, bên trong, bên ngoài, thật sự khó tìm, đến phòng theo dõi cũng không nhìn thấy! Tất cả không thấy bóng dáng! Tôi xác định không tìm thấy nó! Hi Văn mất tích rồi!"

Hạ Tuyết nói xong, khóc rống lên

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, nhanh chóng đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, hỏi ngay: "Lần cuối cùng, nhìn thấy nó là lúc nào ?"

Đầu óc Hạ Tuyết đã rối loạn, một chút ý thức cũng không có, chỉ khóc rống!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng lên, nhanh chóng nắm chặt Hạ Tuyết, gầm nhẹ: "Tôi hỏi cô! ! Lần cuối cùng, nhìn thấy nó là lúc nào ?!"

"Một giờ trước! ! Lúc ấy tôi còn ở bên nó, nói tối nay về, phải ngủ chung với nó —" Hạ Tuyết hoảng sợ, lý trí mất hết, gan mật đều vỡ, trong đầu đều là hình ảnh con gái đáng yêu, cô khóc to.

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo nhanh chóng đảo qua, sắc mặt cứng ngắt, nhanh chóng nói: "Xe thức ăn! !"

"Cái gì?" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng Hi Thần đi tới nhìn Hàn Văn Hạo hỏi!

Hàn Văn Hạo mặt lạnh, cố nén lửa giận phân tích, nói: "Khách quý ra vào Hàn gia chúng ta, tất cả đều không giàu cũng quý, hơn nữa chỗ bọn họ đậu xe, vì có chuyện xảy ra nên tôi đã phái hộ vệ trông coi nghiêm túc! Bọn họ không thể có cơ hội mang Hi Văn đi! ! Trên tường rào cũng có cameras, bọn họ không thể mang Hi Văn đi! Chỉ có xe thức ăn là cơ hội duy nhất của bọn họ, hơn nữa thời gian vận chuyển, nhất định là trong khoảng thời gian hộ vệ giao ban!"

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ nghe xong kinh hãi, nhưng Hạ Tuyết nghe Hàn Văn Hạo bình tĩnh phân tích như vậy, cả người như rơi xuống đáy cốc, bị sợ đến thần trí mơ hồ, trong đầu đều là hình ảnh con gái có thể sẽ gặp chuyện bất trắc đáng sợ, cô khóc rống lên, nhào tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, nắm chặt tay của hắn, khóc lóc, nói: "Hàn Văn Hạo! ! Tôi cầu xin anh ! ! Nhất định anh phải cứu con gái, cái gì tôi cũng có thể mất đi, nhưng tôi không thể mất đi con gái! Tôi cầu xin anh !"

"Cô bình tĩnh một chút! ! Khóc không giải quyết được vấn đề! !" Hàn Văn Hạo đau lòng chuyện của con gái, cả người hắn thật ra đang đè nén lo

lãng!

"Vậy tôi phải làm sao đây ?" Hạ Tuyết lập tức đẩy Hàn Văn Hạo ra, kích động gào lên: "Anh biết tôi vì nó, khổ sở bao nhiêu sao? Tôi vì nó, cái gì tôi cũng có thể chịu được! ! Nhưng nó đã mất tích ! ! 6 năm qua, tôi và con gái ở bên nhau, nó trong lòng của tôi lớn lên! ! Con bé là máu thịt của tôi, là mạng sống của tôi ! ! Anh có thể cùng mười mấy người phụ nữ khác sinh mười mấy đứa bé! ! Nhưng tôi chỉ có một mình Hi Văn ! !"

"Con bé không phải là con của tôi sao?" Hàn Văn Hạo tức giận, lớn tiếng với Hạ Tuyết, đau lòng nói: "Con bé cũng là đứa bé duy nhất của tôi !"

"Anh căn bản cũng không cảm nhận được tâm tình người làm thành như tôi! ! Tôi không có cách nào bình tĩnh, tôi phải đi ra ngoài tìm con gái tôi! Bây giờ con bé có thể đang bị người ta khi dễ, nó sẽ sợ hãi, nó sẽ gọi mẹ, nó rất sợ tôi! !" Hạ Tuyết càng nói càng kích động, trong lòng đau xót, vừa muốn lao ra khỏi phòng, lại bị Hàn Văn Hạo kéo chặt tay của cô, tức giận lớn tiếng nói: "Cô bình tĩnh một chút!"

"Anh cả! !" Hàn Văn Kiệt lập tức đi tới, đỡ Hạ Tuyết, nói: "Anh đối xử với cô ấy như vậy, hiện tại con gái mất tích, cô ấy không có cách nào bình tĩnh! ! Bây giờ chúng ta phải làm là lập tức báo cảnh sát, chia người đi tìm khắp nơi, hi vọng nó chỉ nhất thời ——"

"Đừng suy đoán ngây thơ với anh ! !" ánh mắt Hàn Văn Hạo đầy giận dữ nhìn em trai nói!

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? Có phải không tìm thấy Hi Văn hay không?" Vợ chồng Hàn Trung Trí sốt ruột đi vào, lo lắng hỏi, Trang Minh Nguyệt nhìn thấy Hạ Tuyết khóc to, bà lập tức đi tới trước mặt Hạ Tuyết, nhìn con trai lại khóc nói: "Rốt cuộc, nhà chúng ta tạo nghiệt gì ? tại sao Hi Văn mất tích ? Lại vào ngày vui thế này! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?"

Hạ Tuyết vừa nghe Trang Minh Nguyệt nói, chỉ thất thanh khóc rống lên!

Trong lúc nhất thời, Hàn Trung Trí bị đau tim, nhưng ông ta đè lồng ngực, không biến sắc nhìn con trai, nhanh chóng hỏi: "Gần đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao Hi Văn mất tích?"

Hàn Văn Hạo cố gắng đè nén lửa giận, nhanh chóng nói: "Hi Văn có thể bị bắt cóc! ! Con bé rất thông minh, làm việc rất đúng mực, sẽ không một mình biến mất lâu như vậy! Tối nay, sẽ không có ai đến nói cho chúng ta biết xảy ra chuyện gì, ngày mai —— Con sẽ biết ngay, rốt cuộc hẳn muốn cái gì! !"

"Bây giờ tôi không muốn biết rốt cuộc bọn họ muốn cái gì! ! ! " Hạ Tuyết kích động khóc lớn : "Tôi chỉ muốn con gái tôi! Có chuyện gì, muốn bắt cóc trẻ con tổng tiền sao ? Nếu quả thật muốn đền mạng, vậy thì muốn mạng của tôi đi! Đem tôi giết đi! !"

Hạ Tuyết khóc to, kích động gào lên: "Hi Văn, con ở đâu rồi ——"

Chiếc xe hơi trong bóng tối lướt đi, đây đã là đổi chuyển xe lần thứ ba rồi, xe càng lúc càng chạy nhanh về địa phương vắng vẻ đáng sợ, khắp nơi là tiếng kêu dã thú đáng sợ, ánh đèn xe hơi ở trước mặt chột lóe sáng một thước, trong ô tô có một bóng dáng, giống như ma quỷ, lạnh lùng đứng trước thùng nhựa màu trắng, theo xe lướt ra phía trước, hẳn lập tức đem mở nắp thùng nhựa, ánh mắt sắc bén chột lóe lên, thấy trong thùng nhựa có một cô gái nhỏ, thân thể cuộn tròn, giống như con mèo, mặc cho xe hơi nghiêng qua nghiêng lại, vẫn hôn mê bất tỉnh, ánh mắt hẳn giống như thần chết, nhưng trong tay đã xuất hiện một thanh dao găm bén nhọn!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 507: Cúc Áo

Toàn Cầu tập đoàn.

Cửa chính phòng làm việc Tổng Tài âm ầm mở ra, Daniel nhanh chóng từ bên trong đi ra, cài xong cúc áo âu phục màu trắng, bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa nghe Mặc Nhã và Hạo Vũ ở sau lưng báo cáo cho mình tình huống Hi Văn mất tích, còn nói, trước mắt người Hàn gia đang tìm vị trí của Hi Văn, Tổng Thống từ Pháp lo lắng gọi điện thoại về hỏi tình huống liên quan đến Hi Văn ——

Daniel nghiêm mặt, không nói tiếng nào, chỉ bước nhanh về phía trước, lúc này Sophie cũng vội vàng cùng đi theo hẫng vào thang máy!

Hàn gia!

Người cả nhà tề tựu trong ngày vui mừng, sắc mặt mọi người nghiêm túc, ngồi chung một chỗ, chờ cảnh sát đang từ trong sân của Hàn gia lên đường, tìm kiếm người khắp mỗi đỉnh núi, sau đó còn phân phó tất cả cảnh sát giao thông, lưu ý tình huống xe thức ăn, Hàn Văn Hạo đang ở lầu hai nhanh chóng xử lý tình huống chiếc xe ra vào khách sạn hôm nay, rồi tự mình tra ra nhân viên phục vụ hôm nay không phải là người Hàn gia !

Hạ Tuyết đã ngây ngô như con gà gỗ ngồi một bên, cả người run rẩy tựa vào trong ngực Lam Anh, lặng lẽ rơi nước mắt, trong đầu không ngừng nhớ tới con gái mất tích, các loại hình ảnh đáng sợ và bất trắc, tâm tình sụp đổ, cổ nhỏ giọng tuyệt vọng khóc sùi sùi!

Lúc này, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt từ ngoài phòng phía bên trái đi tới, cõi lòng mọi người đầy hi vọng nhìn hai anh em bọn họ ——

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ vẫn lắc đầu, nói: "Vẫn không có tin tức, cảnh sát đã lục soát khắp thành phố, trong phạm vi trăm dặm gần Hàn gia chúng ta, cũng đã thiết lập trạm kiểm soát, tất cả chó cảnh sát cũng thả ra, nhưng vẫn không có tin tức. Loại cảm giác này thật đáng sợ!"

Trong lòng Hạ Tuyết lạnh lẽo, bị sợ đến cả người không còn chút sức lực nào, hai mắt mờ mịt, mắt hờn bật khóc.

Hàn Văn Hạo nhanh chóng đi xuống, dẫn Hứa Mặc và Nhậm Phong, vừa muốn tự mình thẩm tra tất cả nhân viên phục vụ, lúc này, nhìn thấy vẻ mặt Daniel lạnh lùng, dẫn hai người hộ vệ và thư ký bước nhanh vào.

Hạ Tuyết vừa nhìn thấy Daniel liền khóc rống lên: "Daniel, Hi Văn mất tích rồi, nhất định là con bé tròng phạt em năm đó không muốn nó, cho nên nó mất tích, ông trời tròng phạt em !"

"Đừng nói nhảm!" Daniel nhanh chóng ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, ôm cô vào lòng, sắc mặt nghiêm túc, hôn lên tóc cô, nói: "Mấy ngày nay anh cảm thấy có quá nhiều chuyện xảy ra, cho nên trên đồng hồ đeo tay của con bé, có gắn thiết bị truy tìm!"

Hạ Tuyết và mọi người lập tức đầy mong đợi nhìn Daniel!

Hàn Văn Hạo càng nhìn hẩn nhanh chóng nói: "Nhưng hôm nay con bé không mang đồng hồ đeo tay!"

Hai cận vệ của Hi Văn, Mặc Nhã và Hạo Vũ lập tức tiến lên nhìn mọi người nói: "Bởi vì hôm nay là ngày vui, cho nên chúng tôi đem thiết bị truy tìm gắn vào trong vòng cổ!"

"Mau!" Hàn Văn Hạo không nói thêm lời nào, bảo Lý thẩm lập tức mời trưởng cục cảnh sát dẫn người vào đi!

Hạo Vũ và Mặc Nhã lập tức mở Laptop, kích dữ liệu quan trọng, bên trong màn ảnh máy vi tính, xuất hiện một tấm bản đồ, trên bản đồ có một điểm đỏ, quả nhiên đang từ từ di chuyển, Mặc Nhã vui mừng nói: "Tìm được rồi!"

Hạ Tuyết và mọi người lập tức căng thẳng hỏi: "Ở nơi nào?"

"Dọc theo đường cao tốc Đông Hồ chạy thẳng về phía trước!" Mặc Nhã lập tức ngẩng đầu nhìn bọn họ nói!

"Vậy đi tìm! ! Tôi muốn đi tìm con gái tôi! Tôi cũng muốn đi!" Hạ Tuyết khóc đứng lên, ôm một chút hi vọng, muốn xông ra ngoài, nhưng Hàn Văn Hạo lại nhanh chóng nói: "Cô đừng gây thêm phiền toái nữa! Thông báo cảnh sát và hộ vệ, dọc theo điểm đỏ phương hướng của Hi Văn, đi ngược lại phương hướng chính và quay lại mấy con cái đường cái, tìm kiếm dọc theo đường!"

"Tại sao? Không phải chúng ta đã tìm được vị trí rồi sao?" Mộng Hàm ngạc nhiên hỏi.

Sắc mặt Daniel nghiêm túc nói: "Người cướp đi Hi Văn, nhất định là sát thủ! Bọn họ có kế hoạch tinh vi và thực lực, không thể nào không biết trên người Hi Văn cất giấu thiết bị truy tìm, cái này chỉ là một dữ liệu biết con bé còn sống mà thôi! Cho nên chúng ta không thể nào bị này thiết bị truy tìm này đánh lạc hướng!"

Hạ Tuyết ngẩn ngơ, trái tim phịch một tiếng, vỡ vụn ra, mới vừa dâng lên hi vọng nhỏ nhoi, đã bị đả kích tan thành mây khói!

Mặc Nhã và Hạo Vũ lập tức đứng lên, nhìn bọn họ nói: "Chúng tôi hầu hạ Tiểu Chủ Nhân, cũng đã một thời gian, luôn ăn ý với cô ấy, nếu lúc cô ấy xảy ra chuyện, có lẽ chúng tôi sẽ biết, vóc người cô ấy nhỏ nhắn, thật sự tự mình có biện pháp giải cứu, hơn nữa nhất định cô ấy sẽ lợi dụng sự thông minh, khéo léo của mình, lưu lại cho chúng tôi một chút tín hiệu,

chuyện này chỉ có chúng tôi mới biết! Chúng tôi sẽ chạy một vòng trong vườn hoa! Tôi tin là Tiểu Chủ Nhân nhất định trước khi lên xe, lưu lại một thứ gì đó !"

Chuyện này, Hàn Văn Hạo đành phải phân phó mọi người đi theo điểm đỏ tìm kiếm, bảo mọi người nói cho Hạo Vũ và Mặc Nhã, nơi Hi Văn xảy ra chuyện lần cuối, hai người bọn họ nhanh chóng cùng với Hứa Mặc và Nhậm Phong vọt ra cửa chính, Hàn Văn Hạo mặt lạnh ngồi trên ghế sa lon, hai tròng mắt nhìn Hạ Tuyết đang dựa sát vào trong ngực Daniel, khóc rống, hăn cắn chặt răng, nhanh chóng nhìn về phía Daniel!

Sắc mặt Daniel cũng trầm trọng nhìn hăn!

Cuối cùng Hàn Văn Hạo quay mặt sang chỗ khác, không lên tiếng!

Hạo Vũ và Mặc Nhã bảo cảnh sát và người giúp việc mở tất cả đèn lên, kiểm tra lại một lần nữa nơi Hi Văn xảy ra chuyện hôm nay, hai người bọn họ dùng Kính Viễn Vọng, từ từ tìm kiếm trên thảm trải sàn, rốt cuộc Mặc Nhã phát hiện nơi một bụi hoa, thoáng qua một chút màu sắc, cô lập tức cúi đầu, nhặt lên một cúc áo, khi cô cầm lên cúc áo màu trắng, ngay sau đó trong đầu xuất hiện một hình ảnh, trước khi Hi Văn xảy chuyện, chắc chắn đã giãy giụa, hơn nữa cô bé biết mình sắp sửa bị bắt cóc, cho nên cái tay nhỏ bé nhanh chóng kéo xuống dấu hiệu nào đó trên người của người này, cô bé đi theo phương hướng trên màn hình, lập tức cầm cúc áo, nhanh chóng đứng lên, chạy vào bên trong nhà !

"Tìm được rồi!" Mặc Nhã vọt vào trước.

Mọi người cùng nhau căng thẳng nhìn cô.

Mặc Nhã mặt lạnh đưa cúc áo trong tay nói: "Cúc áo này tìm được ở nơi tiểu chủ nhân xảy ra chuyện! Nếu tình huống này trùng khớp, vậy người này nhất định làm Tiểu Chủ Nhân hôn mê, mới có thể ôm cô lên xe, bởi vì

nếu không hôn mê, nhất định Tiểu Chủ Nhân có thể lưu lại rất nhiều đầu mối!"

Hàn Văn Hạo lập tức đứng dậy, cầm lấy cúc áo, giơ dưới ánh đèn, híp mắt nhìn, trong đầu nhanh chóng lưu chuyển hình ảnh, bùng lên sát khí mãnh liệt nói: "Đây là cúc áo nhân viên phục vụ!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 508: Đau Như Vậy

Có ai có thể biết, một đứa bé đối với người mẹ, quan trọng cỡ nào không? Mười tháng mang thai, tân tân khổ khổ sinh nó ra, sau đó nhìn đứa trẻ oa oa ra đời, nhúu khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ kêu la, hai tay nhỏ bé, nắm chặt quả đấm nhỏ, tựa vào trong ngực mẹ, o o ngủ, cứ như vậy, đứa trẻ từng ngày từng ngày lớn lên, sẽ biết ngồi, biết bò, biết đi, biết nói, cha mẹ đều là trông mong, từng ngày từng ngày chờ đợi nó lớn lên, nuôi dưỡng một đứa bé, rốt cuộc phải mất bao nhiêu tâm huyết? Những ai đã từng ôm đứa bé, đêm khuya ngồi bên đèn bàn, vất vả khế dỗ giấc ngủ, cũng không bằng khuôn mặt tươi cười của đứa bé, vô cùng quý giá.

Tất cả cha mẹ cũng chỉ có một mục đích, chính là con cái có thể khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên, về phần bỏ ra bao nhiêu, cũng đã không hề suy tính nữa rồi.

Hạ Tuyết ôm hình con gái, ngồi trên ghế dựa bên cửa sổ, lộ ra ánh trăng, sâu kín nhìn nơi con gái xảy ra chuyện, trái tim đau buốt, không nhin được, nhẹ giọng nức nở, nghĩ tới hôm nay khi con gái làm hoa đồng, mặc váy nhỏ màu trắng tiểu thiên sứ, cầm hoa hồng cầu xinh đẹp, từng bước từng bước đi theo sau lưng Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm, vui vẻ mỉm cười đi về phía trước, như công chúa nhỏ vậy, trong lòng của cô lại đau xót, nhớ tới Daniel đã từng ôm Hi Văn lúc 3 tháng tuổi, nhìn hai mắt thật to, nắm tay nhỏ bé của cô bé, vẻ mặt cứng chiu nói: "Hi Văn chúng ta thật xinh đẹp, giống như công chúa nhỏ ——"

Hạ Tuyết nhớ tới những lời này, lại không nhin được ôm chặt hình con gái, cúi đầu khóc nức nở!

Hàn Văn Hạo ở sát vách phòng, đang đợi tin tức bọn Hi Thần thăm vấn người, lại nghe tiếng khóc buồn bã của Hạ Tuyết truyền đến, hấn chớp mắt, nắm chặt bút máy, dừng lại việc loại bỏ tên người phục vụ trong danh sách, suy nghĩ một chút, đành phải đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng chậm rãi đi ra ngoài, lúc mở cửa phòng, muốn đi ra ngoài, đã nhìn thấy Daniel tự mình cầm một chén chè hạt sen, đi vào phòng khách sát vách, hấn nhàn nhạt nhìn bóng dáng của Daniel biến mất ở trước cửa phòng, ánh mắt chợt lóe lên.

Daniel đi vào phòng, nhìn Hạ Tuyết một mình ngồi trên ghế dựa, ôm hình con gái, khóc đến đáng thương, tim của hấn đau nhói, rốt cuộc Hạ Tuyết vì con gái bỏ ra bao nhiêu, có lẽ chỉ có hấn rõ ràng nhất, hấn không lên tiếng, chỉ đem chén chè đi qua, đặt một bên, ngồi bên cạnh cô, Hạ Tuyết cũng đã quay đầu, đôi mắt đắm lệ nhìn chằm chằm Daniel, nghẹn ngào nói: "Anh nói — Đã trễ thế này, con gái ngủ ở chỗ nào? Nó có lạnh không? Có đói bụng hay không, hôm nay cũng vì sợ nó đói bụng, lúc đi tìm nó, mới phát hiện con bé mất tích ——"

Daniel đau lòng nhìn Hạ Tuyết, mặc dù trong lòng cũng đau như dao cắt, nhưng vẫn ôn nhu cười một tiếng, thật lòng nói: "Đứa ngốc, mọi chuyện xảy ra, đều có mục đích đấy! Bọn họ bắt cóc Hi Văn, nhất định là có mục đích, lúc trước ở nơi này, Hi Văn chắc là sẽ không có chuyện! Hơn nữa con gái em thông minh như vậy, còn nhớ không ? PAPA vì huấn luyện cho nó trở thành một cô gái nhỏ mạnh mẽ, đặc biệt để cho con bé tham gia huấn luyện trại hè ở nơi hoang dã, còn tự thân hạ lệnh, cho quan quân nhất định phải đối xử nghiêm khắc với nó — Nhiều người bạn nhỏ như vậy, nhưng Hi Văn có thành tích tốt nhất ——"

"Nhưng dù sao con bé chỉ mới năm tuổi —— Năm tuổi biết cái gì a ——" Hạ Tuyết lại đau khóc lên: "Nếu nó hoảng sợ, sẽ làm thế nào ? Nhất định con bé sẽ khóc, nhất định sẽ gọi mẹ, lần trước bởi vì sợ bóng tối, đã khóc một buổi tối rồi, rõ ràng con bé không có cảm giác an toàn, cho nên mới cố làm ra vẻ mạnh mẽ! Em thật sự đáng chết, con bé nói với em,

không muốn làm hoa đồng, em lại bắt buộc nó ! Nếu em không bắt buộc nó, có thể bây giờ con bé đã nằm trên giường mình, đội mũ nhỏ, bình yên ngủ rồi ——"

Hai mắt Daniel đột nhiên đỏ lên, ôm lấy thân thể Hạ Tuyết đang run rẩy khóc rống, nhớ tới con gái vì mình và Hạ Tuyết tách ra lúc trước, mím môi đi vào phòng của mình, ngẩng đầu lên, hai mắt to tròn, khéo léo, nói: "PAPA, con có thể làm chút gì cho người?"

Trong lòng dâng lên chua xót, làm cho hai mắt hằn ươn ướt, khê hôn lên tóc Hạ Tuyết.

"Daniel——" Hạ Tuyết lại khóc nói: "Nếu như con gái gặp chuyện không may, em cũng không muốn sống nữa, con bé là hạnh phúc cuối cùng trong đời em, mặc kệ em chịu đựng bao nhiêu đau đớn, chỉ cần con gái không có việc gì, em chấp nhận xuống Địa ngục ——"

Daniel ôm chặt Hạ Tuyết, đau lòng nói: "Được rồi, đừng nói nhảm! Con bé sẽ không có chuyện gì ! Em hãy yên tâm đi! Anh nhất định sẽ không để cho nó có chuyện! Con bé sẽ vui vẻ xuất hiện trước mặt của em một lần nữa, anh bảo đảm!"

"Là em có lỗi với nó —— Là em ——" Hạ Tuyết khóc nói với Daniel, lại rơi lệ nói: "Lúc đầu em kiên trì sinh nó ra, em quá ngây thơ sao? Rốt cuộc em không có cách nào phụ trách cuộc đời của nó, để cho nó vừa sinh ra cũng không có cha, tự cho rằng có thể che nửa bầu trời, nhưng tâm hồn nhỏ bé của nó, thật ra sớm bị tổn thương rồi, thật ra nó vẫn rất cẩn thận sống tốt, nếu như không phải có anh, hai mẹ con em phải làm thế nào? Là em có lỗi với nó, là em ——lúc đầu em không nên quay về đây, em nên quý trọng cuộc sống không dễ dàng có được của hai mẹ con, chia tay và yêu nhau vào lúc này có ích lợi gì? Em chỉ muốn con gái của em ——"

Daniel đau lòng ôm chặt Hạ Tuyết, đột nhiên cười khổ nói: "Đứa ngốc, không nên nói chuyện đã qua, cũng không cần nhấn mạnh “nếu như”, tất cả chỉ là duyên phận — Sẽ tốt thôi, tất cả đều sẽ đi qua, tin tưởng anh ——"

Hạ Tuyết không nói gì thêm, chỉ đau lòng nhào vào trong ngực Daniel, nhẹ giọng khóc.

Hàn Văn Hạo tựa vào cạnh cửa, nghe Hạ Tuyết ở bên trong khóc rống, mỗi câu nói, hấn cắn răng, mặc cho bóng tối hành lang che phủ lên nửa bên mặt hấn.

Chiếc xe ô tô vẫn đang trong bóng đêm vọt đi! Cuối cùng dừng lại bên một bờ hồ tối tăm và yên tĩnh, người đàn ông cầm dao nhọn, cúi người xuống, đem dây trói trên hai cổ tay nhỏ bé của Hi Văn cắt ra, rồi nắm lấy con bé đang hôn mê bất tỉnh, trực tiếp ném vào trong bụi cỏ, lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhìn Trần Ngọc Lộ mặc váy dài màu xanh dương, tay cầm thuốc lá, lạnh lùng cười khế, nói: "Hôm nay tôi muốn nhìn xem —— Hàn Văn Hạo anh mất con gái, không có con gái, anh có lộ vẻ xúc động hay không —— Hừ! ! Tôi muốn để cho anh chịu đựng mất đi người yêu mến nhất ! Để cho anh nếm thử một chút cảm giác, sáu năm trước, tôi mất đi thân thể của mình, tình yêu của tôi! Tôi muốn để cho anh cả đời đều ở trong Địa ngục, chịu đựng nỗi đau mất đi giọt máu của mình!"

Cô ta nói xong, lạnh lùng vô tình cúi đầu, nhìn thân thể nho nhỏ, vẫn cuộn rúc trong bụi cỏ ướt lạnh, hôn mê, ánh mắt cô ta lóe lên tàn nhẫn, vô tình.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 509: Ra Lệnh

Ca khúc cuối cùng của buổi biểu diễn ca nhạc!

"Mùa hoa anh đào năm ấy,

Em bước vào đời tôi,

Mang theo niềm vui nỗi buồn,

Đón nhận tình yêu thương, hưởng thụ sự chăm sóc ——

Em rơi vào ngàn năm luân hồi, tôi rơi vào vạn năm lốc xoáy,

Chúng ta đang múa hát, vươn tay ra, chúng ta đã cách chia, không gian thay đổi ——"

Tĩnh Đồng nghe đến đoạn "Không gian thay đổi", lại nhớ tới bạn trai của mình, trong lòng của cô chột đau xót, nước mắt lăn xuống, nhưng lúc này, điện thoại di động reo lên, cô ghen ngào, cầm điện thoại di động, alô một tiếng, nhưng nghe xong, sắc mặt có chút ngây ngốc, Trác Bách Quân ngồi ở đó, lạnh lùng nhìn cô, quan sát vẻ mặt của cô đỏ lên, hơn nữa, trong hai tròng mắt xinh đẹp lộ ra ý cười.

Trác Bách Quân tuyệt không thích vẻ mặt cô như vậy!

Tĩnh Đồng cúp máy, quay đầu nhìn Trác Bách Quân, nghe giai điệu êm tai trên sân khấu, đột nhiên rất cảm động nói: "Tổng giám, cảm ơn anh hôm nay dẫn tôi đi xem biểu diễn ca nhạc! Bạn trai tôi cũng đến đây, hân nói

nghe xong bài hát này, đã quyết định muốn cùng tôi vĩnh viễn ở bên nhau, chúng tôi sẽ kết hôn như đã hẹn ——"

Vẻ mặt của Trác Bách Quân dưới ánh đèn đầy màu sắc của sân khấu chiếu rọi, thay đổi không ngừng, hai mắt mịt mờ.

Tĩnh Đồng thật sự rất cảm động, vươn tay, xúc động ôm lấy Trác Bách Quân, nghẹn ngào nói: "Cám ơn anh, Tổng giám —— Tôi thật sự rất cảm ơn anh ——"

Trác Bách Quân lập tức đẩy cô ra, lạnh lùng nói: "Có điện thoại, đừng quấy rầy tôi nghe điện thoại!"

"Ồ —— " Tĩnh Đồng lâu bầu cúi đầu, tròn mắt lấp lánh.

"Ừ —— " Trác Bách Quân nghe thuộc hạ báo cáo, Trần Ngọc Lộ đã hành động trước, bắt con gái của Hàn Văn Hạo đưa đến bờ hồ, chuẩn bị ném vào trong hồ, hẩn nghe xong, hai tròn mắt có chút lạnh lẽo, chớp mắt, thở nhẹ nói: "Nói với Tiểu Như, không nên ký hợp đồng kia !"

Tĩnh Đồng ngạc nhiên cầm điện thoại di động, quay đầu nhìn bộ dáng bình tĩnh của Trác Bách Quân, không nhịn được hỏi: "Tiểu Như muốn ký hợp đồng gì? Trên tay cô ấy có hợp đồng nghệ sĩ phải xử lý sao?"

Trác Bách Quân một tay đẩy mặt của Tĩnh Đồng tránh ra, vẫn lạnh lùng căn dặn: "Hợp đồng cũ chưa hết hạn, không thể ký hợp đồng mới, tôi còn có rất nhiều chuyện cần làm !"

"Dạ!" Thuộc hạ lập tức cúp điện thoại!

Trác Bách Quân bình tĩnh cúp điện thoại xuống, chuẩn bị xem tiếp ca nhạc, nhưng ca khúc cuối cùng đã kết thúc, các fans đam mê ca nhạc không nhịn được rơi lệ, vẫy tay từ biệt, ngay cả Tĩnh Đồng cũng kích động vẫy tay.

"Cô vừa nói cái gì?" Trong tiếng vỗ tay và kêu khóc của người hâm mộ, Trác Bách Quân quay đầu sang, rất bình tĩnh, hỏi.

"Cái gì?" Tĩnh Đồng lập tức quay đầu nhìn Trác Bách Quân, hỏi.

"Cô nói cô muốn cùng ai ở chung một chỗ? Cùng mối tình đầu của cô sao ? người đàn ông đã từng vì tiền đồ, vứt bỏ cô ?" Trác bách có chút không tin được, khôi phục nét mặt tà mị, nhạo báng, nhìn Tĩnh Đồng hỏi.

"Đúng vậy —— Hắn đã suy nghĩ lại, đó không phải là rất tốt sao?" Tĩnh Đồng sốt ruột nói với Trác Bách Quân !

"Tốt! ! Rất tốt! ! Vậy cô ở chỗ này, xem hết buổi biểu diễn ca nhạc đi! ! Chờ đàn ông của cô đi chơi với cô đi! Đừng đi theo tôi!" Tâm tình của Trác Bách Quân không tốt, đứng lên, Tĩnh Đồng muốn kéo tay, nhưng hắn lại vung ra, bỏ đi ra ngoài, ngay sau đó, hai tròng mắt ánh lạnh nổ tung, cầm điện thoại di động lên, lập tức bấm số điện thoại của Trần Ngọc Lộ!

"Kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?" Người đàn ông cầm con dao nhọn, đến gần Hi Văn, nói với Trần Ngọc Lộ: "Lúc này Trác tiên sinh gọi điện thoại cho thuộc hạ, bảo phải dừng lại tất cả hành động!"

"Hừ! Bây giờ hắn còn có thời gian để ý tới những chuyện này sao ? Hắn chỉ lo nghĩ đến tình yêu nam nữ! Còn nói cùng chúng ta hành động sao ? Đàn ông, người nào cũng không tin được ! ! Bây giờ, tôi nhất định phải liếm máu tanh! ! Tôi đã lên kế hoạch sáu năm rồi ! ! Tôi đã thù hận sáu năm rồi, tôi đã chờ đợi thời khắc này! Tôi rất khát vọng bộ dáng điên cuồng của Hàn Văn Hạo! ! Các người cũng không biết, hắn giống như ma quỷ! Dường như vĩnh viễn hắn sẽ không điên cuồng! ! Tôi rất khát vọng hắn điên cuồng! Giết cho tôi!"

Trên mặt Trần Ngọc Lộ, thoáng co giật như vui vẻ, hai tròng mắt phát ra ánh sáng ma quái.

Người đàn ông vừa nghe xong, ánh mắt tàn nhẫn chợt lóe lên, liền cầm con dao nhọn, nhanh chóng xoay tròn, bước thẳng xuống xe, đập mặt cỏ ẩm ướt, đi tới trước mặt của Hi Văn, nhìn thân thể cuộn rút trong bóng tối, dao găm chợt lóe sáng chuẩn bị cắm xuống, lúc này điện thoại di động vang lên, sắc mặt của Trầm Ngọc Lộ lạnh lẽo, cầm điện thoại lên, còn chưa đáp lời, giọng nói đầy giận dữ của Trác Bách Quân truyền đến: "Cô nổi điên cái gì! Ai cho cô một mình hành động? Ai ra lệnh cho cô ?"

Trầm Ngọc Lộ tuyệt không khách khí, cười nhạo nói: "Ai ra lệnh cho tôi? Đương nhiên là anh chứ ai!"

"Tôi?" Trác Bách Quân đi ra cửa chính sân vận động, giọng nói tàn nhẫn kéo dài hỏi: "Tôi ra lệnh cho cô lúc nào ?"

Trầm Ngọc Lộ tức giận nói: "Anh và thư ký nhỏ kia ra lệnh cho tôi đó !!"

Sắc mặt Trác Bách Quân lạnh lẽo, cắn chặt răng, cười tà ác, giễu cợt: "À —— Thì ra là cô ghen sao ? Nói sớm đi —— lúc này, tôi không có thời gian, chơi trò tình yêu nam nữ với cô !! Trong lòng của tôi có kế hoạch gì, cô hiểu không? Lần này bắt cóc, cô có biết tôi đã sắp đặt kế hoạch bao lâu, cô hành động quá sớm, đã khiến Hàn Văn Hạo tập trung điều tra chúng ta! Cô quá khinh thường Hàn Văn Hạo rồi !"

Trầm Ngọc Lộ lớn tiếng nói: "Tôi chỉ biết, tôi muốn con gái của hắc chết! !"

Trác Bách Quân nhanh chóng quay đầu lại, xác nhận sau lưng không có người, mới găm nhẹ ra: "Trầm Ngọc Lộ! ! Chỉ dựa vào sự tức giận của cô, mà có thể làm hư chuyện lớn của tôi! Tôi đã nói với cô, Hàn Văn Hạo cần nuốt bao nhiêu linh hồn? Tại sao hắc tàn nhẫn và thông minh? Cô bắt cóc con gái của hắc quá sớm, cô có biết sẽ có hậu quả gì không ?"

"Còn có hậu quả gì ? Hậu quả lớn nhất chính là hãn sẽ điên cuồng!"
Trầm Ngọc Lộ không nhịn được cười to.

Đôi mắt Trác Bách Quân lộ ra tơ máu, tức giận nhanh chóng nói: "Cũng bởi vì cô hành động quá sớm, chỉ trong vòng hai giờ, hãn đã phái người ở Nhật Bản, Thái Lan và Philippines nắm bắt 15 đường khẩu của gia tộc Yamamoto chúng ta! ! Chỉ cần con gái của hãn có chuyện, hãn sẽ khiến cho gần ngàn người trở thành vong hồn! !"

Trầm Ngọc Lộ trừng mắt, lòng bàn tay mềm nhũn! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 510: Mẹ, Ngủ Ngon

"Hắn làm sao biết là người của gia tộc Yamamoto chúng ta, động tay chân?" Trầm Ngọc Lộ không dám tin, hỏi.

Trác Bách Quân nhanh chóng lại nói: "Lần trước, tôi và cha cũng đã phát hiện Hàn Văn Hạo và Daniel tỉ mỉ điều tra hướng đi tài chính của tất cả cổ đông, hơn nữa đã điều tra được Nhật Bản, Philippines và Thái Lan, gần đây vì sợ bọn họ sinh nghi, chúng ta mới ấn nhẫn bỏ ra không ít cổ phần! Hôm nay chúng ta vừa mới thất bại kế hoạch Tần Thư Lôi, hắn đẩy mạnh điều tra, cô lại động đến con gái của hắn, bây giờ hắn thà giết nhầm còn hơn bỏ sót! ! Bởi vì hắn cũng sớm hoài nghi Yamamoto ném cổ phần vào "Dự án khách sạn Thế giới!"

Trầm Ngọc Lộ nghe xong, có chút hối hận hỏi: "Vậy bây giờ làm sao?"

Trác Bách Quân nói ngay: "Ngàn vạn lần không được động đến con gái của hắn! ! Chỉ cần con gái của hắn chết, gần 15 đường khâu của Yamamoto, toàn bộ có thể phải chôn theo con gái! ! Trước mắt, nhất định Daniel sẽ dùng lực lượng chánh phủ, điều tra kỹ hướng đi tài chính của gia tộc Yamamoto, đến lúc đó sẽ nhổ cỏ tận gốc chúng ta! ! thủ đoạn của Daniel, mặc dù không cứng rắn hơn Hàn Văn Hạo, tuy nhiên sẽ vô cùng mạnh mẽ! Cha đã bảo tôi phải chú ý đến hắn! Lần này, cô thật sự là quá vọng động rồi!"

Trong nháy mắt, sắc mặt Trầm Ngọc Lộ trắng bệch!

Trác Bách Quân nghĩ tới nghĩ lui, mới nói: "Không cần ngăn người! Đem con gái hắn chăm sóc cho tốt! ! Trước hết tìm một chỗ giấu đi, chúng

ta trở lại nhà tìm cha bàn bạc kỹ hơn!"

"Tốt" Trầm Ngọc Lộ đành cúp điện thoại, ánh mắt lơ đãng trong chốc lát, rồi cuộc thử dài, cảm giận nhìn cô bé con cuộn rút trên đất, hung hăng đá lên thân thể của cô bé, tức giận nói: "Tìm một chỗ đem nó giấu đi cho tôi!"

"Dạ!" Đàn ông lạnh lùng dùng sợi dây trói Hi Văn lại, ném ra phía sau xe, đem rất nhiều nhánh cây phủ lên trên người cô bé, lúc này, bọn họ cũng không có lưu ý, có một đôi mắt, nhẹ nhàng híp thành một đường, hơi tối tăm nhìn hai người, cô bé không dám động đậy, chẳng qua nằm trong nhánh cây, hai chân không ngừng cọ, cọ, rồi cuộc, cọ rồi một chiếc giày nhỏ, cổ họng khát khô, cố gắng chịu đựng bị nhánh cây đâm vào đầu, trán đau đớn, nhớ lại huấn luyện viên đã từng nói qua với mình, sinh tồn ở nơi hoang dã, nếu thất lạc với bạn đồng hành, nhất định phải lưu lại dấu vết để nhận biết, đề phòng di chuyển, cô bé nghĩ tới lời này, liền thừa dịp xe khởi động chạy vào rừng núi, càng không ngừng xô dịch thân thể, nới lỏng chiếc giày nhỏ, càng không ngừng cọ, vẫn cọ đến bên thành xe, chịu đựng bị nhánh cây đâm đau nhói, xoay người lại, ném chiếc giày nhỏ ra bên ngoài xe!

Cô bé nhìn chiếc giày bị ném ra bên ngoài, mím chặt môi, mặc cho nước mắt từng viên lớn lăn xuống, thật là nhớ cha mẹ và PAPA, cô bé không dám động đậy, thân thể nho nhỏ xô dịch về vị trí cũ, im lặng nằm trên xe, nhớ tới PAPA đã từng nói với mình, nếu có một ngày, Hi Văn bị thất lạc, con nhất định phải tin tưởng PAPA, PAPA nhất định sẽ tìm đến con, vào lúc đó, con phải im lặng, để cho mình sống sót, sống sót thật tốt ——

Miệng của cô bé mếu máo, không dám lớn tiếng hít thở, mặc cho nước mắt lăn xuống, nhớ tới lời của mẹ: bảo bối, nhà của con ở Phương Đông, khi nào có thể nhìn thấy được mặt trời lên cao, nơi đó là nhà của con, về đến nhà, chúng ta nhất định sẽ sống rất hạnh phúc, hai mẹ con chúng ta nhất định phải sống sót!

"Mẹ —— Con rất nhớ mẹ ——" Hi Văn nằm trong nhánh cây, ủ khuất, đáng thương giọng nói yếu ớt kêu nhỏ, nhớ những lúc, mẹ ôm mình vào trong ngực, nằm trên giường, nhẹ giọng hát ca, dỗ mình ngủ, những giọt nước mắt to bằng hạt đậu lăn ra.

Xe hàng vẫn chạy thẳng về phía trước, không biết đi tới nơi nào, sinh mạng nho nhỏ trần trọc trở mình, nhớ rõ mình đã từng ở trong bụng mẹ, đã hai lần Cửu Tử Nhất Sinh, nhưng vẫn mạnh mẽ sống sót, khi đó, bác sĩ và y tá cũng xôn xao khiếp sợ, trải qua hết chuyện này đến chuyện khác, dường như sinh mạng mạnh mẽ kia, lộ ra trước mặt mọi người.

Xe hàng vẫn không ngừng chạy thẳng về phía trước, cô gái nhỏ nằm dưới nhánh cây, đã ba lần xê dịch thân thể, thông minh sử dụng tất cả biện pháp đem giày, vớ, từng cái, từng cái, ném ra ngoài xe, lưu lại dấu vết cho người tìm kiếm mình!

Đêm lạnh như nước!

Cảnh sát toàn thành phố tìm kiếm Hi Văn khắp nơi, Hàn Văn Hạo và Daniel đi khắp nơi, Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ cùng cô dâu mới Mộng Hàm, đã thay thường phục, vẫn tìm khắp nơi, Hạ Tuyết một mình ôm hình con gái, đi trong sương mù dày đặc, ướt đầm, chịu đựng cả người lạnh lẽo, vừa khóc, vừa khàn khàn giọng, kêu to: "Hi Văn —— Hi Văn —— Con ở đâu ? Dường như mẹ nghe thấy con khóc —— Hi Văn —— Có phải con đang khóc hay không ? Dường như mẹ nghe tiếng con khóc, con vẫn luôn kiên cường, độc lập như vậy, con đừng sợ, cha mẹ nhất định sẽ tìm được con —— Hi Văn ——"

Nhậm Phong và Hứa Mặc im lặng đi theo sau lưng Hạ Tuyết, không khỏi nghĩ đến sáu năm trước, cô vẫn cô đơn một mình, nằm dưới gầm cầu, ôm con gái, vẫn vui vẻ hát ca, mặc dù lúc đó trời đất đầy tuyết rơi, nụ cười của cô vẫn rực rỡ, nhưng sáu năm sau, lại chịu tội như vậy, không khỏi làm cho người ta cảm thán —— Hứa Mặc nhìn Hạ Tuyết đã đi một mình thật lâu,

muốn tiến lên ngăn cản cô, lại nghe cô vẫn đi dọc theo con đường lớn tối tăm ướt đầm, rồi lệ khóc nói: "Hi Văn, con còn nhớ không ? Mẹ thường dạy con hát bài hát đó, lúc con ngủ nhất định phải nghe bài hát đó, mẹ hát cho con nghe có được không? Mặc kệ tối nay con nằm ở đâu, nhất định phải ngủ ngon giấc, biết không? Bây giờ mẹ hát cho con nghe ——"

Mưa phùn trút xuống, giống như ngày ấy cô bé Hi Văn ra đời, mưa phùn thật dịu dàng, thật dịu dàng!

"Trong ao sen, từng đóa hoa sen nở rộ, hoa sen hồng, hoa sen trắng, từng đóa hoa vô cùng tinh khiết, bên ao sen, chúng ta quên hết đau buồn ——" Hạ Tuyết vừa hát, vừa khóc đi về phía trước, nhìn khắp nơi xung quanh, nghĩ tới con gái, lại khổ sở hát ——"Bên ao sen, tôi quên hết đau buồn, trong lòng tràn đầy vui sướng và xúc động ——"

Xe hàng vẫn chạy về phía trước, thân thể nhỏ nhỏ dưới nhánh cây, nhỏ nhỏ cất tiếng hát: " Trong ao sen, từng đóa hoa sen nở rộ, hoa sen hồng, hoa sen trắng, từng đóa hoa vô cùng tinh khiết —— Mẹ, đi ngủ sớm một chút, con không sao, con rất khỏe —— Ngủ ngon——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Ngọc Đá Đầu Vỡ

Hàn Văn Hạo lạnh lùng ngồi trước bàn đọc sách, bình tĩnh nhìn bên trong màn hình máy vi tính, thủ hạ của mình cầm súng máy, giữ chặt tất cả đám người đang quỳ trên mặt đất, không một chút thương tiếc.

Hi Thần cũng nhìn màn hình, sau đó nói: "Đúng là bọn họ sao?"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo vẫn bình tĩnh như nước, tất cả người quen biết hẳn, cũng biết, loại ánh mắt này hoàn toàn là ánh mắt giết người, hẳn vẫn lạnh lùng nhìn bên trong màn hình, đám người quỳ trên mặt đất, vẻ mặt bị hoảng sợ phát run, không biết số phận của bọn họ, tất cả cùng chung một ý niệm ——

Vào lúc này, đột nhiên Hứa Mặc và Nhậm Phong vọt vào phòng, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Hạ tiểu thư —— Lúc này đi ra ngoài tìm con gái, vì bị thương quá độ, nên ngất xỉu rồi !"

"Kệ cô ấy !" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói xong, vẫn bình tĩnh nhìn người trong màn hình, nói: "Mặc kệ sự thật thế nào, chỉ cần con gái của tôi có chuyện gì! Tôi muốn bọn người ở Nhật Bản, tất cả trở thành vong hồn!"

Daniel ngồi một mình ở khác thư phòng, nghe Mặc Nhã và Hạo Vũ báo cáo buổi làm việc với cảnh sát, máy theo dõi Hi Văn biến mất, vị trí tìm được lại là một siêu thị, chắc chắn bí mật trong đó bị phát hiện, nên làm rối loạn mục tiêu, hẳn không lên tiếng, lại nghe Sophie báo cáo tình hình mới nhất liên quan đến việc Hàn Văn Hạo ép buộc gần ngàn người gia tộc Yamamoto, ánh mắt bình tĩnh của hắn lóe lên một cái, mới nói: "Điều tra

gia tộc Yamamoto có qua lại với bất luận kẻ nào không, hoặc từng có liên hệ với ai hay không!"

"Ngài nghi ngờ là ——" Sophie ngạc nhiên hỏi.

Daniel đứng lên, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, nói: "Nếu chỉ là cạnh tranh buôn bán, tự nhiên sẽ chọn lựa thủ đoạn buôn bán, nhưng bọn họ bắt cóc Hi Văn, là sớm có dự mưu, cái này chứng minh, có thể không nhất định chỉ là cạnh tranh buôn bán, bởi vì đã rất lâu rồi, căn bản bọn họ cũng không đưa ra bất kỳ điều kiện gì với tôi, dường như đây là một chuyện trả thù ——"

Sophie nghe xong, vô cùng hoảng sợ nói: "Vậy Hi Văn tiểu thư —— Không phải rất nguy hiểm sao?"

Ánh mắt Daniel chợt lóe, xoay người nói với Sophie: "Lập tức gọi điện thoại cho Trưởng cục cảnh sát, bảo cảnh sát dừng lại lùng bắt! Bí mật phái ra quân đội, ngầm tìm kiếm, hiện tại chúng ta không muốn toàn lực chống lại bọn họ, mà là muốn giữ mạng của Hi Văn".

Trong lòng của Sophie run lên, biết hẳn như vậy nói, lần này có thể Hi Văn sẽ dữ nhiều lành ít, cô vội vã vươn tay, run run cầm điện thoại lên, gọi cho Trưởng cục cảnh sát!

Hàn Văn Hạo biết, con gái của hắn có thể bí mật bị giết đi, trên khuôn mặt co quắp đáng sợ, lập tức đánh đòn phủ đầu, nói: "Đem bọn người đường khấu Thái Lan, giết hết cho tôi!"

"Dạ!" Hi Thần lập tức cầm điện thoại lên!

Trong căn phòng bí mật!

Trác Bách Quân và Trầm Ngọc Lộ ngồi trước máy vi tính, nhìn Yamamoto Ichirou (Sơn Bốn Nhất Lang) ngồi trước máy vi tính, lạnh lùng

nói: "15 phút trước, Hàn Văn Hạo đã giết 11 người đường khẩu ở Thái Lan của chúng ta!"

Ánh mắt Trác Bách Quân lóe lên mãnh liệt!

Trầm Ngọc Lộ không dám lên tiếng, chỉ căng thẳng cúi đầu.

"Hắn đang uy hiếp ta! Thật là một người lòng dạ tàn nhẫn, hung ác gấp trăm lần so với cha của hắn! Thà giết lầm, không bỏ sót! Hôm nay, ta chân chính thấy được bản lãnh của hắn!" Yamamoto Ichirou lạnh lùng mở miệng.

"Tiếp theo, chúng ta nên làm gì? Tất cả kế hoạch của chúng ta, phải thay đổi sao?" Trác Bách Quân lập tức ngẩng đầu nhìn Yamamoto Ichirou, trong thân thể của hắn, dâng lên nhiệt huyết, thật ra hắn cũng muốn trả thù đã lâu!

"Không! ! Nếu như hắn bắt tay với Daniel, Yamamoto gia tộc, trong nháy mắt có thể bị bọn họ san thành bình địa! Chuyện đến nước này, ta chỉ có thể ra mặt thôi ——" Yamamoto Ichirou đổi mặt màn hình, giống như tráng sĩ ra đi không trở về, nói.

Trác Bách Quân và Trầm Ngọc Lộ hoảng sợ nhìn Yamamoto Ichirou trong màn hình máy vi tính ——"Cha! !"

"Bách Quân —— Cha có cảm giác chuyện này có thể sẽ sớm bùng nổ, đem 10 tỷ tiền bạc từ các nơi trên thế giới, chuyển vào trong tài khoản của con, nếu lần này cha có gì bất trắc, con nhất định phải thay ta báo thù cho mẹ con!" Yamamoto Ichirou nhìn màn hình nói!

"Cha! ! Chuyện còn chưa đến nước đó! Chúng ta bàn bạc kỹ hơn!" Hai tròng mắt Trác Bách Quân đỏ thắm, nói!

Yamamoto Ichirou cắn chặt răng, ngẩng mặt lên nói: "Tính mạng của mấy ngàn người Yamamoto, không thể hủy ở trong tay của ta! Tự nhiên cha phải thay con gánh vác, lần này nhận tội bắt cóc! Có thể làm cho bọn họ không điều tra được con! Nhớ kỹ, thân phận của con và Ngọc Lộ, ngàn vạn lần không được nổi lên nước mắt! ! Sau khi cha chết, hãy chôn cất cha dưới tàng hoa anh đào! Để cho cha và mẹ con, ở trên thiên đường được thanh thản ——"

"Cha ——" Trác Bách Quân lo lắng nhìn cha.

Trầm Ngọc Lộ cũng đau lòng nói: "Chủ nhân! Vậy —— Con gái của hãn làm thế nào? Có lẽ chúng ta nên thả con bé ra, cứu mạng mọi người?"

"Thả sao?" Yamamoto Ichirou tàn nhẫn nói: "Chỉ cần ta có gì bất trắc, ngay lập tức đem con bé đó giết cho ta, báo thù cho ta! ! Bây giờ ta và hãn làm một lần Ngọc đá đều vỡ!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 512: Lại Là Bài Hát Ấy

Sáng sớm.

Bầu trời âm u kéo dài, sương mù trắng tràn ngập đáng sợ, màn sương bao quanh mọi thứ, không tan đi!

Trong một căn phòng tối ở một nơi nào đó, truyền đến tiếng của vài người đàn ông, chơi đánh bài, hút thuốc lá, nước dọc theo mái nhà nhỏ giọt xuống!

Có một người đàn ông, “phịch” một tiếng, mở cửa, ngậm điếu thuốc, nhìn mọi thứ xung quanh, sau đó đi vào nhà, liếc một thân hình nhỏ nhỏ bị dây thừng lớn buộc chặt nằm trên đất ướt đẫm, lại đi trở về trên bàn, tiếp tục đánh tú lơ khơ.

Hi Văn nằm trên mặt đất ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô rách, trán rách ra máu vết, mắt to sắc bén nhìn chăm chăm những ông chú trước mặt đang tụm lại nơi đó đánh tú lơ khơ, cô bé bình tĩnh dựa theo phương pháp mà huấn luyện viên dạy cho mình, vừa nhìn chăm chăm những ông chú xấu xa, vừa làm cho sợi dây thừng quấn chặt trong tay mình, ngấm vào vũng nước sau lưng, để cho dây thừng lớn mềm đi, nhớ đến hướng sợi dây ngày hôm qua, ông chú đó trói chặt mình, ngón tay út nhẹ nhàng chuyển động.

Người đàn ông lúc nãy bước ra ngoài, chợt cảm thấy sau lưng rét căm căm, lập tức quay đầu, quả nhiên nhìn thấy con bé chết tiệt kia trên đất, đang trợn to hai mắt, nhìn mình thật đáng sợ, mặt của hắn giận dữ, phun tàn

thuốc ra, nói: "Mẹ kiếp! Lão tử nói tại sao sau lưng lại rét căm căm, thì ra là con bé chết tiệt đã tỉnh! !"

Hắn vừa nói xong, liền đứng lên, đi tới Hi Văn, đưa giày da lên, hướng trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô bé, đập xuống một cái!

"Ừm ——" Hi Văn rên lên một tiếng, cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn của mình bị vỗ ra đau nhức, hai mắt đỏ thắm, cắn răng nhớ đến lời huấn luyện viên nói, sinh tồn nơi hoang dã, nhớ kỹ phải giữ vững thể lực, thể lực là yếu tố đầu tiên để các cháu sinh tồn! Cô bé mặc cho người xấu đập mạnh trên mặt của mình, máu chảy ra khỏi khóe miệng, cô bé cũng ngừng thở, không lên tiếng, nhưng nước mắt vẫn không có biện pháp ngăn lại, lăn xuống !

"Con bé chết tiệt kia! ! Chờ lát nữa, tao sẽ đập chết mày, ném trong hồ làm mồi cho cá!" Người đàn ông kia trừng mắt nhìn cô bé, nói cho hả giận !

Hi Văn nuốt cổ họng khát khô, nhưng không há mồm ra thở dốc, kêu đau, chỉ phun máu và nước miếng ra mặt đất, biết mình đang ở bên bờ hồ, cô bé vừa chịu đựng khuôn mặt bị đập đau đớn, đôi mắt to vừa nhìn chăm chăm, muốn ngẩng đầu lên nhìn hoàn cảnh xung quanh, người đàn ông kia ngồi xuống, nhìn đôi mắt to của Hi Văn âm thầm xoay chuyển, hắn tức giận đi đến trước mặt của Hi Văn, tóm lấy cả thân thể nhỏ, hung hăng xáng một bạt tai trên mặt của cô bé! !

"Chát ——" một tiếng thật lớn vang lên, cả thân thể nhỏ bé của Hi Văn bị đánh nghiêng qua một bên, cái trán đập vào tường, máu tươi trên trán và bên khóe miệng lại chảy xuống, nhưng đang lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên cạnh cái bàn nhỏ, để một lon coca đã mở! Cô bé lập tức ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ông chú xấu xa kêu to: "Chú dám đánh tôi! Tôi sẽ nói cho cha tôi tìm đến chú, đánh chết chú! Đánh chết chú! !"

Người đàn ông kia giận dữ, trừng mắt, quát to một tiếng: "Còn dám mạnh miệng với tao sao ?"

Hắn lập tức vươn tay, tức giận vung tay lên, hung hung quăng một bạt tai trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Văn! Hi Văn quát to một tiếng, cả người ngã về phía bên cạnh bàn, đụng cái lon coca, rớt xuống, vừa khéo rơi xuống sau lưng mình, cô bé thở phì phò, không lên tiếng, ngã trên mặt đất, dứt khoát không lên tiếng, chỉ khịt mũi hả giận, không thèm nhìn ông chú đó! !

"Tao xem mày còn mạnh miệng không! ! Hừ! ! Đợi lát nữa, nhận được mệnh lệnh, xem mày còn dám trừng tao không !" Người đàn ông kia lại đi trở về, tiếp tục đánh bài.

Hi Văn nhìn bọn họ, nuốt cổ họng khát khô, ngâm chặt miệng, không để cho mình chảy máu, lại len lén đưa một đôi tay nhỏ bé bị trói, từ từ di chuyển ngón tay, đụng cái lon coca đó, từ từ xoay tròn phương hướng của nó, cho đến khi đụng phải móc kéo của cái lon, cô bé lập tức mím chặt miệng nhỏ, nhúu mày, dùng ngón tay trở xoáy vào trong cái móc, kéo cái móc ra ngoài, khi cái móc lọt trong tay của mình, cô bé chờ người xấu trước mặt không chú ý, xê dịch thân thể, trở lại vũng nước, đem đôi tay nhỏ bé dầy vết thương và máu tươi bị dây thừng lớn trói chặt, ngâm vào trong nước ——

Daniel ngồi trước màn hình máy vi tính, biết mấy phút nữa, Hàn Văn Hạo sắp sửa cùng Yamamoto Ichirou đàm phán, vào lúc này, hắn phải mau chóng tìm được vị trí của Hi Văn, nếu không, nhất định dữ nhiều lành ít, nhưng hôm nay dù lòng kiếm khắp thành phố thế nào, cũng hoàn toàn không có kết quả, hắn lo lắng bóp chặt trán, chuyển sang màn hình máy vi tính, thấy Hàn Văn Hạo vẫn cũng ngồi trước máy vi tính không nhúc nhích, vẻ mặt bình tĩnh, hắn nhìn chòng chọc người đàn ông này! !

Hứa Mặc và Nhậm Phong theo Hạo Vũ và Mặc Nhã, tất cả đi dọc theo con đường dưới chân núi chạy nhanh về phía trước, vừa chạy, vừa tìm kiếm

những manh mối khả nghi, nhưng khi Nhậm Phong lái xe chạy qua một lão nông và một đứa bé trai đang gánh củi thì hăn đột nhiên thắng gấp xe lại ! !

Hứa Mặc quay đầu, nhìn Nhậm Phong hỏi: "Thế nào?"

Nhậm Phong nắm chặt tay lái, nhìn về phía con đường lớn đầy sương mù, nói: "Anh có nghe không?"

"Nghe cái gì?" Hứa Mặc ngạc nhiên nhìn về phía Nhậm Phong.

Nhậm Phong lập tức quay đầu, căng thẳng nhìn Hứa Mặc nói: "Bài hát đó ——"

"Cái gì?" Hứa Mặc cau mày, nhìn Nhậm Phong, ngạc nhiên nói: "Lúc này anh còn nói đến bài hát à?"

Nhậm Phong không có để ý đến hăn, mà lập tức đi xuống xe, sải bước đi tới lão nông, lúc hăn và Hứa Mặc càng đi tới gần, liền nghe đứa bé trai, vừa phe phẩy nhánh cây vừa hát: "Trong ao sen, từng đóa hoa sen nở rộ, hoa sen hồng, hoa sen trắng, từng đóa hoa vô cùng tinh khiết ——"

Nhậm Phong và Hứa Mặc lập tức liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đi tới trước mặt của ông lão nông kia và bé trai, nói: "Người bạn nhỏ, bài hát này, ai dạy cho cháu ?"

Bé trai kia bị hoảng sợ, ông lão nhanh chóng kéo đứa cháu đến phía sau lưng, mới nhìn hai người đàn ông, cao gần 1,80 m nói: "Đây là bài ca dao miền núi của chúng tôi, ai cũng biết hát! Đúng thật là như thế a!"

Nhậm Phong và Hứa Mặc nghe xong, có chút thất vọng đứng dậy, bất đắc dĩ nói thêm một câu: "Tại sao lại là bài hát ấy ?"

"Sáng nay lúc đi qua một căn nhà, nghe được —— Cho nên cháu của tôi hát theo ——" Ông lão đột nhiên nói một câu!

Nhậm Phong và Hứa Mặc vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn ông ta!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 513: Lấy Mạng Đổi Mạng

"Chúng ta muốn đối phó là cả nhà họ Hàn! Lần này, nếu như sự tình bại lộ, sẽ dùng kế diệt trừ Hàn Văn Hạo trước tiên! Chỉ cần Hàn Văn Hạo vừa chết, nhà họ Hàn rất nhanh sẽ giải tán!"

Câu nói kinh khủng, tàn nhẫn kia, sâu kín vang dội cả trong căn phòng bí mật!

Hai người Trác Bách Quân và Trầm Ngọc Lộ đột nhiên trầm mặc, rất trầm mặc, rất trầm mặc.

Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhanh chóng đứng dậy, cài xong cúc áo âu phục, nhanh chóng lên lầu, đi qua gian phòng Hạ Tuyết nghỉ ngơi, nhìn cũng không nhìn, đi thẳng vào thư phòng của mình, nhìn phòng khách của mình, đã đặt một màn hình máy vi tính thật lớn, hắn không lên tiếng, bình tĩnh ngồi trên ghế sa lon, liếc mắt nhìn thấy video online truyền tới là Yamamoto Ichirou, mặc ki-mô-nô màu đen, cũng mặt lạnh ngồi trên ghế sa lon, mặt quay về phía mình.

Daniel ngồi ở một trên ghế sa lon khác, cũng không xuất hiện trước màn hình.

"Hàn Tổng Tài, hôm qua trong một đêm ngắn ngủn, đã giết chết 11 người đường khẩu của Yamamoto ở Thái Lan, còn dùng súng ép buộc một số người ở ba quốc gia, chuẩn bị để cho bọn họ trở thành vong hồn dưới họng súng, đây là ý muốn thế nào?" Yamamoto Ichirou lạnh lùng nhìn Hàn Văn Hạo hỏi.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn Yamamoto Ichirou trong màn hình bình tĩnh dùng tiếng trung nói rất lưu loát, hần trầm giọng nói: "Mấy ngày nay, tôi và Daniel Tổng Tài bí mật điều tra hướng đi tài chính của các đại cổ đông, phát hiện có 30 nguồn tài chính khổng lồ, dĩ nhiên là từ gia tộc Yamamoto của ông chuyển tới, hơn nữa còn từ các nơi trên thế giới chuyển đến, thậm chí, chính xác lúc xuất hiện sự kiện CD vợ trước của tôi, thị trường chứng khoán tụt dốc mạnh thì các người nhanh chóng ra tay, thu mua không ít cổ phần của công ty Hàn thị tôi, sau khi chuyện giải quyết xong, nguồn lợi trong tay ông bành trướng không ít, tôi không thể không nghi ngờ —— Tất cả mọi chuyện xảy ra cũng quá trùng hợp đi, đáng lẽ, kế hoạch của các người chuẩn bị một hòn đá hạ hai con chim, mượn cơ hội kích bác quan hệ hai nhà chúng tôi, thấy chuyện không có kết quả, lại ra quyết định như vậy, tự cho rằng thần không biết, quỷ không biết, nhưng lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, nếu làm chuyện gì, muốn người khác không biết, vậy cũng chỉ có thể là quỷ thôi !"

Hắn vừa nói xong, thuộc hạ của Yamamoto Ichirou nhanh chóng đi tới báo cáo, nói 5 phút trước, Hàn Văn Hạo lại giết một đường khẩu Nhật Bản!

Yamamoto Ichirou lập tức ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, trên mặt lộ ra co quắp nụ cười lạnh lùng, nhìn hắn nói: "Nghe nói Hàn Tổng Tài làm việc mạnh mẽ có tiếng, thủ đoạn tàn nhẫn, hôm nay xem ra, quả nhiên không sai, mặc dù Yamamoto tôi không muốn lấy trứng chọi với đá, nhưng hôm nay cậu đàm phán không có kết quả, liền ngông cuồng giết người của tôi, thì đừng trách tôi không khách khí!"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo như con báo, lạnh lùng nhìn Yamamoto Ichirou, nói: "Vẫn đàm phán? Giết chết nhiều người của ông như vậy, ông vẫn kèm chế bất động, cái này đã nói rõ rất nhiều vấn đề, từ trước đến giờ, Hàn Văn Hạo tôi thủ đoạn sắc bén, thiếu nợ rất nhiều vong hồn, tôi biết rõ, chẳng qua, nếu ông có bất kỳ chuyện, cũng nên tìm Hàn Văn Hạo tôi, không liên quan đến con gái của tôi! ! Nhưng nếu ông dám động đến một

sợi tóc của con gái tôi, tôi đưa tất cả linh hồn của gia tộc Yamamoto ông, bái tế con gái của tôi! !"

Yamamoto Ichirou lập tức nhìn Hàn Văn Hạo nhanh chóng: "Ba năm trước đây, người của cậu ở Nhật Bản thu mua nhiều đường khẩu Yamamoto tôi, rồi tiến hành giao dịch phi pháp, ép buộc 3 gia tộc chúng tôi trỗi lên mặt nước, kiếm sống bằng con đường khác, hôm nay, Yamamoto tôi nhờ phúc của cậu, không thể tiêu tan dưới tay của cậu, chết không toàn thân, thù này tôi nhất định phải báo!"

Daniel trầm mặc nghe xong, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn người nọ trong màn hình.

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo nhú lại, trong đầu có số liệu thoáng qua, quả thật gia tộc Yamamoto có một bộ phận tiền bạc, ba năm trước đây chảy vào công ty mình!

"Hôm nay sự tình bại lộ! Tôi cũng không cần giấu giếm! Chỉ cần Hàn Văn Hạo cậu rút lui thế lực ngầm ở Nhật Bản! Tôi sẽ bảo đảm an toàn cho con gái cậu!" Yamamoto Ichirou nhìn Hàn Văn Hạo nhanh chóng nói.

Hàn Văn Hạo liếc mắt, nhìn Yamamoto Ichirou, chậm rãi nói: "Ông đang uy hiếp tôi?"

"Chúng ta lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, dựa vào giết người đoạt lại giang sơn, điểm này nhất định Hàn Tổng Tài không xa lạ gì! ! Chỉ cần cậu dẫn người rút lui ra khỏi Đại Nhật Bản! Tôi sẽ nói cho cậu biết chỗ che giấu con gái cậu! Tôi tự biết mệnh không còn bao lâu, sẽ ở trước mặt của cậu, tự quyết!" Yamamoto Ichirou nhanh chóng nói!

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn Yamamoto Ichirou ôm một lòng muốn chết, đột nhiên cười lạnh hỏi: "Ông muốn, không chỉ như vậy chứ?"

Yamamoto Ichirou lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn nói: "Hàn Tổng Tài đã từng giết chết nhiều anh em của tôi như vậy, nếu muốn cứu con gái, tự nhiên phải tự mình đến! ! Nếu như điều kiện này, có kết quả, vậy thì Yamamoto tôi may mắn cứu được tính mạng của các anh em, nếu không thể, con dân đại Nhật Bản chúng tôi, tự nhiên cũng là người không sợ chết! Từ lúc chúng tôi vừa ra đời, đã đem linh hồn của mình, chôn dưới gốc cây hoa anh đào rồi !"

Daniel hơi căng thẳng nhìn Hàn Văn Hạo! !

Hàn Văn Hạo lạnh lùng không do dự, mở miệng nói: "Tốt!"

Yamamoto Ichirou lạnh lùng mở miệng nói: "Hàn Tổng Tài, hiện tại trên tay tôi chỉ có một lợi thế, là con gái của cậu! Tốt nhất cậu không nên vọng động —— Tôi chỉ có thể đồng ý với cậu, bây giờ không động đến con gái của cậu ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, hai mắt lạnh lùng chớp một cái, hiểu ý của ông ta, một mạng đổi một mạng!

"Con gái của tôi ở đâu?" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Yamamoto Ichirou hỏi.

"Xin mời Hàn Tổng Tài, phái người rút lui khỏi Đại Nhật Bản tôi trước đi!" Yamamoto Ichirou tắt video!

Daniel nhanh chóng đứng lên, đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, nặng nề nhanh chóng nói: "Anh không thể đi! ! Rõ ràng, ông ta muốn lấy mạng của anh để đổi Hi Văn! Kết quả cuối cùng, hai người đều phải chết! !"

Hàn Văn Hạo khẽ mỉm cười ngẩng đầu nhìn Daniel nói: "Từ tối hôm qua đến bây giờ, tôi từng giây từng phút, không ngừng loại bỏ bất cứ khả năng gì Hi Văn gặp chuyện không may, hôm nay biết con bé không có việc gì, cũng đã là chuyện may mắn rồi! thủ đoạn người Nhật Bản tàn nhẫn, khiêu chiến với Hàn Văn Hạo tôi, chỉ có hơn chứ không kém, cái gọi là sự nghiệp

giang sơn, cũng không bằng một nụ cười trân quý của con gái tôi, tôi buông tha tất cả, bao gồm bản thân mình, cũng không đáng nói. Chỉ cần con gái không có gì là tốt! ! Chẳng qua, lần này một mình đi cứu con gái của tôi, nếu như có chuyện gì bất trắc, Hạ Tuyết và Hi Văn, phải nhờ đến anh rồi !"

"Hàn Tổng Tài!" Daniel trầm trọng gọi hẩn!

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng ban mai chậm rãi bay lên, hai mắt xẹt qua một tia mất mát, có lẽ có một vài lời, muốn cùng những người thân yêu cáo biệt, nhưng cuối cùng vẫn phải tránh để bọn họ lo lắng, mà đành phải ẩn nhẫn trong lòng, trách nhiệm nặng nề nhiều năm qua, đã sớm nuôi dưỡng thành cá tính gánh chịu tất cả, hẩn biết vì người nhà bỏ ra, cuối cùng có một ngày, có thể sẽ tan thành tro bụi, nhưng vẫn không để ý.

"Tổng Tài —— Anh không nên đi —— Chúng ta tìm thêm biện pháp —— " Tả An Na bật khóc.

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, lại nhìn Daniel, trầm trọng nói: "Đợi lát nữa —— tôi đi ra khỏi phòng này, mặc kệ chúng tôi có trở về, hay linh hồn trở về trước, không cần nói cho bất kỳ ai, tôi xảy ra chuyện gì!"

Daniel vẫn trầm trọng nhìn hẩn, hai mắt cũng xẹt qua một tia đỏ thẫm!

Hàn Văn Hạo nhìn chật hẩn!

Daniel chăm chú nhìn hẩn thật lâu, thật lâu, rốt cuộc đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Hàn Văn Hạo yên tâm, ánh mắt chợt lóe, ngẩng đầu lên, tự mình mở cửa phòng, đi ra ngoài, liếc mắt liền thấy rất nhiều người nhà và Hạ Tuyết ngồi bên cạnh rơi lệ, đang căng thẳng nhìn mình, hẩn không lên tiếng, chỉ muốn sớm tranh thủ thời gian cứu con gái, không kịp cáo biệt cùng mọi người nên mặt lạnh rời đi.

"Anh cả—— " Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh trai, lo lắng gọi! !

Trong lòng của Hạ Tuyết không khỏi đau nhói, cũng lo lắng nhìn hẩn.

Hàn Văn Hạo cũng không quay đầu lại, biến mất ở cuối hành lang, chỉ có Daniel đứng ở bên cửa, cúi đầu, sắc mặt nặng nề, không nói lời nào.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Lợi Thế

Hàn Văn Hạo nhanh chóng đi ra sân nhà họ Hàn, ngay sau đó, điện thoại di động vang lên, hắn nhanh chóng cầm điện thoại di động, nghe điện thoại —— "Ừm!"

Hứa Mặc và Nhậm Phong nhanh chóng chạy vào rừng núi, gọi điện thoại cho Hàn Văn Hạo nói: "Chúng tôi ở gần đỉnh núi, phát hiện ra dấu hiệu khả nghi liên quan với Hi Văn tiểu thư!"

Hàn Văn Hạo lập tức dừng lại, mặt ngẩng mặt lên, nhanh chóng nói: "Ở nơi nào?"

Hứa Mặc nhanh chóng nói địa điểm, ánh mắt Hàn Văn Hạo lóe lên, lập tức ngồi lên xe, nhanh chóng lái xe, phóng thẳng ra bên ngoài, hắn vừa nắm chặt tay lái, vừa căn dặn hai người bọn họ, nói: "Nghe cho kỹ, tôi đã cùng Yamamoto Ichirou làm giao dịch! Hắn muốn tôi đích thân đi dẫn Hi Văn, nhưng hắn cần chính là mạng của tôi, cũng không thể liên lụy mạng của Hi Văn!"

Hứa Mặc lập tức dừng bước lại, hai mắt phát ra sát khí nói: "Muốn mạng của Hàn tiên mạng sao?"

Hàn Văn Hạo nhanh chóng lái xe, lao xuống đường núi, xông qua từng đèo đở nói: "Mặc kệ tánh mạng của tôi thế nào, mặc kệ sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhiệm vụ quan trọng nhất của các người là bảo vệ Hi Văn an toàn! ! Mắt nhìn thấy những thứ khác, đều không liên quan các người! Nhanh chóng tranh thủ thời gian chúng ta rút lui ra khỏi thời gian, tìm ra Hi Văn! ! Đây là mệnh lệnh cuối cùng tôi cho các người!"

Ánh mắt Hứa Mặc đau lòng, nhanh chóng chột lóe, nhưng vẫn nặng nề gật đầu!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng căn dặn: "Hôm nay bọn họ mang Hi Văn làm lợi thế trao đổi với tôi, trước khi tôi chưa chết, Hi Văn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng để tránh kinh động nhiều người, đề phòng bọn họ giết con tin! Thông báo mọi người cẩn thận tiếp cận! Mặc Nhã và Hạo Vũ là người hiểu Hi Văn nhất, lập tức thông báo bọn họ phối hợp với các người!"

"Dạ!" Hứa Mặc lập tức cúp điện thoại, đi theo Hàn Văn Hạo nhiều năm, tự nhiên hiểu tính tình của hắn, tranh thủ thời gian quan trọng hơn, đây là sự a ăn ý giữa đàn ông với nhau ! !

Trong căn phòng nhỏ tối tăm!

Hi Văn nuốt cổ họng khát khô, nằm trên sàn nhà ướt lạnh, hai mắt thật to nhìn chăm chăm, nhìn mấy người xấu xa trước mặt, mọi người vừa ngậm thuốc lá, vừa đánh bài tú lơ khơ, cô bé nín thở, cảm giác tay mình và sợi dây ngâm trong vũng nước lạnh, hơi lỏng mềm ra, cô bé dựa vào trí nhớ, lúc người đàn ông đáng sợ đó buộc chặt hai tay mình thì cột nút thắt dưới cổ tay, cô bé mím chặt cái miệng nhỏ, cầm móc lon coca, lúc này, thừa dịp bọn họ không chú ý, ở trong nước mài nhọn thật lâu, bây giờ cảm thấy dường như sợi dây đã mềm, liền cẩn thận kéo cái móc lon, không ngừng kéo tới kéo lui cắt sợi dây mềm!

Người đàn ông vừa đánh bài tú lơ khơ, vừa lạnh lùng quay đầu lại, Hi Văn lập tức nhắm mắt, cố giả vờ khó chịu hôn mê, người đàn ông quay lại tiếp tục đánh bài!

Hi Văn giương mắt to, vẫn cầm móc kéo, cẩn thận cắt sợi dây trên cổ tay mình, vừa ngạc nhiên nghĩ, người dám bắt cóc mình, khiêu chiến với người của PA-PA và cha, nhất định rất lợi hại mới phải, tại sao thoát nhìn tất cả đều là các ông chú hạ lưu, vừa mới nghĩ xong, cửa “phịch” một tiếng

mở ra, một nam, một nữ, mặc áo bó sát người màu đen, trên tay cầm súng máy, lập tức bóp cò, không đợi mấy người đàn ông trên bàn phản ứng, cũng đã nâng súng máy quét loạn một hồi!

"A ——" trong căn phòng nhỏ vang lên từng trận tiếng kêu tàn nhẫn đáng sợ, giống như linh hồn bị xé nát, vô cùng đáng sợ!

Hi Văn trơ mắt nhìn tất cả các ông chú xấu xa trước mặt của mình mới lúc này sống sờ sờ, giờ máu me kinh khủng, văng tung tóe ngã xuống, một cơn buồn nôn tràn lên miệng cô bé, tâm hồn nhỏ bé, thoáng qua bóng ma đáng sợ trong đời, bị sợ đến nước mắt rơi xuống, nhất thời nghẹn ngào, đã nhìn thấy một nam một nữ đáng sợ kia, xách theo súng máy, từng bước từng bước đi tới trước mặt của mình, ánh mắt như từ địa ngục nhìn chăm chăm mình.

Hi Văn bị hoảng sợ trừng to mắt, cầm móc kéo, nắm chặt trong tay, nhìn lên nam nữ trước mặt, trái tim phanh phanh nhảy, nước mắt tí tách rơi xuống đất!

Cô gái đột nhiên dùng một giọng nói lạnh lùng rất đáng sợ, tiếng trung không quá thuần thực, trừng mắt nhìn cô bé con, nghi ngờ nói: "Mắt nhìn thấy một màn tàn nhẫn, lại có thể bình tĩnh nhìn chăm chăm người như vậy, hừ, cũng không rên một tiếng! Quả nhiên là con gái của Hàn Văn Hạo!"

Cô ta vừa nói xong, liền đưa giày màu đen, đá trên đầu Hi Văn một cái, máu tươi từ lỗ tai chảy ra, trên đỉnh đầu, tê tê xé rách, ánh mắt Hi Văn đau đớn, ửng đỏ, nhưng vẫn không rên một tiếng, mặc cho nước mắt lăn xuống!

"Thời gian không nhiều lắm, đem nó đi! Tin chắc bọn họ sẽ rất nhanh tìm tới nơi này!" Người đàn ông đêm qua trói Hi Văn vừa nói xong, cũng đã lạnh lùng nắm chặt bả vai nhỏ của Hi Văn, túm cả người cô bé, bước nhanh đi ra ngoài! !

Rốt cuộc, Hi Văn bị nắm ra khỏi phòng nhỏ, chợt cảm thấy ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống, cô bé lập tức cau mày, rốt cuộc thấy rõ mình đang ở bên hồ mênh mông bát ngát, khắp nơi là rừng núi trùng điệp, còn có các loại tiếng kêu của chim muông, cô bé trợn to hai mắt thì cũng đã bị ông chú trước mặt nhét cả người mình vào một rương gỗ, cô bé trơ mắt nhìn ông chú, cầm nắp rương, đập lại!

Nhất thời tất cả mọi thứ xung quanh, bắt đầu tối tăm, may nhờ ngang cái rương có một khe hở rất lớn, cô bé thở phì phò, nắm chặt thời gian, càng không ngừng cắt sợi dây trong tay mình, cảm thấy ông chú đó đã lấy ra cây đinh, đóng vào một góc nắp rương, cô bé nhớ kỹ vị góc nắp rương bị đóng, nhanh chóng cắt sợi dây trong tay mình, nghĩ tới cha và PAPA sẽ rất nhanh phái người tới cứu mình, cho nên hiện tại nhất định mình phải sống sót, nếu cô bé có thể chạy trốn thành công, biến mất hơn nửa ngày, như vậy cha phát hiện không thấy mình, không có lợi thế đàm phán, sẽ nghĩ đến việc mình đào thoát, cha sẽ đối phó những người xấu này trước, khi đó, mình im lặng trốn trong một cái góc nhỏ, nhất định cha và PAPA có thể thành công tìm được mình!

Cô bé nghĩ đến đây, cổ họng cổ họng khát khô, cả người đau đớn, điên cuồng cắt sợi dây trên tay mình, rốt cuộc lúc xe hơi lắc lư, phát hiện dây trói trên hai tay của mình, đột nhiên nói lỏng, hai tay sừng húp, máu lưu thông khắp toàn thân, cô bé thở phào nhẹ nhõm, lập tức quỳ gối trong cái rương, nhìn xe vẫn chạy dọc theo bên hồ, cô bé không nói gì, nhớ một góc nắp rương không bị đinh đóng lại, dùng phần lưng và bả vai của mình, cố sức đẩy lên trên ! !

Mỗi lần đẩy một cái, nhớ tới nét mặt mẹ mỉm cười và rơi lệ, ôm chặt mình lúc đêm khuya, nói với mình: "Hi Văn a —— Mặc dù con không có cha, nhưng con phải tin tưởng mẹ, mẹ yêu con nhất, sau này, mỗi ngày, mẹ sẽ luôn cố gắng vì con, nhất định cha cũng yêu con, có một ngày, chúng ta cố gắng —— để cho con hạnh phúc ——"

Cô bé nhớ tới lời của mẹ, nghĩ người trong nhà có thể rất lo lắng, nén nước mắt, và đau đớn, ngậm chặt miệng, không ngừng dùng bả vai nhỏ của mình, đẩy lên trên! ! Một lần, lại một lần! !

Mỗi lần cô bé đẩy lên, nắp rương được nới lỏng một chút, liền kéo sợi dây, nhét vào khe hở đã được nới lỏng, vẫn tiếp tục đẩy lên trên, rốt cuộc, “kẹt” một tiếng vang lên, cuối cùng Hi Văn trong rương, đẩy nắp rương ra, nhất thời trước mắt sáng bừng lên, gió mát mẽ!

Người đàn ông cầm tay lái, hai mắt chợt lóe lên nghi ngờ, lạnh lùng nói: "Tiếng động gì vậy ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 515: Phương Hưởng

Chiếc xe hàng dừng lại bên bờ hồ!

Cô gái nhanh chóng từ trên xe đi ra, nhìn cái ruộng kia phía sau xe hàng vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, xuyên qua khe hở thấy thân thể nho nhỏ bên trong, vẫn yên lặng cuộn tròn, cô ta đến gần một bước, sau khi chăm chú nhìn, mới yên lòng đi ra phía trước xe, lạnh lùng nói: "Không có gì! Con bé vẫn còn bên trong! Nhưng chạy tới một đoạn đường nữa, phải che dấu cho tốt, chuẩn bị âm thầm đi, như vậy quá bắt mắt!"

"Ừ!" Người đàn ông khởi động máy, tiếp tục cho xe chạy tới phía trước!

Cô bé Hi Văn bình tĩnh mím chặt môi, từ từ đẩy nắp cái đồ ruộng gỗ ra, liếc nhìn xe hàng đang chạy nhanh tới bên hồ, cô bé suy nghĩ một chút, liền đem lon móc kéo, ngậm trong miệng, nhanh chóng, nhẹ nhàng leo ra cái ruộng, sau đó cầm sợi dây kia, theo phương pháp huấn luyện viên dạy cho mình, trước tiên tiến đến gần song sắt phía sau xe, vóc người nhỏ nhỏ, dùng đôi tay nhỏ bé, vừa lau mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán vì lo sợ và mệt mỏi, vừa cố sức cột chặt nút thắt, cột thật chặt, thật chặt, vừa liếc nhìn con đường ngoài xe, tất cả đều là cỏ dại, đây là thời cơ nhảy xe tốt nhất!

Cô bé không dám nghĩ nữa, bước chân nhỏ di chuyển, nắm chặt sợi dây vừa cột, dọc theo song chắn của thùng xe bò ra ngoài, giống như leo lên núi, xuống núi, khi thân thể của mình treo ở bên ngoài xe hơi, đột nhiên nước mắt cô bé lăn xuống, cố sức nắm chặt sợi dây, nhớ tới lúc trước leo xuống núi, huấn luyện viên nghiêm khắc nói với mình: "Dừng cảm leo xuống! ! Không được nhìn xuống phía dưới ! Sức tưởng tượng của con

người đáng sợ nhất, cháu phải dũng cảm chiến thắng sức tưởng tượng của mình! !"

Cô bé mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, vừa muốn làm theo lời của huấn luyện viên, hai chân đạp vào song sắt phía sau xe, ngừng thở, theo lời dạy của huấn luyện viên leo xuống dưới, cuối cùng đã leo xuống phía dưới đuôi xe, cô bé cúi đầu, nhìn cỏ dại xanh xanh phía dưới mặt đất, trước mặt của mình, nhanh chóng chạy qua, cô bé thở phì phò, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đi nghĩ lại, rồi cắn chặt răng, nắm chặt sợi dây, nhắm trên cỏ dại buông người xuống, “phịch” một tiếng, cỏ dại mềm mại đón lấy thân thể Hi Văn, chỉ là truyền đến một chấn động khó chịu, Hi Văn nằm trên thảm cỏ, lăn mấy vòng, rốt cuộc thân thể ngã vào trong bụi cỏ, cô bé không thể tin được, nắm chặt 1 góc bụi cỏ, ngẩng đầu lên, nhìn chiếc xe hàng trước mặt chạy nhanh càng lúc càng xa ——

Nước mắt của cô bé lăn xuống, miệng mếu máo, nghĩ tới này hai người sẽ phải rất nhanh phát hiện mình, liền bò dậy, án theo phương pháp huấn luyện viên dạy mình phải giữ vững thể lực đi đường núi, nhịp nhàng xông vào trong bụi cỏ chạy về phía trước, cô bé vừa chạy, vừa quay đầu lại, nghĩ tới lời của huấn luyện viên nói, sinh tồn nơi hoang dã, nước là tất cả, đêm qua vừa mới mưa, ở trong bụi cây sẽ có nước, không dám chạy dọc theo ven hồ, mà càng lúc càng đi vào trong!

Cô bé vừa chạy, vừa ngẩng đầu lên, nhìn không thấy mặt trời, huấn luyện viên nói, sinh tồn nơi hoang dã, nhất định phải biết phương hướng, như vậy cháu mới không bị lạc đường và lạc hướng! !

Cô bé nghĩ tới đây, lập tức nhìn xung quanh tìm được một gốc cây tùng thẳng đứng, dùng bàn tay nhỏ bé đẩy vết thương, bẻ gãy tất cả nhánh nhỏ, sau đó tạm thời tìm một khối đất bằng phẳng, cắm dọc theo trên mặt đất, sau đó ở trong bóng cây, nắm lấy một khúc cây gỗ, vạch vị trí tất cả bóng râm trong thân cây, rồi bình tĩnh đứng bên cạnh thân cây, trong miệng vẫn ngâm cái móc kéo, lau nước mắt, nhìn kỹ vị trí bóng của thân cây, chờ thêm

15 phút sau, khi vị trí đánh dấu thân cây chiều trên mặt đất, phía trước ngọn cây là hướng Tây, theo phương pháp này, mượn ánh mặt trời, tìm đúng vị trí của mình, nhớ lại, lúc mình tới là hướng nam, liền chui vào bóng cây thẳng đứng, nhanh chóng nhắm phía trước thẳng tiến!

Thế nhưng, dù sao cô cũng bị giày vò không chịu nổi, liên tục bị đánh, bị ném, bị hôn mê, sau đó lại trải qua hành hạ như thế, cô bé đã rất mệt mỏi không chịu nổi, nhưng trong lòng chỉ cần vừa nghĩ tới cha mẹ sẽ lo lắng, nước mắt của cô bé không nhịn được lăn xuống, nhưng không dám khóc, phải giữ vững thể lực, mặc cho nước mắt từng dòng chảy xuống, thật là nhớ mẹ quá, trong lòng thầm mạnh mẽ, dũng cảm nói: "Mẹ, con rất ngoan, rất độc lập, một mình con có thể rất tốt, mẹ không cần lo lắng, con sẽ trở về, mẹ đừng lo lắng, đừng khóc, biết không? Mẹ vốn là một con búp bê thích khóc!"

Cô bé vừa lau nước mắt, vừa nhịp nhàng đi về phía trước, nhất là lên dốc, xuống dốc, cũng làm theo phương hướng huấn luyện viên dạy mình, không ngừng đi về phía trước, sau đó đi qua một mảng rừng cây nhỏ thì nhìn thấy rất nhiều chim nhỏ kỳ lạ ở trên cành cây kêu chirp chirp, cô bé lập tức chạy đến bụi cây nhỏ này, núp vào bên trong, ngẩng đầu lên, há mồm ra, không ngừng rung lắc nhánh cây, làm cho nước mưa nhỏ vào trong miệng của mình, vừa uống nước, nước mắt trong đôi mắt to lăn ra ngoài

Tất cả con chim nhỏ ở xung quanh cô bé bay vọt lên !

Cô bé uống đủ nước, lập tức tăng tốc chạy về phía trước! ! Có lẽ ông trời chiều cố, cô gái nhỏ này phải vượt qua được một kiếp, ông trời có đức hiếu sinh, để cho hôm nay cô bé mặc một bộ váy nhỏ màu xanh lá cây, cho nên lần vào trong núi rừng, quả thật không dễ bị phát hiện, cô gái nhỏ này đi qua vũng bùn, quỳ trên mặt đất, liều mạng nằm bùn đất bôi lên mặt, lên chân, lên tay của mình, rồi tiếp tục chạy thẳng về phía trước ——

Chiếc xe hàng vẫn chạy về phía trước, đến địa điểm chỉ định, rồi cuộc nhìn thấy rất nhiều người đàn ông mặc đồ rằn ri, chờ đợi phía trước, bọn họ khẽ mỉm cười, đi xuống xe, vòng qua xe, nhìn vào bên trong, sắc mặt lạnh lẽo, lập tức rút súng lục ra, ăn ý dẫn hơn mười người, chạy như bay về phía trước ! !

"Bắt lấy con bé! ! Lập tức đập chết nó đi! ! Dù thế nào đi nữa, cha nó đã sắp đến đúng hẹn! !" Cô gái dẫn người, nhanh chóng chạy về phía trước, hạ mệnh lệnh nói! !

Trong bụi cỏ rậm rạp, có một tiếng thở yếu ớt phát ra !

Hi Văn bắt đầu gia tăng tốc độ chạy về phía trước, cô bé biết thời gian từ chút trôi qua, lúc này thật sự nếu không tranh thủ chạy ra ngoài, có thể sẽ rất khó chạy thoát, cô bé nhanh chóng chạy tới phía trước, không ngờ lúc ở trên cao sườn núi, chân trần đạp rêu xanh trơn trượt, cả người “a” một tiếng, lăn thẳng xuống, cái trán đụng phải một khối đá nhọn, máu tươi vẩy ra! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 516: Đi Về Phía Trước

Mặc Nhã và Hạo Vũ cùng Nhậm Phong, Hứa Mặc nhanh chóng hội hợp!
!

Lúc này, Mặc Nhã đã lần lượt nhặt được giấy, vợ của Hi Văn, cô nhanh chóng nói với bọn Nhậm Phong: "Các người cứ theo lời của ông lão nói, đi lên cái căn nhà nhỏ trên đỉnh núi xem tình huống, chúng tôi tìm dọc theo đường ! Từ trước đến giờ, Tiểu Chủ Nhân rất thông minh, tôi có dự cảm, cô ấy có thể sẽ chạy trốn ra ngoài! ! Chúng ta tìm dọc theo rừng núi thôi !"

"Tốt!"

Hai bên cùng rút súng lục ra, theo phương hướng chỉ định, chia ra xung quanh đi tìm! !

Một chiếc xe Mercedes màu đen, đã chậm rãi dừng bên hồ!

Hàn Văn Hạo một mình lạnh lùng từ bên trong xe đi ra, bình tĩnh nhìn hoàn cảnh chung quanh, vào lúc này điện thoại di động vang lên, hân bình tĩnh cầm điện thoại di động lên —— "Con gái của tôi đâu ?"

Giọng nói của Yamamoto Ichirou cũng lạnh lùng truyền đến: "Người của cậu còn chưa rút lui ra khỏi Nhật Bản!"

Hàn Văn Hạo cười lạnh nói: "Yamamoto Ichirou, tôi chưa có xác định con gái của tôi an toàn, trong tay ông gần ngàn thủ hạ, cũng không thể an bình! Tôi cũng không tin, trên một trăm đường khẩu của gia tộc Yamamoto ông, ai cũng cam nguyện làm vong hồn dưới cây hoa anh đào !"

Yamamoto Ichirou đột nhiên chậm rãi cười nói: "Yên tâm! Sẽ nhìn thấy con gái của cậu, cậu ở chỗ đó nhìn đi !"

Khi Hàn Văn Hạo sắp cúp điện thoại, nhanh chóng nói: "Tôi cảnh cáo ông, nếu tôi phát hiện con gái của tôi có bất kỳ chuyện gì, cho dù tôi hóa thành quỷ, cũng sẽ làm cho gia tộc Yamamoto của ông biến thành vong hồn, ông đừng giở trò với tôi !"

Điện thoại đã cúp ! !

Hàn Văn Hạo bình tĩnh đứng bên hông xe, hai tròng mắt giống như con báo nhỏ nhìn mọi thứ xung quanh, hắn một mình, đứng ở ven hồ bên dãy núi, có vẻ cô độc và nhỏ bé, có một ống kính nho nhỏ! Chính xác là một thanh súng lục nhắm ngay đầu Hàn Văn Hạo! ! Cô gái này nhìn chòng chọc nhân vật hô mưa gọi gió trong màn hình, giống như muốn liếm máu, bật cười, nhìn đồng bạn bên cạnh nói: "Chờ một lát, tôi muốn cái đầu của người đàn ông này nở hoa! ! Đến lúc đó, máu tươi của hắn, tung tóe đầy đất, tế vong hồn của những võ sĩ Đại Nhật Bản chúng ta ba năm trước đây ! Quá tốt đẹp! !"

Tất cả cao thủ bí mật núp trên cỏ, nghe lời của cô ta —— cũng cười lạnh, đều cầm súng trường, nhắm ngay Hàn Văn Hạo! !

Dường như Hàn Văn Hạo nghe được từng tiếng cười lạnh lòng, hắn biết mình đứng bên bờ vực sống chết, nhưng vẫn lạnh lùng đứng đó, cũng trong lúc này, chuông điện thoại di động gấp rút vang lên, hắn bình tĩnh cầm điện thoại di động lên, cũng không nhìn điện thoại, trực tiếp đáp lời: "Ừ —— "

"Hàn tiên sinh! !" Mặc Nhã đứng trên khoảng đất trống trong rừng cây rậm rạp, nhắm ngay thân cây cắm trên đất trống, còn vạch ra phương hướng, trên mặt của cô thoáng qua vẻ kích động, nói: Hi Văn tiểu thư —— Cô ấy đã chạy thoát —— Có thể đang núp ở một chỗ nào đó rừng núi! Ngài nhanh chóng tìm một chỗ trốn đi!"

Hàn Văn Hạo ngẩng mặt lên, hai tròng mắt xẹt qua đỏ thắm, nắm chặt điện thoại tay, lần đầu tiên trong cuộc đời hăn run rẩy, trong lòng của hăn tràn đầy thiên đường, cảm ơn Hạ Tuyết, cảm ơn bọn họ ban cho mình một cô con gái kiên cường đáng yêu thông minh dũng cảm, trong đời của hăn, chưa từng nghĩ tới, sự khác nhau giữa sống và chết, nhưng giờ phút này, thấy con gái kiên cường sống sót như vậy, làm cho hăn hiểu được ý nghĩa của sống sót!

"Hàn tiên sinh?" Mặc Nhã lo lắng gọi hăn!

Hàn Văn Hạo không nhúc nhích, biết chỉ cần mình ở chỗ này làm lợi thế, có lẽ con gái sẽ có nhiều cơ hội chạy trốn, hăn không lên tiếng, tâm tình vẫn kích động, đứng trước họng súng của bọn người kia, trong lòng hướng về con gái ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi: Hi Văn, nếu con trốn thoát, nhất định con phải đi về phía trước! ! Đừng trở lại từ đầu! Cẩn chặt răng, đi về phía trước! Giống như mẹ của con, mặc dù cô ấy thích khóc, thật ra rất kiên cường! Hai lần Cửu Tử Nhất Sinh, từ trong tay người xấu chạy trốn ra ngoài, năm đó bị vây dưới núi tuyết, đã gần chết, nhưng vẫn sống sót thật tốt! Con nhất định di truyền dũng cảm và kiên cường của mẹ! Đi về phía trước đi! Đừng sợ! !

Tiếng nói của cha, tiếng lòng của cha, theo gió, lộ ra dưới ánh mặt trời, khúc xạ đến bóng người nhỏ bé chỗ nào đó!

Cô bé Hi Văn nằm bên khối đá nhọn, gần như mất hồn, run rẩy, lòng bàn tay nắm chặt một khối đá vụn, nhưng vẫn sâu kín ngẩng đầu lên, nhìn rừng núi trước mặt vẫn mê mông bát ngát, trong đầu hàng loạt tê dại và vô lực, cô bé thở hỗn hển, nuốt cổ họng khát khô, nhưng vẫn kiên cường nắm chặt mặt đất, dũng cảm bò dậy, đôi chân trần trụi nhỏ bé, đã mài ra nhiều chỗ vết nước phồng, chà phá da, vẫn kiên cường đập trên mặt đất, lẽ ra muốn tiếp tục bò lên phía trước, nhưng đầu óc choáng váng, hoa mắt, không còn sức, cả người ngã nhào trên đất, sau khi lăn một vòng, đột nhiên cảm giác tay đau nhói, cô bé không hiểu, nằm trên cỏ, nhấc cái tay nhỏ bé

của mình, nhìn thấy hai vết máu thật sâu, trong lòng của cô bé run lên, thấy một con rắn nhỏ màu xanh lá cây đã xông vào trong bụi cỏ!

Cô bé chột giật mình, hoảng sợ, nước mắt lăn xuống, lúc muốn lớn tiếng kêu cứu, lại nhớ tới lời huấn luyện viên dạy, nếu ở ngoài hoang dã bị rắn cắn, nhất định không thể lớn tiếng kêu cứu và chạy như điên, để tránh cho máu tuần hoàn nhanh, trái tim nhỏ bé mặc dù lo sợ, nhưng vẫn liều mạng bò dậy, không phát ra tiếng, cầm một cục đá nhỏ, nắm 1 góc áo nhỏ của mình, đặt trên tảng đá, sau đó dùng cái tay nhỏ bé không bị thương, cố sức đập lên trên một góc áo nhỏ của mình, không ngừng đập, vừa đập vừa đổ mồ hôi hột, cuối cùng đã xé rách, phun cái móc kéo ra khỏi miệng mình, cắt góc áo đã rách, xé miếng vải, sau đó cắn răng rơi lệ kéo đứt, theo phương pháp của huấn luyện viên dạy cho mình, quấn chặt một đoạn cánh tay, quấn thật chặt, thật chặt, sau đó dùng móc kéo, cố sức nặn ra rất nhiều máu đen ở vết thương, rồi cúi đầu, hút máu, nhổ ra, huấn luyện viên nói, mỗi lần hút, phải dùng nước sạch súc miệng, nếu bây giờ không có, dùng lá cây non, (tránh cỏ độc) nhai trong miệng, cô bé thở phì phò, lập tức tìm được một chút cỏ non thường gặp, nắm một bụi đầy nhét vào trong miệng của mình, sau đó không ngừng nhai, nhai xong rồi, phun ra, tiếp tục hút, như thế lặp đi lặp lại, máu dần dần đỏ tươi, cô bé nuốt nước miếng, liều mạng chạy về phía trước! !

Điện thoại của Yamamoto Ichirou vang lên.

Ông ta lạnh lùng nhận điện thoại, sau đó nghe nói Hi Văn đã mất tích, sắc mặt của ông ta lập tức lạnh lẽo, nhìn thấy người của họ Hàn đang dần dần rút lui ra khỏi Nhật Bản, ông ta lạnh lùng nói: "Tăng thêm người, nhanh chóng tìm được con bé kia! ! Ngàn vạn lần không được để cho người nhà họ Hàn tìm được nó trước! ! Hôm nay tôi nhất định phải bắt Hàn Văn Hạo chết! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 517: Con Gái Của Cha

"Cái gì? Cô nói cái gì?" Trác Bách Quân nghe tất cả báo cáo, nói Hàn Văn Hạo đã tới, con gái chạy mất, vẻ mặt của hắn đột nhiên co quắp, bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Trầm Ngọc Lộ nghi ngờ nhìn ánh mắt này của hắn, sâu kín hỏi: "Mặt anh sao khó coi như vậy?"

Trác Bách Quân ngẩng mặt lên, lạnh lùng nhớ lại những ngày tháng ở xứ hoa anh đào Nhật Bản, mình nhìn tận mắt nhìn thấy mẹ bị mấy người đàn ông không ngừng cưỡng dâm, những khổ sở kia, đến nay hắn sâu vào trái tim của mình, ma quỷ trong thân thể, giường nanh múa vuốt, mỗi một ngày đều không ngừng cắn nuốt linh hồn của mình, hắn bắt đầu nở nụ cười đáng sợ, nhìn cây hoa anh đào ngoài cửa sổ cây, mỉm cười nói: "Lúc mẹ tôi chết, bị bọn họ cưỡng dâm lần cuối cùng —— Cứ như vậy, hai chân mở ra, chảy máu, đến chết —— "

Trầm Ngọc Lộ không lên tiếng, vẻ mặt nặng nề!

Trác Bách Quân bực tức xoay người, nét mặt lộ ra quyết liệt, nói: "Hôm nay, tôi muốn cảnh tượng này, tái hiện trước mặt người nhà họ Hàn! !"

Trầm Ngọc Lộ quay đầu nhìn về phía hắn!

Trác Bách Quân nhanh chóng cầm điện thoại lên, lạnh giọng căn dặn: "Nhất định đem hết toàn lực tìm được con bé kia, nếu tìm được, giữ lại cho tôi!"

Đối phương cúp điện thoại!

Trác Bách Quân cười run rẩy, vẻ mặt lộ ra khát máu, giống như quỷ dữ từ Địa ngục, sâu kín nói: "Hàn Văn Hạo! Tôi muốn con gái của anh tận mắt nhìn thấy anh bị tan thành trăm mảnh trước mặt nó thế nào!"

Căn nhà trong nháy mắt bị phá tan nát!

Nhậm Phong và Hứa Mặc vọt vào bên trong nhà, nhìn thấy trước mặt hình ảnh máu thịt văng tung tóe, vừa định nói, lại nghe được điện thoại vang lên, Nhậm Phong lập tức nghe điện thoại: "Nói! !"

Giọng nói của Hi Thần nhanh chóng truyền đến: "Đã tra ra bọn người tiếp viện phía sau ở hướng Đông!"

Nhậm Phong lập tức cúp điện thoại, nói với Hứa Mặc: "Hi Thần tra ra được, vị trí của bọn chúng ở hướng Đông, chắc chắn bây giờ đã phát hiện không thấy Hi Văn tiểu thư, đang toàn lực lùng bắt! ! Mau lên! ! Chúng ta nhất định phải tìm được Hi Văn tiểu thư trước! ! Hàn tiên sinh nói, chỉ cần Hi Văn chưa an toàn cứu ra trước, tuyệt đối không thể phát cứu! ! Chúng ta chỉ có thể thông báo tổng bộ và cục cảnh sát, bí mật tìm người! Mau lên! !"

Nhậm Phong và Hứa Mặc lập tức đi về hướng Nam!

Mặc Nhã và Hạo Vũ là quân nhân đặc chủng, ở trong núi rừng, giống như dã thú ẩn nấp nhanh chóng chạy tới, chỗ đi qua, tìm kiếm các manh mối Hi Văn có thể lưu lại khắp nơi, cuối cùng hai người bọn họ người chạy như bay đi phía trước, rốt cuộc thấy một khối đá vụn, có vết máu, còn có một móc kéo lon, cùng nước cỏ dại nhai nát, cô lập tức dùng bùn đất đem các loại hòn đá, chôn vào che kín lại, ghen ngào nói: "Tiểu Chủ Nhân, cố gắng lên! Chính xác rồi! ! Đúng là chạy về hướng Nam! ! Người của chúng ta đang ở phía trước tiếp ứng, anh phải cẩn thận một chút! Chúng ta đến ngay! !"

"Đi! !" Hạo Vũ vừa muốn kéo Mặc Nhã đi về phía trước, đột nhiên nghe được một tràng tiếng động, hai người bọn họ nhìn nhau, lập tức giống như

loài mèo leo lên trên một gốc cây rậm rạp, vươn tay che chặt miệng và mũi, nhìn xuống dưới! ! Quả nhiên thấy một nam một nữ, dẫn theo rất nhiều người mặc đồ rằn ri, nhanh chóng đuổi theo phía trước, Mặc Nhã và Hạo Vũ lập tức sử dụng súng lục giảm thanh, lấy tốc độ như tia chớp, bóp cò súng, trong nháy mắt, đã giải quyết xong tất cả mọi người! !

“Phịch” một tiếng! Bọn hăn từ trên cây nhảy xuống, nhanh chóng đem mấy thi thể kéo vào trong rừng rậm rạp, lấy dao găm nhỏ vô cùng bén nhọn, tìm rất nhiều nhánh cây, che kín bọn họ, Mặc Nhã rời đi trước, ánh mắt chợt lóe, cầm súng lục giảm thanh, tiếp tục nhắm vào bên trong nhánh cây, bắn mấy phát, mới hừ một tiếng, cùng Hạo Vũ nhanh chóng chạy về phía trước!

"Khả năng bọn này là nhóm người thứ nhất muốn tìm Hi Văn tiểu thư trước chúng ta một bước! Chắc chắn ở phía trước có người mai phục, cho nên bảy người này mới cả gan đi trước! ! Trời cao bảo vệ, Hi Văn tiểu thư không gặp phải nhóm người này!" Ánh mắt Hạo Vũ chợt lóe, đau lòng nói! !

Tại hướng Nam! !

Hi Thần dẫn 10 trợ thủ xuất hiện tại bên bờ hồ, vẻ mặt lạnh lùng để cho các tay súng nhắm ngay vào các vị trí tấn công Hàn Văn Hạo, xác định an toàn của hăn, chăm chú nhìn phía trước, cô tức giận nói: "Tôi muốn xem thử, ai có lá gan lớn dám trêu chọc Hàn tiên sinh! ! Nếu hăn bị thương một chút nào, tôi muốn moi tim tất cả các người ra xem thử! !"

Điện thoại của Hàn Văn Hạo vang lên một lần nữa!

Hăn nhanh chóng cầm điện thoại di động, đáp lời: "Ừ!"

"Hàn tiên sinh!" Hứa Mặc nhanh chóng nói với Hàn Văn Hạo: "Theo như Mặc Nhã truy tung phương hướng, Hi Văn tiểu thư có thể chạy về hướng Nam! ! Đây là lần cuối cùng, chúng tôi nhất định phải cho người

vào núi xử lý nhóm người đầu tiên đi về hướng Nam ! ! Cho nên, chờ chúng tôi xử lý xong bọn người mai phục ở hướng Nam, ngài tranh thủ thời gian rời đi! ! Tránh cho chúng tôi về lo lắng sau khi triển khai hỏa lực và hành động lùng bắt! !"

"Ừm!" Hàn Văn Hạo bình tĩnh đáp lời!

Một họng súng trường nhắm ngay vị trí của Hàn Văn Hạo! Cô gái đó, hừ lạnh một tiếng, sâu kín nói: "Các người nói —— Rốt cuộc hắc đang nói điện thoại với ai ?"

Một tiếng kêu rên! ! Cô gái này trợn to hai mắt, cảm thấy sau gáy một trận tê dại, tay mềm rũ, thân thể cũng đã nằm xuống, đồng bạn lập tức cầm súng trường, nắm chặt thời gian, nhắm ngay đầu Hàn Văn Hạo, nhấn bóp cò, nhưng vừa mới bóp cò trong nháy mắt, não đã trúng đạn, súng trường rơi xuống, đạn hướng Hàn Văn Hạo bay tới ——

Hàn Văn Hạo kêu lên đau đớn! ! Bả vai trúng đạn! Hắc mặt lạnh đứng bên hồ, nắm chặt quả đấm, máu tươi từ nơi bả vai chảy xuống, đột nhiên nghe được một tiếng động thật nhỏ, ánh mắt hắc nóng lên, trong lòng đau xót kêu nhỏ: "Hi Văn! ! Đừng đi ra ! ! Hiện tại cha không có cách nào cứu con! ! Nếu con đến gần cha, con sẽ gặp nguy hiểm! ! Đừng tới! ! Con trốn ở chỗ nào, con hãy ở yên nơi đó ! !"

Một thân thể nho nhỏ, núp ở một chỗ nào đó rừng núi, thân thể có chút đáng thương run rẩy, đau lòng, kêu nhỏ: "Cha —— "

Hàn Văn Hạo đứng bên hồ, mặc cho máu tươi trên bả vai vẫn chảy xuống, lại lớn hạ mệnh lệnh: "Không có lệnh của Hàn Văn Hạo tôi! Tất cả mọi người không được khai hỏa! Bảo đảm con gái của tôi an toàn rời đi! !"

Bọn Hi Thần và Nhậm Phong, cùng bọn Mặc Nhã đang ẩn nấp trong bóng tối, tất cả không dám động, chỉ đành bình tĩnh nhìn Hàn Văn Hạo! !

Hàn Văn Hạo bình tĩnh đứng bên hồ, nhìn sâu kín nhìn mặt hồ, nghĩ tới con gái vẫn còn sống, trên mặt của hắn xẹt qua nụ cười an ủi, xẹt qua một chút đau lòng, nói: "Hi Văn —— Cảm ơn con, một mình trốn thoát —— Cảm ơn con —— Thật xin lỗi, cha không thể bảo vệ chu toàn, lúc nào cũng đến trễ một bước! Giống như lúc theo đuổi mẹ của con, sáu năm trước có rất nhiều thời gian, nhưng cũng trễ một bước, đây là chuyện tiếc nuối nhất trong đời của cha! Nhưng con hãy tin cha, cha yêu con và mẹ! Cha rất khát vọng, cùng mẹ và Hi Văn sống bên nhau! ! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, sau khi con nhìn thấy bất kỳ chuyện gì, cũng đừng sợ, cũng đừng đau lòng, càng không cần phải khổ sở, bởi vì trong cuộc đời của mỗi người, một mình đến, một mình đi, cuộc đời sau này, con phải ở bên cạnh chăm sóc mẹ, hai mẹ con nâng đỡ lẫn nhau, mẹ của con có chút yếu đuối, là một con heo thích khóc! Hãy chăm sóc cô ấy! Cha rất vui, các người đều có thể sống bình yên! Cha đã từng vì con và mẹ, mà cảm thấy kiêu ngạo và tự hào! Hi Văn! Nhắm mắt lại! Ngoan! Nhắm mắt lại! ! Đừng nhìn! !"

Hi Văn núp trong bụi cây rậm rạp, bịt chặt miệng, nước mắt lăn xuống, nhìn bả vai cha trúng đạn, máu tươi chảy xuống, huấn luyện viên nói, mặc kệ là thế nào, không thể để cho mình bị thương, bởi vì máu chảy khô sẽ chết! Cô bé đau lòng nhìn cha, nhớ lúc còn ở Pháp, mẹ nói với mình: "Hi Văn, mẹ nói cho con biết nhé, mặc dù cha của con thật đáng ghét, nhưng rất đẹp trai, rất đẹp trai nha! Vô cùng đẹp trai, thật ra thì tính tình cũng rất tốt! Thật ra con có một người cha rất đáng kiêu ngạo! Mặc dù mẹ rời xa hắn, nhưng trong lòng chưa từng trách hắn, bởi vì lúc mẹ lưu lạc ở đầu đường, hắn đem mẹ về nhà, mua bánh kem lớn cho mẹ, một người rất đẹp trai nha!"

Hi Văn khóc lên, nhìn máu trên vai cha vẫn chảy xuống, nhưng ánh mắt sáng rực, không bất kỳ khổ sở nào, trong lòng của cô bé đau xót, nhưng vẫn còn không nhìn được vạch bụi cỏ, khóc chạy tới phía cha, kêu to: "Cha ——"

Hàn Văn Hạo khiếp sợ, kích động xoay người một cái, nhìn con gái bị thương nhiều chỗ, bàn chân đầy máu chạy đến, hăn đau đớn kêu to: "Hi Văn —— Đừng chạy tới ——"

"Đoàng ——" Một tiếng súng phá vỡ bầu trời, vang lên, cuối cùng rơi vào khoảng không giữa hai cha con

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Đi Thôi

Rất nhiều xe hơi nhanh chóng chạy tới bên hồ, thẳng gấp bên hồ, Daniel và Hạ Tuyết từ trong xe nhào ra ngoài trước tiên, đập đá vụn bên hồ, trong ánh đèn lóe lên của xe cứu thương và xe cảnh sát, nhìn thấy con gái đầu tóc rối bời, trên trán rỉ máu, khóe miệng chảy máu, quần áo nhiều chỗ rách bươm ngồi trên xe lăn, đôi chân nhỏ sưng tấy đầy máu, đang meo mào khóc nhìn mẹ, Hạ Tuyết “oa” một tiếng, khóc rống lên, chạy như bay về phía con gái!

"Mẹ —— " Hi Văn cũng khóc, đẩy bánh xe phụ trên ghế, nhảy dựng lên, không để ý chân đau đớn, chạy như bay đến bên mẹ!

Hạ Tuyết thất thanh khóc rống, bổ nhào quỳ trước mặt của con gái, ôm lấy khuôn mặt con gái, nhìn vết thương trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, vết máu trên lỗ tai, cô đau lòng ôm chặt con gái, kêu to: "Trời ơi, tại sao những người này có thể xuống tay được, đây là một đứa bé mới có mấy tuổi thôi! Hi Văn đáng thương của mẹ, con chịu khổ, thật xin lỗi, là mẹ không bảo vệ con tốt, thật xin lỗi!"

Hi Văn khóc ôm chặt cổ của mẹ, rơi lệ ủy khuất nói: "Mẹ, con rất nhớ mẹ —— "

"Mẹ cũng rất nhớ con! ! Mẹ nhớ con muốn phát điên rồi! ! Cảm ơn trời đất, con còn sống!" Hạ Tuyết lại ôm chặt con gái, thất thanh khóc rống lên.

Hi Văn vừa khóc, vừa nhìn thấy PA-PA cũng nhanh chóng đi tới, cô bé đau lòng, chạy tới bên PA-PA, nhào vào trong ngực PA-PA, meo mào

khóc, kêu to: "PA-PA, con rất nhớ người! Hôm qua con bị nhốt trong căn phòng nhỏ, căn phòng đó rất tối rất tối! Con rất sợ !"

Daniel cũng đau lòng ôm chặt Hi Văn, hai mắt đỏ thắm vùi đầu, hôn nhẹ trên cổ con gái, trong lòng xúc động dạt dào nhưng vẫn cố đè nén, chỉ ôm lấy con gái, hưởng thụ một chút hơi thở ấm áp của cô bé từ lúc nhỏ đã lớn lên trong vòng tay của mình, quý trọng sinh mệnh nho nhỏ, mang đến cho mình vô vàng cảm động, hân hỷ mỉm cười, nghẹn ngào nói: "Hi Văn —— Làm tốt lắm! Làm tốt lắm! con là công chúa nhỏ kiêu ngạo nhất trong lòng PA-PA. Cảm ơn con, còn sống, cảm ơn con —— "

Hi Văn mếu miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào trên bả vai PA-PA, nước mắt lăn xuống, Hạ Tuyết cũng đi tới, quỳ tới con gái trước mặt, một nhà ba người rúc vào nhau thật chặt.

Nơi xa, trong một chiếc xe Roll Royce màu bạc, một đàn ông lạnh lùng, ngồi trên ghế, hai tròng mắt như con báo nhỏ, phát ra ánh sáng lạnh lùng, nhìn ngoài cửa sổ, một nhà ba người rúc vào nhau thật chặt, nhìn người nhà của mình lục tục bước xuống xe, cũng kích động chạy tới phía trước, hân hỷ, quay đầu nhìn phía trước, sâu kín mở miệng: "Lái xe —— "

"Tổng Tài —— Tôi thật sự không thể hiểu —— Lúc này, không phải là thời điểm một nhà các người đoàn tụ sao?" Tả An Na nghẹn ngào nhìn Hàn Văn Hạo một mình tịch mịch, ngồi bên cạnh xe, chịu đựng vết thương bị trúng đạn, xác định người mẹ ôm con gái đi qua, muốn rời khỏi —— cô đau lòng!

Hàn Văn Hạo quay đầu, nhìn phía trước đường, tĩnh mịch xa xăm, nhưng cũng không có một bóng người, nhiều năm qua, đã quen một mình chịu đựng tất cả, gánh vác tất cả, chưa bao giờ lộ ra một chút mệt mỏi với người nhà, càng không thể ở trước mặt người nhà, để lộ ra vết thương và đau đớn —— Hân hỷ nháy mắt nhìn chăm chăm phía trước, biết người nhà đang tụm chung một chỗ, vui sướng vô cùng, hân hỷ nháy mắt nói: "Đi thôi —— "

"Tổng Tài —— " Tả An Na vẫn không thôi nhìn Hạ Tuyết và Daniel ôm nhau, trong lòng của cô biết, Tổng Tài yêu thương Hạ Tuyết biết bao nhiêu, sáu năm trước đã rất yêu, rất yêu —— Cô cắn chặt răng, nắm chặt méo váy trên đầu gối, mấy giây rồi rầm, mới cảm thán nói với tài xế: "Lái xe — đưa Tổng Tài đến bệnh viện —— "

Xe chậm rãi chạy thẳng về phía trước.

Người Nhà họ Hàn mới tìm được Hi Văn, trong vui sướng, phục hồi tinh thần, Trang Nguyệt Minh vội vã nhìn bọn Nhậm Phong, Hứa Mặc, Hạo Vũ, Mặc Nhã đi tới, lo lắng hỏi: "Văn Hạo đâu? Không phải nói hãn an toàn sao? Sao lại không thấy người?"

Bốn người không lên tiếng, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết vẫn còn đắm chìm trong sự kích động khi tìm được con gái, nhìn lại người Nhà họ Hàn đang quan tâm, chỉ đành phải ứng phó đáp lời: "Sau khi hãn cứu được Tôn tiểu thư, có chuyện quan trọng cần xử lý, nên đi trước rồi —— "

Ánh mắt của Hi Văn lập tức trừng to, phồng má, nhớ lúc nãy cha và mình đã tránh được rừng mưa đạn, sau khi an toàn, cha đau lòng ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nói: "Hi Văn, hứa cha một chuyện, đừng nói với bất cứ ai, cha bị thương, bởi vì ông bà nội, các chú và mẹ sẽ lo lắng, biết không? Nghe lời —— Nghe lời —— "

Miệng của cô bé mếu máo, nước mắt to bằng hạt đậu tràn ra hốc mắt, một lúc lâu, mới chậm rãi rơi xuống.

"Người này cũng thiệt là!" Hạ Tuyết không nhịn được thất vọng trong lòng, ôm lấy con gái tức giận nói: "Như thế nào đi nữa, đến cứu con gái xong, thì phải cùng con gái về chứ, có công việc nào, quan trọng hơn so với con gái?"

Bốn người Nhậm Phong Hứa Mặc, Hạo Vũ, Mặc Nhã cũng không dám lên tiếng, chỉ nhìn Hạ Tuyết.

Hi Văn cũng mím chặt môi, đôi mắt to trong suốt nhìn chăm chăm nhìn mẹ, rất nhiều, rất nhiều lời, nuốt trong cổ họng, không thể lên tiếng.

"Không có gì! Không có gì! Mẹ đi cùng con, chúng ta đi thôi —— "

Tâm tình Hạ Tuyết lại kích động ôm lấy con gái, đứng dậy, cùng người nhà họ Hàn đi về phía trước.

Daniel và Hạ Tuyết cùng với Hi Văn ngồi vào xe cứu thương, đến bệnh viện trước để tiến hành băng bó thân thể, ở bên trong xe, Hạ Tuyết vẫn đau lòng ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, xem xem cô bé rốt cuộc có bị thương không, nhưng Hi Văn từ lúc lên xe, vẫn có chút lo lắng trái nghĩ, phải lo, lâu lâu, tâm tình kích động, muốn nói với mẹ, nhưng lời đến khóe miệng, lại nuốt xuống, không dám nói ra, chỉ cúi đầu.

Lúc xe lắc lư chạy về phía trước, Daniel hơi cúi thấp, nghiêng cứu vể mặt lo lắng của cô bé, liền mỉm cười nói: "Hi Văn —— Nói cho PAPA biết, có phải con có tâm sự gì hay không? Nói với PA-PA đi —— Trẻ con không thể giấu tâm sự, như vậy sẽ không lớn được nha"

Hi Văn khẽ cắn môi, đôi mắt to sáng, có chút vội vàng nhìn Daniel.

Hạ Tuyết cũng ngạc nhiên nhìn vẻ mặt của Hi Văn, có chút lo lắng hỏi: "Bảo bối, con đừng hù dọa mẹ, có chuyện con nói ra xem, xảy ra chuyện gì? Ngoan, nói cho mẹ nghe ——"

Khuôn mặt Hi Văn vẫn tiều tụy, đầu tiên là liếc mắt nhìn mẹ, rồi lại nhìn PAPA làm bạn ở bên cạnh mẹ, cô bé suy nghĩ một chút, nước mắt lăn xuống, nhưng vẫn lắc đầu nói: "Không có —— Không có —— Chuyện gì —— "

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 519: Vết Thương

Trác Bách Quân lạnh lùng nhìn người cha nuôi đã dạy dỗ mình nhiều năm qua, sau khi Hàn Văn Hạo được cứu đi, Yamamoto Ichirou mổ bụng chết trước màn hình, để lại rất nhiều tài sản và thi thể của ông ta, ánh mắt hằn xốc xếch, nhấp nháy, nhớ lại thi thể của mẹ lúc chết trước mặt mình, lúc ấy hằn sợ hãi khóc rống lên, sau lưng có một người điên cuồng nhào tới, quỳ gối trước mặt mẹ, khóc lóc nước mắt nói: "Văn Giai, anh tới chậm, tại sao em muốn lần trốn anh? Tại sao? Không yêu nhau được, nhưng anh cũng có thể chăm sóc cho em!"

Trác Bách Quân đột nhiên cúi đầu, không đành lòng nhìn cha nuôi, lại nhớ lại nhiều năm qua, ông ta bí mật dạy tất cả mọi thứ cho mình, cho mình hưởng thụ vinh hoa phú quý mà người khác không thể hưởng thụ, phải có thân phận vô cùng tôn quý, tài sản mấy đời cũng đếm không hết, chỉ có một yêu cầu với mình, vì người mẹ đã chết phải trả thù người Nhà họ Hàn! Đôi mắt hằn nhấp nháy, hai tay run rẩy nắm chặt quả đấm, nhớ tới cha nuôi vì giúp mình che giấu thân phận, tạo ra chứng cứ giả, hy sinh bản thân và rất nhiều anh em, hằn đột nhiên điên cuồng ôm lấy máy vi tính, đập mạnh xuống đất! !

Rầm rầm rầm — rất nhiều tia lửa điện tóe ra khắp nơi, phát ra tiếng chi chi vang dội.

Trầm Ngọc Lộ nghe được âm thanh, đi tới, nhìn Trác Bách Quân ngồi xồm trên mặt đất, ôm chặt trán, khổ sở co quắp, nước mắt cố nén nhưng vẫn có thể cảm nhận được nước mắt từng viên nhỏ xuống, trong lòng cô ta đau nhói, im lặng tiến lên, đưa hai tay, ôm bả vai của hằn, hai mắt phát ra

ánh sáng kiên định, nói: "Chúng ta nhất định sẽ báo thù cho chủ nhân! ! Nhất định sẽ đem người Nhà họ Hàn, giết sạch sẽ! !"

Trác Bách Quân không lên tiếng, thân thể run rẩy, quỳ xuống, đầu cúi xuống đất, rơi lệ vái lạy cha nuôi!

Trầm Ngọc Lộ cũng cúi đầu, hai mắt đỏ thắm!

Trán của Trác Bách Quân đập xuống đất, hai mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo, nói: "Cha —— Con nhất định sẽ thay cha báo thù! ! Hủy diệt Nhà họ Hàn và gia tộc Daniel, báo thù cho cha! !"

Trầm Ngọc Lộ cũng cắn răng nghiến lợi nói: "Hủy diệt one-king, phá hủy Hạ Tuyết, từng bước từng bước hủy diệt bọn họ! !"

Bệnh viện!

Người nhà họ Hàn bên trong, bên ngoài đang bận rộn kiểm tra vết thương của Hi Văn, lúc bác sĩ xác định Hi Văn ngoại trừ bị thương ngoài da, cũng không có bị thương bên trong thì mọi người vừa yên tâm, vừa cảm thán, rồi rít than thở Hi Văn thông minh, dũng cảm, Hàn Văn Vũ không nhìn được ngồi xuống giường đã trải khăn tuyết trắng trong phòng bệnh, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Văn đã rửa sạch sẽ, cảm động nói: "Chú thật sự cảm thấy Hi Văn quá lợi hại, Hi Văn một mình biết chạy trốn người xấu, còn một mình chạy lâu ở nơi hoang dã, bị răn cản, còn biết xử lý, thật làm cho người ta sợ hãi quá đi ——"

Hi Văn lập tức ngược khuôn mặt tươi cười có chút mệt mỏi, lại khôi phục bản tính kiêu ngạo nói: "Dĩ nhiên! Lúc con tham gia huấn luyện dã ngoại, con được điểm cao nhất a, còn là ông nội Tổng Thống tự mình đến trao thưởng cho con, PA-PA tự mình thiết kế hạng mục huấn luyện cho con!"

Mọi người cùng cảm động nhìn Daniel.

Daniel chỉ khẽ mỉm cười.

Hàn Trung Trí lại tán thưởng nói: "Daniel là một người cha tốt! Yêu cũng không cứng chịu! ! Nếu không phải có hẳn huấn luyện Hi Văn nhiều năm, Hi Văn cũng sẽ không có kinh nghiệm và thành tích như vậy!"

Lam Anh lập tức nhướn mày nói: "Dĩ nhiên! Con trai của tôi mà !"

"Hạ Tuyết! Cô chọn lựa một người đàn ông tốt a!" Hàn Văn Vũ đột nhiên cười nói.

Hạ Tuyết nghe xong, trải qua tai nạn này, lại không nhìn được ngẩng đầu, nhìn sắc mặt của Daniel hơi tiêu tụy, mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu xám tro, dịu dàng đứng bên cạnh mình, tay nhẹ đỡ trên bờ vai, cô không nhìn được vươn tay, đặt nhẹ trên mu bàn tay Daniel, dịu dàng nói: "Cám ơn anh, lúc trước con bé đi huấn luyện, em còn sợ nó quá khổ —— Nhưng lại phát hiện, anh dạy dỗ như thế con bé sẽ trưởng thành ——"

Daniel dịu dàng cười khẽ, lại vươn tay nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Văn, nói: "Thật ra thì đây là bản lĩnh của Hi Văn —— Con bé thông minh, mọi thành tựu, đều nhờ con bé có một người cha rất tuyệt! ! Cái này là di truyền dòng máu kiêu ngạo của cha!"

Hi Văn vừa muốn cuối đầu, Hạ Tuyết liền tức giận nói: "Còn cha của con đây, đã tới bệnh viện lâu như vậy, công việc gì đó chắc cũng xử lý xong rồi chứ ? Tại sao chưa thấy xuất hiện? Thật không cần con gái sao?"

"Ai nha, cô đừng tức giận!" Hàn Văn Vũ mỉm cười đi lại gần Hạ Tuyết, vòng chặt bả vai của cô nói: "Cô cũng biết anh của tôi! Từ trước đến giờ thời gian rất quý báu! Có thể là có chuyện gì gấp!"

"Chuyện gấp cũng không thể lúc này đi a!" Hạ Tuyết tức giận quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ phòng bệnh, bầu trời đã bắt đầu tối, hoàng hôn đã tắt, người này đi đâu?

Tại một phòng cấp cứu khác!

Hàn Văn Hạo mặt lạnh ngồi trên giường bệnh, nhìn bác sĩ và y tá lấy ra dao giải phẫu, đi tới trước mặt của mình, mang khẩu trang, mặt nghiêm túc hỏi: "Hàn Tổng Tài, ngài thật không cần tiêm thuốc mê sao?"

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nói: "Không cần ——"

Nước mắt Tả An Na lăn xuống, nhìn Hàn Văn Hạo, biết hẳn còn có chuyện quan trọng phải thu xếp, tuy là cái tay kia phê duyệt tài liệu, bác sĩ và y tá nghe xong, liền bắt đầu giờ dao phẫu thuật, hướng miệng vết thương bị đạn bắn, cắt xuống thật sâu, ngay sau đó máu tươi chảy xuống, khối thịt hở ra, y tá có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo ——

Nhưng sắc mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, không lên tiếng, dưới đèn phòng phẫu thuật, trên trán rịn ra mồ hôi.

Tả An Na bưng chặt miệng, mặc cho nước mắt lăn xuống, nhìn Hàn Văn Hạo mặt lạnh chịu đựng đau đớn kinh khủng, cũng chỉ hơi thở dốc, không lên tiếng, khi y tá cầm cái kìm, đưa tới trong tay bác sĩ, bác sĩ hơi nhìn hẳn một cái, cầm lên kìm, cắm vào trong khối thịt, gấp đầu đạn kia ra, con người tà mị của hắn cũng chỉ nóng lên, đôi môi mím chặt!

Bác sĩ và y tá, đều nhìn như vậy cũng có chút lo lắng.

Tả An Na không đành lòng nhìn, chỉ cúi đầu, mặc cho nước mắt lăn xuống.

Lúc này, mọi thứ cũng trở nên im lặng, không tiếng động, giống như người đàn ông này, nhiều năm qua gánh vác tất cả, không khí như lắng đọng! Mặc cho thế giới kia vui vẻ, mà bản thân cô độc, mặc dù trong lòng của hắn, vô cùng nhớ thương một người phụ nữ, trong hai ngày, mắt nhìn thấy cô tiều tụy khóc ròng, nhưng vẫn cắn chặt răng, không đến gần cô, bởi vì hắn hiểu rõ, con gái là tất cả hạnh phúc của cô.

Sáng sớm! Con chim nhỏ trên cành cây thì thầm hát! Xem ra, mùa đông vẫn chưa tới, cho nên vẫn còn một chút âm thanh vui vẻ.

Bên trong phòng bệnh, cô bé Hi Văn nặng nề mệt mỏi, nằm trên chiếc giường nhỏ trắng như tuyết, hai bên mặt, dán mấy miếng băng keo, giống như con heo con ục ục ngủ, thật đáng yêu.

Hạ Tuyết một đêm không ngủ, ngồi bên giường bệnh, cười ngọt ngào nắm tay của con gái, cảm thấy giờ khắc này, thật sự rất hạnh phúc, thật hạnh phúc, hốc mắt cô không khỏi đỏ lên, nước mắt lại lăn xuống, cô vội vã lau sạch, thở dài một hơi, đuổi cái lưng mệt mỏi, mỉm cười đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn ngoài phòng bệnh VIP, khắp nơi đều là tòa nhà building, đắm chìm trong sương mù dày đặc, vẫn chưa tan đi, nhưng vì —— có chút mệnh mang, như ẩn như hiện, làm động lòng người.

Cô thỏa mãn cười nhỏ, liền đi vào phòng tắm, sau khi rửa mặt, quần tóc lên, cầm chiếc vòng buộc lại, nhìn toàn thân mình trong kính, áo thể thao màu trắng, quần jean màu xanh dương, khuôn mặt mát mẻ tự nhiên, cô đột nhiên cảm thán, thì ra hạnh phúc có thể đơn giản như vậy, cô không suy nghĩ nhiều, muốn trở lại bên người con gái, ôm cô bé cùng nhau ngủ, nhưng đang đi ra phòng tắm thì nhìn thấy một bóng lưng cao lớn, canh giữ bên cạnh con gái, hân vờn tay cánh tay thon dài, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của con gái.

Sắc mặt của cô tối sầm lại, nhìn cái bóng lưng kia, lạnh lùng nói: "Anh còn biết tới thăm con gái à?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 520: Quyết Định Của Cô

Hàn Văn Hạo không để ý đến cô, chỉ nắm bàn tay nhỏ bé của con gái, vuốt nhẹ ngón tay nhỏ bé của cô, nhìn khuôn mặt mềm mại nhỏ bé của con gái, dán mấy miếng băng keo giống con heo nhỏ, có chút đáng yêu, trên khuôn mặt kiên nghị của hắn, xẹt qua nụ cười dịu dàng.

Hạ Tuyết tức giận đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, nhìn hắn mặc âu phục màu đen phẳng phiu, áo sơ mi màu đen, lồng ngực lộ ra, bên vạt áo trái có cài một đóa hoa tơ tằm màu trắng, làm cho hắn càng vô cùng đẹp trai, cô lại “a” một tiếng, cười lạnh nhìn hắn nói: "Xem ra cái người này toàn thân phẳng phiu, là về nhà tắm rửa xong, ngủ cho tinh thần sung mãn mới tới đây thăm con gái a! Thật sự rất đẹp trai a! Anh không có lương tâm sao? Con gái vừa mới được cứu, anh cứ như vậy bỏ đi! Hơn nữa con bé vào bệnh viện, làm kiểm tra, anh cũng không tới nhìn một chút! Không đến thì thôi, thậm chí điện thoại cũng không gọi! ! Con gái vẫn hỏi cha đi đâu —— Tôi thật sự quá thất vọng với anh rồi!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, sắc mặt vẫn bình tĩnh, vuốt nhẹ ngón tay út con gái.

"Nói chuyện với anh đó!" Hạ Tuyết vươn tay, kéo cánh tay của hắn, lại nghe được mùi thuốc, cô lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo hỏi: "Anh làm sao vậy? Trên người nồng mùi thuốc như vậy ?"

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo chậm rãi quay đầu, nhìn Hạ Tuyết buộc tóc đuôi ngựa thật cao, trán nhẵn bóng, đôi mắt to hoạt bát, cho dù tức giận đi nữa, lúc nhìn người ta vẫn lóe ra màu sắc hoạt bát, hắn nặng nề thở dốc một hơi,

hơi xoay người, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô còn có thể nghe thấy mùi vị trên người đàn ông sao?"

"Anh có ý gì?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, không khách khí hỏi.

Hàn Văn Hạo đặt nhẹ tay nhỏ bé của con gái xuống, cúi người, nhẹ cử động, kéo chân đỡ cho con gái, mới chậm rãi nói: "Tôi cho là cô ngu ngốc, không phát hiện ra chuyện gì!"

"Đừng cảm thấy anh IQ 180 thì có gì đặc biệt hơn người! Có gì đặc biệt hơn người hả ? Cứu con gái, rồi một mình đi trước! ! Anh thông minh cái quái gì hả! Anh là heo sao!" Hạ Tuyết ngẩng mặt lên, không chút khách khí nhìn hằm nói!

Hàn Văn Hạo quay đầu, thái độ có chút bề trên nhìn Hạ Tuyết nói: "Đừng sỉ nhục loại động vật này! Trước kia, tôi cảm thấy heo và cô vẫn vô cùng xứng, nhưng cô ngốc đến không bằng heo nữa!"

"Anh ——" Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, vươn tay, giận đến phát run, chỉ vào tên đàn ông đê tiện nói: "Bây giờ anh mới đến đây nhìn con gái, còn có rảnh rồi suy nghĩ mắng tôi như vậy?"

"Nếu không, cô muốn tôi thế nào? Có muốn tôi ôm con bé cùng ngủ hay không, biểu hiện tình thương vĩ đại của người cha! ?" Hàn Văn Hạo thờ ơ nhìn Hạ Tuyết nói.

"Anh cút đi! ! Anh cút cho tôi! Tôi quá thất vọng với anh rồi!" Hạ Tuyết muốn đẩy Hàn Văn Hạo đi ra ngoài, nhưng Hàn Văn Hạo lại giằng cựa nhìn Hạ Tuyết cười nói: "Tại sao tôi phải cút! Con gái tôi cũng có phần đấy! Tôi không giống cô, phát hiện con gái mất tích, khóc lóc thảm thương đấy! Nhìn giống thứ gì? Không một chút tỉnh táo! !"

"Anh lợi hại! Trong lòng tàn nhẫn được chưa? Hiện tại con gái không có gì, cũng biết phải tới thăm nó sao? Ghê tởm! Làm chuyện tiện nghi!" Hạ

Tuyết giận đến thần trí mơ hồ.

Hàn Văn Hạo nghe giọng điệu Hạ Tuyết như vậy, tò mò cười cười, nói: "Nghe cô tức giận như vậy, xem ra là rất trông ngóng tôi xuất hiện chứ?"

"Tôi —— Tôi —— Tôi nào có?" Hạ Tuyết cứng miệng nói!

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, có chút hả hê cười nói: "Thế nào? Là trông ngóng tôi sao?"

"Cút! Ai trông ngóng anh ! Tôi chỉ nói con gái chịu tổn thương lớn như vậy, dù như thế nào đi nữa, anh cũng nên xuất hiện một chút ! ? Con gái cũng muốn gặp anh a!" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, tức giận đến run rẩy.

"Cô thì sao? Cô nghĩ có muốn gặp tôi hay không?" Hàn Văn Hạo đột nhiên nhìn Hạ Tuyết, trong ánh mắt đã hiện lên một chút trêu chọc.

"Tôi —— Tôi —— Tại sao tôi muốn gặp anh ? Tôi gặp anh để làm gì?" Hạ Tuyết chớp mắt một cái, lại nhìn khuôn mặt đẹp trai và đôi mắt nóng, lại chớp mắt một cái nữa, lại ngửi thấy trên người hân thoảng tới mùi thuốc, cô nghiêm nghị nhìn hăn nói: "Anh nói cho tôi biết! Có phải anh bị thương hay không? Tại sao mùi thuốc nặng như vậy?"

"Tôi nói rồi!" Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn Hạ Tuyết, nói: "Không chịu ở bên tôi, đòi chia tay với tôi, lại ngửi mùi vị trên người tôi ? Thế nào? Sợ tôi và cô gái khác ở chung một chỗ, muốn kiểm tra mùi nước hoa sao ?"

"Phi! ! Ai thềm kiểm tra mùi nước hoa của anh ! Đối loại đàn ông như anh! Kiểm tra có cái gì tốt! Tôi một chút cũng không cần, bây giờ tôi quay phim xong, sang năm, tôi và Hi Văn trở về Pháp, không quay lại nữa!" Hạ Tuyết lập tức xoay người, vừa muốn ngồi bên cạnh con gái, nhìn con gái một chút, lại cảm giác cánh tay bị người dùng lực kéo ra, cả người cô bị xoay lại, lập tức tiếp xúc hai tròng mắt hơi nghi ngờ và không tin của Hàn Văn Hạo, cô bình tĩnh nhìn hăn!

"Cô nói cái gì?" Hàn Văn Hạo nhìn cô hỏi.

Hạ Tuyết bình tĩnh nhìn Hàn Văn Hạo, chăm chú trả lời hắn nói: "Tôi —— quay xong bộ phim “Trà Hoa Nữ” và “Song Thành Ký”, sẽ cùng Hi Văn trở về Pháp sống, sẽ không trở lại nữa!"

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, nhìn cô.

sắc mặt Hạ Tuyết bình tĩnh suy nghĩ một chút, mới xoay người, nhìn con gái thoải mái nằm trên giường, cô xúc động nói: "Trải qua tai nạn này, làm cho tôi hiểu rõ, không có chuyện gì quan trọng hơn so với bình an và hạnh phúc của con gái! Về sau tôi sẽ lấy cuộc sống của nó làm trọng yếu! Mặc kệ đi đâu, chúng tôi cũng không tách ra nữa! Tôi muốn cùng nó, trải qua cuộc sống bình yên, vậy là đủ rồi!"

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn cô gái này, trong ánh mắt xẹt qua một tia xốc xếch!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 521: Số 1217 (Thượng)

Đêm khuya.

Ánh sao hôm, vẫn lóe sáng, nhưng có chút mờ đi.

Một chiếc xe Rolls-Royce màu bạc chậm rãi dừng trước toà nhà 100 tầng, trong màn đêm Hàn Văn Hạo đi ra khỏi xe, bình tĩnh đạp bậc thang, đi tới thang máy tư nhân nơi đại sảnh, nhìn chín con số trên bức tường thang máy, màu đỏ lóe sáng, ánh mắt hấn dừng lại trên 9 con số thật lâu, rồi cuộc nhấn 1 —— 2 —— 1 —— 7 ——

Thang máy “toanh” một tiếng, mở ra.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh đi vào thang máy, im lặng nhấn nút đóng cửa, thang máy chậm rãi lên cao, không gian không ngừng bay lên, thân thể Hàn Văn Hạo cũng không ngừng bay lên, thế nhưng hấn lại im lặng nhìn chăm chăm cửa thang máy, nhớ đến lời của Hạ Tuyết: "Trải qua tai nạn này, làm cho tôi hiểu rõ, không có chuyện gì quan trọng hơn so với bình an và hạnh phúc của con gái! Về sau tôi sẽ lấy cuộc sống của nó làm trọng yếu! Mặc kệ đi đâu, chúng tôi cũng không tách ra nữa! Tôi muốn cùng nó, trải qua cuộc sống bình yên, vậy là đủ rồi!"

Hấn nghĩ những lời này, thấy cửa thang máy chậm rãi mở ra, hấn im lặng đi ra thang máy, đi vào phòng khách, nhìn ánh đèn màu xanh lam lóe sáng trong phòng khách, nhiều năm qua, làm bạn với mình, chỉ có ánh đèn màu xanh lam này, hấn trầm mặc đi qua phòng khách, vừa lên cầu thang, vừa cởi cúc áo tây trang, đi vào phòng, đi tới trước kính toàn thân, chậm rãi cần

thận, hơi nhúu mày, cời âu phục ra, để tránh lòi kéo quá lớn động tới vết thương.

Ném âu phục bên cạnh ghế dựa, hẩn chậm rãi xoay người, nửa nằm bên giường mình, rót cuộc hơi mệt mỏi vươn tay, đặt nhẹ trên trán, hai mắt nhắm lại.

Trong đầu lại lần quần lời nói của Hạ Tuyết: "Tôi —— quay xong bộ phim “Trà Hoa Nữ” và “Song Thành Ký”, sẽ cùng Hi Văn trở về Pháp sống, sẽ không trở lại nữa!"

Hàn Văn Hạo đột nhiên mở hai mắt, nhìn bàn đọc sách và phía sau giá sách đối diện trước giường, im lặng để rất nhiều, rất nhiều tài liệu, lồng ngực của hẩn hơi phập phồng, sâu kín từ trong túi quần móc điện thoại di động, theo ánh sáng màn hình điện thoại di động, mở phone book, ngón cái không ngừng di động trước màn hình, nhìn mã số điện thoại của mọi người trên màn hình điện thoại của mình, lướt đi lên, rót cuộc lướt đến số điện thoại của Hạ Tuyết ——

Hẩn nhàn nhạt nhìn chăm chăm mã số điện thoại này, còn có hình Hạ Tuyết tay đang cầm chiếc cúp, trong hình cô, cười rạng rỡ như vậy, tự hào như vậy, hẩn im lặng nhìn cô, dường như thời gian dừng lại, không còn có lý do gì để tiến đến, nhưng cuộc đời đã mất đi tình yêu, không ngừng đau lòng tưởng nhớ —— hai tròng mắt hẩn chợt lóe lên, muốn tắt điện thoại di động, nhưng ngón cái không cẩn thận đè xuống dưới, lại bấm điện thoại Hạ Tuyết, hẩn ngừng trọng!

Chuông điện thoại di động du dương vang lên.

Hàn Văn Hạo im lặng nhìn màn hình màu lam.

"Alô ——" Một giọng nói ngọt ngào, từ đâu kia truyền tới.

Hắn nhướng mày, nhưng vẫn cầm điện thoại di động, im lặng nhìn bàn đọc sách và chiếc đèn bàn nhỏ màu đen, ừm một tiếng.

Hạ Tuyết đứng ở trong phòng bếp, làm một chút thức ăn, lại nghe điện thoại của Hàn Văn Hạo, ngạc nhiên hỏi: "Lúc này mới chịu gọi điện thoại cho tôi sao? Anh còn chưa ngủ à? 10 giờ không phải anh về công ty rồi sao? Bây giờ đã ba giờ sáng! Thật sự chăm chỉ vậy ? Không muốn sống nữa sao ?"

Hàn Văn Hạo cảm giác vết thương mình có chút đau, làm cho sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, hơi ho khan một tiếng, trầm giọng nói: "Cô hỏi nhiều như vậy, tôi trả lời cái nào ?"

Hạ Tuyết tức giận nói: "Tùy tiện trả lời thôi!"

"Cô đang làm gì hả? Không phải lười biếng chứ? Không chăm sóc tốt cho con gái của tôi, tôi không tha cho cô !" Hàn Văn Hạo cũng không có khách khí nói.

"Chậc! Tôi đang làm thức ăn!" Hạ Tuyết cầm điện thoại nghe, vừa nghe điện thoại, vừa cắt dưa xanh, nói: "Lúc này Hi Văn tỉnh lại, nói muốn ngày mai ăn cơm rong biển, tôi làm cho nó, tôi làm, con bé rất thích ăn ——"

Hàn Văn Hạo nghe tiếng Hạ Tuyết cắt rau, trên mặt hơi giãn ra, nói: "Làm nhiều một chút, ngày mai tôi ăn điểm tâm với nó !"

Hạ Tuyết đột nhiên cười một tiếng, vừa cắt dưa xanh, vừa nói: "Tôi nhớ anh cũng thích tôi làm món rau trộn, sáu năm trước, rõ ràng anh thích ăn, nhưng bộ dạng lại như không cần ! Giả vờ như không thích!"

"Cô thích tự mình đa tình!" Hàn Văn Hạo nói.

Hạ Tuyết không lên tiếng, vẫn cắt dưa xanh, hỏi: "Ngày mai còn muốn ăn gì? Tôi làm cho anh ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, cầm điện thoại di động, vẫn nghe âm thanh cắt thức ăn ——

Hạ Tuyết chăm chú cắt hết dưa xanh, lại xắt sợi cà rốt, cô trời sinh là người thuộc về phòng bếp, rất thích nấu ăn, cô một chút nhìn món hầm cách thủy, một chút lại điều chỉnh thời gian nấu bữa điểm tâm, lại bắt đầu cắt sợi củ cải.

"Thật —— Phải về Pháp sao?" Hàn Văn Hạo đột nhiên im lặng hỏi.

"Ừ ——" Hạ Tuyết không do dự trả lời hần nói: "Không có gì, để tôi có thể lưu luyến nữa"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cảm thấy vết thương đau nhói, hần nhướn mày, vươn tay đặt nhẹ lên vết thương, hai mắt nhắm lại, thở nhẹ, nói: "Đúng vậy a —— Trải qua tai nạn này, Hạ Tuyết cô thông minh hơn. Biết sống bên cạnh Hàn Văn Hạo tôi, cỡ nào là chuyện nguy hiểm và đáng sợ, cho nên cô muốn đi. Đi đi, đi càng xa càng tốt, an toàn là tốt rồi ——"

Hạ Tuyết đột nhiên dừng lại động tác trong tay, ngẩng đầu lên, nhìn mình bao muối vừa mua lúc nãy, còn chưa mở ra ——

Hàn Văn Hạo cắn răng, hai tròng mắt mãnh liệt lóe sáng, nói: "Đây là nguyên nhân tôi không khát vọng tình yêu! Phụ nữ đến gần tôi, càng không ngừng bị thương, bao gồm cả Dạ Thiên Thiên!"

Hạ Tuyết vẫn không lên tiếng, chăm chú cắt lấy sợi củ cải, nhưng bởi vì cắt quá nhanh, lưỡi dao cắt trúng ngón tay nhỏ bé, cô “a” một tiếng.

Hàn Văn Hạo lắng nghe tiếng kêu này, hỏi: "Chuyện gì vậy ?"

"Tôi cắt trúng tay!" Hạ Tuyết để đầu ngón tay, ngậm trong miệng.

"Đáng đời!" Hàn Văn Hạo trực tiếp mắng!

Sắc mặt của Hạ Tuyết trầm xuống, nói ngay: "Nếu anh không còn gì để nói, vậy tôi cúp điện thoại! Tôi không có thời gian nghe anh nói nhảm!"

Hàn Văn Hạo cúp điện thoại, thân thể ngã xuống, tựa vào bên giường, hai mắt nhắm lại!

Hạ Tuyết nắm điện thoại, nhìn ngôi sao hôm ngoài cửa sổ, nghĩ tới câu nói của Hàn Văn Hạo cái kia câu: Đúng vậy a —— Trải qua tai nạn này, Hạ Tuyết cô thông minh hơn. Biết sống bên cạnh Hàn Văn Hạo tôi, cỡ nào là chuyện nguy hiểm và đáng sợ, cho nên cô muốn đi. Đi đi, đi càng xa càng tốt, an toàn là tốt rồi ——" Cô chậm rãi suy nghĩ những lời này, đột nhiên cúi đầu, vẫn chăm chú cắt lấy sợi củ cải, vừa cắt vừa tức giận, đặt con dao xuống, không nhịn được nói: "Kỳ quái! ! vừa rồi hắn nói gì, bây giờ mình không là cái gì cả! ! Ngồi trên xe, quẹo cua một cái, ngã bên cạnh hắn, còn đẩy mình ra! ! Tên dê tiện đáng chết! ! Không để cho người ta dễ chịu! ! Đồ điên! !"

Cô tức giận, cầm con dao lên, rầm rầm rầm cắt lấy rau!

sáng sớm hôm sau!

Hạ Tuyết vẫn bận đến sáng sớm hôm sau, cô bảo người giúp việc đi về nghỉ trước, cô một mình chăm sóc con gái, nhưng cô vừa đặt trên bàn cơm, món ăn mà Hàn Văn Hạo thích ăn sáu năm trước, vừa nhìn về phía khoảng không, một chút ánh nắng ban mai chiếu lên cửa phòng, nhưng vẫn không nghe tiếng bước chân người tiến vào.

Hi Văn vừa cầm cái muỗng, múc cháo, vừa nhìn mẹ, ngạc nhiên hỏi: "Mẹ, mẹ đang nhìn cái gì vậy?"

Sắc mặt của Hạ Tuyết có chút lạnh lùng, buông một đĩa dưa xanh ướp lạnh, có chút không vui nói: "Không có nhìn gì! ! Cha của con thật không phải thứ tốt, nói hay lắm, đến ăn điểm tâm với con, hiện tại cũng đã 9 giờ, còn không tới ! Thì không phải là thứ tốt mà! !"

Hi Văn cầm cái muỗng lớn, vừa múc, vừa trộn trộn nhìn mẹ, sau đó cất giọng trong vắt, nói: "Cha ngã bệnh ——"

"Hả?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn Hi Văn nói: "Có ý gì?"

"Cha ngã bệnh! Con đã gọi điện thoại cho hân, dường như hân đang sốt! Nhưng hân lại không chịu tiêm hay uống thuốc, đang nằm ở nhà chứ sao." Hi Văn cố ý cúi đầu, tiếp tục múc muỗng cháo ăn.

Hạ Tuyết trừng mắt, nhớ lại mùi thuốc ngày hôm qua trên người của hân, còn có chút ho khan, cô nhướn mày, có chút nghi ngờ nói: "Bị sốt sao?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 522: Số 1217 (Hạ)

Siêu thị!

Thật náo nhiệt!

Hạ Tuyết mặc một bộ quần áo thể thao dài màu xanh da trời, bên ngoài khoác áo khoác giản dị màu đen, mang túi xách màu đen, đeo mắt kính cực lớn, cúi đầu, đẩy xe, dọc theo khu rau dưa trong siêu thị, còn có khu thịt đông lạnh, đi từng khu, từng khu, chọn loại thịt tươi ngon, còn có nấm, tiếp tục chọn một ít trái cây chứa nhiều vitamin C, lấy đầy một giỏ, sau đó đi dọc theo siêu thị ra bên ngoài, đi tới tính tiền !

Nhưng khi cô xách theo hai túi đồ lớn đi ra cửa chính siêu thị thì phát hiện, bầu trời cuối mùa thu, lại bắt đầu ào ào mưa, mọi thứ xung quanh cũng mờ mịt, từng chiếc xe qua lại, ánh đèn trước xe chiếu sáng, cô không lên tiếng, vẫn xách theo hai túi đồ lớn, đội mưa chạy vào trong xe của mình, sau đó nổ máy cho xe chạy về phía trước, cô vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Hàn Văn Hạo.

Nhưng tiếng chuông chậm rãi vang, không có ai nhận.

Cô cầm tay lái, nhìn con đường phía trước, vì trời mưa quá lớn, mà mọi thứ có vẻ mờ mịt, có chút lo lắng nói: "Thật sự bị sốt à? Chuyện gì xảy ra? Điện thoại cũng không nhận! Cẩn thận chuyện kinh doanh vài tỷ của anh đó ! Hừ!"

Cô vừa nói xong, liền đạp chân ga, phóng xe đi mất!

Chiếc Lam Bác Kennedy dừng trước tòa nhà 100 tầng, Hạ Tuyết xách theo hai túi đồ nặng nề, đi ra khỏi xe, đội mưa, vọt vào tòa nhà, vừa phủi nước mưa trên người, vừa muốn nhấn chuông cửa, nhưng ngón tay dừng trên chuông cửa, nhớ đến Hàn Văn Hạo từng nói: mỗi năm khi mùa đông trên đường về nhà, phát hiện ngày đó vừa lúc là sinh nhật của người nào đó, liền thuận tiện sửa lại mật mã là sinh nhật của người đó ——

Cô khẽ cắn môi, cau mày suy nghĩ, có chút nghi ngờ mật mã khóa, nhấn 1217, cửa thang máy “toanh” một tiếng, mở ra, cô sững sốt nhìn không gian yên tĩnh, trái tim không khỏi ấm áp, trên mặt có chút dịu dàng, xách theo hai túi đồ to, đi vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại!

Hạ Tuyết xách túi đồ, đứng trong không gian rất quen thuộc, trái tim không khỏi bắt đầu rung động, nhớ lại hai người đã từng ở tại chỗ này, cuồng nhiệt hôn, mỗi nụ hôn của hần như muốn xé rách và xâm nhập vào người, mặt của cô không khỏi đỏ lên, suy nghĩ một chút, cuối cùng thang máy đã tới tầng 100, cửa mở ra, lập tức không khí tĩnh lặng đập vào mặt, cô không suy nghĩ nhiều, đi ra khỏi thang máy, bước vào phòng khách, nhìn ánh đèn màu xanh lam, đang lóe ra ánh sáng tịch mịch, người kia đâu rồi ?

Hạ Tuyết nghĩ nghĩ, liền xách theo hai túi đồ đi vào phòng bếp để xuống, cởi áo khoác ướt đầm ra, đi qua phòng khách, nhẹ nhàng đi lên cầu thang, đi tới trước cửa phòng Hàn Văn Hạo, nhẹ nhàng mở ra, lại nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi màu đen, quần tây màu đen, cũng không đắp chăn, cứ như vậy nằm trên giường, điện thoại di động ở bên cạnh hần, màn hình ánh sáng màu xanh dương, chấn động—— Nhìn từ xa hần giống như nằm yên ngủ, cũng cảm thấy bộ dáng hần thật giống như ngã bệnh.

Hần cũng ngã bệnh à? Hạ Tuyết nhướn mày, nhưng vẫn có chút lo lắng, nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhìn kỹ sắc mặt Hàn Văn Hạo thật có chút tái nhợt, trên trán còn rịn ra một ít mồ hôi, hơi thở có chút không thuận, cho nên lồng ngực nặng nề phập phồng, cổ áo mở ra, lộ ra da thịt màu đồng,

khiến sắc mặt của Hạ Tuyết có chút hồng, nhưng cô đi lại gần một chút, ngửi thấy trên người hần có mùi thuốc nồng nặc ——

Cô nhướn mày, ngày hôm qua lúc hỏi hần, cũng cảm giác hần đang cố ý tránh né cho qua chuyện, khẽ cắn môi, cẩn thận đi lại gần một chút nữa, mặt cúi gần thân thể Hàn Văn Hạo, phát hiện nơi lồng ngực của hần mùi thuốc càng đậm —— Chẳng lẽ cứu Hi Văn, đã xảy ra chuyện gì? Cô nhướn mày, cẩn thận nhìn thoáng qua Hàn Văn Hạo, hần vẫn trầm trầm ngủ, cô thở ra một hơi, chậm rãi vươn tay, duỗi tới trước cổ áo hần, cởi xuống cúc áo thứ nhất, lại cởi xuống cúc áo thứ hai ——

Một bàn tay to lập tức nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết giật mình, cư nhiên thấy Hàn Văn Hạo đã tỉnh ngủ, hai tròng mắt như con báo nhỏ đang lườm, vẻ mặt đỏ rực và nghi ngờ nhìn mình, sắc mặt của cô đỏ lên ——

"Cô làm gì đấy?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, có chút không khách khí hỏi, nhưng giọng nói có chút mệt mỏi.

"Tôi —— Tôi —— Tôi nghe Hi Văn nói anh bị sốt, nên tới xem xem anh chứ sao ——" Hạ Tuyết lập tức bỏ tay Hàn Văn Hạo, lại ngồi bên giường, vươn tay làm bộ như tự nhiên sờ lên trán của hần, cảm giác có một chút sốt nhẹ, liền ngạc nhiên nhìn hần, nói: "Kỳ quái, tại sao anh lại phát sốt vậy?"

"Tôi là người, có lúc cũng sẽ ngã bệnh đấy!" Hàn Văn Hạo vẫn nằm trên giường, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

"Xin lỗi, tôi hiếm có thời gian quan tâm đến anh!" Hạ Tuyết không vẫn để ý đến hần, lại đứng dậy, nhắc cái chăn bên cạnh hần, đắp lên trên người hần, vừa đắp chăn, vừa nói: "Nếu thân thể không thoải mái, tại sao ngủ cũng không đắp chăn? Đang suy nghĩ chuyện gì sao?"

"Ngược lại có một chút hiểu tôi!" Hàn Văn Hạo có chút giễu cợt nhìn cô.

Hạ Tuyết không nói gì, chỉ xoay người đi ra khỏi phòng.

"Cô muốn đi đâu ?" Hàn Văn Hạo theo bóng lưng của cô, hỏi.

Hạ Tuyết có chút nhàm chán quay đầu, nhìn hắn nói: "Lấy thuốc cho anh !"

"Đừng đến đây chạy loạn! Nhà của tôi rất sạch sẽ, tránh đạp dơ bẩn!" Hàn Văn Hạo nói xong, đột nhiên ho khan mấy tiếng.

Hừ! Hạ Tuyết xoay người, “phịch” một tiếng đóng chặt cửa!

Hàn Văn Hạo nằm trên giường, hai tròng mắt đã hiện lên thay đổi, xuất hiện vài tia vui sướng, cầm điện thoại di động, mới phát hiện lúc nãy ngủ say, công ty nhiều lần gọi điện thoại tới đây, hắn không nói gì, thuận tiện đem điện thoại di động tắt nguồn.

Cửa mở ra.

Hạ Tuyết đang cầm ly nước ấm, còn có thuốc kháng viêm, thuốc hạ sốt đi vào.

"Cô mua thuốc?" Hàn Văn Hạo nhìn cô hỏi.

"Ừm!" Hạ Tuyết cố ý ngẩng đầu lên, nhìn hắn, nhếch nụ cười, giảo hoạt nói: "Thuốc chuột! Uống xong rồi, liền độc chết anh !"

Hàn Văn Hạo lờm cô một cái, nhận lấy thuốc trong tay cô, mặt lạnh nuốt vào, lại nhận lấy ly nước, uống từng ngụm lớn xuống —— Hạ Tuyết nhìn người đàn ông này, lúc uống nước, cũng mím chặt môi, có chút đẹp trai, cô hơi hơi cười một tiếng, nhận lấy ly nước, nói: "Anh nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi ra ngoài chuẩn bị chút gì đó cho anh ăn!"

Hàn Văn Hạo lại nắm chặt cổ tay của cô, nhìn cô, cố ý nói: "Cô tới làm gì? Không phải giận tôi sao ? Muốn tôi chết sao ?"

"Cái người này, cả đời đều nói chuyện khó nghe như vậy ! Tôi giận anh ? Tôi muốn giận, sáu năm trước tôi liền hận anh chết đi ! !" Hạ Tuyết lập tức hất tay của hắn ra, lại phát hiện hắn nhú mày, có chút khổ sở, cô có chút nghi ngờ đến gần hắn, nói: "Nói! ! Có phải anh bị thương hay không, trên người anh nồng nặc mùi thuốc! Chuyện như vậy không cần thiết giấu giếm đi! ?"

Hàn Văn Hạo mượn cơ hội này, lại nói: "Cho nên nói cô là đầu heo, tôi đi cứu con gái, nhất định sẽ có một ít vết thương! !"

"Thật như vậy! ?" Hạ Tuyết vươn tay, nhẹ nhàng đụng chéo áo của hắn, muốn nhìn xem.

Hàn Văn Hạo lại đưa một cái tay khác, nắm chặt cổ tay của cô, kéo thân thể cô vào trong ngực của mình, cúi đầu nhìn cô, nhướng mày nói: "Có muốn cởi tất cả cho cô xem hay không? Dù sao cô cũng không phải là chưa từng xem qua!"

"Ghe tởm!" Hạ Tuyết lập tức đẩy hắn ra, sau đó ngồi dậy, nhìn hắn nói: "Anh muốn ăn cái gì ? Tôi làm cho anh —— Biết miệng anh hay bối mồm mà!"

"Biết miệng tôi hay bối mồm, cô còn dám tới?" Hàn Văn Hạo lại tổn hại cô!

"Tốt! Tôi đi, tôi đi! Được chưa?" Hạ Tuyết xoay người, cố ý rời đi!

"Không tiễn!" Hàn Văn Hạo nói ngay.

Hạ Tuyết nắm chặt khóa cửa, tức giận quay đầu, nhìn tên đê tiện này!

"Anh thật muốn tôi đi?" Hạ Tuyết đi tới trước giường, nhìn hắn! !

"Đi đi! Tôi không giữ cô!" Hàn Văn Hạo mặt lạnh nói!

"Anh lợi hại! ! Anh được lắm! ! Anh có gan! ! Tôi không đi! ! Tôi liền không đi! Tôi nấu cơm ăn một mình! ! Hừ!" Hạ Tuyết bước nhanh đi ra ngoài, “phịch” một tiếng đóng cửa phòng lại!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 523: Đi Hay Ở (1)

Hàn Văn Hạo ngồi trên giường, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, trên mặt không nhin được tràn qua nụ cười, rồi lại nhướn mày, mở áo sơ mi ra, ngửi bên trong, quả nhiên mùi thuốc nồng nặc, nói: "Bác sĩ kê đơn thuốc gì, mùi nặng như vậy, hơi chết được !"

Hắn lập tức vén chăn lên, bước xuống giường, biết lầu dưới có người đang nấu cơm, tâm tình không khỏi tốt lên, liền đi vào trong tủ áo, mở ra, nhìn trái nhìn phải, tìm quần áo đơn giản, có chút do dự, cuối cùng vẫn chọn một cái áo len cổ chữ V màu vàng nhạt, quần tây màu đen, đi vào phòng tắm, muốn lau sạch mùi thuốc chết tiệt kia, hắn không thích trên người mình có mùi vị lạ, sợ ảnh hưởng khứu giác của người kia.

"Ầm!" cửa phòng tắm đóng lại!

Dưới lầu vang lên khúc nhạc Lisa "Hoa hồng cuộc sống"

Hạ Tuyết mang tạp dề màu hồng, chăm chú cắt thịt thành sợi, vừa cắt vừa chú ý đến cháo trong nồi sôi lên, liền lấy cái muỗng, khuấy xuống, để tránh đáy nồi bị dính, rồi tiếp tục cắt thịt, nghĩ tới người bị sốt kia, khẩu vị sẽ bị nhạt, nên muốn cho hắn một chút thịt băm tương XO, rồi lấy thêm bao tử bò, nấm, thịt bò, xào lẫn.

Lúc Hạ Tuyết xào thịt bò thì phát hiện tim của mình, xẹt qua một chút đau, cô vẫn không suy nghĩ nhiều, đem thịt bò lên đĩa, lại dùng một chút thịt gà xé sợi và tổ yến đã tan ra, bắt lửa nấu canh, lấy thêm ra chút rau mầm, ngâm trong nước, rửa sạch.

Sau khi tắm Hàn Văn Hạo, cả người sáng khoái, lại đề vết thương đạn bắn, đi ra khỏi phòng, đứng trên cầu thang, nhìn thấy ở đầu bên kia, Hạ Tuyết đang quay lưng lại với mình, thân thể nhỏ nhắn đang di chuyển, làm bạn với cô, chỉ có bài hát "Hoa hồng cuộc sống" và mưa bụi rơi ngoài cửa sổ, hẳn không lên tiếng, ánh mắt càng lúc càng nóng lên, từng bước từng bước đi xuống bậc thang, nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, vừa đi tới phía sau lưng cô, đã thấy Hạ Tuyết cầm cái rổ rau muốn xoay người, liền đụng vào lồng ngực rắn chắc của Hàn Văn Hạo, cô cũng không có ngẩng đầu, đi qua bên trái!

Hàn Văn Hạo cũng muốn tránh cô ra, chuyển qua bên phải.

Kết quả hai người đụng nhau thành một khối!

Hạ Tuyết không để ý đến hẳn, chuyển qua bên phải.

Hàn Văn Hạo lại đi qua bên trái.

Kết quả hai người lại đụng nhau!

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo có chút không kiên nhẫn, ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô làm gì thế! Cản đường của tôi làm gì?"

Hạ Tuyết lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo, đã thay T shirt màu trắng, quần tây đen, tóc ước đầm rủ thấp, ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, trong lòng của cô khê động, nhưng sắc mặt nóng lên nhìn hẳn nói: "Anh đang làm gì vậy? Không phải bị sốt sao? Tại sao còn tắm gội đầu a! Thiệt là! Không muốn sống, cũng không nên tìm chết như vậy !"

Cô vừa nói xong, cũng đã vươn tay, đặt trên trán Hàn Văn Hạo, cảm giác trán của hẳn nóng hơn lúc nãy một chút, cô có chút lo lắng nói: "Lại nóng rồi, tôi phải gọi điện thoại cho Văn Kiệt!"

Hàn Văn Hạo lập tức nắm chặt cổ tay của cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chòng chọc, nói: "Làm cái gì? Nhớ hăn rồi hả ? Hăn đã kết hôn rồi! Không quan hệ tới cô! Xem như cô cởi hết giày, chạy đến trước mặt của hăn, hăn vẫn muốn kết hôn!"

Hạ Tuyết nhìn hăn, không thể tin được “a” một tiếng, có chút tức giận, bật cười nói: "Tôi biết rồi, khi đó anh cố ý chọc giận tôi, chính là không muốn tôi đi tham gia hôn lễ của hăn đi! ? Thế nào? Sợ tôi phá hư sao ?"

"Tùy cô nói thế nào! Nhưng mà bây giờ tôi không muốn nhìn thấy em trai của tôi! !" Hàn Văn Hạo cúi đầu, ánh mắt vẫn nóng rực nhìn cô.

Hạ Tuyết không muốn để ý tới hăn, chẳng qua cầm rễ rau, không khách khí nói: "Tránh ra ! ! Tôi muốn xào thức ăn! Thời gian quá gấp, chưa kịp chuẩn bị cho anh nhiều món một chút!"

Hàn Văn Hạo chỉ đành phải tránh ra một chút, Hạ Tuyết cầm rễ rau, đi lên lúc chuẩn bị xào, nói: "Anh đi ra bàn ăn nghỉ ngơi một chút. Tôi chuẩn bị xong rồi, anh cố chịu một chút, nghỉ ngơi đi. Có thể hạ sốt hay không, nếu không được, phải kêu Văn Kiệt, tôi còn phải về xem Hi Văn !"

Hàn Văn Hạo cười lạnh nói: "Nếu tính toán chi li, thì đừng tới ! Làm như tôi chiếm dụng thời gian quý báu của cô vậy!"

Rốt cuộc Hạ Tuyết không thể nhịn được nữa, bật bếp, mới quay đầu, nhìn người trước mặt, tức giận nói: "Anh mạnh khỏe à! Hôm qua anh bỏ mặc con gái, tôi đã không tức giận với anh rồi! Anh còn lên mặt sao? Tôi đến làm thức ăn cho anh, tôi dễ dàng sao? Rốt cuộc, tôi có đắc tội với anh à? Lúc nào cũng mắng tôi như vậy, anh rất thoải mái đúng không? Nếu anh thật không thích tôi, chờ một lát, làm xong, tôi đi được chưa ?"

"Đi ngay bây giờ! ! Lập tức!" Hàn Văn Hạo lại nhìn lại cô, cứng rắn nói.

"Tôi xào xong rồi đi!" Cô muốn vẫn xào thức ăn!

Hàn Văn Hạo lập tức tắt bếp!

Hạ Tuyết cầm cái sạn, không khách khí nhìn hằm hằm, cảm thấy dầu trong nồi đã nóng lên, cô lập tức bật lửa!

Hàn Văn Hạo lại tắt xuống ! !

Rốt cuộc Hạ Tuyết giống như con heo, tròn tròn mắt, nhúu lỗ mũi, nhìn hằm!

Hàn Văn Hạo cũng nhìn cô! !

"Ầm! ! !" Hạ Tuyết tức giận, nện cái sạn xuống, lật tạp dề, đặt trên tủ bếp, vừa vọt vào phòng khách mặc áo khoác vào, vừa tức giận nói: "Tôi và anh ở chung một chỗ, tôi vĩnh viễn tìm tội chịu! Tôi lại đội mưa tới nấu cơm cho thứ người như anh ăn! Tôi thật sự có bệnh! Tôi rất có bị bệnh! Bản thân mình sinh tự diệt đi!"

Cô vừa nói xong, liền nắm túi xách màu đen của mình, bước nhanh ra ngoài!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng đi tới cửa thang máy, sau đó thay cô nhấn mở cửa!

Cửa thang máy mở ra!

Hạ Tuyết khiếp sợ nhìn hằm, ngược lại dừng ở cửa, động cũng không động!

"Đi đi! Cút ngay!" Hàn Văn Hạo nhìn cô, nói tiếp! (cái tên này thông minh mà!)

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hai mắt có chút đỏ bừng, đột nhiên ném túi xách, đi qua bên cạnh hằm, đẩy hằm ra, sau đó đi vào phòng bếp, bắt lửa vẫn xào thức ăn!

Hàn Văn Hạo bộ dạng phách lối, vẻ mặt tức giận, đứng trước cửa thang máy, không lên tiếng!

Hạ Tuyết đảo qua đảo lại, xào kỹ món ăn, sau đó đặt lên bàn, rồi múc canh tổ yến, bưng ra, lại đem cả nồi cháo đặt trên bàn, múc một chén cháo cho hăn, không khách khí kêu to: "Ăn cơm đi ! !"

Hàn Văn Hạo ngẩng mặt lên, nhàn nhã ngồi xuống, nhìn một cái tay, cầm cái muỗng, không khách khí cắm vào trong chén cháo, hăn cầm chén cháo ăn một ngụm, vừa cầm đôi đũa, gắp một chút thịt bò ăn, quả nhiên hương vị trơn mềm ngon miệng, ăn được một chút, vẻ mặt cũng không có thể hiện, vẫn húp cháo!

Hạ Tuyết trừng mắt liếc hăn một cái, mới ngồi xuống, cầm đũa lên, gắp một chút rau dưa, thả vào trong chén hăn, dịu dàng nói: "Tôi mua ít trái cây cho anh, đặt ở trong tủ lạnh rồi. Nếu cảm thấy khẩu vị nhạt nhẽo, lúc không thoải mái, thì ăn một chút!"

"Ném nó đi! Tôi không ăn trái cây" Hàn Văn Hạo vừa húp cháo, vừa lạnh lùng nói.

Hạ Tuyết thật sự không thể nhịn được nữa, cầm đũa, hung hăng nện trên bàn, đứng lên nhìn người này lớn tiếng nói: "Anh phát điên cái gì? Rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào ?"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết, nói: "Nếu đã tới thì đừng đi! ! Nếu muốn đi, thì đừng tới ! ! Cô một lần hai lần bỏ tôi đi, bây giờ trở về, là có ý gì? Cô cho rằng tình cảm của tôi, mặc cho cô chi phối sao? Lần này đã tới một chuyến, ngày mai cao bay xa chạy, mang theo con gái của tôi về Pháp! ! Còn không bằng cô đừng đến! !"

Hạ Tuyết gắt gao nhìn hăn! !

Hàn Văn Hạo cũng yên lặng nhìn cô! !

Lúc này điện thoại di động vang lên!

Hạ Tuyết cầm điện thoại di động lên nhìn, lại là điện thoại của Daniel, cô không lên tiếng, nắm chặt điện thoại, mặc cho nó reo, hai mắt mãnh liệt chớp lóe!

Hàn Văn Hạo cũng nhìn cô thật chặt!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 524: Đi Hay Ở (2)

Hạ Tuyết cắn răng, vừa muốn dè xuống nhận điện thoại ——

"Cộp!" Hàn Văn Hạo mặt lạnh nện đũa xuống, đứng lên, sai bước xoay người đi lên lầu.

Hạ Tuyết cầm điện thoại di động, thấy người này lạnh lùng đi lên lầu hai, cô hung hăng lăm bầm tròng mắt nhìn hằm một cái, rồi cúi đầu, nhìn màn hình điện thoại di động không ngừng lóe sáng mã số của Daniel, do dự một lát, rốt cuộc từ từ đặt điện thoại di động xuống, im lặng cầm chén lên, múc một chén cháo nóng, cẩn thận cầm đi lên lầu, đi tới cạnh cửa, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng đẩy cửa, đi vào.

Hàn Văn Hạo nửa nằm trên giường, nhắm mắt lại, không nói tiếng nào, nhưng vì người đang phát sốt, cho nên thở dốc có chút không ổn định.

Hạ Tuyết trừng mắt liếc bộ dáng kia, cầm chén cháo đi tới, nhẹ ngồi bên cạnh hằm, nhìn người này trên trán lại bắt đầu rịn ra một ít mồ hôi, cô tức giận nói: "Húp cháo đi! ! Cũng không phải là trẻ con, phát cái gì?"

Vào giờ phút này, cô không muốn chọc giận hằm, nên cầm cái muỗng, cẩn thận múc một ít cháo, đưa bên môi, nhẹ nhàng thổi thổi, rồi đưa đến trên môi hằm, nhìn hai mắt hằm khép chặt, nói: "Ăn nào !! —— Đừng lãng phí một phen tâm huyết của tôi —— "

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo chậm rãi mở mắt, nhìn Hạ Tuyết buộc tóc đuôi ngựa thật cao, trên trán rơi xuống vài sợi tóc, rũ xuống bên cạnh gương mặt trắng nõn, mắt to long lánh, nhìn mình vẫn lộ ra khoan dung và trong suốt,

hắn không lên tiếng, lại hơi nghiêng người tới trước, vừa nhìn cô, vừa húp hết muống cháo.

Hạ Tuyết nhìn hắn một cái, yên lặng yên cầm muống, múc một ít cháo, nhẹ nhàng thổi thổi, lại đưa đến trên môi hắn.

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn cô, cúi đầu uống một hớp cháo.

Hạ Tuyết cẩn thận cầm muống cháo, chậm rãi nói: "Cùng Thư Lôi tiểu thư ở chung một chỗ, nói chuyện đừng khó nghe như vậy, tôi là cỏ dại, mặc cho anh đạp không có quan hệ, nhưng Thư Lôi tiểu thư không giống, người ta thiên kim tiểu thư, không chịu được anh giày vò như vậy!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn húp cháo, nhìn cô một cái, giễu cợt nói: "Cũng đúng! Cô ấy dịu dàng hơn cô, sẽ không gây gổ với tôi, cũng không dám mạnh miệng với tôi! Càng không có lá gan lớn bạt tai tôi như vậy! ! Từ đầu đến cuối cũng yêu tôi! Ai lại giống như cô! Đung đưa trái phải không chừng! !"

Hạ Tuyết trầm mặc, cầm muống khuấy cháo nói: "Mặc chửi đi, anh cứ tùy tiện mắng, dù sao anh cũng không có bao nhiêu thời gian để mắng tôi nữa —— Tôi chịu đựng anh mắng còn ít sao? Anh ỷ vào IQ cao, so với người khác còn cao, anh là người ngoài hành tinh, anh là ngoại tộc, cho nên anh thích xúc phạm người khác! Tôi có biện pháp gì? Tôi trở về Pháp, cũng nhắm mắt làm ngơ! Tôi có thể trải qua cuộc sống bình yên, cách xa người Nhà họ Hàn một chút, cách xa sỉ nhục của mọi người! ! Đúng vậy, tôi vì Hàn Văn Hạo anh quá nguy hiểm, nên không muốn con gái lại xảy ra chuyện, cho nên tôi muốn đi cùng Daniel! Được chưa? Loại người như anh, con gái bị thương, anh cũng không tới nhìn một chút! ! Anh có tư cách gì làm người cha của nó ? Hôm nay tôi mù mắt, tới đây chuẩn bị thức ăn cho anh! ! Anh ngoan ngoãn ăn xong, tôi sẽ đi! ! Tôi cũng không quấy rầy anh nữa! !"

Hàn Văn Hạo đột nhiên vươn tay, quét rớt chén cháo trong tay Hạ Tuyết!
!

Hạ Tuyết khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo tức giận kêu to:
"Anh làm gì thế? Anh muốn chà đạp tôi thì không có gì! ! Tại sao lại làm đổ chén cháo của tôi ?"

"Cút! ! Tôi không muốn gặp lại cô! ! Cô lập tức cút cho tôi!" Hàn Văn Hạo mặt lạnh lớn tiếng nói!

Hạ Tuyết tức giận đến cả người muốn phun khói, cúi đầu liếc mắt nhìn thảm lông trên sàn, chén cháo ngã đổ, hốc mắt cô đỏ lên, vừa ngồi xổm người xuống dọn dẹp chén cháo, vừa ngẩng đầu lên ghen ngào nói với hắn: "Anh là tên khốn kiếp! Anh biết tôi rất khổ cực nấu cháo này không ? Rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh không yêu tôi, không sao, nhưng anh không cần đối xử với tôi như vậy a! ! Thật ra, tôi vẫn tin tưởng anh! ! Mặc kệ anh đối xử với tôi thế nào, đến cuối cùng tôi vẫn tin tưởng anh! ! Anh thật quá đáng! !"

Hàn Văn Hạo ngồi trên giường, cắn chặt răng, vẻ mặt cứng ngắc! !

Hạ Tuyết vẫn nhìn hắn, nước mắt lại lăn xuống, nói: "Tôi làm sai chuyện gì? Anh nói đi! ! Anh nói đi! !"

Tròng mắt Hàn Văn Hạo xốc xếch, nhìn Hạ Tuyết, mạnh mẽ nói: "Cô không làm sai chuyện gì! Là tôi muốn đối xử với cô như vậy! ! Sự lựa chọn của cô chính xác! ! Bởi vì ở bên tôi, cô sẽ gặp nguy hiểm! ! Con gái gặp nguy hiểm! ! Cho nên sự lựa chọn của cô chính xác! ! Lập tức cút cho tôi! Cút ra khỏi chỗ này! Trở lại bên cạnh Daniel của cô đi! ! Tôi nợ rất nhiều người như vậy, sớm muộn có một ngày, tôi phải trả! Nhất định tôi sẽ chết sớm hơn các người! ! Cô và tôi ở chung một chỗ, quá nguy hiểm! ! Cô rất thông minh! Cút đi! Tình yêu trước đây của tôi cho cô, tôi thu hồi tất cả! !

Bây giờ tôi không yêu nữa! Tôi xin thề với trời, tôi không yêu nữa! ! Tôi không đáng có được cô, cô cũng không đáng có được tôi! !"

Hạ Tuyết nhìn hẩn, nước mắt chập chờn, từ khóe mắt lăn xuống.

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, hai mắt nhắm lại, nói: "Cút! Lăn xa nhà của tôi! Ngày mai tôi sẽ đổi mật mã! Về sau đừng không mời mà tới! ! Tôi không hoan nghênh cô ! !"

Hạ Tuyết hít mũi một cái, nước mắt ngừng rơi, còn lại một giọt, giắt bên mặt, cô nghẹn ngào lau sạch, lại rớt xuống một giọt, cô không lau nữa, lại ủy khuất cầm cái chén đã vỡ, trầm mặc đứng lên, xoay người im lặng rời đi!

Hàn Văn Hạo cảm giác đột nhiên vết thương dường như đau nhức, xé rách, hẩn nhúu mày, vươn tay chặn vết thương, máu tươi từ trong lòng bàn tay tràn ra, thế nhưng hẩn lại thở phì phò, im lặng không lên tiếng!

Hạ Tuyết vươn tay, nắm khóa cửa, có chút lo lắng muốn xoay người, nhưng khuôn mặt dừng lại phía bên trái, nhìn một chiếc đồng hồ cổ xưa đặt trên kệ, nhìn thời gian tí tách đung đưa trái phải, thời gian vốn dùng phương thức khác nhau để giao thoa với nhiều người và rất nhiều chuyện để nói lời tạm biệt, nước mắt của cô lăn xuống, vẫn không quay đầu, cứ như vậy nắm chặt tay cầm cửa, mở cửa đi ra ngoài!

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo đông cứng, cúi đầu, hai mắt nhắm lại, mặc cho máu tươi từ trong kẽ tay của mình vẫn chảy xuống, lại nghe tiếng cô gái kia thật sự đã xuống lầu, có lẽ bây giờ cô đi qua phòng khách, cầm áo khoác mặc vào, chuẩn bị rời đi, mặt sắc hẩn tái mét, chịu đựng vết thương xé rách đau đớn, vừa muốn đứng lên, lại nghe điện thoại bên mép giường vang lên, hẩn thuận tay nhận lấy điện thoại, cố nhịn đau đớn, có chút vội vã nhìn về phía ánh cửa, đáp lời: "Ừm! !"

"Tổng Tài! !" Tả An Na vội nói với Hàn Văn Hạo: "Dự án khách sạn Thế giới, giai đoạn 1 của dự án, 12 tầng lầu, tất cả đã sập ! Đè chết 17 người!"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo nóng lên! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 525: Phơi Bày

Daniel nhanh chóng từ phòng tổng thống đi ra, vừa đi vừa cài cúc áo âu phục màu bạc, khẩn cấp hỏi Sophie: "Khách sạn Princeton có gia tăng số người chết hay không?"

Sophie vội vàng theo sau, nhìn Daniel nhanh chóng nói: "Tạm thời chưa có, nhưng có một người đàn ông đã hơn bốn mươi tuổi, ở trong phòng săn sóc đặc biệt, vẫn còn hôn mê bất tỉnh, vợ của hắn đã ba lần ngất xỉu, người trong nhà và các thân nhân của người chết đang ở trước cửa chính của Hàn thị, giường cờ kê to công ty Hàn thị làm công trình bã đậu, không có tình người!"

Daniel vừa im lặng nghe, không đợi Mặc Nhã mở cửa, hắn đã tự mình kéo cửa phòng ra, oanh một tiếng, tiếng mưa to ào ào, đập vào mặt, một cơn gió lạnh thấu xương, xẹt qua khuôn mặt, sắc bén giống như dao nhọn, hắn nghiêm mặt, đón mưa to, đi về phía bên trong xe, vừa ngồi xuống, điện thoại di động cũng đã vang lên, là điện thoại của phòng thư ký, Tổng Tài Hàn thị muốn triệu tập hội nghị khẩn cấp, mời cổ đông lớn nhất tham gia!

Daniel mặt lạnh nói: "Biết rồi!"

Xe nhanh chóng lao thẳng về phía trước !

Sophie ngồi bên cạnh Daniel, tùy ý phát ra một câu hơi buồn bực, nói: "Gần đây rất nhiều chuyện, đầu tiên là sự kiện CD của Hạ tiểu thư, rồi đến Tiểu Chủ Nhân bị bắt cóc, buổi chiều tôi đến phòng tổng thống, còn nghe Mặc Nhã nhỏ giọng nói với Hạo Vũ, chuyện Hàn Tổng Tài trúng đạn _____"

Daniel lập tức quay đầu nhìn Sophie hỏi: "Cô nói cái gì? Hàn Tổng Tài trúng đạn? Xảy ra khi nào?"

"Ngài không biết? Tôi cho là ngài biết, nhưng chưa nói —— Tôi xem Mặc Nhã và Hạo Vũ, lúc hai người trao đổi thần bí khác thường, nên tôi không nhiều lời —— " Sophie có chút lo lắng mình lỡ lời.

Daniel không lên tiếng, lập tức cầm điện thoại lên, gọi cho Mặc Nhã, hỏi: "Mặc Nhã"

"Dạ! Chủ nhân!" Mặc Nhã đang ngủ, giọng nói có vẻ không tập trung.

"Hàn Tổng Tài trúng đạn? Bị thương ở đâu ?" Daniel nhanh chóng hỏi.

Mặc Nhã không dám lên tiếng, bởi vì Hàn Văn Hạo đã căn dặn mọi người, không được nói chuyện hấn trúng đạn!

Nói!" Daniel chỉ là nhàn nhạt hỏi.

"Vâng ! Trúng đạn vai phải, không tổn thương đến gân cốt, không đáng ngại, nhưng nhất định phải điều dưỡng tốt một thời gian —— " Mặc Nhã bất đắc dĩ, nói.

Ánh mắt Daniel sáng lên!

Tối nay tập đoàn Hàn thị đèn đuốc sáng rực!

Thư ký đứng tại đại sảnh lầu một, nghênh đón tất cả chủ đầu tư dự án khách sạn thế giới gồm Kỹ Sư, đoàn cổ đông, Hội Đồng Quản Trị đến tham dự buổi họp, mọi người nhanh bước đi vào đại sảnh hội nghị, vừa ngồi xuống, đã nhìn thấy Hàn Văn Hạo cùng giám sát công trình, cổ đông lớn nhất, Tổng giám đốc tập đoàn Toàn Cầu Daniel cùng đi vào phòng hội nghị, cùng ngồi vị trí chủ tọa, chờ nghe báo cáo!

Vấn đề rất nhanh được đưa ra! !

Hàn Văn Hạo và Daniel cùng ngẩng đầu chăm chú nhìn trong video, tất cả vật liệu xây dựng khách sạn và hợp đồng mua bán phôi bầy, có người ở giữa trực lợi, thực sự, bên giám sát và bên thu mua cùng nhau bắt tay mua nguyên vật liệu kém chất lượng, dẫn đến xảy ra thảm kịch lần này, ánh mắt tàn nhẫn của Hàn Văn Hạo chợt lóe, ngẩng đầu lên nhìn đám lãnh đạo đứng đầu của dự án khách sạn thế giới dưới khán đài, tức giận nói: "Dự án này, số người tham gia gồm có 13.000 người! Liên quan tới gần 1.000 tỷ vốn lưu động! 1.000 tỉ, các người có biết khái niệm đó là gì không? ! Đó là một con số đáng sợ, trong nháy mắt bởi vì sự tham nhũng của các người, tảng băng ngầm tham nhũng, sẽ đem tất cả phá hủy trong chốc lát! Xem như hôm nay các người cho tôi chín cái mạng cũng không đủ bồi thường cho người chết và tất cả mọi thứ! ! Trong các người có ai dám làm chuyện như vậy? Các người, ai có thể nói cho tôi biết, chuyện này làm sao để khắc phục? Sáng mai mặt trời mọc, ánh mắt toàn thế giới sẽ tập trung trên người của Hàn Văn Hạo tôi! Một mình tôi chống đỡ tất cả, những người chết, có thể sống lại sao? Người chơi cổ phiếu mất lòng tin, có thể trở lại sao? Các người thật sự làm cho tôi có thể mất mạng!"

Daniel không lên tiếng, vẫn im lặng nghe!

Hàn Văn Hạo bị chọc giận, nhìn tất cả mọi người, giận dữ nói: "Hàn Văn Hạo tôi ngã xuống, tất cả mọi thứ cũng theo tôi trôi theo dòng nước, các người có thể an ổn sống không? Tôi đã từng cho mỗi người sáng tạo huy hoàng, trong nháy mắt hóa thành bọt nước! Đây chính là kết quả các người mong muốn sao ?"

Phòng hội nghị gần ngàn người cao tầng, không dám lên tiếng !

Daniel không lên tiếng, đã vài đêm chưa ngủ, hần nhàn nhạt liếc nhìn trên tài liệu truyền tới hơn 10 người công nhân bị thương tật, còn có báo cáo dự tính tổn thất, cuối cùng hần nhàn nhạt mở miệng: "Xây dựng chính là như vậy! Nếu có một chỗ bị phá hỏng, chúng ta sẽ phải khắc phục, mặc

dù có thể sẽ bỏ ra nhiều hơn trước kia, nhưng chúng ta có thể lợi dụng chuyện sụp đổ cao ốc lần này, để cho tất cả được phơi bày!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn hẳn.

Hàn Văn Hạo cũng quay đầu nhìn hẳn.

Lúc Daniel tới, ở trên xe đã làm một phần ghi chép báo cáo, bảo Sophie lập tức đưa vào máy vi tính, phát ra giữa màn hình video lớn nhất trong phòng hội nghị, hẳn nhìn tất cả mọi người nói: "Là chủ giám sát, tôi đã thẩm tra qua đám người kiến trúc sư, kỹ sư xây dựng, hành chính quản trị trong công ty Hàn thị, và vật liệu xây dựng liên quan, là tốt nhất không thể nghi ngờ, hơn nữa từng từng giám sát nghiêm cẩn, lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta có thể mở cuộc họp báo, đem tất cả số liệu công khai trước mặt mọi người! !"

Hàn Văn Hạo lại đưa ra một nghi vấn, nhìn Daniel nói: "Nếu như vậy, có thể làm cho người ta cảm thấy Hàn thị mượn cơ hội để quảng cáo hay không?"

Daniel mỉm cười nhìn về phía Hàn Văn Hạo nói: "Hàn Tổng Tài làm việc —— Từ trước đến giờ cũng một mình che chắn gió bão, gánh chịu tất cả! đôi khi dùng biện pháp này, cũng không nhất định chính xác —— "

Rốt cuộc Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn Daniel.

Bởi vì cao ốc khách sạn sụp đổ, tối nay các đài truyền thông và Đài Truyền Hình xôn xao chạy tới trước cửa chính công ty Hàn thị, hỏi thăm đầu đuôi tin tức có liên quan sự kiện sụp đổ cao ốc, Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi đen và âu phục đen, vạt áo trước cài bông hoa bằng tơ tằm, đứng trước cửa sổ sát đất phòng Tổng Tài, chờ cho tất cả chuẩn bị sẵn sàng, lập tức tiến về phía trước tòa nhà sụp đổ gặp người thân của nạn nhân, tự mình nhận lỗi!

Tả An Na hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, đứng ở sau lưng Hàn Văn Hạo, nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, bộ dáng cương quyết gánh chịu tất cả, trong lòng không khỏi đau nhói.

Daniel nhanh chóng đi vào phòng Tổng Tài, nhìn Hàn Văn Hạo, hỏi: "Hàn Tổng Tài, thương thế của anh thế nào?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, nhìn mưa bay ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Không có gì đáng ngại!"

Daniel chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, nhìn mưa rơi rưng bên ngoài cửa sổ, nói: "Anh thật sự quyết định đi một mình?"

"Đây là chuyện của Hàn thị tôi ——" Hàn Văn Hạo trầm giọng nói.

"Sự kiện lần này, tôi phát hiện ra một chuyện rất thú vị —— " Daniel nhớ lại lúc mình tranh thủ kiểm tra tài liệu.

Hàn Văn Hạo lập tức quay đầu nhìn hắn.

Daniel cũng quay đầu nhìn hắn nói: "Sự kiện sụp đổ lần này, một kỹ sư xây dựng đã tham nhũng và ngày hôm qua, chúng tôi đã nắm được chứng cứ hắn đã từng bí mật qua lại với cổ đông Yamamoto cài vào —— "

Hàn Văn Hạo khiếp sợ nhìn về phía Daniel.

Sắc mặt của Daniel trầm trọng nhìn mưa bay tán loạn phía ngoài cửa sổ, nói: "Mặc kệ mọi chuyện có trùng hợp hay không, nhưng có lẽ —— Chiến tranh còn chưa có kết thúc —— "

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 526: Trời Đất Tạo Nên

One-king!

Phòng làm việc Tổng giám!

Trác Bách Quân ngồi trên ghế làm việc, từng chút một, xem tin tức trên Internet, lập tức có chuyên gia chứng khoán dự đoán cổ phiếu của công ty Hàn thị ngày mai sẽ tuột dốc với mức giá thấp nhất, còn có một số thầy bói, nhân cơ hội gây sóng gió nói Hạ Tuyết, vợ trước của Hàn Tổng Tài, sinh nhật là ngày 17 tháng 12, lần này vừa vặn là 12 tầng lầu, đè chết 17 người, báo hiệu Hạ Tuyết là một người chẳng lành! Hơn nữa ngày sinh tháng đẻ của Hạ Tuyết và ngày sinh tháng đẻ của Hàn Tổng Tài hợp lại cùng nhau, tức là nước - lửa khó hòa hợp! Hạ Tuyết mạng thủy, mà Hàn Văn Hạo là mạng Hỏa, Thủy khắc Hỏa!

Hắn đột nhiên cười khế, cảm giác mình xem được một câu chuyện thú vị nhất trên thế giới nhất, cười đến chảy nước mắt.

Trầm Ngọc Lộ vừa tham gia xong một dạ tiệc từ thiện, mặc váy dài trễ ngực màu tím áo, phong tình vạn chủng đi vào, nhìn Trác Bách Quân vui vẻ như vậy, cũng biết kế hoạch đã thành công, cô ta đột nhiên cười nhỏ, từng bước từng bước đi về phía Trác Bách Quân, ngồi ở trên đùi của hắn, vươn tay kéo cổ của hắn, dịu dàng nói: "Vui vẻ như vậy sao?"

Trác Bách Quân cười, ôm chặt Trầm Ngọc Lộ, cụng lên trước trán của cô ta, biết kế hoạch của hắn đang dần dần thành hình, thật sự vui vẻ, làm bộ muốn cúi đầu hôn lên môi của cô ta.

"Tổng giám, phần này hợp đồng, chúng ta đánh thiếu một số không!"
Tĩnh Đồng trợn đôi mắt to đen, cửa cũng không gõ, xông tới, lại nhìn thấy Trầm Ngọc Lộ đang ngồi trên đùi Trác Bách Quân chơi trò mập mờ, vẻ mặt của cô ửng đỏ, lập tức nói tiếng xin lỗi, rồi lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, đứng một bên, cúi đầu, không dám lên tiếng nữa!

Trầm Ngọc Lộ và Trác Bách Quân cùng nhìn cánh cửa phòng làm việc khép chặt, cô ta có chút bất mãn, quay đầu nhìn Trác Bách Quân, nói: "Rốt cuộc lúc nào thì anh mới giải quyết con yêu tinh đáng ghét này?"

Trác Bách Quân đột nhiên nhìn Trầm Ngọc Lộ, mỉm cười nói: "Cô muốn lúc nào thì sẽ lúc đó!"

Trầm Ngọc Lộ đột nhiên nhìn Trác Bách Quân, có chút làm nũng nói: "Thật?"

"Tôi lừa gạt cô lúc nào chưa?" Trác Bách Quân vươn tay, nắm mặt của cô ta nói: "Đi ra ngoài đi! Tôi xem hợp đồng buồn nôn này một chút, rốt cuộc viết cái gì ——"

Trầm Ngọc Lộ đành phải mỉm cười đứng lên, đi ra khỏi phòng làm việc, quay mặt liếc mắt nhìn Tĩnh Đồng bị hoảng sợ, nhát gan đứng một bên, liền hừ lạnh một tiếng nói: "Đi vào đi —— Tiểu quỷ nhát gan!"

"Vâng ——" Tĩnh Đồng đỏ mặt vội vàng bước vào, đầu cũng không dám ngẩng lên, liền đem tài liệu đặt ở trước bàn làm việc, nhỏ giọng nói: "Tổng giám, cái đó —— Cái đó hợp đồng của San San, Lý thư ký đánh thiếu một số không, anh tự mình xem qua một chút, ký hợp đồng vô hiệu lực, làm chúng tôi phải đánh in lại một lần nữa ——"

Trác Bách Quân lạnh lùng nhìn cô một cái, cầm gói thuốc lá lên, gõ trên bàn, trong hộp nhảy lên một điếu thuốc, hắng trầm mặc cầm cái hộp, ngậm điếu thuốc nổi lên, lại dùng cái bật lửa đốt thuốc, cũng không lên tiếng, cầm lấy hợp đồng, mở ra xem cẩn thận, xem qua từng dòng.

Từ trước đến giờ, Tĩnh Đồng sợ khói, bị khói thuốc làm cho sặc, liền không nhìn được ho khan hai tiếng.

Trác Bách Quân vừa xem tài liệu, vừa tắt điều thuốc, nói tiếp: "Sau này loại chuyện này, đừng tới phiền tôi! Tài liệu sai, giao cho người đại diện của San San phụ trách là được ! Tôi còn muốn phê bình cô ? Có ai làm thư ký như vậy sao? Tôi biết cô ngốc, nhưng tôi không biết cô ngốc như vậy"

Tĩnh Đồng không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu.

"Tôi cảm thấy cô không thích hợp làm thư ký của tôi, trở về chỗ cũ đi" Trác Bách Quân vừa liếc nhìn tài liệu, vừa nói.

Tĩnh Đồng lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn hắn, đáy lòng run lên nói: "Anh —— Anh không quan tâm tôi á ——"

"Cô không phải là gì của tôi! Cô đã có bạn trai đấy!" Trác Bách Quân ngẩng đầu nhìn Tĩnh Đồng, nhắc nhở cô !

Tĩnh Đồng miệng bẹp xuống, trong hốc mắt đầy nước mắt, lại không dám lên tiếng.

Trác Bách Quân nhìn bộ dáng Tĩnh Đồng đầy ủy khuất, đột nhiên khinh bỉ cười cười, nói: "Cô khóc cái gì? Tôi mỗi ngày mắng cô, cư xử rất không khách khí với cô, bây giờ tôi điều cô đi, không phải cô nên vui vẻ sao ? Huống chi, bây giờ cùng bạn trai tiếp tục ở chung một chỗ, hẳn là rất hạnh phúc, cho dù đi đâu, cũng vui vẻ chứ?"

"A ——" Cô cúi đầu, nước mắt lăn xuống.

"Cô a cái gì ?" Trác Bách Quân nhìn cô hỏi: "Tình cảm với bạn trai thế nào?"

"Rất tốt, tháng sau chúng tôi cử hành hôn lễ ——" Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói.

Trác Bách Quân đột nhiên cười khẽ, trên mặt có chút co quắp, rồi lại cúi đầu xem văn kiện nói: "Nể tình chúng ta đồng nghiệp một thời gian, ngày cô kết hôn, muốn tặng cái gì?"

"Chúng tôi kết hôn du lịch —— Cho nên không mở tiệc rượu mừng —— Cũng không cần quà tặng ——" Tĩnh Đồng cúi đầu, hít hít lỗ mũi đỏ bừng, nước mắt lăn xuống, nói: "Tổng giám, nếu chúng tôi đi du lịch một vòng, tôi nhất định mang một ít đặc sản về cho anh!"

"Đi ra ngoài đi! Ngày mai không cần đến đây làm! Tài liệu này, tôi xem xong, tự mình sẽ giao lên!" Trác Bách Quân cúi đầu lạnh nhạt nói.

"Vâng —— Tổng giám hẹn gặp lại —— Tổng giám tôi sẽ nhớ tới anh, anh là một cấp trên tốt ——" Tĩnh Đồng vừa nói, vừa khéo léo khom lưng nói cảm ơn, mới xoay người rời đi.

Ánh mắt Trác Bách Quân đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ của cô.

Tĩnh Đồng đáng thương vừa dọn dẹp tài liệu, vừa nghe hai người nghệ sĩ đi tới nói: "Nghe nói lần này quay bộ phim “Song Thành Ký”, đạo diễn muốn Hạ Tuyết và Trầm Ngọc Lộ, hai người đấu súng thật, từ trên cao ốc nhảy xuống, cũng không cần thể thân —— Thật là nguy hiểm a—— Từ hơn 10 tầng lầu nhảy xuống, còn sống sao?"

Tĩnh Đồng đẩy một cái mắt kính to màu đen nhìn họ.

"Bất quá hiện tại Hạ Tuyết không có thời gian trông nom những chuyện này —— Nghe nói cô ấy bị thầy bói nói mạng của cô ấy là khắc tinh lớn của nhà họ Hàn, nói thật khó nghe ——"

Trên ti vi, trên internet xôn xao lời đồn đãi Hàn Văn Hạo và Tần Thư Lôi, hai người kết hợp với nhau, là một đôi trời đất tạo nên! Cùng với Hạ Tuyết ở chung một chỗ, nhất định nước, lửa cả đời không hòa hợp! Lần này, sinh nhật của Hạ Tuyết, ứng đối với linh hồn người chết, chính là một bằng chứng tốt nhất !

Hạ Tuyết ngồi trước màn hình máy vi tính, lạnh lùng nhìn mọi thông tin !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 527: Cô Nói Đúng

Isha ngồi trên ghế sa lon, nhìn Hạ Tuyết ngồi trước máy vi tính, sắc mặt lạnh lùng, đoán chừng trong lòng bị thương, lại cố gắng đè nén, Isha liền nói với cô: "Truyền thông chính là như vậy! Ở trong mắt của truyền thông, ngôi sao chính là thương phẩm, chỉ muốn khai thác giá trị của các người, mặc kệ là phá hủy cô, hay tâng bốc cô, cũng không chút nào nường tay!"

Hạ Tuyết lại cười lạnh nói: "Đúng vậy, cô nói đúng! Thật không nường tay a! Hạ Tuyết tôi một lần thành danh. Truyền thông tự nhiên hận không được hủy phải sạch sẽ cuộc sống của tôi! Nhưng dùng loại biện pháp này làm tổn thương một người, quá vô si!"

Isha bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết nói: "Bảo bối, bình tĩnh một chút, làm một người nghệ sĩ, chuyện gì cũng có thể sẽ xảy ra ——"

Hạ Tuyết quay đầu, tức giận nhìn Isha nói: "Chuyện gì cũng có thể sẽ xảy ra? Sinh nhật của tôi, là ngày cha mẹ tôi vui sướng nhất! Mẹ nói, lúc ấy bầu trời đầy tuyết, thế giới bên ngoài vô cùng xinh đẹp, nhưng lại rất lạnh lẽo ——"

Isha đau lòng nhìn Hạ Tuyết.

Hai mắt Hạ Tuyết rưng rưng, chăm chú nhìn dòng chữ đỏ thẫm trong màn hình máy vi tính, nói cô là khắc tinh của nhà họ Hàn, cô cắn răng nói: "Nếu mẹ tôi ở dưới tuổi vàng biết được, bà đau lòng biết bao nhiêu, nếu ra đời muộn hơn một ngày, tôi có thể thay đổi số mạng hay không? Người sống, vốn là không thể tự chủ được! dường như Ông trời không muốn bỏ qua cho Hạ Tuyết tôi! Để cho tôi ở trong nghịch cảnh, chịu đựng mọi thứ."

Vừa mới tìm được con gái, lại gặp phải loại tình huống này! Chẳng lẽ tôi và Hàn Văn Hạo thật sự là nước lửa không hợp, kiếp trước là oan gia?"

Isha nhìn cô, bất đắc dĩ cười cười, nói: "Nếu nói như vậy, tôi cũng có thể nói a, sáu năm trước, Hàn Tổng Tài một lần đầu tư rất nhiều công ty xây dựng quốc tế, để cho sự nghiệp của mình trở nên vững chắc! Khi đó, cô đang rối rắm với hắn! !"

Hạ Tuyết bất đắc dĩ thở dài, rồi lại nhớ ra chuyện gì đó, mới nhìn Isha có chút căng thẳng nói: "Đúng rồi! Hàn Văn Hạo xử lý sự cố những người chết thế nào?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Isha liền bất đắc dĩ nói: "Đáng thương cho hai người đàn ông trong cuộc đời của cô, ba ngày, ba đêm gần như cũng không chợp mắt, sáng trước chưa xong, sáng sau lại tới, chồng trước của cô đang chạy tới hiện trường xảy ra chuyện không may, an ủi những người thân của người đã chết, sau đó cam kết thực hiện bồi thường một khoảng lớn, nghe nói chồng chưa cưới của cô bây giờ đang giúp Hàn Văn Hạo điều tra, xử lý những người liên quan tham nhũng, còn phải dự phòng tiền bạc chờ quyết định cuối cùng!"

"Có ý gì?" Hạ Tuyết nhìn Isha hỏi.

Isha nghiêm sắc mặt, nói: "1.000 tỉ bạc, là bao nhiêu tiền của cổ đông? Nếu vì chuyện này, mà xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, giá cổ phiếu rớt xuống, lúc nào cổ đông cũng có thể sẽ rút vốn ra, cứ như vậy, có khả năng làm cho Tổng Tài chúng tôi và Hàn Tổng Tài rơi vào khủng hoảng kinh tế lớn nhất! Mặc dù tôi tin tưởng hai người bọn họ có thể giải quyết tất cả, nhưng đây là một vấn đề rất đáng sợ và khó khăn! Làm xây dựng, sợ nhất là sập nhà chết người".

Hạ Tuyết nghe xong, trong lòng đột nhiên xẹt qua một chút đau lòng, nhìn mưa bay tán loạn ngoài cửa sổ.

Mưa cả đêm, ào ào hỗn loạn, khắp nơi quĩ hồn gào thét! Những người đã chết đi linh hồn lẫn quẩn trên không trung, những người quĩ trên mặt đất, khóc rống người thân, khàn giọng khô phổi, trước kia là một sinh mệnh nho nhỏ, hôm nay là 17 mạng người, đây là chuyện rất nghiêm trọng, Hàn Trung Trí tự mình dẫn hai người con trai, ở đêm mưa đáng sợ, xuất hiện trước tòa cao ốc sụp đổ, nhìn Hàn Văn Hạo một mình, đang đứng trước người thân của nạn nhân, đưa hai tay, muốn đỡ một người phụ nữ trẻ tuổi, nhưng cô ta lại quĩ ở trong mưa, mặt ngó về phía tầng lầu bị sập, rồi liều mạng đào bới người chồng trong bùn, lớn tiếng khóc: "Anh ơi, anh trở lại a, em không muốn để cho anh đi làm công việc khổ cực như vậy, anh ơi —— Anh trở lại a —— Em và con đang chờ anh về nhà ——"

Hàn Văn Hạo đứng trong mưa, mặc cho nước mưa trút xuống, cùng hai người em trai đang đau lòng, nhìn người phụ nữ trẻ tuổi này, con trẻ mới vừa vịn ra đời một tháng, người chồng đã qua đời, tất cả dường như kết thúc quá sớm, giống như rơi vào vực sâu vạn trượng ——

"Đều tại ông! ! Đều tại các người là những gian thương, hại chồng tôi! !" Người phụ phát điên, liều mạng điên cuồng đánh trên người của Hàn Văn Hạo, vừa đánh vừa khóc lớn: "Ông trả chồng lại cho tôi, trả cha đứa bé cho tôi! ! Gian thương! !"

Hàn Văn Kiệt và Văn Vũ đau lòng cho anh trai, muốn tiến lên ngăn cản, Hàn Văn Hạo lại đưa hai tay, ngăn cản hai em trai tiến lên, hẫng một mình lạnh lùng đứng tại chỗ, để mặc cho người phụ nữ này liều mạng đánh lên người, vết thương trên bả vai lại bắt đầu vỡ ra, đau đớn, làm cho hẫng khổ sở cau mày, Nhậm Phong và Hứa Mặc nhìn bộ dáng hẫng như vậy, biết vết thương vỡ ra, liền tiến lên, ngăn cản, kéo người phụ nữ lại.

"Ông sẽ chết không được tử tế! ! Loại người không có lương tâm như ông, cuối cùng có một ngày, ông trời nhất định sẽ muốn ông đền mạng! ! Tôi rửa ông cả đời đoạn tử tuyệt tôn! !" Người phụ nữ thất thanh gào khóc.

Hàn Văn Hạo nhăn mày, trong tròng mắt lộ ra một chút đau lòng! !

"Ông làm chuyện không có lương tâm này, có suy nghĩ đến con cái của ông một chút đi! Ông có vợ chứ? Ông không sợ báo ứng ở trên người bọn họ sao?" Người phụ nữ tức giận liềm mạng muốn tiến lên kéo Hàn Văn Hạo, sụp đổ, gào thét! !

Hàn Văn Hạo nắm chặt quả đấm, không lên tiếng, để mặc cho nước mưa xẹt qua đôi mắt, chảy xuống.

" Ông sẽ chết không được tử tế! Tôi rửa người nhà họ Hàn của ông không được chết tử tế! !" Người phụ nữ lại gào khóc, tất cả người thân của nạn nhân cũng tức giận gào lên: "Người nhà họ Hàn các người, tất cả được không chết tử tế! !"

Hàn Trung Trí cùng ba đứa con trai, đứng trong mưa to, nghe lời nói đau lòng này, cũng cắn răng cố chịu đựng.

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo ở trong tiếng mưa to thê lương, chậm rãi mở miệng —— "Tất cả mọi chuyện —— Đều là lỗi của Hàn Văn Hạo tôi —— không liên quan đến người nhà họ Hàn ——"

"Anh cả ——" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt đau lòng nhìn Hàn Văn Hạo.

Chúng ta tin tưởng ông trời có đức hiếu sinh, tin tưởng con người mới sinh ra, tâm tính thiện lương, tin tưởng gia đình, máu mủ tình thâm, tin tưởng vào tình yêu, tình bạn, tình thân, khi chúng ta chịu đựng tổn thương, người thương yêu nhất, chịu đựng tổn thương, muốn trả thù người kia, thù đoạn tốt nhất, chính là tổn thương người hằn thương yêu ——

Hàn Văn Hạo ngồi ở phía sau xe, nhìn mưa trút bên ngoài cửa xe, lời của người phụ nữ kia gào khóc kêu to: Ông sẽ chết không được tử tế! ! Loại người không có lương tâm như ông, cuối cùng có một ngày, ông trời nhất

định sẽ muốn ông đền mạng! ! Tôi rửa ông cả đời đoạn tử tuyệt tôn ! ! Hăn nghĩ tới những lời này, vết thương lại xé rách đau đớn, hăn khó khăn chạm đến vết thương nóng rát, sốt cao ập đến, vươn tay đè chặt vết thương, cúi đầu.

Chiếc Rolls-Royce chạy nhanh tới tòa nhà 100 tầng.

Hàn Văn Hạo không cần tài xế bung dù che mưa, muốn đi vào tòa nhà, lại nhìn thấy Hạ Tuyết che dù, vẫn mặc quần dài hôm nay, đứng trước cửa cao ốc, hai mắt trong suốt nhìn chăm chăm mình, hăn trầm mặc đi lên lầu, giống như không nhìn thấy gì, bấm mật mã thang máy, lại nhớ số 1217, ánh mắt hăn xẹt qua đau lòng, lập tức xóa bỏ mật mã, cài lại một lần nữa, chuẩn bị đi vào thang máy.

"Hàn Văn Hạo?" Hạ Tuyết lo lắng nhìn người đàn ông này toàn thân ướt đẫm, người giống như một ông vua, tối nay lại suy sụp, trong lòng của cô đau nhói.

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn cô gái này đứng bên ngoài thang máy, khuôn mặt tươi mát, sạch sẽ đứng ở trước mặt của mình, nhớ sáu năm trước, cô để tóc ngắn hoạt bát, nghĩ tới sáu năm sau, tự mình độc lập, thiện lương, cố gắng sống đến ngày hôm nay, ánh mắt hăn không khỏi nhu hòa, nhưng trong đầu lại lóe lên tiếng gào thê thảm của người phụ nữ kia: "Ông làm chuyện không có lương tâm này, có suy nghĩ đến con cái của ông một chút đi! Ông có vợ chứ? Ông không sợ báo ứng ở trên người bọn họ sao?"

Vết thương của hăn lại đau nhói, nhìn Hạ Tuyết, chậm rãi nói: "Cô nói đúng ——"

"À?" Hạ Tuyết che dù, vội vàng muốn bước đến gần hăn.

"Tôi là một người nguy hiểm! Đừng đến gần tôi, tương lai Hi Văn —— Cũng không cần họ Hàn ——" Hàn Văn Hạo sâu kín nói xong, liền nhấn vào nút thang máy, cửa thang máy khép lại, đem hai người ngăn cách.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 528: Mở Cửa Đi

Người đàn ông này thật ra cho tới bây giờ cũng không có từ chối mình! !

Hạ Tuyết che dù, đứng ở trước nhà trọ, nhìn cánh cửa thang máy đóng chặt, nhớ tới bộ dáng suy sụp của hắn, trong lòng đột nhiên đau nhói, trong hốc mắt run rẩy nước mắt, nhớ tới lần gặp nhau sáu năm trước, thật ra mặc kệ mình nói lên bất kỳ yêu cầu gì với hắn, mặc kệ lời nói của hắn rất hung dữ, nhưng chưa bao giờ từ chối mình, nhưng tối nay, cô xác thực cảm thấy, người đàn ông này từ chối mình, hắn đang từ chối mình.

Hạ Tuyết nghĩ tới đây, nước mắt không nhịn được mất mát, khổ sở lăn xuống.

"Hạ tiểu thư ——" Một giọng nói nhẹ nhàng, đang gọi mình.

Hạ Tuyết sửng sốt, chuyển che dù, đôi mắt đắm lệ nhìn chăm chăm, trong mưa, Tả An Na vẫn mặc đồng phục thư ký Hàn thị, chống một cây dù màu đen, đang rơi lệ nhìn mình.

"Cô ——" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn Tả An Na kích động như vậy, có chút lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Tả An Na thấy Hạ Tuyết, đột nhiên tâm tình kích động bật khóc, không thể nhịn được, nói: "Hạ tiểu thư, cô đừng đi, ít nhất tối nay, ở bên Tổng Tài đi, một mình hắn chịu đựng quá nhiều, trong cuộc đời này, hắn có thể thật lòng yêu một người không dễ dàng, hắn yêu cô sáu năm rồi, chỉ vì cô, hắn bỏ ra rất nhiều, rất nhiều —— Tôi cầu xin cô, ít nhất tối nay, đừng đi —— Đừng bỏ hắn ——"

Trong lòng của Hạ Tuyết không khỏi đau nhói, tiến lên căng thẳng nhìn Tả An Na nói: "Rốt cuộc, cô đang nói cái gì ? Có chuyện gì không?"

Tả An Na khóc nói với Hạ Tuyết: "Cô còn nhớ chuyện của Hồ Điệp sáu năm trước không ?"

Hạ Tuyết vội vàng gật đầu.

Tả An Na khóc nhìn Hạ Tuyết nói: "Sáu năm trước, Tổng Tài phát hiện Hồ Điệp làm tổn thương cô, thề phải đòi lại công bằng cho cô, nhưng vì lúc đó, Hồ Điệp đã là hoàng phi tương lai của quốc vương Brunei, Tổng Tài đã vì cô, không tiếc bị Quốc vương Brunei gây áp lực lên quốc gia, chế tài kinh tế một năm! Chúng tôi cũng vì một vụ rắc rối đó, năm ấy chúng tôi tổn thất 100 triệu, thiếu chút nữa lấy mạng của Tổng Tài ! !"

Hạ Tuyết sững sờ nhìn Tả An Na, nước mắt lăn xuống.

Tả An Na khóc, tiến lên, nhìn Hạ Tuyết lại nói: "Xin cô tha thứ, hắn là một người đàn ông như vậy, gánh chịu tất cả, nhưng cũng không lên tiếng ! ! Nhớ tới đêm đó, cô bỏ lại kẹp cravate, nói rời đi, thật ra Tổng Tài đã tìm cô thật lâu, tôi đi theo hắn nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy hắn yêu một người như vậy! ! Nhiều năm qua, hắn vẫn một mực yêu cô! Nhớ đến cô! Lâu lâu, hắn cầm kẹp cravate nhìn chăm chú viên kim cương nhỏ, mặt lạnh không lên tiếng —— Hắn rất yêu cô, tôi luôn nhìn thấy hắn rất khổ sở, lúc đó thả cô đi, biết trong lòng cô có người yêu, hắn muốn tôn trọng sự lựa chọn của cô ! !"

Lòng bàn tay Hạ Tuyết mềm nhũn, cây dù rũ xuống, sâu kín nhìn Tả An Na.

"Hạ tiểu thư —— hãy ở bên cạnh Tổng Tài đi —— Thật ra ngày đó đi tìm Hi Văn tiểu thư, vì để cho bọn Nhậm Phong tranh thủ thời gian cứu tiểu thư, hắn một mình đứng trước mười mấy họng súng, cũng không nhúc nhích, cuối cùng vẫn trúng đạn, trúng đạn trên bả vai ——" Tả An Na đau

lòng bật khóc —— "Tối nay, chịu đựng chuyện như vậy, bị người thân của nạn nhân rửa người thân của hãn không được chết tử tế, chắc chắn trong lòng của hãn rất đau đớn, gánh vác lý tưởng của hai em trai, gánh vác hạnh phúc của mẹ, gánh vác trách nhiệm nặng nề của Hàn thị, gánh vác sáu năm tình cảm của cô, gánh vác tánh mạng của con gái, xin cô tha thứ cho hãn thỉnh thoảng nghĩ một đường nói một nẻo —— xin cô tha thứ hãn —— Tôi quỳ xuống đây cầu xin cô, đừng đi ——"

Hạ Tuyết đột nhiên sững sờ rơi lệ, nhớ đến hôm nay Hàn Văn Hạo bị sốt cao không giảm, vết thương tỏa ra mùi thuốc, vẫn cố chịu đựng nói: " Nếu đã tới thì đừng đi! ! Nếu muốn đi, thì đừng tới ! ! Cô một lần hai lần bỏ tôi đi, bây giờ trở về, là có ý gì? Cô cho rằng tình cảm của tôi, mặc cho cô chi phối sao? Lần này đã tới một chuyến, ngày mai cao bay xa chạy, mang theo con gái của tôi về Pháp! ! Còn không bằng cô đừng đến! !"

Hạ Tuyết khóc rống lên, nhào tới trước cửa thang máy, không ngừng nhấn số 1217, thang máy cũng không ngừng nhắc nhở, quý khách đã nhập sai mật mã, cô phát điên nhấn chuông cửa, kêu to: "Văn Hạo! Văn Hạo! ! Mở cửa đi! ! Mở cửa đi! ! Xin lỗi! ! Em không biết anh trúng đạn, xin lỗi, em không biết anh vì em bỏ ra nhiều như vậy! ! Em đáng chết! ! Em đáng chết! Xin lỗi! ! Mở cửa đi! ! Em cầu xin anh, Văn Hạo! ! Anh bị thương, trúng đạn! Văn Hạo! ! Mở cửa đi —— em không tin anh không yêu em ! Em sai rồi —— Văn Hạo —— Em cầu xin anh ——"

Sắc mặt Hàn Văn Hạo tái nhợt, nằm trên giường, mặc cho vết thương chảy máu, mặc cho sốt cao không hạ, nghe màn hình nhỏ bên trong mép giường, truyền đến tiếng Hạ Tuyết khóc rống, hãn cắn răng, hai mắt rưng rưng, nắm chặt quả đấm, cố chịu đựng vết thương đau đớn, cũng không lên tiếng!

"Văn Hạo ——bây giờ anh bị thương, anh cho em vào chăm sóc anh! ! Em cầu xin anh! ! Anh cho em vào chăm sóc anh! ! Em sai rồi, xin lỗi, thật ra thì hôm nay lời em nói với anh, là em nói dối lòng, đó không phải là lời

nói thật lòng của em, em không muốn nhìn thấy anh và Thư Lôi tiểu thư ân ái, bởi vì trong lòng của em sẽ đau, cho nên em muốn đi — Văn Hạo —— anh mở cửa đi! ! Em cầu xin anh! ! Chúng ta không cần bỏ qua nhau nữa ! ! Em nguyện ý cùng sống chết bên anh! ! Anh còn nhớ ở dưới chân núi không? Chúng ta rất tốt, muốn cùng nhau trải qua tất cả! ! Em sai rồi! ! Em thật sự sai rồi! ! Là em, là tình cảm của em quá yếu đuối ! Anh không ngần ngại để yêu em! Em sai rồi, em xin lỗi! ! Em có lỗi với anh! Em có lỗi tình yêu của anh —— Hãy cho em một cơ hội để bồi thường đi —— Văn Hạo —— mở cửa đi! Em cầu xin anh! Cho em nhìn thấy anh, anh bị thương —— Tối nay đừng từ chối em! ! Văn Hạo ——" Hạ Tuyết suy sụp khóc rống, cố gắng vỗ cánh cửa thang máy! ! !

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, để mặc cho máu tươi trên miệng vết thương chảy ra, đau lòng nhắm hai mắt lại, nước mắt lăn xuống.

"Văn Hạo —— mở cửa đi! Văn Hạo! Em sai rồi! Về sau em sẽ không bao giờ chạy trốn nữa! ! Mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt! Em cầu xin anh! !" Hạ Tuyết cố sức vỗ cánh cửa, thất thanh khóc lớn.

Tả An Na đứng ở trong mưa to, rơi lệ nhìn Hạ Tuyết phát điên vỗ cánh cửa thang máy, cuối cùng khố sở, hối hận, ngã ngồi trong thang máy khóc lớn, cô đau lòng che dù, ngẩng đầu lên, nhìn tầng lầu 100 có ánh đèn, ánh sáng vẫn tịch mịch như thế, giống như tiên nữ trên bầu trời bay xuống —— Yêu cô gái này sáu năm —— Cô cảm thấy đau lòng, số phận bất đắc dĩ, xoay người rời đi, để lại Hạ Tuyết vẫn đau lòng khóc thút thít van xin ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 529: Hôm Nay Đi Tìm Hãn

Đêm tối, mưa rơi tầm tã.

Chiếc xe ô tô màu đen có rèm che, thẳng gấp trước tòa nhà 100 tầng, Daniel đưa tay ngăn Mặc Nhã che dù đi ra xe, tự mình đón mưa, bước lên bậc thềm, đau lòng nhìn, trước ánh đèn nhàn nhạt màu trắng, Hạ Tuyết một mình ngồi co rúc ở trước cửa thang máy, khóc mệt, nước mắt ràn rụa, vè mặt tiêu tụy tựa vào trên tường, giống như đã chết, không một chút cử động.

Hai tròng mắt dịu dàng của Daniel, xẹt qua một chút đau lòng, hãn chậm rãi tiến lên, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, ngồi xổm người xuống, ôm lấy Hạ Tuyết đã không còn hơi sức, đi tới xe, Mặc Nhã vội vàng bung dù, che chắn mưa cho bọn họ.

"Daniel ——" Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Daniel, nhìn hãn rơi lệ nói: "Em sai rồi, là em có lỗi với Văn Hạo, là lỗi của em, em không biết hãn vì em bỏ ra nhiều như vậy, em sai rồi —— Bây giờ hãn bị thương, anh giúp em cầu xin hãn, cầu xin hãn mở cửa đi ——"

Daniel ôm cô vào trong xe, nhìn cô khẽ mỉm cười, nói: "Đối mặt với tình yêu, ai đúng ai sai, chủ yếu là hai người yêu nhau, có đến gần hay không, nếu như đến gần, yêu nhau như vậy là tốt rồi ——"

"Nhưng hãn không để ý tới em ——" Hạ Tuyết nhìn hãn, nước mắt buồn bã trong hai hốc mắt lăn xuống.

Daniel nhìn cô, rồi chăm chú nhìn xe ô tô bắt đầu lăn bánh, mưa nhẹ quét qua khuôn mặt đau buồn của cô, có chút mệt mỏi, khổ sở vì tình yêu, hãn

cười nhạt nói: "Tình yêu là một cánh cửa không thể đóng chặt —— Tình yêu cũng không phải là yêu nhau thì có thể ở bên nhau —— Nếu em thật lòng bày tỏ tình yêu của mình với hân, thật lòng đến gần hân, luôn có ngàn vạn biện pháp, nhưng anh không chấp nhận làm thương tổn mình —— Đàn ông thể hiện tình yêu, khác với phụ nữ, vì trên vai bọn họ, còn phải gánh vác thứ khác, bọn họ cũng có nỗi băn khoăn của mình và trách nhiệm phải gánh vác, cho nên bây giờ hân không muốn gặp em, hãy cho hân một chút không gian ——"

Hạ Tuyết khổ sở, nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng chua xót rơi lệ.

Daniel nhìn bộ dáng cô như vậy, đột nhiên cười khẽ nói: "Đứa ngốc, thật sự muốn tìm lại tình yêu của mình một lần nữa, có rất nhiều biện pháp —— Em phải linh hoạt một chút, đừng ngốc nghếch như vậy ——"

Đôi mắt đắm lệ của Hạ Tuyết lập tức nhìn chăm chăm Daniel ——

Daniel thở dài một hơi, ôm lấy Hạ Tuyết, nhìn cơn mưa thê lương ngoài cửa sổ, nhớ lại lúc mình nhận điện thoại của Hàn Văn Hạo, muốn mang cô về thì hân có thể cảm nhận được tình yêu sâu sắc của người đàn ông trên lầu —— Tình yêu là cái gì? Tình yêu là thứ cho dù bị cách núi ngăn sông, nhưng vì duyên phận, em tìm được anh —— anh tìm được em. Tình yêu là nói anh không yêu em, nhưng anh vẫn yêu em ——

Sáng sớm.

Mưa to đã qua, ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp nơi, dường như mùa đông đã tới, gió lạnh lùng, rét mướt, quét ngang cuối mùa thu tối tăm và ẩm ướt!

Cửa thang máy mở ra, Tả An Na đi nhanh lên thang máy, đi vào phòng khách, cũng đã nhìn thấy vài y tá cùng bác sĩ vừa từ trên lầu đi xuống, nhìn Tả An Na khẽ mỉm cười, sau đó mang theo một chút mệt mỏi đi vào thang máy, chuẩn bị rời khỏi, Tả An Na lo lắng đi lên lầu, đi tới trước cửa phòng

Hàn Văn Hạo, nhìn thấy Hàn Văn Hạo đã mặc áo sơ mi màu đen, quần tây đen, đứng trước kính toàn thân, vẻ mặt lạnh lùng, đang cài cúc ống tay áo.

Cô vội vàng đi tới, nhận lấy tay Hàn Văn Hạo, cẩn thận cài lại cúc áo bên tay bị thương cho hắn, rồi cài sang tay khác.

Hàn Văn Hạo cũng không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng, không nhìn ra một chút suy nghĩ nào.

Tả An Na cài xong cúc áo, lại cầm một tây trang màu đen, tự mình cẩn thận khoác vào cho hắn, sau đó cài bông hoa lên âu phục ——

"Cô và bạn trai thế nào?" Đang lúc này, Hàn Văn Hạo lạnh lùng hỏi.

"À?" Tả An Na thật gần nhìn Hàn Văn Hạo, lập tức tiếp xúc ánh mắt tà mị, sáng rực, khuôn mặt rất đẹp trai, đường nét hoàn mỹ giống như điêu khắc, đẹp trai đến nỗi làm cho người ta cảm giác hít thở không thông, khuôn mặt và con ngươi của cô đỏ lên, ngây ngốc nói: "Rất tốt a ——"

Hàn Văn Hạo nghe xong, liền tức giận nhìn cô nói: "Nếu rất tốt, không cần sớm như vậy đã tới ——"

Tả An Na hiểu ý của hắn, biết hắn không muốn mình vì chuyện của hắn mà vất vả quá mức, bỏ quên tình yêu, cô mỉm cười ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Sáng nay lúc tôi tới, phát hiện bên ngoài cả đêm đã chuyển lạnh, đầu mùa đông thật là lạnh, phủ thêm một cái áo khoác bên ngoài đi, nghe bác sĩ nói, đúng lúc anh bị sốt, phải chăm sóc kỹ thân thể."

"Ừ ——" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đáp lời.

Tả An Na lập tức đi vào trong tủ áo, cầm một cái áo khoác màu đen dài tới đầu gối, đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, khoác lên cho hắn, quét nhẹ một vòng hai bả vai, lơ đãng nói: "Ngày hôm qua không biết Hạ Tuyết tiểu thư thế nào ——"

Hàn Văn Hạo nghe, không lên tiếng, chỉ tự mình sửa lại ống tay áo nói: "Đi thôi! Đến hiện trường cao ốc ——"

"Vâng! 3 giờ chiều nay, chúng ta chuẩn bị mở cuộc họp báo với các phóng viên, công bố mọi chuyện, sau khi họp xong, chúng ta đến bệnh viện, thăm người thân của nạn nhân ——8 giờ tối, đi thăm Hi Văn tiểu thư ——" Tả An Na lập tức nói.

"Đi thôi ——" vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng quét qua như một trận gió, đi ra khỏi phòng, Tả An Na đau lòng nhìn bóng lưng của hắn, nghĩ tới đêm qua Hạ Tuyết vẫn không vào được, khó tránh khỏi tiếc nuối.

Cô bé Hi Văn một mình ngồi trên giường bệnh, đang cầm một ly sữa nóng, vừa uống vừa nhìn mẹ, mặc áo ngủ, áo khoác rất dày sáng nay PAPA sai người đưa tới —— đầu tóc dài đêm qua không gội, giống như kẻ ngốc, ngồi bên giường bệnh, cầm dao nhọn và quả táo, nhìn bầu trời âm đạm ngoài cửa sổ, gọt vỏ trái cây, vừa gọt vừa ngây ngốc nói: "Hôm nay rất lạnh, có phải mùa đông sắp tới hay không?"

Hi Văn không dám đáp lời của cô —— Sau đó nhìn mẹ ngây ngốc gọt hết vỏ quả táo, đặt trong cái đĩa thủy tinh xinh đẹp, rồi đem quả táo, ném vào trong thùng rác.

"Oh my God" Hi Văn có chút khó chịu căn môi, nhìn mẹ, có chút không khách khí nói: "Mẹ —— Con có thể dễ dàng tha thứ IQ của mẹ thấp hơn con, nhưng con không thể tha thứ IQ của mẹ thấp hơn heo, điều này thật sự so với chuyện tối hôm qua mẹ dầm mưa, không gội đầu làm cho người ta khó chịu hơn —— Con muốn ăn quả táo á!"

"Tốt! Mẹ gọt cho con, muốn ăn táo đơn giản?" Hạ Tuyết muốn lấy thêm quả táo, nhưng táo đã bị mình gọt hết rồi, cô “a” một tiếng, ngạc nhiên kêu lên: "Táo của mẹ đâu rồi ?"

“Tất cả táo trong thùng rác á!” Hi Văn lập tức để ly xuống, không thể nhìn được nữa nhìn mẹ nói: "Mẹ! ! Rốt cuộc mẹ bị làm sao vậy? Phiền quá à! Có phải mẹ lại gây gổ với cha hay không ?"

"Cha của con không chịu gây gổ với mẹ! !" Cặp mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn Hi Văn, lại rơi nước mắt, có chút tức giận nói: "Hắn không muốn gặp mẹ!"

"Con biết hôm qua hắn không muốn gặp mẹ! ! Vậy hôm nay mẹ đi tìm hắn là được rồi! !" Hi Văn thật cảm thấy người này rất ngốc, không thể nhìn được trừng mắt nhìn mẹ !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 530: Không Khí

"À? Hôm nay đi tìm hăn?" Hạ Tuyết nhìn đứa con gái có chỉ số IQ cao giống cha, lại ngây ngốc nói: "Nếu hăn không muốn gặp mẹ, vậy làm sao bây giờ?"

Hi Văn thở dài một hơi, lại cau mày nhìn cô nói: "Nếu hôm nay hăn không muốn gặp mẹ, ngày mai tìm tiếp! phim thần tượng không phải nói vậy sao? Nếu như yêu một người, phải có da mặt thật dày a! Hăn không gặp mẹ —— Mỗi ngày mẹ làm phiền hăn! Làm phiền đến khi nào hăn gặp mẹ mới thôi!"

"Nếu làm như vậy, hăn chán ghét mẹ thì làm thế nào?" Hạ Tuyết có chút lo lắng chuyện này.

Hi Văn nhún nhún vai nói: "Mỗi một chuyện, đều có hai mặt! Hoặc là thành! Hoặc là bại! Ít ra còn tốt hơn so với việc mẹ gọt vỏ táo, vứt quả táo, để lại vỏ a!"

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, con người trừng to, nghĩ tới những lời này.

Hi Văn lại cảm thán nhìn bà mẹ ngốc nghếch này, nói: "Ảnh hậu, con nghĩ mẹ cũng không phải là một người không có đầu óc a? Mẹ giống như một cây cỏ dại rồi ? Còn sợ lời nói dối lòng của cha sao? Con tin cha yêu mẹ!"

"Câu này, sao nghe rất quen thuộc a ——" Hạ Tuyết quay đầu nhìn con gái nói: "Đây không phải là câu mẹ thường nói cho con nghe sao? Lúc đó, là mẹ gạt người!"

"Mẹ!" Hi Văn bị chọc giận gần chết, nhìn mẹ! !

"Được rồi! Mẹ —— Mẹ —— Mẹ —— Đi công ty tìm cha của con! !" Hạ Tuyết vừa nghĩ tới mình muốn gặp Hàn Văn Hạo, trong lòng có chút xúc động, mặt lập tức ửng hồng, cô không nói nữa, đứng lên, vội vàng dùng nước nóng rửa mặt, gội đầu, đi tới trước tủ treo quần áo nhỏ trong phòng bệnh VIP, “kẹt” một tiếng, mở hai cánh cửa ra, nghĩ tới ngày hôm qua Hàn thị xảy ra chuyện không vui như vậy, liền chọn một cái áo len cổ chữ V, màu lá cọ bó sát người, quần dài ống rộng màu lá cọ và một áo khoác da màu lá cọ, buộc mái tóc xoắn dài, xách túi xách màu lá cọ, mang giày cao gót, vừa đi ra ngoài vừa nhìn con gái, có chút ngượng ngùng như đang nịnh nọt nói: "Dì Thanh Nhã và người giúp việc đang ở bên ngoài, bảo các cô đi vào cùng con!"

"Dù sao, mẹ cũng không thể theo con là được! Đi đi đi đi! Nhớ a, mặc kệ cha từ chối mẹ thế nào, nói lời hung dữ với mẹ! ! Cũng nhất định đừng sợ! ! Cố gắng! !" Hi Văn nhìn mẹ nắm chặt quả đấm! !

"Cố gắng ! !" Hạ Tuyết lập tức đáp lại, nhìn con gái cố gắng nắm chặt quả đấm, xoay người chạy như bay ra ngoài!

"Đừng uốn éo gót giày á! !" Hi Văn nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, cẩn thận nhắc nhở! !

"Ai nha! !" Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng rên của Hạ Tuyết.

Hi Văn lắc đầu một cái, cầm cái chăn đắp lên người, rồi nằm xuống nói: "Tình yêu thật đúng là phiền toái!"

Đôi mắt to của cô bé đột nhiên chớp một cái, lập tức cầm điện thoại di động lên, bấm một số điện thoại, đầu bên kia truyền đến một tràng tiếng lẩm bẩm của bé trai, nói: "Alô ——"

"Cậu muốn chết a! !" Hi Văn nắm điện thoại, tức giận nói với bé trai: "Không phải cậu nói hôm nay đến thăm tớ sao? Thế nào còn chưa tới! ?"

"Tiểu Lệ tới tìm tớ, muốn tớ theo bạn ấy đi chơi một lát, tớ lập tức tới thăm cậu, Haắc...!" Bé trai đành nói.

Hi Văn nghe xong lời này, con người nóng lên, tức giận kéo kéo cái chăn màu trắng, nói: "Ghét ghê! ! Tiểu Lệ cận thị 1000 độ, hơn nữa người lại ngốc, rốt cuộc cậu thích bạn ấy cái gì ?"

"Ngây ngốc, đáng yêu a ——" Đứa bé trai xinh đẹp đeo kính đen lập tức nói!

"Cậu —— Về sau không cần tới tìm tớ nữa! Tánh tình giống cha tớ! ! Hừ!" Hi Văn tức giận cúp điện thoại, thân thể nho nhỏ xoay tròn, ô ô ô khóc lên: "Tôi bị vứt bỏ rồi ! Thật quá đáng! Tôi cứ nhiên bị vứt bỏ! !"

Cao ốc Hàn thị!

Tả An Na căng thẳng chuẩn bị buổi họp báo với các phóng viên, nghe tin Tổng Tài trở về, cô lập tức đi ra khỏi cao ốc Hàn thị, vừa vặn nhìn thấy Hàn Văn Hạo cùng người lãnh đạo khác đi ra xe, hần bước lên bậc thang, vừa nhìn người lãnh đạo bên cạnh, nói: "Sau đó cậu nhớ mời hai người bác sĩ tâm lý đi an ủi người thân của nạn nhân một chút, tôi nhìn thấy có hai cụ già tâm tình không ổn định! Mau sớm cùng luật sư bàn về số tiền bồi thường ——"

"Vâng!" Người lãnh đạo lập tức đồng ý.

Hàn Văn Hạo nghe xong, hài lòng đi vào đại sảnh, tất cả nhân viên lập tức khom người chào hần, vẻ mặt hần vẫn lạnh lùng, đi qua đại sảnh chuẩn

bị đi về phía thang máy, Tả An Na đi theo, nói tiếp: "Hiện tại mới 12h trưa, anh còn có 3 tiếng để nghỉ ngơi, rồi sau đó mở họp báo ——"

"Không cần, nửa giờ sau, mở cuộc họp khẩn cấp ——" Hàn Văn Hạo đi vào thang máy, nói ngay.

"Vâng ——" Ánh mắt Tả An Na lóe lên, lại không dám nói gì nữa.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng Tả An Na như vậy, nhìn cô có chút nghi ngờ hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"À? Không có gì ——" Tả An Na vội vàng cười cười.

Hơi quá giờ, cửa thang máy lần nữa mở ra, Hàn Văn Hạo đi ra thang máy, người của bộ phận hành chính, phòng thư ký tất cả đều rời rít đứng dậy, nhìn hẩn hơi cúi người chào hỏi, hẩn không lên tiếng, đi qua mọi người, đi tới trước cửa phòng làm việc Tổng Tài, thư ký lập tức mở hai cánh cửa ra, hẩn cất bước đi vào, nhớ tới việc gì, muốn căn dặn đám lãnh đạo, ánh mắt đông lại, cư nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết ở trên ghế sofa đứng lên, nắm chặt túi xách, có chút lo lắng vội vàng nhìn mình.

Hẩn lạnh lùng nhìn cô, không lên tiếng.

Tả An Na và đám người lãnh đạo lập tức thối lui ra khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại.

Hạ Tuyết nhìn thấy mọi người đã đi ra ngoài, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo, giống như đứa ngốc, cười theo một chút, lại lo lắng, xúc động nhìn hẩn, hỏi: "Vết thương có tốt lên chút nào chưa? Hạ sốt chưa ? Có đỡ hơn chút nào không? Cái đó ——"

"Chuyện của tôi không cần cô lo lắng!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói xong, muốn cởi áo khoác ngoài, chuẩn bị làm việc ——

Hạ Tuyết lập tức đi tới trước mặt của hắn, vươn tay nói: "Em giúp anh nhé, bây giờ anh đang bị thương ——"

Hàn Văn Hạo một lần nữa nắm chặt cổ tay của cô, nhìn hai tròng mắt trong veo nói: "Cách tôi xa một chút! Hôm qua những gì muốn nói, cũng đã nói rõ ràng rồi chứ! Nếu cô không có việc gì, thì đi đi! Tôi không muốn gặp lại cô ——"

Hạ Tuyết đột nhiên cười khúc khích nói: "Xem ra anh không phải là rất hận em, không bảo em cút —— Chỉ bảo em đi nha ——"

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn cô chăm chăm, cởi áo khoác ngoài của mình, tùy ý ném trên ghế sa lon, rồi nới lỏng cúc áo âu phục, đi đến trước bàn làm việc, ngồi xuống, mở tài liệu ra chăm chú xem, căn dặn Tả An Na, chuẩn bị nửa giờ sau đi họp, xem người khác như không khí!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 531: Ăn Trộm

Hạ Tuyết như một đứa ngốc, đứng ở đầu kia ghế sa lon, vẻ mặt chăm chú nhìn Hàn Văn Hạo, có chút đau lòng suy nghĩ ngày hôm qua hẳn làm sao qua được? Vết thương đạn bắn còn đau hay không ? Sốt cao đã hạ chưa? Cô nghĩ trước nghĩ sau, lo lắng suy nghĩ một chút, lại như là đang nịnh nọt, đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, khom người xuống, muốn nhìn thấy rõ mặt của hắn, lại tiếp tục nịnh nọt, cười khúc khích nói: "Anh khát nước không? Có muốn em rót nước cho anh hay không, em sợ anh sốt cao chưa giảm ——"

Cô vừa nói xong, muốn vươn tay tới trước trán của hắn, muốn thăm dò nhiệt độ của người hắn ——

Hàn Văn Hạo tức giận quét tay của cô, nhìn cô lớn tiếng nói: "Cô phát điên cái gì? Tôi có 10 thư ký, không tới phiên cô hầu hạ! ! Hôm nay tôi rất bận, nếu không có chuyện gì, cô lập tức đi cho tôi! Tôi không có thời gian lãng phí với cô! Nếu cô muốn tìm đàn ông, cô đi tìm chồng chưa cưới của cô đi!"

Hạ Tuyết có chút đau lòng, nhìn Hàn Văn Hạo ——

Hàn Văn Hạo vẫn không để ý đến cô, vẫn phê duyệt tài liệu, vừa phê duyệt, lại cảm thấy vết thương có chút đau, hắn hơi nhăn mày, theo bản năng đặt nhẹ lên vết thương.

"Anh —— Anh —— Anh làm sao vậy? Vết thương đau hả? Có muốn gọi bác sĩ hay không ?" Hạ Tuyết lo lắng, nghiêng người tới trước, nhìn Hàn Văn Hạo nói.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết, lại không vui hỏi: "Rốt cuộc cô muốn làm gì? Cô đến đây làm gì?"

"Em ——" cặp mắt Hạ Tuyết đỏ lên, sâu kín nhìn hắn, lộ ra một chút ủy khuất nói: "Em —— Em chỉ muốn tới thăm anh một chút, em lo lắng anh gặp chuyện không may, tối hôm qua em nhìn thấy anh rất tiêu tụy —— Em —— rất lo lắng cho anh ——"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười lạnh nói: "Không phải cô ở bên cạnh tôi, sẽ rất nguy hiểm sao? Rất đáng sợ sao? Sao cô không biết xấu hổ, còn tới đây làm gì? Bây giờ, tôi không có ý định chơi đùa tình yêu với cô! Cũng không có ý định nghe cô nói nhảm! Tôi rất bận bịu, cô đi đi! 10' nữa tôi sẽ mở cuộc họp! Nếu có thời gian, thì ở bên con gái của tôi, tôi phát hiện, gần đây cô rất lạnh nhạt với nó!"

Hàn Văn Hạo vừa nói xong, lại tiếp tục mở tài liệu khác, chăm chú phê duyệt tài liệu!

Hạ Tuyết có chút điềm đạm đáng yêu nhìn sắc mặt nặng nề của Hàn Văn Hạo, lạnh lùng phê duyệt tài liệu, cô theo dõi bộ dáng kia của hắn, nói: "Hàn Văn Hạo! Em yêu anh!"

Hàn Văn Hạo vẫn không nhúc nhích, vẫn xem tài liệu!

Đôi mắt to tràn đầy tình cảm của Hạ Tuyết, nhìn chòng chọc Hàn Văn Hạo nói: "Hàn Văn Hạo, Em yêu anh !"

Hàn Văn Hạo cũng không nhúc nhích, cũng không ngẩng đầu lên.

"Em yêu anh, Hàn Văn Hạo ——" Hai tròng mắt Hạ Tuyết rướm nước mắt.

"Cô xong chưa!" Hàn Văn Hạo lập tức nện bút xuống, ngẩng đầu nhìn cô, tức giận nói, cũng đã thấy nước mắt cô rơi ra, hắn không vui, nói: "Cô

nhìn lại mình đi! ! Cô nhìn lại mình đi! ! Động một chút là khóc! Giống như có chuyện gì to lớn lắm vậy! ! Tôi đã nói với cô, tôi không yêu cô! ! Tôi tuyệt không yêu cô! ! Nếu không có chuyện gì, thì đi cho tôi! ! Đừng quấy nhiễu công việc của tôi!"

Trong lòng của Hạ Tuyết đau xót, khẽ cắn môi, nước mắt lăn xuống, không muốn đi, đuổi cũng không muốn đi, chỉ vươn tay muốn nắm tay của hắn, lại bị hắn mặt lạnh vung ra, cô cúi đầu, lau sạch nước mắt, rồi vui vẻ ngẩng đầu lên, nhìn hắn, cười một tiếng lấy lòng nói: "Như vậy đi! Em —— Em —— Em —— Biết bây giờ anh vừa mới bị sốt xong, nhất định là khẩu vị rất nhạt, em —— Hôm nay đi đến nhà của anh, làm cơm tối cho anh ăn? Em làm xong, sẽ không quấy rầy anh!"

"Nếu cô đi vào nhà của tôi được, tôi sẽ để cho cô ở ba ngày!" Hàn Văn Hạo vẫn phê duyệt tài liệu, khi dễ, cười lạnh nói.

"Anh nói đó! Nếu em biết mật mã, đi vào nhà được, anh phải để cho em ở ba ngày! ?" Cô cố ý đưa ra chữ ba, giơ lên trước mắt Hàn Văn Hạo! Thật là gần, thật là gần!

Hàn Văn Hạo phúi tay của cô, lạnh lùng nói: "Đi vào được rồi hãy nói!"

"Nói lời thì giữ lời đấy! ! Em đi đây!" Hạ Tuyết thật vui vẻ, nhấc túi xách, quét qua một trận gió, cả người đã đi ra ngoài.

Cây bút trong tay Hàn Văn Hạo, ngừng lại, rớt cuộc ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc.

Cao ốc 100 tầng! !

Trong tay Hạ Tuyết xách theo túi lớn, túi nhỏ đồ từ trong siêu thị mua về, đứng trước thang máy riêng của Hàn Văn Hạo, nhìn bảng số mật mã màu đỏ lóe sáng, cô hơi nheo mắt lại, tay dò tìm, đưa ngón trỏ ra, đè xuống 1217

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, hừ một tiếng nói: "Thật nhẫn tâm như vậy! Đồ đàn ông keo kiệt! Hừ! Làm lại! !"

Cô vừa nói xong, lại đinh đing đing nhấn vào 7121——

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

Hạ Tuyết bắt chước ánh mắt của Hàn Văn Hạo, neho lại, tiếp tục nhấn:
2171 ——

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

"1127——"

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

"2711 ——"

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

"8888"

"1111"

"2222"

"3333"

"4444"

"5555"

"6666"

"7777"

"8888"

"9999"

"0000"

"Mẹ kiếp! !" Hạ Tuyết lập tức, đưa bàn tay, bộp một tiếng, vỗ vào bảng mật mã, tức giận nói: "Tôi cũng không tin, tôi không vào được! Không phải bốn con số sao?"

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên gọi điện thoại cho Văn Kiệt.

"Ừm!" Hàn Văn Kiệt ngồi trên ghế dựa ở nhà mình, hơi mệt mỏi nghe điện thoại, đêm qua, lo sợ cha vì chuyện cao ốc sụp đổ, mà bệnh tim không tốt, cho nên hằn thức suốt đêm.

"Văn Kiệt, tôi hỏi anh một chuyện!" Hạ Tuyết căng thẳng cầm điện thoại, hỏi Hàn Văn Kiệt: "Sinh nhật anh cả của anh là ngày nào?"

Lúc này Hàn Văn Kiệt mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Ngày 16 tháng 2. Thế nào?"

Hạ Tuyết lập tức nhấn 0216!

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

Hạ Tuyết khổ sở oán hận, nhắm hai mắt lại, suy nghĩ một chút, vẫn phiền não hỏi: "Thẻ ngân hàng, két sắt, hay tài liệu quan trọng của anh cả anh đều dùng mật mã gì để khóa lại vậy ?"

Lời này hỏi ra —— Hàn Văn Kiệt đột nhiên có chút buồn cười.

Hạ Tuyết lập tức mặt đỏ lên nói: "Anh đừng hiểu lầm á —— không phải ý này, tôi chỉ muốn —— Tôi —— Tôi bị ngăn ở bên ngoài thang máy của anh cả anh, tôi muốn đi vào nhà hăn, làm cho hăn một bữa cơm ——"

Hàn Văn Kiệt đột nhiên cười khẽ.

"Nói cho tôi biết đi! Mật mã của anh cả anh là bao nhiêu? Anh biết không?" Hạ Tuyết như đang nịnh nọt hỏi: "Tôi nhất định sẽ báo đáp ơn đức cao dày của anh!"

Hàn Văn Kiệt nắm điện thoại, dịu dàng, nói: "Tôi không rõ lắm, anh cả tôi tâm tư rất cẩn mật, vì trí nhớ của cho hăn rất tốt, cho dù mật mã có một trăm số, hăn cũng nhớ được, khác với anh hai của tôi, đầu óc ngu si, mật mã luôn là sáu số không!"

Hạ Tuyết cảm thán nói: "Sớm biết vậy, tôi yêu anh hai của anh rồi."

Hàn Văn Kiệt lại cười một tiếng, nói: "Mật mã của tôi là sáu số hai, không phải cô cũng yêu tôi sao?"

"Đi! Cắt!" Hạ Tuyết tức giận cúp điện thoại, nhìn lại bảng mật mã, tức giận duỗi ngón tay, cố gắng bấm số như: 8289, 6888, 6678, 7790, 7906, 6780, 8797, cô vừa cố gắng bấm, vừa tức giận nói: "Tôi cũng không tin, tôi sẽ không tìm ra nó?"

Ánh đèn của một xe cảnh sát ú ú ú chạy tới tòa cao ốc!

Hạ Tuyết đang cố gắng bấm, vừa bấm, vừa tức giận nói: "Nếu mày không mở ra, thì gọi cảnh sát bắt tao đi! !"

Vừa nói xong, bả vai của mình bị người nhẹ nhàng vỗ một cái! !

"Cút!" Hạ Tuyết tức giận nói!

Bả vai lại bị người nhẹ nhàng vỗ!

"Làm gì vậy ?" Hạ Tuyết tức giận xoay người, lại nhìn thấy ba người cảnh sát đang nghiêm mặt nhìn mình nói: "Chúng tôi nhận được báo động của người chủ tòa nhà tầng 100! Cô có ý đồ tiến vào thang máy riêng của người khác! ?"

"Tôi với hắc quen biết! Hắc không thể nào phái cảnh sát tới bắt tôi!" Hạ Tuyết tức giận nói, đại khái cô không biết, mật mã thang máy riêng của Hàn Văn Hạo, nếu nhập mật mã vượt quá số lần, máy báo động sẽ khởi động, tự động báo cảnh sát!

Cảnh sát nhận ra cô là một ảnh hậu, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Dù sao, tôi đã nhận được báo động, bây giờ muốn dẫn cô về bót cảnh sát điều tra! !"

"Bệnh thần kinh! ! Không tin anh gọi điện thoại cho hắc đi! ! Làm sao hắc để tôi bị bắt đi! !" Hạ Tuyết lại tức giận! !

Cảnh sát nghe vậy, lập tức theo tin nhắn từ máy báo động truyền tới, gọi điện thoại cho Hàn Văn Hạo.

Phòng hội nghị Hàn thị!

Hàn Văn Hạo đang triệu tập hội nghị khẩn cấp, đột nhiên điện thoại di động vang lên, hắc nhanh chóng nghe cảnh sát trình bày, hắc lạnh nhạt nói: "Tôi không biết cô ấy! Có thể là ăn trộm! Bắt cô ấy đi !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 532: Một Lần Cuối Cùng

Cục cảnh sát!

Isha bảo lãnh tội ăn trộm của Hạ Tuyết, dẫn ra ngoài, hai người vừa đi ra khỏi cục cảnh sát, cô vừa quay đầu nhìn về mặt Hạ Tuyết tức giận ôm vai đi ra, vừa không nhịn được, cười nói: "Tôi nói cô a —— Chúng ta làm bạn bè lâu như vậy, còn chưa nghĩ chung hoạn nạn với cô trong cục cảnh sát! Tôi vừa nhận được điện thoại của cục cảnh sát, nói Hạ Tuyết cô tìm cách vào cửa nhà Hàn Tổng Tài người ta, nghi ngờ là ăn trộm thì tôi thiếu chút nữa bị hù chết! Vừa quay phim truyền hình cỡ nào đáng yêu a! Cô không hổ là diễn viên đấy! Nếu không phải tôi chào hỏi cục trưởng, thì danh tiếng của cô gây chấn động rồi ! Bảo bối, cô có thể cho tôi một chút thông tin không ?"

Hạ Tuyết một tức giận, quay đầu nhìn Isha nói: "Không phải tôi vì tình yêu của tôi mà dâng hiến cuộc đời sao?"

Isha nghe lời này, đột nhiên muốn khóc, quay đầu, nhìn Hạ Tuyết nói: "Tổ tông a! Mật mã chính là mật mã, đó là tại sao? Bởi vì nó là một bí mật, cô biết không? Chỉ bằng vào đầu óc của cô mà đi khiêu chiến IQ180 ?"

"Không cần nói đến IQ của tôi! Cho dù đầu cô to bằng quả dưa, cũng không thể so với QI 180!" Hạ Tuyết ngồi vào xe BMW, ôm vai, vẫn suy nghĩ rốt cuộc mật mã là bao nhiêu!

"Cho nên nói —— Cô muốn đối phó IQ180 thì tìm IQ180 để đối phó hẳn a!" Isha cũng ngồi vào chiếc BMW, thuận tiện kêu tài xế lái xe!

Hạ Tuyết lập tức quay đầu, kinh ngạc nhìn Isha nói: "Cô nói là con gái của tôi?"

"Đúng rồi! !" Isha búng ngón tay, nhìn bạn tốt nói: "Cô nghĩ xem, đầu óc của Hi Văn chúng ta không cần nói nhiều chứ? Rất thông minh và ưu tú a! Con bé nhất định sẽ nghĩ ra cha của nó đang suy nghĩ gì! Hỏi con bé một chút đi! !"

Con người Hạ Tuyết đảo một vòng!

Bệnh viện! Phòng bệnh!

Hi Văn đang cầm bánh tổ yến táo đỏ do bà nội vừa đưa tới, từng chút bỏ vào trong miệng, sau đó vẻ mặt kỳ quái nét nhìn mẹ, đang cầm một đồng lớn chocolate đi tới trước mặt của mình, nét mặt giống như cô gái nhỏ cười lấy lòng, cô bé cười nhìn mẹ của mình nói: "Đây là chuyện gì vậy?"

Hạ Tuyết lập tức bò lên giường, ôm con gái vào trong ngực, mới giận dữ, hậm hậm nói: "Hôm nay mẹ muốn đi xem cha của con! Không ngờ cha của con sửa lại mật mã thang máy! Mẹ muốn biết số mật mã thang máy! Mẹ không vào được!"

Hi Văn vừa nghe, liền “a” một tiếng, ăn một khối táo đỏ, mới nhìn mẹ nói: "Ý của mẹ là —— Mẹ hi vọng con giúp mẹ, tìm ra mật mã của cha sao?"

"Đúng vậy!" Hạ Tuyết lập tức vỗ giường bệnh, vẻ mặt âm trầm nhìn mình con gái, xích lại gần, giống như nói chuyện gì to tát, thần thần bí bí nói: "Giúp mẹ một chút! ! Tìm mật mã cho mẹ đi! Đời này kiếp này mẹ làm trâu làm ngựa, để báo đáp ơn đức cao dày của con!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Văn ngẩng mặt lên, cầm một khối táo đỏ, giả vờ thâm trầm nhai, từ từ nhai.

100 tầng nhà trọ

Hạ Tuyết lại đi tới trước thang máy, nhớ tới lời con gái nói: người thích con số, nhất là người thích tổ số chữ, bình thường cũng sẽ không để cho mình chạy ra khỏi tổng các dãy số từ 1217 tăng lên 11, mẹ có thể thử: 2324, 1037, 1802, 1901, 4007, 5006 —— Nhớ kỹ, mẹ chỉ có 12 lần cơ hội! ! Về phần có thể vào được hay không, phải xem vào vận khí của mẹ! Đây là bí mật của cha, con cũng chỉ có thể lấy sai số! Dù sao cũng không phải là sinh nhật của con, đơn giản như vậy, ai cũng nghĩ ra được!

Hạ Tuyết lại nhìn dãy số, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng khẽ cắn môi, đưa ngón trỏ ra, đè xuống 2324 ——

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

"1037 ——" Hạ Tuyết vừa nhấn con số, vừa căng thẳng suy nghĩ.

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

"1802 ——"

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

Cả người Hạ Tuyết bắt đầu nôn nóng, lo lắng, tâm tình không tốt, cả người như bị con kiến bò, trên trán cũng bắt đầu rịn mồ hôi lạnh, cô thở một hơi, lại bắt đầu đè xuống: 1901——

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã ——"

Lỗi tai Hạ Tuyết bắt đầu nóng lên, cô có chút không muốn thử nữa, nhưng chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Văn Hạo, cô nuốt một ngụm nước bọt, lại đè xuống "4007——"

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

Hạ Tuyết đột nhiên sững sờ, ngẩng đầu lên suy nghĩ một chút, rốt cuộc mình thất bại mấy lần? Là năm lần hay sáu lần? Sáu lần đúng không? Sáu lần, đúng! Sáu lần rồi —— (aiz, rõ ràng chỉ có năm lần)

Cô thở một hơi, sau đó đưa ngón tay run rẩy, dè xuống "5006 ——"

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã ——"

"4007 ——"

"3008"

"2009"

"6005"

Một lần cuối cùng —— Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn con số màu đỏ, mím môi đột nhiên muốn khóc, cô cảm thấy rất đơn giản, thật ra bốn con số, tạo thành 11 con số thật sự là quá nhiều rồi, cô sốt ruột nuốt một ngụm nước bọt, còn muốn suy nghĩ, rốt cuộc lấy hết dũng khí dè xuống: 7301!

"Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã!"

Hai mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn con số màu đỏ, lớn tiếng kêu lên: "Có gì đặc biệt hơn người? Không vào thì không vào! ! Anh cho rằng tôi thích anh a! Phi! ! Đàn ông chết tiệt! Hẹp hòi như vậy! Tôi đi! Tôi đi được chưa! Hừ! !"

Sắc mặt của Hạ Tuyết tối sầm lại, sải bước, đi từ từ xoay người đi xuống cầu thang, nhưng đi được mấy bước, suy nghĩ một chút, không cam lòng, lại đi lên lầu, đi tới bảng mật mã trước mặt, vừa tùy ý nhấn, vừa nói: "Tôi nhấn một lần cuối cùng, có bản lãnh thì anh báo cảnh sát bắt tôi đi!"

Cô vừa nói xong, tiện tay nhấn 0308, tổ chữ số này là trước sau sinh nhật của mình hai con số! ! Cô vội nhấn xong, thật nhanh xoay người chạy

xuống bậc thang, chuẩn bị chạy nước rút 100 m trốn đi, nhưng khi cô vừa mới bước xuống đất, sau lưng lại vang lên ——"Mật mã chính xác! Mời vào!"

Hạ Tuyết khiếp sợ xoay người lại, quả nhiên thấy cánh cửa thủy tinh chậm rãi mở ra, thang máy đang ở trước mắt, bảng mật mã màu xanh lá cây lóe sáng tầng 100 —— Cư nhiên thật sự là trước và sau sinh nhật mình hai chữ số, tối hôm qua, thật ra hẳn còn đang nghĩ đến mình ——

Cô đột nhiên cười nhỏ, hốc mắt đỏ lên ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 533: Tối Nay Không Đi

Hôm nay Hàn Văn Hạo chủ trì cuộc họp báo với các phóng viên, sau đó đi an ủi người thân của người chết, rồi thỏa thuận bồi thường tiền cho người chết, đến tối, cơm cũng chưa ăn, đến bệnh viện thăm con gái, vừa đi tới phòng bệnh, nhìn thấy cả phòng bệnh đầy nghẹt người giúp việc, bác sĩ, y tá và em trai mình mang theo nụ cười thần bí nhìn mình, hăn bất mãn hỏi con gái, mẹ con đi đâu rồi.

Con gái nhìn mình nhún nhún vai, nói: con và mẹ vẫn luôn là hai thân thể độc lập, không ai quấy rầy đối phương!

Hàn Văn Hạo không khách khí nói, thật may là không thường ở chung một chỗ, nếu không, con gái cũng sẽ biến thành đàn! Thế nhưng hăn lại thuận tiện bảo Tả An Na hỏi thăm cục cảnh sát một chút, có bắt một ảnh hậu kỳ quặc hay không, dường như bắt xong, lại thả ra, lúc này hăn mới tự mình cầm chén cháo, dứt con gái ăn, vừa dứt cho con gái ăn chén cháo thơm ngào ngạt, vừa nhìn con gái xinh đẹp đáng yêu, khuôn mặt hăn căng thẳng đã lâu, rốt cuộc giãn ra, trong đầu lại lóe lên tiếng kêu khóc thê lương của người mẹ đáng thương, hăn lặng yên một chút, lòng bàn tay lạnh lẽo. . . .

Cảm giác cô đơn, là vận mệnh đã được sắp đặt từ lâu.

Hăn cho ăn xong con gái ăn cháo chén xong, chơi với cô bé đến 8 giờ tối, nhưng đầu kia heo vẫn chưa trở về, hăn có chút bất mãn, ôm khế con gái, nhắc cổ tay nhìn đồng hồ, nói: "Người này đã đi đâu? Ngu ngốc còn nhấn mật mã sao ! ?"

Hi Văn tựa vào trong ngực cha, mắt to đột nhiên chớp một cái, liền ngẩng đầu nhìn cha nói: "Cha! ! Hay là cha về nhà trước đi! Con muốn ngủ, con thói quen lúc ngủ, người khác không nên quấy rầy".

Hàn Văn Hạo nhìn lại con gái một cái, khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: "Tốt. Vậy cha về nhà trước. Sáng sớm ngày mai tới đây ăn điểm tâm với con, hả?"

"Vâng !" Hi Văn nhìn cha, làm dấu OK!

Hàn Văn Hạo từ bệnh viện ra ngoài, cả người mệt mỏi ngồi lên xe, Tả An Na quay đầu hỏi hăn có muốn đến nhà hàng ăn một chút gì trước hay không, hăn nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: "Về nhà thôi. Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, bảo bác sĩ và y tá không cần tới, tôi muốn yên tĩnh một lát."

"Vậy hôm nay thay thuốc" Tả An Na vẫn có chút lo lắng.

"Không có gì đáng ngại." Hàn Văn Hạo nhắm mắt lại nói.

Xe nhanh chóng chạy nhanh đến cao ốc 100 tầng!

Hàn Văn Hạo nói Tả An Na không cần theo vào giúp đỡ, tự mình đi tới trước cửa thang máy, nhấn 0308, sau đó đi vào thang máy, hai mắt hơi có vẻ mệt mỏi thở dốc một hơi, qua một lúc, rốt cuộc cửa thang máy mở ra, hăn lơ đãng đi ra thang máy, sau đó đi vào phòng khách, sau đó hăn ngẩng đầu lên, sắc mặt bình tĩnh, trơ mắt nhìn tất cả đèn màu lam trong phòng khách sáng lên, đèn thủy tinh khổng lồ giữa phòng khách cũng sáng lên, trên ghế sa lon, sàn nhà từ màu xám tro, đổi thành màu trắng bạc không chính thống, rèm cửa sổ từ màu xám bạc đổi thành màu xanh đậm thêu hoa văn, trên bàn trà đặt một chậu Kiếm Lan (hoa lay ơn), bên trái con báo được lau sạch đến sáng bóng, hai bên còn để cây phát tài!

Ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh chớp một cái, quả nhiên sau lưng nghe có tiếng nói trong vắt, tràn đầy tình cảm và lễ phép kêu mình: "Anh đã về rồi!"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo tức giận, bất đắc dĩ xoay người, nhìn thấy Hạ Tuyết mặc một sơ mi kẻ ô màu trắng, quần sọt lưng màu trắng, bên hông thắt một dây lưng màu bạc, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, ống tay áo xắn thật cao, trong tay cầm một khăn lau màu trắng, thật nhiệt tình, cười nói: "Em chờ anh thật lâu, làm món ăn anh thích ăn nhất!"

Cô nói xong, có chút cẩn thận nhìn Hàn Văn Hạo, con người xẹt qua một chút hài lòng!

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo thâm trầm nhìn cô, sau đó quay đầu nhìn bảng mật mã trên cửa thang máy một chút, không cần nghĩ cũng biết là con gái giúp cho con heo này tiến vào, hắn không khách khí nói với cô: "Da mặt của cô thật dày! Người khác không hoan nghênh cô, lại còn muốn cố như vậy?"

"Ôi chào! Không nên nói như vậy!" Hạ Tuyết lập tức ném khăn lau, đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, lấy lòng cười nói: "Từ nhỏ đến lớn, em chính là dựa vào da mặt dày để sống!"

"Thật sao?" Hàn Văn Hạo cười lạnh một tiếng, không thể nhịn được nữa, nhìn cô nói: "Nếu như vậy, bị cha tôi nói hai câu, liền muốn sống chết muốn chia tay? Cô thật không biết xấu hổ! ! Cô cho rằng tình yêu là cô muốn thì được sao! ? Muốn ném thì ném?"

"Ai nha, không nên nói như vậy !" Hạ Tuyết như đang nịnh nọt nhìn Hàn Văn Hạo cười nói: "Anh tức giận muốn mắng chửi người, cũng phải ăn cơm trước đi, em nấu xong cháo tổ yến rất thơm ngon, em tự mình đi chọn! Anh cũng không cho biết mật mã, làm cho em rất mệt mỏi! Mệt vô cùng mệt a! Cũng là anh lợi hại, đem mật mã chính bí hiểm như vậy! Ăn cơm, ăn cơm! Cơm nước xong ăn tiếp!"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo vẫn tức giận, bất đắc dĩ nhìn cô, nhưng vẫn trầm mặc cởi áo khoác tây trang của mình ra, Hạ Tuyết khéo léo nhận lấy, nói: "Ba ngày nay chúng ta ở chung thật tốt a."

Hàn Văn Hạo nghe xong lời này, nhượng mảy, xoay đầu lại nhìn cô nói: "Cô nói cái gì?"

"Không phải anh nói, chỉ cần em có thể đi vào, anh sẽ để cho em ở ba ngày sao? Em phải ở lại nhà anh ba ngày! Chăm sóc cho anh!" Hạ Tuyết giương môi nở nụ cười, vô cùng ngây thơ, đáng yêu a!

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nhíu lại nhìn cô!

"Ăn cơm, ăn cơm!" Hạ Tuyết không đợi hắn nói lời khó nghe, hai tay chống ở ngang lưng hắn, đẩy hắn đi về phía trước, lấy lòng nói: "Thân ái, nếm thử một chút cơm tối em làm cho anh"

Hàn Văn Hạo bị cô dùng sức đẩy ngồi xuống trước bàn ăn, sau đó nhìn cả bàn thức ăn, tất cả đầy đủ màu sắc, hương vị, trên mặt của hắn vẫn không một chút thay đổi!

"Tối rồi! Ăn thôi!" Thật ra Hạ Tuyết có chút lo lắng, cầm chén cháo đặt trước mặt của Hàn Văn Hạo, sau đó dùng một cái đĩa nhỏ, chọn một khối nhỏ cá sống có tác dụng chữa lành vết thương, đặt trước mặt của hắn, mắt chăm chú nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, cầm đũa lên, gắp một khối cá bỏ vào trong miệng, nhai khẽ mấy cái, lấy thêm cái muỗng, muỗng múc một ít cháo húp vào.

Hạ Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, sốt ruột nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo lặng yên húp vài ngụm cháo, ngẩng đầu lên, có chút bất mãn nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô đứng lý ở đây làm gì? Hoặc là đi, hoặc là cô

ngồi xuống!"

Hạ Tuyết lập tức ngồi xuống, mình cũng cầm đũa lên, vừa nhìn người đàn ông này cười âu phục, mặc áo sơ mi đen, phong độ nghiêm nghị ngồi đối diện với mình, đang ăn cháo mình nấu, ăn món ăn mình làm, cô đột nhiên có chút xúc động nở nụ cười, lại gấp một phần nhỏ bèo ngư nấu với bông cải thả vào trong chén hân, lấy lòng nói: "Từ từ ăn, đừng nóng vội."

Hàn Văn Hạo bình tĩnh ăn bông cải, vừa nhai mấy cái, mới nói: "Tối nay lúc nào cô đi?"

"Em không đi! Không phải đã nói rồi sao? Em ở lại nơi này ba ngày! ! Dĩ nhiên bao gồm cả buổi tối!" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, mỉm cười nói.

Hàn Văn Hạo lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô, cho là mình nghe lầm.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 534: Bản Quyền

Hàn Văn Hạo ăn cơm tối xong, ngồi trên ghế sa lon, cầm hộp điều khiển ti vi nhìn LCD dán tường, không ngừng chuyển đài, sau đó nghe tiếng đóng cửa trong phòng khách, hắt lạnh lùng liếc mắt, nhìn Hạ Tuyết cư nhiên mặc áo thể thao màu hồng mỏng, quần sọt màu trắng, mái tóc xoăn dài đến eo, quần trên trán rơi xuống.

Hắn giả vờ như không nhìn thấy, vẫn đổi đài!

Hạ Tuyết một thân thơm mát, nhào tới Hàn Văn Hạo, ngồi xuống bên cạnh, hai tay móc vào trong khuỷu tay của hắn, ngọt ngào gọi: "Thân ái. . . ."

"Đừng ghé tởm!" Hàn Văn Hạo gỡ tay của cô, ngồi nhích sang một chút, tức giận nói: "Cô cách tôi xa một chút! Cô thích ở chỗ này tới lúc nào, thì ở tới lúc đó! Nhưng đừng phiền tôi! ! Cút xa một chút!"

"Anh không muốn đi tắm à? Không phải anh luôn luôn thích sạch sẽ sao? Anh nhanh đi tắm đi, em gọt trái táo cho anh ăn?" Hạ Tuyết co rút hai chân lại trên ghế sofa, cả người lại từ từ nhích tới hắn.

"Tránh ra!" Hàn Văn Hạo lập tức đẩy Hạ Tuyết ra, đem hộp điều khiển ti vi để xuống, sau đó một mình đi lên lầu.

Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo một mình lên lầu, tròn mắt cô lập tức hơi híp lại, đông đông đông chạy đến phòng bếp, vui vẻ cầm con dao nhỏ, nhanh chóng gọt vỏ một quả táo, đặt trong đĩa sứ, sau đó cầm cái đĩa bước nhanh, đi qua phòng khách, xông lên cầu thang, cũng không gõ cửa, cứ như vậy đẩy cửa vọt vào, không ngờ liếc mắt liền nhìn thấy Hàn Văn Hạo đứng

trước kính toàn thân, cởi áo sơ mi, đang ở trần, cơ ngực hấp dẫn mê người nhìn mình, vẻ mặt không vui nói: "Cô vào phòng của người khác, không cần gõ cửa sao?"

Hạ Tuyết “phốc” cười thành tiếng, cầm quả táo xoay người!

Hàn Văn Hạo hung hăng lườm cô một cái, mặc kệ cô, xoay người, đi vào phòng tắm, “phịch” một tiếng đóng cửa lại!

Hạ Tuyết lập tức xoay người, cười nhỏ, để đĩa táo xuống, sau đó nhanh chóng sắp xếp chăn cho hắn một chút, đem một gối đầu đặt bên trái, một cái khác đặt bên phải, hai tay nắm chặt cái chăn, vung tới phía trước, sau đó nguyên cái chăn nhưng thuận lợi nằm ngay ngắn trên giường, chạy như điên ra khỏi phòng, đem cái chăn trong phòng khách ôm vào, trải ra, giống như một đứa bé ngã xuống giường, ngẩng mặt, mắt to trừng lớn nhìn trần nhà màu xanh dương, đột nhiên ngáy ngốc cười một tiếng, rồi lại ngớ ngẩn cười một tiếng.

Hàn Văn Hạo tắm xong, chỉ dùng khăn lông trắng cuốn nửa người dưới, vừa vươn tay quét một vòng tóc ướt đầm đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy Hạ Tuyết nằm trên giường của mình, gương mặt cười khúc khích, hắn nhướng mày, tức giận nói: "Tôi đã gặp người không biết xấu hổ, cũng chưa gặp qua người không biết xấu hổ như vậy đây! ! Cô khỏe mạnh nằm trên giường của tôi làm gì? Tối nay ai muốn ngủ với cô ?"

Hạ Tuyết có chút đỏ mặt, lập tức từ trên giường ngồi dậy, sau đó nhìn hắn, ngọt ngào nói: "Tắm xong rồi hả"

Hàn Văn Hạo cắn răng, mặc kệ người này, xoay người, đi vào trong tủ áo, phịch một tiếng đóng cửa lại, Hạ Tuyết nhảy đến gian phòng trước cửa sổ sát đất, mở một cánh cửa sổ ra, gió lạnh đập vào mặt, cô không nhịn được, run lên một chút, nói: "Lạnh quá!"

Hàn Văn Hạo thay một cái áo len màu xanh dương cổ chữ V, quần tây màu trắng vừa mới đi ra, trong nháy mắt cảm thấy cả căn phòng rét căm căm, hăn sững sờ, nhìn Hạ Tuyết thở dài một hơi, vừa đứng bên cửa sổ, vừa cảm thán nói: "Ôi chao, tối nay có luồng khí lạnh, lạnh quá, lạnh quá a, anh xem gió này, rất lớn rất lớn a! ! Cái chăn trong phòng khách rất mỏng, em đã dờ qua hết, đắp một lúc hai cái!"

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm người này da mặt dày vượt quá sức tưởng tượng!

Hai tay Hạ Tuyết lập tức nhét vào trong cánh tay Hàn Văn Hạo, dắt hăn ngồi ở mép giường, cầm quả táo nhìn hăn, vẻ mặt mập mờ nói: "Ăn táo đi! Hai chúng ta cùng ăn, anh cắn một miếng, em cắn một miếng, anh cắn một miếng, em cắn một miếng."

"Thần kinh!" Hàn Văn Hạo không thể nhịn được nữa, đẩy tay của cô ra, đứng lên, mặt lạnh đi ra khỏi phòng!

"Anh muốn đi đâu?" Hạ Tuyết ngồi trên giường, có chút lo lắng nhìn hăn!

"Tốt nhất cô một mình ở lại nơi này! Tôi không để ý thứ người như cô, cô không muốn đi, tôi đi! !" Hàn Văn Hạo không nói nữa, đi ra khỏi phòng, đi xuống lầu, đi qua phòng khách, đi tới trước thang máy, dè xuống mật mã, không ngờ mật mã đã cài đặt lại, hăn liền nhấn 0308, sau đó hăn nghe được nhắc nhở: "Xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã, vui lòng nhập lại!"

Ánh mắt hăn căng thẳng, lập tức quay đầu nhìn về phía trên lầu, quả nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết có chút vô tội nhìn mình nói: "Em cảm thấy mật mã đó quá khó nhớ, em tự mình cài lại Anh phải cẩn thận nhấn a, nếu nhấn sai, cảnh sát sẽ đến tóm anh nha."

Sau lưng của Hàn Văn Hạo hừng hực lửa giận, hăn không nói gì, xoay người đi lên lầu, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, lớn tiếng nói: "Cô có tư

cách gì sửa lại mật mã của tôi ?"

"Anh dùng sinh nhật của em làm mật mã sáu năm rồi, em cũng chưa truy cứu tiền bản quyền với anh đó! Phải biết bản quyền của một diễn viên rất có giá trị! Hả?" Hạ Tuyết có chút đồng tình nhin cười, nhìn hần.

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn cô một cái, xoay người đi vào phòng, Hạ Tuyết lập tức “a” một tiếng, thoải mái, tự mình “phịch” một tiếng đóng chặt cửa! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 535: Cho Em Hôn Một Cái

Hàn Văn Hạo giống như không nhìn thấy Hạ Tuyết, một mình đi tới trước bàn đọc sách, theo thói quen, bật đèn bàn, mở tài liệu ra xem!

Hạ Tuyết đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, dám chen vào trong ngực của hắn, ngồi trên đùi của hắn, đưa hai tay ôm cổ của hắn, ngọt như mật nói: "Thân ái. Anh thật sự rất cực khổ. Đã trẻ thế này còn phải xem tài liệu."

Hàn Văn Hạo không nhìn được, quay mặt lại, trừng mắt liếc người trước mặt! !

Hạ Tuyết vờ nhu thuận nhìn Hàn Văn Hạo, đôi mắt to hồn nhiên, nói: "Anh từ từ xem, em xem với anh."

Cô vừa nói xong, liền ở trong ngực Hàn Văn Hạo cọ cọ, giống như học sinh tiểu học, đoạt lấy tài liệu trong tay Hàn Văn Hạo, cầm lên cau mày, giả vờ thâm trầm vừa nhìn, vừa nói: "Ai nha, tài liệu này nhất định là tài liệu rất quan trọng, một mối làm ăn thật to a! Bao nhiêu tiền? Em đếm xem. . . . Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín. Trời ạ! !"

Cô lập tức quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, thật ngớ ngẩn, thật ngây thơ nói: "60 tỷ a! Thân ái, anh rất lợi hại nha!"

"Ồ điên!" Hàn Văn Hạo tức giận đẩy cô ra, sau đó ngồi trên giường, nửa nằm xuống, cầm hộp điều khiển ti vi, mở TV, xem tin tức, Hạ Tuyết lập tức chạy đến bên giường, cởi giày, chui vào trong chăn, cọ cọ trong ngực Hàn Văn Hạo, nằm bên cạnh hắn, vẻ mặt vô cùng hồn nhiên, thâm tình nhìn Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo không để ý cô, chỉ chăm chú xem ti vi, vừa xem vừa nói: "Sáng mai tôi còn phải về công ty, mệt mỏi bao nhiêu?"

Con người Hạ Tuyết đảo một vòng, sau đó khẽ cắn môi, giống như cô vợ nhỏ, có chút mập mờ, lại đem mặt cọ trong ngực Hàn Văn Hạo, mới nói: "Sáng sớm ngày mai, rời giường, em sẽ nói cho anh biết."

Hàn Văn Hạo lại không có để ý đến cô, vẫn xem TV!

Hạ Tuyết nhìn hắn một cái, vươn tay, nhẹ nhàng vạch lên cằm của hắn, quyến rũ nói: "Thân ái, muốn ăn khuya không?"

"Không ăn!" Hàn Văn Hạo mặt lạnh đáp lời.

Trong tay Hạ Tuyết không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một quả táo, đưa tới bên môi khêu gợi của hắn, nói: "Ăn một miếng đi. cắn một cái."

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

"Ừ. " Hạ Tuyết làm nũng, hưởng thân thể hắn cọ cọ, hai tay nhét vào cánh tay không bị thương của hắn, hưởng thụ cảm giác an toàn, kiên cố trong cánh tay của hắn, dịu dàng nói: "Ăn một miếng đi."

Hàn Văn Hạo không chịu nổi cô quấy rối như vậy, liền cúi đầu cắn một cái, Hạ Tuyết cũng vui vẻ cắn một cái, nằm trong ngực của hắn, nhìn hắn thật là bình tĩnh nhai táo, cô vừa ăn quả táo có hương vị ngọt ngào, vừa dịu dàng hỏi: "Hôm nay mệt không? Người thân của người chết bình tĩnh chưa?"

"Không có!" Lời nói của Hàn Văn Hạo hiển nhiên có chút khê khàng.

Hạ Tuyết có chút lo lắng ngẩng đầu, nhìn hắn hỏi: "Vậy xử lý như thế nào?"

"Từ từ đi đi, vết thương phải từ từ chữa lành" Hàn Văn Hạo vẫn đối đãi xem ti vi.

Hạ Tuyết nghe xong lời này, liền ngẩng đầu lên, đôi mắt to ngập nước nhìn chăm chăm hẳn, nói: "Vậy lúc nào thì anh mới tha thứ cho em ?"

"Không lúc nào tha thứ! Tối nay cô không biết xấu hổ cợt cười lui!" Hàn Văn Hạo vẫn mặt lạnh vô tình nói.

Hạ Tuyết cố ý trừng mắt liếc hẳn một cái, lại nhẹ nhàng đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại, khẽ đặt một bên trên vết thương hẳn, có chút đau lòng nói: "Vậy chỗ này thì sao? Có khá hơn một chút không? Em thật lo lắng cho anh. Sợ tay anh có chuyện gì, trước kia ở bên anh, thích nhất anh ôm em."

"Tốt một chút rồi" Hàn Văn Hạo vẫn đối đãi.

Con người Hạ Tuyết đảo một vòng, đột nhiên buông quả táo xuống, sau đó hai tay nhẹ chống mặt giường, nhìn Hàn Văn Hạo vẫn mặt lạnh xem ti vi, mặt của cô hơi đỏ lên, hai mắt lộ ra một chút ánh sáng mê ly, trái tim phanh phanh nháy, nhưng vẫn nghiêng người tới trước, cúi đầu, nhàng hôn lên má của Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn xem TV.

Hạ Tuyết nhìn hẳn, hoảng sợ, trái tim có chút căng thẳng, nhưng vẫn tiếp tục cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi mỏng lên khẽ gợi của hẳn.

Hàn Văn Hạo chau mày, nghiêng mặt sang bên nói: "Đừng quấy rầy tôi xem TV."

Rốt cuộc Hạ Tuyết có chút ủy khuất nhìn hẳn một cái, lại nghiêng người tới trước, hai tay ôm cổ của hẳn, ở trên mặt, bên tai của hẳn, nhẹ nhàng hôn, hôn khẽ một tiếng, giống như trêu chọc, làm cho trong lòng người ta

mê loạn, trái tim của Hạ Tuyết cũng thùng thùng vang lên, nhưng vẫn ôm cổ của hắn, lại nhẹ nhàng hôn trên môi của hắn. Hàn Văn Hạo cũng không nhúc nhích, mặc cho bờ môi mềm mại, ngọt ngào của cô rơi vào trên môi của mình, cũng liếc mắt, có chút tức giận nhìn cô chăm chăm.

Hạ Tuyết vừa nhìn chật hắn, vừa tiếp tục gia tăng nụ hôn, dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ muốn xông vào môi của hắn, muốn cùng đầu lưỡi hắn dây dưa

"Cô không cần thiết làm như vậy." Hàn Văn Hạo nhú mày, đầu lưỡi nhỏ nhỏ của Hạ Tuyết đã xông vào trong môi hắn, cùng hắn triền miên, hắn vẫn mặt lạnh, lại giống như giải quyết công việc, phối hợp với cô.

Hạ Tuyết nhận lấy Hàn Văn Hạo ngênh hợp, ánh mắt lập tức ươn ướt, ôm hắn vẫn ngọt ngào hôn, vừa hôn, vừa nhẹ giọng làm nũng nói: "Em muốn hôn. . . . Anh đừng tức giận, trước hết cho em hôn một cái Đồng ý với em Ngày mai em sẽ đi"

Trong ánh mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút ý tứ, vẫn cứng rắn, nhưng nụ hôn đã không còn cứng rắn, hai người chậm rãi nằm ngang trên giường, dán chặt vào nhau, nhẹ nhàng hôn.

Ngoài cửa sổ, luồng khí lạnh dường như có như không đập vào cửa sổ, chạm sàn, thế giới từ ngoài cửa sổ nhìn vào bên trong, hai người nhẹ nhàng nằm trên giường, triền miên hôn, thỉnh thoảng, Hàn Văn Hạo muốn kết thúc nụ hôn kia, muốn cho cô rời đi, Hạ Tuyết lại không chịu rút lui, kéo chân đắp lên người lẫn nhau, môi ngọt của mình lại nhẹ nhàng tiến lên, hai thân thể cần thận vì nụ hôn kia, xô dịch, lộ ra một chút mật ngọt

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 536: Bốn Số

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mặt trời vàng rực chiếu trên cửa sổ!

Không khí ấm áp, hòa quyện cả căn phòng.

Hàn Văn Hạo chậm rãi mở hai mắt, lập tức tiếp xúc với ánh mặt trời chiếu vào cả căn phòng, lấp lánh xinh đẹp, một luồng khí ấm áp nhẹ soi trên mặt, thật lâu thật lâu cũng chưa ngủ được thông thả như vậy, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn Hạ Tuyết bên gối đầu, mặt dính vào trên vai của mình, giống như con heo nhỏ, ngủ li bì, thậm chí đôi môi mềm đỏ mọng, hé mở, hai tay vẫn còn trong tư thế giữ chặt cánh tay của mình, chìm vào giấc mộng, sợ mình đi mất.

Ánh mặt hắn chăm chú nhìn khuôn mặt của cô không bao lâu, vươn tay từ trong chăn kéo nhẹ hai bàn tay của cô đang nắm chặt cánh tay mình, sau đó nhẹ nhàng xuống giường, nhớ lại đêm qua hai người hôn mê loạn, vẻ mặt hắn không một chút thay đổi, một mình đi vào phòng tắm, gọi điện thoại cho Tả An Na, không để cho cô qua hầu hạ, rồi tiếp tục rửa mặt, chải đầu, sau khi rửa mặt xong, đi vào trong tủ áo, chọn áo sơ mi màu xanh dương nhạt, âu phục màu đen, mặc vào, trầm mặc cầm bông hoa hình tam giác bằng thủy tinh màu xanh dương đặt trên kệ, cài vào trên cổ áo.

Hắn nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, đi tới trước kính toàn thân, vừa sửa sang lại bộ dáng lần cuối, ánh mắt vừa quét nhìn Hạ Tuyết vẫn nằm trên giường, đang ngủ say, mặt của cô dán vào gối đầu trắng như tuyết, giống như một người vợ chân chính, hắn coi thường loại cảm giác này, xoay

người rời đi, đi xuống cầu thang, đi qua phòng khách, đi tới trước cửa thang máy, đưa mắt nhìn nửa khắc, vươn tay nhập mật mã 0000, ánh đèn mật mã từ màu đỏ biến thành màu xanh lá cây, cửa thang máy mở ra.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đi vào thang máy, nghĩ tới người này và em trai của mình thật sự cùng một mẹ sinh ra!

Hạ Tuyết tóc tai bù xù từ trên giường ngồi dậy, chớp mắt một cái đã nhìn thấy ánh mặt trời vàng óng chiếu sáng khắp căn phòng, còn có hạt bụi nhỏ bay bay trong không khí, trong lòng của cô chợt lạnh, xoay đầu qua nhìn vị trí bên cạnh đã trống không, chỉ còn lại một chút hơi ấm cho mình!

"Hàn Văn Hạo! !" Hạ Tuyết lập tức từ trên giường nhảy xuống, đầu tiên là đi vào phòng tắm, sau đó đi đến tủ áo, lại từ bên trong, chân không chạy ra khỏi phòng, đứng bên cạnh cầu thang, nhìn phòng khách dưới lầu, trống không, cô “nha” một tiếng, bổ nhào trở về phòng, cầm điện thoại di động điện thoại cho Hàn Văn Hạo!

Chiếc Rolls-Royce chạy thẳng phía trước, xẹt qua lá phong đang rơi rụng!

Lúc này điện thoại di động vang lên.

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, cầm điện thoại, đáp lời "Ừm!"

"Anh chạy mất bỏ em lại? Làm sao anh biết mật mã vậy ?" Hạ Tuyết kinh ngạc ngồi trên giường mềm mại, kêu to lên.

Hàn Văn Hạo tức giận nói: "Lần sau nếu cô muốn nhốt một người IQ180, có thể đổi mật mã phức tạp hơn một chút được không ?"

"Nghe nói. Đơn giản nhất, chính là phức tạp nhất a!" Hạ Tuyết đáng thương, mất mát nói: "Em còn muốn dậy nấu bữa ăn sáng cho anh! Anh cứ đi như thế, ném em ở nơi này một mình"

"Vậy cô cũng đi đi! Tối hôm qua nói hay lắm, cho cô hôn một cái, hôm nay cô đi cho tôi, về sau đừng đến phiền tôi!" Hàn Văn Hạo nhanh chóng nói!

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, trừng mắt, giả bộ mất trí nhớ nói: "Anh cũng quên mất chuyện tình cảm của anh và em, em làm sao nhớ ngày hôm qua chúng ta đã nói cái gì? Em chỉ biết anh rất thâm tình hôn em!"

"Tự mình đa tình đi!" Hàn Văn Hạo nói ngay.

"Tối nay, lúc nào anh về ?" Hạ Tuyết lại nóng lòng hỏi.

"Đêm nay tôi không về, tôi trở về nhà cha mẹ, cô muốn đi cùng sao?" Hàn Văn Hạo giở chiêu này!

Hạ Tuyết vừa nghe, cũng thờ ơ nhún nhún vai nói: "Vậy một mình anh về là được rồi, lát nữa em đến đài truyền hình quay phim xong, sau đó trở lại nấu cơm cho anh ăn! Nếu anh không muốn về, em một mình tắm lên giường ngủ!"

"Tùy tiện!" Hàn Văn Hạo cúp điện thoại!

Hạ Tuyết nghe điện thoại tiếng tút tút, đột nhiên cười nhỏ, nói: "Em xem anh có thể nhịn tới khi nào! ! Tối nay một chiêu bắt anh lại! ! Đến lúc đó sinh cho anh một Tiểu Hạo Hạo! Không cần sinh con gái, rất phiền!"

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên.

Cô cầm điện thoại di động lên, đáp lời: "Isha?"

"Lập tức trở lại cho tôi! ! Trầm Ngọc Lộ, con tiện nhân này, one-king cái thứ chết tiệt, ăn không ngồi rồi, lại đoạt hai quảng cáo trong tay cô! ! Tức chết tôi rồi!" Isha tức giận nói với Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết sững sờ, từ trên giường ngồi dậy, nói với bạn tốt: "Không thể nào? Chúng ta không phải cùng hợp tác quay phim sao? Làm như vậy tôi rất xấu hổ a?"

"Bây giờ tôi nghi ngờ có phải Văn Vũ thiếu đầu óc hay không ! Làm chuyện loại này, gây khó khăn cho tôi! Rốt cuộc là tôi có nên ra tay hay không? Thủ đoạn của chị đây còn rất nhiều, hợp pháp hoặc không hợp pháp, chị đây còn một bó đầy! !" Isha tức giận nói!

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, liền nói: "Về công ty trước đi! Nếu quả thật đã bị đoạt, vậy cũng không có cách nào a."

"Bây giờ cô tìm được một người có tiền, cô cảm thấy tiền dễ kiếm đúng không? Hai quảng cáo này là 80 triệu đó! Diễn viên kiếm tiền nhiều nhất, cũng chỉ được mấy năm, tương lai cô trở nên già rồi, nhiều lắm cô cũng chỉ biểu diễn kỹ thuật tinh xảo mà thôi! Cô không có tiền đâu! !" Isha rất tức giận nói xong, vẻ mặt căng thẳng nói: "Đừng để cho tôi thấy được con tiện nhân Lynda kia! Tôi sẽ đem cô ta cắn nát, ăn hết!"

One-king

"Háttxi!" Lynda kéo một tờ khăn giấy, nhấn chặt lỗ mũi, lau nước mũi, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nhìn Trác Bách Quân gằm thét: "Trác Bách Quân! ! Anh đừng cảm thấy anh là Tổng giám thì cho là rất giỏi! ! Làm gì cũng có luật lệ! cướp quảng cáo của người ta như vậy, vốn là không đúng! ! Anh còn giành quảng cáo của Hạ Tuyết, rốt cuộc anh muốn thế nào? Đừng để chị đây nghi ngờ anh có ý đồ, tôi nói cho anh biết! Ai mà không biết chuyện của anh và Trần Ngọc Lộ hả ?"

Trác Bách Quân mặt lạnh nhìn Lynda, cũng không khách khí nói: "Chuyện của tôi và Trần Ngọc Lộ ? Có chuyện gì? Tôi và nữ ngôi sao đó không có gì? Chuyện giành quảng cáo như vậy, còn chưa tới phiên cô dạy dỗ tôi! ! Ở trong cái vòng này, cô ấy vốn có tốc độ nhanh hơn!"

"Tôi cảnh cáo anh! !" Lynda lại hắc hơi một cái, kéo xuống một tờ khăn giấy, vừa lau nước mũi, vừa nhìn Trác Bách Quân nói: "Trong cái vòng này, lòng dạ của Isha rất tàn nhẫn có tiếng, cũng vì Văn Vũ, có rất nhiều việc cô ta đã nhúng nhường, anh và Trầm Ngọc Lộ làm như vậy! Vạch mặt, mọi người ai cũng không tốt!"

"Vậy thì chờ xem! Ở trong cái vòng này, vẫn chưa có người nào dám khiêu chiến với Trác Bách Quân tôi!" Trác Bách Quân không nói nữa, đứng lên, đi ra khỏi phòng họp, nghe tiếng Lynda ở bên trong gầm thét, hắc cũng chỉ “chậc” một tiếng, đi qua bộ phận phát triển kỹ năng diễn xuất, đi vào thang máy, vừa muốn đề xuống cửa, liền nhìn thấy phía trước có một dáng người nhỏ nhắn, ôm một rương lớn tài liệu, thật nhanh xông tới, kêu to: "Chờ một chút! ! Chờ một chút! ! Chờ tôi một chút, thang máy này thật khó chờ!"

Tay Trác Bách Quân đề nút mở cửa, nhàn nhạt nhìn Tĩnh Đồng vẫn đẩy mắt kính đen thật to của mình, vọt vào thang máy! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 537: Thân Ái, Tối Nay Em Chờ Anh

"Cám ơn anh!" Tĩnh Đồng thở hỗn hển, đặt rương tài liệu xuống, mệt mỏi lau mồ hôi trên trán, mới nhìn người bên cạnh một cái, lại thấy Trác Bách Quân mặc áo sơ mi màu hồng, tây trang màu đen, vẫn tiêu sái, thờ ơ nhìn mình, cô vui vẻ kêu lên: "Tổng giám? Anh đi xuống bộ phận phát triển hả? Đi họp sao?"

"Ừ" Trác Bách Quân vẫn nhìn Tĩnh Đồng mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi, liền từ trong túi quần móc ra một khăn tay, đưa tới trước mặt của Tĩnh Đồng, nói: "Lau một chút đi! ! Cô không phải là người quan trọng trong bộ phận này, chạy đến nơi này làm gì? Đây là công việc sai vặt!"

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, cúi đầu, đẩy mắt kính, chú ý đến thang máy vẫn chưa lên cao, cô vội vàng nhấn lầu 30.

"Nói xem!" Trác Bách Quân bảo cô!

Hốc mắt Tĩnh Đồng nóng lên, không giấu được tâm sự nói: "Lần trước anh chuyển trả tôi lại, mọi người đều biết, là vì tôi làm việc không tốt, bị mắng mới trả về, Trưởng phòng tức giận, cũng không chịu nhận lại tôi, sau đó tôi không có chỗ để đi, vừa lúc bộ phận phát triển thiếu một trợ lý thư ký, tôi liền thế vào chỗ trống này! Thế nhưng công việc rất tốt, không cần hao tổn tinh thần, bưng nước trà, in tài liệu, chạy đến Đài Truyền Hình một chút, rất dễ dàng"

Trác Bách Quân nhíu mày nhìn Tĩnh Đồng, nói: "Tôi đã nói cô làm không tốt nên không cần cô lúc nào ?"

Tĩnh Đồng giống như đứa ngốc, đôi mắt to nhìn chăm chăm Trác Bách Quân nói: "Anh không nhớ sao? Là anh cảm thấy tôi làm việc không tốt, mới không cần tôi đấy."

Trác Bách Quân không nói gì, suy nghĩ một chút, dường như có chuyện gì, lại đem khăn tay, không kiên nhẫn, đưa tới trước mặt cô nói: "Cầm đi! Chuyển cô đi cũng mềm lòng!"

"A, ồ!" Tĩnh Đồng lập tức giơ tay cầm khăn, cẩn thận lau mồ hôi, lau xong rồi, khéo léo đem khăn tay bỏ vào trong túi quần màu đen của mình, mới nhìn Tổng giám nói: "Tôi giặt xong sẽ trả cho anh, cảm ơn anh!"

"Ngày mai giặt xong rồi, đưa đến phòng làm việc của tôi!" Trác Bách Quân nhìn cô, nói.

"Tốt!" Tĩnh Đồng vội vàng gật đầu, nhìn tầng lầu 7 của Tổng giám đã đến, lập tức nói: "Tổng giám, anh đến rồi."

Trác Bách Quân cúi đầu, liếc mắt nhìn thùng giấy nhỏ bên chân cô gái này, còn có một đồng lớn tài liệu, biết cô phải đem tài liệu cũ đến kho hàng, nói: "Tôi giúp cô đưa đi!"

"Không cần! !" Tĩnh Đồng lập tức lắc đầu.

Trác Bách Quân nhấn nút đóng cửa, không chú ý đến Trần Ngọc Lộ đang đứng ở trước cửa thang máy, vẻ mặt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bên trong thang máy, yên lặng.

Trác Bách Quân nhìn Tĩnh Đồng mặc áo sơ mi thêu hoa anh đào, tay áo phồng, quần màu đen, buộc tóc đuôi ngựa, nhẹ rủ xuống trên bờ vai, hần đến gần cô, vươn tay cầm nhẹ một đoạn tóc, dịu dàng hỏi: "Cắt tóc lúc nào vậy ?"

Tĩnh Đồng lập tức lui về phía sau một bước, lưng dán tường, cúi đầu lâu bầu nói: "Hôm qua. vì ngày cử hành hôn lễ, tóc quá dài, quần không đẹp"

Trác Bách Quân lạnh lùng nhìn cô nói: "Không phải cô nói, các người kết hôn du lịch sao?"

"Ba mẹ không đồng ý, muốn cử hành hôn lễ. Chúng tôi tính làm một buổi tiệc nhỏ, đến lúc đó, nếu Tổng giám không ngại." Tĩnh Đồng nghĩ người như Tổng giám, làm sao có thể đến tham gia hôn lễ của mình, nên không dám nói nữa, ngây ngốc cúi đầu.

Trác Bách Quân không lên tiếng, nhưng có chút không vui nhìn cô, khẽ ngửi được mùi hương hoa anh đào từ mái tóc mềm mại, óng ả của cô, nói: "Ngày hôm qua gọi đầu sao ?"

"Vâng." mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, cảm giác Trác Bách Quân dựa sát vào quá gần mình, thậm chí có thể nghe được mùi nước hoa đàn ông từ trong áo sơ mi màu hồng của hắn tỏa ra, làm cho trái tim cô đập thành thịch.

"Tôi vẫn thích mùi này." Trác Bách Quân lại gần Tĩnh Đồng, dùng sống mũi anh tuấn, nhẹ ngửi mùi thơm phát ra từ chiếc cổ của cô

"Tổng giám, anh đừng như vậy." Tĩnh Đồng đưa bàn tay nhỏ bé, khẽ đặt trên bả vai Trác Bách Quân, biết hắn luôn cởi mở và tinh nghịch, liền nhắc nhở nói: "Đang ở công ty đấy."

Trác Bách Quân cười một tiếng, ngẩng đầu lên, hai mắt lộ ra một chút mập mờ nhìn cô nói: "Cô nói câu này không đúng, dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, muốn mời tôi ra bên ngoài công ty, làm chuyện gì với cô."

"Tổng giám! !" sắc mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, dậm chân một cái, cửa thang máy cũng đúng lúc này mở ra, vừa muốn khom người ôm lấy tài liệu,

lại bị Trác Bách Quân trước một bước, ôm lấy tài liệu, đi ra khỏi thang máy, chào hỏi với nhân viên bộ phận, rồi vẫn đi vào trong, rồi cuộc đi vào một kho hàng chuyên dụng tối tăm, đặt tài liệu

"Hả? Sao đèn hư rồi, cũng không sửa vậy ?" Tỉnh Đồng đứng bên cạnh cửa, ấn xuống chốt mở đèn một cái, vẫn chưa được!

"Mặc kệ đi!" Trác Bách Quân nhờ một chút ánh sáng phía bên ngoài, sau đó đi vào phòng, vừa muốn ném xuống, nhưng Tỉnh Đồng vội vã nói: "Không được không được, không thể để như vậy, anh đi trước đi, tôi muốn sắp xếp theo từng năm"

Trác Bách Quân nghe vậy, cũng đã thấy cô quen thuộc, ôm mấy phần tài liệu, cầm điện thoại di động lên chiếu sáng, thấy rõ năm, liền vội đưa đến một cái ghế, đạp lên trên, muốn đặt trên tủ tầng hai, bất đắc dĩ thế nào, cũng không với tới, Trác Bách Quân liền bước lên cái ghế, dán vào thân thể của cô, đứng ở sau lưng cô, đưa hai tay, nhận lấy phần tài liệu trong tay cô, vừa cất xong vừa nói: "Lanh chanh lấu tấu, cô không đặt được, chờ người ta sửa đèn xong, cô trở lại sắp tài liệu?"

"Không được, buổi chiều tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm!" Tỉnh Đồng nói xong, lại cảm giác mình và Tổng giám lại dán gần như vậy, sắc mặt của cô đỏ lên, Trác Bách Quân vừa đặt xong phần tài liệu, vừa bật cười nói: "Sợ tôi sao?"

"Không có, không có, anh đừng hiểu lầm." Tỉnh Đồng bị dọa sợ đến thở hổn hển, bước xuống ghế, sau đó đi lật tài liệu khác sắp cho xong.

Trác Bách Quân nhìn cô một cái, bước xuống ghế, nhìn bên ngoài kho hàng, chợt có nhân viên làm việc đi tới, hẩn đột nhiên trầm mặc vừa nhìn Tỉnh Đồng, vừa đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng đóng cửa kho hàng, sau đó nhấn nhẹ khóa tâm.

Tĩnh Đồng vẫn còn đứng bên đồng tài liệu, ngậy ngốc mượn ánh sáng điện thoại di động, lật tài liệu, Trác Bách Quân từng bước từng bước đi tới phía sau của cô, nhẹ nhàng bao lấy cả người cô trước người của mình, rồi vươn tay giả vờ cầm tài liệu, cúi đầu nhẹ dính vào cổ của cô, mới cảm tính nói: "Đây là năm nào?"

Vẻ mặt Tĩnh Đồng lập tức đỏ lên, trái tim phanh phanh nhảy, nói: "Tôi. Tôi. Tôi không biết."

"Nhìn thấy rõ chưa?" Trác Bách Quân đột nhiên vươn tay, ôm chặt eo nhỏ của cô, dán vào mình, rồi cúi đầu khẽ hôn tai của cô, nói: "Nhìn rõ ràng chưa"

"Tôi không xem, hay là chờ đèn sáng thôi."

Tĩnh Đồng muốn nhấn ánh sáng màn hình di động, xoay người muốn chạy trốn, lại bị hai tay Trác Bách Quân nắm chặt eo nhỏ của cô, cúi đầu ở trong bóng tối vừa tìm kiếm môi của cô vừa nói: "Đừng sợ. Một ngày nay không có cô, tôi rất nhớ mùi thơm trên người cô, ngốc nghếch, cô pha cà phê uống ngon nhất."

Tĩnh Đồng quay đầu lại, bị dọa sợ đến hết hồn, hai tay chống trước ngực hẳn, nói: "Anh thích uống, nếu tôi có thời gian sẽ pha cho anh uống....., anh buông tôi ra trước, có người nhìn thấy, hiểu lầm làm thế nào? Tổng giám, anh đừng như vậy, tôi sợ."

"Sợ cái gì?" Trác Bách Quân vừa hôn lên môi của cô, lại bị cô một tay đẩy mình ra, phát điên mở cửa phòng, xông ra ngoài!

Trác Bách Quân đứng trong bóng tối âm u, nhìn thân thể nhỏ nhắn của cô chạy trốn chết, đột nhiên cười một tiếng.

Trong một phòng hội nghị Hàn thị!

Hàn Văn Hạo đang mở cuộc họp khẩn cấp! Điện thoại di động trong ngực chấn động, hắn vừa nghe báo cáo, vừa lấy điện thoại di động ra, mở màn hình, xem tin nhắn, là hình của Hạ Tuyết vừa lái xe, vừa chụp, hai mắt thật to, đáng yêu nhìn mình chăm chăm, hắn tức giận vừa muốn nhấn tắt di động, lại truyền đến một tin nhắn, hắn lại mở ra xem, lại là Hạ Tuyết nhìn ống kính nhẹ nhàng chu môi hôn!

"Ghe tởm!" Hàn Văn Hạo trực tiếp cúp điện thoại, tiếp tục nghe báo cáo, lúc này tiếng rung lại vang lên, hắn thở dài, lấy điện thoại di động ra xem, tin nhắn nói: "Thân ái, tối nay thật không trở về sao? Một mình em ngủ ở nhà của anh, có chút sợ. Em làm món ăn anh thích ăn được không? Về nhà đi Em chờ anh"

Hàn Văn Hạo thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn gần ngàn người trong phòng hội nghị, đang ngạc nhiên nhìn mình, hắn ho khan một tiếng, cúi đầu xem văn kiện nói: "Tiếp tục họp"

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên.

Hai mắt của hắn tóe lửa!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 538: Cô Và Tôi

Hội nghị vừa kết thúc, Hàn Văn Hạo vừa sai bước đi ra khỏi phòng hội nghị, vừa đi vừa căn dặn Tả An Na: "Hẹn Lưu đồng, 07 giờ tối nay dùng cơm ở bán đảo! Tôi có kế hoạch quan trọng muốn bàn với hân !"

"Dạ!" Tả An Na lập tức đồng ý, lại nghe điện thoại trong ngực Hàn Văn Hạo vang lên, cô im lặng cười một tiếng.

Hàn Văn Hạo thật sự tức giận, nhận lấy điện thoại, nói: "Cô xong chưa! ? Thật là da mặt đủ dày! Tôi nói, tối nay không về nhà!"

"Ơ! Ai vậy? Anh cả của tôi sao?" Hàn Văn Vũ đột nhiên cười khẽ, nắm điện thoại nói.

Hàn Văn Hạo sững sờ, nhượng mảy, đi vào phòng làm việc Tổng Tài, nới lỏng cúc áo âu phục, mới hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Anh vừa nói chuyện với ai vậy?" Hàn Văn Vũ phát huy tinh thần giải trí của mình, nhiều chuyện hỏi một câu.

Hàn Văn Hạo mặt lạnh không lên tiếng!

"Hạ Tuyết đi! ?" Hàn Văn Vũ “phốc” cười thành tiếng.

"Chú có chuyện gì nói mau!" Hàn Văn Hạo nhìn đồng hồ, có chút vội vã nói.

"Em muốn mượn cao ốc của anh! Lần này em và Hạ Tuyết quay bộ phim “Song Thành Ký” muốn thuê hai tầng cao ốc! ! Em và Hạ Tuyết quay cảnh

đầu, muốn từ tầng thượng vừa đánh vừa rơi xuống dưới! Lẽ ra chọn được mấy cảnh lầu, nhưng nghĩ lại, tầng lầu nhà chúng ta cao nhất, hơn nữa còn ở trong trung tâm thành phố, quảng trường trước đài phun nước, lấy cảnh tốt nhất!" Hàn Văn Vũ lập tức nói.

Hàn Văn Hạo nghe xong, liền hỏi em trai: "Chú và Hạ Tuyết muốn diễn xuất từ trên cao rơi xuống ? Ở cao ốc của anh ? Cao ốc trên 100 tầng?"

"Đúng vậy!" Hàn Văn Vũ rất hứng thú nói với anh trai: "Lần này em và Hạ Tuyết đã bàn bạc xong, lần này không cần thể thân, tự bọn em làm ! Bọn em diễn chừng ba cảnh như vậy! ! Ngày mai quay!"

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, không vui nói: "Bây giờ thân phận của chú là gì? Không muốn cho mình đường sống, cũng không cần tìm một con đường như vậy, làm cho mình bị chết nhanh một chút! ! Như vậy nguy hiểm cỡ nào chú biết không?"

"Ôi chao, không sợ đâu! Bọn em sẽ có các biện pháp phòng ngừa rất tốt, hơn nữa lần này tổ diễn kịch, thu nhận chuyên gia võ thuật cũng rất giỏi, huấn luyện đầy đủ, anh không nhìn thấy Hạ Tuyết sao ? Mu bàn tay của cô ấy luôn có vết thương " Hàn Văn Vũ nói.

"Anh không có thời gian quản chuyện của cô ấy!" Hàn Văn Hạo lập tức nói.

Hàn Văn Vũ “phốc” một tiếng, cười nói: "Anh không cần mạnh miệng như vậy! ! Em là ai nào ? Em còn không biết anh sao ?"

Hàn Văn Hạo cúp điện thoại, sắc mặt có chút không bình tĩnh, nghĩ nghĩ, lại cầm điện thoại di động, lướt qua màn hình một cái, nhìn thấy Hạ Tuyết mặc áo len màu xanh nhạt lộ vai, mang kính tình nghịch mỉm cười, hấn cắn răng, đóng màn hình điện thoại di động! !

Tổ diễn kịch “Song Thành Ký”!

Trầm Ngọc Lộ và Hạ Tuyết, hai người mặc quần áo thể thao màu trắng, dưới sự chỉ điểm của huấn luyện viên hai bên, xông vào đánh nhau. Trầm Ngọc Lộ thì phát hiện cô ta có nhiều chiêu rất hung ác, thậm chí lúc bố chưởng, chặt mạnh lên cánh tay của mình, cô đau đến cô mồ hôi hột, cô cũng bị chọc giận nhìn Trầm Ngọc Lộ, dưới sự chỉ dẫn của huấn luyện viên, hướng ở giữa bụng Trầm Ngọc Lộ đưa chân đá, hai tay của Trầm Ngọc Lộ đè xuống chân cô, sau đó, giống như chim Yến, khẽ uốn người ra phía trước, chân từ sau đuổi tới trước một cái, trực tiếp đá vào đầu Hạ Tuyết, huấn luyện viên của Hạ Tuyết nhanh chóng tiến lên, đỡ được chân dài này, lớn tiếng nói: "Đây chỉ là luyện tập!"

Trầm Ngọc Lộ lập tức khôi phục tư thế cơ thể, nhìn huấn luyện viên nói: "Thật xin lỗi, tôi quá nhập tâm rồi."

Hạ Tuyết nhàn nhạt nhìn cô ta một cái.

Huấn luyện viên nhìn Trầm Ngọc Lộ hỏi: "Trước kia cô có luyện võ qua thuật?"

"Phải Da lông." Trầm Ngọc Lộ nói dứt lời, liền nhận lấy khăn tay trợ lý đưa tới, xoay người rời đi.

Huấn luyện viên nhìn Hạ Tuyết hỏi: "Trước kia cô và cô ấy từng có quan hệ phải không?"

"Không có a. Chúng tôi không biết nhau." Hạ Tuyết nhìn huấn luyện viên, ngạc nhiên hỏi: "Tại sao hỏi như vậy?"

"Cô phải đề phòng cô ấy một chút! Đáng lẽ võ thuật không có sâu sắc như vậy, chỉ ở trước ống kính làm đẹp mắt thôi, nhưng nếu như muốn đánh thật sự, vẫn có thể đả thương người. Tôi vừa thấy, lúc cô ta và đánh nhau, mắt lộ ra hung quang, giống như muốn một chiêu giết chết, loại ánh mắt này, chỉ xuất hiện trên đấu trường, nhưng cũng không hung ác như vậy! Cho nên cô phải cẩn thận. Tạm thời cô và cô ấy không có đối

diễn nữa, trong khoảng thời gian này, gia tăng luyện tập đi, ống kính trước, thực lực của hai người rất dễ dàng bộc lộ, khí thế thấp, động tác đánh ra nhìn không tốt." Huấn luyện viên nói xong, liền vỗ nhẹ bả vai Hạ Tuyết, rời đi.

Hạ Tuyết nghe lời nói của Huấn luyện viên, liền trầm mặc nhìn về phía trước, nhìn thấy Trần Ngọc Lộ vừa cùng trợ lý nói chuyện phiếm, vừa chân đặt lên giá đỡ, dè xuống, thân thể rất mềm mại, cô mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành.

Trần Ngọc Lộ vừa dè chân, vừa giống như lơ đãng hỏi trợ lý: "Chuẩn bị xong chưa? Đến lúc đó, chỉ cần cô ta nhảy xuống lầu, dây thép này nhất định sẽ đứt chứ?"

Trợ lý mỉm cười, đưa nước cho cô ta, nói: "Ừ. Nhất định sẽ đứt."

Trần Ngọc Lộ đột nhiên cười nhỏ, nhận lấy nước uống vài ngụm, mới nói: "Nhiều năm trước, tôi đã muốn như vậy, cô ta bị tôi phá hỏng thốt ngựa, ngã ngựa không chết, hôm nay lịch sử tái diễn, tôi không thể để thất bại lần thứ hai đi?"

Hạ Tuyết nhận lấy nước khoáng Niệm Niệm đưa tới, uống vài ngụm, chậm rãi đem bình nước khoáng, đưa cho Niệm Niệm, từng bước từng bước đi tới Trần Ngọc Lộ.

"Hạ Tuyết tới." Trợ lý mỉm cười nói với Trần Ngọc Lộ.

Trần Ngọc Lộ quay đầu lại, cũng đã nhìn thấy Hạ Tuyết mỉm cười đến gần mình, cô ta cũng lập tức ưu nhã mỉm cười nói: "Hạ Tuyết? Cô tìm tôi sao ?"

Hạ Tuyết mỉm cười nhìn Trần Ngọc Lộ, vẻ mặt có chút thương thức nói: "Lúc tôi và cô đánh nhau, phát hiện cô nhập tâm rất sâu, cảm thấy cô thật

sự là một diễn viên dày kinh nghiệm! Trong khoảng thời gian này, chúng ta làm việc chung, phải so tài rất nhiều chuyện, tôi muốn nói với cô, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó để quay tốt “Song Thành Ký”” (aiz, ta tức giận, HT dần chịu ko nổi, cho chết lun cho đáng đời, dần còn hay nói, ko có người cứu chắc chết 8 kiếp vì dần).

Trầm Ngọc Lộ không lên tiếng, nhìn cô một lát, miễn cưỡng cười cười, có chút xem thường người khác, nói: "Cô phải cố gắng lên! Buổi lễ trao giải Bách Hoa sắp đến rồi, tôi hi vọng có thể ở trên bục nhận thưởng, cô và tôi gặp lại"

Hạ Tuyết nhớ Isha nói, rốt cuộc cô ta đoạt của mình bao nhiêu công việc, cô cũng khẽ mỉm cười nói: "Ảnh hậu vĩnh viễn chỉ có một. Vĩnh viễn sẽ không cho phép cô và tôi cùng tồn tại xuất hiện. Xem như ở trước ống kính, cô có nhiều chiêu số, nhưng ở sau ống kính, cô cũng không có biện pháp bỏ ra một nửa chiêu! Chúng ta chỉ đang diễn xuất mà thôi!"

Trầm Ngọc Lộ suy nghĩ một chút, cười nói: "Vậy. Chúng ta cố gắng hợp tác, hoàn thành bộ phim này! Chờ giải thưởng Bách Hoa công bố cuối cùng thôi."

Hai cô gái nhìn nhau, ánh mắt cũng lộ ra khiêu khích.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 539: Người Đẹp Tóc Vàng, Mắt Xanh

Phòng luyện võ!

Hạ Tuyết mặc áo bó sát người màu đen, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, nhắm ngay bao cát, vận toàn lực đá tới phía trước một cái! !

Huấn luyện viên đứng ở phía sau, lớn tiếng nói: "Vận hết sức! ! Hai chân phải mở ra, tư thế mạnh mẽ, bước chân phải đủ co dãn! ! Co chân không cần do dự! !"

Hạ Tuyết thở phì phò, cố sức nâng chân, đá về phía trước một cái, liều mạng đá trên bao cát, huấn luyện viên lại cao giọng nói: "Cô thấy Trầm Ngọc Lộ ra chiêu chưa? Lúc cô ấy ra chiêu, hết sức tàn nhẫn! ! Cả đời cô cũng không thể đạt tới! Võ thuật chính là như vậy! ! Lúc nên cứng thì phải cứng! ! Xuất lực! !"

Hạ Tuyết lập tức nhớ tới lời của Trương Kính Trung: "Thật ra diễn viên ngoại trừ phát huy tiềm năng thân thể mình, con phải đạt tới cảnh giới quên mình, đem mình dung nhập vào bên trong nhân vật, làm cho hai thân phận hòa làm một, phát huy lực lượng của mình! Cô nghĩ tới những lời này, đột nhiên cắn răng, co chân lên, chân dài cong lên 90 độ, hướng bao cát cố gắng hất chân đá vào! !

Rốt cuộc bao cát đang đưa thật mạnh!

Huấn luyện viên đứng ở sau lưng Hạ Tuyết, hài lòng cười một tiếng.

Hạ Tuyết lại “ôi” kêu một tiếng, cả người té ngã xuống sàn nhà, sau đó mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi nhìn phòng tập khiêu vũ phía trên trần nhà, thở

phì phò một hơi.

Ban đêm!

Hàn Văn Hạo vừa ngồi vào trong xe Rolls-Royce, vừa lấy điện thoại di động ra, màn hình sáng lên, phía trên hiện lên dòng thời gian đã gần 7 giờ, hần chậm rãi căn dặn Tả An Na: "Lái xe! Đến Hotel Peninsula!"

Tả An Na đến gần Hàn Văn Hạo, nhỏ giọng nói: "Lưu đồng từ trước đến giờ rất háo sắc, lần này nghe nói hần mời ba cô gái thế giới đến tiếp anh, tối nay đã bao phòng tổng thống, cho anh thưởng thức"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ đáp một tiếng: "Ừm!"

Hotel Peninsula!

Câu lạc bộ VIP cao cấp, hai cánh cửa lớn màu vàng, truyền đến rất nhiều tiếng cười ngọt ngào đầy hương diễm của mỹ nữ, Hàn Văn Hạo không lên tiếng, Tả An Na đi bên trái, cùng Tổng giám đốc khách sạn, đi vào câu lạc bộ đắt tiền nhất ở khách sạn, liếc mắt liền nhìn thấy Lưu đồng cùng Tổng Tài, người đứng đầu công ty người Hoa của mình ôm một cô gái xinh đẹp, rất mập mờ cười

Mọi người nhìn thấy Hàn Văn Hạo, liền cung kính đứng lên, nở nụ cười nhìn Hàn Văn Hạo, kính trọng cười nói: "Hàn Tổng Tài, hiếm có được ngài dành chút thời gian bận rộn đến ngồi cùng chúng tôi."

"Nào có, nào có." Hàn Văn Hạo cùng mọi người bắt tay, sau đó một cô gái nhẹ cặp cánh tay cùng đi, cùng nhau ngồi vào trên ghế sa lon màu vàng, cô gái xinh đẹp này là người Thụy Điển, gần 20 tuổi, có vóc người kiêu ngạo đạt chuẩn, khi cô nhìn thấy Hàn Văn Hạo, trong chớp mắt, liền bị hần mê hoặc thật sâu, thân thể không nhịn được dựa vào bên cạnh hần, bộ ngực đầy đặn, dán vào cánh tay hần, mập mờ, phong tình nhìn hần.

Hàn Văn Hạo cũng cúi đầu nhìn qua cô một cái, cô lập tức nâng ly rượu đỏ, quyến rũ đưa cho hắn, hai mắt phát ra một chút ánh sáng thần bí, Hàn Văn Hạo nhận lấy ly rượu, hướng mọi người cùng nâng ly, uống một hợp nhỏ, nói một chút chuyện về kinh tế quốc gia.

Phòng luyện võ!

Hạ Tuyết đã luyện xong chiêu thức cuối cùng để chuẩn bị ngày mai đánh nhau, sau đó, mệt mỏi nằm xuống, lấy điện thoại di động ra, lo lắng Hàn Văn Hạo có thể về nhà hay không, mặc dù cô biết tối nay hắn có tiệc xã giao. màn hình điện thoại di động của cô sáng lên, liếc mắt đã nhìn thấy nửa khuôn mặt của Hàn Văn Hạo, thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, cô ngọt ngào cười một tiếng, lau mồ hôi trên trán, nhấn số điện thoại di động.

Hàn Văn Hạo vừa cùng Lưu đồng trao đổi hạng mục hợp tác lần này, sau đó nói đến phương diện bồi thường, thái độ của chánh phủ thì lúc này điện thoại di động vang lên, hắn vươn tay nhét vào trong túi, lấy điện thoại di động ra, thấy số Hạ Tuyết gọi tới, hắn không lên tiếng, cứ nhìn chăm chăm.

"Vợ của ngài sao?" cô gái Thụy Sĩ dùng tiếng trung không được chuẩn, dựa bên cạnh Hàn Văn Hạo, ngọt ngào hỏi.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ bình thản tắt điện thoại, tiếp tục cùng Lưu đồng nói chuyện làm ăn.

Hạ Tuyết nghe tiếng tút tút vang lên, cô hừ một tiếng, trong miệng lâu lâu nói: "Quý hạp hời! ! Quý nhỏ mọn! ! Em cũng không tin tối nay anh xã giao xong, không về nhà cho em! !"

Cô vừa muốn đóng điện thoại, lại thấy điện thoại di động vang lên, trong lòng của cô nhảy dựng, vui vẻ nhận điện thoại, kêu to: "Văn Hạo! !"

"Kêu cái gì?" Isha nghe lỗ tai ông ông, kêu lên: "Người ta nói, người đang yêu, đều là kẻ điên! ! Xem lại bộ dạng của cô kia! Tôi tìm cô có chuyện!"

"Chuyện gì vậy?" Hạ Tuyết hỏi.

"Tối nay, Lý Đạo diễn mở party ở Hotel Peninsula, mời vài người quan trọng trong tổ diễn kịch tham gia, Văn Vũ cũng ở đó, cô cũng đi đi! Nhà đầu tư cũng ở đó, nói trước, đó không phải là tiếp rượu! Yêu cầu, để cho Văn Vũ tiếp, nghe nói nhà đầu tư lớn nhất của “Song Thành Ký” là Lý công tử, một tên GAY!" Isha không nhịn được bật cười, nói.

"Đi!" Hạ Tuyết không muốn người khác nói Văn Vũ như vậy!

"Cô có đi hay không? Tối nay, không phải đàn ông của cô muốn mời rượu sao? Nói không chừng đã cùng một cô gái nào đó, có lẽ là diễn viên đang vui vẻ?" Isha cố ý nhạo báng, nói.

"Văn Hạo sẽ không như vậy!" Hạ Tuyết tức giận nói!

"Có đi hay không ?" Isha hỏi tiếp.

Hạ Tuyết vốn nghĩ đến thăm con gái một chút, nhưng Lý Đạo diễn cho mời, không đi không được, chỉ đành phải gật đầu nói: "Tôi đi."

9 giờ đêm!

Ánh đèn lấp lánh đầy màu sắc quyến rũ lòng người.

Trước đại sảnh Hotel Peninsula, khách nhân tôn quý đi lại.

Một chiếc Ferrari màu đỏ thẫm dừng ở trước đại sảnh Hotel Peninsula, Isha mặc váy dài màu xanh dương đậm, ở vị trí ghế lái phụ bước xuống, sau đó cô xoay người, nhìn Hạ Tuyết mặc một bộ váy dài màu trắng áo, bên ngoài khoác áo choàng màu trắng, mái tóc xoắn gọn sóng thả dài đến eo,

đeo dây chuyền và khuyên tai kim cương hình chớp, hai người xinh đẹp cùng nhau đi vào đại sảnh.

"Bây giờ chúng ta đi nơi nào trước?" Hạ Tuyết vừa đi vừa hỏi.

Isha nói ngay: "Câu lạc bộ VIP cao cấp, trung tâm đại sảnh cao cấp nhất hôm nay mời vũ công người Nga đẹp nhất, tới nhảy “Hồ thiên nga”, những người nổi tiếng giới chính trị và giới kinh doanh đều xuống lầu xem, đám người Lý Đạo diễn cũng ở đó. Nghe nói người phục vụ của Hotel Peninsula, cũng xinh đẹp động lòng người, càng không cần phải nói đến người mời rượu."

Hạ Tuyết lơ đãng nghe xong, sau đó cùng Isha cùng đi vào câu lạc bộ phía sau Peninsula Hotel, quả nhiên nhìn thấy trong sàn nhảy thủy tinh xa hoa, vũ công Russia đang biểu diễn “Hồ thiên nga”, trên ghế sa lon xa hoa, rất nhiều nhân sĩ, khách quý, ngồi xung quanh, từ trước đến giờ, cô đối với mấy thứ này, không quan tâm, lúc muốn xoay người đi về phía Lý Đạo diễn, lại một lần nữa sững sốt, giống như một kẻ ngốc, cô nhanh chóng quay đầu lại, cách từng đoàn, từng đoàn vũ công màu trắng, nhìn sang chỗ khách quý phía đối diện, có một bóng người quen thuộc, cô cho là mình hoa mắt, lại chớp mắt nhìn nữa, quả thật khiếp sợ, nhìn thấy người mặc âu phục màu đen, áo sơ mi màu xanh dương, cổ áo mở ra, cả người phát ra hơi thở tôn quý, mê hoặc chết người, Hàn Văn Hạo! !

Con người Hạ Tuyết trừng to, trơ mắt nhìn bên cạnh hẳn, cư nhiên có một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh hấp dẫn, cô gái kia có vóc người kiêu ngạo đạt chuẩn, dựa bên cạnh Hàn Văn Hạo, ngực cũng dán lên, gương mặt nhìn hẳn ngưỡng mộ và say mê, mà người đàn ông kia, cư nhiên không có bất kỳ từ chối nào, vẫn cùng một nhân sĩ tôn quý bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc bàn luận về cái gì! !

Phía sau lưng Hạ Tuyết, ngọn lửa bùng lên hừng hực! !

VUI LÒNG KHÔNG NHẤN "GỎI TRẢ LỜI" VÀO TOPIC NÀY!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 540: Mặc Nghẹn

"Tôi không hoa mắt chứ? Thật là tốt không linh, xấu linh a —" Isha ôm vai, hất bả vai Hạ Tuyết một cái, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng nói: "Aiz, tôi càng hoài niệm Tổng Tài Toàn Cầu chúng ta——"

Hạ Tuyết hung hăng trợn mắt nhìn Isha một cái, vẻ mặt như đồng thuốc nổ nhìn Hàn Văn Hạo vẫn cùng một người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn nói gì đó, trong tay đang cầm ly rượu đỏ, bị mỹ nữ tóc vàng hấp dẫn bên cạnh tiếp lấy, sau đó cô ta đặt qua một bên, lấy một cây nĩa màu vàng, xăm một miếng táo nhỏ, lại đem ngực của mình, dựa vào bên cạnh Hàn Văn Hạo, đưa miếng táo qua —

Hàn Văn Hạo giơ tay lên, cùng Lưu đồng nói chuyện gì, đột nhiên buông lỏng cười một tiếng, khẽ luồn tay qua bên hông mỹ nữ tóc vàng —

Con người Hạ Tuyết khiếp sợ trừng to, tức giận đến lục phủ, ngũ tạng xoắn thành một cục, giận đến mạch máu đều muốn nổ tung, không nói tiếng nào, xoay người cùng Isha đi đến Lý Đạo diễn, nhân viên tổ diễn kịch, nhìn thấy bọn Hàn Văn Vũ cũng đã ở nơi này âm ỉ, thấy Hạ Tuyết, mọi người cùng đứng dậy, sau đó Văn Vũ kéo chặt bả vai Hạ Tuyết ngồi xuống, chỉ vào mỹ nữ Russia trong sàn nhảy, nói: "Trời ạ! Cô gái đó thật sự rất xinh đẹp! Cô nói xem — Các cô gái Trung quốc chúng ta có chút kém hơn so với cô gái ngoại quốc, không đủ đầy đặn và nhiệt tình, quá kín kẽ —"

Hạ Tuyết nghe xong lời này, lục phủ ngũ tạng lại vỡ tung, hai anh em bọn họ quả nhiên là cùng một mẹ sinh ra, cô tức giận, oán hận quay đầu lại, ở khoảng cách thật gần nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Đúng vậy! ! Cô gái ngoại

quốc tốt hơn cô gái Trung quốc, họ nhiệt tình không bị cản trở, đàn ông ngoại quốc cũng đẹp hơn so đàn ông Trung quốc, vóc người của bọn họ hiên ngang, nhiệt tình hào phóng, không giống đàn ông Trung Quốc, hẹp hòi, ghê tởm, gạt người, hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ! !"

Hàn Văn Vũ quay đầu sang, vô tội nhìn đôi mắt to tức giận của Hạ Tuyết, lúc nhìn người, muốn đem người nọ giết đi, hắn không biết mình đụng phải họng súng của người ta, không hiểu ra sao, chỉ đành miễn cưỡng cười một tiếng, nói: "Này — Có chuyện gì xảy ra? Cô làm sao vậy? Dì cả tới nên tâm tình không tốt sao!"

"Ông chú của anh tới đó ! !" Cô không nói nữa, giơ ly rượu đỏ trước mặt, nuốt hết vào bụng, lại hung dữ nhìn về phía Hàn Văn Hạo, dường như hắn vẫn nói chuyện gì quan trọng vậy, cùng Lưu đồng tiếp tục tán gẫu, cô gái Thụy Điển dựa bên cạnh Hàn Văn Hạo, sử dụng ánh mắt rất mê người nhìn hắn, lâu lâu cùng người khác chào hỏi thì cũng lộ ra thần thái đặc ý, giống như mình ở bên cạnh một người đàn ông như vậy, không biết có bao nhiêu đặc ý!

Hạ Tuyết cảm giác tim của mình cũng đau, cúi đầu vươn tay vỗ ngực!

"Cô đang nhìn cái gì?" Hàn Văn Vũ ngạc nhiên quay đầu, cứ nhiên nhìn thấy vị trí VIP cao cấp nhất đối diện sàn nhảy, anh trai của mình đang ngồi, bên cạnh hắn có một mỹ nữ tóc vàng, Oh my God! Hắn lập tức quay đầu nhìn Hạ Tuyết, nhanh chóng nói: "Đây chỉ là một loại phương thức xã giao của đàn ông, cũng là một loại thủ đoạn xã giao ! Anh trai tôi, hắn — Tuyết đối —"

"Giữ mình trong sạch à?" Hạ Tuyết không khách khí nhìn Hàn Văn Vũ, giúp hắn nói tiếp!

"Ách —" Hàn Văn Vũ không dám lên tiếng, bởi vì anh trai đã từng yêu cầu phụ nữ hầu hạ, hơn nữa cô gái được yêu cầu, phải kiểm tra nghiêm

ngặt, phải là tấm thân xử nữ, tấm bột hoa hồng, giữ lại mùi thơm cơ thể — Cho nên khắp thành phố vẫn luôn nói về hãn giống như một ông vua trong truyền thuyết thần bí.

Hạ Tuyết cắn chặt răng, hung tợn nhìn chăm chăm Hàn Văn Hạo, rốt cuộc đã nói chuyện phiếm xong với Lưu đồng, hai người cùng nhau nâng ly uống, rốt cuộc hãn hơi xoay người, vừa vặn nhìn thấy mỹ nữ tóc vàng kê bên, vẻ mặt mập mờ nhìn mình, hãn liền cúi đầu nhìn cô một cái, đuôi mắt lộ ra chút ý cười, Hạ Tuyết nổ phổi, tức giận đến cả người đổ mồ hôi!

"Có muốn — Tôi đi sang chào hỏi anh trai một tiếng hay không?" Hàn Văn Vũ cảm thấy tình thế nghiêm trọng, vội vàng muốn vì anh trai suy nghĩ.

"Chào hỏi gì?" Hạ Tuyết lập tức xoay người, nhìn Hàn Văn Vũ tức điên nói: "Nhắc nhở hãn tối nay về nhà ăn cơm sao! ? Tôi còn tưởng rằng hãn có công việc quan trọng, cho nên thông cảm hãn không để ý tôi! Hãn lại —"

"Vị kia không phải Hàn Tổng Tài sao?" Trên ghế sa lon bên cạnh, hai người khách ngồi nhìn Hàn Văn Hạo trò chuyện ở đầu kia, mỉm cười nói: "Thật hâm mộ a, lần này một nhóm cô gái tiếp rượu, ai cũng là báu vật, Lưu đồng đem người đẹp nhất đưa cho Hàn Văn Hạo, nghe nói tối nay ba người cùng nhau hầu hạ người đàn ông kia! Aiz, chỉ có Hàn Văn Hạo mới đủ tư cách hưởng thụ a —"

Thần trí Hạ Tuyết mơ hồ, nhìn cô gái Russia phía trước đang múa may thân thể, bộ ngực đầy đặn, eo thon, ánh mắt của cô càng lúc càng híp lại thành một đường.

"Đều là giả mà! Cô nghe được đều là giả! Tôi đi chào hỏi anh trai!" Hàn Văn Vũ lập tức lo lắng đứng lên! !

"Không cần anh đi! ! Hãn cũng nói không cần tôi nữa! Còn đi tự tìm mất mặt làm gì?" Hạ Tuyết tức giận đến cả người phát run, kéo Hàn Văn Vũ về,

cũng đã nhìn thấy sân khấu tối sầm lại, “Hồ thiên nga” đã biểu diễn xong, bây giờ là lúc khách quý tự do giải trí, bình thường có khách quý tiến lên khảy một bài đàn, hoặc có người biểu diễn một ca khúc cho người yêu, bên tổ diễn kịch Lý Đạo diễn có hai nữ diễn viên, Tô Tô đột nhiên để quả táo xuống, giống như đang lấy lòng nói với đạo diễn: "Đạo diễn! ! Tôi biểu diễn một ca khúc cho ngài được chứ?"

"Tốt —" Mọi người cùng nhau vỗ tay hoan nghênh —

"Chậm đã!" Hạ Tuyết lạnh lùng ngồi trên ghế sa lon, ôm vai ngăn cản!

Tô Tô và mọi người ngạc nhiên nhìn Hạ Tuyết.

"Để tôi hát tặng một bài đi!" Hạ Tuyết đột nhiên lạnh lùng nhướng mày, khiêu khích nói.

Ánh đèn toàn trường tối sầm lại, tất cả đều yên lặng, chợt có mấy nam sĩ khách quý nói nhỏ với nhau, Hàn Văn Hạo nhớ đến tình hình khởi công dự án khách sạn thế giới, muốn nói một chút vấn đề chi tiết với Lưu đồng, lại nghe bên cạnh có người mỉm cười nói: "Ồ? Nghe nói một chút nữa ảnh hậu Hạ Tuyết biểu diễn, tặng cho tổ diễn kịch — Đây không phải là người mà Hàn Tổng Tài đã từng yêu sao?"

Hàn Văn Hạo sững sờ, đang cầm ly rượu đỏ, quay đầu nhìn về phía sàn nhảy, bóng người uyển chuyển đứng trong bóng tối, theo ánh đèn chợt lóe, phong hoa tuyết đẹp đứng trong cánh hoa hồng bay bay giữa sàn nhảy, thậm chí cả sân khấu tràn ngập những cánh hoa nhỏ chập chờn bay bay, một điệu nhạc nhẹ nhàng từ phía sau sân khấu vang lên, toàn trường cùng nhìn Hạ Tuyết, cũng không khỏi cười vui.

Tổ diễn kịch xôn xao vỗ tay!

Hạ Tuyết theo tiếng nhạc, hai tay vịn Microphone đứng, có chút phong tình mở miệng biểu diễn : "Tình yêu — cũng chỉ là một trò chơi phổ biến,

tuyệt không ly kỳ, đàn ông cũng chỉ là một món đồ tiêu khiển ? Có gì đặc biệt hơn người đâu ?"

Hàn Văn Hạo đang cầm ly rượu đỏ, sắc mặt tối tăm nhìn Hạ Tuyết giống như cô gái xinh đẹp dậy thì thập niên 70, phong tình quyến rũ, hai tay vịn Microphone, bài hát này cất lên thì chung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều vũ công mặc sườn xám màu đỏ, cầm quạt lông đứng ở sau lưng Hạ Tuyết, múa phất phới, lâu lâu còn nhẹ phe phẩy cây quạt, nhìn người tổ diễn kịch, đôi mắt lúng luyến quyến rũ!

Hàn Văn Vũ và mọi người cùng nhao nhao vỗ tay!

Hàn Văn Hạo tức giận nhìn chăm chăm em trai, tên này ăn cây táo, rào cây sung!

Hạ Tuyết nhập tâm thật sâu, là người đối với âm nhạc có sức cuốn hút cực mạnh, ngay sau đó cô quyến rũ động lòng người, cười một tiếng, giơ tay lên, trong tay đã xuất hiện một cây quạt lông, mở quạt ra, theo tiếng nhạc trên sân khấu, thân thể tiêu hồn, từng bước, từng bước, đi tới Hàn Văn Hạo, gât gao nhìn vào hai tròng mắt giống như con báo nhỏ của hắn, vừa hát: "Cái gì gọi là tình? Cái gì gọi là ý? Còn không phải người ta lừa gạt mình? Cái gì gọi là si? Cái gì mê? Nhất định là nam hay nữ đang diễn trò! ! Là đàn ông tôi đều yêu thích, mặc kệ nghèo nàn, giàu có hay cao thấp, là đàn ông tôi đều vứt bỏ, không sợ anh hấp dẫn ——"

Hạ Tuyết vừa hát xong một đoạn, đột nhiên cứng rắn đẩy mỹ nữ tóc vàng bên cạnh Hàn Văn Hạo ra, đột nhiên ngồi vào bên cạnh Hàn Văn Hạo, dựa vào trong ngực của hắn, cầm quạt lông xinh đẹp, nhẹ nhàng phe phẩy, đôi mắt đẹp lấp lánh, ánh mắt rất mập mờ nhìn hắn!

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, mặt lạnh lùng cúi đầu, mặc cho cô tựa vào bên cạnh.

Bên cạnh các vị lão tổng, biết quan hệ của Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết, rất hứng thú nhìn đôi "Vợ chồng" này trước mặt, càng cảm thấy phải Hạ Tuyết thật sự xinh đẹp, quyến rũ, tiếng hát càng động lòng người!

Hạ Tuyết theo điệu nhạc, lập tức đứng lên, phe phẩy cây quạt, khẽ vắn vẹo bên hông, đong đưa cái mông tròn, quay trở lại Microphone trước mặt, duyên dáng, ngọt ngào hát: "Tình yêu — cũng chỉ là một trò chơi phổ biến, tuyệt không ly kỳ, đàn ông cũng chỉ là một món đồ tiêu khiển ? Có gì đặc biệt hơn người đâu?" LANOUR—— Cái gì gọi là tình, cái gì gọi là tính, còn không phải là mọi người mình lừa gạt mình, cái dạng gì gọi si, cái gì gọi là mê, quả thực là nam hay nữ vậy đang diễn trò, nếu anh muốn yêu tôi, anh tự mình tìm xúi quẩy, nếu tôi muốn yêu anh, anh sẽ chết trong tay tôi ——"

Âm nhạc trong nháy mắt dừng lại!

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay rộn rã, ánh đèn màu hồng tắt xuống, ánh đèn màu xanh dương sáng lên, Hạ Tuyết đứng dưới ánh đèn, nụ cười tươi đẹp động lòng người sáng lên, giống như cô gái phong tình lúc nãy, đã ẩn nấp vào trong xương cốt của cô, Hàn Văn Hạo giống như chỉ nhàn nhạt nhìn cô, cặp mắt của con báo nhỏ giống như dã thú che giấu đốm lửa trong con người.

"Hàn Tổng Tài —— Tôi không hiểu lúc trước tại sao ngài muốn bỏ một giai nhân tuyệt vời như vậy! Trong mắt của tôi, cô ấy thật sự động lòng người a!" Lưu đồng không đành lòng, cảm thán mỉm cười.

Nhưng Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ một tiếng.

Sau khi Hạ Tuyết hát xong, cũng không trở về tổ diễn kịch, mà đi về phía Hàn Văn Hạo, lại mềm mại ngồi xuống bên cạnh hắn, bàn tay thon trắng như tuyết khẽ đặt trên ngực Hàn Văn Hạo, hơi chu đôi môi nói: "Hàn Tổng Tài —— Mời tôi uống ly rượu được chứ ?"

Hàn Văn Hạo im lặng không lên tiếng một lúc, nhưng vẫn ở trước mặt bao người, tự mình cầm ly rượu đỏ, đưa tới trước mặt cô, nhìn trong ánh mắt cô xẹt qua hai đốm hỏa, biết cô không vui, nén tiếng thở, đem ly rượu đưa tới bờ môi cô, Hạ Tuyết tiếp xúc mép ly lạnh băng, nâng mí mắt nhìn hần!

Hàn Văn Hạo vẫn bình tĩnh nhìn cô.

Hạ Tuyết thầm hừ một tiếng, tự mình cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, ngón tay lại nhẹ nhàng buông lỏng, cái ly kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, cô lạnh lùng nhìn hần nói: "Chúc Hàn Tổng Tài có một đêm thật đặc sắc —"

Hàn Văn Hạo chớp mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

Hạ Tuyết khôi phục lại tư thái nữ hoàng, nhìn mọi người ưu nhã cười một tiếng, sau đó lạnh lùng đứng lên, nện bước giày cao gót trở lại tổ diễn kịch, ngồi xuống, mặt lạnh không nói lời nào.

"Hàn Tổng Tài ——" Lưu đồng mím cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Xem ra giai nhân của ngài tức giận rồi, tối nay tôi thật sự là thất lễ, làm điều thừa thải rồi, vừa nhìn Hàn Tổng Tài đối với giai nhân sủng ái có thừa —— Về sau chúng tôi vẫn phải lưu ý một chút, không thể đưa uyên ương hồ điệp bên cạnh ngài rồi ——"

Hàn Văn Hạo chỉ cười nhẹ một tiếng, hơi quay mặt nhìn về phía cô gái Thụy Điển bên cạnh, cô ta sững sốt, im lặng rời đi, hần lại nhìn về phía Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết đang cầm ly rượu đỏ cùng Hàn Văn Vũ vừa nói vừa cười, rồi nâng ly mời rượu đạo diễn, giống như không có chuyện gì xảy ra, Hàn Văn Hạo vừa nhìn cô, vừa lạnh lùng hớp một ngụm rượu đỏ, vừa chuẩn bị xã giao bàn kế hoạch hợp tác, nhưng tạm thời gát lại tất cả, tinh thần tập trung

chú ý nhìn cô gái này, một ly, lại một ly mời rượu mọi người, hân không lên tiếng, vẫn nhìn cô, vẫn mút nhẹ rượu đỏ.

Tối nay, tiết mục rất đặc sắc, cuối cùng mọi người đều vô cùng tận hứng chơi đùa xong, thật không ngờ, đám người tổ diễn kịch, Hàn Văn Hạo và các lão tổng cùng xuất hiện tại đại sảnh khách sạn, nhìn từng chiếc xe nổi tiếng, dừng ở trước khách sạn, Hàn Văn Hạo làm thủ lĩnh khách quý, cùng mọi người nói lời từ biệt, chuẩn bị muốn lên chiếc Rolls-Royce, nhưng vẫn đứng bên cạnh cửa xe, hơi nghiêng người, nhìn Hạ Tuyết và Isha, hai người vừa nói, vừa cười đi về phía chiếc xe BMW, Tả An Na im lặng chờ bên ngoài, phát hiện Hạ Tuyết cũng ở khách sạn, có chút kinh hoảng, nhưng vẫn nhẹ giọng hỏi: "Tổng Tài —— Anh có muốn đưa Hạ tiểu thư về hay không ?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn nhìn Hạ Tuyết.

Tả An Na hiểu, lập tức muốn đi tới, cũng đã nghe Hàn Văn Vũ tối nay giống như căn thuốc lắc, hưng phấn vô cùng, có chút say nói: "! Chúng ta uống tiếp! ! Hát Karaoke, chúc mừng chúng ta trở thành chiến hữu! ! Hạ Tuyết! ! Lên xe của tôi, chúng ta cùng đi! !"

Hạ Tuyết biết có một người đang ở xa xa nhìn cô, cô giận dữ cười nói: "Tốt"

"Đừng nổi điên! !" Isha lập tức kéo cánh tay Hạ Tuyết, cúi đầu kêu nhỏ: "Có chuyện gì, các người đóng kín cửa dạy bảo nhau! Bây giờ, cô phải về nhà! Chắc chắn hân đang đợi cô!"

"Ai muốn hân chờ! ! Tốt nhất là hân đổi mật mã! !" Hạ Tuyết lập tức mặt lạnh cùng Hàn Văn Vũ lên xe!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, nhưng cũng không ngăn lại, tự mình lên xe, phân phó: "Lái xe ——"

"Vâng ——"

Hai chiếc xe theo hai hướng ngược nhau chạy đi!

Cao ốc 100 tầng! Mật mã bốn số 0 ở cao ốc 100 tầng, đoán chừng ăn trộm cũng sẽ không nhập vào mật mã nào tàn như vậy! Cho nên Hàn Văn Hạo thuận lợi sau khi về đến nhà, nhìn căn phòng vắng ngắt, hần trăm mặc thử dỗi một hơi, nới lỏng cúc áo âu phục, cởi áo khoác, đi vào phòng khách, ngồi trên ghế sa lon, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút chuyện, lại chậm rãi mở mắt, nhìn đồng hồ trên tường, đã 12 giờ — 12 giờ —

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 541: My Best Friends Wedding

Thời gian tích tắc trôi qua!

Hàn Văn Hạo lên lầu, sau khi tắm, mặc áo len màu đen, cổ chữ V, quần tây màu trắng, trước hết để cho bác sĩ và y tá lên lầu thay thuốc cho mình, xem tài liệu một chút, lúc đang xem, lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ trên bàn kim đã chỉ 3 giờ sáng, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, cuối cùng cầm lên điện thoại di động, dùng ngón cái trượt danh bạ trên màn hình điện thoại, nhìn số điện thoại của Hạ Tuyết và bức ảnh của cô với nụ cười hờn dỗi, hắn chớp mắt, suy nghĩ một chút, lại buông điện thoại di động xuống, tắt đèn bàn, đứng dậy, đi tới giường!

Hắn mới vừa nằm xuống, lại nhìn đồng hồ trên tường đã 3 giờ 15, hắn lạnh lùng, phát hiện nơi cổ họng có chút khô khát, liền đứng dậy, đi xuống cầu thang chuẩn bị rót nước, không ngờ cạnh cửa “đỉnh” một tiếng, hắn nhìn thấy người này uống rượu, mặt đỏ phác phác, có chút lảo đảo đi ra khỏi thang máy, cũng khát nước nhào vào phòng bếp ——

Hàn Văn Hạo nhướng mày, từng bước, từng bước đi xuống cầu thang, chậm rãi nói: "Uống rượu, cũng đừng trở lại đây! Nhìn giống cái gì? Tôi không ngửi được mùi rượu!"

Dường như Hạ Tuyết không nghe thấy, mở cửa tủ lạnh, từ bên trong nhanh chóng rút ra một chai nước suối, ngẩng đầu lên mãnh liệt rót vào cổ họng, ừng ực uống.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng kia của cô, cũng không lên tiếng, sau đó cũng tới đến bên cạnh tủ lạnh, từ bên trong lấy ra một chai nước suối, vừa

dùng tay mở nắp, liền nhìn thấy Hạ Tuyết “phịch” một tiếng, nện chai nước suối xuống, muốn xoay người rời đi, hần kéo cánh tay trơn mềm mảnh khảnh của cô, tức giận nói: "Cô nổi điên làm gì? Nếu cô muốn nổi điên, cô cũng không cần trở lại! Buổi tối cũng đừng cọ cọ vào tôi ngủ!"

Hạ Tuyết tức giận quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo tức giận nói: "Tối nay em nào dám cọ cọ vào anh ngủ sao? Anh có ba cô ái tiếp rượu muốn hầu hạ anh ngủ, bọn họ đều đầy đặn, nhiệt tình, không bị cản trở, nào có giống em, một lần, hai lần, ba lượt từ chối anh!"

"Cô biết là tốt rồi! Vậy cô trở về đây làm gì?" Hàn Văn Hạo cay cú đáp trả!

"Em vui vẻ! Mật mã này là em cài, tại sao em không thể trở về ? Anh cũng kỳ quái a, tối nay nghe nói Lưu đồng người ta chuẩn bị cho anh ba cô gái, ở khách sạn trái ôm, phải ấp, còn để cho ngực người ta dán vào anh! ! Ha ha ha ha ha! Mẹ kiếp! !" Hạ Tuyết nhớ tới, lá gan cũng nóng lên, tức giận mồ hôi đầm đìa, không muốn nói thêm lời nào, xoay người muốn đi ra khỏi phòng bếp!

Hàn Văn Hạo lập tức nắm chặt cánh tay của cô, nhanh chóng nói: "Đây là xã giao giữa đàn ông với nhau, cô biết cái gì? Cái vòng này chính là như vậy!"

Hạ Tuyết tức giận quay đầu, nhìn chằm chằm Hàn Văn Hạo nói: "Lúc anh nói yêu em, tại sao không nói rõ tình huống như vậy? Nếu có tình huống như vậy, em thà chọn heo cũng không chọn anh!"

"Cô không cần cố tình gây sự! !" Hàn Văn Hạo nhìn lại cô nói: "Giữa đàn ông với nhau có rất nhiều bí mật ở bên trong! ! Cái vòng này vốn làm cho người ta hòa nhập vào! Gặp dịp thì chơi, đây là chuyện tất nhiên!"

"Em cũng không tin, anh ngồi ở chỗ đó, người ta sẽ cười anh là một xử nam! !" Hạ Tuyết phát hiện tối nay mình rất biết gây gổ, đoán chừng là giận

điên lên, giận đến mặt cũng đỏ lên, đầu ngón tay phát run, chỉ cần cô nghĩ tới ngực của cô gái kia dán vào trên người đàn ông của mình là cô cảm thấy tức giận, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo lại tức giận nói: "Giống như anh nói như vậy, em là một ngôi sao, em cũng muốn dùng thân thể dán vào người khác! Ở trong giới giải trí, chúng tôi cũng như vậy! !"

"Không cần đùa kiểu này! ! Tối nay cô ca hát như vậy, cũng không giống phụ nữ của Hàn Văn Hạo tôi! !" Hàn Văn Hạo không khách khí, tổn hại cô!

"Em vốn cũng không phải là phụ nữ của anh! ! Đàn ông có gì đặc biệt hơn người! ! Phi! !" Hạ Tuyết tức giận hất cánh tay của hẳn ra, không nói nữa, đi qua phòng khách, lên lầu!

Hàn Văn Hạo cũng nện chai nước trên quầy tủ, sau đó cũng tức giận lên lầu, hẳn mới vừa đi vào phòng, đã nhìn thấy Hạ Tuyết nằm lỳ trên giường, cuốn chăn đệm ngày hôm qua dờn qua, sắc mặt tức giận trắng bệch đi ra ngoài, Hàn Văn Hạo ngăn ở cửa, nhìn người này nói: "Cô làm cái gì? Cầm đi ném sao? Tùy tiện để đi! Người cô cú là được!"

Hạ Tuyết tức giận đứng ở cửa, đem chăn ném xuống đất, đứng trước mặt hẳn hét lên: "Ném thì ném! Có gì đặc biệt hơn người! ?"

Cô không nói hai lời, đẩy người Hàn Văn Hạo, sau đó xông thẳng vào phòng khách, "phịch" một tiếng đóng chặt cửa lại! ! !

Hàn Văn Hạo tức giận quay đầu, nhìn cánh cửa đóng chặt, cũng không chịu thua đi đến cạnh cửa nói: "Tôi nói cô thật là kỳ quái! Tôi không muốn ở chung với cô, là cô tự mình dính đến đây! ! Tôi đi xã giao với người ta, cô có tư cách gì tức giận? Cô lại dám ở nhà tôi sập cửa?"

"Có gan, sáu năm trước, anh đừng cưỡng bức em, để cho em sinh con gái của anh!" Tiếng nói của Hạ Tuyết từ bên trong truyền ra, thì biết rõ cô đang thay quần áo, sau đó đi vào phòng tắm rồi!

Hàn Văn Hạo cắn răng, trên mặt đầy giận dữ, nói: "Con gái là cô tự mình muốn sinh!"

Bên trong không có tiếng truyền ra ngoài!

Hàn Văn Hạo đứng ở bên cửa, tức giận suy nghĩ một chút, cũng đi trở về phòng, “phịch” một tiếng, đóng chặt cửa lại, sau đó sải bước đi tới bên giường, nặng nề ngồi xuống, cảm giác đột nhiên vết thương đau nhói, hần nhúu mày, vươn tay nhẹ nhàng nhấn một cái, thở phì phò, quay đầu nhìn thoáng qua chỗ giường trống bên cạnh, lại liếc nhìn ngoài cửa sổ một vùng tối tăm, lúc vừa trở về nhà, phát hiện tối nay có luồng khí lạnh ——

Tại cô! ! Ai bảo cô đến ! Thích ngủ ! !

Hàn Văn Hạo không nói gì, nằm xuống trên giường, cũng đã gần 4 giờ rồi, trời sắp sáng, nhưng không một chút buồn ngủ, chỉ trơ mắt nhìn trần nhà, suy nghĩ một chút chuyện, lại không nhìn được đứng dậy, đi tới cửa bên, vừa đưa tay nắm khóa tâm, lại rút về, không ngừng đi tới đi lui bên cạnh cửa, đi tới đi lui, ánh mắt càng lúc càng nóng, liền kéo cửa đi ra ngoài, đi tới cạnh cửa phòng khách, vỗ cánh cửa kia, nói: "Cút ra đây cho tôi! ! Như vậy nổi giận có ý gì! Hàn Văn Hạo tôi đi xã giao phải xem sắc mặt cô khi nào ? Lăn ra đây! !"

Bên trong vẫn không có phản ứng, đoán chừng là vừa tắm xong, buồn ngủ!

Tâm tình Hàn Văn Hạo không tốt, vỗ cửa, gầm nhẹ: "Ra ngoài! ! Đây là nhà của tôi ! !"

Cửa lập tức “xoạt” một tiếng, mở ra!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 542: Mất Đi Anh, Em Vẫn Có Thể Sống Tốt

Sáng sớm.

Luồng khí lạnh thổi qua ngoài cửa sổ, không thể len vào, cho nên bên trong thật ấm áp.

Hàn Văn Hạo ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, hơi mở mắt ra, lập tức tiếp xúc tia nắng mặt trời, hắt chớp mắt, nghe có tiếng động, hắt thờ dốc một hơi, rốt cuộc nhìn thấy Hạ Tuyết mặc quần jean màu xanh dương, trên người mặc áo lót màu đỏ hấp dẫn, vòng eo khêu gợi, uốn người thành chữ S, đang lưng quay lưng lại với mình, cầm một cái áo len cao cổ màu trắng, trông vào trong thân thể, vén nhẹ mái tóc quyến rũ, nhẹ nhàng ngồi trước bàn đọc sách, cầm một chiếc gương nhắc lên soi, mang vòng tai cực lớn, hai mắt tô màu, có chút lim dim lộ ra hấp dẫn say lòng người.

Hàn Văn Hạo thật yên lặng nhìn cô.

Hạ Tuyết mang vòng tai xong, mới phát hiện Hàn Văn Hạo đã tỉnh giấc, đang bình tĩnh nhìn mình, cô nhìn hắt nở nụ cười ngọt ngào, nói: "Anh tỉnh rồi?"

Hàn Văn Hạo vẫn im lặng nhìn cô, giống như còn đắm chìm trong trong giấc ngủ.

Hạ Tuyết lập tức đứng lên, nhảy lên giường, tinh nghịch ngồi ở trên bụng của hắt, hắt nhú nhú mày, hai tay quét qua cái hông của cô, đỡ hông của cô, cô lập tức cúi đầu, hôn nhẹ trên môi hắt, nằm trên ngực, nhìn hắt, giống như người vợ, quyến rũ, dịu dàng, nói: "Xin lỗi, hôm nay em không

có cách nào làm bữa sáng cho anh, bởi vì em phải đến tổ diễn kịch trình diện, lúc tối quay về, sẽ nấu cơm cho anh ăn, hả?"

Hàn Văn Hạo lại nhìn cô, chậm rãi nói: "Ba ngày đã hết rồi, tối nay không cần tối nữa ——"

Hạ Tuyết khựng người nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt kiên định, càng không có bất cứ tia tình cảm nào, bất cứ, bất cứ tình cảm nào cũng không có.

Dường như Hạ Tuyết không nghe được, lật người xuống giường, vừa cầm áo khoác, vừa nói: "Tối nay trở về, em làm món ăn Pháp mới mẻ cho anh ——"

"Tôi không thích ăn ——"

"Vậy thì món Trung Quốc —— hay món ăn Nhật Bản, món ăn Thái Lan, dù sao cũng có một món anh thích ——" Hạ Tuyết mặc áo khoác, chân trần muốn đi ra ngoài, chuẩn bị rời đi.

"Hạ Tuyết ——" Hàn Văn Hạo vén chăn xuống giường, sau đó đứng ở phía sau cô, lạnh nhạt nói: "Tôi tạm thời không muốn nói đến tình cảm —— Không cần vì tôi làm bất kỳ chuyện gì ——"

Hạ Tuyết đứng ở cửa, sắc mặt vô cùng lo lắng.

"Tối nay —— Mặc kệ cô có trở về hay không, tôi cũng sẽ không trở về nơi này nữa —— Đi thôi —— Giống như tối hôm qua cô nói, tình yêu có gì đặc biệt hơn người, xoay người là được rồi, giống như lúc ấy cô rời khỏi tôi vậy ——" Hàn Văn Hạo lại nói.

Hạ Tuyết tái mặt, xoay người nhìn Hàn Văn Hạo, tức giận nói: "Em cũng không tin, anh hẹp hòi như vậy, bởi vì em từ chối anh, mà giận em! Anh rời

khỏi em, anh không cần em, còn có lý do khác, đúng không?"

Hàn Văn Hạo nhìn cô.

Hạ Tuyết cắn chặt răng, quay đầu, trong tròng mắt lấp lánh nước mắt, cười khổ nói: "Đây không phải báo ứng sao? Anh đã từng liều mạng theo đuổi em —— nhưng em không biết quý trọng, hôm nay em quay lại thì anh muốn đi, em đột nhiên hiểu ra, lúc đó anh không ngừng theo đuổi em, sợ mất em, là bởi vì lo sợ như vậy, lo sợ, lo sợ bị mất đi người này, nếu quả thật mất đi người này, tất cả thế giới đều biến mất —— Tối qua em lén xem “My Best Friends Wedding” thấy nữ chính đó, nhìn người đàn ông đã không thương mình, liều mạng điên cuồng theo đuổi, trong ánh mắt lộ ra đáng thương và mất mát, em thật sợ hãi —— Thật sợ hãi —— Thì ra tình yêu là như vậy, lúc ở bên cạnh, phải thật quý trọng nó, đừng chờ đến mất đi, xoay người lại, có lẽ người kia đã không còn ở chỗ cũ rồi ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nhàn nhạt nhìn cô.

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ nhìn chăm chăm Hàn Văn Hạo, nghẹn ngào nói: "Anh hỏi em, nếu mất đi anh, em có thể sống tốt sao? Đáp án của em chính là, em vẫn có thể sống tốt —— trái đất vẫn quay, thời gian vẫn trôi qua, em vẫn có thể sống thật tốt —— Nhưng mất đi anh, những gì thật tốt, trở nên không còn giá trị nữa, cũng không còn gì, trải qua một chút ngày tháng bình thản không thú vị, ăn vốn ăn thật ngon, nhưng không có mùi vị thức ăn, mặc vốn mặc rất đẹp, nhưng không cảm quần áo xinh đẹp, hát vốn rất ngọt ngào, cũng không còn ngọt ngào nữa, cổ họng nuốt xuống chỉ là đắng chát —— Chỉ như vậy mà thôi, trừ những thứ đó ra, ngày cũng có thể trôi qua vô cùng tốt ——"

Hàn Văn Hạo cắn răng, đột nhiên xoay mặt không lên tiếng.

Hạ Tuyết hít mũi một cái, lau nước mắt rơi xuống, ngẩng mặt lên cảm thán nói: "Em nói thật với anh, tối hôm qua em nằm trong ngực của anh, đã

suy nghĩ tại sao nhất định anh phải vứt bỏ em, nhất định phải có lý do chia tay với em ! em nghĩ tới nghĩ lui, nhưng em vẫn không hiểu nổi, sau đó, em không muốn nghĩ nữa, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em phải dừng cảm bước về phía anh! ! Em đã bỏ lỡ mỗi tình đầu, hiểu rõ mất đi rất khổ sở, em không muốn lại mất đi anh! ! ! Tôi muốn kết hôn với anh, muốn sinh con cho anh, em muốn cùng anh sinh mấy đứa bé, em muốn mặc áo cưới anh chọn cho em, dắt tay của anh bước trên thảm đỏ, đi tới trước mặt của Chúa, nhìn trời và đất, lớn tiếng nói với Chúa: tôi yêu Hàn Văn Hạo! Tôi yêu người đàn ông này, mặc kệ sinh lão bệnh tử, bệnh tật hay nghèo khó, tôi cũng yêu người đàn ông này, cả đời đến chết cũng không đổi! ! Em nói xong, mặc kệ tối nay anh có trở về không, em cũng muốn trở về! Em vĩnh viễn lại ở chỗ này chờ anh! ! Chờ đến lúc anh trở lại mới thôi! !"

Cô vừa nói xong, cũng đã sải bước xoay người rời đi, “phịch” một tiếng, đóng cửa lại! !

Một tia nắng mặt trời chiếu rọi trên thân Hàn Văn Hạo, giống như hắc là nam chính trên sân khấu, nhìn chăm chăm một điểm phương xa, nhớ lại lúc này cô đã nói câu kia, sau đó rời đi: Tôi muốn kết hôn với anh, muốn sinh con cho anh, em muốn cùng anh sinh mấy đứa bé, em muốn mặc áo cưới anh chọn cho em, dắt tay của anh bước trên thảm đỏ, đi tới trước mặt của Chúa, nhìn trời và đất, lớn tiếng nói với Chúa: tôi yêu Hàn Văn Hạo! Tôi yêu người đàn ông này, mặc kệ sinh lão bệnh tử, bệnh tật hay nghèo khó, tôi cũng yêu người đàn ông này, cả đời đến chết cũng không đổi! !

Hai tròng mắt hắc kích động, đỏ lên.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 543: Dịu Dàng

Mùa đông ! Rất khô ráo! Gió rất to! Không lạnh lẽo! !

Rất nhiều đám fans hâm mộ, Hàn Văn Vũ , Hạ Tuyết , Trầm Ngọc Lộ đã tới! ! Mọi người giơ cao rất nhiều ảnh chụp, suốt đêm làm băng rôn, khắp nơi không ngừng kêu, la hét, kích động, tranh giành đồ mặt tía tai! Mà được hoan nghênh nhất vẫn là người hâm mộ Hàn Văn Vũ, chừng gần ngàn người, đám fans hâm mộ thành thực, với quy mô to lớn! Họ kiên trì yêu thích Văn Vũ nhiều năm, Văn Vũ ở trong lòng các cô, là người đàn ông tốt nhất! !

Sáng sớm, tổ diễn kịch “Song Thành Ký” cũng đã đến cao ốc tập đoàn Hàn thị trình diện, sau đó mặc áo lông thật dày, thở luồng khí trắng, đám người chen lấn đứng trên quảng trường, dựng lên rất nhiều máy móc, Lý Đạo diễn mặc áo khoác màu đen, đội mũ lưỡi trai, nhìn màn hình tivi nhỏ, cầm điện đàm, hỏi số năm và tất cả máy quay hình chuẩn bị sẵn sàng chưa!

Ông nói điện đàm truyền đến một loạt tiếng dòng điện, tiếp theo là tiếng OK, đạo diễn nghe xong, sau đó điều chỉnh máy, hỏi Phó Đạo Diễn trên tầng thượng đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, Phó Đạo Diễn báo cáo đang đo lường dây thép và cao tầng thang máy, cũng kiểm tra hai diễn viên nam nữ vai phụ thể thân đã đến hiện trường, đang hóa trang, ba diễn viên chính còn chưa tới hiện trường! Cho nên không có biện pháp hoàn thành khâu chuẩn bị cuối cùng!

Đạo diễn nghe vậy, liền hỏi trợ lý bên cạnh: "Văn Vũ, Ngọc Lộ và Hạ Tuyết lúc nào đến?"

"Vừa gọi điện thoại cho bọn họ, bọn họ đến ngay!" Trợ lý lập tức nói!

Đạo diễn không lên tiếng, chỉ thở ra một luồng khí trắng, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, người run run, nói: "Hôm nay tại sao lạnh thế này?"

Chiếc xe BMW của anh đế, anh hậu dưới sự bảo vệ của hộ vệ cùng chạy tới quảng trường cao ốc Hàn thị, người hâm mộ điên cuồng, cầm áp-phích thật to, xông thẳng qua bọn họ, gào to tên thần tượng của bọn họ, hộ vệ và đặc cảnh lập tức xếp thành bức tường người, ngăn cách các cô, để cho chiếc xe BMW sang trọng thuận lợi chạy vào hiện trường, chiếc xe đầu tiên đi xuống trước tiên chính là Văn Vũ, hôm nay hấn mặc áo len cao cổ màu trắng, quần tây màu đen, bên ngoài khoác tây trang màu xám tro, cùng một cảnh sát mặc đồng phục, oai phong xuất hiện trước mặt người hâm mộ, khuôn mặt đẹp trai, cặp mắt đào hoa, giống như hai vì sao, lúc cười lên, bờ môi khêu gợi khẽ nhếch, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, hơi thở mạnh mẽ, rồi lại lộ ra vẻ mặt đáng yêu như một cậu bé nhà bên cạnh ——

"A ——" những người hâm mộ thấy Hàn Văn Vũ, tất cả đều kích động muốn khóc, muốn nhào về phía Hàn Văn Vũ, kêu to: "Văn Vũ, chúng tôi yêu anh ——"

Hàn Văn Vũ đi cùng với Lynda, dẫn theo mấy trợ lý và người hộ vệ cùng đi về phía tổ diễn kịch, vừa hướng những người hâm mộ vẫy tay, cũng đã nhìn thấy một nhóm người hâm mộ khác đang khàn giọng gọi to: "Ngọc Lộ ——"

Trầm Ngọc Lộ trong tiếng hô của mọi người, rớt cuộc đi xuống xe, lần đầu tiên mặc áo len cổ cao màu vàng nhạt, quần jean màu xanh dương, áo khoác dài màu trắng, cùng chuyên gia thời trang bước xuống xe, những người hâm mộ lại một lần nữa điên cuồng gào thét, cô ta ưu nhã mỉm cười nhìn những người hâm mộ gật đầu một cái, nhắc nhở họ phải cẩn thận, đừng xô đẩy lẫn nhau ——

"Hạ Tuyết đến rồi! !" Lại có người điên cuồng gào thét! !

Đan Đan, cô gái nhỏ bán trứng cá và thịt viên, cô dẫn đầu đám fans hâm mộ, lập tức kích động nhìn về phía chiếc xe BMW được bảo vệ cuối cùng, ngay lập tức nhìn thấy Hạ Tuyết ăn mặc tùy ý, lại có phong phạm một siêu sao bước xuống xe, trong tay cầm kịch bản, vừa đi vừa xem, vừa đọc, nghe người hâm mộ gọi tên cô, cô sững sờ, nhìn thấy rất nhiều người hâm mộ, cô cảm động đi tới bên này ——

"Hạ Tuyết! ! Chúng tôi ở chỗ này! !" Đan Đan kích động hướng Hạ Tuyết kêu to, sau đó điên cuồng giơ bình thủy cháo trứng cá trong tay mình làm cho Hạ Tuyết, rồi kêu to: "Cô có ăn điểm tâm hay không? Tôi làm điểm tâm cho cô nè, vì xem phỏng vấn của cô, biết cô quay phim, không quá thích ăn điểm tâm!"

Hạ Tuyết kích động, trong vòng vây của hộ vệ, đi tới trước mặt của Đan Đan, cầm bình thủy trong tay cô, xúc động nhìn cô nói: "Thật xấu hổ quá? Để cô luôn đưa bữa ăn sáng cho tôi?"

Hốc mắt Đan Đan đỏ lên, có thể đối mặt nhìn thần tượng thật tốt, cô kích động nói: "Đừng lo, đừng lo, chỉ cần cô muốn ăn, cả đời tôi đều làm cho cô! Cô là diễn viên tốt nhất! Tôi tin tưởng nhất định cô sẽ diễn rất tốt! ! Cô phải cố gắng lên! ! Chúng tôi ủng hộ cô!"

"Chúng tôi ủng hộ cô! !" Tất cả thiếu niên nam, nữ, lập tức giơ cao áp-phích Hạ Tuyết xinh đẹp, vẻ mặt cuồng nhiệt và vui vẻ nhìn Hạ Tuyết! !

Hai mắt Hạ Tuyết đỏ lên, kích động, cảm động nhìn tất cả người hâm mộ của mình, gương mặt thuần khiết và đáng yêu, ánh mắt tràn đầy mong đợi, cô ôm chặt bình thủy, hướng bọn họ khom lưng cúi đầu, nghẹn ngào nói: "Tôi sẽ cố gắng! ! Cảm ơn các bạn! !"

"Cố gắng, cố gắng ! !" Những người hâm mộ lớn tiếng hô to!

Hạ Tuyết đột nhiên cười nhỏ, trong lòng tràn đầy vui vẻ, quay đầu, vừa chuẩn bị rời đi, lại nghe Đan Đan ở phía sau đột nhiên gọi to: "Hạ Tuyết! ! Tôi có một chuyện muốn nói với cô!"

Hạ Tuyết ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn ánh mắt vội vã của Đan Đan, cô liền mỉm cười gật đầu nói: "Cô nói đi!"

Đan Đan do dự một chút, nhưng vẫn nhìn Hạ Tuyết nói: "Ngày ấy, cô và một vị tiên sinh đến ăn cá trứng trong quán lẩu của tôi, sau đó cô đi trước, lúc cô vừa mới lên xe, vị tiên sinh kia chạy tới, tôi tận mắt nhìn thấy hắn ở trong mưa, không ngừng đuổi theo xe, đuổi theo một quãng đường thật dài, cuối cùng vẫn không đuổi kịp, một mình hắn đứng ở trong mưa, thật lâu, thật lâu —— Tôi nhìn hắn, cảm thấy hắn thật cô đơn, thật đáng thương a, tôi không biết cô có biết chuyện này hay không, nhưng vẫn muốn nói cho cô biết, bởi vì đêm hôm đó, tôi rất cảm động ——"

Hạ Tuyết sửng sốt nhìn Đan Đan, trong lòng chợt ấm áp, hai mắt đỏ bừng, đột nhiên cười khẽ, nhìn cô cảm động nói: "Cám ơn cô đã nói cho tôi biết những chuyện này! Tôi rất cảm động! Cám ơn cô ——"

"Cố gắng lên!" Đan Đan lập tức nở nụ cười.

Hạ Tuyết quay đầu, ôm bình thủy, từng bước, từng bước đi về phía trước, lại vừa vặn nhìn thấy chiếc Rolls-Royce màu đen ngừng lại, cô đứng dưới ánh mặt trời và gió lạnh, nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu xám tro dài tận đầu gối, hai tay đeo bao tay da màu đen, phong cách nghiêm nghị đi ra khỏi xe, đi tới bậc thang cao ốc, khuôn mặt rất đẹp trai!

Trong lòng của cô ấm áp, trên mặt không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào.

Bả vai bị người vỗ một cái!

Cô sửng sốt, quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Vũ cũng tinh nghịch cười một tiếng, vừa nhìn thấy bóng lưng cao lớn của anh trai mình đi lên cao ốc, vừa nói: "Có phải cảm thấy hấn rất đẹp trai hay không? Tối hôm qua có bắt lấy hấn hay không?"

"Đừng nói nữa! Cách mạng chưa thành công! ! Aiz! Con báo nhỏ kia vững tâm như vậy, cứng rắn giống ông thợ trong phòng anh không sai lắm!" Hạ Tuyết vừa nhắc tới chuyện này, liền ôm chặt bình thủy, tròng mắt hơi híp! !

"Đi! Đừng lấy ông thợ của tôi so với người kia! Không phải là loài người!" Hàn Văn Vũ lại nhìn Hạ Tuyết, cố làm ra vẻ thần bí nói: "Nhưng muốn làm cho hấn mềm mại lòng, cũng không phải là không có cách nào! Chỉ xem cô có nguyện ý làm như vậy hay không!"

Hạ Tuyết lập tức quay đầu, nhìn hấn nói: "Anh có biện pháp!"

"Dĩ nhiên! ! Dù sao sinh ra cùng một mẹ!" Hàn Văn Vũ học anh trai, có lúc phiến não néo néo cảm!

"IQ của hấn kém như vậy à?" Hạ Tuyết không nhịn được chửi hấn!

"Thôi đi! IQ cao, làm được cái rắm! Giống tôi sao? Tình cảm bao la! ! Đây mới gọi là nét đẹp tâm hồn! !" Hàn Văn Vũ không nhịn được, trừng cô, xem thường!

"Tạm thời anh đừng nói nhảm! Nói đi! Tôi nên làm thế nào?" Hạ Tuyết nhìn hấn hỏi.

"Cô có một tật xấu rất ghê tởm! Chính là không đủ dịu dàng! ! Bình thường, dù cho cô cười ngọt ngào, nhưng vẫn không đủ dịu dàng! Thiếu đi mùi vị của phụ nữ! Cô nhìn Trần Ngọc Lộ người ta, từng động tác, cũng đã cực hạn quyến rũ!" Hàn Văn Vũ nhìn sắc mặt của Hạ Tuyết không đỏ lên, liền giả bộ không để ý, khụ khụ hai tiếng!

"Dịu dàng —— Chuyện cười! ! Tôi lại không có dịu dàng? Anh xem Daniel bị tôi mê hoặc như vậy!" Hạ Tuyết mặt của ngẩng mặt lên, giả bộ nét mặt của kẻ có ý thức cách mạng, nói.

"Cô chưa từng nghe qua sao? Người đang yêu, giống như kẻ điên! Yêu người, là người ngu! Bị người yêu, là người mù!" Hàn Văn Vũ không nhận được cười nói.

"Cút!" Hạ Tuyết không nhận được bật cười, ngấm lại bản thân mình một chút, là thiếu dịu dàng, cô giống như tìm được một điểm nhỏ, đột nhiên cười một tiếng, ôm bình thủy, nhớ tới sáng nay Hàn Văn Hạo còn chưa ăn điểm tâm ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 544: Từ Trên Không Trung Rơi Xuống

Gần đây Tôn Minh và Trương Kính Trung trên tay không có tác phẩm, nghĩ tới “Song Thành Ký” là tác phẩm lớn, mà học trò cứng cũng tham gia, nên tự mình cũng đến hiện trường xem xét, nhưng vẫn chưa nhìn thấy Hạ Tuyết đến, đi sang Lý Đạo diễn, nhìn thấy ông ta lia ống kính nhìn bức tường thủy tinh của tòa cao ốc, vừa nhỏ giọng nói: "Bức tường thủy tinh bên ngoài tòa nhà này chủ yếu là màu xám tro, hôm nay quần áo của Hạ Tuyết và Ngọc Lộ cùng mặc màu xám tro trùng với tường thủy tinh bên ngoài, cảm giác hình ảnh không ấn tượng! Nếu không đổi thành màu trắng thử xem ?"

Chuyên gia Mỹ thuật lại lắc đầu, nói: "Màu trắng cũng không phù hợp hình tượng nhân vật! Trước hết bảo nhân viên làm việc chuẩn bị mấy bộ y phục, để cho các cô thử trước một chút!"

"Tốt!" Lý Đạo diễn vừa xoay người phân phó, cũng đã nhìn thấy Trương Đạo diễn và Tôn đạo diễn, ông ta lập tức “ồ” một tiếng, đứng lên bắt tay với bọn họ, nói: "Đều sang đây xem học trò cứng quay phim rồi ! Bộ phim này, tôi rất có lòng tin đối với Hạ Tuyết! Cô nhóc này không biết chạy đi đâu rồi, vì cảnh quay đầu tiên là Văn Vũ diễn!"

"Không vội, không vội —— Tới đây xem hiện trường ——" Trương Kính Trung mỉm cười ngồi xuống, cùng Tôn Minh tham thảo kịch bản lần này!

"Lý Đạo diễn ——" Tôn Minh mỉm cười nhìn Lý Đạo diễn nói: "Lần trước tôi có nghe nói về “Song Thành Ký”, cảm thấy rất ngạc nhiên. Tại sao ông lại để cho Hạ Tuyết diễn vai phản diện vậy ?"

Lý Đạo diễn lập tức cười to nói: "Không nỡ để học trò cưng của ông đóng vai phản diện sao?"

"Không có! Tôi chỉ cảm thấy dường như không phù hợp với cô ấy! Nhưng muốn khiêu chiến kỹ thuật diễn xuất, dĩ nhiên là không phản đối!" Tôn Minh lập tức mỉm cười nói.

"Không! !" Lý Đạo diễn nhìn tivi nhỏ, thấy Trần Ngọc Lộ xuất hiện trước màn hình, cùng chuyên gia mỹ thuật thử trang phục hôm nay, sau đó vẻ mặt ông ta rất thành thật và thâm trầm nói: "Lúc ấy, tôi liếc nhìn Hạ Tuyết, tôi liền cảm thấy cô ấy có sức co giãn đặc biệt! Là linh hồn nhân vật, có thể kéo dài vô hạn! Tiếp đến, tôi cảm thấy sinh mệnh của cô ấy có một chút hèn mọn, mà vừa vặn điểm hèn mọn này, có thể làm cho cô ấy vào vai phản diện, tăng thêm vào một chút oán hận vận mạng! Tôi cũng đã từng trao đổi vài lần với cô ấy về diễn xuất, phát hiện đứa bé này ngộ tính rất cao! Tôi biết ngay không chọn lầm người!"

Trương Kính Trung hài lòng cười một tiếng.

Tôn Minh lại tiếc nuối nói: "Đáng tiếc cô ấy diễn “Trà Hoa Nữ” lại xảy ra một chuyện rủi ro lớn như vậy, Phó đạo diễn cũng đang phiền não, bận bịu tuyển vai! Hi vọng “Song Thành Ký” đừng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn! Phải biết, một bộ phim chứa đựng bao nhiêu tâm huyết của người ta ——"

Hai người đạo diễn cũng gật đầu!

Lúc này Trương Kính Trung chợt nghĩ đến cái gì, muốn nói với học trò cưng, lại nhìn trái, nhìn phải đám người xung quanh, nói: "Con bé này đâu rồi? Tại sao còn chưa thấy?"

Phòng làm việc Tổng Tài!

Hàn Văn Hạo cởi áo khoác, đưa cho Tả An Na, nhìn thấy có một cần cầu đang đưa qua lại phía bên ngoài cửa sổ của mình, sắc mặt của hắn ngưng tụ nói: "Rốt cuộc là em trai của tôi thật đem cao ốc của mình làm công cụ quay phim cho hắn! Động một chút là tới mượn cảnh thật! Lần trước còn đem tất cả thư ký của tôi điều đi hết!"

Tả An Na vừa treo áo khoác xong, vừa mỉm cười nói: "Hàn Tổng Tài thương yêu em trai, mọi người đều biết, huống chi, cậu hai rất chuyên nghiệp, nghiêm túc, điều này cũng rất tốt a!"

Hàn Văn Hạo ngồi xuống, mở tài liệu ra, không cho là đúng nói: "Thật sự rất nghiêm túc! Ngay cả cần cầu cũng mang đến, thật may là cha mẹ không biết!"

Tả An Na mỉm cười nói: "Nói thật, hôm nay phòng thư ký cũng xôn xao thảo luận bộ phim này đặc sắc thế nào, nghĩ lại, cả ba người, ảnh đế, ảnh hậu không cần thế thân, tự mình ở tầng thượng một đường đánh xuống! Trời ạ! Quá kinh hiểm! Đợi lát nữa, tôi cũng muốn xem!"

Cô sững sờ nhìn vẻ mặt Hàn Văn Hạo đang tức giận nhìn mình, cô không dám lên tiếng, vội vàng cúi đầu.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tả An Na tự mình đi tới mở cửa, lại thấy Hạ Tuyết ôm bình thủy đứng ở cửa, mặt dí dỏm nhìn mình, tròn mắt cô sáng lên, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo đang cúi đầu chuyên tâm phê duyệt tài liệu, cô nhìn Hạ Tuyết khẽ gật đầu, để cho cô đi tới, còn mình im lặng đi ra ngoài.

Hạ Tuyết ôm bình thủy, đứng ở cửa, vẻ mặt thâm tình nhìn Hàn Văn Hạo, nhớ lại lời nói của Đan Đan, đáy lòng càng thêm vô hạn ngọt ngào, được yêu rất hạnh phúc —— Cô đột nhiên cười nhỏ, vừa nhìn Hàn Văn Hạo cởi áo khoác dài, bộ dáng chỉ mặc tây trang đẹp trai nghiêm nghị, vừa

từng bước, từng bước đi đến trước bàn làm việc, ở trước mặt của hắn, thật dịu dàng, thật dịu dàng ngọt ngào, hỏi: "Bạn rộn thế sao ?"

Hàn Văn Hạo cầm bút máy, ký hơn 100 triệu trên tài liệu, ngẩng đầu lên, cư nhiên thấy vẻ mặt Hạ Tuyết đang nhìn mình cười ngọt ngào, hắn không lên tiếng.

Hạ Tuyết đem bình thủy trong tay đặt trên tài liệu hơn 100 triệu kia, có chút như là đang nịnh nọt, cười nói: "Em —— Cái này —— Đưa cháo đến cho anh, người hâm mộ gửi tặng, em nghĩ anh chưa ăn sáng ——"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo vẫn bình tĩnh nhìn cô.

Trái tim Hạ Tuyết đột nhiên nhảy loạn, lại sợ hắn từ chối, vội vàng mở nắp, lập tức ngửi thấy một mùi cháo trứng cá thơm ngào ngạt, bên trong còn để một cái muỗng màu hồng, cô cầm muỗng, vẻ mặt nhiệt tình nhìn về phía Hàn Văn Hạo, muốn nói tiếp ——

"Cô không cần làm nhiều chuyện như vậy! Không cần thiết!" Hàn Văn Hạo trực tiếp nói với cô!

Hạ Tuyết cầm cái muỗng, có chút ngây ngốc nhìn hắn.

"Hôm nay cô phải ở trên tầng lầu 100 ngã xuống! Sống hay chết cũng không biết! Bây giờ cô lại muốn đem cháo đến trước mặt của tôi để lấy lòng?" Hàn Văn Hạo mặt lạnh nhìn cô nói: "Cô lựa chọn nghề nghiệp nguy hiểm như vậy, chúng ta làm sao ở chung một chỗ? Nếu cô xảy ra chuyện, tôi làm thế nào?"

Hạ Tuyết sửng sốt, đầu ngón tay có chút rét run, nhìn Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế da màu đen sáng bóng, vẻ mặt đang lạnh lùng nhìn mình, hốc mắt cô đỏ lên, ghen ngào nói: "Em sẽ không có chuyện gì ——"

Hàn Văn Hạo cười lạnh nhìn cô nói: "Cô đừng quên, vì nghề nghiệp, cô đã từng tự sát!"

Trái tim Hạ Tuyết đau nhói, có chút chịu đựng nhìn hăn, cô không quá thích người khác nhắc đến điểm yếu của cô ——

Hàn Văn Hạo nhìn lại cô, sắc mặt nghiêm túc nói: "Làm tốt sự nghiệp của cô đi! Đây không phải là lúc đầu cô lựa chọn sao ? Xem như cuối cùng chỉ có tiếng vỗ tay làm bạn với cô ! Tiếp tục đi con đường của cô đi, tôi không muốn cùng cô đi tiếp nữa —— Hôm nay cẩn thận một chút, không nên đem sự thương thức sau cùng của tôi dành cho cô làm mất đi!"

Nước mắt Hạ Tuyết rơi xuống, rơi vào trong cháo nóng bỏng, cô hít hít, lau đi nước mắt trên mặt, trước mặt hăn, cầm cái muỗng màu hồng, đứng uống hết cháo, vừa uống vừa ghen ngào, nói: "Cháo này là người hâm mộ đưa cho em, đối với em mà nói, rất có ý nghĩa, bởi vì lúc em 19 tuổi, không ai biết em —— em mang theo em trai một mình lo cuộc sống, rất cô đơn, rất cô đơn, khát vọng có người thương, hôm nay bởi vì nghề nghiệp này, em diễn, họ thích em diễn xuất, vì bọn họ sợ em đói bụng, đưa tới cho em ăn —— Em rất cảm động, em quý trọng nghề nghiệp của em, quý trọng nghề nghiệp này nhận được rất nhiều người thương yêu —— Anh không thích, không cần lấy nghề nghiệp của em để nói, em đau lòng, bởi vì em yêu thích nghề nghiệp của mình, ở trong lòng của em, nó là thần thánh nhất —— Hôm nay tới đây, chỉ muốn chia sẻ với anh —— Chia sẻ xúc động của em, không có ý gì khác ——"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, gắt gao nhìn nước mắt trong hốc mắt của cô, từng viên, từng viên rơi xuống.

"Em ——" Hạ Tuyết cắn chặt răng, lại uống một hớp cháo, chậm rãi đặt nắp lại, lau đi nước mắt trên mặt, rồi nói: "Em từ trên không trung rơi xuống, nhất định phải tự nhiên —— Như vậy mới có thể không phụ lòng yêu thương của mọi người dành cho em —— Bao gồm cả anh —— Tối

nay em chờ anh —— Em sẽ bình an trở về, anh yên tâm —— Nếu em lựa chọn yêu anh, em nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng.

Hạ Tuyết trầm mặc đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, nhẹ nhàng đóng chặt, Hàn Văn Hạo lập tức tựa lưng vào ghế ngồi, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, càn cẩu kia vẫn ở nơi đó lắc tới lắc lui, tim của hắn bóp chặt, xẹt qua một loại dự cảm không rõ ràng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 545: Lịch Sử Tái Diễn

Hạ Tuyết vừa lau khô nước mắt, vừa đi ra cao ốc Hàn thị, lại nhìn thấy hai người thầy cùng Lý Đạo diễn ngồi chung một chỗ, cô kinh ngạc một chút, vui sướng về phía hai người thầy, nói: "Lão sư? Sao hai người lại đến đây !"

"Đến kiểm tra hiện trường! Sợ tôi khi dễ cô !" Lý Đạo diễn cười lớn.

Trương Kính Trung cũng có chút mệt mỏi đứng lên, cười nói: "Nghe nói hôm nay khai mạc “Song Thành Ký”, nên tới xem con một chút, gần đây con xảy ra rất nhiều chuyện, có chút lo lắng"

Hạ Tuyết đau lòng, đem bình thủy, đưa cho Niệm Niệm, đỡ cánh tay thầy, cùng Tôn Minh đi về phía trước, bởi vì cô biết, Lão sư nhất định có lời muốn nói với mình.

"Hạ Tuyết ——" Trương Kính Trung hơi quay mặt hỏi: "Con về nước cũng một thời gian rồi, ngoại trừ quay quảng cáo và tiếp nhận phỏng vấn, con không có đóng góp bao nhiêu thành tích cho mình ——"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, có chút đau lòng nói: "Thật xin lỗi, Lão sư, trong khoảng thời gian này, con có rất nhiều chuyện riêng tư —— diễn “Trà Hoa Nữ”, trong lòng con vẫn không yên ——"

Trương Kính Trung nghiêm mặt gật đầu, nói với Hạ Tuyết: "Giao đạo diễn chuẩn bị “Trà Hoa Nữ” ba năm, vốn bộ phim này là phim truyền hình trong năm, nhưng bởi vì chuyện con rơi xuống vách núi và Cẩn Nhu qua đời, đáng tiếc phải dừng lại ——"

Hạ Tuyết không lên tiếng.

Trương Kính Trung cùng Hạ Tuyết đi tới trước máy quay, nhìn nhiếp ảnh gia, chuyên gia ánh sáng, chỉ đạo mỹ thuật, chỉ đạo Võ Thuật, những người liên quan đang bận rộn, ông ta sâu kín nói: "Một bộ phim, từ lúc bắt đầu chọn lựa kịch bản, nhân vật, vai tuồng thành hình, đến cuối cùng định hình, quyết định quay, đạo diễn và nhà biên kịch phải duyệt kịch, Giám chế và tổ diễn kịch tranh luận nhau rất lâu cuối cùng mới phối hợp với nhau, một bộ phim còn chưa mở máy, cũng đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết? Bọn họ mỗi một phút, cũng bày tỏ nhiệt tình đáng quý, sau đó chỉ có một suy nghĩ, chính là chờ đợi thời gian cuối cùng, nhân vật chính nhận vai ——"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, hiểu ý của thầy mình.

Trương Kính Trung lại trầm trọng nói: "Phải biết, con người khi còn sống, không có bao nhiêu cơ hội có thể đứng trên sân khấu, có rất nhiều vai chính —— Khi chúng ta nhận lấy thân phận này, cảm thấy đem đến cho chúng ta vinh dự, dĩ nhiên đòi hỏi khơi dậy sứ mạng cảm giác, là vai chính, sẽ phải khơi lên tiếng nói chung của cả bộ phim, có lúc, không thể quá xằng bậy với công sức và tâm huyết của người khác bỏ ra, chỉ tuân theo cảm xúc của bản thân, như vậy cũng quá ích kỷ ——"

Hạ Tuyết nghe lời này, trái tim căng thẳng, cảm giác sắp không thở nổi, hồi hận làm cho mình không thở nổi, đầu ngón tay cũng run rẩy.

"Nhớ lúc con vừa đến nước Pháp, trong lòng mình có một đôi cánh, khát vọng lý tưởng hào hùng, nhưng sau khi về nước, lại trở nên yếu đuối như vậy? Gần đây xem tin tức của con, luôn là tin suy đoán về tình yêu của con, tình yêu của con, và vô số xì căng đan, trong giới giải trí, nếu con không muốn bị truyền thông lợi dụng, con nhất định cần phải đưa ra thành tựu, nếu con không có thành tựu, cuối cùng con chỉ có thể trở thành công cụ của giới giải trí này, cơ hội không đợi người, ngàn vạn lần không được bỏ lỡ —— Bỏ lỡ, ai nào biết, Thượng Đế chỉ an bài duy nhất một lần cơ hội,

nhưng là lúc nào? Thành công vĩnh viễn đều dành cho người có chuẩn bị, lần này con nhất định phải diễn “Song Thành Ký”, đừng để xảy ra bất kỳ lỗi lầm, nếu không, cái vòng này sẽ ghét bỏ con. Hiểu không?" Trương Kính Trung chân thành dạy dỗ.

Hạ Tuyết nghe xong, lập tức ngẩng đầu lên, đón gió lạnh, nhìn nhiếp ảnh gia, ngồi trên khung đang di động, nhìn ống kính, nhiều lần làm kiểm tra, chuyên gia ánh sáng cầm ván chưa sơn, khuôn tựa phân vai lại đi, chỉ đạo mỹ thuật bảo trợ lý đẩy giá y phục, chọn y phục phân đoạn, chỉ đạo võ thuật và mấy vị võ sư, còn có Văn Vũ đang múa quyền đánh nhau, trong lòng cô đột nhiên trống trải, sau khi trải qua sóng to gió lớn, càng làm cho người ta sinh ra buông lỏng, buộc chặt, lại buông lỏng, vì vậy liên tục lần tránh, người ta mới có thể cảm thụ cuộc sống.

"Một cảnh quay, phải kết hợp bao nhiêu tâm huyết của bao người? Có thể khán giả chỉ xem vài phút ngắn ngủi, bọn họ không nhìn thấy phía sau màn ảnh, bọn họ chỉ nhìn thấy mọi người để lại tuyệt vời, đây là điều ủy khuất nhất của người làm nghệ thuật, thật ra thì cũng là chuyện vĩ đại nhất —— Cố gắng đi ——" Trương Kính Trung vỗ nhẹ bả vai Hạ Tuyết, liên xoay người rời đi.

Hạ Tuyết nghĩ tới những lời này, đột nhiên cười nhỏ, cảm ơn mình là một người diễn viên, có thể đem hỉ nộ ái ố đưa vào trong phim ảnh, làm cho cuộc sống của mình, ở trong tác phẩm thăng hoa!

Lý Đạo diễn cầm cái loa, nhìn mọi người hô to: "Mỗi người vào vị trí của mình! ! Tất cả chuẩn bị! !"

Các nơi đều xôn xao vung tay lên, ra dấu OK ! !

Hạ Tuyết và Trầm Ngọc Lộ ngẩng đầu lên, hai cô gái nhìn thoáng qua nhau, cùng nhau đi lên tầng lầu 100! !

Lầu chót! ! Gió thật to! ! tiếng o o tạt và từng người! ! Tất cả nhân viên làm việc nhộn nhịp bận rộn, Phó Đạo Diễn ngồi trước màn hình tivi nhỏ, cầm điện đàm, bảo nhân viên kỹ thuật kiểm tra lần cuối cùng, quay đầu lại nhìn thấy Hạ Tuyết từ bên trong lều bước ra, mặc một áo len cao cổ màu cam, bên ngoài khoác áo da màu đen bó sát người, quần da màu đen sáng bóng, giày cao gót màu bạc, từ bên trong đi ra, Phó Đạo Diễn nhìn cô một cái, nhìn nhiếp ảnh gia nhỏ giọng nói: lần này đánh nhau, nhất định phải phơi bày cặp chân dài kia của Hạ Tuyết, nhất là lúc chân đá lên, thì phải khúc xạ hình ảnh vào máy tính!

Trầm Ngọc Lộ mặc áo sơ mi màu trắng, quần dài màu trắng, bên ngoài khoác tây trang màu trắng, mái tóc dài, phiêu dật động lòng người, thẳng bước đi ra ngoài, nhìn mọi người hé miệng cười một tiếng.

Đạo diễn hài lòng nhìn cô một cái, sau đó bảo nhân viên kỹ thuật điều chỉnh lại dây thép cho bọn họ, cần cầu đang từ từ di chuyển đến gần hiện trường đóng phim, lầu dưới truyền đến tiếng của đạo diễn, phần diễn của Văn Vũ đã quay xong, bây giờ bắt đầu quay cảnh đánh nhau của Hạ Tuyết và Trầm Ngọc Lộ! Máy bay trực thăng lên trước! !

Phó Đạo Diễn nhận được tín hiệu! Liên bảo nhân viên kỹ thuật thông báo Giám chế, chậm rãi lái máy bay trực thăng đến lầu chót, nhất thời cả tầng lầu xoay tròn một luồng gió lớn, Hạ Tuyết và Trầm Ngọc Lộ đứng trong gió, nhân viên làm việc đỡ Hạ Tuyết lên máy bay trực thăng trước, Trầm Ngọc Lộ nhìn Hạ Tuyết một cái, hai tròng mắt xẹt qua tia sáng tàn nhẫn, 6 năm qua chết đi sống lại, cũng sớm đã luyện thành bản lãnh, bao gồm trong miệng hàm chứa lưỡi dao ——

Cô ta hả hê cười một tiếng, vừa muốn lên máy bay trực thăng, lại nghe sau lưng có một loạt tiếng động, cô ta xoay người nhìn, lại thấy Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng Hi Thần dẫn những người liên quan, nhanh chóng đi tới, Hi Thần dẫn cả đám hộ vệ nhìn mọi người trong tổ diễn kịch, nghiêm nghị nói: "Đặc tội! ! Hàn tiên sinh phái chúng tôi tới bảo vệ an toàn cho Hạ

tiểu thư, chúng tôi muốn tự mình kiểm tra tất cả công cụ trong tổ diễn kịch!
Bao gồm dây thép!"

Hạ Tuyết ngồi trên máy bay trực thăng, có chút sững sờ nhìn Hi Thần!

Phó Đạo Diễn có chút không vui, cầm điện đàm, sắc mặt có chút thay đổi, nói: "Trong tổ diễn kịch chúng tôi, tất cả mọi thứ, đều được chuẩn bị được thỏa đáng, chẳng lẽ còn phải tổ diễn kịch chờ các người kiểm tra? Có ý gì sao?"

"Đắc tội! !" Hi Thần lập lại lần nữa, sau đó phái hộ vệ lấy ra dụng cụ tinh vi, đem dụng cụ và tất cả dây thép đều kiểm tra một lần, sau đó bảo trợ lý đem thân phận chân thật tất cả nhân viên trong tổ diễn kịch, đưa vào máy vi tính, Phó Đạo Diễn cũng không ngoại lệ, làm cho trong bụng mọi người nổi giận, Hạ Tuyết lập tức đi xuống máy bay, muốn thương lượng với Hi Thần chuyện này, nhưng đã thấy Hi Thần bước nhanh đi đến trước mặt của Trầm Ngọc Lộ, nhìn cô ta, bật máy kiểm tra trong tay, nói: "Trầm tiểu thư, đắc tội _____"

"Các người có tư cách gì, kiểm tra thân thể của tôi?" Trầm Ngọc Lộ lạnh lùng nhìn Hi Thần hỏi.

Hi Thần khẽ mỉm cười, nhìn cô không sợ hãi chút nào nói: "Đại khái cô có thể nói Hàn tiên sinh bất chấp vương pháp, không tôn trọng bản thân cô, cá nhân cô, mạnh mẽ tố cáo hãn có hành động phi pháp, cũng mặc kệ cô muốn làm gì, chúng tôi nhất định phải kiểm tra thân thể của cô! Hiện tại đang ở cao ốc Hàn thị sắp xảy ra chuyện, chúng tôi nhất định phải phụ trách tới cùng! !"

"Hôm nay thật là mở mang kiến thức Hàn Tổng Tài vĩ đại phách lối, bá đạo rồi !" Trầm Ngọc Lộ mặt lạnh mở hai tay.

Hi Thần liền cầm dụng cụ dò xét trên người của Trầm Ngọc Lộ quét một lần, không có đưa ra cảnh cáo, cô chậm rãi lui về sau một bước, mỉm cười

nói: "Thất lễ —— mời cô ——"

"Hừ!" Trầm Ngọc Lộ mặt lạnh xoay người, sau đó đi lên máy bay trực thăng, vẻ mặt Hạ Tuyết cũng ngượng ngùng xoay người, đi lên máy bay trực thăng, cửa máy bay đóng lại, cánh quạt bắt đầu chuyển động, Hi Thần lập tức nói Hàn tiên sinh đã phân phó 7 chiếc máy bay trực thăng, ở giữa không trung bảo hộ Hạ Tuyết, cách xa ống kính quét qua, Hi Thần tự mình cùng Nhậm Phong và Hứa Mặc, sau khi kiểm tra xong các công cụ, sau đó cầm điện thoại di động lên, báo cáo tình hình liên quan cho Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo ngồi trong phòng hội nghị, đang nghe cấp dưới báo cáo cho mình về vấn đề bồi thường cho thân nhân người chết, điện thoại di động vang lên, hắn lập tức nghe, Hi Thần nói tất cả tình huống bình thường, nhưng hắn lại lạnh lùng căn dặn: "Tập trung toàn lực, bảo vệ tốt cho cô ấy! đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì! !"

"Vâng!" Hi Thần lập tức gật đầu, vừa mới cúp điện thoại, cũng đã thấy Mặc Nhã và Hạo Vũ cùng đi lên lầu chót, cô biết Tổng Tài Toàn Cầu và Hàn tiên sinh suy nghĩ giống nhau rồi, liền ăn ý không lên tiếng, cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía máy bay trực thăng!

Lý Đạo diễn và Trương Kính Trung cùng Tôn Minh cùng nhìn về phía TV nhỏ! !

Phó Đạo Diễn cầm điện đàm, lớn tiếng nói: "Tất cả các bộ phận, mọi người trở về vị trí của mình! ! Chuẩn bị! ! Bắt đầu! !"

Máy bay trực thăng nhanh chóng lượn vòng trên không trung, Tử Hàm (Hạ Tuyết sức) nhanh chóng lấy ra một con dao nhọn, gác trên cổ của Vi Giai (Trầm Ngọc Lộ), vẻ mặt lạnh lùng co gập nói: "Không nghĩ tới, cô lại theo tôi lên máy bay! Xem ra, hoặc là cô phát hiện thân phận của tôi, hoặc là cô không sợ chết! !"

Hai mắt Vi Giai đỏ lên, đột nhiên cười một tiếng, nước mắt lăn xuống, buồn bã cảm nhận lạnh băng nơi cổ mình, nói: "Tôi không muốn để cho Hạo Hiên cùng cô đi đoạn đường cuối cùng này ——"

Tử Hàm chớp mắt, giọt lệ lăn ra, nắm chặt thanh đao nhọn, cao giọng nói: "Nếu cô biết chúng tôi yêu nhau, tại sao không vạch trần thân phận của tôi?"

Vi Giai ngẩng mặt lên, trong tay xuất một thanh đao bén nhọn, giấu trong bóng tối, nước mắt lăn xuống, nói: "Tôi tuyệt đối sẽ không ở trước mặt của Hạo Hiên, vạch trần thân phận của cô, hôm nay cô phải chết! ! Lặng lẽ chết đi, mới không làm thất vọng tình cảm của hân đối với cô! ! Đem bí mật của cô giao cho Tử Thần, như vậy hân vĩnh viễn không biết, cô đã từng phản bội hân! !"

"Cô có bản lĩnh này sao?" Tử Hàm (Hạ Tuyết) cười lạnh, nắm chặt đao nhọn, nhìn Vi Giai giễu cợt nói!

Sắc mặt của Vi Giai lạnh lẽo, đột nhiên đá ra một cước, hướng cánh tay phi công vỗ chường, phi công đột nhiên sẩy tay, khiến máy bay trực thăng nghiêng về một bên, cả người Tử Hàm ngã xuống, Vi Giai (Trầm Ngọc Lộ) đột nhiên giống như tia chớp, xoay người, tay cầm đao nhọn, ánh mắt chột lóe, hướng trái tim Tử Hàm đâm xuống, Tử Hàm đưa chân sau ra, giống như một con rắn, uốn cong người 90 độ, kẹp chặt cánh tay của cô ta, một mạnh mẽ xoay, đao nhọn trong tay Vi Giai rơi xuống, hai cô gái ở trên máy bay đánh nhau, phi công vội vã vỗ chường tới, muốn quay đầu lại, vừa nhìn, đã thấy Vi Giai nhanh chóng vặn chặt cổ của Tử Hàm, trên mặt lạnh lẽo co giật, dùng lực mạnh mẽ tổng cả người cô nện vào cạnh cửa máy bay, nhanh chóng mở cửa máy bay, đem lấy cả người cô đẩy ra! !

Máy bay trực thăng ở trên không trung không ngừng bay lượn, Tử Hàm nằm đang ở bên ngoài cửa máy bay, hai tay nắm chặt hai tay của Vi Giai, sắc mặt đỏ lên, trừng chặt cô ta, hai tay lại mạnh mẽ nắm chặt tay của cô ta,

chuẩn bị kéo xuống, Vi Giai (Trầm Ngọc Lộ) lại tức giận nhìn Tử Hàm nói: "Tôi cầu xin cô —— cô chết đi! ! Cô vốn không nên tồn tại! ! Nếu Hạo Hiên không có cô, có lẽ hẳn sẽ hạnh phúc hơn! ! Nếu không phải vì cô, tôi và hẳn cũng đã bước lên thảm đỏ! ! Tất cả đều là tại cô! ! Lợi dụng mọi người, lợi dụng Hạo Hiên! ! Cô chết đi! ! Chỉ cần cô chết đi, thần không hay, quỷ không biết! Như vậy Hạo Hiên cũng sẽ không khổ sở! Cho rằng chỉ chia tay! !"

Tử Hàm cắn răng, cổ sắp hít không thở nổi thì thấy hai tròng mắt của Vi Giai tức giận, nghĩ tới mình chưa gặp Hạo Hiên lần cuối, cô tức giận phát ra toàn lực, giật khỏi hai tay của Vi Giai, sau đó chân từ phía sau chột đá một cái, Vi Giai đứng không vững, hét lên một tiếng, cả người rơi ra máy bay trực thăng, Tử Hàm lại vươn tay, nắm chặt tay của cô ta, thân thể của hai cô gái treo ngoài máy bay trực thăng, kinh hiểm đáng sợ! !

Hàn Văn Hạo vừa họp xong, đột nhiên nghe tiếng máy bay trực thăng bên ngoài phòng hội nghị, hẳn lơ đãng quay đầu, sắc mặt ngưng tụ, nhìn về phía bên ngoài cửa kính trong suốt, máy bay trực thăng ở xung quanh bay lượn, máy quay hình ở trên một máy bay trực thăng khác, nhanh chóng bấm máy, hẳn trơ mắt nhìn nửa người Hạ Tuyết giắt bên ngoài, một tay nắm cửa máy bay trực thăng, một tay mạo hiểm nắm tay của Trầm Ngọc Lộ sắp rơi xuống, không thấy rõ mặt của cô, chỉ thấy mái tóc cô tung bay, cả người giống như nhập tâm, đang liều mạng dâng hiến và diễn xuất, ánh mắt hẳn chột lóe, nhớ lại lời của Hạ Tuyết lúc sáng: em quý trọng nghề nghiệp của em, quý trọng nghề nghiệp này nhận được rất nhiều người thương yêu —— Anh không thích, không cần lấy nghề nghiệp của em để nói, em đau lòng, bởi vì em yêu thích nghề nghiệp của mình, ở trong lòng của em, nó là điều thiêng liêng nhất.

Hắn ở nơi này gắt gao nhìn bóng dáng của Hạ Tuyết ở cửa máy bay trực thăng, đóng cửa, dây thép quấn chặt ở bên hông của cô, chống đỡ mạng sống, dường như quá nhỏ nhoi, hẳn nắm chặt bút máy, không còn cách họp

tiếp nữa, trong ánh mắt kỳ dị của các lãnh đạo cao tầng và đoàn thư ký, ánh mắt hẩn vẫn theo đuổi Hạ Tuyết ——

Vi Giai nắm chặt tay Tử Hàm, thân thể bay lên không, theo máy bay trực thăng, cũng không cảm ơn, tức giận hỏi: "Tại sao cô muốn cứu tôi ? Tại sao?"

Tử Hàm nhìn cô, sâu kín nói: "Hôm nay, tốt nhất là cô giết chết tôi! ! Tôi cố gắng sống sót, cô gắng giết tôi đi! ! Tôi chỉ cho cô một cơ hội! ! Lần sau, tuyệt không kéo cô! !"

Máy bay trực thăng ở trên không trung nhanh chóng xoay một vòng, Vi Giai nhắm ngay thời cơ, kéo Tử Hàm rơi xuống máy bay, xẹt qua tầng lầu thượng, hai người ở tầng thượng lại một lần nữa kinh hiểm đánh nhau, cuối cùng Vi Giai nhanh chóng kéo dây thừng thật to buộc cái bảng hiệu trên tòa cao ốc, Tử Hàm bị đá rơi xuống, sau khi phun ra một búng máu, liền cầm sợi dây, muốn thắt chết cô, Tử Hàm cơ trí dùng hai tay nhét vào trong thông lọng, một chân đá tới Vi Giai, cuối cùng hai người cùng nắm sợi dây thừng lớn, rơi xuống cao ốc 100 tầng ——

Thân thể hai người nhanh chóng rơi xuống thì Trầm Ngọc Lộ vừa nhìn Hạ Tuyết ra tay, trong đầu vừa nghĩ tới lời của Trác Bách Quân: ngày mai, Hàn Văn Hạo nhất định sẽ phái người tới bảo vệ Hạ Tuyết, mấy đại hộ vệ bên cạnh hẳn nhất định sẽ đi theo, tôi đã phái người chờ sau khi phần diễn của các người kết thúc, mới ra tay! Cô và Hạ Tuyết đánh nhau, ngàn vạn lần không được bại lộ thân phận, chờ tôi tùy thời làm việc!

Hạ Tuyết và Trầm Ngọc Lộ, tay hai người cùng cầm một cây dây thừng lớn, thân thể rơi xuống một tầng lầu, một tay mạnh mẽ đánh ra, Trầm Ngọc Lộ mượn cơ hội ở tầng lầu, bọn Hi Thần và Nhậm Phong không thể bảo vệ, liền tránh né ống kính, theo như kế hoạch, dùng toàn lực, từng chiêu thức chém thẳng tới, Hạ Tuyết một tay vừa nhanh chóng đỡ chiêu thức của cô ta đánh tới, biết ống kính cũng đang nhắm vào quay, lần này diễn cảnh hành

động, đạo diễn hi vọng chỉ diễn một lần thành công, cô cố chịu đựng cánh tay bị tê dại và đau đớn, vẫn đem thân thể quấn chặt giữa không trung, một tay ra chiêu đón đỡ Trầm Ngọc Lộ, nhưng khi cô tiếp xúc sát khí hung ác của Trầm Ngọc Lộ và đôi môi cong lên tàn nhẫn thì nhất thời phía sau ột tê rần, trong đầu nhanh chóng thoáng qua động tác của Cẩn Nhu đã từng diễn trong bộ phim “Trà Hoa Nữ” cũng giống như vậy, trong diễn xuất, chỉ có ngôn ngữ tay chân không cách nào bắt chước, trừ phi hai người rất gần gũi nhau!

Hạ Tuyết nhìn Trầm Ngọc Lộ ra chiêu, cao giọng hỏi: "Nói! Cô và Cẩn Nhu quan hệ thế nào?"

"Cô nghĩ quá nhiều! !" Trầm Ngọc Lộ cao giọng nói xong, nhắm ngay cổ của Hạ Tuyết ra tay, Hạ Tuyết một tay đỡ chiêu, vừa nhìn chòng chọc Trầm Ngọc Lộ, vừa ra tay muốn nắm chặt cổ của cô, lại phát hiện bên hông mình bị nói lỏng, sợi dây thép quấn chặt bên hông mình đột nhiên đứt, cô trừng to mắt, thân thể nhanh chóng rơi xuống dưới, cô kinh hãi kêu to một tiếng, hai tay quấn chặt sợi dây thừng lớn, thân thể nhất thời bị treo trên mấy chục tầng lầu của tòa nhà, vừa định kêu to cứu mạng, Trầm Ngọc Lộ lập tức theo như kịch kịch bản sắp xếp, bấm chặt cổ họng của Hạ Tuyết, ngăn cô phát ra tiếng, lạnh lùng, sắc mặt co quắp, rơi lệ nói: "Tôi đã nói rồi ? Hôm nay cô sẽ chết trong tay tôi! Tôi sẽ không để cho cô đến gần Hạo Hiên! ! Cô chết đi! Tôi cầu xin cô chết đi! !"

Cô ta vừa nói xong, ánh mắt ác độc trợn trừng, một tay dùng sức siết cổ họng của Hạ Tuyết! !

Hạ Tuyết hoảng sợ, hai tay quấn chặt dây thừng lớn, thân thể không có dây thép, trong tiếng gió thổi, có lẽ trong tích tắc sẽ phải rơi xuống địa ngục, cho nên cô vô lực giãy giụa, chỉ đành nắm chặt sợi dây cứu mạng, mặc cho Trầm Ngọc Lộ nắm chặt cổ họng của mình, nước mắt lăn xuống, tay bị xay sát chảy máu, cô nhìn chặt ánh mắt Trầm Ngọc Lộ muốn đoạt mạng người, trong đầu lại thoáng qua hình ảnh Hàn Văn Hạo và con gái,

còn có gương mặt của Daniel, nước mắt từng dòng lăn xuống, thân thể sắp hít không thở nổi, hai tay dần dần bắt đầu tê dại, dường như cô nhìn thấy cha mẹ đang ở nơi xa ngoắc mình ——

Vẻ mặt của cô càng lúc càng đỏ, mặc cho Trần Ngọc Lộ nắm chặt cổ họng của mình, hai tay vẫn giãy giụa nắm chặt sợi dây lần cuối, Trần Ngọc Lộ vừa nghe tiếng đạo diễn “cắt”, cô ta đột nhiên khẽ mỉm cười, tay buông lỏng ra, nhìn Hạ Tuyết sâu kín nói: "Cực khổ rồi, cô diễn xuất rất đặc sắc ——"

Hạ Tuyết thở dốc, vừa muốn hô cứu mạng thì sợi dây “phanh” đứt, cô kêu lên một tiếng, thân thể nhanh chóng rơi xuống dưới —

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 546: Còn Sống

Thân thể Hạ Tuyết nhanh chóng rơi xuống ——

"Cho dù có một ngày, tất cả mọi người rời khỏi tôi, chỉ còn lại tiếng vỗ tay trên sân khấu cùng tôi! !"

"Tôi muốn đem bài hát này tặng cho 3 người phụ nữ mà tôi yêu nhất, một là mẹ của tôi, một là vợ chưa cưới của tôi, một là con gái của tôi ——
“Ánh trăng đại biểu lòng tôi”"

"Hạ Tuyết! Cho anh một cơ hội! ! Anh muốn ở bên em, cho dù phải đón nhận bao nhiêu chuyện đáng sợ, bao nhiêu chuyện nguy hiểm, anh cũng muốn ở bên em! ! Nếu quả thật mong muốn tất cả mọi người tha thứ, vậy anh ! ! Anh sẽ buông bỏ tất cả mọi thứ, để cầu xin mọi người tha thứ! ! Nếu như phải làm một người ích kỷ, tương lai phải làm tội nhân xuống địa ngục, vậy để anh là người gánh tội! Trước cho anh cuộc đời này và tình yêu của em, sau khi chết, anh nguyện ý xuống Địa ngục, ngàn vạn năm thối nát xương tan!"

Mắt của Hạ Tuyết trừng lớn, thân thể nhanh chóng rơi xuống, quét qua trong cuộc đời cuối cùng một cơn gió, nhìn trời xanh mây trắng ở đáy mắt, nhà cao tầng giống như ầm ầm sụp đổ, tất cả mọi tâm huyết nhanh chóng trôi theo dòng nước, điểm cuối của sinh mệnh, dường như để cho cô thấy được trở thành công dã tràng, tất cả mọi thứ đáng sợ cùng mình vĩnh biệt

Ầm! ! ! Tiếng phá hủy thủy tinh khổng lồ, ở tầng lầu 50 ầm ầm vỡ ra, Hi Thần và Mặc Nhã bên hông quấn chặt dây thép, giống như chim Yến từ

bên trong cửa sổ thủy tinh bay ra, nhanh giống như tia chớp, cả người nhanh chóng ôm chặt Hạ Tuyết cấp tốc rơi xuống, ba người cùng mạo hiểm rơi xuống, Hứa Mặc và Nhậm Phong trên máy bay trực thăng, bên hông quần chặt dây thừng, nhanh chóng hạ xuống, ôm chặt Hi Thần và Mặc Nhã, cùng hộ tống Hạ Tuyết chạm mặt đất ——

“Ầm”, một khe lớn màu đỏ thẫm giống như cây dù mở ra, 5 người cùng nện vào túi khí khổng lồ, tất cả mọi thứ xung quanh đều hỗn loạn, tiếng la hét, tiếng xe cứu thương nhốn nháo vang lên, bọn người Hứa Mặc và Hi Thần cùng căng thẳng nhìn Hạ Tuyết vẫn chưa tỉnh hồn, hai mắt trừng lớn, nhìn lên trước mặt vẫn trời xanh mây trắng, lỗ tai kêu ong ong, thế giới của cô bởi vì cô mà tồn tại, nếu như cô biến mất, thế giới này sắp biến mất! !

Cô vẫn nằm ở bên trong túi khí, nhìn thấy một chú chim nhỏ xẹt qua bầu trời, hướng ngày bên kia nhanh chóng bay đi, gương mặt già nua của ông nội, đứng trên đỉnh núi, lạnh nhạt ngoái đầu nhìn lại mình một cái, thời gian tan biến, buồn bã, hối tiếc không kịp, đều ở đáy mắt, cô chớp mắt một cái, lại chớp mắt hai cái, trong buồng tim một luồng khí dần dần bành trướng, bành trướng, nước mắt của cô lăn xuống, rõ ràng mình còn sống, còn sống, còn sống ——

Cô kích động nhìn thế giới này vẫn tồn tại, thân thể co quắp, nước mắt lại lăn xuống, tất cả mọi thứ xung quanh nhốn nháo, tiếng la hét, ở xung quanh mình nhanh chóng lan ra, lan rộng vô hạn, cho dù tất cả mọi thứ xung quanh, là xấu xí, là tốt đẹp, là vui vẻ, là hoảng sợ, tất cả mọi thứ, đều đáng yêu như vậy —— Nghĩ đến đây, cô lại kích động bưng mặt, không nói gì rơi lệ ——

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hàn Văn Hạo đứng ở cửa sổ sát đất trước, nhìn bầu trời xanh thẫm, mây trắng bồng bênh, hai mắt xẹt qua một chút đau lòng.

Tả An Na nhanh chóng đi tới, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tổng Tài —— Hạ tiểu thư an toàn rồi —— Anh đừng lo lắng —— Nhưng —— Anh muốn đến nhìn cô ấy không?"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, sâu kín nói: "Tả An Na ——"

"Vâng ——" Tả An Na lập tức lên tiếng.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút tịch mịch và bất đắc dĩ nói: "Nếu hôm nay, tôi chậm một bước, cô ấy phải làm sao? Hậu quả sẽ thế nào?"

Tả An Na không dám tưởng tượng, chỉ sâu kín ngẩng đầu nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, thâm trầm thở dốc một hơi.

Trong lòng của Tả An Na đau nhói, nhìn nửa khuôn mặt hắn cô đơn, vì lần này Hạ Tuyết quay cảnh nguy hiểm, thật ra Hàn tiên sinh đã sai Hi Thần và Nhậm Phong cùng Hứa Mặc, căn cứ vào vị trí quay phim, mô phỏng tất cả sự cố có thể xảy ra, vạch kế hoạch giải cứu, dĩ nhiên bao gồm kế hoạch đề phòng lúc dây thép bị cắt đứt! Trong lòng của hắn mặc dù rõ ràng Hạ Tuyết có thể sẽ gặp nguy hiểm, lại biết không thể ngăn cản được, chỉ đành phải cùng với cô đối diện nó.

"Phụ nữ phải có mơ ước, thật sự rất đẹp ——" Hàn Văn Hạo đột nhiên cười nhẹ cười mà nói.

"Thật ra anh không cần băn khoăn quá nhiều ——" Tả An Na lại đến gần Hàn Văn Hạo, thật lòng nói: "Có lẽ cho tới bây giờ, Hạ Tuyết cũng không suy nghĩ, cùng anh ở chung một chỗ, sẽ có rất nhiều nguy hiểm, bởi vì yêu nhau đã là hạnh phúc nhất rồi ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn nhìn trời xanh mây trắng, sắc mặt bình tĩnh giống như đấng tối cao, lạnh lùng nhìn mọi chuyện của thế gian, nói: "Tôi đã từng dùng thủ đoạn hung ác nhất, giải quyết từng nhóm kẻ địch bên cạnh, tự nhận là dùng phương pháp này, có thể bảo vệ người nhà được bình an, không biết, thật ra loại phương pháp này, càng làm cho người nhà và người yêu của tôi lâm vào cảnh nguy hiểm, lần này con gái trải qua kinh hải, càng nói rõ điều này —— Khó trách, ở dưới chân núi, ông nội nói với tôi, làm người phải lưu một con đường sống, thật ra cũng là tích đức cho đời sau —— Hàn Văn Hạo tôi hôm nay đi tới bước này, không thể oán trời trách đất, nhất định cô đơn, gieo gió gặt bão! Điều này, cũng nói rõ quá khứ của tôi, thật ra thì trước mặt vận mệnh, quá kiêu ngạo rồi ——"

Tả An Na ghen ngào nhìn hăn nói: "Nhưng anh —— Gánh vác 300.000 nhân viên Hàn thị, thực hiện mơ ước cho rất nhiều người, để Hàn thị tiến lên đấu trường quốc tế, để người nhà bình yên hạnh phúc hơn, tất cả điều này không phải nói rõ, anh làm như vậy cũng rất vĩ đại sao? Tại sao muốn hủy bỏ tất cả?"

Hai mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút đau lòng, nói: "Nếu bọn họ có thể hạnh phúc cả đời, tôi sẽ không hề hủy bỏ ——"

Tả An Na lập tức ngẩng đầu lên, hiểu ý tứ trong lời của hăn, gấp rút nói: "Anh không thể như vậy! Anh tính cả đời cô đơn sao?"

"Tôi lựa chọn con đường này, không có đường lui —— Bao nhiêu oan hồn quanh quẩn ở trong thế giới của tôi, muốn lấy tính mạng của tôi? Hàn Văn Hạo tôi cũng không tin người khác sinh khốn cảnh, đau khổ và giày vò, mà tôi ít nhất phải cúi đầu trước một chuyện ——" Ánh mắt Hàn Văn Hạo chột lóe —— "Đó chính là cái chết —— "

Tả An Na vội vàng nhìn Hàn Văn Hạo.

"Lần này chuyện của Hạ Tuyết, đã nhắc nhở tôi, tên ma quỷ kia vẫn tồn tại, giương nanh vuốt về phía tôi —— Tánh mạng của tôi lúc nào cũng có thể biến mất, tôi không hề tự tin nữa, không phải vì tôi e ngại hiện tại, mà là những oan hồn kia, thật sự là quá nhiều rồi ——" Hàn Văn Hạo cắn răng, lồng ngực phập phồng!

"Vậy chúng ta nên làm gì?" Tả An Na hỏi.

"Cứ như vậy đi ——" Hai mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên lạnh lẽo, nắm chặt quả đấm nói: "Siết chặt lưới! Tôi muốn bắt được người kia! ! Ngược lại, tôi muốn nhìn, người kia đến tột cùng ẩn nấp trong góc tối nào! Tốt nhất hẩn trốn ở nơi Thượng Đế không tìm được, nếu không, hẩn cũng như tôi, phải tiếp nhận sự phán xét của vận mạng, tiếp nhận sự phán xét giữa cái sống và cái chết! !"

Xe cứu thương vẫn còn đang ở trước cao ốc Hàn thị hú còi vang dội, Hàn Văn Vũ ôm chặt thân thể Hạ Tuyết vẫn còn chưa tỉnh hồn, bảo bác sĩ tới kiểm tra cho cô, hẩn đau lòng, vươn tay, vừa xoa xoa cánh tay Hạ Tuyết, vừa nói: "Không sao, không sao, đều đã qua rồi, cũng không có chuyện gì! Còn sống! ! Còn sống! ! Cô hũ chết tôi! ! Cuộc đời tôi cũng không có trải qua kinh hãi như vậy !"

Hẩn vừa nói xong, lại đau lòng ôm chặt Hạ Tuyết, mặt dán vào mặt của cô, cảm thấy từng trận lạnh lẽo, giống như lúc còn 19 tuổi như vậy, hốc mắt hẩn đỏ lên, hôn lên tóc Hạ Tuyết ——

Nước mắt Hạ Tuyết vẫn còn đang lăn xuống, cả người vẫn hoảng sợ, lo lắng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, muốn nói cái gì, bất đắc dĩ trái tim quá yếu, quá đau, lời gì cũng nói không ra được, chỉ đành cắn chặt răng, thở phì phò, lại nhìn thấy Trầm Ngọc Lộ cũng bởi vì sợi dây đứt lìa, người cô ta cũng rơi xuống lầu, nhưng vì quanh người cô ta có dây thép, mới cứu cô ta một mạng, cô trừng chặt Trầm Ngọc Lộ bị hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, ngồi phía sau xe cứu thương, trong đầu nhớ tới lúc cô ta vừa diễn

cảnh quay, gương mặt co giật, trong đầu của cô nhớ lại hàng loạt hình ảnh, thậm chí cô nhớ lại Căn Nhu trước khi chết, đã nói với mình một câu ——"Cẩn thận one-king ——"

Cô đang nghi ngờ, cũng đã nhìn thấy bác sĩ và y tá muốn tiến hành băng bó trước, nhưng Hi Thần cùng Nhậm Phong và Hứa Mặc lập tức đứng chặn trước mặt của hân nói: "Thương thế của Hạ tiểu thư, chúng tôi tự phụ trách!"

Bác sĩ gia đình nhà họ Hàn, lập tức dẫn ba người y tá tiến lên, băng bó lòng bàn tay cho Hạ Tuyết ——

"Có phải Văn Hạo phái các người tới không?" Hạ Tuyết vừa để bác sĩ và y tá băng bó, vừa ngẩng đầu nhìn bọn Hi Thần, căng thẳng hỏi.

Hi Thần, Hứa Mặc và Nhậm Phong đều không lên tiếng, chỉ nhìn cô.

Lúc này, Hạ Tuyết điên cuồng nhớ nhung Hàn Văn Hạo, vừa muốn hỏi tình huống của hân, lại nghe được có người nói: "Hàn Tổng Tài tới ——"

Cô lập tức quay đầu, đôi mắt đắm lệ nhìn chăm chăm, quả nhiên nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, nghiêm nghị cùng lãnh đạo cao tầng bước ra, gương mặt lạnh lùng, cũng không ngẩng đầu lên, ngồi vào Rolls-Royce của mình, xe nhanh chóng rời đi——

Cô buồn bã, không hiểu, nhìn theo hướng chiếc xe kia lao đi, sững sốt, nước mắt lần lại lần xuống ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 547: Chết Để Cưới Vợ Nhỏ

Trên tầng thượng xuất hiện một thi thể!

Người phụ trách dây thép Tiểu Lưu, nằm trong vũng máu, cặp mắt lộ ra kinh hoàng và sợ hãi, máu tươi nhỏ giọt.

Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng Mặc Nhã đeo găng tay trắng, trước lúc cảnh sát chưa tới, ba người bọn họ cùng ngồi xổm xuống, quan sát thi thể này, Mặc Nhã nhìn người đàn ông kinh hoàng trước khi rời khỏi nhân thể, cô nói ngay: "Người làm đứt dây thép, là người khác!"

Hứa Mặc và Nhậm Phong cùng nhìn về phía cô.

Mặc Nhã đưa găng tay trắng chỉ vào cặp mắt kinh hoàng của người đàn ông kia, chậm rãi nói: "Nếu là đồng bọn, kế hoạch thất bại, hẳn phải có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng con người người đàn ông này trừng lớn như vậy, hiển nhiên là chuyện đột ngột xảy ra, không kịp năn nỉ, liền bị người dùng lưỡi dao cắt cổ, một đao trí mạng! !"

Hứa Mặc hơi nghiêng người, nhìn người đàn ông này ngã vào trong vũng máu, vết cắt trên cổ, máu tươi còn chưa khô, nhưng hẳn nhìn chăm chăm vào vết máu đó, lập tức nói: "dường như đây là một cô gái ra tay!"

Mặc Nhã lập tức loại bỏ thợ trang điểm, chuyên gia trang phục, chỉ đạo mỹ thuật ở tầng thượng, bao gồm Trầm Ngọc Lộ, tổng cộng 13 người phụ nữ, cô lập tức nói: "Mười mấy người này đều có hiềm nghi, nhưng tôi có chút ngạc nhiên, lúc các người đi lên lầu chót, không phải đã kiểm tra mỗi người rồi sao?"

Hứa Mặc và Nhậm Phong cũng ngạc nhiên gật đầu nói: "Đúng vậy ——"

Đang lúc này, Hạo Vũ cũng đi lên tầng thượng, nói: "Dụng cụ dò xét thông qua phản ứng nhiệt năng và khúc xạ vũ khí bằng kim loại để đạt tới hiệu quả cảnh báo, nhưng chúng ta kiểm tra vẫn còn để sót một điểm —— Nếu có người cố ý đem lưỡi dao cắt giấu trong cơ thể, chúng ta không kiểm tra ra được, bởi vì bên trong thân thể là nhiệt độ ——"

"Trong cơ thể! ?" Mặc Nhã lập tức nhìn Hạo Vũ nói: "Anh nói là miệng! ?"

Nhậm Phong nhướng mày, nhưng vẫn gọi điện thoại cho Hàn Văn Hạo.

Xe đang lao ra phía trước ! !

Hàn Văn Hạo lập tức cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng nói: "Nói!"

Nhậm Phong trầm giọng báo cáo với Hàn Văn Hạo: "Một người phụ trách treo dây thép đã chết! Cỗ bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt! Lúc chết con người phóng đại, kinh hoàng khác thường, tôi nghi ngờ sau khi chuyện bị bại lộ, hẳn bị giết diệt khẩu hoặc bị chịu tội thay! !"

"Thủ đoạn duy nhất của bọn họ chính là lợi dụng người chết để giết người! !" Hàn Văn Hạo cầm điện thoại di động, ánh mắt chột lóe, giận dữ, nói: "Người này chảy cùng dòng máu với tôi, cho nên mới tàn nhẫn như vậy! ! Cho rằng giết người đi, tôi sẽ không làm gì được hẳn? Dây thép đột nhiên đứt, tất nhiên trong quá trình kéo xảy ra chuyện, hoặc là nút thắt bên hông Hạ Tuyết bị đứt! ! Hoặc chính là người kéo dây thép tác quái! ! Tìm ra mấy người kia, cùng nhau thẩm vấn! ! Tốc độ phải mau! ! Không để cho người khác can chân, giành trước!"

"Dạ!" Nhậm Phong lập tức đồng ý, Hứa Mặc cũng đã nghe hết điện thoại của một người khác, nhìn Nhậm Phong nói: "Ba nhân viên treo dây thép, trên đường về thì xe ô tô xảy ra tai nạn, nổ tung chết hết rồi ——"

Hàn Văn Hạo cầm điện thoại di động, nghe nói như thế, ánh mắt ngưng tụ, trên mặt hiện ra vẻ khát máu, kích thích co quắp, nói: "Tốt —— Làm rất tốt ——"

One-king! ! !

Trác Bách Quân ngồi ở trước bàn làm việc, ánh mắt như ma quỷ, lại bình tĩnh nghe Trần Ngọc Lộ báo cáo cho mình, hần không lên tiếng!

Trần Ngọc Lộ nắm điện thoại, ngồi trên giường bệnh, trên mặt cứng ngắc, không hề có chút tia máu, sâu kín nói: "Tôi —— xem như tính sai một chút".

Trác Bách Quân không lên tiếng, chờ cô ta nói xong.

Ánh mắt Trần Ngọc Lộ lóe sáng, xẹt qua một chút khó hiểu, nói: " xem như tính sai —— Tôi không ngờ, Hàn Văn Hạo sẽ xem trọng một cô gái như vậy! Tôi vẫn cho rằng, nhiều lắm Hạ Tuyết chỉ là Dạ Thiên Thiên thứ hai, nhưng không nghĩ đến —— Ở trong lòng Hàn Văn Hạo, Hạ Tuyết không giống như vậy —— Nếu không, hần không tốn nhiều công sức cứu cô ta một mạng ——"

Trác Bách Quân lại vô tình, nói: "Như vậy không phải tốt hơn sao? Chúng ta biết cô ta quan trọng hơn ——"

"Không! !" Trái tim Trần Ngọc Lộ bị bóp chặt, đau đớn cô ta giận dữ, ở trước cửa sổ sập đất, nhìn cảnh cây Dương Thụ bị khô cằn ngoài cửa sổ, kích động nói: "Tôi vẫn cho rằng, Dạ Thiên Thiên mới là đối thủ lớn nhất của tôi! ! Hần không thể yêu Hạ Tuyết! ! Không được! ! Hần không thể yêu bất cứ ai! Hần không yêu tôi, thì hần cũng không thể yêu bất cứ kẻ nào! !"

"Bình tĩnh đi! !" Trác Bách Quân lạnh giọng nói: "Lần này cô trở lại là muốn báo thù, chứ không phải nói chuyện yêu đương! ! Hắn yêu người nào, không có quan hệ gì với cô! Mục đích cuối cùng của cô chính là muốn thanh trừ từng người đàn bà bên cạnh hắn! ! Lần này cô giết Hạ Tuyết không thành, nhất định sẽ khiến cho hắn nghi ngờ, trước tiên cô nên bảo vệ tốt an nguy của bản thân mình thân đi!"

Trầm Ngọc Lộ cười lạnh, ngẩng mặt nói: "Có ai —— Dám đụng đến tôi? Tôi là Em gái nuôi của hoàng phi Nhật Bản! ! Bọn họ không có bất kỳ chứng cứ nào, chứng minh là tôi làm đấy! !"

Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, nếu muốn không có người biết, trừ phi đừng làm!

Trong một phòng bệnh khác! !

Hàn Văn Vũ ngồi bên giường bệnh của Hạ Tuyết, lấy lòng cười nói: "Thân ái, cô đừng tức giận anh cả tôi! Con báo nhỏ chết tiệt kia, có đôi khi không hiểu phong tình! Hắn cho rằng cô đang nhảy dù !"

Hàn Văn Kiệt vẫn còn nghỉ thời gian kết hôn, mặc âu phục đơn giản, ngồi ở một đầu kia giường bệnh của Hạ Tuyết, im lặng cười khẽ.

"À?" Hạ Tuyết vẫn chưa tỉnh hồn, cả người run rẩy, đang đắp cái chăn dày cộm, nặng nề, nhưng vẫn cảm thấy thân thể mình bồng bênh giữa không trung, khi cô nghe Hàn Văn Vũ nói vậy, cả người “phịch” một tiếng, nhảy dựng ngồi dậy, rất không khách khí nhìn Hàn Văn Vũ, hét lên: "Ý của anh là —— Chị đây rơi xuống từ 100 tầng lầu, chín cái mạng cũng không đủ ngã chết, hắn cho rằng tôi đang nhảy dù, cho nên cũng không thèm tới nhìn tôi một cái?"

"Ách ——" Hàn Văn Vũ nhướng mày, lập tức nhìn em trai cầu cứu, lại lấy lòng cười nói: "Lúc đó chắc chắn hắn bị mù! ! Cô tha thứ cho hắn, được không?"

Trong lòng của Hạ Tuyết có chút ủy khuất, cúi đầu không biết nói gì, chỉ cần nhớ tới vẻ mặt của Hàn Văn Hạo lúc rời khỏi, lòng không khỏi chua xót và khổ sở.

Hàn Văn Kiệt nhìn bộ dáng kia của cô, liền mỉm cười nói: "Hạ Tuyết —— Anh trai tôi, bình thường suy nghĩ chuyện rất nhiều, làm rất nhiều việc, hẳn luôn có lý do của mình —— Thỉnh thoảng chăm sóc không chu đáo, cô tha thứ cho hẳn đi ——"

"Dù có khó chịu thế nào đi nữa, dù có lý do gì đi nữa, lý do quan trọng đi nữa, không phải nên tới xem tôi trước sao? Tôi thiếu chút nữa chết rồi! ! Muốn tôi chết để cưới vợ nhỏ sao?" Hạ Tuyết tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nói.

"Suốt ngày nói vớ vẩn!" Tiếng của Daniel từ bên ngoài truyền tới.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 548: Hẳn Đi Rồi

Daniel mặc âu phục vàng nhạt, áo sơ mi kẻ sọc màu xanh dương, cổ áo mở ra, mặt vội vã và nghiêm túc đi tới, khi hẳn đứng ở cửa, nhìn sắc mặt Hạ Tuyết tái nhợt, bị dọa sợ quá độ, cho nên tiêu tụy không yên, tim của hẳn đau nhói, vừa đi tới, vừa nói: "Đừng nói đến có chết có được không! Anh đã từng em đi qua Quỷ Môn Quan một lần, loại tâm tình này, đến nay anh vẫn chưa bình phục, anh đang hợp, nghe nói em ngã xuống tầng lầu 100, anh sợ đến không nói được gì, em có biết mạng sống rất quý báu không ? Không thể nói đùa lung tung như vậy!"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, ngẩng đầu nhìn hẳn.

Daniel đau lòng ngồi ở bên giường, hai mắt che dấu tình cảm, lộ ra lo lắng và đau lòng, vươn tay, khẽ vuốt ve mặt của cô, nhìn kỹ gương mặt tiêu tụy của cô, nhẹ nắm hai bàn tay bị băng bó của cô, dịu dàng hỏi: "Còn sợ không? Tay còn đau không ?"

Hạ Tuyết nhìn Daniel lo lắng như vậy, cô đau lòng nói: "Không có gì. Chỉ là lúc rơi xuống, hoảng sợ. Xin lỗi, để cho anh lo lắng."

Daniel không lên tiếng, đưa mắt nhìn cô chăm chú một lúc lâu, rồi cuộc ôm cô vào trong ngực, sâu kín nói: "Đứa ngốc, chỉ cần em không có việc gì, lo lắng như vậy, cũng là hạnh phúc. Chỉ cần em thật tốt, anh làm bất cứ chuyện gì, cũng cam tâm tình nguyện."

Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Daniel, cảm thụ hơi ấm trong ngực hẳn, còn có tiếng tim đập mạnh mẽ, cô khẽ mỉm cười, ở trong thế giới của hẳn, luôn có cảm giác rất an toàn và cảm giác hạnh phúc.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt im lặng nhìn Daniel ôm Hạ Tuyết trong ngực thâm tình và tràn đầy yêu thương như vậy, Hạ Tuyết giống như cô vợ nhỏ, chú chim nhỏ, nép người vào trong ngực hẳn, giống như kiếp trước bọn họ chính là vợ chồng, thật ra trong lòng đau nhói, không khỏi nghĩ tới anh trai.

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao Hàn Tổng Tài không tới xem một chút?" Daniel dùng thân phận, địa vị của người ngang hàng, ngẩng đầu nhìn hai anh em Hàn Văn Vũ, hỏi.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt ho nhẹ, đều có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Vừa nhắc tới Hàn Văn Hạo, trên mặt Hạ Tuyết như một đồng thuốc nổ! !

Daniel ngạc nhiên nhìn anh em Hàn Văn Vũ, quay đầu lại nhìn Hạ Tuyết, có chút hiểu ra, cười một tiếng, cũng có chút ý tứ trêu chọc nhìn Hạ Tuyết nói: "Những lời vừa rồi, là nói Hàn Tổng Tài sao ? Cưới vợ nhỏ ? Em là vợ người ta sao?"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, chuyện của mình và Hàn Văn Hạo, không cần phải nói, chắc chắn Daniel rất rõ ràng, bởi vì cô làm bất cứ chuyện gì, hẳn giống như ở trong lòng của mình, vĩnh viễn bảo vệ và thương yêu.

Daniel nhớ tới lúc Hàn Văn Hạo cứu Hi Văn thì lộ ra nét mặt trầm trọng, hẳn nhìn Hạ Tuyết chăm chú, mỉm cười nói: "Hãy yêu đi. . . ."

Hạ Tuyết đột nhiên ngẩng đầu nhìn Daniel, ngạc nhiên đáp lời: "À?"

Daniel nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, trong khoảng thời gian này, có lẽ cô gặp rất nhiều chuyện, cả người đều rất mệt mỏi, gương mặt của cô trắng bệch, một đôi mắt đẹp, tinh linh hoạt bát, thần thái phẫn chấn, nhất là lúc giận và vô tội, cũng đáng yêu, đây là một đôi mắt có thần, giống như hai vì sao, mộng ảo tuyệt đẹp còn đâu, hẳn nhẹ nhàng vươn tay, ngón cái nhẹ

nhàng vuốt ve trên khuôn mặt trơn mềm của cô, chuyển đề tài, nói: "Nếu tìm được hướng đi trong cuộc đời, thì cứ yêu đi. Giống như lúc mới gặp em, dũng cảm yêu. Hàn Tổng Tài đối với hần, anh cũng có chút hiểu, một người cam nguyện gánh chịu tất cả, theo thời gian, thật ra sẽ rất mệt mỏi, lúc này, có lẽ hần cần có người ở bên cạnh nhắc nhở hần, thật ra cuộc sống đáng quý là thường thức và thương yêu lẫn nhau, cùng dựa vào nhau Không cần một mình gánh chịu tất cả. Đem đau buồn và khổ sở, chia sẻ một chút cho người bên cạnh, thật ra yêu người, cũng là một loại tôn trọng và tin tưởng."

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn Daniel.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng nhìn hần chăm chăm.

Daniel nhìn ánh mắt Hạ Tuyết đau lòng như vậy, hần im lặng, cười khẽ, hai mắt lộ ra chút dịu dàng, lại đưa tay, vén nhẹ mấy sợi tóc trên trán cô, xúc động, nói: "Em nên biết, buông tay và thành toàn, thật ra có thể để cho người yêu hạnh phúc, đây mới là tình yêu lớn nhất của anh Loại thành toàn này, không chỉ thành toàn cho em, còn là thành toàn cho anh trong cuộc sống sau này, phải dũng cảm đi về phía trước, trong tương lai ở một nơi nào đó, anh chúc phúc cho em"

Trong lòng của Hạ Tuyết không khỏi ấm áp, hai mắt rưng rưng nhìn Daniel, có chút ủy khuất nói: "Nhưng hần cũng không để ý tới em, hần không cần em nữa"

Daniel cười khẽ, nâng nhẹ gương mặt xinh đẹp của cô, cúi đầu,蹭 nhẹ lên trán cô, nói: "Đứa ngốc, phụ nữ hay nói, anh đi đi, nhưng thật ra là anh nhớ trở lại. Đàn ông có đôi khi, cũng sẽ như vậy Thử đặt mình vào vị trí của hần đi, sẽ hiểu hần nhiều hơn thế giới của đàn ông là một ngọn núi lớn, nếu em muốn chinh phục nó, không phải đẩy nó, mà dấu chân dọc theo nó, từng bước, từng bước đạp nó đi lên, vượt qua tất cả, sau đó đi lên đỉnh núi, cùng hần ngẩng đầu nhìn thế giới, tiếp nhận thử thách

gian khổ Chỉ cần em nguyện ý cho ngọn núi lớn này một chút dịu dàng, cũng đã là một bức tranh phong cảnh tuyệt vời nhất rồi"

Trong lòng của Hạ Tuyết khẽ động, hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn Daniel, nói ngay: "Có thật không? Hửn. Vẫn yêu em sao? Thật sự vẫn yêu em sao?"

Daniel nhìn Hạ Tuyết, hai mắt bình tĩnh, nói: "Hửn đã từng. ở một ngày cuối thu, hẹn anh đi thưởng thức trà! ! Một người như vậy, hạ thấp mình, cầu xin anh thành toàn tình yêu của các người. Thật ra khi đó, anh đã bị tình yêu của hửn làm cho cảm động và kinh ngạc. Anh nắm chặt hạnh phúc của em, không buông tay, thế nhưng hửn vẫn vượt qua, không lùi nửa bước, anh hiểu người đàn ông này, bởi vì yêu em mà tôn trọng người em yêu! ! Một người như vậy, sẽ không dễ dàng buông tha tình yêu. Bởi vì hửn yêu em, cho nên yêu tất cả mọi thứ xung quanh em. Hãy dừng cảm một chút. Đi về phía trước."

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, hai mắt nhanh chóng xoay vòng, trái tim tràn đầy tình cảm, cô nhắc chân, tùy tiện nắm một cái áo khoác, mang dép, phát điên nắm chìa khóa xe xông ra ngoài ——

"Cô muốn đi đâu?" Hàn Văn Vũ vội gọi Hạ Tuyết!

Hạ Tuyết quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ đột nhiên cười một tiếng, nói: "Tôi muốn đi tìm Hàn Văn Hạo! ! Tôi muốn làm kẹo mạch nha! Kề cận cái chết cũng không thả hửn! ! Chết cũng không buông tay! ! Đánh chết không buông tay!"

"Cô muốn đi, cũng phải thay đồ chứ?" Hàn Văn Vũ nhìn cô cười nói! !

"Không muốn! ! Tôi tìm được đường sống trong chỗ chết, tôi muốn giành giật từng giây với hửn! Xem như đem hửn nấu, chiên, tôi cũng muốn cùng hửn ở chung một chỗ."

Hạ Tuyết vừa nói xong, cũng đã chạy thật nhanh ra ngoài! !

Daniel nhìn cửa phòng trống không, đột nhiên cười khẽ.

Hàn Văn Kiệt rất quen thuộc đi đến trước cửa sổ sát đất, quả nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết, mặc đồng phục bệnh nhân màu trắng, khoác áo khoác, mang dép, chạy qua rất nhiều cây Dương Thụ trụi lá, chạy dưới ánh mặt trời, mái tóc tung bay, hai mắt hấn đột nhiên ươn ướt, giống như trở lại sáu năm trước, cô gái tóc ngắn hào hứng, nhìn em trai, đứng trong tuyết bay, đứng dưới ánh mặt trời sáng rực, vui vẻ cười to, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, hàm răng trắng sáng, sạch sẽ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời cầu nguyện cuộc sống tốt đẹp.

Một chiếc Lam Bác Kennedy ở trên đường chạy như bay, tốc độ 180 km/h thẳng gấp trước cao ốc Hàn thị, vừa vặn nhìn thấy Tả An Na đang xách theo cặp công văn nhanh chóng đi ra, cô cười nhỏ, từ trong xe chạy đến, kêu to: "Tả An Na! ! Hàn Văn Hạo đâu? Hấn đi đâu rồi?"

Tả An Na nhìn Hạ Tuyết mặc quần áo kỳ quái, đột nhiên cười khẽ, nói: "Hạ tiểu thư. Cô làm sao thế? Tại sao mặc đồ như vậy."

"Hàn Văn Hạo ! ! Tôi muốn gặp hấn! ! Tôi muốn gặp hấn ngay! !" Hạ Tuyết vội vàng nhìn Tả An Na nhanh chóng nói!

Tả An Na nhìn Hạ Tuyết, chậm rãi thu lại nụ cười, trong lòng có chút chua xót, nói: "Tổng Tài. Hấn đi rồi."

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 549: Con Dâu

"Tổng Tài —— Xế chiều hôm nay, sau khi xử lý xong công việc, một mình rời đi, về phần đi đâu, tôi không rõ lắm —— Nhưng —— tôi tự mình giúp hân sắp xếp hành lý, dường như quyết tâm muốn rời khỏi một chút chuyện ——"

Hạ Tuyết nắm chặt tay lái, cho xe lao nhanh ra phía trước, xe vòng qua vườn cây, cuối cùng thẳng gấp trước tòa nhà 100 tầng, cô từ trên xe nhảy ra, thở phì phò, chạy lên bậc thang, nhấn bốn số 0, hai cửa thang máy mở ra, cô chạy như bay đi vào, nhấn nút đóng cửa, sau đó sốt ruột ngẩng đầu nhìn thang máy nhanh chóng đi lên cao ——

Cô nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ đến Hàn Văn Hạo, vì mình làm mọi thứ, hai tròng mắt của cô đỏ bừng, chỉ nghe cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra, cô chạy như bay ra khỏi thang máy, đi vào phòng khách, nhìn một vòng cả phòng khách, nương theo ánh sáng trời chiều, càng có chút ảm đạm, ánh đèn màu xanh dương đã tắt ——

"Hàn Văn Hạo ——" Hạ Tuyết chạy thật nhanh lên cầu thang, “phịch” một tiếng đẩy cửa ra, lập tức nhìn thấy chần gối tề chỉnh, đủ loại tài liệu trên bàn đọc sách, khắp nơi đều có hình ảnh của người đàn ông này ở trong không gian thu nhỏ, thỉnh thoảng lóe lên ánh mắt lạnh lùng của hân, hân châm chọc, lời nói rất cực đoan, tất cả mọi thứ, tất cả đều ở chỗ này —— Cô đau lòng thật nhanh đi vào phòng tắm, trong tủ áo, phòng thay quần áo —— Khắp nơi, khắp nơi chỗ nào cũng yên tĩnh! !

"Hàn Văn Hạo ——" Hạ Tuyết nhìn cả căn phòng, đau lòng ngã ngối trên mặt đất, mệt mỏi thở gấp, cặp mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói: "Anh

muốn đi đâu vậy? Phải không muốn nhìn thấy em sao? Vẫn còn rất yêu em phải không? Em tình nguyện để anh không nhìn thấy em, có lẽ trong lòng của anh thoải mái một chút —— Bây giờ em rất nhớ anh, cho dù anh muốn nói với em nhiều lời tàn nhẫn, cũng không quản anh có từ chối em hay không —— em cũng không quan tâm —— Bây giờ em rất nhớ anh —— Em phải làm sao đây? Anh trở về đi ? Văn Hạo —— Em nhớ anh —— Em nhớ anh ——"

Mùa đông đã tới, gió lạnh thấu xương! Xẹt qua da người, như dao nhọn cắt! ! Bầu trời hoàn toàn u ám, ép tới thật thấp, thật thấp, ép tới người không thở nổi.

Nhà họ Hàn!

Người cả nhà đang dùng bữa, cũng biết tin tức Hàn Văn Hạo muốn rời khỏi, tâm tình cũng có chút không tốt, kể từ sau khi Hi Văn bị bắt cóc, Hàn Trung Trí vẫn luôn trong trạng thái trầm mặc, tối nay, là ngày cuối cùng Trang Minh Nguyệt ở Nhà họ Hàn, bà đang cầm chén ngọc, xới hạt cơm mềm mại, từng chút bỏ vào trong miệng, Hàn Văn Vũ đang cầm chén, đau lòng nhìn mẹ, Hàn Văn Kiệt bình tĩnh hơn bình thường, hẳn luôn đặc biệt bình tĩnh, biết có chút chuyện, có lẽ giữ vững một khoảng cách tốt hơn, chỉ có Mộng Hàm, có chút sợ không khí này, không biết nên làm sao, cũng chỉ ngơ ngác cầm chén, ăn cơm.

"Lão gia, phu nhân —— Hạ tiểu thư tới ——" Lý thẩm mỉm cười đi tới, nhìn người cả nhà họ Hàn, nói.

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt sững sờ, người cả nhà cũng tò mò nhìn về phía phòng khách, rõ ràng nhìn thấy Hạ Tuyết mặc đồng phục bệnh nhân, khoác áo khoác màu hồng, mang dép, mái tóc xoăn có chút rối bên tai, vẻ mặt nghiêm túc nghiêm đi về phía Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt, cúi người một cái.

"Hạ Tuyết —— con đây là ——" Trang Minh Nguyệt có chút đau lòng nhìn Hạ Tuyết, không hiểu, hỏi: "Con làm sao vậy?"

Vẻ mặt Hàn Trung Trí cũng nặng nề, vẫn nghiêm túc nhìn Hạ Tuyết, nhưng im lặng không lên tiếng!

Hạ Tuyết nhìn thấy hai ông bà già, bỗng chốc rưng rưng nghẹn ngào, dịu dàng gọi nhỏ: "Cha —— Mẹ ——"

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt sửng sốt, khiếp sợ nhìn cô —— "Con ——"

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng Mộng Hàm cũng có chút căng thẳng nhìn cô.

Hạ Tuyết hít mũi một cái, lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn hai ông bà già, nói: "Cha —— Mẹ —— Xin cho phép con gọi người như vậy, bởi vì con muốn gả cho Văn Hạo, cho dù các người có ngăn cản hay không, con cũng muốn gả cho Văn Hạo, con quyết tâm phải làm vợ của hắn, cho dù sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, con cũng không rời khỏi! ! Con nhất định, nhất định sẽ chăm sóc cho hắn thật tốt, bảo đảm một ngày ba bữa, không để cho hắn đói bụng, xem hắn có bị lạnh hay không, lúc khổ sở, đau lòng, cùng hắn trải qua, lúc vui vẻ hạnh phúc cùng hắn chia sẻ —— Dốc lòng đối xử với hắn thật tốt, lấy hạnh phúc của hắn, làm hạnh phúc của con! Con thề, con nhất định có thể làm được! ! Xin các người —— Thành toàn chúng con ——"

Hai tròng mắt Trang Minh Nguyệt rưng rưng nhìn cô gái này.

Hàn Trung Trí vẫn không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị nhìn cô!

Nước mắt Hạ Tuyết rơi xuống, nhìn Hàn Trung Trí thật lòng nói: "Cha —— Con biết rõ người rất không thích con, có lẽ vì tính cách của con sinh

ra đã như vậy, con cái không thể oán trách cha mẹ, bởi vì bọn họ có thể cho con mạng sống, con đã vô cùng cảm ơn. Con như vậy, Văn Hạo cũng như vậy! Con biết Văn Hạo rất hiếu thuận, rất thương các người, cho nên con hi vọng, các người có thể chấp nhận con —— con sẽ cùng Văn Hạo hiếu thuận với cha và mẹ —— Con muốn cuộc đời sau này, con sẽ cố gắng trở thành vợ của Văn Hạo, cố gắng hết sức để đạt tới đỉnh cao của mình, cùng với hắn trải qua thử thách! ! Con cũng sẽ có một vị trí của riêng mình, làm cho cha thay đổi cách nhìn về con! ! Xin người tiếp nhận con —— Bỏ qua tất cả cãi vã và nghi ngờ —— Xin người tiếp nhận con —— con nhất định sẽ làm con dâu thật tốt của người ——"

Trang Minh Nguyệt đột nhiên cười nhỏ, nước mắt rơi xuống, bà cầm khăn tay trắng nhẹ nhàng lau.

Hàn Trung Trí chăm chú nhìn cô một lúc lâu, lồng ngực thở dốc, chậm rãi nói: "Văn Hạo —— Có chuyện phải rời đi, cô cứ như vậy tới đây, dường như không quá thích hợp đi? Làm sao cô biết, rốt cuộc hắn có muốn cùng cô sống chung hay không ——"

"Đây là tình yêu và tâm ý của con đối với hắn —— không liên quan đến tình cảm của hắn —— Con chỉ làm điều con có thể làm —— Con không giữ lấy cũng không chiếm đoạt —— Con chỉ muốn ở lại chỗ này, chờ hắn trở về —— Con tin tưởng hắn yêu con! ! Con tuyệt đối tin tưởng! ! Xin cho con ở lại nhà, con sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này, chờ hắn trở về ——" Hạ Tuyết rơi lệ nhìn Hàn Trung Trí, thật lòng nói: "Đây là ngôi nhà thực sự của con! ! Từ đây về sau, cuộc đời của con không còn ở ngã tư đường nữa ——"

Hàn Trung Trí Minh hiểu ý của cô, đột nhiên cúi đầu nói: "Xem ra cô còn có chút linh lợi, biết người khác mắng cô, cũng không nhất định là chán ghét cô, không giống như một số người ——"

Trang Minh Nguyệt có chút sững sờ nhìn chồng ——

Hàn Trung Trí suy nghĩ một chút, tự mình đưa ra quyết định, nói "Ở lại đây đi —— Bảo Lý thăm thu xếp phòng của Văn Hạo một chút, rồi ở, đợi lát nữa, cũng đem Hi Văn về, hai mẹ con cùng ở ——"

Hạ Tuyết vui mừng nhìn Hàn Trung Trí, lại rơi lệ kêu nhỏ: "Cha ——"

Trang Minh Nguyệt cũng kinh ngạc nhìn chồng mình.

Hàn Trung Trí nhìn bộ đồ Hạ Tuyết mặc, mặc dù còn chưa hài lòng, nhưng vẫn nói với cô: "Làm con dâu nhà họ Hàn, sau này vẫn phải chú ý một chút hình tượng, cứ như vậy chạy tới, nhìn giống cái gì? Ngồi đi —— Ăn cơm đi —— Tin rằng Văn Hạo rất nhanh sẽ về, Lý thăm, đem chén đĩa cho mợ cả ——"

Mặt Hạ Tuyết lập tức đỏ lên, không biết nên làm sao, chỉ ngây ngốc nhìn Hàn Trung Trí, ông già này thường ngày hay xúc phạm mình, hôm nay bởi vì mình đấu tranh nên mở rộng cửa ngênh đón mình, cô có chút ngẩn người, dù sao là người không có cha mẹ, chỉ có một đứa em trai, đáng tiếc em trai ở tận nước Pháp xa xôi đi học, không có bao nhiêu kinh nghiệm chung sống theo kiểu gia đình Trung Quốc ——

Hàn Văn Vũ cảm động đứng lên, kéo Hạ Tuyết ngồi bên cạnh Hàn Trung Trí, cũng chính là vị trí anh cả ngồi thường ngày, đề bả vai của cô, cúi người, nói: "Nhanh ăn đi —— Ăn xong, buổi tối chúng ta cùng nhau đánh bài ——"

"Súc sinh! Tối nay con không đi sao?" Hàn Trung Trí đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn đứa con trai này, tức giận hỏi.

"Không đi! ! Về sau con cũng không đi nữa, con sẽ ở lại nhà này! !" Hàn Văn Vũ vui vẻ cười to, Hàn Văn Kiệt và Mộng Hàm cũng bật cười, trong lòng Trang Minh Nguyệt chua xót, lau nước mắt ——

"Mẹ, tối nay mẹ cũng đừng đi nha ——" Hàn Văn Vũ lập tức nhìn mẹ hy vọng nói.

"Mẹ ——" Trang Minh Nguyệt không biết nói sao, mặt có chút đỏ bừng nhìn chồng ——

"Ăn cơm ——" Hàn Trung Trí ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức cầm đũa, Hạ Tuyết cũng có chút thấp thỏm nhìn Hàn Trung Trí, lấy lòng nói: "Cha —— Người cũng ăn cơm, ngày mai con và Hi Văn sáng sớm theo người đi tản bộ ——pha trà cho người ——"

"Ừ ——" Hàn Trung Trí cầm đũa, nhàn nhạt đáp lời: "Ngày đó kỹ thuật pha trà cũng không tệ lắm ——"

"Cám ơn cha —— Con nhất định sẽ cố gắng làm vợ của con trai cha, cố gắng học pha trà ——" Hạ Tuyết lại thật lòng nói.

Hàn Trung Trí đang ăn cơm, khẽ mỉm cười.

Hạ Tuyết khéo léo cầm chén, cầm đũa, hai mắt lướt trên một chút nụ cười linh động, Hàn Văn Kiệt nhìn thấy, cũng im lặng mỉm cười, im lặng ăn cơm.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 550: Vợ Chồng

Hạ Tuyết đứng trong phòng của Hàn Văn Hạo, nhìn mặt tường màu trắng sữa, treo mấy bức tranh cổ, cái ghế gỗ lê, đặt cái nệm đỏ thẫm thêu chữ thập, tấm bình phong thuê Quý phi say rượu, nhìn rất mất hồn, sau đó cô nhìn thấy người giúp việc tới tới lui lui, đứng sau tấm bình phong, thay ga giường màu tím đậm, còn đặt lên áo ngủ tơ tằm đắt tiền, và đôi dép bằng vải xinh đẹp, sau đó, Lý thẩm còn là theo lời căn dặn của Trang Minh Nguyệt, đưa lên canh an thần ——

Hạ Tuyết nghe Lý thẩm nói, nếu bác sĩ kiểm tra thân thể của Hi Văn tiểu thư không có gì đáng ngại, thì chút nữa sẽ trở về, cô vội vàng gật đầu, nhìn Lý thẩm nói: "Vất vả rồi ——"

"Không vất vả —— Mợ rửa mặt —— Chúng tôi đi ra ngoài trước ——" Lý thẩm lập tức dẫn người giúp việc đi ra ngoài, Hạ Tuyết kính trọng, gật đầu với Lý thẩm, khẽ cắn môi dưới, con người đảo một vòng, lúc này mới nhìn xung quanh gian phòng xa hoa của Hàn Văn Hạo, hừ một tiếng, ôm vai nói: "Em cũng không tin, anh vĩnh viễn không trở lại —— Anh có bản lĩnh, vĩnh viễn đừng trở về cái nhà này! !"

"Chặc, chặc, chặc!" Hi Văn chống tay, mặc một cái váy nhỏ màu hồng, buộc tóc đuôi ngựa, trên mặt còn dán băng keo, chặc, chặc, chặc lắc đầu, vẻ mặt khinh bỉ nhìn mẹ nói: "Mẹ cũng quá không biết xấu hổ! Cha con còn không có nói muốn mẹ! ! Mẹ tự mình chạy tới nơi này! ! Nếu đến lúc đó, cha của con cưới vợ khác về nhà thì sao?"

"Hắn dám! !" Hạ Tuyết nhìn con gái: "Hắn dám cưới cô gái khác, mẹ thiện hân! ! Hừ! ! Con đó, phải lấy lòng ông bà nội cho tốt, để cho mẹ của

con ở lại nơi này thuận lợi, sau đó, chờ cha của con trở về, mẹ biết phải làm sao! Tốt nhất là một buổi tối, hẩn về nhà thấy đèn sáng, nhìn thấy chúng ta, lập tức bị cảm động muốn nói không nên lời, ha ha ha ha ——"

Người này không biết xấu hổ , ngẩng đầu lên cười to! !

"Ngay cả mặt mã mở cửa của người ta, mẹ cũng không biết, ý tứ khá tốt, nhưng biết phải làm sao không?" Hi Văn vẫn ôm vai, ngồi trên ghế của cha, thật ra cũng có chút hả hê ngẩng đầu lên, cười lên nói: "Phòng của cha thật đẹp! Con thích phòng của cha! Được rồi! ! Con vì hạnh phúc của hai người, tạm thời hy sinh hạnh phúc của bản thân, ở lại đây, cùng mẹ tác chiến! !"

Hạ Tuyết lập tức ngồi bên cạnh con gái, vươn tay ôm chặt bả vai con gái, đặc ý nói: "Hai chúng ta cùng nhau cố gắng! ! Mẹ cũng sẽ cố gắng! ! Vì một nhà ba người chúng ta, xông lên! Đến lúc đó mẹ nhất định sẽ sinh cho con thật nhiều em trai, em gái! Tất cả IQ đều 180! !"

Hi Văn cũng hé miệng, cầm quả dấm nhỏ nói: "Con nhất định sẽ hóa thân thành siêu nhân đánh thắng quái thú! !"

Hai mẹ con vừa nói xong, liền nhìn nhau một cái, bắt đầu cười ngây ngô!

Tối nay nhà họ Hàn hơi náo nhiệt, mặc dù Hàn Văn Hạo không có mặt, nhưng phòng của hẩn đều là tiếng cười, đầu tiên là Hàn Văn Vũ kéo Văn Kiệt cùng Mộng Hàm đánh bài với Hạ Tuyết, sau đó lại chơi phi tiêu, khắp nơi truyền đến tiếng cười lớn ha ha ha, mọi người nghe được, tâm tình cũng không khỏi tốt hơn, ngay cả người giúp việc nấu chè đưa lên, mặt cũng nở nụ cười —— Trang Minh Nguyệt đứng ở trước cửa phòng của các con, cảm giác mừng rỡ, cười nhỏ, nhưng nghĩ đến tối nay phải rời khỏi, sắc mặt không nhin được tối sầm lại, ngẩng đầu lên cũng đã thấy Hàn Trung Trí vừa nói xong điện thoại với một đồng sự, lên lầu, ông ta cũng dừng bước lại nhìn bà.

Trang Minh Nguyệt chớp mắt, vội vàng cúi đầu, không dám lên tiếng.

Hàn Trung Trí nhìn thái độ của bà mấy chục năm vẫn như vậy, rớt cuộc chậm rãi nói: "Nếu quả thật muốn cứng rắn, giống như Lam Anh, thì đi đi. Nếu muốn yếu đuối, thì yếu đuối đi!"

Trong lòng của Trang Minh Nguyệt run lên, có chút đau.

Hàn Trung Trí lại nhìn bà, tiếp tục lên tiếng —— "Hạ Tuyết còn thông minh hơn bà một chút, vẫn dũng cảm hơn bà một chút, cô ấy còn biết tranh thủ! Nhưng còn bà, cho tới bây giờ cũng không có tranh thủ với tôi, mấy chục năm vợ chồng, nhìn tôi, luôn cúi đầu, tôi cũng quen nhìn không thấy bà ——"

Trong lòng của Trang Minh Nguyệt đau xót.

Hàn Trung Trí bất đắc dĩ nhìn bà, nói: "Tải qua mười mấy vợ chồng! Bà không chỉ là mẹ của những đứa bé. Qua nhiều năm như vậy, bà làm Hàn phu nhân, hoàn toàn xứng đáng ——"

Trang Minh Nguyệt lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn chồng, nước mắt lã xuống.

Hàn Trung Trí bất đắc dĩ thở dài, mới nói: "Tôi cũng già rồi, mọi chuyện đã qua, thật ra đã sớm quên mất, cho dù tôi có lỗi với Văn Giai, tôi cũng không có hơi sức đi chuộc lỗi, bên cạnh còn có một người vợ, dù sao đi nữa, cũng phải theo bà qua hết đời này, rồi đền tội với Văn Giai —— Ít ra —— Hiện tại chúng ta là vợ chồng —— Đã nhiều năm như vậy, mặc dù thỉnh thoảng nói bà khó nghe một chút, nhưng tôi có khi nào cư xử bạc bẽo với bà chưa?"

Trang Minh Nguyệt vẫn rơi lệ nhìn chồng, đột nhiên nhớ lại, chồng đã vì mình, mới có lỗi với Văn Giai ——

"Về phòng đi —— Đều đã lớn tuổi rồi, còn về nhà mẹ đẻ? Về phòng đi ——" Hàn Trung Trí bước đi trước, Trang Minh Nguyệt cũng rưng rưng

mỉm cười đi theo vào.

Tĩnh Đồng bị lạnh căm căm, mặc áo len cao cổ màu đen, quần ống đứng màu xanh dương, thân thể phát run, ôm vai, chạy bước nhỏ ra công ty, vừa chạy, hàm răng đánh lách cách, vừa nói: "Lạnh chết tôi rồi —— Lạnh muốn chết, nghe nói tối nay có luồng khí lạnh, sao nói tới thì tới vậy ?"

Cô vừa xông hướng trạm xe bus, trong miệng vừa la hét, lại đột nhiên nghe được có người đang kêu mình, cô ừ một tiếng, quay đầu, rõ ràng nhìn thấy Trác Bách Quân mặc tây trang đơn giản, tựa vào bên cạnh xe của mình, cúi đầu đang dùng chân vạch hình gì trên đất ——

"Tổng giám! ! ?" Tĩnh Đồng kinh ngạc chạy đến trước mặt Trác Bách Quân, nhìn hắn chỉ ăn mặc quần áo mỏng và tây trang đơn giản, gương mặt suy sụp, cô ngạc nhiên hỏi: "Anh làm sao vậy ? Tổng giám?"

Trác Bách Quân lập tức ngẩng đầu lên nhìn Tĩnh Đồng, đột nhiên ôm cô vào trong ngực, hai tay siết chặt trên eo cô, cúi đầu ngửi mùi thơm trên cổ cô, nghẹn ngào nói: "Đột nhiên rất nhớ cô ——"

Hai mắt Tĩnh Đồng trừng lớn, núm trong ngực Trác Bách Quân, trái tim phanh nháy, nhưng bị hù dọa muốn giãy giụa thoát ra trong ngực hắn, đỏ mặt hỏi: "Tổng giám, anh làm sao vậy?"

"Đêm nay tôi —— rất nhớ mẹ tôi, trên người của cô có mùi của bà ——" Hai mắt Trác Bách Quân đỏ lên, lại ôm chặt Tĩnh Đồng, van xin nói: "Tối nay —— ở bên tôi ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 551: Quan Hệ Tình Lữ

Chiếc xe thể thao lao về phía trước! ! Xẹt qua gió lạnh, dường như muốn xông vào không trung!

Tĩnh Đồng có chút lo lắng, quay đầu nhìn gương mặt lạnh lùng của Trác Bách Quân, nắm chặt tay lái, cho xe lao đi, cô lo lắng hỏi: "Tổng giám? Anh làm sao vậy ? Không sao chứ? Đừng làm tôi sợ a —"

Trác Bách Quân không lên tiếng, vẫn nắm chặt tay lái, cho xe dọc theo đường cái chạy tới cây ngô đồng, cuối cùng dừng lại ở một thôn nhỏ thuộc vùng ngoại ô, mà hôm nay dường như là lễ Phật đản, đang dựng lên một sân khấu, phía trên có một nữ diễn viên đang hát nữ vương hoa, hẳn dừng xe ở bên ngoài thôn, sau đó kéo Tĩnh Đồng ngây ngốc, hướng trên sân khấu đi tới, các thôn dân đang ở đó vừa cắn hạt dưa, vừa hưng phấn xem diễn kịch! !

Trác Bách Quân kéo Tĩnh Đồng đi vào bên dưới sân khấu kịch, chen vào trong đám người, tùy tiện tìm hai chiếc ghế ngồi xuống, sau đó nhìn màu sắc tươi đẹp, ánh đèn lóe sáng trên sân khấu, nghe nữ diễn viên nhẹ phe phẩy tay áo hát: "Hoa rơi đầy trời che ánh trăng, mượn một ly tiến lên phượng đài, nữ vương hoa mang lệ dâng hương, nguyện mất mạng trở về đền ơn cha mẹ —"

"Cô nói — Nữ vương này có tính hiếu là thuận hay không?" Trác Bách Quân đột nhiên sâu kín nhìn nữ diễn viên, hỏi.

"À?" Tĩnh Đồng sửng sốt nhìn Trác Bách Quân, từ lúc chen vào sân khấu, cô còn chưa tỉnh hồn lại, nghe hẳn hỏi như vậy, cô mới phục hồi tinh

thần, cũng xem diễn hát kịch một chút, ngây ngốc trả lời: "Không biết —"

"Không biết?" Trác Bách Quân quay đầu lại, nhìn Tĩnh Đồng, đột nhiên cười một tiếng, đưa bàn tay, đề đầu của cô hỏi: "Cô không biết? Không phải cô rất hiểu thuận sao? Cô nhất định là một đứa bé không hiểu thuận!"

Tĩnh Đồng lâu bầu, nhìn Trác Bách Quân có chút ngây ngốc nói: "Có thể anh không biết cuộc sống của gia đình chúng tôi. Cha mẹ tôi luôn nói với chúng tôi, chỉ cần chúng tôi hạnh phúc là tốt rồi. Chuyện của bọn họ, cũng đừng động tới. Tôi còn đang suy nghĩ, nếu con cái nghĩ như vậy có hiểu thuận hay không? Nhưng sau đó hiểu rõ tấm lòng của cha mẹ hơn, cha mẹ ban cho tôi cuộc sống, là bởi vì tôn trọng mạng sống! Không thể dùng sự sống và cái chết để diễn tả hiểu thuận a, cho nên không đồng ý. Nhưng nữ vương làm như vậy, rất cảm động, cho nên tôi cũng không biết nên nói thế nào. Nhưng mà tôi có chút tin, nhất định là chính xác!"

Trác Bách Quân quay đầu, nhìn cô.

Tĩnh Đồng đội mũ rộng vành màu đen, hé miệng ươm ươm gật đầu, nói: "Cuộc sống cá nhân của anh! Nhất định phải tự bảo vệ tốt hạnh phúc của mình, mới xứng đáng với cuộc sống mà cha mẹ đã ban cho anh!"

Hai mắt Trác Bách Quân, ở trong đêm tối gió rét, giống như vì sao thần bí, trong ánh mắt nhìn cô có chút hoang mang.

Tĩnh Đồng quay đầu nhìn Tổng giám, có chút không hiểu, đẩy mắt kính đen của mình một cái, nói: "Tổng giám, hôm nay cảm xúc của anh không tốt, tại sao muốn tới nơi này?"

"Tôi thường tới nơi này!" Trong miệng Trác Bách Quân cắn một điều thuốc, ngậm trong miệng, bật lửa hít một hơi, phun ra, giống như có chút nhàm chán nói: "Ở đây thường diễn kịch, trước kia mẹ tôi cũng ở nơi này, nhận một người già làm cha nuôi! Tôi nghe mẹ nói, khi bà còn bé, thường

đến cửa thôn nghe người ta hát kịch, nghe rất thú vị! Sau khi tôi về nước, thường xuyên tới đây, ngồi ở chỗ này, trò chuyện với mẹ của tôi —"

Hốc mắt Tĩnh Đồng đỏ lên, nhìn hẩn.

"Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi —" Trác Bách Quân đột nhiên mở miệng.

Tĩnh Đồng trừng to mắt nhìn hẩn nói: "Vậy sao anh vẫn còn ở đây? Tại sao không bái tế?"

"Tất cả mọi thứ đều là hư vô, người đã mất, làm những thứ đó, có ích gì? Bà có biết người sống chúng ta, làm mọi thứ cho bà sao? Nếu biết, tôi sẽ hủy diệt tất cả cho bà vui vẻ" Trác Bách Quân có chút mất mát, nói.

Tĩnh Đồng đẩy mắt kính đen một cái, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt to ngơ ngẩn nhìn chăm chăm, nói: "Tôi cảm thấy người sống, bái tế người đã mất, là vì bọn họ quá nhớ thương mà thôi — Thông qua phương thức như vậy, tự nói với mình, bọn họ vẫn chưa mất, nhưng sự thật đã mất rồi, tiếp tục hạnh phúc của mình là tốt rồi."

"Tĩnh Đồng —" Trác Bách Quân nhìn trên sân khấu, nữ diễn viên vẫn u oán hát kịch, đột nhiên hỏi: "Nếu — Có người đối xử với mẹ cô không tốt, thậm chí hại chết mẹ cô, cô còn có thể làm như không thấy, vẫn tiếp tục hạnh phúc của mình sao? Chẳng lẽ cô không nghĩ đến muốn trả thù sao? Không nghĩ đến muốn giết người, tới để cho bà ở trên thiên đường được hạnh phúc?"

Tĩnh Đồng suy nghĩ, nói: "Tôi không hiểu, tôi chỉ biết làm như vậy, ngoại trừ tổn thương mình và người mẹ đã chết, thật ra không có ý nghĩa — Nếu bà không chết, thì tốt biết bao nhiêu —"

Trác Bách Quân cắn chặt răng, ngửa đầu lên nhìn người đứng hát trên sân khấu trước mặt, hai mắt có chút ươn ướt, hẩn nói ngay: "Nếu không

phải vì những người đó, mẹ tôi sẽ không chết, tôi trả thù cho bà thì có lỗi gì? Chẳng lẽ để cho những người làm chuyện sai lầm kia, sống ung dung tự tại sao? Điều này quá không công bằng?"

"Vậy anh phải gặp mặt chất vấn và lên tiếng phê phán! Nhất định phải làm cho hẳn biết!" Tỉnh Đồng ngây ngô, nói.

Trác Bách Quân đột nhiên cười khẽ, vươn tay, đè thấp đầu của cô, nói: "Cô gái ngốc, tôi muốn trả thù, tôi sẽ âm thầm trả thù!"

"Vậy không phải rất không công bằng sao? Bọn họ cái gì cũng không biết — Bọn họ ngay cả mình làm sai việc gì, cũng không biết!" Tỉnh Đồng có chút đáng tiếc, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

Trác Bách Quân quay đầu, mỉm cười nhìn cô, trong hai tròng mắt tỏa ra một chút dịu dàng và mập mờ.

Tỉnh Đồng len lén nắm một ít hạt dưa của người khác, đưa lên miệng, cắn một cái, cú đầu xuống, trong lòng vui vẻ đưa tới trước mặt của Trác Bách Quân: "Tổng giám, anh ăn đi!"

Cô vừa mới đưa hạt dưa tới bên môi Trác Bách Quân, tiếp xúc ánh mắt mập mờ và dịu dàng như nước, trái tim của cô đập phanh phanh, lập tức rút tay về, đưa tay vào trong miệng của mình —

Ánh mắt mập mờ của Trác Bách Quân chớp một cái, từ từ nghiêng người qua, mặt dính sát vào cổ của Tỉnh Đồng, lại muốn ngửi mùi hoa anh đào rất dễ chịu —

"Tổng giám, anh đừng như vậy — Đến lúc đó, chị Ngọc Lộ lại muốn đuổi tôi — " Mặt của cô đỏ lên, hơi tránh người qua một chút, lo sợ nói.

Trác Bách Quân nhướn mày, nhìn Tỉnh Đồng nói: "Các cô sợ cô ấy sao?"

"Lần trước có một đồng nghiệp, bị anh — trêu chọc — chị Ngọc Lộ có chút mất hứng — Các người là quan hệ tình lữ mà —" Tỉnh Đồng đẩy mắt kính đen một cái, nói: "Tôi cũng sợ gặp anh —"

"Ai nói chúng tôi là quan hệ tình lữ hả?" Sắc mặt của Trác Bách Quân lạnh lẽo, nhìn cô hỏi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 552: Kẹo Đường

Tĩnh Đồng nhìn Trác Bách Quân, “a” một tiếng, nói: "Chẳng lẽ không đúng? Hai người ngày ngày ra vào một đôi, ở văn phòng cũng bị tôi gặp rất nhiều lần đấy. Nữ đồng nghiệp ở công ty chúng ta, ai cũng tránh xa anh, chỉ sợ đắc tội với chị Ngọc Lộ —"

Trác Bách Quân đột nhiên cười khế, nhìn cô: "Cô cũng cho là như vậy sao? Cho rằng tôi và Trần Ngọc Lộ một đôi?"

Tĩnh Đồng không dám nói với hắn, bối rối đẩy mắt kính của mình.

Trác Bách Quân không để ý tới cô, chỉ đứng lên, giống như có chút nhàm chán nói: "Đi thôi! Nói chuyện với cô, thật tốn công!"

"A — tốn công a —" Tĩnh Đồng có chút ủy khuất, đẩy mắt kính, lốc cốc đi theo sát phía sau Trác Bách Quân, vừa đi vừa lo lắng nói: "Tổng giám, có phải anh tức giận không? Anh đừng tức giận, tôi không phải cố ý —"

"Cô nói chuyện thật kỳ quái!" Trác Bách Quân mở cửa xe, ngồi vào, nói: "Rõ ràng là nói bậy, sau đó còn nói tôi không phải cố ý, rõ ràng chính là cố ý nói. Nhưng tôi không ngại, tôi không sống chung với Trần Ngọc Lộ, hai người chỉ vui đùa một chút thôi —"

Tĩnh Đồng ngênh gió lạnh, đứng ở bên ngoài cửa xe, lỗ mũi bị lạnh đỏ bừng nhìn hắn.

"Lên xe đi! Còn đứng ì làm gì?" Trác Bách Quân kêu cô.

"A, ồ!" Tỉnh Đồng nói xong, lập tức chạy đến ghế lái phụ, ngồi xuống, đóng cửa xe, quay đầu hỏi: "Tổng giám! Chúng ta muốn đi đâu?"

Trác Bách Quân phát động xe chạy nhanh phía trước, nói: "Đưa cô về nhà! ! Nếu không, đến lúc đó, bạn trai của cô nghi ngờ cô làm sao? Tôi không muốn cô nửa chân bước vào hôn lễ, cũng bị người ta đá ra !"

Tỉnh Đồng nghe vậy, đột nhiên vui vẻ cười nhỏ, nắm chặt dây nịt an toàn, ngọt ngào nói: "Cám ơn Tổng giám!"

Trác Bách Quân mỉm cười, không có để ý cô, chỉ nắm chặt tay lái, cho xe vòng qua thôn trang, chạy ra bên ngoài, vừa ra thôn, cũng đã đi ngang qua một đường phố náo nhiệt, khắp nơi đầy hàng quán ăn vặt, vì thời tiết dần dần rét lạnh, người ta cũng xúm một chỗ ăn vặt, mùi vị cay cay, cuộn cuộn tươi tươi, còn có rất nhiều kẹo đường, màu sắc trắng, xanh, vàng, tất cả đều cắm trước cửa quán kẹo, Tỉnh Đồng vừa ghé đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, vừa căn môi dưới, nét mặt lộ ra thêm muốn —

"Thế nào? Thích ăn à?" Trác Bách Quân vừa lái xe, vừa quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

"Tôi — Thích ăn kẹo đường, trước kia cùng bạn trai yêu đương, mỗi buổi tối sau khi làm thêm giờ, chúng tôi vừa đi dạo chợ đêm, vừa ăn kẹo đường, rất lãng mạn —" Tỉnh Đồng nhớ tới chuyện cũ, mặt đỏ lên, người có chút xấu hổ —

Trác Bách Quân nghe vậy, trầm mặc cười nhỏ, dừng xe lại, cho xe tập vào lề đường, nói: "Đi đi!"

"À?" Tỉnh Đồng không hiểu nhìn Trác Bách Quân, ngạc nhiên hỏi: "Cái gì?"

Trác Bách Quân bất đắc dĩ, quay đầu, nhìn cô gái ngốc này, nói: "Đi ra ngoài mua kẹo đường! ! Mua xong, nhanh trở lại!"

"Tốt! ! Cảm ơn Tổng giám! !" Tĩnh Đồng vui vẻ nhảy xuống xe, sau đó chạy chậm tới trước một tiệm trà sữa, đứng dưới ánh đèn màu hồng, chỉ vào một đoàn bông gòn màu trắng, nói muốn cái này —

Trác Bách Quân cầm tay lái, quay đầu nhìn về phía Tĩnh Đồng mặc áo len cao cổ màu trắng, quần ống đứng màu vàng nhạt, bên ngoài khoác áo khoác bông vải màu trắng, đội mũ rộng vành, trong sáng, đáng yêu, chỉ vào một cây kẹo đường, vẻ mặt lộ ra kích động vui vẻ, hai mắt sáng lấp lánh, thở ra luồng khí trắng, mông lung, lãng mạn, hần nhàn nhạt nhìn hai tròng mắt sáng lấp lánh của cô, còn có cái mũi nhỏ đỏ bừng, đôi môi hình cung thật đẹp, không khỏi dịu dàng mỉm cười —

Tĩnh Đồng vừa cầm lấy kẹo đường do nhân viên phục vụ đưa, vừa vui vẻ đi về phía Trác Bách Quân, nhưng vì trong nháy mắt, xoay người, bị một đôi tình lữ va vào một phát, cô “a” một tiếng, lui về phía sau mấy bước, Trác Bách Quân rất sốt ruột nhìn cô — Tĩnh Đồng có chút ủy khuất đẩy mắt kính một cái, lâu lâu nhìn đôi tình lữ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cầm kẹo đường đi về phía bên này, nhưng sắc mặt cứng ngắc, đứng ở bên đường phố, sững sờ xoay người lại, theo hướng đôi tình lữ, kích động nhìn phía xa xa, trong nháy mắt cả người ngây ngẩn!

Trác Bách Quân vẫn nhìn Tĩnh Đồng, nhưng vì thần thái cô đột nhiên thất thường, cũng quay đầu, xuyên qua cửa sổ xe, nhìn một người đàn ông, cao 1m80, mặc áo len cao cổ màu trắng, quần tây màu đen, bên ngoài khoác áo khoác màu đen, ôm chặt một cô gái xinh đẹp mặc áo khoác màu đỏ thắm, vừa đi về phía trước, vừa vừa nói vừa cười — Hần nhú mào, dường như cảm thấy người đàn ông này rất quen mặt, nhìn khuôn mặt có chút đẹp trai, còn có một lúm đồng tiền cực lớn bên má trái, mới nhớ thì ra hẳn là bạn trai của Tĩnh Đồng —

Trác Bách Quân lo lắng nhìn Tĩnh Đồng, phát hiện cô gái ngốc này cầm kẹo đường, núp sau cột đá, bị sợ đến nước mắt lã xuống, nghẹn ngào nước nở — Tim của hắn đau nhói, liền nhanh chóng đi xuống xe, nóng nảy tức

giận muốn xông về người đàn ông kia, không ngờ Tĩnh Đồng từ phía sau lưng, kéo mạnh cánh tay của hắn, khóc nói: "Đừng qua đây! ! Hắn nhất định có lý do, đừng qua đây — Chúng tôi sẽ phải kết hôn — Có thể tối nay là một đêm cuối cùng của bọn họ —"

"Một đêm cuối cùng?" Trác Bách Quân tức giận chỉ vào người đàn ông kia nói: "Cô nhìn dáng vẻ của hắn, giống một đêm cuối cùng sao? Tại sao cô ngốc như vậy hả? Tìm một thứ không thuộc về mình để gạt tình cảm của cô! ! Có thể ngày mai hắn sẽ đem cô ném đi! ! Ngu ngốc! !"

Tĩnh Đồng đau lòng, ngồi xồm trên mặt đất, nhỏ giọng khóc thút thít —

Trác Bách Quân cắn chặt răng, nhìn chăm chăm cô gái ngốc này, co rúc trên đất, giống như con mèo như vậy, hắn không nhịn được, nói với cô: "Đứng lên! ! Tự mình đi trước mặt của hắn, hỏi cho rõ ràng! Hắn có muốn cưới hay kết thúc? Muốn kết thúc! ! Vậy thì kết thúc! ! Về sau đường ai nấy đi!"

Tĩnh Đồng lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Trác Bách Quân, có chút đáng thương hỏi: "Nếu hắn không chịu kết hôn với tôi, vậy tôi hỏi ra, không phải là mất hắn sao?"

Trác Bách Quân không thể tin được, nhìn người này, tức giận cầm điện thoại, uy hiếp ra lệnh: "Cô gọi hay không gọi ?"

Tĩnh Đồng khẽ cắn môi, nước mắt lăn xuống, nhưng vẫn phải gật gật đầu, nói — "Tôi —"

"Lên xe gọi! !" Trác Bách Quân nắm phía sau ót cô, kéo cả người cô đi về phía xe, ném cô lên, lại đem điện thoại di động ném cho cô nói: "Lập tức! ! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 553: Một Chút Chân Tướng

Bên trong buồng xe hoàn toàn yên tĩnh!

Trác Bách Quân mặt lạnh ngồi trên xe, biết Tĩnh Đồng đang bấm gọi điện thoại, hần trầm giọng nói: "Làm người thẳng thắn một chút! Nếu như lè mề, chỉ làm khổ mình thôi, không bằng chết đi cho xong !"

Tĩnh Đồng khẽ cắn môi dưới, nắm điện thoại, nghe Trác Bách Quân nói xong, rớt cuộc bấm mã số, cả người run run cầm điện thoại di động nghe — Chuông điện thoại vang lên, sau đó đầu kia truyền đến tiếng nói rất mau mắn gọi to: "Ừm, vợ hả ——"

Trác Bách Quân chế nhạo quay đầu, hai mắt lại không khỏi nổi giận!

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, đẩy mắt kính lồi bầu hỏi: "Bây giờ anh ở đâu?"

"Anh và người bạn đi chơi tối, anh còn mua kẹo đường cho em, tối nay đưa qua cho em! Bé ngốc!" Người bạn trai vừa nói, vừa dịu dàng gọi.

Trong nháy mắt, Tĩnh Đồng thất vọng, ngẩng mặt lên, cho rằng vừa rồi mình nhìn thấy đều là giả, người bạn trai này rất yêu mình, cô lập tức chùn bước, vừa nghĩ tha thứ cho hắn, lại nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Trác Bách Quân, mặt của cô đỏ lên, nhưng vẫn có chút đau lòng hỏi: "Anh và người bạn kia là ai?"

"Một người bạn cũ! Làm gì? Hỏi nhiều như vậy! Em còn cho rằng anh cùng cô gái nhà giàu kia ở chung một chỗ à? Anh đã sớm cắt đứt rồi! Yên

tâm đi! ! Trong mắt của anh chỉ có em! Anh thề!" Người bạn trai trìu mến, nói.

Tĩnh Đồng mếu miệng, trong lòng đau đớn, đôi mắt to đong đầy nước mắt, nước mắt từng giọt lăn xuống.

"Vợ à, em làm sao vậy ? Có phải chuẩn bị kết hôn, có chút căng thẳng? Đừng sợ —— Có anh đây!" Người bạn trai lại dỗ dành, nói: "Chúng ta rất nhanh sẽ ở cùng một chỗ, anh muốn mỗi ngày làm thức ăn cho em ——"

Tĩnh Đồng đau lòng, kích động đến nói không ra lời, tắt điện thoại, oa một tiếng, khóc rống lên, gào to: "Tại sao hắn có thể đối xử với tôi như vậy? Tại sao hắn phải đối xử với tôi như vậy? Coi như không muốn sống chung với tôi, cũng không cần lừa gạt tôi như vậy! Tôi rất yêu, rất yêu hắn ——"

Trác Bách Quân mặt lạnh không lên tiếng, chỉ đạp chân ga, cho xe chạy về phía trước, vừa lái về phía trước, vừa nói: "Có gì phải khóc? Phát hiện ra thứ người như thế trước, đối với cô là chuyện tốt, nếu không, cô còn phải giày vò tới khi nào? Nhìn cô sống hèn mọn như vậy, thật cảm thấy cô rất vô dụng, tự mình không tôn trọng mình, còn có ai tôn trọng cô! ! Đáng đời! !"

"Anh không cần nói tôi như vậy nha, tôi đã rất đau lòng rồi, hôn lễ cái gì cũng chuẩn bị xong, thiệp mời cũng viết xong, bây giờ tôi nên làm sao đây?" Tĩnh Đồng khổ sở cúi đầu, lại bưng che mặt khóc.

Trác Bách Quân cười lạnh nói: "Cuộc sống sợ nhất —— Chính là cô bước sai một bước, thì vĩnh viễn cô rơi xuống —— Biết quay đầu lại, chứng tỏ rằng Thượng Đế tha thứ cho cô ——"

Tĩnh Đồng vẫn nức nở khóc, nước mắt từng giọt lăn xuống.

Trác Bách Quân không lên tiếng, nghe Tĩnh Đồng khóc, vẫn lái xe chạy về hướng nhà của cô, vừa lái, vừa cười khẽ, nói: "Cô và mẹ tôi rất giống

nhau ——"

Tĩnh Đồng lập tức quay đầu, nhìn Trác Bách Quân ghen ngào hỏi: "Mẹ anh? Bà ấy cũng giống tôi, thích khóc sao?"

Ánh mắt Trác Bách Quân lóe lên, chậm rãi nói: "Bà rất thích khóc, thật ra lúc bà khóc là lúc đẹp nhất, lúc nào cũng thích đứng dưới cây hoa anh đào lớn tiếng khóc, cũng chỉ có vào lúc đó, tôi mới hiểu mẹ tôi một chút, biết bà đau lòng ——"

Ngay lập tức, Tĩnh Đồng quên đi nỗi đau của mình, rơi lệ hỏi: "Có phải mẹ của anh những ngày sau này không tốt hay không? Cho nên —— Mới đau lòng như vậy? Cuối cùng tôi cảm thấy tuổi thơ của anh không hề vui vẻ ——"

"Tôi không có tuổi thơ! Thứ mà tôi nhìn thấy, cũng chỉ là mỗi ngày xem mẹ tôi xách từng thùng nước, cầm khăn lau, hèn mọn lau sàn nhà, trên mặt, trên cổ, trên lưng, tất cả đều là nước mắt, tôi không hiểu chuyện, lúc ở bên cạnh bà, làm lật thùng nước của bà, sau đó, ông chủ khách sạn xông hơi đi ra, đập trên lưng của bà, tôi hoảng sợ đứng trong góc, nhìn bà rất nhẫn nhịn ——" Trác Bách Quân cầm tay lái, mặt hướng về phía trước, cặp mắt đã ươn ướt.

Trong lòng của Tĩnh Đồng đau nhói, đồng tình nhìn hẩn nói: "Tại sao —— Bà ấy phải nhẫn nhịn như vậy?"

Trác Bách Quân đột nhiên cười một tiếng, trong mắt đọng đầy nước mắt, trào phúng nói: "Còn có thể tại sao? Vì tôi đó! Nếu bà ấy không nhẫn nhịn, chúng tôi sẽ đói chết! ! Bà cũng chỉ có thể mang tôi theo, tiếp tục nhẫn nhịn!"

Tĩnh Đồng đau lòng hỏi: "Cha của anh đâu? Sao tôi không nghe nói đến cha của anh!"

"Không có cha! !" Trác Bách Quân nhanh chóng nói: "Mẹ tôi nói, tôi từ trong nước trôi tới, cô tin không? Bà ấy muốn đem cha tôi, che giấu đến chết cũng không nói ra! Nhưng tôi biết, bà cứ nhớ nhung một người đàn ông! Mỗi đêm khuya yên tĩnh, bà lấy ra một tấm hình, nhìn tấm hình khóc rất đáng thương! Lúc tôi hiểu chuyện, mỗi buổi tối, tôi cũng nghe được tiếng khóc, rất thê lương, ai oán, tôi cứ như vậy, nghe tiếng khóc lớn lên, từ đó, trong thế giới của tôi, không có niềm vui, chỉ còn lại tiếng khóc!"

Tĩnh Đồng không lên tiếng, chỉ nhìn nửa khuôn mặt của hắn, ở dưới đèn đường, chợt lóe chợt lóe.

Trác Bách Quân lấy xe chuyển vào một cái hẻm nhỏ, nhìn con đường nhỏ phía trước khúc khuỷu quanh co, tim của hắn đột nhiên đau nhói, sâu kín nói: "Lúc tôi còn nhỏ, thường xuyên phải dọn nhà, luôn bị chủ cho thuê nhà đẩy ra, bọn họ không học được cách làm cho người ta lặng yên đi ra khỏi cửa, hành lý của tôi và mẹ, luôn bị vứt ra ngoài, ném dưới chân, hay ném ở một nơi thật xa —— mỗi sáng sớm, lúc chưa nhìn thấy ánh mặt trời, chúng tôi xách theo cái rương đi bộ trên con đường nhỏ quanh co của Nhật Bản, bất cứ lúc nào cũng ẩm ướt, mẹ nắm tay tôi, bước qua từng vũng nước, khi đó, tôi ngẩng đầu, nói với mẹ: mẹ, sau này con nhất định phải mua xe ngựa cho mẹ —— lúc ấy mẹ vừa khóc, vừa khẽ vuốt mặt của tôi, mỉm cười gật đầu ——"

Tĩnh Đồng nhìn hắn, nước mắt lã xuống.

Trác Bách Quân đột nhiên cười nhỏ, thẳng gấp xe dưới một gốc cây anh đào, nhìn công viên nhỏ phía trước, nước mắt lã xuống, giống như nghĩ tới một câu chuyện cười, quay đầu nhìn Tĩnh Đồng nói: "Mẹ tôi chết rồi! trong một buổi sáng ấy, hai chân bà, máu cuồn cuồn cho chảy đến chết! Tôi vĩnh viễn cũng không quên được khoảnh khắc đó, thậm chí, ánh mắt của bà bị thương không nhắm lại! bây giờ, cái gì tôi cũng có, nhưng tôi chỉ muốn mẹ của tôi ——"

Hắn đột nhiên cười rồi nức nở khóc, cúi đầu, trán gục trên tay lái, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt, nhớ nhung đau lòng rơi lệ kêu nhỏ: "Mẹ tôi chết rồi, buổi sáng ấy mẹ dắt tay của tôi, đi bộ trên con đường nhỏ quanh co, đã chết rồi —— Có lúc, chợt tỉnh giấc giữa đêm khuya yên tĩnh, nhìn cả không gian tối tăm, muốn gọi tiếng mẹ, nhưng trong lòng khổ sở không thốt nên lời, loại cảm giác này —— Cả đời đều không tìm được hạnh phúc, làm cho tôi thống hận! !"

Nước mắt Tĩnh Đồng lăn xuống, nhẹ nhàng vươn tay, khẽ kéo bả vai Trác Bách Quân, ôm hắn, nghẹn ngào nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, cuộc đời người đến rồi đi, mẹ của anh nhất định ở trên thiên đường sống rất hạnh phúc ——"

Tiếng nói lộ ra một chút chân thành, lộ ra một chút chân thật, lộ ra một chút chúc phúc, kéo dài vào trong lòng, giống như nhớ thương nhiều năm qua nhận được an ủi, giống như người mẹ đã chết đi, đã nhận được an ủi, thật sự đang ở Thiên đường —— Trác Bách Quân sâu kín ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tĩnh Đồng đầy tràn nước mắt, cuối cùng vươn tay, nhẹ nâng khuôn mặt của cô, nhìn kỹ vào hai tròng mắt dịu dàng của cô đang rưng rưng, đột nhiên rất tưởng niệm, cúi đầu, hôn lên bờ môi cô ——

Tĩnh Đồng lập tức bị dọa sợ, nhưng không biết tại sao, không có phản kháng, để mặc cho nước mắt rơi xuống.

Trác Bách Quân vừa khẽ vuốt ve cổ của cô, vừa mút đôi môi đỏ mọng, đầy đặn của cô, có mùi hoa anh đào, trong thoáng chốc làm cho người ta mê loạn và say đắm, tay của hắn dần dần đi xuống, nhẹ nhàng nhấn Tĩnh Đồng vào ghế ngồi, hai người cứ như vậy ôm nhau, giống như biến mất ở bên trong buồng xe, triền miên hôn —— hôn thật thắm thiết ——

Trên thế giới này, giống như con đường nhỏ, 9 khúc 13 cong, làm sao bạn biết, bạn phải cong chỗ nào? Ai biết trái tim sẽ đi đến đó, hay đi về

phía nào ——

Trác Bách Quân và Tĩnh Đồng vẫn thâm tình ôm nhau, triền miên hôn, thậm chí nụ hôn ngọt ngào này, thấm vào thân thể, khiến cho hai người cũng say, nhưng không có phát hiện, ở trong bóng tối, có hai bóng dáng, dần dần từ một góc tường xuất hiện —— Nhậm Phong và Hứa Mặc, lạnh lùng nhìn chăm chăm chiếc xe kia và bóng người cử động, ánh mắt hai người chợt lóe, liền rời đi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 554: Gọi Tên Tôi (1)

Ngôi nhà nhỏ, ánh đèn neon hắt ra ngoài cửa sổ, lúc hồng lúc xanh, vừa vặn chiếu vào vị trí nằm trên giường.

Trác Bách Quân nhẹ đỡ Tĩnh Đồng nằm trên giường nệm thoảng mùi hương anh đào, đè nhẹ ở trên người cô, cúi đầu nhìn hai tròng mắt của cô mê ly, có chút xấu hổ, hân dụi dàng cười khẽ.

"Tổng giám ——" Tĩnh Đồng có chút sợ, nhẹ giọng gọi hân.

"Đừng gọi Tổng giám, gọi tên tôi ——" Trác Bách Quân vén nhẹ sợi tóc trên trán cô, nhẹ giọng ra lệnh.

Mặt của cô đỏ lên, chút xấu hổ kêu nhỏ: "Bách Quân ——"

Tiếng gọi nhẹ nhàng, giống như người mẹ, tràn đầy tình yêu và dịu dàng —— Trác Bách Quân đột nhiên mặt mày cười một tiếng, nhìn hai mắt cô mê ly, cúi đầu, hôn lên môi cô, trong lòng của Tĩnh Đồng ngọt ngào, hai mắt rưng rưng, đón nhận nụ hôn của hân, chậm rãi mở đôi môi đỏ của mình, cùng đầu lưỡi ấm áp của hân nhẹ nhàng quấn lấy, hai tay khẽ run cổ của hân.

Cho tới bây giờ, Trác Bách Quân cũng chưa từng đối xử như vậy với một cô gái, mút vào đầu lưỡi nhỏ, cọ sát môi mềm, vê ra vô hạn tình cảm, hân không tự chủ được, đưa hai tay, xông vào trong chăn, ôm khẽ eo nhỏ của cô, nắm eo thon của cô, dán chặt vào thân thể cô, cảm nhận bộ ngực đầy đặn, hồi hộp, thở hỗn hển, hân cười khẽ một tiếng, khẽ mút lấy làn môi của cô, vừa hôn, vừa xúc động

nói: "Đừng sợ ——"

Thân thể Tĩnh Đồng giống như dần dần luân hãm, đón nhận nụ hôn thật dịu dàng của hắn, cùng hắn quấn lấy nhau.

Trác Bách Quân vừa hôn môi của cô, tay vừa đưa vào trong áo len của cô, xoa nắn bộ ngực sữa của cô, thậm chí nắm điểm nhỏ màu hồng ——

"Ừm ——" Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, hơi thở dốc, lại bị tay hắn kéo một góc áo len, thuận lợi đem áo len cởi ra, lộ ra áo lót nhỏ, mặt của cô đỏ lên, Trác Bách Quân lại cười khê, cúi đầu, hôn nhẹ cổ của cô, liếm dọc theo ngực của cô, bàn tay đưa tới ngang lưng, cởi áo lót màu trắng của cô, khê cắn điểm nhỏ màu hồng, thậm chí thật dịu dàng mút lấy.

Tĩnh Đồng nhắm mắt lại, thở phì phò, cảm nhận mạnh máu trong thân thể chuyển động, cánh tay trắng bóng có chút rét lạnh, ôm chặt cổ của hắn, Trác Bách Quân thuận thể hôn nhẹ cánh tay của cô, rồi đến bả vai, thậm chí nhẹ nhàng khê cắn, Tĩnh Đồng kêu nhỏ —— "Đau ——"

Hắn lại im lặng, cười nhỏ, khê hôn cổ, xúc động và dựa dẫm, nói: "Tôi thật sự rất thích mùi thơm trên người em ——"

"Có phải —— vì em giống như mẹ của anh, cho nên anh mới ——" Tĩnh Đồng bị tổn thương trong lòng, nhìn Trác Bách Quân, ngược lại cũng ngớ ngẩn thổ lộ tình cảm của mình, nhưng hỏi xong, mặt đỏ lên.

Trác Bách Quân cúi đầu, nhìn cô cười một tiếng, sau đó cởi bỏ âu phục, từng chút cởi cúc áo trên ngực, mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, xoay mặt đi, khê cắn môi dưới, không dám nhìn —— Hắn mập mờ nhìn cô, ánh mắt tà mị dần dần thu lại, dịu dàng cười khê, cởi áo sơ mi, lộ ra lồng ngực màu đồng rắn chắc, thừa dịp cô xoay mặt qua bên, lại mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, kéo chần, phủ lên hai người, ở bên tai của cô nhẹ giọng xúc động, nói: "Đứa ngốc, tôi thích em, thì là thích em —— không liên quan đến mẹ tôi ——"

Tĩnh Đồng đột nhiên cười nhỏ, mặt tựa vào lồng ngực hẵn, có chút xấu hổ đem hai tay đặt ở bên hông hẵn, phát hiện bắp thịt rất rắn chắc, trái tim của cô nhảy lên, Trác Bách Quân cúi đầu, hôn lên mặt của cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt trên ngực của mình, ở bên tai của cô nhỏ giọng nói: "Sợ sao? Đừng nói với tôi, là lần đầu tiên của em ——"

Tĩnh Đồng không dám lên tiếng, cảm thấy nói thật có chút mất thể diện, liền vội vàng nói: "Em —— Em ——"

Trác Bách Quân đột nhiên cười khẽ, nhẹ tay vuốt cái bụng trơn nhẵn của cô, rồi đến bên hông trên quần jeans, quen thuộc buông lỏng cúc quần trên eo cô, rồi từ từ kéo quần xuống, khẽ vuốt ve cặp đùi đẹp thon dài của cô, mặt của Tĩnh Đồng lại đỏ lên, nuốt một ngụm nước bọt, không nhịn được ngẩng đầu nhìn hẵn một cái —— Trác Bách Quân cũng mập mờ nhìn cô, lại bá đạo đè trên người của cô, vừa hôn cô, vừa tách quần dài của cô, sau đó nhanh chóng cởi quần áo của mình, hai người gần như trần truồng ôm nhau, vừa ôm hôn, vừa chuyển động thân thể, khiến hơi thở hai người quấn lấy nhau, cuối cùng Trác Bách Quân đột nhiên kéo rơi áo lót của Tĩnh Đồng, mạnh mẽ tiến vào, nhưng giữa hai chân bị chặn, hẵn lập tức hơi đầu, nhìn Tĩnh Đồng, trong hai tròng mắt lộ ra một chút vui mừng!

Tĩnh Đồng cắn chặt môi, có chút mất mặt nhẹ nắm chặt, quay đầu đi.

"Lần đầu tiên ——" Trác Bách Quân vừa nói xong, đè mạnh xuống người Tĩnh Đồng —— sau đó tiến vào! !

"A ——" Tĩnh Đồng đột nhiên đau đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, nắm chặt chặt, rên nhỏ, ngay sau nước mắt đó lăn xuống!

Trác Bách Quân quá mê luyện khít khao của cô, lại đè mạnh hơn một cái, rốt cuộc trượt vào chỗ ướt át của cô, ngay sau đó, thân thể truyền đến từng trận kích thích, dường như lần đầu tiên, hẵn cảm nhận được sự kết hợp đẹp đẽ và hạnh phúc, hẵn lại đè mạnh xuống ——

"A —— đau quá ——" Tĩnh Đồng thở dốc, cổ họng khát khô, xin tha nói: "Không muốn —— Đau quá ——"

Hai tay Trác Bách Quân lại chống hai bên thân thể của cô, mạnh mẽ đè xuống, chiếc giường lay động kêu ken két, ngay sau đó bật trở lại, hấn cố sức đè xuống, hưởng thụ khít khao của cô, làm cho mình thật sâu mê luyến thân thể của cô, hấn hít mạnh một hơi, đột nhiên cúi người xuống, triền miên hôn cô, vắn đánh thẳng vào thân thể của cô, Tĩnh Đồng thở dốc, hai chân không nhịn được nhẹ mở ra, vừa cùng hấn cuồng nhiệt hôn, vừa hưởng thụ đau đớn bên dưới dần dần đưa tới khoái cảm, nước mắt lại từng giọt lăn xuống.

Một đêm này, triền miên mang theo đau đớn, trên người của cô, khắp nơi là vết hôn của Trác Bách Quân, người đàn ông này, yêu thương hôn khắp người của mình, thậm chí, khi tiến vào thì cũng dịu dàng như vậy, chỉ sợ làm đau cô, giờ khắc này, cũng vô cùng dịu dàng và yêu say đắm, cô bị cảm động, nước mắt lại rơi xuống ——

Giờ khắc này, ít nhất thật tốt đẹp, thì ra cho dù chúng ta làm chuyện gì, cư xử với người yêu, bạn bè, người nhà, chỉ cần thật lòng thật dạ, luôn có thể đạt được hạnh phúc.

Đèn neon vẫn lóe lên trong màn đêm rét lạnh, lúc tối, lúc sáng, giống như cuộc sống đầy mâu thuẫn, giống như ở bên này và bên kia trái đất ! Cuối cùng, cho dù ban ngày có hiểu ban đêm hay không, ban ngày vẫn chuẩn bị —— Mang tia nắng ấm áp rọi vào ngôi nhà nhỏ, trong ngôi nhà nhỏ này truyền đến tiếng chiêm trướng, tiếng nướng bánh mì, và một khúc dương cầm “Người Tuyết”——

Một đêm này, Trác Bách Quân giống như quay lại thời gian hạnh phúc trong quá khứ, ở đó có Hoa anh đào, có mẹ và một chút vui vẻ của tuổi thơ, loại cảm giác này, giống như nằm mộng, làm cho hấn luân hãm —— Cuối cùng hấn sâu kín mở mắt ra, lập tức tiếp xúc ánh nắng ban mai, chiếu vào

trên tường, trên tường có dán hình Tỉnh Đồng và bạn trai cô, thân mật rúc vào nhau, còn có hình Tỉnh Đồng ngồi trên đùi bạn trai, nhìn ống kính cười rất ngọt ngào ——

Hắn nhìn chăm chăm tấm hình này, lặng yên nhìn Tỉnh Đồng trong hình, cười thật hạnh phúc, ở trên người của cô, hắn cảm thấy, có lẽ hạnh phúc rất đơn giản, ánh mắt hắn xẹt qua một tia bất đắc dĩ, đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng động, hắn hơi xoay người, nhìn thấy phòng ngủ, phòng khách và phòng bếp nhỏ nối liền thành một ngôi nhà nhỏ, khắp nơi đều ấm áp, Tỉnh Đồng mặc áo len rộng cổ màu trắng, quần thể thao màu trắng, đang đứng ở trước tủ bếp, cẩn thận bưng ra một nồi cháo, đặt trên bàn ăn phòng khách nhỏ, rồi xoay người đem trứng chiên và bánh mì đặt trên bàn ——

Hai tròng mắt Trác Bách Quân xẹt qua nụ cười, thừa dịp cô xoay người đi vào phòng bếp, vừa mặc quần vào, vừa bước xuống giường, nắm áo sơ mi, khoác lên người, cũng không cài nút, đi đến bên cạnh Tỉnh Đồng, từ phía sau cô, nhẹ nhàng ôm ——

Mặt của Tỉnh Đồng đỏ lên, có chút sợ, cảm thấy kích tình đi qua, có chút sợ đối mặt thực tế, cô cũng không dám quay lại, chỉ cúi đầu, vội vàng muốn rửa chén ——

Trác Bách Quân cúi đầu, hôn nhẹ cổ của cô, cảm động, cứng chiu nói: "Thế nào? Tối hôm qua còn rất tốt mà ——"

Tỉnh Đồng lập tức xoay người, nhìn Trác Bách Quân vội nói: "Anh không cần chịu trách nhiệm với em đâu ——"

Trác Bách Quân nhìn cô, nhú mày, nói thẳng: "Ai muốn chịu trách nhiệm với em? Chỉ một buổi tối? Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em sao ? Vậy tôi phải chịu trách nhiệm với bao nhiêu cô gái đây ?"

Trong lòng của Tỉnh Đồng tối sầm lại, có chút ủy khuất vội vàng cúi đầu.

Trác Bách Quân đột nhiên cười một tiếng, nhẹ nâng cằm của cô, dịu dàng nói: "Thế nào? Nghe tôi nói như vậy, em thất vọng sao?"

"Em —— Không có ——" Tĩnh Đồng vội vàng cúi đầu, không muốn thừa nhận ——

"Còn nói không có?" Trác Bách Quân lập tức ôm chặt cô, khẽ hôn môi nhỏ của cô, ở bên tai của cô, giống như nói lời thì thầm sau khi kích tình qua đêm qua, nhỏ giọng nói: "Tôi chịu trách nhiệm với em —— Cả đời —— Chỉ cần em đồng ý ——"

Tĩnh Đồng không khỏi cười khẽ, cúi đầu lâu bầu nói: "Em không tin ——"

Trác Bách Quân khẽ cắn vành tai của cô, tay không nhịn được vuốt ve sau lưng cô, xoa nhẹ cái mông của cô, nói đùa với cô: "Vậy em phải chịu trách nhiệm với tôi?"

"Không để ý tới anh ——" Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, sau đó đẩy nhẹ hăn ra, nói: "Đi rửa mặt một chút đi ——"

Trác Bách Quân cười khẽ, sau đó xoay người, vừa đi vào toilet, vừa nói: "Đem tất cả hình có liên quan đến Ex. Boyfriend em dán bên giường đều gỡ xuống cho tôi —— Sau này tôi đến đây, không muốn nhìn thấy nữa ——"

Tĩnh Đồng đột nhiên cười nhỏ, lại không lên tiếng, Trác Bách Quân cũng cười một tiếng, đi vào phòng tắm, liền nhìn thấy trên bồn rửa tay, để một ly thủy tinh trong suốt hoàn toàn mới, trên ly để một cây bàn chải đánh răng, trên bàn chải đánh răng đã quét kem đánh răng màu xanh dương trong suốt, hăn hài lòng cười một tiếng, cầm bàn chải đánh răng, chuyển giường nhìn một chút, rút cuộc cầm cái ly, nhanh chóng đánh răng rửa mặt xong, thuận tiện tắm nước nóng, mặc quần áo vào, vừa dùng khăn lông trắng lau tóc đi ra, liền nhìn đến Tĩnh Đồng đang nửa quỳ ở bên giường, nghe lời đem hình

trên tường, gờ xuống, động tác giống như một con mèo, thắt lưng lõm xuống khêu gợi, cái mông tròn hơi nhếch lên, hấn nhìn bộ dáng khêu gợi của cô, đột nhiên đi tới phía sau của cô, cũng quỳ trên giường, nhẹ nhàng hôn cái mông của cô ——

Tĩnh Đồng sững sờ, hai tay nhẹ tì vào trên tường, không dám động cử động.

Trác Bách Quân nhẹ nhàng lột cái quần của cô xuống, lộ ra cái mông hoàn mỹ, khêu gợi, hấn nhẹ nhàng hôn, thậm chí nhẹ nhàng hưởng giữa hai chân khê liếm, một trận kích thích mãnh liệt tiến vào thân thể, Tĩnh Đồng thở hổn hển, không dám cử động, để mặc cho hấn khê mút lấy, chỉ đành phải nhắm lại hai mắt hưởng thụ cảm giác thân thể bị kích thích —— Trác Bách Quân bị trêu chọc dựng đứng cực nhanh, hấn lập tức ngồi dậy, từ phía sau mạnh mẽ tiến vào thân thể của cô ——

"A ——" Tĩnh Đồng dựa nhẹ vào trên tường, tay nắm chặt hình Ex. Boyfriend, vo thành một nắm.

Trác Bách Quân ôm chặt hông của cô, chia vào cái mông của cô, kích động tiến vào, từng trận đánh thẳng vào, cô căng đầy bao quanh mình thật chặt, kích thích liên tiếp, hấn mạnh mẽ đâm vào, Tĩnh Đồng nhẹ nhào vào trên tường, hưng phấn kêu nhỏ —— "Tổng giám ——"

"Gọi tên tôi ——" Trác Bách Quân nắm chặt hông của cô, vẫn trận trận tiến vào, thậm chí xuất thần hỏi: "Thích không? Vui không?"

"Ừ——" Thân thể Tĩnh Đồng nhấp nhô cực nhanh, Trác Bách Quân cúi người, hôn lên cổ của cô, khi tiến vào, hai tay nắm chặt bộ ngực to lớn của cô, ở bên tai của cô động tình nói: "Tôi thích em —— Tĩnh Đồng ——"

Cô đột nhiên cảm động cười một tiếng, hai mắt rưng rưng.

Hai người động tình đi qua, Trác Bách Quân ôm khẽ Tĩnh Đồng ngồi trên đùi của mình, vừa hôn nhẹ vành tai của cô, vừa nhìn bàn tay nhỏ bé thon dài mềm mại của cô, cuốn lên một phần bánh mì sandwich, đưa đến bên môi của mình, hắng khẽ mỉm cười, cắn một cái, nhai khẽ mới nói: "Em rất giống một cô vợ nhỏ ——"

"Em vốn phải lập gia đình ——" Tĩnh Đồng vừa nói xong, cũng đã thấy Trác Bách Quân mất hứng, cô khéo léo nói: "Về sau em không dám ——"

Trác Bách Quân lại cười khẽ.

Tĩnh Đồng vừa dứt bánh mì sandwich cho Trác Bách Quân ăn, vừa nhỏ giọng, cẩn thận hỏi: "VẬY—— chị Ngọc Lộ làm thế nào —— Hai người ——"

"Chuyện này tôi sẽ xử lý —— Em chỉ cần ở bên cạnh tôi là được! Tối nay nấu cơm cho tôi ăn!" Trác Bách Quân ra lệnh.

Tĩnh Đồng có chút vui vẻ quay đầu nhìn Trác Bách Quân nói: "Tối nay anh còn muốn tới đây? Thật không?"

"Chúng ta mỗi buổi tối, cũng sẽ ở bên nhau —— Cho dù ở nơi nào ——" Trác Bách Quân khẳng định nhìn cô nói! !

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, hai mắt rưng rưng, kích động nhìn Trác Bách Quân, đột nhiên ôm cổ của hắn, hôn lên môi hắn.

Trác Bách Quân thừa dịp cô hôn cuồng nhiệt, hai tay quét nhẹ bộ ngực sữa của cô, có chút xung động nói: "Lại quyến rũ tôi phải không?"

"Em không có ——" Tĩnh Đồng lập tức nhìn hắn, lắc đầu.

"Rõ ràng là vậy!" Trác Bách Quân lập tức ôm lấy Tĩnh Đồng đi đến trên giường ——

"Tổng giám —— đừng —— Có chút đau ——" Tỉnh Đồng hoảng sợ nói.

"Tôi sẽ nhẹ nhàng ——" Trác Bách Quân đè Tỉnh Đồng xuống giường, cùng cô triển miên, đang lúc này, bên giường điện thoại di động vang lên, hân vừa cách lớp quần áo hôn Tỉnh Đồng, vừa nghe điện thoại ——"Ừ ——"

"Hàn Văn Hạo! ! Mất tích! !" Giọng nói sâu kín của Trầm Ngọc Lộ truyền đến!

Trác Bách Quân lập tức đứng lên, hai mắt đông lại, nói: "Xác định không?"

"Xác định! !" Trầm Ngọc Lộ hưng phấn nói: "Người của chúng ta, đúng lúc đã xâm nhập Hàn thị rồi —— Tôi cũng phải thừa cơ hội này, lấy tánh mạng của Hạ Tuyết! !"

"Ai vậy ——" Tỉnh Đồng không nhận được, nhẹ giọng hỏi, Trác Bách Quân nhanh chóng khẽ che miệng của cô, Trầm Ngọc Lộ lập tức hỏi: "Ai vậy ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 555: Vận Động

Trác Bách Quân để cho Tĩnh Đồng về công ty trước nửa giờ, hắn về nhà thay âu phục màu đen, áo sơ mi kẻ sọc màu hồng, xách theo cặp công văn, lấy xe thể thao thẳng gấp trước cao ốc one-king, vừa vận nhìn thấy Hàn Văn Vũ cũng lấy chiếc Jicha gần một tỷ của hắn, cũng dừng trước cao ốc, Trác Bách Quân mỉm cười nhìn hắn một cái, mới đi xuống xe, nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Chào buổi sáng! Hàn Tổng Tài one-king chúng ta, hôm nay ngọn gió nào thổi tới? đi làm sớm như vậy, không cần cho dê nhà anh ăn sao?"

"Đi!" Hàn Văn Vũ mặc áo len màu xanh dương, cổ chưa V, quần dài đơn giản, bên ngoài khoác áo khoác màu đen dài đến gối, quần chiếc khăn quàng cổ màu xanh lam, đi xuống xe, vừa mở máy báo động, vừa liếc mắt nhìn chiếc Ferrari của Trác Bách Quân nói: "Thằng nhóc anh được a! ! Có phải anh ở one-king tôi tham ô hay không? Có tiền như vậy! !"

"Đi! !" Trác Bách Quân cười nói: "Tôi dùng tiền one-king thưởng cho tôi mua cổ phiếu, anh dám vu oan cho tôi hả?"

Hàn Văn Vũ đột nhiên cười khế, vươn tay kéo chặt cổ của hắn nói: "Tôi luôn cảm thấy hai chúng ta giống như anh em! ! Chúng ta cuồng nhiệt yêu xe thể thao!"

Trác Bách Quân bật cười, đi lên bậc thang, mới nói: "Nếu yêu xe thể thao đều là anh em của anh, thật là tốt bao nhiêu?"

"Thật mà, lúc đầu tôi nhìn thấy anh, tôi cảm thấy anh là người của tôi!" Hàn Văn Vũ thoải mái đùa với.

"Ghê tởm anh quá đi!" Hai người vừa nói vừa cười đi vào thang máy, vừa muốn bấm thang máy, lại nghe có một giọng ngọt ngào kêu nhỏ: "Chờ một chút ——"

Hàn Văn Vũ tự mình nhấn mở cửa!

Lúc này Tĩnh Đồng đã đi làm, vừa đi đài truyền hình về, mặc đồng phục váy màu đen, ôm một cái hộp lớn đĩa truyền, đi vào thang máy, nhìn thấy Trác Bách Quân, mặt của cô đỏ lên, lại nhìn Hàn Văn Vũ, liền gật đầu cung kính nói: "Tổng Tài ——"

"Ừm! Ôm nhiều VCD như vậy, đi đâu hả ? Để xuống đi ——" Hàn Văn Vũ quan tâm nói.

Hai mắt Trác Bách Quân tràn đầy mập mờ nhìn Tĩnh Đồng.

Tĩnh Đồng đẩy mắt kính đen của mình, vội vàng nói: "Tôi mới vừa đến đài truyền hình, lấy phim truyền giải thưởng Bách Hoa lần này mang về, bởi vì chị Ngọc Lộ có diễn trong phim truyền, cho nên chị Lynda bảo tôi lấy thêm một chút ——"

Trác Bách Quân lập tức quay đầu nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Đúng rồi! Giải thưởng Bách Hoa lúc nào thì cử hành! Cuối tháng tám! Còn có mười ngày! Lần này giải ảnh hậu, Trầm Ngọc Lộ tuyên bố chắc chắn!"

Hàn Văn Vũ nghe xong lời này, liền ngẩng đầu lên, vạch cằm không lên tiếng!

Trác Bách Quân tức giận nhìn hắn nói: "Tôi nói anh thế nào đây? Tổng Tài không có bộ dạng Tổng Tài, vậy coi như xong! Cánh tay còn chìa ra ngoài! Tôi biết Hạ Tuyết là người nhà họ Hàn các người, nhưng công việc là công việc, bây giờ Trầm Ngọc Lộ mới là người nhà của anh! ! Cô ấy tới lâu như vậy, giúp công ty chúng ta kiếm bao nhiêu tiền? Cũng không thấy anh chào đón cô ấy bao nhiêu!"

"Anh cũng đừng nói tôi!" Hàn Văn Vũ nhìn Trác Bách Quân cố ý nói: "Cả giới giải trí ai mà không biết, Tổng giám one-king anh và Trầm Ngọc Lộ lém phéng? Bọn phóng viên săn ảnh cũng bắt đầu đào tin tức ở chung của các người, còn hỏi các người bao giờ kết hôn ! !"

"Cút!" Trác Bách Quân có chút cố kỵ nhìn Tĩnh Đồng một cái.

Tĩnh Đồng lập tức cúi đầu, không dám lên tiếng.

"Rõ ràng là vậy! Đừng chối! ! So với tâm hồn ngây thơ của tôi thì các người đã bị cái vòng tròn này này nhiễm bẩn! Tôi đi tìm Lynda mua cá trứng ăn! !" Hàn Văn Vũ nhìn thấy nghệ sĩ ở tầng lầu, liền đi ra ngoài, Trác Bách Quân vừa nhìn chằm chằm Hàn Văn Vũ đi ra thang máy, sau đó cửa thang máy đóng lại, hắn mới quay đầu nhìn về mặt ngây ngô của Tĩnh Đồng nói: "Em lên lầu mấy? Vừa rồi không nhấn ——"

"À? Nha —— Cái đó —— Ách —— Lầu 38 —— Không —— Hai —— Lầu 28 ——" Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, vội vàng cúi đầu.

Nhưng Trác Bách Quân không cho cô lên tầng lầu như ý muốn, lại đến bên cạnh cô, đặt VCD của cô xuống, nhanh chóng ôm chặt eo nhỏ của cô, cúi đầu nói: "Hôn một chút ——"

"Không nên như vậy —— Đây là trong thang máy?" Tĩnh Đồng lập tức đỏ mặt, đẩy nhẹ hắn ra.

"Để ý nó làm chi?" Trác Bách Quân ép Tĩnh Đồng trong thang máy, cúi đầu hôn, vừa đụng đến môi của cô, mạnh mẽ, cuồng nhiệt hôn, nói: "Tôi nghĩ muốn ——"

"Đừng làm rộn ——" Tĩnh Đồng muốn tránh nụ hôn của hắn, lại bị hắn hôn nhẹ nơi cổ, khẽ cắn vành tai, cô không nhịn được, cười nhỏ, dịu dàng nói: "Đừng như vậy ——"

"Vây tối nay —— Tôi đến nhà của em —— khi dễ em cho tốt ——"
Trác Bách Quân vừa nói xong, hôn mạnh lên đôi môi mềm mại của cô, nói:
"Đừng để ý tới người ta nói cái gì bên ngoài, tất cả mọi người cũng không biết, chúng ta rất ngọt ngào —— Tôi chỉ yêu em —— Hả?"

Tĩnh Đồng không nhịn được cười nhỏ, có chút xấu hổ nhìn hắn.

Trác Bách Quân nhìn thấy đã tới tầng lầu, chỉnh sửa lại tây trang, ho khan một tiếng, cửa thang máy mở ra, Tĩnh Đồng lập tức ôm lấy VCD, đi ra thang máy, Trác Bách Quân đưa tay véo nhẹ hông của cô, mặt của cô đỏ lên, giả vờ như không có cảm giác, cúi đầu đi ra ngoài, đi qua hành lang, đi vào sảnh nhỏ hội nghị, vừa đem VCD để xuống, xoay người một cái, cũng đã nhìn thấy Trầm Ngọc Lộ lạnh lùng xuất hiện trước mặt của mình, cô hít vào một hơi, lo sợ!

Trầm Ngọc Lộ mặc áo sơ mi màu đen, cổ chữ V khoét sâu, tay áo ren rộng rãi, quần ống đứng màu đen, tay cầm túi xách màu đỏ thẫm, từng bước đi đến trước mặt của Tĩnh Đồng, vẻ mặt khinh bỉ, cười châm biếm, nói: "Tối hôm qua —— ở cùng Trác Tổng giám có vui không?"

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ rần lên, hai mắt lóe lên ——

Trầm Ngọc Lộ chớp mắt, nhìn gương mặt tinh khiết, trơn mềm của Tĩnh Đồng, đôi mắt to ngây thơ, cả người tỏa ra một mùi hương tươi mát, ánh mắt cô ta thoáng qua hung ác oán hận, nghĩ tới Hạ Tuyết mặc dù đã sinh một đứa con gái, chẳng qua cũng chỉ mới 25 tuổi, nhìn thật thanh xuân vô hạn. Cô ta đột nhiên cười một tiếng, nhìn Tĩnh Đồng, cao giọng cảnh cáo: "Xem ra, hắn lại ăn hết một cô gái thanh xuân xinh đẹp —— Hắn thích xử nữ, không phải xử nữ, hắn tuyệt đối không đụng tới —— Bởi vì hắn cảm thấy chỉ có xử nữ mới sạch sẽ giống như mẹ của hắn, từng cô gái, đều là vật thay thế cho mẹ hắn! !"

Tĩnh Đồng thở hổn hển, không dám lên tiếng, chỉ chớp mắt!

"Tự giải quyết cho tốt đi ! Làm cho mình trở nên thấp hèn như vậy!"
Trầm Ngọc Lộ vừa nói xong, liền ôm vai mặt lạnh rời đi.

Tĩnh Đồng một mình run rẩy đứng tại chỗ, không nhúc nhích, hai mắt lại xẹt qua mắt mát, rơi nước mắt.

Phòng hội nghị nghệ sĩ one-king! !

Hàn Văn Vũ ngồi ở vị trí chủ trì, Lynda và Trác Bách Quân ngồi hai bên vẫn luôn như chó cắn nhau, tiếng gõ cửa vang lên, Trầm Ngọc Lộ đi vào, ngay sau đó, mọi người nhìn thấy môi đỏ mọng lần lượt tiếng nói người khác và vẻ mặt phách lối của cô ta, ánh mắt Lynda chợt lóe lên, cô ta vẫn dùng cây son môi, mà Hạ Tuyết là đại diện phát ngôn, hơn nữa còn trang điểm giống như Hạ Tuyết, thỉnh thoảng cô có cảm giác, cô gái này giống như Hồ Điệp nhiều năm trước, Hồ Điệp là người như vậy, cô ta có thể bắt chước rất nhiều người xinh đẹp, rồi lại xinh đẹp hơn người khác, loại cảm giác này, chính là một loại âm thầm chiếm đoạt! ! Đáng sợ hơn, hèn hạ hơn!

Trác Bách Quân nhìn nét mặt có chút không vui của Trầm Ngọc Lộ một cái, rồi như không có việc gì, cắn một miếng thuốc, ngậm trong miệng, nói: "Lần này ảnh hậu giải thưởng Bách Hoa, one-king chúng ta nhất định phải thắng! Thời gian trước Toàn Cầu vì Hạ Tuyết đoạt được ảnh hậu, trở thành một công ty quốc tế, vừa mới xây dựng trụ sở trong nước, sau đó xuất ra một ảnh hậu, đây là điều rất giỏi! Nếu giải thưởng Bách Hoa để cho Hạ Tuyết đoạt được, như vậy cổ phiếu của one-king chúng ta nhất định sẽ rất giá, cũng sẽ ảnh hưởng đến việc nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty chúng ta".

Lynda nhìn Văn Vũ nói: "Giải thưởng Bách Hoa khác với giải Kim Mã, tất cả đều là các nhà làm phim chuyên nghiệp chấm điểm, giải thưởng Bách Hoa dựa vào 30% phiếu bầu trên Internet, lại thêm 70% bình chọn chuyên nghiệp công bố kết quả cuối cùng, cái này rất có lợi để Ngọc Lộ giành chiến thắng, bởi vì cô ấy vẫn luôn tích cực làm từ thiện và tuyên truyền!

Tất nhiên, không thể xem thường Hạ Tuyết, bộ phim “Dịu dàng” của cô ấy truyền cảm hứng, hấp dẫn khán giả thế hệ trẻ hơn, mà bọn họ chiếm phần lớn phiếu bầu trên internet! Cho nên lần này, tranh giành ảnh hậu, giống như lấy hoa trong gương, trăng trong nước, sóng gió nổi lên”.

Trầm Ngọc Lộ sững sờ tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn Lynda, nhẹ nhàng nói: "Những điều cô vừa nói, chẳng qua cũng chỉ là chút lời ngoài mặt, phải có thực lực, tôi không cần 30% kia, tôi cũng có thể thắng Hạ Tuyết! !"

Hàn Văn Vũ không lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn nét mặt chắc chắn thắng của Trầm Ngọc Lộ, hắn vừa định dùng bóng dáng để bày tỏ một chút ý kiến của mình, lại nhìn thấy vẻ mặt của Trác Bách Quân ý nói mình chìa cánh tay ra ngoài, hắn lập tức nhìn Trầm Ngọc Lộ mỉm cười gật đầu, sau đó đưa ngón tay gõ xuống một cái, vô cùng coi trọng, nói: "Không tệ! ! Rất tốt! ! Cố gắng lên! ! Nhất định cô sẽ thành công! !"

Lynda nghe vậy, chỉ “chậc” một tiếng bật cười, lại nhắc nhở nói: "Không biết Isha bên kia sẽ có động tác gì? Theo lý mà nói, tính cách cố chấp của cô ta, nên thừa dịp truy kích mới đúng!"

Công ty TNHH điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu!

Isha ngồi ở vị trí Tổng giám, nhanh chóng căn dặn Niệm Niệm : "Cô lập tức đi hối thúc “Báo thời trang quốc tế” rút cuộc lúc nào ảnh bìa Hạ Tuyết mới có thể phát hành, thay tôi hẹn phóng viên của ba nhà truyền thông lớn, bao gồm cả phóng viên các tòa soạn, cùng nhau ăn một bữa cơm. Mỗi phần chuẩn bị 100 ngàn tiền mặt, cần phải chờ đến lúc xã giao, lẳng lặng đưa ra, bây giờ tôi đưa Hạ Tuyết ngay lên mặt báo, rạng sáng hôm qua đã bắt đầu bỏ phiếu rồi! Chúng ta phải bắt đầu đánh giặc!"

Isha suy nghĩ một chút, liền bấm điện thoại của Hạ Tuyết, vừa nghe tiếng Hạ Tuyết đáp lời, cô nói ngay: "Bảo bối! ! Buổi chiều nhớ tới đây chụp

phim tuyên truyền, đây là thời cơ tốt nhất để cô vận động! Cho dù xảy ra chuyện gì, trước hết phải đem kiêu ngạo cuộc đời cất đi ——"

Hạ Tuyết mặc váy màu xanh dương nhạt thắt dây lưng, bên ngoài khoác chiếc áo len màu trắng, đứng trong phòng Hàn Văn Hạo, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lá phong cuối cùng rơi xuống, nhẹ nhàng bay bay trong không trung, trong ánh nắng ban mai, có vẻ sáng lạng, nhưng người kia —— Vẫn lặng yên trong thế giới của hân, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể gọi hân ra ngoài?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 556: Hân

Mặt hồ phẳng lặng như gương, máy quay trên mặt nước, máy quay dưới nước, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, đạo diễn ngồi trên mặt hồ, chăm chú nhìn hình ảnh San Hô đỏ thắm dưới đáy nước trong TV nhỏ, cầm điện đàm: "OK! ! Mời Hạ Tuyết!"

Chiếc xe BMW màu bạc chạy tới, tất cả đàn ông trong tổ diễn kịch cùng quay đầu lại!

Hạ Tuyết mặc chiếc váy dài lụa mỏng màu nude, nửa ngực trần, mái tóc xoăn khêu gợi, trên trán thắt ba đường bím tóc, đính viên kim cương 13 Karat bằng trứng bồ câu, tai trái búi tóc, cài một lông chim màu trắng, hóa trang thành thần ánh sáng, từng bước, từng bước đón gió đi tới, đi qua tất cả mọi người bên cạnh, mắt đẹp khê chớp, sống mũi thẳng kiêu ngạo, đôi môi đỏ mọng đầy đặn, hấp dẫn, phủ nhẹ lớp son nước màu bạc, giống như người ở không gian thứ 3, xinh đẹp đến hư ảo và huyền hoặc, đi về phía mặt hồ ——

Tất cả mọi người xôn xao không nhìn được nhìn về phía cô, cảm thấy thân thể cô quyến rũ, uyển chuyển, kèm theo vài lụa mỏng bay múa, xinh đẹp và lộng lẫy ——

Hạ Tuyết cầm son môi, nói: "Phụ nữ nhất định phải sống có mức độ, từng độ tuổi cũng phải xinh đẹp theo từng độ tuổi, phụ nữ như vậy mới đẹp nhất, bởi vì bọn họ cảm nhận được trí tuệ và sự tốt đẹp của cuộc sống —— Hạ Tuyết sẽ cho bạn cảm giác, luôn có thể hiểu rõ một chút về bản chất của cuộc sống, quay về cuộc sống chân thực. Bạn sẽ cảm thấy cô ấy đối với cuộc sống rất thành kính ——"

Hạ Tuyết đón gió, đột nhiên có mười ống kính, phía trước, phía sau chiếu vào thân thể của mình, vẻ mặt cô nghiêm lạnh, không để ý bất kỳ cái gì, nhắc nhở mình, lúc này là đầu mùa đông, đáy hồ vô cùng rét lạnh, có lẽ sẽ có nguy hiểm, nhưng cô lặng thinh không nói, trong lòng rất rõ ràng, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, hiểu được cái chết trước mặt, tất cả đều không đáng sợ, cô nhìn chăm chăm mặt hồ yên tĩnh thật lâu, biết lần này, vì tham dự giải thưởng Bách Hoa mà quay phim, vì khán giả điện ảnh mà quay phim, cô phải đem hết toàn lực! Nghĩ tới đây, nắm chặt quả đấm nói: "Bắt đầu đi!"

Đạo diễn nhìn Hạ Tuyết bình tĩnh như vậy, ăn ý ngẩng đầu lên, cầm điện đàm kêu to: "AC-TION!"

"Chân thật cũng không đáng sợ, sức tưởng tượng của con người mới đáng sợ nhất!" Tiếng nói lạnh lùng, từ trong não Hạ Tuyết truyền đến, hai tròng mắt của cô ẩm ướt, bước lên phía trước, mở rộng đôi cánh tay trắng như tuyết, giống như cá nhảy vọt lên, cuối cùng xông thẳng vào đáy hồ, "bùm" một tiếng, bọt nước khổng lồ vọt thẳng lên, kích thích thân thể Hạ Tuyết trong nháy mắt lạnh lẽo, nhớ tới nhiều năm trước, mình cũng đã từng như vậy, mạo hiểm ngày đông giá rét, vì một chút tiền mưu sinh mà nhào vào trong nước biển lạnh lẽo, thì ra lúc đầu mình không có dũng cảm?

Hạ Tuyết nghĩ tới đây, ở dưới đáy nước bắt đầu giống như nàng tiên cá, mím chặt đôi môi, thổi bọt bong bóng, thân thể uyển chuyển uốn lượn, tùy ý để cho chiếc váy màu da, đuổi theo thân thể của mình, xoay tròn quanh San Hô đỏ xinh đẹp, thậm chí lặn vào bên trong động San Hô, vui vẻ giống như con cá nhỏ bơi lội ——

Đạo diễn và mọi người căng thẳng nhìn Hạ Tuyết trong màn hình TV nhỏ, xinh đẹp xoay tròn dưới đáy nước, biết hôm qua cô mới từ 100 tầng lầu ngã xuống, hôm nay có thể chuyên nghiệp hoàn thành công việc khó khăn như vậy, cũng không khỏi làm cho người ta rất bội phục, đạo diễn chú

ý đến cuối cùng, nhìn Hạ Tuyết trong San Hô màu đỏ, sau khi xoay tròn ba vòng 360 độ, ông ta hài lòng kêu to: "OK! Hoàn thành! !"

Mặt hồ lập tức xoay tròn nâng vòng nước khổng lồ, sau đó xoay tròn 365 độ, cuối cùng Hạ Tuyết nháy lên mặt nước, thở phì phò, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt !

Isha và Niệm Niệm cùng rất nhiều nhân viên làm việc nhanh chóng đỡ Hạ Tuyết bị lạnh cứng ngắc lên bờ, phủ cho cô cái chăn dày cộm nặng nề, nhanh chóng đỡ cô đi tới trên xe, Isha đau lòng xoa xoa Hạ Tuyết lạnh phát run đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Bảo bối, cô làm rất tốt, so với Trầm Ngọc Lộ diễn tinh linh trong rừng, rất có tính khiêu chiến! ! Đoán chừng video của cô sẽ nổi bật ! ! Đến lúc đó, khán giả cả nước cũng sẽ nhìn thấy biểu hiện hoàn hảo nhất dưới đáy nước của cô !"

Hạ Tuyết không lên tiếng, buồng tim bị lạnh sắp hít không thở nổi, sắc mặt tái nhợt bước lên xe, nhớ đến người kia, cô khẽ cắn môi, nói: "Tiếp tục đi tuyên truyền“Dịu dàng”!"

"À? Cô không cần nghỉ ngơi một chút sao?" Niệm Niệm đau lòng đỡ Hạ Tuyết kêu lên!

"Không cần! !" Hạ Tuyết kéo thân thể ướt đẫm, ngồi lên xe! !

Mấy ngày nay, Hạ Tuyết bắt đầu bề bộn công việc, càng không ngừng đi tuyên truyền khắp nơi, sau đó quay phim ảnh hậu số đặc biệt, sẽ phối hợp với Trầm Ngọc Lộ, quay một đoạn phim ngắn, sau đó đến đài truyền hình mặc thử chiếc váy lông chim dài 10 mét làm hình tượng đại sứ hàng năm, còn phải luyện tập chuẩn bị trình diễn một ca khúc, rồi tiếp tục đi tuyên truyền, sau đó bận bịu quay “Song Thành Ký” cùng Trầm Ngọc Lộ đánh nhau trên chiến trường, có lần phải ở trên xe buýt so chiêu, hai người đánh nhau dữ dội, cũng bởi vì quay lại quá nhiều, cô và Trầm Ngọc Lộ cùng lờ tay, hai cô gái ngã xuống xe buýt, cô bị xây xát bên hông trái, mặt cũng bị

sưng đỏ, khoe môi rướm máu, nhưng vẫn cắn chặt răng, kiên trì quay tiếp

Lão sư nói, con người khi còn còn sống, thành công không thể tách rời kiên trì! ! Chỉ cần con kiên trì, con có thể khám phá đến cảnh giới mà người khác không đạt được! !

Trong thời gian bận rộn, Hạ Tuyết vẫn không bao giờ quên sáng sớm, kéo thân thể bị thương, pha trà Đại Hồng Bào, mang tới trước mặt của Hàn Trung Trí, tự mình phục vụ ông ta uống trà, có lẽ thỉnh thoảng bởi vì quay phim, đến tối mới trở về, nhìn thấy Hàn Trung Trí đang ngồi ở trong thư phòng đọc sách, Trang Minh Nguyệt ở một bên, xem sách dạy kỹ thuật pha trà, cô liền sai người chuẩn bị một chút chè và bánh ngọt cho hai ông bà già, tự mình đưa vào, hầu hạ bọn họ, mới thỉnh an rồi đi ——

Thỉnh thoảng Hàn Trung Trí, ngồi ở trước bàn đọc sách, cời mắt kính xuống, nhìn mặt Hạ Tuyết sưng đỏ, nhẹ nhàng biến mất ở cửa, ông ta nhìn chăm chăm qua cánh cửa, nhìn bóng tối hiu quạnh bên ngoài, nghi ngờ nói: "Rốt cuộc giữa bọn chúng đã xảy ra chuyện gì? Hạ Tuyết đã tại nhà chúng ta ước chừng bảy ngày rồi, không nói tôi cũng biết, con bé đang đợi Văn Hạo, nhưng lại không dám nói ra, chỉ lặng lẽ chờ đợi, rốt cuộc Văn Hạo đi đâu rồi ?"

Về mặt Trang Minh Nguyệt cũng lo âu nhìn về phía cánh cửa gỗ lim, bất đắc dĩ thở dài.

Chúng ta cũng phải cố gắng sống, nhưng sống, sẽ phải trả giá thật lớn, chỉ cần chúng ta còn sống, đều phải trải qua đau khổ, khó khăn, tất cả mọi thứ —— Cho nên khó tránh khỏi sẽ mệt mỏi —— Mệt mỏi, luôn muốn nghỉ ngơi một chút cho tâm hồn mình thư thái.

Một ngày vào buổi sáng, nhưng đó là ở một nơi có không gian, cảnh vật khác nhau, lúc này núi rừng trùng điệp, khắp nơi chim muông kỳ lạ, thỉnh

thoảng truyền đến tiếng chim hót, giống như một nơi xa thế tục.

Ngôi nhà nhỏ giữa đỉnh núi, sáng nay còn không có khói bếp lượn lờ bay lên, chỉ thấy đám sương mù vừa tan đi, trên đầu cành cây còn đọng lại giọt nước, có một số cây cối đã rụng lá, dù sao mùa đông sắp tới, chuẩn bị nghênh đón Tuyết rồi ——

Có một bóng người nhàn nhạt, xuất hiện trước hàng rào tre, nện giày da sáng bóng đi vào, ba con cọp con vừa nhìn thấy "Hắn" tới, lập tức nhảy đến trước mặt của hắn, nhào lộn thân thể, đưa bốn chân lên, nhìn "Hắn", hắn cười, ngồi xổm người xuống, vươn tay vuốt ve cái bụng nhỏ của bọn chúng, bọn chúng phát ra tiếng kêu chíp chíp kỳ lạ ——

Cửa “kẹt” một tiếng mở ra, Trần lão mặc áo bông màu xanh dương đậm, quần màu đen, mang giày vải màu đen đế dày, đội nón vải, khuôn mặt già nua cơ trí bước ra ngoài, hơi chớp chớp ánh mắt tịch mịch, lại nhìn thấy người trước mặt, có chút thất thần.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 557: Tự Ái

Hàn Văn Hạo mặc âu phục đen, áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, có chút mệt mỏi, mỉm cười nhìn Trần lão ——

Sắc mặt Trần lão cũng hơi nghiêm túc nhìn Hàn Văn Hạo một cái, hai tròng mắt già nua hơi lóe lên, khẽ mỉm cười, giơ nhẹ tay nói với hắn: "Cháu mang củi bên ngoài hàng rào trúc đem vào, ông muốn nhóm lửa, đi đào một ít khoai lang, nấu nồi cháo cho cháu ăn ——"

"Vâng ——" Hàn Văn Hạo cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra bên ngoài hàng rào trúc, đi tới dưới một gốc cây đại thụ, nhấc túi ny lon, từ bên trong ôm lấy bó củi, bình tĩnh đi vào phòng bếp, nhìn thấy Trần lão vẫn như trước, ngồi bên bếp lò, cầm lá khô đốt lửa, bỏ vào bếp lò, ngọn lửa bên trong bếp lò lập tức bùng cháy lên, ông lão lấy thêm củi đưa vào, rồi cau mày nhìn chăm chăm lò lửa, hỏi: "Cha của cháu biết ông là ai không?"

"Biết ——" Hàn Văn Hạo ngồi xổm trên mặt đất, cùng nhau nhìn bếp lò, nhàn nhạt nói.

Trên mặt Trần lão không có bất kỳ thay đổi nào, nói: "Lúc đó, ba đứa con của ông, cũng thông minh, khéo léo, thiếu chút nữa tất cả hủy ở trong tay hắn, nếu không phải thấy Văn Giai và hắn yêu nhau, ông cũng sẽ không đem Vườn trà giải cứu khỏi cảnh nhất thời cho hắn ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn nhìn lửa bên trong bếp lò bốc cháy, phát ra tiếng tí tách.

Trần lão tiếp tục cho thêm củi, lấy cây gập lửa, lật nhẹ lá khô bên trong lò, lửa bên trong lò bùng lên, mới chậm rãi nói: "Không ngờ nhân lúc hắn

uống rượu say, xảy ra quan hệ với mẹ cháu, bị Văn Giai bắt gặp tận mặt, lúc ấy Văn Giai đau lòng rời đi, hăn bị kẹp giữa hai cô gái, do dự, cuối cùng vẫn lựa chọn ở chung một chỗ với mẹ cháu ——"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn lò lửa đang cháy, ánh lửa đỏ chiếu vào khuôn mặt kiên nghị.

"Văn Giai là con gái nuôi của ông, lúc ba tuổi, bị cha mẹ vứt bỏ ở bên đường, đó là một ngày tuyết rơi, ông bế nó về nhà, nuôi dưỡng nó hơn 20 năm, đứa nhỏ này thông minh, khéo léo, dịu dàng, thiện lương, đối với trà nghệ rất có thiên phú, lại thiếu hụt cảm giác an toàn, không giống Lam Anh, cá tính độc lập, một mình có thể suy nghĩ quyết đoán, yêu hận rõ ràng, biết bảo vệ mình, mà mẹ của cháu, là một tiểu thư khuê các dịu dàng, thành thạo, cũng là một cô gái trong sáng thuần khiết, hiền lành đáng yêu —— Nhưng ba đứa bé này cùng yêu cha của cháu ——" Trần lão nói tiếp.

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo chậm rãi quay đầu, nhìn Trần lão.

Trần lão nhắc tới chuyện cũ, trong hai tròng mắt xẹt qua đau lòng, sâu kín nói: "Lam Anh rút lui trước, bởi vì biết tình yêu không có kết quả, mà Văn Giai mãi dây dưa, rồi đau lòng ra nước ngoài, đến nay không biết tung tích, còn lại mẹ của cháu, không cần nghĩ, ông cũng biết người Nhà họ Hàn các người sẽ cư xử đối với cô gái mang thai 6 tháng như thế nào khi gả vào cửa nhà giàu —— Trong ba đứa nhỏ, ông yên tâm nhất chính là Lam Anh, cuộc đời của nó rõ ràng thấu đáo, có mục tiêu, có lý tưởng, có theo đuổi, nhất định sẽ hạnh phúc, không giống Minh Nguyệt và Văn Giai, sinh ra vì tình, vì yêu mà sống, dễ dàng sinh ra lệ thuộc ——"

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo hiểu rõ, mọi chuyện xảy ra ở thế hệ của cha ——

Trần lão từ lò lửa, chậm rãi quay đầu, chăm chú nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Đây là lý do —— tại sao ông yêu thích con bé Hạ Tuyết kia ——"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn Trần lão.

Trần lão mỉm cười quay đầu đi, vươn tay nhẹ đem cây củi đưa vào một chút, chậm rãi nói: "Một người tự ái, mới có tư cách đạt được thắng lợi cuối cùng và hạnh phúc trong cuộc đời, sẽ không bởi vì bất cứ người nào, mà đánh mất chính mình, ngược lại sẽ nhận được sự tôn trọng của người khác ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ quay đầu, cũng cầm cây củi, nhét vào bên trong bếp lò, nói: "Nhưng đối với tình yêu, cuối cùng cháu cảm thấy cô ấy lại chùn bước ——"

Trần lão hiểu rõ, mỉm cười nói: "Ai cũng sẽ ở trước mặt tình yêu chùn bước —— Chính cháu —— Không phải tới tìm ông sao ?"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười khẽ, nói: "Về tới đây, có thể khiến trong lòng người ta được thả lỏng một chút, cho tới bây giờ cháu cũng chưa nghĩ đến, có một ngày, mình lại gánh vác quá nặng ——"

Trần lão không lên tiếng, chân có chút bị tê, chống mặt lò, đứng lên, mở nắp nồi, nhìn gạo ở trong nước sôi lên, im lặng đi ra ngoài, Hàn Văn Hạo không cử động, ngồi bên cạnh lò, nhìn lửa bên trong lò đang cháy hừng hực, hẳn nghe bên ngoài truyền đến tiếng cắt khoai lang của Trần lão, hẳn im lặng lắng nghe âm thanh nhịp nhàng này, tâm tình thông thả, gần như không gợn sóng ——

Một lát sau.

Trần lão cầm một tô khoai lang cắt sợi đi vào, đem khoai lang đổ vào trong nồi cháo, nói: "Cháu muốn ăn món gì? Ông làm cho cháu ——"

Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Lần trước ông nấu canh đậu hũ ăn thật ngon, lúc cháu ra khỏi núi, vẫn hoài niệm cái mùi vị kia, nhưng người ngoài núi, có lẽ vĩnh viễn cũng không làm được cái mùi vị như vậy ——"

Trần lão cười nhỏ, nói: "Vậy ông nấu cho cháu, cháu giúp ông canh chừng lửa đi ——"

Ông lão nói xong, liền đứng dậy muốn đi ——

"Trần gia gia ——" Hàn Văn Hạo đột nhiên xoay người, nhìn bóng lưng còng của Trần lão đứng bên cửa, ánh mắt tịch mịch và bình tĩnh, hắn thật lòng nói: "Ông không ghét cháu sao? Lúc này dù ông chỉ hơi hột, nhưng cháu có thể cảm nhận được, năm đó xảy ra chuyện phong ba —— lúc ấy cha của cháu, chắc chắn làm rất nhiều chuyện có lỗi với ông, dì Văn Giai mới ôm hận rời đi, một cô gái muốn rời khỏi một người đàn ông mình yêu, không dễ dàng —— Vườn Trà vẫn không thu hồi lại, nhất định có nguyên nhân ——"

Trần lão đứng ở bên cửa, mặt hơi nghiêng, không lên tiếng.

"Ông không hận cháu sao? Cha của cháu đã từng tổn thương ông và dì Văn Giai ——" Hàn Văn Hạo nhìn lại Trần lão hỏi.

Trần lão chậm rãi xoay người lại nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Đây đã là chuyện của đời trước, không có bất cứ quan hệ gì đến cháu, năm đó ông để lại vườn trà, không phải vì Văn Giai, mà là vì mẹ cháu —— Nhiều năm nay, ông không có gì để lại cho ba đứa bé này, nhưng Lam Anh học xong của ông thái độ làm người trong cuộc đời, Văn Giai nhận được tình thương của ông, mẹ của cháu nhận được vườn trà của ông —— Đây là điều mà ông muốn bày tỏ tình yêu lớn nhất của ông với ba đứa bé —— Bây giờ ông chỉ hy vọng Văn Giai ở trong một thế giới mà ông không biết, cũng có thể hạnh phúc, vậy ông đã an tâm rồi. Về phần chuyện phong ba năm đó, đều đã qua rồi, không liên quan đến các cháu, các cháu gánh vác đã nhiều. Ông đem tất cả đưa cho Hạ Tuyết, đó là vì ông hi vọng con bé bằng tư thái cao nhất, gả vào nhà cháu —— Mang theo thái độ của ông, mang theo tình thương của ông, mang theo thôn trà của ông, gả vào nhà cháu —— Giống như hoàn thành một chút tâm nguyện cho ba đứa con của ông ——"

Trần lão nói tới đây, hai mắt đỏ lên, trầm mặc xoay người, đi ra ngoài.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo ngưng tụ, nhìn lửa bên trong bếp lò vẫn cháy
hừng hực ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 558: Một Chút Hưởng

Trần lão làm xong thức ăn, cùng Hàn Văn Hạo, hai người bày bát đĩa, ngồi trên bàn cơm trong một cái sân nhỏ, im lặng ăn cơm.

Hàn Văn Hạo chén, ăn canh đậu hũ, vừa ăn vừa hài lòng mỉm cười nói: "Trần gia gia làm đậu hũ ăn thật ngon —— vừa mềm vừa trơn ——"

Trần lão cười hai tiếng, cầm đũa giơ lên, có một chút hứng thú nói: "Làm đậu hũ này, thật rất dụng tâm, cho dù từ khâu chọn đậu và quá trình chế biến — Mỗi bước đều phải thực hiện hết sức cẩn thận —— Lúc ấy Tuyết Nha Đầu thích nhất ông nấu canh đậu hũ, còn nói sau khi ra khỏi núi đều muốn mỗi ngày được ăn ——"

Trần lão càng nói càng cười vui, ông lão rất thương yêu Hạ Tuyết.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ hơi cười khẽ, vẫn đang ăn cơm.

Trần lão nhìn Hàn Văn Hạo, gấp một ít sợi củ cải, vừa ăn, vừa chậm rãi hỏi: "Cháu và con bé Tuyết đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có ——" Hàn Văn Hạo chăm chú cầm chén ăn cơm.

Trần lão không hỏi nữa, cũng im lặng đang ăn cơm, nói qua một chút chuyện sau khi ra khỏi núi, cứ như vậy đến sáng sớm, Trần lão đến phòng của bọn họ ở trước kia, sắp xếp đệm giường một chút, đóng cửa sổ bên giường lại, mở lò sưởi bên trong phòng ——

Hàn Văn Hạo nhẹ bước vào phòng, nhìn mọi thứ chung quanh, thậm chí có loại cảm giác giống như rời xa nhân thế, dường như hẳn có thể nhìn thấy

Hạ Tuyết mặc áo vải bông mát mẻ hóng mát, quần màu đen ống rộng, ngồi trước gương trang điểm, chải hai bím tóc, nụ cười trong sáng đáng yêu, tách ra mấy ngày phát hiện, cô gái này bất cứ lúc nào cũng cười vô tư, lại đối xử với người rất chân thành, cho dù đối với bất cứ ai, cô vẫn không có cách nào oán hận.

Hai tay hần cắm vào túi quần, tựa vào một bên tủ treo quần áo, nhìn tấm nệm giường màu đỏ, nhớ tới hai người đã từng thâm tình rúc vào nhau, nụ hôn ướt át vẫn bay lơ lửng trong phòng này, tràn ngập tình ý dạt dào, thì ra, chỉ cần bạn vẫn thích một người, mọi thứ bên cạnh, cũng sẽ trở nên hữu tình —— Trần lão đứng bên giường, vừa nhìn lửa than cháy lên trong lò sưởi, mới ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo một cái, mỉm cười nói: "Thế nào? Trở lại hoàn cảnh lúc ban đầu, nhớ đến con bé kia sao ?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm nệm giường đỏ thẫm, nói: "Có lẽ cháu gặp báo ứng —— Ngay cả tư cách muốn cũng nhanh chóng mất đi —— Sau khi rời núi, xảy ra quá nhiều chuyện âm hiểm đáng sợ, cháu cảm giác gió sắp xảy ra phong ba, cháu luôn suy nghĩ, nếu có một ngày, cháu xảy ra chuyện, cháu không chịu nổi để cô ấy bị cô đơn, cuộc đời của cô ấy, bởi vì cháu, đã đủ đau khổ, đủ mệt mỏi ——"

Trần lão mỉm cười ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cho nên cháu chạy đến chỗ của ông, nghỉ ngơi một chút sao? Bởi vì từ chối con bé, từ chối mình, rất mệt mỏi ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ cúi người, hai mắt lộ ra ánh sáng rồi rằm.

Hai tay Trần lão khẽ chống lên đầu gối cứng ngắc, nhịn đau nhức đứng lên, nói: "Cháu ngủ một giấc trước đi, lúc ăn cơm tối, chúng ta tán gẫu tiếp —— Cháu cũng mệt mỏi rồi ——"

Hàn Văn Hạo đáp lời, nhìn Trần lão đi ra ngoài, ăn ý không lên tiếng, vươn tay nhẹ khép cửa lại, sau đó chậm rãi đi đến bên giường, ngồi trên giường, lập tức cảm nhận hơi thở mềm mại của Hạ Tuyết, kỳ diệu xô tới, cô là một cô gái hấp dẫn tận trong xương, luôn có thể làm cho người ta không nhin được đến gần, Hàn Văn Hạo cứ như vậy nghĩ tới Hạ Tuyết, nằm trên giường, rớt cuộc mệt mỗi nhắm lại hai mắt.

Thời gian từng phút trôi qua.

Giữa trưa, tiếng gió lạnh gào rít đã qua, hoàng hôn lại đến, khói bếp lượn lơ bay lên, Trần lão nghỉ trưa xong, im lặng đặt các loại dụng cụ pha trà trên bàn trong phòng khách nhỏ, chuẩn bị xong lò than nhỏ và khối than để nấu trà —— Lúc này, mọi thứ xung quanh lặng yên, không tiếng động, ánh mắt Trần lão trở nên sắc bén, năm đó hô mây gọi gió, vì hạnh phúc của con gái nuôi, đã từng cao giọng ở trước mặt mọi người, giải quyết lần lượt cuộc chiến đẫm máu —— Chỉ thấy ông lão cầm cây gắp, từ bên trong bình thủy tinh gắp ra từng khối than, bỏ vào bên trong bếp lò, đốt lửa lên, lấy dụng cụ trà tinh xảo, từng cái một, ngâm vào nước trà Phổ Nhĩ ——

Có lẽ Hàn Văn Hạo rất mệt mỏi, đi mấy ngày đường núi, theo con đường quen thuộc, một mình đạp núi rừng trùng điệp, từng bước từng bước đi tới nơi này, rớt cuộc mệt mỏi, ngủ một giấc thật sâu, cho đến ngửi được mùi thơm của Trà, hần hơi mở hai mắt, thân thể xuất hiện một ảo giác, một giọng nói mềm mại ở bên tai kêu nhỏ —— "Văn Hạo ——"

Ánh mắt hần chợt lóe lên, xẹt qua một chút đau lòng nhưng vẫn lặng lẽ ngồi dậy, có ai có thể biết người đàn ông này, rớt cuộc trên lưng gánh vác bao nhiêu thứ? Hần ngồi trên giường, vươn tay nhẹ xoa sống mũi, để cho mình hơi tỉnh táo một chút, mới đi ra khỏi gian phòng, lại nhìn thấy Trần lão đã dùng ba cái ly ngọc màu xanh biếc, tinh xảo, mức hai ly Phổ Nhĩ đặt trên bàn, chỉ thấy bên trong cái ly ngọc trong suốt xanh biếc, trở nên đỏ giống như màu trà Phổ Nhĩ, hần hơi kích động nói: "Trà ngon!"

Trần lão nhìn hẩn một cái, mới khẽ mỉm cười, giơ nhẹ tay nói: "Ngồi đi, cũng đã lâu cháu không uống chén trà với ông rồi ——"

Hàn Văn Hạo mỉm cười đi tới trước mặt của Trần lão, ngồi xuống, nhìn ly trà Phổ Nhĩ tỏa mùi hương nồng đậm, cũng biết nhất định năm xưa trà Phổ Nhĩ rất trân quý, trà Phổ Nhĩ khác với các loại trà khác, nó giống như có thể trải qua ngàn năm ủ, hương càng thơm, cho nên có câu nói rất hay: "Hương Trần cửu oản, Phương Lan khí, phẩm tần thiên niên Phổ Nhĩ tình ——" Hẩn không kịp chờ, nâng ly trà Phổ Nhĩ, đưa lên môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhất thời mùi thơm quanh quẩn, nồng đậm lộ ra mùi vị của lịch sử và thời gian, kết hợp hơi thở giữa trời đất chảy vào trong cơ thể —— Hẩn vui sướng nói với Trần lão: "Gia gia —— Trà ngon! ! Trà ngon! !"

Trần lão rất sâu sắc, cười một tiếng, cũng nâng ly trà hớp một ngụm nhỏ, mùi hương của nó nồng nàn trong hơi thở, nói: "Trà Phổ Nhĩ thường mọc ở trên đỉnh núi cao, lúc nở hoa, hút linh khí cả trời đất, cho nên mùi vị nồng đậm, thông thường, người chủ đối với khách kính trọng, mới dùng trà này để chiêu đãi —— Phải biết, trà có thể chứng minh duyên phận của con người, nó không nhạt như nước, cũng không nóng như rượu, chỉ khi tâm trí của cháu bình tĩnh mới có thể tìm kiếm được mùi vị thăng bằng trong cuộc sống —— Điều này nhất định phải chú ý đến việc duyên phận không dễ tìm?"

Hàn Văn Hạo nghe xong, ánh mắt ngưng tụ, nâng ly trà, vẫn hớp một ngụm nhỏ, cảm nhận mùi thơm quanh quẩn, làm cho trong lòng của người ta theo ánh sáng trời đất, mà trở nên kiên cường và bất khuất.

Trần lão nhìn lại Văn Hạo, nghiêm túc nói: "Hãy quý trọng duyên phận trong tay —— hương thơm trên đỉnh núi hiểm trở, vốn đầy hiểm trở và sinh mệnh tuyệt vọng —— Nhưng chỉ xem cháu có nguyện ý theo đuổi hay không —— Có lẽ con bé đang dừng cảm, từng bước từng bước đi lên núi —— Cháu thì sao?"

Hàn Văn Hạo đang cầm nửa ly trà, ánh mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Ánh mắt già nua của Trần lão, nhìn rừng núi, trùng điệp không dứt bên ngoài cửa, sâu kín nói: "Sinh mệnh giống như một cái ly, khi cháu trống không, cháu sẽ cố chấp theo đuổi, nhưng khi cháu muốn có nửa ly nước trà, vừa vặn là lúc khảo nghiệm cuộc đời của cháu, bởi vì cháu sẽ phải có và mất đi trong do dự và sợ hãi —— Cháu có nghĩ tới hay không, buông xuống một chút, mới có thể nhặt lên một chút? Quá khứ chúng ta phạm vào lỗi lầm nặng nề, có thể trong tương lai thành tựu trọn vẹn —— Chỉ cần thái độ chúng ta có thể nhìn thẳng cuộc sống, thay đổi trời đất, cũng nằm trong lòng bàn tay. Quá khứ của cháu mạnh mẽ, hào hùng, từ nay về sau, khí thế sẽ càng mạnh mẽ hơn, bởi vì lòng dạ rộng lớn hơn, tâm cảnh hoàn thiện hơn —— Đây cũng là lý do ông đem tất cả mọi thứ, đưa cho Hạ Tuyết, bởi vì ông tin tưởng tình yêu trong trái tim con bé, tất nhiên có thể giúp ông hoàn thành tâm nguyện ——"

Hàn Văn Hạo kích động nhìn Trần lão ——

Trần lão cũng nhìn hẩn, cười khẽ một tiếng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 559: Tin Tức

Ánh nắng ban mai rơi vào, mang theo một chút gió lạnh, có chút lạnh lẽo.

Hạ Tuyết chậm rãi đi về phía trước cửa sổ, hai tay khẽ chạm vào ánh nắng, đẩy cửa sổ thủy tinh màu đỏ và màu xanh lá, lập tức một cơn gió lạnh, đập vào mặt, phát lên mái tóc, ánh mắt cô, giống như kim cương lóe ra ánh sáng kỳ ảo, nhìn phương xa từng mảnh rừng cây đã khô héo, khắp nơi lộ ra tiêu điều và tịch mịch ——

"Mợ cả ——" Lý thắm dẫn hai người giúp việc đang cầm chèn tổ yến, đi vào phòng, nhìn cô mỉm cười nói: "Mợ đã thức giấc rồi, phu nhân bảo tôi vào xem mợ, nếu mợ đã thức giấc, để cho mợ uống chút nước tổ yến, người nói thời gian gần đây, mợ thường thức đêm quay phim, rất vất vả ——"

Hạ Tuyết nhìn Lý thắm, trong lòng ấm áp, trong khoảng thời gian này, mình ở tại Nhà họ Hàn, tất cả mọi người cư xử với mình giống như người thân, hết lòng chăm sóc, cô mỉm cười nhìn Lý thắm nói: "Cám ơn dì ——"

"Đừng khách sáo ——" Lý thắm nhìn Hạ Tuyết mặc mỏng manh đứng bên cửa sổ, bà lập tức nhắc một cái áo khoác, đưa đến trước mặt của Hạ Tuyết, vừa phủ thêm lên người cô, vừa nói: "Hôm nay gió lớn, mợ chớ đứng ở cửa sổ, nếu bị cảm lạnh thì sao? Ngày mai sẽ có tuyết đầu mùa, hôm nay lạnh lẽo như vậy ——"

Hạ Tuyết kinh ngạc nhìn Lý thắm, kích động cười, nói: "Ngày mai có tuyết đầu mùa? Có thật không?"

Lý thâm mỉm cười, đóng một cánh cửa sổ, nói: "Là thật, ngày mai có tuyết đầu mùa, cho nên phu nhân đang sai người đem áo choàng lông thỏ mới nhất và thảm lông, trải tất cả các phòng, chỉ sợ lòng bàn chân rét lạnh, sẽ làm thân thể bị lạnh, cũng đã cho người giúp việc cẩn thận hầu hạ tốt cho các cậu chủ rồi——"

Hạ Tuyết kích động nhìn phía ngoài cửa sổ, nhìn khắp tiêu điều, ngày mai sắp bị bao phủ trong làn áo bạc, cả trời đất, chỉ có một màu —— Trái tim của cô, không khỏi sôi trào, nhớ tới mùa đông sáu năm trước, trong tuyết trắng phau phau hắt đi về phía mình, hai tay của cô vịn chặt bệ cửa sổ, ánh mắt truy tìm mọi thứ, bao gồm giải thưởng Bách Hoa ngày mai !

Mặt của cô hơi nghiêng, ánh mắt đột nhiên trở nên kiên định, biết ngày mai sẽ nghênh đón một trận chiến!

One-king! !

Trong khoảng thời gian này, Trác Bách Quân vẫn không tìm được Tĩnh Đồng, đêm hôm đó, lái xe đến dưới lầu nhà cô, cô cầm điện thoại di động, ở công ty ngây ngốc nói với hân, vì phải tuyên truyền cho nghệ sĩ tham gia giải thưởng Bách Hoa, phải chạy đến Đài Truyền Hình, phải làm suốt đêm, cho nên không có thời gian rảnh rỗi, tiếp ngày thứ hai, hân đến công ty tìm người, người nọ lại chạy Cinemax rồi, cứ như vậy cô gái này vẫn bận bịu, vẫn bận bịu cho đến trước một ngày giải thưởng Bách Hoa, hân mặc âu phục màu đen, áo len cao cổ màu đen, tay cầm cặp công văn vừa đi vào công ty thì nhìn thấy Tĩnh Đồng, người mặc bộ váy màu đen, bên ngoài khoác áo khoác dài màu trắng, mái tóc xõa ra, cài vòng hoa nhỏ màu trắng, ôm một hộp lớn đĩa phim, lại nôn nóng muốn xông vào thang máy ——

Trác Bách Quân vừa nhìn thấy cô, lập tức nhanh chóng nhẹ bước chạy vào thang máy, liếc mắt liền thấy Tĩnh Đồng đang một tay ôm cái hộp, một tay cầm điện thoại di động xem tin nhắn, vẻ mặt lộ ra đau lòng, hốc mắt cô đỏ lên, cũng đang nhìn thấy Trác Bách Quân, cô hoảng sợ giật mình, hộp

VCD trong tay “phịch” một tiếng, ào ào rơi xuống đất, nép bên cạnh thang máy, cầm điện thoại di động, giấu sau lưng ——

Trác Bách Quân nhìn bộ dáng cô như vậy, vươn tay để ngang cửa thang máy trước, cản người ngoài đi vào, lạnh lùng nói: "Chuyển tiếp theo !"

Rất nhiều nhân viên làm việc, cũng xôn xao tò mò nhìn bọn họ một cái, vội vàng lui ra ngoài, Trác Bách Quân vừa tròng chặt Tĩnh Đồng, vừa vươn tay đè xuống nút đóng cửa, ngón trở nhấn lần cuối!

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, nhìn Trác Bách Quân, lăm bắm càu nhàu nói: "Tổng —— Tổng —— Tổng giám —— Hôm nay em rất bận, không có thời gian đi lâu cuối đâu ——"

Trác Bách Quân mặt lạnh nhìn cô, đập giày da sáng bóng, bước trên VCD, tiếng lách cách vang dội, nhanh chóng đi tới trước mặt cô, ở khoảng cách thật gần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, còn có ánh mắt to lo sợ lóe lên, bất mãn, không khách, khí thậm chí mang theo thói quen phách lối và bá đạo nói: "Nói! Mấy ngày nay em đã đi đâu? Điện thoại không nghe, đến nhà em, em không về nhà! ! Đến công ty tìm em, lại chạy đi mất dạng, em bận rộn như vậy sao ? Thời gian nghe điện thoại cũng không có?"

Tĩnh Đồng hoảng sợ đến trên trán rịn mồ hôi, mắt to liếc trái, liếc phải, nghĩ lẫn đầu lại gật đầu, làm cho Trác Bách Quân nhìn thấy phải tức giận, sắc mặt lại căng thẳng, rũ mắt liếc nhìn tay phải của cô, đang gắp gao giấu sau lưng, hẩn nhất thời tức giận, liền nghiêng người tiến lên, vươn tay đưa vào sau lưng cô, muốn nắm điện thoại di động của cô, cô khẽ cắn môi, đỏ mặt nắm chặt điện thoại di động, không buông tay.

Ánh mắt Trác Bách Quân chợt lóe, dùng thái độ Tổng giám, nhìn cô nói thẳng: "Mấy ngày không thấy, lá gan trở nên lớn rồi? Điện thoại của tôi, em cũng không nghe, người của tôi, em dám không gặp! Bây giờ ngay cả lời nói cũng không nghe, ở one-king không muốn lăn lộn đúng không?"

"Không phải ——" Tĩnh Đồng vội vàng kêu lên, tay không tự giác buông lỏng, Trác Bách Quân thừa dịp rút ra điện thoại di động của cô, màn hình nhanh chóng sáng lên, mắt lạnh nhìn tin nhắn phía trên: "Tĩnh Đồng, anh nhớ em, cảm ơn em hôm nay nấu bữa sáng cho anh, ăn thật ngon ——Yêu em ——"

Trái tim chìm xuống!

Trác Bách Quân mặt lạnh ngừng thở, xem tới xem lui tin nhắn này, càng xem ánh mắt càng lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác, ẩn chứa sát khí vô hạn, hắn đưa điện thoại di động, giơ trước mặt của Tĩnh Đồng, nhìn cô, từng chữ, từng chữ, dường như rất bình tĩnh, hỏi: "Bạn trai cũ của em?"

Tĩnh Đồng hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, thở phì phò, không dám nói dối, chỉ đành phải gật đầu một cái ——

Trác Bách Quân khép chặt hai mắt, thở dốc một hơi, nắm chặt điện thoại di động, gân xanh nổi lên !

Tĩnh Đồng lập tức tiến lên, lo lắng giải thích: "Không phải như anh nghĩ đâu, bởi vì hắn biết em không đồng ý cử hành hôn lễ, tối hôm qua uống rượu say, nửa đêm canh ba chạy đến nhà em, té ngủ ở cửa nhà em, em thật không có biện pháp, đem hắn dìu vào, không thể để hắn bị cảm lạnh a —— Vậy hắn ở nhà em tỉnh ngủ, không phải em nên làm bữa sáng cho hắn ăn sao?"

Trác Bách Quân đè nén lửa giận, dán chặt vào thân thể của cô, hai mắt trợn lên giận dữ nhìn cô, tức giận nói: "Vậy có làm bữa ăn sáng như ngày đó tôi ở nhà em? Em có ngồi trên đùi hắn, đút cho hắn ăn hay không?"

"Không có ——" Tĩnh Đồng nước mắt lã xuống, đau lòng nhìn hắn nói: "Không nên nói em như vậy ——"

"Cô chính là người như vậy! ! !" Trác Bách Quân tức giận đưa điện thoại di động đập mạnh xuống mặt sàn, "rắc" một tiếng, đập trúng cái VCD trong đó, VCD nứt ra vỡ vụn!

"Điện thoại di động của em ——" Tĩnh Đồng khóc, vừa muốn cúi người xuống ——

Trác Bách Quân tức giận đến cả người phát run, vươn tay, nắm chặt cằm của cô, mang theo tuyệt vọng, nâng đầu của cô lên, tức giận nhìn cô nói: "Bắt đầu từ hôm nay! Cô cắt cho tôi! ! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa! ! Nhìn thấy tôi, cô phải đi đường vòng! ! Cút! ! Cút! ! !"

Cửa thang máy "đình" một tiếng, mở ra hai hướng, đôi mắt đẫm lệ của Tĩnh Đồng ủy khuất nhìn chăm chăm Trác Bách Quân, muốn nói gì đó, nhưng vẫn lau nước mắt, chạy ra ngoài ——

Trác Bách Quân xoay người, nhìn thân thể nhỏ nhắn của cô, hướng phòng hành chánh công ty chạy thẳng tới, sắc mặt của hắn lại lạnh lẽo, cửa thang máy âm âm đóng lại.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 560: Trở Lại

Trác Bách Quân dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, tức giận toàn thân muốn bốc cháy, xông thẳng vào Phòng làm việc Tổng giám, phịch một tiếng, cửa đóng lại! !

Trầm Ngọc Lộ ngồi trên ghế da dành riêng cho hắn, sâu kín xoay người, tò mò nhìn mặt mũi hắn, chứa một đồng thuốc nổ, liền buồn cười nói: "Ồ? Chuyện gì vậy? Trác Tổng giám luôn bình tĩnh, hôm nay, tại sao muốn phun lửa lớn như vậy?"

Trác Bách Quân không lên tiếng, chỉ đem cặp công văn ném trên ghế salon, lạnh giọng hỏi: "Cô đi vào làm gì? Bên ngoài cũng đã nói lời điên cuồng, cô lại ngang nhiên đi vào?"

Trầm Ngọc Lộ không lên tiếng, mở cái hộp đẹp bạch kim, từ bên trong rút ra một điếu xì gà, đốt sáng lên, vừa hút, vừa nói: "Chúng ta vẫn luôn quan hệ chặt chẽ, bản thân ai cũng đặc sắc, người nào mà không biết Trầm Ngọc Lộ ai cũng có thể làm chồng, Trác Tổng giám trắng hoa?"

Trác Bách Quân nhìn cô ta một cái, mới hỏi: "Có chuyện gì sao? Giải thưởng Bách Hoa cũng bắt đầu rồi, cô không chuẩn bị cho tốt, chạy tới đây tán gẫu với tôi?"

"Tôi tới —— Là để báo cho anh biết, tôi có một kế hoạch——" Trầm Ngọc Lộ nhìn Trác Bách Quân, quyến rũ cười một tiếng.

Trác Bách Quân không hiểu nhìn cô ta, hỏi: "Kế hoạch gì?"

Ánh mắt Trầm Ngọc Lộ lạnh lẽo, phát ra ánh sáng tàn nhẫn, nói: "Tối mai —— Tôi sẽ cùng cô ta đối đáp chiến thuật lần cuối cùng ! !"

Trác Bách Quân lập tức nhìn cô ta, nói: "Cô có kế hoạch gì?"

Trầm Ngọc Lộ đột nhiên cười âm hiểm, cười đến chính cô ta cũng trở nên hưng phấn, nói: "Mặc dù tôi biết rõ, Trầm Ngọc Lộ tôi điều khiển không được giải thưởng Bách Hoa, nhưng Trầm Ngọc Lộ tôi có thể điều khiển được tính mạng của Hạ Tuyết?"

"Nghĩa là sao ?" Trác Bách Quân nhìn cô, hỏi.

Trầm Ngọc Lộ ngẩng mặt lên, mang theo vài phần tàn nhẫn, nói: "Nếu Trầm Ngọc Lộ tôi đoạt được ảnh hậu, sẽ để cho khắp nơi chúc mừng cho tôi! Tôi sẽ làm cho cô ta vĩnh viễn không đứng nổi trong vòng tròn này —— Nếu Hạ Tuyết đoạt được ảnh hậu —— Cô ta sẽ đang cầm cúp, chết ở trên khán đài! !"

Trác Bách Quân nhìn Trầm Ngọc Lộ, nhanh chóng nói: "Có ý tứ gì?"

Trầm Ngọc Lộ dập tắt mẫu thuốc lá cuối cùng trong gạt tàn, cúi đầu, kế hoạch hiện lên trong đáy mắt.

Trác Bách Quân nhìn về phía Trầm Ngọc Lộ, nhanh chóng nói: "Cô xác định kế hoạch của cô chu toàn? Tại sao không cho tôi biết? Cô tự mình đưa ra quyết định?"

Trầm Ngọc Lộ nhanh chóng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đây là thù hận giữa tôi và cô ta! ! Cô ta đoạt đàn ông của tôi! Chẳng bao lâu, tôi cho rằng Hàn Văn Hạo không sẽ yêu bất cứ cô gái nào! ! Tôi không chịu nổi hắn yêu bất cứ ai! ! Mỗi buổi tối, tôi nghĩ tới chuyện này, tôi đều muốn phát điên! ! Hàn Văn Hạo không thể yêu bất cứ ai! ! Tôi muốn cô ta chết! ! Mặc dù phải đổi bằng tính mạng của tôi! ! Tôi cũng muốn cho cô ta chết! !"

"Nếu phải đổi bằng tính mạng của cô! ! Muốn cô ta chết, đây không phải là thua thiệt sao?" Trác Bách Quân nhìn Trầm Ngọc Lộ lạnh giọng nói: "Huống chi, hiện trường buổi lễ trao giải, nhất định được bảo vệ nghiêm ngặt, không dễ dàng ra tay như vậy! Càng không cần phải nói, đây là một buổi truyền hình trực tiếp, nếu như xảy ra vụ án lớn quan trọng như vậy, chính phủ nhất định sẽ không bỏ qua vụ này! Đến lúc đó, thuận tiện điều tra xuống, biết là Trầm Ngọc Lộ cô làm, Hàn Văn Hạo sẽ làm cho cô sống không bằng chết!"

Trầm Ngọc Lộ lại có kế hoạch tốt, cười một tiếng, nhìn hẩn nói: "10 ngày trước, tôi ra giá trên trời, mời sát thủ hắc đạo lớn nhất trên thế giới, đã sớm lẫn vào hiện trường trao giải thưởng Bách Hoa, nghiên cứu vị trí hoàn cảnh xung quanh, bảo đảm—— Giết cô ta rõ như lòng bàn tay! !"

Ánh mắt âm trầm của Trác Bách Quân chột lóe, phản đối nói: "Chuyện này, theo tôi, vẫn quá xung động!"

Trầm Ngọc Lộ chớp đôi mắt đẹp, quyến rũ cười một tiếng, nói: "Tôi là một diễn viên, chúng tôi khát vọng nhất, chính là diễn một bộ tác phẩm vĩ đại trước công chúng, mà lần này —— Nếu Hạ Tuyết đoạt giải, tôi sẽ làm cho cô ta trở thành ảnh hậu nổi danh nhất trong lịch sử ——" Cô ta vừa nói xong, đột nhiên lạnh lùng cười to ——

Trác Bách Quân nhìn cô ta, cắn răng, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, đã trắng xóa, ép tới thật nặng, thật nặng, hi vọng ngày mai tuyết đầu mùa, có thể che khuất một chút manh mối âm mưu, để cho kế hoạch tiến hành được thuận lợi hơn! !

Bầu trời trắng xóa, dường như tuyết từ trên trời, ép xuống thật nặng, thật nặng ——

Hạ Tuyết lấy chiếc xe thể thao, tay vừa nắm tay lái, vừa vui vẻ mỉm cười nói chuyện điện thoại với Daniel: "Thân ái, xin lỗi, trong khoảng thời gian này, vẫn không thể gặp anh —— Tha thứ cho em ——"

Daniel cầm điện thoại di động, khẽ mỉm cười, cúi đầu nhìn tài liệu trên mặt bàn, vừa nhìn, vừa dụi dằm và cứng chiu, nói: "Ngày mai là buổi lễ trao giải rồi, em hồi hộp không?"

Hạ Tuyết nắm chặt tay lái, cho xe dần dần dừng lại trước đèn xanh đèn đỏ, mỉm cười nhẹ ổng nghe, nói: "Nói không hồi hộp là giả, mỗi diễn viên đều khát vọng mình có thể đoạt giải, hơn nữa lần này dường như cạnh tranh kịch liệt, nếu em có thể đoạt được thưởng, chứng minh em được khán giả và nhà phê bình công nhận!"

"Có lòng tin không?" Daniel mỉm cười hỏi.

"Có một chút!" Có lẽ Hạ Tuyết là một người khiêm tốn, nhưng tâm linh của cô nhất định sẽ thắng thắn với Daniel, trong thế giới của hần, cô vĩnh viễn thật ấm áp, hơn nữa trong thế giới này có bài dân ca Pháp nhẹ nhàng bay!

Daniel nắm điện thoại, nghe giọng nói Hạ Tuyết thoải mái và vui vẻ như vậy, lại dụi dằm hỏi: "Xem ra em lại trưởng thành một chút rồi, có chuyện không vui, cũng không cần nói cho anh biết, không giống ngày xưa, em núp trong vòng tay anh, chuyện vui vẻ hay đau buồn đều nói cho anh biết tất cả ——"

Mặt của Hạ Tuyết hơi ngấn ra, nhìn đèn xanh phía trước mặt sáng lên, cô vội vàng khởi động máy, cho xe xẹt qua cành khô cây Dương chạy nhanh về phía trước, cười khẽ, nói: "Anh hãy yên tâm, em không sao! Em tin hần sẽ trở về! Cho tới bây giờ em cũng chưa tin một chuyện như vậy! ! Em tin hần nhất định sẽ trở về! Cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù có một ngày, em

chết đi, linh hồn cũng muốn đứng ở song cửa sổ nhà hăn, chờ hăn trở lại ——"

Daniel nghe lời này, đột nhiên ánh mắt ấm áp, lại đau lòng nói: "Đứa ngốc, đối với tình yêu, không lấy cái sống cái chết đáp lễ —— Chỉ cần kiên trì yêu, cũng đã không phụ tình yêu rồi, anh hi vọng tình yêu của em —— Sẽ hạnh phúc —— Nhất định sẽ hạnh phúc——"

Hạ Tuyết đột nhiên cười nhỏ, dừng xe trước tòa nhà 100 tầng, mỉm cười nói: "Em biết rồi! Cảm ơn anh khoan dung, trong cuộc đời của em, có anh thật tốt —— Cảm ơn anh, Daniel ——"

Daniel cũng cười một tiếng, nhưng vẫn chậm rãi tắt điện thoại, nhìn bầu trời trắng xám ngoài cửa sổ, suy nghĩ càng bay xa.

Hạ Tuyết vui vẻ dừng xe, quay sang ghế lái phụ, ôm một bó Hoa Bách Hợp, vẻ mặt tươi cười đi xuống xe, sau đó đi vào đại sảnh tòa nhà 100 tầng ——

Mấy ngày nay Hàn Văn Hạo vẫn chưa từng xuất hiện, nhưng gần như sau mỗi ngày làm việc xong, Hạ Tuyết cũng sẽ trở lại, quét dọn ngôi nhà này một chút, sửa sang một chút, thỉnh thoảng thay hoa hồng đỏ, thỉnh thoảng thay hoa hồng xanh, hôm nay cô mang Hoa Bách Hợp, mỉm cười cắm vào trong bình hoa trên bàn trà, quay đầu lại nhìn “con báo lớn” bằng sứ trông rất sống động bên ghế sofa, cô dịu dàng vuốt ve cái đầu của nó, hốc mắt đỏ lên, nhưng vẫn mỉm cười nghẹn ngào nói: "Ngày mai em phải tham gia buổi lễ trao giải, nếu em có thể may mắn như trước kia, nhất định em sẽ ở trên khán đài, gọi anh trở về —— Em rất nhớ anh —— Thật sự rất nhớ anh —— Khi tình yêu trở thành một thói quen, em bằng lòng để cho thói quen này như gió, như mưa, để cho chúng nó đi theo cuộc đời của em, hướng về phía trước —— Văn Hạo——"

Hạ Tuyết nói đến đây, hốc mắt nóng lên, nước mắt lăn xuống, không dám ở lại nữa, vội vàng nhấc túi xách trên ghế sa lon, xoay người đi ra ngoài.

Cửa thang máy tầng một mở ra, Hạ Tuyết rưng rưng đi ra khỏi tòa nhà, nhanh chóng nhảy lên xe, chạy thẳng về phía trước ——

Một chiếc Rolls-Royce màu bạc chậm rãi từ một hướng khác chạy tới, từ từ dừng lại tòa nhà 100 tầng, Tả An Na nhanh chóng đi ra, mở cửa xe, Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, mặt lạnh đi vào tòa nhà 100 tầng ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 561: Con Bảo Nhỏ

Cửa thang máy tòa nhà mở ra, Hàn Văn Hạo bước đi vào trước, vẫn nghe Tả An Na báo cáo tất cả tình hình của công ty nhiều ngày qua, lại ngửi được mùi thơm hoa bách hợp, hắt hơi giật mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn cả phòng khách, ánh sáng chiếu ấm áp, màn cửa sổ màu trắng bay bay, các nơi bài biện, dường như rực rỡ hẳn lên, còn có trên bàn trà đặt một bình hoa Bách Hợp xinh đẹp, biết có người mới vừa đi ——

Hắn ánh mắt nóng lên, nơi đuôi mắt thoáng qua ý cười, cũng rất mau ẩn nấp, chỉ bất đắc dĩ thờ dốc, liền nghe Tả An Na, đi lên phía trước, mỉm cười nói: "Trong khoảng thời gian này, anh không ở, gần như mỗi ngày, Hạ tiểu thư cũng đến đây, quét dọn phòng, thay đổi hoa, thỉnh thoảng còn đến phòng Tổng Tài, ôm một bó hoa, lúc đi tới có chút ngượng ngùng, cười nói mình là vừa mới đi ngang qua —— Thật ra tôi biết rõ, cô ấy dụng tâm làm mọi chuyện vì anh ——"

Con người Hàn Văn Hạo xoay vòng một chút, từng bước từng, bước đi về phía trước, đi vào giữa phòng khách, đi tới bên ghế sa lon, nhìn gối ôm trên ghế sa lon màu đen, đã đổi lại thành màu trắng đen phối hợp hoa văn hình học, có thêm một cái ghế nằm bên cạnh cửa sổ sát đất, bình hoa cũng là mới mua, trong bình hoa gồm sứ màu trắng đen hình tròn lùn, cắm bó hoa Bách Hợp, tươi đẹp vừa nở rộ, tỏa ra hương thơm ngát, cũng rất mềm mại ——

Hắn chăm chú nhìn bó hoa Bách Hợp, vươn tay chậm rãi khẽ vuốt ve đầu con Báo, cảm giác trơn bóng, liền cúi đầu xuống, biết ngay cả con vật này, cũng được người khác rất chịu khó lau sạch sẽ, ánh mắt hắn không nhìn được trở nên dịu dàng, vươn tay nới lỏng cúc áo âu phục, Tả An Na

lập tức giúp hắn cởi áo khoác, thăm dò, hỏi: "Rốt cuộc anh trở lại, có nên báo cho Hạ tiểu thư không?"

Hàn Văn Hạo không nói gì, ngồi xuống, tay vẫn khẽ vuốt ve đầu con Báo, thân thể cứng ngắc, làm ngơ chuyện này, trực tiếp hỏi: "Tình hình buổi lễ trao giải thế nào, có phát hiện khác thường hay không?"

"Không có ——" Tả An Na đi vào phòng bếp, lấy cà phê, pha một ly cà phê, tự mình đưa đến trước mặt của Hàn Văn Hạo, nói: "Chúng tôi vì bảo vệ an toàn cho Hạ tiểu thư, nghiêm ngặt canh phòng, phái 100 vệ sĩ, canh chừng mỗi một góc, bảo đảm an toàn của cô ấy —— Anh yên tâm!"

Hàn Văn Hạo nhận lấy cà phê, suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Tình hình bên Tỉnh Đồng thế nào?"

Tả An Na sửng sờ, không dám lên tiếng.

Hàn Văn Hạo lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Tả An Na, con mắt lóe lên.

Ban đêm, không khí cũng muốn kết thành băng!

Cao ốc One-king, tối nay đèn đuốc sáng rực, vì dưới cờ one-king có ba diễn viên lọt vào vòng nữ chính xuất sắc nhất, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, tiếp theo, nhà đầu tư điện ảnh one-king cũng lọt vào vòng nhà quay phim tốt nhất, cho nên trước đêm diễn ra lễ trao giải, sẽ là một buổi tối bận rộn, cho nên mọi người cuồng nhiệt hò hét, mặc cho từng trận gió lạnh thổi qua, cũng chờ đợi ngày mai!

Tối nay bận rộn nhất là bộ phận tuyên truyền, những bộ phận khác cũng lục tục kéo xuống đất rồi, Tỉnh Đồng cũng cùng mấy đồng nghiệp thân thiết dựa chung một chỗ, lạnh run run đi ra công ty, đi xuống bậc thang,

cùng đi ăn khuya lấp đầy bao tử, nếu không, cả người lạnh lẽo đến đông cứng rồi.

Trác Bách Quân ôm vai tựa vào trước xe thể thao của mình, nhìn Tĩnh Đồng đứng bên cạnh đồng nghiệp, lạnh run lập cập, lỗ mũi đỏ bừng, đôi môi trắng bệch, thở ra hơi trắng, nói: "Lạnh muốn chết! !"

"Tĩnh Đồng———" Trác Bách Quân bình tĩnh, đi về phía cô ——

Tĩnh Đồng cùng mấy đồng nghiệp sững sờ tại chỗ, nhìn Trác Bách Quân đứng trong màn đêm, hai tròng mắt đang lóe sáng như vì sao, xin lỗi nhìn mình, cô lập tức cúi đầu, kéo đồng nghiệp, nói: "Đi thôi —— Nhanh lên một chút —— Lạnh muốn chết ——"

Các đồng nghiệp cũng sững sốt, kêu nhỏ một tiếng Tổng giám, liền muốn đi về phía trước, Trác Bách Quân lập tức tiến lên, nhanh chóng bắt được cổ tay Tĩnh Đồng, nói: "Tôi có việc nói với em! ! Các người đi trước!"

"Vâng ——" Đồng nghiệp nghe, ngạc nhiên nhìn Tĩnh Đồng một cái, rồi trầm mặc rời đi, trong lòng của Tĩnh Đồng căng thẳng, cũng mau nhanh chóng bước đi, muốn đi theo bọn họ, không ngờ bị Trác Bách Quân kéo mạnh tay, hai tròng mắt của cô lập tức đỏ lên, nói: "Anh buông tay! ! Em không có tư cách đi cùng với anh! Làm cho anh tức giận như vậy là em không tốt! Anh đừng để ý đến em!"

Cô vừa nói xong, muốn ngăn tay của hắn!

Trong lòng Trác Bách Quân quỳnh lên, từ phía sau ôm lấy cô, cúi đầu ở cổ của cô, nói: "Xin lỗi! Chuyện ngày hôm nay, là tôi không đúng! Tôi quá xúc động ! Mà tôi cũng lo lắng cho em —— Chúng ta đã có mười ngày không gặp, tại sao em lại phải đối xử với tôi như vậy? Tôi biết em trốn tránh tôi, tại sao muốn trốn tránh tôi?"

"Em không có —— em chỉ rất bận rộn —— Anh buông tay ——" Tĩnh Đồng muốn kéo hẳn ra, không ngờ bị hẳn ôm mình vào trong ngực chặt hơn, thậm chí hẳn mở áo khoác ngoài, dịu dàng bao mình vào trong ngực, kêu nhỏ: "Lạnh không? tôi một mình đã đợi em cả buổi tối —— Ít nhất em phải nói cho tôi biết sự thật, để tôi không hiểu lầm em —— Tôi không tin em và hẳn ở cùng nhau, tôi cũng không tin em đột nhiên không để ý tôi !"

Nước mắt Tĩnh Đồng lăn xuống.

Trác Bách Quân nhìn thái độ của cô dịu lại, cúi người, nói: "Lên xe chúng ta nói chuyện ——"

"Em không muốn ——" Tĩnh Đồng lập tức từ chối.

"Lên xe ——" Trác Bách Quân mạnh mẽ kéo cô đi về phía xe ——

"Em không muốn! ! Đến lúc đó chị Ngọc Lộ lại ——" Tĩnh Đồng đột nhiên phát hiện mình nói sai, vội vàng đỏ mặt im miệng, Trác Bách Quân lập tức xoay người, nhìn Tĩnh Đồng nói: "Ngọc Lộ nói gì với em ?"

"Không có!" Tĩnh Đồng lập tức nghĩ xoay người, nhưng Trác Bách Quân lại mạnh mẽ kéo cô, ôm cả người cô kéo lên xe, buộc cô ngồi vào sau xe, mình cũng ngồi vào sau xe, đóng cửa xe, muốn vươn tay vội vàng ôm cô, Tĩnh Đồng lại có chút sợ hãi nép vào bên cửa xe, nói: "Anh đừng tới đây —— Em không tham lam như anh nghĩ, em biết anh ở trong công ty rất được hoan nghênh, người cả công ty cũng thích anh, chị Ngọc Lộ cũng rất thích anh, em chỉ là một cô gái bình thường, không nghĩ nhiều như vậy ——"

Trác Bách Quân lại kéo tay của cô, để cho cả người cô ngã vào trong ngực của mình, hôn cổ của cô, hai tay khẽ xoa bộ ngực sữa của cô, hẳn khát khao thân thể đầy đặn của cô, mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, muốn tránh hẳn vuốt ve, hẳn bất đắc dĩ, cũng không nói gì, vẫn cuồn cuộn nhiệt ôm lấy cô, hôn cổ của cô, tay đã quét qua bắp đùi, hướng trong váy tìm kiếm! !

"Tổng giám, anh đừng như vậy!" Thật ra thân thể Tĩnh Đồng đã xông lên kích thích, sắc mặt đỏ lên, thở phì phò, từ lúc bắt đầu mãnh liệt từ chối, càng về sau, phát hiện người đàn ông này dùng nụ hôn và kích tình để nói với mình, hẳn rất yêu mình, cô dần dần nhũn ra, tựa vào trong ngực của hắn, mặc cho hắn khẽ cắn vành tai của mình, tay dò vào giữa hai chân đã ướt át, xoa nhẹ ——

Một luồng hơi kích thích xông tới giữa hai chân, cô thở phì phò, mặt tựa vào trên bả vai của hắn, hai mắt có chút mê ly nhìn hắn ——

Trác Bách Quân cũng cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng, khéo léo, đang dán trên bả vai của mình, đôi mắt to ngập nước, lóe ra màu sắc động lòng người, chóp mũi nhỏ nhỏ rất hấp dẫn, môi đỏ mọng hé mở, càng lộ vẻ mê người, hắn nằm nhẹ giữa hai chân ướt át của cô, thừa dịp cô còn mê loạn, khẽ hút chóp mũi của cô, dùng môi mỏng hấp dẫn của mình cọ sát cánh môi mềm của cô, cũng không tiến vào, chỉ trêu đùa nói: "Chúng ta về nhà hôn tiếp —— Bây giờ đang ở cửa công ty, lá gan em lại nhỏ —— Hả?"

Tĩnh Đồng không biết nên nói gì, vừa mới ngẩng đầu nhìn cặp mắt đào hoa mê người, muốn từ chối, lại bị ngón tay của hắn hướng giữa hai chân nhẹ nhàng xông vào, cô thở gấp ra tiếng, nắm cổ áo tây trang hắn, hai chân gợi cảm chuyển động, đỏ mặt, nói: "Em —— Không dám về nhà ——"

Động tác trong tay Trác Bách Quân ngừng lại, đổi thành ôm lấy thân thể của cô, cúi đầu, hôn chóp mũi, mới nói: "Tại sao?"

"Bạn trai của em ——"

"Bạn trai cũ ——"

"A —— Bạn trai cũ của em, hai ba ngày nay một mực dưới lầu nhà em canh chừng em, cho nên em không dám về nhà —— Em cũng muốn từ chối hắn —— Em ——" Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, không dám nói tiếp.

Ánh mắt Trác Bách Quân dịu dàng, có chút bá đạo ôm lấy cô, nhẹ xoa bộ ngực sữa của cô, xúc động, nói: "Bởi vì em yêu thích tôi —— Cho nên muốn từ chối hẳn —— Nhưng sợ không từ chối được?"

"Ừ ——" Tĩnh Đồng thành thực gật đầu, trái tim phanh phanh nhảy.

Trác Bách Quân mỉm cười nói: "Chuyện này không phải đơn giản sao? Đến nhà tôi ——"

"Nhà anh?" Hai mắt Tĩnh Đồng tròn to.

Gió bên ngoài xe thổi ào ào, từ một góc tối, có hai bóng người đứng đó, trông mắt bọn chợt lóe lên, lập tức biến mất trong màn đêm!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 562: Người Trong Hình

Xe chạy dọc theo một con đường lớn hoa anh đào, cuối cùng dừng ở trước biệt thự giữa sườn núi, Tĩnh Đồng quay đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ có một tòa nhà màu trắng, nằm ở lưng chừng núi, trên tường rào màu trắng, phủ đầy trúc, xuyên qua sợi hoa lan màu đen, có thể nhìn thấy cả tòa biệt thự trúc, hồ bơi màu xanh dương, gợn sóng lấp lánh, chiếu vào mặt tường màu trắng, vô cùng xinh đẹp.

"Xuống xe thôi——" Trác Bách Quân quay đầu, có chút mập mờ nhìn Tĩnh Đồng.

Trái tim của Tĩnh Đồng cũng không khỏi giật thót, nhưng vẫn gật đầu, đẩy cửa xe ra, đi xuống xe, Trác Bách Quân cũng xuống xe, mỉm cười vòng qua xe, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đẩy cánh cổng sắt, sau đó đi vào vườn hoa nhỏ biệt thự, bước qua hồ bơi kiểu dáng boong thuyền, đi tới trước cửa kính phòng khách, Trác Bách Quân đột nhiên quay đầu, mập mờ nhìn cô, mặt của Tĩnh Đồng chợt đỏ bừng, bàn tay mềm mại ở trong lòng bàn tay Trác Bách Quân, cảm thấy hẫng khẽ kéo mình đi vào phòng khách, cô cẩn thận từng li ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn một vòng phòng khách, Trác Bách Quân lập tức ôm cả người cô, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi xông vào, cùng với đầu lưỡi của cô nhẹ quấn lấy, cả người Tĩnh Đồng nhất thời nóng lên hừng hực, để mặc cho Trác Bách Quân ôm chặt mình trong lòng ngực, không ngừng vuốt ve ngang lưng của mình, rồi đến cái hông, mặt của cô ửng đỏ, mặc cho hẫng vuốt ve ——

Trác Bách Quân vừa hôn Tĩnh Đồng, vừa thở phì phò, rời khỏi nụ hôn của cô, nhìn cặp mắt to xinh đẹp ngậy ra, lại bá đạo ôm chặt eo nhỏ của cô,

để cho thân thể cô dán chặt vào mình, giọng khàn khàn, hấp dẫn, hỏi: "Nhiều ngày không gặp, nhớ anh không ?"

Tĩnh Đồng khẽ mỉm cười nhìn hắn, có chút xấu hổ.

Hai tròng mắt Trác Bách Quân lộ ra vui vẻ, lập tức ôm lấy thân thể của cô, cuồng nhiệt liết dây dưa hôn, thậm chí cởi bỏ áo khoác của cô, rơi xuống bên chân, lại vươn tay cởi bỏ cúc áo giả tây phục màu đen, giúp cô cởi áo khoác, cách lớp áo sơ mi trắng, nhẹ nắm bả vai của cô, mảnh mai có chút mát hôn, hắn vẫn cuồng nhiệt hôn môi của cô, hôn nhẹ cằm của cô, đến cổ, tay từng chút cởi bỏ cúc áo sơ mi trắng của cô ——

Tĩnh Đồng mê loạn, kích thích nhắm lại hai mắt, ngẩng đầu lên để mặc cho hắn hôn nhẹ, hai tay cũng có chút run rẩy, không nhịn được cởi bỏ áo khoác của hắn, hai người đứng đó ôm chặt nhau, lại triền miên, cuồng nhiệt hôn nhau, Trác Bách Quân lập tức ôm cả người Tĩnh Đồng, bước nhanh tới cầu thang xoắn ốc, vừa đi lên, vừa không nhịn được kích tình ôm hôn, cho đến khi hắn dùng thân thể đẩy một cánh cửa màu trắng, hai người cùng nhau ngã xuống trên khăn trải giường màu trắng ——

Trác Bách Quân đè ở trên người của Tĩnh Đồng, lại hôn đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, tay cởi bỏ áo sơ mi, kéo rơi chiếc váy ngắn màu đen, kể cả giày cao gót, cùng nhau ném ở bên giường, khẽ liếm bắp đùi trắng nõn, dùng hàm răng khẽ cắn bên trong quần ren màu trắng —— khi ngửi được mùi hương giữa hai chân cô, hắn bị kích thích cười khẽ, lập tức kéo rơi quần lót của cô, rồi tách ra hai chân cô, nhìn giữa hai chân —— trần truồng đầy mê người của cô, vẻ mặt Tĩnh Đồng xấu hổ có chút sợ hãi nhìn mình, ánh mắt hắn hừng hực, nhìn chăm chăm ánh mắt mê ly của cô, lập tức duỗi ngón tay tiến vào bên trong, dò vào bên trong ấm áp của cô ——

"A ——" Cả người Tĩnh Đồng nóng lên, tâm mạch lập tức cuồng loạn, nắm chặt ga giường kích động rên nhỏ ——

Trác Bách Quân nhìn Tĩnh Đồng kích động như vậy, hấn lại ra lực hướng bên trong thọc vào! !

"A ——" Tĩnh Đồng lại nắm chặt ga giường, ngẩng đầu lên kêu nhỏ.

Trác Bách Quân vừa dùng ngón tay tiến vào, vừa cúi đầu, gặm nhẹ đốm nhỏ màu hồng ——

"A ——" Tĩnh Đồng nâng cao thân thể, thở gấp, liên tiếp rên rỉ, nắm chặt cái khăn trải giường, mạch máu cả người bùng lên, mồ hôi rịn ra, Trác Bách Quân đè chặt ở trên người của cô, cắn đốm nhỏ, từ từ đi xuống, tới bụng, rồi đến nơi thầm kín giữa hai đùi, hấn tách hai chân dài của cô ra, khẽ mút, liếm bên trong ——

"Tổng giám——" Tĩnh Đồng khó chịu kích tình, nắm ga giường kêu nhỏ ——

Trác Bách Quân lập tức đè ở trên người của cô, nhìn chòng chọc hai tròng mắt của cô nói: "Gọi tên anh ——"

"Bách Quân ——" Tĩnh Đồng không nhịn được, nhìn hấn kêu nhỏ ——

Trác Bách Quân đột nhiên cười khẽ, cùng cô kích tình hôn, vừa hôn, vừa cởi bỏ áo sơ mi của mình, thậm chí nắm hai bàn tay nhỏ bé của cô, buộc cô cởi bỏ dây thắt lưng cho mình, khi hấn cảm giác bàn tay nhỏ bé của cô đang run rẩy cởi bỏ dây thắt lưng của mình xong, hấn nhất thời hưng phấn, xoay cả người cô lại, buộc cô nằm trên giường nệm trắng phau, mình nhanh chóng cởi bỏ quần áo cuối cùng, nắm chặt hông của cô, nhanh chóng tiến vào thân thể của cô, đâm mạnh vào!

"A ——" Tĩnh Đồng nằm trên giường, không nhịn được rên nhỏ, cả thân thể bị kích thích, thở dốc rên lên, nắm chặt 1 góc ga giường, lại kêu nhỏ —— "Tổng giám ——"

"Anh muốn nghe em kêu ——" Trác Bách Quân lại mãnh liệt tiến vào, rất hưởng thụ khít khao của cô !

"A ——" Tĩnh Đồng giống như con mèo, lưng lồm vào, cả người cực nhanh run rẩy rên nhỏ, bộ ngực sữa mê người nhẹ nhàng rung lắc trong không trung, Trác Bách Quân lập tức nắm chặt bộ ngực sữa của cô, vừa tiến vào, vừa dùng lực xoa nắn, nắm đấm nhỏ của cô ——

"A —— Tổng giám —— dừng lại, em không được ——" Thân thể Tĩnh Đồng nặng nề nhấp nhô, xin tha.

Trác Bách Quân không để ý đến cô năn nỉ, chỉ mạnh mẽ, ào ạt tiến vào, hơn nữa càng lúc càng cuồng nhiệt, thậm chí lật thân thể của cô, đè trên người của cô, tách hai chân của cô, càng không ngừng tiến vào, đâm thẳng vào, quá yêu cô căng đầy, để lại cho mình cảm giác an toàn, Tĩnh Đồng ngẩng đầu lên, nắm chặt ga giường, phóng túng, cả người thở gấp rên rỉ ——

Một bài ca tình yêu, bên trong có thật nhiều, thật nhiều mập mờ, hai người kết hợp, nếu yêu nhau, đó nhất định là chuyện cảm động nhất.

Một đêm này, mưa phùn xôn xao tối, tung bay ngoài cửa sổ, chỉ chứa vài giọt đọng cạnh cửa sổ, giống như nước mắt lạnh lẽo, từ từ rơi xuống ——

Rốt cuộc, kích tình đi qua ——

Trác Bách Quân ôm chặt Tĩnh Đồng nằm trên giường trắng, rất hài lòng mình lại một lần nữa lấy được thân thể của cô, càng không ngừng lộ ra nụ cười hài lòng, mập mờ, khẽ liếm vành tai của cô ——mặt Tĩnh Đồng dính vào trên gối đầu trắng như tuyết, hưởng thụ dáng người to lớn của hắn ôm mình trong ngực, dịu dàng hỏi nhỏ: "Anh cười cái gì?"

Trác Bách Quân ôm Tĩnh Đồng, khẽ xoa nhẹ vòng eo của cô, xoa bộ ngực sữa của cô, vừa nhẹ nhàng xoa, vừa dịu dàng nói: "Cười em ——"

"Cười em? Cười em cái gì?" Tĩnh Đồng ngẩng đầu lên, nhìn Trác Bách Quân hỏi.

"Cười em lẫn trốn anh ——" Trác Bách Quân cúi đầu, véo nhẹ cằm của cô, lại dịu dàng, nói.

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, không biết nên nói gì, chẳng qua, giọng nói có chút lo sợ nhìn hẩn, nói: "Chị Ngọc Lộ sẽ đến không?"

"Chưa từng có cô gái nào bước vào ngôi nhà này của anh ——" Trác Bách Quân nhìn cô, nói ngay.

Tĩnh Đồng hài lòng cười nhỏ, có chút xấu hổ xoay người đi, lại nhìn thấy trong học tủ bên giường, hé ra một tấm hình cũ kỹ, chắc là chụp ở Nhật Bản, lúc hoa anh đào bay tán loạn, có một cô gái thật xinh đẹp, mặc ki-mô-nô màu hồng xinh đẹp, ôm trong ngực một bé trai xinh đẹp, hai tròng mắt của cô mở to, nhìn tấm hình hỏi ——"Người trong hình này là ——"

Ánh mắt Trác Bách Quân đông lại, hơi do dự một chút!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 563: Điện Thoại Vang Lên

Tĩnh Đồng thật sự tò mò, hơi nghiêng người tới trước, cầm khung hình lên, thật gần nhìn cô gái xinh đẹp, dịu dàng động lòng người, cô vui vẻ ngẩng đầu nhìn Trác Bách Quân nói: "Người trong tấm hình là mẹ của anh đúng không? Đứa bé đẹp trai chính là anh hả ?"

Trác Bách Quân nhìn Tĩnh Đồng chăm chăm, hai tròng mắt bình tĩnh chớp một cái, vẻ mặt đột nhiên trở nên thật quý dị, nói: "Em cứ nói đi?"

"Em làm sao biết?" Tĩnh Đồng cười nhỏ, nét mặt lộ ra thật dịu dàng, đưa ngón tay thon dài, khẽ vuốt qua tấm hình cũ kỹ xinh đẹp, dường như rất quý trọng, trong tròng mắt, đều là hình ảnh xinh đẹp, dịu dàng nói: "Em cảm giác đây là mẹ của anh, thật dịu dàng, động lòng người —— Bà thật sự rất xinh đẹp, giống như một minh tinh ——"

Trác Bách Quân nằm ở trên giường, không lên tiếng!

Tĩnh Đồng cảm thấy Trác Bách Quân đột nhiên lạnh lẽo, ngạc nhiên nhìn hắn nói: "Tổng giám? Anh sao vậy ?"

Trác Bách Quân lạnh nhạt nói: "Anh không thích người khác tiếp xúc chuyện của mẹ anh ——"

Tĩnh Đồng hoảng sợ, lập tức đem khung hình trả về chỗ cũ, vừa muốn giải thích, Trác Bách Quân lại quay đầu, nhìn Tĩnh Đồng khẽ mỉm cười, sâu kín nói: "Thế giới kia —— Em không cần tiếp xúc —— Anh không muốn em tiếp xúc ——"

Tĩnh Đồng ngạc nhiên nhìn hắn hỏi: "Tại sao vậy ?"

Ánh mắt Trác Bách Quân ngưng tụ, nhưng cũng không đáp lại, chỉ vươn tay, xoa nhẹ bả vai trơn bóng của cô ——

Tĩnh Đồng ngẩng đầu nhìn Trác Bách Quân, nhìn sắc mặt của hắn trầm trọng như vậy, liền dịu dàng hỏi: "Thế nào? Có phải em đã làm việc gì sai rồi không ? Em không phải cố ý tìm hiểu quá khứ của anh —— Cũng không phải không tôn trọng mẹ của anh ——"

Trác Bách Quân cúi đầu nhìn Tĩnh Đồng, gương mặt trắng nõn của cô, ửng đỏ tận mang tai, hắn vươn tay, sờ nhẹ nét mặt cô, nắm cằm của cô, lại nhìn hai tròng mắt mê ly của cô, thật lòng nói: "Em sẽ ở bên anh sao? Cả đời cũng sẽ ở bên anh sao ?"

Tĩnh Đồng nhìn ánh mắt tịch mịch của Trác Bách Quân, có chút chua xót trong lòng, cô rất chân thành nói: "Em sẽ ở bên anh, em sẽ cùng sống với anh —— Cả đời sống bên anh ——"

Hai mắt Trác Bách Quân đỏ lên, xẹt qua một chút cảm động, đưa ngón tay, quét nhẹ lên cánh môi đỏ mọng mềm mại của cô, thật lòng nói: "Ở Tây Phương, có một truyền thuyết, sở dĩ ma quỷ sẽ biến thành ma quỷ là bởi vì ở trong thế giới của hắn chưa từng có Thiên Sứ —— Nếu anh biến thành ma quỷ, không biết em có ở lại bên cạnh anh hay không ?"

"Hai chúng ta cùng làm thiên sứ!" Tĩnh Đồng ôm chặt thắt lưng Trác Bách Quân, đột nhiên hai mắt đỏ lên, động tình nói.

Trác Bách Quân cười khẽ, hơi run rẩy ôm chặt Tĩnh Đồng vào trong ngực, nước mắt nhẹ tràn ra, nghẹn ngào nói: "Nếu Thượng Đế muốn đối xử tốt với anh hơn, tại sao em không xuất hiện sớm một chút?"

Tĩnh Đồng lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Trác Bách Quân khẽ mỉm cười, nói: "Bây giờ em xuất hiện, cũng không muộn chứ ?"

Trác Bách Quân nhìn lại Tĩnh Đồng, thật lâu, thật lâu, không khỏi cười khê, xúc động hôn nhẹ tóc cô, nói: "Đều nói người mình yêu nhất trong cuộc đời, nhất định sẽ xuất hiện đúng lúc, anh không biết —— Đây là sớm —— Hay đã muộn màng ——"

"Tối nay anh làm sao vậy ?" Tĩnh Đồng có chút không hiểu nhìn Trác Bách Quân, dịu dàng hỏi: "Đột nhiên xúc động như vậy ?"

Trác Bách Quân chăm chú nhìn Tĩnh Đồng, thật lòng nói: "Sợ năm tháng qua đi, có một số việc không thể làm lại, chỉ còn lại một chút nhớ nhung —— Loại già nua này, trong lúc bất chợt, rất đáng sợ ——"

Hốc mắt Tĩnh Đồng đỏ lên, nắm tay của hắn, ngây ngô nói: "Sẽ không ——Chúng ta cùng nhau từ từ già ——"

Trác Bách Quân cười, nói: "Thế giới đơn thuần thật tốt, đột nhiên phát hiện, năm tháng vất vả cùng mẹ, bây giờ có được mọi thứ, hạnh phúc hơn —— Được rồi, tối nay bị anh bắt tới đây, không phải em la hét muốn ăn sao? Anh làm cho em ?"

Ánh mắt Tĩnh Đồng lập tức sáng lên, vui vẻ nói: "Có thật không? Anh làm cho em?"

"Ừ —— Chờ anh ——" Trác Bách Quân không nói gì thêm, đứng dậy mặc quần áo tử tế, vừa cài cúc áo, vừa mập mờ quay đầu lại, mỉm cười nhìn Tĩnh Đồng, Tĩnh Đồng cũng nằm trên giường, cười rất ngọt nhìn hắn, tim của hắn ấm áp, đột nhiên cúi đầu, chống tay trên nệm giường mềm mại, lại triền miên hôn cô thật lâu, lưu luyến không rời phải tách ra, một mình xuống lầu ——

Tĩnh Đồng nằm trên giường, nhìn Trác Bách Quân ra khỏi phòng, đột nhiên ngọt ngào cười một tiếng, nằm trên giường, ánh mắt nhìn cả căn phòng một vòng, khuynh hướng thiên về thiết kế mới, phong cách thanh khiết, sáng sủa, yên tĩnh, ánh mắt cô lơ đãng nhìn tấm hình kia, cô lại tò mò

vươn tay, cầm lấy khung hình, mỉm cười, ngón tay lơ đãng quét qua người phụ nữ xinh đẹp và bé trai trong hình, đồng hồ màu trắng trên cổ tay đột nhiên lóe lên ánh sáng đỏ ——

"Dì thật xinh đẹp ——" Tĩnh Đồng xúc động nói, lại đưa ngón tay nhẹ nhàng quét qua hình, ánh đèn nhỏ dưới đồng hồ, lại lóe lên.

"Tĩnh Đồng ——" Tiếng của Trác Bách Quân từ dưới lầu truyền đến.

"Vâng ——" Tay của Tĩnh Đồng buông khung hình, ánh đèn đỏ trên đồng hồ đeo tay đã tắt, cô mỉm cười đáp lời: "Chuyện gì vậy?"

"Có bị dị ứng với hải sản hay không?" Tiếng Trác Bách Quân từ dưới lầu truyền đến.

Tĩnh Đồng lập tức nói: "Không có ——"

Tiếng lầu dưới im bật, Tĩnh Đồng mỉm cười cất xong khung hình, sau đó nắm áo sơ mi mặc vào, vừa mặc vừa nghĩ đến mới vừa kích tình, mặt của cô nữa đỏ lên, loại cảm giác này, bị hấn yêu thật sâu, thật kỳ diệu —— Vừa nghĩ chuyện này, vừa mặc váy ngắn màu đen, kéo dây thắt lưng, đột nhiên nghe điện thoại di động của Trác Bách Quân ở mép giường vang lên, cô “a” một tiếng, ngạc nhiên cầm điện thoại di động lên nhìn, lại là Trầm Ngọc Lộ, cô hoảng sợ, muốn bước nhanh cầm điện thoại xuống lầu, nhưng ngón cái sơ ý, đè xuống nút trả lời, tiếng của Trầm Ngọc Lộ rất nhỏ từ bên trong, nhanh chóng truyền đến nói: "Buổi lễ trao giải tất cả đều bố trí xong, xác định tối mai, ai thắng ai thua! !"

Tĩnh Đồng nghe rõ ràng, ngạc nhiên sững sờ, vừa ngẩng đầu lên, cũng đã nhìn thấy Trác Bách Quân đang lạnh lùng nhìn mình, cô hít vào một hơi, ngậm chặt miệng, chớp mắt nhìn Trác Bách Quân, đi đến trước mặt của hắn, mở màn hình điện thoại di động, đưa cho Trác Bách Quân xem!

Trác Bách Quân liếc mắt nhìn hiển thị phía trên kia điện tới, đã kết nối, là điện thoại của Trần Ngọc Lộ, hắn nhìn Tĩnh Đồng một cái, nhìn bộ dáng cô căng thẳng, sợ hãi, hắn cười khẽ, vươn tay nhẹ nhàng gõ cái đầu nhỏ của cô, mới xoay người đi vào trong tủ áo nghe điện thoại, Tĩnh Đồng hoảng sợ chặn ngực, thở phì phò ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 564: Buổi Lễ Trao Giải (1)

Hôm nay là một ngày trọng đại! !

Là buổi lễ trao giải thưởng Bách Hoa hai năm một lần, bởi vì hai năm cử hành một lần, cho nên phim cạnh tranh nhiều hơn, hơn nữa cũng càng ngày càng khốc liệt hơn, năm nay, tranh giành ảnh đế và ảnh hậu, cũng gần mười năm, đây là lần căng thẳng nhất! ! Hàn Văn Vũ bằng “Beethoven Fantasia” năm ngoái, đã chiến thắng tại liên hoan phim Berlin, liên hoan phim Cannes, giành giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất toàn cầu! Năm ngoái đoạt giải nam chính xuất sắc nhất giải Kim Mã, năm nay, nếu đoạt ảnh đế giải thưởng Bách Hoa, đánh dấu một năm thành công xuyên suốt ảnh đế của hắn! !

Hôm nay Đài Truyền Hình cả nước cũng sẽ truyền hình trực tiếp buổi lễ trao giải quan trọng nhất lần này, cho nên sáng sớm truyền thông cũng đã chờ ở trước thảm đỏ Giải thưởng Bách Hoa, trong cái gió rét lạnh, bọn họ xôn xao cầm máy quay hình, chụp các ngôi sao từ trên những chiếc xe nổi tiếng đi ra ngoài, bước về phía thảm đỏ, chỉ thấy một nhóm nam diễn viên nhí, năm nay vẫn lấy màu đen làm chủ đạo, vẫn âu phục đen, đeo nơ đen, đối lập với vẻ trang trọng của buổi lễ trao giải, trong đó có một nam diễn viên nhí cùng Hạ Tuyết trình diễn một ca khúc, mặc quần áo hippie duy nhất, vẻ mặt từng người đều sáng lạn nhìn về phía các phóng viên vẫy tay mỉm cười!

Các phóng viên tranh nhau dụ dỗ, sau khi ánh đèn flash chiếu về phía bọn họ, nhanh chóng hỏi chuyện cộng tác với ảnh hậu Hạ Tuyết thế nào?

Một nam diễn viên mỉm cười nhìn truyền thông nói: "Chị Hạ Tuyết là một người đáng yêu, không có dáng vẻ phách lối của một ngôi sao, lần đầu tiên, chúng tôi rất vui mừng cộng tác với chị ấy! Tối nay phần trình diễn sẽ rất đặc sắc, xin mọi người hãy chờ xem! Cảm ơn mọi người!"

Ánh đèn flash mãnh liệt phóng lên người của bọn hắn, nhóm nam diễn viên nhí dưới sự hướng dẫn của người quản lý, đi về phía đầu kia thảm đỏ ký tên, tiếp theo, một chiếc xe nổi tiếng nữa chạy nhanh tới đầu này thảm đỏ, ảnh đế Tả La bước xuống, hôm nay hắn cũng mặc âu phục màu trắng, cùng bạn người bạn thân, diễn viên Hàn Quốc, Kim Thăng Nguyên bước lên thảm đỏ, tất cả phóng viên ngay lập tức sôi nổi nâng máy chụp hình kêu to tên của bọn họ, muốn chụp được góc hình đẹp nhất! !

"Tả La, tại sao hôm nay không cùng Văn Vũ đi trên thảm đỏ, đối với việc cạnh tranh giải nam chính xuất sắc nhất “Bách hoa” lần này, anh có suy nghĩ gì?" Có một phóng viên sôi nổi hỏi.

Tả La mượn chuyện này, nói đùa: "Hắn là một tên không có tính người! ! Hôm nay muốn cùng giai nhân bước lên thảm đỏ, cũng không cần tôi nữa! !"

"Ai vậy? !" Phóng viên lập tức hỏi.

"Bí mật! !" Tả La mỉm cười rời đi.

"Trầm Ngọc Lộ tới kìa ——" Rất nhiều phóng viên tranh nhau kêu lên! !

Một chiếc BMW màu bạc sang trọng dừng trước thảm đỏ, mở cửa xe, vẫn quét qua một mùi hương, Trầm Ngọc Lộ mặc sườn xám màu tím đậm, chải búi tóc phục cổ, đeo vòng tai màu tím kiểu thông, trang điểm bóng mắt màu tím, đôi môi màu tím đậm, tay cầm một cây quạt nhỏ màu tím, mỉm cười hướng mọi người, sau đó đi về phía phóng viên, tất cả phóng viên truyền thông hưng phấn nhìn Trầm Ngọc Lộ kêu to: "Ngọc Lộ, cô luôn mang đến cho chúng tôi hưởng thụ thị giác cao nhất! !"

"Cám ơn——" Trần Ngọc Lộ hướng mọi người lộ ra nụ cười quyến rũ, khẽ gật đầu, đi tới thăm dò đầu bên kia ký tên, có một nữ phóng viên cầm máy chụp hình, cũng không giống người khác nói: "Thật không đã thỏa mãn! nụ cười của Trần Ngọc Lộ, vĩnh viễn chỉ có vậy! Luôn lộ 4 cái răng, cũng chỉ luôn nghiêng đầu! Giống như Hồ Điệp năm đó. Không có chút ý tưởng mới!"

Trần Ngọc Lộ bước đi, vừa đi vừa nghe lời nói sau lưng, sắc mặt lạnh lẽo, nhưng vẫn giữ nụ cười đi về phía trước!

Một chiếc Rolls-Royce màu đen, đại biểu cho tôn quý nhất và khí thế nhất dừng trước thảm đỏ, tất cả phóng viên lập tức kích động nhắm trước cửa xe, cầm máy chụp hình nhanh chóng chuẩn bị, rốt cuộc nhìn thấy tài xế mở cửa xe ra, bên trong xe, Hàn Văn Vũ bước xuống, hôm nay hảnh mặc âu phục màu đen, cổ áo viền bạc rất đặc biệt, nhưng không mất vẻ long trọng, hôm nay lại không đeo nơ, cổ áo màu đen mở ra tùy ý, hấp dẫn chết người, tỏa ra rất nhiều hào quang! ! Giờ khắc này! ! Hảnh chính là ảnh đế vĩnh hằng! !

"Văn Vũ ——" Những người hâm mộ đến từ các nơi trên thế giới nhìn thấy Hàn Văn Vũ, lập tức điên cuồng kêu to, Hàn Văn Vũ, vĩnh viễn là tình yêu trong lòng các cô ! !

Hàn Văn Vũ nở nụ cười làm cho người ta có cảm giác say đắm, hướng mọi người vẫy tay một cái, rồi xoay người hướng bên trong xe vươn tay, vài ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nắm ngón tay của hảnh, chiếc nhẫn 20 Karat bằng trứng bồ câu lớn nhất, ở giữa ngón tay của cô lờ sáng lấp lánh, chậm rãi —— theo một cơn gió lạnh thổi phất đến, Hạ Tuyết bước xuống, mặc bộ váy dài tơ tằm màu trắng thêu hoa văn, mái tóc buông dài, chia làm hai bên, ăn mặc thanh thuần nhất, chỉ thấy cô đứng trước ống kính, ưu nhã mỉm cười, nhẹ giơ tay vẫy chào hỏi, lúc này mọi người mới phát hiện, cô lại lớn mật, chiếc váy dày từ giữa hai chân xẻ ra thành hai mảnh váy, lúc cô

ưu nhã đi về phía trước thì hai mảnh váy càng giương mở ra, giống như cánh hoa nở rộ! !

"WOW! ! !" Tất cả phóng viên trong và ngoài nước, hưng phấn vỗ tay kêu to, tán thưởng đây cũng là một SHOW thảm đỏ hoàn mỹ! !

Hàn Văn Vũ vì đỡ chiếc váy dài hoàn mỹ của cô, cũng không dám đến gần cô, chỉ ở cách đó không xa làm bạn với cô, mặt mỉm cười đi về phía trước! !

Hồ Điệp khẽ cắn chặt răng, đứng ở đầu bên kia thảm đỏ, nhìn Hạ Tuyết, nghe phóng viên hỏi tình sử, liền cùng Hàn Văn Vũ, tình nghịch chỉ chỉ phóng viên, nói hăng tinh quái, bầu không khí càng thêm sôi nổi, thỉnh thoảng cô còn có ý tốt nhắc nhở một phóng viên, cầm chắc Microphone, trời rất lạnh, đừng đứng ở đầu gió, lúc này gió nhẹ thổi tới, tung bay mái tóc dài của cô, lộ ra đôi chân dài hoàn mỹ kêu gọi ——

Chuyên gia thiết kế trang phục của Hạ Tuyết đang tiếp nhận phỏng vấn, nhà thiết kế chúng tôi luôn có một tâm nguyện lớn nhất, chính là dùng liệu thuốc đơn giản nhất, lại có thể thể hiện cực hạn xinh đẹp nhất, loại cảm giác này, vô cùng thoải mái, lúc ấy tôi hỏi Hạ Tuyết, tham gia giải thưởng Bách Hoa, muốn thiết kế trang phục thế nào, cô ấy nói với tôi, muốn có bộ trang phục thể hiện sự tôn trọng giải thưởng Bách Hoa, lúc ấy, trong đầu tôi cảm giác xuất hiện một hình ảnh, loại bỏ kiểu váy dài phóng khoáng, để cho lụa tơ tằm thêu hoa văn Bách Hoa, từng mảnh từng mảnh theo bước chân cô ấy, ở thảm đỏ di động giương ra, loại cảm xúc mạnh mẽ này, càng nổi bật phong thái nữ vương của cô ấy!

Hạ Tuyết đi tới đầu bên kia thảm đỏ ký tên, cùng Trần Ngọc Lộ đứng chung một chỗ, để cho các phóng viên chụp hình, lúc này, mọi người phát hiện, trong khoảnh khắc rung động lòng người này, Trần Ngọc Lộ lại đang nhìn hoa văn Bách Hoa trên chiếc váy Hạ Tuyết, vẻ mặt co rúm! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 565: Buổi Lễ Trao Giải (2)

Hội trường của buổi lễ trao giải thưởng Bách Hoa! !

Khán đài thật lớn, xây dựng kiểu nửa đóa hoa mẫu đơn cao 10 mét, khi tất cả khách mời xôn xao ngồi xuống, phía sau đài đột nhiên chiếu ra rất nhiều ánh đèn hoa nhỏ, thông qua hiệu ứng 3D, giống như hoa tươi trông rất sống động tung bay khắp hội trường, thậm chí tung bay trên người của từng khách mời, có khách mời là nhà báo nói, đầu tư hiệu ứng tối nay gần một trăm triệu, mới đạt hiệu quả kỳ ảo như vậy ——

"Thùng ——" Một hồi tiếng trống thật lớn trong hội trường vang lên, ánh đèn cả hội trường nhất thời tắt xuống, vòng tròn trên khán đài tức thì bùng lên pháo hoa xinh đẹp, tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên, phía sau khán đài, tiếng nói của người điều khiển chương trình vang lên: "Buổi lễ trao giải Bách Hoa lần thứ 23 bắt đầu! ! Xin mời người chủ trì Khang Nam! !"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt !

Phía sau đài một người đàn ông hơn 40 tuổi chậm rãi đi ra, đã chủ trì 3 lần giải thưởng Bách Hoa, Khang Nam, chỉ thấy ông ta mỉm cười đứng hội trường buổi lễ, tay cầm Microphone, nhìn cả hội trường một vòng, mỉm cười nói: "Chúng ta khát vọng mùa xuân! Bởi vì mùa xuân đem đến ấm áp, sức sống mới! Vẻ đẹp của mùa xuân mang đến cho mọi người hy vọng! ! Đây là một mùa trăm hoa đua nở ! Cũng giống như giới điện ảnh của chúng ta —— Điện ảnh là gì? Điện ảnh là cuộc sống, phản ánh trạng thái ban đầu của cuộc sống, phơi bày ra, ngoài thế giới của chúng ta, còn có thế giới rộng lớn hơn —— Cho nên chúng ta khát khao —— Chúng ta háo hức có

thể nhìn thấy nhiều thế giới hơn, có thể nhìn thấy nhiều phong cách khác nhau hơn, thông qua hình ảnh đặc sắc —— Cảm ơn mỗi nhà làm phim, các vị đã không biết mệt mỏi theo đuổi, cho dù vất vả dang hiến, thể hiện cho chúng ta thật nhiều sắc thái cuộc sống —— Để cho chúng ta tỉnh lại, để cho chúng ta suy ngẫm, để cho chúng ta dũng cảm tiến tới —— Các vị giống như đóa hoa ngày xuân, trắng sáng mùa thu, nắng ấm mùa đông, nước trong ngày Hạ, ngày qua ngày, trôi qua, để có nhiều hơn hình ảnh đẹp hơn, trở thành kiệt tác nhất lịch sử ——"

Tiếng vỗ tay cuồng nhiệt của khách mời toàn trường vang lên!

Người chủ trì lại nâng Microphone, nhìn toàn trường một vòng, xúc động nói: "Nhưng —— Một đêm như vậy, chỉ có một đêm thôi, để cho tất cả người điện ảnh của chúng ta cùng ngồi chung một chỗ, vì sự kiện trọng đại diễn ra hai năm một lần ngồi chung một chỗ, giờ khắc này, tôi nhìn các vị, trong lòng vô cùng kính trọng! Bởi vì các vị không phải vì giải thưởng mà đến, các vị không phải vì vinh dự mà đến, các vị vì cả sự nghiệp điện ảnh mà đến! ! Cứ hai năm một lần, lễ trao giải Bách Hoa, chúng ta lại gặp mặt! Trước đây các vị đã đoạt giải, còn ở trên khán đài này thì sao? Những người mới, các vị khát vọng khán đài này không ? Cho dù tối nay, các giải thưởng lớn sẽ rơi vào ai, cũng xin các vị nhớ kỹ, các vị là người của điện ảnh! ! Chỉ cần là người của điện ảnh, đều có đầy đủ tư cách đứng trên khán đài lịch sử! ! Hưởng thụ tiếng vỗ tay của chúng ta dành cho các vị! !"

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt! !

Ánh đèn tức thì tối sầm lại! ! Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh!

Ngay sau đó, màn hình cực lớn sáng lên một mảnh rừng rậm xanh biếc, rất nhiều tinh linh ở trong rừng rậm chạy trốn, đột nhiên một cơn sóng biển khổng lồ, ào ạt đánh vào khắp trong rừng rậm, theo tiếng trống cổ động, vang lên khắp trời đất, những tinh linh trong rừng rậm, nhất thời bị sóng biển đánh thẳng vào, tất cả đều gãy cánh, trôi bồng bềnh trên mặt nước,

chúng hụt hơi, dường như không thể sinh tồn trong nghịch cảnh, hiện trường buổi lễ, nhất thời vang lên tiếng Violin du dương, khách mời toàn trường nhìn những tinh linh đang hấp hối chết, cảm giác những hình ảnh đem đến cho mình xúc động, nếu muốn ở trong nghịch cảnh sinh tồn, thì cuộc sống nhiều nguy hiểm ——

Tiếng trống —— "Thùng —— thùng —— thùng —— thùng —— thùng ——" vang lên, Trầm Ngọc Lộ diễn vai tinh linh mặc váy màu đỏ thắm, đột nhiên xuất hiện trên mặt biển, lặng lẽ rơi lệ, cánh vẫn còn đang giương trên không trung, lại nghe trên bầu trời truyền đến —— "Nếu người muốn cứu vớt chúng, hãy bẻ gãy đôi cánh của người ——"

Hồng tinh linh chấp tay nhìn về phía nữ thần lặng lẽ rơi lệ, cuối cùng cúi đầu, kính dâng đôi cánh của cuộc đời mình, biển rộng lại nổi sóng lớn mãnh liệt, trong tiếng gào thét vô cùng vô tận của vạn vật, rốt cuộc, rất nhiều tinh linh ở trong biển khổ dần dần mở đôi mắt to mê huyền, giương đôi cánh bay vào trong rừng rậm, lúc ngẩng đầu lên, thì phát hiện hồng tinh linh đã theo biển rộng tan đi ——

Một ngàn năm trôi qua, hai ngàn năm trôi qua, ba ngàn năm trôi qua —— Đó là biển sâu thế giới, có một cô gái xinh đẹp, mặc váy dài chiffon, ở trong thế giới San Hô đỏ, vui vẻ chuyển động, giống như nàng tiên cá, vui vẻ không buồn lo, cô không biết, cô là một linh hồn của tinh linh cuối cùng hóa thân, chỉ có tâm linh xinh đẹp, mới có thể làm cho mạng sống tức khắc vĩnh hằng —— trải qua cống hiến, trở thành truyền thừa tốt đẹp nhất ——

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, tất cả khách mời đều kích động sôi trào, nhìn Hạ Tuyết dưới đáy nước vui vẻ bơi lội, giương lên nụ cười xinh đẹp nhất, cho dù trong thế giới của tôi lạnh giá, thiếu không khí để thở, còn có sóng xô, nhưng cho dù tôi đặt mình trong chỗ nào, tôi vẫn có thể đem hình ảnh xinh đẹp nhất dâng hiến cho các bạn —— Hàn

Văn Vũ ngồi cùng Trương Kính Trung vỗ tay cổ vũ cho Hạ Tuyết diễn rất chuyên nghiệp, mọi người cũng vỗ tay cổ vũ thật lâu ——

Tại đây náo nhiệt như vậy, ở nơi khác thì sao? Cao ốc 100 tầng, ánh đèn màu xanh dương lóe lên, bó hoa bách hợp vẫn tỏa hương thơm ngát, Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, nắm hộp điều khiển, hai mắt xẹt qua ánh sáng nhìn màn hình lớn, dịu dàng nhìn Hạ Tuyết trong màn hình, múa lượn trên đá san hô, rất xinh đẹp —— Đây chính là vẻ đẹp của cô, ở trong nghịch cảnh vẫn sống sót —— Đuôi mắt hăn lộ ra ý cười, tay cầm hộp điều khiển ti vi, ngón tay hơi vuốt nhẹ, trong lòng càng lúc càng mềm mại, vì thế giới này, có cô mà tự hào, cô là thuộc về sân khấu, thuộc về khán giả, thuộc về mình, cho nên mới làm cho người ta theo đuổi và mê luyến thật sâu ——

Ánh sáng trong màn hình lớn chớp lên, ngay sau đó phát ra ánh sáng giống như ánh trăng, êm dịu chiếu khắp nơi, nhất thời có rất nhiều bướm bướm xanh giống như ở trong trời đất đang chập chờn bay đến, bọn chúng bay múa tới dãy Ngân Hà, nhất thời hiện trường sáng lên ngàn vạn ánh sao, nghênh đón bướm bướm xanh, tất cả vạn vật trong vũ trụ đều trở nên hư ảo, rồi lại chân chân thật thật ——

Rốt cuộc hội trường vang lên tiếng nhạc du dương, đột nhiên mặt trăng xoay tròn, lóe lên dãy ngân hà và bướm bướm xanh, từ trên không trung xuất hiện ngay chính giữa khán đài, Hạ Tuyết mặc chiếc váy lụa mỏng ánh trắng kéo dài 10 mét, mái tóc dài cuộn cuộn nổi lên, bên trái cài một đóa trắng xinh đẹp, ngồi trên xích đu hình mặt trăng, mặc cho váy lụa mỏng phía trên điểm tuyết ánh bạc tung bay, làm cho cô giống như nàng tiên ở dãy Ngân Hà, phát phối bay đến, hai tay của cô nắm chặt sợi dây xích đu treo trên không trung sân khấu, nhìn khách mời toàn trường, khẽ hát (Thank You to Everybody Who Loves Me):

Pain, in my eyes it has become tears, in my heart it has become ashes

There isn't anything that can comfort me

Afraid, that time will make me tired, turning what I have imagined to grief

Hope has all been crushed

When I feel uneasy I would sometimes break down, sometimes I would enmity

It seems like whatever you do/treat it/ isn't right

It can be seen how much exhaustion you have hidden

But you still strongly believe that love will continue to double

It has made me really touched and made me feel ashamed

Thank you, each and everyone who love me

who have accompanied me to break and bravely wake up

from this journey in my life, which is the most like a nightmare,

(thank you) for being my bodyguards and for praying for me so that my heart will become even more robust

Thank you, each and everyone who love me

for letting me work hard so I'll be able to thank myself then for being honest

I would (sometimes) not understand or lose hope and hide away

But the things you do always make me want to be strong and take responsibility and to be reborn for love

Heart, has broken away from the darkness of the night and is flying
towards the blue skies

For one sentence you say I would smile beautifully

I would hold in the long-lasting tears

Ngay sau đó, toàn trường vang lên từng trận vỗ tay! !

Hai mắt Hạ Tuyết đỏ bừng nắm chặt sợi dây xích đu, nhìn khán giả dưới
khán đài, nghĩ tới người trong lòng —— Vẫn hát:

“Heart, has broken away from the darkness of the night and is flying
towards the blue skies

For one sentence you say I would smile beautifully

I would hold in the long-lasting tears

It can be seen how much exhaustion you have hidden

But you still strongly believe that love will continue to double

It has made me really touched and made me feel ashamed”

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết trong màn hình, hai mắt đột nhiên ươn ướt,
đuôi mắt thoáng qua nụ cười cảm động!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 566: Tiếng Gọi Tình Yêu

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, tiếng hát làm rung động lòng người như vậy, hình ảnh xinh đẹp như vậy, trong lòng cảm ơn cuộc đời, lòng kiên trì, diễn xuất quá hoàn mỹ, Hàn Văn Vũ ngồi dưới khán đài, hai mắt ươn ướt, dùng sức vỗ tay, nhớ tới tất cả chuyện cũ, tâm tình giống như có năm mùi vị pha trộn, vô cùng kích động ——

Ánh trắng ngàn đời trên ngân hà lóe sáng, dần dần ảm đạm, cũng trong một tích tắc này, một chuỗi đóa hoa màu đỏ thắm dưới khán đài kèm theo tiếng nước chảy và tiếng gió tuyệt vời bay đến, sau cùng cả trong màn hình, khắp cả núi đồi nảy lên rất nhiều đóa hoa màu đỏ, đóa hoa giống như từ trong màn hình bung ra ngoài, bay khắp cả sân khấu, nhẹ nhàng tung bay làm rung động lòng người, vô cùng xinh đẹp ——

Tiểu đề khúc nhạc kèm theo tiếng nhạc đệm nồng nàn kéo “Tiếng gọi tình yêu” (nước), phía trái dưới khán đài xuất hiện một người đàn thâm tình, mặc lễ phục màu đen, cầm Microphone, ngay sau đó nhìn dãy ngân hà ở đầu kia, xúc động hát: "Không biết nên nói thế nào, mới có thể để cho em hiểu, trái tim anh —— Chưa từng thay đổi, ngay cả mỗi người một nơi, vẫn nhớ nhung —— Tình yêu là niềm tin, không thể quên lời thề, tình yêu đối với em không giới hạn, thích nghe giọng nói của em —— nồng nàn gọi anh, đánh thức tình yêu lạc lối, rạo rực theo gió đến gần em, kêu gọi lời hứa của em, từ đó không do dự nữa, làm cho tình yêu trong trái tim, trở thành sinh mệnh lẫn nhau trong ca khúc chủ đề, mãi mãi yêu anh ——"

Một luồng ánh sáng từ phía sau khán đài chiếu tới, ánh trắng ngàn năm đột nhiên sáng lên, lấp lánh, tung bay giữa không trung, Hạ Tuyết Như như

Hằng Nga, ở trên trời xoay tròn thật nhanh, lụa dài xinh đẹp, kèm theo dãy ngân hà và bướm bướm xanh bay phất phới trong không trung ——

"Thoải mái yêu, tình yêu không trở cách, tình vẫn còn đó —— Trong lòng nồng nhiệt như ngọn lửa, chỉ vì yêu em, chưa bao giờ hoài nghi, tình yêu là một niềm tin, không thể quên lời thề, tình yêu đối với em không giới hạn, thích nghe giọng nói của em —— nồng nàn gọi anh, đánh thức tình yêu lạc lối, rạo rực theo gió đến gần em, kêu gọi lời hứa của em, từ đó không do dự nữa, làm cho tình yêu trong trái tim, trở thành sinh mệnh lẫn nhau trong ca khúc chủ đề, mãi mãi yêu anh ——"

Ngay sau đó, dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt ! !

Ánh trăng ngàn năm cuối cùng xúc động, trong tiếng hát, chậm rãi xoay tròn rơi xuống, Hạ Tuyết chậm rãi từ trên cao, chuyển động rơi xuống, trong nháy mắt chiếc váy ánh trăng rơi xuống, đột nhiên tắt ngấm, mặc chiếc váy lụa dài màu trắng chấm đất, đem bàn tay ngọc thon thon, bỏ vào trong lòng bàn tay của người đàn ông, xúc động nghe hân hát, hai mắt không nhìn được lệ tràn lấp lánh ——

Người đàn ông vẫn cầm Microphone nhìn Hạ Tuyết, say sưa hát: "Nồng nàn gọi anh, đánh thức tình yêu lạc lối, rạo rực theo gió đến gần em, kêu gọi lời hứa của em, từ đó không do dự nữa, làm cho tình yêu trong trái tim, trở thành sinh mệnh lẫn nhau trong ca khúc chủ đề, mãi mãi yêu anh ——"

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, sau đó vũ khúc “Lắng nghe gió hát” lại rộn rã vang lên, người đàn ông đứng và cô gái đứng đầu trong nhóm múa đột nhiên, thâm tình ôm nhau khiêu vũ, Hạ Tuyết cùng hai người đàn ông cũng ở màn hoa bay trên sân khấu, thâm tình khiêu vũ, trong màn hình đột nhiên xuất hiện rất nhiều bộ phim về tình yêu trong vài thập kỉ, mỗi hình ảnh đều là tình yêu nồng nàn, kích tình sôi trào, hình ảnh cuối cùng phát ra chính là trong bộ phim “Hiện đại vương triều”, Hàn Văn Vũ

mặc trang phục vương tử, ngồi trên lưng ngựa trắng, kéo chặt dây cương trong tay, hai mắt rưng rưng mặc cho tuần mã lao đi trong tuyết ——

Hạ Tuyết và người đàn ông nhìn Hàn Văn Vũ trong màn hình, xúc động ôm nhau, nhảy vũ điệu cảm động nhất, như ủng hộ cho hắn —— Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, trong giới giải trí ngưỡng mộ Hàn Văn Vũ chuyên nghiệp, đối với điện ảnh kiên trì và nhiệt tình, thật sự làm cho người ta bội phục, tất cả mọi người nhìn hình ảnh cao giọng kêu gọi, Hàn Văn Vũ có chút ngượng ngùng cúi đầu, nhận lấy tiếng vỗ tay, Trương Kính Trung và Tôn Minh đồng loạt quay đầu, vỗ tay khích lệ cho hắn!

Hình ảnh xinh đẹp, trải qua câu chuyện xưa, luôn có một ngày kết thúc —— Ngày này —— Có anh, có tôi —— Con người khi còn sống, chỉ cần dùng tâm diễn xuất, anh nhất định sẽ là vai chính đẹp nhất trong đời ——

Cuối cùng tiếng nhạc và những câu chuyện xưa dần dần kết thúc, Hạ Tuyết và nam khách mời Hàn Tú Kiệt, tay trong tay đi ra sân khấu, cúi người chào ——

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay sôi nổi, nhất là Hàn Văn Vũ, trong vòng tròn này, Hạ Tuyết là bạn thân, nổi bật trước ống kính, vừa vỗ tay, vừa gật đầu tỏ vẻ tán thưởng.

Hạ Tuyết cũng nở nụ cười xinh đẹp chào mọi người, sau đó ánh đèn tối xuống, cùng nhóm khách mời biểu diễn biến mất trong sân khấu, âm nhạc dành riêng cho lễ trao giải Bách Hoa vang lên, người chủ trì Khang Nam lại cầm Microphone, mỉm cười đi ra, nói: "Cám ơn Hạ Tuyết và Hàn Tú Kiệt cùng nhóm múa đã trình diễn một màn cảm động, tình yêu vĩnh viễn là ca khúc chủ đề trong điện ảnh chúng ta, một bài hát có liên quan tình yêu không đổi, lại dùng giai điệu khác, tiếng hát không giống nhau, tận tình trình diễn! Đây chính là điện ảnh! Điện ảnh dung hợp hình ảnh, âm nhạc, tiếng hát, người biểu diễn, phối hợp câu chuyện xưa cảm động, từng cái

hiện ra trước màn hình lớn. Cuộc đời của chúng ta không thể không có điện ảnh, cuộc đời của chúng ta không thể không có chuyện xưa, chúng ta làm một người diễn viên, gánh vác trọng trách đường dài, tiếp tục cống hiến cho khán giả những hình ảnh khác nhau, tiếng hát khác nhau, biểu diễn khác nhau, và chuyện xưa khác nhau —— Sau đây, chúng tôi muốn trao giải thưởng cho bộ phim hay nhất, xin mời đạo diễn Tôn Minh và Trần Tinh Tinh ——"

Hàn Văn Hạo nắm hộp điều khiển ti vi, ánh mắt chột lóe, biết có người đi vào, Tả An Na đã nhanh chóng đi ra thang máy, đi tới phía sau mình nói: "Chúng tôi nhận được tình hình mới nhất, một nhóm sát thủ từ Mỹ, đột nhiên xuất hiện tại phi trường chiều nay, theo tình hình mới nhất, Trần Ngọc Lộ rất có thể sẽ ở buổi lễ trao giải, gây bất lợi cho Hạ Tuyết, nhưng chúng tôi không biết xuất hiện ở khâu nào, bởi vì khán giả vào trước, chúng tôi đã cùng người chủ trì và nhân viên chính phủ, bộ đội đặc cảnh phối hợp! ! Cũng không phát hiện bất cứ hành động nào khác thường! Đáng sợ nhất là như thế, nhóm sát thủ này sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, cho dù có người chỉ điểm, hay thu hồi mua bán, bọn họ cũng nhất định phải giết người!"

Hai trông mắt Hàn Văn Hạo vẫn sâu kín nhìn nam đạo diễn và nữ ngôi sao trong màn hình đang nói chuyện có liên quan đến điện ảnh, không khí trên sân khấu lẫn dưới sân khấu, từng bừng vui vẻ, thời khắc như vậy, ánh mắt hần dần dần tối tăm, lạnh lùng nói: "Người sống trên đời này, có lúc làm việc thật không thể quá ác, bởi vì nếu người khác muốn mình chết, mình thật khó lòng phòng bị, nhưng tối nay, hình ảnh đẹp đẽ như vậy, người tôi yêu nhất cùng em trai của tôi cũng ở trong này, bọn họ thật không nên xuất hiện, tự cho rằng làm không chê vào đâu được ——"

Hắn cười lạnh, ánh mắt tà mị chớp một cái, nói: "Cho nên tôi thường xuyên nói, nếu muốn tiêu diệt hành động của đối phương, phải biết hắn là ai, mục đích của hắn là gì, thì mọi việc sẽ dễ dàng ——"

Tả An Na lo lắng nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Anh có biện pháp?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo tạm thời rời đi màn hình lớn, hai mắt lộ ra ánh sáng cơ trí và tàn nhẫn ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 567: Buổi Lễ Trao Giải (3)

Buổi lễ trao giải đang diễn ra trong căng thẳng liên tục ——

Trác Bách Quân và Trầm Ngọc Lộ ngồi chung một chỗ, nhìn trên khán đài chuẩn bị trao giải thưởng cho diễn viên trẻ xuất sắc nhất, giải thưởng này, one-king có Đường Tân và Toàn Cầu có Thiên Na, nhìn từng phim phát hình ra, đều có chút căng thẳng nắm chặt quả đấm, có chút căng thẳng cười, thậm chí, Trác Bách Quân quay đầu, nhìn Isha ở cách đó không xa, cô vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, ôm vai nhìn Thiên Na diễn xuất trong “Trạm kế tiếp ngày sau”, không lên một tiếng! !

"Xin mời người trao giải thưởng cho diễn viên trẻ xuất sắc nhất, phía dưới khán đài, Trương Kính Trung và Phó Thiên Minh ——" Người chủ trì mỉm cười hưng phấn kêu!

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Trác Bách Quân đầu hơi nghiêng về phía Trầm Ngọc Lộ, phân tích nói: "Năm nay diễn viên trẻ xuất sắc nhất, mời đạo diễn lớn tới trao giải, xem ra thật khích lệ rất lớn cho người mới —— Nhưng tôi có dự cảm, nếu không để đạo diễn lớn trao giải thưởng cho Nam, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất sau cùng thì nhất định là dành cho chính Nam, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thực hiện ——"

Trầm Ngọc Lộ quay đầu, nhìn Trác Bách Quân ngạc nhiên nói: "Ý của anh là ——"

Trác Bách Quân đột nhiên cười khế nói: "Còn có ý gì nữa ? Ý là chiến tranh giữa cô và Hạ Tuyết bắt đầu rồi!"

Trầm Ngọc Lộ vừa nghe, ánh mắt lóe lên, lộ ra nụ cười tàn nhẫn nói: "Một núi không thể chứa hai hồ! Tối nay, có Hạ Tuyết cô, thì không có Trầm Ngọc Lộ tôi! Có Trầm Ngọc Lộ tôi —— Vậy hãy để cho cô cầm cúp đứng trên khán đài, chết đi ——"

Trong bóng đêm, có mấy dáng người nằm sấp, trong đêm đen ảm nấp, cả sân vận động bị bao vây, chỉ chừa lại quạt hút gió hướng ra phía ngoài, từng người nhanh chóng xoay tròn, giống như ánh đèn xoay tròn, Tử Thần rốt cuộc ảm nấp ở đâu? Tử Thần chỗ nào cũng có, một cái quạt hút xoay tròn, đột nhiên chậm rãi dừng lại, dường như không ai phát hiện nó đối diện giữa khán đài, sát thủ hắc đạo nổi tiếng, cùng súng và cuộc sống giết người trong bóng đêm, hằn đang ảm nấp trên tòa nhà đối diện sân vận động, nhai kẹo cao su, cầm súng trường nghiền ngẫm, cúi đầu, híp mắt, nhắm ống kính, nhắm chính xác phương hướng Microphone, từ từ đem ống kính, nhắm vào trán Trương Kính Trung, tay của hắn nhẹ nhàng đặt lên chốt, làm ra động tác như muốn bấm cò, đôi môi giống như lưỡi dao, đáng sợ, đột nhiên lạnh lùng "Phẳng" một tiếng, khoe miệng kéo ra nụ cười lạnh, nói: "I-wit-ing-for-you! Hạ Tuyết ——"

Hứa Mặc và Nhậm Phong nhanh chóng đi vào hội trường buổi lễ, Chính Hách và Hi Thần nhận được báo cáo tình hình mới nhất, cũng trầm mặc lui về phía sau khán đài, khi bọn hắn tiến về phía sau đài trong nháy mắt, ánh mắt Trác Bách Quân đông cứng, lúc này Trầm Ngọc Lộ nhận được tin của BTC, muốn mình làm người trao giải thưởng, vào phía sau đài —— Trầm Ngọc Lộ xem xong tin, lập tức đứng lên, muốn đi ra ngoài, nhưng Trác Bách Quân nắm chặt tay của cô ta, sắc mặt ngưng trọng nói: "Đừng đi! !"

Trầm Ngọc Lộ ngạc nhiên nhìn Trác Bách Quân nói: "Tại sao? Còn có 20', tôi phải trao giải thưởng cho diễn viên trẻ rồi !"

"Đừng đi! ! Hành động của chúng ta có thể bại lộ!" Trác Bách Quân trầm ngâm suy nghĩ mắc sai lầm ở khâu nào ——

"Bại lộ?" Sắc mặt của Trầm Ngọc Lộ tái nhợt nói: "Không thể nào! Hành động này chỉ có hai chúng ta biết, phối hợp không chê vào đâu được, làm sao có thể bại lộ?"

Trác Bách Quân lập tức nhìn Trầm Ngọc Lộ căng thẳng nói: "Tứ đại hộ vệ của Hàn Văn Hạo tất cả vào phía sau đài, mục đích chính là muốn cô! Nếu bây giờ cô rời khỏi nơi này thì cô vĩnh viễn không về được! !"

Ánh mắt Trầm Ngọc Lộ mãnh liệt lóe lên, nhìn hắn, có chút căng thẳng nói: "Vậy chúng ta nên làm gì? Điều này không thể tin nổi, có phải anh suy nghĩ quá nhiều hay không?"

Trác Bách Quân nhìn Trầm Ngọc Lộ nói: "Cho nên tôi sớm cũng đã nói, bảo cô không cần lo lắng ! ! Nên biết, chuyện Hạ Tuyết rơi lâu vừa qua, trước mắt bọn họ đã đề cao cảnh giác, nếu vào lúc này cô hành động thiếu suy nghĩ, tất nhiên bọn họ sẽ phát hiện! Tôi nghi ngờ Hàn Văn Hạo đã điều tra ra được cái gì trên người của cô, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của cô từ lâu! !"

Trong lòng của Trầm Ngọc Lộ âm âm vỡ vụn, cũng trong lúc này, vẻ mặt của cô ta nghiêm nghị, ngẩng đầu lên, nói: "Có lẽ bọn họ biết kế hoạch của tôi, nhưng bọn hã không biết, rốt cuộc kế hoạch của tôi là gì —— Tôi nói kế hoạch kia cho anh, nhưng cũng chỉ một phần trong đó thôi ——"

Trác Bách Quân lập tức quay đầu nhìn Trầm Ngọc Lộ, không thể tin được nói: "Cô lại dám gạt tôi?"

Trầm Ngọc Lộ nhìn Trác Bách Quân, giận dữ nói: "Đừng tưởng rằng, tôi không biết chuyện hư hỏng của anh và Tĩnh Đồng! Anh đối với con bé chết tiệt kia đã động lòng, đã sớm đem báo thù ném xa ngàn dặm! ! Tôi không thể tin anh nữa! ! người rơi vào lưới tình, lòng dạ không còn cứng rắn nữa! !"

"Cô thật sự rất hồ đồ!" Trác Bách Quân vội nhìn Trầm Ngọc Lộ, tức giận nói: "Tôi không vứt bỏ báo thù! Bởi vì tôi đã vứt bỏ chính tôi! ! Mặc dù tôi yêu cô ấy, nhưng tôi cũng chỉ có thể giết sạch mọi người, mới dám cùng ở bên cô ấy cả đời! ! Mà giết chết Hàn Văn Hạo! Là biện pháp duy nhất để Trác Bách Quân tôi có thể sống sót ! ! Cô quá hồ đồ! Hợp tác với cô nhiều năm, bây giờ cô làm chuyện sai lầm! Hư kế hoạch của tôi!"

"Kế hoạch của tôi và anh không giống nhau! !" Trầm Ngọc Lộ lập tức quay đầu, nhìn trên khán đài trao giải thưởng, ánh mắt cô ta lạnh lẽo, ngửa đầu nói: "Mục đích của tôi không muốn Hàn Văn Hạo chết! ! Mục đích của tôi là giết cô gái bên cạnh Hàn Văn Hạo! Từng bước từng bước giết hết! Tối nay, xem như hành tung của tôi bại lộ, tôi cũng muốn Hạ Tuyết chôn theo tôi!"

Có một đàn ông, người mặc lễ phục màu đen của nhân viên làm việc, hai tròng mắt mang theo tàn nhẫn như có như không, từng bước, từng bước đi qua cửa khách mời, đi tới trước mặt của Trầm Ngọc Lộ, cúi đầu, vươn tay nhanh chóng giữ chặt huyết vị trên cổ tay Trầm Ngọc Lộ, làm cho nửa người cô ta nhanh chóng tê dại, lạnh lùng nói: "Trầm tiểu thư —— Đã đến lúc cô phải lên trao thưởng cho diễn viên trẻ rồi ——"

Hai tròng mắt Trầm Ngọc Lộ mãnh liệt chột lóe, nhìn ánh mắt người đàn ông này giống như khát máu, cô ta cắn chặt răng, thở phì phò, khẽ gật đầu nói: "Tốt —— Tôi đi với anh ——"

Trác Bách Quân ngồi một bên, căng thẳng nhìn cô ——

Trầm Ngọc Lộ không lên tiếng, từ từ đứng lên, thở phì phò, từng bước từng bước bị đàn ông kiềm chế, đi về phía trước —— Rốt cuộc ở phía trước đài trong từng hồi trống, cô ta từng bước từng bước đi vào phía sau khán đài, lập tức bị người đàn ông này dùng sức mạnh tàn nhẫn kéo xuống một phòng VIP, sau đó ném cả người cô ta vào, ánh đèn đột nhiên sáng lên, cô ta đột nhiên phát hiện Hàn Văn Hạo đang lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon,

dùng ánh mắt lạnh lùng quen thuộc nhiều năm qua nhìn cô ta, trông mắt nhấp nháy, kêu nhỏ: "Hồ Điệp ——"

Ánh mắt Trần Ngọc Lộ lập tức trợn trừng! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 568: Buổi Lễ Trao Giải (4)

Hàn Văn Hạo chậm rãi từ trên ghế salon đứng lên, đầu tiên là nhìn cô ta một cái, rồi chậm rãi cúi đầu, cởi bao tay da màu đen của mình, ném cho Hi Thần, ngẩng đầu lên, hai mắt giống như con Báo nhỏ rình mồi, mang theo tàn nhẫn đáng sợ nhìn cô ta ——

Trầm Ngọc Lộ nhất thời hoảng sợ, trợn to cặp mắt nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo từng bước, từng bước đi tới trước mặt cô ta, sắc mặt bình lặng giống như bóng đêm, trên thế giới này, không có ai biết người đàn ông này đang suy nghĩ gì, chỉ thấy hắn chậm rãi vươn tay, bóp cằm Trầm Ngọc Lộ, nâng mặt của cô ta lên ——

Trầm Ngọc Lộ bị sợ giống như bị răn cản, nhìn hắn, da mặt sau khi bị xé rách, Hồ Điệp sợ nhất là người đàn ông này, sợ nhất, sợ nhất người đàn ông này.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lùng rời khỏi khuôn mặt Trầm Ngọc Lộ, chậm rãi, thật chậm rãi, ánh mắt hắn giống như một con Báo nhỏ đang ẩn nấp, nhìn Trầm Ngọc Lộ chậm rãi nói: "Giỏi cho một con bướm, bẻ gãy cánh còn có thể bay lên lần nữa, sáu năm trước, niệm tình cô đã từng ở bên tôi, tha cho cô một mạng, không nghĩ tới, tôi nhất thời mềm lòng, tạo ra sai lầm lớn hôm nay —— Cô thật to gan, lại dám khiêu chiến tôi ?"

Trầm Ngọc Lộ hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch nhìn hắn, nhưng cũng không dám nhúc nhích, thậm chí không dám nói lời nào, sợ vừa nói, là hắn có thể biết manh mối nhiều hơn!

Cửa nhẹ nhàng chậm rãi mở ra, Daniel cũng mặt lạnh đi vào, phía sau là Mặc Nhã và Hạo Vũ theo vào, còn có Sophie, trong tay Sophie mang theo một cái cặp công văn, vẻ mặt cũng nghiêm túc nhìn cô ta!

Trầm Ngọc Lộ liếc mắt nhìn Daniel một cái, lúc này mới phát hiện, thứ Sophie cầm trong tay là túi công văn chuyên dụng của chánh phủ Nhật Bản, trong lòng của cô ta lạnh lẽo, thở phì phò, trừng chặt Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo nhìn cô ta, trầm giọng nói: "Cô đừng cho rằng, đổi một miếng da, đổi mùi vị của cô, cô liền cho rằng cô không phải là cô? Giết Trầm Ngọc Lộ thật, chỉnh dung thành cô ấy, đóng kịch tiếp cận hoàng phi Nhật Bản, cố ý tạo ra thế lực hắc đạo, liền muốn chống lại tôi?"

Trầm Ngọc Lộ vẫn nhìn hai tròng mắt của hắn, cắn chặt răng, nói: "Tại sao anh biết tôi chính là Hồ Điệp?"

Hàn Văn Hạo cười lạnh, siết chặt cằm của cô ta nói: "Cô vĩnh viễn đừng quên, cô không phải là con bướm bướm thật, cô là người —— Cô là một người khác với Trầm Ngọc Lộ —— Xem như cô thay đổi hình dạng của cô ấy, để tôi không nhận ra mặt của cô, để tôi không ngửi được mùi vị trên người cô, sẽ không phát hiện ra được? ADN của người với người luôn không đồng dạng như vậy ——"

Lúc này, trái tim Trầm Ngọc Lộ đột nhiên căng thẳng, liếc nhìn Mặc Nhã nhận lấy tài liệu trong tay Sophie, mở ra, bày ra cho cô ta nhìn, nói: "ADN bên trái, là Trầm Ngọc Lộ thật, tóc khi còn bé, bên phải là tóc của Trầm Ngọc Lộ bây giờ, AND các người chênh lệch 60%! Chúng tôi đã đem kết quả này, chuyển giao cho hoàng phi Nhật Bản! sau khi cô ấy biết, vô cùng tức giận, hạn cho cô vài ngày sau, trở về nước ——"

Daniel mới từ Nhật Bản quay về, vẻ mặt đông lạnh nhìn Trầm Ngọc Lộ.

Trầm Ngọc Lộ căng thẳng nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh phát hiện được tôi khi nào?"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô nói: "Còn nhớ rõ đêm hôm đó, cô dẫn tôi đi vào thang máy, tôi theo cô cùng nhau tiến vào phòng, lúc cô muốn hôn tôi —— Cô quá động tình, muốn học tàn nhẫn giống tôi, còn chưa đủ, bị tôi mê hoặc ——"

Trầm Ngọc Lộ nhanh chóng nhớ lại lúc Hàn Văn Hạo cúi đầu chuẩn bị hôn lên mình, trong lúc đó, nếu mình thật lòng tiếp nhận nụ hôn của hắn, đầu lưỡi của mình chắc chắn có thói quen cuốn lại, cô ta tức giận nhìn Hàn Văn Hạo, hai tròng mắt chột đỏ bừng!

Hàn Văn Hạo nhắc cầm của cô ta, lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, nói: "Gương mặt xinh đẹp như vậy, chính xác xuất hiện trước sân khấu, đủ đánh vào thị giác và hưởng thụ, đáng tiếc gương mặt này —— Không phải của cô —— Vì báo thù, cái gì cô cũng nguyện ý làm, ngang nhiên không sửa đổi bản tính tàn nhẫn, cô nói tôi làm sao bỏ qua cho cô ?"

Trầm Ngọc Lộ cắn chặt răng, giận dữ rơi lệ, không dám nói nữa!

Hàn Văn Hạo nới lỏng ngón tay, buông cầm của cô ta, lạnh lùng nói tiếp: "Nói! ! Kế hoạch tối nay của cô!"

Trầm Ngọc Lộ trừng chặt hắn, không lên tiếng, nước mắt từng viên rơi xuống!

"Không nói?" Hàn Văn Hạo híp mắt, thần kỳ nhìn Trầm Ngọc Lộ, hắn cười một tiếng, nói: "Cô biết tôi đang cho cô cơ hội chứ? Cô không cần ——"

Ánh mắt hắn lạnh lùng vừa thu lại, chậm rãi nhìn cô ta một cái, ngồi trở lại trên ghế sa lon, cùng Daniel nhìn cô ta, từng điểm một, phân tích kế hoạch của cô ta, nói: "Phụ nữ trên mặt tình cảm bị thương, phần đông bọn họ sẽ lựa chọn đi tổn thương phụ nữ, buổi lễ trao giải tối nay, bên cạnh Hạ Tuyết, đều là cao thủ, cô nhất định không đến gần được cô ấy, trong hội

trường tôi đã an bài mọi người, cô cũng không hại được cô ấy —— Như vậy —— Chỉ có khi cô ấy ở trên khán đài, cô mới có cơ hội này ——"

Ánh mắt hằn trong nháy mắt lạnh lẽo, nhìn chòng chọc Trần Ngọc Lộ, mím chặt môi mỏng, chậm rãi buông ra, từng chữ, từng chữ nói: "Bên ngoài sân vận động —— Nhất định cô đã an bài tay bắn tỉa từ xa!"

Hứa Mặc và Nhậm Phong nhanh chóng đi ra ngoài, Chính Hách nhai kẹo cao su, ánh mắt lạnh lẽo, phân phó Hi Thần nói: "Chuẩn bị cho tôi một cây súng trường, tôi muốn gặp qua người kia ——"

Toàn thân Trần Ngọc Lộ lạnh lẽo phát run, đứng tại chỗ, thở phì phò nhìn Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo cũng lạnh lùng nhìn cô ta, một đôi mắt ẩn chứa rất nhiều số liệu, cô ta dường như đã tiến vào trong bẫy rập của hắn, cả đời không cách nào lật người, thế nhưng hắn lại không giết chết cô ta, hắn cứ lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt sâu lạnh như dao găm, lần lượt cắm vào trong trái tim của cô ta.

"Tổng Tài —— Cô gái kia ——" Tả An Na tiến lên một bước, nhìn Hàn Văn Hạo và Daniel hỏi.

Hàn Văn Hạo chớp mắt, ánh mắt lạnh lùng, nhìn bộ dáng Trần Ngọc Lộ phát run, nước mắt rơi xuống, hắn chậm rãi mở miệng —— "Cút —— Để cho cô ta tham gia hết buổi lễ trao giải này ——"

Trần Ngọc Lộ lập tức sửng sốt nhìn hắn, trong lòng càng lo sợ hơn, vẫn không dám tin nhìn hắn.

"Cút ——" Ánh mắt Hàn Văn Hạo cứng rắn, nhìn cô ta lạnh lùng nói!

Trần Ngọc Lộ run rẩy xoay người, cảm giác sau lưng mình chợt lạnh, giống như cô ta cảm giác có rất nhiều khẩu súng nhắm ngay mình, tay cô ta run run nắm khóa cửa, kéo ra, một cơn gió lạnh đập vào mặt, cô ta nhanh chóng chạy thẳng ra bên ngoài ——

"Tổng Tài —— Tại sao anh phải thả cô ta?" Tả An Na lập tức nhìn Hàn Văn Hạo không hiểu, hỏi.

Daniel mỉm cười nhìn Tả An Na nói: "Như vậy một người khác, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tối nay —— Trước hết xem xét buổi lễ trao giải thôi ——"

Trầm Ngọc Lộ lạnh lẽo nhanh chóng sợ đi ra sân khấu, nói với BTC thân thể mình khó chịu, cho nên không cách nào trao giải thưởng, sau khi giải thích xong, sắc mặt tái nhợt, mất hết ý thức ngồi trở lại chỗ cũ, Trác Bách Quân thấy cô ta trở lại, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm cô ta, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Trầm Ngọc Lộ không dám lên tiếng, hai mắt rưng rưng ngồi trong hội trường, cắn chặt răng nhớ tới thái độ tàn nhẫn của Hàn Văn Hạo lúc nãy, cô ta nắm chặt hai bên ghế, ngẩng mặt nói: "Cuộc sống này chính là phải đánh cuộc một lần! Bây giờ tôi nhìn xem Hạ Tuyết cô có thể đoạt ảnh hậu hay không! ! Trầm Ngọc Lộ tôi trước khi chết, cũng muốn thắng cô một lần! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 569: Buổi Lễ Trao Giải (5)

Buổi lễ trao giải diễn ra kéo dài, đã phát xong giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc nhất rồi, nam phụ xuất sắc nhất, nữ phụ xuất sắc nhất, sau đó đến giải thưởng phim điện ảnh xuất sắc nhất, phim hành động xuất sắc nhất, giải thưởng sáng tác ca khúc xuất sắc nhất, hội trường đang dần tiến đến cao trào, theo từng trận vỗ tay cuồng nhiệt vang lên, rốt cuộc cũng đến cao trào nhất tối nay, kế tiếp phải trao giải diễn viên chính xuất sắc nhất! !

Người chủ trì buổi lễ một lần nữa cầm Microphone, kích động và hưng phấn đi ra nói: "Lại đến thời khắc phấn khởi lòng người nhất, một bộ phim, trên sân khấu vĩnh viễn chỉ có một vai nam chính! Một vai nữ chính! Bọn họ làm nên linh hồn của cả bộ phim, cho nên tôi hi vọng toàn trường hãy tặng cho tất cả Nam vai chính, một tràng pháo tay nhiệt liệt! !"

Khách mời toàn trường đều xông xáo nhiệt liệt vỗ tay, kích động và vui vẻ chờ đợi thời khắc hưng phấn lại tới.

Người chủ trì chờ tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, cầm lên Microphone, mỉm cười nói: "Phía dưới xin mời người trao giải thưởng —— ảnh hậu xinh đẹp, người biểu diễn hay nhất tối nay —— Hạ Tuyết, công bố giải thưởng quan trọng này!"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, nhất là Hàn Văn Vũ ngồi ở trên khán đài, vừa nở nụ cười, vừa kích động vỗ tay cuồng nhiệt!

Hội trường tức thì vang lên khúc giao hưởng lễ trao giải xúc động lòng người, trên không trung sân khấu, đột nhiên xuất hiện một Thủy Tinh Cầu xinh đẹp, Thủy Tinh Cầu chậm rãi xoay tròn, đột nhiên giống như đóa hoa

mở ra bốn phía, Hạ Tuyết mặc váy lụa dài màu vàng, mái tóc xoăn khêu gợi buông xuống, cuốn về phía bên tai trái, cả bó rủ xuống trước ngực, đeo vòng tai bạch kim hình giọt nước, tay cầm lá thư, mỉm cười vẫy tay chào hỏi mọi người ——

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt đáp lại cô, cảm thán, hôm nay cô tạo hình đầy biến hóa, lúc chuyên gia trang điểm cho Hạ Tuyết tiếp nhận phỏng vấn, nói: "Buổi lễ trao giải Bách Hoa lần này, nói đến Giải thưởng Bách Hoa, chúng ta nhất định sẽ liên tưởng đến bốn mùa, cho nên hôm nay chúng tôi để cho Hạ Tuyết thể hiện phục trang bốn mùa, từ tạo hình ngày xuân bước thảm đỏ, đến tạo hình biểu diễn ánh trăng mùa thu, rồi đến tạo hình mùa hè trao giải diễn viên chính xuất sắc nhất, cô ấy lựa chọn váy lụa mỏng, dài, màu vàng, nhưng thật ra là tôn trọng buổi lễ, bởi vì màu vàng luôn là màu sắc nhu hòa nhất, đây là một loại màu sắc thân thiện ——

Tạo hình hoa tươi trước Thủy Tinh Cầu, chậm rãi mở rộng xuống cầu thang nhỏ màu xanh dương, Hạ Tuyết nhẹ kéo váy dài lụa mỏng, từng bước, từng bước đi xuống cầu thang ——

Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen và Daniel mặc dạ phục màu trắng cùng các hộ vệ đi về phía vị trí chính giữa của hội trường buổi lễ, sau mấy hàng ghế, ngồi xuống, cùng nhìn Hạ Tuyết thanh thuần động lòng người đi đến trước Microphone, lại một lần nữa nhìn toàn thể khách mời mỉm cười, sau đó ngọt ngào nói: "Chào các vị, buổi tối vui vẻ ——"

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay, Hàn Văn Hạo và Daniel cũng nhìn cô, vỗ tay ——

Hạ Tuyết im lặng mỉm cười, chờ tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, mỉm cười cầm nhẹ lá thư màu trắng, quay Microphone xúc động, nói: "Ở trong lòng của tôi, từng người trong một bộ phim, đều là vai chính —— Mỗi người bọn họ, đều dùng chính sức của mình, chính cuộc sống của mình, ý

kiến của mình, từng vai diễn đặc sắc thuộc về mình, nhưng —— Trong một bộ phim chỉ có thể có một vai chính, tại sao? Bởi vì chúng ta muốn tập trung thể hiện, muốn nâng lên tất cả tư tưởng của bộ phim —— Giờ khắc này, bọn họ hy sinh, bọn họ cống hiến, bọn họ vĩ đại —— Để cho chúng ta lại một lần nữa dành cho vai nam chính dưới khán đài, một tràng pháo vỗ tay nhiệt liệt ——"

Tất cả khách mời lại một lần nữa cuồng nhiệt vỗ tay tay !

Lúc này Hạ Tuyết mới đưa lá thư trong tay đặt trên bục trao thưởng, rồi nhìn toàn trường một vòng khẽ mỉm cười nói: "Được rồi —— Kế tiếp là giải thưởng Bách Hoa lần thứ 23 dành cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất —— Xin mời xem trước danh sách được vào vòng chung kết ——"

Ánh đèn cả hội trường tối sầm lại, màn hình lớn tức thì sáng lên danh sách vai nam chính được vào vòng chung kết, trong màn hình, đầu tiên phát ra đoạn phim “Hạnh phúc kế tiếp” vai nam chính là Nặc Quang, trong phim xuất hiện hình ảnh cảm động, một đứa trẻ năm tuổi, đeo cặp sách nhỏ, nhìn cha khóc nói: "Cha, đừng bỏ con, con không muốn xa cha, sau này con sẽ nghe lời, con không muốn cùng mẹ và cha mới ở chung một chỗ —— Cha, con cầu xin cha, đừng bỏ con ——"

Người cha nắm chặt quả đấm nhìn đứa bé trai kích động nói: "Tiểu quý! ! Con mau đi cùng mẹ đi, cha không nuôi nổi con! ! Mỗi ngày ăn rất nhiều, còn phải mua đồ chơi, còn phải ở nhà trẻ gây gỗ, thậm chí kéo váy bạn học nữ ! Con đi cho cha! ! Tìm mẹ của con đi! Cha không muốn con nữa!" Nặc quang xoay người, hai mắt rưng rưng, trong trời đêm, từng bước, từng bước không đành lòng đi về phía trước ——

"Cha ——" Đứa bé trai đeo cặp sách, trong tay cầm tập tranh nhìn theo bóng lưng cha, khóc nói: "Đừng rời bỏ con —— Hôm nay con vẽ tranh được 100 điểm, vẽ khuôn mặt của cha đấy ——"

Hạ Tuyết rưng rưng xem hết đoạn phim này, rồi cùng khách mời toàn trường vỗ tay.

Đoạn phim “Hoa Lan Trắng” đột nhiên sáng lên một con đường xa thẳm, lúc này, một trận gió thổi tới, cây Lan trắng trên đường nhẹ lay động, rất nhiều hoa trắng giống như chong chóng xoay tròn rơi xuống, có một người đàn ông, kéo rương hành lý, đi trên con phố nhỏ cổ xưa, nhìn cả con đường dường như trải đầy hoa lan trắng, nơi này mình làm tình nguyện viên ngày cuối cùng, buổi sáng sớm, khi mọi người vẫn còn ở trong mộng đẹp, hẳn lựa chọn ra đi, lúc ra đi, thật cẩn thận né tránh hoa lan trắng trên đất, cẩn thận từng bước về phía trước ——

“Hạnh phúc kế tiếp” nam diễn viên gạo cội 50 tuổi, Trần Sở, hung hăng tát tai con gái, tàn nhẫn nói: "Cho con đi làm ngôi sao, đi làm nữ minh tinh, bị người ta nói xấu, nói xấu con chịu được sao? Nói con mỗi ngày phải ngủ với đạo diễn, mới có thể quay phim! Con hạ tiện giống mẹ của mình!"

"Đó là mơ ước của con! !" Con gái kích động khóc! !

"Mơ ước không đáng giá một phân tiền!" Trần Sở lập tức đẩy ngã cả bàn món ăn làm cho con gái! !

Hạ Tuyết xúc động, tiếp tục nhìn hình ảnh khác hiện lên, đó là hình ảnh trong bộ phim “Beethoven Fantasia”, trong màn hình, má trái Văn Vũ bị biến dạng, mặc quần áo thể thao, đội nón thể thao, che lại nửa bên mặt, diễn vai một người đàn ông bị bệnh tâm thần nhưng rất có thiên phú Piano, hẳn có một mơ ước, đơn giản hi vọng có một ngày, có thể đứng trên khán đài, biểu diễn tất cả nhạc khúc của Beethoven cho mọi người, nhưng lại bị người tổ chức phát hiện gương mặt của hắn bị biến dạng, nên cho bảo vệ đuổi hắn ra ngoài, lúc này, ngoài trời đổ mưa to, một mình hắn ngây ngốc đứng ở trước cánh cửa lớn ngăn trở lý tưởng mình, dầm mưa, khổ sở vỗ cánh cửa, lấp bắp kêu lên: "Cho tôi vào đi! Tôi muốn thi đấu! ! Tôi muốn thi đấu! Mẹ tôi sẽ chết, bà muốn nhìn thấy tôi biểu diễn trên sân khấu! !

Cho tôi vào đi! Tôi sẽ gảy khúc nhạc Beethoven rất êm tai! ! Cho tôi vào đi! !"

Hai mắt Hạ Tuyết rưng rưng, nhìn Văn Vũ trong phim dùng sức vỗ cánh cửa thật lâu, thật lâu, vẫn không được đáp lại bất kỳ thứ gì, đột nhiên hai tròng mắt hần đỏ lên, mất mát, tuyệt vọng đứng ở cửa, mặc cho mưa to quất vào người, cuối cùng bởi vì thời tiết rét lạnh, té ngã trước cánh cửa sắt, dường như ngủ thiếp đi, nhưng rốt cuộc không tỉnh lại ——

Cô lau lệ nơi khóe mắt, tắt cả hình ảnh tắt xuống, lại nhìn mọi người tiếng vỗ tay nhiệt liệt nói: "Rất đặc sắc —— Cả bốn người đều rất đặc sắc ——"

"Xin chờ một chút ——" Người chủ trì Khang Nam mỉm cười đi tới, nhìn Hạ Tuyết nói: "Tạm thời tôi làm bạn trai của cô nhé —— Cùng cô câu thông một chút ——"

"Hả?" Hạ Tuyết lại đem lá thư đặt trên bục trao thưởng, thoải mái cười đùa, nói: "Tôi nhất định câu thông, chúng ta có thể từ từ câu thông, để cho bốn vị vai nam chính dưới đài chậm rãi chờ vậy ——"

Khách toàn trường cũng không nhịn được, vỗ tay nở nụ cười.

Người chủ trì cũng cười, cầm Microphone nói: "Nhưng thật ra là BTC buổi lễ phải tôi tới giám sát cô, bởi vì trong giới giải trí, ai cũng biết cô và Văn Vũ là bạn tốt ——"

"Đừng nói như vậy chứ?" Hạ Tuyết lập tức nói tiếp ngay: "Tất cả mọi người đồn tôi và hần yêu nhau —— Lúc ấy không có, nếu mọi người không đồn, chúng tôi sẽ yêu ——"

Tất cả khách quý đều cười lớn, vỗ tay, khen cô bạo dạn nói, Hàn Văn Vũ cũng không nhịn được nở nụ cười, cùng Tả La vỗ tay!

"Sau đó tại sao không yêu?" Người chủ trì nhiều chuyện.

Hạ Tuyết cau mày suy nghĩ một chút, không nhịn được, nở nụ cười, trong khoảng thời gian này, Daniel đã tuyên bố tin tức mình và hẳn chia tay, đã có không ít tờ báo viết về tình cảm của cô và Hàn Văn Hạo, người mê điện ảnh giống như ngày càng tiếp nhận chuyện này, cô giống như nói đùa, yên lặng suy tưởng một chút, nhìn người chủ trì, nhún nhún vai nói: "Không có cách nào —— vì tôi thích anh trai của hẳn ——"

Ha ha ha —— Tất cả khách quý đều cười chảy nước mắt, tiếng vỗ tay vang lên! !

Hàn Văn Hạo ngồi ở dưới khán đài, không khỏi sửng sờ, nét mặt cười như không cười, nhìn cô, bất đắc dĩ cúi đầu, thở dài, Daniel cũng không nhịn được bật cười, cùng khách toàn trường vỗ tay.

"Tại sao lại thích anh trai người ta hả ?" Người chủ trì thật không nhịn được tám chuyện, cười hỏi.

Hạ Tuyết nhìn thoáng qua Hàn Văn Vũ dưới khán đài, không nhịn được cười nói: "Bởi vì anh trai của hẳn cao hơn hẳn một chút ——"

Khách quý dưới khán đài cười to, vỗ tay ! !

Buổi lễ trao giải diễn ra kéo dài, đã phát xong giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc nhất rồi, nam phụ xuất sắc nhất, nữ phụ xuất sắc nhất, sau đó đến giải thưởng phim điện ảnh xuất sắc nhất, phim hành động xuất sắc nhất, giải thưởng sáng tác ca khúc xuất sắc nhất, hội trường đang dần tiến đến cao trào, theo từng trận vỗ tay cuồng nhiệt vang lên, rốt cuộc cũng đến cao trào nhất tối nay, kế tiếp phải trao giải diễn viên chính xuất sắc nhất! !

Người chủ trì buổi lễ một lần nữa cầm Microphone, kích động và hưng phấn đi ra nói: "Lại đến thời khắc phấn khởi lòng người nhất, một bộ phim, trên sân khấu vĩnh viễn chỉ có một vai nam chính! Một vai nữ chính! Bọn

họ làm nên linh hồn của cả bộ phim, cho nên tôi hi vọng toàn trường hãy tặng cho tất cả Nam vai chính, một tràng pháo tay nhiệt liệt! !"

Khách mời toàn trường đều xông xáo nhiệt liệt vỗ tay, kích động và vui vẻ chờ đợi thời khắc hưng phấn lại tới.

Người chủ trì chờ tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, cầm lên Microphone, mỉm cười nói: "Phía dưới xin mời người trao giải thưởng —— ảnh hậu xinh đẹp, người biểu diễn hay nhất tối nay —— Hạ Tuyết, công bố giải thưởng quan trọng này!"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, nhất là Hàn Văn Vũ ngồi ở trên khán đài, vừa nở nụ cười, vừa kích động vỗ tay cuồng nhiệt!

Hội trường tức thì vang lên khúc giao hưởng lễ trao giải xúc động lòng người, trên không trung sân khấu, đột nhiên xuất hiện một Thủy Tinh Cầu xinh đẹp, Thủy Tinh Cầu chậm rãi xoay tròn, đột nhiên giống như đóa hoa mở ra bốn phía, Hạ Tuyết mặc váy lụa dài màu vàng, mái tóc xoắn khêu gợi buông xuống, cuốn về phía bên tai trái, cả bó rủ xuống trước ngực, đeo vòng tai bạch kim hình giọt nước, tay cầm lá thư, mỉm cười vẫy tay chào hỏi mọi người ——

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt đáp lại cô, cảm thán, hôm nay cô tạo hình đầy biến hóa, lúc chuyên gia trang điểm cho Hạ Tuyết tiếp nhận phỏng vấn, nói: "Buổi lễ trao giải Bách Hoa lần này, nói đến Giải thưởng Bách Hoa, chúng ta nhất định sẽ liên tưởng đến bốn mùa, cho nên hôm nay chúng tôi để cho Hạ Tuyết thể hiện phục trang bốn mùa, từ tạo hình ngày xuân bước thảm đỏ, đến tạo hình biểu diễn ánh trăng mùa thu, rồi đến tạo hình mùa hè trao giải diễn viên chính xuất sắc nhất, cô ấy lựa chọn váy lụa mỏng, dài, màu vàng, nhưng thật ra là tôn trọng buổi lễ, bởi vì màu vàng luôn là màu sắc nhu hòa nhất, đây là một loại màu sắc thân thiện

Tạo hình hoa tươi trước Thủy Tinh Cầu, chậm rãi mở rộng xuống cầu thang nhỏ màu xanh dương, Hạ Tuyết nhẹ kéo váy dài lụa mỏng, từng bước, từng bước đi xuống cầu thang ——

Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen và Daniel mặc dạ phục màu trắng cùng các hộ vệ đi về phía vị trí chính giữa của hội trường buổi lễ, sau mấy hàng ghế, ngồi xuống, cùng nhìn Hạ Tuyết thanh thuần động lòng người đi đến trước Microphone, lại một lần nữa nhìn toàn thể khách mời mỉm cười, sau đó ngọt ngào nói: "Chào các vị, buổi tối vui vẻ ——"

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay, Hàn Văn Hạo và Daniel cũng nhìn cô, vỗ tay ——

Hạ Tuyết im lặng mỉm cười, chờ tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, mỉm cười cầm nhẹ lá thư màu trắng, quay Microphone xúc động, nói: "Ở trong lòng của tôi, từng người trong một bộ phim, đều là vai chính —— Mỗi người bọn họ, đều dùng chính sức của mình, chính cuộc sống của mình, ý kiến của mình, từng vai diễn đặc sắc thuộc về mình, nhưng —— Trong một bộ phim chỉ có thể có một vai chính, tại sao? Bởi vì chúng ta muốn tập trung thể hiện, muốn nâng lên tất cả tư tưởng của bộ phim —— Giờ khắc này, bọn họ hy sinh, bọn họ cống hiến, bọn họ vĩ đại —— Để cho chúng ta lại một lần nữa dành cho vai nam chính dưới khán đài, một tràng pháo vỗ tay nhiệt liệt ——"

Tất cả khách mời lại một lần nữa cuồng nhiệt vỗ tay tay !

Lúc này Hạ Tuyết mới đưa lá thư trong tay đặt trên bục trao thưởng, rồi nhìn toàn trường một vòng khẽ mỉm cười nói: "Được rồi —— Kế tiếp là giải thưởng Bách Hoa lần thứ 23 dành cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất —— Xin mời xem trước danh sách được vào vòng chung kết ——"

Ánh đèn cả hội trường tối sầm lại, màn hình lớn tức thì sáng lên danh sách vai nam chính được vào vòng chung kết, trong màn hình, đầu tiên phát

ra đoạn phim “Hạnh phúc kế tiếp” vai nam chính là Nặc Quang, trong phim xuất hiện hình ảnh cảm động, một đứa trẻ năm tuổi, đeo cặp sách nhỏ, nhìn cha khóc nói: "Cha, đừng bỏ con, con không muốn xa cha, sau này con sẽ nghe lời, con không muốn cùng mẹ và cha mới ở chung một chỗ —— Cha, con cầu xin cha, đừng bỏ con ——"

Người cha nắm chặt quả đấm nhìn đứa bé trai kích động nói: "Tiểu quý! ! Con mau đi cùng mẹ đi, cha không nuôi nổi con! ! Mỗi ngày ăn rất nhiều, còn phải mua đồ chơi, còn phải ở nhà trẻ gây gỗ, thậm chí kéo váy bạn học nữ ! Con đi cho cha! ! Tìm mẹ của con đi! Cha không muốn con nữa!" Nặc quang xoay người, hai mắt rưng rưng, trong trời đêm, từng bước, từng bước không đành lòng đi về phía trước ——

"Cha ——" Đứa bé trai đeo cặp sách, trong tay cầm tập tranh nhìn theo bóng lưng cha, khóc nói: "Đừng rời bỏ con —— Hôm nay con vẽ tranh được 100 điểm, vẽ khuôn mặt của cha đấy ——"

Hạ Tuyết rưng rưng xem hết đoạn phim này, rồi cùng khách mời toàn trường vỗ tay.

Đoạn phim “Hoa Lan Trắng” đột nhiên sáng lên một con đường xa thẳm, lúc này, một trận gió thổi tới, cây Lan trắng trên đường nhẹ lay động, rất nhiều hoa trắng giống như chong chóng xoay tròn rơi xuống, có một người đàn ông, kéo rương hành lý, đi trên con phố nhỏ cổ xưa, nhìn cả con đường dường như trải đầy hoa lan trắng, nơi này mình làm tình nguyện viên ngày cuối cùng, buổi sáng sớm, khi mọi người vẫn còn ở trong mộng đẹp, hẳn lựa chọn ra đi, lúc ra đi, thật cẩn thận né tránh hoa lan trắng trên đất, cẩn thận từng bước về phía trước ——

“Hạnh phúc kế tiếp” nam diễn viên gạo cội 50 tuổi, Trần Sở, hung hăng tát tai con gái, tàn nhẫn nói: "Cho con đi làm ngôi sao, đi làm nữ minh tinh, bị người ta nói xấu, nói xấu con chịu được sao? Nói con mỗi ngày phải ngủ với đạo diễn, mới có thể quay phim! Con hạ tiện giống mẹ của mình!"

"Đó là mơ ước của con! !" Con gái kích động khóc! !

"Mơ ước không đáng giá một phân tiền!" Trần Sở lập tức đẩy ngã cả bàn món ăn làm cho con gái! !

Hạ Tuyết xúc động, tiếp tục nhìn hình ảnh khác hiện lên, đó là hình ảnh trong bộ phim “Beethoven Fantasia”, trong màn hình, má trái Văn Vũ bị biến dạng, mặc quần áo thể thao, đội nón thể thao, che lại nửa bên mặt, diễn vai một người đàn ông bị bệnh tâm thần nhưng rất có thiên phú Piano, hẳn có một mơ ước, đơn giản hi vọng có một ngày, có thể đứng trên khán đài, biểu diễn tất cả nhạc khúc của Beethoven cho mọi người, nhưng lại bị người tổ chức phát hiện gương mặt của hắn bị biến dạng, nên cho bảo vệ đuổi hắn ra ngoài, lúc này, ngoài trời đổ mưa to, một mình hắn ngây ngốc đứng ở trước cánh cửa lớn ngăn trở lý tưởng mình, dầm mưa, khổ sở vỗ cánh cửa, lắp bắp kêu lên: "Cho tôi vào đi! Tôi muốn thi đấu! ! Tôi muốn thi đấu! Mẹ tôi sẽ chết, bà muốn nhìn thấy tôi biểu diễn trên sân khấu! ! Cho tôi vào đi! Tôi sẽ gảy khúc nhạc Beethoven rất êm tai! ! Cho tôi vào đi! !"

Hai mắt Hạ Tuyết rưng rưng, nhìn Văn Vũ trong phim dùng sức vỗ cánh cửa thật lâu, thật lâu, vẫn không được đáp lại bất kỳ thứ gì, đột nhiên hai tròng mắt hắn đỏ lên, mất mát, tuyệt vọng đứng ở cửa, mặc cho mưa to quất vào người, cuối cùng bởi vì thời tiết rét lạnh, té ngã trước cánh cửa sắt, dường như ngủ thiếp đi, nhưng rốt cuộc không tỉnh lại ——

Cô lau lệ nơi khóe mắt, tất cả hình ảnh tắt xuống, lại nhìn mọi người tiếng vỗ tay nhiệt liệt nói: "Rất đặc sắc —— Cả bốn người đều rất đặc sắc ——"

"Xin chờ một chút ——" Người chủ trì Khang Nam mỉm cười đi tới, nhìn Hạ Tuyết nói: "Tạm thời tôi làm bạn trai của cô nhé —— Cùng cô câu thông một chút ——"

"Hả?" Hạ Tuyết lại đem lá thư đặt trên bục trao thưởng, thoải mái cười đùa, nói: "Tôi nhất định câu thông, chúng ta có thể từ từ câu thông, để cho bốn vị vai nam chính dưới đài chậm rãi chờ vậy ——"

Khách toàn trường cũng không nhìn được, vỗ tay nở nụ cười.

Người chủ trì cũng cười, cầm Microphone nói: "Nhưng thật ra là BTC buổi lễ phải tôi tới giám sát cô, bởi vì trong giới giải trí, ai cũng biết cô và Văn Vũ là bạn tốt ——"

"Đừng nói như vậy chứ?" Hạ Tuyết lập tức nói tiếp ngay: "Tất cả mọi người đồn tôi và hân yêu nhau —— Lúc ấy không có, nếu mọi người không đồn, chúng tôi sẽ yêu ——"

Tất cả khách quý đều cười lớn, vỗ tay, khen cô bạo dạn nói, Hàn Văn Vũ cũng không nhìn được nở nụ cười, cùng Tả La vỗ tay!

"Sau đó tại sao không yêu?" Người chủ trì nhiều chuyện.

Hạ Tuyết cau mày suy nghĩ một chút, không nhìn được, nở nụ cười, trong khoảng thời gian này, Daniel đã tuyên bố tin tức mình và hân chia tay, đã có không ít tờ báo viết về tình cảm của cô và Hàn Văn Hạo, người mê điện ảnh giống như ngày càng tiếp nhận chuyện này, cô giống như nói đùa, yên lặng suy tưởng một chút, nhìn người chủ trì, nhún nhún vai nói: "Không có cách nào —— vì tôi thích anh trai của hân ——"

Ha ha ha —— Tất cả khách quý đều cười chảy nước mắt, tiếng vỗ tay vang lên! !

Hàn Văn Hạo ngồi ở dưới khán đài, không khỏi sững sờ, nét mặt cười như không cười, nhìn cô, bất đắc dĩ cúi đầu, thở dài, Daniel cũng không nhìn được bật cười, cùng khách toàn trường vỗ tay.

"Tại sao lại thích anh trai người ta hả ?" Người chủ trì thật không nhịn được tám chuyện, cười hỏi.

Hạ Tuyết nhìn thoáng qua Hàn Văn Vũ dưới khán đài, không nhịn được cười nói: "Bởi vì anh trai của hắn cao hơn hắn một chút ——"

Khách quý dưới khán đài cười to, vỗ tay ! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 570: Buổi Lễ Trao Giải (6)

Người chủ trì cũng không nhịn được cười nói: "Nói như vậy, tôi lại không dám để cho cô trao thưởng! ! Đợi lát nữa, nếu không phải tên của Văn Vũ, cô lại muốn đọc thành tên hắc, ba nam diễn viên khác của chúng ta không phải rất thiệt thòi sao ?"

Hạ Tuyết lập tức xoay người, mỉm cười nắm Microphone, nhìn ba người nam chính được đề cử dưới khán đài, nói: "Xin hỏi ba vị nam chính dưới khán đài một chút, các vị không ngại tôi trao giải thưởng này cho chú em nhà tôi chứ?"

Khách mời toàn trường đều vui vẻ vỗ tay, tiếng vỗ tay như sấm vang dội cả hội trường, ba diễn viên nam chính dưới khán đài càng cuồng nhiệt vỗ tay, kêu to: "Tốt! !"

"Anh xem —— nhiều người điện ảnh của chúng ta một lòng đoàn kết, vì hạnh phúc cả đời của tôi, bọn họ dâng tặng giải thưởng này ——" Hạ Tuyết không nhịn được bật cười, nói.

Mặt của Hàn Văn Vũ không nhịn được đỏ lên, cúi đầu, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

"Đoàn kết là nhất định, giải thưởng nhất định không thể chia sẻ, dù sao cô không phải là chị dâu của ba người bọn họ —— Được rồi, thả lỏng không khí một chút, sau đây bắt đầu trao giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất —— Xin mời Hạ Tuyết ——" Người chủ trì yên lặng mỉm cười, thành công lắng xuống bầu không khí sôi nổi.

"Tốt! Bây giờ bắt đầu trao giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất giải thưởng Bách Hoa lần thứ 32 —— Không —— lần thứ 23 —— Tôi cũng có chút căng thẳng ——" Hạ Tuyết mỉm cười lắc đầu, cẩn thận nhẹ mở lá thư, từ bên trong rút ra danh sách người đoạt giải, đầu tiên cô nhìn kỹ một cái, lại đột nhiên nói —— "Hả? Tôi không có nhìn lầm chứ ——"

Tất cả người ở dưới khán đài đều bị cô chơi đùa thê thảm, không nhịn được cười lên, hình ảnh bốn nam diễn viên chính xuất hiện trước màn hình lớn, cũng có chút căng thẳng bật cười ——

Hạ Tuyết cầm lá thư, thở nhẹ, hơi nghiêng người tới trước, nhẹ nắm Microphone, vừa muốn nói tiếp, nhưng lại quay đầu, hỏi người chủ trì kế bên: "Tại sao không có tiếng trống vậy?"

Toàn trường lại âm âm cười to, rốt cuộc sau khi tiếng trống và tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều có chút căng thẳng nhìn Hạ Tuyết, bốn nam chính, rốt cuộc lộ ra nét mặt căng thẳng —— Hạ Tuyết cầm người danh sách đoạt giải thưởng, lại nghiêng người tới trước, hơi mỉm cười, rồi lại đè nén kích động nói: "Giải thưởng Bách Hoa lần thứ 23 dành cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất —— Beethoven Fantasy, Hàn Văn Vũ! ! Chúc mừng! !"

"Oanh ——" Người toàn trường giống như vỡ tung, tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên, tất cả những người hâm mộ tại chỗ cũng khóc, kêu to: "Văn Vũ —— chúng tôi yêu anh ——"

Hốc mắt Hàn Văn Vũ không nhịn được đỏ lên, sau đó xoay người đầu tiên là ôm bạn thân Tả La, trong tiếng vỗ tay, đứng lên, đi tới trước mặt của Trương Kính Trung và Tôn Minh, cúi người chào thật sâu, rồi cùng bọn họ ôm nhau, kích động nói: "Cám ơn thầy —— Đã nhiều năm chỉ dạy ——"

"Tất cả đều là cố gắng của cậu! !" Trương Kính Trung vỗ nhẹ bờ vai của hắn, mỉm cười nói: "Chúc mừng ——"

Hàn Văn Hạo ngồi ở phía sau, nhìn em trai cùng bạn thân và thầy bắt tay, trên khuôn mặt quen căng thẳng của hắn, xẹt qua một chút nụ cười an ủi.

Trong tiếng vỗ tay vui vẻ kích động của mọi người, Hàn Văn Vũ nôn nóng đi lên khán đài, nhìn Hạ Tuyết đã đứng trên bục trao giải, xúc động, rưng rưng đi về phía mình, hắn cũng kích động ôm cô, ôm thật chặt, thật chặt —— Người chủ trì đứng ở đầu kia, cầm Microphone nói đùa: "Có chị dâu ôm em chồng như vậy sao?"

Khách mời toàn trường không nhịn được cười lớn.

Rốt cuộc Hàn Văn Vũ ở trong từng trận tiếng cười, buông Hạ Tuyết ra, sau đó nhìn Hạ Tuyết cầm chiếc cúp, đưa cho mình, thâm tình nói: "Chúc mừng Văn Vũ! Anh diễn xuất vô cùng đặc sắc! Anh luôn xứng đáng để tôi học tập!"

Hai tay Hàn Văn Vũ nhận lấy chiếc cúp, sau đó xúc động ôm Hạ Tuyết, hốc mắt đỏ thắm nói: "Tôi không chỉ một lần nghĩ qua, có một ngày, chúng ta cùng đứng trên khán đài, chúc mừng lẫn nhau!"

Hạ Tuyết cũng xúc động ôm hắn, vỗ nhẹ sau lưng của hắn.

"Được rồi, đừng ôm nữa, phải nói cảm nghĩ đoạt giải rồi, không còn thời gian ——" Người chủ trì lại nói đùa nói!

Hàn Văn Vũ mỉm cười đành phải buông Hạ Tuyết ra, sau đó nắm chiếc cúp, đi tới trước bục trao thưởng, hắng giọng một cái, muốn nói nhưng hốc mắt đỏ thắm, lại không biết nên nói cái gì, chỉ chiếc cúp diễn viên chính xuất sắc, nhìn toàn trường một vòng, xúc động nói: "Giờ phút này, không có ngôn ngữ nào làm cho tôi xúc động hơn, tôi lại một lần nữa đứng trên khán đài, nhận lấy giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất! Vẫn mang theo sứ mạng của một diễn viên đi tới hôm nay, cũng có mệt mỏi, cũng có chùn bước, nhưng mỗi khi nhìn khán giả dưới sân khấu, cho mình tiếng vỗ tay cuồng nhiệt thì mới phát hiện, những gì được gọi là vất vả, đổ

máu và nước mắt, cũng đánh không bằng những tiếng vỗ tay —— Cuối cùng, tôi đã thăng trầm rất lâu ở trong vòng tròn này, mang theo niềm tin của những người thầy đã cho tôi, truyền thụ lại cho rất nhiều người điện ảnh! Cảm ơn tất cả những người yêu tôi! Cảm ơn cha mẹ của tôi, cảm ơn anh trai tôi, vì anh đã hy sinh rất nhiều, để cho tôi có được ngày hôm nay —— nhiều năm anh đã vất vả ——"

Hàn Văn Vũ nói tới đây, hai mắt không nhịn được đỏ lên, cũng không biết anh trai đang ở dưới khán đài ——

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo chậm rãi buông lỏng, đuôi mắt xẹt qua ý cười.

Hai mắt Hàn Văn Vũ rưng rưng kích động nói: "Nhớ khi còn bé, anh muốn tôi và em trai viết ra mơ ước của hai người chúng tôi, sau đó anh đem mơ ước của chúng tôi vo thành một cục rồi ném đi, nhưng giữ lại trong lòng cả đời, gánh lấy trách nhiệm nặng nề mà người bình thường không thể gánh, bản thân tôi đứng đây, cảm ơn anh trai —— anh trai tốt nhất của tôi —— Cảm ơn ——"

Hạ Tuyết cũng xúc động, hai mắt nóng lên.

"Anh cả —— Mong anh nhất định phải hạnh phúc, cho dù bây giờ anh ở đâu, xin hãy tin em và em trai sẽ báo đáp những gì anh đã từng bỏ ra! Phần thưởng này, thuộc về em, cũng thuộc về anh! !" Hàn Văn Vũ nhìn về ống kính, dùng sức giơ chiếc cúp trong tay, xúc động nói: "Cảm ơn hai người thầy của tôi, đạo diễn Trương Kính Trung, đạo diễn Tôn Minh! ! Cảm ơn hai người! ! Cảm ơn mọi người! !"

Toàn trường vang lên âm thanh cuồng nhiệt! ! Dùng tiếng trống kích động nhất lòng người, vui vẻ tiễn chân ảnh đế giải thưởng Bách Hoa đi về phía sau khán đài, Hạ Tuyết cũng đi về phía sau khán đài, chuẩn bị thay đổi trang phục ——

Toàn trường tức thì tối sầm lại, trước khi trao giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, có một màn ca múa sôi động! !

Chính Hách ẩn nấp ngay trước mặt của khán đài, xác định ám hiệu bằng miệng của Hi Thần và Mặc Nhã cho mình, dưới sự sắp xếp của Nhậm Phong và Hứa Mặc, làm cho quạt gió chậm rãi tạm ngừng chuyển động, Chính Hách chỉ cần tìm đúng kẻ địch, khi quạt gió hơi chuyển động thì phải nhắm chính xác, xuyên qua khe hở chuyển động của quạt gió, bắn tới kẻ địch! Hắn chỉ có một lần cơ hội! ! Hắn cúi đầu, điều chỉnh ống nhòm súng ngắm tầm xa, quả nhiên nhìn thấy ở lầu chót một cao ốc, xẹt qua một chút ánh sáng màu xanh, có một tia tử ngoại phản chiếu, là một người Mỹ, đang ăn chocolate —— Hắn hừ một tiếng, khước miệng hơn nhếch lên, nhấn tai nghe nói: "Anh trai chờ một lát, mời anh ăn chocolate thật ngon nhé!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 571: Buổi Lễ Trao Giải (7)

Lễ trao giải diễn ra kéo dài! !

Người chủ trì trong từng trận tiếng vỗ tay, mỉm cười đi về phía chính giữa khán đài mỉm cười nói: "Tiếp theo, xin mời anh để mới nhất giải thưởng Bách Hoa Hàn Văn Vũ đến trao giải cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất ——"

Tiếng nhạc giải thưởng Bách Hoa sôi động vang lên.

Trên khán đài tối sầm lại, sau đó xuất hiện ánh sáng màu xanh dương, thủy tinh cầu, lần nữa mở ra, Hàn Văn Vũ thay bộ lễ phục màu trắng, cổ áo viền bạc, giống như một hoàng tử, ưu nhã cao quý, tác phong nhanh nhẹn, xứng danh anh để đẹp trai nhất, chỉ thấy hắn lấy tư thái người chiến thắng nhìn mọi người mỉm cười vỗ tay, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt dành cho hắn, hắn cầm lá thư danh sách người đoạt giải thưởng, từng bước, từng bước đi xuống bậc thang, đi về phía trước sân khấu, đem lá thư đặt nhẹ trước bàn thủy tinh, nhìn bốn nữ diễn viên chính dưới đài, đột nhiên cười khẽ.

Toàn trường lập tức vỗ tay!

Hàn Văn Vũ chờ tiếng vỗ tay dừng lại, vẻ mặt ngạc nhiên quay đầu, nhìn về phía người chủ trì, giơ nhẹ tay nói: "Không phải anh muốn —— tạo một bầu không khí sôi nổi sao?"

Toàn trường lại cười ha ha, lúc này Hạ Tuyết đã thay quần áo, ngồi ở dưới khán đài, cũng có chút ngượng ngùng mỉm cười ——

Người chủ trì có chút bất đắc dĩ, cười nói: "Lúc này, vì nam chính cậu diễn trò quá bi thương —— tôi chỉ làm cho bầu không khí sôi nổi một chút thôi ——"

"Tốt ——" Hàn Văn Vũ nghe xong, hơi xoay người, giơ lá thư trong tay về phía màn hình lớn nói: "Trước tiên hãy xem các bộ phim được vào vòng chung kết ——"

Lần này tranh giành ảnh hậu, có Trầm Ngọc Lộ vai chính trong “Tình yêu hoa anh đào”, chỉ thấy khắp trời đất đầy hoa, cô gái trong màn hình, quỳ gối trên bùn đất, dùng tiếng Nhật gọi mẹ thật to, lại dùng tiếng Trung gào khóc gọi mẹ, đừng đi —— Hình ảnh chợt lóe lên, lại chuyển tới “Hạnh phúc kế tiếp”, Kỷ Hiểu Phù đau lòng đứng ở giữa đứa bé và chồng, chỉ vào người chồng, sụp đổ gào khóc: "Anh có tư cách gì mang con đi? Anh là tên trộm! ! Tên trộm có tư cách gì để làm người cha! !"

Hình ảnh lại cắt đến “Beethoven Fantasy” Người phụ nữ tên Chu Cầm, ôm con trai trong ngực, nước mắt giàn giụa nói: "Con trai à, con phải tin, mỗi đứa bé đều được Thượng Đế dắt tay đi tới thế giới này ——"

Hình ảnh kinh điển của Hạ Tuyết trong bộ phim “Dịu dàng” xuất hiện trong màn hình lớn, lần này lựa chọn hình ảnh cô bị họa sĩ kéo dài tới một phòng tranh, giả vờ muốn cưỡng gian, cô điên cuồng gào thét, khóc kêu to: "Anh buông tôi ra! ! Anh buông tôi ra! ! Anh không xứng đáng làm họa sĩ! ! Anh buông tôi ra! !"

Cô gào khóc trốn thoát gọi: "Mẹ ơi —— cứu con đi —— Con không muốn như vậy —— Cứu con ——"

Một tràng tiếng nhạc vang lên, bố nữ diễn viên chính ở hiện trường xuất hiện nổi bật trước màn ảnh, Hàn Văn Vũ nhìn người chủ trì mỉm cười nói: "—— Anh tới đây —— Chúng ta cũng câu thông một chút ——"

Khách mời cũng không nhịn được cười lớn.

Người chủ trì không có cách nào, chỉ đành cầm Microphone mỉm cười đi tới, vừa đi vừa nói: "Lúc BTC an bài một mình tôi chủ trì, tôi đã có chút lo sợ, chính là chạy không khỏi một kiếp này ——"

Khách mời xôn xao nhìn bọn họ.

Hàn Văn Vũ cầm lá thư người đoạt giải thưởng, hơi nghiêng người tới trước mỉm cười nói: "Tôi đứng trước người chủ trì và khách mời dưới khán đài cùng khán giả cả nước làm rõ một chuyện, chiều cao của tôi là 1m86, anh trai tôi cũng cao 1m86, tại sao tôi lại thấp hơn anh trai tôi vậy?"

Ha ha ha —— Khách mời không nhịn được cười chảy nước mắt, rồi hào hứng vỗ tay, Hạ Tuyết cũng đỏ mặt ngồi bên cạnh thầy mình, không nhịn được che mặt bật cười.

Hàn Văn Vũ thở dài một hơi, lắc đầu một cái nói: "Điều này thật sự là quá oan uổng, tại sao tôi lại thua chiều cao?"

Hàn Văn Hạo cũng không nhịn được mỉm cười.

Toàn trường lại sôi động chụp vỗ tay cười to.

Hàn Văn Vũ cũng không nhịn được mỉm cười, hạ Microphone xuống, ho khan một tiếng, nhìn Hạ Tuyết dưới khán đài, nói: "Tôi cho cô biết, anh trai tôi còn chưa đồng ý cưới cô ! Cô cũng đừng đắc ý ——"

Mọi người lại một lần nữa hào hứng cười to, Hạ Tuyết cũng không nhịn được che mặt nở nụ cười.

"Nhưng ——" Hàn Văn Vũ cười nói: "Bản thân tôi —— Lúc ấy muốn theo đuổi cô ấy, lại không theo đuổi được, cho nên không muốn nước phù sa chảy ra ruộng người ngoài —— Làm chị dâu tôi cũng được, ngay cả ánh mắt kém đi, nhìn một cái cũng biết, tôi đẹp trai hơn anh trai tôi ——"

Mọi người lại cười lên.

"Hạ Tuyết —— Nghĩ muốn thay đổi không ——" Hàn Văn Vũ mỉm cười nói.

Lúc này, người chủ trì, bắt đầu gây sóng gió, nói: "Các người không ngừng nói đến anh trai, tại sao lại không nhìn thấy bóng dáng của anh trai cậu? thái độ của anh trai cậu thế nào?"

"Anh tôi rất hoa tâm —— Cho nên —— Hai người bọn họ không nhất định ở bên nhau ——" Hàn Văn Vũ không nhịn được, nói đùa.

Hạ Tuyết lập tức cầm lấy Microphone của người chủ trì dưới khán đài phản bác, mỉm cười nói: "Không có! Hẳn rất chung thủy!" Toàn trường lại cuồng nhiệt vỗ tay!

Hàn Văn Hạo không nhịn được cúi đầu, khẽ chống trán, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hàn Văn Vũ nhìn Hạ Tuyết dưới khán đài, lắc đầu mỉm cười nói: "Không có chút tiền đồ! Được rồi! Đứng đắn một chút, nếu một lát nữa, tôi đọc đến tên Hạ Tuyết, xin dùng danh sách đoạt giải thưởng tôi nhận được ! Tôi sợ mình không nhịn được chơi bần!"

Người dưới khán đài lại vỗ tay, vui vẻ cổ vũ ! !

Hàn Văn Vũ lại ho khan một tiếng, bắt chước Hạ Tuyết nói: "Cho một chút tiếng trống đi ——"

Tiếng trống thùng thùng vang lên, tiếng vỗ tay của khách mời dần dần dịu xuống, bầu không khí lại một lần nữa rơi vào nghiêm túc và yên tĩnh, cũng có chút kích động xem giải thưởng lớn rơi vào tay ai! Ánh đèn toàn trường đột nhiên chuyển sáng lên ánh hoa hồng đỏ, cả tiếng trống kéo dài

thật lâu, thật lâu, sắc mặt bốn nữ diễn viên chính bắt đầu có chút nặng nề nhìn lên khán đài, kích động mỉm cười.

Hàn Văn Vũ từ từ mở lá thư, sau đó từ bên trong rút ra danh sách người đoạt giải thưởng, ánh mắt ngưng tụ, sau đó vẽ mặt thần bí mỉm cười, nghiêng người tới trước, hướng Microphone nói: "Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải thưởng Bách Hoa lần thứ 23 —— Hạ Tuyết! ! Chúc mừng Hạ Tuyết ——"

Hai mắt Hàn Văn Vũ đỏ bừng, cầm giải thưởng, hướng Microphone kêu to: " Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải thưởng Bách Hoa lần thứ 23 —— Hạ Tuyết! ! ! !"

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, hai mắt Hạ Tuyết chột đỏ lên, kích động nhìn Hàn Văn Vũ trên khán đài, nước mắt lăn xuống ——

Hàn Văn Hạo và Daniel cũng xúc động nhìn bóng lưng Hạ Tuyết, ánh mắt đầy thương yêu và thưởng thức, cùng khán giả vỗ tay.

"Xin mời —— ảnh hậu mới giải Bách Hoa —— Hạ Tuyết ——" người chủ trì lại kích động kêu to lên! !

Toàn trường vang lên ca khúc (tôi có đất trời) làm phấn chấn lòng người! ! Dừng ca khúc hay nhất, nghênh đón nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải thưởng Bách Hoa lên đài!

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, khẽ lau nước mắt trên mặt, kích động đứng lên, ôm thầy của mình, người mặc bộ váy tranh thủy mặc chủ đề "Đạp tuyết tìm mai", buộc tóc đuôi ngựa thật cao, từng bước, từng bước nhắc đuôi váy đi về phía trước, vừa đi vừa xúc động khóc, đuôi váy thật dài hình bán nguyệt sau lưng, hiện ra một bức tranh cảnh tuyết mùa đông, mai đào tươi đẹp sau đuôi váy nở rộ ——

Chuyên gia trang điểm của Hạ Tuyết có chút ghen ngào nói: "Chúng tôi hi vọng Hạ Tuyết đoạt giải, bởi vì cô ấy giống như mai đào nở trong mùa đông tuyết, lúc mùa đông lạnh lẽo, hoa nở rõ xinh đẹp nhất, những cánh hoa xinh đẹp nhất, nghĩ đến mùa đông tuyết rơi tán loạn, vạn vật tiêu điều thì nó vẫn ngạo nghễ đứng thẳng —— Đây chính là tư thái đẹp nhất chúng tôi muốn cho cô ấy, nếu tối nay, Hạ Tuyết có thể đoạt được giải thưởng, cả đoàn chúng tôi chúc mừng cô ấy, chúc phúc cô ấy! ! Cô ấy đã đem tư thái tốt đẹp nhất, kinh điển nhất của mình, Xuân - Hạ - Thu - Đông, tất cả dâng hiến cho khán giả ! !"

Hạ Tuyết kích động nhắc đuôi váy thật dài, đi tới trước mặt của Hàn Văn Vũ, nhớ lại lúc hai người mới gặp gỡ, mình cầm gậy bóng chày, đánh hấn bất tỉnh, cô đột nhiên cười khẽ, nước mắt lăn xuống, Hàn Văn Vũ cũng kích động tiến lên, ôm chặt Hạ Tuyết, ghen ngào nói: "Thân ái! ! Cám ơn cô, đi tới hôm nay! ! Cám ơn cô! ! Bởi vì cô đã cố gắng, vất vả bỏ ra như vậy —— Cám ơn cô, để cho những người yêu quý cô được an ủi ——"

Hạ Tuyết vội vàng gạt đầu, khóc không thành tiếng, tựa vào trong ngực Hàn Văn Vũ, nhỏ tiếng khóc.

Dưới khán đài, Hàn Văn Hạo và Daniel cũng đau lòng, vui mừng nhìn cô, cô không dựa vào bất kỳ ai, mà dựa vào chính mình, đi tới hôm nay ——

Toàn trường cho thêm tiếng vỗ tay khích lệ cô! !

Hạ Tuyết trong từng trận tiếng vỗ tay cổ vũ, nhận lấy chiếc cúp từ Hàn Văn Vũ, đứng trước bục trao giải, nhìn toàn trường một vòng, rơi lệ ghen ngào nói: "Tối nay —— Xin thứ lỗi cho tôi làm nữ chính trên khán đài một lần nữa, bởi vì tôi —— khát vọng một buổi tối như vậy, tôi đã từng hứa, nếu có một ngày, tôi có thể đạt được giải thưởng điện ảnh cao nhất, tôi sẽ tuyên bố tình yêu của tôi với toàn thế giới, lúc này, tôi ở dưới khán đài, rất

căng thẳng, rất hồi hộp, bởi vì tôi sợ mình không đoạt giải, không nói được lời trong lòng ——"

Cô vừa nói xong, cũng đã không nhịn được, cúi đầu rơi lệ.

Rất nhiều khách mời xôn xao vỗ tay, Isha ngồi ở dưới khán đài, xúc động rơi lệ, người nhà họ Hàn và Hi Văn ngồi trước TV, chăm chú nhìn cảnh tượng này ——

Hàn Văn Hạo ngồi ở dưới khán đài, hai mắt thoáng ươn ướt, nhìn Hạ Tuyết.

Sau khi Hạ Tuyết được Hàn Văn Vũ trấn an, ôm chiếc cúp, nhìn toàn trường một vòng, rơi lệ kích động, nói: "Trong cuộc đời của tôi, còn có một người quan trọng nhất, lúc tôi bơ vơ không chỗ nương tựa, gặp rủi ro nhất, hăn cho tôi sự giúp đỡ và ủng hộ, lặng lẽ vì tôi bỏ ra sáu năm, vì tôi và con gái, thậm chí vài lần hy sinh mình, bỏ qua hạnh phúc của mình, thành toàn cho chúng tôi, nhưng tôi —— Lại đáng ghét —— Nhiều lần từ chối tình yêu của hăn, làm cho hăn đau lòng tuyệt vọng —— Là lỗi của tôi, tôi sai rồi, bởi vì hăn đối với tình yêu rõ ràng và dũng cảm, làm cho tôi hiểu bản thân mình hồ đồ và yếu đuối, hăn từng bước, từng bước vì tôi và con gái, bỏ đi hạnh phúc của mình —— Cảm ơn anh, cha đứa bé —— Cảm ơn anh —— Nếu không có anh, có lẽ em đã không còn nữa —— Bây giờ anh ở đâu? Em rất nhớ, rất nhớ anh —— Bây giờ em đứng trước khán giả cả nước, nói với anh —— Em yêu anh —— Văn Hạo —— Em yêu anh —— Anh hãy về đi —— Em và con gái đang chờ anh, chúng ta một nhà ba người, nhất định sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ —— Xin tin em —— Em nhất định sẽ yêu anh thật tốt, làm tốt trách nhiệm của một người vợ, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng sẽ nắm tay của anh, vượt qua tất cả, đời này kiếp này, đến chết cũng không thay đổi! !"

Toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay sôi nổi! !

Hàn Văn Hạo ngồi dưới khán đài, nghe tiếng vỗ tay kích động của toàn trường, nhìn Hạ Tuyết trên khán đài xinh đẹp, đáng tự hào như thế, hai mắt chợt lóe, đỏ thắm, đuôi mắt thoáng qua nụ cười.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 572: Người Hữu Tình Khó Gặp (2)

Hạ Tuyết mặc lễ phục “đạp tuyết tìm mai”, mái tóc xoắn buông dài đến thắt lưng, hai mắt tỏa sáng, đong đầy nước mắt, nắm điện thoại, rớt cuộc kích động ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nhìn tòa nhà 100 tầng giống như đám mây phía chân trời, xa tít không thể chạm tới, nước mắt của cô lăn xuống, nghẹn ngào cầm điện thoại, khẽ run, xúc động nói không ra lời —— Đợi người này đã nhiều ngày như vậy, rớt cuộc nghe được tiếng của hân, trong lòng của cô đột nhiên đau xót, nước mắt không nhịn được tuôn ra vành mắt ——

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe lên trong phòng khách mờ tối, đau lòng, cắn răng, nắm điện thoại, không lên tiếng chờ đợi.

Hạ Tuyết nắm điện thoại, đứng trong gió rét, để mặc cho mái tóc dài tung bay, xẹt qua nước mắt, rớt cuộc nghẹn ngào mở miệng nói —— "Sáu năm trước, có một cô gái bởi vì không có nhà để về, trong một ngày tuyết rơi, có người cho cô một chút ấm áp, thật ra bắt đầu từ lúc đó, cô ấy vô cùng cảm ơn người đàn ông đó, bởi vì đêm hôm đó, cô ấy thật sự rất lạnh ——"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo đỏ lên, nắm điện thoại, cảm thấy trong lòng run rẩy và kích động.

Hạ Tuyết rơi lệ nói với hân: "Nghe nói lịch sử sẽ lặp lại, nếu tối nay có tuyết rơi, anh có đồng ý mang cô ấy về nhà không?"

Hai mắt Hàn Văn Hạo đã ươn ướt.

Hạ Tuyết nắm điện thoại, đứng trong gió rét, mặc bộ váy dài hoa mai, lạnh đến run rẩy nói: "Nếu anh đồng ý tiếp nhận cô ấy, cô ấy cũng nguyện ý như hoa mai trong mùa đông lạnh giá, chịu đựng tuyết mùa đông lạnh lẽo nhất, chịu đựng tàn phá, đổ kị của cái rét lạnh nhất, thậm chí, nguyện ý mất đi mạng sống —"

Hàn Văn Hạo vẫn nắm chặt điện thoại, không lên tiếng, lặng yên nghe, hai tròng mắt đã ướt lệ.

Hạ Tuyết nắm điện thoại, để mặc cho gió lạnh lùa qua thân thể của mình, giống như đao cắt, cô vẫn nức nở, nói: "Văn Hạo —— Trong thời gian qua, em rất nhớ, rất nhớ anh —— Những ngày anh không ở nhà, em lặng lẽ canh giữ trong nhà chờ anh trở về, mặc dù em biết rõ, có lẽ anh thật sự muốn buông tay đoạn tình yêu này, em cũng không hối hận —— Bởi vì em yêu anh —— Nếu anh cảm thấy mệt mỏi —— Em cùng anh đi đến chân trời góc biển —— Có được không? Cho dù làm chuyện gì, em cũng nguyện ý —— Chỉ cần anh đừng buông tay của em —— Cái gì em cũng nguyện ý buông tha —— Bao gồm mơ ước của cuộc đời em ——"

Trong lòng Hàn Văn Hạo chợt rung động, cúi đầu, nước mắt vì kích động rơi xuống, nước mắt xẹt qua sống mũi cao thẳng và khuôn mặt kiên nghị, cho tới bây giờ cũng không thừa nhận hấn yếu ớt, vì yêu mà rơi lệ lần nữa.

"Văn Hạo —— Nếu anh không tin thành tâm của em —— Nếu anh vẫn không có lòng tin với tình yêu chúng ta, vậy —— Tối nay hãy để cho ông trời quyết định cho chúng ta một lần được không?" Hạ Tuyết nắm điện thoại, khóc xin, nước mắt từng viên rơi xuống, mặc cho gió lạnh thấm vào thân thể của mình, nhưng vẫn ngoan cố đứng tại chỗ, mái tóc dài tung bay, váy dài cũng theo gió phất phới tung bay ——

Hàn Văn Hạo đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt xẹt qua một chút nghi ngờ, vừa muốn mở miệng nói ——

"Văn Hạo —— Nếu em đếm đến mười, bầu trời sẽ có tuyết rơi, xem như Thượng Đế cũng xót thương tình yêu của chúng ta, cũng tha thứ cho lỗi lầm của chúng ta —— Được không? Hiện tại em đứng ở dưới lầu nhà anh —— Nếu em đếm tới mười, dưới bầu trời tuyết rơi, anh đi xuống lầu đón em được không?" Hạ Tuyết khóc cầu xin Hàn Văn Hạo ——

Ánh mắt Hàn Văn Hạo đột nhiên sáng lên, lập tức đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống dưới, tuy là độ cao 100 tầng, nhưng hắn vẫn nhìn thấy có một chấm trắng dưới lầu, tim của hắn đau nhói.

Hạ Tuyết nắm điện thoại khóc nói: "Hôm nay —— mạng sống của chúng ta cũng buông lỏng —— Nếu chúng ta còn có duyên phận, sẽ chờ đợi giờ khắc này thôi —— Một ——"

Hàn Văn Hạo đột nhiên ngẩng đầu, nhìn bầu trời tối tăm ——

Nước mắt Hạ Tuyết run rẩy lăn xuống, cắn chặt răng —— "Hai ——"

Hàn Văn Hạo ngừng thở chờ đợi.

"Ba ——" Hạ Tuyết đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, cảm thấy nó đè nén, nặng nề ép tới lồng ngực của mình không thở nổi ——

"Bốn ——"

"Năm ——"

"Sáu ——"

"Bảy ——"

"Tám ——"

"Hạ Tuyết!" Hàn Văn Hạo đột nhiên gọi cô —— "Đừng đếm nữa !"

"Chín!" Nước mắt Hạ Tuyết vẫn không nhịn được rơi xuống!

"Đừng đếm nữa! !" Hàn Văn Hạo đột nhiên vứt bỏ điện thoại, nhanh chóng chạy ra phòng khách, dùng sức nhấn nút thang máy, cửa thang máy mở ra, hắn nhanh chóng chạy vào, nóng nảy dùng sức bấm cửa thang máy, con số cuối cùng, dừng trong đầu, hắn nhìn con số dần dần giảm xuống, cắn chặt răng, nước mắt rơi xuống khuôn mặt kiên nghị, Hạ Tuyết! ! Đừng đọc tiếp! ! Đừng đọc tiếp! ! Dừng lại! ! Dừng lại! ! Chờ anh! !

Hàn Văn Hạo thở phì phò, hai tay nặng nề đấm cửa thang máy, cúi đầu, mặc cho nước mắt lo lắng rơi xuống, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn con số đang đếm ngược ba —— Hai —— Một —— Cửa thang máy âm âm mở ra, hắn thật nhanh xông ra, chạy xuống bậc thang, thở phì phò, đứng ở chỗ trống tối tăm, nhìn xung quanh tịch mịch, từng trận gió lạnh lẽo thổi tới, nước mắt của hắn lại rơi xuống, đau lòng hồi hận kêu lên ——"Hạ Tuyết ——"

Thế giới này chính là như vậy! ! Tình yêu đáng quý ở, lúa anh yêu em, lúc em yêu anh, phải dũng cảm lớn tiếng nói ra, nếu không, cuối cùng tình yêu cũng sẽ vuột mất! Cho nên tình yêu là thứ gì? Tình yêu là thiện lương, là kiên cường, là dũng cảm, là kiên trì! Hàn Văn Hạo hướng phương xa chạy thẳng tới, trong gió rét lạnh lùng đuổi theo, nhìn con đường lớn tối tăm, cũng chỉ vọng lại âm thanh tịch mịch, hắn đau lòng gọi: "Hạ Tuyết —— đồ ngốc này! ! Tại sao em không thể chờ anh một chút hả? Đã nhiều năm, nhiều lần bỏ qua nhau! ! Em luôn xoay người rời đi như vậy! ! Em không thể chờ anh thêm một chút sao? Hạ Tuyết ——"

Hàn Văn Hạo nhìn con đường lớn phía đông, không còn chút hi vọng, mọi thứ xung quanh đều tối tăm, hắn nhắm hướng liều mạng đuổi theo, đang lúc chạy nhanh qua lầu dưới tòa nhà 100 tầng thì hắn đột nhiên nghe một âm thanh kích động, yếu ớt ——

"Văn Hạo ——" Tiếng nói kia giống như từ phía chân trời truyền đến, giống như âm thanh hạnh phúc, truyền tới thế giới của hắn, hắn đột nhiên xoay người, nhìn thấy Hạ Tuyết đứng ở trước cao ốc, mặc bộ váy dài xinh đẹp "Đạp tuyết tìm mai", để mặc cho mái tóc dài ướt đầm, đuôi váy rũ mặt đất âm u, giống như một nàng tiên, đang kích động nhìn mình, trái tim của hắn chợt đau nhói, vừa muốn hướng cô đi tới, lại phát hiện xung quanh xẹt qua một trận gió, một tiếng trận động nhẹ nhàng tươi đẹp truyền đến, hắn kích động ngẩng đầu lên, cuối cùng nhìn thấy tuyết rơi, vào giờ khắc này, dịu dàng thương tiếc như thế, mang theo vô hạn thấu hiểu và hạnh phúc, giống như rất nhiều tinh linh nhĩ đếm không hết, xôn xao từ chân trời tối tăm, bay xuống trong thế giới của hai người, hắn kích động cười khẽ, nhìn về phía Hạ Tuyết ——

Lúc này, Hạ Tuyết cũng đột nhiên rơi lệ, cười một tiếng, trong màn tuyết rơi, kích động kêu nhỏ: "Mười —— Em không ngu như vậy, nó không đến, em sẽ không đếm —— Em mới không tin ông trời, em chỉ tin vào tình yêu của chúng ta ——"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ cười khẽ, đau lòng dưới bầu trời đầy tuyết, thật nhanh đi về phía Hạ Tuyết ——

Hạ Tuyết cũng khóc, chạy như bay đến bên Hàn Văn Hạo, hai người trong từng trận tuyết rơi mờ ảo, ôm nhau thật chặt, không kịp chờ đợi, thâm tình hôn nhau, mặc cho tuyết rơi tán loạn xung quanh bọn họ, dường như Tuyết cũng thương tiếc tình yêu giữa bọn họ thật vất vả, cho nên ngăn cách tất cả màu sắc cái thế giới này, đem thế giới thuần khiết nhất trao cho bọn họ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 573: Yêu Sâu Hơn

Hạ Tuyết chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng của Hàn Văn Hạo, đột nhiên tránh khỏi nụ hôn, trong lòng có chút lo sợ nhìn hăn hỏi: "Anh —— Tha thứ cho em không ? Sẽ không đi nữa chứ? Sẽ không chứ?"

Hàn Văn Hạo xúc động, nóng bỏng nhìn Hạ Tuyết, đau lòng nói: "Anh có lúc nào rời bỏ em! ! Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em vào đêm đó, anh không hề rời khỏi em! !"

Hạ Tuyết đột nhiên cười nhỏ, bị lạnh cả người run rẩy ôm chặt cổ của Hàn Văn Hạo, lại một lần nữa tiến lên đón nhận nụ hôn của mình, Hàn Văn Hạo cũng ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Hạ Tuyết, cúi đầu hôn cô thật sâu, cùng với đầu lưỡi lạnh lẽo của cô kịch liệt quăn lầy, không nhìn được, ôm cả người cô nhanh chóng đi vào tòa nhà cao ốc, hai người lại ôm hôn kịch liệt, vừa hôn, Hàn Văn Hạo vừa bấm mật mã thang máy, cửa thang máy ầm ầm mở ra, hai người lại vào bên trong thang máy, vẫn kịch liệt hôn ——

Hàn Văn Hạo đè Hạ Tuyết lên cửa thang máy, vừa hôn mạnh đôi môi đỏ mọng mềm mại, hai tay xẹt qua cánh tay lạnh lẽo của cô, thở phì phò, cúi đầu nhìn khuôn mặt lạnh lẽo tái nhợt của cô, nhịp tim cũng đập mạnh, nói: "Đứa ngốc! Tại sao lại ăn mặc như vậy tới đây? Cũng không sợ lạnh sao? Ngã bệnh thì làm thế nào?"

Hạ Tuyết rơi lệ nói với hăn: "Em suy nghĩ, nếu anh không muốn xuống, em sẽ giả vờ bị cảm, giả vờ bị lạnh sắp chết, có lẽ anh sẽ xuống gặp mặt em!"

Hàn Văn Hạo không nhìn được, cười một tiếng, ôm mặt của cô nói: "Em còn học được giả vờ khổ nhục kế sao ?"

"Em vì anh, chuyện gì cũng làm! Nếu anh không đồng ý em nữa —— Em sẽ một mình tuyên bố, hai chúng ta đã kết hôn rồi! Để cho anh không có cơ hội trốn thoát!" Hạ Tuyết nhìn lại Hàn Văn Hạo thật tình nói.

Hai mắt Hàn Văn Hạo cảm động nóng lên, lại cúi đầu mãnh liệt hôn lên môi của cô, hai tay vuốt ve hông của cô, lại đau lòng hôn khuôn mặt của cô, khẽ cắn vành tai, hôn cổ, cảm giác thân thể của cô vẫn còn bị lạnh run, lại đau lòng cúi đầu, hôn nhẹ dọc theo ngực của cô, Hạ Tuyết kích động nhắm lại hai mắt, ngẩng đầu lên, để mặc cho hắn kích thích hôn mình, trong lòng của cô xúc động, nước mắt lăn xuống.

Cửa thang máy âm âm mở ra!

Hàn Văn Hạo lập tức ôm lấy Hạ Tuyết, vừa hôn, vừa nhanh chóng đi lên lầu, đuôi váy thật dài, xinh đẹp rũ xuống trên sàn, đóa hoa mai nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Cửa phòng “phịch” một tiếng mở ra! Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết cùng nhau ngã nằm trên giường, hắn lập tức đè trên người của Hạ Tuyết, mút đôi môi mềm mại của cô, hai tay nhanh chóng cởi bỏ cúc áo tây trang của mình, trong lòng Hạ Tuyết cũng đầy mong đợi đưa hai tay, duỗi tới bả vai, kéo âu phục của hắn xuống, hai người dính sát ôm hôn nhau, Hàn Văn Hạo vừa hôn môi mềm của Hạ Tuyết, vừa vươn tay tới sau lưng cô, kéo xuống dây kéo, tay lại đưa ra trước ngực của cô, nắm chặt váy cô, kéo rơi ra, đem chiếc váy dài ném sang một bên, rồi nằm lấy cái chăn màu xanh dương đậm, phủ lên người lẫn nhau, hai người ở bên trong thế giới chiếc chăn nhỏ, nhìn nhau chăm chăm !

Hạ Tuyết nằm trên giường, nhìn hai tròng mắt nóng bỏng của Hàn Văn Hạo, hai tròng mắt của cô đột nhiên đỏ lên, lại kích động vươn tay tới áo sơ

mi của hắn, một cái, cởi cúc áo sơ mi của hắn ——

Hàn Văn Hạo cũng không nhúc nhích, chỉ kích động thở hổn hển nhìn cô.

Mặt Hạ Tuyết cũng đỏ lên, vẫn buông lỏng cúc áo sơ mi của hắn, nhìn lồng ngực kiên cố của hắn, nước mắt của cô lăn ra, vươn tay dò vào bên hông của hắn, tiếp xúc được da thịt ấm áp của hắn, cô không nhịn được ôm hông của hắn, tiến lên hôn, Hàn Văn Hạo nhanh chóng hôn lên môi mềm của cô, cởi bỏ áo sơ mi của mình, dùng cánh tay trần to lớn, ôm chặt thân hình mảnh khảnh tiêu hồn của Hạ Tuyết, cởi bỏ áo lót của cô, khẽ cắn đốm nhỏ màu hồng, vừa mút, tay dọc theo bên hông, đi xuống tìm tòi, xoa nhẹ —— sờ vào cái mông tròn lẳn, nắm chặt cái quần lót ren của cô, dùng sức kéo ra, thân thể nhanh chóng đi xuống, hôn từ giữa bụng tới giữa hai đùi, mút lấy điểm hồng ngọt lành ——

Hạ Tuyết nắm chặt chiếc chăn màu xanh dương đậm, cảm thụ dưới thân một luồng khí kích thích xông lên, nước mắt của cô lăn xuống, để mặc cho hắn khiêu khích mút, liếm, thậm chí hưởng thụ đầu lưỡi của hắn, nhẹ nhàng trêu chọc điểm hồng giữa hai đùi, cô kêu nhỏ ra tiếng, thân thể bắt đầu mãnh liệt kích thích, cười khẽ một tiếng, Hàn Văn Hạo cũng đã hôn lên bộ ngực sữa của cô, ngậm nhẹ đốm nhỏ màu hồng, xoa nắn bên kia, làm cho cô thân thể nổi lên phản ứng kịch liệt, hắn chợt tách hai chân dài của cô ra, ôm chặt chiếc eo nhỏ của cô, hai mắt ngưng tụ, kích động tiến thẳng vào bên trong thân thể của cô!

"A ——" Hạ Tuyết nắm chặt ga giường, ngẩng đầu lên kêu to một tiếng, cảm nhận giữa hai chân to lớn, mãnh liệt thọc thẳng vào, cọ sát, cả người dâng lên vô hạn vui vẻ, cô tự nhiên tách hai chân ra, nghênh đón hắn tiến vào, hai tay không tự chủ, nắm chặt vòng eo kiên cố của hắn, kích động kêu nhỏ: "Văn Hạo ——"

Hàn Văn Hạo thở phì phò, cúi đầu hôn chặt đôi môi mềm của cô, ôm chặt hông của cô trong ngực, để cho cô ngồi lên, ôm lấy thân thể của cô, cúi đầu cắn đốm nhỏ màu hồng, vẫn tiến vào, Hạ Tuyết ôm cổ của hắn, trong từng trận kích động, hôn lên bờ môi mỏng hấp dẫn của hắn, hạnh phúc rơi lệ nói: "Văn Hạo —— Em yêu anh ——"

"Anh cũng yêu em ——" Hàn Văn Hạo vừa cảm thán kêu nhỏ, hai tay ôm chặt cái hông của cô, để cho thân thể của cô tiến vào bên trong thân thể của mình, hưởng thụ cô căng đầy, mang đến cho mình vô hạn khoái cảm —— cảm giác, hắn vừa kích động sôi trào, vừa đè cô trên giường, nhắc hai chân của cô lên, theo thân thể kịch liệt, mạnh mẽ tiến vào, thọc thật sâu! ! !

Hạ Tuyết trong từng trận rút ra, tiến vào thật nhanh, khoái cảm dâng lên như làn sóng, như mũi tên xông vào mỗi một chỗ trong thân thể mình, thậm chí đầu óc tê dại, cô nhắm mắt lại, thở gấp ra tiếng, Hàn Văn Hạo không có biện pháp dừng lại, hai mắt của hắn nóng lên, nắm chặt eo nhỏ của cô, càng không ngừng tiến thẳng vào, mặc cho thân thể của cô nhấp nhô nhanh chóng, hai bầu ngực tròn mề người nhanh chóng lắc lư, thân thể Hạ Tuyết trong từng trận mãnh liệt thọc sâu vào, dưới sự ma sát, đột nhiên cảm giác có một dòng nước xiết từ giữa hai chân cô trào ra, cô kích động trườn lớn to mắt, nhìn Hàn Văn Hạo động tình kêu nhỏ —— "Văn Hạo —— Em ——"

Hàn Văn Hạo nhìn hai tròng mắt cô kích động sáng lên, đột nhiên vui sướng cười một tiếng, lại cắn răng, mạnh mẽ, nhanh chóng xông vào, nước triều giống như ầm ầm bộc phát, Hạ Tuyết nắm chặt ga giường kêu nhỏ ra tiếng —— lúc này, chất dịch từ trong hai người nhanh chóng tràn ra, như mũi tên vọt thẳng lên, để cho cô hưởng thụ khoái cảm trước nay chưa có, cô cười nhỏ, Hàn Văn Hạo nhìn nụ cười cô thỏa mãn như vậy, cũng mệt mỏi, đè trên người của cô, cúi đầu triền miên hôn cô, đầu lưỡi nhẹ quấn lấy nhau, chia sẻ cao trào lẫn nhau ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 574: Bí Mật

Vòi nước phun xuống, khí nóng trong phòng tắm tràn ra.

Hạ Tuyết thân thể mềm mại, trần truồng, đứng dưới vòi, để cho nước nóng dọc theo mái tóc chảy xuống, tạo thành rất nhiều dòng nước nhỏ, xẹt qua thân thể trắng nõn, cô dùng hai tay vui vẻ khêu nhẹ mái tóc dài, ngẩng mặt lên, để cho nước nóng tùy ý rơi xuống gương mặt ——

Hàn Văn Hạo tắm rửa xong, chỉ dùng khăn lông trắng, quần quanh nửa người dưới của mình, để trần nửa thân rắn chắc phía trên, cầm điện thoại di động, đi tới trước cửa sổ sát đất, vẻ mặt lạnh lùng, nghe Hi Thần báo cáo, lên tiếng đáp lời, hai mắt lóe lên, chậm rãi nói: "Để lại người sống! Tôi còn có chỗ dùng! Coi chừng Trần Ngọc Lộ, đừng để cho cô ta chết! !"

"Vâng!" Hi Thần cúp điện thoại.

Hàn Văn Hạo cũng cúp điện thoại, hơi xoay người, liền nhìn thấy trong phòng tắm, Hạ Tuyết đứng dưới vòi nước, mặc cho nước phủ xuống thân thể hấp dẫn, mềm mại của mình, bọt nước từ trên đầu đầm đầm rơi xuống, xẹt qua bộ ngực tròn trịa, vòng eo tiêu hờn, nước chảy qua cái mông tròn bóng, chảy giữa bắp đùi tiêu hờn, ánh mắt nhu hòa của hắn chợt lóe, tràn qua một chút mập mờ, nhìn cô vẫn ngẩng đầu lên, để cho nước nóng lao xuống, hai tay khẽ vuốt ve trước ngực của mình.

Hai tròng mắt hắn lại loé lên ánh sáng dục vọng, ném điện thoại di động trên ghế dựa, từng bước đi vào trong phòng tắm, sau đó đứng trước mặt của Hạ Tuyết, để mặc cho vòi nước dọc theo đầu rơi thẳng xuống, xẹt qua khuôn mặt kiên nghị của hắn, hai tròng mắt mê ly của Hạ Tuyết đột nhiên

chợt lóe, hơi có chút xấu hổ nhìn hấn, hấn chớp mắt, chậm rãi cười một tiếng, nhích dần đến gần thân thể của cô, để cho bộ ngực khêu gợi của cô, dán vào lồng ngực của mình, cúi đầu, trong dòng nước chảy, hai tròng mắt phát ra ánh sáng nóng bỏng nhìn cô.

Hạ Tuyết thở phì phò, phát hiện người đàn ông này, có sức hấp dẫn vô hạn, mặc dù kích tình đã qua, vẫn làm cho lòng người ta mê đắm, hai tròng mắt của cô có chút căng thẳng, chớp một cái —— Hấn chậm rãi phát ra một cổ độc nhìn cô, chậm rãi đưa hai tay, nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực sữa của cô, làm cho đốm nhỏ màu hồng trên ngực cô, càng không ngừng dựng lên, Hạ Tuyết thở phì phò, hai mắt mê ly mong đợi nhìn hấn.

Hàn Văn Hạo vừa nhìn cô, vừa dùng bàn tay nắn bộ ngực sữa của cô, càng không ngừng xoa nắn, chậm rãi nó —— "Hôn anh đi ——"

Hai tròng mắt Hạ Tuyết hơi lộ ra tia sáng đỏ dục vọng, rất nghe lời, chậm rãi vươn tay, ở trong làn nước nóng chảy, ôm cổ của hấn, hôn lên môi hấn, Hàn Văn Hạo ở trong làn nước nóng, khẽ mút bờ môi cô, đầu lưỡi thè ra quấn lấy đầu lưỡi của cô, hai tay đột nhiên nắm chặt hông của cô, để cho thân thể của cô dán chặt vào mình, sau đó xoay người một cái, đem Hạ Tuyết đè trên tường, cuồng nhiệt hôn.

Hạ Tuyết đón nhận nụ hôn của hấn, cảm thấy cả thân thể cường tráng, rắn chắc của hấn dán vào mình, cô thở hỗn hển, mới vừa rồi, cao triều đi qua giữa hai đùi, mang theo một chút đau đớn kích thích, rồi lại lập tức xông lên một dòng nước ấm, cô vẫn ôm cổ của hấn, cùng hấn hôn nhau, phát ra tiếng thở gấp mời gọi, hấn theo dòng nước chảy vuốt ve cả người cô, bóp nhẹ cái mông tròn lẳn của cô, sau đó một tay nhắc bắp đùi của cô, đột nhiên dừng lại tất cả động tác, xuyên qua nước chảy nhìn cô.

Hạ Tuyết cũng mê loạn nhìn hấn, giờ phút này, im lặng còn hơn lên tiếng.

Hàn Văn Hạo nhìn chòng chọc hai mắt Hạ Tuyết, đột nhiên nhấc chân lên, trong nháy mắt, tiến vào bên trong thân thể của cô, một hồi mờ mịt khoan khoái làm cho hắn kích động cười một tiếng, sau đó tiếp tục chậm rãi tiến vào, Hạ Tuyết thở hỗn hển, dán vào tường, khẽ kêu ra tiếng, ôm thân thể của hắn, ngẩng đầu lên, để mặc cho hắn tiến sâu vào thân thể của mình, từng trận sóng dâng lên, vui vẻ.

Động tác rút ra đưa vào của Hàn Văn Hạo càng lúc càng nhanh, vừa cúi đầu hôn nhẹ bộ ngực sữa của cô, khẽ cắn điểm nhỏ màu hồng, Hạ Tuyết nhắm lại hai mắt, kêu nhỏ ra tiếng.

Hàn Văn Hạo càng tăng tốc tiến vào, phát hiện ra tư thế cơ thể khác nhau, từ trên người cô lấy được khoái cảm không giống nhau, hắn quá hưởng thụ thân thể của cô làm cho chính mình kích thích, hắn lại càng nhanh chóng tiến vào, vừa tiến vào, vừa khẽ cắn vành tai cô, nói: "Anh muốn mỗi ngày yêu em —"

Hạ Tuyết cười khẽ, ôm cổ của hắn, lại dịu dàng, nói: "Em nguyện ý ——"

Hàn Văn Hạo hài lòng cười một tiếng, lại nhấc chân dài của cô, nhanh chóng tiến vào, thọc thật sâu, Hạ Tuyết ở trong nước chảy, tìm được khoái cảm lạ!

Nước chảy vẫn rơi qua thân thể của hai người bọn họ, dưới thân bọn họ chặt chẽ kết hợp nhau, Hàn Văn Hạo vừa ôm chặt Hạ Tuyết cuồng nhiệt hôn, vừa tiến vào, xúc động thâm tình, nói: "Đừng rời xa anh, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, chúng ta cũng phải ở chung một chỗ—— Anh yêu em ——Hạ Tuyết —— Anh yêu em ——"

Nước mắt Hạ Tuyết lại rơi xuống, hài lòng cười nhỏ, ôm chặt thân thể hắn, cùng hắn nóng bỏng hôn, nỉ non khéo léo nói: "Anh đuổi em cũng

không đi đâu —— Anh mau lấy em đi, em muốn gả cho anh, em muốn gọi anh là chồng——"

Trong lòng Hàn Văn Hạo không khỏi ấm áp, vừa tiến vào, vừa hôn nhẹ cô nói: "Đối với anh, em sớm đã là cô gái duy nhất trong lòng anh, là vợ của anh ——"

Hạ Tuyết cười một tiếng, lại cảm nhận Hàn Văn Hạo đột nhiên mạnh mẽ đâm sâu vào, cô ngửa đầu kêu nhỏ, hân kích động đâm vào, từng trận hưởng thụ ngọt ngào kết hợp với cô, thật yêu, thật yêu cô gái này —— Đã nhiều năm trước, yêu cô gái này là một bí mật, hôm nay cả hai đã hiểu nhau, bày tỏ tình yêu công khai. Chẳng qua, giờ khắc này, ngọt ngào và lãng mạn như thế, vẫn là một bí mật, cho nên trong phòng tắm, khi bọn hắn mãnh liệt tiến vào và đâm sâu, rên rỉ phóng túng ——

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên vào trên giường nệm màu tím đậm, đêm qua hai người như thế triền miên thật lâu, Hàn Văn Hạo quá mê luyện thân thể Hạ Tuyết, cả đêm càng không ngừng đòi hỏi, giống như đem đoạn thời gian tách ra, tất cả kích tình dùng hết, làm cho Hạ Tuyết kiệt sức, đến sáng sớm đã ngủ sâu, đã thật lâu, cô cũng chưa có giấc ngủ tuyệt vời như vậy, trong giấc mộng, đều là ngọt ngào, cô nằm mơ thấy cha mẹ dẫn mình đi trên một thảm cỏ xanh biếc, nhìn thế giới kia trải đầy hoa, thậm chí còn nhìn thấy bảy sắc cầu vồng, cô từ trong mộng tỉnh lại, vẫn còn cảm thấy hạnh phúc và tuyệt vời, mở mắt ra, vươn tay đặt nhẹ vị trí bên cạnh, lại trống không, cô đột nhiên hoảng hốt, trợn to cặp mắt, nhìn nệm giường trống không, lập tức ngồi dậy, sợ hãi, nhìn cả căn phòng một vòng, nước mắt lã xuống, cho rằng đêm qua mình nằm mộng, cô sợ hãi khóc lớn —— "Văn Hạo ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 575: Sợ

Cửa phòng “phịch” một tiếng mở ra, Hạ Tuyết mặc bộ đồ thể thao màu trắng, đầu tóc rối tung, xông ra ngoài, thở phì phò, hai mắt đầy lệ, chạy xuống lầu, nhìn khắp phòng khách yên tĩnh, trong lòng của cô “ầm” một tiếng, như rơi vào đáy cốc, nước mắt lăn xuống, tất cả hạnh phúc và ngọt ngào đêm qua, trong nháy mắt bị vỡ vụn, cô thở phì phò, nhào tới điện thoại bàn bên ghế sa lon, nắm điện thoại, lập tức bấm số điện thoại của Hàn Văn Hạo, vừa bấm, đầu ngón tay vừa run rẩy, vội ôm điện thoại, ngồi một bên, sắc mặt tái nhợt chờ đợi.

Tiếng chuông reo lên, một điệu nhạc dễ nghe.

Hàn Văn Hạo ngồi bên trong xe Rolls-Royce, cảm thấy trong túi áo âu phục có tiếng chuông reo lên, hần bình tĩnh lấy điện thoại di động ra nhìn, thấy số điện thoại bàn ở nhà, ánh mắt hần sáng lên, ấn phím nghe —— “Hạ Tuyết?”

Hạ Tuyết nghe được tiếng nói của Hàn Văn Hạo, trái tim đập thật mạnh, cô ôm điện thoại, ghen ngào nói: “Bây giờ anh ở đâu? Tại sao không nói một tiếng lại đi?”

Hàn Văn Hạo ngạc nhiên nghe giọng của Hạ Tuyết, nhưng vẫn nói với cô: “Hôm nay công ty có một hợp đồng rất quan trọng cần phải ký, anh dậy sớm chuẩn bị đi, nhìn thấy em ngủ say, không đành lòng đánh thức em, nghĩ chỉ ra ngoài một tiếng thôi, nên định đi nhanh về nhanh —— Em làm sao vậy? Giọng nói sao như vậy? Thức dậy lúc nào?”

Hạ Tuyết ngã xuống đất, cả người tựa vào trên ghế sa lon, trong lòng đột nhiên suy sụp, khóc rống lên, khóc rất thê lương, buồn bã.

Hàn Văn Hạo nắm điện thoại, ngẩn người, Tả An Na ngồi bên cạnh cũng nghe được tiếng khóc của Hạ Tuyết từ trong điện thoại truyền tới, cũng ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo, hai mắt lộ ra nghi ngờ ——

Hàn Văn Hạo hơi căng thẳng nắm điện thoại, hỏi: "Hạ Tuyết! Em làm sao vậy? sao khóc đau lòng như vậy! Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Tuyết khóc to, nước mắt lăn xuống, đáng thương nghẹn ngào nói: "Em cho rằng không nhìn thấy anh nữa, em cho rằng anh lại muốn bỏ em đi —— Anh làm em sợ muốn chết ——"

Cô nói chưa hết lời, cả người cũng không nhin được, khóc rống lên.

Hai mắt Hàn Văn Hạo đau lòng chột lóe, rồi lại xẹt qua một chút vui vẻ bất đắc dĩ, cứ như vậy nghe cô khóc to ——

Tả An Na ngồi một bên, khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Điều này cũng khó trách —— Nghĩ lại khoảng thời gian anh không có ở đây, cô ấy mỗi ngày chờ anh trở về, dù biết rất rõ anh có thể sẽ không trở về, rồi lại cố chấp, đánh cược với số mạng. Con người trước cười vui, sau bị thương. Loại cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi này. Có lúc, biến mất không tiếng động, so với một lời cáo biệt, còn khắc khoải và giày vò hơn!"

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, nắm chặt điện thoại di động, hai mắt chột lóe, quay đầu nhìn tuyết lấp lánh bay ngoài cửa sổ, đêm qua rơi đầy, chất đông, bao phủ phần lớn màu sắc của thành phố này, một suy nghĩ lặng lẽ xông lên não, hần lập tức nhìn tài xế nói: "Quay lại! ! Trở về nhà !"

Tả An Na sửng sốt nhìn Hàn Văn Hạo, mặc dù vui mừng sự thay đổi của hắn, nhưng vẫn có chút buồn cười, nhắc nhở hắn nói: "Tổng Tài —— Đây là hợp đồng 100 triệu a!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng, bảo tài xế nói: "Quay lại !"

Chiếc Rolls-Royce màu bạc đang chạy thẳng ra phía trước, sau đó tới ngã tư đường phía trước, thật nhanh quẹo cua, xe nhanh chóng vòng lại !

Đêm qua, ảnh hậu mới giải Bách Hoa, Hạ Tuyết nghỉ đêm lại khu nhà cấp cao của Hàn Tổng Tài, tin tức lan truyền nhanh chóng, sáng nay đài phát thanh giải trí, báo chí, tạp chí và Internet, tất cả đều có tin tức giật gân này, còn có một phóng viên sẵn ảnh dùng máy chụp hình từ xa, chụp được tấm hình mơ hồ, bọn họ ở trong tuyết ôm hôn, mặc dù là hình trong điện thoại di động, nhưng vẫn nhìn rất rõ Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết thật chặt trong ngực mình, sau đó Hàn Văn Hạo còn ôm Hạ Tuyết đi vào tòa nhà —— Chính là vì tấm hình mơ hồ không rõ, làm cho người ta có suy nghĩ rất mập mờ, càng làm cho rất nhiều người đang suy đoán chuyện này, cho nên hôm nay Hàn Văn Hạo vừa đi ra ngoài một lúc, rất nhiều phóng viên thời sự chạy tới, khi Hàn Văn Hạo quay lại tòa nhà 100 tầng, tất cả bọn họ giống như một ngọn núi xông tới bên cạnh chiếc Rolls-Royce muốn phỏng vấn, mười mấy người hộ vệ lập tức ngăn bọn họ lại, để cho Hàn Văn Hạo thuận lợi xuống xe, nhất thời rất nhiều ánh đèn flash chiếu vào trên mặt hắn, soi vào hai tròng mắt kiên quyết của hắn!

"Hàn Tổng Tài, nghe nói đêm qua Hạ Tuyết nghỉ lại nhà của ngài, có chuyện này hay không?"

"Hàn Tổng Tài, đối với thổ lộ của Hạ Tuyết hôm qua, ngài có lời gì muốn nói? Ngài sẽ tiếp nhận tình yêu của cô ấy không ?"

Rất nhiều vấn đề, tất cả ném về Hàn Văn Hạo, nhưng Hàn Văn Hạo vẫn kín bưng, không lên tiếng bước xuống xe, đi qua bên cạnh đám phóng viên, vẻ mặt không còn đông lạnh, ngược lại thoáng qua nụ cười nhẹ, không giống như lúc xưa, nói đến bất kỳ xì căng đan có liên quan đến hắn thì vẻ mặt hắn đều lạnh lùng, một đám người ở phía xa nhìn thái độ của hắn

dường như có chút mỉm cười, ngầm cho phép nhiều chuyện, đám phóng viên nhìn thấy thái độ của hắn như vậy, liền điên cuồng tiến lên trước, đưa Microphone nói: "Hàn Tổng Tài, nhìn nụ cười trên gương mặt ngài, có phải ngầm chấp nhận tình yêu giữa ngài và Hạ Tuyết không?"

Hàn Văn Hạo một mình nhanh chóng đi vào thang máy, nhấn mật mã đóng cửa, ngăn cách ánh đèn flash và rất nhiều tiếng ầm ĩ ở ngoài cửa!

Thang máy nhanh chóng chạy thẳng lên, Hàn Văn Hạo hơi nôn nóng ngẩng đầu, nhìn con số thang máy từng số lên cao, rốt cuộc hai tròng mắt thoáng qua một chút bất mãn, nói: "Sau một thời gian, không ở chỗ này, trở về nhà cũng lâu như vậy!"

Đúng vậy! Thường ngày về nhà không cảm thấy lâu, hôm nay chỉ mới một lúc, đã cảm thấy thật lâu!

Rốt cuộc thang máy mở ra, Hàn Văn Hạo đi ra thang máy, liếc mắt liền nhìn thấy Hạ Tuyết ngồi xổm trên sàn, tựa vào trên ghế sa lon khóc đến đáng thương, tim của hắn đau nhói, lập tức đi tới, đau lòng gọi nhỏ: "Hạ Tuyết ——"

Hạ Tuyết đột nhiên mở đôi mắt đầm lệ, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hàn Văn Hạo, còn có khuôn mặt đau lòng, cô “oa” một tiếng, khóc rống lên, Hàn Văn Hạo nhìn thấy tâm tình của cô suy sụp như vậy, nhanh chóng đi tới trước mặt cô, ngồi xổm người xuống ôm lấy cô, đau lòng nói: "Đứa ngốc! Em khóc cái gì? Chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em còn sợ anh sẽ rời bỏ em sao?"

"Em không có gì cả, không có lòng tin, em cảm thấy rất sợ, sợ không nhìn thấy anh nữa!" Hạ Tuyết kích động ôm cổ của Hàn Văn Hạo, hưởng thụ lồng ngực ấm áp của hắn, cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, nói: "Nếu cũng như ngày ấy, anh muốn rời bỏ em, không nói tiếng nào mà biến mất —— Em rất sợ —— Thật là sợ ——"

Hàn Văn Hạo nghe xong, xúc động cười khẽ, đau lòng ôm thân thể nhỏ nhắn của cô, hôn lên tóc của cô, nói: "Sẽ không —— Cả đời cũng sẽ không —— Yên tâm —— Chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra ——"

"Em không có cách nào yên tâm, em không muốn rời xa anh, tách ra một giây, em cũng cảm thấy sợ ——" Hạ Tuyết vùi trong ngực của hắn, chua xót nói.

Hàn Văn Hạo cười khẽ, bưng mặt của cô, khẽ mỉm cười, hai mắt lộ ra dịu dàng nói: "Vậy anh ở lại với em nhé ? Hoặc là —— Đi tới đâu, cũng mang em theo?"

Hạ Tuyết chu miệng, trong đôi mắt đắm lệ đột nhiên xẹt qua ý nghĩ kiên quyết !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 576: Đối Mặt Với Toàn Thế Giới, Nói Yêu Em

Tòa nhà 100 tầng, đột nhiên xuất hiện gần 10 chiếc xe ô tô màu đen chạy tới, chậm rãi dừng trước đại sảnh cao ốc, sau đó trong ánh mắt của đám phóng viên, đi xuống mấy chục hộ vệ, bao gồm Nhậm Phong và Hứa Mặc, còn có Hi Thần và Chính Hách, bọn họ giống như quân đội, trật tự tiến vào đứng trong đại sảnh! Kiên cố không thể phá vỡ!

Tất cả truyền thông cả nước nhìn thấy tình huống này, lập tức cầm máy chụp hình, chụp lấy cảnh tượng này, thậm chí, có một phóng viên quen thuộc, muốn đi tới gần Tả An Na, thư ký thân cận của Hàn Tổng Tài, tìm hiểu tình huống này, bất đắc dĩ, cô đứng trước đám hộ vệ của Hàn Văn Hạo, nín thở yên lặng chờ đợi.

Không khí cứ như vậy, khiến cho tất cả truyền thông cũng cảm thấy trong phút chốc, sẽ có chuyện xảy ra, bọn họ xôn xao điều chỉnh tốt tiêu cự, nhắm ngay cánh cửa thang máy, ngay cả người tổng biên tập của một kênh giải trí, cũng phân phó nhiếp ảnh gia nhắm ngay cửa chính đại sảnh.

Rốt cuộc, cửa thang máy chậm rãi mở ra, mười mấy người hộ vệ nhanh chóng tiến lên, làm thành hai bức tường người, trong mong đợi của mọi người, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết chậm rãi bước ra, chỉ thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, áo sơ mi màu bạc, vạt áo trước cài một bông hoa màu bạc, khuôn mặt lạnh lùng thường ngày, hơi lộ ra nụ cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, thậm chí, mười ngón đan vào nhau, hướng chiếc Rolls-Royce đi tới.

Hạ Tuyết mặc váy dài tơ tằm màu trắng, bên ngoài khoác áo da màu đen, trên ngón trỏ mang chiếc nhẫn kim cương trứng bồ câu13 Karla, trong lòng

bàn tay của Hàn Văn Hạo óe sáng rực rỡ, cô cũng hơi lộ ra nụ cười, nép vào trong ngực Hàn Văn Hạo, giống như con chim nhỏ, nở nụ cười, đối mặt với từng trận đèn flash và rất nhiều câu hỏi, cô hoàn toàn im lặng không lên tiếng.

Tất cả phóng viên truyền thông xông xáo xông lên trước, hưng phấn hỏi: "Hàn Tổng Tài, Hạ Tuyết, các vị nắm tay nhau ra ngoài như vậy, có phải đã xác định quan hệ tình cảm hay không?"

"Hàn Tổng Tài, tối hôm qua, nghe Hạ Tuyết thổ lộ, ngài có suy nghĩ gì? Hôm nay ngài dắt tay của cô ấy, xuất hiện trước công chúng, ngài có lời gì nói với người hâm mộ yêu Hạ Tuyết không?" Có một phóng viên già dặn kinh nghiệm khôn khéo hỏi.

Hàn Văn Hạo dắt tay Hạ Tuyết, đi tới trước mặt truyền thông, nghe hỏi như thế, liền khẽ mỉm cười, dừng lại, con mắt tài mị chớp một cái, rồi cuộc nhìn một vòng các phóng viên, đôi môi mỏng chậm rãi mở ra, hơi mỉm cười nói: "Hạ Tuyết là một cô gái mà tôi quý trọng cả đời! Kiếp này, không phải cô ấy, tôi không cưới! Chúng tôi sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!"

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, kích động, hai mắt đỏ bừng nhìn Hàn Văn Hạo

Hàn Văn Hạo cũng đứng trước mặt truyền thông, nhìn bộ dáng Hạ Tuyết ngẩn ra như vậy, hắn chậm rãi cười một tiếng, sau đó trong từng trận đèn flash, nhẹ nâng mặt của cô, cúi đầu, hôn lên môi cô, thậm chí khẽ mút lấy bờ môi của cô, cứ như vậy thăm thiết ôm hôn cô, trái tim Hạ Tuyết đập phanh phanh vang dội, nghe tiếng các phóng viên xông xáo, tiếng nhấn nút play của máy chụp hình, mặt của cô đỏ lên, đại não tê dại, lại cảm thấy Hàn Văn Hạo đột nhiên ôm chặt eo nhỏ của mình, cuồng nhiệt ôm hôn mình, thậm chí cảm thấy đầu lưỡi của hắn bá đạo và chiếm đoạt, trong từng trận cắn thẳng, cô thở phì phò, nhưng vẫn đưa hai tay, ôm cổ của hắn, cuồng nhiệt đón nhận nụ hôn của hắn.

Tất cả phóng viên truyền thông điên cuồng nhấn nút play, trong lúc hai người bọn hắn hôn nhau, chụp 360 độ, muốn công bố tin tức kinh ngạc nhất cho cả nước!

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết vẫn còn đang ở trong thế giới của bọn họ, thâm tình ôm hôn, lúc này, bão tuyết lại bay tán loạn, cuối cùng hai người trong màn tuyết rơi, kết thúc nụ hôn, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết thâm tình nhìn nhau mỉm cười, sau đó trong từng trận đèn flash, cùng ngồi vào trong xe, hộ vệ lập tức mở đường cho bọn họ, để cho xe chậm rãi chạy tới phía trước.

Hạ Tuyết nằm trong ngực Hàn Văn Hạo, ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười hạnh phúc, thậm chí có chút làm nũng nhìn hắn, dài giọng nói: "Cái này thật không giống anh a —— Em rất hạnh phúc ——"

Hàn Văn Hạo cúi đầu,蹭 nhẹ lên trán Hạ Tuyết, véo nhẹ cằm của cô, giọng khàn khàn, hấp dẫn nói: "Đứa ngốc, nếu em muốn, anh sẽ đổi mặt với toàn thế giới nói yêu em ——"

Hạ Tuyết cười nhỏ, ôm cổ của hắn, hưng phấn hôn lên môi hắn, Hàn Văn Hạo ôm cổ của cô, say đắm ôm hôn cô thật lâu, thật lâu, lưu luyến không rời, tách ra, Hàn Văn Hạo khôi phục lại một chút lý trí, vươn tay nhẹ nâng mặt của Hạ Tuyết, sờ sờ bờ môi mềm mại của cô, dùng cái nhìn của một người đàn ông nói: "Lần này, rất nhiều chuyện, có thể thuận lợi giải quyết, tất cả đều có sự ủng hộ của Daniel, từ lúc anh hợp tác với hắn đến nay, anh thật sự cảm thấy, hắn là một người đàn ông vĩ đại, trong tương lai có thể đảm nhiệm Tổng Thống một nước, mang đến tương lai tươi sáng cho mọi người —— Mặc dù chúng ta yêu nhau, nhưng có đôi khi, anh vẫn sẽ cảm thán, em buông tha hắn, cũng thật sự đáng tiếc ——"

Hạ Tuyết vẫn sâu kín nhìn Hàn Văn Hạo, nghe lời của hắn.

Hàn Văn Hạo bưng mặt của cô, hai mắt xẹt qua một chút đau lòng nhìn Hạ Tuyết nói: "Lúc này, em phải bồi bạn với hần thật tốt, dù sao, một nhà ba người chúng ta, phải cảm ơn hần thật tốt ——"

Hạ Tuyết vẫn nhìn Hàn Văn Hạo, trên mặt xẹt qua một chút suy nghĩ sâu kín, có lẽ Hàn Văn Hạo vẫn không rõ, mặc dù cô tìm được tình yêu đích thực, nhưng với Daniel, vẫn có một tình cảm khắc sâu —— Loại cảm giác này, vẫn giống như là ăn ý, chỉ cần cô nghĩ đến Daniel, trong lòng tự hào, trên gương mặt nổi lên nụ cười, lúc này, cô hạnh phúc, cô rất nhớ, rất nhớ đến người đàn ông này ——

Phòng làm việc Tổng Tài Toàn Cầu.

Daniel mặc áo sơ mi trắng, áo ghi-lê trắng, ngồi trên ghế da thật to, nhìn hình ảnh lúc trước, Hạ Tuyết giao cho mình trang viên, hần bình tĩnh xem qua tất cả tên gọi các trang viên, trong não bắt đầu phân tích rõ khu đất của bọn họ, lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, hần vừa nhìn màn hình máy vi tính, vừa sâu kín đáp lời: "Vào đi ——"

Sophie mỉm cười đi tới, nhìn Daniel nói: "Tổng Tài —— Ngài xem ai tới đây ?"

Daniel nghe vậy, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạ Tuyết đã đứng ở bên cửa, hai tay đan nhau, có chút xấu hổ, làm nàng mỉm cười nhìn mình —— Có lẽ cô đi tới, không che dù, cho nên có chút bông tuyết vẫn còn đậu trên tóc, chưa tan đi —— Hần ăn ý nhìn cô cười, cũng mỉm cười một tiếng, chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt cô ——

Từng đoàn, từng đoàn hơi thở dịu dàng, mang theo cảm giác an toàn thật lớn đánh về phía Hạ Tuyết, cô nhìn Daniel vẫn đẹp trai và dịu dàng như vậy, còn lộ ra vô hạn ưu nhã và phong thái bất phàm quen thuộc, trong lòng của cô đột nhiên đau nhói, nhào vào trong ngực của hần, giống như mọi

khi, ôm hông của hắn, câu nói cảm ơn trong tận đáy lòng nuốt trong cổ họng, không thốt ra được, nước mắt lại rơi xuống ——

Daniel cũng cảm động cười một tiếng, ôm khế cô, hai mắt nhắm lại, cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, xúc động cứng chiu nói: "Congratulations! baby ——"

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ nhìn Daniel chăm chăm, ghen ngào nói: "Tối nay —— Em muốn ở bên anh —— Có được không?"

Hai tròng mắt Daniel đỏ lên, cúi đầu, thật dịu dàng, xúc động, bưng mặt của cô, nhìn vào hai tròng mắt mộng mơ sáu năm, khuôn mặt tinh linh xinh đẹp, trái tim như bị bóp chặt, nhưng hắn vẫn cười cười, nói: "Tốt —— Anh nhận lời mời ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 577: Mời Nhảy Một Bản

Đêm! Đêm xuống!

Daniel vẫn giống như mọi khi, đỡ cô bé Hi Văn nằm trên chiếc giường Thủy Tinh nhỏ, vỗ nhẹ bả vai nhỏ của cô né, khẽ hát bài “Bên ao sen”, vừa dùng giọng hát đầy xúc động để hát, vừa nhìn kỹ vẻ mặt cô bé Hi Văn dần dần mệt mỏi, hần dụi dàng cười một tiếng, nhìn cặp mắt thật to, từ từ nhắm lại, lồng ngực phập phồng, phập phồng, thật đáng yêu, thở o o, tim của hần đột nhiên căng thẳng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống như búp bê, nắm bàn tay nhỏ bé, non nớt, đặt lên môi của mình hôn, nhỏ giọng nói: "PAPA biết con chưa ngủ, bởi vì con đang lo lắng cho PAPA, bởi vì con không nỡ bỏ PAPA, PAPA cũng không nỡ xa con, nhưng con không cần lo lắng cho PAPA, PAPA còn có rất nhiều chuyện quan trọng đi làm, nhưng cho dù PAPA ở nơi nào, cũng sẽ yêu con, mỗi ngày đều sẽ yêu con ——"

Hi Văn lập tức xoay người, giống như ngủ thiếp đi.

Daniel mỉm cười cúi đầu, hôn trên mặt Hi Văn.

Hi Văn cũng không nhúc nhích, nhắm chặt hai mắt to, Daniel im lặng vươn tay, tắt đèn nhỏ màu hồng bên cạnh giường, từ từ đứng dậy, đi ra ngoài, đóng cửa lại —— Thân thể nhỏ nhỏ trên giường đột nhiên nhẹ nhàng run rẩy, trong chăn truyền đến một tiếng nức nở, còn kèm theo tiếng gọi nhỏ —— "PAPA, con không nỡ xa người ——"

Daniel đứng ở ngoài cửa, nắm tay cầm khóa cửa, nghe bên trong phòng tiếng nức nở nhỏ, đáng thương, hai mắt hần đỏ lên, nhưng đành phải bất đắc dĩ xoay người, lại ngửi được một mùi hoa kỳ lạ, hần sững sờ, ngẩng

đầu lên, nhìn thấy phòng khách lớn vừa rồi còn nhẵn bóng sáng ngời, lúc này mỗi một góc, to lớn trong sảnh, tất cả bày đầy hoa hồng đỏ tươi đẹp, từng cây đèn cây màu trắng, được đốt lên tỏa sáng, điểm xuyết một chút dịu dàng, Hạ Tuyết mặc váy dài màu trắng, đứng ở trong biển hoa, nụ cười tràn ngập cảm kích nhìn mình, hăn đột nhiên cười khẽ, nhìn cô ——

Hạ Tuyết từng bước, từng bước đi qua biển hoa đi tới trước mặt của Daniel.

Daniel cũng từng bước, từng bước đi qua biển hoa đi tới trước mặt cô.

Hai người thâm tình nhìn nhau, cùng thương tiếc không thôi, cũng cảm thán có duyên, không nợ, hôm nay có thể là lần cuối cùng trong đời bọn họ nhìn nhau thăm thiết —— Có chút yêu, cuối cùng rồi sẽ bỏ lỡ nhau.

"Mời nhảy một bản được không —— Bạch mã hoàng tử đẹp trai nhất của em ——" Hạ Tuyết đột nhiên mỉm cười nhìn Daniel.

Daniel cũng mỉm cười, xúc động vươn tay, nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, nhẹ kéo eo của cô, để cho cô dán vào trước ngực của mình, hơi dùng sức cùng cô nhẹ nhàng khiêu vũ trong biển hoa.

Mặt Hạ Tuyết tựa vào trên bả vai của hăn, hưởng thụ hăn dịu dàng ôm trong ngực, nghe hơi thở trên người hăn làm cho người ta an toàn và lệ thuộc, hai mắt không khỏi đỏ lên, sâu kín nói: "Cho đến bây giờ —— Đều là anh hát cho em và Hi Văn nghe bài hát thích nhất, tối nay —— Em hát cho anh nghe một bài có được không? Bài anh thích nghe nhất ——"

Daniel ôm khẽ Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Tốt ——"

Hạ Tuyết tựa vào trước bả vai Daniel, nước mắt rơi xuống, êm ái hát:

The other night dear (Thân ái, vào một đêm)

As I lay sleeping (Khi anh chìm vào giấc ngủ)

I dreamed I held you in my arms (Trong giấc mộng, anh ôm em vào trong ngực)

But when I awoke, dear, I was mistaken (Thân ái, nhưng khi tỉnh lại, anh biết mình nhầm lẫn ——)

Daniel nghe đến đó, im lặng cười khẽ, hai mắt đỏ thắm ôm Hạ Tuyết trong ngực, mặt hấn dán nhẹ vào mặt của cô, cho cô một chút cổ vũ, bởi vì sáu năm cô ở Pháp, vì tính cách nhiệt tình, mà thường phạm sai lầm.

So I hung my head and I cried (Anh cúi đầu khóc thút thít)

You are my sunshine, my only sunshine (Em là ánh mặt trời, ánh mặt trời duy nhất của anh)

You make me happy when skies are gray (Khi mây đen giăng đầy, em làm cho anh vui vẻ)

You'll never know dear, how much I love you (Thân ái, em sẽ không bao giờ biết, anh yêu em biết bao nhiêu)

Please don't take my sunshine away (Xin đừng mang ánh mặt trời của anh đi)

Hạ Tuyết hát đến cuối cùng, hai tròng mắt rưng rưng, ôm lấy Daniel nghẹn ngào nói: "Em không bỏ được anh —— Daniel —— Cảm ơn tình yêu của anh 6 năm qua —— Cảm ơn anh, đã cho em giương cao đôi cánh bay lượn trong cuộc đời, anh cho em sáu năm tuyệt vời nhất trong cuộc đời, tình yêu mơ mộng nhất, tình yêu chân thành nhất —— Cảm ơn anh —— Em hồ thẹn với tình yêu của anh, kiếp sau không cần gặp lại em, cho dù gặp phải em, không cần ngu ngơ ở trong mưa chạy về —— Anh phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc —— "

Daniel chỉ mỉm cười ôm Hạ Tuyết nhẹ bước theo vũ điệu, sâu kín nói: "Nếu cuộc đời có thể làm lại một vạn lần, anh vẫn sẽ quay về, như vậy anh sẽ có em nhiều hơn sáu năm —— Nếu anh không quay về, có thể anh cũng không có gì cả —— Bảo bối, đuổi theo hạnh phúc của mình đi, gần đây làm rất tốt, cứ như vậy tiến tới —— Anh sẽ trông chờ hạnh phúc của em và Hi Văn —— Thoải mái một chút —— Hả? Tình yêu của chúng ta, vẫn tồn tại mãi mãi, mãi mãi —— Dùng tình cảm khác, vì cuộc sống tuyệt vời của nhau mà chúc mừng, em và Hi Văn mãi mãi là người thân của anh —— Anh sẽ không rời bỏ các người —— Mãi mãi sẽ không ——"

Hạ Tuyết cười nhỏ, ôm hân chặt hơn, nước mắt lăn xuống, Daniel cũng mỉm cười, hôn nhẹ tóc cô, nước mắt dọc theo sống mũi anh tuấn, lăn xuống.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 578: Cự Nự Với Ngoài Cửa

Nhà họ Hàn, phòng của Hàn Văn Vũ.

"A sĩ!" Hàn Văn Vũ mặc áo len màu trắng, cổ chữ V, quần tây màu đen, ngồi trên ghế sa lon gỗ lim của mình, trong tay cầm bài xì phé, ném ra một con sĩ cơ, trên mặt đắc ý nở nụ cười.

Hàn Văn Kiệt mặc T shirt màu xanh dương nhạt, cổ áo mở ra, quần tây màu trắng, trong tay cầm một con sĩ bích, ném một cái trên bàn!

Hàn Văn Vũ lập tức ngẩng đầu lên, rất không khách khí nhìn em trai, tức giận nói: "Cả buổi tối, chú luôn đối nghịch với tôi! Chú có ý gì? Chú nhìn anh cả đi, vẫn không sợ hãi ——"

Hắn vừa nói xong, cũng đã liếc mắt nhìn về phía Hàn Văn Hạo ngồi một mình trên ghế sa lon, mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu xám tro, trong tay cũng cầm một thanh bài xì phé, hai mắt lạnh lùng, giống như đang nhìn chường bài xì phé, lại giống như không nhìn gì, thấy em trai thứ ba ném ra một con sĩ, lạnh nhạt nói: "Qua ——"

"Anh cả có thể không qua sao?" Hàn Văn Kiệt nói hết lời, liền mỉm cười ném ra bốn con hai, một con J, sau đó lại ném ra ba con tám, một đôi năm, từng phé, từng phé bỏ xuống, Hàn Văn Vũ nhìn thấy vậy, vẻ mặt tức giận nói: "Chú có ý gì? Hôm nay chú đã thắng anh rất nhiều tiền rồi ! Chú tiêu xài thế nào? Viện trưởng tương lai!"

Hàn Văn Kiệt nhìn anh cả cười khề một tiếng, vươn tay đẩy gọng mắt kính của mình một cái, chậm rãi nói: "Em có tiền nhiều hơn nữa, cũng không có nhiều tiếng vỗ tay hơn anh, anh nói anh cả lo lắng cho anh ——"

anh muốn cảm ơn hẳn, em trai đối với anh cũng không kém a, lúc bình thường, anh cả nói lời khó nghe với anh, em vẫn không có bỏ đá xuống giếng!"

"Chú dựa vào cái gì muốn bỏ đá xuống giếng! ?" Hàn Văn Vũ liếc mắt nhìn em trai, rồi “a” một tiếng, cười hì hì nói: "Thì ra chú ghen tị sao? Vì anh ở trên sân khấu không có cảm ơn chú?"

Hàn Văn Kiệt vừa xào bài, vừa nhìn anh hai cười nói: "Chẳng lẽ em không nên bày tỏ bất mãn? Anh cảm ơn cha mẹ của anh, cảm ơn anh trai của anh, sau đó nói liền một mạch rất hay, người không hiểu, còn tưởng rằng nhà họ Hàn chỉ có hai anh em các người đấy? Bình thường cái nhà này, có chút nhức đầu nóng sốt, không phải là em xử lý sao? Tại sao em lại bị anh coi như không khí hả? Cha mẹ đối với chuyện anh đoạt giải cũng không quan tâm, là em ngồi trước TV tâng bốc anh —— Anh thật sự quá vong ân phụ nghĩa đi ——"

Hàn Văn Vũ chặc, chặc, chặc, cầm lấy bài xì phé trong tay em trai, vừa chia, vừa nói: "Chú mới đúng là vong ân phụ nghĩa nha, khi còn bé, chú bị anh cả bắt làm bài tập, là anh giúp chú đem sách bài tập giấu đi!"

"Cũng vì anh đem sách bài tập của em giấu đi, cho nên thời gian đó, thành tích của em vô cùng kém!" Hàn Văn Kiệt bật cười.

"Chú ghê tởm quá!" Hàn Văn Vũ hừ một tiếng, chia xong bài xì phé, cầm bài của mình lên, vừa xòe, vừa nói: "Miệng lưỡi của anh cả độc ai chịu nổi? Nhiều người như vậy, cũng chỉ có Hạ Tuyết mới chịu được —— Cô ấy là siêu nhân điện quang, bách độc không thể xâm nhập!"

Hàn Văn Hạo hơi nheo mắt, lạnh lùng nhìn em trai. (cái tên ngốc này đi chọc ác ma!!! Không sợ hậu quả!)

Hàn Văn Vũ ra trước một đôi bốn, rồi nói: "Aiz, nếu có Hạ Tuyết ở bên cạnh em thì tốt quá, mỗi lần cô ấy ngồi chung với em, em sẽ thắng tiền!"

Trong lòng của em rất trong sáng, chơi không lại hai người đầy tâm cơ!"

Hàn Văn Kiệt ném một đôi năm, lại chỉnh sửa bài xì phé một chút, nói: "Cô ấy không về sao?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, ném ra một đôi sáu.

"Đúng vậy! Trong thời gian này, cô ấy muốn ở bên cạnh Daniel, hơn nữa còn vào lúc quan trọng như vậy, hai người nhất định sẽ cảm động ôm nhau khóc —— Daniel thật sự là người đàn ông tốt nhất trên thế giới ——" Hàn Văn Vũ ném ra một đôi mười.

"Có thể qua một thời gian ngắn, Daniel Tổng Tài phải về Pháp, chuẩn bị tranh cử —— Hãn rất yêu Hi Văn và Hạ Tuyết —— Hãn mất đi Hạ Tuyết, thật sự rất đáng tiếc ——" Hàn Văn Kiệt ném ra một J.

Hai trông mắt Hàn Văn Hạo chớp một cái, ra một đôi K.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng nhìn bài xì phé trong tay, nói: "Qua ——"

Hàn Văn Hạo lại ra một đôi sĩ!

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt nói ngay: "Qua ——"

Hàn Văn Hạo lại ra một đôi sĩ khác, hãn đánh bài như vậy, đùa bỡn người sao? Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng ngẩng đầu lên, có chút ngạc nhiên nhìn anh cả, lúc này mới phát hiện, gương mặt hãn đen lại —— rất đen —— Hàn Văn Hạo theo thói quen nhường cho em trai, đột nhiên bắt đầu phát huy khí thế không tình nghĩa cha con gì trên chiến trường, lại ra một đôi K! Hãn có bốn con sĩ, hãn có bốn con K!

"Qua ——" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt sửng sờ nhìn hãn.

Hàn Văn Hạo lại ra một đôi hai rô và cơ!

"Qua ——" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt lại nhìn hăn.

Hàn Văn Hạo lại ra một đôi hai khác!

Hàn Văn Vũ lập tức nhìn ba lá bài trong tay anh trai, ánh mắt của hăn nheo lại, trong lòng suy nghĩ: em cũng không tin anh có thể ném ra hai con Q!

Vừa dứt lời, Hàn Văn Hạo cũng đã lạnh lùng ném ra ba con Q đặt trên bài xì phé, nhìn bọn họ tính số, nói: "12 lần! 12 vạn! Các chú đều cầm tất cả đem đi cho chó ăn đi! Đồ không có lương tâm!"

Hăn vừa nói xong, cũng đã vô cùng đẹp trai đứng lên, sau đó như một trận gió lướt qua, đi ra ngoài, “phịch” một tiếng đóng cửa lại, dọa hai anh em nháy dưng, Hàn Văn Vũ nhìn Hàn Văn Kiệt kinh ngạc hỏi: "Người này có chuyện gì vậy? Đến kỳ kinh nguyệt à?"

Hàn Văn Kiệt khẽ mỉm cười, tiếp tục xào bài nói: "Tối nay vợ không về, có thể có chút nhớ cô ấy, vừa rồi bị anh khen Daniel, hăn cảm thấy hai chúng ta là thứ ăn cây táo rào cây sung!"

"Mẹ nó!" Hàn Văn Vũ không nhịn được, chửi tục, nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Vừa rồi chú không có khen Daniel sao?"

"Em chỉ theo lời của anh thôi——" Hàn Văn Kiệt không nhịn được bật cười.

"Không cần khi dễ anh ngay thơ thiện lương!" Hàn Văn Vũ tức giận nói.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh đi vào phòng, cũng biết tối nay Hạ Tuyết phải bồi Daniel, chẳng qua có chút nhớ cô mà thôi —— Hăn hít sâu một hơi, đi đến cửa sổ sát đất, hai tay cắm vào túi quần, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ,

hai mắt lộ ra dịu dàng và nhớ nhung, vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, ánh mắt hẩn lập tức lạnh lùng, cho rằng hai em trai tới quấy rối, hẩn mặt lạnh không lên tiếng!

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên, nhẹ nhàng gõ!

"Cút! Không có gì thì cút xa một chút cho anh! !" Hàn Văn Hạo không khách khí, chửi mắng.

Khóa cửa nhẹ nhàng xoay một cái, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, bay vào một mùi thơm hoa hồng, cũng bay vào một câu nói ——"Người ta vội vàng chạy về với anh, còn mắng chửi người ta sao ?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 579: Muốn Đấu Với Anh Sao?

Hàn Văn Hạo khiếp sợ quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Tuyết mặc váy dài, bên ngoài khoác áo da màu đen, trong tay cầm túi xách, vẻ mặt mỉm cười nhìn mình, hai mắt nhẹ nhàng tỏa sáng, hắn đột nhiên cảm động cười khẽ, lập tức đi tới trước mặt cô, nắm chặt eo của cô, kéo cả người cô, bá đạo ôm chặt vào trong ngực, hai tay siết chặt eo nhỏ của cô, cúi đầu vui mừng hỏi: "Tại sao em không ở lại khách sạn bồi hấn? Trở lại làm gì?"

Hạ Tuyết cười ngọt ngào nhìn hắn nói: "Có hai lý do, một là em rất nhớ anh, hai là Daniel nhìn ra em rất nhớ anh, nên bảo em về với anh —— Em sợ tối nay, không có em sưởi ấm cho anh, anh ngủ không ngon ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, hai mắt nóng lên, tràn qua một chút nụ cười nhìn Hạ Tuyết, trong thân thể xông lên cảm động, hắn cúi đầu, hôn lên môi của cô, hai người thâm tình say đắm hôn nhau, thân thể của hai người nóng lên, Hàn Văn Hạo chột ôm Hạ Tuyết, đi tới trên giường, cuối cùng, hai người cùng nhau ngã nằm trên giường, Hàn Văn Hạo cuồng nhiệt hôn đôi môi đỏ mọng của Hạ Tuyết, thật sự không cách nào thuyết phục mình để cho cô đi gặp người đàn ông khác, mặc dù người đàn ông kia là người đàn ông tốt nhất trên thế giới, hắn vừa ôm hôn Hạ Tuyết, tay cách lớp áo mỏng, khẽ vuốt ve bộ ngực sữa của cô, mê say xoa nắn ——

"Ừm ——" Thân thể Hạ Tuyết lại bị trêu chọc, cùng hắn cuồng nhiệt hôn, nhẹ thở gấp ra tiếng, hai chân ở trong đuôi váy nhẹ nhàng giãy dụa, đôi giày cao gót màu trắng gần 12 cm, bị cô nhẹ nhàng cọ rớt, rơi xuống trên sàn nhà bằng gỗ, Hàn Văn Hạo vừa cuồng nhiệt hôn cô, nhẹ tay phủ xuống, nhẹ nắm chân trắng nõn của cô, tay dần dần đưa vào trong váy thăm

dò, khẽ vuốt ve cặp đùi đẹp, trơn mềm, hấp dẫn của cô, tay nắm chặt cô áo lót khiêu gợi, vừa muốn kéo xuống——

Hạ Tuyết lại vươn tay, bắt được tay Hàn Văn Hạo, nhìn hẩn, mặt có chút đỏ hồng nói: "Đợi chút —— Em còn chưa tắm ?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, động tác dừng lại, dịu dàng nhìn cô, khẽ vuốt ve cái mông khêu gợi của cô, đột nhiên cúi đầu hôn nhẹ vành tai của cô, nhỏ giọng nói: "Làm xong lại tắm ——"

"Không nên!" Hạ Tuyết đẩy nhẹ hẩn ra, sau đó dịu dàng nói: "Em vừa nấu cơm cho Daniel, khắp người đều là khói dầu ——"

Thân thể Hàn Văn Hạo có chút cứng ngắc, mặc dù sắc mặt có chút không đúng, nhưng vẫn khẽ mỉm cười.

Hạ Tuyết nhìn bộ dáng của Hàn Văn Hạo, ngược lại, buồn cười nói: "Thế nào? Ghen sao ?"

"Không có ——" Hàn Văn Hạo hôn nhẹ cổ của cô, ngửi được mùi nước hoa quen thuộc của Daniel trên người cô, bản tính đàn ông bá đạo và cứng rắn tham muốn giữ lấy bị kích thích, hẩn lập tức điên cuồng hôn nhẹ xuống trước ngực cô, tay đã dần dần muốn kéo váy dài ra, muốn dò vào giữa hai đùi, Hạ Tuyết lại một lần nhẹ bắt tay hẩn lại, nhìn hẩn buồn cười nói: "Anh chính là đang ghen!"

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo có chút bất đắc dĩ nhìn Hạ Tuyết, bật cười nói: "Không có một người đàn ông nào thích phụ nữ của mình bị đàn ông khác ôm —— Nhưng hẩn là Daniel ——"

Hạ Tuyết chăm chú nhìn Hàn Văn Hạo, ấm áp, hôn lên môi hẩn, rồi nói: "Hàn Văn Hạo —— Em thật sự rất yêu anh —— Em hận không thể đem cả người mình, tất cả đều dâng hiến cho anh, chỉ cần nghĩ đến em có thể bên

anh cả đời, trong lòng em tràn đầy cảm kích —— Không cần nghĩ quá nhiều, Daniel đối với em giống như người thân ——"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, đột nhiên cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Có lẽ cũng là báo ứng —— Nếu sáu năm trước, anh biết quý trọng em hơn, có lẽ em sớm hạnh phúc hơn ——"

"Được rồi! Bây giờ em đã rất hạnh phúc ——" Hạ Tuyết nhìn hắn, thật lòng nói.

Hàn Văn Hạo cười khẽ, liền cúi đầu, hôn nhẹ cổ của cô, hai tay lại bắt đầu xấu xa, nói: "Cho nên anh nói, làm xong rồi tắm — Anh muốn em ——"

Hắn vừa nói xong, cũng đã hôn đôi môi đỏ mọng của cô, không để cho cô kháng cự, vươn tay tới ngang lưng, muốn kéo dây kéo xuống, lúc này, tiếng gõ cửa cũng đang vang lên, ánh mắt Hàn Văn Hạo đông lại, trong lòng dần dần trở nên không vui, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cánh cửa!

"Ai vậy ——" Hạ Tuyết quay đầu, nhẹ giọng nói.

"Đừng để ý tới!" Hàn Văn Hạo lại muốn cúi đầu, hôn Hạ Tuyết!

"Rầm rầm rầm! !" Tiếng gõ cửa càng lớn, có chút dọa người!

"Em đi xem ai tới một chút ——" Hạ Tuyết lập tức đẩy Hàn Văn Hạo ra, sợ là Hàn Trung Trí tìm, nên muốn đứng dậy, Hàn Văn Hạo từ sau lưng ôm chặt cô, khẽ hôn bả vai của cô nói: "Anh đi ——"

"Ừm ——" Hạ Tuyết cười nói: "Em đi tắm trước!"

Cô vừa nói xong, cũng đã bước vào phòng tắm, Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết đi vào phòng tắm, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, tức giận đứng dậy, sai bước đến cửa, vừa mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy hai cái tên đáng ghét,

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, đứng ngăn ở cửa, nhìn bọn họ nói: "Cho nên anh nói —— Lúc anh vừa ra đời, nên khuyên mẹ, đừng sinh nữa!"

Hàn Văn Kiệt không nhịn được cười, cúi đầu.

Hàn Văn Vũ “ôi” một tiếng, nhìn vẻ mặt đen xì của anh, nói: "Anh không cần như vậy nha, nếu không có em và em trai, cuộc đời của anh có cái gì vui thú sao?"

"Bởi vì có hai người các chú, cuộc đời của anh cũng không thấy có nhiều niềm vui thú! Bây giờ là ban đêm, các chú ngày mai, một đứa phải đi làm sớm, một đứa phải quay phim! Tối phòng của tôi làm gì?" Hàn Văn Hạo chặn chặt cửa, nói!

"Bây giờ mới 12 giờ! 4 giờ 30 em mới quay phim! Muốn cùng thân ái của anh chơi bài xì phé một chút —— Lúc nãy chơi thật hào hứng!" Hàn Văn Vũ lập tức nói!

Hàn Văn Hạo “a” một tiếng, nói: "Chú không có việc gì, tìm thân ái của anh chơi bài làm gì? Chú có thể tìm thân ái của em trai chú chơi bài ——"

Hàn Văn Kiệt không nhịn được cười, nhìn anh trai, nói: "Không có cách nào, hôm nay thân ái của em xuất ngoại đi công tác!"

"Vẫn còn trong thời kỳ trăng mật, sao ném chồng đi vậy?" Hàn Văn Hạo cau mày nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Vậy kết hôn làm gì? Ly hôn đi!"

"Ai nha, đừng hẹp hòi như vậy mà! Mặc dù bọn em cảm thấy Daniel tốt, nhưng anh cả cũng không kém mà! ! Cho em vào đi!" Hàn Văn Vũ muốn xông vào, hắn nhớ Hạ Tuyết !

Hàn Văn Hạo vẫn ngăn ở cửa, nhìn hai em trai, cứng rắn, nói: "Cút!"

"Em không muốn! Em muốn vào chơi bài với Hạ Tuyết!" Hàn Văn Vũ liều mạng muốn xông vào, hấn bồng chốc ngang ngược, đẩy anh trai ra, sau đó huyên náo một tiếng, vọt vào, ngồi trên ghế sa lon, nhìn anh trai đang nghiến răng, cầm bài xì phé, nói: "Bốn người! Vừa đủ chơi đôi lớn!"

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo tức giận nhìn hấn!

Hàn Văn Kiệt giả vờ như không có gì xảy ra, cũng muốn chen vào, cùng anh hai ngồi trên ghế sa lon, sau đó ngẩng đầu nhìn anh cả, nói: "! Anh cả! Chơi bài! 5 giờ sáng em cũng phải đi trực, không muốn ngủ nữa ——"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe lên, liếc mắt nhìn cửa phòng phòng tắm vẫn đóng chặt, hấn cũng giả vờ thoải mái, ngồi trên ghế sa lon đối diện bọn họ, ôm vai nhìn hai tên đáng ghét này, nói: "Thích chơi sao? Chúng ta đánh cuộc một lần?"

"Đánh cuộc gì?" Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ cùng nhau nhìn anh trai!

"Nếu ba bàn liên tiếp, các chú không ra bài được, vậy anh thắng hết! Các chú rút khỏi phòng này ngay!" Hàn Văn Hạo nhìn bọn họ nói.

"Nếu em thắng một bàn? Anh cho mượn bảo bối chơi bài với em?" Hàn Văn Vũ nhìn anh trai, nôn nóng nói.

"Tốt!" Hàn Văn Hạo nói xong, liền cầm bài xì phé, muốn xào bài!

"Em mới không cho anh xào bài! Anh chơi gian lận thì làm thế nào?" Hàn Văn Vũ lập tức cầm bài xì phé, hừ một tiếng, nhìn hấn một cái, bắt đầu nhanh chóng xào bài, xào xong, bắt đầu nhanh chóng chia bài, rốt cuộc chia xong, hấn và Văn Kiệt vừa cầm bài lên, cũng đã thấy Hàn Văn Hạo nhanh chóng bỏ ra ——

"Một đôi hai!"

"Một đôi sĩ!"

"Ba con K, thêm một đôi tám!"

"Ba con Q thêm một đôi chín!"

"Một đôi J!"

Cuối cùng, Hàn Văn Hạo ném ra một đôi sĩ kết thúc, vẻ mặt phách lối nhìn hai em trai!

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cầm bài trong tay, không chút nhúc nhích, nhìn anh trai!

"Chia bài!" Hàn Văn Hạo vội nói!

"Em cũng không tin tà thuật!" Hàn Văn Vũ tức giận cầm bài xì phé, sau khi xào bài xong, lại bắt đầu nhanh chóng chia, chia xong bài, hai anh em vừa mới cầm bài lên, lại thấy anh trai nhanh chóng buông bài trong tay xuống ——"Ba con K, thêm một đôi tám! Một chọi hai! Một đôi sĩ! Một đôi bốn!"

Tay Hàn Văn Hạo lại trống trơn, nhìn hai anh em!

Con người Hàn Văn Vũ trường lớn, tức giận cầm bài xì phé lên, trên trán có chút đổ mồ hôi, lại nhanh chóng chia bài, Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn em trai chia hết bài, khi bọn hắn vừa mới xào bài, lại lập tức ném bài xuống, nhanh chóng nói: "Một đôi sĩ! Một đôi K! Ba con Q! Một đôi ba!"

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ trợn mắt, há mồm nhìn anh trai!

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo phách lối, dạy dỗ em trai nói: "Các chú có biết, tại sao các chú không chiếm được cô gái đang tắm trong phòng anh không?"

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng nhau nhìn anh trai!

Khóe miệng của Hàn Văn Hạo cong lên, cười lạnh nói: "Một, các chú không có cơ hội xuất bài! Hai, để cho anh xuất bài trước rồi, các chú vĩnh viễn không có cơ hội này! Ba, chỉ cần anh không chịu nhường, các chú muốn được cô ấy, đừng mơ tưởng! Bốn, may mắn vĩnh viễn đều thuộc về anh! Muốn đấu với anh sao? Cút!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 580: Thân Phận Thật Sự

Hạ Tuyết tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang một mình ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt phách lối, thái độ ngạo mạn, nhìn bộ bài xì phé, gương mặt vẫn chưa buông lỏng, cô ngạc nhiên cầm khăn lông trắng, vừa lau mái tóc ướt đầm, vừa đi tới hỏi: "Lúc này em đang tắm, dường như nghe tiếng của Văn Vũ và Văn Kiệt ——"

"Thật sao?" Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Em bị ảo giác đó! Lúc này một mình anh có chút nhàm chán chơi bài!"

"Một mình chơi bài bài?" Hạ Tuyết mặc váy ngủ lụa mỏng màu xanh dương nhạt, ngồi trên ghế sa lon mỉm cười nói: "Một mình chơi có gì vui?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nhìn Hạ Tuyết sau khi tắm, khuôn mặt ửng hồng thật mê người, mái tóc ướt đầm rũ xuống cái cổ trắng nõn, mềm mại, bắp chân trắng như tuyết hơi lộ ra, thật hấp dẫn mê người, hần lạng lẽ cười một tiếng, nói: "Em muốn chơi không?"

"Tốt! Em đánh bài xì phé rất lợi hại nha —— Có muốn gọi bọn Văn Vũ cùng vào chơi hay không?" Hạ Tuyết vừa xào bài, vừa ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo, hỏi.

"Bọn họ ngủ rồi, sáng mai, một đứa trực, một đứa phải quay phim!" Hàn Văn Hạo nhanh chóng nói!

"Thật sao?" Hạ Tuyết chia xong bài, lại vui vẻ cầm bài xì phé lên, xòe bài, Hàn Văn Hạo cũng mỉm cười xòe bài, nhìn bài mình có ba con sĩ, hai con J, một đôi tám, một đôi năm! Ba con sáu!

Hạ Tuyết thật vui vẻ xếp hai chân lên, ra trước một đôi bốn!

Hàn Văn Hạo mỉm cười, ra một đôi sáu!

"Em cho anh biết nha! Em chơi bài rất lợi hại đấy! Em sẽ không để cho anh thắng đâu!" Hạ Tuyết nóng lòng ra một đôi J!

Hàn Văn Hạo mỉm cười, ra một đôi sĩ (con Ách của mình ấy các bạn)!

"Qua ——" Hạ Tuyết nắm bài, cười nói!

Hàn Văn Hạo lại ra một con năm!

"A sĩ!" Hạ Tuyết ha ha ha thật vui vẻ, ném bài ra!

"Qua ——" Hàn Văn Hạo mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Hạ Tuyết

Hạ Tuyết ha ha ha cười, lại ra một đôi Q!

"Qua ——" Hàn Văn Hạo mỉm cười, nói.

Hạ Tuyết lập tức ra một đôi K!

"Qua ——" Hàn Văn Hạo cười nói.

"Ba con tám! !" Hạ Tuyết cao hứng kêu lên!

"Qua ——" Về mặt Hàn Văn Hạo tràn đầy mập mờ, nhìn Hạ Tuyết ——

"Một năm! Em thắng! ! Ha ha ha!" Hạ Tuyết thật vui vẻ vỗ tay, kêu to mình thắng!

Hàn Văn Hạo nhanh chóng rút bài, sau đó ôm cô lên, đi đến bên giường, lập tức đè cô lên giường, rồi nói: "Em thật lợi hại! Em thắng rồi! ! Anh thưởng cho em!"

Hắn vừa nói xong, liền cúi đầu hôn nhẹ lên môi mềm của cô, cùng với cô cuồng nhiệt ôm hôn, tay lại xấu xa, dò vào bên trong váy của cô, lột quần lót ren của xuống, vừa muốn tiến vào thân thể của cô, lại nghe thấy chuông điện thoại di động vang lên, sắc mặt của hắn đông lại, thật sự tức giận, nắm điện thoại di động lên, đáp lời —— "Ừ——" Hắn vừa hôn Hạ Tuyết, vừa nghe điện thoại.

Hạ Tuyết cũng ôm cổ của hắn, cuồng nhiệt đón nhận nụ hôn của hắn, hai tay đã cởi áo một chiếc cúc áo sơ mi của hắn, Hàn Văn Hạo dùng đầu lưỡi hấp dẫn, trêu chọc Hạ Tuyết.

"Tổng Tài —— Chúng ta đã xác nhận được thân phận của Trác Bách Quân!" Tả An Na lập tức nói!

"Ừ——" Hàn Văn Hạo vẫn nóng bỏng hôn Hạ Tuyết, tay khẽ xoa bộ ngực sữa của cô, phát hiện cô cũng không có mặc áo lót, hắn hài lòng cười một tiếng, cách lớp áo ngủ, nhẹ nhàng khẽ cắn!

"Hắn —— Là con của người bạn đã qua đời của Hàn lão gia —— Văn Giai!" Tả An Na đột nhiên nói!

Sắc mặt của Hàn Văn Hạo ngưng tụ, ngay sau đó ngồi dậy, nhanh chóng hỏi: "Cái gì? Ai?"

Hắn là con của người bạn đã qua đời của Hàn lão gia —— Văn Giai! Con trai độc nhất!" Tả An Na lập tức nói!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng lên! !

Trong phòng truyền đến một loạt tiếng thay quần áo, Hạ Tuyết có hơi thất vọng, nằm trên giường, nhìn Hàn Văn Hạo đứng trước kính toàn thân, mặc âu phục vào, vẻ mặt đông lạnh, cầm áo khoác mặc vào, đeo bao tay da, hắn vừa mang bao tay da, vừa hơi quay đầu nhìn Hạ Tuyết một cái, nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, liền mỉm cười đi tới bên giường, cúi đầu ở trên môi

của cô, nhẹ nhàng vừa hôn, vừa nói: "Xin lỗi —— Thật sự là có chút việc gấp, phải xử lý ngay —— Tha thứ cho anh, được không?"

Hạ Tuyết có chút đáng thương khẽ cắn môi dưới.

Hàn Văn Hạo cố ý chau mày, nhìn cô, cười nói: "Lại cắn môi! Không cho cắn!"

Hạ Tuyết mất mát đành buông lỏng bờ môi ra, cúi đầu lâu bầu nói: "Tối nay anh trở không?"

"Ừ —— Sẽ về, nhưng hơi trễ —— Em ngủ trước đi ——" Hàn Văn Hạo cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên môi của cô, Hạ Tuyết lập tức ôm cổ của hắn, hôn hắn, đầu lưỡi xông vào bên trong môi của hắn, hắn khẽ mỉm cười, cùng với cô triền miên một lúc lâu, mới cúi đầu ở bên tai của cô, cứng chiu nói: "Vợ ơi —— Đừng giận nhé ——"

Trong lòng của Hạ Tuyết ngọt ngào, ôm cổ của hắn, đỏ mặt cười lên, nói: "Ai là vợ của anh chứ? Còn chưa có gả cho anh !"

"Em không gả cho anh, thì gả cho ai? Gả cho hai tên đáng ghét ngoài phòng sao? Đồ hai tên vô dụng!" Hàn Văn Hạo lại liên tục hôn Hạ Tuyết một lúc, Hạ Tuyết thật sự không nỡ thôi, ôm cổ của hắn, làm nũng nói: "Nhất định phải tối nay sao?"

"Ừ —— Thật có chút việc gấp ——" Hàn Văn Hạo véo nhẹ cằm của Hạ Tuyết, hai tròng mắt dịu dàng nhìn cô, nói: "Không cần chờ anh —— Ngoan ngoan ngủ một giấc —— Hả?"

Hạ Tuyết thất vọng cười, nhìn hắn nói: "Được rồi ——"

"Vậy anh đi đây ——" Hàn Văn Hạo mỉm cười đứng lên.

"Em đưa anh đi ——" Hạ Tuyết muốn đứng lên.

"Không cần! Bên ngoài tuyết xuống rồi ——" Hàn Văn Hạo nói.

"Em muốn đưa anh đi ——" Hạ Tuyết đứng lên, nhắc áo ngủ bông vải dày cộm.

Tuyết rơi tán loạn, tất cả mọi thứ như mơ hồ.

Hàn Văn Hạo ôm nhẹ Hạ Tuyết đi ra cái sân lớn nhà họ Hàn, sau đó đội tuyết mịn đi ra vườn hoa, đi tới bên xe, Hàn Văn Hạo mỉm cười khẽ kéo áo ngủ cho Hạ Tuyết, hôn lên trán của cô, rồi bưng mặt của cô nói: "Trở về đi thôi ——"

"Ừm — Vậy anh phải cẩn thận một chút —— Cho dù xảy ra chuyện gì, có thể tha thứ được cho người, thì cố gắng tha thứ ——" Hạ Tuyết đứng trong tuyết rơi, nhìn Hàn Văn Hạo, đầy thâm ý nói.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, nhìn khuôn mặt khả ái, sáng lạn của Hạ Tuyết, trầm mặc gật đầu nói: "Được ——"

Xe trong màn đêm, chạy về phía trước, cuối cùng dừng lại một toà cao ốc thần bí!

Nhậm Phong, Hứa Mặc, Hi Thần và Chính Hách đã sớm chờ lâu!

Hàn Văn Hạo mặt lạnh mà xuống xe, im lặng không lên tiếng, đi trước tới cao ốc, sau đó đi vào đại sảnh, trong sự hộ tống của bọn hắn, cuối cùng đi tới một căn phòng bí mật ở tầng 2, Tả An Na đã đứng một bên, tay cầm tài liệu, chờ đợi đã lâu!

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, nhận lấy tài liệu của Tả An Na, mở ra xem! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 581: Adn

Hàn Văn Hạo lạnh lùng rút tài liệu ra, thông qua camera điện tử, xem một tấm hình, trong hình, cảnh vật giống như đã cũ, dưới cây hoa anh đào, hai mẹ con, ôm nhau thật chặt, nhìn ống kính hơi cười, nhưng nụ cười của người mẹ có chút yếu ớt —— Ánh mắt lạnh lùng chợt lóe, bình tĩnh đem hình nhìn thật gần, nhìn thoáng qua người mẹ, đây chính là người phụ nữ mà cha vẫn yêu sao? Trong tấm hình, Văn Giai quả thật xinh đẹp, hơn nữa dịu dàng động lòng người, mềm mại như nước, hắn nhìn chăm chăm người phụ nữ trong tấm hình thật lâu, thật lâu, giống như xuyên vào linh hồn người phụ nữ này, nhìn nụ cười ẩn nhẫn trong tròng mắt người phụ nữ này, cũng biết sau khi rời khỏi cha, người phụ nữ này cũng trải qua những ngày tháng không quá tốt —— Hắn suy ngẫm thật lâu, lại một đứa bé kia, tướng mạo hai mẹ con rất giống nhau, hắn lạnh lùng hỏi: "Đây là —— Trác Bách Quân khi còn bé?"

"Vâng !" Tả An Na lập tức gật đầu nói!

Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm đứa bé trong tấm ảnh, trong đầu nhanh chóng thoáng qua đám cưới của Văn Kiệt, dường như nhìn thấy một người như vậy, bộ dáng tà mị, luôn nở nụ cười không sao cả, không giống đang cố ý che giấu, nhưng nếu quả thật là cố ý che giấu, ngược lại thật đáng sợ. Hắn nghĩ nghĩ, lại từ bên trong túi giấy, rút ra một phần tài liệu, còn có một tấm hình ——

Tả An Na lập tức nói: "Sau khi chúng tôi nhận được hình mẹ con của Trác Bách Quân, lập tức chế phục hình của người mẹ này, thông qua sự hợp tác với chính phủ Nhật Bản, điều tra được, hơn 30 năm trước, bà ấy mang thai tìm nơi nương tựa người thân ở Nhật Bản, không tới một năm sau, liền

sinh ra Trác Bách Quân! Sau trận động đất mạnh, mất đi chỗ dựa, một mực ở tại nhà khách xông hơi của Nhật Bản, có lẽ làm công cho một tiệm cơm nhỏ! ! Lúc Trác Bách Quân 8 tuổi thì Văn Giai bị mấy người đàn ông Nhật Bản cưỡng dâm đến chết!"

Trong lòng của Hàn Văn Hạo chợt trầm xuống, nhìn lại người phụ nữ trong tấm ảnh, nhớ lại lời của Trần lão, ông ấy vẫn mong dì Văn Giai hạnh phúc, không ngờ, bà ấy lại rơi vào kết cục như vậy ——

"Chúng tôi truy xét manh mối cho đến lúc Văn Giai chết, sau đó tất cả manh mối về Trác Bách Quân cũng đứt! Thông qua chính phủ Nhật Bản cũng không thể điều tra ra được! Nếu không phải tấm hình này lộ ra, có thể chúng ta vĩnh viễn cũng không có cách nào biết được thân phận của hắn! Trước mắt chúng tôi còn chưa xác thật chứng cứ chính xác, điều tra rất cuộc, hắn có tham gia vào sự liên CD của Hạ tiểu thư hay không, cũng không biết sau lưng hắn có người điều khiển hay không, nhưng cũng chắc chắn giữa hắn và Trầm Ngọc Lộ, xác thực tồn tại quan hệ không thể cho ai biết, hơn nữa cùng hợp tác chung một kế hoạch!" Tả An Na lập tức lại nói!

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chớp một cái, cầm ảnh chụp nhìn Trác Bách Quân và Trầm Ngọc Lộ ở buổi lễ trao giải, trong tấm ảnh, Trác Bách Quân đứng trong đám người, rất cao ráo, khí thế hiên ngang, rất cuộc hắn sâu kín hỏi: "Cha của hắn là ai ?"

"Tạm thời chúng tôi còn chưa tra ra được —— Nhưng chúng tôi chắc chắn rằng sau khi Văn Giai mang thai mới đến Nhật Bản! Cũng chính là bà ấy mang thai tại trung quốc! Mà chúng tôi điều tra tình hình Văn Giai lúc còn ở trung quốc, bà ấy là con nuôi của Trà Phụ Trung Quốc, đã từng trông coi một sản nghiệp trà thuộc các tỉnh của Trung Quốc —— Từng có một thời gian có mối quan hệ cá nhân với Hàn lão gia, sau đó đã từng có một đoạn thời gian dính líu đến xì căng đan với một nam minh tinh, về sau, tại sao bà ấy một mình đi Nhật Bản, thì không thể biết được ——" Tả An Na nói ngay!

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn lạnh lùng nhìn Trác Bách Quân trong tấm ảnh, phân phó —— "Chuẩn bị ADN của Trác Bách Quân!"

Tả An Na hiểu lời của Hàn Văn Hạo, lập tức gật đầu nói: "Vâng!"

"Ngày mai —— Tôi muốn tự mình đến one-king một chuyến!" Hàn Văn Hạo đột nhiên lạnh lùng nói.

Xe ở trong tuyết rơi lao đo, Hàn Văn Hạo ngồi ở sau xe, nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, nhớ lại hình ảnh mẹ con trong tấm ảnh, nghĩ đến cha nghe đến tên Văn Giai thì luôn tức giận, nổi trận lôi đình, rồi lại ầm nẫn, nhiều năm qua, cho tới bây giờ cũng không có cách nào từ cha biết được bí mật trong quá khứ của ông ta, nhưng trên thế giới, nếu bí mật vĩnh viễn đều là bí mật, vậy thì nó cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Xe dừng lại trước sân nhà họ Hàn!

Hàn Văn Hạo ở trong màn tuyết rơi đi xuống xe, mặt lạnh đi lên bậc thang, đi vào đại sảnh ấm áp, cởi bao tay da màu đen ra, đưa cho Lý thẩm, chậm rãi hỏi: "Mợ cả đâu?"

"Chắc là đã ngủ —— Lúc chúng tôi vừa tuần tra ban đêm, cũng không nhìn thấy ánh đèn, cũng không nghe bên trong có tiếng động —— Cũng không có điện thoại muốn căn dặn gì cho chúng tôi ——" Lý thẩm nói ngay!

"Ừ ——" Hàn Văn Hạo đứng dưới bậc thang, hơi nghiêng người suy nghĩ một chút, mới hỏi: "Lão gia đâu?"

"Lão gia còn ở trong thư phòng luyện chữ bút lông, phu nhân bảo tôi chuẩn bị tổ yến tẩm bổ ——" Lý thẩm lại nhanh chóng nói.

Hàn Văn Hạo nghe xong, lập tức đi lên lầu, quẹo cua trái, đi tới phòng ngủ của cha mẹ, suy nghĩ một chút, mới vươn tay gõ nhẹ cửa ba tiếng ——

"Vào đi!" Tiếng ở bên trong truyền ra.

Hàn Văn Hạo vặn khóa cửa, đi vào phòng, sau đó nhìn trong căn phòng cổ kính thật rộng lớn, lúc này hơi tối, chỉ có mẹ mặc áo ngủ lụa tơ tằm màu xanh ngọc, bên ngoài khoác áo ngủ trắng như tuyết, đứng ở bên cạnh đèn bàn, cùng với cha viết chữ bút lông, đèn bàn nhàn nhạt, đối với vợ chồng già trên 50 tuổi như thế là hài hòa —— Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn bọn họ.

Hàn Trung Trí cầm bút lông, nhìn Hàn Văn Hạo mặt lạnh hỏi: "Có chuyện gì sao? Đã trễ thế này, còn không nghỉ ngơi?"

"Đúng vậy a ——" Trang Minh Nguyệt mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo, hỏi: "Tại sao giờ này còn tới đây?"

Hàn Văn Hạo nhìn mẹ, khẽ mỉm cười nói: "Con có chút chuyện, muốn tìm cha nói một chút ——"

Trang Minh Nguyệt ngạc nhiên nhìn về phía chồng.

Hàn Trung Trí nhìn con trai một cái, buông bút lông xuống, nói: "Đến thư phòng của cha thôi ——"

Hàn Văn Hạo nghe vậy, liền thối lui khỏi cửa phòng, đứng ở cửa, chờ cho cha đi ra ngoài, hăn mới nhìn về mặt hơi lo lắng của mẹ, khẽ mỉm cười nói: "Mẹ —— nghỉ ngơi sớm đi, thời gian này, thời tiết hơi lạnh, mẹ lại tái phát bệnh ho khan —— Đừng lo lắng, chỉ là chuyện mấy lãnh đạo thế hệ trước của công ty, làm cho con có chút nhức đầu mà thôi, cần cha xử lý một chút ——"

Trang Minh Nguyệt nghe vậy, yên lòng mỉm cười, dịu dàng nói: "Được rồi, nói chuyện xong, sớm nghỉ ngơi đi, thời gian này, con cũng mệt mỏi ——"

"Vâng ——" Hàn Văn Hạo mỉm cười đóng cửa phòng, nhìn cha đi vào thư phòng, hẩn nhần nhặt phân phó Lý thẫm nói: "Lý thẫm ——"

"Vâng!" Lý thẫm lập tức đáp lời.

"Thường này thu dọn lại phòng cha mẹ, nếu có phát hiện tóc rơi, thu mấy cái cho tôi! Chuyện này không cần nói cho ai biết ——" Hàn Văn Hạo căn dặn.

Mặc dù Lý thẫm có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu nói: "Vâng! Cậu cả!"

Hàn Văn Hạo nghe xong, liền theo cha vào thư phòng, đóng cửa lại.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 582: Một Chút Sự Thật Trong Quá Khứ (Một)

"Con có chuyện gì, muốn nói với cha?" Hàn Trung Trí ngồi trên ghế sa lon, quay đầu nhìn con trai, hỏi. Hàn Văn Hạo lơ đãng nhấn khóa cửa, cởi áo khoác thật dày, phủ xuống bên ghế sa lon, rồi ngồi xuống, nói: "Lần này đối mặt với rất nhiều việc, con đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, vào trong núi một chuyến, giải sầu, thuận tiện thăm Trần gia gia một chút ——"

Hàn Trung Trí nhìn con trai, im lặng không lên tiếng, ngồi dưới ánh đèn nhàn nhạt, chiếu rọi khuôn mặt của ông ta, một cách nghiêm túc!

Hàn Văn Hạo hơi cúi đầu, vươn tay tùy tiện dùng mu ngón tay, chạm vào bình trà một cái, cảm thấy nó nóng, mới cầm một ly trà nhỏ màu đỏ, đưa tới trước mặt cha, cũng đặt một ly trước mặt của mình, rồi nhắc bình trà, châm cho cha một ly trà, sau đó, châm cho mình một ly trà, nói: "Mấy ngày đó, hàn huyên với Trần gia gia rất nhiều việc, dĩ nhiên cũng có tán gẫu chuyện xưa của cha và dì Văn Giai, cùng mẹ ——"

Hàn Trung Trí vẫn chăm chú nhìn con trai, hỏi: "Rốt cuộc con muốn nói cái gì?"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, nhìn trong tròng mắt của cha phát ra ánh sáng cổ chấp, chậm rãi nói: "Con nghe Trần gia gia nói, không thể tha thứ cho cha, cho nên con muốn biết, trong quá khứ, rốt cuộc mọi người xảy ra chuyện gì? Có thể tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm hay không?"

"Không có hiểu lầm! Chính là cha đã phụ ba người phụ nữ!" Hàn Trung Trí nói ngay!

Hàn Văn Hạo đưa mắt nhìn cha một cái, nói: "Cho dù lưng đeo tội danh kẻ bạc tình, cha cũng không quan tâm?"

"Cha chính là kẻ bạc tình!" Hàn Trung Trí nhìn Hàn Văn Hạo, mặt lạnh nói: "Hàn Trung Trí ta làm việc không sợ người ta biết! ! Cha tàn nhẫn cũng không phải là một ngày, hai ngày! ! Cho tới bây giờ, cha cũng không sợ thừa nhận chuyện này! ! Con người sống chết có số! ! Nếu ông trời muốn cha chết, cho dù cha hiền lành cũng không sống nổi!"

"Cha!" Hàn Văn Hạo nhìn cha, chân thành nói: "Có lẽ cha không để ý mình rốt cuộc là một người thế nào, nhưng con của cha để ý—— Cháu trai của cha sẽ để ý —— Tương lai, người ta sẽ để ý ——"

Ánh mắt Hàn Trung Trí đột nhiên chột lóe, đè nén hơi thở, suy nghĩ một chút mới cúi đầu, nâng ly trà, nhìn lá trà trong ly, màu sắc tinh khiết không hề có tạp chất, mới trầm trọng nói: "Cha có thể nói cái gì? Nói tới quá khứ, đối với rất nhiều người, cũng là một chuyện tàn nhẫn —— Bao gồm chuyện đối đãi với sư phụ ——"

Hàn Văn Hạo nhìn cha, hỏi: "Theo lời cha — Sư phụ — Là Trần gia gia?"

Hàn Trung Trí thoáng qua một nụ cười tự giễu, không để ý, nhìn con trai nói: "Ông ấy chỉ nói với con, ông ấy có ba cô học trò cưng, một là Văn Giai, một là Lam Anh, một là mẹ của con, không nói đến người khác, đúng không?"

Hàn Văn Hạo trầm mặc nhìn cha.

Hàn Trung Trí không lên tiếng, cúi đầu hớp một ngụm trà, hỏi con trai: "Từ nhỏ, ai dạy cho thưởng thức trà vậy? Là mẹ của con sao?"

Hàn Văn Hạo nhìn cha nói: "Là cha ——"

Hàn Trung Trí để ly trà trong tay xuống, nhìn con trai, nói: "Cha mới là học trò đầu tiên của Trần gia gia con —— Năm đó, cha theo sư phụ học trà nghệ, cũng vì sửa đổi tâm tính, bất đắc dĩ, trời sinh cha có bản tính kiêu ngạo, mặc dù hiểu mấu chốt trong trà, nhưng không hiểu mùi vị trong trà, mặc dù sư phụ cảm thấy tiếc nuối, nhưng vẫn an ủi, dù sao, cha dần dần phát triển, vừa bận rộn

sự nghiệp gia tộc, vừa giúp ông ấy trợ giúp cho Văn Giai và con trai ruột của ông ấy, xử lý trà trang —— Cha dựa vào mình thông minh, đem hơn 100 trà trang, làm nên tiếng tăm, sư phụ cũng rất hài lòng về cha ——"

Hàn Văn Hạo thật yên tĩnh lắng nghe.

Hàn Trung Trí thở dài một hơi, vẻ mặt lạnh lùng, nói: "Nhưng con người dù sao dần dần trưởng thành, tự nhiên cũng dần dần hiểu tình hình, lúc ấy, dì Văn Giai của con trở mà xinh đẹp, hào phóng, ưu nhã động lòng người, giờ tay nhắc chân, giống như hoa sen mới nở, ngoái đầu nhìn lại trong nháy mắt, cũng đã làm cho người ta cả đời không quên, tự nhiên cha đối với bà ấy đã động lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Lam Anh từ nhỏ yêu người có tài hoa, lúc đó, bà ấy gửi cho cha mỗi tình đầu, nhưng cha giả vờ như không biết, thường ý vào cá tính thô lỗ của bà ấy, cư xử với bà ấy rất ác liệt, nhưng thật ra là hi vọng bà ấy không nên đem tình cảm đặt trên người cha. Về phần mẹ của con, là viên ngọc quý trên tay ông ngoại con, tự nhiên là tiểu thư khuê các nên hiền lành đức độ, phong phạm ưu nhã, nhưng đồng thời cũng có sự giáo dưỡng tốt, cho nên có thói quen tha thứ và ẩn nhẫn —— bởi vì cá tính bà ấy như vậy, trong ba người, ngược lại bà ấy không tỏ thái độ nào ——"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo dưới đèn, hơi lóe lên, nhớ tới mẹ, tự nhiên có chút đau lòng.

Hàn Trung Trí nhìn chăm chăm nhìn màu sắc trong ly, nghĩ tới chuyện cũ, trong lòng vẫn đau buồn —— "Khi đó, cha và Văn Giai đã phải lòng

nhau, nhưng không có nói rõ, ngại vì sư phụ dạy dỗ, trà đạo chưa thành, nên không nói ra chuyện này, nhưng cha biết, nói ra chỉ làm cho sư phụ lo lắng mà thôi. Bởi vì ông nội của con là người đứng đầu cao nhất trong họ Hàn, gia tộc họ Hàn chúng ta hiển hách, mặc dù Văn Giai là con gái nuôi của sư phụ, dù sao cũng không phải con gái ruột, căn cứ vào tình hình này, cho nên ngăn cấm rất nhiều —— Cũng bởi vì vậy, sư phụ đau lòng vì lòng tự trọng của con gái bị tổn thương, nên thiết lập một cửa ải, kiểm tra xem cha có quyết tâm yêu Văn Giai hay không, nhưng lúc ấy, cha không hiểu ý tứ của sư phụ, ngược lại oán trách ông ấy kiếm cớ cấm cản chuyện của cha và Văn Giai, ngày càng xa lánh tình cảm của sư phụ ——"

Hàn Văn Hạo suy nghĩ chuyện này, lại ngẩng đầu nhìn cha.

Hàn Trung Trí cười khổ, nói: "Đêm hôm đó, là lần đầu tiên cha và Văn Giai gây gỗ, rất dữ tợn! Chúng tôi vì người lớn hai bên phản đối mà gây gỗ! ! Văn Giai rất tôn trọng sư phụ, bà ấy cố gắng bênh vực sư phụ, lần đầu tiên, chúng tôi đã nói chia tay! Lúc sư phụ biết tình hình này, liền tự mình đến tìm cha, nói cho cha biết lý do tại sao ông ấy muốn phản đối chúng tôi tạm thời đi chung với nhau, ông ấy hi vọng Văn Giai có thể tiếp nhận một phần lớn sản nghiệp Vườn trà, có thể thuận lợi gả vào nhà họ Hàn, lúc đó cha đã khóc lóc nước mắt, xin sư phụ tha thứ cho cha nhất thời xúc động ——"

Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn cha.

"Nhưng—— cái này cũng chỉ là vừa mới bắt đầu—— Sư phụ cố gắng bảo vệ tình yêu của cha và Văn Giai, lại bỏ quên hai đồ đệ cũng dành tình cảm cho cha, lúc Văn Giai biết Lam Anh và Minh Nguyệt cũng yêu cha, bà ấy không dám tiến tới với cha nữa —— Bởi vì Lam Anh và Minh Nguyệt đã từng cứu bà ấy một mạng trong một lần rời núi đi tìm hiểu trà, Văn Giai tự biết mình là con nuôi, cho nên từ nhỏ trong lòng đã có một chút thiếu sót, sợ thua thiệt người khác, mặc dù luyện thành đức tính hiền lành, hy sinh, tất nhiên cũng sẽ tạo cho bà ấy yếu đuối ở một phương diện nào đó

——" Hàn Trung Trí bất đắc dĩ, nhìn chăm chăm một điểm nào đó trên khay trà, thoáng một chút đau lòng nói: "Vì chuyện vườn trà này, đã làm cho Văn Giai nửa bước khó đi, hơn nữa ở trong nhà của cha, cũng bị mọi uất ức, bị ông nội của con cực lực sỉ nhục và chửi rủa, rốt cuộc bà ấy đã ngã gục ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 583: Một Chút Sự Thật Trong Quá Khứ (Hai)

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, không nhịn được hỏi: "Sau đó thì thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Sau đó ——" Hàn Trung Trí ngẩng đầu lên, cười khổ nhìn con trai nói: "Sau đó —— Là Trần gia của con biết chuyện ——"

Mi tâm của Hàn Văn Hạo căng thẳng, nhìn cha!

Hai mắt Hàn Trung Trí đỏ lên, rốt cuộc đau lòng nói: "Cuối cùng, Văn Giai chống đỡ không được cục diện như nước lũ này, quyết ý muốn chia tay với cha! Cho dù cha có cầu khẩn thế nào, bà ấy vẫn không chịu quay đầu lại! ! Không ai biết cha đã đứng ở bên ngoài phòng của bà ấy, mặc mưa ba ngày ba đêm, chỉ xin gặp mặt bà ấy một lần, cũng không biết cha đã quỳ xuống cầu xin bà ấy! Cha không có cách nào rời khỏi bà ấy! Từng giây, từng phút cũng không thể rời bỏ! Chúng tôi yêu nhau, cha không hiểu, tại sao bà ấy phải kiên quyết vứt bỏ cha! Chẳng lẽ là vì cha mẹ của cha phản đối? Lam Anh và Minh Nguyệt yêu cha? Chân tướng đột nhiên phơi bày ——"

Hàn Văn Hạo nhìn cha chăm chăm!

Hàn Trung Trí nhìn con trai, hai mắt đột nhiên hừng hực, nói: "Từ trước đến giờ, cha thống hận nhất là phản bội! Cho nên lúc cha biết Hạ Tuyết và Daniel ở chung một chỗ, lại dây dưa với con thì cha vô cùng thống hận!"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, ánh mắt chột lóe, lẩn tránh cha.

Ánh mắt Hàn Trung Trí dụ đi, lại rơi vào bi thương sâu sắc nói: "Đêm hôm đó, Cha thấy Văn Giai len lén đi ra trang viên, vừa lúc cha muốn đi tìm bà ấy, không ngờ nhìn thấy bà ấy muốn đi ra ngoài, liền đi theo bà ấy đi ra ngoài, không nghĩ tới, bà ấy đi vào trước cửa một biệt thự sang trọng, sau đó cha trợn mắt nhìn người phụ nữ mình yêu tha thiết, cùng một nam minh tinh ôm nhau, tình thâm ý thiết ôm hôn! !"

Mặc dù, Hàn Văn Hạo biết tình huống này, nhưng nghe được từ trong miệng của cha, vẫn chấn động mạnh!

Trong ánh mắt Hàn Trung Trí nổ tung ra hận ý đáng sợ, nắm chặt quả đấm, thoáng qua một chút mê lương, nói: "Cha thống hận bà ấy, lại phản bội cha! Cha hận không thể giết chết bà ấy để tiết mỗi hận trong lòng của cha! Cha muốn giết bà ấy! Nhưng cha ra tay không được! ! Cha không hiểu, bản thân cha cũng sai! ! Cha là con trưởng của nhà họ Hàn, bên cạnh có bao nhiêu oanh, yến! Nhưng cha chưa bao giờ tiếp xúc với bất cứ người nào, toàn tâm toàn ý vì bà ấy! Nhưng bà ấy lại phản bội cha! Cha nổi giận! ! Hoàn toàn nổi giận! ! Cha đã dùng tất cả thế lực, hủy diệt gần 60 trang viên trên tay sư phụ, bao gồm 20 trang viên trong tay Văn Giai!"

Hàn Văn Hạo cắn răng, nhìn cha!

Hai mắt Hàn Trung Trí rưng rưng, cúi đầu nghẹn ngào nói: "Cha xin lỗi sư phụ, bởi vì lúc đó, tuổi trẻ khí thịnh, hủy diệt gần một nửa cơ nghiệp mà sư phụ khổ tâm vun đắp cho cha! Lúc đó, ông ấy rất tức giận, nghĩ tới ông ta hô mưa gọi gió nhiều năm, lại bị học trò cưng của mình phản bội, ông ấy đau lòng, vẫn cứu vãn trang viên, phát ra cảnh cáo nghiêm trọng với cha, nhưng cha không nghe cảnh cáo của ông ấy, vẫn dùng thủ đoạn của cha, làm áp lực với trang viên! Nhưng bất đắc dĩ lúc ấy, trên tay cha đổ quá nhiều tiền vốn vào trang viên, nhất thời không thể sinh lợi, lần đầu tiên, Hàn Trung Trí ta rơi vào khủng hoảng tài chính, cái này gọi là làm ác, có ác báo! !"

Hai trông mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua đau lòng.

"Lúc này —— Mẹ của con xuất hiện —— Lúc cha lâm vào khốn cảnh, khó khăn hai đầu, Văn Giai và sư phụ, mẹ của con xuất hiện, bà ấy an ủi cha, cầu xin cha bỏ qua, buông xuống thù hận, mặc dù cha không nghe bà ấy khuyên, nhưng nhất thời vẫn bị dụ dỗ của bà ấy mê hoặc. Đêm hôm đó, cha uống rượu, xảy ra quan hệ với bà ấy, không ngờ đêm hôm đó, Văn Giai cũng tới tìm cha, muốn cầu xin cha để xuống thù hận, lại bắt gặp chuyện của cha và Minh Nguyệt —— Bà ấy đau lòng, chạy trở về trang viên, sư phụ biết được chuyện này, rốt cuộc giận dữ, muốn dùng tất cả năng lực triển khai đấu sống chết với cha, vì con gái cứng, đòi công đạo —— Có lẽ khi đó, Văn Giai và Lam Anh cầu khẩn sư phụ, mới dừng lại trận can qua này, còn bỏ ra 200 trang viên đưa cho cha, giải trừ hết khốn cảnh, khiến cổ phiếu tăng trở lại—— có lẽ ở trong lòng của ông ta, nghĩ cuối cùng có một ngày, cha và Văn Giai có thể sum hợp —— Mặc dù sau đó, Văn Giai và cha đã thẳng thắn với nhau, nói chân tướng, cũng chỉ là một tuồng kịch, một tuồng kịch muốn cho cha rời đi, lúc cha quyết ý cho rằng tất cả thù hận, tất cả đều đã qua, rốt cuộc có thể cùng bà ấy ở chung một chỗ cả đời, lúc chuẩn bị kết hôn, mẹ của con lại mang thai, bà ấy khóc, quỳ gối van xin Văn Giai thành toàn cho bà ấy và đưa nhỏ trong bụng, mẹ của con lựa chọn quỳ gối van xin kẻ yếu ——" Hàn Trung Trí bất đắc dĩ cúi đầu, nghẹn ngào khổ sở.

Hàn Văn Hạo cúi đầu, nhớ đã nhiều năm mẹ ần ần, sâu kín nói: "Cho nên cha vẫn rất hận mẹ —— Trách bà ấy phá hủy hạnh phúc của cha và dì Văn Giai ——"

"Đúng vậy! ! Lúc còn trẻ oán trách bà ấy! ! Tại sao bà ấy không cầu xin cha? Tại sao bà ấy không để cho cha lựa chọn? Lại muốn ép Văn Giai rời đi? Lúc ấy Văn Giai rời đi vì cha, hai lần cũng là vì thành toàn cho Minh Nguyệt —— Bởi vì bà ấy quá thiện lương, quá dụ dỗ, quá yêu hai người chị em này —— Bà ấy là kẻ yếu, cũng là một người mạnh mẽ, bà ấy thành

toàn cho một đôi mẹ con —— Hủy diệt tình yêu của mình để thành toàn cho một đôi mẹ con —— Cha hận Minh Nguyệt, cha cũng hận bản thân! ! Tất cả cũng vì cha, mới trở thành sai lầm lớn! !" Hai mắt Hàn Trung Trí đỏ lên, bi thương nói!

Hàn Văn Hạo nhìn cha, hỏi tiếp: "Cha thật sự hận mẹ như vậy sao?"

Hàn Trung Trí đột nhiên ngẩng đầu nhìn con trai, sâu sắc, nói: "Cha không hận mẹ con nữa, lúc con và hai em trai ra đời, cha đã không còn hận bà ấy —— Nhìn các con oa oa chào đời, nhìn sinh mạng truyền thừa, sinh mạng ra đời, cha đã không còn hận nữa —— Bà ấy mang thai, bà ấy muốn cho đứa bé một gia đình, cha có thể trách bà ấy sao? Chẳng qua, đã nhiều năm rồi, trong lòng bà ấy vẫn còn áy náy với chuyện của cha và Văn Giai, cho tới bây giờ, ở nhà họ Hàn cũng không ngẩng đầu lên ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, thâm trầm hít một hơi!

"Trong tình yêu, ai đúng ai sai? Văn Giai sai ? Hay đúng ? Lúc ấy, cha cũng đã từng oán trách bà ấy đối với tình yêu yếu đuối, cha cũng đã từng oán trách bà ấy không đủ dũng cảm! Cha cũng đã từng oán trách bản thân mình không đủ dũng cảm! Nhưng trong thế giới ái tình, ai có thể tuyệt đối dũng cảm? Đây chính là lý do vì sao cha tiếp nhận Hạ Tuyết !" Hàn Trung Trí đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo nhìn cha!

"Bởi vì cô ấy đối với tình yêu rất dũng cảm! Cô ấy dám ở trước mặt của cha, thẳng thắn nói yêu con, cầu xin sự tha thứ của cha, cầu xin cha tiếp nhận cô ấy, cam kết với cha, sẽ yêu con thật tốt, đến chết cũng không đổi! Cha bị cảm động! Ít nhất, lúc cha trách móc cô vậy, lại dũng cảm đứng ở trước mặt của cha, khiêu chiến tất cả với cha! Cha bị cảm động !" Hàn Trung Trí nhìn con trai nói!

Hàn Văn Hạo hơi cúi đầu, nhớ tới Hạ Tuyết, trong lòng ấm áp.

"Đây chính là tất cả! ! Tất cả mọi chuyện! ! Tối nay cha cũng nói cho con biết!" Hàn Trung Trí nhìn con trai nói: "Về phần cha, con cháu đời sau phán xét thế nào, tùy ý thôi —— Sự phụ hiếu làm cha thế nào, cũng tùy ý thôi —— Cha luôn nhớ kỹ, vĩnh viễn ông ấy đã dạy cho cha tất cả, còn có đối với ân đức của ông ấy —— hay những thứ khác —— Cũng không sao cả ——"

"Cha ——" Hàn Văn Hạo đột nhiên nhìn cha chăm chăm, hỏi: "Cha —— Còn nhớ tới dì Văn Giai không?"

Ánh mắt Hàn Trung Trí tối sầm lại, nuốt xuống một chút khổ sở, có chút thê lương nói: "Cha của con từng tuổi này, đã rõ ràng, trải qua tình yêu và oán hận, cũng không sánh bằng bình tĩnh sống, bình yên sống tốt, con cái khỏe mạnh sống tốt —— Một chút tình yêu và oán hận, cho tới bây giờ —— Đã không còn quan trọng, nếu không quan trọng nữa, cũng đừng nhớ tới, cha chỉ hi vọng bà ấy có thể ở một nơi mà cha không biết, sống thật tốt —— Ít ra, có thể giống như mẹ của con hay dì Lam Anh vậy, có một người thương yêu, có người làm bạn, sống tốt, vậy thì đủ rồi —— và lại, còn nhớ tới hay không nhớ tới, đó là không tôn trọng mẹ của con ——"

Hàn Văn Hạo không thốt nên lời, nhìn vẻ mặt của cha buồn bã, trong lòng có chút đau, rất nhiều lời nuốt ở trong cổ, không thể nói ra.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Hai cha con cùng quay đầu, nhìn cửa mở ra một chút, Trang Minh Nguyệt mỉm cười đi tới, khuyên lơn, nói: "Cũng đã khuya rồi, nếu thật sự không có chuyện quan trọng, nên nghỉ ngơi sớm đi ——"

Hàn Trung Trí suy nghĩ một chút, cũng gật đầu, đứng lên, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Con cũng nghỉ ngơi sớm đi ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái.

Trang Minh Nguyệt vừa muốn cùng với chồng đi ra ngoài, lại quay đầu nhìn con trai còn ngồi trên ghế sa lon, trầm ngâm, bà đau lòng đi tới, cầm áo khoác ngoài trên ghế sa lon, nhẹ khoác lên trên người của con trai, kéo cổ áo cho hăn, đau lòng nói: "Tối nay rất lạnh, con đừng ăn mặc mỏng manh như vậy, về ngủ sớm một chút, bồi Hạ Tuyết —— Không nên bị cảm ——"

Hàn Văn Hạo đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn mẹ thật sâu, nhẹ nắm bàn tay có chút lạnh lẽo của mẹ, sâu kín nói: "Mẹ —— Tay sao lạnh như vậy?"

"Có sao?" Trang Minh Nguyệt đưa bàn tay lên mặt, cười nói: "Tại sao mẹ không có cảm giác vậy? Mẹ trời sanh thể chất yếu mà ——"

Hàn Văn Hạo đau lòng nhìn mẹ nói: "Mẹ phải chú ý thân thể, đừng luôn suy nghĩ cho bọn con — Mẹ cũng phải suy nghĩ cho mình một chút ——"

"Đứa nhỏ này——" Trang Minh Nguyệt mỉm cười đứng lên nói: "Mẹ cũng lớn tuổi, các con chăm sóc tốt hạnh phúc của mình là đủ rồi —— Mẹ trở về phòng đây, chuẩn bị đàn hương cho cha con ——"

Hàn Văn Hạo nhìn mẹ chậm rãi đi ra khỏi phòng, sau đó khẽ đóng cửa lại, bên trong gian phòng lại trở nên tối đi, hăn nhìn chăm chăm cánh cửa kia, biết có một số sự thật, nhất định phải cản ngăn hạnh phúc ở ngoài cửa ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 584: Kiểm Tra

Tuyết bay, chậm rãi rơi vào nóc tòa nhà màu trắng.

Trác Bách Quân đứng trước ngọn nến, nhìn tấm hình duy nhất của mẹ và mình, hai mắt hần rưng rưng, mỉm cười nói: "Mẹ —— Xin lỗi, con lại một lần nữa thất bại, mẹ trách con không? Con không thể báo thù cho mẹ —— Con để cho mẹ ở dưới tuổi vàng, không thể an tâm, mẹ trách con không?"

Hắn sâu kín nhìn hình của mẹ vẫn còn đang dịu dàng cười, tim của hắn đau xót nói: "Nếu mẹ có thể còn sống, thật tốt quá —— Nhìn con cười —— Nói với con, rồi cười, nếu mẹ có thể còn sống, con tình nguyện thay mẹ chết —— người trên thế giới, cũng không biết, rốt cuộc mẹ sống có bao nhiêu mệt mỏi! ! Bọn họ đều hạnh phúc! ! Chỉ có mẹ, đem tình yêu chôn theo! !"

Trác Bách Quân nói tới đây, đột nhiên ánh mắt chợt lóe lên tàn nhẫn, nắm chặt quả đấm, nghĩ đến mẹ ở trong căn phòng này khổ sở kêu gào, những đàn ông kia hả hê mặc cho tiếng kêu gào, tim của hắn như dao cắt, nhìn nụ cười xinh đẹp của mẹ trong hình, thống hận thề: "Mẹ! ! Nếu Bách Quân không báo thù được cho mẹ! ! Vậy con tự hủy mình! Đến Thiên đường với mẹ! !"

"Xoảng ——" một cái chén “xoảng” một tiếng, vỡ vụn trên sàn nhà bóng loáng!

"Ai?" Trác Bách Quân lập tức xoay người, nhanh chóng đi xuống lầu, nhìn thấy Tĩnh Đồng mặc váy màu xanh dương, tay cầm đĩa đựng tách trà,

đứng ở bên cầu thang, sắc mặt đỏ lên, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Xin lỗi —— Em không cẩn thận ——"

Cảm xúc của Trác Bách Quân vẫn còn trong kích động, nhìn Tĩnh Đồng cũng lạnh giọng nói: "Tại sao không cẩn thận như vậy? Không phải em biết đi nhầm một bước, có bao nhiêu nguy hiểm? Nếu lỡ mãng như vậy nữa, em rời đi cái nhà này đi! !"

Tĩnh Đồng vừa nghe, hai mắt đột nhiên đỏ lên, đau lòng nhìn thái độ nguội lạnh của Trác Bách Quân, có chút hốt hoảng, cúi người xuống nói: "Xin lỗi, sau này em không dám, em —— Em —— Em thu dọn xong, lập tức đi ngay!"

Cô nói dứt lời, liền ngồi xổm người xuống, cẩn thận nhặt lên những mảnh thủy tinh vỡ trên sàn, sau đó đặt vào đĩa đựng tách trà trong tay của mình, bước nhanh, muốn rời khỏi phòng khách ——

"Em muốn đi đâu?" Trác Bách Quân đột nhiên gọi cô lại!

"Em—— Em — Em về nhà——" Tĩnh Đồng thật sợ hãi, lập tức xoay người xông ra bên ngoài phòng khách, Trác Bách Quân nhìn cô rời đi, trong lòng đột nhiên căng thẳng, bước nhanh tới trước, đuổi theo phía sau của cô, vội vàng ôm lấy cô, vùi đầu cổ của cô, thâm tình nói: "Đừng rời bỏ anh! Lúc này, anh không tốt, em đừng trách anh —— Chẳng qua tâm tình của anh không tốt ——"

Tĩnh Đồng khẽ cắn môi, căng thẳng lắc đầu, nói: "Không có —— Không có gì —— Tâm tình anh không tốt —— Em không quấy rầy anh ——"

Cô vừa nói xong, có chút đau lòng cố tránh ra ngực của hắn, lại muốn rời đi, Trác Bách Quân vội vàng ôm lấy thân thể của cô, cúi đầu, xoa khẽ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng nói: "Tức giận ? Hả? Về sau anh sẽ không lớn tiếng như vậy với em nữa —— Thật mà —— Xin lỗi ——"

Tĩnh Đồng cũng không nói gì, chỉ lo lắng, lắc đầu một cái, nhỏ giọng nức nở, vẫn muốn rời khỏi ngực của hắn, trái tim Trác Bách Quân chột đau nhói, lập tức cúi đầu muốn hôn lên môi của cô, Tĩnh Đồng lại từ chối, rơi lệ đẩy hắn ra, Trác Bách Quân cúi người, ôm chặt ngực của cô, hưởng thụ xoa nắn, lại cúi đầu hôn chặt môi của cô, đầu lưỡi xông vào, như khiêu khích, dây dưa cùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ của cô ——

"Ừm ——" Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, ngẩng đầu lên đón nhận nụ hôn của hắn, hai tay vẫn có chút sợ muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm vào trong lòng, thậm chí ôm ngang, nhanh chóng đi lên lầu, cô kháng cự nói: "Không cần —— Em muốn về nhà ——"

Trác Bách Quân không để ý đến lời của cô —— lập tức mở cửa phòng, đè cô lên giường, cuồng loạn hôn lên môi của cô, tay dò vào trong váy, cách quần lót nhỏ ren màu trắng, nhẹ xoa điểm ướm át giữa hai chân, thậm chí cúi người xuống, cách áo lót, cắn mạnh, khí nóng xuyên qua giữa hai chân, khiến cho Tĩnh Đồng nhũn xuống, nước mắt của cô lăn ra, rất khó có thể kháng cự kích tình của hắn, hai chân của cô co rút, cuộn lên ——

Trác Bách Quân vừa mê tình nhìn cô, vừa nhắc chân dài của cô, khẽ mút lấy đầu gối trắng như tuyết, cúi người xuống, mở váy dài màu dương, tùy ý để cho cô mặc áo lót ren màu trắng, hấp dẫn mê người, cuộn tròn thân thể, hai mắt hắn nóng lên, càng cuồng nhiệt hôn cổ của cô, ngực của cô, thậm chí khẽ cắn dây áo lót kéo ra, trêu chọc Tĩnh Đồng mặt đỏ tới mang tai, quên mất tất cả chuyện không vui vừa rồi, nhẹ ôm của hắn cổ của, cùng hắn cuồng nhiệt hôn ——

Trác Bách Quân vừa hôn chặt Tĩnh Đồng, vừa vươn tay dò vào giữa hai chân của cô, ở giữa hai chân nhẹ nhàng xoa nắn, trêu chọc —— Tĩnh Đồng đột nhiên cảm thấy một trận kích động dâng lên giữa hai chân, cô không nhìn được nâng người dậy, đón ngón tay hắn đã tiến vào, Trác Bách Quân nhanh chóng cúi đầu, mút trước ngực cô, mạnh mẽ cắn điểm nhỏ màu hồng, hưởng thụ thân thể cô tan mát ra hơi thở tươi trẻ, nhanh chóng cởi bỏ

tất cả quần áo trên người mình, nhấc hai chân của cô, đè mạnh xuống một cái!

"A——" Tỉnh Đồng nắm chặt ga giường, ngửa đầu nhắm mắt kêu lên nhỏ nhỏ, cảm thụ giữa hai chân phồng lên, càng không ngừng ma sát mình, cô thở phì phò, kêu nhỏ ——"Tổng giám ——"

Trác Bách Quân ôm ấp lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, nhanh chóng tiến vào, hưởng thụ cô khít khao, mang cho mình khoái cảm, càng mạnh mẽ xông thẳng vào giữa chân của cô, hơn nữa càng lúc càng nhanh, Tỉnh Đồng lần nữa khó nhịn được kích tình kêu nhỏ ra tiếng, Trác Bách Quân lập tức ôm cả người lên, vừa cắn bộ ngực sữa của cô, vừa tiến vào ——

Tỉnh Đồng ôm cổ của hắn, theo đà hắn tiến vào, thân thể càng không ngừng lắc lư, thậm chí nghe Trác Bách Quân ở bên tai mình nói: "Sinh cho anh một đứa bé ——"

Hốc mắt cô chợt nóng lên, đột nhiên giữa hai chân lại nghênh hấn mãnh liệt đánh thẳng vào, cả người nặng nề run rẩy, khó nhịn kích tình kêu nhỏ ra tiếng!

Kích tình đi qua, Trác Bách Quân ôm Tỉnh Đồng trong ngực, hôn nhẹ bả vai bóng loáng của cô, cùng với cô nhìn tuyết mịn bay tán loạn ngoài cửa sổ, rồi cúi đầu nhìn kỹ đôi mắt to bình tĩnh của cô, nhỏ giọng dụ dỗ, nói: "Còn sức ?"

Tỉnh Đồng không dám lên tiếng, chỉ nhìn tuyết mịn ngoài cửa sổ ——

Trác Bách Quân rất sốt ruột, xoay thân thể của Tỉnh Đồng qua, nhìn hai mắt cô vẫn rất khiếp sợ thật sâu, đột nhiên đau lòng cười một tiếng, véo nhẹ cằm nhọn của cô nói: "Tại sao lại giống như con thỏ nhỏ?"

Tỉnh Đồng đột nhiên làm nũng, khổ khổ cười nói: "Trước kia anh —— Là cấp trên của em —— Cuối cùng em có chút sợ anh tức giận. —— Về

sau anh luôn mắng em ——"

Trác Bách Quân nhượng mày, nhìn cô nói: "Trước kia anh luôn mắng em? Anh có sao?"

Miệng Tĩnh Đồng lập tức mếu máo, có chút vô tội nhìn hẳn.

Trác Bách Quân nhìn ánh mắt của Tĩnh Đồng, liền cười nói: "Ôi chao, nhìn bộ dạng ủy khuất của em như cô vợ nhỏ, xem ra, phải nhanh cưới em về nhà một chút ——"

"Ai muốn gả cho anh ——" Tĩnh Đồng nhin không được cười nhỏ, vừa muốn xoay người lại, lại bị Trác Bách Quân vịn quá thân thể, thâm tình nhìn cô nói: "Em gả cho anh —— Làm vợ của anh —— Anh sẽ cả đời thương yêu em ——"

Mặt của Tĩnh Đồng đột nhiên đỏ lên, thật ra có chút cảm động, nhưng lại giả vờ như không nghe thấy, có chút phiền não nói: "Nhưng —— Người của công ty, ai cũng không coi trọng tình yêu của chúng ta, nói anh hoa tâm ——"

"Nói bậy! Anh chỉ yêu Tĩnh Đồng, cả đời chỉ yêu Tĩnh Đồng, chỉ yêu con thỏ nhỏ của anh ——" Trác Bách Quân đột nhiên cười một tiếng, hôn nhẹ cổ của cô, bàn tay tới bên hông, nhẹ nhàng xoa cái bụng của cô nói: "Sinh cho anh một đứa bé —— Hả?"

"Không muốn !" Tĩnh Đồng cố ý xoay mặt, cười nói!

"Không muốn?" Trác Bách Quân đột nhiên cúi người, khẽ cắn bả vai thơm trơn bóng của cô ——

"Đau a ——" Tĩnh Đồng xoay người lại, trốn vào trong ngực của hẳn, hưởng thụ nhiệt độ ấm áp trong người hẳn, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hẳn, đột nhiên hôn liên tiếp lên lồng ngực kiên cố của hẳn, Trác Bách Quân

cảm thấy có chút ngọt ngào, cũng hạnh phúc, cười một tiếng, ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ của cô, vừa hôn môi nhỏ của cô, vừa nói: "Con thỏ nhỏ của anh ——"

Ai cũng có quyền để cho mình vui vẻ! Cho dù loại người gì, chẳng qua không biết có thể giữ lại bao lâu ——

Sáng sớm hôm sau, Trác Bách Quân và Tĩnh Đồng cùng nhau rời giường, sau đó cùng nhau rửa mặt, cùng nhau tay trong tay đi ra xe, lái xe chạy tới ONE-KING, Trác Bách Quân vừa nắm bàn tay nhỏ bé của Tĩnh Đồng, đặt trên môi hôn, vừa nghe thư ký nói: "Trầm tiểu thư đã chờ lâu ở phòng làm việc ——"

Tĩnh Đồng có chút lo sợ, quay đầu, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trác Bách Quân nghĩ đến một chuyện khác, liền phân phó cho thư ký: "Cô nói, tôi không có thời gian gặp cô ấy! Mời cô ấy không cần chờ ở phòng làm việc của tôi !"

"Vâng !"

Xe nhanh chóng ở trong tuyết lao đi, sau đó thẳng gấp ở lầu dưới ONE-KING! Trác Bách Quân dừng xe xong, nhắc cặp công văn, cùng Tĩnh Đồng vừa nói vừa cười đi lên bậc thang, lại nhìn thấy bên trong cao ốc khối one-king, các lãnh đạo cao cấp đi ra, thậm chí Hàn Văn Vũ cũng nhanh chóng cài cúc áo âu phục, cùng Lynda nhanh chóng từ bên trong thang máy đi ra, vừa đi về phía trước, vừa phân phó Lynda chuẩn bị bản báo cáo gần một năm qua!

Trác Bách Quân ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Vũ hỏi: "Văn Vũ! Chuyện gì vậy?"

"Hàn Tổng Tài sắp tới ——" Lynda thay hắn trả lời: " Tổng Tài công ty Hàn thị chúng ta, Hàn Văn Hạo đến rồi! Thật là hiếm thấy! Ba năm nay,

hắn cũng không bước vào cái cửa này một lần, đột nhiên muốn tới kiểm tra ——"

"Đi thôi —— Anh cũng cùng tôi đi!" Hàn Văn Vũ vỗ vỗ bả vai Trác Bách Quân, nhanh chóng đi ra ngoài, Trác Bách Quân không có cách nào, chỉ đành phải nhìn Tĩnh Đồng một cái, sắc mặt lạnh lùng đi theo Hàn Văn Vũ ra phía trước, vừa đi ra đại sảnh, cũng đã nhìn thấy một đoàn xe hộ tống chiếc xe Rolls-Royce màu bạc, chậm rãi dừng trước cao ốc ONE-KING!

Hàn Văn Vũ lập tức dẫn các lãnh cấp cao và Tổng giám ONE-KING chờ đợi, đi tới bên xe, Tổng giám tiến lên mở cửa xe, hơi khom lưng nói: "Hoan nghênh Hàn Tổng Tài ——"

Hàn Văn Hạo mặc âu phục kẻ sọc màu đen, vạt áo trước cài một bông hoa bằng lụa, bên ngoài khoác áo khoác màu xám tro, dài đến gối, mang bao tay da màu đen, vẻ mặt lạnh lùng bước xuống xe, đứng ở trong tuyết bay, menh mông, mạnh mẽ bước đi, quét ngang tất cả mọi người, giống như thu hết tất cả vào đáy mắt, hắn nắm giữ tất cả —— Chỉ thấy hắn như mọi khi, ngạo nghễ lạnh lùng đi qua mọi người, không lên tiếng, tiếp bước đi về trước, cũng đi qua bên cạnh Trác Bách Quân thì người hắn hơi dừng lại, quay mặt nhìn Trác Bách Quân một cái ——

Trác Bách Quân không đón nhận ánh mắt của hắn, chỉ cúi đầu.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe, kiêu ngạo bước đi về phía trước, để lại từng đoàn từng, đoàn bước chân trầm ổn, hơi thở mê hoặc, làm cho người ta có chút kinh hãi khiếp sợ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 585: Thích Tĩnh

Bên trong cao ốc One-king, không khí nhất thời lâm vào căng thẳng nghiêm túc, Lynda đang cùng bước theo Hàn Văn Vũ, nói với trợ lý bên cạnh: "Hàn Tổng Tài của chúng ta tự lúc tạo dựng one-king cho tới nay, cũng chỉ lấy thân phận của Đồng Sự Trưởng, tới đây cắt băng khánh thành, sau đó báo cáo hàng năm, cũng sẽ trình đi lên cho hân thâm phê cuối cùng, hân bận rộn như vậy, lại còn có thời gian tới one-king nghe báo cáo? Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Chẳng lẽ one-king chúng ta có chuyện lớn gì sao?" Vẻ mặt Tiểu Thanh cũng kinh ngạc nhỏ giọng nói.

Hai tròng mắt Trác Bách Quân chột lóe, nắm chặt quả đấm, cắn răng đi theo sát tới.

Cửa thang máy mở ra, Tổng giám đốc lập tức đứng tới bên cạnh thang máy, hơi cúi thấp người, Hàn Văn Hạo mặt lạnh đi vào, vẻ mặt Hàn Văn Vũ nghiêm túc đi vào, cuối cùng Tổng giám đốc đi vào, cửa thang máy mới chậm rãi đóng lại, cửa thang máy bên cạnh cũng nhanh chóng mở ra, Tổng giám tài vụ, phòng thị trường, giám sát chi nhánh, còn có Tổng giám one-king, Trưởng bộ phận phát triển nghệ sĩ kiêm quản lý cũng đi vào! Cửa thang máy đóng lại! Tất cả lãnh đạo tầng cao one-king cũng đi lên.

Thư ký của Hàn Văn Vũ, thư ký của Tổng giám đốc, đồng loạt quay đầu, phân phó mọi người nhanh chóng vào vị trí riêng của mình để chuẩn bị, tất cả mọi người lập tức thực hiện!

Cửa chính phòng hội nghị One-king vừa mở ra, Hàn Văn Hạo cầm đầu, mặt lạnh thẳng bước đi vào, Tả An Na dẫn 12 thư ký của tập đoàn Hàn thị mang tới, tất cả đều ngồi xuống, tất cả cao tầng one-king cũng nhanh chóng án theo vị trí của mọi người, ngồi vào chỗ trong phòng hội nghị, Trác Bách Quân cũng trầm mặc ngồi ở vị trí Tổng giám, người đứng trên bục dài Hội Nghị, hơi liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo đang cúi đầu, vô cùng im lặng và trầm mặc cởi bao tay của mình, đưa cho thư ký bên cạnh, mở ra môi mỏng, chậm rãi nói: "Bắt đầu đi ——"

Hàn Văn Vũ lập tức dùng ánh mắt nhìn thư ký sau lưng, thư ký đem tài liệu đã chuẩn bị tốt, giao trong tay Tả An Na, Tả An Na đem danh sách lãnh đạo cao tầng one-king, quản lý nhân sự, thành tích công việc hàng năm, tất cả báo cáo đều đưa đến trước mặt của Hàn Văn Hạo, hẩn nhận lấy, ánh mắt sâu không lường lướt qua danh sách cao tầng.

Tổng giám đốc đứng lên, nhìn Hàn Văn Hạo báo cáo: "Xin chào Tổng Tài, danh sách tất cả quản lý cao tầng gồm, Trưởng phòng Quản lý thị trường——"

"Để cho bọn họ tự giới thiệu ——" Hàn Văn Hạo cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn danh sách, hơi bất mãn nói: "Tôi hôm qua, tôi ký duyệt tài liệu one-king các người đưa tới thì lưu ý, ở trong giới giải trí, mặc dù công ty chúng ta có chút nổi tiếng, trước mắt, tuy rằng lợi nhuận đáng kể, nhưng phát hiện tiền đầu tư vào cho nhân công quá nhiều, đầu tư điện ảnh đạt 38 bộ, tổng vốn đầu tư 12 triệu, hơn nữa đang đầu tư điện ảnh 32 bộ, xây dựng rạp chiếu bóng thương hiệu riêng cả nước, đạt 1.000 rạp, theo tôi biết, thị trường điện ảnh Trung quốc chúng ta, mặc dù phát triển mạnh mẽ, nhưng còn chưa bằng các nước Tây Âu, phát động đầu tư giải trí như vậy, tôi muốn biết là ý kiến của ai!"

Hàn Văn Vũ mỉm cười nói với anh trai: "Là tôi ——"

Hàn Văn Hạo vẫn không ngẩng đầu lên, nói: "Tôi tự nhiên biết là chú ký quyết định cuối cùng, phát triển cái này là tốt, cho nên tôi muốn hiểu rõ hơn. Mặc dù tập đoàn Hàn thị chúng ta thực lực tài chính hùng hậu, cũng không thể tùy ý tiêu xài tiền người chơi cổ phiếu, one-king các người đã lên sàn ba năm, hướng đi của thị trường chứng khoán vẫn liên tục chuyển biến tốt, nhưng lần này tôi lưu ý đến các lễ trao giải thưởng lớn, tên one-king trúng giải thưởng lại không nhiều! Mà Công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu, cũng đã ba lượt ôm giải thưởng, thắng one-king chúng ta! Phải biết, cho dù chúng ta đầu tư mọi thứ điện ảnh, phát triển nghệ sĩ mới là trọng yếu, chúng ta phải thực hiện tăng giá trị nghệ sĩ của mình, mới có thể đầu tư điện ảnh thu được thắng lợi to lớn! Một năm này, rốt cuộc các người làm gì?"

Câu nói sau cùng, hơi có chút không vui, cũng đã có thể đoán được, có lẽ hẳn sẽ ký quyết định đầu tư mạnh vào One-king, tất cả mọi người cũng không dám lên tiếng!

"Ai chịu trách nhiệm bộ phận phát triển nghệ sĩ!" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt hỏi, lại lật một tờ tài liệu, nhìn thấy giới thiệu văn tắt của Lynda.

Lynda căng thẳng đứng lên nói: "Tôi —— Tôi là Trưởng bộ phận phát triển nghệ sĩ, cùng với một người Tổng giám"

Trác Bách Quân cũng chậm rãi đứng lên, ngênh thẳng ánh mắt của Hàn Văn Hạo, nói: "Tôi là Trác Bách Quân, Tổng giám one-king, phụ trách giám sát phát triển nghệ sĩ toàn năng, sàng lọc công việc đầu tư điện ảnh ——"

Hàn Văn Hạo không nói tiếng nào, chậm rãi lật một tờ tài liệu nữa, thấy tư liệu Trác Bách Quân, ánh mắt hẳn chợt lóe lên rét lạnh, lại chậm rãi mở môi mỏng, gọi nhỏ: "Trác —— Bách —— Quân ——"

Mọi người nghe hần kêu như vậy, giống như có một loại cảm giác bị rần rần, kinh hãi và đáng sợ, làm cho người ta không nhìn được đồ mờ hôi lạnh toàn thân, Trác Bách Quân vẫn đứng tại bàn, hần dùng một thái độ lạnh lùng nhìn Hàn Văn Hạo, thái độ trong mắt không người, rốt cuộc Hàn Văn Hạo từ trong tài liệu chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như con báo nhỏ ẩn giấu vô hạn sát khí, nhìn chòng chọc Trác Bách Quân, phát ra cuồn cuộn thái độ chinh phục.

Trác Bách Quân nhìn hần, ánh mắt cũng chột lóe, nhưng cũng không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo chậm rãi đặt tài liệu xuống, tựa vào trên ghế da, dùng một bộ dạng xem xét và thái độ từ trên cao nhìn xuống, nhìn Trác Bách Quân, sau đó trầm giọng, đánh thép, từ từ nói: "Trác Bách Quân —— Cậu chọn đầu tư vào điện ảnh, thì có 12 bộ, cùng cổ đông Công ty Nhật Bản hợp tác, đây là nguyên nhân gì?"

Mọi người cùng nhau nhìn hần.

Trác Bách Quân nhìn thẳng hai mắt Hàn Văn Hạo, bình tĩnh nói: "Bởi vì tôi ở Nhật Bản lớn lên, tự biết người Nhật Bản đối với công việc kiếm tiền, luôn luôn dè dặt và cẩn thận, hơn nữa còn rất tính toán và giao hoạt, trong đầu tư thì lại thường muốn đi đầu cơ, phải kiếm lợi nhuận thật lớn, mặc dù đang đầu tư vào điện ảnh, one-king chúng ta chỉ chiếm 40%, vốn dĩ người Nhật Bản đối với thương hiệu có thái độ lệ thuộc và tin tưởng, nhưng kéo dài phát triển, không giống như công ty đầu tư trong nước, hay các nước phương Tây, bọn họ cũng chú trọng trị giá đầu tư ——"

Lúc Trác Bách Quân vừa lên thang máy thì sớm có căn dặn thư ký chuẩn bị, đem sổ sách báo cáo của mình trong thời gian trước, tất cả đều trình lên cho Hàn Văn Hạo, từng cái, từng cái, giải thích cho hần.

Hàn Văn Hạo lặng yên nghe báo cáo của hắn, nhìn hai mắt người đàn ông này, xẹt qua khôn khéo và sắc bén, nói rõ kế hoạch đầu tư thì tiếng nói chậm lại, nhịp nhàng, chứng minh hắn là một người giỏi suy luận và thận trọng, Hàn Văn Hạo vẫn thâm trầm theo dõi hắn, nhưng ánh mắt cũng đã lộ ra tán thưởng, hắn khẽ chớp hai mắt, chậm rãi nói: "Làm việc không sợ hãi, dám đảm đương, hơn nữa kế hoạch tinh tường, chu đáo, tính toán lợi nhuận và tổn phí, làm cho người ta nhìn một mắt, sách lược rộng lớn, xem ra cậu ở one-king ba năm, xác thực đã làm rất nhiều chuyện, hơn nữa từng bước, từng bước đưa one-king chúng ta vượt qua thử thách và giá trị thương hiệu, vất vả cho cậu rồi ——"

Trác Bách Quân khẽ gật đầu nói: "Đây là việc nên làm"

Hàn Văn Hạo chớp mắt một cái, nhìn hắn, chậm rãi nói: "Chúng ta mới bắt đầu tạo dựng công ty điện ảnh và truyền hình, chính là kéo dài phát triển, trước mắt đã có nhiều công ty nhảy vào lĩnh vực này, chính là nhìn trúng tương lai của nó, hôm nay tới đây một là nghe báo cáo, hai là tôi muốn đầu tư thêm 5 tỷ, đem công ty điện ảnh one-king đưa vào thị trường quốc tế, để cho công ty điện ảnh và truyền hình Trung quốc chúng ta, giống như công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu vậy, vượt khỏi biên giới! Cho nên thời gian trước, tôi đã phái người đến nước ngoài tìm kiếm trợ thủ đặc lực nhất, vì Hàn Tổng Tài one-king chọn lựa một đặc lực nhất! Để cho cô ấy trợ giúp Hàn Tổng Tài và Trưởng bộ phận phát triển nghệ sĩ cùng Trác Tổng giám, cùng one-king chúng ta tạo ra thành công!"

Tả An Na nghe Hàn Văn Hạo vừa dứt lời, lập tức đi ra ngoài, mở cửa chính phòng hội nghị, bên trong đi tới một cô gái, vóc người cao gầy, mái tóc quần hấp dẫn, mặc bộ jumpsuit dài màu trắng, lộ ra vóc người kiêu ngạo, mô-đen, hai mắt hàm chứa nụ cười tươi sáng, sáng lãng, nhìn mọi người một vòng, dùng giọng nói vô cùng trong vắt và lưu loát nói: "Chào các vị, tôi là Thích Tĩnh! Được bổ nhiệm Trưởng bộ phận phát triển hải

ngoại! Tổng giám bộ phận phát triển nghệ sĩ toàn năng!" (cạp, cạp, tước quyền hành của TBQ và L)

Lynda nhúu chặt mày, có chút không vui nhìn cô.

Sắc mặt của Trác Bách Quân lạnh lẽo, bàn tay dưới bàn chậm rãi nắm thành quả đấm, gân xanh trong nháy mắt nổi lên!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 586: Anh Em

Hội nghị vẫn diễn ra kéo dài! !

Thích Tĩnh từ Hollywood nước Mỹ, mang tới một đoàn thể giá trên trời, một bước tiến vào trong one-king! Phụ trách cả bộ phận hải ngoại và khai thác! Hơn nữa từ nay về sau, có liên quan đến phương hướng phát triển nghệ sĩ, nhất định phải do cô chính mình đặt bút ký tên, mới có thể đến tài vụ công ty xin chi ngân sách và đào tạo, về sau, phương hướng đầu tư công ty điện ảnh, cô cũng có quyền quyết định cuối cùng, hơn nữa, sau này, công ty có kế hoạch đầu tư liên quan đến hải ngoại và tình hình hợp tác đầu tư, cũng từ trên tay Trác Bách Quân và Tổng giám tài vụ, bàn giao đến trong tay của cô!

Sắc mặt của Lynda và Trác Bách Quân đen lại!

Hàn Văn Vũ ngồi ở đầu kia, nhìn hai người bạn tốt, Lynda và Trác Bách Quân, cảm thấy kinh ngạc, khiếp đảm!

Thích Tĩnh hai tay nhẹ chống trên mặt bàn, mỉm cười lưu loát nói: "Tôi năm nay lưu ý hai lễ trao giải lớn trong nước, one-king chúng ta thất bại bởi công ty điện ảnh và truyền hình Toàn Cầu, chuyện này tương đối đáng tiếc! ! Mặc dù kỹ thuật diễn xuất của Hạ Tuyết, chúng ta không thể phủ nhận! Nhưng đừng quên việc đánh giá cũng có một phương diện tùy thuộc vào tâm tình! "Dịu dàng" mặc dù quay ở nước ngoài, phát hành đầu tiên ở nước ngoài, nhưng lại thuộc về phim Trung quốc chúng ta đầu tư, còn do đạo diễn lớn Trung quốc chúng ta, Trương Kính Trung và Hạ Tuyết hợp tác thành công, ở một khía cạnh nào đấy, việc đánh giá cũng sẽ hơi nghiêng về điện ảnh trong nước!"

Mọi người cùng nhau nhìn cô gái này quả thật có một chút phong thái phụ nữ tài hoa!

Thích Tĩnh nhìn mọi người một vòng, mỉm cười nói: "Hơn nữa các người bỏ quên một chút chuyện, hiện tại điện ảnh vô cùng được hoan nghênh, đều hợp tác sản xuất! ! phương hướng sau này của one-king chúng ta, có thể bắt chước theo Toàn Cầu, chiêu mộ diễn viên hải ngoại! Mà không phải lấy một Trầm Ngọc Lộ đến chống đỡ cục diện lớn nhất cho chúng ta!"

Trác Bách Quân liếc mắt, nhanh chóng nhìn cô!

Ngược lại, Lynda có mấy phần không khách khí nhìn Thích Tĩnh mỉm cười, nói: "Sau lưng mỗi một đoàn thể, đều mang theo nghệ sĩ có bản lĩnh tiến vào công ty điện ảnh và truyền hình, ngấm lại Trác Tổng giám chúng ta, lúc đến đây dẫn theo không ít Thiên vương sau này a!"

Thích Tĩnh vô cùng thân thiết nhìn Lynda mỉm cười, nói: "Tôi còn biết, người quản lý thương hiệu hàng đầu trong nước Lynda, lúc ấy, cô lấy hình thức đầu tư cổ phần tiến vào one-king, mang vào không ít diễn viên!"

Lynda không lên tiếng, cúi đầu!

Thích Tĩnh sớm có chuẩn bị đứng lên, nhìn mọi người khẽ mỉm cười nói: "Lần này, tôi từ Hollywood trở lại, mang đến nam nữ diễn viên đoạt giải Oscar diễn viên phụ xuất sắc nhất hải ngoại, hiện nay, điện ảnh Thái Lan đang thịnh hành 13 diễn viên độc quyền của hải ngoại, còn muốn năm nay có được Nữ diễn viên Kim Vân, được đề cử giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Oscar —— để có trong tay hợp đồng 5 năm!"

Lynda và Trác Bách Quân cùng ngẩng đầu lên, rốt cuộc khá căng thẳng nhìn cô.

"Kim Vân?" Hàn Văn Vũ nghe xong, cảm thấy hứng thú, cười nói: "Cô ấy là diễn viên hiếm có ở Trung quốc chúng ta, sau Hạ Tuyết, là diễn viên mới ở Hollywood, diễn một vai phụ trong bộ phim khoa học viễn tưởng, vô cùng được hoan nghênh! Lúc ấy chúng ta cũng có lưu ý đến nhất cử nhất động của cô ấy, muốn thông qua các loại phương thức liên lạc với cô ấy, nhưng không có biện pháp!"

Thích Tĩnh mỉm cười nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị! Kim Vân là người ngây thơ lãng mạn, vì xuất thân danh môn, ít bị nhiễm mùi trong giới giải trí, hơn nữa cũng không phải không có tiền đồ, tự nhiên, chọn lựa công ty phải chú trọng phát triển tự do cá nhân! Mà lúc ấy, tôi ký hợp đồng với cô ấy thì cho cô ấy một điều kiện tự do, cô ấy mới suy tính ký hợp đồng với tôi, cô ấy ký hợp đồng với one-king, còn có một nguyên nhân chủ yếu —— Cũng là vì cô vẫn khâm phục kỹ thuật diễn xuất của Hàn Tổng Tài, nói ngài có thể đem mỗi nhân vật, diễn đến xuất thần nhập hóa, điều này phải có tâm hồn rộng lớn! ! Cho nên cô ấy cho rằng, một ảnh đế đứng đầu công ty điện ảnh và truyền hình, tất nhiên càng có thể hiểu rõ phương hướng phát triển nghệ sĩ! Chiều nay, cô ấy bay về nước, sau 5 giờ, cùng chúng ta ký hợp đồng 5 năm!"

Lần này, Hàn Văn Vũ phải gật đầu, sau đó có chút băn khoăn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Trác Bách Quân và Lynda, Hàn Văn Hạo ngồi một bên, vẫn yên lặng không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt nâng ly trà hớp một ngụm nhỏ, nhìn Thích Tĩnh nói tiếp: "Lần này, cô nhất định phải cùng Trác Tổng giám phụ trách bốn phía thị trường trong và ngoài nước! Tương lai one-king liền giao cho các người! !"

"Vâng, Tổng Tài!" Cô mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Ngài cứ yên tâm đi! Tôi nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó! Tối nay tôi tổ chức một bữa tiệc cốc-tai nhỏ, một là vì nghênh đón Thiên Vương, Thiên Hậu mới tiến one-king, hai là tôi muốn mời bộ phận phóng viên truyền thông tham dự tiệc cốc-tai lần này của chúng ta, một lần nữa công bố cho mọi người

phương hướng phát triển của one-king chúng ta, mở rộng giá trị đầu tư và nhân lực! ! Tăng thêm lòng tin cho cổ đông! Do vậy, mời Hàn Tổng Tài ngài nhất định phải tham gia tiệc cốc-tai của của chúng ta! Vì one-king xuất phát một lần nữa, gửi một thông điệp bảo đảm cho chúng ta!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lóe lên, khẽ gật đầu!

"Cám ơn Hàn Tổng Tài ủng hộ và khích lệ của ngài!" Thích Tĩnh sáng khoái nói cảm ơn, sau đó, nhìn hai người quan trọng của one-king, vươn tay, nhiệt tình cười nói: "Trác Tổng giám! Lynda! Sau này chúng ta hợp tác vui vẻ!"

Trác Bách Quân và Lynda đều im lặng nhìn cô một cái, nhìn hai tròng mắt trong suốt như nước của cô, lại lưu loát, khôn khéo, không khỏi lộ ra phong cách làm việc gọng gàng, dứt khoát của Hollywood, hai người bọn họ đành phải mặt lạnh đứng lên, bắt tay cùng cô, lúc cô bắt tay với Trác Bách Quân, lộ ra tự tin nói: "Tôi bảo đảm! Giải Kim Mã, Giải thưởng Bách Hoa tiếp theo, bao gồm giải thưởng đánh giá tập thể Nam, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nhất định sẽ là chúng ta one-king!"

Trác Bách Quân nhìn cô, không nói gì, cười khẽ!

"Tối nay các vị cũng cố gắng tham gia bữa tiệc cốc-tai đi, tôi còn có cuộc họp quan trọng, hội nghị hôm nay kết thúc!" Hàn Văn Hạo không nhiều lời, liền đứng dậy đi ra khỏi phòng hội nghị one-king, Thích Tĩnh lấy thân phận người quản lý cao nhất của one-king, tiễn chân Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Vũ cũng nhanh chóng theo anh trai đi ra ngoài, hai anh em đi xuống cùng một cái thang máy, hắn nhìn anh trai có chút bất mãn nói: "Anh cả! ! Lần này anh có quyết sách lớn với one-king, tại sao không bàn với em một chút? Anh sắp xếp một lần nữa, tước bỏ quyền lực của Lynda và Trác Bách Quân, có chút thấy lợi quên gốc! Lúc one-king mới vừa sáng lập, bọn họ đã bỏ ra bao công sức! Hai người quan trọng như vậy, anh lại ——"

Hàn Văn Hạo quay đầu sang, nhìn em trai đơn thuần, trọng nghĩa đang tức giận, nghiêm túc nói: "Cho tới bây giờ, anh cũng không phản đối lý tưởng cuộc đời của chú, thậm chí lúc biết chú muốn tạo dựng công ty điện ảnh và truyền hình thì tận lực giúp đỡ cho chú. Hiện tại, cả nước có 10 Cinemax, thì Nhà họ Hàn chúng ta có 7 cái đấy! Càng không cần phải nói đến con số đầu tư điện ảnh! Trong đó, lợi nhuận tương đối khả quan! ! Ranh giới này, trong tương lai sẽ có bao nhiêu người nhìn thấy? Nếu muốn làm một công ty chi phối và quản lý cân bằng, cần phải chế ước lẫn nhau, chú hiểu không? Nếu một công ty, mất đi chế ước, sẽ rất dễ bị nghiêng lệch cân bằng, đến lúc đó hậu quả xảy ra không thể cứu vãn! Bây giờ, anh mang đến cho chú một nhân tài, chính là muốn tránh khỏi kết quả này! Hơn nữa, chú là Tổng Tài của one-king, chú có quyền quyết định sau cùng! ! Hơn nữa, tôi nhắc nhở chú, trong rất nhiều người và nhiều chuyện, chú cũng phải để mắt nhiều một chút, nhìn chăm chăm vào! ! Nhất là Trác Bách Quân, cầm trong tay 5% cổ phần one-king, không nên xem thường 5% cổ phần này, có 5% này, bộ phận tài vụ, bộ phận khai thác, bộ phận thị trường, cũng sẽ thông qua một tay hãn quản lý! ! Chẳng lẽ chú không có một chút cảm giác nguy cơ?"

"Em xem hãn giống như anh em! Chúng tôi tin tưởng nhau ba năm! Em sẽ không dễ dàng nghi ngờ hãn!" Hàn Văn Vũ nhìn anh trai, nghiêm túc nói: "Em tin hãn, như tin tưởng anh!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo căng thẳng, nhìn đứa em trai trọng nghĩa tức giận, cắn răng, trầm giọng nói: "Cho dù thế nào, chú cũng phải để mắt tới! Anh đã an bài hai cận vệ cho chú! Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện! ! Không được từ chối!"

Hàn Văn Vũ lập tức hừ một tiếng, bất mãn lâu bầu nói: "Thật không hiểu anh, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?"

"Tiệc cốc-tai tối nay, bảo Trác Bách Quân nhất định phải tham gia!" Hàn Văn Hạo nói xong, liền trầm mặc đi ra khỏi thang máy, Hàn Văn Vũ ngạc

nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh trai, không hiểu nói: "Bình thường là một người cao cao tại thượng như vậy, tại sao lại tính toán đến một Tổng giám nhỏ nhỏ one-king?" (anh vũ gốc mà!)

Cửa phòng làm việc One-king, “phịch” một tiếng đóng lại !

Hai tay Lynda khẽ chống trên mặt bàn, sắc mặt tức giận đến trắng bệch, nhìn Hàn Văn Vũ lớn tiếng: "Anh của anh có ý gì? Xem thường người đúng không? Nghĩ tới tôi và anh, vào sinh ra tử nhiều năm! Bây giờ hăn đến tước bỏ quyền hành của tôi?"

Trác Bách Quân lại cười lạnh, loay hoay cái bật lửa trong tay, nói: "Hăn không tước bỏ quyền hành của cô, mà là quyền hành của tôi ——"

Hàn Văn Vũ nhìn bọn họ, vẻ mặt có chút khó khăn, nhưng vẫn khuyên: "Các người không nên tức giận, anh tôi hăn không phải có ý đó! Hăn cũng chỉ suy nghĩ cho tôi, nghĩ tới tương lai tôi có thể nắm giữ một vương quốc điện ảnh và truyền hình lớn mạnh hơn! Huống chi, còn có tôi làm chỗ dựa cho các người ! Bình thường nên làm gì thì làm ! Đừng có gấp! Aiz! ! Không nên tức giận! ! Các người đều là bạn bè thân nhất của tôi! !"

"Thế nhưng làm như vậy, cũng quá đáng đi! Thậm chí ngay cả thông báo một tiếng cũng không có! Vào miếu còn phải cúng bái thần linh trước ! ! Làm như vậy là đánh vào mặt của chúng tôi sao? Chúng tôi vất vả đào tạo bao nhiêu nghệ sĩ hải ngoại ? Cứ như vậy mất đi?" Lynda càng nghĩ càng tức giận!

"Không mất đi! Vẫn luôn ở đây! Tôi yêu các người! Yên tâm, yên tâm! one-king sẽ càng lúc càng lớn, các người phát triển càng ngày càng tốt!" Hàn Văn Vũ cười, khuyên!

"Khó khăn đây!" Trác Bách Quân không khách khí cười nói: "Chúng tôi lại không giống người cao quý như anh, có anh trai tốt làm chỗ dựa! ! Có thể trong chớp mắt, dù có thành tích gì, cũng tiêu tan!"

"Ai nói?" Hàn Văn Vũ cố ý liếc hắt một cái, nói: "Anh trai tôi vẫn rất xem trọng anh! Lúc này hắt rồi đi, tự mình giao phó, tiếc cốc-tai tối nay, anh nhất định phải tham gia!"

Trác Bách Quân nhanh chóng nhìn về phía Hàn Văn Vũ!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 587: Không Muốn Kết Hôn

Nhà họ Hàn! !

Lúc hoàng hôn! Hàn Văn Hạo vừa tan việc, cũng đã nhìn thấy người cả nhà đang cùng nhau chuẩn bị dùng bữa tối, con gái đang ở bên cạnh ông bà nội, như chim sẻ nhỏ, líu lo nói, bàn tay nhỏ bé non nớt, cầm một cái thìa nhỏ, ngược đầu nhỏ, kể chuyện ở Pháp, không khí vui nhộn, cao hứng, Hàn Văn Hạo cười nhẹ một tiếng, sau khi Lý tẩu thông báo, đi vào phòng ăn, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt nhìn thấy con trai về, cũng mỉm cười nói: "Khó được a, tối nay về ăn cơm".

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Tuyết ở phía đối diện, chỉ hơi hơi cười, ba anh em cùng ngồi chung một chỗ, nói: "Hôm nay đặc biệt xử lý công việc xong sớm một chút, buổi tối phải tham gia tiệc cốc-tai của ONE-KING"

Hàn Trung Trí bảo người giúp việc mang canh lên, nói: "Con quan tâm đến ONE-KING từ lúc nào vậy ? Còn ngại không đủ bận rộn, không có việc gì thì để cho em trai phát huy đi, con ở phía sau chỉ điểm là được _____"

"Chậc!" Hàn Văn Vũ bất mãn tố cáo nói: "Hắn muốn đến công ty con, cũng không nó trước với con một tiếng, cứ như vậy nghênh ngang đập địa bàn của con, sau đó dẫn một đám người, vào đi công ty con sắp xếp lại, con ngay cả nói chuyện, đường sống cũng không có! Còn nói để cho con phát huy ! Hôm nay con không biết làm sao giao phó với Lynda và Bách Quân!"

Hàn Văn Kiệt nghe vậy, cũng có chút tò mò ngẩng đầu nhìn anh trai.

Hạ Tuyết ngồi một bên, đút cho con gái thịt kho, cũng có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo.

"Có phải là có chuyện gì hay không? Nhất định phải tự mình xử lý?" Hàn Trung Trí nhìn con trai hỏi.

Hàn Văn Hạo nhận lấy canh Lý thẩm tự mình bưng tới, giả vờ lơ đãng uống nói: "Lĩnh vực giải trí ở Trung quốc chúng ta càng ngày càng tốt! One-king phát triển cũng càng ngày càng lớn, trong tương lai, nó rất có thể sẽ phát triển thành một sản nghiệp vô cùng trọng yếu của Hàn thị! Đương nhiên, con không thể khoanh tay đứng nhìn. Từ trước đến giờ, Văn Vũ chỉ chuyên tâm diễn xuất, một công ty lớn như vậy, giống như đều giao cho người ngoài xử lý, thật sự không ổn. Con phải can thiệp một chút, cho Thích Tĩnh vào nắm vùng, để tránh lo âu về sau! Con cũng vì tốt cho Văn Vũ!"

"Người của anh an bài, chẳng lẽ cũng không có nguy hiểm? Làm sao anh biết cô ấy đáng tin?" Hàn Văn Vũ không chịu nể mặt mũi, nhìn Hàn Văn Hạo nói!

Hàn Văn Hạo cầm đũa, vừa ăn một miếng mực tươi, sau khi nhai khế một chút, nhìn em trai, có chút vui vẻ trêu chọc, nói: "Đơn giản như vậy vẫn không hiểu? Nếu chú có bản lĩnh như anh, chú cũng đã sớm ngồi hưởng vị trí Tổng Tài Hàn thị, quản lý hàng triệu nhân viên trên toàn thế giới rồi!"

"Hừ!" Hàn Văn Vũ lập tức mang em trai ra khai đao nói: "Anh lợi hại, sao không thuận tiện quản lý em trai đi!"

Hàn Văn Kiệt đang cầm chén đũa, vừa muốn gắp một miếng bầu ngừ xào bông cải xanh cho Hạ Tuyết, nghe hần nói như vậy, đột nhiên cười khế, nói: "Quản lý em làm gì? Bệnh viện dưới sự quản lý của em, xử lý gọn

gàng ngăn nắp, không giống như anh là khối bánh quy kẹp nhân ——
Đứng ở giữa, để cho người ta chen vào"

Phốc! Hạ Tuyết không nhịn được, vừa ăn cơm, vừa bật cười.

"Chú mới bị người ta chen vào đó ! Lúc ấy, cha mẹ vốn muốn sinh con gái, không ngờ còn là con trai!" Hàn Văn Vũ không nhịn được phản bác!

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt cùng ngẩng đầu nhìn đứa con thứ hai.

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn anh trai, phúc hắc nói: "Cho dù em là con trai hay con gái, cũng vì em được sinh ra, bù đắp thiếu sót sau khi sinh anh ra"

Sắc mặt của Hàn Văn Vũ đen lại, trong tay cầm đũa, tức giận nói: "Các người đối xử với anh để có hơn ngàn vạn người hâm mộ như vậy hả?"

"Được rồi, Được rồi, ăn một bữa cơm cũng tranh cãi!" Trang Minh Nguyệt nhìn con trai, con dâu đều ở đây, thỏa mãn nhìn Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Văn Hạo ——"

"Vâng ——" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đáp lời.

Trang Minh Nguyệt mỉm cười nhìn con trai nói: "Chuyện của con và Hạ Tuyết, cũng đã công khai rõ ràng, nếu như vậy, để tránh cho người ngoài đàm tiếu, các con sớm kết hôn đi, tránh để người ta nhìn ngó"

Hạ Tuyết nghe vậy, vẻ mặt đỏ lên.

Hàn Văn Vũ lập tức nhìn Hạ Tuyết nói: "Đừng gả cho hắn! ! Hắn là một người đàn ông hư!"

Ánh mắt Hạ Tuyết trong suốt, rõ ràng chính là tôi càng muốn gả!

Hàn Văn Hạo gắp một ít bông cải xanh, để trong chén, chậm rãi nói: "Qua một thời gian nữa rồi hãy nói ——"

Hạ Tuyết lập tức ngẩng đầu lên, sững sốt nhìn Hàn Văn Hạo vẫn thật bình tĩnh ăn cơm, vẻ mặt của cô trắng bệch, trái tim đập dữ dội, cô có chút ứng phó không kịp, quay đầu nhìn hai người Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt một cái, rồi nhìn Hàn Văn Hạo nháy nháy mắt, Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ, dường như đang suy nghĩ chuyện của mình, vẫn ăn cơm, cô tiếp tục nháy mắt, lại nháy mắt, có chút căng thẳng nhìn Hàn Văn Hạo! !

Tất cả người nhà họ Hàn cũng có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo, bao gồm Hi Văn, cô bé cầm cái muỗng, vừa cơm, vừa nói với chai: "Cha! ! Cha không muốn kết hôn với mẹ à?"

Tâm tình Hạ Tuyết không tốt, cúi thấp đầu, cầm đũa đảo trong chén cơm, Hàn Trung Trí nhìn bộ dáng của cô, cũng nói với con trai: "Lúc trước phản đối, con liều mạng muốn kết hôn! Hiện tại thế nào —— Lại không muốn kết hôn nữa hả? Một cô gái như Hạ Tuyết, đã đến ở nhà chúng ta rồi —— Con còn có cái gì cố kỵ?"

Lúc này, Hàn Văn Hạo mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dáng kia của Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Con không có nói, không muốn kết hôn —— Làm sao có thể? Chỉ là chậm một chút —— Qua chút thời gian nữa rồi nói —— Hiện tại, cũng không khác gì kết hôn rồi ——"

Hạ Tuyết bị tích tụ một đoàn khí, cổ đờ nén tức giận trong lồng ngực, không thoát ra được, chỉ miễn cưỡng cười cười.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn anh trai nói: "Có chuyện gì, còn quan trọng hơn so với chuyện kết hôn? Em là người không xem tin tức giải trí, thỉnh thoảng cũng lên internet xem một chút, đều là bàn tán đến chuyện kết hôn của hai người ——"

Hàn Văn Hạo nhìn em trai nói: "Qua chút thời gian nữa rồi hãy nói ——"

Ngoài cửa lớn nhà họ Hàn truyền đến tiếng xe dừng lại, Lý thẩm lập tức đi ra, nhìn Hạ Tuyết mỉm cười nói: "Mợ cả, xe BMW của mợ đã đến, mấy vị trợ lý và hộ vệ đều ở bên ngoài chờ mợ ——"

"A ——" Hạ Tuyết nghe, lập tức đáp lời, liền đứng lên, nhìn Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt nói: "Cha, mẹ, Văn Vũ, Văn Kiệt, con đi trước —— Hi Văn, con ngoan ngoãn ở nhà ăn cơm, đừng quấy rối, biết không? Buổi tối không thể quần bà nội, phải cho bà nội nghỉ ngơi sớm một chút"

"Biết rồi, mẹ!" Hi Văn vui vẻ đáp lời.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết nói: "Tối nay, anh muốn em theo anh tham dự tiệc cốc-tai one-king mà? Chuyện quay phim, nhất định tối nay phải quay sao?"

"Ừ ——" Hạ Tuyết miễn cưỡng cười một tiếng, nói: "Huống chi, em là người của Toàn Cầu, đi tham gia tiệc của one-king, không quá thích hợp ——"

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng kia của Hạ Tuyết, vừa muốn đứng lên, cũng đã thấy Hạ Tuyết trầm mặc đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Hàn Văn Hạo nghĩ nghĩ, để đũa xuống, vừa đi ra cửa chính nhà họ Hàn, cũng đã nhìn thấy cô lên xe, xe đã chạy đi mất ——

Phòng hóa trang “Song Thành Ký”!

Isha ngồi một bên, trong tay cầm thuốc lá, có chút bất đắc dĩ nhìn gương mặt lạnh lùng của Hạ Tuyết, một mình tức giận ở đó hóa trang —— Cô đột

nhiên cười khê, búng tro thuốc lá, rồi nói: "Tôi nói —— Bảo bối, cô có chuyện gì vậy? Bây giờ, không phải cô rất hạnh phúc rồi sao? Tại sao lại mặt mày lại mất hứng? Bây giờ cô là vợ cả nhà họ Hàn, lấy thế lực của nhà họ Hàn, cô thật sự muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cô muốn hái ánh trăng trên bầu trời, Hàn Tổng Tài vĩ đại cũng hái cho cô mà?"

"Cộp!" Hạ Tuyết lập tức đem hộp hóa trang nện trên bàn, mới quay đầu nhìn Isha, vẻ mặt không hiểu hỏi: "Vậy cô nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra? Người này ngay cả ánh trăng trên bầu trời, cũng hái xuống cho tôi, sao lại không chịu kết hôn với tôi! !"

"À?" Isha nhìn Hạ Tuyết, kỳ quái, cười nói: "Nói đùa sao? Không kết hôn với cô?"

"Đúng vậy! ! Hẳn nói bây giờ cũng không khác gì kết hôn rồi ! Qua chút thời gian nữa rồi nói! Bây giờ là diễn 8 giờ chủ nhật sao? Xếp hàng đến rạp xem kịch tình cảm à? Tôi không phải nữ chính à? Hai ngày nay, tôi hạnh phúc tận trời, hiện tại, đập tôi ngã xuống, đến thần kinh thác loạn! !" Hạ Tuyết giận đến ôm vai, ngồi một bên không lên tiếng!

Isha nhìn bộ dáng kia của cô, cười theo nói: "Có thể hẳn là muốn —— thành công sự nghiệp, rồi thành gia chứ?"

Con người Hạ Tuyết móc lấy, nhìn cô nói: "Sự nghiệp thành công? ! Đùa gì thế? Bây giờ đã có tiền đến mức này! Chẳng lẽ tôi còn phải chờ hẳn chinh phục cả thế giới?"

Isha không dám lên tiếng, chỉ nhìn cô nói: "Hai người có muốn nói rõ với nhau hay không?"

"Có gì mà nói rõ với nhau sao?" Hạ Tuyết vừa nói xong, ủy khuất, cặp mắt đỏ lên, nói: "Tối hôm qua, tôi không ngủ được, một mình, xem hình áo cưới! Phụ nữ, ai mà không muốn tình yêu của mình đi đến lúc hai người vui vẻ cùng dắt tay người mình yêu nhất, trong lời chúc phúc của mọi

người, bước trên thảm đỏ? Hiện tại —— Tôi đã công bố với toàn thế giới, chuyện tình cảm giữa tôi và hân! ! Tôi ảo tưởng rất nhiều lần về việc tổ chức hôn lễ lãng mạn thế nào! Nhưng hân lại —— Không muốn kết hôn! ! Cứ tính sống với tôi như vậy! !"

Oa! ! Hạ Tuyết đau lòng, che mặt khóc nức lên: "Tôi muốn gả cho người đàn ông này a! Tôi muốn bước trên thảm đỏ!"

Isha hoảng sợ, lập tức bảo nhân viên tổ diễn kịch vừa xông tới, đi ra ngoài, sau đó đi đến trước mặt của Hạ Tuyết, dúi dũi nói: "Bảo bối, không có gì, không có gì! ! Có lẽ hân cảm thấy hiện tại thời cơ chưa tới! Cười, nhất định phải cười a! Không thể không có danh không phận, có đúng không?"

"Tại sao các người cũng nghĩ ra được, hân không nghĩ được?" Hạ Tuyết rút khăn giấy, hỉ mũi và lau nước mắt, vừa vặn lúc này, điện thoại của Hàn Văn Hạo gọi tới, cô tức giận tắt máy!

Hàn Văn Hạo ngồi trong phòng khách ở nhà, nhìn điện thoại bị tắt, mi tâm căng thẳng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 588: Cậu Thích

Khách sạn Á châu!

One-king lấy lý do Hàn Văn Vũ đoạt tân tấn ảnh đế giải thưởng Bách Hoa, tổ chức một buổi tiệc cốc-tai nhỏ, tiệc mời các Đạo diễn lớn nổi danh, bao gồm Trương Kính Trung, Tôn Minh, Phó Thiên Minh, Kỳ Phàm, đạo diễn mới Trừ Tĩnh, Tiêu Tiêu, Kỳ Giang, còn có cả đám Thiên vương của one-king sau này, tất cả tạp chí lớn, biên tập, Tổng Biên tập tạp chí thời trang nổi tiếng thế giới, trong giới giải trí còn có một số lãnh đạo cấp cao, rất nhiều phóng viên ——

Tối nay, giống như một buổi lễ trao giải nho nhỏ, ánh sao lấp lánh! Hơn nữa bọn họ đều nghe nói, một buổi tối đặc biệt như vậy, tập đoàn Hàn thị quốc tế, Hàn Văn Hạo, cấp trên cao nhất của one-king, sẽ đích thân tới hiện trường, vừa chúc mừng em trai đoạt được tân tấn ảnh đế Giải thưởng Bách Hoa, hai là chúc mừng one-king thành lập bộ phận phát triển hải ngoại, hi vọng tự mình đến chúc, làm khách lệ cho tất cả nhân viên!

Tối nay, một buổi tối thật đẹp.

Một chiếc xe Mercedes màu đen chậm rãi dừng ở trước cửa khách sạn, hộ vệ tự mình tiến lên, mở cửa xe, bên trong xe bước ra một đôi giày cao gót Italya màu vàng, còn có nửa đoạn bắp chân, da thịt như tuyết, chậm rãi, người bên trong xe đập nhẹ mặt đất, ưu nhã động lòng người, bước thẳng ra ngoài, chỉ thấy ngôi sao mới Hollywood, Kim Vân, khẽ chớp hai mắt, hé mở cánh môi hồng, chẳng chút son phấn, xinh đẹp giống như tiên tử. Cô thay đổi phong cách lão luyện của Hollywood, buổi chiều ký hợp đồng, tối nay mặc áo ren màu trắng, cổ chữ V, sâu trước sau, váy ngắn bồng bênh,

mái tóc ngắn gọn gàng, đỉnh đầu bên trái, đội chiếc mũ hình bầu dục chỉ lớn bằng bàn tay, trên chiếc mũ lướt nhẹ một cây lông vũ màu trắng, mềm mại, đủ phô bày phong cách danh viện England của cô, đã từng cùng Tần Thư Lôi học tại học viện hoàng gia Anh, tham gia học luật học, cho nên không có tên trong Trường học bình chọn thập đại danh viện thế giới, nhưng danh tiếng của cô tại Anh quốc áp đảo người đẹp nhất Châu Á, Tần Thư Lôi!

Thích Tĩnh nghe nói Kim Vân tới, lập tức từ đại sảnh bữa tiệc đi ra, nhìn Kim Vân nói: "Cô đã tới —— Bữa tiệc sắp bắt đầu, cảm ơn cô tiến vào one-king ——"

Tính cách của Kim Vân vô cùng cởi mở, chỉ thấy cô sáng lãng mỉm cười, đưa tay nhẹ nhết vào trong khuỷu tay Thích Tĩnh, duyên dáng nói: "Từ nay về sau, cô chính là người quản lí của tôi, tin tưởng chúng ta hợp tác vui vẻ, tôi mong đợi cùng Văn Vũ gặp mặt. Xin tha thứ cho tôi gọi hân như vậy!"

"Tổng Tài của chúng ta, cá tính ngay thẳng, cởi mở, hiền hoà —— Tin chắc rằng các người gặp nhau sẽ vui vẻ —— Vào đi thôi ——" Thích Tĩnh nói dứt lời, liền cùng Kim Vân đi vào lầu một đại sảnh bữa tiệc!

Trác Bách Quân dừng xe thể thao ở cách đó không xa, lạnh lùng nhìn Thích Tĩnh và Kim Vân cùng đi vào đại sảnh khách sạn, sâu kín nói: "Hàn Văn Hạo thật là ác độc a! Quả thật là một người làm việc tàn nhẫn, phái Thích Tĩnh tới xử lý tôi, phái cả Kim Vân tới thay thế cô! Người đàn ông này vĩnh viễn đều tỉnh táo như vậy! Cho dù hân muốn làm chuyện gì, vĩnh viễn cũng sẽ không xung động!"

Trong khoảng thời gian này, Trầm Ngọc Lộ yên tĩnh —— Thật yên tĩnh —— Thật lâu, thật lâu, vẻ mặt cô xám như tro tàn, sâu kín nói: "Bây giờ, hân chỉ nghi ngờ anh, cũng không có chứng cứ xác thật, chứng minh anh là ai. Nếu không, theo cá tính của hân, hoặc là anh chết, hoặc là anh bị chết rất thảm! Hiện tại chỉ phái người tới thử dò xét anh, sau đó —— Từ từ

—— Từ từ —— Dem moi tim anh ra! ! Hắn chính là một người như vậy, tùy ý đem mỗi người đùa giỡn trong tay, rất đáng sợ! Anh phải cẩn thận đề phòng hắn! Hàn Văn Hạo người này tôi hiểu rõ, từ trước đến giờ hắn nhìn chừng cứ so với người khác cũng nặng hơn! Anh phải tự giải quyết cho tốt!"

Trác Bách Quân lại cười lạnh nói: "Nếu tôi không trồi lên mặt nước, hắn vĩnh viễn cũng không có cơ hội đem tôi đùa bỡn trong lòng bàn tay! Giữa tôi và hắn, cuối cùng chỉ có một trường tranh đấu, hoặc là hắn chết! Hoặc là tôi chết! Hiện tại hắn không động đến tôi, trong tương lai, đừng hối hận, tôi sẽ giết hắn !"

Hai tròng mắt Trầm Ngọc Lộ run rẩy chột lóe, kể từ sau đêm đó, Trầm Ngọc Lộ biết thân phận bại lộ, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, thậm chí lúc nửa đêm nằm mộng, cô đều cảm thấy ở trong bóng tối có rất nhiều họng súng lục, nhắm ngay mình bắn, nhưng khi mồ hôi đầm đìa chảy, tỉnh lại, cô suy sụp khóc rống, hắn không giết mình, không để cho mình chết, chỉ lạnh lùng khống chế mình trong phạm vi của hắn, giống như Thượng Đế, thâm trầm đáng sợ, nhìn chăm chăm vào cô, loại cảm giác này, sắp hành hạ cô đến chết, tinh thần bắt đầu bị tàn phá từng chút, từng chút, đây chính là điển hình của động vật họ mèo, đối với con mồi rất đáng sợ!

Tối nay, Trầm Ngọc Lộ vẫn phải tham gia tiệc của one-king, cô sẽ phải tham gia, cô giống như chỉ còn lại một cái xác, chuyện Trầm Ngọc Lộ cần làm, đó là linh hồn hung độc, chìm sâu dưới địa ngục, động cũng không dám động, cô tức giận nắm chặt túi xách, nhìn Trác Bách Quân, cắn răng nghiến lợi nói: "Giết hắn đi! ! Cứu tôi! ! Trác Bách Quân! ! Giết hắn đi! Nhất định phải cứu tôi! ! Hiện tại hắn muốn đem tôi xé ra, từ trên người của tôi tìm được anh! ! Giết hắn đi! ! Nhanh lên một chút! Tôi không muốn chết!"

"Sẽ không có chuyện gì!" Trác Bách Quân chậm rãi nói, kế hoạch trong đầu, chậm rãi tiến hành.

Vào lúc này điện thoại di động vang lên.

Trác Bách Quân nhận điện thoại, là giọng nói ngây ngốc của Tỉnh Đồng, liên tục kêu nhỏ: "Tổng giám —— Tối nay lúc nào thì trở lại? Em hăm tổ yến cho anh ——"

"Gần sáng !" Giọng nói Trác Bách Quân hơi chậm lại, hơi mỉm cười.

"Tốt —— Vậy em chờ anh, anh không trở lại, em không ngủ được ——" Tỉnh Đồng mỉm cười nói.

"Ừ ——" Trác Bách Quân để điện thoại xuống, Trầm Ngọc Lộ ngồi một bên, lạnh lùng nhìn hắn nói: "Hiện tại, đến nước này rồi, anh còn có thời gian nói chuyện yêu đương? Không phải muốn triển khai Kế hoạch cuối cùng sao? Tôi cảnh cáo anh, tôi đã mơ hồ cảm thấy con bé đáng chết kia không đơn giản, lần trước ở buổi lễ trao giải, hành động ám sát chu toàn như vậy, cũng bị phá hủy, anh nói không có năm vùng?"

Trác Bách Quân miễn cưỡng quay đầu nhìn Trầm Ngọc Lộ, nói: "Không thể nào! ! Nhất định sẽ không! Trên thế giới này, bất cứ ai cũng có thể phản bội tôi, chỉ có Tỉnh Đồng là không thể nào! !"

"Anh thật sự đánh giá quá thấp bấy rập của Hàn Văn Hạo —— Anh cũng thật sự đánh giá quá thấp thủ đoạn của hắn, tôi nhắc nhở anh một lần nữa! ! Cẩn thận Tỉnh Đồng! ! Có cơ hội, điều tra cô ta một chút ! Đừng để có một ngày, mình bị chết không rõ ràng!" Trầm Ngọc Lộ nói xong, liền xuống xe, mặt lạnh đi vào khách sạn!

Trác Bách Quân cắn chặt răng, hai mắt mãnh liệt lóe lên, cũng xuống xe, đi vào khách sạn!

Đại sảnh bữa tiệc!

Tất cả ngôi sao, đạo diễn, lãnh đạo cao tầng, tạp chí, biên tập, còn có các phóng viên xôn xao trò chuyện với nhau thật vui vẻ, Kim Vân ngồi trên ghế sa lon, không kịp chờ Hàn Văn Vũ, vừa mới cầm ly rượu cốc-tai hộp một ngụm nhỏ, cũng đã nghe người thông báo Hàn Tổng Tài tới, tất cả mọi người cũng đứng đứng dậy, đi tới cửa đại sảnh bữa tiệc, lập tức nhìn thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục kẻ sọc, áo sơ mi màu đen, cà vạt màu bạc, hình tượng sáng lạn, nhìn về phía mọi người, ánh mắt nhấp nháy, không ai bằng!

Tối nay, Hàn Văn Vũ mặc âu phục màu bạc, lần đầu tiên lấy thân phận Tổng Tài one-king, cùng anh trai tham gia bữa tiệc cốc-tai, bất cứ ở nơi nào, phong cách của hắn vẫn nghiêm nghị! Hắn luôn sống trong giới thời trang hàng đầu, giải trí hàng đầu! Đến mức, tất nhiên sẽ đưa tới phong trào hoàn toàn mới, cùng anh trai đứng chung một chỗ, không kém chút nào, có phong thái riêng!

Tất cả cao tầng One-king, tất cả ngôi sao đều xôn xao vỗ tay, Hàn Văn Hạo và Hàn Văn Vũ trong tiếng vỗ tay, trước lễ phép chào hỏi Trương Kính Trung, Tôn Minh, bởi vì Trương Kính Trung và Tôn Minh là thầy của Hạ Tuyết, Hàn Văn Hạo cũng chào hỏi cung kính mấy phần, còn cảm ơn hai người đạo diễn chăm sóc Hạ Tuyết, bắt tay với các lãnh đạo cao tầng, còn cổ vũ cho Trương bộ phận phát triển hải ngoại, thậm chí bắt tay, thăm hỏi người mới đến, Kim Vân.

Kim Vân vừa cùng Hàn Văn Hạo bắt tay, nhưng ánh mắt trong suốt, nhìn chòng chọc Hàn Văn Vũ không buông, bởi vì ngưỡng mộ thần tượng đã lâu, lúc hai người ở chung một chỗ, bắt tay nhau, vô cùng nhiệt tình trò chuyện đến các tác phẩm, đám phóng viên nhằm vào tình huống này, lập tức chế tạo đề tài, lấy hai người bọn họ làm đầu đề, đăng bài ngày mai, ngày sau one-king đổi chủ, ngôi sao mới Hollywood Kim Vân thay thế Trầm Ngọc Lộ, trở thành Hoa Đán hàng đầu của one-king!

Sắc mặt Trầm Ngọc Lộ tái nhợt, đang cầm ly rượu đỏ, cắn chặt răng, nhìn các phóng viên ở một bên xì xào, hai tròng mắt của cô tức giận ứa

nước mắt, lập tức buông ly rượu đỏ trong tay, nhanh chóng rời khỏi đại sảnh bữa tiệc! !

Tiểu Thanh đứng ở đầu kia, nhìn thấy Trầm Ngọc Lộ rời đi, liền lại gần Lynda nói: "Lynda, Trầm Ngọc Lộ cứ đi như thế sao?"

Lynda “a” một tiếng, cười lạnh nói: "Có thể không đi sao? Trong cái vòng này chính là như vậy, nếu cô không vào được, cô phải lùi lại! Cuối cùng biến mất ở dưới khán đài, ngay cả làm một khán giả dưới khán đài, cô cũng sẽ cảm thấy xấu hổ!"

Hàn Văn Hạo bắt tay với từng nhân viên one-king, cuối cùng nhìn thấy Trác Bách Quân mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, mang cà vạt nhỏ màu đen, đứng ở trước mặt của mình, khoe môi tà mị, mang theo một chút nụ cười cố chấp, nhìn mình tôn kính gật đầu, Hàn Văn Hạo nhìn hẩn một cái, chậm rãi đi tới trước mặt của hẩn, hai mắt lóe lên ánh sáng thâm trầm, cũng duỗi tay về phía hẩn, chậm vừa nói: "Vì one-king, vất vả cho cậu rồi, tương lai còn phải dựa vào mọi người sáng lập!"

"Còn phải nhờ Hàn Tổng Tài dẫn dắt nhiều ——" Trác Bách Quân cũng đưa tay ra, bắt tay với hẩn, hai người đàn ông đều có lực, lại cùng bắt tay, ẩn giấu Phong Vân.

"Ngồi ——" Hàn Văn Hạo bắt tay xong, liền trước một bước, lấy tư thái cao cao tại thượng, chậm rãi đi tới ghế sa lon dài đỏ thẫm trong sảnh tiệc, Trác Bách Quân hơi nghi ngờ, xoay người, nhìn theo bóng lưng cao ngạo của hẩn một cái, mặc dù không thể hiểu ý tứ của hẩn, nhưng vẫn xoay người vội vàng đi theo, ngồi bên cạnh Hàn Văn Hạo.

"Chuẩn bị một chai Xích Hà Châu Hoa Kỳ mới năm 90 ——" Hàn Văn Hạo căn dặn nhân viên phục vụ!

"Vâng ——" Nhân viên phục vụ lập tức chuẩn bị!

Trác Bách Quân cũng mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Nghe nói trước đây, Hàn Tổng Tài thích nhất Xích Hà châu, nhưng Xích Hà Châu của Pháp năm 80, tại sao hôm nay lại thích Xích Hà Châu Hoa Kỳ mới năm 90 ?"

Hai tròng mắt Hàn Văn Hạo phát ra ánh sáng thần bí, nhìn về phía Trác Bách Quân, khẽ mỉm cười, nói: "Bởi vì cậu thích ——"

Thân thể Trác Bách Quân nhanh chóng kết băng, sắc mặt chậm rãi thu lại!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 589: Quả Nho Tế Điện Bồ Đào Tửu

Thái độ Trác Bách Quân kín đáo, mỉm cười nói: "Bách Quân có tài đức gì, để cho Hàn Tổng Tài ghi nhớ tôi thích uống loại rượu đỏ gì?"

Hắn ánh mắt mãnh liệt chợt lóe, bởi vì chuyện hắn thích rượu đỏ hoa kỳ mới năm 90, ngoại trừ Tỉnh Đồng và Trầm Ngọc Lộ biết, không có người nào biết.

Hàn Văn Hạo hòa hoãn cười một tiếng, nhìn em trai đứng trong đám nhân viên one-king, nhiệt tình chào hỏi, đưa em trai này thật ra hắn vẫn thương nhất, hắn chậm rãi nói: "Trên thế giới này, không người nào có thể che giấu bí mật lâu dài, huống chi, chỉ là yêu thích đơn giản?"

Trác Bách Quân đột nhiên mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Trong thế giới Hàn Tổng Tài, không có bí mật?"

Hàn Văn Hạo chậm rãi quay đầu, nhìn Trác Bách Quân, cũng hơi mỉm cười, nói: "Trong thế giới của bất cứ ai, cũng có bí mật, trong thế giới của ai, cũng sẽ không có bí mật vĩnh viễn —— Nếu cậu muốn dựa vào bí mật để sống, cũng sống không được bao lâu". (aiz, tên này độc như thịt cóc, chặn đường lui của người ta).

Hai tròng mắt Trác Bách Quân hơi lóe lên.

Chuyên gia phục vụ rượu cẩn thận nâng chai rượu đỏ Hoa Kỳ mới năm 90, để trên bàn ăn bữa tiệc, mang bao tay trắng, xoay nút gỗ chai rượu đỏ, lấy thêm khăn lông trắng, bao bên ngoài thân chai rượu đỏ, cẩn thận hướng chiếc ly cao cổ Tulip rót một chút rượu đỏ, gương nhẹ tay —— Hàn Văn

Hạo mặt lạnh nâng ly rượu đỏ, xoay tròn 360 độ, cúi đầu ngửi mùi vị rượu đỏ này một cái, rồi uống một hớp nhỏ.

Chuyên gia phục vụ rượu nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không nói tiếng nào, đặt ly rượu xuống, mỉm cười gật đầu.

Chuyên gia phục vụ rượu cẩn thận rót một chút rượu đỏ vào một cái ly khác, nhìn Trác Bách Quân, giương nhẹ tay.

Trác Bách Quân cũng hơi nghiêng người tới trước, nhắc ly rượu, cũng làm cho ly rượu xoay tròn 365 độ, chờ trong chốc lát, mới cúi đầu ngửi nhẹ mùi vị rượu đỏ, đem ly rượu đỏ uống một hơi cạn sạch, khẽ mím môi, gật đầu!

rượu đỏ nhắc cổ tay, nhìn đồng hồ, đứng yên một bên, không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Trác Bách Quân mỉm cười nói: "Rượu đỏ mới không cần thời gian dài để giải rượu, rượu tính tích cực, nhưng mùi vị không đủ trầm ổn và tập trung, từ trước đến giờ, Trác Tổng giám là một người thận trọng, đối với việc yêu thích rượu đỏ, làm đổ ngoài ý muốn _____"

Trác Bách Quân mỉm cười nói: "Hàn Tổng Tài làm việc, luôn trầm ổn kín kẽ, giống như Xích Hà châu năm 80, tác dụng kéo dài mà phát huy sức lực đầy đủ, tự nhiên không hiểu, mùi vị rượu đỏ mới của nó mặc dù không đủ cam thuần, nhưng vì tính tích cực cao, mà màu đỏ có thể lộ ra một sức sống mạnh mẽ"

Chuyên gia phục vụ rượu nhìn thời gian giải rượu đã đủ, lập tức cầm khăn lông trắng nghiêng chai rượu đỏ, để cho rượu dịch chậm rãi trào ra nhẹ, rót vào trong ly rượu cao cổ Tulip, một phần ba, lại dùng khăn lông trắng chà nhẹ dọc theo chai rượu, lại nghiêng chai rượu, rót xuống ly của Trác Bách Quân cũng một phần ba ly rượu đỏ, cẩn thận dùng khăn lông

trắng lau dọc theo chai, dùng nút gỗ đóng chặt miệng chai, đem đặt trong giỏ trúc ở cuối ngòi chõ, rồi đứng một bên, yên lặng chờ đợi.

Hàn Văn Hạo nâng ly rượu đỏ lên, uống một hớp rượu đỏ, cảm giác chua nhẹ, lại có mùi vị tự nhiên trộn lẫn phong tình, rượu tính tích cực quả thật khá cao, nhưng không đủ tính ổn định, hai tròng mắt hấn chớp một cái, không nói gì.

Trác Bách Quân nâng ly rượu đỏ, uống một hớp nhỏ, mới nói: "Người ta nói rượu đỏ như máu, người yêu thích rượu đỏ, giống như uống máu, cách nói này mặc dù không quá lãng mạn, lại có thể bộc lộ quá trình từ hái nho, nghiền ép đến chưng cất rượu ——"

Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Máu là ước muốn sinh mệnh, quả nho hàng năm tế điện hãm rượu, chứng minh sinh mệnh gắn bó chặt chẽ với máu, giống như bí mật khổng lồ nhất trong vũ trụ này, nó thần bí, làm cho người ta càng không ngừng truy tìm, nhẫn nại, tha thứ và bỏ ra"

Ngược lại, Trác Bách Quân không chấp nhận, cười nói: "Thật sao? Nếu quả thật là như vậy, thì sự hy sinh trong mắt Hàn Tổng Tài không phải chuyện tốt đẹp?"

"Mỗi người chúng ta, cũng sẽ ở mức độ nào đó, hy sinh một số người và một số chuyện, thành toàn cho một số người khác và một số chuyện khác, về phần đúng hay sai, thì phải để lại cho lịch sử!" Hàn Văn Hạo chậm rãi nói.

"Ý tứ của Hàn Tổng Tài, mỗi người chúng ta cũng không thể trở thành Thượng Đế? Nhưng Hàn Tổng Tài thật quyết định rất nhiều chuyện sống chết của người khác ——" Trác Bách Quân chậm rãi nói.

Hàn Văn Hạo chậm vừa nói: "Cho nên chuyên gia phụ vụ rượu, dùng khăn tay vuông, đắp thân chai rượu, để nghiêng chai rót rượu, là bởi vì không thể để cho nhiệt độ của bàn tay, ảnh hưởng nhiệt độ trong rượu, để

tránh biến chất. Sinh mệnh vì số phận tể diện đáng sợ, cuối cùng cũng chỉ trút xuống một phen tâm huyết, vì để người khác uống. Trong mắt của tôi, đây là chuyện thật đáng buồn đấy! Vật là vật, người là người! ! Chúng ta làm một con người, tự nhiên phải chịu trách nhiệm với sinh mệnh của mình, mà không phải trở thành vật hy sinh của người khác! Tôi không có quyền quyết định tất cả sự sống, chết của mọi người, chỉ cần hấn không ngã vào trong thế giới của tôi, sinh ra thù hận và trả thù! Tôi phải tha cho người nên tha"

Ánh mắt Trác Bách Quân chợt lóe mãnh liệt.

Hàn Văn Hạo nhìn em trai vẫn cùng nữ ngôi sao đến từ Hollywood trò chuyện với nhau thật vui, vô luận em trai ở bất kỳ chỗ nào, hấn cũng duy trì nội tâm thuần khiết và ánh mắt sạch sẽ, cho nên hấn tương đối vui vẻ, Hàn Văn Hạo chậm rãi nói tiếp: "Trác Tổng giám ở one-king làm việc ba năm, vì one-king dốc hết tâm lực, hơn cùng Văn Vũ sinh ra tình nghĩa anh em, khó được hấn dành tình cảm với một người như thế, tôi tin tưởng sự lựa chọn của hấn! Vô luận công ty Hàn thị dẫn dắt mọi người như thế nào, đi về phía tương lai, nhưng tôi vẫn tin tưởng, con người là gốc rễ của công ty, chỉ cần Trác Tổng giám có thể cùng Văn Vũ kề vai sát cánh trong tương lai, tôi tự nhiên sẽ cho Trác Tổng giám tất cả, giống như đối xử với anh em, giống như em trai tôi đối với cậu"

Trác Bách Quân cũng không sợ nói rõ, nở nụ cười nói: "Hôm nay Hàn Tổng Tài một trận chiến, đem one-king một lần nữa sắp xếp lại, cướp đi tất cả nỗ lực của Bách Quân, sau đó nói với Bách Quân đối xử như anh em?" Hấn vừa nói xong, liền nâng ly rượu đỏ, ngửa đầu uống! !

Hàn Văn Hạo chậm rãi lại nói: "Một công ty thành công, lưng đoạn là nguy cơ lớn nhất! Một người anh trưởng thành, độc tài là tổn thương lớn nhất! Tôi cho em trai tất cả, tự nhiên tôi phải bảo vệ ranh giới của hấn! Mà tôi cũng không không tôn trọng sự lựa chọn của hấn. Cho tới bây giờ, thách thức đều dành cho người có chuẩn bị, cho tới bây giờ, thách thức đều

chứng minh thái độ chân thành của tôi và cậu. Cho tới bây giờ, thách thức luôn là cách tốt nhất để thành công. Nếu như Trác Tổng giám không chịu được thách thức, tôi làm sao có thể yên tâm giao phó tâm huyết cho cậu? Làm sao yên tâm, để cho Văn Vũ và cậu xưng anh gọi em? Phải biết, quả nho chỉ tế điện Bồ Đào Tửu, vốn không phải cùng một cây sinh ra, chỉ có thể thông qua chân thành thật lòng nhìn nhủ tương lai! Tôi cam kết, chỉ cần Trác Tổng giám toàn tâm toàn ý đối với Hàn thị, tất nhiên trong tương lai, sẽ không buông bỏ tiếng anh em trong miệng Văn Vũ!"

Rốt cuộc, Trác Bách Quân chậm rãi ngừng đầu nhìn Hàn Văn Hạo, nhìn người đàn ông này, chỉ tay gọi gió hô mây, đem rất nhiều vấn đề, nói nhẹ như lông hồng, cũng đã dốc hết tình yêu, thù hận, hăn đột nhiên cúi đầu, không lên tiếng.

Hai mắt Hàn Văn Hạo lại lóe lên cứng rắn, nhưng tay cầm ly rượu đỏ, không để cho nước sóng sánh, bảo vệ chặt chẽ máu mủ này!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 590: Xì Căng Đan

Tiệc cốc-tai diễn ra kéo dài, Kim Vân và Hàn Văn Vũ, hai người ở trong sàn nhảy, ôm nhau khiêu vũ, chỉ thấy Kim Vân vừa theo bước nhảy của Hàn Văn Vũ nhẹ nhàng di chuyển bước chân của mình, hai mắt sáng như sao, nhìn người đàn ông này, khi đối mặt nữ sĩ thì thoáng qua một chút tỉ mỉ và dịu dàng, cô mỉm cười nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Nghe nói “Song Thành Ký” quay rất căng thẳng, Hàn Tổng Tài cùng hai vị ảnh hậu diễn xuất cùng bão tố, quá trình nhất định hết sức sáng khoái, tôi cũng đã từng xem qua Hạ Tuyết và ngài cùng diễn “Vương triều hiện đại”, hai người phối hợp tương đối ăn ý, cuối cùng tôi có thể nhìn ra, ngài ở trong diễn, ngoài diễn, đối với Hạ Tuyết rất có tình cảm ——"

Hàn Văn Vũ mỉm cười nhìn cô nói: "Chẳng lẽ mình tình thật không thể có bí mật? Chúng ta luôn lơ đãng bại lộ mình".

Từ nhỏ, Kim Vân lớn lên ở nước ngoài, có chút tò mò nhìn Hàn Văn Vũ cười nói: "Yêu một người, cần che giấu sao?"

Bước chân Hàn Văn Vũ đột nhiên chậm lại, trong từng điệu nhạc vũ khúc êm ái, nhìn Kim Vân đơn giản trong suốt, đáy lòng không nhịn được, xúc động, cho tới bây giờ cũng không có người nói đến tình yêu của mình, ngay cả bản thân mình cũng sắp quên mất tình cảm này —— Hãn nghĩ nghĩ, lại nở nụ cười sáng lãng, cùng Kim Vân ôm nhau khiêu vũ.

"Cho dù diễn xuất bên ngoài thế nào, ở trong “Song Thành Ký”, không phải hai người có thể nói với nhau tình yêu mãnh liệt sao? Bản thân Diễn viên cũng không quá thuộc về mình, hưởng thụ tịch mịch là chúng ta cần phải vậy ——" Kim Vân sáng khoái nói.

Hàn Văn Vũ cũng sáng khoái nở nụ cười, cùng Kim Vân vui vẻ, khiêu vũ.

Hàn Văn Hạo và Trác Bách Quân tán gẫu hết thời gian, liền cùng Thích Tĩnh hàn huyên về sự phát triển của one-king trong tương lai, vừa trò chuyện, vừa hơi nhắc tới cổ tay, nhìn thời gian đã gần 9 giờ, ánh mắt hần lóe lên một cái, nghĩ tới người kia còn đang tức giận —

Thích Tĩnh mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo hỏi: "Hàn Tổng Tài có chuyện gì sao?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu lên, nhìn tiệc cốc-tai đang diễn ra, nói: "Tôi có chút chuyện, phải rời đi trước, one-king nhờ vào cô rồi !"

"Vâng !" Thích Tĩnh gật đầu, đích thân đưa hần đi.

"Không cần đưa tiễn!" Hàn Văn Hạo ngăn cô đứng dậy nói: "Hôm nay cô cũng vất vả rồi, cũng không cần nói cho Văn Vũ tôi đã đi khỏi — Tả An Na —"

"Vâng!" Tả An Na lập tức tiến lên.

Hàn Văn Hạo nhìn cô có chút căng thẳng, phân phó nói: "Gọi điện thoại đến tiệm bán hoa, chuẩn bị một bó hoa cho tôi —"

"Hàn Tổng Tài —" Thích Tĩnh có chút bất đắc dĩ, cười nói: "Nếu muốn tặng hoa cho bạn gái, hay vợ chưa cưới, tốt nhất là tự mình đi chọn — Qua tay người khác, cũng không đủ truyền đạt tình ý đâu —"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lóe lên một cái, nhớ tới Hạ Tuyết, trên mặt tràn qua một nụ cười, liền phân phó Tả An Na bên cạnh: "Chuẩn bị xe — Đi tiệm bán hoa"

"Vâng —" Tả An Na mỉm cười đi ra ngoài.

Hàn Văn Hạo và Thích Tĩnh gật đầu chào nhau, xoay người đi ra ngoài, hẳn xác định mình đã đem tất cả mọi chuyện, xử lý rõ ràng, lại bắn khoản nhớ tới Hạ Tuyết đi ra ngoài, không ngờ, hẳn vừa đi ra sảnh tiệc, liền thấy một nữ ngôi sao đi xuống cầu thang, vì gót giày quá cao, vấp ngã, đau đớn khó nhin, ngồi trên bậc thang, kêu rên, hẳn nhìn thấy bộ dáng kia của nữ ngôi sao, cứ mặt lạnh đi tới, ôm cả người cô đi lên, nhanh chóng đi vào sảnh tiệc.

Người nữ kia ngôi sao giật mình, trợn to hai mắt, ôm cổ của Hàn Văn Hạo, hoảng sợ đến thân thể cũng cứng đờ!

Người cả sảnh tiệc, cũng giật mình nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng không thèm nhìn tới người nữ ngôi sao kia một cái, nhưng trước mắt bao người, đặt cô trên ghế sa lon, nói một câu: cẩn thận một chút, hẳn vốn không có thời gian, nên xoay người rời đi, Hàn Văn Vũ lập tức đi tới, nhìn anh trai nói: "Anh cả! Anh phải đi?"

"Ừm! Lòng tốt của chú, chị dâu tức giận, tôi có thể không đi sao?" Hàn Văn Hạo vừa nói xong, cũng đã sải bước rời đi! !

Tất cả phóng viên giải trí, xôn xao đem một màn kia, lập tức truyền đến tạp chí, Ban Biên tập và trang web có liên quan! !

Cứ như vậy! ! Cũng bởi vì như vậy! !

Hạ Tuyết vừa quay xong “Song Thành Ký” tập hai, trở lại phòng hóa trang, cũng đã thấy rất nhiều ngôi sao, trợ lý tụm thành một nhóm, chỉ vào tin tức giải trí trên Laptop, nói: "Không phải Hàn Tổng Tài và Hạ Tuyết nói chuyện cười gả rồi sao? Tại sao lại ôm Tường Vi vậy?"

"Nói đúng a!" Có một cô gái nhỏ cũng ở một bên, chỉ vào một điểm trong màn hình máy vi tính, nói: "Cô xem, hân ôm cô ấy, ôm thật chặt a —"

Trong lòng của Hạ Tuyết chợt lạnh, Isha cũng mới cùng Giám chế nói xong điện thoại, đi tới, nghe được lời như vậy, sắc mặt của cô lạnh lẽo, nói: "Cút! ! Ở chỗ này tán gẫu nhiều chuyện! ! Có ác tâm hay không hả?"

Tất cả trợ lý thấy Hạ Tuyết đang ở sau lưng, cũng giật mình, đứng dậy chạy ra bên ngoài! !

Hạ Tuyết tiến lên một bước, trơ mắt nhìn một trang web giải trí đang truyền tin Hàn Văn Hạo, Hàn Đại Tổng Tài tham gia một bữa tiệccocktail công ty, ôm một nữ ngôi sao đi vào đại sảnh, cử chỉ thân mật, nữ ngôi sao đó còn ôm Hàn Đại Tổng Tài! ! Hạ Tuyết nhất thời cảm thấy trái tim bị người ta đập một quyền nặng nề! !

Isha kinh hoàng, nói với Hạ Tuyết: "Bảo bối, cô đừng nóng giận! Đây nhất định là một sự hiểu lầm! Nếu hân muốn thay lòng, cũng sẽ không chọn người như vậy!"

"Cô cũng cảm thấy mất mặt, xấu hổ à?" Hạ Tuyết tức giận đến cả người bốc khói, nói: "Tôi còn tưởng rằng tôi mù ! ! Cho sắp xếp một tuồng kịch như vậy! Đây rốt cuộc có muốn sống với tôi hay không? Hôm nay đã một lần, hai lần tát vào mặt của tôi rồi ! ! Rốt cuộc hân muốn thế nào?"

Vẻ mặt của Isha khổ sở, lập tức xoay người, nhìn tấm hình trong trang web kia, Hàn Văn Hạo đích xác là ôm cô gái ấy, giải thích thế nào đây?

Hạ Tuyết tức giận ngồi trên ghế, ôm vai, muốn rơi lệ —

"O?" Trầm Ngọc Lộ trở lại tổ diễn kịch trình diện, mỉm cười đi tới, nhìn bộ dáng Hạ Tuyết lục khiêu bốc khói (2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi), ngược lại cô ta hả hê một chút, đưa ngón trỏ ra, chỉ một tấm hình trong màn hình máy vi tính, thấy Hàn Văn Hạo ôm một nữ ngôi sao đi vào sảnh tiệc, cô thở dài,

nói: "Xem ra nữ minh tinh, thật sự cũng không trốn thoát số mạng a, ai có thể vĩnh viễn đứng trên khán đài mãi đây? Tôi không được — Cô cũng không được? Loại đàn ông như Hàn Văn Hạo, xem phụ nữ như đồ chơi, xem như bây giờ đối với cô tình nồng thắm thiết, trong tương lai hẳn cũng không nhất thiết, có thể bưng lấy người ta như châu báu! Hẳn chung quy vẫn là đàn ông, còn là một người đàn ông đòi hỏi vô độ với phụ nữ —"

Hạ Tuyết tức giận quay đầu, nhìn chòng chọc người này, lại đột nhiên cười lạnh nói: "Cuộc đời của tôi, cho tới bây giờ đều không dựa vào tranh đàn ông mà sống! ! Bởi vì tôi tranh thủ chính mình, đàn ông mới quý trọng tôi! ! Tạm thời cô đừng ở trước mặt của tôi nói nhảm!"

"Hừ! ! Diễn viên đều như vậy, trong lòng mình khổ, chỉ có tự mình biết ——" Trầm Ngọc Lộ cũng không chọc giận cô, chỉ chăm chú trang điểm lại.

Hạ Tuyết quay đầu đi, nước mắt rơi ra khỏi hốc mắt, trái tim lại bị vụn chặt đau đớn, lá gan cũng đau, vỡ nát! !

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 591: Không Mở Cửa

Hàn Văn Hạo cùng Tả An Na chạy mười mấy tiệm bán hoa khắp thành phố, mới mua được hoa hồng đỏ, hoa hồng xanh lục, hoa hồng trắng, hoa hồng vàng, hoa hồng xanh lá cây — Tất cả màu sắc hoa hồng trên thế giới này, tất cả đều buộc thành một bó thật to, rất lãng mạn, sau đó, gần 11 giờ đêm, mới về đến nhà, khi Hàn Văn Hạo đang cầm bó hoa hồng, rõ ràng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn phải giả vờ nghiêm nghị đi vào. Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt vừa hết bận việc cũng về nhà, ngồi trong phòng ăn, uống trà, liếc mắt nhìn thấy anh cả từ trước đến giờ như núi băng, cộc gỗ, cư nhiên đang cầm một bó hoa đi tới, bọn họ cũng “phụt” một tiếng, đem trà trong miệng, phun ra ngoài!

Hàn Văn Hạo ho khan một tiếng, như không có chuyện xảy ra, muốn đi lên lầu —

"Anh cả —" Hàn Văn Vũ không nhịn được cười, nói với anh trai: "Gây ra họa lớn như vậy, một bó hoa có thể giải quyết ảnh hậu kia, không phải trình độ quá kém sao?"

Hàn Văn Hạo một quay đầu, nhìn em trai, nói ngay: "Chú đừng có đắc ý, hai chúng tôi gây gỗ, cũng không tới phiên chú — Ngay cả một lá bài cũng không có bản lĩnh xuất ra, dựa vào cái gì nói trình độ với tôi —"

Hàn Văn Kiệt cúi đầu cười một tiếng, biết anh cả còn chưa biết sự kiện lớn của tin tức giải trí.

Hàn Văn Vũ ôm vai nhìn anh trai, đáng vẻ tràn đầy thắng lợi, hả hê nói: "Có lúc a, cuộc sống không phải trong tay càng nhiều lá bài càng tốt, phải

vừa đủ mới tốt, động vật máu lạnh như anh, đột nhiên ôm nữ ngôi sao xinh đẹp, lên báo chí, lá bài này, anh xuất ra hai lá, anh liền OUT rồi"

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, nhìn em trai, cẩn thận hỏi: "Chú có ý gì?"

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn anh trai, cười nhạt nói: "Hôm nay anh ở bữa tiệc, ôm một nữ ngôi sao không biết đi chỗ nào — Sau đó, anh được lên tin tức giải trí, sau đó, thân ái của anh nhìn thấy, từ lúc cô ấy vừa quay phim xong trở về, đến lúc lên lầu nghỉ ngơi, từ đầu đến cuối, chỉ một vẻ mặt —"

Hàn Văn Hạo vừa nghe xong, lập tức mặt lạnh nhanh chóng lên lầu!

Hàn Văn Vũ chỉ sợ thiên hạ không loạn, kéo em trai cũng nhanh chóng lên lầu, trong phòng khách, một số người giúp việc, cũng có chút căng thẳng xông xáo ghé mắt nhìn lên trên, Lý thậm chí có chút lo lắng, phân phó người giúp việc đi làm việc.

Hàn Văn Hạo đang cầm bó hoa hồng mười mấy loại màu sắc, đi tới trước cửa phòng của mình, vươn tay vừa muốn vặn khóa cửa, lại phát hiện bên trong đã khóa chặt, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, nhẹ nhàng gõ cửa nói: "Hạ Tuyết — Mở cửa — Anh đã về —"

Bên trong một chút âm thanh cũng không có!

Trong lòng của Hàn Văn Hạo không khỏi căng thẳng, nhìn cánh cửa trước mặt, nghĩ tới vẻ mặt tức giận của Hạ Tuyết, hắn khẽ thở dài, vươn tay, lại nhẹ nhàng gõ cửa, giải thích nói: "Anh biết hôm nay em tức giận, nhưng có chuyện gì, trước hết để cho anh vào rồi nói — Được không?"

Bên trong vẫn không có chút âm thanh nào!

Hàn Văn Hạo chờ một lúc, vẻ mặt bất đắc dĩ, muốn gõ cửa tiếp, lại nhìn thấy hai em trai đứng ở hành lang, cười như không cười nhìn mình, sắc mặt của hắn lạnh lẽo, nói thẳng: "Nhìn cái gì ? Chưa từng thấy qua vợ chồng nhà người ta gây gỗ sao?"

"O?" Hàn Văn Vũ thật cảm thấy rất buồn cười, nói: "Thân ái, anh còn chưa cưới người ta ! Hôm nay còn nói, tạm thời không muốn kết hôn —"

Hàn Văn Hạo nhìn hắn như vậy, tức giận nói: "Chú cút cho tôi! Cút ngay ra khỏi cái nhà này! Bình thường một năm, nửa năm cũng không về, hiện tại mỗi ngày về nhà ôm Ông Thọ ngủ, ghê tởm!"

Tính tình Hàn Văn Kiệt lại dễ chịu, nói với anh cả: "Anh cả — Anh hai nói như vậy, ý là muốn đưa ra cho anh một chút chủ ý —"

"Anh không cần bất cứ ai!" Hàn Văn Hạo thật bắt đầu nóng nảy, sau đó dùng tay vỗ cánh cửa gỗ, vừa vỗ, vừa lo lắng, nói: "Hạ Tuyết, đây là một sự hiểu lầm! Hôm nay anh đi tham gia tiệc cốc-tai, sau đó nhìn thấy một người bị té ngã, anh chỉ có thể bế cô ấy trở về sảnh tiệc! Anh lấy thân phận của một Tổng Tài công ty tới, vừa khích lệ xong nhân viên, không thể nào làm như hoàn toàn không thấy — Chúng ta trải qua nhiều chuyện như vậy, em còn đối với anh không có lòng tin sao? Nghe lời — Mở cửa đi! ! Cho anh vào đi!"

Bên trong chính là một chút âm thanh cũng không có! ! Tiếng con muỗi bay cũng không có!

Bây giờ, Hàn Văn Hạo không có biện pháp, liền lớn tiếng gọi Lý thẩm nói: "Lý thẩm! ! Cầm chìa khóa cho tôi! !"

Lý thẩm vội vàng đi tới, sốt ruột nói: "Mợ cả vừa vào phòng thì cũng đã hỏi tôi chìa khóa phòng, tôi nghĩ không có đáng ngại, nên đưa cho cô ấy —"

Phốc! Hai anh em Hàn Văn Vũ không nhịn được, cười ra tiếng!

Hàn Văn Hạo đứng ở đầu này, thở hổn hển, thật sự là không có cách nào, liền tiếp tục vỗ cửa, cao giọng nói: "Em mở cửa! ! Có nghe thấy không? Chúng ta cũng đã ở cùng một chỗ! ! Còn phải hờn giận sao? Có chuyện gì, nói ra là được! Nhất định phải cách một cánh cửa sao? Anh không chịu nổi như vậy! Em mở cửa cho anh! ! Lập tức! !"

Nhưng bên trong vẫn không có vang động!

Cửa một cái phòng khác lại mở ra, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt từ trong phòng đi ra, nhìn con trai cao cao tại thượng, đang cầm một bó hoa hồng rất khó coi, đứng ở cửa bên, bọn họ thật cũng không đồng tình nói: "Đáng đời! Mình là thân phận gì? Trước kia có tin tức gì thì cũng thôi đi, nhưng đã cùng Hạ Tuyết công khai, phải toàn tâm toàn ý cư xử, gây ra chuyện như vậy, trong nhà của chúng ta cũng không vẻ vang!"

Hàn Văn Hạo trầm mặt đứng ở cửa, đang cầm bó hoa kia, không lên tiếng!

"Còn có a —" Trang Minh Nguyệt cau mày nhìn con trai tay cầm bó hoa kia, rất không thể lý giải hỏi: "Hoa này — Tại sao lại biến thành như vậy? Một loại màu sắc cũng hơn mười đóa? Thoạt nhìn hết sức cũ!"

Trái tim Hàn Văn Hạo nổ tung, không có cách nào, nhìn cánh cửa kia, không sợ mất mặt, nói: "Em mở cửa đi! Hạ Tuyết! Đừng để cho người trong nhà chế giễu! ! Xem như là lỗi của anh, được không? Mở cửa! ! Mau! !"

Cánh cửa kia giống như keo 520 dính cứng, nghe tiếng động! !

Hàn Văn Hạo nặng nề thở dài, thật sự là không thể nhịn được nữa, vừa muốn dùng hết sức đập cửa, cửa bên cạnh cũng mở ra, hắn quay đầu, nhìn thấy con gái mặc váy ngủ nhỏ màu hồng, đội mũ nhỏ, lảo đảo đi ra ngoài,

ôm vai nói với cha: "Ông nội tổng thống đã nói với con, lòng dạ của phụ nữ như kim dưới đáy biển, nếu cha không thể hiểu, gõ cửa cũng không có biện pháp, phụ nữ bình thường rất không nói lý —"

Hàn Văn Hạo nhìn con gái mình, biết cô bé có biện pháp, lập tức hỏi: "Làm thế nào mới có thể làm cho mẹ mở cửa?"

Hi Văn dựa vào cửa phòng, đôi mắt to chột lóe, cảm thấy có chút lẫm nhẫm thông minh của mình, nói: "Cha có hai lựa chọn, một là xô cửa vào, hai là trèo ban công — Ban công phòng của con và ban công phòng của cha, khoảng cách còn kém một chút, nếu cha có thành ý, con có thể cho cha mượn dùng một chút!"

"Chuyện cười! ! Cha muốn dùng phải mượn ban công?" Sắc mặt của Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, tức giận nói!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 592: Lạnh Quá

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, cố nín cười, tựa vào cửa ban công, nhìn anh trai mình đang cầm bó hoa hồng, đứng ở ban công, đang ngắm nghía, nhìn trái, nhìn phải, bọn họ lại nhin không được, che miệng nở nụ cười!

Sắc mặt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, quay đầu lại, nhìn hai em trai, dùng giọng bén nhọn nhất, nói: "Hai chú là thứ ăn cây táo, rào cây sung! Sẽ không gặp được chuyện tốt! Leo qua ban công, mắc mớ gì các chú? Các chú muốn leo, cũng không leo được! Cút!"

"Ôi chao, anh cả!" Hàn Văn Vũ lại không nhin được, cười rộ lên, nói: "Anh có muốn em lấy cho anh sợi dây thừng, cột chặt vào hông của anh, giống như lần trước Hạ Tuyết từ lầu rơi xuống, cả chiếc dù để cho anh nhảy, đề phòng rui ro?"

Hàn Văn Hạo mặt lạnh nói: "Anh đầu tư năm tỷ, cho chú đi quay phim ở ngoài hành tinh, cả đời này đừng trở về nữa cho anh!"

Hắn vừa nói xong, đem hoa đặt ở trên ban công, sau đó tự mình cởi tây trang xuống, ném cho Văn Kiệt ở sau lưng, Hi Văn đã rất khéo léo đưa đến cái ghế ngồi bằng ngọc mà ông nội làm cho cô bé, đặt bên chân hắn —

"Con gái tốt! Cha hứa với con, về sau không sinh em trai, em gái nữa! Chỉ một mình con!" Hàn Văn Hạo nói xong, bước lên ban công, sau đó nắm chặt cây cột treo đèn lồng màu đỏ trên mặt tường, tiếp đến, rất thuận lợi nhảy qua, cũng đã vượt qua ban công đối diện, nhẹ nhàng đi trên ban công! ! Trên mặt của hắn vui sướng, nhìn em trai nói: "Ném hoa cho anh đón lấy! !"

"Anh cả!" Rốt cuộc, Hàn Văn Kiệt nhìn anh trai lên tiếng — "Hoa này coi như xong đi — Điều này thật sự là —"

"Đưa anh!" Vẻ mặt Hàn Văn Hạo cố chấp ra lệnh! ! Hắn thật sự rất vất vả, chạy khắp cả các tiệm hoa mới mua được!

Hàn Văn Kiệt không có cách nào, đành đem hoa cho đưa tới cho anh trai!

Vẻ mặt Hàn Văn Hạo như người thắng cuộc, nhận lấy bó hoa, nhìn lại Hi Văn nói: "Bảo bối, con đi ngủ sớm đi, tối nay, cha mẹ sinh cho con em trai nhỏ!"

Sắc mặt của Hi Văn xụ xuống, nhìn người này qua cầu rút ván!

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt “phù” một tiếng, lại không nhìn được, che miệng cười!

"Cút đi!" Hàn Văn Hạo mặt lạnh mắng bọn họ xong, liền cầm bó hoa xoay người, vừa mới đi tới cửa ban công, cũng đã trơ mắt nhìn đến Hạ Tuyết mặc áo ngủ màu hồng, trong tay xách theo một thùng nước, nhắm vào hoa và người hắn, hắt tới, tức giận hét: "Anh cút!"

"Rầm rầm rầm!" Cửa ban công, cửa sổ, ba tiếng, tất cả đóng chặt! !

Hàn Văn Hạo đang cầm bó hoa, cả người ướt đầm dề, nhìn cửa gỗ đóng chặt, thở phì phò, nghĩ tới cô gái này, thật sự nở xuống tay!

"Ha ha ha —" Rốt cuộc, Hàn Văn Vũ không nhìn được, ôm bụng cười rộ lên, cười đến rơi nước mắt, nói: "Vợ của anh sợ hoa không có nước uống, thuận tiện đem hai thứ tưới một lần —"

Hàn Văn Hạo trong lồng ngực đầy lửa giận, không thể nhìn được nữa, tiến lên, một tay cầm hoa, một tay dùng sức vỗ cửa, lớn tiếng gọi: "Hạ

Tuyệt! ! Đừng đối xử với anh như vậy! Mở cửa cho anh đi! ! Anh muốn vào! Bây giờ là mùa đông, anh lạnh quá! !"

Cuối cùng, giọng nói của Hạ Tuyết từ bên trong, tức giận truyền tới: "Nếu anh thấy lạnh, đi chỗ cô gái khác tìm ấm áp đi! Họ đều đang đợi anh đấy!"

Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ, tức giận nói: "Anh đã nói rồi, là một sự hiểu lầm mà!"

"Cho dù có phải hiểu lầm hay không, anh không nên để loại chuyện đó xảy ra! Anh có nghĩ tới hay không, em là người của công chúng, cuộc sống riêng tư sẽ bị phóng đại vô hạn, chúng ta cũng phải sống một cách cẩn thận hơn so với người bình thường! Bây giờ anh giao cho em cả một sự kiện lớn như vậy, em và người quản lý, trợ lý của công ty phải sẵn sàng nghênh tiếp điện thoại, không ngừng nhận điện thoại, hỏi chúng ta có phải đã chia tay hay không, tình cảm thay đổi không! Còn hỏi, rốt cuộc là anh vứt bỏ em, hay là em vứt bỏ anh! Hôm nay em bị phóng viên cho chặn đường đi đến Toàn Cầu, giao thông tắc nghẽn! Cái vòng này, vốn đáng sợ như vậy! Cho dù em có giải thích thế nào, có vài người vẫn vĩnh viễn sẽ không tin tưởng em! Em cẩn thận từng li từng tí bảo vệ tình cảm của chúng ta, anh thì ngược lại! Cư nhiên ôm nữ ngôi sao khác! Anh nói em phải làm thế nào?" Hạ Tuyết tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hét to: "Đó là ôm a! ! Đó không phải là đỡ ! Đó cũng không phải là dắt a!"

"Cô ấy té bị thương cái chân! !" Hàn Văn Hạo vội vã giải thích!

"Đừng nói lý do với em! ! Đêm nay em nhất định không mở cửa cho anh! Chỗ của anh ở đâu, trở về chỗ đó đi!" Hạ Tuyết nói!

"Đây là phòng của anh! Em phải mở cửa cho anh!" Hàn Văn Hạo thấy mềm không được, dùng cứng rắn!

"Ngày mai em sẽ rời khỏi nhà của anh! Dù sao em cũng không còn mặt mũi ở lại!" Trong lời nói của Hạ Tuyết, có chút ghen ngào!

Hàn Văn Hạo nghe tiếng của cô ghen ngào, tim chột đau nhói, lập tức tiến lên nói: "Em đừng đau lòng! Anh sai rồi, được không? Đừng nói rời khỏi! Nếu em thật sự tức giận, anh sẽ đứng đây cả buổi tối là được! Chỉ cần em tha thứ cho anh!"

Hắn mới nói xong, bầu trời cũng đã lộp bộp đổ mưa xuống, tất cả trút lên trên người của tên đầu gỗ, nhưng hắn vẫn đứng ở cửa cũng không nhúc nhích!

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, hai người nhìn bộ dáng kia của anh trai, em trai cảm động, Văn Vũ vẫn tiếp tục bỏ đá xuống giếng nói: "Ai nha! Loại này tiết mục này, hắn là em diễn mới đúng, càng phải diễn tuyệt hảo động lòng người một chút, anh trai quá cứng rắn, ánh mắt kia — Thấp một chút, thấp một chút — Cao một chút — Cao một chút — U buồn một chút —"

Hàn Văn Hạo giống như một con rồng phun lửa, nhìn Hàn Văn Vũ, tức giận đến lồng ngực muốn nổ tung nói: "Chú đừng để cho anh có cơ hội thuận lợi qua hết tối nay — Để cho anh xử lý xong chuyện nhà, anh sẽ xử lý chú rất tốt —"

"Em thật sợ hãi a! !" Hàn Văn Vũ lập tức ôm lấy Hi Văn, cười chạy vào phòng, nói: "Hôm nay cùng chú hai ôm ông Thọ ngủ! ! Để cho cha của con, một mình cùng bông tuyết rơi diễn cảnh lãng mạn đi!"

Hàn Văn Kiệt cũng có chút đồng tình với anh trai, nói: "Anh cả — Cả người cũng ướt hết rồi, còn có tuyết rơi, có muốn em lấy cho anh cái áo khoác dài hay không?"

"Không muốn!" Hàn Văn Hạo vẫn cứng rắn đứng ở cửa!

"Tốt —" Hàn Văn Kiệt khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: "Vậy ngày mai em sẽ chích cho anh thôi —"

Hàn Văn Hạo nhanh chóng quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Kiệt đã đi vào phòng, hăn tức giận hừ một tiếng nói: "Sớm biết như vậy, lúc hai người các chú mới ra đời, bóp chết cho rồi!"

Bông tuyết bông bành, vẫn bay bay, chúng nó giống như hoa vải, tung bay trên người của Hàn Văn Hạo, mặc dù hăn bị lạnh đến cả người phát run, nhưng ánh mắt nóng rực vẫn nhìn chăm chăm cánh cửa kia, nhìn thấy tất cả mọi người đi ra ngoài, hăn bất đắc dĩ nói: "Hạ Tuyết — Mở cửa đi — Anh rất lo lắng — Em nghe anh giải thích đi, cho đến bây giờ, em vẫn không tin anh sao? Anh hứa với em, sau này, nhất định sẽ cẩn thận mọi chuyện! ! Thật mà!"

Bên trong vẫn không có chút tiếng động!

Hàn Văn Hạo lại tiếp tục nói: "Em nhẫn tâm nhìn anh đứng bên ngoài lâu như vậy sao? Anh — lạnh quá — Anh đang mặc áo sơ mi — Bên ngoài có tuyết rơi — Hạ Tuyết — Tuyết Nhi —"

Hạ Tuyết nằm trên giường, rớt cuộc chậm rãi mở mắt, khẽ cắn môi, vừa muốn đứng lên, lại nghe được Hàn Văn Vũ ở đầu kia nói: "Hạ Tuyết, đừng mở cửa cho hăn! ! Dạy cho hăn một bài học cay đắng, cho nhớ hôm nay cô chịu khổ a! A! Mẹ, đừng đánh con! !"

Mặt của cô phồng lên, lập tức đỏ bừng, nghĩ tới lời nói hôm nay của đám phóng viên, giống như kim châm, mặt lại vùi vào trong gối nằm, nước mắt khóc ô ô! !

Hàn Văn Hạo vừa nghe tiếng khóc này, hai mắt hăn lập tức bốc lửa, cắn răng nghiêng lợi gọi: "Hàn Văn Vũ!"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 593: Anh Là Của Em

"Hạ Tuyết!" Hàn Văn Hạo càng không ngừng gõ cửa, vừa gõ vừa nói: "Em không muốn cho anh vào cũng không sao, nhưng em không lên tiếng như vậy, anh sẽ rất sợ! Làm ơn đi! Cho anh vào đi! !"

Bên trong vẫn không có động tĩnh!

Hàn Văn Hạo thật sự nóng nảy, gấp đến độ không nghĩ được biện pháp nào, cũng không thể thật sự xô cửa vào, hắc hắc hơi một cái, bất đắc dĩ đứng ở cửa, khô héo chờ đợi.

Hạ Tuyết nằm ở trên giường ấm áp, lấy tay gát lên mặt, có chút ủy khuất nhớ lại hôm nay xem tấm ảnh trong màn hình vi tính, trái tim xoắn thành một đoàn, lại lật người nằm nghiêng, vẽ mặt tức giận nhìn cánh cửa đóng thật chặt, hung hăng hừ một tiếng, vừa muốn xoay người, lại phát hiện ngoài cửa không có chút tiếng động nào, trong lòng của cô lo lắng, chậm rãi ngồi dậy, nhìn cánh cửa kia, nghĩ tới người này chẳng lẽ — bị lạnh đã xảy ra chuyện chứ?

Cô lập tức nhớ đến vết thương trên cánh tay của hân mới khép miệng lại chưa bao lâu — Cô khẽ cắn môi, liền vén chăn lên, cẩn thận đi xuống giường, chân trần đi tới cạnh cửa, mặt dính vào trên cửa, để ý lắng nghe tiếng động ngoài cửa, nhưng lại không nghe thấy một chút tiếng động nào, cô bắt đầu có chút lo sợ, rồi lại cứng miệng, nói: "Em mới không tin anh! IQ của anh 180, em không biết có được 100 hay không! Tại sao em phải mở cửa cho anh? Em có bệnh!"

Cô lập tức ôm vai, tựa vào trên cửa, thở phì phò, con người quẹo trái, quẹo trái, sau đó lại nghe tiếng gió lạnh thổi o o ngoài cửa, cô lại có chút không nhin được, nói: "Em cũng không tin, anh bị dội một thùng nước như vậy, có một chút tuyết rơi, anh sẽ chết?"

Cô vừa mới nói xong, lại có chút lo lắng, phập phồng nghĩ nghĩ, đang do dự không dứt, đột nhiên nghe tiếng của con gái ở ngoài cửa, kinh sợ kêu to lên: "Mẹ —— Cha ngất đi á!"

Hạ Tuyết vừa nghe, cả kinh thất sắc, lập tức xoay người, hai tay kéo mở cửa, ngay sau đó chạy ra, kêu to: "Văn Hạo ——"

Hai cánh cửa vừa mở ra, cô lập tức trơ mắt nhìn thấy Hàn Văn Hạo đang đứng ở trong tuyết, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm mình, cô biết mình bị con gái chết tiết lừa, lập tức đóng cửa lại, Hàn Văn Hạo sốt ruột, vừa muốn xông tới, không ngờ tay bị cánh cửa nặng nề kẹp lấy, hăn kêu nhỏ một tiếng, Hạ Tuyết nhanh chóng mở cửa, vừa nóng, vừa giận nhìn thoáng qua ngón tay hăn vừa đỏ vừa sưng, liền dậm chân một cái, tức giận đi vào bên trong phòng ! !

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo đã vào được phòng, thu lấy không khí ấm áp, hăn nặng nề thở dốc một hơi, liền vội vàng ném hoa, chạy tới, không ngờ bị Hạ Tuyết đi tới bên giường, tiện tay nắm lên cái gối đầu, liều mạng nhắm trên người của hăn, vừa đánh, vừa khóc nói: "Anh vào đây làm gì? Anh đi ôm người khác đi! Em cũng không bao giờ yêu anh nữa !"

"Em nghe anh giải thích trước! ! Giải thích xong rồi, em đánh cũng không muộn! !" Hàn Văn Hạo vội vàng quay đầu, dùng bả vai cản cái gối đầu của cô, sau đó muốn đi tới cô, Hạ Tuyết lại không ngừng đánh xuống bờ vai của hăn mấy cái, liền đỏ mắt, ném cái gối đầu nói: "Tốt! ! Anh vào đi! Em đi! !"

Cô vừa nói xong, cũng nhanh bước đi tới trước cửa, vừa mới cầm khóa cửa, liền bị Hàn Văn Hạo từ phía sau ôm chặt lấy cô, lo lắng nói: "Tại sao em vẫn xúc động như vậy? Chẳng lẽ em không tin anh sao? Anh thừa nhận, anh làm chuyện này, thật sự là thiếu sót của anh, anh xin lỗi!"

"Anh buông tay!" Hạ Tuyết muốn giãy giụa mở vòng tay của hắn, dưới tình thế cấp bách, Hàn Văn Hạo liền ôm lấy cả người cô, đi đến bên giường, không nói tiếng nào, đè cô xuống giường, không để ý tới cô giãy giụa, hôn chặt đôi môi mềm của cô, khi ôm chặt thân thể mềm mại của cô, hắn không cách nào không chìm vào trong thế giới của cô, hắn quá mê luyến mọi thứ của cô, bao gồm thân thể mê người ——

"Ừm ——" Đôi môi Hạ Tuyết không thể nhúc nhích, có chút buông lỏng, cũng đã bị đầu lưỡi của hắn xông vào, bá đạo, hồi hộp, đắm say, mút đầu lưỡi của mình, mãnh liệt dây dưa và lệ thuộc, làm cho nước mắt cô không nhìn được lăn xuống, hai tay không nhìn được, nhẹ đặt trên bờ vai hắn, Hàn Văn Hạo vừa hôn chặt môi của cô, vừa nhanh chóng cởi áo sơ mi ướt đầm trên người mình, phát hiện Hạ Tuyết không kháng cự nữa, rốt cuộc hắn chậm rãi dừng lại nụ hôn, bất đắc dĩ thở dài, nhìn Hạ Tuyết đau lòng, ủy khuất, hai mắt ứa lệ, tim của hắn cũng đau, vừa dùng ngón tay quét nước mắt của cô, vừa xúc động, đau lòng gọi —— "Vợ ời ——"

"Ai là vợ của anh? Không phải anh không muốn kết hôn sao?" Hạ Tuyết lập tức nắm được cán của hắn.

Khóe mắt của Hàn Văn Hạo tràn qua một chút nụ cười, nhìn xuống cô, cúi đầu, ở bên tai của cô kêu nhỏ: "Vậy —— Gọi —— Tuyết Nhi?"

Trong lòng của Hạ Tuyết không khỏi xúc động, khi còn bé, cha gọi mình như vậy, ánh mắt của cô chớp một cái, vẫn còn có chút tức giận ——

Hàn Văn Hạo nhìn vẻ mặt của cô, lại cúi đầu, dùng môi nhẹ hôn cổ của cô, hôn nhẹ vành tai của cô, rồi giải thích: "Em phải tin tưởng anh, thật sự

không phải anh cố ý, cô gái đó, hình dạng thế nào, anh cũng không biết —"

"Em mới không tin anh" Hạ Tuyết muốn đẩy thân thể hắn ra, Hàn Văn Hạo lại hoành tay, ôm thân thể ấm áp mềm mại của cô dính sát vào mình, nói tiếp: "Thật sự anh không cố ý, chuyện xì căng đan hôm nay, anh hoàn toàn ứng phó không kịp"

"Anh cái gì cũng không biết —" Hạ Tuyết nói đến chuyện này, trong lòng ủy khuất, nước mắt lăn xuống, nói: "Hai ngày trước chúng ta còn rất tốt, đột nhiên xảy ra tin tức như vậy, làm cho em ứng phó không kịp mới đúng, cũng không biết nên làm gì!"

"Được rồi, được rồi, được rồi, là lỗi của anh — Tối nay anh bồi thường hết cho em —" Hàn Văn Hạo dứt lời, cũng đã hôn lên môi mềm của Hạ Tuyết — Hạ Tuyết đẩy hắn ra, đỏ mặt nói: "Ai muốn anh bồi thường? Anh tránh ra —"

"Anh cũng nhẫn nại đủ cực hạn———" Hàn Văn Hạo lập tức đè trên người của Hạ Tuyết, hôn lên môi của cô, vừa dây dưa với cô, vừa nhanh chóng cởi quần áo của mình, nhấc chăn lên —

"Anh tránh ra! !" Hạ Tuyết ở trong chăn, vẫn ồm ờ, Hàn Văn Hạo nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, hôn lên môi của cô, nhẹ quăn lấy đầu lưỡi của cô, tay quét nhẹ bộ ngực sữa của cô, hơi xoa nắn, khi chạm vào nơi đầy đặn này, tất cả thế giới của hắn thỏa mãn thật sâu, tay không nhịn được kéo xuống dây áo ngủ trên vai cô, xoa nắn bộ ngực sữa —

"Ừmh —" Hạ Tuyết vừa cùng hắn hôn cuồng nhiệt, vẫn có chút tức giận bắt lấy tay hắn, Hàn Văn Hạo rời nụ hôn, hơi nâng lên, dưới ánh đèn vàng ở trong tối, nhìn cô khẽ mỉm cười nói: "Thật muốn từ chối anh sao?"

"Ai bảo hôm nay anh làm sai?" Lời nói Hạ Tuyết có chút làm nũng.

Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Em trường phật cũng đủ rồi, ngăn anh ở ngoài cửa, để cho hai tên kia cười nhạo anh, nhảy qua ban công xong, còn lấy nước dội anh — Anh bị lạnh nửa buổi tối, còn chưa chịu? Anh thật sự xin lỗi mà, anh xin lỗi, về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa —"

Hạ Tuyết không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo lại nhẹ giọng gọi: "Vợ ơi — Tuyết Nhi —"

"Buồn nôn! Em mới không gả cho anh —" Hạ Tuyết quay đầu, lại cắn xuống môi, nhưng trên mặt lại không nhịn được nở nụ cười, Hàn Văn Hạo nhìn cô thẹn thùng như vậy, nhịn không được, hôn nhẹ cổ của cô, xúc động nói: "Tại sao em có thể không gả cho anh, em là vợ của anh, em là người phụ nữ duy nhất của anh, một mình em đã đủ phiền não cho anh rồi, anh không có ý định muốn những người khác — Anh yêu em — Bảo bối —"

"Anh đi ra ngoài —" Hạ Tuyết lại không nhịn được, đẩy hẳn ra, Hàn Văn Hạo hôn nhẹ bộ ngực sữa của cô, khẽ liếm điểm nhỏ màu hồng, vừa hôn, tinh lực càng bành trướng, nói: "Lúc này, anh ở ngoài cửa, nhớ em muốn chết, anh yêu em, bảo bối — Anh yêu em —" Hẳn vừa nói xong, cũng đã tách ra hai chân của cô, đè xuống một cái, tiến vào hang động khít khao, thần bí của cô, cả người sôi lên từng đợt cảm giác hưng phấn kịch liệt, hơi thở dốc, rồi bắt đầu mạnh mẽ tiến vào.

Hạ Tuyết kêu nhỏ, hai tay không nhịn được ôm cổ của hẳn, tách hai chân ra, mặc cho hẳn liên miên tiến vào, hai người ở trên giường, mãnh liệt kích tình, dưới ánh đèn vàng nhạt, khúc xạ cái bóng của bọn họ chồng lên nhau, Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết thật chặt, không ngừng tiến vào, rút ra, cảm giác kích động càng lúc càng mãnh liệt, hẳn kích tình tiến tới, khẽ cắn vành tai Hạ Tuyết, nói: "Sinh thêm cho anh một đứa con — mang thai con của anh —"

"Không muốn —" Hạ Tuyết ở trong từng trận tiến vào, khoái cảm dâng lên, mỉm cười cố ý từ chối.

"Không muốn?" Hàn Văn Hạo nhú mày chặt, hai tay khẽ chống lên, nhanh chóng tiến vào thân thể của cô, nhanh chóng chọc thẳng vào, vật to lớn từng đợt xông vào giữa hai chân cô, tìm kiếm đỉnh điểm kích tình.

"A —" Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, thở gấp, cuối cùng nhắm lại hai mắt, mặc cho hân ở giữa hai chân của mình, hưng phấn ma sát!

Bọn họ, ai cũng không lên đỉnh điểm, nhưng có lẽ giờ khắc này, thật ra là tuyệt vời nhất, giữa tim và tim, cảm giác cùng nhau dán một chỗ, là một loại hạnh phúc không dễ có được, loại hạnh phúc lệ thuộc.

Kích tình đi qua, hơi thở mập mờ, dây dưa giữa không khí ấm áp.

Phòng tắm, hơi nước mù mù trắng bay lên, thân thể rắn chắc trần truồng của Hàn Văn Hạo, ngồi trong bồn tắm ấm áp, ôm thân thể trần truồng của Hạ Tuyết, nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô, Hạ Tuyết mỉm cười tựa vào bờ vai của hắn, nhẹ nghiêng mặt, mặc cho hắn hôn, từng chút rơi vào bả vai của mình, sâu kín nói: "Văn Hạo —"

"Hả?" Hàn Văn Hạo vừa hôn cổ của cô, khẽ cắn vành tai ươn ướt, hai tay ở trong nước ấm áp, khẽ vuốt ve cái bụng bóng loáng của cô, nhẹ xoa bộ ngực sữa của cô —

"Anh là của em sao?" Hạ Tuyết đột nhiên hỏi.

"Ừ —" Hàn Văn Hạo lại hôn nhẹ mái tóc ướt đầm của cô, thật lòng nói: "Anh là của em — Em có cả người anh —"

Trái tim Hạ Tuyết không khỏi nhảy lên, mặt lập tức đỏ bừng, hơi quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo trong làn hơi mù mù, khuôn mặt tài hoa, hoàn mỹ, cô đột nhiên thỏa mãn cười khẽ, nhẹ nhàng hôn lên môi mỏng của hắn,

quyển rũ kéo dài giọng, nói: "Anh là của em — Tôi muốn giữ tất cả của anh — Em không muốn chia sẻ anh cho bất cứ ai — Anh nhớ kỹ, anh bị em bắt làm tù binh —"

"Ừ — Thế giới của chúng ta, chỉ có hai chúng ta, chúng ta sẽ cả đời, triền miên chung một chỗ—— Anh yêu em —"

Hàn Văn Hạo cúi đầu, triền miên hôn cô, tay ở trong nước, nhẹ nhàng xông vào giữa hai chân của cô, xoa nhẹ chỗ mềm mại nhất của cô, nhẹ nhàng tiến vào, thân thể Hạ Tuyết bắt đầu nặng nề thở, không nhìn được, xoay người lại, ôm cổ của hắn, tách ra hai chân, đón lấy vật cương cứng hắn, tự mình tiến vào, rút ra thân thể của mình, Hàn Văn Hạo ôm lấy thân thể của cô, vẫn thở dốc trong nước, tiến vào, trong đáy nước, làm cho hai người kích động, một loạt tiến thẳng vào, rút ra, bỗng bồng bềnh trong bồn tắm hoa hồng —

Hai người vẫn tiến vào, không đuổi theo từng đợt kịch liệt tiến thẳng vào, mà giữa tim và tim từ từ dung hợp với nhau — Hạ Tuyết mê loạn, nhắm lại hai mắt, thân thể hơi ngửa ra sau, hai bầu vú hoàn mỹ hiện ra trên mặt nước, Hàn Văn Hạo nhẹ cúi đầu hôn — Sau này, mỗi đêm, mỗi đêm, đều muốn như vậy, trong thế giới bí mật của hai người, ngọt ngào, hạnh phúc.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 594: Sạch Sẽ

Đêm, thật sâu. Tuyết, vẫn còn đang rơi.

Không phải mỗi người, cũng có thể tận hưởng một chút hạnh phúc.

Trác Bách Quân lấy chiếc xe thể thao, chậm rãi chạy tới trước cánh cửa nhà mình, hai tròng mắt ở trong màn đêm lóe ra một chút sâu không lường được, nghĩ tới Hàn Văn Hạo nhàn nhạt nói: Chúng ta làm một con người, tự nhiên phải chịu trách nhiệm với sinh mệnh của mình, mà không phải trở thành vật hy sinh của người khác! Tôi không có quyền quyết định tất cả sự sống, chết của mọi người, chỉ cần hấn không ngã vào trong thế giới của tôi, sinh ra thù hận và trả thù! Tôi phải tha cho người nên tha. Quả nho chỉ tế điện Bồ Đào Tửu, vốn không phải cùng một cây sinh ra, chỉ có thể thông qua chân thành thật lòng nhả nhủ tương lai! Tôi cam kết, chỉ cần Trác Tổng giám toàn tâm toàn ý đối với Hàn thị, tất nhiên trong tương lai, sẽ không buông bỏ tiếng anh em trong miệng Văn Vũ!

Hắn đang nghĩ tới lời nói của Hàn Văn Hạo, thật lâu, thật lâu, tuyết ào ào rơi xuống cả một vùng trắng xóa, tế điện những sinh linh đã chết, hai tròng mắt hấn đỏ thắm, ở một chỗ tâm linh, xẹt qua một dòng nước ấm, lần thứ nhất trong nhiều năm qua.

Có tiếng cửa mở, trong thế giới yên tĩnh, đây tuyết truyền đến, ánh mắt hấn hơi thu lại, chậm rãi quay đầu, nhìn Tĩnh Đồng mặc áo ngủ trắng, mái tóc buông dài, mang một đôi dép lông thỏ màu trắng, tay chống một cây dù nhỏ màu xanh có lớp ren nhăn nheo, có chút khéo léo đi ra, hai mắt thoáng qua màu sắc mộng mơ xinh đẹp, nhìn thấy hấn về, trên mặt của cô mừng rỡ, vui vẻ, nở nụ cười.

Trác Bách Quân cứ ngồi trước xe như vậy, xuyên qua cửa sổ xe, nhìn Tĩnh Đồng đứng ở tuyết rơi, giống như cô vợ hiền đợi chờ đợi mình, ánh mắt đơn thuần, ngây thơ, lộ ra một chút tình yêu cổ chấp, hẳn thật bình tĩnh nhìn cô, có lẽ ở trong tuyết rơi, ánh mắt có chút lạnh —

Tĩnh Đồng che dù đứng trong tuyết rơi, nhìn Trác Bách Quân vẫn không nhúc nhích, ngồi trong xe, im lặng nhìn mình, cô cũng cũng không nhúc nhích nhìn hắn, hai mắt vẫn trong suốt, mộng ảo.

Trác Bách Quân nhìn bóng dáng nho nhỏ, đứng trong tuyết thật lâu, thật lâu, bên chân tuyết đã dần dần đắp lên, trong ánh mắt hắn có chút lóe lên, đột nhiên buông lỏng, đem xe dừng lại, tắt máy, mở cửa xe, bước ra xe, mỉm cười nhìn Tĩnh Đồng lạnh nhạt nói: "Đưa ngọc, em đứng bên ngoài, làm gì?"

Tĩnh Đồng cẩn thận che dù, nhẹ bước đi tới Trác Bách Quân, giơ cái dù lên, che tuyết cho hắn, mềm mại nói: "Em cảm giác tâm tình anh có chút không tốt, cũng không muốn quấy rầy anh, về công ty, gặp chuyện không tốt sao?"

Trác Bách Quân mỉm cười nhẹ kéo hông của Tĩnh Đồng, cùng cô đi vào trong nhà, mới nói: "Không có, cũng chỉ là hàn huyên với Hàn Tổng Tài một lát, hắn thu hồi tất cả quyền lực của anh ở one-king"

"À?" Tĩnh Đồng giật mình nhìn Trác Bách Quân, nói: "Không thể nào? Vậy làm sao bây giờ? Tại sao hắn phải đối xử anh như vậy?"

Trác Bách Quân chậm rãi đi về phía trước, cúi đầu trầm ngâm một lát, mới nói: "Hàn Tổng Tài vĩ đại, đoán việc như thần, đối với rất nhiều việc, cũng nắm giữ rất chu toàn — Bao gồm, đối phó người bên cạnh, cũng không lên tiếng, có thể hắn cảm thấy, Trác Bách Quân anh, đối với hắn gây bất lợi, nên cho anh cảnh cáo —"

"Nhưng — Giữa các người có thù hận gì sao?" Tĩnh Đồng nhìn Trác Bách Quân, ngạc nhiên hỏi.

Hai người đứng ở trước cửa kính, tuyết vẫn đang rơi.

Trác Bách Quân chăm chú nhìn ánh mắt đơn thuần, tinh khiết của Tĩnh Đồng này, chậm rãi nói: "Em có nghe qua chuyện quả nho hoa tế điện Bồ Đào Tửu chưa?"

Tĩnh Đồng nhìn Trác Bách Quân, chậm rãi lắc đầu một cái.

Trác Bách Quân nhìn cô, sâu kín nói: "Bồ Đào Tửu ở trong trang, luôn có một truyền thuyết rất đẹp, hàng năm hoa nho nở thì rượu vang trong thùng ở trong hầm rượu, vào lúc đó sẽ sôi trào, thậm chí nó sẽ tràn ra thùng —"

"Thần kỳ như vậy?" Tĩnh Đồng nhìn Trác Bách Quân, có chút giật mình nói.

"Cho nên———" Trác Bách Quân nhìn Tĩnh Đồng nói tiếp: "Gần ngàn năm nay, cũng không có ai thể giải thích được hiện tượng máu mủ này, cuối cùng chỉ có thể dùng loại thần thoại để giải thích cội nguồn máu mủ — Cho nên mới có truyền thuyết xinh đẹp về quả nho hoa tế điện Bồ Đào Tửu"

Tĩnh Đồng nghe xong truyền thuyết này, không nói ra lời, chỉ ngẩng đầu nhìn Trác Bách Quân.

Trác Bách Quân sâu kín nhìn Tĩnh Đồng, thậm chí vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Tĩnh Đồng, cảm nhận nhiệt độ ấm áp của cô, truyền tới trong lòng bàn tay lạnh lẽo của mình, đây là nhiệt độ sinh mệnh đầy sức sống truyền đến trong lòng bàn tay, hắn chậm rãi nói: "Em nói — Nếu hàng năm anh cũng bá tể mẹ của anh, bà ấy có thể sống ở trên thiên đường thật vui vẻ, hay là xuống địa ngục? Hàng năm chờ đợi một thời khắc nào đấy, linh hồn của bà ấy sẽ trở về tìm anh?"

Tĩnh Đồng không trả lời, chỉ nhìn Trác Bách Quân, nói ra lời trong lòng của mình: "Không phải chúng ta đã rồi nói sao? Đây chỉ là một loại tín ngưỡng—— Có tín ngưỡng cũng tốt, chỉ cần linh hồn mình sạch sẽ ——"

Trác Bách Quân nghe những lời này, hai tròng mắt không nhịn được, thoáng qua một chút buồn bã, rồi lại như có chút thần bí nhìn Tĩnh Đồng nói: "Linh hồn của em — Sạch sẽ sao?"

Tĩnh Đồng nhìn Trác Bách Quân, hai mắt không nhịn được run rẩy, ửng đỏ.

Hai mắt Trác Bách Quân có chút mãnh liệt, nhìn Tĩnh Đồng.

Tĩnh Đồng tay che dù, nhìn Trác Bách Quân, sâu kín nói: "Anh cảm thấy linh hồn của em — Sạch sẽ sao?"

Ánh mắt Trác Bách Quân hơi chớp, một chuỗi bén nhọn đau buốt, cắm vào trái tim của mình, đau đến nỗi không thở được, hắn sâu kín nhìn cô gái mình yêu, đột nhiên nói: "Tĩnh Đồng——"

"Hả?" Cô có chút căng thẳng đáp lời hắn.

"Anh có chút không thoải mái, có thể đỡ anh về phòng hay không, hôm nay uống rượu quá nhiều ——" Trác Bách Quân đột nhiên kêu Tĩnh Đồng.

"Tốt——" Tĩnh Đồng lập tức vứt bỏ cây dù, đỡ Trác Bách Quân bước vào phòng khách, cách biệt thự không xa, có một người lạnh lùng, đang nâng súng, nhắm ngay sau lưng Tĩnh Đồng!

Tĩnh Đồng vội đỡ Trác Bách Quân đi phòng, sau đó cẩn thận khẽ đặt hắn trên giường, nửa quỳ ở bên giường, kéo chăn cho hắn, sau đó đi đến trước cửa sổ sát đất, vừa muốn mở rèm cửa sổ, lại nghe trong lỗ tai truyền đến tiếng nói của Nhậm Phong: "Tĩnh Đồng, mau rút lui! Trác Bách Quân phái người tới ám sát cô! Đừng đi gần trước cửa sổ sát đất!"

Cô sâu kín nghe những lời này, liền quay đầu nhìn Trác Bách Quân mỉm cười nói: "Anh uống rượu, nhất định là có chút buồn bực, chúng ta mở cửa sổ hóng mát một chút —"

Cô vừa nói xong, liền đem rèm cửa sổ trắng như tuyết, nhẹ nhàng dùng sức kéo ra, nhìn cửa sổ sát đất to lớn, cẩn thận vươn tay, nhẹ mở ra một cánh cửa sổ, nước mắt đọng trong mi mắt —

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 595: Tha Thứ

"Khỏe chưa?" Tĩnh Đồng cẩn thận đi tới trước mặt của Trác Bách Quân, ngồi ở bên giường, nhìn sắc mặt khó coi của hắn, nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, giống như chuyện gì cũng đóng ngay dưới mắt, cô nhìn bộ dáng của hắn, sâu kín nói: "Em xuống nấu một chút canh giải rượu cho anh —"

Cô nói hết lời, liền muốn đứng lên — Một bàn tay nắm cổ tay của cô, cô chậm rãi quay đầu —

Trác Bách Quân vẫn nhắm lại hai mắt, nằm trên giường, tay vẫn nắm cổ tay của cô, ngón cái nhẹ nhàng ma sát da thịt trên cổ tay mềm mại, trơn mềm của cô, giống như là một loại lệ thuộc thật sâu.

Tĩnh Đồng mỉm cười cúi người xuống, trở tay nắm tay của hắn, cẩn thận đặt trong đệm chăn, dịu dàng nói: "Anh ngoan ngoãn ngủ một chút, em đi một chút sẽ trở lại —"

Hai mắt Trác Bách Quân nhắm lại, không lên tiếng.

Tĩnh Đồng nhìn hắn một cái, mới xoay người rời đi.

Mặt của Trác Bách Quân dính vào gối đầu trắng như tuyết, một giọt nước mắt, nhẹ thấm ra.

Về mặt Tĩnh Đồng không thay đổi, đi xuống lầu, biết có hòng súng ở một nơi khác nhắm ngay mình, mặt cô không đổi màu mà đi vào phòng bếp, trong lỗ tai truyền đến giọng nói nóng nảy của Nhậm Phong đuổi đến bên này: "Tĩnh Đồng! ! Thân phận của cô đã bại lộ! ! Đi nhanh lên! Không nên hy sinh oan uổng như vậy! Mau! ! Đi! ! Người của chúng ta, một giờ

nữa mới chạy tới, bên kia giám sát, đã phân rõ vị trí bọn hắn, có ba họng súng muốn mạng của cô!"

Tĩnh Đồng cầm một cái nồi inox, mở nước, rửa xong, lại hứng nước, đặt ở trên lò, bắt lửa, cô cúi đầu, nhìn ngọn lửa màu xanh hừng hực cháy lên, lại từ trong tủ bếp lấy ra một bình thủy tinh, bên trong có khối nhân sâm, cô cầm chén sứ trắng, cẩn thận múc một miếng nhân sâm, bỏ ngay vào trong nước nóng —

Trong bóng tối, một người đang ẩn nấp, trong tay cầm một họng súng lục giảm thanh, đứng ở đầu kia rừng cây, cúi đầu xuyên qua cửa sổ thủy tinh phòng bếp, nhìn Tĩnh Đồng vẫn thật bình tĩnh đứng ở đó, nấu trà sâm, hai tròng mắt hắt lạnh lùng, khẽ cười nhẹ, ngón trỏ đặt ở chốt cò, nhắm ngay phương hướng trên trán cô —

Lúc này, điện thoại di động vang lên.

Trác Bách Quân mang theo một chút cảm giác say, nặng nề thở một hơi, vươn tay cầm điện thoại đặt ở trên tủ nhỏ đầu giường, nhấn nút nghe, giọng nói vô lực suy yếu đáp lời: "Alô —"

"Anh xuống tay không được, tôi xuống tay dùm anh, tôi muốn cho con bé kia, trong lúc không biết gì, chết đi!" Tiếng nói tàn nhẫn của Trầm Ngọc Lộ truyền đến!

Trác Bách Quân vừa mở hai mắt, lập tức nghe bên dưới lầu vang một tiếng "Xoảng", Tiếng kêu thảm thiết, kinh khủng của Tĩnh Đồng truyền đến, hắn vùng tay ném rơi điện thoại di động, chạy thật nhanh xuống lầu, hai mắt đỏ bừng, ba bước thì có hai bước nhảy xuống cầu thang, chạy như bay vọt vào phòng khách, nghẹn ngào gọi to: "Tĩnh Đồng ——"

Tĩnh Đồng sửng sốt, đứng trước tủ bếp, đang cầm tay bị phỏng, quay đầu rưng rưng nhìn Trác Bách Quân, linh hồn có chút run rẩy nhìn hắn.

Trác Bách Quân đứng ở đầu đó, hai mắt rưng rưng nhìn cô còn rất tốt, trong lòng chột đau xót, lo lắng bước đi qua, nắm chặt bả vai của cô, xoay thân thể của cô, để cho lưng mình đưa về phía cửa sổ phòng bếp, cúi đầu, không biển sắc năm bàn tay nhỏ bé của cô, đau lòng nói: "Em làm sao vậy? Tại sao lại bị phỏng tay?"

Tĩnh Đồng cúi đầu, nước mắt từng viên rơi xuống, khổ sở nức nở nói: "Anh xuống làm gì? Không phải anh không thoải mái sao? Em không sao, chỉ là phỏng tay thôi —"

Trác Bách Quân cắn chặt răng, trong tròng mắt kiên nghị, nước mắt run rẩy rơi xuống, nâng nhẹ bàn tay nhỏ bé của cô, đặt bên môi, nhẹ nhàng thổi thổi, nước mắt rơi vào trên mu bàn tay nóng đỏ, ghen ngào nói: "Anh không muốn nhìn thấy em bị thương, anh chỉ muốn yêu em thật tốt — Cho dù em có làm việc gì sai hay không, anh chỉ muốn yêu em thật tốt —"

Tĩnh Đồng cắn chặt môi, nước mắt vẫn từng viên lăn xuống, mặc cho hằn năm bàn tay nhỏ bé của mình, không dám nhìn hằn nữa.

Trác Bách Quân cũng không nhìn cô, chỉ đau lòng bế ngang thân thể của cô, từng bước, từng bước đi ra khỏi phòng bếp, Tĩnh Đồng rơi lệ nhìn người đàn ông này, tối nay ánh mắt cũng kiên định hơn so với ai khác, lòng của cô đau nhói, đầu tựa vào cổ của hắn, mặc cho hắn ôm mình đi lên lầu, lại tiến phòng, cẩn thận đặt mình lên giường nệm, không lên tiếng, lặng lẽ đi tới trước cửa sổ sát đất, đem cánh cửa sổ mở ra, đóng lại lần nữa, rồi kéo rèm cửa sổ màu trắng dày cộm nặng nề.

Tĩnh Đồng nằm trên giường, sâu kín nhìn hắn.

Trác Bách Quân xoay người, đi tới một cái tủ nhỏ trong phòng, lấy ra cái hòm thuốc, từ bên trong lấy ra thuốc trị phỏng và bông băng, lại đi đến bên giường, ngồi xuống, cẩn thận nhắc cổ tay Tĩnh Đồng lên, nhìn chỗ miệng vết thương của cô một khối sưng đỏ cực lớn, trong lòng chột đau nhói, cầm

bông băng, nặn ra một chút thuốc trị phỏng, cẩn thận bôi vào lớp da bị phỏng cho cô, nhẹ nhàng nói: "Không biết sẽ để lại sẹo hay không?"

Tĩnh Đồng mỉm cười nói: "Để lại thì để lại a —"

"Khó coi — Anh không thích em để sẹo———" Trác Bách Quân cẩn thận bôi thuốc, lại cúi đầu, nhẹ nhàng thôi chỗ bị phỏng, hỏi: "Còn đau không?"

Tĩnh Đồng lắc đầu một cái, chẳng qua nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt tà mị, sau khi dỡ bỏ tất cả lớp nguy trang, chỉ là ánh mắt lấp lánh đơn giản của người bình thường, cô nghiêng người tới trước, cúi đầu nhìn hân, ánh mắt sáng lên, nói: "Tổng giám — Chúng ta ở trung quốc, lập một Mộ Bia cho mẹ anh có được không? Hàng năm vào ngày sinh nhật, ngày giỗ, hay ngày tết, Chúng ta cũng đi tế bái bà, anh nói có được không — Nhất định phải tìm một nghĩa trang có hoa anh đào, hàng năm nhất định em sẽ đi cùng anh, làm một chút món ăn mà bà thích, cúng tế trước mộ của bà — Được không?"

Trác Bách Quân cảm động cười khẽ, trầm mặc cúi đầu, nhẹ nhàng thôi vết thương, lại ngẩng đầu lên, nhìn Tĩnh Đồng, nước mắt rơi xuống hỏi: "Còn đau không?"

Tĩnh Đồng cũng cười, nước mắt cũng lăn xuống, lắc đầu một cái.

Trên cửa sổ màu trắng, phản chiếu bóng hai người, phản chiếu hai linh hồn, chồng lên chung một chỗ, hiểu nhau không cần lời nói, thỉnh thoảng có thể từ trong kính thủy tinh, thấy hai người ngồi thật yên tĩnh, có lúc, ngẩng đầu lên, nhìn đối phương, khẽ mỉm cười.

Tối nay, bọn họ đều rơi lệ, nhưng không hỏi nhau tại sao rơi lệ, có chút tha thứ chìm dưới đáy linh hồn, cứ như vậy, vì em, vì anh, vì tình yêu, chúng ta đều lựa chọn yên lặng — yên lặng — yên lặng —

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 596: Chăm Sóc

Sáng sớm! Tuyết ngừng rơi, ngoài cửa sổ hoa mai, nở rục rở, nở rộ trong tuyết trắng phau phau một chút màu hồng.

Sáng sớm, những người giúp việc, dẫn theo cô bé Hi Văn mặc chiếc váy dài nhỏ, viền lông thỏ, mang theo cái bình nhỏ, đập tuyết thật dày, chạy đi hái hoa mai, Trang Minh Nguyệt lo lắng Hi Văn bị lạnh, đứng ở bên này sân, mỉm cười phân phó người giúp việc: "Chăm sóc Tôn tiểu thư thật tốt — Đừng để cho nó bị lạnh, lúc này, khí trời không tốt lắm, gió rất lớn"

"Vâng!" Người giúp việc mỉm cười đáp lời, liền cùng Hi Văn đi tới rừng hoa mai.

Hàn Trung Trí cũng mặc áo khoác dày cộm nặng nề, đi ra, nhìn ánh nắng sớm, bóng dáng cháu gái chạy nhảy, ông ta không nhịn được cười một tiếng, hai tay chấp phía sau, vừa đi xuống bậc thang, vừa nhìn Trang Minh Nguyệt nói: "Theo tôi đi một chút đi, vợ chồng chúng ta đã thật lâu không có tản bộ rồi, tối hôm qua, tuyết rơi nhiều như vậy, cảnh sắc nhất định không tệ —"

Trang Minh Nguyệt sững sốt nhìn bóng lưng chồng đập tuyết dày cộm nặng nề, đi về phía trước, hai tròng mắt của bà đỏ lên, cũng mỉm cười đi xuống bậc thang, đi tới bên cạnh Hàn Trung Trí, nhưng vì bước chân quá mau, không cẩn thận té ngã, Hàn Trung Trí liền nhanh chóng đỡ bà, ở trong gió rét, nhìn gương mặt dịu dàng động lòng người của vợ, trong tròng mắt có chút dịu dàng và thiện lương, ông ta chậm rãi cười một tiếng, liền vươn tay nhẹ dìu bà vai bà, cùng bà bước đi.

Trên mặt tuyết, bước chân thỉnh thoảng quẩn quít, thỉnh thoảng chổng lên nhau chung một chỗ, lưu lại dấu chân năm tháng!

Hạ Tuyết nằm ở trên giường mềm mại, tỉnh lại, cũng đã thấy Hàn Văn Hạo đứng kính toàn thân trước, mặc quần tây đứng màu đen, khoác áo sơ mi trắng, đang cài từng cúc áo sơ mi của mình, ánh nắng sớm quét vào cửa sổ, xẹt qua bóng dáng của hắn, khúc xạ trên khuôn mặt kiên nghị của hắn, hai tròng mắt xẹt qua một chút dịu dàng, hoàn mỹ như thế — Lòng của cô chợt tràn đầy, phát hiện loại cảm giác này, nhẹ nhàng giống như đắm chìm trong mật ngọt, nghĩ tới đây, ánh mắt cô đột nhiên mờ lung, nhắc lên chân, có chút làm nũng, đứng ở trên giường, từ sau lưng ôm lấy cổ của Hàn Văn Hạo, hôn thật sâu trên mặt hắn.

Hàn Văn Hạo cười một tiếng, nhìn Hạ Tuyết trong kính toàn thân, ôm mình, bộ dáng mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thật sự mê người, hắn vừa cài cúc áo ống tay áo, vừa quay đầu, hôn một cái lên môi của cô, thương yêu quan tâm nói: "Không ngủ thêm chút nữa?"

"Không ngủ nữa —" Thật ra khuôn mặt Hạ Tuyết vẫn có chút lim dim, dính vào cổ của hắn, nói: "Buổi trưa phải quay một cảnh diễn đối thủ với Trần Ngọc Lộ —"

Hàn Văn Hạo nghe được ba chữ Trần Ngọc Lộ, ánh mắt chợt lóe lên mãnh liệt, rồi xoay người, con mắt dịu dàng, ôm Hạ Tuyết, nhẹ giọng nói: "Tối hôm qua mệt như vậy, không bằng nghỉ ngơi một ngày đi, anh cho người đi tổ diễn kịch của em nói một chút?"

"Không được!" Hạ Tuyết phản đối mãnh liệt Hàn Văn Hạo ngăn lại công việc của mình, nói: "Đây là công việc của em, em phải hoàn thành nó thật tốt! Chỉ cần anh ngoan ngoãn không chọc thêm xì căng đan gì cho em nữa, vậy thì đủ rồi."

Hàn Văn Hạo nhượng mảy, đột nhiên ôm lấy cả người cô, áp cô lên giường, cúi đầu, dùng chóp mũi anh tuấn mình, dán vào chóp mũi nho nhỏ của cô, hai mắt nóng rực, bá đạo nói: "Em nói cái gì? Anh chọc xì căng đan cho em sao? Còn chưa tin anh?"

Hạ Tuyết nghe vậy, liền ôm cổ của hắn nói: "Nghe nói — Trên thế giới này, mỗi một loại đồ đều có một thời hạn bảo đảm chất lượng! Không biết tình yêu của chúng ta có thể bảo đảm chất lượng được bao lâu?"

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, hơi ngửa đầu, suy nghĩ một chút, mới cúi đầu nhìn Hạ Tuyết thật lòng nói: "Lâu như trời, đất!"

"Tới đây!" Hạ Tuyết nghe ấm áp, dùng môi đỏ của mình, hôn môi mỏng khêu gợi của hắn, Hàn Văn Hạo cũng thuận thế hôn lên môi của cô, đầu lưỡi xông nhẹ vào cùng với cô triền miên hôn nhau, trong hơi thở phát ra kích tình cuồng nhiệt, trêu chọc toàn thân Hạ Tuyết nóng lên, hưởng thụ lồng ngực kiên cố của hắn, đè ở trên bộ ngực sữa mềm mại, truyền tới một chút cảm xúc mê người, cô vẫn đón nụ hôn của hắn, hai tay nhẹ nhàng massage ở sau lưng hắn, thậm chí đến cuối cùng, hai tay đuổi tới áo sơ mi của hắn, cởi xuống cúc áo thứ nhất trên cổ hắn.

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười khẽ, hai mắt hơi chớp một cái, nhẹ nhàng rời đi nụ hôn kia, nắm bàn tay nhỏ bé, chậm rãi cứng chiu nói: "Đã đến giờ, hôm nay anh có một cuộc họp quan trọng —"

Hạ Tuyết chu miệng, đột nhiên lật người một cái, đè trên người Hàn Văn Hạo, lại hôn lên môi mỏng của hắn, muốn cởi áo sơ mi của hắn, Hàn Văn Hạo cười nhỏ, đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt của cô, tùy ý để cô cởi từng cúc áo áo sơ mi của mình, lại đưa ra tay dò vào lồng ngực của mình, khẽ vuốt ve, như trêu chọc, dục vọng của hắn chợt bị khiêu khích, hai tay cách lớp áo ngủ mềm mại của cô, khẽ vuốt ve cái hông của cô, cuối cùng nhẹ tay vén lên váy ngủ của cô, dò vào trong váy ngủ tơ tằm khêu gợi, nhẹ xoa da thịt mềm mại trên bắp đùi cô —

"Ừm———" Hạ Tuyết rất yêu thích hân vuốt ve, nhẹ thở gấp ra tiếng, Hàn Văn Hạo lập tức xoay người, đè cô lên giường, kéo áo ngủ của cô xuống, khê cắn điểm nhỏ màu hồng trên ngực của cô, mút, đầu lưỡi trêu chọc — Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, ôm cổ của hân, hưởng thụ.

Hàn Văn Hạo nhanh chóng cởi bỏ y phục của mình, tách hai chân của cô ra, lập tức áp vào trong thân thể cô, mạnh mẽ tiến vào, rút ra.

"A —" Hạ Tuyết ôm cổ của hân, để mặc cho hân tiến thẳng vào, làm cho thân thể của mình lên xuống lắc lư theo nhịp, sáng sớm một vòng tiến thẳng vào, mang đến cho cô cảm giác hưng phấn, cô không nhịn được giờ cao đầu, hôn lên môi mỏng Hàn Văn Hạo, hai người cuồng nhiệt tiến thẳng vào, ngọt ngào ôm hôn, ngay cả chiếc giường, cũng phát ra tiếng mê tình theo nhịp điệu.

Thời gian khá dài, hơi thở hai người càng lúc càng phát ra nặng nề, Hàn Văn Hạo tiến sâu vào càng lúc càng nhanh, Hạ Tuyết nắm chặt ra giường, tách ra hai chân, kêu nhỏ———"Văn Hạo———"

"Hà?" Hàn Văn Hạo nhanh chóng tiến vào, nặng nề thở dốc, đáp lời, lại khó chịu giữa hai chân thần bí hấp dẫn của cô, mạnh mẽ nhanh chóng tiến sâu vào!

Hạ Tuyết không có cách nào nói nữa, chỉ ôm cổ của hân, trong ánh nắng sớm, từng đợt thở gấp, lắc lư.

Buổi sáng này, hai người ngọt ngào, cuồng nhiệt bắt đầu.

Kích tình đi qua, Hạ Tuyết đến phòng tắm, tắm một cái, mặc áo len màu trắng bó sát người cổ chữ V sâu, quần ống loe màu xanh dương, áo khoác lông chồn, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, đứng ở trước bàn trang điểm, cầm một chiếc nhẫn ngọc bích mười mấy Karla, đeo vào trên ngón trỏ tay phải của mình, cô đột nhiên có chút ủy khuất nhìn ngón áp út trống rỗng, trong lòng của cô hơi kêu gọi: tôi thật sự rất muốn gả cho Hàn Văn Hạo a —

Hàn Văn Hạo đã mặc vào âu phục màu đen, từ phía sau ôm Hạ Tuyết, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ngọc bích trong tay cô, hôn nhẹ chiếc cổ mềm mại của cô, cảm động hỏi: "Thế nào? Không thích chiếc nhẫn này? Để lúc nào, anh và em đi tiệm châu báu lựa chọn chiếc mới nhất?"

Vẻ mặt Hạ Tuyết hơi thất vọng, nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười nói: "Ừ——"

"Đi thôi——" Hàn Văn Hạo ôm khế Hạ Tuyết, hôn lên môi cô, nói: "Không nên để lỡ thời gian, anh còn xử lý một ít chuyện trong nhà ——"

"Chuyện gì?" Hạ Tuyết lập tức quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo nói.

Trên mặt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút nụ cười tà mị, nói: "Tối hôm qua — Có người đối với anh thế nào, đương nhiên, anh muốn chăm sóc lại cho hẳn thật tốt ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 597: Đi Ra Ngoài Lăn Lộn, Sớm Muộn Phải Trả Giá

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Hạ Tuyết đột nhiên ngạc nhiên hỏi Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không trả lời, mỉm cười nói: "Đoạn thời gian trước, không phải trong giới phim ảnh sản xuất một bộ phim hình sự trinh thám “Vô Gian đạo”?”

"A —" Hạ Tuyết nhìn hắn, ngây ngốc đáp lời.

Trên mặt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút đắc ý có mùi vị giang hồ, chợt nhú mày nói: "Trong đó có một câu nói rất kinh điển — là gì?"

Hạ Tuyết cau mày nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo cũng suy nghĩ một chút, mới nhớ lại, nhin không được cười lên một tiếng, nói: "Đúng — Câu này — Đi ra ngoài lăn lộn, sớm muộn phải trả giá!"

Phốc! Hạ Tuyết không nhin được cười lên tiếng, nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo ôm lấy Hạ Tuyết, vô cùng thần bí đi ra khỏi cửa phòng, vừa vịn nhìn thấy hai tên đáng ghét Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ, cũng đang nói nói cười cười đi ra, lại nhìn thấy anh cả và Hạ Tuyết làm lạnh nhanh như vậy, bọn họ sững sốt.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn chòng chọc bọn họ một cái, lấy tư thái của một người chiến thắng, ôm lấy Hạ Tuyết, giả vờ không nhìn thấy bọn họ, xoay người đi xuống lầu.

"Sao lại làm lành nhanh như vậy?" Hàn Văn Vũ thật sự tức giận, nhìn anh trai và chị dâu nói!

Hàn Văn Kiệt cũng có chút mất mát, nhìn đôi uyên ương trước mặt —

Trong lúc Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết đi xuống lầu thì chậm rãi xoay người lại, nhìn hai em trai một cái, thái độ rất đồng tình, hai người bọn họ nhìn ánh mắt kia của anh trai, lập tức cảnh giác!

Phòng ăn nhà họ Hàn, người giúp việc đi tới đi lui, bận rộn, một lát mang sữa tươi, một lát mang điểm tâm sáng, từng món đặt trên bàn ăn — Ở phòng ăn cách đó không xa, một chiếc TV màn hình phẳng thật to, đang phát tin tức giải trí, đây là một thói quen của Hàn Văn Vũ lúc ở nhà dùng cơm, mọi người cũng chấp nhận thói quen của hắn.

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt, cùng ba anh em và Hạ Tuyết cùng im lặng không lên tiếng, dùng cơm, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt ngồi ở bên cạnh, một người uống sữa tươi, một người ăn cháo, đều mang thái độ vô cùng dè phòng nhìn anh cả phía đối diện!

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ rất chăm chú cầm cái muỗng, múc cháo ăn.

Tròng mắt của Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt hơi híp lại, Hạ Tuyết cũng có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo.

Hai người Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt cũng có chút ngạc nhiên nhìn ba anh em này, hỏi: "Các con có chuyện gì? Bình thường về nhà giống như con gà đá nhau, hôm nay ở chung hòa thuận như vậy, cha thật sự không quen —"

Ba anh em cũng không lên tiếng, vẫn dùng điểm tâm.

Đúng 9 giờ sáng! Biên tập viên đài tin tức giải trí, dẫn một chương trình giải trí trong TV màn hình phẳng, tay cầm một phần tài liệu, nhìn ống kính mỉm cười nói: "Chào mọi người buổi sáng! Hôm nay là một ngày mới, hơn nữa hôm nay ánh nắng rất rực rỡ, mặc dù không thích hợp để xuất ngoại du lịch, nhưng có thể xoay người bước bên ngoài, ngắm cảnh tuyết một chút, nhưng cho dù mọi người có lưu luyến phong cảnh đầy xuân sắc ở bên ngoài thế nào, thì trước hết phải nghe xong tin tức giải trí rất lớn của hôm nay! Nghe nói tối hôm qua, công ty điện ảnh và truyền hình one-king tổ chức buổi tiệc cốc-tai thật long trọng, mời các Đạo diễn lớn và rất nhiều Thiên vương, siêu sao cùng tham dự buổi tiệc, một là vì chúc mừng ngôi sao mới của Hollywood ký hợp đồng với one-king, hai là chúc mừng Hàn Văn Vũ đoạt tân tấn ảnh để giải thưởng Bách Hoa —"

Mọi người không nhịn được, xem tin tức này!

"Đang lúc ánh mắt mọi người cũng chú ý đến tiệc cốc-tai long trọng thì một phóng viên giải trí lại chụp được tấm ảnh của tân tấn ảnh đế Hàn Văn Vũ lúc rời đi, hần cư nhiên mang theo một nữ ngôi sao say rượu, nghỉ đêm tại một phòng tổng thống khách sạn, vượt qua ba giờ!"

"Té ghê ——" Hàn Văn Vũ “phụt” một tiếng, đem cháo trong miệng phun ra, hai mắt trợn to khiếp sợ, nhìn một kênh giải trí quả thật cắt vào một hình ảnh mơ hồ, mình có chút say, khoác bả vai một nữ ngôi sao, đi vào đại sảnh khách sạn !

"Văn Vũ! ! Có chuyện gì xảy ra?" Sắc mặt của Hàn Trung Trí lạnh lẽo nhìn đứa con thứ hai nói: "Cha vừa muốn giới thiệu thiên kim của Lưu đồng cho con quen biết, con lại làm ra tin tức như vậy! Lúc trước đồng ý để cho con đóng phim, con đã hứa với cha, tuyệt đối không quan hệ nam nữ bừa bãi! ! Con làm mất hết mặt mũi nhà họ Hàn chúng ta! !"

"Cha! ! Chuyện này căn bản không phải như thế! ! Cô ấy uống rượu say, con đưa cô ấy về khách sạn mà thôi! ! Làm gì có chuyện ba giờ! ! Lúc ấy

con đưa cô trở về, không có người nào biết, ở đâu xuất hiện tin tức như vậy, làm phá vỡ hình tượng của con! Người hâm mộ của con làm thế nào?" Hàn Văn Vũ oan uổng kêu lên!

Hàn Văn Hạo cảm thấy sáng nay ăn cháo rất ngon, liền nâng cái chén lên, nét mặt không thay đổi, múc thêm một chén cháo nữa.

Hàn Văn Kiệt lập tức ngẩng đầu nhìn anh trai, vừa muốn nói chuyện, vào lúc này điện thoại di động vang lên, hắn ngạc nhiên nhận điện thoại, thấy số của vợ, nói: "Lúc này ở nước ngoài không phải là gần sáng sao? Tại sao em gọi điện thoại lúc này vậy?"

Mộng Hàm tức giận đến ruột cũng uốn éo thành một đoàn, gào lên với Hàn Văn Kiệt: "Anh khỏe không, Hàn Văn Kiệt! ! Anh thật quá đáng! !"

Sắc mặt của Hàn Văn Kiệt lạnh lẽo, có chút căng thẳng nhìn cha đang mắng anh hai, anh hai vội vã giải thích, ngay cả mẹ cũng mắng, hắn có chút sốt ruột hỏi: "Thế nào?"

Mộng Hàm tức giận khóc to lên, nói: "Chúng ta mới kết hôn không bao lâu, anh lại đi chung với nữ y tá? Còn tới chỗ ở của người ta? Cùng người ta ôm ấp? Em muốn ly hôn! ! Anh thật quá đáng! Em theo anh nhiều năm như vậy, em tin tưởng anh như vậy! !"

Hàn Văn Kiệt lập tức nghiêm túc nói: "Làm sao có thể? Em còn không hiểu anh sao? Anh làm sao cùng nữ y tá ở chung một chỗ, hôm đó anh đến phòng cô ấy, là lấy một cái đĩa nhạc kịch!"

Hắn chỉ buộc miệng nói ra, Hàn Trung Trí vừa nghe, hai mắt giận dữ, nóng lên đứng nhìn đứa con thứ ba nói: "Con lại làm ra chuyện gì nữa?"

"Không có —— Cha!" Hàn Văn Kiệt nhìn cha, vội giải thích! !

"Các con giống nhau, hai đứa muốn làm cho cha tức chết phải không?" Hàn Trung Trí tức giận hét to, ném cái muỗng vào trong chén!

"Không có! !" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng nói xong, lập tức rất ăn ý nhìn anh trai! !

Về mặt Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn hai tên đáng ghét, nói: "Anh rất đồng tình với các chú, về sau đừng như vậy nữa! Em ơi, đi thôi!"

Hắn vừa nói xong, liền cầm khăn ăn, lau miệng, nắm tay Hạ Tuyết với vẻ mặt đang khiếp sợ, cùng nhau đi ra ngoài! !

"Anh đứng lại đó cho em! ! Có phải là anh hay không?" Hàn Văn Vũ tức giận đến sắc mặt đỏ lên, nhìn theo anh cả gào thét: "Em vẫn còn xử nam!"

"Chú nói mà không biết xấu hổ?" Hàn Văn Hạo ôm lấy Hạ Tuyết cười một tiếng, hai mắt xẹt qua một chút hả hê, đi ra khỏi phòng, Hạ Tuyết có chút lo lắng nhìn hắn nói: "Anh làm như vậy thật quá đáng!"

"Tôi đã hạ thủ lưu tình rồi !" Hàn Văn Hạo ôm lấy Hạ Tuyết ngồi vào chiếc Rolls-Royce, liền không nhịn được, đem cô ôm vào trong lòng, hôn lên môi của cô, tay dò vào hông của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, hai mắt chột lóe, nhìn em trai đi tới, hắn lập tức phân phó tài xế: "Lái xe!"

"Anh cả ——" Hàn Văn Vũ tức giận đứng ở cửa, nhìn người này cho xe đi mất, kêu to!

"Em thật sự không có cùng nữ y tá ở chung một chỗ, không tin anh hỏi anh cả đi —— Nhất định là hắn làm ra ——" Hàn Văn Kiệt cũng đứng ở cửa, nhìn chiếc xe kia đã biến mất ở trong cảnh tuyết, sững sờ, cùng anh hai thở dài, vừa muốn xoay người, trên ban công đối diện cửa chính phòng anh cả, vào lúc này đột nhiên rơi xuống một thùng nước, tất cả hất lên trên người hai anh em bọn hắn, còn mang theo bó hoa hồng thật khó coi ngày hôm qua, rốt cuộc bọn họ sững sốt, ướt đầm dề đứng tại chỗ, mới phát hiện,

ngày hôm qua anh cả kiên trì muốn lấy bó hoa kia, chính là vì giờ khắc nhục nhã này! Cái người này thật đáng sợ! ! Một bên hăn vừa dụ dỗ vợ, một bên vừa tính kế với anh em bọn họ thế nào! ! !

"A ——" Hàn Văn Vũ tức giận đến bể phổi, hét to!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 598: Người Yêu Thân Mật

Chiếc Rolls-Royce ở trong tuyết bay lao đi.

Hạ Tuyết tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, hai tay ôm hông của hắn, mặt dính vào lồng ngực của hắn nơi, cười ngọt ngào nói: "Anh trêu cợt Văn Vũ và Văn Kiệt như vậy, không sợ bọn họ tức giận à?"

Hàn Văn Hạo ôm khế thân thể Hạ Tuyết, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên môi hôn, dịu dàng cười nói: "Anh vốn là có thù phải trả"

Hạ Tuyết mỉm cười, nhớ tới tất cả mọi chuyện khi mới quen biết giữa mình và Hàn Văn Hạo, cô lại cười ngọt ngào nói: "Bây giờ em nhớ lại lúc chúng ta đi chung với nhau, em thật sự đối anh rất quá đáng a, thường hay bạt tai anh, còn cố sức mắng anh, nhưng ngoại trừ miệng mồm độc ác một chút, cũng không thấy anh làm gì em ——"

Hàn Văn Hạo nghe vậy, khế mỉm cười, cúi đầu, véo nhẹ lấy cằm nhọn của cô, sủng ái nói: "Em cũng biết? Giống như con hổ con, lúc nào cũng giương nanh múa vuốt với anh ——"

Hạ Tuyết miệng khế mím môi, ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngọt ngào, vui vẻ nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng cúi đầu nhìn Hạ Tuyết, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại của cô, mắt hạnh xinh đẹp, cái mũi nhỏ nhắn tinh tế, còn có cánh môi giống như hoa anh đào, càng nhìn, trong lòng càng vui vẻ, véo nhẹ lấy cằm nhỏ của cô, cảm động nói: "Anh biết làm sao để có em? Nhưng anh lại có được em —— Bỏ lỡ sáu năm, em lại trở về bên cạnh anh —— Có lúc suy nghĩ, thật là cảm thấy không thể tin được"

Hạ Tuyết cười một tiếng, ôm cổ của hắn, sau đó cố ý cau mày nói: "Vậy không phải anh nên cảm ơn em thật tốt sao ? Cảm ơn em kiên định yêu anh như vậy?"

"Em có sao?" Hàn Văn Hạo lại nhịn không được, ôm chặt thân thể của cô, mỉm cười nói: "Em là anh rất không dễ dàng, rất không dễ dàng theo đuổi ——"

Hạ Tuyết nhú chặt mày, sau đó cố ý buông tay ra, xoay người, dựa lưng vào trong ngực của hắn, cúi đầu vuốt vuốt chiếc nhẫn ngọc bích trong tay mình, mới nói: "Vậy không em có? Em cũng rất yêu anh mà? Không phải em theo đuổi anh một lần nữa sao?"

Hàn Văn Hạo ở phía sau, ôm chặt Hạ Tuyết, cúi đầu khẽ cọ cọ vào mặt của cô, khẽ hôn vành tai của cô, xúc động, nói: "Có đôi khi, anh có cảm giác, anh yêu em nhiều hơn một chút ——"

"Vậy sao?" Hạ Tuyết lại ngắm nghía chiếc nhẫn của mình, cười nói: "Em yêu anh nhiều hơn ——"

Hàn Văn Hạo cười khẽ, sau đó nhìn Hạ Tuyết đang vuốt vuốt chiếc nhẫn của mình, hắn liền hỏi: "Em đang ngắm nghía chiếc nhẫn của mình, có chuyện gì vậy?"

Hạ Tuyết nghe vậy, con người đảo một vòng, lập tức giơ tay lên, để cho mình ngón tay thon dài trắng nõn, giương ở trước mặt Hàn Văn Hạo nói: "Anh cảm thấy chiếc nhẫn của em nhìn đẹp không?"

"Tạm được ——" Hàn Văn Hạo ôm lấy cô, cũng mỉm cười nhìn chiếc nhẫn kia, mới phát hiện, Hạ Tuyết không thích đồ trang sức nhỏ, chiếc nhẫn kim cương cũng không phải nhỏ, cô muốn lớn hơn, càng rực rỡ càng tốt.

"Vậy ——" Hạ Tuyết có chút cau mày, khẽ cắn môi, cố ý hỏi: "Anh cảm thấy đeo vào ngón tay nào, thì nhìn đẹp?"

Hàn Văn Hạo cũng không để ý, nói ngay: "Đeo vào ngón trỏ đẹp ——"

Sắc mặt của Hạ Tuyết xụ xuống, liền buông tay, cố ý không để ý tới hắn!

"Thế nào?" Hàn Văn Hạo cúi đầu, dịu dàng hỏi.

"Không có!" Gương mặt Hạ Tuyết không vui.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo có chút lóe lên, cúi đầu, hôn nhẹ khuôn mặt của cô, nói: "Có phải nhớ tới chuyện hôm qua, còn cảm thấy ủy khuất hay không?"

Không đề cập tới chuyện này, còn được! Vừa nhắc tới chuyện này, Hạ Tuyết càng phiền não hơn, nói: "Anh đừng nói nữa! Hôm nay bên tổ diễn kịch chắc chắn tụ tập một đám phóng viên, lại tóm lấy em hỏi tiếp, có phải anh muốn vứt bỏ em hay không!"

"Không phải anh đưa em đến tổ diễn kịch sao? Như vậy không phải chân tướng rõ ràng sao?" Hàn Văn Hạo nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cô.

"Bọn họ sẽ nói chúng ta đang diễn trò! Thật ra thì chúng ta đã xuất hiện vấn đề! Anh cũng biết, minh tinh làm cho người ta có cảm giác, không quá thực tế! Hừ!" Hạ Tuyết nghĩ tới đây, thân thể có chút cứng ngắc, muốn tránh ra khỏi lồng ngực Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo giống như đang nịnh nọt, ôm chặt eo nhỏ của cô, xoay thân thể của cô, cúi đầu, hôn lên môi của cô ——

"Ừm ——" Trái tim Hạ Tuyết nhảy lên, tay không tự giác nắm1 góc cổ áo của Hàn Văn Hạo, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, cùng đầu lưỡi của hắn cuồng nhiệt quấn lấy, chỉ cần đón nhận nụ hôn của hắn, cô cũng không có biện pháp tức giận, sẽ rơi vào trong dịu dàng của hắn, không cách nào thoát khỏi ——

Hàn Văn Hạo đè Hạ Tuyết lên trước cửa sổ xe, vừa cuồng nhiệt hôn môi của cô, vừa vươn tay khẽ xoa bộ ngực sữa của cô.

"Đừng như vậy ——" Hạ Tuyết nhìn về phía tài xế lái xe, nhẹ nắm tay của hắn, Hàn Văn Hạo lại cười một tiếng, ôm chặt eo nhỏ của cô, hôn nhẹ cánh môi của cô, xúc động, nhỏ giọng hỏi: "Tối nay lúc nào thì quay phim xong?"

Hạ Tuyết ngăm nhìn cạ vạt của hắn, ngọt ngào nói: "Tám giờ ——"

"Vậy chúng ta trở về khu nhà ở ——" Hàn Văn Hạo khẽ cắn vành tai của cô nói: "Hai người ở trong thế giới của chúng ta, mới yêu em được nhiều ——"

"Ai muốn anh yêu?" Hạ Tuyết đột nhiên cười một tiếng, đẩy hắn ra, Hàn Văn Hạo lại mỉm cười khẽ hôn lên môi cô, tay lại xấu xa hướng trước ngực của cô tìm kiếm, rồi ở bên tai của cô nói: "Bây giờ anh muốn ——"

"Tránh ra!" Hạ Tuyết không nhịn được, cười một tiếng, lại bị Hàn Văn Hạo ôm vào trong lòng, bị hắn hôn, rơi vào trên môi, khẽ cắn cắn của mình, thậm chí hôn nhẹ xương quai của mình, lòng của cô có chút say, bởi vì cảm giác người đàn ông này thật sự rất quý trọng, rất yêu mình, cô thỏa mãn, mỉm cười thuận theo, tiếp nhận nụ hôn của hắn.

Chiếc xe cứ lao đi trong tuyết, chạy nhanh đến một bãi đất trống trước bốt cảnh sát, hôm nay “Song Thành Ký” phải quay cảnh tại bốt sát sành, cho nên sáng nay phóng viên cũng đã tụ tập tại bãi đất trống, đang chuẩn bị muốn chặn Hạ Tuyết tiếp nhận phỏng vấn, nhưng lại bị nhân viên tổ diễn kịch và bảo an đuổi đi, nói muốn được yên tĩnh thì chiếc xe của Hàn Văn Hạo hướng bên này chạy tới, đám phóng viên đang cầm máy quay hình, xông xáo nhìn Hàn Văn Hạo vĩ đại cư nhiên tự mình đưa Hạ Tuyết tới tổ diễn kịch, tất cả mọi người đều hưng phấn như ong vỡ tổ, nhưng hộ vệ của Hàn Văn Hạo sớm có chuẩn bị chặn mọi người lại.

Cửa xe Rolls-Royce mở ra, Hàn Văn Hạo bước ra ngoài trước, lập tức thành tiêu điểm gây kinh ngạc toàn trường, một người giống như Đế Vương, đến mức, luôn có thể phát ra khí thế khổng lồ cuộn cuộn, chỉ thấy hai tròng mắt của hắn, áp chế toàn trường, chợt lóe, rồi hết sức sùng ái dặt Hạ Tuyết vô cùng rạng rỡ, hai người quang minh chính đại, nhận lấy ánh đèn flash nhấp nháy của đám phóng viên, cả tổ diễn kịch “Song Thành Ký” xông xáo nhìn sang phía hắn, không nhìn được hăm mộ Hạ Tuyết lại có được một người ái mộ như vậy, Trầm Ngọc Lộ cũng mặt lạnh đứng một bên, tức giận nhìn về phía bọn họ!

Hàn Văn Hạo ôm khế Hạ Tuyết, đứng trước đám phóng viên, không để ý bọn họ, chỉ ôm khế eo nhỏ của cô, cúi đầu hôn lên môi cô, dịu dàng nói: "Tối nay chờ anh —— Anh tới đón em ——"

"Ừ." Hạ Tuyết cười ngọt ngào đáp lời.

"Đi nha —— Các người chăm sóc Hạ tiểu thư thật tốt ——" Hàn Văn Hạo phân phó Nhậm Phong và Hứa Mặc, hai người bọn họ lập tức gật đầu!

Trong ánh mắt của mọi người, Hàn Văn Hạo hôn lên tóc Hạ Tuyết, mới xoay người lên xe, ngồi trong xe, nhìn cô sùng ái cười một tiếng, rồi cho xe chậm rãi chạy đi ——

Về mặt Hạ Tuyết cũng ngọt ngào nhìn chiếc xe lao đi, biết hắn quan tâm mình chịu ủy khuất, cho nên đặc biệt tới đập tan lời đồn đãi, nghĩ tới đây, trong lòng của cô ấm áp, xoay người liền nhìn thấy Isha đã đứng ở trước mặt của mình, trong miệng đang nhai kẹo sữa bò nói: "Xem đi? Ngày hôm qua còn ủy khuất khóc như vậy, hôm nay người yêu làm Hộ Hoa Sứ Giả đưa tới, Hạ Tuyết cô có tài đức gì à? Thật là!"

"Đi!" Hạ Tuyết mỉm cười vừa định đi về phía tổ diễn kịch, lại nhìn thấy một cô gái nhỏ trong tổ diễn kịch, đang nhiệt tình phân phát kẹo khắp nơi, cô liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Cô nàng này muốn kết hôn, cho nên phát bánh kẹo cưới ——" Isha cười nói.

Sắc mặt của Hạ Tuyết lại mất hứng!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 599: Chuyện Lớn Cả Đời Con Gái

Hạ Tuyết ngồi ở trong tổ diễn kịch, để cho thợ trang điểm chải tóc cho cô, một người mình nhìn chiếc kẹo trong tay, khuôn mặt mất hứng, không tình nguyện không thích, không vui!

"Cô lại làm sao vậy?" Isha vẫn ăn kẹo sữa bò, buồn cười nhìn Hạ Tuyết hỏi.

"Tôi có thể làm sao?" Hạ Tuyết có chút ủy khuất nhìn chiếc kẹo trong tay, nói: "Người ta cũng có thể gả đi, còn tôi ở đây tốn hao!"

"Không phải hôm nay, đàn ông của cô tới biểu đạt tình yêu với cô sao?" Isha thật sự nhìn không được cười, nói.

"Nhưng hử không có cầu hôn với tôi a!" Hạ Tuyết rất không hài lòng, lâu lâu nói: "Sáng nay tôi đã ra ám hiệu cho hử, thậm chí tôi còn vung tay lên, hỏi hử, ngón tay này đeo nhẫn đẹp nhất, hử lại nói với tôi, đeo ngón trỏ! Tôi không muốn, tôi muốn kết hôn! Tôi muốn đường đường chính chính gả cho hử!"

Isha nhìn Hạ Tuyết đã muốn có chút phát điên, không nhìn được cười nói: "Vậy cô gả đi! ! Cô nói thẳng với hử là được rồi! Bây giờ hử yêu cô muốn chết! Không phải cưới cô là chuyện sớm hay muộn sao?"

Về mặt Hạ Tuyết lập tức đau khổ, thật là phiền não, nắm tóc của mình nói: "Vậy có người nào yêu cầu đàn ông cưới mình? Một người đàn ông quý trọng cô, không phải cầm một bó hoa tươi, đi tới trước mặt của cô, trong một bữa tối lãng mạn tràn đầy ánh nến, sau đó cầu hôn cô sao? Tôi sợ tôi lên tiếng, sẽ bỏ qua thời khắc này thì làm thế nào? Tôi cũng biết hử

làm việc suy tính chu đáo! Nhưng bây giờ tôi đã bất chấp tất cả rồi, tôi muốn gả cho người đàn ông này, tôi thậm chí, mỗi buổi tối, đều muốn, người khác gọi tôi Hàn phu nhân, chắc tôi rất hạnh phúc? Ô ô ô ——"

Hạ Tuyết nói đến chuyện này, lập tức hai tay bưng mặt, phiền não nước nở, chọc cho nhà tạo mẫu tóc và chuyên gia trang điểm đứng sau lưng cũng không nhịn được bật cười, nói: "Cô cũng không nên sốt ruột, hôm nay tôi ở bên trong tổ diễn kịch, thấy Hàn Tổng Tài thật sự rất yêu thích cô a, tất cả chúng tôi hâm mộ muốn chết!"

"Tôi không muốn anh hâm mộ tôi —— Tôi muốn kết hôn!" Hạ Tuyết lại che mặt, nước nở khóc lên, nói: "Tôi muốn kết hôn! Tôi muốn mặc áo cưới! Tôi muốn ngay, tôi muốn ngay!"

"Cô theo chúng tôi làm nũng cũng vô dụng a!" Isha không nhịn được cười, nói: "Cô phải theo làm nũng với Hàn Tổng Tài vĩ đại mới được a! Cô nói với hần, cô muốn một cuộc cầu hôn lãng mạn, muốn này muốn nọ ——"

"Hần sẽ không!" Hạ Tuyết lập tức buông tay ra, thật khổ não nằm trên bàn nói: "Mỗi ngày hần đều bận rộn như vậy, một chút lại có hội nghị, một chút lại thần bí bí đi làm chuyện này chuyện nọ, hần làm sao làm chuyện lãng mạn như vậy? Bây giờ, chỉ cần tôi nghĩ đến chuyện kết hôn, đầu tôi muốn nổ tung! Tôi làm ám hiệu cho hần thế nào, hần đều không để ý tôi!"

Vào lúc này, điện thoại di động vang lên!

Hạ Tuyết đang không vui, cầm điện thoại lên, lại là tiếng con gái khóc, cô lập tức đứng thẳng người dậy, căng thẳng hỏi: "Bảo bối, con làm sao vậy?"

"Con thất tình —— Ô ô ô ——" Hi Văn đau lòng khóc lên: "Con vừa trở về bên PA-PA, gặp PA-PA, nhưng con lại phát hiện Lucas cùng người bạn

nhỏ khác rất tốt! Oa —— cậu ấy bỏ rơi con rồi! Con đây xinh đẹp, có tiền như vậy, cậu ấy vẫn bỏ rơi con, oa ——"

Hạ Tuyết không nhịn được, kêu lên: "Aiz! chuyện lớn cả đời của mẹ con còn chưa giải quyết được, mẹ không có thời gian lo chuyện lớn cả đời của con! ! Con yên một chút cho mẹ, mới bây lớn, đã nói tới yêu ! Con biết thất tình là cái gì không? Thất tình chính là cha của con không chịu cưới mẹ của con ! ! Cúp máy!"

Isha bất đắc dĩ nhìn cô gái đáng thương này!

Hạ Tuyết ngồi ở một bên, vẻ mặt đau khổ, lại tức giận nói: "Các người xem đi? Đây chính là hậu quả tôi không lấy chồng, con gái của tôi không có ai trông nom, đã dám nói yêu rồi!"

"Được rồi!" Isha nhìn cái người điên này, cười nói: "Cô không cần đem chuyện bên này và chuyện bên kia, trộn vào nhau để nói! Con gái cô là con gái cô, cô muốn bận rộn chuyện lớn cả đời, cũng là việc nên làm! ! Công chúa của chúng ta hôm nay bị vứt bỏ à? Thật đáng thương a"

"Phi! !" Hạ Tuyết không còn lý trí, nói: "Con bé thông minh như vậy, gàn dở như vậy, có tiền như vậy, không bị bỏ rơi mới là lạ chứ! Tôi không có hi vọng gì với nó, tương lai nếu có người chịu cưới nó, tôi sẽ cảm ơn trời đất, có thể tôi cũng đưa hơn 100 triệu của hồi môn cho người đàn ông kia! Bên ngoài góp 100 kg gạo!"

Phốc! ! Isha không nhịn được cười ha ha, nói: "Tôi chưa từng thấy qua một cô gái muốn gả đến mức độ này ——"

"Đi!" Hạ Tuyết đã nghe được tiếng loa bên ngoài, chuẩn bị mở máy, liền đứng dậy, mặt lạnh ôm vai đi ra ngoài, nhưng vừa mới đi ra phòng hóa trang, lại nghe tiếng Hi Thần, đứng ở chỗ lối đi, cầm điện thoại, hơi cúi thấp đầu, nói: "Hàn tiên sinh đã điều tra được, cái chết của Cẩn Nhu, xác thực liên quan đến Trầm Ngọc Lộ ——"

Trong lòng của Hạ Tuyết lạnh lẽo, không thể tưởng tượng nổi, khiếp sợ nhìn Hi Thần, kêu nhỏ: "Cô nói cái gì?"

Hi Thần giật mình ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Tuyết, hai mắt lóe lên một chút, không dám lên tiếng!

Hạ Tuyết ngừng thở, từng bước, từng bước đi tới trước mặt của Hi Thần, mặt lạnh hỏi: "Nói cho tôi biết, cái chết của Cẩn Nhu, có phải có liên quan đến Trầm Ngọc Lộ hay không?"

"Tình huống cụ thể, hay là ngài chờ tối nay hỏi Hàn tiên sinh một chút ——"

"Bây giờ tôi muốn biết!" Hạ Tuyết nhanh chóng nhìn Hi Thần nói: "Tôi muốn biết ngay! ! Hạ Tuyết nghĩ, có phải có liên quan đến Trầm Ngọc Lộ hay không!"

Tuyết bỗng bình ngoài cửa sổ, không khí khắp nơi dễ chịu.

Cả người Hạ Tuyết lạnh lẽo run rẩy ngồi ở phòng hóa trang, nghe Hi Thần nói với mình, nói Trầm Ngọc Lộ chính là Hồ Điệp năm đó, lần này trở lại, là để báo thù, mà Cẩn Nhu là đối tượng thứ nhất, cô ta tìm kiếm hợp tác, sau sự kiện CD, bọn họ cảm thấy Cẩn Nhu không còn có giá trị lợi dụng, nên cầm giận xuống tay!

Ánh mắt Hạ Tuyết mãnh liệt lóe lên ánh sáng rét lạnh và khổ sở, nhớ tới Cẩn Nhu trước lúc chết, đã nói với mình, nhớ tới dưới gốc cây hoa anh đào, sắc mặt của cô càng lúc càng tái nhợt, tức giận, nước mắt từng viên lăn xuống, lập tức nhìn Hi Thần, tức giận nói: "Nếu đã phát hiện tất cả mọi chuyện đều do cô ta làm, tại sao còn để cho cô ta sống yên ổn như vậy? Tại sao không để cho cô nhận sự trừng phạt? Tại sao?"

Hi Thần thật lòng nói với Hạ Tuyết: "Bởi vì Hàn tiên sinh giữ cô ta lại, tự nhiên có chỗ dùng! Chỉ bảo chúng tôi trông chừng cô ta thật kỹ, nhưng

rốt cuộc là nguyên nhân gì, chúng tôi thật không biết, nhưng chúng tôi tin, Hàn tiên sinh làm tất cả, đều đúng! Chúng tôi chỉ cần tin tưởng hẳn là được!"

Hạ Tuyết cắn răng nghiền lợi bật khóc, nói: "Rốt cuộc còn có kế hoạch gì? Còn muốn làm gì? Cẩn Nhu đã chết rồi, chân tướng chưa được phơi bày, cô ấy dưới tuổi vàng biết được, nhất định sẽ rất đau lòng ——"

Hi Thần nhìn Hạ Tuyết, khổ tâm khuyên: "Hạ tiểu thư, chuyện này không phải chỉ là cuộc chiến của một hai người —— Đây là một cuộc chiến khổng lồ, trong cuộc chiến này, chúng ta đã rất vất vả trải qua, việc đã đến nước này, chúng ta ngàn vạn lần không thể bởi vì tức giận nhất thời, mà hành động theo cảm tính, làm hư kế hoạch của Hàn tiên sinh ——"

Hạ Tuyết cắn chặt răng, tức giận nghiêm mặt, nhìn tuyết đang rơi phía ngoài cửa sổ, hai mắt trở nên căm thù và không thể tha thứ!

"Hạ Tuyết —— Bắt đầu ghi hình ——" Isha gõ cửa đi tới, nhìn Hạ Tuyết mặt đầy nước mắt, cô không hỏi nhiều, chỉ cẩn thận nói với cô: "Tất cả mọi người đang chờ cô, bao gồm Trầm Ngọc Lộ ——"

Hạ Tuyết nghe tới cái tên đó, tức giận ngẩng đầu lên nói: "Tốt ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 600: Cái Tát

Hạ Tuyết mặc áo lông màu đen kết hợp với chiếc váy da dài, bên ngoài khoác áo rộng màu trắng, tóc cột cao đuôi ngựa đứng trước màn hình máy ảnh; tay nắm chặt, cầm phẩm nhìn Trầm Ngọc Lộ trong trang phục màu đen bên trong mặc bộ quần áo màu lam, đang ra vẻ cảnh sát, đứng giữa tuyết, cũng ra vẻ nghiêm nghị nhìn chính mình.....

Đạo diễn đứng trước màn hình tivi mini, cầm bộ đàm, nhìn màn ảnh ra lệnh cho Hạ Tuyết và Trầm Ngọc Lộ nói: “ok! Tất cả chuẩn bị vào vị trí! one-two-three!action!”

Hạ Tuyết mặt lạnh đi về phía Trầm Ngọc Lộ, trong đầu vẫn nhớ tới lời Hi Thần khuyên bảo rằng: “Hạ tiểu thư, mặc kệ hiện tại giữa cô và Trầm Ngọc Lộ là yêu hay hận, cô nhất định phải cắn răng chịu đựng, giả bộ như không có gì xảy ra, Hàn tiên sinh không nói cho cô biết, tất nhiên hẳn có dụng ý....” Nghĩ tới đây cô liền cắn răng lại nhanh chóng đi tới Trầm Ngọc Lộ.

Trầm Ngọc Lộ cũng mặt lạnh đi về phía Hạ Tuyết, đứng trước màn hình, đối diện với ánh đèn máy quay, đôi mắt ngưng lệ đầy căm phẫn nói: “Người vì sao còn muốn lại đến? Người chẳng lẽ hại hân, còn làm hại không đủ sao?”

Hạ Tuyết tay nắm chặt nhìn Trầm Ngọc Lộ, hai tròng mắt run run thốt ra một câu hỏi: “Nói!!Cha ta liệu có phải do người hãm hại?”

Trầm Ngọc Lộ ngưỡng mặt nói: “Là ta!”

Hạ Tuyết liền hung hăng giơ tay đánh vào mặt Trần Ngọc Lộ ba cái như trời giáng, mọi người xung quanh đều sợ hãi, bao gồm cả trợ lý và Y Toa!

Trần Ngọc Lộ quá bất ngờ, tai ông ông, khiếp sợ nhìn Hạ Tuyết!

Cut! Đạo diễn có chút khân trường đứng lên, không khí trở nên căng thẳng, hẳn không dám mắng Hạ Tuyết, chỉ nhìn về phía Trần Ngọc Lộ hỏi: “Người không sao chứ?”

Trần Ngọc Lộ mặt đỏ bừng vì đau nhưng vẫn cắn răng nói: “Không có gì....”

“Ách....” Đạo diễn lập tức đổi đáp một cách chuyên nghiệp, vỗ bả vai Hạ Tuyết, mỉm cười nói: “Hạ Tuyết... Vừa rồi có phải đã quên đi vị trí của Trần Ngọc Lộ? Cho nên đã không cẩn thận như vậy?”

“Ân...” HẠ Tuyết ngẩng đầu, nhìn Trần Ngọc Lộ mỉm cười nói: “Ngượng ngùng... ra tay nhanh trong giây lát, đợi lát nữa, nhớ kỹ lảng tránh a...”

Trần Ngọc Lộ cũng lạnh lùng cười nói: “ Quay phim chú ý cả hai cùng hợp tác, một trong hai có ý làm bậy, đều không thể diễn được...”

Hạ Tuyết không để tâm cười cười.

“Ok! Bắt đầu quay lại! Hạ Tuyết vừa rồi tát Trần Ngọc Lộ cánh tay chặn mất màn hình! Nhớ kỹ vị trí! Bây giờ bắt đầu quay lại” Đạo diễn ngồi lại màn hình tivi mini nhìn hai người đến gần nhau, các đơn vị cũng vào vị trí sắp xếp, liền kêu to: “action!”

“Nói!! Cha ta liệu có phải do người hãm hại?” HẠ Tuyết nắm chặt tay, kìm nén cảm xúc hỏi.

“Là ta!” Trần Ngọc Lộ lập tức ngưỡng mặt nói!

“Ba ----” Một tiếng hỏa lạt lạt bàn tay lại tại đây cái thần đông vang lên, mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hạ tuyết, Trầm ngọc Lộ vừa nói xong cũng đã nhanh chóng giơ lên thủ, đem hết hồn thân khí lực, nhìn mặt nàng đang hung hăng quăng một bạt tai, lại dựa theo lời kịch trào dâng nói:“Người giết cha ta! Người đáng chết!”

“cut” Đạo diễn lại lại bất đắc dĩ nhìn Trầm Ngọc Lộ sắc mặt đã muốn trắng bệch, hai tròng mắt phần nộ nhìn nhanh Hạ tuyết, hăn lập tức dẫn theo một chút bất đắc dĩ nhìn hạ tuyết, cười khổ nói:“Vừa rồi cô lại nhầm vị trí”

“Nga! Thực xin lỗi..... Người có sao không?” Hạ tuyết nhẹ nhàng băng quơ nhìn trầm ngọc lộ.

Trầm ngọc lộ tức giận đến sắc mặt trắng bệch nói:“Ta có thể!”

“Tưởng tốt..... Không được cũng đừng cậy mạnh , ta vội vàng trở về và văn hạo ân ái đâu?” Hạ tuyết một mình đấu lông mi đến xem Trầm Ngọc Lộ nói.

“Ta tốt lắm!! Trọng đến!!” Trầm Ngọc Lộ tức giận nói sau!

Đạo diễn lại nhìn các nàng liếc mắt một cái, bất đắc dĩ người hoá trang nói:“Cấp Ngọc Lộ trang điểm lại, mặt của nàng quá sừng, nhiếp ảnh gia chú ý góc độ.....”

Đoàn người nghe xong, liền chờ Trầm Ngọc Lộ trang điểm lại, lại nghe đạo diễn kêu một tiếng:“action!”

Đánh bản một chút!

Hạ tuyết đứng giữa trời tuyết, phần nộ hỏi:“Nói! Cha ta liệu có phải do người hãm hại!”

“Là ta!”

Hạ tuyết hai tròng mắt lại nhất liệt, nhớ tới Cẩn Nhu tử, liền ra tay, cố ý ngăn trở cơ vị, đem hết toàn thân khí lực, giơ lên thủ hướng Trầm Ngọc Lộ trên mặt, hung hăng hung quăng một bạt tai, lại cộng thêm một câu: “Người đi chết đi -----”

“Ba ----” một thanh âm vang lên, Trầm Ngọc Lộ mặt lại bị tát, khóe miệng tứa máu, nàng không thể nhịn được nữa quay đầu, nhìn Hạ tuyết, vừa muốn đánh lại, lại nhìn đến Hi Thần, nhâm gió nhẹ, còn có Hứa Mặc, đang lờm đáng sợ nhìn mình, phân phút sẽ chính mình mệnh! Hai tròng mắt nàng lại đỏ lên, thở gấp gấp, lau máu ở khóe miệng, phân cao thấp nói: “Lại đến!!”

Cứ như vậy, một hồi 1 phút diễn, Hạ Tuyết cố ý gây lỗi, ước chừng quăng Trầm Ngọc Lộ hơn hai mươi cái tát, từ sáng sớm đến giữa trưa, ánh mặt trời chiếu qua đầu, Trầm ngọc Lộ đầu cháng váng hoa mắt, đá Hạ Tuyết chính mình thủ run lên, mới đưa liền cuối cùng một lần, đi đúng rồi cơ hội, như vậy trí thủ!

Trầm ngọc lộ bị đánh thần trí không tỏ, ngồi ở ghế chuyên dụng, nắm chặt quyền đầu, phần nộ nhìn Hạ Tuyết.....

Hạ tuyết làm bộ như không nhìn thấy nàng, nàng đem trà sâm, uống với kiểu khoái trá, đây l lần đầu tiên nàng đùa giỡn đại bài!

“Hôm nay Hạ diễn viên ra tay thật là uy phong a, người như vậy giả ý báo thù, sẽ không sợ một ngày kia, ta sẽ đáp lễ người?” Trầm ngọc lộ đầu không lại Hạ Tuyết, chỉ phải ngoài miệng không buông tha nhân, nhìn trợ lý cầm khối băng đi tới, nàng liền tức giận chụp mở ra!

Hạ tuyết mỉm cười quay đầu, nhìn Trầm Ngọc Lộ, một thái độ kiêu ngạo mạn nói: “Phải không? Người cũng có nghĩ tới, một ngày kia, bị nhân đáp lễ? Ta làm việc hồ đồ, cũng là tin tưởng một một câu, chính là ác giả ác

báo! Ta chỉ là không biết, cô có biết hay không cũng có ác giả ác báo? Có đôi khi, đêm khuya nằm mơ, có thể có một thân ma hơi lạnh? Bởi vì có quỷ hồn sẽ tìm đến người!!”

“Người.....” Trầm Ngọc Lộ tức giận đến nổi tung nhìn Hạ Tuyết!!

“Đừng làm bộ ra đáng tức giận!! Cần thận bị mọi người nhìn thấy bộ dạng ma quỷ đáng sợ của người!!” Hạ tuyết lập tức đẩy nắp trà, sau đó mặt lạnh đứng lên, hừ một tiếng ly khai!

Trầm Ngọc Lộ cắn răng nhìn chăm chăm bóng dáng Hạ Tuyết, tức giận móng tay cắm vào da thịt, hai tròng mắt dữ dần đỏ lên!!

Canh ba , dù sao trời đã sáng, mọi người tiếp tục quay ha!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 601: Thổ Lộ

Hôm nay diễn tập này kéo dài đến 7 giờ tối, dường như Hạ Tuyết tìm được cảm hứng trước nay chưa từng có, cùng Trần Ngọc Lộ diễn đối thủ, diễn động tác đánh thì ra nhiều chiêu ác độc, đem chiêu số học được khoảng thời gian này, hung hăng dùng trên người của Trần Ngọc Lộ, bất kể là từ bổ chưởng, hay đá chân, không đợi đạo diễn kêu CUT, cô cũng nhắm vào chỗ chết trên người của Trần Ngọc Lộ, có mấy lần huấn luyện viên của mình kéo cô ra, mặc dù ngoài mặt trách cứ, nhưng ánh mắt lại lộ ra tán thưởng, khen cô trong khoảng thời gian này tiến bộ rất lớn! !

Cả người Trần Ngọc Lộ đau đớn, tức giận đến tim gan phèo phổi uốn éo thành một đoàn, nhưng vẫn úy kỵ bọn Nhậm Phong ở một bên, chỉ đành phải đóng cảnh cuối cùng bị Hạ Tuyết đá vào bụng bị thương, kết thúc công việc! Cô ta tức giận thở phà phò, lúc nghỉ ngơi đi qua bên cạnh Hạ Tuyết, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chúng ta chờ xem! !"

"Chỉ cần cô không giở trò đâm sau lưng người! ! thì xem ai chiến thắng đến lúc cuối cùng! Chỉ cần có Hạ Tuyết tôi một ngày, tôi sẽ cho Trần Ngọc Lộ cô ở trong giới phim ảnh vĩnh viễn không ngóc đầu được! !" Hạ Tuyết lạnh lùng nói với Trần Ngọc Lộ!

Trần Ngọc Lộ trợn to hai mắt, nắm chặt quả đấm, tức giận đến cả người run rẩy nhìn cô! !

Hạ Tuyết cẩn thận, trong sự bảo vệ của Hi Thần, đi khỏi tổ diễn kịch, đi tới phòng hóa trang, khi cô sắp xoay người một cái, nhìn cả bầu trời tối tăm, nhớ tới cái chết của Cẩn Nhu, trong lòng của cô đau nhói, vừa bước đi, vừa ghen ngào nói: "Cẩn Nhu, cô ở trên thiên đường có khỏe không? Nếu

.Thượng Đế không tha thứ cho cô, sớm cướp đi tính mạng của cô, vậy tôi hướng Thượng Đế cầu nguyện, tôi tha thứ cho cô, cầu xin Thượng Đế cũng tha thứ cho cô —— Tôi bằng lòng chịu đựng tất cả thù hận của cô —— Tôi không biết thế giới này, sẽ còn bao nhiêu thù hận nữa, sẽ còn trả thù đến khi nào —— Nhưng ở trong lòng của tôi, tôi không muốn oán trách bất cứ ai, bởi vì tôi hy vọng có thể bỏ qua cho một số người, càng có thể bỏ qua cho mình —— Nếu cô đầu thai là người, đừng đầu thai đến cái loại gia đình đó, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, làm một người sạch sẽ —— Cần Nhu, bây giờ tôi rất nhớ đến cô, nếu thời gian có thể quay lại, tôi nhất định sẽ phát hiện ra oán hận của cô, làm cho cuộc sống của cô có bao nhiêu đau khổ? Tôi sẽ kiên nhẫn và hiểu cô hơn, an ủi cô mà không phải quá nhiều tranh chấp và nghi ngờ —— Thật xin lỗi —— Hai chúng ta đã từng thề, cùng nhau gánh vác cuộc sống, nhưng số mạng bất đắc dĩ để cho chúng ta đi ngược lại —— Kiếp sau gặp lại —— Chúng ta tiếp tục làm bạn bè tốt nhất ——"

Nước mắt Hạ Tuyết lăn xuống, cuối cùng đành bất đắc dĩ bước tiếp về phía trước.

Bởi vì là ban đêm, rất nhiều nhân viên làm việc trong phòng hóa trang đã kết thúc công việc, tâm tình Hạ Tuyết buồn bực, đè nén đi vào hóa trang, ai cũng không để ý đến, thậm chí cũng không muốn nói chuyện với Isha, chỉ lặng lẽ đi vào phòng hóa trang, thay quần áo, đổi lại quần áo của mình lúc sáng nay, cảm nhận sâu sắc tịch mịch bước ra ngoài, Isha có chút đau lòng nói với cô: "Bảo bối, nếu tâm tình cô không tốt, tôi đưa cô về nhà được không?"

Hạ Tuyết mờ mịt lắc đầu một cái, một mình khổ sở đi ra phòng hóa trang, rời khỏi tổ diễn kịch, chào mọi người, đi trên quảng trường, nhìn cả quảng trường trống trải giống như một khối tịch mịch khổng lồ, bao quanh mình thật chặt, hai tròng mắt của cô đỏ lên, một mình lặng lẽ bước đi,

nhưng phát hiện ánh đèn cả quảng trường tối sầm lại, tất cả xung quanh rơi vào trong tối tăm ——

Hạ Tuyết sửng sốt, đứng ở giữa quảng trường, có chút sợ nhìn trước, nhìn sau, nhìn trái, nhìn phải, tất cả tối tăm, DDLQĐ lúc này mới phát hiện vừa rồi tổ diễn kịch còn náo nhiệt, bây giờ toàn bộ đã kết thúc, ngay cả dụng cụ cũng thu vào, khắp nơi yên tĩnh, cô có chút lo lắng liếc nhìn xung quanh, lại phát hiện, Isha, trợ lý, Hi Thần, Hứa Mặc, Nhậm Phong, tất cả bọn họ đều không thấy, trong lòng chợt lạnh lẽo, hoảng sợ kêu to: "Người đâu? Các người ở đâu rồi? Đừng làm tôi sợ a! !"

Cả quảng trường trống trải, khắp nơi gió lạnh thổi tới, khắp nơi chỉ có tiếng o o của gió!

Hạ Tuyết hoảng sợ lui về phía sau một bước, tiếp tục lui lại một bước, đôi mắt nhanh chóng đỏ lên, trong khoảng thời gian này, xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho cô không nhìn được nhớ lại chuyện thật đáng sợ, cô lớn tiếng gọi to: "Có người hay không ? Đừng bỏ tôi một mình! ! Tôi rất sợ ! !"

Tiếng nói này, truyền đi rất xa, phát ra từng đợt tiếng vọng lại, vọng lại đáng sợ!

Hạ Tuyết hoảng sợ đến sắc mặt tái nhợt, lớn tiếng gọi: "Các người ở nơi nào? Đừng bỏ tôi một mình! !"

"Bùm ——" Một trận tiếng động to lớn từ bốn phía vang lên, Hạ Tuyết hoảng sợ đến ôm đầu kêu to, lại phát hiện tất cả cảnh tuyết trên đất, đều bị chiếu rọi đỏ lên, trong lúc nhất thời cô sửng sốt ngẩng đầu, lại nhìn thấy gần 10.000 mét vuông bốn phía quảng trường, tất cả đều là pháo hoa màu đỏ, bay vọt lên trên bầu trời, sau đó ở trong bầu trời tối tăm, vỡ tung ra, tất cả biến ảo thành từng trái tim màu đỏ thật to, vô cùng từng bừng trên không trung, chói sáng lên ! !

Cô nhất thời trợn tròn mắt, thở phì phò, ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía lại nổ bùm, bùm vang dội, rất nhiều pháo hoa sau khi nổ vang trên bầu trời, rồi hợp thành từng trái tim màu đỏ, bên cạnh trái tim màu đỏ còn kèm theo rất nhiều đốm lửa thật nhỏ, cô sững sờ, lại nghe một đợt tiếng động chói tai, bốn phía truyền đến, bông tuyết trắng xóa chung quanh, tất cả bùng lên pháo hoa màu vàng, tạo thành hình trái tim, bao quanh mình thật chặt, cô kích động nhìn tất cả xung quanh, hai tay bùm chặt miệng, tùy ý để cho nước mắt lăn xuống, vui vẻ không thốt nên lời ——

Tiếng vỗ tay từ bốn phía vang lên! !

Cô chợt nhìn lại xung quanh, tất cả đều là người trong tổ diễn kịch, bao gồm đạo diễn, Phó đạo diễn, nhiếp ảnh gia, chuyên gia điều chỉnh ánh sáng, chuyên gia trang điểm, còn có cả đám ngôi sao bạn tốt quen biết gần đây, bao gồm Tả La quen biết sáu năm và rất nhiều, rất nhiều người hâm mộ của mình, tất cả bọn họ đều xuất hiện ở đây trong chớp mắt, rất cuồng nhiệt vỗ tay cho mình, phóng viên Đài Truyền Hình, nhiếp ảnh gia cũng đến, bắt đầu quay lại giờ phút kích động lòng người!

Hạ Tuyết đứng trong giữa đám người, nhận lấy mọi người tiếng vỗ tay, muốn cười, rồi lại có chút ngạc nhiên cười không nổi, suy nghĩ tất cả, rốt cuộc là có chuyện gì?

Rốt cuộc, màn hình khổng lồ, cao 12m, bên trái quảng trường sáng lên, vang lên tiếng hát xúc động, sau đó bên trong màn hình lớn, xuất hiện một hàng chữ to màu xanh dương lóe sáng, viết: "Hạ Tuyết, gả cho anh! Anh sẽ yêu em và bảo vệ em suốt đời! Cả đời, mang cho em hạnh phúc! Xin thề với trời cao, đời đời kiếp kiếp dắt tay em đến cuối cuộc đời ——"

Chương 601: Thổ lộ (2)

Trong lòng của Hạ Tuyết chấn động mạnh, bị cơn sóng ngọt ngào và hạnh phúc, vây lại thật chặt, rốt cuộc cô nở nụ cười, nhìn bên trong màn

hình lớn, rõ ràng xuất hiện hình ảnh của mình trong bộ phim “Vương triều hiện đại” mặc váy dài lộng lẫy, cười trên con ngựa trắng đang cất vó, nở nụ cười, ngoái đầu nhìn lại, trong chớp mắt, màn hình dừng lại, chiếu ra một đoàn chữ: đêm hôm đó, anh xem tới nhìn lui nụ cười của em, biết cô gái này đáng để anh quý trọng cả đời!

Nước mắt Hạ Tuyết tuôn như suối, lại nhìn bên trong màn hình lớn, xuất hiện hình ảnh mình mặc đồng phục bệnh nhân, bên ngoài khoác áo khoác màu hồng, mái tóc cắt ngắn, đứng ở trong tuyết, mỗi một tấm hình, đều tinh tế, động lòng người, hai tròng mắt tràn đầy tình cảm, thậm chí còn nhìn thất mình dặt tay em trai, đứng ở trong tuyết, nhìn phương xa kêu tên cha mẹ, Hạ Tuyết nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ em trai, trong lòng của cô chợt đau nhói, nước mắt lại rơi xuống, khẽ giấu mặt nước mắt, nhìn phía dưới một đoàn chữ: Tuyết Nhi, cuộc sống luôn có nghèo khó và ốm đau vất vả, diendanlequydon.com cảm ơn em đã kiên cường đi tới, đi vào trong thế giới của anh, anh xin hứa với cha mẹ ở trên thiên đường, anh nhất định sẽ chăm sóc cho em và Hi Văn thật tốt, cùng với em trai chúng ta, Hạ Hân!

Hạ Tuyết cảm động cười nhỏ, lau sạch nước mắt nhìn tiếp hình ảnh cắt đến nước Pháp, khi đó, tóc mình đã chạm vai, <http://diendanlequydon.com> mặc váy dài trắng như tuyết, khoác áo khoác ngoài màu đen, ôm bài thi, đi về phía trường học, khi đó, mình đã trải qua khổ sở đi tới, đang quay đầu về phía ông kính nhìn Daniel vui vẻ cười nói: đừng chụp á! Xấu xí chết rồi!

Hạ Tuyết nhìn mình rất xấu hổ trong màn hình, không nhận được, cười một tiếng, cặp mắt lóe lên xúc động!

Trong tấm hình Hạ Tuyết đi tới cửa trường học, đứng trong tuyết rơi, xoay người lại nhìn ông kính, tràn đầy lòng tin cười nói: "Tôi sẽ cố gắng! Tôi nhất định sẽ vì lý tưởng mà cố gắng!"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Trong màn hình lớn, lại cắt đến sáu năm sau, đó là buổi lễ trao giải Kim Mã, mình đang cầm chiếc cúp màu vàng, dắt tay con gái, nhìn ống kính, khóc nói: "Tôi nhớ đêm hôm đó, tôi ôm bảo bối vừa sinh ra được vài tháng, ngồi xõm trước một chiếc TV, nhìn Văn Vũ, người bạn thân thiết nhất trong cuộc đời đọc tên của tôi, khi đó, tôi cảm ơn mọi thứ xing quanh mình! Cảm ơn từng người đã yêu mến tôi ! Cảm ơn cha mẹ tôi, đã cho tôi sinh mạng! Cảm ơn Tôn đạo diễn cho tôi cơ hội để tôi bước vào giới điện ảnh, cảm ơn người thầy của tôi, Trương Đạo diễn, đã cho tôi cơ hội đi đến học tập tại Học viện điện ảnh Pháp! Trong thời gian này, tôi có giấy giụa, tôi có lùi bước, tôi có muốn bỏ cuộc, nhưng sư phụ đã nói với tôi, rút lui là người không có dũng khí, cô muốn rút lui sao? Diendanlequydon.com Tôi không muốn rút lui! ! Bởi vì tôi khát vọng trở thành nữ chính đứng trên khán đài ! !Lúc này, tôi cảm ơn con gái của tôi, bởi vì có con gái, để cho tôi hiểu được, làm một người mẹ, cần phải bao nhiêu dũng khí! ! Cảm ơn con gái đã làm bạn với tôi trong đời! cho tôi kiên trì đi tới hiện tại! Daniel, trong sáu năm qua, chúng ta đã từng nói, chúng ta sẽ trở lại, mang theo con gái cùng đi dưới ánh mặt trời, tiếp nhận tất cả! ! Cảm ơn anh ! Daniel! Cảm ơn anh đã làm bạn trên đường đời, cho em yêu thương và ủng hộ lớn nhất! ! Cảm ơn anh! ! Cảm ơn Văn Vũ! Cảm ơn bác sĩ Hàn, cảm ơn anh đã cùng tôi vượt qua thời gian tối tăm nhất trong cuộc sống, cảm ơn —— Cảm ơn người đã tổ chức cho tôi một buổi tối sinh nhật, cho tôi dịu dàng —— Cảm ơn mọi người !"

Hạ Tuyết nhìn thấy mình, đã từng đứng trước bục trao giải thường nói, cô kích động khóc, khóc đến không thành tiếng, lại nhìn thấy màn hình dừng lại lúc mình đang cầm chiếc cúp cùng con gái hôn, xuất hiện một dòng chữ: Diễn đàn Lê Quý Đôn.Hạ Tuyết, đêm hôm đó, anh đã xem buổi lễ trao giải, lúc biết em đoạt giải thường, anh cảm ơn em, đã ngoan cường đi đến một cuộc sống sáng lạn! Cảm ơn em, ưu tú như vậy, tự tin như vậy, đi đến bên cạnh anh!

Hạ Tuyết không nhận được xúc động bất ngờ, cuối cùng nhìn thấy mình mặc chiếc váy dài "Đạp tuyết tìm mai", đứng trước bục trao giải thưởng, cảm động nghẹn ngào nói: "Bây giờ em đứng trước khán giả cả nước, nói với anh —— Em yêu anh —— Văn Hạo —— Em yêu anh —— Anh hãy về đi —— Em và con gái đang chờ anh, chúng ta một nhà ba người, nhất định sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ —— Xin tin em —— Em nhất định sẽ yêu anh thật tốt, làm tốt trách nhiệm của một người vợ, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng sẽ nắm tay của anh, vượt qua tất cả, đời này kiếp này, đến chết cũng không thay đổi! !"

Hạ Tuyết rơi lệ, nhìn hình ảnh của mình, dừng cảm như thế, đột nhiên nở nụ cười, lại sững sờ, nhìn thấy trong màn hình lại chuyển đến Hàn Văn Hạo, bóng dáng của hắn xuất hiện trước màn hình, nhìn mình, cười khẽ, hai mắt lại tràn qua cảm động và dịu dàng, nói: "Hạ Tuyết —— Anh yêu em —— Hãy tin tưởng anh —— nhất định anh sẽ rất yêu em, làm tròn trách nhiệm của một người chồng, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ dắt tay của em, trải qua từng ngày, đời này kiếp này —— Đến chết cũng không đổi!"

Hạ Tuyết đột nhiên khóc rống lên, chìm đắm trong cảm động, cả bầu trời lại bùng lên pháo hoa rực rỡ, Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn pháo hoa bay lên không trung, tạo thành dòng chữ thật to: Hạ Tuyết, gả cho anh đi!

Cô há hốc mồm nhìn tất mọi thứ, ánh đèn trước mặt chợt sáng lên, cô rơi lệ nhìn về phía trước, lại thấy Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, vạt áo trước cài bông hoa bằng tơ tằm, tay cầm một bó hoa hồng đỏ thắm, đứng dưới một trụ đèn, hai mắt nóng rực nhìn mình, mà bên cạnh là Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, còn có Daniel mặc âu phục màu trắng, vẻ mặt tất cả bọn họ đều thâm tình nhìn mình, cô vô cùng cảm động muốn khóc, nhưng bất ngờ, dưới một trụ đèn khác, con gái mặc váy nhỏ lông cừu đứng đó cùng với đứa em trai vốn đang ở nước Pháp đi học, hôm nay đã 10 tuổi, mặc bộ tây phục nhỏ, gương mặt thanh tú đẹp trai, bằng tư

thái người thân đến thăm chị gái, khẽ mỉm cười, cũng đã lóe ra phong cách của một ngôi sao nhỏ ——

"Hạ hân ——" Hạ Tuyết khẽ kêu tên em trai ——

Vẻ mặt Hạ hân cũng chúc phúc mỉm cười nhìn chị!

Hàn Văn Hạo mỉm cười nhìn Hạ Tuyết, trong từng trận tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, từng bước, từng bước đi về phía Hạ Tuyết!

Vẻ mặt Hạ Tuyết cũng đầy kích động nhìn Hàn Văn Hạo, nước mắt tràn mi, tối nay vô cùng cảm động, cô không nhịn được nở nụ cười, cười rất rục rờ, rất ngọt ngào, rất xinh đẹp ——

Trong ánh mắt của mọi người, Hàn Văn Hạo có chút ngượng ngùng đi về phía Hạ Tuyết, hai mắt lóe ra ánh sáng ngọt ngào và có chút thấp thỏm, cuối cùng hần hít một hơi thật sâu, bước dài trên mặt tuyết, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, hai tròng mắt đầy dịu dàng nhìn Hạ Tuyết, nhìn cô gái này đã kích động đến nói không ra lời, chỉ biết khóc, hần không nhịn được, cười khẽ, chậm rãi cầm hoa tươi, đưa về phía Hạ Tuyết nói: "Anh vốn muốn có nhiều thời gian một chút để chuẩn bị một lần cầu hôn khó quên trong cuộc đời, nhưng một lúc em lại hâm mộ người khác kết hôn, một lúc lại len lén bò xuống giường, xem áo cưới, lại giả vờ lơ đãng vươn tay, hỏi anh ngón tay nào đẹp? Đường nhiên là ngón áp út đẹp rồi, đó là ngón tay xinh đẹp nhất —— Aiz —— Cho nên anh không có ý định để cho em kéo dài buồn phiền, chuẩn bị có chút gấp rút ——"

Hạ Tuyết không nhịn được, cười một tiếng, nhìn người này, nước mắt lại lăn xuống.

Hàn Văn Hạo lại ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt kích động của Hạ Tuyết, chậm rãi khẽ dụ dỗ nói: "Tiếp nhận hoa của anh không? Hạ tiểu thư ——"

Hạ Tuyết ngọt ngào, cười nhỏ, ôm bó hoa hồng xinh đẹp đỏ thắm, nước mắt lại kích động rơi vào trong bông hoa.

Hàn Văn Hạo khẽ mỉm cười, đưa tay nhét vào trong túi áo mình, móc ra một cái hộp nhung màu đỏ thắm, vừa cúi đầu, vừa mở ra, lấy dũng khí nói: "Thân ái, gần đây anh thường chú ý lúc em đeo nhẫn, tất cả đều thật to sáng lấp lánh, như tự hào cuộc đời của em, cuộc đời sáng lạn, cho nên anh tìm kiếm chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp nhất trên thế giới, chọn một chiếc — Lần trước anh đi Anh quốc đi thăm triển lãm châu báu nhẫn kim cương Hoàng thất, chiếc nhẫn này 18 Karla — Em cảm thấy hài lòng không?"

Hắn nói xong, liền mở cái hộp đỏ thắm, vừa nhìn Hạ Tuyết, vừa mỉm cười nhìn cô.

Hạ Tuyết vui vẻ cười nhìn một chiếc nhẫn kim cương thật to, 18 Karla tôn quý nằm trong cái hộp đỏ thắm, lúc mở hộp, phát ra ánh sáng rực rỡ nhất, xinh đẹp nhất, trong lòng của cô tràn ngập hạnh phúc, cảm thấy tất cả giống như đang nằm mơ, cô ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Hàn Văn Hạo

"Hạ Tuyết — Gả cho anh! Anh sẽ yêu em cả cuộc đời! chăm sóc em, bảo vệ em!" Hàn Văn Hạo lại nhìn Hạ Tuyết, kích động nói.

Hạ Tuyết cười nhỏ, nhìn chiếc nhẫn kia, có chút xấu hổ không lên tiếng.

Hàn Văn Hạo nhìn bộ dáng cô thẹn thùng như vậy, trong lòng kích động, chậm rãi cầm chiếc nhẫn kim cương trong hộp nhung, khẽ nâng bàn tay nhỏ bé của cô, đem cái vòng tròn nhỏ, đeo vào ngón tay áp út của cô!

Bùm — cả bầu trời lại vang lên tiếng pháo hoa rực rỡ chiếu sáng, trăm sắc hoa nở rộ trên bầu trời.

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, mọi người cùng nhau hô to: "Chúc mừng hai người ——"

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết trong tiếng chúc phúc của mọi người, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm đối phương, biết ơn đối phương, yêu và hiểu nhau không cần lời nói, hai tròng mắt cũng không khỏi rưng rưng, nở nụ cười, cuối cùng xúc động ôm nhau hôn, lúc này, bầu trời có tuyết chậm rãi rơi xuống, ♂ ♀ ∞ ☆ 。 ☺ ☹ 。 ☀ diendanlequydon.comxôn xao mang theo một chút dịu dàng và chúc phúc đi vào trong thế giới của bọn họ, hai người cũng đang ở trong thế giới của mình, thắm thiết ôm hôn, đi cùng bọn họ là pháo hoa lấp lánh, những tràng tiếng vỗ tay và rất nhiều lời chúc phúc ——

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 602: Chân Tướng Anh Em

Tòa nhà 100 tầng, ánh đèn màu xanh dương chớp lóe, hai bóng người ở chung một chỗ, cuồng nhiệt ôm hôn <http://diendanlequydon.com> chung một chỗ, Hàn Văn Hạo bá đạo ôm chặt Hạ Tuyết, cùng với cô cuồng nhiệt hôn, hai tay xông vào trong áo khoác lông, nhẹ nhàng xoa nắn eo thon, lại véo nhẹ vào cái mông tròn của cô.

Hạ Tuyết đưa hai tay, ôm cổ của hắn, cuồng nhiệt đón nhận nụ hôn của hắn, nhẹ nhàng trượt xuống âu phục của hắn, Hàn Văn Hạo mặc áo sơ mi trắng, lại đưa cánh tay khỏe mạnh ôm chặt thân thể của diendanlequydon.com cô, hận không được đem cô gái này hòa tan vào người mình, vừa hôn cổ của cô, khẽ cắn vành tai, cởi áo khoác lông của cô ra, ôm lấy cô nằm xuống, hai người cũng vẫn động tình cuồng nhiệt hôn, Hạ Tuyết đột nhiên xoay người lại, đè ở trên người của Hàn Văn Hạo, rời đi nụ hôn kia, dịu dàng mở mí hai mắt, nhìn tròn mắt dịu dàng của Hàn Văn Hạo, không tự hỏi: "Anh bắt đầu chuẩn bị màn cầu hôn này lúc nào? Sao em không biết?"

Hàn Văn Hạo đột nhiên cười nhẹ, khẽ vén sợi tóc rủ xuống của cô, xúc động nói: "Từ lúc em đoạt ảnh hậu Giải thưởng Bách <http://diendanlequydon.com> Hoa, anh đã bắt đầu chuẩn bị vì em"

Hạ Tuyết vui vẻ nhìn Hàn Văn Hạo, cười nhỏ, lại nói không thốt nên lời

Hàn Văn Hạo nằm trên giường, vươn tay khẽ vuốt ve sau lưng của Hạ Tuyết, nhìn cô khẽ mỉm cười nói: <http://diendanlequydon.com> "Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ chuẩn bị hôn lễ đi, chọn một ngày đẹp nhất, chuẩn bị áo cưới xinh đẹp nhất trên thế giới này, chuẩn bị một cuộc hôn lễ thế kỷ, thông

báo với toàn thế giới, anh muốn nghênh đón em vào cửa, anh muốn toàn thế giới chúc mừng cho chúng ta, anh muốn Tuyết Nhi của anh, trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới"

Hai mắt Hạ Tuyết đỏ lên, cảm động nhìn Hàn Văn Hạo, mặt dính vào lồng ngực của hắn, nghẹn ngào nói: "Anh như vậy, sẽ làm hư em rồi, thì làm sao?"

Hàn Văn Hạo ôm khẽ Hạ Tuyết, khẽ hôn tóc cô, xúc động nói: "Vì anh, em chịu nhiều vất vả như vậy, anh cứng chiu em, hết sức sủng ái em"

Hạ Tuyết lại cười nhỏ, nước mắt lăn xuống, vươn tay khẽ vuốt ve lồng ngực kiên cố của hãh, dọc theo vân da khắc sâu,
 ♀ ♂
đàn Lê Quý Đôn. càng không ngừng vuốt ve.

"Đúng rồi" Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Chuyện kết hôn của chúng ta, đã nói trước nói cho Trần gia gia rồi, ông hứa với anh, nếu chúng ta kết hôn, ông tự mình rời núi đến chúc phúc cho chúng ta"

Hạ Tuyết khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo, kích động ghen ngào hỏi: "Có thật không? Thật sao?"

"Ừ" Hàn Văn Hao mỉm cười nói

Hạ Tuyết cảm thân cười một tiếng, đột nhiên cúi đầu, ở trên môi mỏng Hàn Văn Hạo, tình thâm hôn, Hàn Văn Hạo lập tức Diễn - đàn - ♪ ♫ ☾ ☞ ☶ ☱ ☲ ♀ ♂ 🙌 👉 ☂ ☁ ☀ ☾ ☞ 👈 ☞ ☸ ☢ ☎ Lê - Quý - Đôn ôm lấy hông của cô, mở môi mỏng, thăm thiết ôm hôn cô, hai tay cởi bỏ áo len màu đen của cô, vượt trên thân thể của cô, kéo áo lót ren, ở trên đốm nhỏ màu hồng, nhẹ nhàng khẽ cắn, đầu lưỡi liếm.

"Ừm" Hạ Tuyết nhắm lại hai mắt, hưởng thụ cảm giác kích thích, hai chân hơi giãy dụa, Hàn Văn Hạo vừa liếm đốm nhỏ màu hồng, vừa đưa tay

khẽ vuốt ve giữa cái bụng trơn nhẵn của cô, cuối cùng, tay dừng trước nút cài quần jean ở thắt lưng, thay cô cởi nút kim loại thật to, kéo khóa quần, ngay sau đó, tay dò vào trong quần lót, xoa nhẹ nơi mềm mại giữa hai chân cô.

Hạ Tuyết nằm trên giường, nắm chặt ra giường, hai mắt nhắm lại, thân thể xoay xoay, uồn thẳng lưng, thở khê dốc, áDĐ ♪ ♫ ☺ ☞ ☛ ☜ ☝ ☞ ☚ ☙ ☘ ♀ ♂ ☹ ☶ ☷ ☸ ☹ ☶ ☷ ☸ LQĐnh mắt của Hàn Văn Hạo nhìn chăm chăm Hạ Tuyết, tay vẫn ở giữa hai chân của cô, nhẹ nhàng xoa nắn, hấn thích bộ dáng cô trầm mê cùng khăn cầu, thật mê người nhìn hấn, cô nhắm lại hai mắt, nghe tiếng thở gấp, trong tim xẹt qua một luồng cảm xúc, tay xông vào cô, ngón tay dò vào nơi hang sâu của cô, hơi bóp một cái.

"A ——" Hai mắt Hạ Tuyết không nhìn được mở ra, giữa hai chân một luồng khí kịch liệt như mũi tên vọt thẳng lên, trong chớp mắt cô tiến vào một đại dương khoáng cảm, cả người tình mê ý loạn, bỗng bồng bềnh kích thích.

Hàn Văn Hạo nhẹ xoa cô nơi hang động thần bí, ướt át, vừa nhìn cô kích thích, co giật thân thể, vừa rung động hỏi: "Yêu anh không?"

"Yêu" Hạ Tuyết thở phì phò, bị tay Hàn Văn Hạo nhẹ nhàng bóp một cái vào nơi đốm nhỏ của mình, cô rên lên một tiếng.

"Yêu anh không?" Hàn Văn Hạo thở phì phò, nhìn cổ họng xinh đẹp của cô, muốn lấy được tất cả thân thể của cô.

"Em yêu anh, Văn Hao, em rất hạnh phúc" Hạ Tuyết kêu nhỏ.

[illegible]

vừa kích động tiến vào, vừa cúi đầu khẽ cắn cô, hưởng thụ cả người cô làm cho mình vui vẻ.

Hạ Tuyết hơi mở ra hai mắt, nhìn người đàn ông trước mặt vui vẻ, trong lòng của cô dâng lên hạnh phúc và dũng cảm, đột nhiên xoay người, đem Hàn Văn Hạo đè nhẹ trên người, tách ra hai chân, ngồi ở giữa hai chân của hắn, mặc cho vật to lớn của hắn tiến vào giữa hai chân của mình, lại nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo nằm trên giường, hai mắt nóng rực nhìn trên người Hạ Tuyết, hài lòng cười một tiếng, đưa hai tay, ĐĐ ♪ ♫ ☺ ☑ ☒ ☓ ☔ ♀ ♂ 🍷 🗡️ ☂️ ☁️ ☀️ ☾ ☽ 🖱️ ☑ ☛ ☙ 🔋 LQĐkhẽ xoa nắn bầu ngực sữa của cô, làm cho điểm nhỏ phấn hồng nở ra, Hạ Tuyết cũng theo nhịp xoa nắn của hắn, nhẹ ngẩng đầu lên, bắt đầu ở trên hai chân hắn, lên xuống thân thể của mình, hưởng thụ cảm giác to lớn của thân thể hắn giữa hai chân mình, bắt đầu thở hỗn hển.

Hàn Văn Hạo cũng cứng rắn nẩy lên vật của đàn ông, hai mắt nóng rực nhìn chăm chăm và hưởng thụ, nắm hông của cô, xoa nhẹ điểm nhỏ phần hồng trước ngực cô, mặc cho hai chân mềm mại của cô nặng nề ma sát, phối hợp lên xuống của cô, mạnh mẽ nâng thân thể của đàn ông, ĐĐ ♪ ♫ ☾ ☊ ☋ ☌ ☍ ♀ ♂ 👉 📱 ☂ ☁ ☀ ☾ 🗑️ ☊ ☋ ☌ ☍ LQĐHạ Tuyết cảm giác trước nay chưa có, cuồng nhiệt cúi đầu, hôn lên môi mỏng của hắn, ngay sau đó, Hàn Văn Hạo ôm chặt thân thể của cô, mở ra môi mỏng, đầu lưỡi vươn ra cùng với cô quăn quýt, si mê nụ hôn nóng bỏng, rồi lật qua thân thể, đè lên cô, vừa cuồng nhiệt hôn, vừa nhanh chóng đè mạnh xuống, tiến vào.

"Ừm" Hạ Tuyết theo ma sát nặng nề, níu chặt chần, cả người theo nhịp ma sát và đánh sâu vào, bắt đầu dần dần nổi lên một loại cảm giác hưng phấn thần bí, cô thở hổn hển, kêu nhỏ: "Văn Hạo"

"Hả?" Hàn Văn Hạo đáp xong, cũng đã cảm thấy mình thân thể muốn xông lên cường đại vui vẻ, nhanh chóng tiến sâu vào, nơi thần bí của cô,

trận trận, trận trận, nhanh chóng đánh sâu vào, Hạ Tuyết bắt đầu không nhìn được ma sát kích tình như vậy, ưỡn thẳng lưng, đang lúc nghênh hợp hân một khắc kia, theo hân ra sức cuối cùng, vừa xông vào, một dòng nước xiết nhanh chóng vọt lên, trút hết mà tới, cả người Hạ Tuyết bắt đầu mãnh liệt tê dại, cuối cùng đạt tới đỉnh, cô vui vẻ kêu nhỏ: "A"

Hàn Văn Hạo cũng buông Hạ Tuyết, vui vẻ nóng bỏng cô, cùng hưởng thụ cực hạn vui vẻ nhất.

Kích tình đi qua, Hàn Văn Hạo ôm khế Hạ Tuyết, trước ở bả vai của cô, nhẹ nhàng hôn, thương yêu khế cắn vành tai của cô, vô hạn sủng ái hôn cô, vừa hôn vừa nhẹ giọng hỏi: "Lúc này vui không?"

Hạ Tuyết tựa vào trong ngực của hân, mỉm cười đáp nhẹ: "Ừ"

Hàn Văn Hạo cũng cười khế một tiếng, vừa hôn vành tai của cô, vừa nói: "Anh sẽ làm cho em vui vẻ, mỗi ngày, bất kể là em hay người em thương yêu".

Hạ Tuyết khế cắn môi dưới, cười khế một tiếng, nghe được câu nói người mình thương yêu, sắc mặt của cô ngưng tụ, đột nhiên nhớ tới chuyện của Cần Nhu, có chút căng thẳng ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Văn Hạo, Trần Ngọc Lộ thật sự là Hồ Điệp sao?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo hơi loé lên, không có hỏi nguyên nhân, chỉ nắm cằm của cô, chậm rãi đáp: "Ừ"

"Vậy tại sao không đem chân tướng nói ra? Thậm chí, cô ta có liên quan đến cái chết của Cần Nhu"

"Hạ Tuyết" Hàn Văn Hạo nhẹ nâng mặt của cô, dịu dàng nói: "Có một số việc, em để cho anh xử lý, em chỉ cần yên tâm quay phim của em và chuẩn bị hôn lễ của anh, là đủ rồi hả?"

Hạ Tuyết thật sâu nhìn hắn, bất đắc dĩ thở dài, nhưng vẫn khéo léo gạt đầu

Hàn Văn Hạo cười một tiếng, cúi đầu hôn nhẹ môi mềm của cô, mới nói:
"Vợ của anh thật nghe lời"

Hạ Tuyết không nhịn được bật cười, đón nụ hôn của hắn, lại triền miên.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 603: Phong Thư

"Xoảng ——" Ly thủy tinh đột nhiên vỡ vụn trên sàn nhà trắng tinh.

Trác Bách Quân lạnh lùng, nhìn nét mặt xúc động phần nộ của Trầm Ngọc Lộ, chậm rãi nói: "Không phải đã nói, cô đừng tới nhà của tôi sao?"

Trầm Ngọc Lộ tức giận, nhớ tới hôm nay Hàn Văn Hạo cầu hôn với Hạ Tuyết, cô ta đột nhiên giận dữ nhìn Trác Bách Quân mặc quần tây màu đen, khoác áo sơ mi, không cài nút, hiển nhiên là đang cùng con bé Tĩnh Đồng chết tiệt kia triền miên, cô ta cắn răng nghiêng lợi nói: Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn"Không hổ là hai anh em —— ngay cả triền miên cũng như nhau"

Sắc mặt của Trác Bách Quân lạnh lẽo, tức giận co quắp: "Ai cho phép cô nhắc tới chuyện này?"

Trầm Ngọc Lộ tức giận nhìn Trác Bách Quân nói: "Tất cả chân tướng đã dần dần nổi lên mặt nước, cuối cùng anh vẫn rơi vào trong bẫy của Hàn Văn Hạo, cuối cùng các người là anh em ruột cùng cha khác mẹ, đương nhiên Hàn Văn Hạo muốn tha thứ cho anh, bởi vì hắn chỉ có giả vờ như tha thứ cho anh, mới có thể dừng lại chiến tranh, để cho anh nợ ân tình của hắn"

Ánh mắt của Trác Bách Quân nhú lại, nhìn chòng chọc cô gái này thật lâu, thật lâu, vươn tay nắm chặt cổ tay của cô ta, kéo cô ta đi ra ngoài cửa.

"Bây giờ anh vẫn còn ở kiêng kỵ người nào? ?" Trầm Ngọc Lộ thốt ra: "Kiêng kỵ con bé chết tiệt kia sao? Cô ta chính là một ưmh"

Trác Bách Quân tức giận che lại đôi môi của Trầm Ngọc Lộ, Diễn - Đàn - Lê - Quý - Đôn từ phía sau lưng ôm lấy cô ta, cứng rắn kéo cô ta đi ra ngoài, tuyết trắng bông bông, người đàn ông này kéo Trầm Ngọc Lộ đi ra khỏi vườn hoa, vứt cô ta vào trong xe thể thao của mình, hắn cũng nhanh chóng ngồi lên xe thể thao, cho xe phóng đi.

Tĩnh Đồng trần truồng thân thể, ôm lấy ga giường, nhìn chiếc xe thể thao biến mất trong tuyết rơi, ánh mắt cô xẹt qua đỏ thắm.

"Anh muốn mang tôi đi đâu?" Trầm Ngọc Lộ tức giận quay đầu, nhìn Trác Bách Quân, hỏi

Trác Bách Quân không lên tiếng, chỉ nắm chặt tay lái, đạp chân ga, cho xe phóng đi, cuối cùng dừng lại trên một khoảng đất trống, mới quay đầu nhìn Trầm Ngọc Lộ gầm nhẹ: "Cô phát điên cái gì? Cô biết rõ thân phận của Tĩnh Đồng, cô còn ở trong nhà của tôi rống cái gì?"

Trầm Ngọc Lộ tức giận đến cả người run rẩy, tuyệt vọng nhìn người đàn ông này, nói: "Tôi nhìn lầm anh!! tôi hoàn toàn nhìn lầm anh rồi!! ban đầu lựa chọn cùng anh báo thù, cũng là vì nhìn rõ thù hận trong lòng anh, tôi không ngờ, thì ra biết rõ Tĩnh Đồng là một người nằm vùng như vậy, anh lại tha cho cô ta, vẫn thích trèo lên người cô ta, anh lại vì một cô gái, muốn bỏ qua thù hận trong lòng, cuối cùng Trầm Ngọc Lộ tôi thành vật hy sinh cho cuộc chiến tranh này"

"Tôi bỏ qua thù hận trong lòng lúc nào? ?" Trác Bách Quân tức giận lao ra khỏi xe, đứng thẳng trong gió, hét to.

"Anh không có sao?" Trầm Ngọc Lộ cũng xông ra khỏi xe, nhìn người đàn ông này, nói: "Nếu anh không bỏ qua, bây giờ bắt đầu hôn tôi đi"

Trác Bách Quân quay đầu, giận dữ nhìn Trầm Ngọc Lộ.

"Hôn tôi đi" Trầm Ngọc Lộ đứng ở trước mặt của Trác Bách Quân, tuyệt vọng yêu cầu.

Trác Bách Quân nhìn cô một cái, xoay người đi, thở hỗn hển.

Trầm Ngọc Lộ thất vọng nói: "Anh không thể hôn tôi, một người có thù hận trong lòng, căn bản sẽ không để tâm đến tính mạng của mình, tất cả của mình đều dâng hiến cho thù hận, Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ Đôn ngày trước vì báo thù, anh có thể cùng rất nhiều cô gái hôn, lên giường, nhưng hôm nay anh làm không được, trong mắt của anh chỉ có Tĩnh Đồng, chỉ có con bé chết tiết kia, anh đem mình giao cho cô ta!! Nếu anh đem mình giao cho một người, anh cũng đã không còn là mình của ngày trước, anh cũng không làm được gì, anh là người đàn ông vô dụng, suy nghĩ đến mẹ của anh một chút đi, bà đã từng bị nhiều người đàn ông khi dễ như vậy, cuối cùng bị cưỡng bức đến chết"

"Đừng nói nữa" Trác Bách Quân nắm chặt quả đấm, hướng trên xe, vung lên, máu tươi từ trên năm tay tràn ra, hai mắt phát ra lạnh lẽo.

Trầm Ngọc Lộ tiến tới gần Trác Bách Quân, tức giận nói tiếp: "Anh nghĩ đi, vì cuộc báo thù này, cha nuôi của anh chỉ vì anh mà hy sinh chính bản thân ông ta!! Cả gia tộc Yamamoto chết bao nhiêu người? Anh lại chìm đắm trong hương dụ dàng của một con bé chết tiết kia, anh nói tôi làm sao không thất vọng với anh? Bây giờ anh chỉ nghĩ đến bản thân mình, anh quên bỏ những khổ sở mà mẹ anh đã từng trải qua, anh quên đi cái chết của cha nuôi mình!! Suy nghĩ một chút chứ? ❀ Diễn đàn ❀ Lê Quý Đôn Hàn Văn Hạo chính là đang chờ ngày này của anh, hắn không cần làm gì, chỉ cần phái một Tĩnh Đồng, xử lý xong anh, làm sao anh biết Hàn Văn Hạo hắn đang nghĩ cái gì? Làm sao anh xác định Tĩnh Đồng yêu anh? Nếu cô ta yêu anh, cô ta cũng sẽ không ở lại bên cạnh của anh, kích thích anh, châm chọc anh, anh xong rồi!! Anh xong rồi Trác Bách Quân!! Anh vì một cô gái, thua một cuộc chiến vô cùng đặc sắc, anh thì sống tốt rồi, để cho anh em gia tộc

Yamamoto, cha nuôi của anh, mẹ của anh, vì tình yêu của anh, hy sinh đáng thương, tôi nhìn lầm anh rồi, Trác Bách Quân"

"Đừng nói nữa, tôi chưa bao giờ quên đi báo thù cho cha nuôi tôi, tôi cũng chưa từng quên đau khổ của mẹ tôi, không cho phép cô nói lung tung với tôi!! Tôi tiến hành kế hoạch báo thù, cho dù là ai, cũng không thể ngăn cản kế hoạch báo thù của tôi " Hai tròng mắt Trác Bách Quân bộc phát cừ hận như ác ma.

Trầm Ngọc Lộ nghe xong, tức giận đến sắc mặt tái nhợt, nắm chặt quả đấm, đi gần Trác Bách Quân nói: "Anh bảo tôi làm sao tin tưởng anh? Tôi làm sao tin tưởng anh?"

Trác Bách Quân tức giận nhìn Trầm Ngọc Lộ, nhìn cô gái này đứng trong tuyết rơi, cả người run rẩy kịch liệt, hắn không nói hai lời, đem cô ôm vào trong lòng, hôn chặt môi của cô, hai tay nắm chặt quần áo trên eo cô, hai tay của dùng sức xé ra, Trầm Ngọc Lộ điên cuồng đón nhận nụ hôn của hắn, ở trong tuyết, kéo rơi áo sơ mi của hắn, Trác Bách Quân lập tức ôm lấy thân thể của cô, ngồi vào sau xe, điên cuồng kéo cả người cô ta dựa trên ghế, hai mắt đỏ bừng, nảy sinh tàn nhẫn, xé rách quần áo của cô ta, nâng hai chân của cô ta lên, lập tức, Trầm Ngọc Lộ ngẩng đầu lên, đón một loạt đâm vào rút ra, hai mắt phát ra ánh sáng như dã thú.

Xe vẫn trong tuyết rơi, theo cơn tức giận bùng đưa, càng không ngừng bùng đưa

Trác Bách Quân càng không ngừng đè lên trên thân thể Trầm Ngọc Lộ, điên cuồng đâm vào, mười ngón tay Trầm Ngọc Lộ nắm chặt bả vai kiên cố của hắn, cào ra từng đường vết rách, thậm chí khê cắn khước môi của hắn, hai tròng mắt Trác Bách Quân nóng lên, không có kháng cự, vẫn đâm sâu vào thân thể của cô ta, lúc hắn đang tiến vào, Trầm Ngọc Lộ tức giận thở hổn hển, hỏi: "Kế tiếp còn muốn hành động không? Chúng ta vẫn tiếp tục kế hoạch báo thù không?"

Trác Bách Quân thở gấp, ở trong buồng xe mờ tối, ngẩng đầu lên, ánh mắt bắn ra ánh sáng tàn nhẫn nói: "Vẫn tôi muốn để cho người nhà họ Hàn từng bước từng bước chết đi"

Trầm Ngọc Lộ ở phía dưới hắt, hai mắt tràn qua một chút nụ cười lạnh lùng.

Tuyết vẫn còn đang rơi.

Minh Nguyệt đi đến phòng của cô bé Hi Văn, nhìn cô bé an ổn ngủ, khẽ mỉm cười, ra khỏi phòng, đang muốn trở về phòng, lại thấy Lý thẩm cầm một túi tài liệu, mỉm cười đi tới nói: "Phu nhân, vừa rồi có người tặng một phần tài liệu, nói muốn cho Phu nhân ký nhận!! Đường như hắt nói là của bạn thân Phu nhân, tặng quà cưới cho cậu cả"

"Hả?" Trang Minh Nguyệt mỉm cười nhận lấy tài liệu, nhìn Lý thẩm nói: "Bà đi nghỉ ngơi đi, khoảng thời gian này, bà cũng quá mệt mỏi rồi, lão gia ở thư phòng xem tài liệu, một chút nữa tôi đi hầu hạ là được".

"Vâng" Lý thẩm mỉm cười đi ra ngoài.

Trang Minh Nguyệt xách theo túi giấy, đi vào phòng, bật cây đèn nhỏ bên sofa, rút ra một phần tài liệu, ngay sau đó, hai mắt sững sờ, trên tài liệu nhìn thấy nội dung có liên quan Văn Giai ở Nhật Bản chịu khổ, còn có nội dung bà ấy bị mấy người đàn ông cưỡng bức cho đến chết, vẻ mặt của bà đột nhiên co quắp, sau đó sẽ lấy ra một tấm hình, là hình sau khi Văn Giai bị cưỡng bức nằm ở trong vũng máu, chết không nhắm mắt, ánh mắt Trang Minh Nguyệt mãnh liệt lóe lên, lồng ngực không ngừng phập phồng, nước mắt tràn ra hốc mắt, mãnh liệt run rẩy rơi xuống, rồi thật bình tĩnh, cầm văn kiện, đứng lên, bình tĩnh đi tới trước bàn trang điểm, lấy ra một cái bật lửa, rút ra một cái chậu bạc nhỏ, đem tài liệu từng tờ đốt cháy, bà nhìn ánh lửa

đỏ, nhớ tới một hàng chữ cuối cùng trong tài liệu: nếu muốn Văn Giai nhắm mắt, thì bà phải chết đi.

Bà không nghĩ quá nhiều, bình tĩnh nhìn ánh lửa từ từ cháy xong, mới đi từng bước một ra khỏi phòng, đi qua thư phòng, đi vào, nhìn chồng đang đeo mắt kính xem tài liệu ở đó, bà bình tĩnh cầm áo khoác, cẩn thận khoác lên trên người của chồng, mới dịu dàng nói: "Trời đã dần lạnh rồi, thân thể của ông, xem một chút rồi nghỉ ngơi sớm, biết không? Đừng để quá mệt mỏi —— tôi lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh ông".

"Ừ, bà đi ngủ sớm một chút đi, đừng lo cho tôi" Hàn Trung Trí nói.

"Tốt, vậy tôi ngủ trước đây" Trang Minh Nguyệt nhìn chồng thật sâu một cái, rồi bình tĩnh đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, sau đó đi vào phòng của mình, biết các con đều ở phòng ngủ phía sau, bà vẫn không ra phía sau, không muốn có nhớ thương, sắc mặt bình tĩnh đi vào phòng ngủ, từ trong một góc khuất nhỏ bên giường rút ra chai thuốc ngủ, trút ra tất cả nuốt xuống, lại lấy ra một ly nước, hớp nhẹ một ngụm, rồi nằm xuống ngủ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 604: Khoản Nợ Sinh Mệnh

Trong bóng tối —— điện thoại bàn đầu giường vang lên, Hàn Văn Hạo trong bóng tối, chính xác cầm điện thoại lên, nhắm mắt đáp nhẹ: "Ừ, ừ, ừ, như thế có chuyện gì"

Đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng động dồn dập.

Hàn Văn Hạo nhanh chóng mở mắt, một luồng sát khí cuộn cuộn phát ra, hai tròng mắt đau lòng, hắt lập tức nhấc chân lên, trong bóng tối mặc vào quần áo, Hạ Tuyết nằm trên giường, bật đèn đầu giường, nhẹ giọng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Mẹ uống thuốc ngủ tự sát. Bây giờ đang chạy tới bệnh viện cấp cứu ——" Hàn Văn Hạo nhanh chóng mặc áo phục.

"A ——" Hạ Tuyết lập tức ngồi dậy, cũng nhanh chóng rời giường ——

Cửa thang máy mở ra, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết nhanh chóng đi ra, Nhậm Phong và Hứa Mặc mở cửa xe, hai người ngồi vào, Hàn Văn Hạo lập tức hỏi Hi Thần bên trong xe: "Trác Bách Quân đang làm gì"

"Tĩnh Đồng báo cáo đang ở trong nhà nghỉ ngơi, nhưng hai giờ trước, hắt và Trầm Ngọc Lộ từng ở trong nhà xảy ra cãi vã kịch liệt, sau đó đi ra ngoài, một lát sau, sắc mặt bình tĩnh trở lại, không có phát hiện bất cứ khác thường nào". Hi Thần nhanh chóng nói.

Hàn Văn Hạo nhìn xe chạy thẳng phía trước, ánh mắt lạnh lùng chột lóe, hỏi tiếp: "Tình hình theo dõi Trầm Ngọc Lộ thế nào?"

"Cuối cùng đã tra ra manh mối. Thì ra cô ta được Sơn Bốn Nhất Phu cứu và nhận làm con gái nuôi. Cùng Trác Bách Quân thỏa thuận báo thù. Cô ta thông qua thân phận và thủ đoạn khác nhau ở nước ngoài, lấy được một ít cổ phiếu Toàn Cầu và Hàn thị, trên danh nghĩa cổ đông nhỏ, gần như để phục vụ cho cô ta" Hi Thần nhanh chóng nói tiếp.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe lên tàn nhẫn, lập tức ra lệnh: "Bắt Trầm Ngọc Lộ cho tôi"

"Vâng ——" Hi Thần lập tức đáp lời.

Cả người Hạ Tuyết run rẩy tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, lo lắng nhìn hắn nói: "Văn Hạo, tại sao mẹ đột nhiên như vậy?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, nắm chặt quả đấm, gân xanh nổi lên, quay đầu đi, nhìn bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, trong lồng ngực bành trướng hơi thở đáng sợ, cuộc sống lại một lần nữa đứng ở ngã tư đường, báo thù và tha thứ giống như như ma quỷ đang giương nanh múa vuốt ——

Tiếng còi xe cứu thương vang lên đáng sợ, nhanh chóng chạy tới bệnh viện ——

"Mẹ ——" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt quỳ gối trước mặt mẹ, rơi lệ nhìn mẹ đã hôn mê, sắc mặt tái nhợt như người đã chết, đau lòng kêu: "Mẹ —— Mẹ làm sao vậy?"

Hàn Trung Trí rưng rưng ngồi ở một bên, nhìn người vợ hầu hạ mình nhiều năm, đang lúc con trai nghênh đón hạnh phúc, thì lựa chọn tự sát, ông ta thật sự không hiểu nổi, đau lòng nói: "Minh Nguyệt, tại sao bà muốn lựa chọn cách này để kết thúc mạng sống, xảy ra chuyện gì, bà nói cho tôi nghe đi. Nhiều năm như vậy cũng vượt qua được, còn có lý do gì để bà chịu đựng trong lòng mà muốn chết?"

Ông ta nói xong, ôm chặt vợ, cúi đầu, thân thể khổ sở co quắp, rơi lệ.

"Cái xe rờm này tại sao còn chưa đến bệnh viện a" Hàn Văn Vũ khố sở khóc, liều mạng nhào tới trước kính xe, dữ dằn vung quả đấm nổi gân xanh, đấm mạnh: "Chạy nhanh lên một chút cho tôi —— Nếu mẹ tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ giết các người"

Hàn Văn Kiệt nắm tay của mẹ, cúi đầu dán giữa bàn tay nho nhỏ còn hơi ấm của mẹ, cho tới bây giờ hắn cũng chưa hết xúc động, nhỏ giọng khóc thút thít, nghẹn ngào gọi: "Mẹ, tại sao mẹ muốn bỏ lại chúng con, đã nhiều năm, con và anh trai thật ra cũng không có ở bên cạnh mẹ, báo hiếu cho mẹ, đều là một mình mẹ chống đỡ trong nhà, để cho chúng con có cuộc sống yên tĩnh, bây giờ chúng con rất vui vẻ rồi, tại sao mẹ lại muốn đi"

"Mẹ ——" Hàn Văn Vũ lại quỳ gối trước mặt mẹ, ôm thân thể mẹ đã dần dần lạnh cứng, toàn thân run rẩy khóc nói: "Mẹ —— Mẹ tỉnh lại nhìn con đi. Con hứa với mẹ, về sau cho dù xảy ra chuyện gì, con cũng ở bên cạnh mẹ, chỗ của con cũng không về —— Chỉ cần mẹ sống lại. Mẹ —— Mẹ tỉnh lại đi ——"

Trang Minh Nguyệt nằm trên giường di động, sắc mặt bình tĩnh thở ôxy, nhưng nhiệt độ lòng bàn tay đã dần dần giảm xuống, có lẽ trong lòng của bà có thật nhiều lời muốn nói, mẹ thực xin lỗi các con, xin lỗi cha của các con, xin lỗi dì Văn Giai các con, nếu không phải vì mẹ yếu đuối, dì Văn Giai cũng sẽ không chết thảm như vậy, mẹ là người có tội, mẹ đi tìm dì Văn Giai chuộc tội, nếu có kiếp sau, hãy để cho mẹ mang theo đứa nhỏ trong bụng, tìm nương tựa nơi chân trời, cũng không muốn tới cầu xin hạnh phúc, chẳng qua mẹ không hối hận mọi thứ, ít nhất các con được hạnh phúc, hãy để cho mẹ một mình xuống Địa ngục đi

Đường điện tâm đồ đang dần dần suy yếu, bốt nhảy lên, Hàn Văn Kiệt rơi lệ ngẩng đầu, nhìn hình dáng đường cong điện tâm đồ, hắn nắm chặt tay cổ tay của mẹ, ra sức đè xuống tâm mạch, khố sở khóc lớn: "Mẹ —— mẹ —— Đừng đi ——"

Hàn Trung Trí rơi lệ quỳ gối bên cạnh vợ, quý trọng khóc lên: "Minh Nguyệt —— Minh Nguyệt —— Đừng đi —— Đừng đi —— Nhiều năm như vậy, cũng đã quen bà làm bạn với tôi, trong lòng tôi vẫn quan tâm tới bà mà —— Tôi không nói ngoài miệng, chẳng lẽ bà không có cảm giác sao, tôi vẫn ở bên cạnh bà mà, tôi không đi tìm Văn Giai —— Minh Nguyệt ——"

Xe cứu thương nhanh chóng chạy vào trước tòa nhà cấp cứu, ngừng lại chính xác, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết bước đến bên xe, nhìn thấy đám bác sĩ và y tá căng thẳng, vội vã chuyển Trang Minh Nguyệt đang hôn mê xuống xe, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng Hàn Trung Trí đi theo phía sau khóc rống, Hạ Tuyết bật khóc, nhào qua đau lòng khóc đến không thành tiếng, hai mắt Hàn Văn Hạo rưng rưng bước tới trước mặt mẹ, đi theo bác sĩ và y tá, nhanh chóng đi về phía phòng cấp cứu, hẩn nhìn sắc mặt tái nhợt như người chết của mẹ, có lẽ trong phút chốc sẽ cáo biệt thế giới, trong chớp mắt, nước mắt của hẩn rơi xuống, nắm chặt tay của mẹ, khổ sở run rẩy kêu nhỏ "Mẹ, mẹ vì sinh ra con, mà phải chịu nhiều tội như vậy. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì —— ít ra —— vì hạnh phúc chúng con, mẹ cố chịu đựng một chút. Mẹ"

Trang Minh Nguyệt chỉ khép chặt hai mắt, nằm trên giường di động, cũng không nghe được tiếng khóc khổ sở của con trai, tùy ý để cho linh hồn vẫn bay cách thân thể, màu trắng đuổi theo sinh mạng cuối cùng, đi tới lối đi màu trắng.

"Mẹ, con vẫn luôn bảo vệ mẹ, nhưng con vẫn để cho mẹ bị thương, thật xin lỗi" Hàn Văn Hạo nắm chặt tay của mẹ, hồi hận cúi đầu rơi lệ, lúc ấy mẹ vì mình, cho nên lựa chọn ích kỷ quỳ gối van xin người bạn thân, làm thương tổn cuộc sống của người bạn thân, làm thương tổn cuộc sống của mình. Hàn Văn Hạo nghĩ đến mọi chuyện, lại đau lòng khổ sở, vẫn dè nén cuộc sống của mình, chỉ vì để cho mẹ có thể yên tâm, nhưng hôm nay,

khoản nợ sinh mệnh theo đuổi đến rồi, nếu có thể, mình tình nguyện thay mẹ chịu đựng tất cả.

Bác sĩ và y tá nhanh chóng đẩy giường di động đi tới trước phòng cấp cứu, nhanh chóng đẩy mọi người ra khỏi phòng cấp cứu, sau đó cửa “phịch” một tiếng, đóng chặt, ngăn cách giữa Trang Minh Nguyệt và mọi người bên ngoài, mọi người rơi lệ nhìn ánh đèn đỏ sáng lên, khổ sở bất đắc dĩ, vào lúc này, chỉ đành phải yếu đuối đem một chút hy vọng, giao cho Thượng Đế.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 605: Mãi Mãi

Thời gian từng phút trôi qua, sinh mệnh nghiêm trọng và nặng nề, áp lực nặng nề đè lên mỗi người.

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt ngồi ở trên ghế, cùng rưng rưng, lặng lẽ, dường như trong một đêm Hàn Trung Trí già đi mười tuổi, gương mặt đau khổ, nén nước mắt, mỗi lần suy nghĩ, nước mắt cũng trong run rẩy vành mắt, Hạ Tuyết vừa lau nước mắt, ngồi bên cạnh Hàn Trung Trí, mặc dù không dám đến gần ông già này, nhưng vẫn rất quan tâm và thương yêu, Hàn Văn Hạo một mình đứng cạnh cửa phòng cấp cứu, nghĩ tới mạng sống của mẹ đang bị đe dọa ở bên trong, trái tim của hắn bị bóp chặt thành một đoàn, nhớ từ khi bản thân mình bắt đầu hiểu chuyện, mẹ luôn ở trước mặt của mình, dịu dàng, thương yêu nở nụ cười, dường như từ trong nụ cười của bà, nhìn không ra bất kỳ điều gì không như ý, thỉnh thoảng bị uất ức, trở về phòng len lén khóc thút thít, hắn đau lòng cho mẹ, lúc đi gian phòng, bà lập tức lau khô nước mắt, quay đầu nghẹn ngào nhìn mình, miễn cưỡng cười nói: "Mẹ không có gì, không phải cha của con cố ý, chẳng qua tâm tình của ông ta không tốt, con không cần nghĩ quá nhiều"

Hàn Văn Hạo siết chặt quả đấm, một cỗ thù hận ở trong thân thể hắn càng lúc càng bành trướng, trong lồng ngực phát ra hơi thở nặng nề, hắn tức giận cúi đầu, hai mắt rưng rưng, sắc mặt co quắp nói: "Rốt cuộc tôi phải tha thứ thế nào đây? Cho dù cậu làm ra chuyện gì, tôi đều có thể tha thứ, nhưng cậu không thể làm tổn thương mẹ tôi, cậu đã chịu đau khổ lớn như vậy, sao lại không hiểu, ở trong lòng một đứa con, mẹ quan trọng bao nhiêu?"

Trong lòng Hàn Văn Hạo đau đớn kịch liệt, hai mắt nhắm lại, nước mắt khổ sở rơi xuống.

"Rốt cuộc tại sao mẹ muốn tự sát ? Tại sao? Ngày hôm qua, anh còn nhìn thấy mẹ thật tốt mà, gần đây chúng ta không phải thường về nhà sao?" Hàn Văn Vũ ngẹn ngào ngẩng đầu, nhìn người nhà, ngạc nhiên hỏi.

Hàn Văn Kiệt không trả lời được, Hàn Trung Trí không trả lời được.

"Anh cả" Hàn Văn Vũ nhẹ nhàng gọi anh trai.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ đưa lưng về phía người nhà.

Hàn Văn Kiệt hiểu anh trai, ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của hấn hỏi: "Anh cả, anh biết không? Anh biết tại sao mẹ muốn chết?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, vẫn im lặng chờ đợi, quả thật, Trưởng cục cảnh sát dẫn những người liên can nhanh chóng đi tới, hấn đồng ý với yêu cầu của Hàn Văn Hạo, vào trong phòng điều tra, không nghĩ tới, nhanh như vậy đã có đáp án, hấn khẽ gật đầu chào Hàn Trung Trí và bọn Hàn Văn Kiệt, rồi cầm tài liệu im lặng đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo chậm rãi nhận lấy tài liệu, hai mắt rưng rưng, khổ sở nắm chặt túi giấy, cũng không nói gì.

Trưởng cục cảnh sát lập tức xoay người trầm trọng rời đi.

"Anh cả, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trưởng cục cảnh sát tới đây làm gì? Có phải có liên quan đến mẹ hay không?" Hàn Văn Vũ căng thẳng hỏi.

Hàn Trung Trí cũng nhanh chóng đứng lên, trầm giọng hỏi con trai: "Văn Hạo —— Nói thật cho cha biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hạ Tuyết cũng mờ mịt nhìn Hàn Văn Hạo, không hiểu hành động của hấn.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay nắm chặt phần tài liệu kia, nghĩ tới mạng sống của mẹ đang bị đe dọa ở bên trong phòng cấp cứu, cha đã lớn tuổi phải làm sao? Mẹ chết, có lẽ vì che giấu cha sự thật nào đó, nguyện ý để cho chồng có thể bình an ở tuổi già, một mình xuống địa ngục chuộc tội, nhưng người cha này, cho dù hãn và cha có nảy sinh ra bao nhiêu mâu thuẫn thì dù sao đi nữa ông ấy cũng là cha của mình, từ nhỏ dốc hết tâm huyết nuôi dạy, quan hệ máu mủ, đời đời kiếp kiếp cũng tràn đầy yêu thương.

Hàn Văn Hạo cúi đầu, trên mặt vẫn khổ sở co quắp, hãn thầm nghĩ phải bảo vệ tốt cho cha mẹ của mình, đem một chút bí mật ngăn lại ở ngoài cánh cửa hạnh phúc, trả lại cho ông ta cuộc sống trọn vẹn, mình chịu bao nhiêu khổ sở cũng nguyện ý.

"Văn Hạo ——" Hàn Trung Trí đến gần Hàn Văn Hạo, đau lòng gọi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói cho cha biết ——"

Hàn Văn Hạo vừa muốn xoay người, lại phát hiện ánh đèn trước cửa đã chuyển từ đỏ sang màu xanh lá, hãn lập tức đứng thẳng người, cả nhà cũng nhào qua, nhìn cánh cửa chính phòng cấp cứu chậm rãi mở ra, bác sĩ cởi ra khẩu trang, Hàn Văn Kiệt cố nén nước mắt, tiến lên phía trước, nhìn bác sĩ, vội vàng hỏi: "Thế nào? Lưu giáo sư"

Lưu giáo sư trầm trọng nhìn mọi người, thở dài nói: "Bởi vì Hàn phu nhân vốn đã có thói quen dùng thuốc ngủ, hơn nữa dùng liều thuốc cũng không ít, trước khi chưa tự sát, thân thể đã có một bộ phận tổn thương, lần nuốt trên trăm viên thuốc ngủ, ngũ tạng lục phủ đã suy giảm nhiều hơn, còn phá vỡ thần kinh não, tiểu não sẽ có khả năng bị mất trí nhớ mãi mãi"

Hàn Văn Kiệt trợn to hai mắt, nước mắt lăn xuống.

"Rốt cuộc là còn sống được hay không?" Hàn Trung Trí căng thẳng nhìn bác sĩ, đau lòng hỏi.

Bác sĩ nhìn Hàn Văn Kiệt đang đau lòng và kinh ngạc đến ngây người, rồi nhìn Hàn Trung Trí nói: "Nói cách khác, nếu trong vòng ba ngày, bà ấy không tỉnh lại, bà ấy sẽ tiến vào hai loại trạng thái, là người sống đời sống thực vật, hoặc là người bị ngớ ngẩn"

"A ——" Hàn Văn Hạo khổ sở điên cuồng hét lên, vung tay đập mạnh vào cửa bằng thép màu trắng, máu tươi từ trong quyền tràn ra, hấn đau lòng kêu to: "Mẹ —— mẹ ——"

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt co quắp khổ sở khóc lên, tuyệt vọng khóc không thành tiếng, Hàn Trung Trí nghe được tình trạng của vợ mình, trái tim đột nhiên bị bóp chặt, nước mắt tuổi già lăn xuống, thê lương bật khóc: "Nhà họ Hàn chúng ta, rốt cuộc tạo nghiệt gì? Tại sao đến nông nỗi này? Có chuyện gì, đều là lỗi của tôi"

Hạ Tuyết đỡ chặt Hàn Trung Trí, cũng đau lòng rơi lệ, lo lắng kêu nhỏ: "Cha giữ gìn thân thể".

"Ông già này, còn có cái gì mà giữ gìn? Người cũng không còn" Hàn Trung Trí đau khổ, khóc lên, nông ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày vợ sẽ rời khỏi mình, tuổi xế chiều thê lương, đau lòng, nhớ tới nhiều năm qua, vợ như hình với bóng, đối với mình đủ loại dịu dàng và tỉ mỉ, nhẫn nại, ở trên thế giới này, còn có một người như thế sao? Con cái đều trưởng thành rồi, đều có thế giới riêng, duy nhất ở lại làm bạn với mình, chính là người bạn già này vẫn bị mình xem thường, nghĩ tới đây, Hàn Trung Trí dè chặt lồng ngực, cúi đầu nhỏ tiếng khóc.

Chiếc giường di động chậm rãi được đẩy ra ngoài, mọi người nhào về phía giường khóc lóc, nhìn sắc mặt tái nhợt của Trang Minh Nguyệt nằm trên giường như người đã chết, không nhúc nhích, từ đây về sau, có thể là một người ngớ ngẩn, ba anh em nhìn thấy bộ dáng mẹ như vậy, đau lòng rơi lệ gọi: "Mẹ"

"Mấy ngày này, mọi người tận lực ở bên bà ấy, trò chuyện với bà ấy, đánh thức đại não đã hôn mê của bà ấy, có lẽ còn có một chút cơ hội, đừng buông tha là là được" Giáo sư nói với mọi người.

Tất cả mọi người cũng rơi lệ nhìn tới trước Trang Minh Nguyệt, nhất là Hàn Văn Vũ, khổ sở rống to: "Mẹ, rốt cuộc tại sao muốn tự sát? Tại sao?"

Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, hai mắt phát ra sát khí khổng lồ, càn nắm chặt quả đấm, phát ra tiếng răn rắc đáng sợ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 606: Cừu Hận

Bên trong phòng bệnh, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt, Hàn Trung Trí, mọi người trông coi ở bên cạnh Trang Minh Nguyệt, tất cả đều im lặng rơi lệ, Hạ Tuyết cũng ở một bên, nhớ tới Trang Minh Nguyệt, càng thêm đau lòng khó nhịn, nước mắt từng viên lăn xuống.

Hàn Văn Hạo ngồi ở trong phòng kín bên ngoài phòng bệnh, hai mắt rưng rưng, lạnh lùng mở tài liệu do Trưởng cục cảnh sát đưa tới, quả nhiên nhìn thấy một tấm hình chưa cháy hết, đó là góc hình lúc Văn Giai chết thảm, ánh mắt hằn rét lạnh, Nhậm Phong và Hứa Mặc ở phía sau, trầm trọng giải thích nói: "Lúc 12 giờ đêm, Lý thẩm nhận được một túi chuyển phát nhanh, cầm lấy túi tài liệu, đưa đến trong tay phu nhân, đoán chừng phu nhân xem hình, quá mức tự trách, muốn lấy cái chết để chuộc tội"

"Nhậm Phong" Hàn Văn Hạo chậm rãi xem tài liệu, còn có báo cáo ADN của Trác Bách Quân và cha mình, bên trong ghi rõ điểm giống nhau, độ tương tự 99,9% hai mắt hằn thoáng qua buồn bã, nói: "Cậu nói cho tôi biết, cái gì gọi là sai? Cái gì gọi là đúng? Người vị tha là đúng, người ích kỷ là sai sao?"

Nhậm Phong và Hứa Mặc cũng im lặng không lên tiếng

Hi Thần nhìn Hàn Văn Hạo đau lòng nói: "Bên ngoài vẫn truyền nhau, Hàn tiên sinh ra tay độc ác, lòng dạ tàn nhẫn, không chừa đường lui, nhưng ở trong mắt của chúng tôi, vì ngài cứng rắn, mới bảo vệ được càng nhiều người chúng tôi, tôi không biết nên nói thế nào, nhưng tôi cảm thấy Hàn tiên sinh làm tất cả, đều xuất phát từ tình yêu, thật vĩ đại"

Hàn Văn Hạo cười khổ, nhìn chỗ đánh dấu nói: "Thật sao? Nhưng tôi không bảo vệ được mẹ tôi"

Hắn chậm rãi lật một tờ tài liệu, hai mắt lạnh lùng nhìn đến trên giấy A4 có một dòng chữ, đây là chữ viết ngược "Nếu muốn Văn Giai chết nhắm mắt, thì bà phải chết đi". Ngay lập tức, hai tròng mắt tức giận trào ra nước mắt, nghĩ đến người mẹ đáng thương, vì con, bỏ ra cả đời, cuối cùng bà chỉ có thể chịu đựng tiếng xấu, nhưng không ai lên tiếng nói một câu công bằng cho bà, nếu Thượng Đế không nói, Hàn Văn Hạo này sẽ báo mối thù này cho mẹ.

Hàn Văn Hạo nói xong, khẽ cắn răng, ánh mắt mãnh liệt lóe lên.

Hạ Tuyết cùng với Hàn Trung Trí, trông chừng Trang Minh Nguyệt, tâm tình đã từ từ bình tĩnh, có chút lo lắng cho Hàn Văn Hạo, nhưng hắn ở bên mẹ một chút, cũng đã cùng Nhậm Phong và Hứa Mặc trốn vào phòng kín, cô lo lắng đứng dậy, vừa mới đi ra phòng bệnh, cũng đã nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sát khí của Hàn Văn Hạo, nhanh chóng đi ra ngoài, trong lòng của cô không khỏi run lên, chạy thật nhanh, đi theo Hàn Văn Hạo ra trước vườn hoa, đi qua cây cầu nhỏ nước chảy, cô lớn tiếng gọi Hàn Văn Hạo: "Văn Hạo —— Anh muốn đi đâu? Vừa rồi ánh mắt của anh thật đáng sợ —— Nói cho em biết, anh muốn đi đâu?"

Hàn Văn Hạo nắm chặt quả đấm, đứng tại chỗ, hai mắt lại lóe lên ánh sáng cừu hận, rồi khổ tâm đè xuống, hơi nghiêng mặt, trầm giọng nói: "Không có gì, em trở về chăm sóc mẹ, trò chuyện với mẹ, anh xử lý xong chuyện, sẽ trở lại ngay"

"Văn Hạo ——" Hạ Tuyết căng thẳng đi tới trước mặt của hắn, đau lòng nói: "Anh nói cho em biết, anh muốn đi đâu? Phần tài liệu kia, nói cái gì?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ cắn chặt răng ——

Hạ Tuyết ở trong bóng tối, nhìn bóng lưng cứng rắn của Hàn Văn Hạo, nghẹn ngào nói: "Văn Hạo, oán thù báo đến khi nào hả? Em mặc kệ trong lòng của anh có bao nhiêu thù hận, mẹ đang hôn mê, trước hết hãy để cho bà an tâm ra đi, có lẽ bà chỉ muốn yên lặng ra đi, nhưng anh lại sinh ra chuyện, không phải uống phí khổ tâm của bà sao, cho dù xảy ra chuyện gì, cừu hận đều là thứ đáng sợ nhất. Nó có thể hủy diệt linh hồn con người, mặc dù em không biết xảy ra chuyện gì, nhưng em biết, anh sẽ làm chuyện rất nguy hiểm —— Đừng vào lúc này, đi làm chuyện không thể bù đắp, chỉ có thể nhất thời phát tiết mối hận trong lòng, đừng như vậy, anh còn có em, còn người nhà của anh, đừng để thù hận che kín lòng của anh, không phải ông nội đã nói rồi sao? Khuyến anh phải có lòng khoan dung"

"Đừng nói với anh phải có lòng khoan dung ——" Hàn Văn Hạo tức giận quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết cao giọng rống lên: "Cũng là bởi vì lúc đầu, anh tha thứ cho người, tạm tha thứ cho người, anh đã bỏ qua hẳn —— Cũng bởi vì hẳn là anh em của anh, cùng một cội sinh ra. Anh em tương tàn. Anh đã cho hẳn cơ hội tỉnh lại —— Nếu đòi nợ, ở trước mặt của anh, hỏi anh —— Anh sẽ cho —— Nhưng không phải ở trong bóng tối giở thủ đoạn, nếu hẳn muốn ở trong bóng tối giở thủ đoạn, vậy chúng tôi cũng chỉ có thể ở trong bóng tối giải quyết vấn đề —— Tánh mạng của hẳn, đều ở trong tay anh. Trong thế giới của hẳn đã có thù hận, tại sao anh còn phải tha thứ cho một người có thù hận? Anh không tha thứ cho hẳn —— Anh đau lòng cho mẹ, có thể ba ngày sau, bà ấy biến thành người sống đời sống thực vật —— Người sống đời sống thực vật"

Trong lòng của Hàn Văn Hạo thoáng qua một cơn đau đớn, nước mắt của hẳn lăn xuống, giống như một đứa bé, đau lòng nói: người sống đời sống thực vật, so với cái chết còn đáng thương hơn, chuyện này đối với người làm con làm sao chịu đựng? Rốt cuộc bà ấy làm sai chuyện gì? Bà ấy cũng chỉ vì con của mình, cầu xin một cô gái, xem trọng sinh mạng mà thôi. Lúc đó, bà ấy cũng không biết dì Văn Giai đã mang thai, tại sao muốn đem tất cả tổn thương của mọi người, đổ trên người của mẹ anh, đó chỉ là một lần

dũng cảm cuối cùng trong cuộc đời của bà. Anh thương xót mẹ, vì sinh anh ra, bà phải biến thành một người ngớ ngẩn ——"

Hạ Tuyết khổ sở bước lên, từ phía sau ôm Văn Hạo vào lòng, khóc nói: "Văn Hạo, em biết trong lòng của anh đau biết bao nhiêu?"

"Nhưng anh không biết —— Loại đau đớn này, cả đời cũng không có cách nào xóa hết —— Chúng ta cũng không được hạnh phúc nữa —— Đối mặt tình huống này của mẹ, chúng ta còn có thể hạnh phúc sao? Chúng ta cũng không hạnh phúc được nữa ——" Hàn Văn Hạo chột giã giữa mở tay Hạ Tuyết, bước nhanh đi về phía trước ——

"Đây là mẹ muốn sao? Là mẹ muốn sao?" Hạ Tuyết nhìn Hàn Văn Hạo, lớn tiếng khóc: "Nếu bà muốn anh trả thù, bà cũng sẽ không lựa chọn cái chết. Bà muốn kết thúc cuộc sống của mình. Muốn mọi người sống thật tốt —— Nhưng anh thì sao? Anh muốn đi báo thù, em không ngăn cản, nhưng chờ mẹ tỉnh lại, anh hỏi mẹ đi —— Hỏi mẹ một chút, rốt cuộc có muốn anh báo thù cho mẹ không?"

Hai mắt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, nhớ tới nụ cười ẩn nhẫn của mẹ, tim của hắn đau đớn kiệt liệt: "Mạng của anh là cha mẹ cho. Nếu anh không báo được thù này, anh sẽ hồ thẹn công ơn nuôi nấng của mẹ. Nếu quả thật gặp chuyện không may, anh đem mạng trả lại cho bà ——"

Hắn nói xong, lập tức bước nhanh đi về phía trước.

"Văn Hạo ——" Hạ Tuyết đau lòng kêu: "Đừng đi —— Đừng để cho thù hận, không ngừng lặp lại —— Văn Hạo ——"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 607: Cùng Đi

Khách sạn, phòng tổng thống!

Tiếng gõ cửa bên ngoài bang bang vang dội, Thanh Nhã vội vàng mang theo hai người người giúp việc đứng dậy mở cửa, liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Tuyết đứng ở cửa, khóc không thành tiếng kêu lên: "Daniel đâu?"

Thanh Nhã giật mình, lập tức đỡ Hạ Tuyết nói: "Hạ tiểu thư, chủ nhân đang nghỉ ngơi, cô chờ, chúng tôi lập tức đi gọi ngài ấy!"

Cô nói xong, vừa muốn xoay người, cũng đã nhìn thấy Daniel mặc đồ ngủ màu trắng, khoác áo ngủ màu xám tro, đôi mắt lim dim có chút buồn ngủ, nhưng vẻ mặt ngưng trọng đi ra, hiển nhiên là nghe được tiếng của Hạ Tuyết, thấy cô đứng ở cửa khóc ngất, hoảng sợ đến cả người run rẩy, ngoài cửa sổ, bông tuyết bay phát phới, hân nhú chặt lông mày đi đến trước mặt của Hạ Tuyết nói: "Tuyết, em làm sao vậy?"

"Anh giúp em đi, Daniel, em cầu xin anh giúp em đi" Hạ Tuyết khóc đến khóc không thành tiếng, nắm chặt tay Daniel nói: "Văn Hạo đã xảy ra chuyện!"

Daniel vừa nghe, liền lập tức đỡ Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, cũng hơi căng thẳng hỏi: "Em đừng khóc! Hiện tại phải giải quyết vấn đề, em cố gắng bình tĩnh!"

Hạ Tuyết nghe Daniel nói, cố gắng đè nén lo lắng trong lòng, nhìn hân rơi lệ nói: "Hôm nay mẹ của Văn Hạo uống thuốc ngủ tự sát!"

"WHAT?" Daniel khiếp sợ nghe chuyện này: "Tại sao phải như vậy?"

"Em cũng không rõ sự thật thế nào! Chỉ cảm giác mơ hồ có chuyện lớn xảy ra, mẹ Văn Hạo uống thuốc ngủ tự sát, mặc dù được cứu trở sống, nhưng bác sĩ nói có khả năng rất lớn có thể sẽ biến thành người sống đời sống thực vật, chỉ cần sau ba ngày, không tỉnh lại, thì cả đời cũng sẽ không tỉnh lại" Hạ Tuyết vừa nói vừa không nhịn được khóc rống lên.

"Chúa ơi" Daniel nghe xong, nhanh chóng bảo Thanh Nhã cũng đang ở trong khiếp sợ, nói: "Lập tức thông báo cho mẹ! Để cho bà mau sớm đến bệnh viện thăm dì Trang!"

"Vâng!" Thanh Nhã bước nhanh đi ra ngoài!

Daniel quay đầu lại nhìn Hạ Tuyết, sốt ruột hỏi: "Sau đó Hàn Tổng Tài xảy ra chuyện gì?"

"Sau đó tất cả người họ Hàn suy sụp! Nhất là Văn Hạo, trong lúc hấn đang chờ mẹ cấp cứu, sau khi cầm tài liệu sát phá của Trưởng cục cảnh án đưa đến, liền bước nhanh đi ra ngoài, trong miệng cứng rắn nói cùng một cội sinh ra, anh em tương tàn, sau đó còn nói không thể tha thứ cho người mang thù hận trong lòng, hấn mang theo tâm tình rất bi phẫn và trả thù rồi khỏi! Daniel, em lo lắng Văn Hạo sẽ xảy ra chuyện, em cũng không hy vọng chúng tôi, lại tạo nghiệt nữa !" Hạ Tuyết gần như sụp đổ nhìn Daniel nói!

Daniel bình tĩnh suy nghĩ một chút, lập tức cầm điện thoại lên, chờ điện thoại của bên đối phương nối thông, liền trầm giọng nói: "Lập tức nói thư ký Tả An Na của Hàn Văn Hạo tới gặp tôi!"

Sau khi hấn để điện thoại xuống, liền quay đầu lại, nhìn Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon rơi lệ khóc rống lên, trong lòng hấn đau nhói, khẽ ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của cô, nói: "Bảo bối, em hãy nghe anh nói, em đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vẫn không rõ đạo lý sao? Cái thế giới này cũng bởi vì có mâu thuẫn, mới có xung đột, bây giờ chúng ta có thể làm,

chính là giải quyết mâu thuẫn, mâu thuẫn trước mắt ở chỗ, không phải ai là kẻ địch của ai, cũng không phải ở trong thế giới của bọn họ có thân thể mơ hồ, mà là dì Trang"

Hạ Tuyết buông nhẹ lồng ngực Daniel, ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ nhìn Daniel.

Daniel ôm chặt thân thể Hạ Tuyết, sắc mặt nghiêm túc nói: "Không phải Bác sĩ nói, dì Trang vẫn có cơ hội tỉnh lại sao? Cho dù cơ hội này rất nhỏ, cũng không thể bỏ qua! ! Em và tất cả người nhà họ Hàn phải nghĩ cách làm cho dì Trang tỉnh lại, như vậy chúng ta mới có thể giải quyết mâu thuẫn tốt hơn ! Chắc rằng Hàn Tổng Tài là một người vô cùng có trách nhiệm? Hẳn trơ mắt nhìn mẹ tự sát thành người sống đời sống thực vật, bất luận cứ ai cũng không có cách nào bình tĩnh! Nhưng cho dù hẳn muốn muốn trả thù như thế nào đi nữa, hẳn cũng tuyệt đối là một người thông minh tuyệt đỉnh và cơ trí, tự có kế hoạch của mình, cho nên tạm thời không có việc gì, em yên tâm đi!"

Hạ Tuyết thở hỗn hển, cố gắng đè xuống khủng hoảng trong lòng, suy nghĩ về chuyện này.

"Hạ Tuyết!" Daniel lại nắm chặt bả vai của cô nói: "Thời gian đã không còn nhiều! Em nhớ kỹ, phải làm một cô gái kiên cường sau lưng Hàn Tổng Tài, chỉ có kiên cường và dũng cảm, cùng trí tuệ của mình, em mới có thể đứng ở bên cạnh hẳn cả đời, giống như lúc em đã ở trên khán đài lĩnh thưởng, hẳn một mực ở dưới khán đài, canh giữ bảo vệ cho em! ! Em nhất định phải giúp hẳn hóa giải mâu thuẫn lần này! !"

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, hai mắt lóe lên!

Tiếng gõ cửa gấp rút vang lên, sắc mặt của Tả An Na tái nhợt đi vào, nhìn Daniel và Hạ Tuyết, có chút căng thẳng kêu nhỏ: "Tổng Tài, Hạ tiểu thư"

Khuôn mặt Daniel lạnh lùng, nghiêm túc nhìn Tả An Na nói: "Nói! Hàn Tổng Tài đã xảy ra chuyện gì?"

Tả An Na do dự một lát, không biết nên nói hay không!

"Nói! !" Ánh mắt Daniel lạnh lẽo, lộ ra khí thế không thể kháng cự!

Tả An Na không có cách nào, đành phải ở trong đêm tuyết rơi đầy, kể lại chuyện cũ của Trác Bách Quân và Văn Giai, cùng kế hoạch báo thù của Hàn Văn Hạo, nói ra tất cả! Daniel và Hạ Tuyết nghe xong, tương đối khiếp sợ, nhất là Hạ Tuyết, cô bật khóc, đau lòng cho Hàn Văn Hạo nói: "Không trách được, không trách được hãn căn rằng, nắm chặt tài liệu không buông tay, chính là không muốn để cho cha sau khi nhìn thấy sẽ đau lòng, cha cũng sẽ không chịu nổi!"

Daniel lập tức nhìn Hạ Tuyết nói: "Thời gian không còn nhiều! ! Mau đi xem dì Trang một chút, nghĩ cách đi! Anh phải đi Hàn thị một chuyến! ! Ngăn cản mọi chuyện! Phải biết Hàn Tổng Tài và Trác Bách Quân thật là anh em ruột, như vậy lần tỷ thí này, đối xử với cha mẹ chồng của em, đều là một chuyện tàn nhẫn! ! Mau lên! ! Chúng ta chia nhau làm việc!"

Hạ Tuyết không có cách nào, chỉ đành phải gật đầu! !

Tuyết vẫn thật dịu dàng rơi xuống, nhưng không ai biết, có đôi khi nó rất mơ mộng, đáng yêu, có đôi khi, lại mâu thuẫn cất giấu quá nhiều tính toán và âm mưu!

Trác Bách Quân khẽ ôm Tĩnh Đồng nằm trên giường, cùng nhau nhìn thế giới ngoài cửa sổ, cũng hơi cười một tiếng, Trác Bách Quân nhẹ nhàng hôn trên mặt Tĩnh Đồng, cảm xúc nói: "Thích tuyết rơi sao?"

"Ừ" Tĩnh Đồng mỉm cười, tựa vào trong ngực Trác Bách Quân, cũng ngửi thấy mùi hương của Trần Ngọc Lộ trong ngực của hắn, sắc mặt cô bình tĩnh, hai mắt dịu dàng khẽ chớp, ôm chặt hắn hơn, dịu dàng nói với hắn: "Hôm nay anh và chị Ngọc Lộ đi đâu vậy ?"

Ánh mắt Trác Bách Quân hơi lạnh lùng, khẽ vuốt ve cánh tay của cô nói: "Đi ra ngoài tạm biệt"

"Tạm biệt?" Tĩnh Đồng tò mò ngẩng đầu lên, nhìn Trác Bách Quân hỏi: "Tạm biệt cái gì?"

Trác Bách Quân mỉm cười nhìn Tĩnh Đồng nói: "Anh đã chán ghét ở lại Trung Quốc, anh muốn trở về Nhật Bản"

Thân thể Tĩnh Đồng chợt cứng ngắc, ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Trác Bách Quân nói: "Có thật không? Anh muốn trở về? Vậy em làm sao?"

Trác Bách Quân khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, véo nhẹ cằm của cô nói: "Dĩ nhiên cùng em bỏ hết mọi thứ nơi này, cùng theo anh đi, em vốn đã có visa Nhật Bản, chúng ta đi Nhật Bản, đi Hokkaido, nơi đó có con đường ngô đồng thật dài cây, còn có bờ biển lãng mạn hai bên đường, mùa đông tuyết rơi, chúng ta cùng nhau tắm suối nước nóng, mùa hè chúng ta cùng đi thăm hòn đảo đẹp nhất, được không?"

Tĩnh Đồng đột nhiên cười nhỏ, ôm chặt Trác Bách Quân, cười ngọt ngào nói: "Tốt"

"Ba ngày sau, là ngày 18, 2 giờ chiều, chúng ta gặp nhau ở phi trường, mấy ngày nay anh trở về công ty sắp xếp một chút công việc, bỏ hết mọi chuyện, cùng em rời khỏi" Trác Bách Quân sâu kín nói.

Tĩnh Đồng ngẩng đầu nhìn Trác Bách Quân, thật lòng cười nói: "Thật muốn em cùng đi sao?"

"Ừ chúng ta trở về Nhật Bản, sống bên mẹ" Trác Bách Quân mỉm cười nói xong, liền cầm ly nước ấm nói: "Được rồi, lúc này còn nói khát nước, mỗi lần hôn em xong, đều nói khát nước, con thỏ nhỏ kỳ quái"

Tĩnh Đồng cười một tiếng, sau đó uống xong ly nước kia.

Trác Bách Quân nhìn Tĩnh Đồng thuận lợi uống xong ly nước kia, đột nhiên cười một tiếng, trong ánh mắt xuất hiện ánh sáng chết chóc, dần dần, hắn nhìn trên mặt Tĩnh Đồng hơi chút co quắp, nhìn mình, hai mắt hơi lộ ra một chút hơi nước mộng ảo, cuối cùng lòng bàn tay mềm nhũn, ly nước tuột xuống, "xoảng" một tiếng, vỡ vụn ở bên giường, hai mắt từ từ nhắm lại, giống như cánh hoa anh đào rơi, nằm ở trên giường, mái tóc đen mềm mại, bung xõa ra trên ra giường, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Thân thể Trác Bách Quân run rẩy, thở hổn hển, nước mắt buồn bã rơi xuống, hắn không dám nhìn Tĩnh Đồng, chỉ khóc nói: "Tĩnh Đồng, em chờ anh, rất mau anh sẽ tới tìm em, chúng ta cùng đi"

Người của tổ chức, rút cuộc đẩy cửa đi vào, nhìn Trác Bách Quân bên cạnh cô gái, khóe miệng tràn ra tia máu, hai mắt nhắm lại, bình tĩnh nằm trên giường, sắc mặt dần dần tái nhợt như đã chết, sắc mặt của bọn họ cứng rắn, nói: "Chỉ cần cô ta chết! Hành động của chúng ta sẽ bắt đầu! !"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 608: Hành Động Trả Thù

Chiếc Rolls-Royce màu bạc trắng gấp trước cao ốc Hàn thị, Daniel cùng Tả An Na, còn có Sophie, Mặc Nhã, Hạo Vũ nhanh chóng xuống xe, bước nhanh tới cao ốc Hàn thị, nhìn thấy có mười mấy người hộ vệ chờ đợi ở bên ngoài cao ốc, vốn muốn tiến lên ngăn trở, lại thấy là Daniel và Tả An Na đi cùng, liền để cho bọn họ đi vào cao ốc Hàn thị!

Daniel vừa bước đi, vừa nhanh chóng hỏi Tả An Na: "Kế tiếp Hàn Tổng Tài có kế hoạch gì?"

Tả An Na nhanh chóng nói: "Lần này chúng tôi bí mật điều tra nguồn gốc cổ đông khách sạn thế giới, phát hiện trên tay Trầm Ngọc Lộ nắm giữ rất nhiều vốn đầu tư cổ đông! Chúng tôi nghi ngờ, cô ta muốn từng bước tiến vào Hàn thị chúng tôi và tập đoàn Toàn Cầu, theo đó đó tan rã"

"Không biết tự lượng sức mình!" Daniel đi vào thang máy nói: "Hàn Tổng Tài cũng sẽ không để Trầm Ngọc Lộ ở trong mắt!"

Tả An Na ngạc nhiên nhìn Daniel hỏi: "Thật sao?"

Daniel chậm rãi nói: "Cơ nghiệp trăm năm của Hàn thị, làm sao có thể sẽ vì một số nhóm cổ đông nho nhỏ là có thể bị đùa giỡn ở trong lòng bàn tay? Một công ty thành công, bọn họ cũng sẽ có một lượng khổng lồ đối phó nguy cơ khủng hoảng, phòng thủ chặt chẽ trước mắt và sau cùng! Tôi tin Hàn Tổng Tài nổi tiếng làm việc mạnh mẽ, người giải quyết dứt khoát, không thể nào không đề phòng mai một ! Hẳn muốn giải quyết, là nhóm người đứng đầu ở phía sau !"

Ngược lại, Sophie hiểu được, nhìn Daniel nói: "Tổng Tài, ý của ngài là"

Daniel không lên tiếng, nhìn cửa thang máy mở ra, hắn nhanh chóng đi ra ngoài, đi qua bộ phận hành chính tối tăm, cũng không đợi thư ký ở một bên thông báo và Hi Thần ngăn cản, nghiêm nghị sai bước đẩy cửa đi vào, liếc mắt liền thấy văn phòng xa hoa, Hàn Văn Hạo đang ngồi với trước bàn làm việc, mặt lạnh mở tài liệu, đang muốn đặt bút xử lý công việc, vào lúc này, hắn cũng không ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Daniel Tổng Tài đêm khuya viếng thăm, có chuyện gì sao?"

Daniel sai bước đứng tới trước bàn làm việc của Hàn Văn Hạo, giơ tay lên!

Tất cả mọi người cũng im lặng rời đi, Tả An Na là người cuối cùng đóng cửa phòng làm việc, trước khi đóng có chút lo lắng nhìn Tổng Tài.

"Hàn Tổng Tài, hai nhà chúng ta đang triển khai kế hoạch khách sạn thế giới, tôi bất kể trước mắt anh có bao nhiêu thù hận, chẳng qua tôi không thể lấy 1000 tỉ mỹ kim tiền vốn của tôi, để cùng anh chơi trò chơi này! Tập đoàn Toàn Cầu tôi phải nuôi sống 40 vạn nhân viên trong và ngoài nước, tất cả năm giữ trên tay một mình tôi! Tôi càng không thể để cho anh triển khai cuộc chơi này! !" Daniel trực tiếp nói thẳng.

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo từ trong tài liệu, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Daniel

Daniel cũng nhìn Hàn Văn Hạo, hai tròng mắt sắc bén, trầm trọng nói: "Nếu bây giờ Hàn thị gặp nguy cơ gì, sự tình có liên quan đến Toàn Cầu của tôi, tôi nhất định phải phối hợp với anh cùng xử lý vấn đề! Chuyện mẹ của anh, tôi rất lấy làm tiếc nuối, tôi cũng cảm thấy rất buồn, tôi cũng sẽ không khuyên chuyện riêng của anh, chẳng qua đây là công việc!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, nhìn Daniel nói: "Daniel, anh quên, các anh chỉ là nhà đầu tư!"

"Nhưng tôi và anh đã từng cùng mở hộp báo phóng viên, bỏ ra 10% cổ phần đưa cho Hi Văn! Anh và Hi Văn còn chưa phải là quan hệ cha con chính thức, anh và Hạ Tuyết vẫn chưa kết hôn, hiện tại người giám hộ chính cho Hi Văn là tôi!" Hai mắt Daniel lạnh lẽo, nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cũng nhìn Daniel nói: "Anh không cần giúp tôi"

Ánh mắt Daniel chợt lóe, sắc mặt hòa hoãn nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Hiện tại chuyện thế nào?"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lùng, đứng dậy, đi tới trên ghế sa lon, trầm giọng nói: "Có người vụng trộm, ở phía sau điều khiển mọi chuyện, mượn cổ đông trong tay Trầm Ngọc Lộ nhằm mở rộng đường, tự cho rằng ánh mắt của tôi sẽ đặt trên người của Trầm Ngọc Lộ, khoảng thời gian này tôi vẫn điều tra Trầm Ngọc Lộ, chính là để cho bọn họ, cho rằng tôi nhắm về phía cô ta, thật ra, tôi âm thầm phái người tra xét tình huống khởi công khách sạn thế giới của chúng ta và tất cả các nhà cung cấp, lần trước, chúng ta khởi công giai đoạn đầu, cao ốc sụp đổ, chính là bọn họ làm ra! ! Mượn tay nhà cung cấp, trực tiếp đánh đổ thương hiệu của chúng ta! ! Thế kỷ này, cái gì đáng giá tiền nhất? Thương hiệu!"

"Thật là ác độc! Hao tổn tâm cơ như thế! Điều tra được người kia chưa?" Daniel cũng ngồi ở trên ghế sa lon, mặt lạnh hỏi.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo nóng lên, một cỗ tức giận từ thân thể xông lên: "Trác Bách Quân! ! Người này là em trai cùng cha khác mẹ với tôi, phối hợp tổ chức hắc ám, muốn phá hủy Hàn thị tôi! !"

Quả nhiên Daniel nghe được đáp án: "Ý của anh nói, muốn phá đổ Hàn thị của anh đã lâu chính là Trác Bách Quân và tổ chức hắc ám?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng!

"Nếu sự thật là như vậy, bọn họ hành động chưa?" Daniel nhìn Hàn Văn Hạo hỏi.

"Núp trong bóng tối, đâm sau lưng người! Tránh được tai mắt tất cả mọi người, nhưng lại không tránh được tai mắt của Hàn Văn Hạo tôi!" Hàn Văn Hạo nắm chặt quả đấm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, ánh mắt lạnh lẽo, hăn muốn cho Trác Bách Quân cơ hội trả thù! !

Daniel tạm thời không khuyên giải, chỉ nhìn Hàn Văn Hạo hỏi: "Vậy kế tiếp, anh nên làm gì?"

Hàn Văn Hạo mặt lạnh nói: "Tôi đã phái người bí mật giám thị nhất cử nhất động của Trác Bách Quân, đợi đến khi tôi phát hiện hăn đã biến mất tại biệt thự, mới biết trong biệt thự của hăn có đường hầm bí mật, hăn đã sớm biết mình sẽ có một ngày như thế! ! Chẳng qua, hăn làm rất tốt! !"

Daniel nhìn hăn!

Hàn Văn Hạo cũng nhìn Daniel, chậm rãi nói: "Nửa giờ trước, tôi vừa bí mật điều tra ba nơi gồm Tây Ban Nha, nước Pháp và Nhật Bản, công ty xây dựng chúng ta bị chôn thuốc nổ! Những thứ này thuốc nổ, đủ để hủy diệt một tòa nhà 100 tầng!"

"WHAT! ?" Daniel khiếp sợ kêu lên.

Hàn Văn Hạo lại nhớ đến người mẹ đáng thương của mình, nói: "Làm việc tàn nhẫn như thế, tự cho rằng Hàn Văn Hạo tôi đang ở chỗ sáng, sẽ ngồi chờ chết?"

Daniel lập tức nói với Hàn Văn Hạo nói: "Chúng ta chia nhau làm việc, nếu biết bọn họ có ý muốn hủy diệt thương hiệu Hàn thị, hơn nữa thừa lúc chúng ta kế hoạch đầu tư quan trọng, làm ra chuyện như vậy, tôi lập tức phái người cho dừng lại tất cả công trình khách sạn thế giới, sau đó đặc phái nhân viên giám sát tinh anh nhất đi giám sát, nhờ Đại Sứ Quán địa

phương giúp đỡ, phối hợp quân đội địa phương làm chuyện này! ! Sophie
——"

Sophie lập tức đẩy cửa đi vào, sắc mặt nghiêm túc nhìn Daniel nói:
"Vâng!"

Daniel nhìn Sophie, nói: "Công trình khách sạn thế giới của chúng ta, kéo dài đến quốc gia nào rồi ? Tài liệu được phê duyệt tới quốc gia nào!"

"Italy!" Sophie lập tức nói.

Daniel trầm ngâm một chút, chậm rãi căn dặn: "Sáng sớm ngày mai, tập hợp truyền thông rộng rãi, tập trung các báo chí viết về khởi công dự án mang tính đột phá tại Italy, hơn nữa còn để cho chuyên gia phân tích cổ phiếu tại Italy phân tích lộ trình cổ phiếu của khách sạn! ! Trong ngày thứ hai phê duyệt tài liệu, mở họp báo phóng viên truyền thông, đem chuyện này làm âm ỉ càng lớn càng tốt! Bảo Mặc Nhã vào đây!"

Hàn Văn Hạo lắng nghe, không lên tiếng!

"Chủ nhân!" Mặc Nhã lập tức đi tới!

Daniel mặt lạnh phân phó: "Lập tức liên hệ Đại sứ quán Pháp tại Italy, để cho hắn phối hợp với tôi, điều động bộ phận cảnh sát, cùng phối hợp với người của chúng ta, mai phục ở xung quanh khách sạn! Lần này tôi muốn một lưới bắt hết người! !"

"Vâng!" Mặc Nhã đi ra ngoài!

"Hi Thần, Nhậm Phong, Tả An Na!" Hàn Văn Hạo cũng mặt lạnh phân phó!

Ba người cùng đi tới! !

"Bắt được Trần Ngọc Lộ, thẩm vấn liên tục ba ngày ba đêm không ngừng không nghỉ cho tôi! Tôi không muốn kết quả! Tôi chỉ muốn thời gian!" Trên mặt Hàn Văn Hạo nặng nề co giật, nói.

"Vâng!" Hi Thần đáp lời!

"Tả An Na, Nhậm Phong! Bây giờ các người lập tức lên đường đến Nhật Bản, cầm tài liệu tôi đưa cho hoàng phi Nhật Bản, để cho người trong hoàng thất bọn họ tới định đoạt chuyện Trần Ngọc Lộ và tổ chức Yamamoto! ! Tôi muốn dùng một “Bình” một “Tốt” của tôi, cũng có thể phá huỷ hang ổ của bọn chúng" Hàn Văn Hạo cắn chặt răng nói.

"Tổ chức này núp trong bóng tối trong nước sao?" Daniel nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo ngẩng mặt lên, ánh mắt chột lóe nói: "Con báo vốn núp trong bóng tối ngủ đông, tự cho rằng chết một Tỉnh Đồng, tôi sẽ không còn ai sao ?"

"Nhưng bây giờ hành động của bọn họ nhanh như vậy, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với người bên cạnh chúng ta!" Daniel nói.

"Bọn họ vĩnh viễn đều không có cơ hội này! ! Tôi muốn Trác Bách Quân nợ máu phải trả bằng máu, cùng đi theo tuổi già của mẹ tôi, tôi mặc kệ bây giờ bọn họ đã ngấm phái tới bao nhiêu sát thủ, nhưng muốn mạng của Hàn Văn Hạo tôi, không có dễ dàng như vậy! !" Hàn Văn Hạo nắm chặt quả đấm phân phó: "Hành động đi! !"

Trác Bách Quân ngồi trong phòng bí mật, ngồi đối diện nhau với người đàn ông bên phía tổ chức hắc ám, cách một bức màn vải!

Trác Bách Quân mặt lạnh nói: "Chúng ta chôn thuốc nổ, mặc dù vẫn không có tiếng động, nhưng hai ngày nay, dường như có người gia tăng canh giữ nơi có thuốc, không biết có phải bọn chúng đã nghi ngờ ý đồ của chúng ta hay không?"

Đối phương dùng giọng nói ngạo lạnh đáng sợ: "Hàn Văn Hạo giỏi về ẩn nấp, lòng giết thợ săn! ! Rốt cuộc hắn có biết chuyện này hay không, chúng ta không thể nào biết, nhưng Trần Ngọc Lộ bị tóm để tra hỏi, vì để đề phòng ngộ nhỡ, tôi đã phái người giết cô ta!"

"Giết?" Mặc dù lòng dạ của Trác Bách Quân tàn nhẫn, nhưng cho tới bây giờ cũng không giết đồng bạn!

"Nếu muốn đạt được mục đích, thì phải hy sinh một số người! Nếu cậu muốn thành công, thì không thể coi mạng người là mạng người, bọn họ nhiều lắm chỉ là một công cụ mà thôi!" Người đàn ông bên đối phương lạnh lùng cứng rắn nói: "Tối nay, tôi muốn chính thức gặp qua Hàn Văn Hạo, có thể tôi không nhìn được, ở trong rừng rậm, ám sát con Báo nhỏ ngủ đông đã lâu!"

Sắc mặt của Trác Bách Quân cứng rắn, nhìn hắn nói: "Ông có kế hoạch gì?"

"Kế hoạch của tôi, đã tiến hành, chẳng qua cậu không biết mà thôi! Nếu hắn biết người đang nằm vùng bên cạnh tôi, tôi sẽ làm sao? Tôi mai phục hắn nhiều năm, là chờ hôm nay ! Cha nuôi của cậu, mẹ của cậu, gia tộc Yamamoto, thù hận của tất cả mọi người, cũng sẽ chấm dứt! Bắt đầu nhiệm vụ của cậu trước đi" Bóng dáng kia, khủng khiếp nói.

Trác Bách Quân cười lạnh một tiếng!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 609: Mẹ

Tả An Na và Nhậm Phong nhanh chóng đi xuống bậc thang, Nhậm Phong nhìn Tả An Na nói: "Cô chờ tôi một chút, tôi lái xe tới đây, máy bay tư nhân đã chuẩn bị xong"

Tả An Na gật đầu, sau đó nhìn Nhậm Phong bước nhanh đi lái xe tới đây, cô đứng ở trong bóng đêm, hai mắt lộ ra một chút ánh sáng lo lắng, lại nhắc cổ tay, nhìn đồng hồ một chút, đã gần 4 giờ sáng, thời gian đã không còn nhiều lắm, tại sao Nhậm Phong còn chưa tới? Cô vừa căng thẳng nhìn đầu kia, lúc này điện thoại di động vang lên, cô vội vã nghe, sau khi nghe một lúc, hai mắt lo lắng của cô, ở trong bóng tối xẹt qua lạnh lùng, chớp mắt một cái, lồng ngực phập phồng hơi giận tức, cô nhẹ giọng đáp: "Ừ, biết rồi"

Cô cúp điện thoại, nhìn Nhậm Phong lái xe thật nhanh về phía bên này, cô vội vã xách theo tài liệu ngồi lên xe, nhìn Nhậm Phong nói: "Vừa rồi phi trường gọi điện thoại tới, nói tối nay có gió tuyết lớn, tạm thời dời lại 1 giờ sau sẽ cất cánh"

"Dù sao một giờ cũng không tệ" Nhậm Phong chậm lại tốc độ lái xe.

Tả An Na mệt mỏi nằm ở trên ghế xe, hai mắt nhắm lại, muốn nghỉ ngơi một chút.

Nhậm Phong lái xe từ từ, nắm tay lái nói: "Gần đây có phải quá mệt mỏi không"

"Ừ" Tả An Na nặng nề thở dốc một hơi, hai mắt nhắm lại, nói: "Mệt mỏi không thở nổi. Hi vọng chuyện lần này, sau khi hoàn thành, không còn chuyện gì xảy ra, chúng ta, cũng có thể sống yên ổn một chút"

Nhậm Phong cười khẽ một tiếng. Nét mặt hơi hòa hoãn.

Xe vẫn ở trong đêm tối chạy về phía trước, nhưng đột nhiên thay đổi mạnh mẽ, kết một tiếng, tại trên đường cao tốc, “ầm” một tiếng nổ, đâm vào chiếc xe đậu bên cạnh đường cao tốc, phun ra hơi nước khổng lồ, cửa xe chậm rãi mở ra, Tả An Na lạnh lùng từ trên xe bước xuống, cầm điện thoại di động, xách theo này phần quan trọng tài liệu, nói: "Chuyện đã làm xong"

Đối phương truyền đến một hồi âm thanh, Tả An Na bình tĩnh nghe, khuôn mặt dịu dàng, thiện lương, xinh đẹp thường ngày, đột nhiên ở trong bóng tối, giống như khuôn mặt bị xé nát, cô từng bước, từng bước dọc theo đường, đi về phía trước, mặc cho người bên trong xe, máu chảy lai láng, hai tròng mắt của cô ở trong bóng tối càng thêm lạnh lạnh.

Đối phương truyền tới âm thanh lạnh lùng: "Đây là cho cô một lần cuối cùng, đến bệnh viện, cô nhất định phải giết chết Hạ Tuyết".

Tả An Na bình tĩnh nghe xong, cúp điện thoại sau đó trượt mở số điện thoại của Hàn Văn Hạo, dịu dàng nói: "Tổng Tài, chúng tôi đã sắp phải vào phi trường, tối đa là 5 giờ, sẽ lên máy bay, anh yên tâm, tài liệu tôi nhất định sẽ mang tới".

Hàn Văn Hạo đồng ý.

Tả An Na mỉm cười buông điện thoại xuống, sắc mặt chậm rãi buộc chặt, hai mắt chợt lóe lên mãnh liệt, nhớ lại những tháng năm ở Nhật Bản, cha mẹ của mình đều vì Hàn thị thu mua công ty nhỏ, mà vội vã buông tha tất cả, thù hận trên thế giới này, ngay cả có nhiều thứ như vậy, cô từng bước, từng bước đi tới cây cầu lớn trước mặt, biết có người đã ở phía sau, dọn dẹp sạch sẽ vũng máu và chiếc xe, cô yên lòng đi về phía trước, cũng như nhiều năm từ trước tới nay, vì lấy được sự tin tưởng Hàn Văn Hạo, vẫn

từng bước từng bước đi về phía trước, thậm chí điều khiển duyên phận tình yêu của Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo.

Cô từng bước từng bước đi về phía trước, đi qua từng bước, từng bước, cô biết cô muốn đi nơi nào, cô phải đi bệnh viện

Bệnh viện

Hàn Văn Kiệt cùng với Hàn Trung Trí đi nghỉ ngơi, Hàn Văn Vũ coi chừng mẹ, cũng khóc đã mệt, ngồi trên ghế sa lon bên ngoài ngủ thiếp đi, Hạ Tuyết mặc áo khoác, ngồi bên cạnh Trang Minh Nguyệt, nhìn người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng, mặc dù đã có ba đứa con trai thành công, nhưng năm tháng không làm tổn hao nhan sắc của bà, thời gian trôi qua, trên gương mặt của bà chỉ có một chút tang thương, nhưng lại mang đến cho bà càng thêm xinh đẹp và tao nhã hơn.

Hạ Tuyết cười khẽ một tiếng, nắm tay Trang Minh Nguyệt, cảm nhận được hơi ấm của bà, tim của mình cũng ấm áp, nhìn gò má người phụ nữ xinh đẹp, nhã nhặn lịch sự, sâu kín nói: "Mẹ, mẹ ngủ có ngon không? Qua nhiều năm như vậy, mẹ mệt mỏi, vì con cái, hy sinh tất cả, vì chồng, chịu được tất cả. Con đã là một người mẹ, hiểu rất rõ. Loại cảm giác này, thật ra chỉ có người đã làm mẹ mới hiểu, khi trong bụng có một sinh mệnh nhỏ, bản năng trời sinh người mẹ, sẽ nói cho mẹ biết, mẹ muốn bảo vệ con mình, mặc dù có thể mẹ sẽ đối mặt với tổn thương, đối mặt tất cả khổ sở, cũng muốn bảo vệ con của mình"

Hốc mắt Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn khuôn mặt tái nhợt, trầm tĩnh của Trang Minh Nguyệt, giống như hòa tan vào khăn trải giường, nhỏ bé như vậy, trong lòng của cô đau xót, lại nắm tay Trang Minh Nguyệt nói: "Mẹ, mẹ biết không? Văn Hạo thật sự rất yêu mẹ, vì mẹ, hắn đã rất cố gắng, chỉ vì đổi được một chút bình an và nụ cười của mẹ, rõ ràng các người vì nhau mà bỏ ra, mà nỗ lực, mẹ có biết mẹ rời đi, đối xử với hắn, có bao nhiêu tổn thương sao? Hắn nói đúng, chúng con cũng đã không thể hạnh phúc, bởi vì

chúng con bước qua tính mạng của mẹ để có được tương lai, chúng con làm sao có thể hạnh phúc? Đã nhiều năm rồi, mẹ vất vả, chịu đựng tất cả, cảm thấy hy sinh hạnh phúc của người bạn thân, để đi đến nay, trong lòng mẹ bị áy náy, mẹ sống thật là khổ, thật là khổ, chúng con cũng biết, nhưng mẹ có nghĩ tới hay không, có lẽ dì Văn Giai, ở trên trời có linh thiêng, thật ra cũng không trách mẹ thì sao? Nếu bà ấy thật sự oán hận mẹ, bà ấy cũng sẽ không bỏ đi, không phải là muốn thành toàn cho mẹ sao? Hôm nay cách trở âm dương, để cho hai người không có cách nào nắm tay trò chuyện vui vẻ, nhưng chúng ta có thể hiểu cho nỗi khổ tâm của dì Văn Giai một chút hay không, trên trời có linh thiêng, bà đã hy sinh hạnh phúc của mình, thành toàn một nhà cho mẹ cha, nếu mẹ cứ đi như vậy, không phải bà hy sinh vô ích sao? Con tin rằng, con người khi còn sống, trong lòng của mỗi người, luôn có một mảnh đất bình yên, luôn có một chút thiện lương, dùng để tha thứ cho người khác và dùng để tha thứ cho mình"

Nước mắt Hạ Tuyết rơi xuống, nhớ tới mẹ của mình, trong lòng đau nhói, nghẹn ngào nói: "Mẹ của con, từng đã qua đời như vậy, ngay cả một tiếng nói tạm biệt, cũng không nói được, nếu có thể làm lại, con sẽ vô cùng quý trọng mỗi một ngày ở bên bà ấy, bởi vì trong lòng của con cái, mẹ là bến bờ của tâm hồn, là chỗ dựa của tâm hồn, là người mà con cái yêu thương nhất trong cuộc đời, trong thế giới của bọn họ, lần đầu tiên dặt tay, lần đầu tiên ôm ấp, lần đầu tiên khóc thút thít, lần đầu tiên cười vui vẻ, đều là mẹ ban cho, bọn họ dùng tánh mạng, để báo đáp cho người mẹ vĩ đại của mình, tỉnh lại đi, con của mẹ cũng yêu mẹ, rất yêu, rất yêu mẹ, tỉnh lại để nhìn chúng con, chúng con cần mẹ, chúng con cần mẹ, cùng hưởng hạnh phúc, chúng con cũng yêu mẹ, chúng con đều không bỏ được mẹ, con cầu xin mẹ, hãy tỉnh lại, cứu con của mẹ, đừng để cho hắc sinh ra thù hận, con không muốn đạp trên mạng sống và khổ sở của người khác, để có cuộc sống hạnh phúc của mình, mẹ, mẹ tỉnh lại đi, con và Văn Hạo hứa với mẹ, nhất định sẽ chăm sóc mẹ thật tốt".

Hạ Tuyết càng nói càng đau lòng, nước mắt lăn xuống, nắm tay Trang Minh Nguyệt, đặt nhẹ trên mặt mình, khóc nói: "Mẹ, mẹ tỉnh lại đi, mẹ tỉnh lại được không, con của mẹ và dì Văn Giai, cùng một cội sinh ra, cuộc đời khó được có bao nhiêu duyên phận, mới có thể để cho máu mủ đến gần nhau, đáng lẽ nên nâng đỡ lẫn nhau, cùng thương yêu nhau, nhưng tự giết lẫn nhau, chuyện này đối với người làm cha mẹ, có bao nhiêu thống khổ"

Hai mắt Trang Minh Nguyệt nhẹ nhàng chớp động, ngón tay nhích nhẹ.

Tả An Na đứng ở trước cửa phòng bệnh, lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 610: Một Chút Thù Hận

Ân Tuệ từ trong phòng thư ký đi ra, bình thường lúc Tả An Na không có ở đây, cô sẽ thay thế Tả An Na xử lý công việc quan trọng của công ty, cô nhanh chóng đem tài liệu từ bên Italy truyền tới, đưa vào cho Hàn Văn Hạo nói: "Bây giờ là 12 giờ ở Italy, theo phân phó của ngài và Daniel Tổng Tài, đã mời truyền thông công bố tin tức kế hoạch đầu tư khách sạn mới nhất"

Sophie cũng đi tới, nói: "Đã báo cho Đại sứ quán Pháp ở Italy, tất cả phối hợp với chúng ta, trong buổi họp báo tin tức cùng ngày, bảo vệ nghiêm ngặt ——"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo chột lóe, tàn nhẫn nói: "Chỉ cần bọn họ hành động, kế hoạch của chúng ta sẽ thành công một nửa"

Hứa Mặc nhanh chóng đi tới, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tổng Tài, người của chúng ta đang toàn lực tìm kiếm Trác Bách Quân, tạm thời không có tung tích. Nhưng rất nhanh sẽ có tin tức, hôm nay từ phi trường phát ra tin tức, biểu hiện thật sự có một bộ phận tổ chức Yamamoto Ichirou tiến vào Trung Quốc"

Mặc Nhã cũng đi tới, nhìn Daniel nói: "Chủ nhân, ngài phân phó tất cả nhân viên giám sát ở các nơi trên thế giới, nghiêm ngặt giám sát công việc, cũng đã mời chuyên gia gỡ bom, đặc biệt kiểm tra nơi đó, tất cả bình thường ——"

"Các người ra ngoài trước đi" Daniel bảo bọn họ.

"Vâng ——" Mọi người cùng đi ra ngoài.

Daniel quay đầu lại, nhìn Hàn Văn Hạo chân thành nói: "Hàn Tổng Tài, anh thật sự muốn cùng Trác Bách Quân phân cao thấp sao? Anh có nghĩ tới, chuyện này hẳn nên nói cho một người biết hay không?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, im lặng ngồi trên ghế sa lon, không nói được lời nào.

"Anh cần đem chuyện này, nói cho cha của anh, dù sao Trác Bách Quân cũng là con của ông ta, một người cha đối với con của mình, đều có kỳ vọng cao hơn với mẹ, dĩ nhiên chúng ta không có cách nào hóa giải cái gì, nhưng chuyện này, không phải nên để cho bác Hàn, cho con mình một lời giải thích sao? Loại oan oan tương báo, đến khi nào mới dứt?" Daniel nhìn Hàn Văn Hạo khổ tâm khuyên.

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, nhìn Daniel, giống như người tri kỷ tốt nhất trong đời, nói: "Daniel, nếu cha của anh, đã từng làm thương tổn một phụ nữ, mà người phụ nữ đó, vẫn yêu ông ta, có lẽ người phụ nữ kia vẫn yêu cho đến giờ, nhưng ông ta phát hiện, bởi vì sai lầm năm đó, làm cho người phụ nữ kia ôm hận ra đi, cuối cùng đã bị người cường bức chết, anh cảm thấy cha của tôi sẽ làm thế nào?"

Daniel nhìn Hàn Văn Hạo, người đàn ông gánh trách nhiệm nặng nề, ánh mắt rối rắm, có chút đau lòng, hẳn cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Trong hai tròng mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua một chút tức giận và đau lòng, lại chậm rãi nói: "Có lẽ người đời, cũng rất nhiều cảm giác, tôi cũng muốn đem chuyện này, nói cho cha tôi biết, để cho ông ấy gánh chịu một phần trách nhiệm, nhưng ông ấy khác với mẹ của tôi, ông ấy yêu dì Văn Giai, yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, giống như tình yêu của tôi và Hạ Tuyết, những năm tháng tuổi già của ông ấy, tôi có thể nói cho ông ấy biết tất cả sao? Mặc dù tôi cũng không định che giấu ông ấy"

Daniel ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cắn răng, hai mắt rưng rưng, lồng ngực phập phồng mãnh liệt, mới nói: "Mà tôi không muốn cha của tôi, có thể sẽ giống mẹ của tôi, khi biết được sự thật, sẽ kết thúc tính mạng của mình, đó là vì cái gì? Đó là không thể chịu đựng nổi đau trong cuộc đời. Tôi cũng đau lòng cho dì Văn Giai, bởi vì mẹ tôi nhất thời yếu đuối, mà tạo ra chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời người, cho nên tôi biết tất cả chuyện Trác Bách Quân làm, bao gồm hủy diệt đứa con của tôi trong bụng Thư Lôi tàn nhẫn như vậy, sau đó giết Hạ Tuyết và Hi Văn. Thận trọng, từng bước, cũng lòng dạ tàn nhẫn như vậy —— Hẳn có nghĩ tới hay không, chúng tôi cùng một cội sinh ra? Tôi lần lượt lựa chọn tha thứ, tôi còn phải nhượng bộ thế nào nữa? Mọi chuyện hôm nay, cũng bởi vì hai chữ thù hận mà khiến cho nhiều người bị tổn thương như vậy —— Cũng bởi vì thù hận mà khiến cho tất cả mọi thứ, đáng lẽ tốt đẹp, tất cả đã tan vỡ —— Vận mệnh của tôi, lúc mẹ của tôi biến thành người sống đời sống thực vật, tất cả đã vỡ nát. Tôi thống hận chính mình, hận tôi nhất thời mềm lòng, muốn cho người anh em này một chút thời gian, để cho Tĩnh Đồng ở lại bên cạnh hẳn, nhưng cuối cùng tôi mất đi một thuộc hạ thân tín. Ngay cả Tĩnh Đồng, hẳn cũng đành lòng sát hại —— Nếu hôm nay tôi lại mềm lòng nữa, để cho người bên cạnh tôi, chịu đả kích, tôi phải làm thế nào để không phụ công dưỡng dục của cha mẹ tôi nhiều năm? Làm thế nào để không phụ lòng của những thuộc hạ, vẫn trung thành với tôi? Nếu anh là tôi, anh có dũng khí nói cho người đã chịu đủ đả kích, rủi lòng thương xót với mạng sống của cha mình không? Cho dù ông ấy đã từng phạm phải lỗi lầm gì, ông ấy cũng là cha của tôi —— Tôi muốn bảo vệ cha của tôi mà thôi, cho dù trong chuyện này, chúng ta làm thế nào để hóa giải thù hận, tôi cũng muốn tạm bảo vệ cha của tôi, bởi vì tôi sắp mất đi mẹ của tôi, tôi không muốn cha của tôi, lại chịu đựng mọi thứ nữa. Bao nhiêu năm trước, ông ấy có lỗi gì? Lỗi chính là, ông ấy chân thành yêu một cô gái ——"

Daniel cắn hàm răng, hai mắt đỏ thẫm, thở dài một hơi.

Trong tròng mắt Hàn Văn Hạo, lóe lên một cổ hận thù mãnh liệt, gương mặt co giật, nhớ bộ dáng đáng thương của mẹ nằm ở trên giường, tim của hắn chợt đau nhói, đau lòng nói: "Tôi làm sao không biết, Trác Bách Quân đã từng chịu tổn thương, khó có thể phai mờ —— Chính bởi vì thương tiếc một chút, tôi bỏ qua nỗi oán hận giết vợ con tôi, thử cùng hắn tiếp xúc, bởi vì cùng một cội sinh ra, muốn trả lại cho hắn một cuộc sống tươi sáng —— Rót cho hắn dòng máu mới hoàn toàn —— Tôi có thể cho hắn tất cả, bắt đầu từ tôi —— Tôi thay cha mẹ của tôi, gánh chịu một chút. Tôi thay cha mẹ của tôi chuộc tội —— Nhưng hắn bị thù hận che mờ hai mắt —— Nếu bây giờ, tôi không đánh tan chuyện này, thù hận sẽ kéo dài đời đời kiếp kiếp, cho dù tôi bất chấp tất cả, bao gồm tính mạng của tôi. Tôi cũng muốn ngăn chặn thù hận lần này ——"

Rốt cuộc, Daniel đã hiểu rõ, ngẩng đầu, lo lắng nhìn Hàn Văn Hạo, nói: "Anh muốn làm gì?"

Hai mắt Hàn Văn Hạo rét lạnh, nắm chặt tay vịn ghế sa lon, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chúng tôi đều phải từ trong thế giới của nhau, đứng ra. Tìm ra nguyên nhân gốc rễ cuối cùng của thù hận này —— Thời gian đã tới rồi, tất cả mọi chuyện cuối cùng sẽ được giải quyết ——"

Daniel không hiểu nhìn hắn.

Hàn Văn Hạo ngẩng mặt lên, lại im lặng không lên tiếng, để cho thời khắc cuối cùng này, giao phó cho thời gian thôi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 611: Lệnh Hưởng

"Mẹ, mẹ mau tỉnh lại đi mẹ" Hạ Tuyết khổ sở gào khóc.

"Hạ tiểu thư, phu nhân có khỏe không" Tả An Na đau lòng đi vào phòng bệnh, nhìn bộ dáng Hạ Tuyết này khóc thất thanh, dịu dàng hỏi.

Hạ Tuyết đau lòng lắc đầu một cái, nhìn hai mắt Trang Minh Nguyệt tĩnh lặng, trong lúc hoảng thần cô cho rằng tròng mắt mình đang run rẩy, cũng cho rằng chỉ là ảo giác, cô xoa xoa nước mắt, mới quay đầu nhìn Tả An Na, có chút lo lắng hỏi: "Sao lúc này, cô lại tới đây? có phải Văn Hạo xảy ra chuyện gì hay không?"

Tả An Na khẽ mỉm cười, nhìn Hạ Tuyết nói: "Không có, Daniel Tổng Tài đang cùng với Tổng Tài, bàn sách lược đối phó Trác Bách Quân, hai người bọn họ phối hợp vô cùng tốt, Tổng Tài lo lắng cô có chuyện, nên bảo tôi tới xem cô một chút"

"À" Hạ Tuyết cười khổ nhìn Tả An Na nói: "Tôi không sao, tôi rất khỏe"

Tả An Na nghe vậy, yên lòng đi tới bên cạnh Hạ Tuyết, nhẹ nắm bả vai của cô nói: "Không có chuyện gì, cũng sẽ đi qua, cô yên tâm, phải tin tưởng Tổng Tài, hẳn có thể giải quyết tất cả mọi chuyện"

Hạ Tuyết đành mỉm cười gật đầu, nhìn Tả An Na nói: "Tôi không sao, cô yên tâm"

Tả An Na bình tĩnh đi tới trước máy đun nước trước phòng bệnh, lấy ra một cái ly, vừa cẩn thận rót nước, hai mắt lộ ra một chút lạnh lùng, để cho nước nóng xẹt qua ngón tay cái của mình, ngấm vào trong nước nóng, cô

không có chút đau đớn, chỉ thật yên tĩnh từ từ rót đầy ly nước kia, vừa mới đứng lên, đã nhìn thấy Hàn Văn Kiệt đứng ở bên cửa, đang dùng ánh mắt nhàn nhạt, nhìn mình, cô lập tức mỉm cười nói: "Tam thiếu gia, anh còn chưa nghỉ ngơi sao?"

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nhìn Tả An Na nói: "Cô đang suy nghĩ gì, bị nước nóng phỏng tay, cũng không biết"

"A!" Tả An Na đột nhiên bật cười, mệt mỏi nói: "Khoảng thời gian này, xảy ra quá nhiều chuyện, nên có chút phân tâm"

"Vất vả cho cô và anh cả thôi rồi" Hàn Văn Kiệt đi tới, nhìn bộ dáng Hạ Tuyết đau lòng, hần liền thở dài nói: "Cô về nghỉ ngơi trước đi, tôi muốn chăm cứu vòng ba cho mẹ! Không có chuyện gì, đi về nghỉ trước đi"

"Không! Tôi muốn ở lại chỗ này với mẹ! Ít nhất ba ngày nay, tôi không muốn rời khỏi một tấc! ! Tuyết đối không muốn rời khỏi mẹ! Tôi muốn nói nhiều chuyện với bà, tôi phải chờ bà tỉnh lại" Tâm tình Hạ Tuyết lập tức kích động, nói.

Hàn Văn Kiệt đi tới trước mặt mẹ, nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô biết tại sao, bệnh viện phải quy định thời gian nhất định cho người thân thăm bệnh không, một là bảo đảm bệnh nhân không bị quấy rầy, hai là ở bệnh viện, không có cách nào chu đáo, hơn nữa cũng sẽ làm cho thân thể rất mệt mỏi, bây giờ cô xúc động và thân thể cũng không tốt, cô nhất định phải về nhà, tắm nước nóng, sau đó nằm một giờ rồi trở lại, thậm chí bây giờ chuyện gì cũng không giúp được, mẹ không có cách nào tỉnh nhanh như vậy, tôi muốn chăm cứu cho mẹ, dùng tất cả thủ pháp để làm! Cho nên cô yên tâm, nghe lời tôi, đi về nghỉ một lát rồi trở lại, chắc chắn tinh thần sẽ không như vậy! Nghe lời tôi nào, hả!" ikienthuc.org

Hạ Tuyết vẫn lắc đầu một cái, nhìn ánh mắt Trang Minh Nguyệt đột nhiên nhúc nhích một chút, cô kinh ngạc kêu nhỏ: "Dường như tôi nhìn

thấy mắt của mẹ đang nhúc nhích"

Hàn Văn Kiệt quay đầu lại, nhìn khuôn mặt của mẹ bình tĩnh và tư thế ngủ yên ổn, liền thở dài, nói với Hạ Tuyết: "Còn nói mình không có gì, mau đi đi, Tả An Na, làm phiền cô đưa Hạ Tuyết đi về nghỉ ngơi"

"Tốt" Tả An Na nghe xong, đang cầm ly nước, đặt trên bàn, lại sơ ý vẩy một chút, cô "ôi" một tiếng, vội vàng dùng khăn giấy lau, đem khăn giấy bỏ vào trong túi, rồi vội vàng cầm tay Hạ Tuyết rời đi, nói: "Hạ tiểu thư, chúng ta đi thôi, thời gian đã không còn sớm, về sớm nghỉ ngơi một chút"

Hạ Tuyết vẫn không yên lòng, lại nhìn thấy Hàn Văn Kiệt đã lấy ra cái hộp châm cứu, chuẩn bị châm cứu cho mẹ, cô không có cách nào, chỉ đành phải đi theo Tả An Na cùng đi ra ngoài.

Lúc Hàn Văn Kiệt châm cứu cho mẹ, lại hơi ngẩng đầu lên, nhìn góc bàn còn ướt một chút, còn có một ít khăn giấy, lúc lau bàn, nhuộm thành màu hơi vàng, hẳn không suy nghĩ nhiều, vẫn rút kim châm dài ra.

Lúc Tả An Na cùng Hạ Tuyết đi ra khỏi phòng bệnh, liền nói với hộ vệ đi cùng bên cạnh nói: "Đưa chúng ta trở về nhà Tổng Tài đi"

"Vâng" Tên hộ vệ lập tức dẫn Tả An Na xoay người đi về phía trước.

Giảng co một ngày đêm, bầu trời dần sáng tỏ, Tả An Na liền đỡ Hạ Tuyết chậm chậm đi về phía trước, hai người cùng nhau đi xuống bậc thang, họ vừa đi, Tả An Na săn sóc cho Hạ Tuyết, khẽ kéo áo khoác, nhìn cô khẽ mỉm cười nói: "Đi thôi, đừng lo lắng, phải tin tưởng Tổng Tài và Daniel Tổng Tài, tất cả đều sẽ tốt hơn"

Hạ Tuyết hoàn toàn không còn hơi sức, chỉ theo hộ vệ hộ tống, cùng Tả An Na cùng nhau lên xe.

Hàn Văn Kiệt vừa giúp mẹ châm cứu, đột nhiên vừa ngồi trong phòng này, có một chút mùi đặc biệt, làm cho hắn nhớ đến lúc này Tả An Na đem khăn giấy nhét vào trong túi áo mình, lông mày của hắn nhíu lại, lập tức để châm dài xuống, đeo bao tay trắng vào, cầm một cây bông băng, đi tới tấm giấy nhỏ màu trắng trên bàn, quét mạnh một cái, vừa nhanh chóng mang đến phòng kiểm nghiệm, vừa nhanh chóng gọi điện thoại cho anh trai của mình!

Điện thoại của Hàn Văn Hạo vang lên.

"Anh cả!" Hàn Văn Kiệt vừa đi ra ngoài, vừa căng thẳng cầm bông băng đưa lên mũi ngửi một cái, mới nói: "Em cũng không cố ý muốn nghi ngờ cô ấy, nhưng hôm nay em cảm thấy Tả An Na rất lạ! Hơn nữa, cô ấy vừa tới phòng bệnh của mẹ, sau khi chờ Hạ Tuyết rời đi, em ngồi thấy trong phòng có một mùi rất gay mũi, hơn nữa, em dám chắc chắn đó là dùng thạch tín điều phối thuốc! ! Anh nhanh chóng đi tìm Hạ Tuyết một chút, em đem nước còn sót lại đi kiểm nghiệm một chút!"

Ánh mắt Hàn Văn Hạo bùng lên ánh sáng lạnh lẽo, lạnh lùng, nói: "Tả An Na"

Trong ánh sáng đèn đường màu xanh nhạt, chiếc xe lao đi, Hạ Tuyết vẫn nhớ đến Hàn Văn Hạo, cô muốn gọi một cuộc điện thoại, Tả An Na mỉm cười ngăn cô lại, nói: "Không cần, Hàn Tổng Tài đang cùng Daniel Tổng Tài bí mật thương lượng, lúc này, không nên quấy rầy, chúng ta về nhà rồi hãy nói"

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút, chỉ đành phải gật đầu.

Tài xế lái xe, chạy thẳng về phía trước, lại vòng qua vườn cây, chạy tới bờ hồ hướng phía trước, sắc trời dần sáng, lúc Tả An Na và Hạ Tuyết nhắm mắt dưỡng thần, lại phát hiện xe chạy lệch hướng khu nhà nghỉ của nhà họ

Hàn, liền ngạc nhiên hơi trách cứ, hỏi: "Tại sao trời gần sáng rồi, anh lại không nhận ra được địa chỉ nhà Hàn tiên sinh"

Hạ Tuyết cũng ngạc nhiên mở hai mắt ra, nhìn tài xế bình tĩnh lái xe chạy nhanh tới một bờ hồ, bốn phía bờ hồ gió lạnh nổi lên, khắp nơi phát ra tiếng kỳ lạ, có chút kinh sợ, trong lòng của cô không khỏi run lên, nhìn Tả An Na nhờ giúp đỡ.

Tả An Na cũng ngạc nhiên nhìn về phía tài xế, không ngờ giữa bụi cỏ truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng động vọng lại, cửa xe nhanh chóng bị kéo ra, hai cô gái bị kéo xuống!

"A ——" Bọn họ hoảng sợ hét âm lên, bị sợ đến vẻ mặt trắng bệch, đứng trong mặt cỏ, lại nhìn thấy rõ người trước mặt, cũng giật mình!

Hàn Văn Hạo và Daniel đứng bên cạnh bờ hồ xanh biếc, lạnh lẽo, hai tròng mắt rét lạnh nhìn chăm chăm Tả An Na, sau lưng của bọn họ, từng người hộ vệ, Hứa Mặc, Hi Thần, Chính Hách, Mặc Nhã, Hạo Vũ, bao gồm cả Nhậm Phong.

Tả An Na lui về phía sau một bước, trợn to cặp mắt nhìn Nhậm Phong! !
!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 612: Thạch Tín

"Văn Hạo" Hạ Tuyết nôn nóng gọi Hàn Văn Hạo, phát hiện ra cục diện này, làm cho đáy lòng mình lạnh lẽo hơn, bởi vì bọn họ cùng nhau nhìn Tả An Na, cô cũng quay đầu, nhìn Tả An Na giống như trở thành một người khác, cô giật mình, lui về sau một bước, Hi Thần lập tức tiến lên, kéo Hạ Tuyết tới trong ngực Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo ôm chặt Hạ Tuyết, trên mặt co quắp đến đáng sợ, chậm rãi mở miệng "Tả An Na, uống cho tôi tin tưởng cô nhiều năm, nhưng cuối cùng, lại là cô"

Tả An Na trợn to hai mắt, nước mắt run rẩy trong hốc mắt, nhìn Hàn Văn Hạo, nhưng không khỏi dâng lên thù hận, lần đầu tiên nhìn thẳng vào hắn, thở hổn hển nói: "Anh cố ý điều tôi và Nhậm Phong đi Nhật Bản, chính là vì tách tôi ra, để thực hiện kế hoạch của anh, Nhậm Phong đã đề phòng tôi, nên thuốc mê của tôi, không có tác dụng"

Nhậm Phong nhìn Tả An Na, khẽ mỉm cười nói: "Thuốc mê của cô có tác dụng, nhưng đã không phải là thuốc mê của cô"

Tả An Na "a" một tiếng, nở nụ cười khổ, cười xong, nước mắt lăn xuống, căng thẳng hỏi: "Tại sao các người biết là tôi, tại sao các người nghi ngờ tôi?"

Hàn Văn Hạo nhìn Tả An Na lạnh lùng nói: "Bởi vì cô quá quan tâm đến tình cảm của tôi rồi".

Tả An Na khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo.

Hạ Tuyết dựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, khiếp sợ nói: "Văn Hạo, mọi người đang làm gì? Không khí thế này thật đáng sợ, Tả An Na làm sao? Cô ấy luôn rất quan tâm chúng ta mà" Đáy lòng của cô chợt lạnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tả An Na, nhìn cô gái bình thường dịu dàng, ấm áp động lòng người, giờ phút này ánh mắt lạnh lùng tuôn ra căm giận, trong lòng của cô đau nhói, kêu nhỏ: "Tả An Na, tại sao cô lại muốn đối xử với chúng tôi như vậy?"

Tả An Na nhìn Hạ Tuyết, trên mặt lạnh lẽo, nói: "Tại sao tôi không đối xử với các người như vậy? 8 năm trước, công ty xi măng của cha mẹ tôi bị Hàn thị ác ý thu mua, cuối cùng đau buồn mà chết, công ty tâm huyết nhất của cha mẹ tôi, đã trắng tay không còn, trong chớp mắt, tôi bị nhà tan cửa nát, rốt cuộc tôi tìm được người làm chỗ dựa, tiến vào Hàn thị, ẩn núp 8 năm, tôi không ngừng bán thù hận và linh hồn của chính tôi, chính là chờ đợi ngày này, nhưng bây giờ, tôi vẫn thất bại"

Hạ Tuyết không thể tin được che miệng, nước mắt lăn xuống.

Hàn Văn Hạo mặt lạnh buốt Hạ Tuyết, từng bước, từng bước đi về phía Tả An Na, ánh sáng nhàn nhạt, chiếu vào hai tròng mắt hắc giống như mắt của dã thú, hiện đầy sát khí, hắc từng bước, từng bước đạp mặt tuyết đầy cộm nặng nề, tiếng bước chân vang vọng, đi đến trước mặt của Tả An Na, hai mắt phát ra ánh sáng chết người, sâu không lường được, hắc dùng loại khí thế này để giết đối thủ của hắc.

Ánh mắt Tả An Na đã quen xốc xếch nhiều năm, chợt lóe lên, toàn thân hoảng sợ run rẩy, nhưng vẫn nắm chặt quả đấm, không lên tiếng.

Cũng trong lúc này, Hàn Văn Hạo đột nhiên thu liễm sát khí trong mắt, dùng một chút lòng nhìn Tả An Na nói: "Ở bên cạnh tôi 8 năm rồi, cũng là bạn, cũng là người thân, tôi vẫn luôn không bạc đãi cô, mặc dù trong lòng của cô có thù hận, chẳng lẽ cô không đoán ra được, đối với công ty kia, tôi đã cố gắng hết sức".

Hai mắt Tả An Na kịch liệt đỏ lên.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ vươn tay, nắm chặt cằm của cô, nhắc mặt của cô lên.

Tả An Na ngẩng đầu lên, nước mắt lã xuống nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn cô gái dịu dàng, ấm áp động lòng người này, từ lúc còn tuổi còn trẻ đến lúc là cô gái trưởng thành, vẫn luôn theo đuổi mình, hăn đột nhiên cười một tiếng, sâu kín nói: "Cho nên cô nói, lòng người đáng sợ, rất khó phòng bị, chúng ta làm sao để hoàn thiện mình, luôn có một số người, không vì chính mình, cũng không chịu bỏ qua, Tả An Na, hôm nay cô thẳng"

Tả An Na trừng chặt hăn, cặp mắt phát ra ánh sáng buồn bã, thăm dò.

"Cô làm tôi đau lòng, không phải vì cô phản bội tôi, mà là chúng ta đã từng giống như bạn bè, giống như tình thân, cô phản bội lại tình thân giữa chúng ta, hôm nay cô làm tổn thương lòng tôi, 8 năm nay như cánh tay trái, tay phải của tôi, bỏ công chăm sóc, rắp tâm từng bước tính toán, hôm nay còn muốn tính mạng của Hạ Tuyết, cô bảo tôi làm sao tha cho cô?" Hàn Văn Hạo nhìn Tả An Na hỏi.

Tả An Na nhìn Hàn Văn Hạo, dứt khoát nói: "Cho tới bây giờ, tôi cũng không nghĩ qua, nếu tất cả chân tướng bị vạch trần, anh sẽ tha thứ cho tôi"

"Nhưng tôi muốn tha cho cô một mạng, cho cô một cơ hội" Hàn Văn Hạo cắn chặt răng, hai mắt đau lòng, lạnh lẽo, xoay người, từng bước, từng bước quay đi.

"Tôi chết cũng không sao cả, rốt cuộc tôi chỉ muốn biết, tại sao các người phát hiện ra tôi ? các người không thể nào phát hiện ra tôi" Tả An Na không nhận thua, bật khóc.

Hạ Tuyết nhìn tình cảnh này, cô cũng không hiểu, nhìn về phía Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng, đứng trong tuyết bay, xoay người nhìn Tả An Na nói: "Bản thân cô ở thế giới nào, sẽ có người ở thế giới đó, sẽ ra ngoài, nói cho cô biết, cô thuộc về thế giới đó"

Tả An Na khiếp sợ nhìn Hàn Văn Hạo.

Sắc mặt của Daniel lạnh lẽo, Mặc Nhã mỉm cười đỡ Hạ Tuyết nói: "Hạ tiểu thư, chúng ta đi thôi"

"Các người muốn làm gì, đừng làm tổn thương người ta nữa, chúng ta tha thứ cho người ta đi Văn Hạo" Hạ Tuyết khóc đi tới, vì Tả An Na mà cầu xin, ánh mắt Hàn Văn Hạo vẫn như bó đuốc nhìn Tả An Na, hôm nay rõ ngọn nguồn, sẽ vạch trần từng việc.

"Văn Hạo ——" Hạ Tuyết quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo khóc nói: "Hứa với em, tha thứ cho người ta đi"

Mặc Nhã cẩn thận đỡ Hạ Tuyết lên xe, cho xe nhanh chóng chạy đi, Hạ Tuyết vẫn nhìn bóng dáng của Tả An Na, khóc nói: "Văn Hạo —— chúng ta tha thứ cho người ta được không? Chúng ta tha thứ cho người ta đi"

Tiếng nói Hạ Tuyết bay trong không khí đáng sợ, rốt cuộc có cái gì có thể làm tan biến đau buồn này.

Tả An Na đứng tại chỗ, nước mắt trong hai hốc mắt lăn xuống.

Hàn Văn Hạo xác định Hạ Tuyết đã rời khỏi, mới chậm rãi nói: "Cho dù là thế nào, luôn có một số chuyện, muốn cho cô nhìn thấy rõ ràng, tất cả cơ mật của Hàn thị tôi, bao gồm tất cả hành động của tôi, cô đều rõ như lòng bàn tay nhưng cô quên một điều, còn có một người cùng thế giới của cô, vẫn không chết"

Tả An Na nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Văn Hạo.

Hai mắt Daniel chớp một cái, nói ngay: "Mời cô ra đây đi"

Một cô gái, mặc chiếc váy dài, mái tóc buông dài, thắt dây lưng màu trắng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt lộ ra ánh sáng trong trẻo, từng bước, từng bước đạp mặt tuyết dày cộm nặng nề, đi ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tả An Na.

Tả An Na khiếp sợ khi nhìn thấy cô, lui về phía sau vài bước, không thể tin được lắc đầu một cái, kêu to: "Không thể nào ? Cô đã chết rồi, không thể nào?"

Cần Nhu bình tĩnh nhìn Tả An Na, nhớ lại hôn mê khá lâu như một thế kỷ vậy, rốt cuộc, lúc Daniel gọi, cô đã tỉnh lại, sâu kín nói: "Có lẽ tôi đã chết rồi, bây giờ tôi là ai, tôi cũng không biết"

Tả An Na cắn chặt môi, nhìn Cần Nhu, vẫn không thể tin được nhìn cô.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn cô nói: "Không trách được, chuyện của Trần phóng viên, lúc nào tôi cũng chậm một bước, thì ra là cô, sau đó tất cả chuyện mọi xảy ra, trùng hợp như vậy, cũng là cô"

Tả An Na vẫn còn trong hoảng loạn nhìn Cần Nhu, giống như thay da đổi thịt, biến thành một người khác, lạnh lạnh như đóa sen, lúc nhìn người, trong suốt một mảnh, trải qua căm ghét và thù hận, tất cả đã không còn nữa, chỉ còn sót lại cũng chỉ là một chút ngạo đời, có lẽ đây chính là cái giá phải trả khi được sống lại.

Cần Nhu nhìn Tả An Na, vốn muốn nói gì, nhưng lại không nói gì cả, bởi vì chính bản thân mình bước ra, cũng đã nói rõ tất cả.

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn Tả An Na, Hứa Mặc và Nhậm Phong lập tức tiến lên hỏi: "Tổng Tài, chúng ta giải quyết cô ta thế nào?"

Hàn Văn Hạo vẫn nhìn Tả An Na, nhìn cô đứng trong đồng tuyết, vẫn mặc đồng phục công ty ngày hôm qua còn chưa thay, đứng trong thế giới bông tuyết trắng xóa, một mình cô đơn, hắn không muốn nhìn cô nữa, xoay người, nói: "Tha cô ấy"

Bọn Hi Thần lập tức nhìn hắn.

"Tha cho cô ấy đi thôi" Hàn Văn Hạo một t mình đi về phía chiếc Rolls-Royce, ngồi xuống, bốn người Nhậm Phong cũng nhìn Tả An Na, vốn muốn nói gì đó, nhưng vẫn xoay người, lúc Hi Thần rời đi, nhìn lại Tả An Na một cái, rồi nói: "Tôi không biết trong mắt của cô, đối với Hàn tiên sinh có phải luôn thù hận hay không, nhưng tôi biết rõ, Hàn tiên sinh, đối với cô, luôn tin tưởng, hoặc là đang tin tưởng cô đã bỏ ra một chút chân tình, lên đường bình an"

Daniel cũng nhẹ đỡ Cẩn Nhu lên xe, sau đó hắn nói với tài xế: "Lái xe"

Xe chậm rãi khởi động, chạy về phía trước.

Cẩn Nhu ngồi ở trong ô tô, nhìn thế giới ngoài cửa sổ, tất cả mọi thứ đều mới mẻ, mới mẻ giống như thế giới này giờ mới bắt đầu, cô nói: Cố gắng yêu bản thân mình cho tốt, bởi vì chỉ có mình, mới có tất cả thế giới, cô cười khẽ một tiếng, khoảng thời gian hôn mê, giống như quên mất hô hấp, quên mất sinh tồn, hôm nay tỉnh lại, thân thể ác ma bị triệt để tiêu trừ.

"Cô không muốn gặp Hạ Tuyết sao" Daniel nhìn Cẩn Nhu hỏi.

Cẩn Nhu lắc đầu một cái, vẫn nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, sâu kín nói: "Rất nhiều thứ, cũng không thể quay đầu lại, gặp mặt nhau, luôn hận quá khứ, cần gì phải khơi lên một chút thương cảm nữa, tôi không xứng làm bạn của cô ấy, hãy để cho cô ấy cho rằng, tôi đã biến mất trên thế giới này, trong tương lai, tôi muốn bắt đầu lại thật tốt, nếu như có duyên, chúng tôi sẽ gặp lại thôi, mà tôi hi vọng, gặp thoáng qua, cô ấy cũng không nhận ra"

được tôi, tôi đã nói với anh, tôi cũng nên nói cho anh biết, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, chúc mọi người hạnh phúc"

Daniel nhìn Cần Nhu, nói: "Muốn đi Tây Ban Nha sao?"

"Không có đất nước nào, chỉ cần rời khỏi vùng trời này là đủ rồi, mang theo người của ta, cùng tên của tôi, rời khỏi vùng trời này"

Cô nhẹ kéo cửa sổ xe, hai mắt nhắm lại, tận hưởng một chút gió mát mẽ, cười khẽ một tiếng.

Bệnh viện

Hàn Văn Kiệt lấy báo cáo xét nghiệm, kết quả không dám tin tưởng, cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho anh trai nói: "Anh cả, dường như em hiểu lầm Tả An Na rồi, thuốc nước kia, cũng không có độc, chỉ là một lượng thạch tín rất ít và một số ít các vị thuốc hòa lẫn nhau. Có thể là nước nóng dính qua màu sơn móng tay chảy xuống"

Hàn Văn Hạo ngồi trong xe, hai mắt sáng lên, đột nhiên lộ ra một chút cảm kích, liếc nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ.

Vẫn quanh quần bên bờ hồ xanh biếc, Tả An Na một mình từ từ đi trên mặt tuyết, nhớ lại tám năm qua, từng ly từng tý, nếu như không phải có tổ chức cường thế, có lẽ cô có thể chân chính làm thư ký của Hàn Văn Hạo, đường đường chính chính ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng khoác cho hắn một âu phục, cài một cúc áo, có lẽ cô có mục đích trợ giúp tình yêu của Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo, hoặc có lẽ từ chân tình và cảm động, dù sao, trong trái tim của cô, vẫn là thiên sứ.

Cô đột nhiên cúi đầu, nước mắt lăn xuống, yêu một người đàn ông 8 năm rồi, muốn ở giây phút cuối cùng, cho hắn chút tình yêu cuối cùng của mình.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 613: Ai Chết, Ai Sống

Sáng sớm.

Hàn Văn Hạo và Daniel cùng nhau trở lại trước cao ốc Hàn thị, liền nhìn thấy Ân Tuệ đã bước nhanh ra ngoài, nhìn Hàn Văn Hạo căng thẳng nói: "Tổng Tài, Daniel Tổng Tài, ở Italy vừa truyền đến tin tức, nói đúng 12 giờ trưa, quả thực có nhân viên hắc đạo mang theo thuốc nổ lên vào, trước mắt đã bị đặc cảnh bắt được"

Hàn Văn Hạo và Daniel lập tức vui mừng cười một tiếng, liền bước nhanh vào cao ốc Hàn thị.

Cửa chính phòng làm việc Tổng Tài phịch một tiếng mở ra, Hàn Văn Hạo vừa đi đi vào, vừa nhanh chóng giao cho Ân Tuệ, nói: "Lập tức báo cho tôi biết, người ở đâu, để tôi tra hỏi Đừng để cho bọn họ và bất kỳ người ngoài tiếp xúc."

"Vâng" Ân Tuệ lập tức đáp lời.

Hàn Văn Hạo quay đầu, ra lệnh cho Hứa Mặc và Nhậm Phong: "Một giờ sau, tung tin, nói bên Italy đã có kết quả thẩm tra, phạm nhân đã khai báo, bên cạnh, nhanh chóng tìm được tổ chức hắc ám ẩn nấp. tin tức Trầm Ngọc Lộ, giấu càng kín càng tốt."

"Vâng" Hứa Mặc và Nhậm Phong đi ra ngoài.

Daniel trầm tư một chút, hỏi Mặc Nhã: "Trang Phu Nhân ở Bệnh viện, là do những người hộ vệ kia canh giữ, lập tức thông báo trưởng cục cảnh sát

đem tư liệu của những người liên quan ở bệnh viện, vào trong cơ sở dữ liệu. Mau lên"

Hàn Văn Hạo nói ngay: "Lúc vào bệnh viện, tôi đã đem những người liên quan bệnh viện, toàn bộ loại bỏ rồi"

"Đề phòng ngộ nhỡ" Daniel lại lo lắng nói.

Hàn Văn Hạo nhìn về phía Daniel, trong lòng vô cùng biết ơn người đàn ông này, nhưng chỉ nói: "Daniel, thời gian này vất vả cho anh rồi. Tới đây, là việc nhà của Hàn Văn Hạo tôi, anh không cần nữa tham gia."

Daniel trầm trọng nhìn Hàn Văn Hạo, hiểu lời của hắn, lại nói: "Hàn Tổng Tài, cho dù trong lòng của anh có bao nhiêu thù hận, nên nghĩ kỹ rồi hãy làm. Tôi biết tôi không thể ngăn cản, nhưng xin anh đừng quá kích động, để tránh đã tạo thành hậu quả đáng sợ"

Hàn Văn Hạo nghe xong, ánh mắt mãnh liệt lóe lên, nhìn về phía chân trời, chậm rãi gọi: "Ân Tuệ"

"Vâng" Ân Tuệ đi tới.

"Mở cuộc họp báo phóng viên. Công bố giai đoạn 3 kế hoạch triển khai khách sạn thế giới. và giấy tờ chuyển nhượng cổ phần" Hàn Văn Hạo chậm rãi nói.

"Vâng" Ân Tuệ nhanh chóng đi ra ngoài.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo lạnh lùng chợt lóe, nắm chặt quả đấm tức giận nói: "Từ chuyện của Tả An Na, có thể thấy được, bọn họ muốn vươn nanh vuốt về phía Hàn Văn Hạo tôi. Nếu tôi không ra tay nữa, có thể càng có nhiều người bị thương. Hôm nay tôi và Trác Bách Quân, ai chết ai sống, mặc cho số phận thôi. Trận đánh này, là hắn khơi lên".

Một chú chim nhỏ bay qua bầu trời, không để lại tiếng kêu.

Daniel suy nghĩ một chút, rồi trầm mặc rời đi, vừa đi ra khỏi phòng làm việc, lập tức gọi điện thoại cho mẹ.

Một khẩu súng lục màu đen, đặt ở bên trong khay đồ thẩm, đưa tới trước mặt của Trác Bách Quân.

Bóng dáng trong bóng tối, nhìn Trác Bách Quân trầm giọng nói: "Hôm nay là cơ hội tốt nhất để cho cậu báo thù. Vì mẹ của cậu báo thù. Chúng ta phải cùng nhau làm tan rã linh hồn nhà họ Hàn. Nhanh lên. Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa"

Trác Bách Quân nhìn khẩu súng lục màu đen, tròng mắt âm u lạnh lùng, không có một chút ánh sáng, giống như địa ngục, hắn chậm rãi vươn tay, cầm khẩu súng lục, xoay tròn, nghĩ đến mình đã ẩn núp nhiều năm, chịu khổ nhiều năm, rốt cuộc có thể vì mẹ báo thù, hắn đột nhiên cười một tiếng, cười thật vui vẻ, hai mắt tràn ra nước mắt, nhưng vẫn rất vui vẻ, đây là một loại giải thoát, giải thoát thù hận, cách tốt nhất, chính là giết chóc.

Sắc mặt của hắn lạnh lẽo, giống như nhìn một nơi xa xôi, nhớ tới người phụ nữ dịu dàng, mềm mại nằm trong vũng máu, chết thật đáng thương, đứa bé dùng ánh mắt ngây thơ và thuần khiết, nhìn mẹ chết, Thượng Đế muốn ở trước mặt một đứa bé ngây thơ thuần khiết, vạch một đao lên linh hồn sạch sẽ của hắn, đem tất cả ma quỷ đánh về phía đứa bé đáng thương này.

"Quá độc ác, quá độc ác, quá độc ác" hai mắt Trác Bách Quân mãnh liệt lóe lên, sắc mặt cứng rắn, thu hồi súng lục, nghẹn ngào nói: "Mẹ, con đi báo thù cho mẹ. Rốt cuộc mẹ có thể nhắm mắt rồi".

Lam Anh ngồi ở trong xe quân dụng, bình tĩnh nghe Daniel nói, nghe thật lâu thật lâu, hai mắt Tổng Thống phu nhân lạnh lạnh, cuối cùng có chút ươn ướt, trong lòng lặng lẽ đau xót, nghẹn ngào nói: "Mẹ biết rồi. Bây giờ mẹ đang chạy tới bệnh viện. Giao cho mẹ đi"

Chiếc xe quân dụng nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Một chiếc xe cứu thương, nhanh chóng chạy vào bệnh viện còn nhanh hơn xe quân dụng, cuối cùng thẳng gấp ở trước tòa nhà cấp cứu, bác sĩ và y tá nhanh chóng đem bệnh nhân bị thương đẩy xuống xe, người bên kia phòng cấp cứu đón lấy, cũng không quay đầu lại, nói: "Mau lên. Bệnh nhân này mất máu quá nhiều, phải khẩn cấp gọi điện thoại cho bác sĩ Trần phòng cấp cứu"

Hai người y tá và bác sĩ nam Khoa cấp cứu đều mang theo khẩu trang, ánh mắt lạnh lùng, đi theo bệnh nhân bị thương vào.

Lúc này, xe quân dụng chở Lam Anh cũng chạy tới.

Lam Anh nhanh chóng xuống xe, Lý thẩm đã nghe Hàn Văn Kiệt căn dặn, đi ra đón bà, Lam Anh vừa khoác áo choàng, vừa đau lòng hỏi: "Hôm nay Minh Nguyệt ra sao?"

"Còn chưa chuyển biến tốt, lão gia đau lòng đã mấy lần bị tăng xông máu, đã bị hôn mê, cậu ba đang bận rộn chạy tới lui hai bên" Hai mắt Lý thẩm đỏ lên, nghẹn ngào nói.

Lam Anh nghe xong, liền thở dài, cười khổ nói: "Lão Hàn a, lão Hàn, ông dày vò vợ ông mấy chục năm, bây giờ mới biết quý trọng, bà ấy không có công lao gì nhưng ít ra sinh cho ông ba đứa con ưu tú như vậy"

Lam Anh nhanh chóng đi vào phòng bệnh, nhìn hộ vệ tầng tầng lớp lớp canh giữ ở ngoài cửa phòng, Hạ Tuyết và Hàn Văn Vũ, còn có Mộng Hàm

vừa từ nước ngoài chạy về, cùng rưng rưng nhìn Trang Minh Nguyệt nằm trên giường, cũng lặng lẽ rơi lệ, Lam Anh nhìn cảnh tượng này, đột nhiên cảm động cười một tiếng, nhưng vẫn nghẹn ngào đi tới, nói: "Được rồi, cũng đừng đau lòng nữa, khóc cũng không ngăn cản được chuyện gì"

"Dì Lam" Hàn Văn Vũ và Mộng Hàm kêu nhỏ.

"Mẹ" Hạ Tuyết nhìn Lam Anh, nghẹn ngào kêu nhỏ.

Lam Anh nhìn Hạ Tuyết, đau lòng cười một tiếng, mới nói: "Ừ, một buổi tối khổ cực cho các con, cũng nên đi nghỉ ngơi, tôi có chút lời, muốn nói với mẹ của các con"

Ba người trẻ cùng nhau nhìn Lam Anh.

"Đi đi" Lam Anh khẽ mỉm cười.

Bọn người Hạ Tuyết nghe xong, đành phải im lặng rưng rưng rời đi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 614: Minh Nguyệt Ngân Dặm Gửi Tương Tư

Lam Anh nhẹ nhàng đem cửa phòng bệnh khép lại, từng bước một đi đến trước giường bệnh, nhìn Trang Minh Nguyệt, chị em tốt của mình, đang bình thản nằm trên giường, hai tròng mắt của bà đỏ lên, đã thật lâu, rất lâu không có chung sống, nước mắt của bà rơi xuống, lại cười một tiếng, ngồi ở mép giường, giống như vài chục năm trước, trò chuyện tâm sự "Bà biết không? Lúc tôi vừa đi vào phòng, thật sự rất hâm mộ bà, bởi vì bà có nhiều đứa con ưu tú, con dâu hiếu thuận như vậy, trong lúc bà gặp chuyện không may, khóc lóc vì bà, vì bà rơi lệ, bà nên thỏa mãn"

Lam Anh nghẹn ngào, cúi đầu, nước mắt chảy xuống.

Trang Minh Nguyệt vẫn nằm trên giường, thật yên tĩnh, thật yên tĩnh ngủ.

"Minh Nguyệt" Lam Anh nhẹ nhàng nắm tay chị em tốt, đầu lòng rơi lệ, vươn tay, khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của bà, nghẹn ngào nói: "Bà còn trách tôi sao? Trách tôi năm đó cũng không ủng hộ bà, mà lặng lẽ đi mất sao? Đúng vậy, năm đó tôi không ủng hộ bà, tôi không ủng hộ bà yếu đuối, vì con của mình, đi quỳ gối van xin Văn Giai vốn hiền lành và yếu đuối, nhưng sau khi tự bà yêu và kết hôn, mang thai đứa con, ở bầu trời Pháp xa xôi, tôi càng hiểu được, làm một người mẹ, luôn hy vọng bảo vệ con cái của mình biết bao nhiêu, cho con tất cả, tôi bắt đầu ghét bản thân mình, lúc ấy lặng lẽ ra đi, không giúp đỡ cho bà một chút nào, cũng không đưa bà đi lên thăm dò, để cho bà một mình, ôm đứa con, dắt tay một người đàn ông không yêu bà, đi lên thăm dò, xin lỗi đã từng nói, chị em tình thâm, đồng cam cộng khổ, mà tôi đã từ bỏ bà cũng từ bỏ Văn Giai, thật ra tôi mới chính

là người ích kỷ nhất, lúc các người vì tình yêu mà hy sinh và cố gắng, tôi lại không tranh thủ, tôi mới là người không có dũng khí"

Trang Minh Nguyệt nằm trên giường, dường như thật bình tĩnh, thật bình tĩnh lắng nghe.

"Minh Nguyệt, tại sao phải lựa chọn cái chết? Tại sao vậy?" Lam Anh khổ sở khóc to, nói: "Cũng đã trải qua những ngày gian khổ nhất, tại sao còn muốn lựa chọn cái chết? Chuyện của Văn Giai, lỗi cũng không phải tại bà, tình yêu vốn có thể lựa chọn mà. Văn Giai cũng có yếu đuối của mình, bà cũng có thiện lương của bà, tại sao muốn hủy hoại mình như vậy? Bà có nghĩ tới ba đứa con đáng yêu của bà hay không, bọn chúng thương yêu bà như vậy, bà nhẫn tâm bỏ lại bọn chúng sao?"

Sắc mặt của Trang Minh Nguyệt bắt đầu hơi ửng đỏ.

"Minh Nguyệt" Lam Anh đau lòng gọi nhỏ : "Tôi có yêu Hàn Trung Trí, bởi vì lúc đó ông ta thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, một người như vậy, mặc dù rất ghét bà đứng trước mặt của ông ta, nhưng lơ đãng quan tâm, làm tôi cảm động, bà có nhớ năm đó, tôi muốn ăn hột đào, tôi tìm mọi cách mở nó, nhưng không làm sao được, lúc đó, lão già đáng chết kia đi tới, cũng không nói lời nào, khinh bỉ nhìn tôi một cái, rồi đem hột đào thả vào trong khe cửa, nhẹ nhàng đóng cửa, hột đào liền bể ra"

Trang Minh Nguyệt thật yên tĩnh Lắng nghe.

"Bà nói, người đàn ông như vậy, ai lại không thích? Bà thích cũng không sai a, người ta thích quyền lực, bà theo đuổi hạnh phúc trong cuộc đời, là sai sao? cái sai lớn nhất của bà chính là không nên yêu lão già đáng chết Hàn Trung Trí, tất cả đều là lỗi của ông ta, mà tôi không đành lòng trách ông ta, bởi vì ông ta cũng không làm chủ được bản thân, nhớ lại năm đó, thật ra chúng ta có thể dừng cảm, chịu trách nhiệm cuộc đời của mình, thì tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra, chúng ta mỗi người đều có lỗi, bà

không thể đem lỗi lầm, một mình chịu đựng" Lam Anh khóc: "Thật ra năm đó rời đi, tôi cảm giác không biết là mình hâm mộ bà? Hay đổ kỵ với bà? Minh Nguyệt, bà chiếm được người đàn ông này, bà nên rất quý trọng, bây giờ ông ta đã hiểu rõ sai rồi, mấy lần ngất xỉu vì bà, mấy lần rơi lệ, nhìn ông ta tuổi già bất hạnh như vậy, tôi rất tiếc thay cho các người, vợ chồng cũng đã gần nhau hơn mười năm, bà nhất định phải tin tưởng, ông ta có tình cảm với bà, tình cảm nước chảy đá mòn, không phải là quý giá nhất sao? Mặc dù giữa các người cũng không hài hòa, nhưng rốt cuộc đã chung sống mấy chục năm a, trong một khoảng thời gian, nhất định là có ân ái và ngọt ngào, bà không thể tha thứ cho ông ta sao? Bà cũng không nhớ ông ta sao?" Lam Anh khóc nói: "Minh Nguyệt, tu trăm kiếp được chung thuyền, tu nghìn đời được gối chung giường ngủ, bà nhìn thấy lão già đáng chế diễu hối hận, bà sẽ thấy ông ta đã già đi mấy năm rồi, gần hết cái tuổi già này rồi"

Lam Anh nói tới chỗ này, nhìn thấy vẻ mặt Trang Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh nằm yên trên giường, bà nhất thời suy sụp, đẩy nhẹ vào thân thể người chị em tốt, khóc nói: "Bà tỉnh lại đi, trước kia luôn một mình tôi nói chuyện, bà luôn là nhìn tôi cười nhẹ, chưa bao giờ trách tôi, cũng không ghét tôi, làm chuyện gì, tha thứ cho tôi, luôn nói với sư phụ, Lam Anh còn nhỏ, tôi cũng không còn nhỏ, tôi chỉ ỷ vào bà và Văn Giai thương tôi, chúng ta không còn khổ nữa, Văn Giai đã chết, tôi cũng không gặp được bà ấy, bà cũng đừng bỏ lại tôi, thật ra nhiều năm qua, tôi thật sự rất nhớ các người, nhớ tới những thời gian vui vẻ trước kia, nhớ tới bà và Văn Giai luôn đối xử tốt với tôi tôi thật sự rất hối hận, năm đó không nên bỏ đi như vậy, tôi nên ở bên cạnh các người đến cùng, tôi đã sai rồi, tôi hối hận với sư phụ, tôi hối hận với tình cảm chị em, bà hãy tỉnh lại đi, tôi cầu xin bà, Minh Nguyệt! tôi nhớ bà thích ăn hột đào nhất, tôi mở cho bà, có được không? Mỗi ngày tôi mở cho bà"

Đôi khi, chuyện tình yêu, làm sao đánh giá đúng hay sai? Tình yêu, là một chút duyên phận. Oán hận, cũng là một chút duyên phận nếu không có

duyên, đau khổ đi nữa, cũng không có lợi ích gì, nếu có duyên, chỉ cần gặp thoáng qua. Nhưng rất kỳ diệu, trong phút chốc đó, sẽ lặng lẽ xảy ra thay đổi.

Lam Anh vẫn giống như vài chục năm trước, tựa vào trong ngực bạn tốt, làm nũng khóc, bà đã từng búồng bình, thu hoạch cuộc sống tốt đẹp nhất. Bọn họ yêu bà cái gì? Yêu bà thẳng thắn. Mất mát tình yêu, đã tạo thành sai lầm thật lớn, có lẽ chân thật và thẳng thắn, không đủ thẳng thắn với người khác, cũng không đủ thẳng thắn với chính mình.

Bóng dáng già nua của Hàn Trung Trí đứng ở cửa, nghe tiếng Lam Anh hồi tiếc và khóc to, hai mắt ông ta rưng rưng, không có dũng khí tiến vào, chỉ nhẹ nhàng cất bước, xoay người rời đi.

"Cha" Hàn Văn Kiệt đau lòng nhìn cha, gọi nhỏ.

Hàn Trung Trí từng bước từng bước đi về phía trước, vừa đi, vừa vẫy nhẹ tay: "Không cần đi theo, cha muốn đi một mình"

"Cha, bây giờ thân thể của cha" Hàn Văn Kiệt lại đau lòng kêu.

"Không có gì, cha muốn đi một mình" Hàn Trung Trí lặp lại, bước dọc theo hành lang màu trắng thật dài, đi về phía trước, bóng lưng sao già nua và cô đơn, thật ra lúc tình yêu mơ hồ, tại sao không tự mình ra đi trước? Có lẽ sẽ rõ ràng hơn?

Hàn Văn Kiệt đứng ở đầu này, nhìn bóng lưng cha cô đơn, hai mắt không khỏi đỏ lên.

Trên sân cỏ ngoài phòng bệnh, rất nhiều đứa bé ở nơi này cãi nhau ầm ĩ, có vài đứa bé, mặc quần áo bệnh nhân, ôm banh vài nhiều màu, ném tới ném lui, Hàn Trung Trí đứng ở dưới ánh mặt trời, nhìn cảnh vật tro tro, vừa cào tuyết, còn một hai điểm tuyết đọng, nhìn sang, có chút thừa thớt,

bóng dáng già nua của ông ta mờ mịt đứng trên khoảng đất trống, thường thức chút ánh bình minh, ấm áp và mát mẻ.

Một bác sĩ, mặc áo bác sĩ màu trắng, mang khẩu trang màu trắng, từ từ tiến đến gần ông già đã chịu đủ đả kích, lạnh lùng nói: "Hàn lão gia, ông còn nhớ Văn Giai không?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 615: Trúng Đạn

Hàn Văn Hạo đứng trong phòng làm việc Tổng Tài, lạnh lùng nhanh chóng xem trước tài liệu hôm nay trong phòng thư ký chuyển tới, Ân Tuệ nhanh chóng đi tới, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tổng Tài, họp báo phóng viên đã bắt đầu rồi !"

"Ừ" Hàn Văn Hạo nhàn nhạt đáp lời, liếc mắt nhìn đồng hồ trên bàn làm việc, ánh mắt đang chờ đợi một tin tức vô cùng quan trọng!

Điện thoại di động vang lên!

Hàn Văn Hạo lập tức nhận điện thoại, sắc mặt bình tĩnh nghe lời nói Hoàng thất Nhật Bản truyền tới, hai mắt hấn sáng lên, xác minh suy đoán của mình, liền nhanh chóng để điện thoại xuống!

Lúc này, Hứa Mặc và Nhậm Phong cũng bước nhanh tới, nói: "Hàn tiên sinh, buổi họp báo phóng sắp bắt đầu! Ngài nhất định phải tham gia sao?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ đứng lên, cài cúc áo âu phục, ngẩng mặt cứng rắn đi ra ngoài, nhưng Hi Thần đi tới, vẫn có chút lo lắng nói: "Tổng Tài, ngài cho tôi thêm một chút thời gian, chúng tôi nhất định sẽ tìm ra chỗ bí mật của bọn hấn mà !"

"Tôi không có thời gian! Chuyện bom chỉ đề phòng được nhất thời! Chúng ta phải hành động trước khi bọn hấn hành động!" sắc mặt của Hàn Văn Hạo cứng rắn, trong lòng có kế hoạch rất tốt, đi ra ngoài, Nhậm Phong, Hứa Mặc và Hi Thần lập tức theo sau

"Chính Hách đâu rồi?" Hàn Văn Hạo vừa đi ra ngoài, vừa hỏi

"Hắn cùng với Daniel Tổng Tài ra sức truy xét căn cứ tổ chức bí mật của Trác Bách Quân !" Hi Thần nói!

Hàn Văn Hạo nghe xong, liền im lặng không lên tiếng đi vào thang máy, biết sau cuộc họp báo phóng viên, sẽ có một cuộc gió tanh mưa máu, nhưng hắn không sợ, đứng trong thang máy, hai tròng mắt lạnh lùng, che giấu vô số suy tính, khẽ chớp mắt một cái, đã nhìn thấy ánh sáng.

Cửa thang máy mở ra

Hàn Văn Hạo sải bước đi ra thang máy, ngay sau đó nghe được tiếng cổ động của phóng viên bên ngoài cao ốc Hàn thị, nghe nói lần này Hàn Tổng Tài muốn phát ra quyền chuyển nhượng cổ phần, đây là một chuyện lớn làm cho giới kinh doanh khiếp sợ, cho nên tập trung rất nhiều truyền thông, bọn họ đều ở đây rí tai nhau, hơn nữa bởi vì tình hình này của Hàn Văn Hạo, sáng nay thị trường chứng khoán đã lập tức lao dốc! !

"Hàn Tổng Tài đến rồi!" Các phóng viên xông xáo cầm camera, không ngừng nhắm về phía Hàn Văn Hạo bấm máy.

Trong ánh đèn flash của mọi người, Hàn Văn Hạo đi về phía khán đài, biết có người bí mật đang ẩn núp chỗ tối, dùng súng nhắm vào đầu mình, người đàn ông này sống chết nhiều lần, đã sớm cùng thần chết đánh thắng rất nhiều người, vẻ mặt lạnh lùng nhìn tất cả mọi người, đứng trước đám phóng viên, bình tĩnh ngồi xuống.

Hạ Tuyết ngồi trước TV, nắm chặt một góc ghế sa lon, có chút đau lòng nhìn chăm chăm TV, cô bé Hi Văn cũng ngạc nhiên nhìn mẹ hỏi: "Mẹ, cha làm gì thế?"

Hạ Tuyết không dám trả lời, chỉ căng thẳng nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo ngồi trước phóng viên truyền thông, đầu tiên công bố với mọi người kế hoạch đầu tư dự án khách sạn thế giới, nói cổ đông yên tâm,

hai nhà Hàn thị và tập đoàn Toàn Cầu cùng nhau đồng tâm hiệp sức hoàn thành dự án lớn này.

Phóng viên quan tâm một khía cạnh khác, hỏi: "Xin hỏi Hàn Tổng Tài, nghe nói ngài muốn nhượng lại cổ phần Hàn thị, có chuyện này không? Nếu ngài thật muốn nhượng lại, ngài tính đưa cho người nào, vẫn là con gái của ngài phải không?"

Hàn Văn Hạo nghe lời này, sắc mặt đông lại, suy nghĩ một lát, rốt cuộc muốn mở miệng, không ngờ một trận gió lớn nổi lên, phong màn dựng lên hiện trường buổi họp báo đột nhiên vang lên tiếng xé rách, Hàn Văn Hạo lạnh lùng quay đầu lại.

Một người đàn ông trong bóng tối, trong tay cầm súng lục, ẩn nấp ở một góc, đang lúc phong màn sắp rơi xuống, chính xác bấm cò! ! Chỉ nghe vang lên “phẳng” một tiếng, bên ngực phải Hàn Văn Hạo trúng đạn, máu tươi bắn tung tóe ra ngoài, hắc kên lên một tiếng, cắn răng ấn chặt lồng ngực, ngay sau đó máu tươi từ trong kẽ tay của hắc trần ra ngoài, lúc này phong màn, âm ầm sụp đổ, đem cả người hắc phủ kín! !

Ánh mắt của Hi Thần trừng lên, rút súng lục ra, căng thẳng kêu to: "Bảo vệ Hàn tiên sinh ——"

Cô vừa nói xong, lập tức nhắm vào góc tối đầu kia phong màn nả một phát súng! !

“Phẳng” một tiếng nổ, mọi người rối loạn, ôm đầu thét chói tai, hiện trường loạn thành một đồng, đám hộ vệ của Hàn Văn Hạo nhanh chóng rút súng chạy như bay tới, tìm kiếm bóng dáng của Hàn Văn Hạo, hiện trường từng bừng hỗn loạn, đài truyền hình, nhiếp ảnh gia căn răng chụp được cảnh tượng hỗn loạn này, Hạ Tuyết ngồi trên ghế sa lon, thở hốc vì kinh ngạc, bật khóc, kêu to: "Văn Hạo ——"

Tại căn cứ một tổ chức bí mật!

Cái bóng dáng trong bóng tối nghe nói Hàn Văn Hạo trong cuộc họp báo phóng viên, bởi vì bắn nhau, sau khi trúng đạn ly kỳ mất tích! Ông ta nhanh chóng hỏi: "Tin tức chính xác?"

"Tin tức chính xác! ! Hơn nữa không nghĩ tới, lại có kẻ thứ ba xuất hiện, lúc xuất hiện bắn nhau, Hàn Văn Hạo trúng đạn bị ép buộc rời đi! Trước mắt tung tích không rõ!" Thuộc hạ lập tức báo cáo! !

"Tốt! ! !" Người sau tấm bình phong, đột nhiên lớn tiếng kích động nói: "Em trai, cuối cùng anh có thể báo thù cho chú! cô gái Văn Giai kia, làm hại em trai tôi cắt cổ tay tự sát! ! Tôi muốn bọn người nhà họ Hàn nợ máu phải trả bằng máu! ! Tôi muốn cho Trác Bách Quân chính tay mình đâm cha đẻ của mình! ! Tôi muốn để cho linh hồn bọn họ, trọn đời không được siêu sinh! !"

Cửa ầm ầm mở ra!

Mấy người thuộc hạ lập tức đi tới, nhìn về phía bình phong nói: "Lão đại! Xe đã chuẩn bị xong rồi! ! Có thể lên đường! ! Mọi chuyện ở Trung quốc, giao cho chúng tôi! ! Trác Bách Quân đã đến bệnh viện, chúng tôi đã cử y tá và bác sĩ cùng phối hợp với hãn hoàn thành nhiệm vụ lần này! !"

"Đi! !" Cái "Bóng dáng" đó đột nhiên từ trong bình phong đứng dậy, sải bước đi ra ngoài, không ngờ, bên ngoài phòng phát ra tiếng bắn nhau đáng sợ, bọn vệ sĩ trong phòng, nhốn nháo lui về phía sau, bảo vệ chủ nhân, rút súng lục ra, xoay người bấm cò, bắn rớt một ổ khóa cửa đường hầm bí mật, cửa vừa mở: phanh —— một tiếng vang thật lớn, không ngờ, nhanh như chớp lại bị trúng đạn, máu thịt văng tung tóe lên bức tường đối diện, cuối cùng hai mắt giập dũ trợn lên nhìn, bị chết không hiểu rõ!

Ngoài phòng xông tới rất nhiều đặc cảnh, đem người bên trong nhà một lưới bắt hết! !

Mặc Nhã tay chống súng trường, nắm Trầm Ngọc Lộ đã bị tra hỏi vùng vẫy giãy chết, ném trên đất, mặc cho toàn thân cô ta đầy máu tươi, đầu tóc rối bời, đói khát ngã xuống đất, mặt lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt! !

Hạo Vũ theo bộ đội đặc công cũng từng bước, từng bước đi ra khỏi đường hầm bí mật.

"Các người" cái bóng dáng ẩn nấp trong bóng tối, "Ông ta" khiếp sợ nhìn Daniel, người mặc âu phục màu trắng, từ trong đường hầm bí mật đi ra, hai mắt lạnh lùng, đang nhìn người trước mặt, chậm rãi nói: "Quả nhiên là ông"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 616: Hối Hận

Bệnh viện, người đến người đi, không một chút tiếng động.

Hàn Trung Trí và một bác sĩ vừa nói, vừa cười đi trở về, một mình trở lại phòng bệnh, nói với đám hộ vệ ngoài phòng bệnh: "Mọi người ở bên ngoài canh chừng, tôi mời vị bác sĩ này, bắt mạch cho tôi"

"Vâng!" die»nd٢anl«equ»yd«onHộ vệ liếc mắt nhìn vị bác sĩ mang khẩu trang một cái, khép cửa đi ra ngoài, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Hàn Trung Trí đứng ở bên cạnh giường bệnh, mặt lạnh quay đầu lại, nhìn người đàn ông mặc áo trắng trước mặt, khôi phục thái độ hô mưa gọi gió, lạnh lùng nói: "Nói đi, cậu là ai? Tại sao muốn nói cho tôi chuyện của Văn Giai?"

Người đàn ông mặc áo trắng trước mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm ông già lớn tuổi này, mặc dù trên mặt có nét tang thương, nhưng mặt mày vẫn hồng hào, tinh thần sung túc như thời trai trẻ, hai mắt hấn lóe lên tà ác, lạnh lùng cời khẩu trang của mình.

Hàn Trung Trí nhìn người trước mặt, nhướng mày, dường như đã từng quen biết, nhưng nhất thời không nhớ nổi hấn là ai, nhưng cho dù xa lạ, nhìn thấy người thanh niên này, tim của ông ta cũng đột nhiên đập mạnh.

Trác Bách Quân lạnh lùng nhìn Hàn Trung Trí, cười khẽ một tiếng, vươn tay vào trong túi, móc một xấp hình, ném ra, mới nói: "Ông xem một chút đi"

Hàn Trung Trí đề phòng nhìn người thanh niên kia một cái, rồi chậm rãi xoay người, cầm xấp hình này lên, dường như chỉ lơ đãng liếc mắt nhìn trong hình, một cô gái xinh đẹp, trong sáng, mặc ki-mô-nô, bụng thật to, đứng dưới tàng cây hoa anh đào, nhìn ống kính mỉm cười, dường như linh hồn bị rơi vào địa ngục, trái tim của mình hung hăng bị nện một cái.

Hàn Trung Trí kinh ngạc nhìn cô gái trong hình, hai mắt nghiêng nhưng đỏ thắm, giống như trở về mấy chục năm trước, hai tròng mắt lộ ra bi thương và buồn bã, ông ta nặng nề thở dốc một hơi, die»nd«anl«equ»yd«on lật tấm hình tiếp theo, cô gái trong hình đã sinh ra đứa trẻ, tay ôm đứa trẻ một tuổi, cuộc sống từ từ vất vả, nhìn ống kính, nụ cười vẫn rất nhẫn nại, trái tim của ông ta dường như bị đập một cái nặng nề, lại lật xem tiếp tấm hình, cho đến khi tám, chín năm sau, nhìn thấy Văn Giai ôm đứa trẻ ngồi dưới một gốc cây hoa anh đào, mỉm cười.

Ông ta chợt khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng Trác Bách Quân, giống đứa bé trai đó như đúc, đôi mắt ông ta đỏ lên, lúc này mới phát hiện, vóc dáng người thanh niên này có chút giống Văn Giai, nhưng cặp mắt sắc bén giống như con báo nhỏ là người Nhà họ Hàn, làm cho hắn càng lộ ra khí phách bất phàm.

"Cậu, rốt cuộc cậu là ai?" Hàn Trung Trí có chút nghi ngờ, nhưng vẫn lo lắng nhìn Trác Bách Quân, hỏi.

Trác Bách Quân lạnh lùng nhìn ông già này, giống như nhìn một người xa lạ vô cùng chán ghét, chậm rãi, lại cười "Nhiều năm trước, một cô gái, vì sống cùng một người đàn ông ích kỷ, đã phá hủy cuộc đời của cô ấy, bao gồm sự nghiệp trà trang của cô ấy"

Hàn Trung Trí nín thở, im lặng nhìn Trác Bách Quân!

Trác Bách Quân vẫn lạnh lùng nhìn Hàn Trung Trí, nói: "Sau đó, người đàn ông này, lại đi theo người chị em tốt nhất của cô gái này ở chung một

chỗ, cuối cùng cô gái này, người mang thai, một mình buồn tủi, rời khỏi người đàn ông này, đi đến Nhật Bản!"

Sắc mặt của Hàn Trung Trí hơi co quắp, hai tròng mắt già nua, kiên nghị, nhìn chòng chọc người thanh niên này, xẹt qua một tia đỏ thắm.

Sắc mặt Trác Bách Quân bình tĩnh cầm lấy xấp hình trong tay Hàn Trung Trí, nhìn mẹ cười thật vui vẻ, hắn cũng đột nhiên cười khẽ, nghẹn ngào nói: "Sau đó, cô gái này sinh ra một đứa bé trai, đặt cho hắn một cái tên, gọi là Bách Quân, từ đó hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, vào ngày hè, đi theo thuyền ra biển, đánh bắt cá bằng thật lớn, quỳ gối trước mặt mọi người, dùng dao găm sắc bén, cắt từng nhát dao lên con cá sống, nghe nói, cô ấy đã từng được cưng chiều, thiện lương giống như con thỏ nhỏ, chưa từng sát sinh"

Hàn Trung Trí vẫn không lên tiếng, im lặng lắng nghe.

"Vào mùa đông, die»nd٢anl«equ»yd«onmặc quần áo mỏng manh, dắt tay đứa con, đi đến một tiệm xông hơi tìm việc làm, thật ra cũng vì tìm một chỗ ấm áp, cho đứa con đáng thương của cô ấy" Hai mắt Trác Bách Quân đỏ bừng, nghẹn ngào nói.

Hàn Trung Trí nắm chặt quả đấm, hai mắt đông đầy nước mắt.

"Vào lúc đó, hai mẹ con này luôn ở trong đêm khuya yên tĩnh, ôm chặt nhau, người mẹ sẽ nói với đứa con mình: Bách Quân, chúng ta sẽ hạnh phúc, nhất định phải cố gắng chịu đựng, sống thật tốt" Trác Bách Quân đi đến trước bộ cửa sổ, nhìn rất nhiều người bạn nhỏ, thân mật, vui vẻ, ôm trái banh bảy màu, đứa bé nào cũng ngây thơ trong sáng như vậy, hắn vẫn cười khổ nói: "Mỗi khi vào lúc như vậy, đứa bé kia, luôn vô cùng tin tưởng mẹ mình, tin tưởng nó và mẹ ở chung một chỗ, nhất định sẽ hạnh phúc, mặc dù đói bụng và rét lạnh, nhưng ít nhất bọn họ được ở chung một chỗ, vui vẻ đếm sao, lúc tuyết rơi, cô mang theo đứa bé kia, đắp hình người tuyết thật

lớn, cho đứa bé đáng thương kia một chút vui vẻ, nhưng cô ấy không biết rằng, đứa bé kia, vẫn rất vui vẻ, bởi vì có thể cùng mẹ ở chung một chỗ, cho đến một buổi tối kia, bởi vì đáng dấp cô xinh đẹp, bị mấy đàn ông, lôi vào gian phòng u ám, xé nát quần áo của cô, tách ra hai chân của cô, từng người, từng người đè trên người của cô, cô ở trong gian phòng đó khóc rống, cô kêu to: Bách Quân, đừng tới đây! ! Đừng tới đây! !"

Trên mặt Hàn Trung Trí co quắp, nghe lời này, trầm mặc chết lặng, nắm chặt quả đấm, cúi đầu để mặt cho nước mắt hối hận khổ sở lăn xuống, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt, đau thương vô tận, trong chớp mắt, người trở nên già nua, đau thương chông chênh.

"Ha ha ha ha ha" Trác Bách Quân bắt đầu khổ sở, nở nụ cười, nước mắt lăn xuống, hối hận khóc nói: "Tôi không đi qua, bởi vì tôi sợ, tôi núp trong một góc tối, tôi sợ! Tôi sợ —— tôi nghe mẹ của tôi, khàn giọng kêu la, nhưng tôi không đi qua, tôi sợ hãi khóc, lần đầu tiên kêu cha, hi vọng cha, có thể giống như sao băng trên bầu trời, xuất hiện tới cứu người mẹ đáng thương của tôi"

Thân thể Hàn Trung Trí bắt đầu co quắp mãnh liệt, tay đè chặt trái tim, nhớ tới Văn Giai đứng ở trong vườn trà, mỉm cười như đóa sen thuần khiết, nước mắt đau khổ lại giàn giụa chảy xuống.

"Nhưng cha của tôi đâu? Ông ta ở đâu? Ông ta đang cùng một cô gái, vui vẻ cuộc sống hạnh phúc, sinh ba đứa con! ! sống hạnh phúc như vậy! ! Mỗi một ngày cùng nhau hưởng hạnh phúc! ! Mà mẹ tôi đâu? Mẹ của tôi lại chết yếu ở trên người của mấy người đàn ông! ! Thậm chí đến chết lúc, bà ấy còn nói với tôi, đừng trách cha con! ! Tại sao? Tại sao người thiện lương, lại phải chết thảm! ! Tại sao những người tàn nhẫn vô tình như các người, lại sống xa hoa, hạnh phúc như vậy! !" Trác Bách Quân tức giận gào khóc.

Hàn Trung Trí chợt cảm thấy trái tim đau nhức vỡ tan, nước mắt hối hận lăn xuống, không nói được lời nào.

"Đều tại ông! ! Đều tại ông hại chết mẹ tôi —— Lẽ ra, bà ấy có thể sống rất hạnh phúc, sống quang minh chính đại, đều tại ông ——" Trác Bách Quân đột nhiên rút súng lục ra, nhắm ngay cha của mình, nhìn cha của mình đang khổ sở cúi đầu khóc, thân thể già nua, càng làm cho ông ta càng cúi thấp, tim của hắn chợt đau xót, lại nhin không được khóc rống lên: die»nd^٢anl«equ»yd«on"Đều tại ông! ! ! Tôi muốn giết chết ông! ! Tôi muốn giết chết ông, để báo thù cho mẹ tôi —— Nếu không phải vì ông, bà ấy sẽ không chết, bà ấy sẽ không chết thảm như vậy —— bị chết thê thảm như vậy! ! Tôi muốn giết chết ông, để tể vong hồn của mẹ tôi ở trên trời không được siêu thoát ——"

Hàn Trung Trí đau lòng chua xót ngẩng đầu, trầm mặc nhìn người thanh niên trước mặt, vẻ mặt khổ sở co quắp, cặp con mắt đều là thê lương và đau thương, còn có thù hận, ông ta buồn bã cúi đầu rơi lệ, sau đó di chuyển bước chân, từng bước, từng bước đi tới trước mặt của Trác Bách Quân, có chút không nhìn được, nhìn đứa bé này đã trưởng thành, khom đầu gồi một cái, “phịch” một tiếng, đầu gối chạm đất, đầu cúi xuống, cuối cùng thấp giọng bật khóc, khóc từng hồi, nhớ tới hình ảnh trong sáng của Văn Giai, cúi đầu khóc, nước mắt xệt qua gương mặt già nua, suy sụp khóc không ra tiếng, nói: "Con giết ta đi! Con hãy giết ta đi, ta đi theo bà ấy, ta sẽ đi theo bà ấy, để chuộc tội lỗi lầm của mình, tất cả đều là lỗi của ta, là năm đó ta nhất thời kích động, hại mấy người phụ nữ, bao gồm mẹ của con, con hãy giết ta đi, ta cũng không muốn sống nữa, ta đi cùng với bà ấy, con nổ súng đi! Giết ta đi! Giết kẻ có tội này đi! !"

"Ông là kẻ có tội ——" Trác Bách Quân đau đớn khóc thành tiếng, cầm súng chỉ vào đầu cha, gân xanh nổi lên, siết cò, tức giận kêu to: "Ông chính là kẻ có tội —— Ông hại chết mẹ của tôi! ! Ông là kẻ có tội! ! Mười cái mạng của ông, cũng không xóa được nỗi hận của mẹ tôi ——"

"Con giết ta đi! Đứa con đáng thương của ta, tôi để cho con chịu tội rồi! Con giết ta đi! Giết ta, để báo thù cho mẹ của con! !" Hàn Trung Trí khóc, kêu lên: "Đều là lỗi của ta ——"

Trác Bách Quân nhìn bộ dáng hối hận, thừa nhận, càng thêm tức giận muốn siết cò! ! !

"Ầm!" một tiếng, cửa bị đẩy ra, Trang Minh Nguyệt đã tỉnh lại, dưới sự nâng đỡ của Lam Anh, yếu ớt rơi lệ đi vào, khóc nói: "Chuyện không liên quan đến ông ấy! Tất cả đều là lỗi của tôi! Muốn giết cứ giết tôi đi!"

Trác Bách Quân cầm súng lục, khiếp sợ chỉ vào Trang Minh Nguyệt, còn có Lam Anh cùng Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt, Hạ Tuyết đứng phía sau lưng, vẻ mặt bọn họ cũng bình tĩnh nhìn mình, hần từng bước, từng bước lui về phía sau, kích động gọi: "Các người vào đây làm gì? Cùng vào đây làm gì? Tôi ngờ có ngày hôm nay! ! Tôi muốn ông ta chôn theo mẹ tôi! ! Tôi cũng đi theo mẹ tôi! !"

Trang Minh Nguyệt ngăn cản không cho bọn họ vào, vừa mới tỉnh lại, thân thể lục phủ ngũ tạng đều rã rời, nhưng vẫn trong ánh mắt khiếp sợ của chồng, đi tới trước mặt của chồng, quỳ gối trước mặt của Trác Bách Quân, khóc nói: "Con muốn giết, hãy giết tôi đi! Tất cả đều là lỗi của tôi, không thể trách cha con! Năm đó, bọn họ yêu nhau, vì xảy ra hiểu lầm, tôi không nên xen vào, b]die»ndٲanl«equ»yd«on[/b]sau đó mang thai, đã không thể thu xếp! Nhưng con đã hiểu lầm cha của con rồi, từ đó đến giờ, ông ấy vẫn yêu mẹ của con, là tôi, cũng là tôi van xin mẹ của con, bởi vì tôi muốn bảo vệ con của mình, đều là lỗi của tôi! ! Con giết tôi đi! Con giết tôi đi —— tôi đi theo Văn Giai! ! Tôi chết vạn lần cũng không oán thán! ! Đừng tổn thương người vô tội nữa. Chuyện của Văn Giai, đối với chúng tôi, cũng như con, vô cùng đau lòng! Chúng tôi cũng yêu bà ấy, chúng tôi cũng rất yêu bà ấy! Đều là lỗi của tôi nên để cho bà ấy ôm hận mà chết, con giết tôi đi! Tôi tới chuộc tội! ! Con hãy tha cho chồng của tôi, ông ấy đã bị tôi dày

vò mấy chục năm, ông ấy bị buộc phải sống cùng một người không yêu mấy chục năm rồi, con giết tôi đi, tôi cầu xin con giết tôi đi"

"Bà đừng cho rằng tôi không dám! ! Hai người các người đều phải chết! !"
Trác Bách Quân tức giận rống lên! !

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến "Nếu như hai người bọn họ đáng chết, vậy còn có một người, đáng chết hơn".

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 617: Chúng Ta Kết Hôn Đi (Chính Văn Đại Kết Cục 1)

Trác Bách Quân khiếp sợ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hàn Văn Hạo và Daniel lạnh lùng đi tới, nhìn mình, hăn khiếp sợ nói: "Không phải anh trúng đạn sao?"

Hàn Văn Hạo chậm rãi đi vào phòng bệnh, nhàn nhạt nhìn chăm chăm Trác Bách Quân nói: "Nếu tôi không trúng đạn, có thể tôi sẽ bị người em trai tôi sai người bắn chết! Con người của tôi, chưa bao giờ dễ dàng chịu ăn đạn của người khác! ! Huống chi, nếu tôi không trúng đạn, các người cũng sẽ không chọn lựa hành động, tôi sẽ không thể một lưới bắt hết! !"

Trong lòng của Trác Bách Quân run lên, nhìn hăn!

Hàn Văn Hạo nhìn súng lục trong tay hăn, có thể đưa người ta vào địa ngục bất cứ lúc nào, bình tĩnh nói: "Ngày hôm qua, tôi cũng giống như chú vậy, lúc mẹ của tôi gặp chuyện không may, hung ác muốn rút súng giết chú! Đưa chú vào địa ngục! !"

Trác Bách Quân vẫn nắm chặt súng lục, chỉ vào mọi người, mặt lạnh nói: "Người thắng làm vua, người thua làm giặc, tôi thua! !"

Hàn Văn Hạo đau lòng nhìn Trác Bách Quân nói: "Chú vẫn chưa hiểu sao? Trận đánh này, cuối cùng, cho dù người nào thắng, chúng ta cũng thua! Thiếu chút nữa bại trong tay một người điên!"

Trác Bách Quân nghi ngờ nhìn hăn!

"Dẫn hăn vào đi! !" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói.

Ngoài phòng bệnh truyền đến một loạt tiếng bước chân, cuối cùng Nhậm Phong và Hứa Mặc kéo một người đàn ông mặc ki-mô-nô đi tới, ném cả người hắt xuống đất, trong lòng của Trác Bách Quân lạnh lẽo, cúi đầu nhìn thấy người đàn ông hơn 60 tuổi nằm trên đất, hắt khiếp sợ kêu to: "Cha —— người ——"

Hàn Văn Hạo lạnh nhạt nhìn Trác Bách Quân nói: "Đừng nhận giặc làm cha! ! người đàn ông này đã phái người cưỡng bức mẹ của chú, diễn một tuồng kịch ở trước mặt của chú! ! Khơi lên cừu hận của chú, để báo thù cho ông ta! Ông ta ở trước mặt của chú, giả chết để cho chú mạnh mẽ báo thù cho ông ta, tất cả mọi chuyện, đều do ông ta làm ra! !"

Trong lòng của Trác Bách Quân chợt run lên, cúi đầu, nhìn người cha nuôi này đối với mình có công ơn nuôi dưỡng, đã bị đánh thối tháo, khé miệng rịn máu, cười lạnh nói: "Đúng vậy! ! Tất cả mọi chuyện đều là tôi làm ra, bởi vì tôi muốn tất cả các người chôn theo em trai tôi! ! Văn Giai đáng chết kia, đã lợi dụng đứa em trai mình tinh của tôi, diễn một tuồng kịch, lừa gạt người họ Hàn các người! ! Nhưng cô ta lại không đếm xỉa đến thâm tình của em trai tôi, cuối cùng em trai tôi cắt cổ tay tự sát! Lúc tôi nghe tin chạy đến, em trai cũng đã nằm trong vũng máu! ! Tất cả mọi chuyện, đều là lỗi của Văn Giai! ! Không phải là thứ tốt! ! Tất cả các người sẽ không được chết tử tế! ! Tôi muốn cậu tự tay giết cha cậu! rồi nói cho cậu biết sự thật, để cho linh hồn cậu, cả đời không yên ổn! !"

"Tại sao ông phải làm như vậy?" Trác Bách Quân khổ sở kêu khóc: "Tôi kính trọng ông, xem ông như cha ruột! Tại sao ông lại muốn đối xử với tôi như vậy?"

"Tôi cũng xem cậu là con của tôi! !" Yamamoto Ichirou lạnh lùng nói: "Tôi đem tiền bạc, địa vị, thế lực, thù hận cho cậu hết! ! Như vậy còn chưa đủ sao? Nếu như không có tôi, cậu có thể sống sao? Văn Giai có thể sống sao? Cậu bất quá chỉ là một con cờ của tôi! ! Con cờ đối phó người nhà họ

Hàn ! Cậu cho rằng mình còn giá trị sao? Tôi và mẹ của cậu, đều là như nhau! !"

"A ——" Trác Bách Quân khổ sở cầm súng lục, ngửa đầu gào lên: "Tại sao? Tại sao lại phải đối xử với tôi như vậy? Tại sao lại muốn đối xử với mẹ tôi như vậy! ! Tại sao?"

Hàn Văn Hạo nhanh chóng bước lên, hai mắt rưng rưng chờ cha mình lên, nhìn Trác Bách Quân, kích động nói: "Nếu trong lòng của chú không có thù hận, bất luận kẻ nào, cũng không lợi dụng được chú! Nói cho cùng, cha mẹ tôi có lỗi gì? Bọn họ, ai mà không chịu đựng đau khổ trong tình yêu? Các người không thể một mực đem oán hận đặt trên người bọn họ! Nếu hôm nay tôi cũng giống như chú, cũng mang trong lòng đầy thù hận, vậy chú không chết, thì là tôi chết. Chúng ta đều là con cờ trong trò chơi cuộc đời! ! Tôi cũng đã hận chú, hận chú đã cướp đi đứa con chưa được sinh ra đời của tôi, hận chú muốn giết vợ con tôi! ! Nhưng cùng một cội sinh ra, tại sao anh em lại phải tàn sát lẫn nhau? Đáng lẽ đã hứa cho chú tất cả, cho chú tất cả mọi thứ, chính là dùng để chuộc tội đấy! ! Hôm nay buổi họp báo vẫn tiến hành! ! Tôi đem 20% cổ phần Hàn thị, tất cả tặng lại cho chú! Tôi muốn từng bước, từng bước để cho chú tin tưởng, mới chịu phát súng kia! ! Tôi muốn để cho chân tướng được phơi bày, trả lại cho cha mẹ của tôi một lẽ phải! Trả lại cho chú một lẽ phải, trả cho người nhà họ Hàn chúng ta một lẽ phải! Người đáng được tha, phải tạm tha! Tội gì phải tạo nên oán hận? Mẹ của chú yêu cha của tôi, tại sao không thể tôn trọng tình yêu trong lòng của mẹ chú một chút?"

Trác Bách Quân suy sụp quỳ trên mặt đất, khóc rống lên: "Mẹ —— con xin lỗi mẹ, nhiều năm qua, con xin lỗi mẹ, con nhận giặc làm cha, con xin lỗi mẹ —— con sai rồi! ! Mẹ —— con cùng đi với mẹ! ! Mẹ —— mẹ mang con theo với! ! Con sống không thể yên, con không có thù hận, con phải sống thế nào đây? Một mình con cô đơn sống trên đời, còn có ý nghĩa gì nữa? Mẹ ——"

Hàn Trung Trí đau lòng đứng trước mặt của con trai, rơi lệ, nói: "Bách Quân, con trai của cha, không phải con còn có cha sao? Con cho cha một cơ hội, chuộc tội với mẹ con! Để cho cha còn sống trên đời, được thương yêu con"

"Tôi không muốn ông thương yêu! !" Trác Bách Quân suy sụp, tức giận mặt đỏ lên, hai mắt giận dữ, rơi nước mắt, khóc nói: "Cho dù tôi có làm gì sai đi nữa! ông làm tổn thương mẹ tôi là thật! ! Cả đời tôi cũng sẽ không tha thứ cho các người! ! Cả đời cũng sẽ không! !"

Hắn đột nhiên nhảy dựng lên, nổi điên xông ra bên ngoài phòng! !

"Bách Quân" Hàn Trung Trí đau lòng, rơi lệ muốn chạy đuổi theo, Hàn Văn Hạo lại đỡ chặt cha bả vai nói: "Để cho hắn đi, con đã phái người đi theo hắn rồi, phải giải quyết thù hận trong lòng, không phải dễ dàng như vậy, ít ra phải cho hắn một chút thời gian, hơn nữa sẽ có một người cùng ở bên hắn"

Hàn Trung Trí đau lòng hỏi: "Người nào?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, chỉ quay đầu, nhìn về phía bầu trời, sâu kín nói: "Một áng mây"

Một áng mây, Một áng mây là cái gì? Một luồng khói? Một chút sương mù? Một chút nước mắt? Hay là một mảnh nhỏ bầu trời? Một đoạn chuyện xưa? Đúng vậy a, cuộc sống chính là do rất nhiều, rất nhiều chuyện xưa tạo thành, tất cả chuyện xưa, gắn kết với nhau, cái này gọi là cuộc sống. Khi con người còn sống, có oán hận, có khổ sở, có vui vẻ, có hạnh phúc. Có người đem cuộc đời tách ra ba phần! Một phần cho hi vọng, một phần cho vui vẻ và một phần cho đau khổ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 618: Ngoại Truyện

Mùa xuân, vạn vật tranh khoe sắc.

Khắp nơi trăm hoa rực rỡ, bướm bay lượn xung quanh hoa, màu sắc vô cùng xinh đẹp.

Buổi sáng sớm, ánh mặt trời rực rỡ ——

Người giúp việc vui vẻ đi ra ngoài, tay cầm rất nhiều đèn lồng đỏ thật to, xông xáo đi qua chiếc cầu nhỏ, treo lên trên cành cây, theo phong tục của nhà họ Hàn, con dâu cả nhà họ Hàn trước khi vào cửa, nhà họ Hàn phải treo đèn lồng trên cao bảy ngày, khoảng thời gian này, Trang Minh Nguyệt bận rộn muốn phát điên, vì hôn lễ của Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết, tự mình xuất ra 2 triệu, chế tạo viên kim cương xa hoa xưa nay chưa từng có, sau đó lại tốn rất nhiều thời gian để mời chuyên gia may áo cưới các nước trên thế giới, tạo kiểu dáng áo cưới xinh đẹp, theo kích thước của Hạ Tuyết, cũng đã may xong, cất vào tủ sắt, hôm nay lúc 12 giờ Trung Quốc, các cô dâu phụ sẽ đến thử trang phục.

Bởi vì bảy ngày sau hôn lễ. Sáng sớm, Trang Minh Nguyệt mặc sườn xám màu trắng ngà, mang chuỗi ngọc Phỉ Thúy, muốn đứng dậy đi ra ngoài, Hàn Trung Trí nằm trên giường, vừa mơ hồ tỉnh giấc, nhàn nhạt nhìn vợ, hỏi: "Tại sao thức dậy sớm như vậy?"

Trang Minh Nguyệt mỉm cười quay đầu, nhìn Hàn Trung Trí nói: "Chúng ta chọn lựa dâu phụ, tất cả các tiểu thư khuê các, 12h trưa hôm nay, sẽ phải tới thử trang phục dâu phụ, trong một 10 ngàn người, tôi chọn ra được một ngàn người, thiên kim tiểu thư, để đưa Hạ Tuyết chúng ta vào cửa, tôi phải

dậy sớm một chút để thu xếp, bọn họ đều xinh đẹp cao quý, sở thích không giống nhau, phải theo quy củ của các cô mà chăm sóc, hôm nay chế tạo kim cương xong rồi, tôi còn phải đi kiểm thu nhận. Ba mẹ, anh trai, bọn họ nhiều năm qua, cũng không tham gia vào chuyện nhà của chúng ta, lần này cũng tự mình tìm người chế tạo đồ trang sức cho Hạ Tuyết ——"

Hàn Trung Trí mặc đồ ngủ, bình tĩnh ngồi trên giường, nhìn vẻ mặt vui sướng của vợ, nói xong muốn đi ra ngoài, ông ta gọi nhỏ: "Đợi chút — Trở lại đây ——"

Trang Minh Nguyệt đi tới bên cửa, có chút ngạc nhiên, quay đầu, nhìn Hàn Trung Trí không hiểu hỏi: "Chuyện gì?"

Hàn Trung Trí chỉ yên lặng nhìn bà.

Trang Minh Nguyệt ngạc nhiên, nắm nhẹ một góc khăn tay, đi tới trước mặt của ông ta, dịu dàng hỏi: "Chuyện gì?"

Hàn Trung Trí không lên tiếng, chỉ nhẹ nắm tay Trang Minh Nguyệt, để cho bà ngồi ở bên cạnh mình, mới chậm rãi nói: "Thời gian này, vì thu xếp hôn lễ cho Văn Hạo, bà mệt mỏi rồi. Phải chăm sóc thật kỹ thân thể của mình, đừng quá vất vả, có chuyện gì có thể giao cho người giúp việc làm, thì giao cho người giúp việc đi ——" .

Trang Minh Nguyệt mỉm cười nói: "Con trai kết hôn hiếm có, còn hạnh phúc như vậy, tôi muốn làm nhiều một chút chuyện cho chúng nó"

Hàn Trung Trí cũng chậm rãi cười, rồi thở dài một hơi, nói: "Nhớ năm đó chúng ta kết hôn, cũng chấn động một thời, nhưng lúc đó, bà cũng không được vui vẻ"

"Ông cũng không vui vẻ ——" Trang Minh Nguyệt cúi đầu, sau nhiều năm, cười nói thổ lộ tình cảm với chồng —— ánh mắt Hàn Trung Trí chợt lóe, nhớ

lại năm đó, cặp mắt lộ ra một chút thâm trầm, cười nói: "Tại sao bà biết, năm đó tôi không vui vẻ?"

Trang Minh Nguyệt giật mình, quay đầu sang, trên mặt thoáng qua một chút ửng đỏ, nhìn Hàn Trung Trí.

Hàn Trung Trí cũng quay đầu sang, nhìn vợ dịu dàng và ưu nhã, lần đầu tiên trong đời, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của bà, nói: "Nếu quả thật không có tình cảm, cũng sẽ không ở cạnh bà 30 năm — "

Trong lòng của Trang Minh Nguyệt không khỏi đau xót, không dám lên tiếng, vội vàng cúi đầu.

Hàn Trung Trí đau lòng, vươn tay, kéo nhẹ bả vai vợ, để bà tựa vào bả vai của mình, mỉm cười không lên tiếng.

Trang Minh Nguyệt tựa vào vai chồng, cúi đầu, dùng khăn tay trắng, lau nhẹ nước mắt ấm áp trên mặt.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lý thẩm ở bên ngoài cười nói: "Phu nhân, tất cả thiên kim tiểu thư đã tới, muốn thử trang phục dâu phụ — "

"Ừ, được rồi, được rồi, được rồi, tôi lập tức sẽ tới" Trang Minh Nguyệt lập tức đứng dậy, nhìn Hàn Trung Trí mỉm cười nói: "Ông nghỉ ngơi một chút nữa, tôi đi xuống đây"

"Cẩn thận một chút, đừng để quá mệt mỏi" Hàn Trung Trí mỉm cười nói.

"Được — " Trang Minh Nguyệt bước nhanh ra khỏi phòng, vừa đi xuống vừa hỏi Lý thẩm: "Cậu cả và Hạ Tuyết đâu?"

"Sáng sớm cậu cả trở về công ty có cuộc họp quan trọng, Hạ tiểu thư còn có cảnh quay cuối cùng phải quay. Có thể lúc hoàng hôn, sẽ đến tiệm áo cưới để thử áo cưới" Lý thẩm vội nói.

"Tốt — " Trang Minh Nguyệt nói dứt lời, liền nhanh chóng xuống cầu thang, kêu mấy người giúp việc đang bận rộn trong phòng khách nói: "Mọi người mau đưa trà, bánh mà các tiểu thư thích uống để thết đãi"

"Vâng" người giúp việc nghe xong, vội bưng những chiếc ly thủy tinh xinh đẹp, nhộn nhịp mang Hoa Trà thượng hạng và mọi thứ bánh ngọt bày lên, đang lúc bận rộn, bọn họ nghe thấy từng đoàn xe hơi, liền ngẩng đầu lên, tò mò đi ra ngoài —

Dưới ánh mặt trời chói lóa, xuất hiện 8 chiếc xe hơi sang trọng, xôn xao dừng trước cửa chính nhà họ Hàn, bọn họ vệ mặc âu phục màu đen, mang bao tay trắng, mở cửa xe, bên trong xe bước ra là thiên kim của nhà họ Phó, Phó Tịch Viện, cô mặc váy ngắn tới gối màu trắng, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, bên trái đỉnh đầu đội chiếc mũ nhỏ màu trắng đang lưu hành ở Anh quốc, mang bao tay màu trắng, xách túi xách nhỏ màu trắng, đôi mắt hạnh phúc, khuôn mặt xinh đẹp, tính tình cởi mở, cô cất tiếng cười trong vắt, nói: "Xe vừa vào cửa, tôi nhìn thấy trên mỗi cây tương tự đều treo đầy đèn lồng màu đỏ, phô trương đến thế này cũng chỉ có nhà họ Hàn mới có thể biểu diễn"

Cửa chiếc xe thứ hai mở ra, nhìn thấy tiểu thư nhà họ Âu, Âu Dung, mặc váy ngắn màu xanh dương đuôi cá, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, trong tay cầm túi xách trăn châu, nhìn mọi người ưu nhã mỉm cười nói: "Nghe nói nhà họ Hàn có phong cảnh đẹp nhất thành phố, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên nổi bật, phía sau dựa rừng núi, bên trái là bờ hồ, phía bên phải là khu rừng cây, rất nhiều tòa nhà phụ, thật hâm mộ Hạ tiểu thư có thể gả vào nhà giàu nổi tiếng này"

Kim Vân, luôn mặc âu phục, hôm nay cô mặc váy nhỏ màu trắng phong cách kiểu Trung Quốc, chính giữa thêu hoa Mẫu Đơn vô cùng đặc biệt, buộc tóc đuôi ngựa, trên trán vắt vòng tròn bảy màu, xinh đẹp và không mất đi vẻ trang trọng, hai tròng mắt của cô, nhìn đến cửa chính nhà họ Hàn, vẻ mặt mập mờ nở nụ cười. Phó Tịch Viện đứng ở đầu kia, nhìn Kim Vân

nói: "Ồ? Kim đại tiểu thư của chúng ta, trang phục hôm nay, muốn nghênh hợp nhà họ Hàn a"

Kim Vân khẽ mỉm cười, không để ý cô, muốn đi vào cửa chính nhà họ Hàn, không ngờ Phó Tịch Viện không cho cô đi, cứ chen đường với cô, Kim Vân nhìn cô chăm chăm, Âu Dung đi lên trước, kẹp tay từng người, tính tình dễ chịu nói: "Các người từ nhỏ đấu đến lớn, còn muốn đấu sao? Chúng ta đi thôi ——"

Cửa xe của 8 chiếc xe mở ra, bên trong đi ra là tiểu thư Vương Tịnh nhà họ Vương, ba chị em nhà họ Trương, Nhạc Di, Tiểu Quỳnh, Mẫn Nhi, thiên kim nhà họ Lý, Quỳ Quỳ, ai cũng xinh đẹp động lòng người, đôi mắt sáng, lanh lợi, không khí nhộn nhịp đi vào Nhà họ Hàn.

Vẻ mặt Trang Minh Nguyệt vui vẻ đi ra cửa chính, mỉm cười nhìn bọn họ nói: "Hoan nghênh mọi người, vất vả rồi ——"

"Chào Trang Phu Nhân" Tất cả thiên kim tiểu thư xôn xao mỉm cười gật đầu.

"Mời vào —— trang phục và đồ trang sức của dâu phụ đã để ở lầu Hồng rồi, chúng ta có thể lên đường ——" Trang Minh Nguyệt mỉm cười nói.

"Tốt" Tất cả tiểu thư xôn xao mỉm cười đáp lời, sau đó cùng đi vào.

Dưới lầu rộn ràng náo nhiệt, trên lầu cũng náo nhiệt rộn ràng. Hai vợ chồng Hàn Văn Kiệt đã tỉnh giấc, Mộng Hàm đang tức giận nói với Hàn Văn Kiệt: "Lúc chúng ta kết hôn, tuần trăng mật anh cũng không có thời gian đưa em đi. Anh xem anh cả đi? Định cùng Hạ Tuyết du lịch khắp nơi trên thế giới ba tháng. Còn bao máy bay cùng đi. Anh cũng không yêu em"

Hàn Văn Kiệt nghe vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ, đỡ nhẹ vợ, dụ dỗ nói: "Không phải anh không có thời gian sao? Lúc chúng ta kết hôn cũng làm rất long trọng mà ——"

"Em không muốn —" Mộng Hàm bị tổn thương nói: "Cuối cùng em cảm thấy em yêu anh nhiều hơn anh yêu em —"

"Không thể nào — Anh yêu em —" Hàn Văn Kiệt mỉm cười ôm khế vợ nói.

"Hừ" Mộng Hàm quay đầu đi, đau lòng.

Tại một gian phòng khác.

Tiếng cười âm hiểm của Hàn Văn Vũ vang lên, xòe bài xì phé trong tay, nhìn Hi Văn nói: "Bảo bối — nói cho chú hai biết, đánh bài xì phé cần có kỹ xảo gì? Chú hai đã bị cha của cháu giết không chừng mảnh giáp rất nhiều lần, giúp chú một chút đi.

Hi Văn mặc váy nhỏ màu hồng bằng len, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, ôm vai, có chút đáng thương nhìn chú hai, giọng trong vắt, nói: "Chú hai, cháu tới Trung Quốc lâu như vậy, học rất nhiều tiếng Trung Quốc, có một câu nói cháu cảm thấy đặc biệt có ý tứ"

Hàn Văn Vũ cầm một quả thạch anh, vừa nhìn cô bé, vừa nhai.

"Câu nói kia là — 365 nghề, nghề nào cũng có người xuất sắc. Có thể cần hao tổn rất nhiều trí nhớ, chú hai thật không thể làm. Chú nghỉ một lát đi, chú không đấu thắng cha của cháu đâu" Hi Văn nói thẳng.

Ngoại truyện 2 (một)

"Cháu nói như vậy sao?" Hàn Văn Vũ đau lòng nhìn Hi Văn nói: "Chú hai chỉ muốn thắng hẳn một bàn thôi. Mỗi buổi tối, chú ôm cháu ngủ, kể chuyện cho cháu nghe. Cháu lại đối xử với chú như vậy — "

Hắn đẹp trai xoay người chỗ khác, chống trán —

Hi Văn khó xử nhìn người chưa trưởng thành này, suy nghĩ một chút, có chút bối rối nói: "Được rồi — Cháu giúp chú — Chẳng qua cháu không biết có thắng được hay không a —"

"Đứa bé ngoan. Chú yêu cháu —" Hàn Văn Vũ vui vẻ vỗ vỗ cháu gái nhỏ nói: "Quả nhiên do chú sinh"

"Cháu không phải do chú sinh" Hi Văn ôm vai, trợn mắt nói.

"Thì cũng là quan hệ máu mủ mà" Hàn Văn Vũ nhìn Hi Văn ôm vai, nịnh nọt.

Tiếng gõ cửa vang lên, Hàn Văn Vũ và Hi Văn chơi bài xì phé, nói một tiếng: "Vào đi"

Lý thẩm mỉm cười dẫn hai người người giúp việc đang cầm một màu vàng khay đi tới, mỉm cười nói: "Tôn tiểu thư, váy hoa đồng của cô đã có"

"Vâng" Hi Văn vừa đánh bài xì phé, vừa liếc mắt nhìn chiếc váy trên khay một cái, không nhìn còn khá, vừa nhìn sắc mặt của cô bé sa sầm, thờ dốt vì kinh ngạc, lại thấy trong khay một đôi cánh thiên sứ màu trắng, cô bé nắm chặt bài xì phé trên tay, đem hết sức kêu to: "A ———"

Tiếng kêu này, giống như dòng điện đáng sợ, xuyên đến khắp nơi, tất cả mọi người cũng lo lắng đi tới hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Cô bé Hi Văn nhìn ông bà nội dậm chân, mặt đỏ bừng, chỉ vào cặp cánh váy trong khay, kêu to: "Tại sao lại là chiếc váy này? Lần trước chú ba kết hôn, con đã mất hai giờ để mặc nó, làm gì cũng không được ——— Sau đó mất hai giờ để cởi ra. Nhà chúng ta có tiền như vậy, tại sao hai lần hôn lễ phải mặc cùng một chiếc váy. Nếu không có chim, không có thiên nga, mua vài con là được ——— Dựa vào (mẹ kiếp!)"

"Không thể nói tục" Hàn Trung Trí lập tức uốn nắn cháu gái.

"Chú hai dạy cháu" Hi Văn thuận lợi thoát thân.

Hàn Văn Vũ oan uổng kêu lên: "Tại sao lại liên quan đến chú?"

Hàn Trung Trí tức giận nhìn con thứ hai nói: "Tại sao lại không liên quan con? Thời gian gần đây, mỗi ngày con trở lại ăn uống nhờ làm gì? Không phải con muốn tự cố gắng sống sao? Ôm biệt thự thật tốt của con mà sống, trở về đây làm gì? Dạy hư Hi Văn. Thậm chí để cho bé nói tục"

"Con —— Con bị oan mà ——" Hàn Văn Vũ cũng nhảy dựng lên nói: "Nhưng tại sao dựa vào là nói tục. Con dựa vào bức tường, con dựa vào cửa sổ, con dựa vào mép giường. Con dựa vào cha ——"

Hắn sững sờ, nhìn cha.

Hàn Trung Trí cũng tức giận trợn trừng mắt nhìn hắn kêu to: "Con vừa dựa vào cha cái gì?"

"Dựa vào trên bả vai cha" Hàn Văn Vũ che mặt khóc nói.

"Súc sinh ——" Hàn Trung Trí mắng con trai xong, lập tức đi tới trước mặt của Hi Văn, ngồi xổm xuống, cứng chiu nói: "Hi Văn a, tại sao con không thích cái váy này à? Đây là mẹ của con chọn lựa cho con"

"Cái gì?" Sau lưng Hi Văn bốc lên đốm lửa hừng hực.

Hạ Tuyết đã quay xong phần cuối cùng bộ phim “Trà Hoa Nữ”, cũng không tham gia tiệc mừng kết thúc công việc, lấy xe thể thao, phóng như bay trên đường cây ngô đồng, vừa nhanh chóng xe, vừa nghe điện thoại của con gái, mỉm cười kêu nhỏ: "Chào Bảo bối"

"Mẹ ——" Hi Văn cầm điện thoại di động, nhìn váy nhỏ thiên sứ trên ghế sa lon một cái, tức giận nói: "Mẹ không có tiền sao? Con vay tiền cho mẹ có được không? Mẹ muốn bao nhiêu tiền?"

"O?" Hạ Tuyết vừa lái xe, vừa cười nói: "Con đừng cho rằng con có tiền nhiều hơn mẹ, con dám hò hét với mẹ sao, cẩn thận mẹ đem con nhét vào trong bụng đó"

"Con cũng hy vọng trở lại trong bụng của mẹ một lần nữa, sau đó đầu thai đến nhà những người khác. Tại sao mẹ và cha kết hôn, lại muốn con mặc cái váy thiên sứ đáng chết kia?" Hi Văn tức giận kêu to lên.

"Bảo bối, mẹ cảm thấy ngày đó chú ba của con kết hôn, con đặc biệt xinh đẹp" Hạ Tuyết cười nói.

"Ý của mẹ là ngoại trừ ngày đó xinh đẹp, những ngày khác con không xinh đẹp?" Hi Văn cao giọng nói tiếp.

"Ôi chao, là thật mà. Huống chi, mẹ cũng bận rộn áo cưới của mẹ, đâu có thời gian lo chuyện của con" Hạ Tuyết vừa lái xe, vừa nói: "Sau khi con lớn lên, kết hôn, mẹ sẽ chọn váy cho con ha ——"

"Phi. Con không muốn ——" Hi Văn tức giận, cầm điện thoại, la hét ——

Hạ Tuyết cảm thấy lỗ tai tê dại, lập tức đem điện thoại cúp, sau đó chuyên tâm lái xe nói: "Phải nhanh tìm một mảnh đất, trồng 100 kg thóc. Mười tám tuổi phải đem cái phiên toái này cho gả đi. Không cần làm kỳ đà cản mũi ——"

Chiếc Lam Bác Kennedy chạy như bay trên đường, bằng tốc độ nhanh nhất, vọt vào trung tâm thành phố, sau đó thẳng gấp trước cao ốc Hàn thị, bởi vì Hạ Tuyết phải ở Vườn trà quay phim, Hàn Văn Hạo phải đi Anh quốc một tháng, hai người đã có 32 ngày không gặp, Hạ Tuyết mặc váy dài màu trắng, tây trang ngắn màu đen, xách túi xách GUC-Cl màu đen, nhảy xuống xe thật nhanh, xông thẳng vào cao ốc Hàn thị.

Tại một phòng hội nghị.

Hàn Văn Hạo ngồi ở trước phòng hội nghị, nghe các cao tăng ở các quốc gia thế giới báo cáo, đang chuyên tâm nghe, trong tay cầm bút máy, một ít tài liệu, chậm rãi gọi: "Tả An Na, đưa cho tôi tài liệu Anh quốc ——"

Một phần tài liệu nhẹ nhàng đặt ở trước mặt của hắn.

Hàn Văn Hạo nhận lấy tài liệu, ngẩng đầu lên, nhìn về mặt Ân Tuệ, hiểu mỉm cười, ánh mắt hắn cứng lại, mỉm cười nói: "Xin lỗi, thói quen nhiều năm rồi ——"

Ân Tuệ chỉ gật đầu, lúc chuẩn bị xoay người, quay lại nói với hắn: "Tổng Tài, Tả An Na hiện tại rất tốt, chuẩn bị làm lại lần nữa, mở một tiệm bán hoa nho nhỏ, sống rất tốt, ngài có thời gian, đi thăm cô ấy một chút?"

"Ừ. Hẹn trước đi" Hàn Văn Hạo cúi đầu, chuyên tâm nghe báo cáo.

"Hàn Văn Hạo —— Em đã về ——" Hạ Tuyết kích động đẩy cửa phòng hội nghị, vui vẻ kêu lên, nhưng không ngờ, phòng hội nghị lại có nhiều người như vậy, mặt của cô đỏ lên, nhất là thấy chồng chưa cưới đang nhìn mình ——

Ngoại truyện 3

Hàn Văn Hạo im lặng nhìn Hạ Tuyết đã một tháng không gặp, chậm rãi nói: "Trở về phòng làm việc của anh, chờ anh"

"Được" Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng, vội vàng đóng cửa lại.

"Tiếp tục họp" Hàn Văn Hạo nói xong, lật tài liệu trên bàn, còn lại 12 phần, vậy phải đến lúc nào mới xong? hắn nhíu mày, lại nhắc cổ tay, nhìn đồng hồ một chút, nhưng vẫn trầm ngâm họp, lúc này điện thoại di động rung lên, hắn cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy Hạ Tuyết nhìn ống kính, mặt mờ chu mỏ hôn, hắn đột nhiên cười một tiếng, cảm xúc dâng trào, khẽ thở mạnh, còn muốn chuyên tâm họp tiếp, nhưng phát hiện tài liệu

vài tỷ này, tất cả cũng là con kiến, bây giờ hăn không có biện pháp, ngẩng đầu, nhìn gần ngàn người nói: "Tạm ngưng cuộc họp nửa giờ"

Hăn vừa nói xong, trong ánh mắt kỳ dị nhìn trừng trừng của nhiều người, bước nhanh đi ra ngoài, Ân Tuệ vội vàng muốn đi theo phía sau, hăn cũng giơ tay thôi, một mình dọc theo hành lang thật dài trở về, đi về phía phòng làm việc của mình, mắt nhìn thấy cửa chính đang ở trước mặt, hăn kích động đẩy cửa ra, lập tức nhìn thấy Hạ Tuyết đứng trước cửa sổ sát đất, đã cởi bỏ áo khoác tây trang nhỏ, mặc váy dài trắng, mái tóc xoắn thả dài đến eo, đang ấp áp mỉm cười nhìn mình.

Hàn Văn Hạo “phịch” một tiếng đóng cửa lại, liền sải bước đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, ôm cả người vào trong ngực thật chặt, hôn mạnh trên môi của cô, bá đạo, xúc động nói: "Anh nhớ em quá. Sau này đừng phá hư cuộc họp của anh như vậy. Nếu không, anh sẽ bị phá sản".

Hạ Tuyết cười ngọt ngào, ôm cổ của Hàn Văn Hạo, kích động cười nói: "Em cũng vậy nhớ anh quá. Một tháng không gặp, em cũng sắp phát điên rồi —— Hôn em đi".

Hàn Văn Hạo lập tức ôm chặt hông của cô, hôn mạnh trên môi của cô, sau đó hai người cuồng nhiệt hôn triền miên, càng hôn càng ngọt ngào, càng hôn càng cảm thấy khó dứt ra, Hạ Tuyết làm nũng nói với Hàn Văn Hạo: "Còn họp bao lâu nữa mới xong?"

"Hai giờ" Hàn Văn Hạo ôm Hạ Tuyết, cúi đầu,蹭 lên trán cô, khẽ mỉm cười, dịu dàng nói ——

"Phải lâu như vậy à?" Hạ Tuyết thở dài một cái, rất mất mát.

Hàn Văn Hạo khẽ xoa thắt lưng Hạ Tuyết, ở trên môi của cô nhẹ nhàng hôn, cảm tính nói: "Qua hai giờ nữa, ba tháng sau chính là của chúng ta rồi, anh muốn ở bên em, bồi thường cho em gấp bội —— Tối nay anh muốn ôm em ngủ ——"

Hắn nói xong, cũng đã khẽ cắn vành tai của cô, hai tay bắt đầu xấu xa.

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, thân thể nhẹ nhàng mềm nhũn, mặc cho nụ hôn nóng bỏng của hắn rơi trên mặt mình, trên cổ, thậm chí muốn đi xuống, cô lại đẩy nhẹ hắn ra, cười ngọt ngào nói: "Anh biết không? Áo cưới của em đã xong, đang để ở Tân Nương Các, hôm nay anh có thời gian đi với em không?"

"Dĩ nhiên. Hôn lễ của chúng ta, anh muốn tham gia hết mọi thứ. Muốn cùng với em trải qua từng ngày hôn lễ" Hàn Văn Hạo lại hôn nhẹ lên môi đỏ mọng mềm mại của cô, chỉ cần vừa tiếp xúc với thân thể của cô, máu trong người của hắn sôi lên, không nói nữa, ôm cả người cô lên, để trên ghế sofa, nặng nề đè lên, muốn hôn lên môi của cô, lại bị cô nhẹ nhàng đẩy ra, mỉm cười hỏi: "Chờ một chút, em nhớ tới một chuyện ——"

"Hả?" Hàn Văn Hạo hôn nhẹ cổ của cô, ngửi mùi thơm trong cơ thể cô, chậm rãi đáp.

"Hôn lễ của chúng ta —— Trác Bách Quân có đến không? Hắn là em trai của anh ——" Hạ Tuyết nói.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, tạm ngồi dậy, ngẩng mặt nhớ lại chuyện đã qua, Trác Bách Quân một mình đi Nhật Bản, sau đó mới biết được, theo ngày sinh của Trác Bách Quân và Hàn Văn Hạo, Hàn Trung Trí và Văn Giai hợp lại, sau khi chuẩn bị kết hôn thì mang thai Trác Bách Quân, cứ như vậy xem ra, Hàn Văn Hạo vẫn là anh trai ——

"Nghe nói hắn trở lại Nhật Bản, vẫn ở trong biệt thự, giống như đang đợi người nào đó ——" Chuyện này, Hạ Tuyết nghe Văn Vũ nói, bởi vì từ trước đến giờ, Văn Vũ và Trác Bách Quân qua lại thân thiết, chuyện kia đi qua, tính tình Trác Bách Quân đã thay đổi rất nhiều, chẳng qua lặng lẽ, thật lặng lẽ, thỉnh thoảng chỉ nói với Hàn Văn Vũ vài lời, nhưng vẫn rất từ chối người Nhà họ Hàn, nhất là Hàn Trung Trí.

"Anh cũng hi vọng hần —— Nhưng làm thế nào, mới có thể làm cho hần nhanh chóng tiếp nhận nhà chúng ta? Chuyện này, tạm thời anh chưa nắm chắc ——" Hàn Văn Hạo nói.

Hạ Tuyết nghe lời này, ánh mắt chợt sáng lên.

Giữa trưa. Ánh mặt trời chói chang. Trên cành cây chồi non xanh biếc, có mấy con chim nhỏ đang ríu rít kêu.

Nóc tòa nhà màu trắng, ở lưng chừng núi, giống như chôn giấu ở trong núi rừng xanh thẳm yên tĩnh, mặt nước hồ bơi lấp lánh màu xanh da trời, lướt lên gợn sóng.

Một chiếc xe thể thao, từ kia đầu đường núi chạy nhanh đến, cuối cùng dừng bên cạnh biệt thự.

Trác Bách Quân mặc áo sơ mi màu xanh dương, bỏ vào quần tây màu đen, dây lưng bên hông chiếu lấp lánh. Hần im lặng nhắc cái túi từ siêu thị mua về bánh mì dài, trái cây, còn có tất cả ăn vặt, đóng cửa xe, sau đó đi tới trước rào chắn biệt thự, chuẩn bị đẩy cửa ra ——

"Tổng giám ——" Một giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến.

Hai mắt Trác Bách Quân lập tức đỏ hắm quay đầu lại, nhìn con đường thanh vắng, không hề có bóng người, trong lòng của hần đột nhiên yếu đuối một chút, đã rất nhiều, rất nhiều đêm, hần có thể nghe được tiếng Tỉnh Đồng dịu dàng êm ái gọi mình, làm cho gan mật đều vỡ, khắc khoải nhớ thương, cảm giác chờ đợi, đem mình chơi đùa gần chết. Hần cắn chặt răng, im lặng cố nén nước mắt, xách theo cái túi, đi vào rào chắn, nhưng lại nghe có người ở sau lưng gọi mình: "Trác Bách Quân"

Hần sửng sốt.

Trác Bách Quân kích động xoay người, trong lòng chợt rơi xuống, nhìn Hạ Tuyết đứng ở trước mặt của mình, mỉm cười nhìn mình, hắn nhìn cô, hỏi: "Cô có chuyện gì sao?"

Hai tròng mắt Hạ Tuyết thay đổi nhìn hắn, giọng nhàn nhạt hỏi: "Anh đang đợi người nào sao?"

Trác Bách Quân không để ý tới cô, chỉ một mình đi thẳng vào rào chắn biệt thự, Hạ Tuyết cũng đi theo vào, quan sát bốn phía yên tĩnh, mỉm cười hỏi: "Anh vẫn ở nơi này à?"

"Ừ. Tôi thích một mình" Trác Bách Quân đi lên hồ bơi boong thuyền, có chút tò mò, xoay người, nhìn vẻ mặt Hạ Tuyết đang nhìn chung quanh, hắn cau mày, nhìn người này nói: "Cô tìm đến tôi có chuyện gì?"

Hạ Tuyết nhìn Trác Bách Quân cười nói: "Tôi không thể tới thăm anh sao? Chúng ta là người một nhà mà"

Trác Bách Quân đột nhiên cười một tiếng xoay người, nhìn Hạ Tuyết, nhạo báng nói: "Cô còn chưa có vào cửa đó?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 619: Ngoại Truyện (Hai)

"Xem anh nói kìa" Hạ Tuyết không để ý tới hần, bước qua bên cạnh hần, đi vào phòng khách sang trọng màu trắng, phong cách và hấp dẫn, nhìn bên trái phòng bếp xây dựa vào núi, bên phải hướng ra hồ bơi, mở rộng ra phòng khách lớn, cầu thang xoắn ốc xây dựng như trúc, một mảnh xanh biếc, cô ồ lên một tiếng, vui vẻ nói: "Nơi này thật đẹp ——"

Trác Bách Quân không để ý cô, đi vào phòng bếp, đem túi để xuống, mở cửa tủ lạnh, nhìn tất cả thức uống bên trong hỏi: "Cô uống gì?"

"Tùy tiện ——" Hạ Tuyết cũng đi theo hần đi vào phòng bếp, tò mò mở ra túi nhựa ra xem, nhìn thấy bên trong đều là bánh mì khô và trái cây, còn có một chút thức ăn chín, cô kinh ngạc kêu lên: "Bình thường anh cũng ăn những thứ này à? Anh có thể còn sống thật là kỳ tích".

Trác Bách Quân đem một chai nước trái cây đặt ở trước mặt của Hạ Tuyết, mình cũng mở nắp một chai nước trái cây, người tựa vào trên bàn ăn, trầm mặc uống, nói: "Có thể xuống bụng là được rồi. Tôi không có yêu cầu khác. Huống chi, tôi rất ít nấu đồ ăn trong phòng bếp, tôi sợ khói dầu ——"

Hần không nhìn được nhớ tới Tĩnh Đồng, mỗi buổi tối, bóng dáng sinh động của cô ở trong phòng bếp, thích nhất nét mặt cô dịu dàng quay lại, ngoái đầu nhìn hần cười, thật dịu dàng và động lòng người, tim của hần lại nhói đau.

"Tôi làm cho anh một chút món ăn" Hạ Tuyết đi thẳng tới trước tủ lạnh, mở ra, thấy bên trong thật ra có một ít hải sản quý giá, chân giò hun khói và

một số thứ khác, cô đứng dậy nói: "Anh đi ra ngoài một lát, tôi làm cho anh ăn. Vừa đơn giản vừa nhanh gọn"

Trác Bách Quân nhìn Hạ Tuyết nói: "Không cần phiền cô, tôi tùy tiện ăn là được rồi. Tôi sợ khói dầu"

"Đi đi đi" Hạ Tuyết không có thời gian để ý đến hắn, sau khi đuổi hắn ra, cũng đã đi tới trước tủ chén, cầm cái nồi màu đen, ngồi xổm người xuống, mở một ngăn tủ chén, đưa tay đi vào trong thùng nhỏ, lấy gạo. Trác Bách Quân có chút ngạc nhiên nhìn cô hỏi: "Tại sao cô biết, gạo ở chỗ đó?"

Hạ Tuyết lấy gạo xong, đứng lên nhìn hắn thần bí cười nói: "Thân ái, bình thường phụ nữ sẽ đem gạo đặt ở vị trí đó —— trước kia Tỉnh Đồng chắc chắn tự mình đem thùng nhỏ nhét vào bên trong chứ?"

Trác Bách Quân không lên tiếng, đi ra khỏi phòng bếp, ngồi trên ghế salon, cầm hộp điều khiển mở ti vi.

Hạ Tuyết cũng không có để ý đến hắn, tự mình nấu nồi cháo, sau đó từ trong tủ lạnh lấy ra một miếng chân giò hun khói, cắt thành hạt lựu nhỏ, đặt ở trong một cái đĩa nhỏ, dội dầu vừng lên, lấy thêm cái thìa nhỏ, múc một ít tương ớt, bỏ vào trong đĩa, cho vào một giọt dấm, để sang một bên, đặt nồi lên, đổ nước vào, đưa lồng hấp vào, để đĩa chân giò hun khói lên, rồi đập nắp lại.

Cô lại đến trước tủ lạnh, từ bên trong lấy ra nắm tai mèo sơn dã trân quý, cô vừa lấy ra vừa cười nói: "Thì ra anh cũng thích ăn nắm tai mèo à?"

"Ừ ——" Trác Bách Quân vừa nhìn TV, vừa có chút nhàm chán trả lời.

Hạ Tuyết cười lấy ra một cái nắm tai mèo, đặt ở trong mâm mới nói: "Phụ nữ thường để vào trong tủ lạnh những thứ thức ăn mà người yêu của cô ấy thích ăn —— Tôi vừa nhìn vào tủ lạnh của anh, cũng biết anh thích ăn cái gì ——"

Trác Bách Quân không lên tiếng, vẫn bấm hộp điều khiển ti vi, nghe trong phòng bếp truyền đến tiếng động nấu ăn, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác an toàn, suy nghĩ đến tất cả đau khổ và âm mưu đi qua, nếu người kia trở lại bên cạnh mình thật tốt? Tiếng động ở trong phòng bếp, có thể là tiếng động hạnh phúc nhất trên thế giới này, mình sẽ cảm thấy bình yên và tĩnh lặng.

Hạ Tuyết một mình ở trong phòng bếp bận rộn, một lát đem chân giò hun khói đã chín bưng xuống, một lát lại đem trứng gà bỏ vào luộc, lại đem nấm tai mèo bỏ vào trong một cái nồi khác, đun sôi kỹ lưỡng, cắt sợi nấm tai mèo, đập tỏi, thái gừng thành sợi, dấm, nước tương trộn lẫn vào nhau

Trác Bách Quân dần dần ngửi thấy một mùi thơm rất nồng, ngược lại thật sự hơi đói rồi, quay đầu, nhìn Hạ Tuyết trong phòng bếp, vẻ mặt bình tĩnh nấu thức ăn, hai mắt sáng ngời động lòng người, lộ ra thẳng thắn và chân thành, khác với Tĩnh Đồng, dường như cô kiên trì hơn một chút, hơn nữa cô làm việc nhanh nhẹn, gọn gàng, không giống Tĩnh Đồng chân tay vụng về, ánh mắt hẩn xốc xếch chợt lóe lên, tiếp tục xem ti vi, nhưng nghĩ tới người kia ——

"Ăn cơm đây ——" Hạ Tuyết vui vẻ đặt nồi cháo trắng, thức ăn lên bàn, gọi Trác Bách Quân.

Trác Bách Quân cũng không khách khí, ném hộp điều khiển ti vi, đi vào phòng ăn, nhìn các món ăn đặt trên bàn gồm có trứng luộc, đĩa chân giò hun khói, rau trộn nấm tai mèo, lại đem bánh mì cắt miếng, thoa lên sốt đậu tây, đặt chính tề ở trong cái đĩa nhỏ, nhìn như đơn giản, nhưng thật ra có thể để cho người ta ăn rất ngon, Trác Bách Quân không nói gì thêm, hai mắt thoáng qua vui vẻ, ngồi vào ghế, cầm cái muỗng, múc một chút cháo ăn —— phát hiện cháo ăn rất ngon —— không đặc không loãng, vừa mềm, vừa ngon miệng, hẩn cầm đĩa, gấp một phần nhỏ chân giò hun khói ăn, lại

phát hiện mùi vị hấp rất khác biệt, hần liền ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết nói: "Cô ngồi đi —— Ăn rất ngon ——"

"Cái đó đúng" Hạ Tuyết cũng vui vẻ ngồi xuống, nhìn Trác Bách Quân nói: "Anh từ từ ăn. Nếu anh thích, lúc nào tôi có thời gian, sẽ tới làm cho anh"

"Vậy ông chồng tốt của cô sẽ không ghen sao?" Trác Bách Quân vẫn ăn chân giò hun khói, nói.

Hạ Tuyết nhìn Trác Bách Quân nói: "Làm cho em trai hần, tại sao lại ghen?"

Trác Bách Quân không lên tiếng, cúi đầu ăn cháo ——

"Anh còn kiên cường hơn tôi ——" Hạ Tuyết nhìn Trác Bách Quân mỉm cười nói —— Trác Bách Quân ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, không hiểu cô nói gì.

Hạ Tuyết múc cháo, vừa ăn, nói: "Tôi nhớ lúc còn nhỏ, không có cha mẹ, nhưng tôi không có kiên cường như anh, suy nghĩ nhiều chuyện sâu xa, hoặc có thể một mình sống rất tốt, tôi không thể —— Lúc đó, tôi yếu đuối, suy nghĩ muốn chết, một mình nằm trên giường, ngây ngốc không ăn uống gì, cảm thấy như vậy, là có thể sẽ chết theo cha mẹ ——"

Trác Bách Quân không nhịn được ngẩng đầu nhìn cô.

Hạ Tuyết nở nụ cười khổ, nói tiếp: "Nhưng tôi còn có đứa em trai, vậy thì làm thế nào? Bây giờ trưởng thành, mới hiểu được, lúc đó kiên cường, thật ra là bởi vì còn vướng bận, những người như chúng ta, luôn vì người mình yêu thương mà cố gắng".

Ánh mắt Trác Bách Quân hơi sáng lên.

Hạ Tuyết thở dài một hơi nói: "Nhớ lại thời gian đó, luôn bị bóng ma ám ảnh, lo lắng bị rét lạnh đáng sợ, đói khát, cô đơn, tuyệt vọng, cảm nhận tất cả mùi vị, tôi cho là trong cuộc đời sau này, không còn có bất cứ chuyện gì có thể đánh ngã tôi, nhưng sau đó, lại tôi phát hiện, sau khi tôi có con, trong lòng càng thêm mềm yếu, khát vọng đoàn tụ —— Suy nghĩ một chút a, thật ra cuộc sống náo nhiệt một chút thì tốt hơn, ít ra anh trải qua mọi chuyện, còn có người thân ở bên cạnh"

Trác Bách Quân vẫn cầm đũa, gắp một chút nấm tai mèo ăn.

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn Trác Bách Quân nói: "Tôi biết anh luôn chờ đợi Tĩnh Đồng —— Nhưng anh có nghĩ tới hay không, Tĩnh Đồng có lẽ cũng luôn chờ đợi anh? Chờ anh làm một chút chuyện gì đó thực sự có ý nghĩa đối với cuộc sống? Cố gắng đi về phía trước một khoảng thời gian, chờ đợi ngày hạnh phúc, có lẽ cô sẽ xuất hiện thì sao? Có lẽ cô ấy đang chờ đợi anh thì sao?"

Tay Trác Bách Quân khẽ run, hai mắt ửng đỏ.

Hạ Tuyết cũng ghen ngào nói với hắn: "Tôi cũng biết chờ đợi rất đau khổ, tôi cũng biết cô đơn rất đáng sợ, bởi vì yêu một người, mà có vẻ cô đơn hơn —— Đi tham gia hôn lễ đi, ít ra trong thời gian này, còn có người nhà bên cạnh anh —— Mọi người cũng sẽ hoan nghênh anh đến —— Chúng tôi cũng thương yêu anh —— Nhất là Văn Vũ, hắn muốn người anh em như anh, cái tên kia giống như tôi, lòng dạ đơn thuần, cho nên luôn là người chân thành nhất. Hắn vẫn luôn cố chấp tin tưởng, có một ngày nào đó, tình nghĩa anh em giữa các người, không phải là giả"

Trác Bách Quân vẫn không lên tiếng.

"Tôi đi trước đây —— Anh suy nghĩ về điều này một chút —— Đây là thiệp mời ——" Hạ Tuyết mỉm cười buông cái muỗng xuống, đặt thiệp mời ở trên bàn ăn trắng tinh, rồi lặng lẽ rời đi ——

Sau khi Hạ Tuyết rời đi, Trác Bách Quân mới nhìn tấm thiệp này một cái, không nhìn được cầm lên, mở ra xem, được người mời, viết: con trai Trác Bách Quân —— Hai mắt hăn chột nóng lên, đóng thiệp lại, tiếp tục ăn cháo, một giọt nước mắt rơi xuống, nhỏ vào trong chén cháo nóng hổi.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 620: Ngoại Truyện (Ba)

Tân Nương Các.

Tịch phu nhân một tay sáng lập vương quốc Mộng Huyền —— Năm trên một đoạn đường thanh tĩnh và xinh đẹp, dọc theo một đường nhỏ ven hồ, chạy qua tầng tầng lớp lớp vòng hoa dựng lên cổng hình vòm mộng ảo, sẽ nhìn thấy một tòa nhà giống như Thủy Tinh Cầu to lớn.

Hôm nay tân nương các ồn ào, không khí tương đối vui vẻ.

Những người làm dâu phụ nhà họ Hàn vẫn chưa thay đồ, ngồi trên ghế salon xa hoa, trong thời gian đợi tiểu thư nhà họ Vương mặc thử trang phục dâu phụ đầu tiên, bàn luận phù rể là công tử nhà nào, sau đó Phó Tịch Viện lại đem Kim Vân ra mổ xẻ, nói: "Kim đại tiểu thư của chúng ta, lại cùng Hàn Văn Vũ hợp thành một đôi, làm phù rể phù dâu, làm cho người ta hâm mộ biết bao nhiêu——"

Kim Vân không lên tiếng, chỉ vươn tay khẽ vuốt bó tóc đuôi ngựa của mình một chút, hôm nay đội tóc giả thật vất vả, tạo một chút hiệu quả đoan trang.

Phó Tịch Viện nhìn Kim Vân, không lên tiếng, cô vẫn ôm vai, mắt to linh động lóe lên, nhìn cô nói: "Ồ? Có chuyện gì vậy? Muốn chơi đoan trang à? Hiện tại cũng không phải ở nhà họ Hàn, Hàn phu nhân không có ở đây"

Kim Vân có chút bất đắc dĩ nhìn cô bé chết tiệt, theo dấu từ nhỏ đến lớn, nói: "Cô đừng chọc tôi. Đừng để lúc chúng ta đi trên thảm đỏ, buộc tôi đập váy cô a"

"Xí" Phó Tịch Viện không nhịn được nhìn cô một cái.

"Đừng tranh cãi nữa" Cô chị lớn sinh ba của nhà họ Trương, Nhạc Di, mặc bộ jumpsuit màu trắng đến gối, bên ngoài khoác áo vest nhỏ màu đen, ăn mặc như một cô gái Pháp, nắm túi xách nhỏ, cầm gương, nhìn đôi môi màu cam của mình, có đủ xinh đẹp hay không, nói: "Chúng ta còn phải chờ Vương Tịnh đi ra. Tôi rất mong đợi váy dâu phụ lần này, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng mặc cùng chiếc váy với người nào"

"Chị à ——" Cô em gái thứ hai, Tiểu Quỳnh, mặc bộ váy bong bóng màu vàng nhạt, mái tóc xoăn, bên trái cài cánh hoa tơ tằm thật lớn, cười nói: "Mẹ nói, lúc nhỏ chúng ta thường mặc quần áo giống nhau"

"Đi. Nhóc con" Trương Nhạc Di vẫn tiếp tục trang điểm lại.

"Chị lớn hơn 2 giờ thôi" Tiểu Quỳnh không phục chu miện nói.

"Được rồi. Vương gia tiểu thư sẽ đi ra, chúng ta chờ đi" Cô em gái nhỏ nhất, Mẫn Nhi ngây thơ hài hước, rất được Hàn phu nhân yêu thích, hôm nay cô cũng khéo léo mặc một chiếc váy lụa ngắn màu hồng dài tới gối, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, đeo chuỗi trâm châu màu trắng, có phong cách của một cô gái England.

"Tôi nghe nói, áo cưới của Hạ Tuyết, món nào cũng Giá Trị Liên Thành. Nhà họ Hàn đặt một trăm triệu để may áo cưới lần này. Chắc chắn rất đẹp. Hôm nay chúng ta có thể nhìn thấy bọn họ tới đây mặc thử áo cưới hay không? Tôi rất mong đợi ——" Thiên kim nhà họ Lý, Quý Quý, mặc một bộ lễ phục màu đen, mái tóc xoăn buộc sang bên trái, dùng vòng dây bạch ngọc cột búi tóc, mang bao tay màu đen, khuôn mặt xinh đẹp, mắt tròn, mũi cao, đôi môi gợi cảm, xinh đẹp, cô có một chút huyết thống người Anh, cho nên càng lộ vẻ động lòng người.

"Sẽ phải đến đây đi —— Tôi muốn tận mắt nhìn Hàn Tổng Tài, một người đàn ông hoàn mỹ thế kia, sánh đôi cùng ảnh hậu đẹp nhất. Thật là

trời đất tạo nên" Hai tay Nhạc Di uốn cong, ảo tưởng mình cũng có tình yêu tốt đẹp như vậy ——"Vương Tịnh mặc thử váy dâu phụ đi ra" Mẫn Nhi vui mừng kêu lên.

Mọi người nghe vậy, cùng nhau nhìn về phía cầu thang xoắn ốc màu trắng, sau đó nhìn thấy một bóng dáng màu trắng nhạt, xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người ngây người, trợn mắt há mồm nhìn Vương Tịnh trước mặt, cũng không khỏi kinh ngạc, cảm giác nhà họ Hàn quả nhiên khác với người khác a, đồ của dâu phụ cũng xinh đẹp như vậy, thì cô dâu sẽ thế nào nữa?

khuôn mặt Vương Tịnh nở nụ cười, mặc bộ váy dài màu trắng bó sát người theo phong cách hoàng gia Anh quốc, trên đuôi váy dài, tất cả đều đính kim cương màu xanh lam rõ rệt, mà đặc biệt nhất là nơi đôi mắt xinh đẹp của Vương Tịnh, được chuyên gia thiết kế dùng một đoạn lụa mỏng màu trắng trong suốt, nhẹ che lên, tạo ra cảm giác mờ lung thơ mộng nhất, buộc tóc đuôi ngựa, bên trái đỉnh đầu đội cái mũ màu trắng theo phong cách hôn lễ của hoàng tử William, đính đá hoa trên châu ——

Vương Tịnh nhẹ bước đến, giống như cô dâu, trước mặt mọi người, thẳng lợi nở nụ cười tự hào, thuận tiện đưa ra mình, hỏi: "Tôi —— Tôi đã đẹp như vậy rồi, mặc áo cưới này, đáng vẻ thế nào?"

"Rất đẹp ——" Tất cả dâu phụ xôn xao kinh ngạc tiến lên, muốn chạm nhẹ lên kim cương, Vương Tịnh lo lắng, phũ nhẹ đẩy tay bọn họ ra, nói: "Đừng chạm vào"

"Đặc ý cái gì ? Váy của chúng tôi cũng giống như váy của cô ——" Phó Tịch Viện nói hết lời, liền vội vàng đi lên lầu, nhất thời mọi người cũng hưng phấn đi lên, đều rất vui vẻ.

Tịch phu nhân và Trang Minh Nguyệt vừa xuống lầu, nhìn thấy dâu phụ xôn xao vui vẻ chạy lên lầu đi thử y phục, nhìn bộ dáng tất cả tiểu thư hưng

phần như vậy, họ vừa nói vừa cười đi xuống lầu: "Đúng rồi, hôm nay nhân vật chính của chúng ta lúc nào mới tới?"

Trang Minh Nguyệt suy nghĩ một lúc, mỉm cười nói: "Lúc này, chắc đã tới rồi"

Ba chiếc Rolls-Royce sang trọng chậm rãi dừng ở tân nương các.

Hàn Văn Kiệt dắt vợ bước xuống xe, sau đó đến Hàn Văn Vũ, mặc âu phục nhung màu đen, vô cùng đẹp trai bước xuống xe, cửa chiếc xe Rolls-Royce đi đầu, chậm chạp mở ra, Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu đen, vạt áo trước cài đóa hoa hình tam giác, tác phong nghiêm nghị nở nụ cười đẹp trai, xoay người đỡ Hạ Tuyết mặc bộ váy lụa mỏng màu xanh da trời bước xuống, trên mặt hai người nở nụ cười ngọt ngào, ôm nhau đi vào, nhìn tòa hồng nương các ảo mộng như Thủy Tinh Cầu, khuôn mặt cũng cảm động.

"Vào thôi" Hàn Văn Vũ mỉm cười nói, Hàn Văn Hạo ôm nhẹ Hạ Tuyết đi vào tân nương các, nhìn thấy Trang Minh Nguyệt và Tịch phu nhân đã đi ra, nói: "Đã tới rồi. Mời lên phòng ở lầu hai"

Mấy người vừa đi hết bậc thang, lại thấy một chiếc Rolls-Royce màu bạc dừng ở hồng nương các, Daniel đỡ mẹ Lam Anh đi ra, Hạ Tuyết vui vẻ đi tới trước mặt của Lam Anh, kích động ôm lấy Lam Anh, nghẹn ngào gọi: "Mẹ ——"

Lam Anh cảm động ôm lấy Hạ Tuyết, nghẹn ngào nói: "Con gái. Mặc dù con không có gả con của mẹ, nhưng nhìn thấy con xuất giá, mẹ thật rất vui vẻ"

Hạ Tuyết có chút ngượng ngùng nhìn Daniel, Daniel cũng cố ý dặt tay Hạ Tuyết nói: "Đến đây đi, cô dâu mới, anh dắt em đi vào ——"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, khẽ mỉm cười, cùng Daniel trái, phải hai bên, cùng với Hạ Tuyết đi vào hồng nương các, khi bọn họ vui vẻ đi lên

lầu, cũng nhìn thấy lầu hai đùa giỡn xôn xao, các cô dâu phụ xinh đẹp, mặc váy dâu phụ xinh đẹp, cài khuy, trang điểm, vô cùng vui vẻ, Hạ Tuyết đột nhiên xúc động, bởi vì mình đã từng nói với Hàn Văn Hạo, mình muốn một hôn lễ náo nhiệt, nhìn cảnh tượng vui vẻ này, cô rất cảm động.

Tất cả thiên kim tiểu thư đang trang điểm, cười giỡn, đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Hàn Văn Hạo vô cùng nghiêm nghị đẹp trai, phong cách giống như một Quân Vương, vẻ mặt của các cô chột đỏ lên, xôn xao để phấn xuống, đứng ở một bên.

"Vất vả rồi ——" Hàn Văn Hạo mỉm cười.

Mọi người luôn ngưỡng mộ ba người con trai nhà họ Hàn, cũng không dám lên tiếng, chỉ đỏ mặt cười nói: "Không vất vả ——"

"Mời mọi người ngồi. Đưa lễ phục cô dâu" Tịch phu nhân vừa nói xong, tất cả nhân viên làm việc lập tức nhấn xuống một cái công tắc, bàn hóa trang và phòng thay quần áo chuyển động tách ra, tạo thành nửa Thủy Tinh Cầu, hiện ra một căn phòng hóa trang xa hoa, mọi người ngồi trên ghế salon màu trắng sữa, nhân viên làm việc mở tủ sắt hồng nung các, lấy ra túi xách màu trắng, có cái dài mười mét, có cái dài hai mươi mét, có cái ngắn hơn, nhưng áo cưới vẫn mới tinh chứa ở trong túi, Hạ Tuyết được chuyên gia trang điểm đưa đi vào, Hạ Tuyết đứng dậy, có chút căng thẳng quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Văn Hạo ——

Hàn Văn Hạo cũng mỉm cười nhìn Hạ Tuyết, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của cô, hôn nhẹ lên mu bàn tay của cô, dịu dàng nói: "Đi đi —— Anh chờ em ——"

Mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, nhìn tất cả mọi người đang mỉm cười nhìn mình, liền mỉm cười đứng dậy đi vào phòng thử quần áo.

Daniel mỉm cười đưa mắt nhìn Hạ Tuyết đi vào phòng thử quần áo, cánh cửa màu trắng chậm rãi đóng lại, hai mắt lộ ra vài tia dịu dàng, nhớ đến

thời gian ở Pháp, lúc cùng với Hạ Tuyết đi qua tiệm áo cưới, cô luôn rất muốn nhìn áo cưới bên trong tủ kính, nét mặt lộ ra mong muốn, có lẽ lúc đó, mình làm bạn bên cạnh, cũng đã hứa, phải yêu cô gái này cả đời, suốt cuộc đời, muốn cho cô hạnh phúc.

Thời gian từng phút trôi qua, các cô dâu phụ ngồi xung quanh, mọi người cũng hết sức mong đợi nhìn cánh cửa kia.

Tịch phu nhân mỉm cười đi lên trước, nhìn mọi người nói: "Hôm nay chúng ta phải thử mặc 12 chiếc váy cưới và tám bộ lễ phục, tổng cộng dùng trang phục để chuẩn bị lễ cưới ở ba quốc gia khác nhau, bộ thứ nhất là dạ phục, cánh cửa màu trắng trên bức triển lãm chậm rãi mở ra, một đoạn ánh sáng màu vàng, khúc xạ xuống, cũng đã nhìn thấy khuôn mặt Hạ Tuyết trang điểm thuần khiết, phần môi quét nhẹ phấn nhũ, mỉm cười mặc dạ phục lụa mỏng màu vàng cổ chữ V trước sau, mái tóc xoắn, dây chuyền kim cương10 Karla, vắt nhẹ ngang trán, đôi mắt lấp lánh, xinh đẹp, quyến rũ động lòng người.

Nhân viên làm việc nhẹ dắt Hạ Tuyết đi xuống bức triển lãm, phát hiện lúc thân thể của cô nhẹ nhàng chuyển động, từng đoạn lụa chạm vào nhau, cũng không có quấn nhau, chiếc váy dài 3 mét, lúc bước đi về phía trước, một đôi chân dài xinh đẹp lộ ra, trêu chọc người ta suy nghĩ, ánh mắt Hàn Văn Hạo chợt lóe lên, nở nụ cười mập mờ, đáy lòng lập tức dâng lên cảm xúc mê mông nhìn Hạ Tuyết.

"Phía sau thắt lưng rất hấp dẫn ——" Tịch phu nhân mỉm cười nói.

Hạ Tuyết cũng xấu hổ cười nhỏ, nhẹ nhàng xoay người lại, thì ra chiếc váy dài xinh đẹp từ ngang lưng tới giữa đùi, là lụa màu vàng trong suốt, phía trên dùng chỉ tơ tằm thêu chim Phượng Hoàng, giống như hình xăm khêu gợi dán vào chỗ trũng, rất tiêu hồn nhưng trang trọng làm cho người khác không dám đến gần, khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ lên, hơi quay đầu, nhìn về phía mọi người, xấu hổ cười nhỏ.

Bên dưới, mấy người đàn ông, nhìn cô đều không khỏi ngây người, có lẽ từng ở một đoạn năm tháng, bọn họ đã có cô một thời gian, tuy nhiên cũng chỉ nhìn thoáng qua, hôm nay nhìn thấy cô như thế, cũng đều nở nụ cười, nhưng trong lòng nổi sóng, có ai biết?

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 621: Ngoại Truyện (Bốn)

"Nhìn đẹp không?" Hạ Tuyết có chút căng thẳng nhìn mọi người, ánh mắt vẫn không nhìn được rơi vào trên người của Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo chăm chú nhìn Hạ Tuyết, cũng không lên tiếng, nhìn cô tiếp tục thay chiếc váy dài màu đỏ thẫm, phía trên đuôi váy đính đầy hoa hồng nhỏ đỏ thẫm sống động, lần đầu tiên trang điểm đậm, thần thái rạng ngời, tập trung phía trước, uyển chuyển động lòng người, đeo vòng tai đèn lồng, phong cách Trung Quốc làm cho cô xinh đẹp huyền ảo hơn, tiếp đến, cô mặc thử bộ váy cưới cung đình phong cách Châu Âu, xuất từ Hoàng thất Anh quốc sai chuyên gia thiết kế, khi cô mặc váy cưới ren bó sát người, đuôi cá kéo dài mười mét, đứng ở trước mặt mọi người, dường như mọi người đều nghe được âm thanh giáo đường đến từ Tây Phương xa xôi, tấm lụa mỏng thật dài phủ lên khuôn mặt của cô, những bông hoa nhỏ trên người và tầng tầng lớp lớp ở phía dưới đuôi váy, tạo cho thị giác như có nhiều loại hoa bay khắp nơi rất kỳ diệu, nhất là tay cô nâng Thủy Tinh Cầu, đầu đội tấm lụa mỏng, đi về phía Hàn Văn Hạo, hai mắt Hàn Văn Hạo xẹt qua nụ cười kích động, nhưng chậm rãi nói: "Ngừng lại ——"

Hạ Tuyết không hiểu nhìn hắn.

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, nhìn gương mặt của cô ở bên trong tấm lụa mỏng tuyệt vời, mông lung, nói: "Đem hạnh phúc này, giao cho ngày hôn lễ —— Mặc dù anh rất muốn hôn em ——"

Hạ Tuyết đột nhiên cười nhỏ, tay cầm nhiều loại hoa, khẽ tựa vào trong ngực Hàn Văn Hạo, sau đó ngẩng đầu lên, cách màn lụa mỏng, hôn nhẹ lên đôi môi mỏng khêu gợi của hắn.

Luôn nghe thấy rất nhiều người hỏi: hạnh phúc là gì? Hạnh phúc thật sự là một loại cảm giác. Có người nói, tôi không biết hạnh phúc là gì, vậy tôi muốn nói cho bạn biết, bỏ ra chính là một niềm hạnh phúc a, đây chính là cảm giác hạnh phúc sau khi bỏ ra. Loại cảm giác này thật tuyệt vời, là vui mừng, là mong đợi và chúc phúc của mọi người, Hạ Tuyết vẫn tiếp tục biểu diễn kiểu dáng váy cưới trên người, còn có một chiếc váy cưới do bậc thầy ở Paris thiết kế, nghe xong chuyện tình cảm của Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo, thiết kế một chiếc váy cưới sau cùng, màu xanh da trời, chở đầy lời chúc phúc và cảm xúc.

Thời gian từng ngày trôi qua, năm tháng cũng theo thời gian đi qua, rồi lại tới.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. Vạn người đón chờ một hôn lễ thể kỷ, rốt cuộc đã tới rồi.

Vào ngày này, ánh nắng ban mai cảm động chiếu rọi, tỏa sáng khắp nơi.

Đây là một ngày mùa xuân xinh đẹp nhất. trăm hoa nở rộ tươi đẹp, bầu trời rực rỡ, rất nhiều chim bồ câu trắng giương cánh bay lượn, cổ mang đồng tâm kết, ở trên cao bay lượn, sáng sớm, người khắp thành phố nhìn chăm chăm lên đồng tâm kết khắp bầu trời, cũng xôn xao.

Đài Truyền Hình khắp thành phố xôn xao chia ba đường, một đường là hồng nương các, một đường là xe hoa vòng quanh con đường, một đường là nhà họ Hàn.

Các nhân vật chính trị nổi tiếng, hoàng tử của các nước trên thế giới, các minh tinh, diễn viên xôn xao tới, đi vào nhà họ Hàn đeo đầy lồng đèn đỏ, nhìn thấy trong mặt sân cỏ khổng lồ, khắp nơi trên cao cao treo vải lụa mỏng màu trắng ba mét, tung bay theo gió, nhân viên khách sạn hạng nhất, rồi rít bày đầy bánh kem lớn 12 tầng trên bàn tiệc màu vàng, còn có tất cả

loại bánh ngọt tinh xảo, rượu sâm banh quý giá và nổi tiếng, cùng rượu đỏ.
.....

12 dàn nhạc, cũng đã tập trung bên trong sân cỏ, Tổng chỉ huy dàn nhạc, tay cầm gậy chỉ huy, nhẹ nhàng lên xuống, trong mặt cỏ cao nhất, trên sân khấu để một cây đàn Piano ba chân thủy tinh, hai tay nghệ sĩ dương cầm rơi xuống, khảy đàn khúc đàn thứ nhất: hôn lễ. Nghệ sĩ đàn Violin cầm dây cung dài, theo khúc dương cầm, cùng kéo khúc mộng ảo, dàn Hợp Xướng nhi đồng đến từ nước Pháp, tất cả đều mặc lễ phục nhỏ màu đen, váy nhỏ màu trắng, đứng phía bên trái, đằng trước cây cầu, chờ chỉ huy.

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt, còn có người Nhà họ Hàn, đi trong mặt sân cỏ, cao hứng bừng bừng đón tiếp khách, lòng tràn đầy vui vẻ, chúc phúc lẫn nhau.

Lý thẩm dẫn đám người giúp việc, ở trong đại sảnh nhà họ Hàn, nhanh chóng thu xếp, một lát hỏi đã sắp đặt giường cưới, quả táo, hạt sen, đồ trang sức chưa, một lát hỏi hôm nay đã chuẩn bị đồng tâm kết làm lễ xong chưa. Một lát lại hỏi Cậu cả đã thay trang phục xong chưa.

Hàn Văn Vũ cũng mặc âu phục màu đen, mang bao tay trắng, nhanh chóng đi tới hỏi: "Cậu cả đâu?"

"Ở trên lầu." Lý thẩm vội vã nói.

"Đã tới giờ rồi. Cũng đừng xảy ra cái gì." Hàn Văn Vũ căng thẳng hướng phía cầu thang, nhanh chóng đi lên, đi tới phòng cưới anh cả, "kẹt" một tiếng đẩy cửa ra, nhìn thấy anh cả mặc âu phục màu trắng, đeo đen nơ, mang bao tay màu trắng, nghiêm nghị xoay người lại, giống như Quân Vương, hai mắt lấp lánh sáng ngời nhìn em trai.

Hàn Văn Vũ sững sốt nhìn phong độ của anh cả, nhớ tới hẳn đã là người chiến thắng.

"Anh cả xong chưa?" Hàn Văn Kiệt cũng nhanh chóng đi vào, nhìn anh cả mặc đồ chú rể, cũng kích động nói: "Anh cả. Hôm nay rất đẹp trai"

Hai mắt Hàn Văn Hạo tràn qua nụ cười, nói: "Dĩ nhiên. Các chú cũng không xứng để cưới cô gái kia"

Hai anh em tức giận nhìn người này.

Hàn Văn Hạo không lên tiếng nữa, đứng trước kính toàn thân, chỉnh sửa âu phục một chút, khẽ kéo kéo cái bao tay màu trắng, mới trầm giọng hỏi: "Hạ Tuyết bên kia chuẩn bị xong chưa? Giao thông có vấn đề gì không? Đừng để tình trạng giao thông bị tắc nghẽn. Chuẩn bị mười chiếc máy bay trực thăng. Nếu như tình trạng giao thông không tốt, chúng ta phải đi đường hàng không thôi."

"Đi. Tất cả mọi thứ cũng chuẩn bị xong rồi. Nếu giao thông xuất hiện tình huống gì, em cần chết cục trưởng giao thông" Hàn Văn Vũ rất hồi hộp nói. Hàn Văn Hạo nhìn em trai nói: "Chú căng thẳng cái gì? Tôi lấy vợ mặc mớ gì tới chú? Chú đừng suy nghĩ, đời này của chú cũng đừng nghĩ, đời sau của chú cũng đừng nghĩ. Chết tâm đi"

"Anh cả." Hàn Văn Kiệt bất đắc dĩ, mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Cho đến bây giờ, anh còn lôi chuyện này ra làm gì? Cũng đã kết hôn"

"Dĩ nhiên" Hàn Văn Hạo nói: "Anh muốn trước hôn lễ, đem hai chú nhỏ cõ tận gốc"

Phốc. Hai anh em bất đắc dĩ nhìn người này.

"Tại sao còn ở trong phòng?" Trang Minh Nguyệt căng thẳng đi tới, liếc mắt liền nhìn thấy con trai mặc lễ phục chú rể màu trắng, đứng trước cửa sổ, khuôn mặt đẹp trai nhìn mình mỉm cười, hai tròng mắt bà đỏ lên nhìn con trai, từng bước từng bước đi tới, hai tay vịn cánh tay của con trai, quan

sát con trai từ trên xuống dưới một lát, lại đưa tay nhẹ nhẹ sửa lại chiếc nơ cho con trai, nghẹn ngào nói: "Đây là. lúc mà mẹ xúc động và hạnh phúc nhất. Mỗi ngày mẹ mong đợi, các con có thể tìm được người mình yêu thương, để kết hôn. Bởi vì trong cuộc đời, hôn nhân có ý nghĩa quan trọng nhất. Mẹ chúc phúc cho con trai của mẹ, trong tương lai có thể hạnh phúc hơn."

Hai mắt Hàn Văn Hạo cũng đỏ bừng nhìn mẹ, chịu đựng nhiều năm, rốt cuộc trông một ngày như thế, hân kích động ôm mẹ vào trong lòng, vỗ nhẹ vai của mẹ nói: "Mẹ. Mẹ yên tâm, con và Hạ Tuyết sẽ sống tốt. Cả đời cũng sẽ thương yêu nhau. Con và cô ấy sẽ hiếu kính với cha và mẹ, cả nhà chúng ta cùng chung hạnh phúc."

"Ừ. Tốt. Con trai ngoan." Trang Minh Nguyệt giờ khấn tay lên, lau nhẹ nước mắt trên mặt, lại ngẩng đầu, nhìn con trai, mỉm cười nói: "Mau đi đi. Đã tới giờ rồi. Đừng làm trễ nãi thời gian. Đem người con thích nhất, dắt về, tiếp nhận lời chúc phúc của chúng ta"

"Tốt. Hai chú đi theo anh" Hàn Văn Hạo nói dứt lời, tự mình đi ra khỏi phòng, Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng cười một tiếng, cùng với anh cả đi ra khỏi gian phòng, đi qua hành lang thật dài, đi xuống cầu thang, đi ra đại sảnh, đứng trước bậc thang, nhìn cả trong sân nhà họ Hàn, khắp nơi bay vải lụa mỏng màu trắng mỏng ảo, bày đầy bàn tiệc màu vàng, ở đầu chiếc cầu hoa, dùng rèm lụa màu vàng che kín, chờ đợi thời khắc cuối cùng kích động lòng người, rất nhiều tân khách, thấy Hàn Văn Hạo đi ra, liền xông xáo kích động vỗ tay.

Hàn Văn Hạo nghiêm nghị cười khẽ, dẫn hai người em trai đi về phía chiếc xe hoa Roll Royce màu đỏ thẫm mới đặt chỗ về từ nước ngoài, nhìn thấy trước chiếc xe hoa, đặt một cái khay hình trái tim tinh khiết, đính 9999 viên kim cương nhỏ, dưới ánh mặt trời, phát ra màu sắc rực rỡ, trên chính giữa khay đặt một đôi hình người cô dâu chú rể, ở trong gió nhẹ nhàng xoay tròn. chế tạo chiếc xe hoa này, gần hai tỷ.

Nhậm Phong và Hứa Mặc tự mình mở cửa xe hoa cho Hàn Văn Hạo, trong tiếng vỗ tay, Hàn Văn Hạo ngồi vào bên trong xe hoa. Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cũng ngồi vào xe rước dâu của mình, dẫn 50 chiếc xe nổi tiếng thế giới, cuồn cuộn chạy ra bên ngoài.

Cánh cửa lớn màu vàng nhà họ Hàn mở ra.

Xe hoa dẫn đầu chậm rãi chạy ra trước, rất nhiều phóng viên tuôn ra, cầm máy chụp hình, từng trận đèn flash lóe lên, hai tròng mắt Hàn Văn Hạo lóe sáng như ngọn đuốc ngồi ở trong xe, xe chạy thẳng về phía trước, từng chỗ đi qua, tất cả cảnh sát mở đường, rất nhiều người hâm mộ của Hạ Tuyết, đều kích động giơ cao áp-phích của Hạ Tuyết, nhìn Hàn Văn Hạo khóc, kêu to: "Ngài nhất định phải làm cho Hạ Tuyết hạnh phúc. Chúng tôi chúc mừng hai người"

Hàn Văn Hạo cảm động quay đầu, nhìn người hâm mộ trên đường, mỉm cười gật đầu.

Chỗ xe hoa đi qua, đưa tới người oanh động khắp thành phố, Đài Truyền Hình phát ra 12 cỡ xe riêng theo dõi quay phim, rốt cuộc chiếc xe ở trong vạn người chờ mong, trong màn hình lớn khắp thành, chạy tới nơi thiêng liêng hồng nương các. Nơi đó đã tụ tập hơn vạn người hâm mộ, đều ở đó phát dây tơ hồng, kêu to: "Hạ Tuyết Hạ Tuyết"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 622: Ngoại Truyện (Năm)

Thủy tinh cầu Tân nương các giống như đoá hoa tươi, mở rộng ra, xuất hiện hình hoa đẹp nhất, đây là lễ chào hỏi cao nhất với tân khách.

Chung quanh pháo hoa mừng không lồ, “âm” một tiếng, bay thẳng lên trời, cuối cùng biến ảo thành rất nhiều đoá hoa nhỏ rực rỡ, mộng ảo rơi xuống. Rất nhiều chim bồ câu, mang đồng tâm kết, bay lượn trên không trung. Tiếng hoan hô của những người hâm mộ chấn động trời đất, lần nữa truyền khắp cả hồng nương các.

Tấm thảm đỏ to dài từ trong Tân nương các mở rộng ra, chính xác lăn tới cạnh cửa xe hoa, Hàn Văn Hạo một bước đạp lên thảm đỏ, vẻ mặt kích động nhìn về phía tân nương các.

Tiếng vỗ tay vang lên, trong màn lụa mỏng màu trắng, các phù dâu mặc váy xinh đẹp, mộng mơ chậm rãi bước ra, trong tay bọn họ cũng nâng Thủy Tinh Cầu xinh đẹp, đón gió xuân say lòng người, chậm rãi đi ra cửa, chia làm hai hàng đứng hai bên, đuôi váy màu trắng phất nhẹ lên, giống như tiên tử, hai tròng mắt sáng ngời chờ đợi

Rất nhiều nam nữ Tiểu Hoa đồng, mặc lễ phục nhỏ, trong tay mọi người cũng nâng hoa cầu, tay nắm tay, đi ra, cũng chia đứng hai bên, lặng yên chờ đợi, những người hâm mộ của Hạ Tuyết, đều yên lặng, chờ đợi giờ phút thiêng liêng này.

Hàn Văn Hạo căng thẳng đứng trên thảm đỏ, nhìn chăm chăm nơi cửa. . .
. . . Rốt cuộc nhìn thấy con gái mình, mặc váy dài cung đình màu vàng,

xinh đẹp, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, đôi mắt to sáng ngời, đầu đội vòng hoa màu trắng, nét mặt vui vẻ đi ra, nhìn cha, đá lông nheo một cái.

Hàn Văn Hạo cười một tiếng.

Hạ Hân lại đi ra ngoài, ở đầu kia thảm đỏ, nhìn Hàn Văn Hạo hơi khom lưng, cùng Hi Văn đứng chung một chỗ.

Bên trong rớt cuộc truyền đến tiếng lướt của đuôi váy thật dài, cuối cùng xuất hiện một bóng dáng màu trắng mộng ảo. Hạ Tuyết mặc váy cưới do bậc thầy thiết kế Paris chập rây ra, chiếc váy dài khít khao, xinh đẹp, bỏ qua long trọng, đổi lại cực hạn xa hoa, dùng hoa văn thần diệu thủ công, lấy đường cong chạy theo phía trên đuôi váy thôi làm chủ đạo, khắp nơi đính kim cương nhỏ tinh xảo, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng trong suốt dùng kim cương nhỏ thêu hoa văn xinh đẹp, từ ngang lưng Hạ Tuyết kéo thật dài gần 12m, giống áng như mây, tấm lụa mỏng bám đuôi theo Hạ Tuyết.

Chảy kiểu tóc cung đình, dùng hoa hồng nhỏ vòng chặt, trên trán cài nhẹ vòng bạch kim do bậc thầy thời trang Paris tự tay chế tạo cho cô, vòng qua phía trước rơi xuống những đóa hoa trên châu nhỏ màu trắng, giống như hoàng hậu cổ đại, lúc làm lễ, những đóa hoa trên châu nhỏ nhẹ nhàng đong đưa, trang sức tinh xảo, như ngẫm có thể thấy được, bên ngoài phủ chiếc khăn lụa trùm đầu màu trắng, làm cho điểm thần bí kéo dài tới phút cuối cùng của hôn lễ.

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo chờ được Hạ Tuyết, hai mắt hấn chợt đỏ bừng nhìn Hạ Tuyết được hai người dâu phụ nâng đỡ, từng bước, từng bước đi về phía mình, hấn cảm động cười nhỏ, đứng chặt ở này đầu thảm đỏ, nhìn Hạ Tuyết.

Hai mắt Hạ Tuyết đã sớm tràn lệ, xuyên qua màn hình trên châu lay động trên mặt, nhìn Hàn Văn Hạo mặc âu phục màu trắng, kích động đứng ở đầu

kia, cô nhớ tới rất nhiều người đã nói, giờ phút hôn lễ, sẽ không ngừng nhớ lại chuyện tình yêu đã trải qua, nhớ lại từ gặp Hàn Văn Hạo, từ lúc bắt đầu cãi vã, đến cuối cùng Tâm Linh Tương Thông, trải qua rất nhiều chuyện, nhớ tới những ngày tuyết rơi năm đó, hai người ở trong toa xe cuồng nhiệt hôn, sáu năm sau, lúc gặp lại mâu thuẫn, rồi đến lúc hẫng nhảy xe, cùng mình rơi xuống vách núi, những ngày thần tiên ở dưới chân núi, rồi tới sau khi rời núi, tình yêu hai người gặp trắc trở, mỗi một bước đi đều đau thấu tim gan, chấn động trời đất.

Cha, mẹ, hôm nay con kết hôn, người yên tâm, con sẽ sống rất tốt, bởi vì con có một tình yêu quý giá nhất, người đàn ông này, cho dù con đi tới đâu, gặp phải khó khăn gì, gặp gỡ sống và chết, cũng có hẫng làm bạn, đến chết cũng không đổi. Cha. Mẹ. Hai người yên tâm, con sẽ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Hạ Tuyết nhìn về phía Hàn Văn Hạo, ghen ngào kích động cười.

Hàn Văn Hạo cũng kích động nhìn cô.

Pháo mừng lại một lần nữa phóng lên cao, giấy màu rực rỡ, bay múa đầy trời, trên thảm đỏ, một đôi người hạnh phúc, cuối cùng đến gần nhau, Hạ Tuyết đi tới trước mặt của Hàn Văn Hạo, rưng rưng cảm ơn nhìn hẫng, Hàn Văn Hạo cũng dâng trào cảm động nhìn cô, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên môi khẽ hôn.

"A" rất nhiều người hâm mộ lại một lần nữa, giơ lên áp-phích Hạ Tuyết, đong đưa khắp nơi, hưng phấn rơi lệ, kêu to: "Hạ Tuyết. Chúng tôi yêu cô. Hai người nhất định phải hạnh phúc."

Hàn Văn Hạo ôm khẽ Hạ Tuyết, cùng nhau nhìn về phía các tất cả những người hâm mộ trước Tân nương các, cũng cảm động nở nụ cười, Hạ Tuyết càng thêm rưng rưng đưa tay, đặt nhẹ bên môi, lại hướng bọn họ ném bay đi, chiếc hôn gió hạnh phúc, truyền tới trong lòng của mỗi người hâm mộ,

bọn họ càng thêm kích động kêu to, nghẹn ngào rơi lệ nói: "Hạ Tuyết. Hai người nhất định phải hạnh phúc, chúng tôi sẽ vĩnh viễn ủng hộ cô, sẽ vĩnh viễn yêu cô." . Hạ Tuyết xúc động cười khẽ, hơi gật đầu, rồi cùng Hàn Văn Hạo kích động hướng xe hoa đi tới, bọn Nhậm Phong mỉm cười, tự mình mở cửa xe, Hàn Văn Hạo nhẹ đỡ Hạ Tuyết lên xe trước, mình cũng ngồi lên xe, đóng cửa xe.

Xe hoa chậm rãi chạy dọc theo đường lớn trung tâm phố xá sầm uất đi tới, rất nhiều người hâm mộ Hạ Tuyết, đã sớm đứng chờ, chỉ cần xe hoa đến nơi, sẽ giơ lên cao áp-phích ủng hộ, rất nhiều người mặc áo lễ, lúc xe hoa chạy 1000m, liền giơ cao áp-phích, nhiều loại hoa rải khắp nơi, hai người ngồi ở trong xe, cảm động nhìn đám người ủng hộ xung quanh, cảm động cười.

Xe hoa đi qua trước cao ốc Hàn thị và cao ốc Toàn Cầu, nhân viên làm việc bên trong cao ốc, xôn xao đứng trước cửa, lúc xe hoa chạy tới, tập thể lập tức khom lưng chào, vẫy tay chúc phúc, Hàn Văn Hạo mỉm cười gật đầu, ôm khế Hạ Tuyết hôn lên tóc cô.

Hạ Tuyết kích động nhìn Hàn Văn Hạo, cười nói: "Trong thời gian chuẩn bị hôn lễ này, anh vất vả rồi, vì em cử hành hôn lễ sang trọng như vậy, bây giờ em động đến nói không nên lời, giống như đang nằm mộng."

Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Nếu em cảm thấy anh vất vả, tối nay để cho anh ôm em cho đã."

"Hử." mặt của Hạ Tuyết đỏ lên, vươn tay nhẹ nhàng đánh bờ vai của hắn một cái, Hàn Văn Hạo thuận lợi bắt lấy bàn tay nhỏ bé, đặt lên môi hôn, xúc động, nói: "Có thể có được em, cực khổ đi nữa, cũng là hạnh phúc, anh chờ đợi giờ khắc này, thật lâu thật lâu, loại cảm giác này rất hạnh phúc, từ đây về sau, em là người phụ nữ của anh."

Hạ Tuyết ngọt ngào cười nhỏ, đầu dựa vào trên bả vai Hàn Văn Hạo, kích động nhìn khắp bầu trời đầy hoa bay múa, sâu kín nói: "Em rất mong đợi, giờ khắc hôn lễ. Rất mong đợi, rất mong đợi."

"Sẽ mỹ mãn" Hàn Văn Hạo động tình cam kết.

Ở nơi đây, náo nhiệt và hạnh phúc, còn ở nơi đó thế nào?

Trác Bách Quân mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, đứng trước cửa sổ sát đất, uống rượu đỏ, bên cạnh để thiệp mời và một bộ lễ phục màu đen. Hai tròng mắt hần lóe lên tia sáng không dễ nhận biết.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 623: Ngoại Truyện (Sáu)

Ngoài sân nhà họ Hàn, tân khách hào hứng bước tới bước lui, đang mong đợi hôn lễ lần này.

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt chào hỏi tân khách khắp nơi, nhưng Hàn Trung Trí mỗi bước đi, không ngừng nhìn tìm kiếm trong tân khách, trong lòng vẫn nghĩ đến đứa con kia, Trang Minh Nguyệt nhìn chồng nói: "Ông yên tâm, nó sẽ tới."

Hàn Trung Trí cười khỏ nói: "Nó không đến, tôi cũng sẽ không trách nó, dù sao cũng là chúng ta phụ nó." . Trang Nguyệt Minh Tâm đau lòng nhìn chồng, còn chưa biết nói lời gì an ủi, thì đang lúc quay đầu trong chớp mắt, lại nhìn thấy có một bóng người màu đen đứng đưa trước mặt, bà cho rằng mình hoa mắt, cố gắng nhìn kỹ, liền thấy Trác Bách Quân mặc bộ đồ phù rế, cổ áo mở ra, trong tay cầm cái nơ màu đen, có chút bất đắc dĩ đi về phía này, bà kích động gọi: "Trung Trí. Ông xem ai tới rồi ?"

Hàn Trung Trí cũng ngạc nhiên nhìn về phía trước, vừa vặn nhìn thấy Trác Bách Quân đang có chút ngượng ngùng đi tới, hai tròng mắt ông ta đột nhiên đỏ lên, kích động nói không ra lời, không biết nên phản ứng thế nào?

"Bách Quân." Trang Minh Nguyệt cũng ghen ngào gọi: "Con đến rồi. Chúng tôi cũng rất mong con đến"

Trác Bách Quân không lên tiếng, cúi đầu, đi tới trước mặt bọn họ, có chút bất mãn nói: "Chỗ này quá lớn, lại phô trương lớn như vậy, con đi tới đi lui, cũng không tìm được mọi người. Đã đi tới đi lui thật lâu."

Hàn Trung Trí nhất thời cảm động, nở nụ cười nói: "Tối là tốt rồi, tối là tốt rồi, anh cả của con. Hăn sắp về tối, hôn lễ cũng sắp bắt đầu, con cùng hai em trai, phụ anh cả làm lễ. Được không?"

Trác Bách Quân suy nghĩ một chút, do dự một chút, khẽ gật đầu nói: "Được"

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt cùng kích động nở nụ cười.

"Con xem con kìa. Nơ cũng không Dì thắt cho con"
Trang Minh Nguyệt rưng rưng, cầm lấy cái nơ trong tay Trác Bách Quân, đi lên phía trước, nhẹ lật cổ áo sơ mi cho hăn, hai tay khẽ run đeo nơ lên cho hăn, vừa đeo nước mắt vừa rơi xuống.

Trác Bách Quân nhìn bà một cái, cũng không ngăn bà làm như vậy.

Hàn Trung Trí quan tâm, nhìn Trác Bách Quân hỏi: "Con qua đây, đã ăn điểm tâm chưa? Có muốn cha nói Lý thẩm làm cho con một chút món ăn hay không?"

"Không cần." Trác Bách Quân nói: "Sáng nay Hạ Tuyết tới, đã làm cho con một chút rồi. Mỗi ngày tới làm cho con, người chị dâu này, không tệ."

Hàn Trung Trí sững sờ, mỗi ngày Hạ Tuyết đều qua đó, bọn họ biết, nhưng ông ta ngạc nhiên nói: "Sáng nay Hạ Tuyết không có qua đó, hôm qua con bé đã ở lại Tân nương các, cũng không có đi ra a."

Trác Bách Quân nghe xong, tò mò ngẩng đầu lên, nhìn bọn họ hỏi: "Vậy ai tới làm bữa sáng cho con vậy?" .

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt hai mặt nhìn nhau, đều không hiểu.

Trác Bách Quân suy nghĩ một chút, không nghĩ ra, cũng không có để ý tới, ngược lại nói thật: "Hay là ăn một chút gì đi, bởi vì sáng nay có chút căng thẳng, ăn không vô."

"Được, được, tốt" Mã Hàn Trung Trí đỏ bừng, nhìn Trác Bách Quân nói: "Con tới đây. Cha. Cùng người vào nhà, bảo đầu bếp làm cho con một chút món ăn."

"Vâng." Trác Bách Quân gật đầu, sau đó cùng Mã Hàn Trung Trí đi vào trong, Trang Minh Nguyệt cũng không kịp chào tân khách, vội vàng đi tới phòng bếp, thu xếp.

Mã Hàn Trung Trí cùng với Trác Bách Quân đi vào tòa nhà lớn, Lý thẩm vừa bước ra ngoài, nhìn thấy lão gia và Trác Bách Quân đi tới, bà sửng sờ, không biết chào hỏi thế nào, Mã Hàn Trung Trí cao hứng nói: "Đây là Cậu chủ. Cậu hai"

"Cậu hai" Lý thẩm lập tức cung kính, mỉm cười chào.

Trác Bách Quân không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái.

"Đến phòng ăn." Mã Hàn Trung Trí nhẹ nắm cánh tay của con trai, căng thẳng run rẩy bước đi.

"Bước cẩn thận, coi chừng té." Trác Bách Quân đỡ cha đi vào trong, đi tới phòng ăn mới ngồi xuống, Trang Minh Nguyệt đã từ bên trong đi ra, bảo đầu bếp nhanh chóng đem các món điểm tâm lên, còn có một súp vây cá sớm chuẩn bị xong để đưa lên bàn tiệc, bà ngư xào, và một số món ăn khác, đều dọn lên, bà còn đích thân múc một chén cháo tổ yến nóng hổi, cẩn thận đưa đến trước mặt của Trác Bách Quân, vừa mới để xuống, nước mắt lại không nhịn được lăn xuống.

Trác Bách Quân nhận lấy chén cháo, nói một câu cảm ơn, rồi cầm muống, cúi đầu bình tĩnh ăn cháo.

Hai mắt Hàn Trung Trí rưng rưng nhìn con trai, đã lớn như vậy, bỏ lỡ những năm tháng rất quý báu của cuộc đời của hắn, nhìn hắn lớn như vậy, ngồi ở trước mặt của mình, đang mặt bình tĩnh cầm muống, ăn từng ngụm từng ngụm cháo, thật ra biết hắn đã rất khoan dung, rất khoan dung với mình, ông ta thời xúc động, vội vàng cúi đầu lau nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói: "Chúng ta ở chỗ này, nhất định con không được tự nhiên, con từ từ ăn đi, cha đi ra ngoài trước."

Trác Bách Quân ăn một chén cháo nữa, bình tĩnh nói: "Ngồi một lát đi, thu xếp bao lâu, không mệt sao? Dì cũng ngồi đi."

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt vui mừng nhìn hắn, cùng ngồi xuống.

Trác Bách Quân ngẩng đầu lên, nhìn hai mắt hai ông bà già đang rưng rưng, liền hỏi: "Hai người không ăn một chút sao? Vậy cũng không đói bụng sao?"

"Không ăn. cha."

"Ăn đi." Trang Minh Nguyệt nghẹn ngào, vội vàng nắm cánh tay chồng, nói: "Chúng ta là người một nhà. Cùng nhau ăn một chút."

"A, được, được, được" Hàn Trung Trí lập tức bảo Lý thẩm thu xếp chén muống, cũng múc chén cháo, vừa ăn, trong lòng vừa xúc động nhìn Trác Bách Quân, lại có chút hy vọng hỏi: "Tối nay. Bữa tiệc phải rất khuya, không bằng, ở lại một buổi tối, trò chuyện với cha một chút. được không?"

Trác Bách Quân suy nghĩ một chút, cầm đôi đũa, ăn một chút thức ăn, rồi nói: "Trong nhà có phòng sao?"

"Có." Trang Minh Nguyệt không nhìn được, cúi đầu kích động khóc thút thít.

Hàn Trung Trí cũng không nhìn được cúi đầu, lặng lẽ rơi lệ.

"Vậy thì ở lại thôi. Con thích ăn sáng với bánh mì sandwich, trứng gà, còn có cháo nóng." Trác Bách Quân bình tĩnh nói.

Trang Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, vừa rơi lệ vừa cười, nói: "Tốt. Sáng sớm dì sẽ chuẩn bị cho con, con muốn ăn cái gì, dì làm tất cả cho con. Cái gì dì cũng cho con. Chỉ cần con thích"

Trác Bách Quân cúi đầu, vẫn ăn cháo, hai mắt cũng đỏ lên.

"Cha. Xe hoa đã về. Chuẩn bị làm lễ. Bên Daniel cũng đã chuẩn bị xong" Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt vui vẻ đi vào phòng ăn, lại nhìn thấy cha mẹ đang cùng với Trác Bách Quân ăn sáng, bọn họ sửng sốt.

Trác Bách Quân nghe được câu này, liền đặt muống xuống, đứng dậy nói: "Xe hoa đã về, chúng ta đi ra ngoài đi."

Hàn Văn Vũ và Hàn Văn Kiệt cùng ngây ngốc nhìn hắn.

Trác Bách Quân không để ý bọn họ, vừa muốn đi qua, không ngờ bị Hàn Văn Vũ bắt được cánh tay, vòng chắc cổ của hắn nói: "Tên nhóc thôi tha. Bây giờ mới xuất hiện. Anh không biết chúng tôi mệt muốn chết rồi"

"Không thở được." Trác Bách Quân không nhìn được, bật cười, gắng phải ngăn tay của hắn.

"Mặc kệ" Hàn Văn Vũ lại muốn vòng chặt cổ của hắn, muốn đè chết hắn, Trác Bách Quân liều mạng kéo, cũng kéo không ra, hắn tức giận nói: "Tại

sao chú luôn chưa trưởng thành vậy hả? Ở công ty cũng như vậy, ở nhà cũng như vậy. chú trưởng thành được không?"

"Tôi muốn ghìm chết anh. Dem one-king quăng vào một mình tôi. Một chết tôi rồi. Lúc ở công ty, hung hăng rửa anh." Hàn Văn Vũ vừa móc lấy cổ của Trác Bách Quân đi ra ngoài, vừa hung hăng nói.

Hàn Văn Kiệt cũng mỉm cười cùng đi ra ngoài nói: "Nếu ghìm chết rồi, em phụ trách cứu sống anh hai."

Trác Bách Quân không lên tiếng, quay đầu nhìn Hàn Văn Kiệt, cũng im lặng cười một tiếng, sau đó ba anh em vừa nói vừa cười đi ra ngoài, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt đi theo phía sau, vẻ mặt cũng kích động nhìn hình ảnh này, Trang Minh Nguyệt ghen ngào nói: "Nếu một lát nữa, Văn Hạo nhìn thấy hình ảnh như vậy, thì vui vẻ biết bao nhiêu?"

Pháo mừng âm âm mà vang lên, người chủ trì bắt đầu hưng phấn hô to: "Xin mời tân khách ngồi vào vị trí hôn lễ sắp bắt đầu"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 624: Ngoại Truyện (Bảy)

Khán đài màu trắng tại hiện trường hôn lễ chậm rãi nhô lên, cho đến khi cao năm mét, nghệ sĩ dương cầm mặc váy lụa trắng tinh, mỉm cười ngồi trước chiếc dương cầm ba chân, đón gió xuân say lòng người, bắt đầu khảy ca khúc Pháp lãng mạn “Đoàn tàu đi xa”, dàn giao hưởng ngay lập tức hòa theo, cùng với bài hát lãng mạn say lòng người, dàn Hợp Xướng nhi đồng cũng cất giọng hát, biểu diễn nhạc khúc lãng mạn để nghênh đón.

Bức màn lụa màu vàng “oanh” một tiếng, kéo ra, một chiếc cầu hoa thật dài đang nhấp nháy ánh sáng, xuất hiện trước mặt mọi người, chúng tân khách chia ra ngồi hai bên, vẻ mặt cũng xôn xao nhìn chiếc cầu hoa dài gần trăm mét, trên mặt đất trải đầy hoa hồng tươi xinh, kéo dài tới trên khán đài chứng hôn, cổng hình vòm, tất cả khảm đầy thủy tinh bảy màu, còn kết rất nhiều đóa hoa nhỏ màu trắng, tạo ra một thế giới cổ tích đầy mộng mơ, tuyệt đẹp.

Hàn Văn Hạo đứng ở đầu này thăm dò, dọc theo chiếc cầu hoa thật dài, nhìn về phía khán đài chứng hôn phía xa xa, vẻ mặt của hắn lộ ra nụ cười cảm động và vui sướng, chỉ thấy hắn bắt đầu cất bước, đạp hoa hồng đỏ thắm xinh tươi, từng bước từng bước đi lên khán đài chứng hôn, tất cả người thân và tân khách nhìn thấy chú rể xuất hiện, lập tức hưng phấn vỗ tay, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng liệt, Hàn Văn Hạo ở trong tiếng vỗ tay, hướng chúng tân khách khẽ gật đầu cảm ơn, lúc đi ngang qua cha mẹ của mình, hắn càng thêm hiếu ý cười một tiếng, sau đó đứng bên cạnh đài chứng hôn màu trắng, thở nhẹ, có chút căng thẳng, nắm quả đấm, chờ đợi.

Ca khúc Pháp lãng mạn vẫn ngon ngào vang lên trên toàn trường, tiếng vỗ tay tại hiện trường dần dần hạ xuống, từ từ yên lặng, chúng tân khách đang hào hứng chờ mong, rồi nghe phía trước nói cô dâu đã vào, từng trận tiếng vỗ tay cuồng nhiệt lại vang lên, mọi người xôn xao tò mò nhìn đầu kia thảm đỏ, rốt cuộc nhìn thấy Daniel mặc lễ phục màu đen, hôm nay nhìn hắn vẫn như xưa, nhất phái tao nhã, phong độ thân sĩ cầm tay cô dâu cao quý xinh đẹp cầm hoa cầu, mộng mơ, kỳ diệu đi về phía bên này thảm đỏ, Hàn Văn Vũ cầm tay Kim Vân, dẫn đầu đi theo phía sau, Trác Bách Quân cầm tay tiểu thư nhà họ Phó, sau lưng dẫn theo cả đám phù rể, phù dâu cũng chậm rãi đi tới, Hi Văn mặc váy nhỏ màu hồng, cầm tay người bạn Hoa đồng cũng chậm rãi đi tới, cả đoàn người ngọt ngào, ấm áp.

Ngay sau đó, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt! !

Hàn Văn Hạo kích động nhìn Daniel dắt vợ chưa cưới của mình từ từ đi tới, hắn đột nhiên cảm xúc trăm mối ngón ngang, trong lòng mang theo biết ơn, nhìn vẻ mặt dịu dàng và nụ cười chúc phúc của Daniel, hắn lại nhìn người vợ của mình ở bên cạnh, khăn lụa trùm đầu màu trắng và màn hình trên châu che mặt, nhất định đôi mắt tràn đầy ý cười, tràn đầy cảm kích, cảm xúc của hắn lại mãnh liệt trào dâng.

Rốt cuộc, Daniel đem Hạ Tuyết dắt tới đầu bên này thảm đỏ, nhìn Hàn Văn Hạo đang đang nôn nóng mong đợi ở đầu kia, Daniel xoay người, nhìn Hạ Tuyết, hai mắt lộ ra dịu dàng và nụ cười thâm tình một lần cuối, nhìn cô bên trong cái khăn che mặt, xúc động, mỉm cười nói: "Bảo bối, kế tiếp là thời khắc tuyệt vời nhất trong đời em, anh rất vui, sáu năm trước, đã đến một xinh đẹp trần nhỏ, tiếp nhận một người mẹ xinh đẹp hoạt bát, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, hình ảnh của em năm đó, kiên cường mang bụng bự, phe phẩy cây quạt nhỏ, đứng dưới cây liễu mỉm cười, cũng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ngày Hi Văn ra đời, chúng ta cùng chung một chỗ, từng giây phút có em, anh rất hạnh phúc"

Hạ Tuyết ghen ngào nhìn Daniel, vị hoàng tử dịu dàng hoàn mỹ nhất.

Hai mắt Daniel đỏ thắm, xúc động nhìn Hạ Tuyết nói: "Cho dù cuộc đời sau này có thế nào, chúng ta ở trong Vũ trụ, hay đi về phía bất kỳ một quỹ đạo nào, nhưng anh tin tưởng, tình nghĩa giữa anh và em, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, thân ái, đi thôi, anh muốn đem tay em, đặt vào trong tay một người khác, để cho hằn dặt tay của em, dừng cảm đi về phía tương lai trọn cuộc đời"

"Daniel, cảm ơn anh" Hạ Tuyết cảm động đến nói không ra lời, khẽ nói cảm ơn, chia tay sáu năm tình cảm, thật sự có biết bao nhiêu đau buồn.

Daniel dịu dàng cười khẽ, cũng có chút căng thẳng dặt tay Hạ Tuyết, đứng trước thảm đỏ, cùng Hạ Tuyết nhìn về phía trước!

Giờ phút trang Nghiêm sắp tới!

Nghệ sĩ dương cầm xinh đẹp, ngồi trước dương cầm thủy tinh, hai mắt sáng rỡ, vẻ mặt động lòng người, đưa ra ngón tay ngọc thon dài, đặt giữa hai phím trắng đen, trong không khí trang nghiêm, đè xuống, khảy “Hành khúc hôn lễ” rung động lòng người, dàn giao hưởng lập tức theo tiếng dương cầm, cũng diễn tấu bài hát, dàn Hợp Xướng nhi đồng cũng cất giọng biểu diễn nhạc khúc, lãng mạn.

Vào lúc này, đột nhiên bên dưới khán đài màu trắng, hàng trăm ngàn con bướm xanh bay lên không trung, trong tiếng ồ lên của tân khách, vây xung quanh chiếc cầu hoa thật dài, mộng mơ, vô đôi cánh xinh đẹp, phất phới bay trong chiếc cầu hoa, Daniel và Hạ Tuyết kích động và vui vẻ đi trong bướm bướm bay múa đầy trời, từng bước từng bước tiến về phía khán đài chứng hôn, Hàn Văn Hạo đứng ở đầu này, kích động nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng kích động nhìn Hàn Văn Hạo, từng bước từng bước đến gần bên cạnh hắn, hai mắt không nhịn được tràn ra nước mắt, mặc dù Isha đã nói với cô, ngàn vạn lần không thể khóc, mascara sẽ làm mắt mình trở thành gấu mèo (0.0).

Người bạn thân Isha, ngồi ở đầu dưới chiếc cầu hoa, nhìn Daniel dắt tay bạn tốt của mình từng bước, từng bước đi về phía thảm đỏ, cô đột nhiên cảm thán nở nụ cười, hai mắt không nhìn được đỏ lên, kêu nhỏ: "Hạ Tuyết cố lên"

“Hành khúc hôn lễ” rung động lòng người vẫn vang lên, Daniel dắt tay Hạ Tuyết vẫn đi về phía Hàn Văn Hạo, từ khoảng cách tương đối xa, rốt cuộc đã đập đoàn hoa hình trái tim cuối cùng, đi tới trước mặt của chú rể, Daniel và Hàn Văn Hạo hai người đàn ông phong độ, đứng đối diện nhau, nhìn nhau thật sâu, rốt cuộc trong ánh mắt và sự chờ mong của mọi người, Daniel mỉm cười nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết đang đặt ở cánh tay của mình, đem đặt ở trong tay Hàn Văn Hạo, mới ngẩng đầu nhìn hãnh nói: "Hạ Tuyết giao cho anh, hi vọng sau này, anh có thể yêu thương cô ấy cả đời, tôi tin anh, giống như tin tưởng chính mình"

Hàn Văn Hạo cảm kích nhìn Daniel, nghiêm trang cam kết: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, cảm ơn anh, 6 năm qua, đã yêu thương, ủng hộ và khích lệ cho cô ấy, cảm ơn sự thành toàn vĩ đại của anh"

Daniel yên lòng cười khẽ, quay đầu nhìn Hạ Tuyết ở bên trong chiếc khăn lụa trùm đầu, mông lung cảm động, gật đầu với cô, trong hành khúc hôn lễ, xoay người đi xuống chiếc cầu hoa, ngồi chung một chỗ với mẹ mình, cùng nhìn lên khán đài chúc phúc cho cô dâu chú rể!

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết kích động nhìn nhau, vô cùng vất vả mới đi tới hôm nay, cảm ơn trời cao thành toàn, hai người đều nở nụ cười, hơi xoay người, đối mặt với khán đài chứng hôn màu trắng!

Hàn Văn Vũ và Trác Bách Quân lấy thân phận anh em trai chưa kết hôn, đứng ở sau anh trai mình, kế tiếp là cả đám phù rể đứng một bên!

Kim Vân và Phó Đan Đan dẫn chúng phù dâu cũng đứng một bên cô dâu !

Hành khúc Hôn lễ rốt cục cũng ngừng lại! !

Người chủ trì cao giọng hô to: Xin mời người chứng hôn!

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết cùng chúng tân khách nhìn về phía sau khán đài màu trắng, một người già chậm rãi đi ra, mặc lễ phục màu đen, khuôn mặt hiền lành và nụ cười cơ trí, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết nhất thời khiếp sợ nhìn ông lão kia, kêu lên: "Ông nội"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 625: Ngoại Truyện (Tám)

Sau khi kết thúc lễ kết hôn của Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết, trong không khí vui vẻ, trở lại phòng của mình, chuẩn bị thay trang phục cho bữa tiệc buổi trưa, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết vừa đi vào tân phòng, nhìn thấy người giúp việc ở trong tân phòng vui vẻ, thu xếp mọi thứ, chuyên gia trang điểm nhìn thấy Hạ Tuyết vào, vội vàng dắt cô đi vào trong tủ quần áo, Hàn Văn Hạo muốn cùng Hạ Tuyết trở về phòng âu yếm, vợ lại bị người ta kéo đi, hăn nắm bàn tay nhỏ bé của vợ, vẫn mỉm cười không chịu buông lỏng.

"Ôi chào, cậu cả. Đoàn tụ còn nhiều thời gian, hay là để mợ cả thay quần áo trước, còn phải cắt bánh cake. Mau lên" Lý thẩm vội vàng cùng người giúp việc và chuyên gia trang điểm kéo Hạ Tuyết đi vào.

Hạ Tuyết đành phải vừa đi vào trong tủ áo, vừa quay đầu lại, ngọt ngào nhìn Hàn Văn Hạo, dịu dàng nói: "Một chút em ra"

Hàn Văn Hạo nhìn cô, động tình cười một tiếng, cũng cởi âu phục, chuẩn bị rửa mặt, thay lễ phục cho buổi trưa, nhưng vừa cởi âu phục màu trắng, nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón vô danh của mình, hai tròng mắt hăn xẹt qua dịu dàng, nghĩ đến cô gái này cuối cùng trên danh nghĩa cũng thuộc về mình, là vợ của mình, cảm xúc của hăn dâng trào.

"Cậu cả. Mời đến phòng kế bên thay đổi quần áo" Người giúp việc cầm theo âu phục cao quý, mời Hàn Văn Hạo.

"Ừ." Hàn Văn Hạo mỉm cười đi ra ngoài, trước khi đi, quay đầu nhìn cánh cửa phòng khép chặt, cười khẽ một tiếng, mới chịu đi ra ngoài.

Hiện trường hôn lễ. Trên chiếc cầu hoa xuân hiện một đoàn vũ công người Russia, nhảy vũ điệu sôi động vui tươi.

Lần đầu tiên, Hàn Trung Trí dẫn Trang Minh Nguyệt đi tới trước mặt của Trần lão, hai tròng mắt rưng rưng, cũng không biết nói gì.

Trần lão đứng trong mặt sân cỏ, liếc mắt nhìn Hàn Trung Trí, người học trò mình đã từng thích nhất, hai mắt ông lão lộ ra nụ cười tha thứ, nhìn Trang Minh Nguyệt dựa sát vào bên cạnh ông ta, đứa bé này vẫn giống như xưa, khi gặp chuyện xúc động, đều rất thích khóc, động một chút là sẽ kích động rơi lệ.

Ông lão mỉm cười, giọng nói già nua, vô hạn thương yêu nói: "Minh Nguyệt."

"Sư phụ." Trang Minh Nguyệt nghe được sư phụ gọi mình, trong lòng của bà đột nhiên xúc động, đã rất nhiều năm, cũng không có nghe sư phụ gọi mình như vậy, bà nhất thời kích động, nhìn sư phụ, nghẹn ngào nói: "Nhiều năm qua, người có khỏe không? Con và Trung Trí phải người đi đón người trở lại, rất lo lắng người không muốn đi."

Trần lão mỉm cười đi về phía trước, Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt lập tức chia ra hai bên, cùng dắt tay lão lão bước đi về phía trước. Nói lẩm bẩm:

"Sư phụ, chân của người." Trang Minh Nguyệt nhất thời cúi đầu, nhìn dáng đi của sư phụ, đau lòng kêu nhỏ.

"Người lớn tuổi, bị tai nạn xe, cũng không có cách nào lành lại hẳn, người cũng đã gần đất xa trời, còn quan tâm chuyện này làm gì?" Trần lão mỉm cười nhìn hai vợ chồng bên trái, phải, nói: "Mấy năm nay, các con khỏe không? Thương yêu nhau chứ?"

"Trung Trí đối xử với con rất tốt, người yên tâm" Trang Minh Nguyệt lập tức nói.

Hàn Trung Trí liếc mắt nhìn vợ, trầm mặc. Trần lão cũng hiểu mấy phần, liền cười nói: "Có một số việc quá khứ đã qua rồi, cho chúng ta một chút thời gian hồi tiếc cũng đã rất hạnh phúc rồi, Minh Nguyệt bản tính hiền lành, rất dễ dàng tha thứ cho người khác, chuyện đã qua không như ý, hãy để cho nó qua đi."

Hàn Trung Trí mỉm cười nói: "Con có thể cưới được bà ấy là may mắn của con, trước kia để cho bà ấy chịu uất ức"

Hai mắt Trang Minh Nguyệt đỏ lên, không dám lên tiếng.

"Đúng rồi." Trần lão có chút vội vàng nhìn bọn họ hai nói: "Không phải các con nói, con trai của Văn Giai từ Nhật Bản trở về sao? Sư phụ muốn gặp đứa bé kia, hẳn là em trai của Văn Hạo, chuyện này đối với sư phụ rất bất ngờ."

Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt nghe xong, có chút căng thẳng liếc mắt nhìn sư phụ, vừa muốn nói tiếp, cũng đã nghe tiếng nói của Hàn Văn Hạo, mạnh mẽ truyền đến: "Trần gia gia, hôm nay tới tham dự tiệc cưới của cháu, tại sao lại không nhớ tới cháu?"

Trần lão vừa nghe, vui vẻ xoay người lại, nhìn Hàn Văn Hạo đã thay âu phục màu đen, vô cùng phong độ, đập mặt sân cỏ xanh biếc đi tới, hai mắt vẫn nóng rực, ánh nhìn sắc bén, ông lão mỉm cười nhìn Văn Hạo nói: "Trong rất nhiều người, ông không lo lắng nhất chính là cháu, cũng không bận lòng."

Hàn Văn Hạo mỉm cười đi tới bên cạnh Trần lão, nhận lấy vị trí của cha, nhẹ đỡ cánh tay Trần lão, cung kính nói: "Cho dù thế nào, ở trong lòng của cháu, ông nội là người quan trọng nhất, đương nhiên cháu hi vọng ông

cũng đem cháu và Hạ Tuyết đặt ở trong lòng, tương lai còn dài, muốn đích thân chỉ dẫn rất nhiều chuyện, ông không thể quên bọn cháu đâu"

Trần lão cao hứng mỉm cười, nhìn vợ chồng Hàn Trung Trí, nói: "Hai người các con đều là người cố chấp, tại sao lại sinh ra đứa bé thông minh và khéo léo như vậy? Tâm tư cẩn mật, dám thách thức."

Hàn Trung Trí lập tức cười nói: "Sư phụ, người cũng đừng khen ngợi hẳn, đi gặp Bách Quân đi"

Nhắc tới chuyện này, trái tim mọi người cũng đè ép tảng đá nặng nề, thật sự không muốn trong ngày vui mừng như vậy, để cho ông lão lớn tuổi đau lòng, nhưng không cách nào ngăn cản, cũng không có tư cách bảo Trác Bách Quân nói ra bất cứ sự thật nào.

Trong mặt sân cỏ xanh biếc.

Tĩnh Đồng mặc chiếc váy màu xanh dương nhạt, đang cầm hoa cầu, có chút ngượng ngùng nở nụ cười, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Trác Bách Quân, Trác Bách Quân chăm chú nhìn Tĩnh Đồng, trong lòng thật xúc động, ánh mắt không cách nào dời khỏi người của cô, chỉ rất vui mừng, rất ngọt ngào, cảm kích nhìn cô, vừa muốn nói gì.

"Hôm nay bữa ăn sáng ăn không ngon sao? Vào nhà họ Hàn, còn phải ăn nhiều cháo như vậy." Tĩnh Đồng dịu dàng nhìn Trác Bách Quân, có chút làm nũng hỏi.

Trác Bách Quân kinh ngạc nhìn Tĩnh Đồng nói: "Bữa ăn sáng. Là em làm? Em làm lúc nào."

Tĩnh Đồng không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn Trác Bách Quân, ngọt ngào cười một tiếng.

Trác Bách Quân xúc động nhìn Tĩnh Đồng, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết, cặp mắt mơ mộng, có chút không dám tin, gọi nhỏ: "Tĩnh Đồng."

"Hả?" Tĩnh Đồng dịu dàng nhìn hắn, nhẹ nhàng đáp lời, mặc dù mất đi chút ngây ngô, nhưng vẫn hồn nhiên đáng yêu.

"Em. Thật sự là Tĩnh Đồng sao?" Trác Bách Quân muốn cô xác minh.

Hai mắt Tĩnh Đồng, lóe lên màu sắc mộng ảo, dịu dàng nhìn Trác Bách Quân mỉm cười nói: "Em thật sự là Tĩnh Đồng. Họ Tĩnh, Tĩnh trong yên tĩnh, Tĩnh Đồng, tốt nghiệp khoa chính quy. Có chút ngu ngốc, cũng có chút khôn vặt, ông chủ tự mình dạy dỗ em."

Trác Bách Quân nhìn cô như vậy, đột nhiên cười nhỏ, vừa muốn đến gần cô, nhưng lại không dám đến gần, mới muốn nói nói cái gì, lại nghe được có người kêu nhỏ mình, hắn ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Hàn Văn Hạo và Trang Minh Nguyệt, đỡ một ông lão đang kích động đi tới, hắn sững sờ, phát hiện ông lão này giống như đã từng quen biết, mới nhớ tới mình đã nhìn thấy một người già trong hình cũ của mẹ, lúc đó, mái tóc của ông lão không có bạc và già nua như vậy, lúc đó, ánh mắt ông lão sáng lấp lánh có thần, khí thế hiên ngang, ông lão là người cha nuôi mà mẹ mình vô cùng tôn kính.

Trác Bách Quân lập tức đi tới trước mặt của Trần lão, cũng lộ ra một chút kích động gọi: "Trần gia gia. Ông chính là sư phụ của mẹ cháu phải không?"

Trần lão vô cùng đau lòng nhìn cặp mắt lóe sáng của Trác Bách Quân, khuôn mặt rất giống Văn Giai, là một đứa bé đẹp trai thông minh, ông lão từ trên người của Trác Bách Quân, nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của Văn Giai năm xưa, ông lão từ ái vươn tay, nhẹ nắm tay Trác Bách Quân, nhìn

đứa bé này, hai mắt chột đỏ bừng, đau lòng nói: "Cháu đừng gọi ông là Trần gia gia, mẹ của cháu là con gái của ông, cháu nên gọi ông là ông ngoại."

Hai mắt Trác Bách Quân chột đỏ bừng, nhìn bộ dáng kích động nhưng vô cùng thương yêu của ông lão trước mặt, cảm thấy ấm áp, gọi nhỏ: "Ông ngoại."

"Tốt. Tốt."

Trần lão mỉm cười gật đầu, thiết tha nắm tay Trác Bách Quân, hai mắt lộ ra một chút hy vọng hỏi: "Mấy năm nay, Văn Giai có khỏe không?"

Trác Bách Quân sững sờ, nhìn người Nhà họ Hàn cũng mặt trầm mặc, liền hiểu ý của bọn họ, hần do dự một lát, nhìn ông lão già nua, trong hai tròng mắt đỏ thẫm, lộ ra thiết tha, hần cười khẽ, nắm tay của ông lão, nói: "Mẹ rất tốt, người sống ở Nhật Bản, tìm được một. người đàn ông mình yêu thích, gả cho ông ấy, những ngày sau này không tệ."

Người Nhà họ Hàn đều không lên tiếng, trong lòng thật nặng nề, hai mắt Trang Minh Nguyệt lóe lên, hốc mắt đọng đầy nước mắt, run rẩy rơi xuống.

Trần lão nghe Trác Bách Quân nói, nhìn hai mắt trong suốt, vui vẻ gật đầu một cái, nghẹn ngào nói: "Tốt. Tốt. Chỉ cần nó sống tốt, không liên lạc với ông, cũng không sao. Nhưng cháu phải nói cho nó biết, nói ông rất nhớ nó, bảo nó sống thật tốt, đừng nhớ tới ông. Ông biết nó sẽ nhất định nhớ tới ông."

Hai mắt Trác Bách Quân xốc xếch chột lóe, nhớ tới mẹ cầm xem tấm hình của ông lão, ánh mắt luôn đau lòng, hần liền nói với ông lão: "Ông ngoại, mấy năm nay mẹ vẫn rất nhớ tới người."

"Ông biết mà, ông biết mà, nó là đứa bé hiếu thuận, nhất định là có nguyên nhân mới có thể không tìm đến ông, nó hạnh phúc là tốt rồi."

Trần lão nghen ngào nói xong, liền cúi đầu không lên tiếng, nước mắt lại không nhịn được chảy xuống.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 626: Còn Có Thể Sống Bao lâu?

"Sư phụ" Lam Anh nghe nói sư phụ đến, vui mừng chạy như bay tới đây, từ phía sau lưng đột nhiên ôm cổ Trần lão, khuôn mặt chôn trên bả vai của ông lão, nghẹn ngào vui vẻ cười nói: "Sư phụ, con rất nhớ người a"

Trần lão vội vàng lau nước mắt trên mặt, quay đầu nhìn Lam Anh sau lưng, nói: "Đứa nhỏ này, đã lớn tuổi rồi. Cũng đã là Tổng Thống phu nhân, còn nghịch ngợm như vậy"

"Không nghịch ngợm, sư phụ sẽ không nhớ con đấy" Lam Anh vui vẻ ôm sư phụ.

"Được rồi, được rồi, các con cũng tụ tập cùng nhau là tốt rồi. Đoàn tụ thật là tốt." Trần lão mỉm cười nói.

"Trần gia gia. mấy con mèo bụi ở nhà thế nào rồi? Cháu rất nhớ bọn chúng a." Hàn Văn Vũ vui vẻ nhìn Trần lão hỏi.

Trần lão nhìn Văn Vũ, mỉm cười hỏi: "Vậy cháu có muốn ông dắt bọn chúng tới đây cho cháu chơi với chúng một lát hay không?"

"Không cần." Hàn Văn Vũ giả vờ sợ hãi, nói: "Lâu như vậy không thấy, chắc hẳn bọn chúng cao lớn không ít. Vẫn là sống ở trong núi tốt hơn"

Mọi người cùng nhau cười vui vẻ, nghe có người nói cô dâu đi ra. Mọi người cùng nhau nhìn sang, nhìn thấy Hạ Tuyết mặc chiếc váy dài màu vàng, cổ chữ V sâu trước sau, trang điểm xinh đẹp, mái tóc xoắn buông xuống, trên trán quấn chuỗi vàng ròng khảm kim cương, bước chân khêu

gợi, đón gió đi về phía mọi người, thỉnh thoảng hướng tân khách vẫy tay chào.

Hàn Văn Hạo vừa nhìn thấy vợ, không nhịn được xúc động, cười một tiếng, cất bước đi về phía cô.

Hạ Tuyết cũng đứng ở trong mặt sân cỏ, mỉm cười chờ chồng đã thay âu phục màu đen, phong độ tiêu sái đi về phía mình, cô thâm tình nhìn chăm chăm vào hắn.

Hàn Văn Hạo đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, nhẹ nắm hai tay của cô, tay đeo nhẫn kết hôn đan vào nhau, ôn nhu cười nói: "Phải mời rượu với tân khách và cắt bánh cake, đi thôi."

Hạ Tuyết mỉm cười gật đầu, trong tiếng vỗ tay cuồng nhiệt của tân khách, cùng chồng đi về phía khán đài màu trắng, vũ công ballet nhìn thấy cô dâu chú rể đi lên khán đài, lập tức đứng sang hai bên khán đài, bày ra tư thế xinh đẹp chờ đợi, chúng tân khách cùng nhau tập trung bên dưới khán đài, vui vẻ nhìn bọn họ.

Hàn Văn Hạo trong cái nhìn chăm chú của chúng tân khách, nhận lấy ly sâm banh cài đóa hoa hồng trắng, Hạ Tuyết cũng nhận lấy ly sâm banh, hai vợ chồng đứng chung một chỗ, nhìn về phía mọi người mỉm cười, cảm ơn nói: "Cám ơn mọi người đã tới tham gia hôn lễ của chúng tôi, cảm ơn mọi người"

"Chúc mừng hai người." Mọi người cũng giơ lên cao ly sâm banh.

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết xoay người, nhìn nhau chăm chăm, thắm thiết mỉm cười, vươn tay, móc vào khuỷu tay của đối phương, chuyển đổi ly rượu, hai người khẽ mím môi uống chút rượu sâm banh, sau đó giơ về phía chúng tân khách nói: "Cám ơn mọi người."

Dưới khăn đài một tràng pháo tay cuồng nhiệt, đã đem sâm banh uống một hơi cạn sạch.

Hạ Tuyết rất sự vui vẻ, vừa định uống một hớp sâm banh, lại phát hiện trong dạ dày buồn nôn, cô nhú mào, chớp chớp mắt to, liền nhẹ nắm cánh tay Hàn Văn Hạo, nhỏ giọng nói: "Văn Hạo. Em có chút khó chịu. . . ." Hàn Văn Hạo nghe vậy, có chút lo lắng nhìn cô nói: "Em nói cái gì? Khó chịu? Khó chịu chỗ nào?"

Hạ Tuyết nuốt cảm giác buồn nôn xông tới cổ họng, nói: "Có thể do ngày hôm qua, ăn quá nhiều chè hạt sen"

Hàn Văn Hạo mỉm cười nhìn tân khách giờ cao ly rượu, cảm ơn mọi người chúc phúc, sau đó đỡ Hạ Tuyết đi xuống bậc thang, sắc mặt bình tĩnh, làm như không có gì, nói: "Ngày hôm qua, em ở Tân nương các cùng Văn Vũ ăn chè hạt sen ngon không?"

"Đúng vậy, thật rất ngon." Hạ Tuyết trúng chiêu, quay đầu nhìn Hàn Văn Hạo, cô đột nhiên sững sốt.

Ánh mắt Hàn Văn Hạo tức giận, nắm chặt ly rượu nói: "Anh biết ngay là hản. Hản ở trong nhà này là thừa thừa. Không có lợi ích chút nào, tất cả đều gây họa cho anh"

"Ôi chao, anh đừng nói như vậy. Lúc hản bưng tới cho em ăn, em rất thích ăn mà, không nghĩ tới dạ dày của em bị lạnh." Hạ Tuyết vừa nói xong, lại không nhịn được, che miệng lại, cố nén buồn nôn.

Hàn Văn Hạo đau lòng ôm vợ, bước nhanh vào trong nhà, vừa đi vừa nhìn Lý thẩm nói: "Thông báo cho cậu ba, nhanh chóng đến phòng tôi, xem cho vợ cả một chút. Nói bụng vợ cả không thoải mái."

"Vâng" Lý thẩm nghe xong, lập tức đi tới ngoài tân khách.

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ, còn có Trần lão, Lam Anh, Daniel, Trác Bách Quân vừa nói vừa cười, lại nhìn thấy Lý thẩm lo lắng đi tới nói: "Cậu ba, mọi chuyện đột nhiên có chút không thoải mái, muốn mời cậu vào xem cho cô ấy một chút."

Hàn Văn Kiệt vừa nghe xong, lập tức quay đầu nhìn về phía Văn Vũ đáng thương, nói: "Có phải anh lại đưa thứ gì cho Hạ Tuyết nhét vào trong bụng hay không?"

"Không có a. Kỳ quái " Hàn Văn Vũ tức giận nhìn em trai nói: "Lúc nhỏ hai chúng ta đi học đều thông minh, Nhưng vì anh ngây thơ lãng mạn một chút, nên anh bị các người khi dễ phải hay không? Có bệnh sao. Chẳng qua ngày hôm qua, anh. Cái đó. Cái đó."

Hắn nghĩ nghĩ, có chút hụt hơi, nhìn ánh mắt trách cứ của em trai, hắn lại tức giận nhảy dựng lên nói: "Không phải chỉ ăn hai chén chè hạt sen sao? Làm gì dùng ánh mắt hung dữ như vậy nhìn anh? Hạt sen cũng không cho ăn?"

"Dạ dày cô ấy bị lạnh. Hạt sen là thứ hàn nhất" Hàn Văn Kiệt tức giận nói xong, liền đi vào trong nhà trước, mọi người cũng quan tâm vội vàng đi theo, Hàn Văn Vũ không muốn đi, nghĩ muốn xoay người, hướng đầu kia đi tới, Trác Bách Quân lại móc lấy cổ của hắn nói: "Đi thôi, chị dâu chú cũng không thoải mái, chú còn không đi xem một chút?"

"Anh đáng ghét" Hàn Văn Vũ tức giận bị Trác Bách Quân móc cổ lôi đi.

Tiếng gõ cửa vang lên, Hàn Văn Hạo nhanh chóng mở cửa, liền nhìn em trai cùng người nhà đều tới, cũng hỏi tình huống Hạ Tuyết, hắn lo lắng nói: "Vừa đi vào chỉ hơn mười phút, cũng đã nôn rất nhiều lần, lần cuối cùng, thiếu chút nữa đã bất tỉnh, bây giờ đang ở bên trong nghỉ ngơi."

"Nghiêm trọng như thế?" Lam Anh và Trang Minh Nguyệt cùng kêu lên.

Hàn Văn Kiệt lo lắng đi vào, đi qua phòng khách nhỏ, đi tới sau tấm bình phong ngoài phòng ngủ, quả nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, đang đắp chăn đỏ thẫm, vẻ mặt cô lộ ra khó chịu, hẳn không nói gì, lập tức ngồi ở mép giường, cầm lên cổ tay Hạ Tuyết bắt mạch cho cô, vừa bắt mạch vừa hỏi: "Từ hôm qua tới giờ, ngoại trừ ăn chè hạt sen, còn ăn cái gì khác không?"

Hạ Tuyết nằm trên giường, khó chịu lắc lắc đầu.

Hàn Văn Hạo lập tức quay đầu, trợn mắt giận dữ nhìn em trai, không khách khí nói: "Anh đã nói rồi, lúc ấy không cần để cho mẹ sinh đứa thứ hai, trực tiếp bỏ qua, sinh đứa thứ ba"

Trang Minh Nguyệt tức giận nhìn chằm chằm con trai.

Hàn Trung Trí cũng ho khan một tiếng, không lên tiếng.

"Này. chuyện này không nhất định liên quan tới em. Tại sao vợ của anh có chuyện, lại đổ lên người của em? Anh là anh ruột của em sao?" Hàn Văn Vũ ghét nói.

"Anh rất hi vọng không phải" Hàn Văn Hạo nói ngay.

"Anh." Hàn Văn Vũ tức giận, Trần lão cũng ép nhẹ cánh tay Hàn Văn Vũ hạ xuống, rồi đi đến bên giường Hạ Tuyết, ngồi xuống, nắm một bàn tay khác của cô, vỗ nhẹ nói: "Không có gì, nghỉ ngơi một chút thì tốt thôi, có thể làm cô dâu quá mệt mỏi."

"Cám ơn ông nội." Hạ Tuyết rất vui vẻ nhìn ông nội, nói: "Cháu thật sự nhớ rất ông, ông nội. Cháu ca hát cho ông nghe hả".

Trên mặt Hàn Văn Kiệt thoáng qua nụ cười, rất ý tứ nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cũng chú ý tới ánh mắt Hàn Văn Kiệt, liền cười nói: "Làm sao vậy? Không phải chú tin tưởng tôi à? Tôi ca hát thật sự là rất dễ nghe"

Hàn Văn Kiệt không lên tiếng, thần thần bí bí đem bàn tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, đặt vào trong chần, rồi ngẩng đầu nhìn cô, trong hai tròng mắt có chút đau lòng.

Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn ánh mắt Hàn Văn Kiệt, trái tim của cô rung lên, sắc mặt tái nhợt hỏi: "Tôi còn có thể sống bao lâu?"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 627: Nhiệt Tình Như Sa Mạc

Phi phi phi phi phi. Nói nhảm nói cuội" Trang Minh Nguyệt và Lam Anh cùng nhìn Hạ Tuyết, sốt ruột nói: "Nói cái gì vậy? Hôm nay là ngày vui, nói chuyện gì sống hay không? Con sống lâu trăm tuổi"

"Đúng vậy" Trần lão cũng đau lòng Hạ Tuyết, nắm bàn tay nhỏ bé của cô nói: "Không có chuyện gì, cháu phải nghe Văn Kiệt nói thế nào đã"

"Như thế nào?" Hàn Văn Hạo cũng có chút lo lắng, đề phòng đi đến bên giường, nhìn em trai hỏi, khoảng thời gian này quá hạnh phúc, làm cho hẳn cũng không nhận được lo lắng, có thể là hơi quá hạnh phúc rồi.

Hàn Văn Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn mọi người mỉm cười nói: "Cũng không cần lo lắng. Chẳng qua dạ dày bị lạnh. Vừa rồi em còn cố ý lắng nghe hỉ mạch của chị dâu một chút, còn tưởng rằng cô ấy mang thai đấy"

Hạ Tuyết nghe xong, vẫn có chút thất vọng nhìn Hàn Văn Kiệt nói: "Tôi không có mang thai sao?"

Hàn Văn Kiệt bật cười, nói với Hạ Tuyết: "Chị còn trẻ như vậy, còn nhiều cơ hội."

Hạ Tuyết khẽ cắn môi, cúi đầu, không có lên tiếng.

Hàn Văn Hạo đứng ở bên giường, hai mắt mập mờ nhìn bộ dáng có chút mất mát của vợ, liền lặng lẽ cười.

"Được rồi, được rồi" Trang Minh Nguyệt đi tới trước mặt của Hạ Tuyết, mỉm cười nói: "Xác định không có gì là tốt rồi, Văn Kiệt, con sắp chén thuốc trị dạ dày bị lạnh cho chị dâu tối nay còn có một buổi dạ tiệc kéo dài, đừng để con bé quá mệt mỏi"

"Vâng." Hàn Văn Kiệt nói dứt lời, liền đứng dậy, nhìn Hạ Tuyết cười nói: "Chị nghỉ ngơi trước một chút, tôi tự mình đến phòng bếp chuẩn bị cho chị chén thuốc."

Hạ Tuyết có chút mất mát gật đầu một cái.

Mọi người cũng yên tâm, rồi rút để cho cô nghỉ ngơi một lúc, cũng đi ra ngoài, trai đẹp Hàn Văn Vũ, bị Trác Bách Quân kéo đi ra ngoài, vừa đi ra bên ngoài, vừa la hét nói oan uổng.

Hàn Văn Hạo ngồi trên giường cười, nhìn Hạ Tuyết nằm trên giường, nhìn mình cười ngọt ngào, nhưng mang chút thất vọng, hắn liền nắm bàn tay nhỏ bé của cô nói: "Thế nào? Muốn mang thai con của anh như vậy sao?"

Hạ Tuyết lập tức rút tay của hắn, làm nũng nhìn hắn nói: "Dĩ nhiên a, em nhất định muốn sinh Tiểu Hạo hạo."

Hàn Văn Hạo cười khẽ, cúi đầu,蹭 nhẹ lên trán cô một chút, thật lòng nói: "Anh lại không hy vọng nhanh như vậy có bảo bảo, anh còn muốn cùng em ân ái mấy năm nữa, có em và Hi Văn, đã đủ náo nhiệt với anh rồi."

Hạ Tuyết cười ngọt ngào, nhìn hắn, vẫn không hề vui vẻ nói: "Nhưng chúng ta đã không đề phòng thật lâu, tại sao không có mang thai?"

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết nằm trên giường, lộ ra nửa bầu ngực, rất hấp dẫn người, liền cúi đầu,蹭 nhẹ trán cô một chút, xúc động hôn lên

môi cô, mới nói: "Nếu em thật thích, tối nay anh yêu em nhiều một chút? Anh không uống nhiều rượu. Hả?"

"Đi." Mặt Hạ Tuyết đỏ lên, lại hài lòng cười một tiếng.

Hàn Văn Hạo vươn tay, ôm khẽ Hạ Tuyết vào trong ngực, ngay sau đó cảm thấy thân thể của cô mềm mại rất hấp dẫn người, liền ra tay khẽ xoa bộ ngực sữa của cô, Hạ Tuyết bắt lấy tay hắn, đỏ mặt nói với hắn: "Đừng á. . . . Một lát, sẽ có người tiến vào, em còn phải uống thuốc? Phải nhanh đứng lên, chiêu đãi tân khách."

"Anh đã đóng cửa lại." Hàn Văn Hạo không nhìn được chui vào trong chăn, ngay sau đó cởi bỏ cúc áo âu phục của mình, đem tây trang khoác một bên, đè nhẹ trên người của cô, vừa hôn đôi môi mềm mại của cô, vừa nói: "Bây giờ chúng ta sẽ chế tạo bảo bảo." . Hạ Tuyết cười nhỏ, liền đưa hai tay, ôm cổ của hắn, vừa muốn hôn hắn, lại nghe được ngoài cửa vang lên tiếng động rầm rầm rầm, Hàn Văn Hạo nhướng mày, không để ý tới tiếng gõ cửa này, vẫn muốn ôm lấy Hạ Tuyết hôn cuồng nhiệt.

"Ai vậy? Anh cũng không đi xem một chút?" Hạ Tuyết đẩy nhẹ chồng nói.

"Còn có ai? Không cần nghĩ cũng biết là ai." Hàn Văn Hạo nhất thời tức giận nhảy xuống giường, đen mặt đi ra phòng ngủ, đi qua phòng khách nhỏ, "phịch" một tiếng mở cửa, quả nhiên nhìn thấy tên ngoại tộc Hàn Văn Vũ, dám đứng trước mặt của mình, vỗ tay, nhảy múa, vô cùng đẹp trai hát vang: "Nhiệt tình của tôi, giống như một ngọn đuốc, thiêu đốt cả sa mạc, mặt trời nhìn thấy tôi, cũng sẽ chạy trốn, nó cũng sợ ngọn lửa tình yêu của tôi."

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nheo lại, nhìn tên Thần Tiên này.

Hàn Văn Vũ vẫn nhiệt tình hát: "Em cho tôi một cơn mưa, làm dịu trái tim của tôi, tôi cho em cơn gió, thổi đóa hoa nở ra, đóa hoa nhỏ tình yêu, thuộc về tôi và em, tình yêu của hai chúng ta, nhiệt tình như sa mạc"

"Chú nổi điên làm gì?" Sắc mặt của Hàn Văn Hạo lạnh lẽo, nhìn Hàn Văn Vũ nói.

Hàn Văn Vũ nhìn anh trai, ác ý cười nói: "Lúc này em trai nói, Hạ Tuyết nôn mửa, không có liên quan đến em. Dạ dày bị lạnh cũng không phải vì hạt sen, cô ấy chỉ bị lạnh. A, những tinh linh màu xanh đáng yêu, những tinh linh màu xanh dễ thương, chúng ta chung lòng chung sức, thúc đẩy suy nghĩ, đấu hư mọi thứ ...zzzz..zz, chúng ta ca hát, khiêu vũ vui vẻ, rất vui vẻ."

Hàn Văn Hạo muốn bốc cháy, nhìn Hàn Văn Vũ, sắc mặt nhăn nhó nói: "Chú nổi điên làm gì, rút xa một chút. Đừng đến phiền tôi"

"Anh cả." Hàn Văn Vũ đột nhiên bước lên, vươn tay ngoặt cổ anh cả, nói: "Thế nào? Tối nay anh chuẩn bị xong chưa?"

Hàn Văn Hạo nhìn em trai chăm chăm.

Hàn Văn Vũ lại nâng tay, đã tính trước, lại hát lên: "Em cho tôi một cơn mưa, làm dịu trái tim của tôi, tôi cho em cơn gió, thổi đóa hoa nở ra, đóa hoa nhỏ tình yêu, thuộc về tôi và em, tình yêu của hai chúng ta, nhiệt tình như sa mạc. Tối nay náo động phòng, em trai nhất định sẽ đem hết toàn lực, quây cho tân phòng của anh nghiêng trời lệch đất. Nếu không chơi đùa cho anh chết đi sống lại, em sẽ không phải là em trai ruột của anh. Em sẽ phối hợp với anh trai mới, đấu với IQ180 của anh một chút."

Hàn Văn Hạo nghe những lời này, liền châm chọc, cười một tiếng, nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Anh hỏi chú một đề tài, chú có thể trả lời được. anh sẽ tin tối nay chú có thể đánh ngã anh"

"Đến đây đi". Hàn Văn Vũ hi hi cười nói: "Giày vò em đi. Vuốt ve em đi"

Hàn Văn Hạo nhìn em trai, đưa ra đầu ngón tay, hỏi: "Tại sao Beethoven không cần ngón tay này để đàn dương cầm?"

Hàn Văn Vũ nhú mày, nhìn đầu ngón tay của anh cả, khẽ cắn môi, chớp chớp cặp mắt đẹp.

Hàn Văn Hạo lại hừ một tiếng, cười rộ lên, nói: "Không biết sao? Còn học người ta hát cái gì? Đề tài IQ này, ba tuổi anh đã làm"

"Phịch". Cửa nhanh chóng đóng lại.

Hàn Văn Vũ sững sờ tại chỗ, đưa ra ngón út của mình, nhìn trái nhìn phải, ngây ngốc nói: "Đầu ngón tay Beethoven bị đứt sao? Không đúng, nếu ông ta thiếu một ngón tay, làm sao đánh đàn được?"

Người này vừa đi, vừa nghĩ, càng không ngừng đưa đầu ngón tay của mình nhìn ngó, vừa vặn liên nhìn thấy Hi Văn muốn chạy đi tìm mẹ, hăn lập tức bắt được Hi Văn nói: "Bảo bối, chú hai hỏi cháu một đề tài IQ. Đáp đúng, có thưởng"

"Tốt." Tiếng nói trong vắt của Hi Văn đáp lại, ôm vai nhìn chú hai.

Hàn Văn Vũ lập tức vươn đầu ngón tay của mình, nhìn Hi Văn nói: "Tại sao Beethoven không cần ngón tay này để đánh đàn?"

Hi Văn trừng mắt thật to, rất kinh ngạc nhìn chú hai, a một tiếng, có chút không hiểu nói: "Chú long trọng chạy đến tìm cháu, chính là hỏi chuyện đơn giản này sao?"

"Cháu biết?" Hàn Văn Vũ ngạc nhiên nhìn Hi Văn nói.

Hi Văn liếc hắt một cái, mới vươn tay, đem đầu ngón tay của chú hai cụp xuống, mới ngẩng đầu lên, nhìn chú hai nói: "Đương nhiên rồi. Cái ngón tay này là của chú mà. Beethoven làm sao có thể dùng ngón tay của chú để đàn dương cầm a. Thật là."

Hàn Văn Vũ trừng mắt thật to, nhìn Hi Văn nện bước chân nhỏ, vui vẻ nhảy lên phòng của cha, lồng ngực hắt tức giận muốn nổ tung, nặn ra một hàng chữ: "Đây là người sao? Ngoài hành tinh tới. Tối nay Bản thiếu gia muốn náo động phòng, xem xem anh lợi hại hay em lợi hại. Hừ. Chờ xem"

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 628: Anh Đầu Muốn

Hàn Văn Vũ tức giận đi xuống lầu, trong miệng vừa la hét, vừa nhìn đầu ngón tay nói: "Tôi cũng không tin, ngoại trừ một lớn, một nhỏ ngoại tộc các người hiểu đề tài IQ này, còn có ai hiểu được"

Hắn vừa nói xong, cũng đã nhìn thấy Trác Bách Quân đứng ở trong mặt sân cỏ, đang muốn đi vào phòng, hắn lập tức nhìn Trác Bách Quân gọi to: "Anh đứng lại đó cho tôi"

Trác Bách Quân ngạc nhiên quay đầu, nhìn Hàn Văn Vũ hỏi: "Chuyện gì?"

"Tôi tới hỏi anh một đề tài, xem anh có thể trả lời tôi được không?" Hàn Văn Vũ không tin vào ma quỷ, hắn không tin hỏi người anh em thoát nhìn cũng dần giống mình, giơ đầu ngón tay của mình, nói: "Anh nói cho tôi biết, tại sao Beethoven không cần ngón tay này để đánh đàn dương cầm?"

Trác Bách Quân bất đắc dĩ nhìn người nhàm chán này.

"Anh cũng không biết đúng không?" Ánh mắt Hàn Văn Vũ sáng lên, rất hả hê nhìn Trác Bách Quân, cười nói.

Trác Bách Quân thở dài, nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Thân ái, chú đóng phim không phải rất tốt sao? Chơi đề tài IQ làm gì?"

Hắn vừa nói xong, liền vươn tay, nhẹ nắm ngón tay Hàn Văn Vũ, cụp xuống, bất đắc dĩ nói: "Cái ngón tay này là của mình, Beethoven làm sao có thể dùng nó để đánh đàn dương cầm, lại bị anh cả của chú làm cho thất vọng nữa rồi? Tội gì chứ?".

"Đi. Tôi cho anh biết a, nói hay lắm, tối nay cùng nhau náo động phòng" Hàn Văn Vũ nói dứt lời, liền đi ra, Trác Bách Quân mỉm cười đứng ở trong mặt sân cỏ, nhìn Hàn Văn Vũ bước nhanh tới cha mẹ, không khỏi đối với hân sinh lòng lòng cảm kích, may mắn có một người em trai như vậy, ở trước mặt, sau lưng người, cũng lộ ra tấm lòng khoan dung, bao dung mọi người, một chút lúng túng của mọi người, đều bị tính tình nhiệt tình của hân hóa giải.

Trác Bách Quân suy nghĩ một chút, theo bản năng tìm kiếm Tĩnh Đồng, vừa rồi Hi Thần có chuyện gọi cô, cô theo Hi Thần rời đi, nói một lát tán gẫu tiếp, nhưng không gặp lại cô, hân ngạc nhiên vừa định cất bước tìm cô, trong lòng luôn có một loại không khỏi khủng hoảng, sợ mất cô, nghĩ đi nghĩ lại, trong bụng liền bắt đầu buồn bực, nhìn thấy Lý thẩm đi xuống bậc thang, liền đi tới hỏi: "Lý thẩm, bà nhìn thấy Tĩnh Đồng không?"

Lý thẩm mỉm cười nhìn Trác Bách Quân nói: "Cậu chủ, Tĩnh Đồng đang ở phòng khách của cậu, cẩn thận thu xếp cho cậu ngủ trưa, cô ấy biết cậu có thói quen, ban ngày phải ngủ trưa một chút, mới không cáu kỉnh, nên vô phòng, thu xếp cho cậu. Phòng khách của cậu ở lầu một tòa nhà phụ thứ nhất. Tôi đưa cậu đi."

"Không cần, tôi biết ở đâu." Trác Bách Quân nói dứt lời, trong lòng không khỏi ngọt ngào, nện bước trên mặt sân cỏ xanh biếc, đi vòng qua nhà chính, đi tới một tòa biệt thự nhỏ phía sau cây liễu, hân bước qua cầu hình vòm, nhìn về phía rào chắn màu xanh lá cây, xuyên qua hàng trúc xanh, thậm chí có thể nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Tĩnh Đồng, xuất hiện tại trước cửa sổ sát đất, rất nhỏ di chuyển, hân đột nhiên cười một tiếng, bước nhanh đi vào trong biệt thự nhỏ, đi qua phòng khách, đi tới gian phòng khách thứ nhất, tựa vào bên cửa hoa, nhìn Tĩnh Đồng một mình đã thay áo sơ mi màu vàng, tay áo đèn lồng, quần jean màu xanh dương nhạt, nửa quỳ trong chiếc ra giường màu xanh dương, nhẹ nhàng kéo ga giường, bên cạnh một chiếc đèn nền thơm, tỏa sáng tinh tế.

Hắn lặng lẽ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, im lặng, dịu dàng, trên mặt hơi mỉm cười, hai mắt hắn thoáng qua một chút ánh sáng mập mờ, nhìn Tĩnh Đồng dường như không có phát hiện mình đi vào gian phòng, chỉ đứng lên xoay người, đi tới bên cạnh cửa sổ sát đất, cầm lấy miếng bông gòn màu trắng, nhẹ nhàng gạt gạt tinh dầu Lavender, làm cho mùi thơm càng lan tỏa.

Trác Bách Quân nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, từng bước từng bước đi vào phòng, đi tới sau lưng Tĩnh Đồng, vươn tay nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, ở trên cổ cô nhẹ nhàng hôn, hai mắt Tĩnh Đồng lập tức lộ ra mê ly, nhìn hàng trúc phía ngoài cửa sổ, cảm thấy nụ hôn của Trác Bách Quân, dịu dàng mà ngọt ngào, có chút ươn ướt, giống như tình thâm trêu đùa, làm cho cô cười nhỏ, lại sâu kín nói: "Anh biết em là ai sao?".

"Anh biết rõ." Trác Bách Quân hôn nhẹ cái cổ của cô, khẽ cắn vành tai của cô, nói: "Em là Tĩnh Đồng. Tĩnh Đồng cùng anh hôn môi, triền miên."

"Vậy." Tĩnh Đồng có chút lo lắng hỏi: "Em là một người khác? Anh sẽ để ý sao? Cô ấy đã từng bán đứng anh."

"Em cũng bán đứng thân thể của mình." Trác Bách Quân hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, xúc động nói: "Cho dù người đó là em, anh đều muốn. Tiếp nhận quá khứ của em, tiếp nhận hiện tại của em, giống như em tiếp nhận quá khứ và hiện tại của anh, ở trong lòng của anh, em vĩnh viễn là Tĩnh Đồng xinh đẹp nhất, đơn thuần nhất, thiện lương nhất, đáng yêu nhất."

Hai mắt Tĩnh Đồng đỏ lên, sâu kín xoay người, nhìn Trác Bách Quân, nhìn hai tròng mắt thâm tình, đột nhiên nghẹn ngào hỏi: "Thật. Không trách em?"

Trác Bách Quân khẽ mỉm cười, vươn tay nắm cằm Tĩnh Đồng, thật lòng nói: "Đứa ngốc, lúc trước anh còn chê em ngốc một chút, hiện tại không ngốc, không phải rất tốt sao?"

Tĩnh Đồng đột nhiên cúi đầu cười một tiếng, Trác Bách Quân nhẹ nắm nhẹ cằm của cô, nhắc tới khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn hai tròng mắt mê ly của cô, còn có cánh môi đỏ mọng mê người, cuối cùng, khó lòng kiềm chế, cúi đầu, hôn nhẹ lên môi của cô, Tĩnh Đồng nhắm hai mắt lại, nước mắt lăn xuống, mở đôi môi đỏ mọng, cùng đầu lưỡi ấm áp của hắn quấn quít chung một chỗ, hai tay run rẩy ôm nhẹ lồng ngực kiên cố của hắn Trác Bách Quân mút lấy đầu lưỡi ngọt thơm của cô, hai tay ôm chặt cô vào trong ngực, bế cả người cô lên, đặt trên giường nệm, vừa cuồng nhiệt hôn cô, vừa vươn tay xoa ngang thắt lưng khêu gợi của cô, sau đó từ từ buông lỏng cúc áo sơ mi của cô

Ánh sáng xanh biếc của hàng trúc nhẹ chiếu vào gian phòng ấm áp này, trên giường truyền đến tiếng chuyển động thật nhỏ, cuối cùng âu phục, áo sơ mi của Trác Bách Quân và áo sơ mi của Tĩnh Đồng, rào rào khoác lên trên ghế dựa Hồng Mộc, lộ ra 1 góc gối ôm đỏ thắm.

"A." Tĩnh Đồng nằm chặt ra giường, tách ra hai chân dài của mình, thở phì phò, ngẩng đầu nhìn cặp mắt nóng rực của Trác Bách Quân, lóe lên ánh sáng hấp dẫn mê người, ánh mắt hắn ngưng tụ, cúi đầu, hôn chặt môi mềm của Tĩnh Đồng, từng trận tiến vào, làm cho chiếc giường phát ra tiếng chi chi, còn có tiếng thở gấp mê người của Tĩnh Đồng, năm ngón tay thon dài, xẹt qua sau lưng kiên cố của Trác Bách Quân, cũng mê tình, kích thích cào đây vết đỏ.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh

www.dtv-ebook.com

Chương 629: Lại Là Đề Tài Này?

Dạ tiệc bắt đầu!

Tất cả đèn lồng màu đỏ, trong đêm đen, lẳng mạn bùng lên, đón gió xuân say lòng người, sắc màu nhẹ nhàng lay động, trong mặt sân cỏ vẫn náo nhiệt, rất nhiều nhân viên phục vụ khách sạn, mang bao tay màu trắng, tay nâng chiếc khay màu vàng, xuyên qua tân khách, lựa mỏng màu trắng vẫn đang phất phơ trong gió, bên kia dàn hòa âm, đang kéo khúc nhạc êm ái, ấm áp, rất nhiều đứa bé, cầm chong chóng nhỏ màu đỏ, ở trong mặt sân cỏ chạy tới chạy lui, chong chóng đỏ xinh đẹp, xoay tròn giai điệu hạnh phúc, trên khán đài màu trắng, die»ndđanl«equ»yd«onmô một người chủ trì kênh giải trí nổi tiếng, cầm Microphone, đứng ở một cột ánh sáng hoa hồng, nhìn tân khách dưới khán đài, thần bí mỉm cười nói: "Trong một đêm gió tuyết, một cô bé bị lạc đường ở trong rừng rậm, cô gặp một ông lão râu bạc, ông lão cho cô gái nhỏ ba quà tặng, một thân cây Mâm, một bao lúa mạch và một hồ nước, mỉm cười nói với cô bé: Có một ngày, cây mâm lớn lên, lúc lúa mạch lớn lên, cô gái nhỏ sẽ gặp được người mình thương yêu nhất, đạt thành nguyện vọng của mình, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất trên thế giới. Cô gái nhỏ đem cây mâm và lúa mạch gieo xuống, trải qua cẩn thận tưới nước, cùng lao động cần cù vất vả, vào một ngày, cây mâm trưởng thành, lúa mạch biến thành một mảnh ruộng lúa mạch, sau khi cây mâm lớn lên, ruộng lúa mạch đã chín, rớt cuộc, người cô yêu thích đứng bên kia bờ ruộng lúa mạch đã chín nhìn cô gái thành thực xinh đẹp, tình yêu đòi hỏi cẩn thận tưới nước, cùng lao động cần cù vất vả, còn phải có một tâm hồn ngây thơ trong sáng, tin tưởng hi vọng, tin tưởng tương lai, mỗi cô dâu mới, đều mang tâm hồn thuần khiết cuộc sống đẹp nhất, bước vào cuộc hôn nhân tốt đẹp. Đêm nay, chúng ta một lần nữa cho tràng pháo

tay, tặng cho cô dâu mới hạnh phúc, chúc mừng cô tìm đến người thích nhất trong cuộc đời của mình! Canh giữ mảnh ruộng lúa mạch trong lòng!"

Tiếng vỗ tay lại vang lên cuồng nhiệt.

Trong tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, Hàn Văn Hạo mỉm cười dắt Hạ Tuyết mặc váy dài màu đỏ thắm, tối nay, cô trang điểm đậm rực rỡ, vắn cao búi tóc trang nhã, đeo hai khuyên tai đồng tâm kết Trung Quốc, từng bước, từng bước, bước lên khán đài, tay nâng ly sâm banh, cùng Hàn Văn Hạo đi đến trước khán đài, mỉm cười cùng nói: "Cám ơn mọi người, tối nay tôi tham gia buổi dạ tiệc của vợ chồng chúng tôi, hi vọng tối nay mọi người chơi được vui vẻ. Cạn ly!"

"Cạn ly" các tân khách xôn xao giơ ly rượu sâm banh.

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết tay trong tay, cùng các tân khách, đối ẩm sâm banh trong tay, sau khi uống xong sâm banh, Hàn Văn Hạo cẩn thận đỡ Hạ Tuyết, từng bước, từng bước đi xuống bậc thang, tay nâng một cái ly champagne khác, đi tới yến tiệc tân khách, nhất nhất mời rượu, tân khách nghĩ tối nay là đêm tân hôn, cũng không làm khó cô dâu chú rể, chỉ đồng giơ ly rượu lên, cùng cô dâu chú rể khẽ mím môi rượu mà thôi.

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết mỉm cười đi tới chỗ ngồi của bạn bè và người thân, chuẩn bị hướng về phía tất cả người nhà họ Hàn mời rượu, nhưng Hàn Văn Vũ đột nhiên cười thật ngây thơ, die»nd«anl«equ»yd«onhồnnhiên, ở giữa Hàn Văn Kiệt và Trác Bách Quân, đứng lên, tay nâng sâm banh, cười xấu xa, nhìn anh cả nói: "Anh cả, anh cả thân yêu của em"

Hàn Văn Hạo nhàm chán đang cầm rượu đỏ, nhìn đứa em thứ hai này, nói: "Đừng nhàm chán như vậy, chơi trò hề này! Chú muốn làm gì? Ai sẽ ủng hộ chú làm chuyện như vậy? Một người một ngựa đối phó anh? Hừ!"

Hàn Văn Kiệt nghe xong, liền cố nhịn cười, ho khan một tiếng, có chút khó khăn đứng lên, tay nâng ly rượu mạnh nhìn anh cả.

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nhíu lại, nhìn đứa em trai thứ ba.

Trác Bách Quân quay đầu nhìn Tĩnh Đồng bên cạnh một chút, cũng đang cầm một ly rượu mạnh nhìn anh cả.

Tròng mắt Hàn Văn Hạo cũng hơi híp nhìn hằm, chậm rãi nói: "Các người tính thế nào?"

Hạ Tuyết cũng đau lòng cho chồng, cô lập tức đi lên trước, bày ra dáng vẻ nói: "Này! Các người thế này, không được ah...! Thằng không cần dùng võ a! Tại sao có thể ba người khi dễ một vậy?"

Hàn Văn Vũ lập tức nhìn về phía Hạ Tuyết, đôi mắt to ngây thơ nhìn chăm chăm Hạ Tuyết nói: "Chị dâu! Chị lại không hiểu rồi! Chồng chị mỗi ngày lấy IQ108, đưa ra vấn đề khó khăn cho chúng tôi, cũng thằng không cần dùng võ a! Nghĩ lại, chúng tôi không có IQ180, không phải là do cha mẹ tôi, lúc chế ra tạo chúng tôi, có vấn đề? Tôi cũng không muốn a!"

"Súc sinh!" Hàn Trung Trí mỉm cười nói: "Cha và mẹ sinh ra con cũng không kém, chỉ tại con không muốn tranh giành!"

"Aiz, đừng nói như vậy! Con và em trai mặc dù không có IQ cao như anh trai, nhưng bọn con cũng có bề ngoài đẹp trai, tâm hồn lương thiện a!" Hàn Văn Vũ cười nói.

Hàn Văn Hạo bất mãn nhìn em trai nói: "Ý của chú nói, tôi không đủ lương thiện? Nếu tôi không đủ lương thiện, die»nd«anl«equ»yd«ontôi sẽ không để cho mẹ sinh ra các chú! Sinh khối thịt heo cũng có thể lấy ra ăn! Tốt hơn sinh hai người các chú, thứ ăn cây táo rào cây sung!"

Hàn Văn Kiệt phốc một tiếng, không nhịn được bật cười, nói: "Anh cả! Anh cũng không thể nói như vậy, bọn em ra đời, chính là vì bù đắp tâm linh thiếu sót của anh"

"Cút!" Hàn Văn Hạo mắng một tiếng, nói tiếp: "Tôi nay đến cùng các chú muốn làm cái gì?"

"Đương nhiên là mời rượu a!" Hàn Văn Vũ lập tức nói!

"Không được!" Hạ Tuyết lo lắng, lại tiến lên nói: "Rượu trong tay các người, tôi vừa nghe cũng biết mùi vị gì rồi!"

"Chị dâu! Tôi cho chị một cơ hội!" Hàn Văn Vũ không nhịn được bật cười, nói: "Nếu chị đoán đúng đề tài IQ tôi đưa ra, tôi sẽ để cho chồng chị không cần uống rượu!"

"Tốt!" Hạ Tuyết lập tức gật đầu!

Hàn Văn Vũ nở nụ cười rất hả hê, lập tức giơ đầu ngón tay lên, hỏi: "Tại sao Beethoven không cần ngón tay này để đánh đàn dương cầm?"

Hạ Tuyết sững sờ, Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ thở dài, nhìn đứa em thứ hai này!

Người nhà họ Hàn, bao gồm Daniel và Lam Anh cũng hết sức buồn cười nhìn Hạ Tuyết

Mặt của Hạ Tuyết lập tức đỏ lên, cô chớp chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn chồng một cái, Hàn Văn Vũ lập tức nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Nếu anh dám nhắc nhở, phạt 10 ly!"

Hàn Văn Hạo đành không lên tiếng, nhìn vợ của mình, hi vọng IQ38 của cô, có thể không thua kém tối nay.

Hạ Tuyết khẽ cắn môi dưới, liền đưa đầu ngón tay của mình, nhìn xung quanh một chút, rất nghi ngờ nói: "Tại sao Beethoven không cần ngón tay này để đánh đàn dương cầm? Ông ta không có đầu ngón tay sao? Không đúng, không có một ngón tay, làm sao đàn dương cầm?"

Phốc! Ba anh em Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt, Trác Bách Quân cũng không nhịn được cười rộ lên.

Hàn Văn Hạo nặng nề thở dài.

Hạ Tuyết lại nhìn trái, nhìn phải nghĩ nghĩ, nhìn thấy Daniel ở bên kia bàn tiệc, thầm đưa đầu ngón tay, chỉ hướng mình, sau đó phát ra một khẩu hiệu, ám chỉ: Tôi.

Hàn Văn Hạo cũng liếc mắt nhìn Daniel nhắc nhở cho Hạ Tuyết, có chút căng thẳng nhìn Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn thấy Daniel nhắc nhở, lại tiếp tục giơ đầu ngón tay của mình, chỉ vào mình, làm theo Daniel, vừa muốn nói ra, đầu ngón tay là của tôi, sau đó lại cảm thấy không đúng, không thể nào là đáp án này, nên không có nói ra.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 630: Bốn Anh Em

"Chị dâu! Tôi không thể cho chị thời gian vô hạn a, nhớ lúc trước chồng chị ra đề tài này nhục nhã tôi, nhưng tôi không có khách khí như vậy !" Hàn Văn Vũ lại há miệng cười hát: "A, những Tinh Linh đáng yêu, a, những Tinh Linh dễ thương, chúng ta cùng đồng lòng chung sức, khởi động đầu óc, đấu hù mọi thứ, chúng ta ca hát, khiêu vũ vui vẻ, rất vui vẻ"

"Chị dâu! die»ndٲanl«equ»yd«onHết thời gian" Hàn Văn Kiệt không nhìn được, cười nói.

"Lúc này các chú không có nói thời gian!" Hàn Văn Hạo ôm vợ nói.

Trác Bách Quân nghe vậy, buồn cười nói: "Anh cả, đoán vô hạn cũng được, nếu anh tiêu tốn thời gian động phòng hoa chúc, chúng ta anh em tình thâm, cùng anh vượt qua đêm dài đằng đẳng!"

Hàn Văn Hạo không khỏi nhìn đứa em trai cơ trí này một cái, liền ho khan một tiếng, nhìn Hạ Tuyết, đau lòng nhìn về mặt vợ đáng thương như vậy, liền nói: "Không có gì! đề tài IQ có chút khó khăn"

Hạ Tuyết tức giận nói: "Đây rốt cuộc người nào ra đề tài IQ đáng ghét như vậy? Tại sao lấy ngón tay ra biểu diễn? Đây không phải là cố ý làm khó người ta sao? Ghét!"

"Ha ha ha ha" Hàn Văn Vũ cười die»ndٲanl«equ»yd«onđến chảy nước mắt rồi, đang ôm bụng, đầu cúi trên mặt bàn, cười đến run lẩy bẩy!

Hàn Văn Hạo không dám lên tiếng, chỉ nhìn Hạ Tuyết.

"Thời gian đã đến, chị dâu" Trác Bách Quân lên tiếng nhắc nhở Hạ Tuyết.

"VẬY thua rồi, hắc...!" Hàn Văn Vũ lập tức nâng ly rượu.

"Chờ một chút!" Hạ Tuyết lập tức nhìn Hàn Văn Vũ, loạn xạ giơ lên đầu ngón tay của mình, nói: "Beethoven ngón tay này, ách ách ách"

Mọi người cùng nhau ngừng thở nhìn cô, cô bé Hi Văn ngồi ở một bên, bất đắc dĩ nhìn mẹ.

"Đoán không ra?" Hàn Văn Vũ lại cố nén cười nhìn cô!

Hạ Tuyết chỉ thiếu chút nữa dậm chân, cầm lấy ngón tay của mình, tức giận gấp nói: "Tôi làm sao biết tại sao ông ta không cần đầu ngón tay này để đánh đàn dương cầm ? Ngón tay này là của tôi, die»nd٢anl«equ»yd«ontôi chỉ biết ngón tay của tôi thật tốt, tại sao ông ta không cần ngón tay này để đánh đàn dương cầm ?"

Con người Hàn Văn Vũ căng thẳng trường to.

Hàn Văn Hạo cũng có chút căng thẳng nhìn Hạ Tuyết nói: "Đúng vậy! Tại sao vậy? Ngón tay của em thật tốt, tại sao Beethoven không cần ngón tay này để đánh đàn dương cầm?"

Hạ Tuyết ngẩng đầu lên, nét mặt ngây thơ đáng yêu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Em không biết a! Tại sao vậy! Đề tài này quá khó !"

Hàn Văn Vũ cười đến toàn thân đổ mồ hôi, nằm bên cạnh em trai, chống đỡ cũng nhịn không được!

Hàn Văn Hạo hết ý kiến, hần quay đầu đang suy nghĩ, trời ạ, người này thế nào trở thành như vậy?

Hi Văn đã tức giận đến phòng mẹ, đứng lên chỉ vào mẹ nói: "Mẹ đến cùng con có phải do mẹ sinh hay không? Con có phải do mẹ ôm sai hay không?"

Hạ Tuyết lập tức nhìn con gái, trừng mắt, nói: "Cút! Tại sao con không phải do mẹ sanh? Mẹ ăn rất nhiều củ cải trắng mới sinh con ra ngoài!"

Hi Văn tức giận đến mặt cũng uồn ẻo thành một đoàn, nhìn mẹ nói: "Mẹ ăn nhiều củ cải như vậy, cũng ăn vào trong đầu của mẹ đi rồi! Cám ơn cha của con, cho con một cái đầu thông minh! Nếu giống như mẹ, con còn không bằng củ cải nữa! đáp án rõ ràng như vậy, mẹ cũng trả lời không ra được? Mẹ thật là ngốc mà! !"

Hạ Tuyết vừa nghe, thì càng tức giận nhìn Hi Văn nói: "Mẹ biết con có bản lĩnh, nhưng con đáp được sao? Tại sao Beethoven không cần ngón tay này để đánh đàn dương cầm?" Cô vừa nói xong, liền giơ ngón tay của mình, chỉ về phía con gái của mình!

"Bởi vì ngón tay này là của mẹ" Hi Văn thật sự là không thể nhìn được nữa, kêu lên!

Lúc này, Hạ Tuyết mới trừng to mắt, liếc đầu ngón tay của mình, hắc một tiếng, vẻ mặt đau khổ nói: "Phải ha!die»nd٢anl«equ»yd«on Tôi, ồ! Nhưng tại sao là tôi? Các người không phải hỏi Beethoven sao?"

"Ha ha ha" Hàn Văn Vũ không nhìn được, giơ ly rượu lên, đi tới trước mặt anh cả, nói: "Cũng không phải là nói anh em không chiếu cố anh! Cái đáp án này, thật sự cũng quá khó khăn, cô ấy trả lời không được, đúng vậy! Tại sao vậy? Bởi vì cô ấy ngây thơ lương thiện! ! ! Làm đi!"

Hạ Tuyết tức giận đến phòng má, nhìn Hàn Văn Vũ, rồi lại có chút đau lòng nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo không có cách nào, chỉ đành phải an ủi thê tử nói: "Không có gì! Anh thích em đơn thuần như vậy. Em tuyệt đối không ngốc, là đề tài này quá khó!"

Phốc! Nữ tân khách cũng không nhịn được kêu lên.

"Uống....uống...ng! Để cho chúng ta xem tấm lòng anh vĩ đại, có thể chứa bao nhiêu rượu!" Hàn Văn Vũ lại hướng anh cả nâng ly, Hàn Văn Hạo hung hung dữ dữ nhìn Hàn Văn Vũ, nhận lấy ly rượu mạnh kia, nói: "Tốt nhất trong cuộc đời này chú đừng kết hôn cho anh! Nếu không, sau khi hôn lễ anh để cho chú, một trăm năm cũng không rời giường được!"

"Ôi chào! Uống nhanh! Em sẽ đuổi theo bước chân của anh !" Hàn Văn Vũ lập tức cổ động.

Hàn Văn Hạo bị buộc bất đắc dĩ, liền cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch! Lập tức dạ dày nhộn nhạo chua cay, hẳn không nhịn được nhìn em trai nói: "Tên nhóc thối tha, lại là rượu thật!"

"Thể hiện anh em tình thâm mà!" die»nd٢anl«equ»yd«onHàn Văn Vũ cười nói xong, lập tức nhìn Hàn Văn Kiệt chớp mắt một cái, Hàn Văn Kiệt cũng đứng lên nhìn Hàn Văn Hạo giơ ly rượu lên, mỉm cười nói: "Anh cả! Em chúc anh và chị dâu ân ái đến đầu bạc! Uống....uống...ng!"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm em trai nói: "Ly hôn đi!"

Hàn Văn Kiệt không nhịn được, cười một tiếng, Mộng Hàm lập tức làm nũng nhìn Hàn Văn Hạo kêu lên: "Anh cả! Không nên như vậy nha, có chơi có chịu đi!"

Hàn Văn Hạo tức giận nâng ly rượu mạnh, uống một hơi cạn sạch, lại cảm thấy trong dạ dày nhộn nhạo chua cay, kích thích toàn thân hẳn đổ mồ hôi nóng, trán cũng ngấm xuất mồ hôi, Hạ Tuyết đau lòng lau cái trán cho chồng, nói: "Đừng uống nữa cũng toát mồ hôi rồi!"

"Aiz! Hạ Tuyết!" Hàn Trung Trí cũng đá ra một cước, cười nói: "Cuộc sống hôn nhân đại sự, Rượu của mấy anh em còn không chịu nổi sao?"

"Đúng vậy!" Trác Bách Quân nói xong, đột nhiên vươn tay, nâng một ly lớn rượu mạnh, cười nói: "Đây chính là anh em bọn em mời anh! Cay đắng xuống bụng, anh khó quên đêm nay!"

Hàn Văn Hạo lạnh lùng nhìn hắn, tức giận nhận lấy ly rượu mạnh trong tay hắn, nói: "Nếu mà anh không sống được, ba người các chú tới cướp gia sản anh đi!"

"Phi! Tiền bây giờ vẫn là của cha đấy!" Hàn Văn Vũ lập tức kéo da miếng nói!

Hàn Văn Hạo cắn răng, nói một câu, tất cả các chú đều nhớ kỹ cho anh, liền một hơi, đem ly rượu mạnh uống hết xuống, sau đó bỗng nhiên trời đất quay cuồng, đầu choáng váng hoa mắt, nắm chặt tay Hạ Tuyết, Hạ Tuyết cũng đau lòng đỡ Hàn Văn Hạo, dậm chân, hung hung dữ dữ nhìn Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt cũng mỉm cười nói: "Mau đưa anh cả trở về phòng, một chút nữa tôi làm một thuốc cho hắn ăn vào, lập tức sẽ tỉnh, chúng tôi sẽ phải đi náo động phòng rồi. Đi nghỉ trước một lát"

"Tôi không muốn để ý đến các người nữa !" Vẻ mặt Hạ Tuyết đau khổ, vừa đau lòng vừa làm nũng, vươn tay lau mồ hôi trên trán cho Hàn Văn Hạo, nói: "Chồng ời, anh khỏe không?"

Hàn Văn Hạo nhếch miệng mỉm cười, lại cảm thấy chóng mặt, lại nặng nề thở dốc một hơi, vẫn đi về phía trước.

Mấy anh em Hàn Văn Vũ cùng nhau cười lên, sau đó lặng lẽ cười gian một tiếng.

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 631: Không Có Say

Hạ Tuyết cố hết sức đỡ Hàn Văn Hạo bước chân có chút không yên, đi vào gian phòng, đem hăn đặt nhẹ trên giường, nhìn người hăn đã nằm yên, hai mắt nhắm lại cũng không nhúc nhích, cô đau lòng muốn đứng lên, lấy khăn lông nóng lau mặt cho hăn, không ngờ bị người này kéo mạnh một cái, cô “a” một tiếng, thân thể bổ nhào về phía trước, cũng đã nhìn thấy hai mắt Hàn Văn Hạo mở ra, mỉm cười nhìn mình.

"Hả? Anh làm sao rồi? Không phải anh say sao?" Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn Hàn Văn Hạo.

Hàn Văn Hạo cười khẽ một tiếng, vươn tay, khêu nhẹ sợi tóc trên trán cô, chậm rãi nói: "Nếu anh không giả vờ như uống say, làm sao đi vào cùng em ân ái? Anh không lãng phí thời gian ở trên người mấy cái tên đó?"

"Nhưng anh uống rất nhiều rượu a!" Hạ Tuyết vẫn nằm ở trên người của Hàn Văn Hạo, nhìn bộ dáng hăn đột nhiên tỉnh táo, ngạc nhiên hỏi.

Hàn Văn Hạo véo nhẹ cằm Hạ Tuyết, mới mỉm cười nói: "Mấy người kia làm sao biết tửu lượng của anh? Thường phải đi ra ngoài xã giao, cứ như vậy bị dày vò, làm sao được?"

Hạ Tuyết cười nhỏ, nhìn người này đột nhiên tỉnh táo, không nỡ hung ác đánh lồng ngực của hăn, nói: "Anh đó! Làm em lo lắng muốn chết, đây là rượu mạnh a!"

Hàn Văn Hạo nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt ở bên môi hôn, nhìn Hạ Tuyết thừa nhận, cười nói: "Đàn ông bình thường không muốn ở trước mặt cô gá mình yêu i, thừa nhận tửu lượng của mình không tốt, chẳng qua

vừa rồi uống mấy ly xuống bụng, thật sự có chút sặc, nhưng không có gì đáng ngại, tối nay chúng ta Động Phòng Hoa Chúc, anh sẽ không để cho một mình em trôi qua"

Trong lòng của Hạ Tuyết ngọt ngào, nằm ở trên ngực của hắn, ngọt ngào gọi: "Chồng ơi"

"Hả?" Hàn Văn Hạo véo nhẹ ngón tay út Hạ Tuyết, ngọt ngào đáp lời.

"Chồng ơi?" Hạ Tuyết lại ngọt ngào kêu, nhìn khuôn mặt của Hàn Văn Hạo thật sự đẹp trai đến không chịu được, trong lòng từng trận ngọt ngào, rất ngọt ngào, rất ngọt ngào.

"Thế nào?" Hàn Văn Hạo nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Hạ Tuyết, hắn đột nhiên đem lấy cả người cô đè dưới thân, cúi đầu, cặp mắt nóng rực giống như ngọn lửa bốc cháy, duỗi ra ngón tay, sờ nhẹ trên môi đỏ mọng mềm mại của cô một chút, mới mỉm cười hỏi: Không ngừng gọi anh làm cái gì? Anh cho em biết, anh sẽ muốn rất nhiều"

"Muốn cái gì?" Hai tròng mắt Hạ Tuyết mê ly nhìn chăm chăm hắn, khẽ cắn môi dưới.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết duyên dáng, tình cảm bắt đầu khởi động, cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ mút lấy bờ môi mềm mại, cảm giác mê say nói: "Anh muốn hôn em, vợ ơi"

Hạ Tuyết nghe được câu này, trong lòng càng thêm ngọt ngào, lập tức vươn tay, ôm cổ của hắn nói: "Về sau anh là của em rồi hả ?"

"Ừ" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, có chút bất đắc dĩ cười, vươn tay véo nhẹ cằm của cô, nói: "Anh sẽ là của em"

"Không thể nhìn cô gái khác!" Hạ Tuyết lập tức làm nũng nói!

"Cô gái khác đi tới trước mặt của anh, làm thế nào?" Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, mỉm cười hỏi.

"Vậy anh chuyển mắt sang chỗ khác! Sẽ không thể nhìn cô ấy!" Hạ Tuyết lập tức nói.

Hàn Văn Hạo nhìn Hạ Tuyết, bật cười hỏi: "Anh chuyển mắt sang một bên, còn có cô gái khác, vẫn nhìn thấy được, vậy làm sao bây giờ?"

Hạ Tuyết cố ý nhìn hẩn chăm chăm, biết hẩn cố ý, liền tức giận nói: "Vậy anh nói nên làm sao?"

"Anh có một biện pháp" Hàn Văn Hạo đột nhiên nhìn Hạ Tuyết, khẽ mỉm cười nói.

Hạ Tuyết ngạc nhiên nhìn hẩn.

Hàn Văn Hạo đưa mắt nhìn Hạ Tuyết, lộ ra một chút dịu dàng, thâm tình véo nhẹ cằm của cô, nói: "Em đừng rời khỏi anh, vĩnh viễn cũng đừng rời khỏi anh, chỉ cần em nguyện ý yêu anh, cho dù ở nơi nào, trong mắt của anh chỉ có em, cho dù bất cứ ai ở trước mặt của anh, anh cũng sẽ làm như không thấy, bởi vì có em ở bên cạnh, tất cả thế giới anh cũng thỏa mãn, không có thời gian, cũng không có ý định suy nghĩ nhiều quá!"

Hai mắt Hạ Tuyết nóng lên, nhìn ánh mắt kiên định của Hàn Văn Hạo, cô không nhịn được vươn tay, ôm cổ của hẩn, tiến tới đôi môi đỏ của mình, cùng hẩn cuồng nhiệt ôm hôn, Hàn Văn Hạo cũng ôm chặt Hạ Tuyết, cùng với cô ở trên giường nệm màu đỏ thẫm, kích tình quẩn lầy, cuồng nhiệt hôn, xoay tròn thân thể, cùng đầu lưỡi đối phương quẩn thật chặt, bọn họ cũng mê say nụ hôn này, thậm chí có thể nghe được tiếng tim của đối phương đập mạnh.

"Anh yêu em, Hạ Tuyết" Hàn Văn Hạo không nhịn được, vừa ôm lấy Hạ Tuyết, vừa thâm tình nói.

"Em cũng yêu anh, Văn Hạo, cảm ơn tình yêu của anh" Nước mắt Hạ Tuyết rơi xuống, tình thâm đầu lưỡi của hân dây dưa, thậm chí cảm thấy thân thể của hân nóng lên, trong lòng của cô ngọt ngào, liền nhẹ nhàng cởi ra tây trang cho hân, đem âu phục màu đen cao quý, buông một bên, tay Hàn Văn Hạo khẽ xoa lên bộ ngực sữa của cô, thật sự hấp dẫn người ta, Hạ Tuyết mê ly hưởng thụ, nhìn hân, cười một tiếng.

Hai mắt Hàn Văn Hạo nóng rực, nhìn chòng chọc cặp mắt của Hạ Tuyết, mới cảm thán nói: "Em thật rất, rất hấp dẫn anh"

Lời của hân nói xong, vừa muốn cúi xuống, hôn nhẹ dọc theo ngực Hạ Tuyết, lại nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng rầm rầm rầm, phien chết rồi, hân trợn mắt giận dữ, ngẩng đầu lên, nhìn cánh cửa kia, vẫn rầm rầm rầm vang dội, hân vừa muốn đứng dậy, Hạ Tuyết cũng không bỏ, ôm cổ của hân, tiếp tục đưa tới nụ hôn của mình, Hàn Văn Hạo cười một tiếng, cùng cô hôn cuồng nhiệt !

"Rầm rầm rầm rầm rầm rầm! !" Cửa kia vang lên chấn động trời đất!

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo không thể nhịn được nữa, đứng lên, tức giận đến chạy đến ngoài phòng, “phịch” một tiếng mở cửa, lập tức nhìn thấy ba tên súc sinh Hàn Văn Vũ, mang theo một nhóm người lớn, nhìn mình phá lên cười.

"Em biết ngay anh không có say mà! ! Không nên như vậy mà! Một mình anh mỗi ngày đi ra ngoài xã giao, 3 ly rượu mạnh, chỉ là chuyện nhỏ" Hàn Văn Vũ lại ngửa đầu nở nụ cười!

Hàn Văn Hạo thật sự là cắn răng nghiêng lợi nhìn hân, cả người sắp phát hỏa, hân chỉ có thể cố gắng đè nén, cố gắng đè nén, nhìn tên súc sinh này!

VỢ TRƯỚC GIÁ TRÊN TRỜI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Hàn Trinh Trinh
www.dtv-ebook.com

Chương 632: Anh Yêu Em (Chính Văn Đại Kết Cục)

"Ôi chào! Đến đây, đến đây! Đòi bánh kẹo cưới ăn!" Hàn Văn Vũ cười lớn muốn xông vào, nhưng Hàn Văn Hạo đem một đám súc sinh ngăn cản ở bên ngoài, tức giận nói: "die»ndđanl«equ»yd«on"Rượu cũng uống rồi, các chú còn vào làm gì? Nếu muốn chào hỏi chị dâu, sáng mai trở lại đi?"

Hắn vừa nói xong, liền muốn đóng cửa lại! !

"Anh cả!" Trác Bách Quân vỗ cánh cửa kia một cái, nhìn Hàn Văn Hạo mỉm cười nói: "Anh không được như vậy! Bọn em cùng chú rể uống rượu, chính là vì để cho anh không say không nghỉ a! Anh giả vờ uống say, lừa gạt bọn em, như vậy thật không có thành ý! Nếu như theo lẽ thường, giả say phải bị phạt 13 ly a!"

"Đây là vấn đề tử lượng của riêng anh! Chẳng lẽ anh "ngàn chén không say", các chú muốn lãng phí rượu của nhà họ Hàn?" Hàn Văn Hạo nhìn Trác Bách Quân nhướng mày nói.

Hàn Văn Kiệt mỉm cười nói: "Anh cả! Rượu này mới hơn hai mươi đồng một chai! Không cần chúng ta suy nghĩ!"

"Ôi chào, ôi chào, chớ đấy, chớ đấy! Chớ đấy a!"
die»ndđanl«equ»yd«onHàn Văn Vũ nhìn sau lưng, một đoàn Công Tử Ca nói xong, đột nhiên chen lấn đi vào, mọi người cũng như một ngọn núi tràn vào, Hàn Văn Hạo bất đắc dĩ nhìn rất nhiều nam nữ tân khách, bao gồm Mộng Hàm và Tĩnh Đồng, còn có Hi Thần, Hứa Mặc, Nhậm Phong đều tới! Hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn những người này!

"Khụ khụ khụ" Nhậm Phong ho khan một tiếng, dắt Hi Thần đi vào, gần đây hần và Hi Thần khá thân thiết, Hứa Mặc vẫn luôn tò mò chuyện này, nghĩ tới người đàn ông này trong đầu có viên đạn, làm sao có một phụ nữ với hần, nhưng sau đó lại phát hiện, lúc hai người bọn họ cùng đi làm nhiệm vụ, mười ngón tay cũng đã nắm chặt rồi, Hứa Mặc cứ như vậy bị ném bỏ !

Tĩnh Đồng không dám lên tiếng, nghĩ cúi đầu đi vào, Hàn Văn Hạo vươn tay, kéo bím tóc của cô, lạnh lùng nói: "Nuôi cô nhiều năm như vậy, học anh em của tôi thò chân ra ngoài?"

"Tôi sai rồi!" Vẻ mặt Tĩnh Đồng đau khổ, vừa muốn nhận lỗi, Trác Bách Quân lập tức ôm tới, lôi cô vào trong ngực, nói: "Đừng sợ, có anh bảo vệ em, chúng ta đi, đừng để ý đến hần!"

Mặt của Tĩnh Đồng đỏ lên, vừa đi vào trong, vừa quay đầu lại nhìn Hàn Văn Hạo!

Hàn Văn Hạo nặng nề thở dốc một hơi, đi vào phòng khách tiếng người ồn ào, không biết có bao nhiêu là náo nhiệt, các người giúp việc vội vàng cầm cái mâm đi vào hầu hạ, ngay cả Trần lão và Hàn Trung Trí cùng Trang Minh Nguyệt, Lam Anh, Daniel cũng tới tham gia náo nhiệt, kết hôn không phải chuyện của hai người sao? Hàn Văn Hạo đành phải bất đắc dĩ đi vào, cũng đã nhìn thấy Hàn Văn Vũ đã nằm ở trên giường, muốn ôm Hạ Tuyết nói: "Chị dâu! ! Cho tôi một cái ôm ngọt ngào nhất!"

"Nếu chú dám ôm, chú sẽ không thấy mặt trời ngày mai!" Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói với em trai mình.

Hàn Văn Vũ ngồi dậy, lập tức quay đầu nhìn anh trai của mình, ánh mắt sáng lóng lánh, cười nói: "Thật là! ý tứ náo động phòng, chính là vì để cho

hai người ân ân ái ái! Hiếu không? Nếu anh cả đã chuẩn bị xong, chúng ta bắt đầu, oa!"

Ánh mắt của Hàn Văn Hạo nhíu lại!

Hạ Tuyết cũng có chút sợ nhìn Hàn Văn Vũ nói: "Này! Chú đừng náo loạn a! Lại chơi đề tài IQ sao? Vậy tôi chấp nhận để cho hăn cùng chú ở riêng một buổi tối!"

"Ai muốn cùng hăn ở riêng một buổi tối? Tối nay anh cũng không tin hăn có thể trêu cợt được anh?" Hàn Văn Hạo nhìn em trai nói!

"Đây chính là anh nói a!" Hàn Văn Vũ lập tức đứng lên, nhìn anh trai cười âm hiểm, nói: "Lên bài!"

Hai người giúp việc cẩn thận đem bốn cái nệm màu vàng đặt ở trên ghế bạch đàn, lại dùng khăn tay, lau bàn thủy tinh, Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt và Trác Bách Quân, bốn người cùng ngồi ở trên ghế sa lon, dựa vào nệm màu vàng, nhìn nhân viên phục vụ khách sạn, mang bao tay trắng, mở bài xì phé, để cho bốn người xem qua, rồi bắt đầu nhanh chóng chia bài!

Hàn Văn Hạo ngồi trên ghế sa lon, bộ dạng kiêu ngạo nhìn em trai phía đối diện, nhạo báng nói: "Chú cứ như vậy muốn thắng anh? Chú đừng để cho anh có cơ hội giễu cợt chú!"

Hàn Văn Vũ chỉ âm hiểm cười một tiếng, Trác Bách Quân cũng mỉm cười ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh cả, hôm nay anh là một chọi ba, nếu như không nắm chắc phần thắng, thì thua một cuộc Động Phòng Hoa Chúc, nhưng ngàn vạn lần không được để cho anh em chúng tôi a!"

"Cho tới bây giờ anh cũng không nhượng bộ cho bất cứ ai ! Trước kia, hai tên súc sinh này chính là bị anh đá ra khỏi Hàn thị, để mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt đấy!" Hàn Văn Hạo thờ ơ nói!

Hàn Văn Kiệt và Hàn Văn Vũ phù một tiếng, nở nụ cười nói: "Đúng vậy! Năm đó bọn em, một lập chí muốn làm bác sĩ, một lập chí muốn làm diễn viên, anh cả không biết có bao nhiêu là đặc ý! Hẳn không có đối thủ!"

Trác Bách Quân vừa dắt Tĩnh Đồng ngồi vào bên cạnh mình, nhìn ba anh em cười nói: "Các người khoan hãy nói, ngược lại lúc nhỏ tôi có một mơ ước vĩ đại"

Ba anh em, die»nd٢anl«equ»yd«onkể cả khách ở trong phòng cùng nhau nhìn hẳn!

Trác Bách Quân có chút không không biết xấu hổ, cầm bài xì phé, xòe ra như cây quạt, che nửa bên mặt, nhìn mọi người có chút ngượng ngùng cười nói: "Mơ ước lúc nhỏ của tôi, chính là làm Đồ Thần ha ha"

"A! Đồ Thần!" Hàn Văn Hạo vừa xòe bài xì phé, vừa nhạo báng một chút, vừa kéo Hạ Tuyết đã thay đổi váy dài màu nude, chải bím tóc thật to, ngồi ở bên cạnh mình.

"Mở bài!" Hàn Văn Vũ chậm rãi xòe bài xì phé, trong lỗ tai gẩn tai nghe Mini, truyền đến giọng nói trong vắt của Hi Văn: "Lúc đánh bài xì phé, nếu là cao thủ, hẳn nhất định sẽ nhìn mặt mà nói chuyện! Thông qua vẻ mặt của chú, sẽ quyết định xuất bài! Nếu chú đã tính trước, hẳn sẽ phòng chú, nếu khí thế của chú yếu đi, hẳn sẽ thừa thế truy kích! Dem chú giết sạch không chừa mảnh giáp!"

Hắn nghe đến này câu, liền ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy anh trai thật dùng ánh mắt rất thâm trầm nhìn mình, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên, cao xanh ời, Phật tổ ời, tại sao mình không phát hiện, người anh cả này thì ra quỷ dị đa đoan như vậy!

"Chú hai, bây giờ chú phải giữ vững bình tĩnh! Đối diện với chú là cha! Bên trái là chú ba, bên phải là chú Bách Quân, một phòng thủ, một tiến công, chú chỉ cần phụ trách giữ tốt lá bài tẩy, là đủ rồi! Cho nên nét mặt của

chú nhất định phải bình tĩnh! Đừng để cho cha quan sát ra chuyện gì" Hi Văn vẫn ở phòng nhỏ của mình, cầm tai nghe, nhìn bài xì phé trong tay chú ba, đã truyền tới trong máy vi tính, cô bé tự mình chỉ huy!

"Một đôi bốn!" Trác Bách Quân mỉm cười để xuống một đôi bốn!

Hàn Văn Vũ ho khan một tiếng, ra trước một đôi năm, Hàn Văn Kiệt mỉm cười buông xuống một đôi sáu, Hàn Văn Hạo ngưỡng mặt lên, do dự một lát, nhìn Hàn Văn Vũ một cái, Hi Văn ở trong máy tính quan sát được nét mặt của cha, nói: "Chú hai, chú phải cẩn thận, cha đang chọn người ngốc nhất xuống tay! Chú chính là người ngốc nhất! Chú ngàn vạn kèm chế, đừng động, bài của chú rất tốt, đừng sợ! Cha đang dẫn chú để bài xuống, sau đó ra bài lẻ đề chết chú!"

Ánh mắt Hàn Văn Vũ sáng lên, die»nd٢anl«equ»yd«onnheo mắt nhìn trong tay mình, một đôi Q, một đôi J, một đôi A sỡ, một tám, một con chín, hần ho khan một tiếng, liền nghe lời Hi Văn, nói "Qua"

Hàn Văn Hạo ngẩng đầu lên, cũng nhìn em trai với con mắt khác, cười lạnh nói: "O? Tiến bộ a"

Trác Bách Quân mỉm cười ra một đôi chín, mới nói: "Con người luôn sẽ lớn lên nha, làm sao so với trong quá khứ được?"

Hàn Văn Hạo ném ra một đôi 10, Hàn Văn Kiệt lập tức ra một đôi Q, Hàn Văn Vũ có chút không kiên nhẫn, vừa định xuất bài, lại nghe đến Hi Văn nói: "Chú ngàn vạn đừng động, trong bài xì phé, một đôi có cơ hội cao nhất! Chú đừng sợ người khác chơi hết bàn! Chú còn có một con tám, con chín chưa hề đi ra, cho nên để cho chú ba qua trước, cha nhất định sẽ ra một cái!"

"Qua" Hàn Văn Vũ thu hồi bài xì phé, uống trà.

Tất cả mọi người nín thở yên lặng nhìn, die»nd^٢anl«equ»yd«onngay cả Hạ Tuyết cũng có chút căng thẳng nhìn Hàn Văn Hạo, nhìn bộ dáng đã tính trước của chồng, cô hài lòng cười một tiếng, đối với hắn có lòng tin, Hàn Văn Hạo cảm thấy vợ vui vẻ, liền cúi đầu hôn lên trán của cô.

Quả nhiên Hàn Văn Kiệt ném ra một con bảy!

"Cơ hội tới! ! Mau!" Hi Văn lập tức ra lệnh.

Hàn Văn Vũ lập tức ném ra một con tám, Trác Bách Quân cũng thả ra một con tám bích, Hàn Văn Hạo lạnh lùng nói: "Qua"

"Tốt!" Hi Văn lập tức nói: "Cha để cho đi qua, theo như cháu đếm bài trong tay cha còn mười một lá! Nhất định cha có ba con, một con năm ! Yên tâm ra đi! Nếu như theo một đôi, bài trong tay chú là lớn nhất! Nếu như chú ba ra một con chín, như vậy chú sẽ thắng!"

Hàn Văn Vũ vừa nghe, die»nd^٢anl«equ»yd«onhai mắt lập tức sáng lên!

Hàn Văn Hạo chú ý tới nét mặt của Hàn Văn Vũ, ngay sau đó liền ném ra một con K!

Ba người sững sờ, Hàn Văn Vũ lập tức nóng nảy, Hi Văn lại vui mừng nói: "Thật tốt quá, cha đã hủy bài! Để cho hắn ra! Cháu chính là chờ hắn ra! !"

Hàn Văn Vũ sững sờ, hoàn toàn không biết Hi Văn đang nói cái gì.

Quả nhiên Hàn Văn Hạo ra một đôi bảy! Hàn Văn Vũ lập tức theo như Hi Văn căn dặn ra một đôi Q!

Hàn Văn Kiệt và Trác Bách Quân năm bài, giống như cảm thấy cái gì, đều không xuất bài!

Hàn Văn Hạo thả ra một đôi K!

"Để cho hăn ra!" Hi Văn hưng phấn nói.

"Qua" Hàn Văn Vũ nắm chặt bài xì phé trong tay.

Hàn Văn Hạo suy nghĩ một chút, liền ra một đôi hai, Hàn Văn Vũ lập tức ra một đôi J!

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Vũ, hai mắt lộ ra một chút nghi ngờ, ném ra bài xì phé trong tay mình, tại trước mặt mọi người, đưa mắt nhìn thật lâu thật lâu, có chút không phục, rốt cuộc chậm rãi nói: "Tôi thua, không cần đánh"

"Ha ha ha ha ha! !" Hàn Văn Vũ vui vẻ nhảy dựng lên, cầm bài xì phé, vãi ra bài xì phé cuối cùng của mình, nhìn anh cả nói: "Xem anh còn đặc ý không! Lập tức tiến vào cửa ải tiếp theo! ! Ha ha ha ha ha! !"

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn Hàn Văn Hạo, không hiểu hỏi: "Tại sao anh biết thua vậy? Cái này không thể nào ?"

Hàn Văn Hạo cũng nhìn dáng vẻ hưng phấn của Hàn Văn Vũ, liền nhướn mày, không lên tiếng đứng lên, đi ra tân phòng của mình, chậm rãi nhẹ nhàng đi đến phòng của con gái, nhanh chóng mở cửa, Hi Văn đang cùng bạn Đan Y ngồi trên giường thủy tinh màu hồng của mình, đang vỗ tay đối chưởng, không biết có bao nhiêu vui vẻ, còn ngửa đầu cười khanh khách, Hàn Văn Hạo nhìn chằm chằm con gái hỏi: "Con vừa làm gì?"

Hi Văn lập tức quay đầu, cất giọng trong vắt nói với cha: "Cùng Đan Y chơi vỗ tay đối chưởng a! Chơi rất vui a! Cha! Cha có muốn cùng chơi không?"

Hàn Văn Hạo không lên tiếng, đóng cửa lại, tròng mắt hơi híp nói: "Không thể nào! Đầu óc tên kia bị sét đánh?"

"Anh cả! ! Mau tới đây! ! Đêm đã khuya rồi, anh có chơi có chịu! Em trai cho anh một cơ hội cuối cùng! Nếu anh đoán được ai là vợ của anh, tối nay em trai sẽ để cho anh Động Phòng Hoa Chúc!" Hàn Văn Vũ lập tức đem Hàn Văn Hạo ngăn ở bên ngoài, trong tay cầm một khối tấm vải đỏ, die»nd٢anl«equ»yd«onnhìn anh cả hì hì cười.

Hàn Văn Hạo nhìn em trai nói: "Chú giờ trò quý gì?"

"Ba người chúng ta cùng nhau giờ trò quý! Ha ha ha!" Hàn Văn Vũ lập tức mở cửa, phát hiện bức tường người ngăn ở trước tấm bình phong, Trác Bách Quân là cao thủ giải trí, hai ngón tay nhanh chóng cầm lên cái ly lớn, một phút ngăn ngừn, chồng lên một tháp ly nho nhỏ, nhưng đặt vào một cái cuối cùng, bởi vì sơ ý một chút, rớt xuống, Tĩnh Đồng nhanh như tia chớp, trên không trung tiếp nhận cái ly kia, bản lĩnh tốt!

Trác Bách Quân kinh ngạc nhìn Tĩnh Đồng đã đỏ lên mặt, hân vui vẻ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Anh dạy rất tốt!"

Hàn Văn Hạo mặt lạnh không lên tiếng, ngồi tại chỗ, nhìn Hàn Văn Kiệt lại đem tới một chai rượu mạnh, đưa cho Trác Bách Quân, Trác Bách Quân không nói hai lời, liền lập tức cầm chai rượu, die»nd٢anl«equ»yd«oncắn thận hưởng ly thứ nhất rót rượu, rượu đang chậm rãi chảy xuống, vẫn chảy đến một ly cuối cùng, người cả căn phòng, cuồng nhiệt vỗ tay, Hàn Văn Hạo bình tĩnh nhìn Trác Bách Quân rót xong rượu, nhìn hai tròng mắt của người em trai này sáng lên, nói: "Uống đi! Anh trai! Chỉ cần anh uống hết tháp ly này, không ngã xuống, sẽ đi vào chọn vợ!"

Hàn Văn Hạo chặt nhúu mày, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Hàn Văn Vũ, Hàn Văn Kiệt và Trác Bách Quân nở nụ cười hả hê nhìn mình, hân gật gật đầu, nói: "Các người nhớ kỹ cho anh!" Hân vừa nói xong, liền nghiêng người tới trước, cầm lên cái ly, một ly, một ly rượu mạnh xuống bụng, dạ dày nặng nề thiêu đốt, hân lập tức đè xuống nhộn nhạo, uống nữa! Một ly, một ly, Uống! Ly đã cạn sẽ sạch! Ly ly lớp lớp để lên bàn!

Hàn Văn Vũ nhìn anh cả uống hết 13 ly xuống bụng, rốt cuộc hai mắt có chút vẫn đục, hắt phụt một tiếng, vui vẻ che miệng nở nụ cười, Hàn Văn Hạo giơ lên ly thủy tinh cuối cùng, lúc đem ly rượu mạnh uống xuống bụng, die»nd٢anl«equ»yd«on cũng đã cảm thấy thần trí của mình rốt cuộc có chút mơ hồ, hắt nặng thở dốc một hơi, hoa mắt, choáng váng đứng lên, Hàn Văn Vũ lập tức đi tới sau lưng anh trai, cầm tấm vải đỏ quấn ngang ánh mắt của anh trai, mới nói: "Trước mặt có năm cô gái! Anh tùy tiện đi một vòng trước mặt của các cô! Tìm ra ai là vợ của anh, dắt cô ấy ra, hôm nay chúng tôi lui ra khỏi tân phòng của anh! !"

Hàn Văn Hạo bị che lên tấm vải đỏ, bị Hàn Văn Vũ đẩy tới trước mặt năm cô gái, cách tấm vải thật dày, chỉ thấy thấp thoáng mấy cái bóng nhàn nhạt, chiều cao giống nhau, ăn mặc giống nhau, ngay cả bóng dáng cũng giống nhau, hắt chậm rãi di chuyển bước chân, đi qua từng cô gái bên cạnh, phát hiện mùi thơm trên người các cô cũng giống nhau, Daniel ngồi ở trên ghế sa lon, mỉm cười nhìn Hàn Văn Hạo.

Đầu tiên, Hàn Văn Hạo đi qua trước mặt của Hi Thần, nhìn bóng dáng này, lại đi qua trước mặt của Phó Tịch Viện, die»nd٢anl«equ»yd«on cảm giác không đúng, lại đi qua trước mặt của Tĩnh Đồng, cũng cảm giác không đúng, lại đi tới trước mặt của Tĩnh Nhi tiểu thư nhà họ Vương, vẫn cảm giác không đúng, trở lại trước mặt của một cô gái, ngoài cửa sổ một cơn gió mát quét tới, thối lất phất nổi lên sợi tóc mềm mại của cô, hắt nhìn chăm chăm vào bóng kia, trong lúc tất cả mọi người đều yên lặng như tờ, đột nhiên mở miệng nói: "Năm người này đều không phải! Hạ Tuyết ở phía sau của tôi"

Sau lưng Hạ Tuyết sừng sờ, tiếng vỗ tay của tất cả mọi người vang lên lên cuồng nhiệt, Hàn Văn Hạo lập tức kéo tấm màu đỏ xuống, lại nhìn thấy Tả An Na đang mỉm cười đứng ở trước mặt của mình, rưng rưng nhìn Tống Tài nói: die»nd٢anl«equ»yd«on "Tống Tài, chúc mừng anh, tìm đúng

người sinh thích nhất. Tu ngàn năm mới gặp lại, Tả An Na chúc hai người hạnh phúc trăm năm đến bạc đầu"

Hàn Văn Hạo nhìn cô, xúc động cười khẽ, xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Hạ Tuyết đang sững sốt nhìn mình, cô ngây ngốc hỏi: "Làm sao anh biết là em?"

Hàn Văn Hạo cười khẽ, nhìn Hạ Tuyết, hai mắt thoáng qua thâm tình nói: "Bởi vì lúc anh di động bước chân, em không nhịn được đi theo anh, đây là thói quen của em, luôn đuổi theo bước chân của anh"

Hạ Tuyết cười nhỏ, lập tức nghiêng người tới trước, ôm chầm lấy Hàn Văn Hạo, Hàn Văn Hạo cũng ôm chặt Hạ Tuyết, trong từng tràng vỗ tay, hai người hôn nhau nóng bỏng.

Daniel nhìn hình ảnh này, cũng không lên tiếng, trong tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, ra khỏi căn phòng tràn đầy hạnh phúc, chậm rãi đi đến phòng của Hi Văn, nhẹ nhàng mở cửa nhìn vào, nhìn thấy Hi Văn vẫn cùng bạn nhỏ chơi vỗ tay đối chưởng, vui đùa vui vẻ, trẻ con luôn ngây thơ hồn nhiên, trong thế giới của bọn chúng, thật ra cũng không có ly biệt đau khổ, hoặc có thể nói, bởi vì ngây thơ hồn nhiên, cho nên rất dễ quên một chút tổn thương.

Daniel cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, cũng giống như những ngày ở Pháp, có lẽ chỉ là xa cách ngắn ngủi, ngày mai còn có thể gặp lại, hai tròng mắt hấn thật ra vẫn có chút không bỏ, lại từng bước đi qua hành lang thật dài, đi xuống lầu, lúc này cả đại sảnh đã yên tĩnh, sẽ không ai phát hiện người đàn ông này đi ra khỏi đại sảnh, trong màn đêm sương mù, nhìn Mặc Nhã và Hạo Vũ mở cửa xe cho hấn.

"Trực tiếp đến phi trường, Sophie sẽ ở lại sắp xếp mọi thứ" Daniel ngồi ở trong xe nói.

"Vâng!" Mặc Nhã cũng lên xe ngay sau đó, bảo tài xế lái xe, cô mới quay đầu nhìn nửa khuôn mặt của Daniel trong màn đêm, giống như nhìn

thấy được một bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp, hấn giơ tay nhắc chân, luôn lộ ra hào khí, người đàn ông này, kết thúc một đoạn tình cảm, nhưng cuộc đời sự nghiệp của hấn, giờ mới bắt đầu, có ai có thể biết, thế giới của hấn rộng bao nhiêu? die»ndٲanl«equ»yd«onTương lai của hấn, sẽ dẫn dắt một quốc gia đi về phía trước, một quyết sách, có thể chấn động toàn thế giới. Nhưng một người như vậy, lại hết lần này đến lần khác không ích kỷ, khi tất cả người đưa hấn lên Tổng Thống, lúc ngưỡng mộ hấn, có lẽ cho tới bây giờ cũng không có ai nghĩ qua, đã từng ở một ngày nào đó, năm tháng nào đó, hấn yêu một cô gái, thậm chí muốn vì cô bỏ đi thời gian quý báu nhất và sự nghiệp tôn quý nhất cả đời, chỉ mong theo cô ở trong núi tuyết, chờ đợi sóc con đến.

Có người hỏi, người đàn ông như thế, tại sao không có ai yêu? Nói càn! Hấn làm sao sẽ không có ai yêu? Rất nhiều, rất nhiều người cũng yêu hấn! Hấn ưu tú như thế, khoan dung như thế, rộng lượng như vậy, không phải sao? Bởi vì bị từ chối, cho nên chúng ta phủ nhận hấn hoàn mỹ? Không phải, không phải, không phải, hấn ở trong lòng của chúng ta, vẫn là một anh hùng.

Xe lái vào phi trường, sương mù nặng nề, đây không phải là mùa xuân sao? Tại sao sương mù không rõ? Cánh cửa tình yêu, trong mỗi thế giới, đều có phong cảnh riêng của từng thế giới, mỗi người cũng có phong cảnh thuộc về mình? Bạn giữ chặt cánh đồng lúa mạch trong lòng bạn không? Phải canh giữ chặt chẽ! Cái thế giới này, bởi vì có bạn, mới có thể tồn tại!

Daniel đi xuống xe, đạp sân quảng trường đầm ướt, đi về phía máy bay tư nhân, lúc này hấn phát hiện một cô gái mặc váy màu trắng, bên ngoài khoác áo khoác dày cộm màu xanh dương, bên trái đánh một cái nơ con bướm thật to, đầu tóc xoăn, tay cầm túi xách màu đen bóng loáng, nhìn Daniel hơi cong eo gật đầu, dịu dàng nói: "Chủ nhân"

Daniel đứng ở trước mặt của cô, mượn ánh đèn phi trường, die»ndٲanl«equ»yd«onnhìn cô gái này mặc dù ưu nhã xinh đẹp, hai tròng

mắt sáng lấp lánh có chút cơ trí và đáng yêu, hần nhàn nhạt nhìn cô hỏi:
"Cô là"

"Tôi là thư ký thay thế Sophie, cùng ngài trở về nước Pháp, tham gia tranh cử Tổng Thống, tôi tên là Quân Nhi" Quân Nhi mỉm cười nói.

Daniel nhẹ nhàng nhớ tới cái tên này: "Quân Nhi?"

"Vâng" Quân Nhi mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy"

Daniel suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, mỉm cười nói: "Thời gian sau này, vất vả cho cô rồi"

"Không vất vả, có thể hầu ở bên cạnh ngài, đây là vinh hạnh của tôi, mời lên máy bay" Quân Nhi hơi tránh ra đường thang mây, Daniel thở dốc một hơi, mới quay đầu nhìn bầu trời tối tăm, nghĩ đến bầu trời xanh xanh, mây trắng trắng, tối nay ra đi, die»ndđanl«equ»yd«on lại vô cùng u ám như vậy, nhưng hần cười nhẹ một tiếng, cuộc đời của chúng ta, không chỉ có tình yêu, không phải sao?

Hần không lưu luyến nữa, mà nhanh chóng đi lên bậc thang, đi vào máy bay tư nhân, Quân Nhi cũng đi theo, căn dặn Thanh Nhã đóng cửa, sau đó theo Daniel, ánh sáng của ly thủy tinh lóe lên, bừng tới ly rượu đỏ Daniel thích uống.

"Cám ơn" Daniel mỉm cười nhận lấy rượu đỏ, nhìn Quân Nhi nói: "Ngồi đi"

"Vâng" Quân Nhi mỉm cười ngồi ở bên cạnh hần, trong miệng hát nhỏ một khúc dân ca, Daniel tò mò quay đầu, nhìn Quân Nhi cười nói: die»ndđanl«equ»yd«on"Cô hát bài hát đó rất êm tai"

"Thật sao? Ngài muốn nghe không? Tôi hát cho ngài nghe?" Quân Nhi ngẩng huôn mặt tươi cười, nhìn Daniel nói.

"Tốt" Daniel nhắm lại hai mắt, mỉm cười nghe.

Quân Nhi cười ngọt ngào, ngồi bên cạnh Daniel, nhìn máy bay chậm rãi khởi động, sắp bay lên trời, tiếng hát ngọt ngào, mềm mại của cô vang lên:

"Tìm kiếm kí ức thời thơ ấu, mở trang nhật kí, nhìn thấy mình trong quá khứ, lắng nghe tiếng nói quen thuộc, quanh quẩn trong giấc mơ, thời thơ ấu đại khờ. Câu chuyện cổ tích, mãi mãi xanh.

Trong chuyện xưa có bóng dáng của tôi, ly cà phê với đôi mắt mỗi mặt hiện lên trên gương mặt tiêu tụy cùng niềm kiêu hãnh của mình.

Harry potter, phép thuật vô hạn, hắc thần bí, xuyên qua thời gian, có thể hóa giải chú ngữ, với tình yêu, không hề sợ hãi.

BATMAN!

Xuất hiện trong đêm tối, lúc gặp nguy hiểm, trong nháy mắt đứng ra.

Chuyển biến trong vòng một đêm, cô bé lọ lem thay đổi, tin chắc chỉ cần có duyên phận, cho dù qua bao lâu, tình yêu vẫn chân thật.

Bạch Tuyết ngủ say, táo đỏ đã bị phá vỡ, nước mắt những người bạn lùn, bão tuyết bay tán loạn, Hoàng Tử nhỏ cười ngựa trắng, hôn nàng cùng rong chơi khắp chân trời.

Thần đèn, thấp sáng linh hồn, cợ qua chất phác, tham lam và ngu dốt

Bụi Gai, làm thành chiến y, tràn ngập kỳ tích, đồng tâm hiệp lực và lòng can đảm mạnh mẽ, dũng cảm bảo vệ bạn! !"

Máy bay phá vỡ bầu trời đêm tăm tối, xẹt qua cầu vồng bảy màu trong đêm, bài hát cảm động đuổi theo, hương đất nước lãng mạn bay đi.

Nhà họ Hàn vẫn náo nhiệt, có rất nhiều khách đang uống rượu hát vang, Hàn Văn Vũ từng bước, từng bước đi xuống bậc thang, đi tới sân khấu màu trắng của hôn lễ hôm nay, nhìn hoa hồng và đèn lồng màu đỏ, lóe màu sắc động lòng người, không có ai biết người đàn ông đẹp trai này, đã từng ở phía sau nhà mình, gieo một vườn hoa hồng đỏ, đã từng mơ ước nhận được tình yêu của cô, tặng cho cô trái tim trọn vẹn nhất, cũng không ai biết được tình yêu của người đàn ông này, có thể tiếp tục đến phút cuối cùng hay không, câu chuyện tình yêu xa xưa, đến lúc này, rốt cuộc chúng ta có lẽ đã hiểu rõ? Người có tình yêu, thật sự tốt đẹp!

Hắn vươn tay khẽ vuốt khán đài màu trắng, nhớ tới một mùa đông nhiều năm trước, ở bên hồ băng, hai người ôm nhau lướt qua từng cảnh tuyết, cùng nhau nhìn bông tuyết bay múa đầy trời, lúc đó, thật sự rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

"Bùm" Bầu trời xa xăm, truyền đến một tiếng nổ thật to, Hàn Văn Vũ sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy bên kia bầu trời, pháo hoa cháy sáng rực rỡ, tiếp sức cho bầu trời đêm, tiếp sức cho người đàn ông này, hắn sửng sốt một chút, quay đầu, rốt cuộc nhìn thấy Kim Vân, trong tay cầm một cây đuốc pháo hoa, sáng lấp lánh đi đến trước mặt của mình, cô nhìn hắn, đột nhiên cười một tiếng.

Kim Vân thở dài, nắm cây đuốc pháo hoa trong tay, nhìn đốm lửa thật nhỏ đang lập lòe nhấp nháy, cô thở dài, nói: "Một mình trong đêm như vậy, suy nghĩ tưởng nhớ một người, mệt mỏi và khó chịu chết đi. Không bằng tôi và anh đi cùng nhau, ít nhất sẽ không cô đơn"

Hai mắt Hàn Văn Vũ đỏ lên, ngẩng đầu nhìn pháo hoa rực rỡ, biết tình yêu của mình, cuối cùng cũng phải kết thúc.

Đèn lồng đỏ sậm, cùng với từng trận tiếng thở dốc truyền đến, Hàn Văn Hạo đè Hạ Tuyết trên giường, vừa cuồng nhiệt hôn cô, vừa cách quần áo mềm mại, khẽ xoa nắn cô, Hạ Tuyết hơi cuốn hai chân, ôm cổ của Hàn Văn

Hạo, thở gấp, Hàn Văn Hạo nhẹ xoa nắn cô, vừa cúi xuống, vuốt nhẹ váy dài của cô, sau đó dò vào trong váy ngủ màu đỏ của cô, cách lớp ren, véo nhẹ giữa hai chân.

Một trận kích thích từ giữa hai chân của cô vọt lên, cô không nhịn được ưỡn lên, đón nhận nụ hôn nóng bỏng của hắn, ôm hông của hắn, khẽ vuốt ve làn thịt trước ngực của hắn, đã có một thỏa mãn thật sâu, Hàn Văn Hạo dùng cánh tay to lớn, ôm chặt thân thể Hạ Tuyết, cúi đầu hôn nhẹ trước ngực của cô, cách lớp tơ tằm khẽ cắn đốm nhỏ màu hồng, xúc động gọi nhỏ: "Tuyết Nhi"

"Hả?" Hạ Tuyết xúc động đáp lời, hai tay vẫn khẽ vuốt ve cơ ngực màu đồng của hắn, lâu lâu khẽ nâng đầu lên, hôn lồng ngực hắn, dịu dàng hỏi: "Thế nào?"

Hàn Văn Hạo cách váy ngủ tơ tằm, dần dần khẽ hôn xuống, cảm động, nói: "Anh yêu em, anh thật sự rất yêu em"

Dường như nói một trăm lần cũng không chán, dường như nghe một trăm lần cũng không chán!

Hạ Tuyết mỉm cười, lại cảm thấy Hàn Văn Hạo đã hôn tới giữa hai chân, đang cách lớp ren, khẽ cắn liên tục, die»nd«anl«equ»yd«onhai tròng mắt của cô mê ly chột lóe, dường như không nhịn được kích thích như vậy, say đắm cười nhỏ, nhìn Hàn Văn Hạo nhẹ giọng nói: "Em rất hạnh phúc"

Đúng vậy a, thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, mê người như vậy, say lòng người như vậy.

Hàn Văn Hạo kéo nhẹ váy ngủ của Hạ Tuyết xuống, hôn trên bả vai bóng loáng của cô, hai tay lại nhẹ xoa nắn cô, làm cho đốm nhỏ màu hồng nở ra, hắn liền cúi đầu khẽ cắn.

"A" Hạ Tuyết nằm chặt ra giường, cảm thấy đầu lưỡi của Hàn Văn Hạo, khẽ liếm lấy đốm nhỏ màu hồng, làm cho ngứa ngáy, cô nuốt cổ họng khát khô, hai mắt nhắm lại, hưởng thụ chút kích tình này, Hàn Văn Hạo vừa ngậm đốm nhỏ màu hồng của Hạ Tuyết, thân thể khó nhịn dục vọng, kéo quần lót đỏ thắm, tách hai chân của cô, hướng giữa chân của cô tiến vào, lập tức một cảm giác khít khao bao quanh mình, hân hưởng thụ ngất ngây, thân thể vẫn tiếp tục hoạt động, đâm vào, rút ra, ở giữa hai chân ấm áp và khít khao của cô, càng không ngừng tiến thẳng vào, từng trận kích thích dâng lên, làm cho hân thở hỗn hển, trong trận trận tiến vào, nhìn cô gái phía dưới kích động, đang xoay mặt, dưới ánh đèn màu hồng, thở gấp, hân cảm động cười khẽ, cúi đầu, vừa tiến vào, vừa nóng bỏng hôn cô.

Đèn lồng màu đỏ sáng ngời, die»nd٢anl«equ»yd«ontrong phòng thật yên tĩnh, nhưng bóng dáng một trước, một sau chuyển động, truyền đến tiếng thở dốc của Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết và tiếng chi chi phát ra từ chiếc giường, chạm nhẹ vào vách tường, hai bóng dáng cứ như vận, chặt chẽ hợp nhau tại một chỗ, từ hai thế giới tạo thành một thế giới.

Đêm nay, rốt cuộc chuyện xưa đã kết thúc, ngược lại chuyện bọn trẻ con! Hả? Dĩ nhiên, còn có một số chuyện xưa vẫn chưa xong !

Rốt cuộc, Hạ Tuyết băng vào bộ phim mới “Mộng”, một lần nữa đạt được nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Giải Kim Mã, cô mặc bộ váy dài màu vàng, nhận lấy chiếc cúp trong tay Hàn Văn Vũ, trước ống kính truyền hình, nghẹn ngào nói: "Trong đời tôi, phần thưởng tốt nhất, khích lệ tôi, chính là lấy được chồng tôi!"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Hàn Văn Hạo đang ở nước Pháp, trợ giúp Daniel tranh cử Tổng Thống, đêm hôm đó, Daniel ngồi trong phòng khách tòa lâu đài, xem trực tiếp truyền, cũng một cười thỏa mãn.

Hạ Tuyết cầm chiếc cúp, nhìn trước ống kính, thâm tình kêu lên: "Chồng, anh đã đi Pháp hơn một tháng rồi, anh mau trở về đi! Ở nhà em đã không chịu nổi hai tiểu quỷ nữa! Lại còn thêm chị của chúng nó, em không sống được"

Đúng vậy! ! Lúc Hạ Tuyết đóng xong bộ phim “Song Thành Ký”, cùng Hàn Văn Vũ kết thúc công việc hoàn mỹ thì phát hiện mình mang thai, die»nd«anl«equ»yd«onhơn nữa lại mang thai song sinh, chuyện này làm cho Hàn Trung Trí và Trang Minh Nguyệt rất hài lòng, Hàn Văn Kiệt rất mệt mỏi, chỉ sợ cô sanh đôi có gì sơ xuất, nhưng Thượng Đế nói, nếu con vượt qua khó khăn này, ta sẽ cho con một điều tốt đẹp! Thời gian dần trôi qua, rốt cuộc trong một đêm tối gió lạnh, Hạ Tuyết nâng cao bụng bự mười tháng, đang cùng Hàn Văn Vũ gặm chân gà lại bị đau bụng, Hàn Văn Vũ bị hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, hỏi: "Thân ái, cái chân gà này là nhà chúng ta ướp, cũng không được? Gần đây vì cục cưng của cô, ở nhà trồng cỏ nuôi bò sữa, trái cây và rau dưa ở nhà trồng, còn không được? Chân gà này cũng là gà nhà chúng ta làm a!"

"Đừng nói nhảm! !" Hạ Tuyết ôm thắt lưng kêu to: "Tôi muốn sinh cục cưng nhà chú mau gọi Văn Hạo"

Hàn Văn Vũ nghe xong, hoảng sợ, ném chân gà, chạy ra bên ngoài như điên! !

Đông đông đông! ! Hàn Văn Hạo và cả nhà cùng nhau ôm Hạ Tuyết xuống lầu, Hạ Tuyết vừa ôm bụng đau đớn, toàn thân xuất mồ hôi, kêu to: "Em đau quá! ! Em không sinh nữa ! Văn Hạo, em không sinh nữa ! Em chỉ cần Hi Văn thôi! !"

Hi Văn lập tức đi tới kêu to: "Mẹ! ! Cố gắng lên! Sau khi hai em trai ra ngoài, con giúp mẹ trông coi! !"

"Tốt! !" Cô bé nói trông coi, mọi người tin không?

Ngày đó, Hàn Văn Hạo mới từ nước Pháp trở lại, die»ndٲanl«equ»yd«onvừa đi vào cửa nhà, lại nhìn thấy cả nhà họ Hàn gà bay chó sủa, kể từ sau khi hai Hồn Thế Ma Vương ra đời, cái nhà này cách mỗi một giờ đều náo loạn! Người cả nhà vì chịu theo hai vật nhỏ này, đã mang đồ quý giá, bao gồm tất cả đồ cổ giấu đi, chỉ bày biện một số hàng loại hai để cho chúng nó ném! Mới ba tuổi, cũng đã giày vò người ta như vậy! Hàn Văn Hạo thật sự không chỉ một lần, muốn đem bọn chúng đưa cho Daniel nuôi!

"Cậu cả! !" Lý thẩm bị sợ đến khóc lên, nhìn Hàn Văn Hạo nói: "Tôn tiểu thư cùng hai vị thiếu gia để lại tờ giấy này đi ra ngoài rồi! !"

Hàn Văn Hạo nghe xong, mặt biến sắc, nói ngay: "Lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát Trưởng!"

Lại gọi điện thoại cho cảnh sát Trưởng, ba đứa nhỏ này, mỗi ngày chơi trò mất tích, cái vườn hoa rộng lớn này, chỉ thiếu chút nữa lật tung lên, vậy mà chạy đi đâu? Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết cùng Hàn Văn Vũ, Văn Kiệt đi tìm khắp nơi, mỗi công viên, mỗi trang trại cá, cuối cùng là bờ biển, dù sao mỗi ngày thay đổi một trò, Hạ Tuyết tức giận đến khuôn mặt nhăn nhúm, nói: "Nếu mẹ bắt được các con, mẹ nhất định hung hăng quất chết!"

Mỗi ngày cô không nhìn thấy con, mỗi ngày cũng nói lời này, mỗi ngày cũng lo lắng đề phòng!

Rốt cuộc, Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết ở chợ bán thức ăn, tìm được hai con trai của mình, Hàn Tử Dục, Hàn Tử Diệp, hai đứa trẻ ba tuổi, mặc áo sơ mi trắng, quần kẻ caro đen, đứng trước mặt một ông chủ bán quả mơ, die»ndٲanl«equ»yd«onnghe ông chủ nói một đồng tiền một cân mơ, Tử Dục vừa nghe, đôi mắt thật to chớp chớp, đưa ra bốn ngón tay, bắt chước lần trước chị n1 mua anh đào, thẩm thì nói: "Năm đồng tiền bốn cân có được không?"

Hi Văn ở đó đầu ăn cá trứng, vừa nghe em trai nói như vậy, con người nóng lên, đi đến phía sau em trai, hung hăng vỗ xuống sau ót nó một cái, tức giận la hét: "Ngu ngốc! Một đồng tiền một cân, hỏi người ta năm đồng tiền bốn cân có được không? Em có phải là em trai chị không? Mang thai sai rồi! ! Chị của em ăn trắng củ cải lớn lên, hai đứa em mỗi ngày ở trong bụng mẹ ăn thịt cá, cũng không thông minh một chút nào! Như vậy làm sao chị dẫn theo?"

Hàn Văn Hạo và Hạ Tuyết bất đắc dĩ nhìn ba đứa con này, mệt mỏi, cười một tiếng.

Tất cả đều vì con cái a!

"Đi theo chị nữa đừng để cho cha mẹ phát hiện! Phát hiện đánh chết em! ! Không có chị, hai em làm thế nào? Đi theo chị!" Hi Văn một tay kéo một em trai, đi về phía trước, vừa đi vừa hỏi: "Ai là em!"

Hai đứa nhỏ cùng nhau giơ tay!

"Muốn chị mệt chết sao! !die»ndٲanl«equ»yd«on Lại không phân biệt được! ! Tôi hôm qua, chị tắm cho Tử Dục hai lần, ra ngoài còn nói mình chưa có tắm, em trai ngồi ở trên ghế sa lon, cũng chưa tắm lần nào! Ghét! ! Các em ngốc y như mẹ! !" Hi Văn vừa dắt tay em trai, đi vào trong đám người, vừa mắng!

Hạ Tuyết và Hàn Văn Hạo nhìn không được bật cười, thật thỏa mãn nhìn ba đứa con phía trước, tay trong tay dắt nhau đi, trong lòng suy nghĩ, bọn chúng muốn đi nơi nào đây? Sau khi lớn lên, nổi gót chân của cha mẹ sao? Hay muốn có một vùng trời riêng đặc sắc của mình? Sẽ hạnh phúc đấy! Cầu mong cho những đứa trẻ, khỏe mạnh, bình an và vui vẻ. Chúc mọi người hạnh phúc./.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30: Đông Phương Độ Nhất Mỹ Nhân](#)
[Chương 31: Bắt Cho Được Cô Gái Đó](#)
[Chương 32: Chiếc Khăn Tay](#)
[Chương 33: Dạ Thiên Thiên](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44: Em Tôi Đâu?](#)
[Chương 45: Ai Phóng Hỏa?](#)
[Chương 46: Cái Tát Thứ 3](#)
[Chương 47: Anh Là Người Đàn Ông Của Tôi Ừ?](#)
[Chương 48: Nữ Giúp Việc](#)
[Chương 49: Ai Quản Sự Sống Chết Của Ai?](#)
[Chương 50: Hoặc Là Đi Hoặc Là Ở Lại](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56: Lần Thứ 2 Bị Oan](#)
[Chương 57: Xin Tha Thứ](#)
[Chương 58: Buổi Tối Hôm Đó](#)
[Chương 59: Các Người Muốn Làm Gì?](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63: Thân Phận Hàn Văn Kiệt](#)
[Chương 64: Tam Công Tử Tập Đoàn Tài Chính Hàn Thị](#)
[Chương 65: Người Tuyệt](#)
[Chương 66: Bữa Ăn Sáng](#)
[Chương 67: Hương Chanh](#)
[Chương 68: Vô Cùng Tuyệt Đẹp](#)
[Chương 69: Cái Ôm](#)
[Chương 70: Cường Bạo](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89: Tráo Đổi](#)
[Chương 90: Phóng Viên Đến Đây](#)
[Chương 91: Xử Lý Như Thế Nào](#)

[Chương 92: Tiện Lợi](#)
[Chương 93: Thiên Thương Nhân Gian](#)
[Chương 94: Nhập Vai](#)
[Chương 95: Vui Vẻ](#)
[Chương 96: Tức Giận](#)
[Chương 97: Phòng Cửa Tờ](#)
[Chương 98: Thật Đáng Yêu](#)
[Chương 99: Tiếng Tim Đập](#)
[Chương 100: Cái Bạt Tai](#)
[Chương 101: Thiếu Nợ](#)
[Chương 102: Bị Phát Hiện Rồi](#)
[Chương 103: Đừng Đánh Chủ Ý Vào Cô Ấy](#)
[Chương 104: Bữa Tiệc](#)
[Chương 105: Cùng Chung Một Chỗ](#)
[Chương 106: Dạ Thiên Thiên Cũng Đến Đây](#)
[Chương 107: Lại Chảy Máu Mũi](#)
[Chương 108: Vẫn Còn Là Xử Nam](#)
[Chương 109: Ngọt Hay Cay ?](#)
[Chương 110: Xe Lửa Nhỏ](#)
[Chương 111: Buổi Tối Gặp](#)
[Chương 112: Sinh Nhật](#)
[Chương 113: Ai Tới Vậy ?](#)
[Chương 114: Lên Xe](#)
[Chương 115: Gọi Số 120](#)
[Chương 116: Nhát Gan](#)
[Chương 117: Nụ Hôn](#)
[Chương 118: Nước Trái Cây](#)
[Chương 119: Bọt Bong Bóng](#)
[Chương 120: Vui Vẻ](#)
[Chương 121: Bánh Ngọt](#)
[Chương 122: Ước Nguyện](#)
[Chương 123: Cụng Ly](#)

[Chương 124: Khiêu Vũ Cùng Nhau](#)
[Chương 125: Mùi Thơm Trên Người Cô](#)
[Chương 126: Đều Đến Đây Rồi](#)
[Chương 127: Người Đâu?](#)
[Chương 128: Gặp Phải Khó Khăn Sao?](#)
[Chương 129: Trong Cửa, Ngoài Cửa](#)
[Chương 130: Đi Lên Lầu](#)
[Chương 131: Anh Buông Tôi Ra](#)
[Chương 132: Gả Cho Tôi](#)
[Chương 133: Tôi Muốn Rồi Bỏ Anh](#)
[Chương 134: Xa Xỉ](#)
[Chương 135: Thế Thân](#)
[Chương 136: Minh Cơ](#)
[Chương 137: Diễn Hôn](#)
[Chương 138: Hôn Môi](#)
[Chương 139: Điện Thoại Của Hắc](#)
[Chương 140: Tranh Giành](#)
[Chương 141: Cứu Tôi](#)
[Chương 142: Phim Trường](#)
[Chương 143: Thai Mạch](#)
[Chương 144: Cô Đã Mang Thai](#)
[Chương 145: Tôi Không Muốn](#)
[Chương 146: Bảo Bối, Thật Xin Lỗi](#)
[Chương 147: Quyết Định](#)
[Chương 148: Chăm Sóc](#)
[Chương 149: Tùy Ý](#)
[Chương 150: Dê Núi](#)
[Chương 151: Ai Bắt Trộm Dê Của Tôi](#)
[Chương 152: Hắc Đến](#)
[Chương 153: Chúng Ta Trở Về Phòng Đi](#)
[Chương 154: Cảm Thụ](#)
[Chương 155: Uyên Ương Mộng Hồ Điệp](#)

[Chương 156: Con Ngựa Trắng](#)
[Chương 157: Văn Vũ, Cứu Tôi](#)
[Chương 158: Ai Tới Cứu Tôi ?](#)
[Chương 159: Vẫn Hát](#)
[Chương 160: Cấp Cứu](#)
[Chương 161: Hứa Mặc Và Nhậm Phong](#)
[Chương 162: Danh Sách Người Ứng Tuyển Vai Minh Cơ](#)
[Chương 163: Linh Hồn Bé Nhỏ](#)
[Chương 164: Buông Tha](#)
[Chương 165: Cầu Hấn](#)
[Chương 166: Giúp Tôi](#)
[Chương 167: Cứu Người](#)
[Chương 168: Báo Đáp](#)
[Chương 169: Chúng Ta Kết Hôn Đi](#)
[Chương 170: Cao Ốc Hải Thần](#)
[Chương 171: Sự Thật](#)
[Chương 172: Quà Tặng](#)
[Chương 173: Cảm Giác Hạnh Phúc](#)
[Chương 174: Điện Ảnh](#)
[Chương 175: Quà Tặng](#)
[Chương 176: Bỏ Qua](#)
[Chương 177: Rời Khỏi](#)
[Chương 178: Lựa Chọn Của Nàng](#)
[Chương 179: Daniel](#)
[Chương 180: Cha Đứa Bé](#)
[Chương 181: Thân Phận Của Hấn](#)
[Chương 182: Các Người Đang Làm Gì?](#)
[Chương 183: Gặp Quỷ](#)
[Chương 184: Mưa Gió Thét Gào](#)
[Chương 185: Là Ai ?](#)
[Chương 186: Bé Gái](#)
[Chương 187: Thủy Tinh](#)

[Chương 188: Cha Của Đứa Bé?](#)
[Chương 189: Số Điện Thoại Vừa Gọi Đã Tắt Máy](#)
[Chương 190: Sau Lưng Có Ánh Mặt Trời](#)
[Chương 191: Buổi Lễ Trao Giải](#)
[Chương 192: Sao Cô Ở Nơi Này ?](#)
[Chương 193: Hẹn Gặp Lại](#)
[Chương 194: Sáu Năm Sau](#)
[Chương 195: Người Của Em Đã Về Nước Rồi](#)
[Chương 196: Anh Chưa Hôn Em](#)
[Chương 197: Người Đâu?](#)
[Chương 198: Tham Dự Lễ Đính Hôn](#)
[Chương 199: Đoàn Tụ](#)
[Chương 200: Sorry](#)
[Chương 201: Người Anh Muốn Thẳng Đâu Rồi?](#)
[Chương 202: Đứa Bé Ra Sao?](#)
[Chương 203: Đừng Đụng Vào Tôi](#)
[Chương 204: Làm Phiền Anh](#)
[Chương 205: Sợi Dây Nơ Đen](#)
[Chương 206: Trao Đổi Bạn Nhảy](#)
[Chương 207: Hai Người Nhảy Là Nhảy Như Thế !](#)
[Chương 208: Hi Bảo Bối](#)
[Chương 209: Bán Nude](#)
[Chương 210: Trà Hoa Nữ](#)
[Chương 211: Tức Giận](#)
[Chương 212: Không Phải Như Vậy Sao?](#)
[Chương 213: Đừng Chọc Tôi](#)
[Chương 214: Iq Của Hai Cha Con](#)
[Chương 215: Nhường Đường](#)
[Chương 216: Tin Tức Ảnh Hậu](#)
[Chương 217: Usb](#)
[Chương 218: Dừng Xe](#)
[Chương 219: Bọt Nước Bắn Tung Tóe](#)

[Chương 220: Tự Sát](#)
[Chương 221: Ai Động Đến Pho Mát Của Tôi ?](#)
[Chương 222: Trà Hoa Nữ](#)
[Chương 223: Người Sáu Năm Trước Là Ai?](#)
[Chương 224: Cô Là Của Tôi](#)
[Chương 225: Trong Cửa, Ngoài Cửa](#)
[Chương 226: Ăn Trộm](#)
[Chương 227: Giải Thích](#)
[Chương 228: Ghen](#)
[Chương 229: Lợi Dụng](#)
[Chương 230: Tìm Hàn Văn Hạo Hỏi Rõ](#)
[Chương 231: Cô Là Mẹ Rồi Sao?](#)
[Chương 232: Hi Bảo Bối Về Nước](#)
[Chương 233: Khiêu Chiến](#)
[Chương 234: Vẻ Đẹp Tâm Hồn](#)
[Chương 235: Cháu Muốn Tìm Cha](#)
[Chương 236: Chú Là Ba Cháu Sao?](#)
[Chương 237: Chú Hàn](#)
[Chương 238: Chú Yêu Thích Mẹ Cháu Sao?](#)
[Chương 239: Lời Nói Kỳ Quái](#)
[Chương 240: Khi Nào Kết Hôn?](#)
[Chương 241: Tôi Đi Trước](#)
[Chương 242: Không Có Tư Cách](#)
[Chương 243: Bóp Chết!](#)
[Chương 244: Cha](#)
[Chương 245: Con Gái Bí Mật](#)
[Chương 246: Hiện Tượng](#)
[Chương 247: Hủy Diệt](#)
[Chương 248: Thói Quen Xấu!](#)
[Chương 249: Tự Tìm](#)
[Chương 250: Anh Làm Sao Vậy?](#)
[Chương 251: Đánh Giá](#)

[Chương 252: Cút](#)
[Chương 253: Điều Tra](#)
[Chương 254: Chuyện Cd](#)
[Chương 255: Có Hay Không Có](#)
[Chương 256: Nhớ Lại Những Chuyện Xưa](#)
[Chương 257: Người Cô Yêu, Có Thể Chuyển Nhượng Được Sao?](#)
[Chương 258: Hạ Tuyết Không Nhường Cần Nhu](#)
[Chương 259: Hàn Tổng Tài Và Vợ Chính Thức](#)
[Chương 260: Thái Hậu](#)
[Chương 261: Dạ Minh Châu](#)
[Chương 262: Tại Sao Anh Nhất Định Phải Theo Tôi Đến?](#)
[Chương 263: Anh Chỉ Để Ý Một Mình Em](#)
[Chương 264: Ra Giá](#)
[Chương 265: Chân Tướng Đứa Bé](#)
[Chương 266: Gọi Điện Thoại Cho Cha](#)
[Chương 267: Mâu Thuẫn](#)
[Chương 268: Một Chút Chuyện Cũ](#)
[Chương 269: Thật Là!](#)
[Chương 270: Căng Thẳng Sao?](#)
[Chương 271: Muốn Uống Với Anh Một Ly Rượu Đỏ Không](#)
[Chương 272: Phẩm Rượu](#)
[Chương 273: Cha Đến Tặng Quà](#)
[Chương 274: Công Chúa Bạch Tuyết](#)
[Chương 275: Cháu Chán Ghét Chú](#)
[Chương 276: Yêu Thích Và Chán Ghét](#)
[Chương 277: Một Chút Chân Tướng](#)
[Chương 278: Bong Bóng Cao Su](#)
[Chương 279: Chờ Ba Chữ](#)
[Chương 280: Thương Lượng Với Cô Một Chuyện](#)
[Chương 281: Lật Đổ](#)
[Chương 282: Trong Diễn, Ngoài Diễn](#)
[Chương 283: Đại Sự Cuộc Đời](#)

[Chương 284: Áo Cưới](#)
[Chương 285: Trong Mưa](#)
[Chương 286: Mẹ Đứa Bé](#)
[Chương 287: Một Chút Chuyện Quá Khứ](#)
[Chương 288: Đây Mới Gọi Là Vụng Trộm](#)
[Chương 289: Hai Loại Phương Pháp](#)
[Chương 290: Nguyên Nhân Tức Giận](#)
[Chương 291: Bị Xem Thường](#)
[Chương 292: Sakya](#)
[Chương 293: Tổ Giác](#)
[Chương 294: Đấu Một Lần Nữa](#)
[Chương 295+100 Điểm](#)
[Chương 296: Giải Kim Mã \(1\)](#)
[Chương 297: Giải Kim Mã \(2\)](#)
[Chương 298: Giải Kim Mã \(3\)](#)
[Chương 299: Giải Kim Mã \(4\)](#)
[Chương 300: Giải Kim Mã \(5\)](#)
[Chương 301: Giải Kim Mã \(6\)](#)
[Chương 302: Giải Kim Mã \(7\)](#)
[Chương 303: Giải Kim Mã \(8A\)](#)
[Chương 304: Chúc Mừng](#)
[Chương 305: Cô Đơn Và Mệt Mỏi \(A\)](#)
[Chương 306: Anh Trai](#)
[Chương 307: Quyết Định Đoạn Tuyệt](#)
[Chương 308: Biển Hoa](#)
[Chương 309: Chuẩn Bị](#)
[Chương 310: Trò Chuyện](#)
[Chương 311: Ai Vậy?](#)
[Chương 312: Thái Độ](#)
[Chương 313: Truyền Thuyết Người Cá](#)
[Chương 314: Kẹo Đường](#)
[Chương 315: Hình](#)

[Chương 316: Vườn Trà](#)
[Chương 317: Đưa Cô Một Đoạn Đường](#)
[Chương 318: Lên Xe Đi?](#)
[Chương 319: Cả Ngày Đều Không Thuận Lợi](#)
[Chương 320: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 321: Sống Lại](#)
[Chương 322: Rất Ngọt](#)
[Chương 323: Diễn Cảnh Trên Giường](#)
[Chương 324: Trong Diễn, Ngoài Diễn](#)
[Chương 325: Bộc Lộ](#)
[Chương 326: Tin Tức](#)
[Chương 327: Lên Tiếng Phê Phán](#)
[Chương 328: Chết Vắn](#)
[Chương 329: Con Hát](#)
[Chương 330: Bắt Người \(1\)](#)
[Chương 331: Truyền Thông](#)
[Chương 332: Tổng Tài Gặp Mặt](#)
[Chương 333: Bệnh Tim](#)
[Chương 334: Thăm Vắn](#)
[Chương 335: Chiến Tranh](#)
[Chương 336: Dẫn Rắn Ra Khỏi Hang](#)
[Chương 337: Hồng Nhan Tri Kỷ](#)
[Chương 338: Luôn Có Một Người Lên Tiếng Phê Phán](#)
[Chương 339: Thăng Thấn](#)
[Chương 340: Rốt Cuộc Cô Là Ai?](#)
[Chương 341: Hai Chiếc Nhẫn Cỏ](#)
[Chương 342: Xin Lỗi](#)
[Chương 343: Phía Trước Một Cây Số](#)
[Chương 344: Cúc Áo](#)
[Chương 345: Con Mèo Cực Lớn](#)
[Chương 346: Đối Thủ](#)
[Chương 347: Hẳn Là Chồng Cô Sao?](#)

[Chương 348: Mất Tích](#)
[Chương 349: Đôi Môi Đỏ Mọng](#)
[Chương 350: Trà Đại Hồng Bào](#)
[Chương 351: Bôi Thuốc](#)
[Chương 352: Trái Táo](#)
[Chương 353: Mai Lan, Mai Lan](#)
[Chương 354: Đường Tắt](#)
[Chương 355: Mau Tỉnh Lại](#)
[Chương 356: Diễn Một Tuồng Kịch Như Vai Diễn Trong Phim](#)
[Chương 357: Tổng Thống Blake](#)
[Chương 358: Không Cách Nào Bù Đắp](#)
[Chương 359: Gánh Vác](#)
[Chương 360: Cùng Đi](#)
[Chương 362: Trà Đạo](#)
[Chương 363: Nước Suối](#)
[Chương 364: Ai Tới Vậy?](#)
[Chương 365: Cha, Mẹ](#)
[Chương 366: Sự Thật Tai Nạn Xe](#)
[Chương 367: Tiểu Công Chúa](#)
[Chương 368: Ba Con Cọp Cha](#)
[Chương 369: Nghe Mạch](#)
[Chương 370: Không Nói Gì](#)
[Chương 371: Hoa Mai Mấy Cánh?](#)
[Chương 372: Hoa Tường Vi](#)
[Chương 373: Khó Cả Đôi Đường](#)
[Chương 374: Đêm Lạnh Như Trước](#)
[Chương 375: Khoá Lại](#)
[Chương 376: Cọp Cha](#)
[Chương 377: Hoa Hồng Nhỏ](#)
[Chương 378: Tôi Muốn Ở Cùng Em](#)
[Chương 379: Vào Đây Với Ông](#)
[Chương 380: Hi Vọng](#)

[Chương 381: Hi Văn Tiểu Thư](#)
[Chương 382: Không Biết Dạy Con, Là Lỗi Của Cha!](#)
[Chương 383: Tự Mình Giải Quyết](#)
[Chương 384: Không Có Tư Cách](#)
[Chương 385: Đối Thủ](#)
[Chương 386: Mong Muốn](#)
[Chương 387: Hoa Hồng Cuộc Sống](#)
[Chương 388: Xanh Lá](#)
[Chương 389: Hoa Tai](#)
[Chương 390: Chạm Mặt](#)
[Chương 391: Ánh Trăng Hiểu Lòng Tôi](#)
[Chương 392: Pa Pa](#)
[Chương 393: Không Nỡ Rời Xa](#)
[Chương 394: Theo Đuổi](#)
[Chương 395: Xoay Người](#)
[Chương 396: Êm Ái](#)
[Chương 397: Tranh Giành](#)
[Chương 398: Lại Chọc Giận Con Bé Chỗ Nào Sao?](#)
[Chương 399: Hands - Free](#)
[Chương 400: Trứng Cá](#)
[Chương 401: Tư Cách](#)
[Chương 402: Hận](#)
[Chương 403: Không Có Tiền](#)
[Chương 404: Chia Rẽ Uyên Ương](#)
[Chương 405: Tổng Giám One - King \(1\)](#)
[Chương 406: Nữ Chính Trên Đài](#)
[Chương 407: Đem Usb Cho Tôi](#)
[Chương 408: Không Nên Chọc Tôi](#)
[Chương 409: Video](#)
[Chương 410: Tài Liệu](#)
[Chương 411: Cô Muốn Đi Đâu?](#)
[Chương 412: Đứa Bé](#)

[Chương 413: Enter](#)
[Chương 414: Xin Lỗi, Mẹ Yêu Con!](#)
[Chương 415: Vợ Trước Tổng Tài Giá Trên Trời](#)
[Chương 416: Cầu Xin Cha](#)
[Chương 417: Tự Sinh Tự Diệt](#)
[Chương 418: Chờ Đợi](#)
[Chương 419: Sáu Năm Trước, Sáu Năm Sau](#)
[Chương 420: Thăng Thấn](#)
[Chương 421: Tiền Nhiều Quá](#)
[Chương 422: Có Thời Gian Tới Chơi](#)
[Chương 423: Tôn Trọng](#)
[Chương 424: Thật Hạnh Phúc](#)
[Chương 425: Nguyên Vọng Của Con Gái](#)
[Chương 426: Kẹo Đường](#)
[Chương 427: Điện Thoại](#)
[Chương 428: Ngày Và Đêm](#)
[Chương 429: Đứa Trẻ Không Có Cha](#)
[Chương 430: Khu Vui Chơi \(1\)](#)
[Chương 431: Khu Vui Chơi \(2\)](#)
[Chương 432: Chết Cũng Không Chơi \(1\)](#)
[Chương 433: Yun-Night Speed \(Tàu Lượn Trên Không\)](#)
[Chương 434: Cao Nhất Thế Giới](#)
[Chương 435: Trò Chơi Lời Nói Thật Lòng Mạo Hiểm Lớn](#)
[Chương 436: Lúc Đó Các Người Ở Đâu?](#)
[Chương 437: Thất Thủ](#)
[Chương 438: Đến Nhà Tôi Ăn Một Bữa Cơm](#)
[Chương 439: Giống Một Người Vợ](#)
[Chương 440: Ma Quỷ Và Thiên Sứ](#)
[Chương 441: Súc Miệng](#)
[Chương 442: Ông Bà Nội](#)
[Chương 443: Thế Giới Của Hân](#)
[Chương 444: Thời Gian](#)

[Chương 445: Không Được Đi](#)
[Chương 446](#)
[Chương 447: Hai Chữ](#)
[Chương 448: Tấm Ảnh](#)
[Chương 449: Ông Thọ](#)
[Chương 450: Ao Sen](#)
[Chương 451: Nhận Tổ Quy Tông](#)
[Chương 452: Bất Chấp Tất Cả](#)
[Chương 453: Chỉ Biết Hy Sinh](#)
[Chương 454: Lại Vay Tiền!](#)
[Chương 455: Tối Nay Nói Chuyện Yêu Đường](#)
[Chương 456: Vùng Trời Tình Yêu](#)
[Chương 457: Điểm Tâm](#)
[Chương 458: Sinh Nhật Của Em](#)
[Chương 459: Một Ngày Mùa Đông](#)
[Chương 460: Nói Cho Tôi Biết Trước Một Chút](#)
[Chương 461: Đuổi Theo Xe](#)
[Chương 462: Cả Một Buổi Tối](#)
[Chương 463: No](#)
[Chương 464: Chính Thức Độ Sức](#)
[Chương 465: Không Có Chuyện Gì Xảy Ra](#)
[Chương 466: Hình Chụp](#)
[Chương 467: Uy Hiếp](#)
[Chương 468: Nói Tiếng Yêu](#)
[Chương 469: Dạy Dỗ](#)
[Chương 470: Quyết Định](#)
[Chương 471: Mở Cửa](#)
[Chương 472: Kết Hôn](#)
[Chương 473: Tối Nay Sexy Một Chút Đi](#)
[Chương 474: Nổ Tung](#)
[Chương 475: Cẩn Thận Một Chút](#)
[Chương 476: Duyên Và Phận](#)

[Chương 477: Nụ Hôn Tình Nhân](#)
[Chương 478: Nhìn Cái Gì](#)
[Chương 479: Nhảy Với Anh Một Bản Đi](#)
[Chương 480: Đi Theo Anh!](#)
[Chương 481: Chết Cùng Anh](#)
[Chương 482: Sớm Có Tính Toán](#)
[Chương 483: Tình Yêu Bất Diệt](#)
[Chương 484: Bộ Phim Truyền Hình](#)
[Chương 485: Mang Thai?](#)
[Chương 486: Tin Cưới](#)
[Chương 487: Tiến Hành Hôn Lễ](#)
[Chương 488: Có Mang Thai Không?](#)
[Chương 489: Cảnh Diễn Của Em Trai](#)
[Chương 490: Nhẫn Cưới](#)
[Chương 491: Cha Tới Đón Chúng Ta](#)
[Chương 492: Bài Hát Đó](#)
[Chương 493: Cô Vào Phòng Tôi Làm Gì?](#)
[Chương 494: Dây Chuyền Mặt Trăng](#)
[Chương 495: Không Để Vào Mắt](#)
[Chương 496: Ai Dạy Cho Cô?](#)
[Chương 497: Sự Thật Của Hôn Lễ](#)
[Chương 498: Nhận Được Gì?](#)
[Chương 499: Giữ Lại Cái Mạng](#)
[Chương 500: Người Hữu Tình Khó Gặp](#)
[Chương 501: Buông Tha Một Thân Cây](#)
[Chương 503: Muốn Đi Nơi Nào?](#)
[Chương 504: Bộ Mặt Thật Của Hân](#)
[Chương 505: Bắt Cóc](#)
[Chương 506: Thân Thể Nho Nhỏ](#)
[Chương 507: Cúc Áo](#)
[Chương 508: Đau Như Vậy](#)
[Chương 509: Ra Lệnh](#)

[Chương 510: Mẹ, Ngủ Ngon](#)
[Chương 511: Ngọc Đá Đầu Vỡ](#)
[Chương 512: Lại Là Bài Hát Ấy](#)
[Chương 513: Lấy Mạng Đổi Mạng](#)
[Chương 514: Lợi Thế](#)
[Chương 515: Phương Hường](#)
[Chương 516: Đi Về Phía Trước](#)
[Chương 517: Con Gái Của Cha](#)
[Chương 518: Đi Thôi](#)
[Chương 519: Vết Thương](#)
[Chương 520: Quyết Định Của Cô](#)
[Chương 521: Số 1217 \(Thượng\)](#)
[Chương 522: Số 1217 \(Hạ\)](#)
[Chương 523: Đi Hay Ở \(1\)](#)
[Chương 524: Đi Hay Ở \(2\)](#)
[Chương 525: Phơi Bày](#)
[Chương 526: Trời Đất Tạo Nên](#)
[Chương 527: Cô Nói Đúng](#)
[Chương 528: Mở Cửa Đi](#)
[Chương 529: Hôm Nay Đi Tìm Hân](#)
[Chương 530: Không Khí](#)
[Chương 531: Ăn Trộm](#)
[Chương 532: Một Lần Cuối Cùng](#)
[Chương 533: Tối Nay Không Đi](#)
[Chương 534: Bản Quyền](#)
[Chương 535: Cho Em Hôn Một Cái](#)
[Chương 536: Bốn Số](#)
[Chương 537: Thân Ái, Tối Nay Em Chờ Anh](#)
[Chương 538: Cô Và Tôi](#)
[Chương 539: Người Đẹp Tóc Vàng, Mắt Xanh](#)
[Chương 540: Mặc Nghen](#)
[Chương 541: My Best Friends Wedding](#)

[Chương 542: Mất Đi Anh, Em Vẫn Có Thể Sống Tốt](#)

[Chương 543: Dịu Dàng](#)

[Chương 544: Từ Trên Không Trung Rơi Xuống](#)

[Chương 545: Lịch Sử Tái Diễn](#)

[Chương 546: Còn Sống](#)

[Chương 547: Chết Để Cưới Vợ Nhỏ](#)

[Chương 548: Hẳn Đi Rồi](#)

[Chương 549: Con Dâu](#)

[Chương 550: Vợ Chồng](#)

[Chương 551: Quan Hệ Tình Lữ](#)

[Chương 552: Kẹo Đường](#)

[Chương 553: Một Chút Chân Tướng](#)

[Chương 554: Gọi Tên Tôi \(1\)](#)

[Chương 555: Vận Động](#)

[Chương 556: Hẳn](#)

[Chương 557: Tự Ái](#)

[Chương 558: Một Chút Hương](#)

[Chương 559: Tin Tức](#)

[Chương 560: Trở Lại](#)

[Chương 561: Con Bảo Nhỏ](#)

[Chương 562: Người Trong Hình](#)

[Chương 563: Điện Thoại Vang Lên](#)

[Chương 564: Buổi Lễ Trao Giải \(1\)](#)

[Chương 565: Buổi Lễ Trao Giải \(2\)](#)

[Chương 566: Tiếng Gọi Tình Yêu](#)

[Chương 567: Buổi Lễ Trao Giải \(3\)](#)

[Chương 568: Buổi Lễ Trao Giải \(4\)](#)

[Chương 569: Buổi Lễ Trao Giải \(5\)](#)

[Chương 570: Buổi Lễ Trao Giải \(6\)](#)

[Chương 571: Buổi Lễ Trao Giải \(7\)](#)

[Chương 572: Người Hữu Tình Khó Gặp \(2\)](#)

[Chương 573: Yêu Sâu Hơn](#)

[Chương 574: Bí Mật](#)
[Chương 575: Sợ](#)
[Chương 576: Đối Mặt Với Toàn Thế Giới, Nói Yêu Em](#)
[Chương 577: Mời Nhảy Một Bản](#)
[Chương 578: Cự Nự Với Ngoài Cửa](#)
[Chương 579: Muốn Đấu Với Anh Sao?](#)
[Chương 580: Thân Phận Thật Sự](#)
[Chương 581: Adn](#)
[Chương 582: Một Chút Sự Thật Trong Quá Khứ \(Một\)](#)
[Chương 583: Một Chút Sự Thật Trong Quá Khứ \(Hai\)](#)
[Chương 584: Kiểm Tra](#)
[Chương 585: Thích Tình](#)
[Chương 586: Anh Em](#)
[Chương 587: Không Muốn Kết Hôn](#)
[Chương 588: Cậu Thích](#)
[Chương 589: Quả Nho Tế Điện Bồ Đào Tửu](#)
[Chương 590: Xì Căng Đan](#)
[Chương 591: Không Mở Cửa](#)
[Chương 592: Lạnh Quá](#)
[Chương 593: Anh Là Của Em](#)
[Chương 594: Sạch Sẽ](#)
[Chương 595: Tha Thứ](#)
[Chương 596: Chăm Sóc](#)
[Chương 597: Đi Ra Ngoài Lăn Lộn, Sớm Muộn Phải Trả Giá](#)
[Chương 598: Người Yêu Thân Mật](#)
[Chương 599: Chuyện Lớn Cả Đời Con Gái](#)
[Chương 600: Cái Tát](#)
[Chương 601: Thổ Lộ](#)
[Chương 602: Chân Tướng Anh Em](#)
[Chương 603: Phong Thư](#)
[Chương 604: Khoản Nợ Sinh Mệnh](#)
[Chương 605: Mãi Mãi](#)

[Chương 606: Cừu Hận](#)
[Chương 607: Cùng Đi](#)
[Chương 608: Hành Động Trả Thù](#)
[Chương 609: Mẹ](#)
[Chương 610: Một Chút Thù Hận](#)
[Chương 611: Lệch Hướng](#)
[Chương 612: Thạch Tín](#)
[Chương 613: Ai Chết, Ai Sống](#)
[Chương 614: Minh Nguyệt Ngàn Dặm Gửi Tương Tư](#)
[Chương 615: Trúng Đạn](#)
[Chương 616: Hồi Hận](#)
[Chương 617: Chúng Ta Kết Hôn Đi \(Chính Văn Đại Kết Cục 1\)](#)
[Chương 618: Ngoại Truyện](#)
[Chương 619: Ngoại Truyện \(Hai\)](#)
[Chương 620: Ngoại Truyện \(Ba\)](#)
[Chương 621: Ngoại Truyện \(Bốn\)](#)
[Chương 622: Ngoại Truyện \(Năm\)](#)
[Chương 623: Ngoại Truyện \(Sáu\)](#)
[Chương 624: Ngoại Truyện \(Bảy\)](#)
[Chương 625: Ngoại Truyện \(Tám\)](#)
[Chương 626: Còn Có Thể Sống Bao Lâu?](#)
[Chương 627: Nhiệt Tình Như Sa Mạc](#)
[Chương 628: Anh Luôn Muốn](#)
[Chương 629: Lại Là Đề Tài Này?](#)
[Chương 630: Bốn Anh Em](#)
[Chương 631: Không Có Say](#)
[Chương 632: Anh Yêu Em \(Chính Văn Đại Kết Cục\)](#)